

קִימָא חֲדָתָא

הַ

כְּתָבָא דְדִיתְקָא חֲדָתָא

צוּרַת כְּתָב

אִיךְ אַצְחָתָא דְמִתְקִרָא פְּשִׁיטָא
בְּלִשָּׁנָא עִתִּיקָא עִם פּוֹשְׁקָא עֲבָרָא

בִּיצִיפּוֹת

כְּנוּשָׁתָא דְבוּחָנָא דְכְּתָבָא קְדִישָׁא

בְּלִשָּׁנָא אַרְמֵיָא בִּיסְרִיל

שׁוּתְפוּתָא דְכְּתָבָא קְדִישָׁא

אוּרְשָׁלַם שְׁנַת אַצְפּוֹ

**ספרי
הברית החדשה**

**נסח הפשיטתא בארמית
עם תרגום עברי**

**בעריכת
החברה למחקר כתובים ארמיים
בישראל**

**החברה לכתבי הקודש
ירושלים ה'תשמ"ה לפ"ג**

1986

אֱלֹהִים אֱלֹהִים

וְ

אֱלֹהִים אֱלֹהִים

בְּחַד הַחַד

אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

כל הזכויות שמורות © 1986. אין להעתיק או להקליט, בכל דרך שהיא, את הספר הזה או חלק ממנו —
מבלי רשות כתובה מאת המוציא לאור.
סדר-צילום: גסטליט חיפה בע"מ
הוצאה לאור: החברה לכתבי הקודש בישראל
נדפס בישראל 1986. ת"ד 44, ירושלים, ישראל

All rights reserved © 1986. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without prior written permission of the Publisher.

Typesetting and layout: Gestelit Haifa Ltd.

Printed in Israel 1986.

Published by the Bible Society in Israel,

P.O.Box 44, Jerusalem 91000, Israel

Order no 21611, U.S.B. Code M293.

Hebrew text © The Bible Society in Israel, 1986.

Aramaic text © The Bible Society in Israel and the Aramaic Scriptures Research Society in Israel, 1986.

שמות ספרי הבִּרית החדֶשָה וסִדְרָם

ספר	עמוד
הַבְּשׁוּרָה הַקְּדוּשָׁה	
הַכְּרֹת מַמִּי	א 1
הַכְּרֹת מֶרְקוֹס	מד 44
הַכְּרֹת לֹקָא	עא 71
הַכְּרֹת יוֹחָנָן	קיו 117
מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים הַמְּבֹרָכִים	קנג 153
הָאֲגָרוֹת הַכְּלִיּוֹת	
יַעֲקֹב הַשְּׁלִיחַ	קצט 199
א פִּיפָא הַשְּׁלִיחַ	רד 204
ב פִּיפָא הַשְּׁלִיחַ	רי 210
א יוֹחָנָן הַשְּׁלִיחַ	ריד 214
ב יוֹחָנָן הַשְּׁלִיחַ	ריט 219
ג יוֹחָנָן הַשְּׁלִיחַ	רכ 220
יְהוּדָה הַשְּׁלִיחַ	רכא 221
אֲגָרוֹת פְּלוֹס הַשְּׁלִיחַ	
רוֹמִים	רכג 223
א קוֹרִינְתִּים	רמב 242
ב קוֹרִינְתִּים	רסא 261
גָּלָטִים	רעג 273
אֶפֶסֹס	רפ 280
פִּילִיפִים	רפז 287
קוֹלֹסִים	רצב 292
א תֶּסְלוֹנִיקִים	רצז 297
ב תֶּסְלוֹנִיקִים	שא 301
א טִימוֹתָאוֹס	שד 304
ב טִימוֹתָאוֹס	שי 310
טִיטוֹס	שיד 314
פִּילִמוֹן	שיז 317
עֲבָרִים	שיט 319
הַהֲתַלּוֹת אֶל יוֹחָנָן הַשְּׁלִיחַ	שלג 333

שמהא דספרי פתבא דקימא חדתא

טרפא	ספרא
א 1	סברתא קדישתא
מד 44	ברוזותא דמתי
עא 71	ברוזותא דמרקוס
קיז 117	ברוזותא דלוקא
קנג 153	ברוזותא דיוחנן
	סוערנא דשליחא טובנא
קצט 199	אגרתא כולנחתא
רד 204	יעקוב שליחא
רי 210	א כאפא שליחא
ריד 214	ב כאפא שליחא
ריט 219	א יוחנן שליחא
רכ 220	ב יוחנן שליחא
רכא 221	ג יוחנן שליחא
	יהודא שליחא
רכג 223	אגרתא דפולוס שליחא
רמב 242	רהומיא
רסא 261	א קורנתיא
רעג 273	ב קורנתיא
רפ 280	גלטיא
רפז 287	אפסיא
רצב 292	פיליפסיא
רצז 297	קולסיא
שא 301	א תסלוניקיא
שד 304	ב תסלוניקיא
שי 310	א טימתאוס
שיד 314	ב טימתאוס
שיז 317	טטוס
שיט 319	פילמון
	עבריא
שלג 333	גלינא דיוחנן שליחא

הפנימית ובארצות הסמוכות, ונסוגה רק מפני הערבית במאה התשיעית לספירה, כמאתיים שנה אחרי שכבשו המוסלמים את דמשק בשנת 633, ואת ירושלים בשנת 635. הארמית מעולם לא נעקרה לחלוטין מפני הערבית. היא אומצה כלשון הדיבור על-ידי בני-ישראל של עבר הירדן, שהוגלו מהבשן ומהגלעד בשנת 732 לפנה"ס בידי תיגלת פלאסר השלישי. כן אימצה שבטי ממלכת ישראל הצפונית שהוגלו על-ידי סרגון השני אשר כבש את שומרון בשנת 721 לפנה"ס; וכן גם היהודים שהוגלו לכבל על-ידי נבוכדנאצר בשנת 587 לפנה"ס.

בספרי הברית החדשה שביוונית ניתן למצוא ביטויים ארמיים "בתחפושת", וכן כמה וכמה מלים ומשפטים קצרים שנרשמו בתעתיק יווני, כגון: "טליתא קומי", "למא שבקתני", "ממונא" ואחרים, דבר המעיד שישוע דיבר ארמית. ובוודאי דיבר עברית בשיחותיו עם הסופרים ושאר המנהיגים הדתיים, נוסף על השימוש בעברית במידה שהיה נהוג בבית הכנסת.

בתקופה ההלניסטית, בימי שלטון בית סלווקוס, חדלה הארמית להיות שפה אחידה, כאשר דיאלקטים שונים החלו להיווצר בגלל הבדלים אזוריים במבטא ובאוצר המלים. במרוצת השנים, לאחר שרבו השינויים, הפכו כמה מהדיאלקטים הללו ללשונות ספרותיות. מכאן ואילך נתפלה הלשון הארמית לענף מזרחי נושא כמה דיאלקטים, ולענף מערבי עם הדיאלקטים שלו, אך עם זאת נשארו כולם דומים זה לזה דמיון רב. את הארמית ניתן לתארך לפי חמש תקופותיה, מעת הכתובות אשר מהאלף הראשון לפני הספירה — החל מארמית עתיקה, 700-925 לפנה"ס; ארמית רשמית או ממלכתית, 200-700 לפנה"ס (כאשר השפה היתה עוד אחידה); ארמית תיכונה, 200 לפנה"ס עד 200 לספירה; ארמית מאוחרת, 200 לספירה עד 700 לספירה; ארמית חדשה, מ-700 עד ימינו.

הארמית אשר בה נכתב נוסח התנ"ך הקרוי "אַצְחָתָא פְּשִׁיטָא", הידוע כנוסח הפשיטתא, היא הדיאלקט של צפון-מערב ארם-נהריים, כפי שהתפתח והגיע לדרגה גבוהה של שלמות באורֶהִי, עיר ממלכה לשעבר. אורֶהִי נקראה לאחר מכן אֶדְסָה בפי הסלווקים, והיום היא נקראת איֶרֶפָה ונמצאת בתורכיה. חרן, עירו של נחור אחי אברהם, שוכנת 38 ק"מ דרומית מזרחית לאורֶהִי. המושבה הגדולה של יהודי אורֶהִי, והמושבות היהודיות באשור — בממלכת אדיאבנה, אשר בית המלוכה שלה התגיייר — החזיקו במרבית חלקי התנ"ך בדיאלקט הזה, הוא תנ"ך הפשיטתא. נוסח זה של התנ"ך אומץ על-ידי כל כנסיות המזרח, עד הורו הרחוקה, תורכסטן וסין, כנסיות אשר השתמשו ועדיין משתמשות בארמית. התנ"ך הארמי, הפשיטתא, הושלם בצירוף "הכתובים האחרונים", (המכונים "ספרים חיצונים"), ובצירוף ספרי הברית החדשה.

צורה ספרותית זו של הארמית המזרחית בוטאה באופן שונה בארצות המערב תחת השלטון הרומי והשלטון הביזנטי שבא אחריו. היא הפכה לדיאלקט מערבי המושפע מהדקדוק ומהסגנון של היוונית. בממלכה הפרתית שמרה השפה על סגנונה ותחבירה ומבטאה אשר מקדם. היוונים כינו את הארמית בכינוי שהמציאו, "סורית", ובמונח מלאכותי זה השתמשו במערב, אך לא במזרח, אשר שם היתה השפה מוכרת תמיד בשמה שלה: "לְשׁוֹן אֶרְמֵיָא". לארמית המזרחית החדשה יש שישה-עשר דיאלקטים, המדוברים

דבר העורכים

החברה למחקר כתובים ארמיים בישראל מביעה את תודתה הכנה לכל אלה אשר איפשרו את הוצאתה לאור של המהדורה הנוכחית של ספרי הברית החדשה בארמית, בלוויית תרגום עברי. כדי לאפשר את קריאת הנוסח הארמי למי שאינם יודעים את הכתב הארמי, נעתק הטקסט באותיות עבריות עם ניקוד.

באיזורים הים-תיכוניים של הקיסרות הרומית נמסרו כתבי הברית החדשה — ספרי הבשורה, מעשי השליחים, האיגרות וההתגלות — בלשון היוונית, שהיתה השפה הכללית בארצות המערב. לעומת זאת בארץ הקודש, בסוריה, בארם-נהריים ובמדינות הממלכה הפרתית האחרות הופצו כתובים אלה בארמית, שהיתה הלשון הכללית במזרח. השליחים והתלמידים צייתו לצוו אדונם להכריז את בשורת מלכות האלוהים. ואמנם יצאו לבשר בארץ-הקודש, ברחבי הקיסרות הרומית במערב, ובממלכה הפרתית במזרח. למטרה זו עמדו לרשותם שתי הלשונות הבינלאומיות שרווחו בימיהם, היוונית והארמית, ובאמצעותן עלה בידם להגיע לבני עמם, יהודים וישראלים, ולבני העמים אשר בשתי הממלכות הללו. (מתי י' ו', כ"ח י"ט; מעשי השליחים ב' ט"י-א). נוסח השבעים היווני של התנ"ך, שמלאכת תרגומו החלה באלכסנדריה שבמצרים במאה השלישית לפנה"ס, שימש את הקהילות היהודיות בארצות הים-התיכון, ואף בבתי-כנסת אחדים בירושלים ובקיסריה. אולם השפה המדוברת העיקרית בפיהם של תושבי ארץ הקודש היתה הלשון הארמית. קריאת פרשת השבוע וההפטרה נלוותה בתרגום מניה וביה לארמית לפי מסורות קבועות למדי. במשך הזמן הועלו כמה וכמה תרגומים שכאלה על הכתב. אחדים מהם נשאו אופי בלתי רשמי וקדומים היו למדי. המשנה, שהושלמה סמוך לראשית המאה השלישית לספירה, התוספתא והמדרשים הראשונים נכתבו כולם בעברית. הגמרא של התלמוד הירושלמי נכתבה בארמית ארץ-ישראלית, וקיבלה את צורתה הסופית במאה החמישית. התלמוד הבבלי בפירושו על שלושים ושש מסכתות מכלל ששים ושלוש מסכתות המשנה — הוא פי ארבעה בהיקפו מן התלמוד הירושלמי. גמרות אלה יחד עם חומר רב אחר נקבצו סמוך לסוף המאה החמישית לספירה, והן כתובות בארמית מזרחית (בבלית). משנת תש"ז נתגלו כ-500 מסמכים באחת עשרה מערות נחל קומראן שליד שפת ים המלח הצפונית-מערבית. נוסף על המגילות והקטעים אשר בעברית, ישנם גם חלקים וקטעים ממגילות בארמית. מאז ומתמיד נשאו הלשון העברית והלשון הארמית את קווי-האופי הבולטים ביותר, המציינים את חיי הדת והתרבות היהודיים עד ימינו אלה.

כבר במאה הששית לפנה"ס הפכה הלשון הארמית לאמצעי תקשורת בינלאומי בממלכת פרס, בימי שלטונו של דרייוש הראשון, והיא התפשטה מעמק ההינדוס במזרח עד מצרים במערב. למרות ההשפעות ההלניסטיות, בעיקר בערים, בעקבות כיבושו של אלכסנדר המקדוני, נשארה הארמית שפת הדיבור של העמים הכבושים בארץ הקודש, בסוריה

היא על ההברה האחרונה או על זו שלפני האחרונה, אבל לא כבעברית, מפני שמלה המסתיימת בתנועה (הברה פתוחה) מקבלת את ההטעמה על ההברה שלפני האחרונה (מלעיל). מלים המסתיימות בעיצור (הברה סגורה) מוטעמות בהברה האחרונה, אך לא כאשר התנועה שלפני ההברה האחרונה היא ארוכה.

לענין המלה "בשורה", רק המלה הארמית הטהורה "סְבַרְתָּא" הקבאה במהדורה זו, ולא המלה בצורתה היוונית אשר נמצאת בפשיטתא בעשרים ושבעה מקומות. כמו כן מובא השם המקורי "פִּיפָא" ולא הצורה "פֶּטְרוֹס", השאולה מיוונית ונמצאת בשלושה מקומות בפשיטתא (מעשי השליחים א' י"ג, כיפא א' א' א', כיפא ב' א' א'). גם נוסח הפשיטתא של התנ"ך משתמש במלים שאולות מיוונית, כגון "נְמוֹסָא" במובן "תורה", אך גם במלה הארמית "אוֹרִיפָא"; המלה ברית מתורגמת בפשיטתא של התנ"ך הן ל-"דִּימְקָא", והן ל-"קִימָא" המקורית הארמית.

בנוסח הארמי מופיעה המלה "צחחא" בתוספת מספור באותיות עבריות. סימון זה מצביע על החלוקה המקורית לפרקים.

בפי נוצרים ויהודים, וכן יש לה דיאלקט מערבי נפוץ. הארמית המערבית החדשה הדומה לדיאלקט הגלילי, מדוברת בשלושה כפרים קטנים צפונה לדמשק, אבל היא מעורבת מאוד במלים שאולות מן הערבית והתורכית.

הספרות הרבנית בארמית נדפסה באותיות עבריות. כתבי־יד נוצריים בארמית מזרחית נכתבו בכתב העתיק הקרוי "אַסְטֶרְנֶגְלָא" (מעוגל, עבה). אחרי המאה החמישית התפתחו שני סוגי כתב. במערב משתמשים באלף־בית (אשר מחצית מאותיותיו אינה דומה עוד לאסטרנגלא) הקרוי "סְרְטָא" או "פשיטא". יחד עם אלף־בית זה משתמשים בחמש אותיות־רבתי יווניות לציון התנועות, והן נכתבות מוטות על צידן מעל לאותיות או מתחתן. בכתב המזרחי, הקרוי "מְדִנְחָא", שונו במקצת רק חמש מתוך עשרים ושתיים האותיות. ציון שבע התנועות הוא על־ידי תגים, וציון שתי חצאי־התנועות הוא על־ידי שני מקפים שונים — בדומה לשיטת הניקוד הטברייני (התחתון) או הבבלי (העליון) בעברית.

במהדורה דו־לשונית זאת השתמשנו בגירסה המזרחית של הפשיטתא וערכנו את הספרים לפי סדרם המקובל במזרח. לפי סדר זה קבועות האיגרות הכלליות (יעקב, כיפא, יוחנן, יהודה) מיד אחרי ספר מעשי השליחים ולפני איגרותיו של שאול. כתבי־היד העתיקים של הפשיטתא לא כללו ארבע מן האיגרות הכלליות — כיפא ב', יוחנן ב', יוחנן ג', יהודה, ולא את ספר ההתגלות. ארבע איגרות אלו וספר ההתגלות נתוספו לפשיטתא מעותקי כתבי־יד סוריים של הנוסח המתוקן אשר הוכן בשנת 616 לספירה בידי תאומא מחֶרְקֶל, משגיח (בישוף) העיר מְבּוּג (היאראפוליס). והנוסח משנת 616 מבוסס על נוסח מבוקר קודם אשר הוכן בשנת 508 לספירה במבוג, בימיו של פילוקסנוס משגיח אותה העיר, בידי פוֹלִיקְרָפּוּס (שהיה משגיח־משנה שלו). במהדורה זו הועתק הטקסט של אותם הקטעים החסרים מנוסח מוסול 1891.

בחירגום לעברית אשר במהדורה זו השתדלנו ככל האפשר להתקרב אל הארמית, לפעמים אפילו במחיר אילוף הלשון העברית. יתרונו של דיאלקט ארמי־מזרחי זה הוא שיש לו ולארמית הארץ־ישראלית של אותה תקופה מערכת צורות ודרכי ביטוי משותפות. אנו מקווים שמהדורה דו־לשונית זו תשמש כמפתח בידי רבים להשגת גישה ישירה יותר אל הרקע השמי והיהודי של הברית החדשה.

על שמות ומלים ועל המבטא בארמית

אותיות מסוימות שִׁנְהִיגו בימי קדם, אך בימינו נחות הן, מסומנות (') הנקרא "מְבִשְׁלָנָא". אחרי תנועה קצרה האות נכפלת בדרך כלל — כלומר, מודגשת בדגש חזק בביטוייה. את האותיות הגרוניות (א, ה, ח, ע), את האות ר', ואת בג"ד כפ"ת הרפות, כאשר יש להדגיש גם אותן אחרי תנועות קצרות — סימנו במהדורה זו, לנוחות הקורא, בסימן ("). אולם במקרים רבים, כשיש להכפיל את האותיות האלה, לא צויין סימן לכך בגלל קשיי הדפסה. מכיוון שיו"ד היא אות חלשה אין היא מבוטאת בתחילת מלה כאשר תנועת חיריק באה אחריה (אחרי היו"ד). מלים כאלה דינן כאילו התחילו באות אל"ף והביטוי הוא "אִי", ולפיכך "יִסְכְּלִי" תבוטא "אִיִּסְכְּלִי". המלה "אִיךְ" (כמו) מבוטאת "אִיךְ". ההטעמה

הַבְּשׁוּרָה הַקְּדוּשָׁה

הַכְרֹזֹת מִמֶּנִּי

..

פָּרָק א

א : סִפֵּר הַיַּחֲשׁוּ שֶׁל יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, בֶּן-דָּוִד, בֶּן-אַבְרָהָם.

ב : אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק; יִצְחָק הוֹלִיד אֶת יַעֲקֹב; יַעֲקֹב הוֹלִיד אֶת יְהוּדָה וְאֶת אֶחָיו;

ג : יְהוּדָה הוֹלִיד אֶת פָּרֵץ וְאֶת זִרְחָה מִתְּמָר; פָּרֵץ הוֹלִיד אֶת חֲצֹרֹן; חֲצֹרֹן הוֹלִיד אֶת רָם;

ד : רָם הוֹלִיד אֶת עֲמִינָדָב; עֲמִינָדָב הוֹלִיד אֶת נַחֲשׁוֹן; נַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת שְׁלֹמֹן

ה : שְׁלֹמֹן הוֹלִיד אֶת בָּעֶז מִרְחָב; בָּעֶז הוֹלִיד אֶת עֹבֵד מֵרוֹת; עֹבֵד הוֹלִיד אֶת יִשִּׁי;

ו : יִשִּׁי הוֹלִיד אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ; דָּוִד הוֹלִיד אֶת שְׁלֹמֹה מֵאִשֶּׁת אֲוִרְיָה;

ז : שְׁלֹמֹה הוֹלִיד אֶת רְחַבְעָם; רְחַבְעָם הוֹלִיד אֶת אֶבְיָה; אֶבְיָה הוֹלִיד אֶת אֶסָּא;

ח : אֶסָּא הוֹלִיד אֶת יְהוֹשָׁפָט; יְהוֹשָׁפָט הוֹלִיד אֶת יוֹרָם; יוֹרָם הוֹלִיד אֶת עֲזַרְיָה;

ט : עֲזַרְיָה הוֹלִיד אֶת יוֹחָנָן; יוֹחָנָן הוֹלִיד אֶת אֶחָיו; אֶחָיו הוֹלִיד אֶת חֲזַקְיָה;

י : חֲזַקְיָה הוֹלִיד אֶת מְנַשֶּׁה; מְנַשֶּׁה הוֹלִיד אֶת אֱמֹנִי; אֱמֹנִי הוֹלִיד אֶת יֹאשִׁיָּה;

יא : יֹאשִׁיָּה הוֹלִיד אֶת יְכֹנָיָה וְאֶת אֶחָיו לְעֵת גְּלוּת בָּבֶל.

יב : וְאַחֲרֵי גְלוּת לְבָבֶל, יְכֹנָיָה הוֹלִיד אֶת שְׁאֵלְתִּיאֵל; שְׁאֵלְתִּיאֵל הוֹלִיד אֶת זֶרְבָבֶל;

יג : זֶרְבָבֶל הוֹלִיד אֶת אֶבְיָהוּד; אֶבְיָהוּד הוֹלִיד אֶת אֶלְיָקִים; אֶלְיָקִים הוֹלִיד אֶת עֲזַרְיָה;

יד : עֲזַרְיָה הוֹלִיד אֶת צְדֹק; צְדֹק הוֹלִיד אֶת יְכִיָּה; יְכִיָּה הוֹלִיד אֶת אֶלְיָהוּד;

טו : אֶלְיָהוּד הוֹלִיד אֶת אֶלְעָזָר; אֶלְעָזָר הוֹלִיד אֶת מִתְנָן; מִתְנָן הוֹלִיד אֶת יַעֲקֹב;

טז : יַעֲקֹב הוֹלִיד אֶת יוֹסֵף בֶּעַל מֵרִים, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ נִוְלַד יֵשׁוּעַ שְׁנֹקְרָא הַמָּשִׁיחַ.

יז : לְפִיכָף כָּל הַדּוֹרוֹת מֵאַבְרָהָם עַד דָּוִד אֲרֻבָּעָה עָשָׂר דּוֹרוֹת, וּמִדָּוִד עַד גְּלוּת בָּבֶל

סברתא קדישתא

פרוזותא דמתי

קפלאון א

צחחא א

א : כתבא דילדותה דישוע משיחא ברה דדויד ברה דאברהם.

ב : אברהם אולד לאיסקק. איסקק אולד ליעקוב. יעקוב אולד ליהודא ולאחוי.

ג : יהודא אולד לפרץ ולנרח מן תמר. פרץ אולד לחצרון. חצרון אולד לארם.

ד : ארם אולד לעמינדב. עמינדב אולד לנחשון. נחשון אולד לסלמון.

ה : סלמון אולד לבעז מן רחב. בעז אולד לעוביד מן רעות. עוביד אולד לאישי.

ו : אישי אולד לדויד מלפא. דויד אולד לשלימון מן אנתתה דאוריא.

ז : שלימון אולד לרחבעם. רחבעם אולד לאבא. אבא אולד לאסא.

ח : אסא אולד ליהושפט. יהושפט אולד ליורם. יורם אולד לעוזיא.

ט : עוזיא אולד ליותם יותם אולד לאחז. אחז אולד לחזקיא.

י : חזקיא אולד למנשא. מנשא אולד לאמון. אמון אולד ליושיא.

יא : יושיא אולד ליוכנא ולאחוי בגלותא דבבל.

יב : מן בטר דין גלותא דבבל יוכנא אולד לשלמאיל. שלמאיל אולד לזורבבל.

יג : זורבבל אולד לאביוד. אביוד אולד לאלקים. אלקים אולד לעזור.

יד : עזור אולד לדודק. דודק אולד לאכין. אכין אולד לאליוד.

טו : אליוד אולד לאליעזר. אליעזר אולד למתן. מתן אולד ליעקוב.

טז : יעקוב אולד ליוסף גברה דמרנא דמנה אתילד ישוע דמתקרא משיחא.

יז : בלהין הכיל שרבתא מן אברהם עדמא לדויד שרבתא ארבעסרא. ומן דויד עדמא

ה: והם אמרו: בבית לחם יהודה, כי כך
כתוב בנביא,

ו: ואת בית לחם יהודה, אינך פחותה
במלכי יהודה, כי ממך יצא מלך אשר ירעה
את עמי ישראל.

ז: אז קרא הורדוס בסתר למגוישים ונדע
לו מהם באיזו עת נראה להם הפוכב;

ח: ושלח אותם לבית לחם ואמר להם:
לכו חפשו את הילד היטב; וכאשר תמצאוהו,
בואו והגידו לי, כדי שגם אני אלך להשתחוות
לו.

ט: והם, כשמעם מאת המלך, הלכו; והנה
הפוכב שראו במזרח — הלך לפניהם עד
שבא ועמד מעל למקום המצאו של הילד.
י: וכשראו את הפוכב, שמחו שמחה
גדולה מאד,

יא: ונכנסו לבית וראו את הילד עם מרים
אמו, ונפלו והשתחוו לו; ופתחו את
אזניהם והגישו לו מתנות — זהב וזמר
ולבונה.

יב: ונראה להם בחלום שלא יחזרו אל
הורדוס, ובדרך אחרת הלכו לארצם.

יג: כאשר הלכו, נראה מלאך יהוה בחלום
אל יוסף ואמר לו: קום, קח את הילד ואת
אמו וברח למצרים, ושם היה עד אשר אמר
לך: כי עתיד הורדוס לחפש את הילד כדי
להאבדו.

יד: ויוסף קם, לקח את הילד ואת אמו
בלילה וברח למצרים;

טו: והיה שם עד מות הורדוס, למען
יתמלא מה שנאמר מאת יהוה בנביא, לאמר:
ממצרים קראתי לבני.

טז: אז הורדוס, כראותו שהתלו בו

ארבעה עשר דורות, ומגלות בכל עד המשיח
ארבעה עשר דורות.

יח: והלדת ישוע המשיח כך היתה:
כאשר היתה מרים אמו מארסת ליוסף, בטרם
התאחדו, נמצאה הרה מרום הקדש.

יט: אבל יוסף בעלה צדיק היה ולא רצה
להציגה לחרפה, וחשב לשלחה בסתר.

כ: ובחשבו את אלה, נראה אליו מלאך
יהוה בחלום ואמר לו: יוסף בן-דוד, אל תירא
מקחת את מרים אשתך, כי אשר נולד בה
מרום הקדש הוא.

כא: והיא תלד בן ואתה תקרא שמו
ישוע, כי הוא יושע את עמו מחטאותיהם.
כב: וכל זה אשר היה — למען יתמלא
מה שנאמר מאת יהוה ביד הנביא:

כג: הנה הבתולה תהרה ותלד בן ויקראו
שמו עמנואל, שפרושו אֱלֹהֵינו עִמָּנו.

כד: כאשר קם יוסף משנתו, עשה כפי
שצוהו מלאך יהוה ולקח את אשתו.

כה: ולא ידעה עד שילדה את בנה הבכור;
והיא קראה שמו ישוע.

פרק ב

א: וכאשר נולד ישוע בבית לחם יהודה,
בימי הורדוס המלך, באו מגוישים מן המזרח
לירושלים,

ב: ואמרו: איפה מלך היהודים שנולד, כי
ראינו את פוכבו במזרח, ובאנו להשתחוות
לו.

ג: שמע הורדוס המלך ונחרד, וכל
ירושלים עמו,

ד: וכנס את כל ראשי-הכהנים וסופרי
העם, ושאל אותם איפה יולד המשיח.

ה: הנון דין אמרו: בבית לחם דיהודא.
הכנא גיר פתיב בנביא:

ו: אף אנתי בית לחם דיהודא. לא הויתי
בצירא במלכא דיהודא. מגכי גיר נפוק מלכא
דהו נרעיוהי לעמי יסרלל.

ז: הידין הרודס מטשיאית קרא למגושא.
וילף מנהון באינא ובנא אתחזי להון כופכא.
ח: ושדר אנון לבית לחם ואמר להון: ולו
עקבו על טליא חפטיאית ומא דאשפחתוניה.
תו חזאוני דאף אנא אזל אסגוד לה.

ט: הנון דין פד שמעו מן מלכא. אולו.
תא כופכא הו דחזו במדנחא אזל הנה
קדמיהון. עדמא דאחא קם לעל. מן איבא
דאיתוהי טליא.

י: פד דין חזאוהי לכופכא. חדיו חדותא
רבתא דטב.

יא: ועלו לביתא. וחזאוהי לטליא עם
מרים אמה. ונפלו סגדו לה. ופתחו סימתהון
וקרבו לה קורבנא. דהבא ומורא ולבונתא.
יב: ואתחזי להון בחלמא. דלא נהפכו
לות הרודס. ובאורחא אחרתא אולו
לאתרהון.

יג: פד דין אולו. אתאחזי מלאכא דמריא
בחלמא ליוסף ואמר לה: קום דבר לטליא
ולאמה. וערוק למצרין. ותמן הוי עדמא
דאמר אנא לך. עתיד הוי גיר הרודס למבעיה
לטליא איך דנובדיוהי.

יד: יוסף דין קם שקלה לטליא ולאמה
בלליא. וערק למצרין.

טו: והוא תמן עדמא למותה דהרודס.
דנתמלא מדם דאתאמר מן מריא בנביא
דאמר: דמן מצרין קרית לברי.

טז: הידין הרודס פד חזא דאתבוח מן

לגלותא דבבל שרבכתא ארבעסרא. ומן גלותא
דבבל עדמא למשיחא שרבכתא ארבעסרא.
יח: ילדה דין ישוע משיחא הכנא הנא.
פד מכירא הנת מרים אמה ליוסף. עדלא
נשתותפון. אשתכח בטנא מן רוחא
דקודשא.

יט: יוסף דין בעלה פאנא הנא. ולא צבא
דנפרסיה. ואתרעי הנא דמטשיאית נשריה.
כ: פד הלין דין אתרעי. אתחזי לה
מלאכא דמריא בחלמא ואמר לה: יוסף ברה
דדויד. לא תדחל למסב למרים אנתתך. הו גיר
דאתילד בה מן רוחא הו דקודשא.

כא: תאלד דין ברא. ותקרא שמה ישוע
הו גיר נחיוהי לעמה מן חטיהון.

כב: הנה דין פלה דהנת דנתמלא מדם
דאתאמר מן מריא ביד נביא:

כג: דהא בתולתא תבטן ותאלד ברא.
ונקרון שמה צמנואל. דמתפרגס צמן אלהן.
כד: פד קם יוסף מן שנתה. עבד איבנא
דפקד לה מלאכה דמריא. ודברה לאנתתה.
כה: ולא חכמה עדמא דילדתה לברה
בוכרא. וקרת שמה ישוע.

קפלאון ב

א: פד דין אתילד ישוע בבית לחם
דיהודא. ביומי הרודס מלכא אהו מגושא מן
מדנחא לאורשלים.

ב: ואמרין: איפו מלכא דיהודא דאתילד.
חזין גיר כופכא במדנחא. ואחין למסגד לה.

ג: שמע דין הרודס מלכא. ואתחזיע וכלה
אורשלים צמה.

ד: וכנש קלהון רבי כהנא וספרא דעמא.
ומשאל הנא להון דאיבא מתילד משיחא.

ה : אַז יֵצְאוּ אֵלָיו יְרוּשָׁלַיִם וְכָל יְהוּדָה וְכָל
הָאָזוּר אֲשֶׁר סְבִיבוֹת הַיֵּרֶדָן,

ו : וְהִטְבְּלוּ עַל-יָדוֹ בְּנֵהר הַיֵּרֶדָן כְּשֶׁהֵם
מִתְנַדִּים עַל חֲטָאֵיהֶם.

ז : אָבֵל כְּשֶׁרָאָה רַבִּים מִהַפְּרוּשִׁים
וּמִהַצְדוּקִים הַבָּאִים לְהִטְבֵּל, אָמַר לָהֶם: זָרַע
צִפְעוֹנוֹיִם, מִי הָרָאָה לָכֶם לְהִמְלֹט מִן הַזֶּעַם
הַבֹּא?

ח : לָכֵן עָשׂוּ פְרוֹת רַאיוּיִם לְחִשׁוּבָה,

ט : וְאֵל תַּחֲשֹׁבוּ וְחֹאמְרוּ בְּלִבְכֶּם, אֲב יֵשׁ
לָנוּ — אֲבִרְהָם; כִּי אָמַר אָנִי לָכֶם,
שֶׁהָאֱלֹהִים יָכוֹל מִהַאֲבָנִים הָאֵלֶּה לְהַקִּים בָּנִים
לְאַבְרָהָם.

י : וְהִנֵּה הַגִּרְזָן מִנַּח עַל שְׂרֵשׁ הָעֲצִים. לָכֵן
כָּל עֵץ שֶׁאִינוּ עוֹשֶׂה פְרוֹת טוֹבִים, יִכְרֹת וַיִּפּוֹל
לָאֵשׁ.

יא : אָנִי מִטְבִּיל אֲתֶכֶם בְּמֵיִם לְחִשׁוּבָה, אֲךָ
הַבֹּא אַחֲרַי חֹזֵק מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר אֵינֹנִי רֹאִי
לְשׂוֹאת אֶת נַעְלָיו. הוּא יְטַבִּיל אֲתֶכֶם בְּרוּחַ
הַקֹּדֶשׁ וּבָאֵשׁ,

יב : הוּא אֲשֶׁר הַמְזוּרָה בִּידוֹ וַיִּמְנָקָה אֶת
גִּרְנוֹתָיו, וְאֵת הַחֹשִׁים הוּא אוֹסֵף לְאַסְמִיו וְאֵת
הַתֵּבֶן הוּא שׁוֹרֵף בָּאֵשׁ בְּלִמֵּי נִגְבִּית.

יג : אַז בָּא יֵשׁוּעַ מִן הַגָּלִיל לַיֵּרֶדָן אֶל
יֹחָנָן, לְהִטְבֵּל עַל-יָדוֹ.

יד : אָבֵל הוּא יֹחָנָן סָרַב לוֹ וְאָמַר: אָנִי
צָרִיד לְהִטְבֵּל עַל-יָדְךָ, וְאַתָּה בָּאת אֵלַי?

טו : אֲךָ הוּא יֵשׁוּעַ עָנָה וְאָמַר לוֹ: הִנֵּה
עֹכְשׁוֹ, כִּי כֹךָ יָאָה לָנוּ לְמַלְא אֶת כָּל הַצֹּדְקָה.
וְאִז הֵנִיחַ לוֹ.

טז : וְכַאֲשֶׁר נִטְבַּל יֵשׁוּעַ, מִיָּד עָלָה מִן
הַמֵּיִם; וַנִּפְתַּחוּ לוֹ הַשָּׁמַיִם, וַרְאָה אֶת רוּחַ
אֱלֹהִים יוֹרֶדֶת כְּפִינָה וּבָאָה עָלָיו.

הַמְּגוּשִׁים, הַתִּרְגְּזוּ מְאֹד וְשָׁלַח לַהֲרֹג אֶת כָּל
הַיֵּלָדִים בְּבֵית לֶחֶם וּבְכָל תְּחוּמֶיהָ, מִבֶּן שְׁנַתִּים
וְמִטָּה, לְפִי הַזְמָן שֶׁבָּרַר אֲצֵל הַמְּגוּשִׁים.

יז : אַז הִתְמַלֵּא מֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּיַד יִרְמְיָהוּ
הַנְּבִיא, לֵאמֹר:

יח : קוֹל בְּרִמָּה נִשְׁמַע, נִהְי כִּכִּי תִמְרוּרִים;
רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֶיהָ, מֵאֲנָה לְהַנָּחֵם, כִּי אֵינָם.

יט : וְכַאֲשֶׁר מֵת הוֹרְדוֹס הַמֶּלֶךְ, נִרְאָה
מִלְאָךְ יְהוָה בַּחֲלוּם לְיוֹסֵף בְּמִצְרַיִם,

כ : וְאָמַר לוֹ: קוּם, קַח אֶת הַיֵּלֶד וְאֵת אִמּוֹ
וְלֵךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי מָתוּ הַלְלוֹ שֶׁבִקְשׁוּ אֶת
נַפְשׁ הַיֵּלֶד.

כא : וְיוֹסֵף קָם וַלָּקַח אֶת הַיֵּלֶד וְאֵת אִמּוֹ,
וַיָּבֵא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

כב : אָבֵל כַּאֲשֶׁר שָׁמַע כִּי אֲרַבְלָאוֹס מֶלֶךְ
בִּיהוּדָה בְּמָקוֹם הוֹרְדוֹס אָבִיו, פָּחַד לָלֶכֶת
לְשָׂם. וְנִרְאָה לוֹ בַּחֲלוּם שֶׁיֵּלֶךְ לְאָזוּר הַגָּלִיל;

כג : וּבָא וְגַר בְּעִיר הַנִּקְרֹאת נִצְרַת, לְמַעַן
יִתְמַלֵּא מֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּנְבִיא — שְׁנֹצְרֵי יִקְרָא.

פֶּרֶק ג

א : בְּיָמֵים הָהֵם בָּא יֹחָנָן הַמִּטְבִּיל וְהַכְרִיז
בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה

ב : וְאָמַר: שׁוּבוּ, קִרְבָּה מְלָכוֹת הַשָּׁמַיִם;

ג : כִּי זֶה הָאָמּוּר בְּיַד יִשְׁעִיהוּ הַנְּבִיא: קוֹל
קוֹרֵא בַּמִּדְבָּר, פָּנוּ דֶרֶךְ יְהוָה, יִשְׁרוּ מְסֻלּוֹתָיו.

ד : וְהוּא יֹחָנָן לְבוּשׁוֹ הָיָה מִשְׁעָר גִּמְלִים
וְחִגְלוֹת עוֹר עַל מְתָנָיו, וּמֵאֲכָלו שְׂרָשִׁים*
וַיְבָשׁ בָּר.

מגושא. אתחמת טב. ושדר קטל טליא כלהון
דבית לחם ודכלהון תחומיה. מן בר תרתין
שנין ולתחת. איך זבנא דעקב מן מגושא.
יז: הידין אתמלי מדם דאתאמר ביד
ארמיא נביא דאמר:

יח: קלא אשתמע ברמתא. בכיא ואליא
סגיא. רחיל בכיא על בגיה ולא צביא
למתבאו מטל דלא איתיהון.

צחחא ב

יט: פד מית דין הרודס מלכא. אתחזי
מלאכא דמריא בחלמא ליוסף במצרין.

כ: ואמר לה: קום דבר לטליא ולאמה. וזל
לארעא דיסריל. מיתו להון גיר הנון דבעין
הון נפשה דטליא.

כא: ויוסף קם דבר לטליא ולאמה. ואָהא
לארעא דיסריל.

כב: פד דין שמע דארפלאוס הון מלכא
ביהוד חלף הרודס אבוהי. דחל דנאול לתמן.
ואתחזי לה בחלמא. דנאול לאתרא דגלילא.
כג: ואָהא עמר במדינתא דמתקריא
נצרת. איך דנתמלא מדם דאתאמר בנביא
דנצריא נחקרא.

קפלאון ג

א: בהון דין ביומתא הנון אָהא יוחנן
מעמדנא ומכרז הון בחורפא דיהוד.

ב: ואמר: תובו קרפת לה מלפונתא
דשמאי.

ג: הנו גיר הו דאמיר ביד אשעיא נביא:
קלא דקרא בחורפא: טיבו אורחה דמריא.
ואשון לשביליהי.

ד: והו דין יוחנן איתוהי הון לבושה
דסעריא דגמלא ואסר חצא דמשפא על

חצוהי. ומאכולתה קמצא דבשא דברא.
ה: הידין נפקא הנות לוחה אורשלם וכלה
יהוד וכלה אתרא דחדרי יורדנן.

ו: ועמדין הון מנה ביורדנן נהרא. פד
מודין בחטיהון.

ז: פד חזא דין סגיאא מן פרישא ומן
דווקיא דאחין למעמד אמר להון: ילדא
דאכדנא. מנו חויכון למערק מן רוגזא
דאתא.

ח: עבדו הכיל פרא דשון לתכבותא.
ט: ולא חסברון ותאמרן בנפשכון:
דאבא אית לן אכבהם. אמר אנא לכו גיר:
דמשפח אלהא מן הלין באפא למקמו בניא
לאכבהם.

י: הא דין נרגא סים על עקרא דאילנא.
כל אילנא הכיל דפארא טבא לא עבר.
מתפסק ונפל בנורא.

יא: אנא מעמד אנא לכו במיא
לתכבותא. הו דין דבתי אָהא חסין הו מני.
הו דלא שגא אנא מסנוהי למשקל. הו מעמד
לכו ברוחא דקודשא ובנורא.

יב: הו דרפשא באידה ומדפא אדרוהי.
וחטא כגש לאוצרוהי. ותבנא מוקד בנורא
דלא דעפא.

יג: הידין אָהא ישוע מן גלילא ליורדנן
לנות יוחנן דנעמד מנה.

יד: הו דין יוחנן פלא הון לה ואמר: אנא
סניק אנא דמן אָתעמד. ואָהא לנתי אָתית.

טו: הו דין ישוע ענא ואמר לה: שבוק
השא. הכנא יאא לן דנמלא כללה בנוותא.
והידין שבקה.

טז: פד עמד דין ישוע. מתדא סלק מן
מיא. ואתפתחו לה שמאי. וחזא רוחא

יג: ועזב את נצרת ויבא לגור בכפר נחום,
על-יד הים, בתחום זבולון ונפתלי,
יד: למען יתמלא מה שנאמר ביד ישעיהו
הנביא, לאמר:

טו: ארצה זבולון וארצה נפתלי, דרך
הים, עברי הירדן, גליל הגוים.

טז: העם היושב בחשך ראה אור גדול;
ויושבי בארץ ויבצללי מות אור נגה עליהם.
יז: מאז החל ישוע להכריז ולומר: שובו,
כי קרבה מלכות השמים.

יח: וכאשר התהלך על-יד ים הגליל, ראה
שני אחים, את שמעון שנקרא פיפא ואת
אנדראוס אחיו — מטילים רשתות לים, כי
דיגים היו.

יט: ואמר להם ישוע: בואו אחרי
ואעשכם דיגים בני אדם.

כ: והם מיד עזבו את רשתותיהם והלכו
אחריו.

כא: וכאשר עבר משם, ראה שני אחים
אחרים, את יעקב בן זבדי ואת יוחנן אחיו,
באניה עם זבדי אביהם — מתקנים את
רשתותיהם. וקרא להם ישוע,

כב: והם עזבו מיד את האניה ואת אביהם
והלכו אחריו.

כג: וישוע סובב היה בכל הגליל ומלמד
בבתי פנסיותיהם, ומכריו את בשורת
המלכות ומרפא כל כאב ומחלה בעם.

כד: ונשמע שמעו בכל סוריה; והביאו
אליו את כל החולים קשה במחלות שונות,
ואת המתענים במכאובים ואת אחויו השדים
ומכריהם והמשפטים — והוא רפא אותם.
כה: והלכו אחריו המונים רבים מהגליל

יז: והנה קול מן השמים אומר: זהו בני
האהוב אשר חפצתי בו.

פרק ד

א: אז הוכל ישוע על-ידי רוח הקדש
למדבר, להתנסות על-ידי המקטרג;
ב: וצם ארבעים יום וארבעים לילה,
ואחרי כן רעב.

ג: ונגש המנסה ואמר לו: אם בן-האלהים
אתה, אמר שהאבנים האלה תהיינה ללחם.

ד: אבל הוא ענה ואמר: כתוב, כי לא על
הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל דבר היוצא
מפי אלהים.

ה: אז הובילו המקטרג לעיר הקדש
והעמידו על קצה גג ההיכל,

ו: ואמר לו: אם בן-האלהים אתה, השלך
עצמך למטה; הרי כתוב, כי מלאכיו יצוה לך,
על ידיהם ישאונך, פן תגף באבן רגלך.

ז: אמר לו ישוע: עוד כתוב, לא תנסה את
יהוה אלהיך.

ח: עוד הובילו המקטרג להר גבוה מאד,
והראה לו את כל ממלכות העולם ויבדדן.

ט: ואמר לו: את כל אלה לך אתן, אם
תפל ותשתחוה לי.

י: אז אמר לו ישוע: לך לך, השטן; כי
כתוב, ליהוה אלהיך תשתחוה ואותו לבדו
תעבד.

יא: אז עזבו המקטרג, והנה מלאכים
נגשו ושרתו אותו.

יב: כאשר שמע ישוע שיחנן הסגר, עבר
לגליל.

יג: ושכבה לנצרת. אָהָא עמר בכפר
נחום. על יד נמא בתחומא דזבולון דנפתלי.
יד: דנתמלא מדם דאתאמר ביד אשעיא
נביא דאמר:

טו: ארעא דזבולון ארעא דנפתלי.
אורחא דימא עברוהי דיורדנן גלילא דעממא.
טז: עמא דיתב בחשוכא נוהרא רבא חזא.
ואילין דיתבין באתרא ובטללא דמותא נוהרא
דנח להון.

יז: מן הידין שרי ישוע למכרו ולמאמר:
תובו קרבת לה גיר מלפונתא דשמיא.

יח: וכד מהלך על יד נמא דגלילא חזא
תרין אחין. שמעון דאתקרי כאפא ואנדראוס
אחוהי דרמין מצידתא בימא. איתיהון הון
גיר צידא.

יט: ואמר להון ישוע: תו ברת. ואעבדכון
דתהוון צידא דבנינשא.

כ: הנון דין מחדא שבקו מצידתהון. ואזלו
בתרה.

כא: וכד עבר מן תמן. חזא אחרנא אחא
תרין. יעקוב בר זבדי. ויוחנן אחוהי באלפא
דעם זבדי אבוהון. מתקנין מצידתהון. וקרא
אנון ישוע.

כב: הנון דין מחדא שבקו לאלפא
ולאבוהון. ואזלו בתרה.

כג: ומתברך הוּא ישוע בכלה גלילא.
ומלך הוּא בכנושתהון ומכרו סברתא
דמלפונתא. ומאסא כל באב וכורחן בעמא.

כד: ואשתמע טבה בכלה סורינא. וקרבו
לה פלהון אליך דביש ביש עבידין בכורנהא
משחלפא. ואילין דאליצין בתשניקא ודינונא.
דבר אגרא ומשריא. ואסי אנון.

כה: ואזלו בתרה כנשא סגיאא מן גלילא

דאלהא דנחמא איך יונא ואַתְתַּת עלוהי.
יז: הא קלא מן שמיא דאמר: הוּא הוּא ברי
חביבא. דבה אצטכית.

קפלאון ד

א: הידין ישוע אתדבר מן רוחא דקודשא
למדברא דנתנסא מן אכלקרא.

ב: וצם ארבעין איממין וארבעין לילון.
אחרית דין כפון.

ג: וקרוב הוּא דמונסא. ואמר לה: אן ברה
אנת דאלהא אמר דהלן כאפא נהרין לחמא.

ד: הוּא דין ענא ואמר: כתיב דלא הוּא
בלחמא בלחוד חיא ברנשא. אלא בכל מלא
דנפקא מן פומה דאלהא.

ה: הידין דברה אכלקרא למדינת
קודשא. ואקימה על כנפא דהיפלא.

ו: ואמר לה: אן ברה אנת דאלהא. שדי
נפשך לתחת. כתיב גיר דלמלאכוהי נפקד
עליך. ועל אידיהון נשקלונך. דלא תתקל
בכאפא רגלך.

ז: אמר לה ישוע: תוב כתיב דלא נתנסא
למריא אלהך.

ח: תוב דברה אכלקרא לטורא דטב רם.
וחויה פלהון מלפונתא דעלמא ושוכחתך.

ט: ואמר לה: הלן פלהין לך אַתְלֵא אן תפל
תסגוד לי.

י: הידין אמר לה ישוע: זל לך סטנא.
כתיב גיר דלמריא אלהך תסגוד. ולה
פלחודוהי תפלוות.

יא: הידין שבקה אכלקרא. והא מלאכא
קרבו ומשמשין הון לה.

יב: כד שמע דין ישוע דיוחנן אשתלם.
שני לה לגלילא.

ומעשר הערים, ומירושלים ומיהודה ומעבר הירדן.

פרק ה

א: פראות ישוע את ההמונים, עלה להר; וכאשר ישב, נגשו אליו תלמידיו.

ב: ופתח פיו ולמד אותם ואמר:

ג: אשרי עניי רוח, כי שלהם היא מלכות השמים.

ד: אשרי האבלים, כי הם ינחמו.

ה: אשרי הענוים, כי הם יירשו את הארץ.

ו: אשרי הרעבים וצמאים לצדקה, כי הם ישבעו.

ז: אשרי הרחמנים, כי עליהם יהיו רחמים.

ח: אשרי הטוהרים בלבבם, כי הם יראו את האלהים.

ט: אשרי עושי שלום, כי בני אלהים יקראו.

י: אשרי הללו שונדפיו בגלל הצדקה, כי שלהם היא מלכות השמים.

יא: אשריכם כאשר מחרפים אתכם ורודפים אתכם, ואומרים עליכם בשקר כל דבר רע בגללי.

יב: אז שמחו וגילו, כי שכרכם רב בשמים, שהרי כך רדפו את הנביאים אשר לפניכם.

יג: אתם הנכם מלח הארץ. אבל אם המלח נהיה תפל, במה ימלח? לשום דבר לא יצלח, אלא להיות משלך החוצה ולהרמס ברגלי אנשים.

יד: אתם הנכם אורו של עולם. אין עיר

הבנויה על הר יכולה להחבא.

טו: ואין מדליקים מנורה ושמים אותה תחת סאה*, אלא על כן-מנורה, והיא מאירה לכל אשר בבית.

טז: כך יאר אורכם לפני בני אדם, למען יראו את מעשיכם הטובים וישבחו את אביכם שבשמים.

יז: אל תחשבו שבאתי להפר את התורה או את הנביאים; לא באתי להפר אלא למלא;

יח: כי אמן אומר אני לכם, עד אשר יעברו השמים והארץ — יוד אחת או תג אחד לא יעברו מן התורה עד שהכל יהיה.

יט: לכן כל מי שיפר אחת מן המצוות הקטנות האלה וילמד כך את בני אדם, קטן יקרא במלכות השמים. אבל כל מי שיעשה וילמד, הוא גדול יקרא במלכות השמים;

כ: כי אומר אני לכם, שאם לא תרבה צדקתכם יותר משל הסופרים והפרושים, לא תכנסו למלכות השמים.

כא: שמעתם שנאמר לראשונים: לא תרצח, וכל הרוצח מחיב הוא לדין.

כב: אבל אני אומר לכם, שכל מי שירגז על אחיו חנם, מחיב הוא לדין. וכל מי שיאמר לאחיו 'ריקא' מחיב הוא לסנהדרין. וכל מי שיאמר 'אוי' מחיב לגיהנום אש.

כג: לכן אם אתה מקריב את קרבנך על המזבח ושם תזכר שלאחריך איזו טינה עליך, כד: עזב שם את קרבנך על המזבח ולך תחלה להתרצות לאחריך, ואז בוא והקריב את קרבנך.

כה: התפסיס מהר עם בעל-דינך, בעודך עמו בדרך; פן ימסר אותך בעל-דינך לשופט,

סאתא. אלא על מנרתא. ומנהר לכל אילין
דבביתא אנון.

טז: הכנא ננהר ניהר כון קדם בנינשא.
דנחזון עבדיופון טבא ונשבחון לאבוכון
דבשמיא.

יז: לא תספרון דאחית דאשרא נמוסא או
נביא. לא אחית דאשרא. אלא דאמלא.

יח: אמן גיר אמר אנא לכון: דעדמא
דנעברון שמיא וארעא. יוד חדא או חד סרטא
לא נעבר מן נמוסא. עדמא דכל נהא.

יט: כל מן הכל דנשרא חד מן פוקנא
הלין זעורא ונלף הכנא לבנינשא. בצירא
נתקרא במלפונתא דשמיא. כל דין דנעבד
ונלף. הנא רבא נתקרא במלפונתא דשמיא.

כ: אמר אנא לכון גיר: דאן לא תאמר
פאנותכון יתיר מן דספרא ופרישא. לא
תעלון למלפונתא דשמיא.

כא: שמעתון דאתאמר לקדמא: לא
תקטול. וכל דנקטול. מחיב או לדינא.

כב: אןא דין אמר אנא לכון: דכל מן
דנרגז על אחוהי איקא. מחיב או לדינא. וכל
דינאמר לאחוהי רקא. מחיב או לכנושתא.

כג: אנהו הכל דמקרב אלת קורבנך על
מדבתא. ותמן תתדבר דאחיד עליך אחור
אפתא מדם.

כד: שבוכ תמן קורבנך על מדבתא. וכל
לוקדם אתרעא עם אחור. והידין תא קרב
קורבנך.

כה: הוית מתאנא עם בעלדינך עגל. עד
עמה אלת באורחא. ולמא בעלדינך נשלמך
לדינא. ודינא נשלמך לגביא. ותפל בית
אסירא.

ומן עסרת מדינתא ומן אורשלים ומן יהוד ומן
עברא דירדנן.

קפלאון ה

צחחא ג.

א: בד חזא דין ישוע לכנשא סלק לטורא
וכד יתב. קרבו לנתה תלמידוהי.

ב: נפתח פומה. ומלף הנא להון ואמר:

ג: טוביהון למספגא ברוח. דדילהון הוי
מלפונתא דשמיא.

ד: טוביהון לאבילא. דהנזון נתביאון.

ה: טוביהון למפיכא. דהנזון גארתון
ארעא.

ו: טוביהון לאילין דכפנין נצהין
לכאנונתא. דהנזון נסבעון.

ז: טוביהון למרחמגא. דעליהון נהון
רחמא.

ח: טוביהון לאילין דדכין בלפחון. דהנזון
נחזון לאלקא.

ט: טוביהון לעבדי שלמא. דבנוהי דאלקא
נתקרון.

י: טוביהון אילין דאתרדפו מטל פאנונתא.
דדילהון הוי מלפונתא דשמיא.

יא: טוביכון אמת דמחסדין לכון ורדפין
לכון. ואמרין עליכון כל מלא בישא מטלחי
בדגלותא

יב: הידין תדו ורנוו. דאגרכון סגי
בשמיא. הכנא גיר רדפו לנביא דמן קדמיפון.

יג: אנתון אנון מלחה דארעא. אנהו דין
דמלחא תפפה. במנא תתמלח. למדם לא
אזלא. אלא דתשתא לכר ותתדיש מן אנשא.

יד: אנתון נוהרה דעלמא. לא משכחא
דתששא מדינתא דעל טורא בניא.

טו: ולא מנהרין שרגא וסימין לה תחית

והשופט ימסר אותך לגובה, ותפל לבית
האסורים.

כו: ואמן אומר אני לך, שלא תצא משם
עד אשר תתן את הפרוטה האחרונה.

כז: שמעתם שנאמר, לא תנאף.

כח: אבל אני אומר לכם, שכל מי שמביט
באשה לחמד אותה — מיד נאף אותה בלבו.

כט: אבל אם עינך הימנית מכשילה
אותך, עקר אותה והשלך אותה ממך; פי
מוטב לך שיאבד איברך האחד, ולא כל גופך
יפל לגיהנום.

ל: ואם ידך הימנית מכשילה אותך, קצץ
אותה והשלך אותה ממך; פי מוטב לך שיאבד
אחד מאיברך, ולא כל גופך יפל לגיהנום.

לא: נאמר, איש פי ישלח את אשתו יתן
לה ספר כריתות.

לב: אבל אני אומר לכם, שכל מי
שמשלח את אשתו חוץ מאשר על דבר זנות,
מביאה לידי כך שתנאף; ומי שנשוא את
הגרופה — נואף.

לג: עוד שמעתם שנאמר לראשונים: לא
תשקר בשבועותיך ושלם ליהוה שבועותיך.

לד: אבל אני אומר לכם: אל תשבעו כלל
— לא בשמים, שפסא אלהים הם;

לה: ולא בארץ, שהדום היא תחת רגליו;
אף לא בירושלים, שהיא קרית מלך רב.

לו: אף בראשך אל תשבע, פי אין אתה
יכול להפך בו שצורה אחת לשצורה שחורה או
לבנה;

לז: אלא תהא מלתכם כן, כן; ולא, לא.
מה שיותר מאלה — מן הרע הוא.

לח: שמעתם שנאמר: עין תחת עין ושן
תחת שן.

לט: אבל אני אומר לכם, שלא תקומו נגד
הרע; אלא מי שמכה אותך על לחיך הימנית,
הפנה אליו גם את האחרת.

מ: ומי שרוצה לבוא עמך בדין ולקחת
את כתנתך, הנוח לו גם את מעילך.

מא: מי שמכריח אותך מיל אחד, לך אתו
שנים.

מב: מי שמבקש ממך, תן לו; ומי שרוצה
ללוות ממך, אל תסרב לו.

מג: שמעתם שנאמר, ואהבת לרעך
ושנאת את אויבך.

מד: אבל אני אומר לכם: אהבו את
אויביכם וברכו את מי שמקלל אתכם;
היטיבו למי ששונא אתכם והתפללו בעד
הנוהגים בכם בלח ורודפים אתכם,

מה: למען תהיו בנים לאביכם שבשמים
אשר מזריח שמשו על טובים ועל רעים
ומוריד גשמו על צדיקים ועל רשעים;

מו: שהרי אם אוהבים אתם את אלה
שאוהבים אתכם, מה שכן יש לכם? האין גם
המוכסים עושים זאת?

מז: ואם שואלים אתם בשלום אחיכם
בלבד, מה יתר עושים אתם? האין גם
המוכסים עושים זאת?

מח: לכן היו אתם שלמים, כמו שאביכם
שבשמים שלם הוא.

פרק ו

מ: הזהרו בצדקתכם, שלא תעשויה לפני
בני אדם כדי להראות להם; אם לאו, אין לכם
שכר אצל אביכם שבשמים.

ב: לכן כאשר אתה עושה צדקה, אל
תריע בקרן לפניך כמו שעושים מעמידי-

ב: ומן דצבא דנדון עמך ונשקול כותיגך.
שבוק לה אף מרטוטך.

מא: מן דמשחר לך מילא חד. זל עמה
תרין.

מב: מן דשאל לך. הב לה. ומן דצבא
דנאוף מנך. לא תכליוהי.

מג: שמעתון דאתאמר: דרחם לקריגך.
וסני לבעדבךך.

מד: אָנא דין אמר אָנא לכו: אָהבו
לבעלדבכיכו. וברכו למן דלאט לכו. ועבדו

דשפיר למן דסנא לכו. ועלו על אילין
דברין לכו דקטיגא ורדפין לכו.

מה: איפנא דתהוון בנזוי דאבוכו
דבשיא. הו דמנחן שמשא על טבא ועל

בישא. ומחית מטרה על פאנא ועל עולא.
מו: אן גיר מחבין אנתון לאילין דמחבין

לכו. מנא אגרא אית לכו. לא הא אף מכסא
הי הָדא עבדין.

מז: ואן שאלין אנתון בשלמא דאחיכו
פלחוד. מנא יתיר עבדין אנתון. לא הא אף

מכסא הי הָדא עבדין.
מח: הָנו הכיל אנתון גמירא איפנא

דאבוכון דבשמיא גמירא הו.
קפלאון ו

קפלאון ו

צחחא ד

א: חורו דין בודקתכון דלא תעבדונה
קדם בניגשא איך דתתחזון להון. ואן לא

אגרא לית לכו לנת אבוכון דבשמיא.
ב: אַמתי הכיל דעבד אנת ודקתא. לא

תקרא קרנא קדמיד. איך דעבדין נסבי באפא
בכנושתא ובשוקא איך דנשתפחון מן

כו: ואמין אמר אָנא לך: דלא תפוק מן
תמן. עדמא דתתל שמונא אתריא.

כז: שמעתון דאתאמר: דלא תגור.
כח: אָנא דין אמר אָנא לכו: דכל מן

דחזא אנתתא איך דנרגיה. מחדא גרה בלבה.
כט: אן דין עיגך דימינא מכשלא לך.

קציה ושדיה מנך. פקח לך גיר דנאבד חד
הדמך. ולא כלה פגרך נפל בגהנא.

ל: ואן אידך דימינא מכשלא לך. פסוק
שדיה מנך. פקח לך גיר דנאבד חד מן הדמך.

ולא כלה פגרך נפל בגהנא.
לא: אתאמר: דמן דשרא אנתתה. נתל לה

כתבא דדוללא.
לב: אָנא דין אמר אָנא לכו: דכל מן

דשרא אנתתה לבר מן מלתא דזניותא. עבד
לה דתגור. ומן דשקל שביקתא. גאר.

לג: טוב שמעתון דאתאמר לקדמיא: דלא
תדגל במומתך. תשלם דין למריא מומתך.

לד: אָנא דין אמר אָנא לכו: לא תאמרין
סך. לא בשמיא. דכורסיא הו דאלהא.

לה: ולא בארעא. דכובשא הי דתחית
רגלוהי. אפלא באורשלם. דמדינתה הי

דמלכא רבא.
לו: אפלא ברשך תאמא. דלא משפח אנת

למעבד בה מנתא חדא דסערא אוקמתא או
תורתא.

לז: אלא תהנא מלכתכון. אין אין. ולא לא.
מדם דמן הלין יתיר. מן בישא הו.

לח: שמעתון דאתאמר: דעינא חלף עינא
ושנא חלף שנא.

לט: אָנא דין אמר אָנא לכו: דלא תקומון
לוקבל בישא. אלא מן דמחא לך על פגך

דימינא. אפנא לה אף אתריא.

אֲבִיכֶם לֹא יִמְחַל לָכֶם אֶת עֲוֹנוֹתֵיכֶם.

טז: וְכַאֲשֶׁר אַתֶּם צָמִים, אֵל תְּהִי עֲצוּבִים כְּמוֹ מַעֲמִיד־הַפְּנִים; כִּי מַעֲוֹתִים הֵם אֶת פְּנֵיהֶם כְּדִי שִׁירְאוּ צָמִים לִבְנֵי אָדָם. וְאָמַן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שִׁקְבְּלוּ אֶת שַׁכְרָם.

יז: אֲבָל אַתָּה, כַּאֲשֶׁר אַתָּה צָם, רַחֵץ פָּנֶיךָ וּמִשַׁח רֹאשְׁךָ,

יח: כְּדִי שְׁלֹא תִרְאֶה לִבְנֵי אָדָם שֶׁאַתָּה צָם, אֲלֵא לְאֲבִיךָ אֲשֶׁר בִּסְתֵּר; וְאֲבִיךָ הִרְוָה בִּסְתֵּר הוּא יִגְמַל לָךְ.

יט: אֵל תִּאָּצְרוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בָּאָרֶץ, בְּמָקוֹם שֶׁהָעַשׂ וְהַחְלִידָה מִשְׁחִיתִים וּבְמָקוֹם שֶׁהַגִּבִּים חוֹפְרִים וְגוֹנְבִים;

כ: אֲלֵא אֲצְרוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בְּשָׁמַיִם, בְּמָקוֹם שֶׁאֵין הָעַשׂ וְהַחְלִידָה מִשְׁחִיתִים, וּבְמָקוֹם שֶׁהַגִּבִּים אֵינָם חוֹפְרִים וְאֵינָם גּוֹנְבִים;

כא: כִּי הֵיכָן שֶׁנִּמְצָא אוֹצְרֶכֶם, שָׁם גַּם לִבְכֶּם.

כב: מְנוּרַת הַגּוֹיף הִיא הָעֵינַן. לָכֵן אִם עֵינֶךָ תִּהְיֶה תְּמִימָה, גַּם כָּל גּוֹפֶךְ אֹרֹךְ הוּא.

כג: אֲבָל אִם עֵינֶךָ תִּהְיֶה רָעָה, כָּל גּוֹפֶךְ חֲשֹׁף יִהְיֶה. לָכֵן אִם הָאֹרֹךְ אֲשֶׁר בְּךָ חֲשֹׁף הוּא, כִּפְּהָ תִּהְיֶה חֲשֻׁכְתְּךָ!

כד: אֵין אִישׁ יָכוֹל לַעֲבֹד שְׁנֵי אֲדוֹנִים, שֶׁכֵּן אִוִּי יִשָּׂא אֶחָד וְאֶת הָאֲחֵר יֵאָהֵב, אוֹ יִכְבֹּד אֶחָד וְאֶת הָאֲחֵר יִבְזֶה. אֵינְכֶם יְכוּלִים אֶת הָאֱלֹהִים לַעֲבֹד וְאֶת הַמֶּמּוֹן.

כה: עַל כֵּן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, אֵל תִּדְאָגוּ לְנַפְשְׁכֶם מֵה תֹאכְלוּ וּמֵה תִשְׁתּוּ, וְלֹא לְגוֹפְכֶם — מֵה תִלְבָּשׁוּ. הָאֵין הַנֶּפֶשׁ חֲשׂוּבָה יוֹתֵר מִן הַמֶּמּוֹן, וְהַגּוֹיף מִן הַלְבוּשׁ?

כו: הַבֵּיטוּ אֶל עוֹף הַשָּׁמַיִם, שְׂאִינָם

הַפְּנִים בְּבִתִּי הַכֶּנֶסֶת וּבְרַחוּבוֹת כְּדִי שִׁישְׁבֻּחוּ עַל-יְדֵי בְנֵי אָדָם. וְאָמַן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שִׁקְבְּלוּ אֶת שַׁכְרָם.

ג: אֲבָל אַתָּה, בַּעֲשׂוֹתְךָ צִדְקָה, אֵל תִּדַּע שְׂמֹאלְךָ מֵה עוֹשֶׂה יְמִינְךָ,

ד: לְמַעַן תִּהְיֶה צִדְקָתְךָ בִּסְתֵּר וְאֲבִיךָ הִרְוָה בִּסְתֵּר הוּא יִגְמַל לָךְ בְּגִלּוֹי.

ה: וְכַאֲשֶׁר אַתָּה מִתְפַּלֵּל, אֵל תִּהְיֶה כְּמַעֲמִיד־הַפְּנִים, הָאוֹהֲבִים לַעֲמֹד וְלִהְתַּפְּלֵל בְּבִתִּי הַכֶּנֶסֶת וּבִפְנֹת הַרְחֹבוֹת כְּדִי שִׁירְאוּ לִבְנֵי אָדָם. וְאָמַן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שִׁקְבְּלוּ אֶת שַׁכְרָם.

ו: אֲבָל אַתָּה, כַּאֲשֶׁר אַתָּה מִתְפַּלֵּל, הַכֶּנֶס לְחִדְרְךָ וּסְגֵר דְלִתְךָ וְהִתְפַּלֵּל לְאֲבִיךָ אֲשֶׁר בִּסְתֵּר; וְאֲבִיךָ הִרְוָה בִּסְתֵּר יִגְמַל לָךְ בְּגִלּוֹי. ז: וְכַאֲשֶׁר אַתֶּם מִתְפַּלְלִים, אֵל תִּפְטְטוּ כְּעוֹבְדֵי-הָאֱלִילִים; כִּי חוֹשְׁבִים הֵם שֶׁיִּבְרַח דְּבוּר יִשְׁמְעוּ.

ח: לָכֵן אֵל תִּדְמִי לָהֶם, שֶׁהֲרִי אֲבִיכֶם יוֹדַע מֵה דְרוֹשׁ לָכֶם בְּטֵרֶם תִּבְקְשׁוּ מִמֶּנּוּ.

ט: לָכֵן בְּךָ הִתְפַּלְלוּ אַתֶּם: אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, יִתְקַדַּשׁ שְׁמֶךָ,

י: תְּבוֹא מַלְכוּתְךָ, יַעֲשֶׂה רְצוֹנְךָ כְּבִשְׁמִים גַּם בָּאָרֶץ.

יא: תֵּן לָנוּ אֶת לֶחֶם צָרְפֵנוּ הַיּוֹם, יב: וּמַחֲל לָנוּ אֶת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמוֹ שְׁגָם אֲנַחְנוּ מִחֲלָנוּ לְחִיבֵינוּ.

יג: וְאֵל תְּבִיאֵנוּ לְיַד נְסִיוֹן, אֲלֵא הִצִּילָנוּ מִן הָרָע, כִּי שִׁלְךָ הִיא הַמַּלְכוּת וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאָרָה לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

יד: שֶׁכֵּן אִם תִּמְחַלוּ לִבְנֵי אָדָם אֶת עֲוֹנוֹתֵיהֶם, יִמְחַל גַּם לָכֶם אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים.

טו: אֲבָל אִם לֹא תִמְחַלוּ לִבְנֵי אָדָם, גַּם

בנינשא. ואמין אמר אנא לכון דקבלו
אגרהון.

ג: אלת דין מא דעבד אלת ודקתא. לא
תדע סמלך מנא עבדא ימינך.

ד: איך דתהנא ודקתך בכסיא. ואבוך
דחזא בכסיא הו נפרעך בגליא.

ה: ומא דמצלא אלת. לא תהנא איך נסבי
באפא. דרחמין למקם בכנושתא ובזויתא
דשוקא למצלין. דנתחזון לבני אנשא. ואמין
אמר אנא לכון דקבלו אגרהון.

ו: אלת דין אמתי דמצלא אלת. עול
לתונך. ואחוד תרעך. וצלא לאבוך דבכסיא.
ואבוך דחזא בכסיא נפרעך בגליא.

ז: ומא דמצלין אנתון. לא הויתון מפקקין
איך חנפא. סברין גיר דבממללא סגינא
משממעין.

ח: לא הכיל תדמון להון. אבוכון גיר ידע
מנא מתבעא לכון עדלא תשאלונייהי.

ט: הכנא הכיל צלו אנתון: אבוך
דבשמיא. נתקדש שמך.

י: תאתא מלפיתך. נהנא צבינך. איפנא
דבשמיא אף בארעא.

יא: הב לן לחמא דסונקנן יומנא.

יב: נשבוק לן חובין. איפנא דאף חנן
שבקן לחיבין.

יג: ולא תעלן לנסינא. אלא פצון מן
בישא. מטל דדילך הי מלפיתא וחילא
ותשבוחתא לעלם עלמין.

יד: אן גיר תשבקון לבנינשא סכלנתהון.
נשבוק אף לכון אבוכון דבשמיא.

טו: אן דין לא תשבקון לבני אנשא.
אפלא אבוכון שבק לכון סכלנתכון.

טז: אמתי דין דצימין אנתון. לא תהוון

פמירא איך נסבי באפא. מחבלין גיר
פרצופיהון איך דנתחזון לבנינשא דצימין.
ואמין אמר אנא לכון דקבלו אגרהון.

יז: אלת דין מא דצאם אלת. אשיג אפיר.
ומשוה רשך.

יח: איך דלא תתחזא לבנינשא דצאם
אלת. אלא לאבוך דבכסיא. ואבוך דחזא
בכסיא הו נפרעך.

יט: לא תסימון לכון סימתא בארעא.
אתר דססא ואכלא מחבלין. ואיפא דגנבא
פלשין וגנבין.

כ: אלא סימו לכון סימתא בשמיא. איפא
דלא ססא ולא אכלא מחבלין. ואיפא דגנבא
לא פלשין ולא גנבין.

כא: איפא גיר דאיתיה סימתכון. תמן הו
אף לבכון.

כב: שרגא דפגרא איתיה עינא. אן עינך
הכיל תהנא פשיטא. אף פלה פגרך נהיר הו.

כג: אן דין עינך תהנא בישא. פלה פגרך
חשוכא נהנא. אן הכיל נהירא דרך חשוכא
הו. חשוךך פמא נהנא.

כד: לא אנש משכח לתרין מרון למפלח.
או גיר לחד נסנא ולאחרנא גרחם. או גיר

לחד ניקר ולאחרנא נשוט. לא משכחין אנתון
לאלהא למפלח ולממונא.

כה: מטל הנא אמר אנא לכון: לא
תאצפון לנפשכון מנא תאכלון ומנא תשתון.
ולא לפגרכון מנא תלבשו. לא הא נפשא
יחירא מן סיברתא. ופגרא מן לבושא.

כו: חורו בפרכתא דשמיא. דלא זרעין
ולא חצדין ולא חמלין באוצרא. ואבוכון
דבשמיא מתרסא להון. לא הא אנתון מיתרין
אנתון מנהון.

ה: צבוע, הוצא תחלה את הקורה מעינך
ואז תמצא מכשר להוציא את הקיסם מעינו
של אחיך.

ו: אל תתנו את הקדש לכלבים, ואל
תשליכו פנייכם לפני החזירים, פן ירמסו
אותן בגרגליהם ויפנו ויטרפו אתכם.

ז: בקשו וינתן לכם, חפשו ותמצאו, ודפקו
ויפתח לכם;

ח: כי כל המבקש לוקח, והמחפש מוצא,
ולמי שמחפֿק — נפתח לו.

ט: או מי מכם האיש אשר בנו יבקש
ממנו לחם, האם אכן יושטי לו?

י: ואם יבקש ממנו דג, האם יושטי לו
נחש?

יא: ואם אפוא אתם, שרעים אתם,
יודעים לתת מתנות טובות לבניכם, על אחת
כמה וכמה אביכם שבשמים יתן טובות
למבקשים ממנו!

יב: כל מה שרוצים אתם שיעשו לכם בני
אדם, בן גם אתם עשו להם, כי זאת התורה
והנביאים.

יג: הכנסו בשער הצר, כי רחב הוא
השער וימרוח הדרך המובילה לאברון;
ורבים הם ההולכים בה.

יד: מה צר השער וצרה הדרך המובילה
לחיים, ומעטים הם המוצאים אותה.

טו: הנהרו מגביאי השקר הבאים אליכם
בלבוש כבשים, אף בתוכם ואבים טורפים
הם.

טז: בפרותיהם תפירו אותם. האם
לוקטים ענבים מן הקוצים, או תאנים מן
הברקנים?

יז: כך כל עץ טוב עושה פרות טובים;

וזרעים ואינם קוצרים ואינם אוספים
לאסמים, ואביכם שבשמים מכלכל אותם.
האין אתם חשובים מהם?

כז: ומי מכם בדאגתו יכול להוסיף על
קומתו אמה אחת?

כח: וללבוש מדוע דואגים אתם?
התבוננו בשושני השדה איך הן גדלות, שאינן
עמלות ואינן טוות.

כט: אבל אומר אני לכם, שאפלו שלמה
בכל הדרו לא היה לבוש פאחת מהן.

ל: ואם את חציר השדה, שהיום ישנו,
ומחר נופל לתנור, כמה מלביש האלהים —
האם לא הרבה יותר אתכם, קטני אמונה?

לא: לכן אל תדאגו או תאמרו: מה
נאכל? או: מה נשתה? או: מה נלבש?

לב: כי את כל אלה מבקשים להם גווי
העולם; ואביכם שבשמים יודע שגם לכם
דרושים כל אלה.

לג: אבל בקשו תחלה את מלכות האלהים
ואת צדקתו, וכל אלה תוספו לכם.

לד: לכן אל תדאגו למחר, כי המחר דואג
לשלו; די לו ליום צרתו.

פרק ז

א: אל תשפטו, כדי שלא תשפטו;

ב: כי במשפט אשר אתם שופטים
תשפטו, ובמדה אשר אתם מודדים נמדד
לכם.

ג: ומדוע רואה אתה את הקיסם אשר
בעין אחיך ובקורה אשר בעינך אינך מבחין?

ד: או איך אומר אתה לאחיך: הנה לי
להוציא את הקיסם מעינך, והנה הקורה
בעינך?

ו: לא תחלוין קודשא לכלבא. ולא תרמוין
מרנגינתכון קדם חזירא. דלמא נדושון אגין
ברגליהון. ונהפכון נבועונכון.

ז: שאלו ונתייב לכון. בעו ותשכחון.
קושו ונתפתח לכון.

ח: כל גיר דשאל גסב. ודכעא משפח.
ולאינא דנקש מתפתח לה.

ט: או מנו מנכון גברא דנשאליהורי ברה
לחמא. למא כאפא מושט לה.

י: ואן נונא נשאליהורי. למא חזיא מושט
לה.

יא: ואן הכיל אנתון דבישא אנתון ידעין
אנתון מוהבתא טבתא למתל לבניפון. כמא
יתיראית אבוכון דבשמא נחל טבתא לאילין
דשאלין לה.

יב: כלמא דצבין אנתון דנעבדון לכון
בנינשא. הכנא אף אנתון עבדו להון. הנו גיר
נמוסא ונכיא.

צחחא ה

יג: עולו בחרעא עליצא. דפתא הו תרעא.
ורויתא אורחא אידיא דמובלא לאבדנא.
וסגינא אונן אילין דאזלין בה.

יד: מא קטין תרעא ואליצא אורחא אידיא
דמובלא לחיא. וזעורא אונן אילין דמשפחין
לה.

טו: אודהרו מן נביא דגלא דאמין לנתכון
בלבושא דאמרא. מן לגו דין אימיהון דאבא
חטופא.

טז: מן פאריהון דין תדעון אונן. למא
לקטין מן כובא ענבא. או מן קורטבא תאנא.
יז: הכנא כל אילנא טבא פארא שפירא
עבד. אילנא דין בישא פארא בישא עבד.

כז: מנו דין מנכון בד יצף. משפח למוספו
על קומתה אמתא חרא.

כח: ועל לבושא מנא יצפין אנתון.
אתבקו בשושנא דדברא איפנא רבין. דלא
לאין ולא עולין.

כט: אמר אנא לכון דין: דאפלא שלימון
בכלה שובחה אתפסי איך חרא מנהין.

ל: אן דין לעמירא דחקלא דימנא
אימיהי. נמחר נפל בתנירא. אלקה הכנא
מלכש. לא סגי יתיר לכון ועורי הימנותא.

לא: לא הכיל תאצפון או תאמרין: מנא
נאכול. או מנא נשתא. או מנא נתפסא.

לב: פלהין גיר הלין עממא הו דעלמא
בעין להין. אבוכון דין דבשמא דע דאף
לכון מתבעין הלין פלהין.

לג: בעו דין לוקדם מלכותה דאלקהא
ודיקותה. וכלהין הלין מתחוספן לכון.

לד: לא הכיל תאצפון דמחר. הו גיר מחר
יצף דילה. ספק לה לוקמא בישתה.

קפלאון ז

א: לא תדונון. דלא תתדינון. בדינא גיר
דידינן אנתון תתדינון.

ב: ובכילתא דמכילין אנתון מתתכיל
לכון.

ג: מנא דין חזא אלת גלא דבעינה דאחור.
וקריתא דבעינך לא בחר אלת.

ד: או איפנא אמר אלת לאחור: שבוק
אפק גלא מן עינך. והא קריתא בעינך.

ה: גסב באפא. אפק לוקדם קריתא מן
עינך. והדין נתבחר לך למפקי גלא מן עינה
דאחור.

פֶּרֶק ח

א: וכאשר ירד מן ההר, הלכו אחרי המונים רבים.

ב: והנה מצרע אחד בא, השתחנה לו ואמר: אדוני, אם אתה רוצה, אתה יכול לטהרני.

ג: והושיט ישוע את ידו, נגע בו ואמר: רוצה אני, הטהר! ובו ברגע טהרה צרעתו.

ד: ואמר לו ישוע: ראה, שלא תאמר לאיש, אלא לך הִרְאָה עֲצֻמָּה לִפְתָּנִים וְהִקְרַב קִרְבָּן כְּפִי שֶׁעֲנָה מִשָּׁה לְעִדּוּת לָהֶם.

ה: כשנכנס ישוע לכפר נחום, נגש אליו שר-מאה אחד ובקש ממנו

ו: ואמר: אדוני, נערי שוכב בבית והוא משתק וסובל מאד.

ז: אמר לו ישוע: אני אבוא וארפא אותו.

ח: ענה שר-המאה ואמר: אדוני, אינני ראוי שתבוא תחת קורתִי, אך רק אמר דבר וירפא נערי.

ט: כי גם אני איש אשר תחת שלטון ויש תחת ידי חילים, ואומר אני לזה: לך! והוא הולך, ולאחר-כך: והוא בא, ולעבדי: עשה זאת! והוא עושה.

י: כֹּאֲשֶׁר שָׁמַע ישוע, התפלא ואמר לבאים אתו: אֲמֵן אוֹמֵר אָנִי לָכֶם, שֶׁאִפְלוּ בִישָׁרָאֵל לֹא מִצְאָתִי אֲמוֹנָה כְּזֹאת.

יא: ואומר אני לָכֶם, שְׂרָפִים יָבוֹאוּ מִמְּזֶרֶחַ וּמִמַּעַרְב וְיִסְבּוּ עִם אֲבָרְהָם וְיִצְחָק וְיַעֲקֹב בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם,

יב: אֲבָל בְּנֵי הַמַּלְכוּת יֵצְאוּ אֶל הַחֹשֶׁךְ הַחִיצוֹן; שֵׁם יִהְיֶה בְּכִי וְחֵרוֹק שְׁנַיִם.

יג: ואמר ישוע לשר-המאה: לך, כְּפִי שֶׁהָאֲמוּנָה יִהְיֶה לְךָ. וְכֵּן בִּשְׁעָה נִרְפָּא נְעָרוֹ.

אֲבָל עַץ רַע עוֹשֶׂה פְּרוֹת רָעִים.

יח: אֵין עַץ טוֹב יָכוֹל לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת רָעִים, וְאֵין עַץ רַע יָכוֹל לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת טוֹבִים.

יט: כָּל עַץ שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה פְּרוֹת טוֹבִים — נִכְרֵת וְנוֹפֵל לָאֵשׁ.

כ: לֵכֵן בְּפְרוֹתֵיהֶם תִּפְּרִיּוּ אוֹתָם.

כא: לֹא כָּל הָאוֹמֵר לִי, אֲדוֹנִי, אֲדוֹנִי, נִכְנָס לְמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, אֲלֵא מִי שֶׁעוֹשֶׂה אֶת רִצּוֹן אָבִי שֶׁבַּשָּׁמַיִם.

כב: רַבִּים יֹאמְרוּ לִי בַּיּוֹם הַהוּא, אֲדוֹנִי, אֲדוֹנִי, הֲאֵם לֹא בִשְׁמֶךָ נִבְּאֵנוּ, וּבִשְׁמֶךָ שָׁדִים גִּרְשָׁנוּ, וּבִשְׁמֶךָ גְּבוּרוֹת רַבּוֹת עָשִׂינוּ?

כג: וְאִזּוֹ אוֹדִיעַ לָהֶם, מַעֲוֹלָם לֹא הִכְרַתִּי אֹתָכֶם; הִסְתַּלַּקוּ לָכֶם מִמֶּנִּי, עוֹשֵׂי עוֹל.

כד: לֵכֵן כָּל הַשּׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים וְעוֹשֶׂה אוֹתָם, יִדְמָה לְאִישׁ חָכָם אֲשֶׁר בָּנָה אֶת בֵּיתוֹ עַל סֵלַע.

כה: וְיִרְדּוּ הַגִּשְׁם וּבָאוּ הַהֲהָרוֹת וְנִשְׁבּוּ הַרוּחוֹת וְהִלְמוּ בְּבֵית הַהוּא, וְלֹא נָפַל, כִּי יִסְדּוּתֵיו הִנָּחוּ עַל סֵלַע.

כו: וְכָל מִי שֶׁשּׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה אוֹתָם, יִדְמָה לְאִישׁ אֲוִיל אֲשֶׁר בָּנָה אֶת בֵּיתוֹ עַל חוֹל.

כז: וְיִרְדּוּ הַגִּשְׁם וּבָאוּ הַהֲהָרוֹת וְנִשְׁבּוּ הַרוּחוֹת וְהִלְמוּ בְּבֵית הַהוּא — וְנָפַל, וְהִיתָה מִפְּלֹתוֹ גְּדוּלָּה.

כח: וְכֹאֲשֶׁר גָּמַר יִשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִשְׁתוֹמְמוּ הַהֲמוֹנִים עַל תּוֹרָתוֹ,

כט: כִּי לָמַד אוֹתָם כְּבַעַל סִמְכוֹת וְלֹא כְּמוֹ סוֹפְרֵיהֶם וְהַפְּרוּשִׁים.

קפלאון ח

א: פד דיין נחת מן טורא. נקפוהי פנשא סגיאא.

ב: והא גרבא חד אָתָא. סגד לה ואמר: מרי אן צבא אנת. משפח אנת למדפיותי.

ג: נפשט אידה ישוע. קרב לה ואמר: צבא אנא אתרפא. ובה בשעתא אתרפי גרבה.

ד: ואמר לה ישוע: חזי למא לאנש אמר אנת. אלא זל חנא נפשך לכהנא. וקרב קורבנא איך דפקד מושא לסהדותהון.

ה: פד על דיין ישוע לכפרנחום. קרב לה קנטרונא חד. וכעא חנא מנה.

ו: ואמר: מרי. טליי רמא בכיתא ומשרי ובישאית משתנק.

ז: אמר לה ישוע: אנא אתא ואסיוהי.

ח: ענא קנטרונא הו ואמר: מרי. לא שוא אנא דתעול תחית מטללי. אלא בלחוד אמר במלתא. ונתאסא טליי.

ט: אף אנא גיר גברא אנא דתחית שולטנא. ואית תחית אידי אסטריטוטא. ואמר אנא להנא דזל. ואזל. ולאחרנא דתא. ואתא. נלעבדי דעבד הדא. ועבד.

י: פד שמע ישוע. אתרמר ואמר לדאתין עמה: אמין אמר אנא לכון. דאפלא בסיסיל אשפחית איך הדא הימנוחא.

יא: אמר אנא לכון דיין: דסגיאא גאתון מן מדנחא ומן מערבא. ונסתמכון עם אבררם ואיסחק ויעקוב במלכותא דשמיא.

יב: בגיה דיין המלכותא נפקון לחשוכא ברִיא. תמן נהנא בכיא וחורק שגא.

יג: ואמר ישוע לקנטרונא הו: זל. איפנא דהימנת נהנא לך. ואתאסי טליה בה בשעתא.

יח: לא משפח אילנא טבא פארא בישא למעבר. ולא אילנא בישא פארא טבא למעבר.

יט: פל אילנא דלא עבד פארא טבא. מתפסק ובנורא נפל.

כ: מדין מן פאריהון תדעון אנון.

כא: לא חנא כל דאמר לי מרי מרי צאל למלכותא דשמיא. אלא מן דעבד צבינה דאבי דבשמיא.

כב: סגיאא גאמרון לי בהו יומא: מרי מרי לא בשמך אתנבין. ובשמך שאדא אפקן. ובשמך חילא סגיאא עבדן.

כג: והדיין אדא להון: דממתום לא ידעתכון. ארחקו לכון מני פלחי עולא.

כד: פל הכיל דשמע מלי הלין ועבד להין. נתרמא לגברא חסימא. הו דבנא ביתה על שועא.

כה: ננחת מטרא. ואָתָו נהרוחא. ונשבו רוחא. ואחטריו בה בכיתא הו. ולא נפל. שתאסהוי גיר על שועא סימן חוי.

כו: וכל מן דשמע מלי הלין ולא עבד להין. נתרמא לגברא סכלא. דבנא ביתה על חלא.

כז: ננחת מטרא. ואָתָו נהרוחא. ונשבו רוחא. ואחטריו בכיתא הו ונפל. והנת מפולתה רבא.

כח: נהנא דכד שלם ישוע מלא הלין. תהירין חנו פנשא על יולפנה.

כט: מלך חנא להון גיר איך משלטא. ולא איך ספריהון ופרישא.

כח : וכאשר בא ישוע אל עבר הים, לארץ הגדריים, פגשוהו שני אחוזה-שדים בצאתם מבית הקברות; רעים היו מאד, עד כי איש לא היה יכול לעבר בדרך ההיא.

כט : והם צעקו ואמרו: מה לנו ולך, ישוע בן-האֱלֹהִים? באת לכאן בטרם עת כדי לענותנו?

ל : והיה שם הלאה מהם עדר של חזירים רבים — רועה.

לא : והשדים ההם בקשו ממנו ואמרו: אם מוציא אותנו, הרשה לנו ללכת לעדר החזירים.

לב : אמר להם ישוע: לכו! ומיד יצאו ונכנסו בחזירים; וכל העדר ההוא פנה ישר אל מעל לצוק, ונפלו לים ומתו במים.

לג : והללו שהיו רועים, ברחו ובאו העירה, וספרו כל מה שהיה, וגם על אחוזה-השדים.

לד : ויצאה כל העיר לפגוש את ישוע; וכאשר ראוהו, בקשו ממנו שייעבר מתחומיהם.

פרק ט

א : ועלה לאגניה, ועבר ובא לעירו.

ב : והביאו אליו משחק שוכב במטה. וראה ישוע את אמונתם, ואמר למשחק: התעודד, בני, נסלחו לך חטאִיך.

ג : אבל אחדים מן הסופרים אמרו בלבכם: זה מגדף.

ד : ברם ישוע דע את מחשבותיהם ואמר להם: מרדע חושבים אתם רעות בלבבכם?

ה : כי מה קל יותר לומר: נסלחו לך חטאִיך, או לומר: קום והתהלך?

ד : ובא ישוע לביתו של שמעון וראה את חמותו שוכבת אחוזה חם.

טו : ונגע בידה, וסר ממנה החם; וקמה ושרתה אותם.

טז : כהיות ערב, הביאו לפניו אחוזה-שדים רבים, וגרשו את שדיהם במלה; ואת כל אלה שהיו חולים קשה רפא.

יז : למען יתמלא מה שנאמר ביד ישעיהו הנביא, לאמר: חלִינוּ הוא נשא ומכאובינו סבלם.

יח : כאשר ראה ישוע המונים רבים מקיפים אותו, צוה שילכו לעבר הים.

יט : ונגש סופר אחד ואמר לו: רבי, אבוא אחריך לאן שאתה הולך.

כ : אמר לו ישוע: לשועלים יש להם מאורות, ולעוף השמים מחסה, אך לבן-האדם אין לו איפה להניח את ראשו.

כא : ואחר מתלמידיו אמר לו: אדוני, הרשה לי תחלה ללכת לקבר את אבי.

כב : אך ישוע אמר לו: בוא אחרי והנח למתים לקבר את מתיהם.

כג : וכאשר עלה ישוע לספינה, עלו עמו תלמידיו.

כד : והנה סערה גדולה היתה ביים, עד כי האגניה כמעט פסתה על-ידי הגלים; והוא ישוע היה ישן.

כה : ונגשו תלמידיו, העירוהו ואמרו לו: אדונינו, הצילנו; אוֹבְדִים אֲנֵחֵנוּ!

כו : אמר להם ישוע: למה אתם מפחדים, קטני אמונה? אז קם וגער ברוח וביים, והיתה דממה גדולה.

כז : והאנשים התפלאו ואמרו: מיהו זה שהרוחות והים נשמעים לו?

כח: וכד אָהָא ישוע לעברא לאתרא דגרג'יא. ארעוהי תרין דינא דנפקין מן בית קבורא בישא דטב. איך דלא אנש נשפח נעבר בְּהי אורחא.

כט: נקעו ואמרין: מא לן ולך ישוע ברה דאלהא. אָהָית לכא קדם זבנא דתשנקן.

ל: אית הָנא דין להל מנהון בקרא דחזירא סגיאא דרעיא.

לא: הָנון דין שאדא בְּעין הָנוּ מנה ואמרין: אן מפק אנת לן. אפס לן דינאול לבקרא דחזירא.

לב: אָמר להון ישוע: זלו. ומחדא נפקו. ועלו בחזירא. וכלה בקרא הִי תרצח לעל לשקיפא. ונפלו בימא. ומיתו בימא.

צחחא ו

לג: הָנון דין דרעין הָנוּ ערקו. ואָזלו למדינתא. ותויו כל מָדָם דהָנא ודהָנון דינא. לד: ונפקת פְּלָה מדינתא לאורעה דישוע. וכד חָזאוהי בְּעוּ מנה. דינשנא מן תחומיהון.

קפלאון ט

א: וסלק לאלפא. ועבר אָהָא למדינתה. ב: וקָרבו לה משריא כד רמא בערסא. וחזא ישוע הימנותהון. ואָמר להו משריא: אתלפב ברי. שבִּיקין לך חֲטִיִּהין.

ג: אָנשא דין מן ספרא אָמרו בנפשהון: הָנא מגדף.

ד: ישוע דין ידע מחשבתהון. ואָמר להון: מָנא מתחשבין אנתון בישתא בלבכון.

ה: מָנא גיר פשיק למאמר. דשבִּיקין לך חֲטִיִּהין. או למאמר. קום הלך.

יד: ואָהָא ישוע לביתה דשמעון. וחזא לחמתה דרמא ואחידא לה אָשתא.

טו: וקָרב לאידה. ושבכתה אָשתא. וקמת ומשמשא הָנָה להון.

טז: כד הָנא דין רמשא. קָרבו קדמוהי דינא סגיאא. ואָפק דיניהון במלתא. ולכלהון אלין דבישאית עבדין הָנוּ אָפי אָנון.

יז: איך דנתמלא מָדָם דאתאמר ביד אשעיא נביא דאָמר: דהו נסב באבין. וכורחנין נטען.

יח: כד חזא דין ישוע פנשא סגיאא דחזירין לה. פקד דינאולין לעברא.

יט: וקָרב ספרא חד ואָמר לה: רבי. אָהא כתרך לאתָר דאָזל אנת.

כ: אָמר לה ישוע: לתעלא נקעא אית להון. ולפרחתא דשמא מטללא. לברה דין דאָנשא לית לה אִיבא דנסמוך רשה.

כא: אחרנא דין מן תלמידוהי אָמר לה: מרי. אָפס לי לוקדם. אָזל אָקבור אָבי.

כב: ישוע דין אָמר לה: תא כתרִי. ושבוק למיתא קברין מיתיהון.

כג: וכד סלק ישוע לספינתא. סלקו עמה תלמידוהי.

כד: והא זועא רפא הָנא בימא. איבנא דאלפא תתפסא מן גללא. הו דין ישוע דמיר הָנא.

כה: וקָרבו תלמידוהי. אעירוהי ואמרין לה: מָרן פָּצוּ. אָבדין חָנוּ.

כו: אָמר להון ישוע: למנא דחולתנין אנתון זעורי הימנותא. הידין קם. וכאָא ברוחא ובימא. והוא שליא רבא.

כז: אָנשא דין אתדמרו ואמרין. מנו הָנא. דרוחא וימא משתמעין לה.

הָאֵלֶּה, בָּא שׁוֹר אַחֵר, נִגְשׁ, הַשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וְאָמַר:
בְּתִי עֲתָה זֶה מֵתָה, אֵךְ בּוֹא נָא שִׁים יָדְךָ עָלַיָּה
וְתַחֲיָהּ.

יט: וְקָם יֵשׁוּעַ וּתְלַמִּידָיו וְהִלְכוּ אַחֲרָיו.

כ: וְהִנֵּה אִשָּׁה אֲשֶׁר זָב דָּמָה שְׁתִּים-עֶשְׂרֵה
שָׁנָה, בָּאָה מֵאַחֲרָיו וְנִנְעָה בְּכַנְף בְּגָדָהּ;

כא: כִּי אָמְרָה בְּלָבָהּ, גַּם אִם רַק אָנֹכִי
בְּכַנְדָּהּ, אֲרַפָּא.

כב: וַיֵּשׁוּעַ פָּנָה, רָאָה אוֹתָהּ וְאָמַר לָהּ:
הִתְעוֹדְדִי, בְּתִי; אָמוּנָתְךָ הִחִיתָה אוֹתְךָ.
וְנִרְפָּאָה הָאִשָּׁה לְפָנָיו הַשְׁעָה הִיא.

כג: וּבָא יֵשׁוּעַ לְבֵיתוֹ שֶׁל הַשָּׂר וְרָאָה אֶת
הַמַּחְלָלִים בְּחִלְלִים וְאֶת הַהִמּוֹנִים הַרוֹגְשִׁים,
כד: וְאָמַר לָהֶם: צֵאוּ, כִּי הִנְעֲרָה לֹא מֵתָה,
אֲלֹא יִשְׁנָה הִיא; אֵךְ הֵם צָחֲקוּ לוֹ.

כה: וְלֵאחֵר שֶׁהוֹצִיא אֶת הַהִמּוֹנִים, נִכְנַס
וְאֶתְנֶה בְּיָדָהּ; וְהִנְעֲרָה קָמָה.

כו: וַיֵּצֵא שְׁמַע הַדְּבָר הַזֶּה בְּכָל הָאֶרֶץ
הַהִיא.

כז: וּבְכָאֲשֶׁר עָבַר יֵשׁוּעַ מִשָּׁם, נִסְפְּחוּ אֵלָיו
שְׁנֵי עוֹרִים וְהֵם צוֹעֲקִים וְאוֹמְרִים: רַחֵם
עָלֵינוּ, בֶּן-דָּוִד.

כח: וּכְשֶׁבָא הַבִּיָּתָה, נִגְשׁוּ אֵלָיו הָעוֹרִים.
אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: מֵאַמְנִינִים אַתֶּם שְׂכִיבֵי אֲנִי
לַעֲשׂוֹת זֹאת? אָמְרוּ לוֹ: כֵּן, אֲדוֹנֵינוּ!

כט: אָז נִנְעָה בְּעִינֵיהֶם וְאָמַר: כִּפִּי
שֶׁהֶאֱמַנְתֶּם יִהְיֶה לָכֶם.

ל: וּמִיָּד נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם; וְנִעַר בָּהֶם יֵשׁוּעַ
וְאָמַר: רָאוּ, שְׁלֹא יָדַע אִישׁ.

לא: אֵךְ הֵם יָצְאוּ וְהִשְׁמִיעוּ אֶת שְׁמֵעוֹ
בְּכָל הָאֶרֶץ הַהִיא.

לב: וּבְכָאֲשֶׁר יָצָא יֵשׁוּעַ, הִבִּיאוּ אֵלָיו אֲלֵם
אֲשֶׁר הָיָה עָלָיו שָׂד.

ו: אֵךְ לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי יֵשׁ לְכֹן-הָאָדָם
הַסְּמִכוֹת בְּאֶרֶץ לְסִלַּח חַטָּאִים, — אָמַר
לְמִשְׁתָּק — קוּם, קַח אֶת מִשְׁתָּדְךָ וְלֵךְ לְבֵיתְךָ.

ז: וְהוּא קָם וְהִלְךָ לְבֵיתוֹ.

ח: כְּשֶׁרָאוּ הַהִמּוֹנִים, יָרְאוּ וַשְׁבָּחוּ אֶת
הָאֱלֹהִים שֶׁנָּתַן סְמִכוֹת כְּזֹאת לְבְנֵי אָדָם.

ט: וּבְכָאֲשֶׁר עָבַר יֵשׁוּעַ מִשָּׁם, רָאָה אִישׁ
יוֹשֵׁב בְּבֵית הַמָּכֶס וּשְׁמוֹ מַתִּי, וְאָמַר לוֹ: בּוֹא
אַחֲרַי; וְהוּא קָם וְהִלְךָ אַחֲרָיו.

י: וּבָעֵת הַיּוֹתָם מְסֻבִּים בְּבֵית, בָּאוּ
מוֹכְסִים וְחוֹטְאִים רַבִּים וְהִסְבּוּ עִם יֵשׁוּעַ וְעִם
תְּלַמִּידָיו.

יא: וּכְשֶׁרָאוּ הַפְּרוֹשִׁים, אָמְרוּ לְתַלְמִידָיו:
מִדּוּעַ עִם הַמוֹכְסִים וְהַחוֹטְאִים אוֹכֵל רֶבֶכֶם?

יב: וַיֵּשׁוּעַ, כִּשְׁמָעוֹ, אָמַר לָהֶם: אֵינְי
הַבְּרִיאִים צָרִיכִים לְרֹפֵא, אֲלֹא הַחוֹלִים מְאֹד.

יג: לָכוּ לְמַדּוֹ מֵהוּ חֹסֵד חֶפְצָתִי וְלֹא זִבְחִי;
כִּי לֹא בָּאתִי לְקַרְא לְצַדִּיקִים אֲלֹא לַחוֹטְאִים.

יד: אָז נִגְשׁוּ אֵלָיו תְּלַמִּידֵי יוֹחָנָן וְאָמְרוּ:
מִדּוּעַ אֲנִיחֵנוּ וְהַפְּרוֹשִׁים צָמִים הַרְבֵּה
וְתַלְמִידֶיךָ אֵינֶם צָמִים?

טו: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: הֲאֵם יְכוּלִים בְּנֵי
הַחֲפָה לָצִוִּים בְּעוֹד הַחֶתֶן עִמָּהֶם? אֵךְ יְבוֹאוּ
יָמִים, בְּכָאֲשֶׁר יִלְקַח מֵהֶם הַחֶתֶן, וְאָז יָצוּמוּ.

טז: אֵינְי אִישׁ שֶׁם טְלָאִי חֲדָשׁ עַל בְּגָד
בְּלוּי, פֶּן יִתְלַשׁ מִלּוּיוֹ מִן הַבְּגָד וְיִהְיֶה קָרַע
גָּדוֹל יוֹתֵר.

יז: וְאֵינְי שְׂמִים יֵין חֲדָשׁ בְּנֵאדוֹת בְּלוּיִים,
פֶּן יִתְבַּקְּעוּ הַנֵּאדוֹת וְהַיֵּין יִשְׁפָּךְ וְהַנֵּאדוֹת
יֵאָבְדוּ; אֲלֹא שְׂמִים יֵין חֲדָשׁ בְּנֵאדוֹת חֲדָשִׁים
וּשְׁנֵיהֶם נִשְׁמְרִים.

יח: כְּכָאֲשֶׁר דִּבֶּר אַתֶּם אֶת הַדְּבָרִים

ו: דתדעון דין דשולטנא אית לברה
דאנשא בארעא למשפך חטאה. אמר להו
משרא: קום. שקול ערסך. וול לביתך.

ז: וקם אול לביתה.

ח: כד חזו דין כנשא הנון. דחלו. ושפחו
לאלהא דיחב שולטנא דאך הנא לבנישא.

ט: וכד עבר ישוע מן תמן. חזא גברא
דיחב בית מכסא דשמה מתי. ואמר לה: תא
בתרי. וקם. ואול בתרה.

י: וכד סמיכין בביתא. אָתוּ מכסא וחטיא
סגיא. אסתמכו עם ישוע ועם תלמידוהי.

יא: וכד חזו פרישא. אמרין לתלמידוהי:
למנא עם מכסא וחטיא לעס רבכון.

יב: ישוע דין כד שמע. אמר להון: לא
סניקין חלימא על אסיא. אלא אילין
דבישאית עבדין.

יג: וזו. ילפו מנו: חננא בעא אנא ולא
דכחמא. לא גיר אֵתית דאקרא לודיקא. אלא
לחטיא.

יד: הידין קרבו לה תלמידוהי דיוחנן
ואמרין: למנא חנן ופרישא צימין חנן סגי.
ותלמידך לא צימין.

טו: אמר להון ישוע: דלמא משפחין
בנוהי דגנונא למצם פמא דחתנא עמהון.
אחין דין יומתא. כד נשתקל מנהון חתנא.
והידין נצומון.

טז: לא אנש רמא אורקעתא חדתא על
מאנא בליא. דלא תתוף מליותה מן הו נחתא.
ונהוה בזעא יתירא.

יז: ולא רמין חמרא חדתא בזקא בליחא.
דלא מצטרין זקא. וחמרא מתאשר. וזקא
אבדן. אלא רמין חמרא חדתא בזקא חדתא.
ותריהון מתנטרין.

יח: כד דין הלין ממלל חנא עמהון. אָתא
ארפונא חד. קרב סגד לה ואמר: ברחי השא
מיתת. אלא תא. סים איך עליה. ותאָא.

יט: וקם ישוע ותלמידוהי ואולו בתרה.

כ: והא אנתחא דרדא חנא דמה שנין
תרעצסרא אָתת מן בסתרה. וקרבת לקרנא
דלבושה.

כא: אמרא חנות גיר בנפשה: אָפן בלחוד
למאנה קרבא אנא. מתאסיא אנא.

כב: ישוע דין אתפני חוה. ואמר לה:
אתלבבי ברחי. הימנוחכי אחיחכי. ואתאסיח
אנתחא הי מן הי שעתא.

כג: ואָתא ישוע לביתה דארפונא. וחזא
ומרא וכןשא דמשפגשין.

כד: ואמר להון: פרקו לכו. טליחא גיר
לא מיתת. אלא דמכא הי. וגחפין חנו עלוהי.

כה: וכד אָפך לכנשא. על אחדה באידה.
וקמת טליחא.

כו: ונפק טבא הנא בכלה ארעא הי.

כז: וכד עבר ישוע מן תמן. דבקוהי סמיא
תרין דקעין ואמרין: אתרחם עלין ברה דדויד.

כח: וכד אָתא לביתא. קרבו לה הנון
סמיא. אמר להון ישוע: מהימנין אנתון
דמשפח אנא הדא למעבד. אמרין לה: אין
מרון.

כט: הידין קרב לעיניהון ואמר: איפנא
דהימנתון נהוא לכו.

ל: ומתדא אתפתח עיניהון. וכאָא בהון
ישוע ואמר: חזו. למא אנש נדע.

לא: הנון דין נפקו. אטבוהי בכלה ארעא
הי.

לב: וכד נפק ישוע. קרבו לה חרשא דאית
עלוהי דינא.

ו: אֵלָא לְכוּ בְיוֹתֵר אֶל הַצֶּאֱן הָאוֹבְדוֹת
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל.

ז: וְכַאֲשֶׁר אַתֶּם הוֹלְכִים, הִכְרִיזוּ וְאָמְרוּ
שְׁקִרְבָּה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם.

ח: חוֹלִים רַפָּאוּ, וּמְצוֹרְעִים טָהְרוּ, וְשָׂדִים
גָּרְשׁוּ; חֲנָם לְקַחְתֶּם, חֲנָם תִּנּוּ.

ט: לֹא תִקְחוּ זֶהָב וְלֹא כֶסֶף וְלֹא נְחֹשֶׁת
בְּאַרְגָּנִיכֶם;

י: וְלֹא תִרְמִיל לְדֶרֶךְ, וְלֹא שָׂמִי כְתָנוֹת וְלֹא
נַעֲלִים וְלֹא מַקֵּל, כִּי רָאוּי הַפּוֹעֵל לְמַחֲתוֹ.

יא: וְלֹאִיזָה עֵיד אוֹ כֶּפֶר שֶׁתִּפְּנֶסוּ, שְׁאֵלוּ
מִי רָאוּי בְּתוֹכְכֶם; וְשֵׁם הָיָה עַד אֲשֶׁר תִּצְאוּ
מִשָּׁם.

יב: וְכַאֲשֶׁר אַתֶּם גִּכְנָסִים לְבֵית, שְׁאֵלוּ
לְשִׁלּוֹם הַבַּיִת.

יג: וְאִם רָאוּי הַבַּיִת, שְׁלוֹמְכֶם יָבוֹא עָלֵיכֶם;
אֲךָ אִם אֵינוֹ רָאוּי, שְׁלוֹמְכֶם עָלֵיכֶם יִפְּנֶה.

יד: וּמִי שְׁאִינוֹ מִקְבֵּל אֶתְכֶם וְאִינוֹ שׁוֹמֵעַ
לְדַבְּרֵיכֶם — בָּעֵת צֹאתְכֶם מִן הַבַּיִת אוֹ מִן
הַכֶּפֶר הַהוּא, נִצְעְרוּ אֶת הָאֵבֶק מִרְגְּלֵיכֶם.

טו: וְאִמֵּן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שְׁלֹאֲרֶץ סְדוּם
וְעַמּוּדָה יִהְיֶה נֹחַ בְּיוֹם הַדִּין יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר
לְעִיר הַהִיא.

טז: הִנֵּה אֲנִי שׁוֹלֵחַ אֶתְכֶם כְּכַבָּשִׁים בֵּין
זֵאֲבִים. לָכֵן הָיוּ חֲכָמִים כְּנֻחָשִׁים וְתַמִּימִים
כְּיוֹנִים.

יז: וְהִזְהָרוּ מִבְּנֵי אָדָם, כִּי יִמְסְרוּ אֶתְכֶם
לְבִתִּי הַמְשֻׁפָּט, וּבְבִתִּי כְּנַסְיוֹתֵיהֶם יִלְקוּ
אֶתְכֶם;

יח: וּלְפָנַי מוֹשְׁלִים וּמְלָכִים יָבִיאוּ אֶתְכֶם
בְּגִלְגָּל, לְעַדוֹת לָהֶם וְלַגּוֹיִים.

יט: אֲבָל כַּאֲשֶׁר יִמְסְרוּ אֶתְכֶם, אֵל תִּדְאָגוּ

לג: וּמַעַת שְׁיִצָּא הַשֵּׁד, דְּבַר הָאֱלֹם.
וְהַתְּפִלָּאוּ הַהִמּוֹנִים וְאָמְרוּ: מַעֲוֹלָם לֹא נִרְאָה
כְּדֶבֶר הַזֶּה בְּיִשְׂרָאֵל!

לד: אֲךָ הַפְּרוֹשִׁים אָמְרוּ: עַל-יָדֵי רֹאשֵׁ-
הַשָּׂדִים מְגֻרָשׁ הוּא שָׂדִים.

לה: וַיִּשְׁוֹעַ סוֹכֵב הָיָה בְּכָל הָעָרִים
וּבְכַפָּרִים, וּמִלְמַד בְּבִתִּי כְּנַסְיוֹתֵיהֶם, וּמִכְרִיזוּ
אֶת בְּשׂוֹרַת הַמַּלְכוּת וּמִרְפָּא אֶת כָּל הַמַּחֲלּוֹת
וְאֶת כָּל הַכָּאֲבִים.

לו: כְּשֶׁרָאָה יִשׁוּעַ אֶת הַהִמּוֹנִים, רַחֵם
עֲלֵיהֶם; כִּי הָיוּ יֹגְעִים וְנִדְחִים כְּצֹאֵן אֲשֶׁר אֵין
לָהֶם רֹעֶה.

לז: וְאָמַר לְתַלְמִידָיו: הִקְצִיר רַב
וְהַפּוֹעֲלִים מַעֲשִׂים.

לח: לָכֵן בִּקְשׂוּ מֵאֲדוֹן הַקְּצִיר שְׂיוֹצִיא
פּוֹעֲלִים לְקָצְרוֹ.

פָּרֶק י

א: וְקָרָא לְשָׁנִים עֶשֶׂר תַּלְמִידָיו וְנָתַן לָהֶם
שְׁלֹטוֹן עַל הָרוּחוֹת הַטְּמָאוֹת, לְגִרְשָׁן וּלְרַפָּא
כָּל כָּאֵב וּמַחֲלָה.

ב: וּשְׁמוֹת שָׁנִים עֶשֶׂר הַשְּׁלִיחִים אֵלֶּה הֵם:
הָרֹאשׁוֹן בָּהֶם שְׁמַעְזֵן הַנִּקְרָא כִּיפָא וְאַנְדְּרֵאוֹס
אָחִיו,

ג: וַיַּעֲקֹב בֶּן-זְבֻדִּי וַיּוֹחָנָן אָחִיו, וּפִילִיפּוֹס
וּבְרִת־תַּלְמִי, וְתֹאוֹמָא וּמַתִּי הַמּוֹכֵס, וַיַּעֲקֹב בֶּן-
חִלְפִי וְלִפִּי הַמְּכַנֶּה תַדִּי,

ד: וְשְׁמַעְזֵן הַקְּנָאִי וַיהוּדָה סְכַרְיוּטָה אֲשֶׁר
מָסַר אוֹתוֹ.

ה: אֶת שָׁנִים עֶשֶׂר אֵלֶּה שִׁלַּח יִשׁוּעַ וַצִּוָּה
עֲלֵיהֶם וְאָמַר: בְּדֶרֶךְ עוֹבְדֵי-הָאֱלִילִים לֹא
תֵּלְכוּ וְלַעֲרִי הַשּׁוֹמְרוֹנִים לֹא תִפְּנֶסוּ,

ו: זלו לכון דין יתיראית לנת ערפא
דאבדו מן בית יסריל.

ז: וכד אזלין אנתון. אכרוו ואמרו:
דקרבת מלכותא דשמיא.

ח: כריהא אסו. וגרפא דכו. ודינא אפקו.
מגן נסבתון. מגן הבו.

ט: לא תקנון דהבא ולא סאמא ולא נחשא
בכסיפון.

י: ולא תרמלא לאורחא ולא תרמין
פותינגן ולא מסנא ולא שבטא. שונא הו גיר
פעלא סיברתה.

יא: לאידא דין מדינתא או קריתא
דעאלין אנתון לה. שאלו מנו שונא כה. ותמן
הנו עדמא דנפקין אנתון.

יב: ומא דעאלין אנתון לבייתא. שאלו
שלמה דבייתא.

יג: ואיהו שונא ביתא. שלמכון גאתא
עלוהי. אן דין לא שונא. שלמכון עליכון נפנא.
יד: מן דלא דין מקבל לכו. ולא שמע
מליכון. בד נפקין אנתון מן ביתא או מן
קריתא הי. פצו חלא מן רגליכון.

טו: ואמין אמר אנא לכו: דלארעא
רסדום ודעמודא נהא ניה ביומא דדינא או
למדינתא הי.

טז: הא אנא משרד אנא לכו איך אמרא
ביני דאבא. הנו הכיל חפימא איך חנונתא
וחמימא איך יוגא.

יז: אזדורו דין מן בני אנשא. משלמין
לכו גיר לבית דינא. ובכנושתהון נגדוונכו.

יח: וקדם הגמונא ומלכא מקרבין לכו
מטלתי לסהדותא דילהון ודעממא.

יט: אמתי דין דשלמונכו. לא תאצפון

לג: ומן דנפק דינא. מלל הו חרשא.
ואתדמרו כנשא ואמרין: לא ממחום אתחזי
הכנא כיסריל.

לד: פרשא דין אמרין הנו: ברשא דדינא
מפק דינא.

לה: ומתפרך הנו ישוע במדינתא קלהין
ובקוריא. ומלף הנו בכנושתהון. ומכרו
סברתא דמלכותא. ומאסא כל פורקנין וכל
גאבין.

לו: בד חזא דין ישוע לכנשא. אתרחם
עליהון. ולאין הנו ושרין איך ערפא דלית
להון רעיא.

לז: ואמר לתלמידוהי: חצדא סגי. ופעלא
ועורין.

לח: בעו הכיל מן מרא חצדא דנפק פעלא
לחצדא.

קפלאון י

א: וקרא לתרעסר תלמידוהי. וזאב להון
שולטנא על רוחא טנפתא. דנפקין. ולמאסיו
כל פאב וכורקן.

ב: דילהון דין דתרעסר שליחא שמחא
איתיהון הליו: קדמיהון שמעון דמתקרא
כאפא ואנדראוס אחוהי.

ג: ויעקוב בר זבדי ויוחנן אחוהי.
ופיליפוס ובר תולמי. ותאומא ומתי מכסא.
ויעקוב בר חלפי ולפי. דאתפני תדי.

ד: ושמעון קנגיא ויהודא סכרוטא הו
דאשלמה.

צחחא ז

ה: להלין תרעסר שרד ישוע. ופקד אגון
ואמר: באורחא דחנפא לא תאולון.
ולמדינתא דשמריא לא תעלון.

יז: ואומרים: שרנו לָכֶם ולא רָקַדְתֶּם, וילָלְנוּ לָכֶם ולא סָפַדְתֶּם;

יח: כי בָּא יוֹחָנָן שְׁאִינוֹ אוֹכֵל וְאִינוֹ שׁוֹתֶה, ואומרים: שֶׁדִּישׁ בּוֹ.

יט: בָּא בֶן־הָאָדָם אוֹכֵל וְשׁוֹתֶה, ואומרים: הִנֵּה אִישׁ זֹלֵל וְשׁוֹתֶה יֵין, וידיד המוֹכְסִים והחֹטְאִים. ונִצְדָּקָה הַחֲכָמָה בַּמַּעֲשִׂיהָ.

כ: אִזּוֹ הַחֵל יִשׁוּעַ לִגְעֹר בְּעָרִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בָהֶן גְּבוּרָתוֹ הַרְבּוֹת וְלֹא שָׁבוּ, ואמר:

כא: אִי לָךְ, כּוֹרֵזִין! אִי לָךְ, בֵּית־צִדְדִּי! כִּי אֵלֹהִים בָּצֹר וּבְצִדּוֹן נַעֲשׂוּ הַגְּבוּרֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ בָכֶן, מִכֶּבֶד הָיוּ שְׁבוֹת בְּשֶׁק וְאִפְרָיִם.

כב: בְּרַם אוֹמֵר אֲנִי לָכֶן שֶׁלְּצֹר וּלְצִדּוֹן יִהְיֶה נֹחַ בַּיּוֹם הַדִּין יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לָכֶן.

כג: וְאַתָּה, כֶּפֶר נְחוּם, אֲשֶׁר עַד הַשָּׁמַיִם הִתְרוֹמַמְתָּ — עַד שְׁאוֹל תִּוְרָדִי; כִּי אֵלֹהִים בְּסֻדּוֹם נַעֲשׂוּ הַגְּבוּרֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּתוֹכָהּ, הִיָּתָה עוֹמֶדֶת עַד הַיּוֹם.

כד: בְּרַם אוֹמֵר אֲנִי לָךְ, שְׁלֹאֲרִץ סֻדּוֹם יִהְיֶה נֹחַ בַּיּוֹם הַדִּין יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לָךְ.

כה: בָּעֵת הַהִיא עָנָה יִשׁוּעַ וְאָמַר: מוֹדָה אֲנִי לָךְ, אֲבִי, אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, כִּי הִסְתַּרְתָּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מִן הַחֲכָמִים וְהַנְּבוֹנִים, וְגִלִּיתָ אוֹתָם לְעוֹלָלִים.

כו: בֶּן, אֲבִי, כִּי כֹךָ הָיָה רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ. כז: הִפֵּל נִמְסַר לִי מֵאֵת אֲבִי וְאִין אִישׁ מְכִיר אֶת הַבֶּן, אֲלֵא הָאֵב; גַּם אֶת הָאֵב אֵין אִישׁ מְכִיר, אֲלֵא הַבֶּן וְלָמִי שְׂרוּצָה הַבֶּן לְגִלּוֹת. כח: בּוֹאוּ אֵלַי כָּלֶכֶם הַיְּגֵעִים וְטַעֲנוּ־יָדְכֶם, וְאֲנִי אֲנִיחָם לָכֶם.

כט: קָחוּ אֶת עָלֵי עֲלִיכֶם וְלָמְדוּ מִמֶּנִּי, כִּי נֹחַ אֲנִי וְעַנּוּ בְּלִבִּי; וְתִמְצְאוּ מְנוּחָה לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם.

ג: וְאָמַר לוֹ: אַתָּה הוּא הַבָּא, אוֹ לְאַחֵר נִחְבָּה?

ד: עָנָה יִשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: לָכוּ סִפְרוּ לְיוֹחָנָן מַה שִּׁעֲשִׂיתֶם שׁוֹמְעִים וְרוֹאִים:

ה: עוֹרִים רוֹאִים, וּפְסָחִים מְהַלְכִים, וּמִצּוֹרְעִים מְטַהֲרִים, וְחֹרְשִׁים שׁוֹמְעִים, וּמַתִּים קָמִים, וְעוֹנִיִּים מִתְּבַשְּׂרִים.

ו: וְאֲשֶׁר מִי שֶׁלֹּא יִכְשַׁל בִּי.

ז: כְּאֲשֶׁר הִלְכוּ, הַחֵל יִשׁוּעַ לומר לַהֲמוֹנִים עַל יוֹחָנָן: מַה יִּצְאֲתֶם לְמַדְבַּר לְרֵאוֹת? קָנָה הַמִּתְנוֹעֵעַ בְּרוּחַ?

ח: וְאִם לֹאוֹ, מַה יִּצְאֲתֶם לְרֵאוֹת? אִישׁ לְבוּשׁ בְּגָדִים עֲדִינִים? הִנֵּה הַלּוֹכְשִׁים בְּגָדִים עֲדִינִים בְּכַתִּי מַלְכִים הֵם.

ט: וְאִם לֹאוֹ, מַה יִּצְאֲתֶם לְרֵאוֹת? נִבִּיאַ? בֶּן, אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, וְיוֹתֵר מִנִּבִּיאַ:

י: כִּי זֶהוּ שֶׁכְּתוּב עָלָיו, הִנְנִי שׁוֹלֵחַ מַלְאָכִי לְפָנֶיךָ וּפְנֵה דְרֹךְ לְפָנֶיךָ.

יא: אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁלֹּא קָם בִּילְדִי אִשָּׁה גְּדוֹל מִיוֹחָנָן הַמְּטַבִּיל, אֲךָ הַקָּטָן בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם גְּדוֹל הוּא מִמֶּנּוּ.

יב: וּמִימֵי יוֹחָנָן הַמְּטַבִּיל וְעַד עֵתָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם נִלְקַחְתָּ בַּלַּח וְהַחֲזָקִים חוֹטְפִים אוֹתָהּ;

יג: כִּי כָל הַנִּבִּיאִים וְהַתּוֹרָה עַד יוֹחָנָן נִבְאוּ.

יד: וְאִם רוֹצִים אַתֶּם, קִבְּלוּ שֶׁהוּא הוּא אֱלֹהֵהוּ הַעֲתִיד לְבוֹא.

טו: מִי יֵשִׁישׁ לוֹ אֲזִנִּים לְשֹׁמֵעַ! יִשְׁמַע!

טז: לָמִי אֲדַמָּה אֶת הַדּוֹר הַזֶּה? הוֹמָה הוּא לְנַעֲרִים הַיּוֹשְׁבִים בְּרָחוֹב וְצוֹעֲקִים לְחִבְרֵיהֶם

יז: ואמרין: זמרון לכון ולא רקדתון ואלין
לכון ולא ארקדתון.

יח: אַתָּא גיר יוחנן דלא אכל ולא שחא.
ואמרין: דינא אית בה.

יט: אַתָּא ברה דאנשא אכל ושחא.
ואמרין: הא גברא אכולא ושחא חמרא.
ורחמא דמכסא ורחשׂא. ואודדקת חכמתא מן
עבדיה.

כ: הידין שרי ישוע למחסדו מדינתא
אילין דהונו בהין חילוהי סגיאא. ולא תבו.
ואמר הונא.

כא: וי לכי פורזין. וי לכי בית צידא.
דאלו בצור ובצידן הנו חילא. אילין דהנו
בכין. כבר דין בסקא ובקטמא תבו.

כב: ברם אמר אנא לכין: דלצור ולצידן
נהוא ניח ביומא דדינא או לכין.

כג: ואנת כפרנחום. הי דעדמא לשמאי
אתתרימתי. עדמא לשיוול תתחתין. דאלו
בסדום הנו חילא אילין דהנו בכי. קקמא הנת
עדמא ליומא.

כד: ברם אמר אנא לכי: דלארעא דסדום
נהוא ניח ביומא דדינא או לכי.

כה: בהו זבנא ענא ישוע ואמר: מודא
אנא לך אבי מרא דשמאי ודארעא. דכסית
הלץ מן חפמיא וספולתנא. וגלית אגין
לילנדא.

כו: אין אבי. דהכנא הונא צבינא קדמך.

כז: כל מדם אשתלם לי מן אבי. ולא אנש
ידע לברא אלא אנ אבא. אפלא לאבא אנש
ידע אלא אנ ברא ולמן דצבא ברא דנגלא.

כח: תו לותי פלכון לאיא ושקילי מובלא.
ואנא אניחכון.

כט: שקולו גירי עליפון. וילפו מני. דניח

ג: ואמר לה: אנת הו הו דאתא. או
לאחרין הו מספין.

ד: ענא ישוע ואמר להון: ול. אשתעו
ליוחנן אילין דשמעין אנתון וחזין.

ה: סמאי חזין. וחגירא מהלכין. וגרבא
מתרפין. וחרשא שמעין. ומיתא קימין.
ומספנא מסתברין.

ו: וטוביה לאינא דלא נתפשל בי.

ז: פד דין אולו. שרי ישוע למאמר
לכנשא על יוחנן: מנא נפקתון לחורבא
למחנא. קניא דמן רחא מתתויע.

ח: ואן לא מנא נפקתון למחנא. גברא
דנחמא רפיכא לביש. הא אילין דרפיכא
לבישין בית מלכא אנן.

ט: ואן לא מנא נפקתון למחנא. נביא. אין
אמר אנא לכון: ויתיר מן נביא.

י: הנו גיר דעלוהי כתבי: דהא אנא משר
אנא מלאכי קדם פרצופך. דנתקן אורחא
קדמך.

צחחח

יא: אמין אמר אנא לכון: דלא קם בילדי
נשא דרב מן יוחנן מעמדנא. ועורא דין
במלכות שמאי רב הו מנה.

יב: מן יומי יוחנן דין מעמדנא ועדמא
להשא מלכותא דשמאי בקטירא מתדברא.
וקטירנא מחטפין לה.

יג: פלהון גין נביא ואורייתא עדמא ליוחנן
אתנביו.

יד: ואן צבין אנתון קבלו. דהויו אליא
דעתיד למאתא.

טו: מן דאית לה אדנא דנשמע. נשמע.

טז: למן דין אדמיה לשרבתא דדא. דמאי
לטליא דיתבין בשוקא. וקעין לחבריהון.

ל: כי עלי נעים ומשאי קל.

פרק יב

א: בעת ההיא הלך ישוע בשבת בין הורועים; ומלמידיו רעבו והחלו לקטף שבלים ולאכל.

ב: והפרושים, כשראו אותם, אמרו לו: הנה תלמידך עושים מה שאינו מתר לעשות בשבת.

ג: אך הוא אמר להם: האם לא קראתם מה עשה דוד כאשר רעב הוא ואלה אשר אתו?

ד: איך נכנס לבית האלהים ואכל את לחם שלחן אדני, אשר לא היה מתר לו לאכל ולא לאשר אתו, אלא לכהנים בלבד.

ה: או לא קראתם בתורה, שהכהנים בהיכל מחללים את השבת ואין בהם אשם? ו: אבל אומר אני לכם, שגדול מן ההיכל ישנו כאן.

ז: ואלו ידעתם מהו חסד חפצתי ולא זבח, לא הייתם מרשיעים את אלה שאין בהם אשם;

ח: כי אדון השבת הוא בן-האדם.

ט: והלך ישוע משם ובא לבית הכנסת שלהם.

י: ואיש אחד היה שם, שידו יבשה; ושאלו אותו ואמרו: האם מתר לרפא בשבת? כדי להאשים אותו.

יא: אבל הוא אמר להם: מי מכם האיש שיש לו כבש אחד ואם נופל הוא לבור ביום השבת — אינו מחזיק בו ומרים אותו?

יב: וכמה חשוב יותר אדם מכבש! לפיכך מתר לעשות את הטוב בשבת.

יג: אז אמר אל האיש: הושט ידך! והוא הושט ידו, והבריאה והיתה כחברתה.

יד: ויצאו הפרושים וטפסו עצה עליו כדי להאבדו.

טו: אבל ישוע ידע והלך לו משם; והלכו אחריו המונים רבים והוא רפא את כלם.

טז: ונער בהם שלא יגלוהו,

יז: למלא מה שנאמר ביד ישעיהו הנביא, לאמר:

יח: הנה עבדי חפצתי בו, אהובי רצתה בו נפשי. רוחי אתן עלי, ומשפט לגויים יכריז. יט: לא יריב ולא יצעק, ולא ישמע איש את קולו בחוץ.

כ: קנה רצוץ לא ישבר, ומנורה מבהבת לא יכבה, עד אשר יוציא משפט לנצחון;

כא: ובשמו גויים יקוו.

כב: אז הביאו אליו אחוז-שד אחד שהיה אלם ועור; ורפא אותו עד כי האלם ועור דבר ורפא.

כג: והתפלאו כל ההמונים ואמרו: שמה זהו בן-דוד?

כד: אבל הפרושים, כשמעם, אמרו: זה איננו מגרש שדים אלא על-ידי בעל-זבוב ראש השדים.

כה: אך ישוע ידע את מחשבותיהם ואמר להם: כל מלכות שתתפלג נגד עצמה, תתרב; וכל בית ועיר שיתפלגו נגד עצמם, לא יצמדו.

כו: ואם השטן את השטן מגרש — נגד עצמו התפלג; איך אפוא עומדת מלכותו?

כז: ואם אני על-ידי בעל-זבוב מגרש

יב : כָּמָא דִּין יְחִיר בְּרַנְשָׁא מִן עֲרַבָּא. מְדִין
שְׁלִיט הוּא בִּשְׁבַתָּא לְמַעַבְדַּד דְּשַׁפִּיר.

יג : הֵיידִין אָמַר לֵהוּ גְבָרָא: פִּשּׁוּט אֵידֶךְ.
נִפְשֵׁט אִידָהּ. וְחִקְנֵת אֵידֶךְ חֲבֵרְתָּהּ.

יד : וְנִפְקוּ פְּרִישָׁא. וּמִלְכָּא נִסְבוּ עֲלֹהֵי
אֵידֶךְ דְּנוֹבֵדוּנְיָהּ.

טו : יֵשׁוּעַ דִּין יְדַע. וְשֵׁנִי לֵה מִן תַּמָּן. וְאֹזְלוּ
בְּתֵרָה כְּנִשָּׂא סְגִיָּאָא. וְאַסִּי לְכֹלְהוֹן.

טז : וּכְכָא בַּהוֹן דִּלָּא נְגִלוּנְיָהּ.

יז : דִּנְתַּמְלָא מָדָם דְּאִתְאָמַר בִּיד אֲשַׁעִּיא
נִבְיָא דְאָמַר:

יח : הָא עֲבָדִי דְאַצְטְבִּית בֵּה. חֲבִיבִי דְסוּחַת
בֵּה נִפְשִׁי. רֹחִי אָסִים עֲלֹהֵי. וְדִינָא לְעִמְמָא
נִכְרִז.

יט : לֹא נִתְחַרָּא וְלֹא נִקְעָא. וְלֹא אָנֹשׁ
נִשְׁמַע קֻלָּה בִּשְׁוֹקָא.

כ : קִנְיָא רַעִיָּא לֹא נִתְבַּר. וְשִׁרְגָא
דְּמִטְפֹּטָךְ לֹא נִדְעָךְ. עֲדָמָא דְנִפְקֵי דִינָא
לִזְכוּתָא.

כא : וּבִשְׁמָה עִמְמָא נִסְבִּירוֹן.

כב : הֵיידִין קִרְבוּ לֵה דִינָא חַד דְּחִרְשׁ
וְעוֹרִי. וְאַסִּיָּהּ. אֵיפְנָא דְחִרְשָׁא וְסִמְיָא נְמָלֵל
וְנַחְזָא.

כג : וּמִתְדַמְרִין הֲנוּ פִּלְהוֹן כְּנִשָּׂא. וְאַמְרִין:
דִּלְמָא הֲנוּ בִּרְה דְדוֹרִי.

כד : פְּרִישָׁא דִּין כִּד שְׁמַעוּ אָמַרִין: הֲנָא לֹא
מִפֶּק שְׂאָדָא אֱלָא בְּבַעֲלֹזְבוֹב רִשָּׁא דִּדְיוּא.

כה : יֵשׁוּעַ דִּין יְדַע מַחֲשַׁבְתָּהוֹן. וְאַמְרִי
לֵהוֹן: כָּל מִלְכוּ דְתַתְּפִלַּג עַל נִפְשָׁה תְּחַרְבֵּי. וְכָל
בִּי וּמִדִּינָא דְנִתְפִלַּג עַל נִפְשָׁה לֹא נָקוּם.

כו : וְאֵן סִטְנָא לְסִטְנָא מִפֶּק. עַל נִפְשָׁה
אֲתַפְלַג. אֵיפְנָא הֲכִיל קִימָא מִלְכוּתָהּ.

כז : וְאֵן אָנֹא בְּבַעֲלֹזְבוֹב מִפֶּק אָנֹא דִּיוּא.

אָנֹא וּמִכִּיד אָנֹא בִּלְבִי. וּמִשְׁכַּחֲתִין אֲנִתוֹן נִיחָא
לְנִפְשַׁתְכוֹן.

ל : גִּירִי גִיר בְּפִים הוּא. וּמוֹבִלִי קִלְיָא הִי.

קפלאון יב

א : בָּהוּ וּבְנָא מִהֶלֶךְ הֲנָא יֵשׁוּעַ בִּשְׁבַתָּא
בֵּית וִרְעָא. וְחִלְמִידָהּ כִּפְנוּ. וְשִׁרְיוֹ מְלָגִין
שְׁבַלָּא וְאַכְלִין.

ב : פְּרִישָׁא דִּין כִּד תָּחוּ אָנוּן. אָמַרִין לֵה:
הָא חִלְמִידִךְ עֲבָדִין מָדָם דִּלָּא שְׁלִיט לְמַעַבְדַּד
בִּשְׁבַתָּא.

ג : הוּא דִּין אָמַר לֵהוֹן: לֹא קִרְיתוֹן מָנָא עֲבַד
דְּוִיד. כִּד כִּפֶּן וְאִילִין דְּעַמָּה.

ד : אֵיפְנָא עַל לְבִיתָא דְאֵלְהָא. וְלַחְמָא
דְּפִתוּרָה דְּמִרְיָא אָכַל. הוּא דִּלָּא שְׁלִיט הֲנָא לֵה
לְמַאכַּל. וְלֹא לְאִילִין דְּעַמָּה. אֱלָא אֵן לְכַהֲנָא
בְּלַחֹדֵר.

ה : אֵו לֹא קִרְיתוֹן בְּאוֹרִיתָא דְכִהֲנָא
בְּהִיכְלָא מִחֲלִין לֵה לְשַׁבְתָּא. וְדִלָּא עֲדִלִי אָנוּן.
ו : אָמַר אָנֹא לְכוּן דִּין: דְּרַב מִן הִיכְלָא
אִית הֶרְפָּא.

ז : אֵלוּ דִּין יְדַעִין הֲוִיתוֹן מְנוּ חֲנֻנָא צָבָא
אָנֹא וְלֹא דְכַחְתָּא. לֹא מַחֲבִיבִין הֲוִיתוֹן לְאִילִין
דְּדִלָּא עֲדִלִי אָנוּן.

ח : מָרָה גִיר דִּשְׁבַתָּא אִיתוּהִי בִּרְה
דְּאָנֹשָׁא.

ט : וְשֵׁנִי מִן תַּמָּן יֵשׁוּעַ. וְאַתָּא לְכַנּוּשְׁתָּהוֹן.
י : וּגְבָרָא חַד אִית הֲנָא תַּמָּן דִּבְיִישָׁא
אִידָהּ. נִמְשַׁאֲלִין הֲנוּ לֵה וְאַמְרִין: דָּאֵן שְׁלִיט
בִּשְׁבַתָּא לְמַאסִּיו. אֵידֶךְ דְּנִאכְלוּן קִרְצוּהִי.

יא : הוּא דִּין אָמַר לֵהוֹן: מְנוּ מִנְכוֹן גְּבָרָא
דְּאִית לֵה עֲרַבָּא חַד. וְאֵן נִפֵּל בְּחִבְרָא בְּיוֹמָא
דִּשְׁבַתָּא. לֹא אַחַד וּמִקָּים לֵה.

מ: שכן כמו שהיה יונה בבטן הדג שלושה ימים ושלושה לילות, כך יהיה בן-האדם בלב הארץ שלושה ימים ושלושה לילות.

מא: אנשי נינוה יקומו במשפט עם הדור הזה ויִרְשִׁיעוּהוּ, כי הם שבו בקריאת יונה; והנה גדול מיונה כאן.

מב: מלכת תימן תקום במשפט עם הדור הזה ותִרְשִׁיעוּהוּ, כי באה מקצות הארץ לשמע את חכמת שלמה; והנה נעלה משלמה כאן.

מג: כאשר הרוח הטמאה יוצאת מאדם, משוטטת היא בסקומות שאין בהם מים, ומתפשטת מנוחה ואינה מוצאת.

מד: אז היא אומרת: אחזר לבייתי אשר יצאתי ממנו. וכאן ומוצאת אותו ריק, ומטאטא ומסדר.

מה: אז הולכת היא, מביאה עמה שבע רוחות אחרות רעות ממנה, והן נכנסות ושוכנות בו; ונעשית אחריתו של האיש שהוא גרועה מראשיתו. כך יהיה לו לדור הרע הזה. מו: בעוד הוא מדבר אל ההמונים, באו אמו ואחיו והם עומדים בחוץ ומבקשים לדבר אתו.

מז: אמר לו איש: הנה אמך ואחיד עומדים בחוץ ומבקשים לדבר אתך.

מח: אף הוא ענה ואמר למי שאמר לו: מי היא אמי ומי הם אחי?

מט: והושיט ידו אל תלמידיו ואמר: הנה אמי והנה אחי.

נ: כל איש שעושה את רצון אבי שבשמים הוא אחי ואחותי ואמי.

שדים, בניכם על-ידי מי מגרשים אותם? לכן הם יהיו שופטיכם.

כח: ואם ברוח אלהים אני מגרש שדים, קרבה אליכם מלכות האלהים.

כט: או איך יכול איש להפגס לבית הגבור ולבו את בליו, אם קדם לא יכפת את הגבור? ואז יבו את ביתו.

ל: מי שאינו אתי, נגדי הוא; ומי שאיננו מבגס אתי, פזר מפזר.

לא: על בן אומר אני לכם, שכל החטאים והגדופים יסלחו לבני אדם, אף גדוף כלפי הרוח לא יסלח לבני אדם.

לב: וכל מי שיאמר דבר נגד בן-האדם, יסלח לו; אבל כל מי שנגד רוח הקדש יאמר, לא יסלח לו לא בעולם הזה ולא בעולם הבא.

לג: או עשו את העץ טוב, ופרותיו טובים; או עשו את העץ רע, ופרותיו רעים; כי בפרותיו נפר העץ.

לד: זרע צפזפונים, איך יכולים אתם טובות לדבר — אתם שרעים אתם? הן משפעת הלב מדבר הפה.

לה: איש טוב מאוצרות טובים מפיק טובות, ואיש רע מאוצרות רעים מפיק רעות; לו: כי אומר אני לכם, שכל מלה בטלה שיאמרו בני אדם, יתנו את חשבונה ביום הדין;

לו: כי מדבריד תצדק ומדבריד תחייב.

לח: אז ענו אחדים מהסופרים ומהפרושים ואמרו לו: מורה, רוצים אנו לראות ממך אות.

לט: אף הוא ענה ואמר להם: דור רע ומנאף אות מבקש, ואות לא יתן לו, אלא אות יונה הנביא;

בישטא וגירטא אַתא בעיא. ואַתא לאַ תתיב
לה. אַלא אַתה דיון נביא.

מ: איפּנא גיר דהא יונן בכרסה דנונא
תלתא אימין ותלתא לילון. הכנא נהא ברה
דאנשא בלבה דארעא תלתא אימין ותלתא
לילון.

מא: גברא נינוא נקומין בדינא עם
שרפתא דא ונחיבונה. דהנן תבו בכרוזותה
דיון. והא דרב מן יונן תנן.

מב: מלפּתא דתימנא תקום בדינא עם
שרפתא דא ותחיביה. דאָתת מן עבריה
דארעא דתשמע חכמתה דשלימון. והא דיתיר
מן שלימון הרפא.

מג: אַמתי דין דרוחא טנפּתא תפּוק מן
ברנשא. מתכרפא באַתרוּתא דמיא לית בהון.
ובעיא ניקא. ולא משפּחא

מד: הידין אַמרא: אהפּוך לביתי מן איפּא
דנפּקת. ואַתא משפּחא דסריק נחמים
ומצבּת.

מה: הידין אַזלא. דברא עמה שבע רוחא
אחרנך דמנה בישן. ועאלן ועמרן בה. והוא
חרתה דגברא הוּ בישא מן קדמיתה. הכנא
נהא לה לשרפּתא דא בישטא.

מו: כד הוּ דין ממלל לכנשא. אַתו אמה
ואַתוהי קימין לבר ובצין דנמללון עמה.

מז: אַמר לה דין אנש: הא אַמך ואחך
קימין לבר. ובצין דנמללון עמך.

מח: הוּ דין ענא ואַמר למן דאמר לה: מן
אי אמי ומן אנון אחי.

מט: נפשט אידה לנת תלמידוהי ואַמר:
הא אמי והא אחי.

נ: כל אנש דין דעבד צבינה דאבי
דבשמא. הוּי אחי וְחתי ואמי.

בניכון במנא מפקין להון. מטל הנא הון
נהון לכון דנא.

כח: ואן ברוחא דאלהא אַנא מפק אַנא
דיוא. קרבת לה עליפון מלפּותא דאלהא.

כט: או איפּנא אנש משפּח דנעול לבית
חסנא ומנוהי נבז. אַלא אן לוקדם גאסריוהי
לחסינא. והידין ביתה נבז.

ל: מן דלא הוּא עמי. לוקבלי הוּ. ומן דלא
כנש עמי. מבדרו מבדר.

לא: מטל הנא אַמר אַנא לכון: דכל
חטין וגודפין נשתבקון לבני אנשא. גודפא
דין דעל רוחא לא נשתבק לבני אנשא.

לב: וכל מן דנאמר מלתא על ברה
דאנשא. נשתבק לה. כל דין דעל רוחא
דקודשא נאמר לא נשתבק לה. לא בעלמא
הנא ולא בעלמא דעתיד.

לג: או עבדו אילנא שפירא ופארוהי
שפירא. או עבדו אילנא בישא ופארוהי
בישא. מן פארוהי הוּ גיר מתידע אילנא.

לד: ילדא דאכדנא. איפּנא משפּחין אנתון
טבתא לממללו דבישא אנתון. מן תותרי לבא
גיר ממלל פומא.

לה: גברא טבא מן סימטא טבתא מפק
טבתא. וגברא בישא מן סימטא בישטא מפק
בישטא.

לו: אַמר אַנא לכון גיר: דכל מלא בטלא
דנאמרון בנינשא. נתלון פתגמה בימא
דינא.

לז: מן מליך גיר תודדק ומן מליך תתחיב.
לח: הידין ענו אנשא מן ספרא ומן
פרישא ואַמרינ לה: מלפּנא. צבין חנן דנחנא
מנן אַתא.

לט: הוּ דין ענא ואַמר להון: שרפּתא.

פֶּרֶק יג

א: ביום ההוא יצא ישוע מן הבית וישב על-יד הים.

ב: והתקבצו אליו המונים רבים, עד כי עלה וישב באניה וכל ההמון עמד על חוף הים.

ג: ודבר אליהם הרבה במשלים ואמר: הנה יצא הזרע לזרע;

ד: וכאשר זרע, יש שנפל על-יד הדרך ובא עוף ואכל אותו.

ה: ואחר נפל על סלע, במקום שלא היתה אדמה רכה; ומיד צמח, מפני שלא היה עמק לאדמה.

ו: אך כשזרחה השמש, נצרב; ומפניו שלא היה לו שרש, התייבש.

ז: ואחר נפל בין קוצים; ועלו הקוצים והתניקוהו.

ח: ואחר נפל על אדמה טובה ונתן פרי — זה פי מאה, זה פי ששים וזה פי שלושים.

ט: מי שיש לו אזנים לשמע, ישמע.

י: ונגשו תלמידיו ואמרו לו: מדוע במשלים מדבר אתה אליהם?

יא: והוא ענה ואמר להם: כי לכם נתן לדעת את סוד מלכות השמים, אך להם לא נתן;

יב: כי מי שיש לו, ינתן לו ויעדף לו; ומי שאין לו, גם מה שיש לו ילקח ממנו.

יג: משום כך במשלים מדבר אני אליהם; כי רואים הם ואינם רואים, ושומעים ואינם שומעים ואינם מבינים.

יד: ומתמלאת בהם נבואת ישעיהו

שאמר: שמעו שמעו ואל תבינו, וראו ראו ואל תדעו;

טו: כי השמן לב העם הזה, ובאזניהם ככבדות שמעו, ואת עיניהם עצמו, פן יראו בעיניהם וישמעו באזניהם ויבינו בלבכם וישובו, וארפא אותם.

טז: ואשר לכם, אשרי עיניכם הראות ואזניכם השומעות;

יז: כי אם אמר אני לכם, שנביאים וצדיקים רבים נקספו לראות את אשר אתם רואים, ולא ראו; ולשמע את אשר אתם שומעים, ולא שמעו.

יח: אבל אתם שמעו את משל הזרע.

יט: כל השומע את דבר המלכות ואיננו מבין אותו, בא הרע וחוטף את הדבר שנוזרע בלבבו — זהו אשר נזרע על-יד הדרך.

כ: ואשר נזרע על הסלע, הוא השומע את הדבר ומיד מקבל אותו בשמחה,

כא: אך אין לו שרש בו, אלא זמני הוא; ובהיות צרה או רדיפה בגלל הדבר, מהר יכשל.

כב: ואשר נזרע בין קוצים, הוא השומע את הדבר; ודאגת העולם הזה ומדוהי העשר חונקים את הדבר ובלי פרי יהיה.

כג: ואשר נזרע על אדמה טובה, הוא השומע את דברי ומבין, ונותן פרי ועושה — זה פי מאה, זה פי ששים וזה פי שלושים.

כד: משל אחר המשיל להם ואמר: דומה מלכות השמים לאיש אשר זרע זרע טוב בשדהו.

כה: וכאשר ישנו האנשים, בא אויבו

קפלאון יג

א: בהו דין יומא נפק ישוע מן ביתא. ויתב על יד ימא.

ב: ואחפנשו לנתה כנשא סגיא. איך דנסק נתב לה באלפא. וכלה כנשא קאם הווא על ספר ימא.

ג: וסגי ממלל הווא עמהון בפלאתא ואמר: הא נפק זרועא למזרע.

ד: וכד ורע. אית דנפל על יד אורחא. ואחית פרחתא ואכלתה.

ה: ואחרנא נפל על שועא. איבא דלית הווא מדרא סגיא. ובר שעתה שנת. מטל דלית הווא עומקא דארעא.

ו: כד דנח דין שמשא. חס. ומטל דלית הווא לה עקרא. יבש.

ז: ואחרנא נפל בית כובא. וסלקו כובא וחנקוהי.

ח: ואחרנא נפל בארעא טבתא. ויחב פארא אית דמאא. ואית דשתין. ואית דתלתין.

ט: מן דאית לה אדנא דנשמע. נשמע. י: וקברו תלמידוהי. ואמרין לה: למנא בפלאתא ממלל אנת עמהון.

יא: הו דין ענא ואמר להון: דלכון הו יחב למדע ארנא דמלפוטא דשמא. להנן דין לא יחב.

יב: למן גיר דאית לה. נתיחב לה ונתימר לה. ולמן דלית לה. ואף הו דאית לה נשתקל מנה.

יג: מטל הווא בפלאתא ממלל אנא עמהון. מטל דחזין ולא חזין. ושמעין ולא שמעין ולא מסתפלן.

יד: ושלמא בהון נכיוחה דאשעיא דאמר:

דשמעא תשמעון ולא תסתכלון. ומחזא תחזון ולא תדעון.

טו: אחעבי לה גיר לבא דעמא הנא. ובאדניהון נקראית שמעו. ועיניהון עמצו. דלא נחזון בעיניהון. ונשמעון באדניהון. ונסתכלון בלבהון. ונתפנון ואסא אנון.

טז: דילכון דין טוביהין לעיניכון דחזון. ולאדניכון דשמעון.

יז: אמין גיר אמר אנא לכון: דסגיאא נביא ודריקא אתרגו דנחזון מרם דחזין אנתון ולא חזון. ולמשמע מרם דשמעין אנתון ולא שמעו.

יח: אנתון דין שמעו מתלא דזרעא.

יט: כל דשמע מתלא דמלפוטא ולא מסתפל בה. אתא בישא וחסף מתלא דזריעא בלבה. הו הו דעל יד אורחא אודרע.

כ: הו דין דעל שועא אודרע. הו הו. דשמע מתלא. ובר שעתה בחדותא מקבל לה.

כא: לית לה דין עקרא בה. אלא דובנא הו. וקא דהווא אילצנא או דרופיא מטל מתלא. ענל מתכשל.

כב: הו דין דבית כובא אודרע. הא הו. דשמע מתלא. ורנא דעלמא הנא וטועי דעותרא חנקין לה למלתא. דלא פארא הווא.

כג: הו דין דעל ארעא טבתא אודרע. הו הו. דשמע מלתי ומסתפל ויחב פארא. ועבד אית דמאא ואית דשתין ואית דתלתין.

צחחא י

כד: אתרנא מתלא אמפל להון ואמר: דמא מלפוטא דשמא לגברא דזרע ורעא טבא בקריחה.

כה: וכד דמכו אנשא. אהא בעלדכבה.

לו: והוא ענה ואמר להם: זה שזרע את הזרע הטוב הוא בן־האדם.

לח: והשדה הוא העולם. והזרע הטוב בני המלכות הם, אך הזונים הם בני הרע.

לט: והאויב שזרע אותם הוא השטן. הקציר הוא קץ העולם, והקוצרים הם המלאכים.

מ: לכן כמו שמלקטים הזונים ונושרפים באש, כך יהיה בקץ העולם הזה:

מא: ישלח בן־האדם את מלאכיו וילקטו ממלכותו את כל המכשלות ואת כל עושי העול.

מב: וישליכו אותם לתנור אש. שם יהיה בכי וחרוק שנים.

מג: אז יזהירו הצדיקים בשמש במלכות אביהם. מי שיש לו אזנים לשמע, ישמע.

מד: עוד דומה מלכות השמים לאוצר טמון בשדה, אשר מצאו איש והטמינו; ומשמחתו הלא ומכר את כל אשר יש לו וקנה את השדה ההוא.

מה: עוד דומה מלכות השמים לאיש סוחר שחפש מרגליות טובות.

מו: וכאשר מצא מרגלית אחת יקרת ערך, הלא ומכר את כל מה שיש לו וקנה אותה.

מז: עוד דומה מלכות השמים לרשת שהוטלה לים ואספה מפל מין.

מח: וכאשר נתמלאה העלויה לשפת הים, וישבו ולקטו: את הטובים הטילו לכלים, ואת הרעים השליכו החוצה.

מט: כך יהיה בקץ העולם: יצאו המלאכים ויבדילו את הרעים מבין הצדיקים.

וירע זונים בין החטים והלף.

כו: אבל כשצמח הגבעול ועשה פרי, אז נראו גם הזונים.

כז: ונגשו עבדי בעל־הבית ואמרו לו: אדונינו, האם לא זרע טוב ורעת בשדך? מפני יש בו זונים?

כח: והוא אמר להם: איש אויב עשה זאת. אמרו לו עבדיו: רוצה אתה שגלה ויגלוק אותם?

כט: אך הוא אמר להם: שמא בעת שתלקטו את הזונים תעקרו עמקם גם את החטים.

ל: הניחו לשניהם לגלל יחד עד הקציר, ובעת הקציר אמר לקוצרים: לקטו תחלה את הזונים וקשרו אותם צורות כדי לשרפם, אבל את החטים אספו לאסם.

לא: משל אחר המשיל להם ואמר: דומה מלכות השמים לגרגיר חרדל אשר לקחו איש וירעו בשדהו.

לב: והוא הזעיר מפל הזרעים, אך כשגדל — גדול הוא מפל הירקות ונעשה לעץ, עד פי יבוא עוף השמים ויקנן בענפיו.

לג: משל אחר אמר להם: דומה מלכות השמים לשאור אשר לקחה אשה וטמנה אותו בשלש סאים קמח, עד שהחמיץ כלו.

לד: כל אלה דבר ישוע במשלים אל ההמונים, ובלי משלים לא דבר אליהם, לה: למלא מה שנאמר ביד הנביא, לאמר: אפתחה פי במשלים ואביעה נסתרות מלפני מוסדות עולם.

לו: אז עזב ישוע את ההמונים ובא הביתה. ונגשו אליו תלמידיו ואמרו לו: באר לנו את משל הזונים והשדה.

זורע זינא בינת חטא ואזל.

כו: פד דין יעא עסבא ועבד פארא. הידין
אתחזיו אף זינא.

כז: וקרבו עבדוהי דמרא ביפא. ואמרו
לה: מרן. לא הא זרעא טבא זרעת בקרייתך.
מן אימבא אית בה זינא.

כח: הו דין אמר להון: גברא בעלדבבא
עבד הדא. אמריך לה עבדוהי: צבא אלת נאזל
נגבא אנון.

כט: הו דין אמר להון: דלמא כד מגבין
אנתון זינא תעקרון עמהון אף חטא.
ל: שבוקו רבין תריהון אכחדא עדמא
לחצדא. ובוכנא וחצדא אמר אנא לחצדא:
גבו לוקדם זינא ואסורו אנון מאסריתא
דנאקדון. חטא דין פנשו אנין לאוצרי.

לא: אחרנא מתלא אמתל להון ואמר:
דמיא מלפונתא דשמיא לפרדתא דחרדלא
דנסב גברא זרעה בקריתא.

לב: והי זעוריא הי מן פלהון זרעונא. מא
דין דרבא: רבא הי מן פלהון ירקונא. והויה
אילנא. איך דחאתא פרחתא דשמיא תקן
בסופיה.

לג: אחרנא מתלא אמר להון: דמיא
מלפונתא דשמיא לחמירא הו דשקלת אנתתא.
טמרת בתלת סאין דקמחא. עדמא דכלה
חמע.

לד: הלין פלהין מלל ישוע בפלאתא
לכנשא. ודלא פלאתא לא ממלל אנון עמהון.
לה: איך דנתמלא מדם דאתאמר ביד
נביא דאמר: אפתח פומי במתלא. ואבע
פסיתא דמן קדם תרמינה דעלמא.

לו: הידין שבק ישוע לכנשא. ואתא
לבייתא. וקרבו לותה תלמידוהי ואמרין לה:

פשק לן מתלא הו זינא ודקרייתא.

לז: הו דין ענא ואמר להון: הו זורע זרעא
טבא איתוהי ברה דאנשא.

לח: וקרייתא איתיה עלמא. זרעא דין
טבא בניה אנון דמלפונתא. זינא דין איתיהון
בנוהי דבישא.

לט: בעלדבבא דין זורע אנון איתוהי
סטנא. חצדא דין איתוהי שולמה דעלמא.
חצודא דין מלאכא.

מ: איפנא הכיל דמתגבין זינא ויקדין
בנורא. הכנא נהוא בשולמה דעלמא הנא.
מא: נשדר ברה דאנשא מלאכוהי ונגבון
מן מלפונתא פלהון מכשולא וכלהון עבדי
עולא.

מב: ונרמון אנון באתונא דנורא. מפן
נהוא בכיא וחורק שגא.

מג: הידין ודיקא נגהרון איך שמשא
במלפונתא דאבוהון. מן דאית לה אדנא
דנשמע. נשמע.

מד: טוב דמיא מלפונתא דשמיא לסימתא
דמשטיא בקריתא. הי דאשפחה גברא וטשיה.
ומן חדותה אזל וכן כל דאית לה. וזבנה
לקריתא הי.

מה: טוב דמיא מלפונתא דשמיא לגברא
תגרא דבעא הווא מרגניתא טבתא.

מו: פד דין אשפח מרגניתא חדא נקירת
דמיא. אזל וכן כל מא דאית לה וזבנה.

מז: טוב דמיא מלפונתא דשמיא למצידתא
דנפלת בימא. ומן כל גנס פנשת.

מח: וכד מלת. אסקוה לספרי ימא ויתבו.
גביו וטבא ארמיו במאנא. ובישא שדו לבר.

מט: הכנא נהוא בשולמה דעלמא. נפקון
מלאכא. ונפרשון בישא מן ביני ודיקא.

והחזיק אותו ואמר לו: קטן אמונה, מדוע פקפקת?

לב: וכאשר עלה לאניה, שקטה הרוח.
 לג: ובאו הללו שבאניה, השתחוו לו ואמרו: באמת בן-האלהים אתה.
 לד: ושטו ובאו לארץ גנסר.
 לה: והפירוהו אנשי המקום ההוא, ושלחו לכל הכפרים אשר סביבם. והביאו אליו את כל החולים מאד,
 לו: ובקשו ממנו שיגועו אפלו בכנף בגדו; והללו שנגעו נרפאו.

פרק טו

א: אז נגשו אל ישוע פרושים וסופרים מירושלים ואמרו לו:
 ב: מדוע תלמידך עוברים על מסרת הנזנים, ואינם רוחצים ידיהם באשר הם אוכלים לחם?
 ג: ענה ישוע ואמר להם: מדוע גם אתם עוברים על מצות אלהים למען מסרתכם?
 ד: הרי האלהים אמר, כבד את אביך ואת אמך ומקלל אביו ואמו מות יומת.
 ה: אבל אתם אומרים, כל מי שיאמר לאב או לאם: קרבני מה שתהנה ממני — ולא יכבד את אביו או את אמו;
 ו: ובטלתם את דבר אלהים למען מסרתכם.
 ז: מעמדי-פנים! היטב נבא עליכם לשעיהו הנביא ואמר,
 ח: העם הזה בשפתיו הוא מכבדני, אך לבם רחוק מאד ממני.
 ט: ולשווא יראים אותי, בלמדם למודי מצוות של בני אדם.

יח: אמר להם ישוע: הביאו אותם אלי הנה.

יט: וצוה את ההמונים להסב על הארץ, ולקח את חמשת הלחמים ואת שני הדגים, והביט השמימה, וברך ובצע, ונתן לתלמידיו, והתלמידים שמו לפני ההמונים.

כ: ואכלו כלם ושבעו. ולקחו את ערפי הפתותים — שנים עשר סלים מלאים.

כא: והאנשים שאכלו היו חמשת אלפים מלבד נשים וילדים.

כב: ומיד האיץ בתלמידיו לעלות לספינה ולנסע לפניו אל מעבר לים, עד אשר ישלח הוא את ההמונים.

כג: וכאשר שלח את ההמונים, עלה להר לבדו להתפלל. וכשהחשיך, היה שם לבדו.

כד: והאניה הייתה רחוקה מן היבשה ריסיס* רבים, והיא מטלטלת מאד על-ידי הגלים, כי הרוח הייתה נגדה.

כה: ובאשמרת הרביעית של הלילה בא אליהם ישוע, מהלך על המים.

כו: וראוהו תלמידיו מהלך על המים, ונבהלו ואמרו שמראה תעתועים הוא; ומפתדם צעקו.

כז: אך הוא ישוע מיד דבר אתם ואמר: התעוררו, אני הוא; אל תיראו.

כח: וענה ביפא ואמר לו: אם אתה הוא, צוה עלי שאבוא אליך על המים.

כט: וישוע אמר לו: בוא! וירד ביפא מן האניה והלך על המים לבוא אל ישוע.

ל: וכשראה את הרוח החזקה, פחד והחל לטבע, והרים קולו ואמר: אדוני, הצילני!

לא: ובו פרגע הושיט אדוניו את ידו,

יאמר לה: זעור הימנותא. למנא אתפלגת.
 לב: וכד סלק לאלפא. שלית ריח.
 לג: ואתו הנון דבאלפא. סגדו לה ואמרו:
 שריראית ברה אלת דאלהא.
 לד: נודו. ואתו לארעא דגנסר.
 לה: ואשפודעוהי אנשא דאתרא הו.
 ושדרו לכלהין קורא דחוריהון. וקברו לה
 בלהון אילין דביש ביש עבדיין.
 לו: ובצעין הו מנה דנקרבון אפן לכנפא
 בלחוד דלבושה. ואילין דקברו. אתאסיו.

קפלאון טו

א: הידין קברו לנת ישוע פרישא וספרא
 דמן אושלם ואמרין:
 ב: למנא תלמידין עברין על משלמנותא
 דקשישא. ולא משיגין אידיהון מא דאכלין
 לחמא.
 ג: ענא ישוע ואמר להון: למנא אף אנתון
 עברין אנתון על פוקדנא דאלהא מטל
 משלמנותכון. אלהא גיר אמר:
 ד: יקר לאבוך ולאמר. ומן דמצחא
 לאבוהי ולאמה. ממת נמות.
 ה: אנתון דין אמרין אנתון: כל מן דנאמר
 לאבא או לאמא: קורבני מדם דתתהנא מני.
 ולא ניקר לאבוהי או לאמה.
 ו: ובטלתון מלתא דאלהא מטל
 משלמנותכון.
 ז: נסבי באפא. שפיר אתנבי עליכון
 אשעיא נביא ואמר:
 ח: עמא הנא בספנתה הו מיקר לי. לבהון
 דין סגי רחיק מני.
 ט: נסריקאית דחלין לי. כד מלפין יולפנא
 דפוקדנא דבני אנשא.

יח: אמר להון ישוע: איפו אנון לי
 להרפא.
 יט: נפקד לכנשא למסתמכו על ארעא.
 ושקל הנון חמשא לחמין ותריין נויין. וחר
 בשמיא. וכרך וקצא. ויהב לתלמידוהי והנון
 תלמידא סמו לכנשא.
 כ: ואכלו בלהון וסבעו. ושקלו תותרא
 דקציא תרעסר קופיגין כד מלין.
 כא: הנון דין אנשא דאכלו הוין הו
 אלפא חמשא סטר מן נשא וטליא.
 כב: ומחרא אלץ לתלמידוהי דנסקון
 לספינתא וגולון קדמוהי לעברא. עד שרא הו
 לכנשא.
 כג: וכד שרא לכנשא. סלק לטורא
 בלחודוהי למצלין. וכד חשבת. בלחודוהי הו
 חמן.
 כד: ואלפא רחיקא הות מן ארעא
 אסטודותא סגיאא. כד משתגשא סגי מן גללא.
 רוחא גיר לקובלה הות.
 כה: במטרטא דין רביעיפתא דלליא אהא
 לנתהון ישוע כד מהלך על מיא.
 כו: וחזאוהי תלמידוהי דמהלך על מיא.
 ואתתויעו ואמרין הו: דחזא הו דגלא. ומן
 דחלתהון קעו.
 כז: הו דין ישוע בר שעתה מלל עמהון
 ואמר: אתחלבו. אנא אנא. לא תדחלון.
 כח: ונענא כאפא ואמר לה: מרי. אן אלת
 הו. פקוד לי אתא לנתך על מיא.
 כט: ישוע דין אמר לה: תא. ונחת כאפא
 מן אלפא. והלך על מיא. דנאתא לנת ישוע.
 ל: וכד חזא רוחא דקשיא. דחל. ושרי
 למטבע. וארים קלה ואמר: מרי פרוקיני.
 לא: ובר שעתה פשט אידיה מרן. ואחדה

תלמידיו, בקשו ממנו ואמרו: שלח אותה, כי היא צועקת אחרינו.

כד: והוא ענה ואמר להם: לא נשלחתי אלא אל הצאן אשר פגעו מבית ישראל.

כה: אבל היא באה, השפחותה לו ואמרה: אדוני, עזרני.

כו: אמר לה ישוע: לא נאה לקחת את לחם הבנים ולהשליכו לזבלים.

כז: והיא אמרה: כן, אדוני, אף הזבלים אוכלים מן הפרורים הנזופלים משלחנות אדוניהם, וחיים.

כח: אז אמרה ישוע: הו אשה, גדולה היא אמונתך. יהי לך כפי שאת רוצה. ונרפאה בתה למן השעה ההיא.

כט: והלך ישוע משם ובא אל צד ים הגליל, ועלה להר וישב שם.

ל: וקרבו אליו המונים רבים אשר היו עמקה פסחים ועורים ואלמים ונכים ורבים אחרים; והניחו אותם לרגלי ישוע, והוא רפא אותם.

לא: עד כי התפלאו ההמונים ההם כראותם אלמים מדברים ונכים מבריאים, ופסחים מהלכים ועורים רואים, ושפחו את אליהו ישראל.

לב: והוא ישוע קרא לתלמידיו ואמר להם: מרחם אני על ההמון הזה, כי הגה שלושה ימים שהו אצלי ואין להם מה לאכל; ולשלח אותם צמים אינני רוצה, שמא יתעלפו בדרך.

לג: אמרו לו תלמידיו: מאין לנו במדבר לחם להשביע את ההמון הזה כלו?

לד: אמר להם ישוע: כמה לחמים יש לכם? אמרו לו: שבעה, ומעט דגים קטנים.

י: וקרא להמונים ואמר להם: שמעו והבינו.

יא: לא מה שונכנס לפה מטמא את האדם, אלא מה שיוצא מן הפה — הוא מטמא את האדם.

יב: אז נגשו תלמידיו ואמרו לו: הידע אתה שהפרושים אשר שמעו את הדבר הזה נכשלו?

יג: אף הוא ענה ואמר להם: כל נטיעה אשר לא נטעה אבי שבשמים — תעקר.

יד: הניחו להם; עורים מדריכי עורים הם. ועור אם יוביל עור, שניהם לבור יפלו.

טו: וענה שמעון כיפא ואמר לו: אדוני, באר לנו את המשל הזה.

טז: והוא אמר להם: אף אתם עד עתה אינכם מבנים?

יז: אינכם יודעים כי מה שונכנס לפה יורד לבטן, ומשם בטהור מטל החוצה?

יח: אבל מה שיוצא מן הפה יוצא מן הלב, והוא הוא מטמא את האדם;

יט: כי מן הלב יוצאות מחשבות רעות, נאוף, רצח, זנות, גנבה, עדות שקר, גדות.

כ: אלה הם המטמאים את האדם. אבל אם איש יאכל וידיו אינן רחוצות, אין הוא נטמא.

כא: ויצא ישוע משם ובא לתחום צור וציידון.

כב: והנה אשה כנענית מן התחומים ההם — יצאה והיא צועקת ואומרת: רחם עלי, אדוני, בן-דוד. בתי מטלטלת קשות על ידי שד.

כג: אף הוא לא השיב לה דבר. ונגשו.

תלמידוהי בעו מנה ואמרין: שריה דקעיא
כתרן.

כד: הו דין ענא ואמר להון: לא אשתדחת
אלא לנת ערבא דטעו מן בית יסרגיל.

כה: הי דין אלת סגדת לה ואמרת: מרי
עדרני.

כו: אמר לה ישוע: לא שפיר למסב
לחמא דבניא ולמרמיו לכלא.

כז: הי דין אמרת: אין מרי אף בלכא
אכלין מן פרתותא דנפלין מן פתורא דמריהון
וחאין.

כח: הידין אמר לה ישוע: או אלתא.
רבא הוי הימנוחכי. והוא לכי איך דעבנא
אנתי. ואתאסית ברתה מן הי שעתא.

צחחא יב.

כט: ושני מן תמן ישוע. ואתא על גב
ימא דגלילא. וסלק לטורא ויתב תמן.

ל: וקרבו לנתה פנשא סגיאא. דאית הון
עמהון חגירא וסמיא וחרשא ופשיגא ואחרנא
סגיאא. וארמיו אנון לנת רגלוהי דישוע ואסי
אנון.

לא: איך דנתדמרון פנשא הנון. דחזין
חרשא דממללין. ופשיגא דמתחלמין. וחגירא
דמהלכין. וסמיא דחזין. ושפחו לאלקא
דיסרגיל.

לב: הו דין ישוע קרא לתלמידוהי. ואמר
להון: מתרחם אנא על פנשא הנא. דהא
תלתא יומין קויו לנתי. ולית להון מא
דנאכלון. ודאשרא אנון פד צמין לא צבא
אנא. דלקא נעופון באורחא.

לג: אמרין לה תלמידוהי: אימכא לן
בחורפא לחמא דנספע פנשא הנא כלה.

לד: אמר להון ישוע: כמא לחמין אית

י: וקרא לכנשא ואמר להון: שמעו
ואסתכלו.

יא: לא הוה מדם דעאל לפומא. מסיב
לברנשא. אלא מדם דנפק מן פומא. הו הו
מסיב לברנשא.

יב: הידין קרבו תלמידוהי ואמרין לה:
ידע אלת דפרישא ושמעו מלתא הדא
אתכשלו.

יג: הו דין ענא ואמר להון: כל נצבתא
אידיא דלא נצבה אבי דבשמיא. תתעקר.

יד: שבוקו להון. סמיא אנון נגודא
דסמיא. סמיא דין לסמיא אן נדבר. תריהון
בגומצא נפלין.

טו: וענא שמעון באפא ואמר לה: מרי
פשק לן מתלא הנא.

טז: הו דין אמר להון: עדמא להשא אף
אנתון לא מסתפלין אנתון.

יז: לא ידעין אנתון דמדם דעאל לפומא.
לברסא הו אזל ומן תמן בתדפיתא משתדא
לבר.

יח: מדם דין דמן פומא נפק. מן לבא
נפק. והויו מסיב לה לברנשא.

יט: מן לבא הו גיר נפקן מחשבכתא
בישתא. גורא. קטלא. ונויתא. גנבויתא.
סהדות שוקרא. גודפא.

כ: הלין איין דמסיבין לברנשא. אן אנש
דין נלעס פד לא משגן אידוהי. לא מסתיב.
כא: ונפק מן תמן ישוע. ואתא לתחומא
דצור ודצידן.

כב: והא אלתא כנעניתא מן תחומא
הנון נפקת פד קעיא ואמרא: אתרחם עלי מרי
ברה דדויד. ברת בישאית מתדברא מן שדא.

כג: הו דין לא פניה פתגמא. וקרבו

חושבים אתם בלבבכם, קטני אמונה, שלחם לא לקחתם?

ט: האם עד עתה אינכם מבינים? אינכם זוכרים את חמשת הלחמים של חמשת האלפים, וכמה סלים לקחתם?

י: ולא את שבעת הלחמים של ארבעת האלפים, וכמה סלים לקחתם?

יא: איך לא הבינותם שלא על לחם אמרתי לכם, אלא שתזהרו משאור הפרושים והצדוקים?

יב: אז הבינו שלא אמר כי יזהרו משאור הלחם, אלא מתובט הפרושים והצדוקים.

יג: כאשר בא ישוע אל אזור קיסריה של פיליפוס, שאל את תלמידיו ואמר: מי אומרים עלי האנשים שאני, בן־האדם?

יד: והם אמרו: יש אומרים יוחנן המטביל; אחרים אליהו; ואחרים — ירמיהו, או אחד מהנביאים.

טו: אמר להם: ואתם, מי אומרים אתם שאני?

טז: ענה שמעון כיפא ואמר: אתה המשיח בן אלהים חיים!

יז: ענה ישוע ואמר לו: אשריך שמעון בר יונה, כי בשר ודם לא גילה לך, אלא אבי שבשמים.

יח: אף אני אומר לך, שאתה הוא כיפא* ועל כף זה אבנה את עדתי, ושערי שאול לא יגברו עליה.

יט: לך אתן את מפתחות מלכות השמים, וכל מה שתאסר בארץ יהיה אסור בשמים; ומה שתתיר בארץ יהיה מתיר בשמים.

כ: אז צוה את תלמידיו שלא יאמרו לאיש כי הוא המשיח.

לה: וצוה את ההמונים להסב על הארץ; לו: ולקח את שבעת הלחמים ואת הדגים, וברך ובצע, ונתן לתלמידיו, ותלמידיו נתנו להמונים.

לז: ואכלו כלם ושבעו. ולקחו את עדפי הפתות — מלא שבעה סלים.

לח: והללו שאלו היו ארבעת אלפים גברים מלבד נשים וילדים.

לט: וכאשר שלח את ההמונים, עלה לאניה ובא לתחום מגדו.

פרק טז

א: ונגשו פרושים וצדוקים בנסותם אותו,

ובקשו ממנו שיראה להם אות מן השמים,

ב: אף הוא ענה ואמר להם: כהיות ערב אומרים אתם, כהיר יהיה, כי אדמו השמים;

ג: ובבקר אומרים אתם, היום סגריר, כי אדמו וקדרו השמים. מעמיד־פנים, את פני השמים יודעים אתם לבחן; באותות הזמן הזה אינכם יודעים להבחין.

ד: דור רע ומנאף אות מבקש, ואות לא ינתן לו אלא אות יונה הנביא. ועוב אותם והלך.

ה: וכשבאו תלמידיו לעבר הים, שכחו לקחת אתם לחם.

ו: והוא אמר להם: ראו, הזהרו משאור הפרושים והצדוקים.

ז: אף הם הזהרו בלבם ואמרו, שלחם לא לקחו.

ח: אכל ישוע ידע ואמר להם: מדוע

דלחמא לא שקלתון.

ט: לא עדמא להשא אסתפלחון. לא עהדין אנתון להנון חמשא לחמין דחמשא אלפין. וכמא קופינין שקלתון.

י: ולא להנון שבצא לחמין דארבעא אלפין. וכמא אספרידין שקלתון.

יא: איפן לא אסתפלחון דלא הוּא על לחמא אמרת לכוּן. אלא דתודהרון מן חמירא דפרישא דודוקיא.

יב: הידין אסתפלו דלא אמר דגודהרון מן חמירא דלחמא. אלא מן יולפנא דפרישא דודוקיא.

יג: בד דין אָתָא ישוע לאתרא דקסריא דפילפוס. משאל הוּא לתלמידוהי ואמר: מנו אמרין עלי אנשא דאיתי ברה דאנשא.

יד: הנון דין אמרו: אית דאמרין. יוחנן מעמדנא. אחרנא דין אליא. ואחרנא ארמיא או חד מן נביא.

טו: אמר להון: אנתון דין מנו אמרין אנתון דאיתי.

טז: ענא שמעון כאפא ואמר: אנת הו משיחא ברה דאלהא חיא.

יז: ענא ישוע ואמר לה: טוביך שמעון ברה דיונא. דבסרא נדמא לא גלא לך. אלא אבי דבשמיא.

יח: אף אנא אמר אנא לך: דאנת הו כאפא. ועל הדא כאפא אבניה לעדתי. ותרעא דשיל לא נחסוננה.

יט: לך אתל קלידא דמלכותא דשמיא. וכל מדם דתאסור בארעא. נהוּא אסיר בשמיא. ומדם דתשרא בארעא. נהוּא שרא בשמיא.

כ: הידין פקד לתלמידוהי דלאנש לא

לכוּן. אמרין לה: שבצא וקליל נונא דקרקא. לה: ופקד לכנשא דנסתמפון על ארעא. לו: ושקל להנון שבצא לחמין ולנונא. ושפח נקצא ויחב לתלמידוהי. ותלמידא יחבו לכנשא.

לו: ואכלו פלהון נסבעו. ושקלו תותרא דקציא מלא שבצא אספרידין.

לח: הנון דין דאכלו הון חנו ארבעא אלפין גברא סטר מן נשא וטליא.

לט: וכד שרא לכנשא. סלק לאלפא ואָתָא לתחומא דמגדו.

קפלאון טז

א: וקרבו פרישא ודוקיא מנפין לה. ושאלין לה אָתָא מן שמיא דנחוא אנון.

ב: הו דין ענא ואמר להון: מא דהנא רמשא. אמרין אנתון צחנא הו. סמקת גין שמיא.

ג: ובצפרא אמרין אנתון: יומנא סתנא הו. סמקת גיר שמיא כמיראית.

ד: נספי באפא פרצופא דשמיא ידעין אנתון דחבקון. אָתָא דובנא הנא לא ידעין אנתון דתפרשון. שרבחא בישתא וגירתא אָתָא בעיא. ואָתָא לא מתיחבא לה אלא אן אָתָא דיונן נביא. ושבק אנון ואָול.

ה: וכד אָתָו תלמידוהי לעברא. טעו דנסבון עמהון לחמא.

ו: הו דין אמר להון: חנו אודיהרו מן חמירא דפרישא ודודוקיא.

ז: הנון דין מתרעין הו בנפשהון ואמרין: דלחמא לא נסבו.

ח: ישוע דין ידע ואמר להון: מנא מתחשבין אנתון בנפשכון ועורי הימנותא

ד: ענה כיפא ואמר לישוע: אדוני, טוב לנו להיות כאן; ואם אתה רוצה, נעשה כאן שלוש ספות — אחת לך, ואחת למשה ואחת לאלהיו.

ה: עודו מדבר והנה ענן בהיר סכך עליהם וקול היה מן הענן, אומר: זהו בני האהוב אשר חפצתי בו; אליו שמעו.

ו: וכאשר שמעו התלמידים, נפלו על פניהם ויפחדו מאד.

ז: ונגש אליהם ישוע, ונגע בהם ואמר: קומו, אל תיראו.

ח: ונשאו עיניהם ולא ראו איש אלא את ישוע לבדו.

ט: וכשירדו מן ההר, צוה אותם ישוע ואמר להם: אל תאמרו לפני שום איש את המראה הזה, עד אשר יקום בן-האדם מן המתים.

י: וישאלוהו תלמידיו ואמרו לו: מדוע אפוא אומרים הסופרים, שאלהיו צריך לבוא תחלה?

יא: ענה ישוע ואמר להם: אלהיו יבוא תחלה להשלים כל דבר.

יב: אבל אומר אני לכם, שהנה אלהיו בא ולא הכירוהו, ועשו בו כל מה שרצו; כך גם בן-האדם עתיד לסבל מהם.

יג: אז הבינו התלמידים שעל יוחנן המטביל אמר להם.

יד: וכאשר באו אל הקמון, נגש אליו איש וכרע על ברכיו ואמר לו: אדוני, רחם עלי. בני יש לו שדי מחלת ירם וחולה הוא קשה, כי לעתים תכופות הוא נופל לאש, ולעתים תכופות למים.

כא: ומן העת ההיא החל ישוע להודיע לתלמידיו, שעתידי הוא ללכת לירושלים ויסבל הרבה מהזקנים ומראשי-הכהנים והסופרים, ויהרג, וביום השלישי יקום.

כב: ולקח אותו כיפא והחל לגער בו ואמר: תלילה לך, אדוני, מהיות לך זאת.

כג: אך הוא פנה ואמר לביפא: לך לך מאחרי, שטן, מכשול אתה לי, כי אינך הוגה באשר לאלהים אלא באשר לבני אדם.

כד: אז אמר ישוע לתלמידיו: מי שרוצה לבוא אחרי, יתפוש לנפשו וינקח את צלבו ויבוא אחרי;

כה: כי מי שרוצה להושיע את נפשו יאבדנה, ומי שיאבד את נפשו למעני — ימצאנה;

כו: כי מה יהנה אדם אם את כל העולם ישיג ואת נפשו יפסיד? או מה יתן אדם תמורת נפשו?

כז: כי עתיד בן-האדם לבוא בכבוד אביו עם מלאכיו הקדושים, ואז ישלם לאיש כמעשיו.

כח: אמן אומר אני לכם, יש אנשים העומדים כאן שלא יטעמו מות עד אשר יראו את בן-האדם בא במלכותו.

פרק יז

א: ואחרי ששה ימים לקח ישוע את כיפא ואת יעקב ואת יוחנן אחיו, והעלה אותם להר גבוה לבדם.

ב: והשתנה ישוע לעיניהם, ופניו זהרו כשמש ובגדיו הלבינו כאור.

ג: ונראו להם משה ואליהו כשהם מדברים אתו.

נאמרין דהווי משיחא.

כא: ומן הידין שרי ישוע למחניו לתלמידוהי דעתיד הו דנאול לאורשלים. וסגי נחש מן קשישא ומן רבי כהנא וספרא ונתקטל. וליקמא דתלתא נקום.

כב: ודברה פאפא. ושרי למכאא בה ואמר: חס לך מרי. דתהנא לך הדא.

כג: הו דיין אתפני ואמר לכאפא: זל לך לבספרי סטנא. תוקלתא אלת לי. דלא מתרעא אלת דאלהא. אלא דבנינשא.

כד: הידין אמר ישוע לתלמידוהי: מן דצבא דנאתא כתרי. נכפור בנפשה. ונשקול זקיפה ונאתא כתרי.

כה: מן דצבא גיר דנחא נפשה. גופדיה. ומן דגובד נפשה מטלתי. נשכחיה.

כו: מנא גיר נתהנא ברנשא אן פלה עלמא נקנא ונפשה נחסר. או מנא נחל ברנשא תחלוףא דנפשה.

כז: עתיד הו גיר ברה דאנשא דנאתא בתשפוחתא דאבוהי עם מלאכוהי קרישא. והידין נפרוע לאנש אנש איך עבדוהי.

כח: אמין אמר אנא לכו: דאית אנשא דקימין תנן דלא נטעמון מותא עדמא דנחזון לברה דאנשא דאתא במלפותה.

קפלאון יז

א: ובתר שתא יומין דבר ישוע לכאפא וליעקוב וליוחנן אחוהי. ואסק אנון לטורא רמא בלחודיהון.

ב: ואשתחלף ישוע קדמיהון. ונהר פרצופה איך שמשא. נחמוהי דיין חורו איך ניהרא.

ג: ואתחזיו להון מושא ואליא בד ממללין עמה.

ד: ענא דיין פאפא ואמר לישוע: מרי שפיר הו לן דתנן נהנא. ואן צבא אלת. נעבד תנן תלת מטללין. חדא לך וחדא למושא וחדא לאליא.

ה: ועד הו ממלל. הא עננא נהירפא אטלת עליהון. וקלא חנא מן עננא דאמר: הנו ברי חביבא דבה אצטבית. לה שמעו.

ו: וכד שמעו תלמידא. נפלו על אפיהון. ודחלו טב.

צחחא יג.

ז: ואתקרב לנתהון ישוע. וקרב להון ואמר: קימו לא תדחלו.

ח: וארימו עיניהון. ולאנש לא חזו אלא אן לישוע בלחודיהי.

ט: וכד נחתין מן טורא. פקד אנון ישוע ואמר להון: לעין אנש לא תאמרין חזנא הנא. עדמא דנקום ברה דנשא מן מיחא.

י: ושאלוהי תלמידוהי ואמרין לה: מנא הכיל ספרא אמרין דאליא גלא דנאתא לוקדם.

יא: ענא ישוע ואמר להון: אליא אתא לוקדם. דכל מדם נשלם.

יב: אמר אנא לכו: דיין דהא אליא אהא. ולא ידעוהי. ונעבדו בה כל מא דצבו. הכנא אף ברה דאנשא עתיד דנחש מנהון.

יג: הידין אסתפלו תלמידא דעל יוחנן מעמדנא אמר להון.

יד: וכד אהו לנת פנשא. קרב לה גברא וברך על בורכוהי ואמר לה: מרי אתרחס עלי. ברי דאית לה בר אגרא. וקישאית עבדי. כמא גיר ובנין בנורא נפל. וכמא זבנין במיא.

פרק יח

א: בַּשָּׁעָה הַהִיא נִגְשׁוּ הַתַּלְמִידִים אֶל יֵשׁוּעַ וְאָמְרוּ: מִיְּהוּ אַפּוֹא גָדוֹל בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם?

ב: קָרָא יֵשׁוּעַ לִילָד וְהַעֲמִידוּ בֵּינֵיהֶם, ג: וְאָמַר: אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שְׂאֵם לֹא תִשׁוּבוּ וְתִהְיוּ בְּיָלְדִים, לֹא תִכְנְסוּ לְמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם.

ד: לָכֵן מִי שֶׁמִּשְׁפִּיל עַצְמוֹ כְּיָלָד הַזֶּה, הוּא יִהְיֶה גָדוֹל בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם.

ה: וְמִי שֶׁיִּקְבַּל כְּיָלָד הַזֶּה בְּשֵׁמִי, אוֹתִי הוּא מִקְבָּל.

ו: וְכָל אֲשֶׁר יִכְשִׁיל אֶחָד מִן הַקְטָנִים הָאֵלֶּה הַמֵּאֲמִינִים בִּי, מוּטֵב הִיָּה לוֹ שֶׁתֵּהָא אֶבֶן רַחִים שֶׁל חֲמֹר תְּלוּיָה בְּצִנָּאוֹ וְיִטְבַּע בְּמַעֲמָקֵי הַיָּם.

ז: אוֹי לַעֲוֹלָם מִן הַמְּכַשּׁוּלִים, כִּי הַכֶּרֶם הוּא שֶׁיָּבֹאוּ מְכַשּׁוּלִים, אָף אוֹי לְאִישׁ אֲשֶׁר עַל-יָדוֹ יָבֹאוּ הַמְּכַשּׁוּלִים.

ח: אִם יָדָךְ אוֹ רִגְלְךָ מְכַשִּׁילָה אוֹתְךָ, קַצֵּץ אוֹתָהּ וְהִשְׁלַךְ אוֹתָהּ מִמֶּךָ; כִּי מוּטֵב לָךְ שֶׁתִּכְנַס לְחַיִּים בְּהִיּוֹתְךָ גֶּדֶם אוֹ קִטֵּעַ, וְלֹא תִפֹּל לְאֵשׁ עוֹלָם בְּהִיּוֹת לָךְ שְׁתֵּי יָדִים אוֹ שְׁתֵּי רַגְלִים. ט: וְאִם עֵינְךָ מְכַשִּׁילָה אוֹתְךָ, עָקֵר אוֹתָהּ וְהִשְׁלַךְ אוֹתָהּ מִמֶּךָ; מוּטֵב לָךְ שֶׁבְּעֵינַי אַחַת תִּכְנַס לְחַיִּים, וְלֹא תִפֹּל לְגִיהֵנוֹם אֵשׁ בְּהִיּוֹת לָךְ שְׁתֵּי עֵינַיִם.

י: רְאוּ, אֵל תְּבוּזוֹ לְאֶחָד מִן הַקְטָנִים הָאֵלֶּה: כִּי אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁמֶלְאַכִּיהֶם בְּשֵׁמִים רוּאִים בְּכָל עֵת אֶת פָּנָי אֲבִי שְׁבַשְׁמִים.

טו: וְהִבְאִיתִיו לְתַלְמִידֶיךָ וְלֹא יָכִלוּ לִרְפֹּא. טז: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר: הֲיִי דוֹר בְּלִתי-מֵאָמִין וְעַקְלָקֵל, עַד מִתִּי אֵהְיָ אֲצִלְכֶם? וְעַד מִתִּי אֲסַבֵּל אֶתְכֶם? הֲבֵא אוֹתוֹ אֵלַי הֵנָּה. יז: וְגָעַר בּוֹ יֵשׁוּעַ וַיֵּצֵא מִמֶּנּוּ הַשָּׂדֶה; וַנִּרְפָּא הַנַּעַר לִמֵּן הַשָּׁעָה הַהִיא.

יח: אַז נִגְשׁוּ הַתַּלְמִידִים אֶל יֵשׁוּעַ בְּהִיּוֹת לְבָדוֹ וְאָמְרוּ לוֹ: מַדּוּעַ אֲנַחְנוּ לֹא יָכִלְנוּ לִרְפֹּא?

יט: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: בְּגִלְל אִי-אֲמוּנוֹתְכֶם; כִּי אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שְׂאֵם תִּהְיֶה בָכֶם אֲמוּנָה כַּגִּרְגִּיר חֶרְדֵּל, תֵּאֲמְרוּ לֵהָר הַזֶּה, וְזוֹ מִכָּאן, וְהוּא יָזוּז; וְדַבֵּר לֹא יִקְשֶׁה לָכֶם. כ: אֲבָל הַמִּין הַזֶּה אֵינָנו יוֹצֵא אֶלָּא בְּצוּם וּבִתְפִלָּה.

כא: וְכֹאשֶׁר הִתְהַלְכוּ בְּגִלְל, אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: עֲתִיד בֶּן-הָאָדָם לְהִמָּסֵר לְיַדֵּי בְנֵי אָדָם כב: וְיִתְרַגְּמוּהוּ, וּבְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָקוּם. וְהֵם הִתְעַצְבוּ מְאֹד.

כג: וְכֹאשֶׁר בָּאוּ לְכַפֵּר נַחוּם, נִגְשׁוּ אֶל כִּיפָא הַלְלוּ שְׁלוֹקִיחִים אֶת שְׁנֵי הַזּוֹזִים שֶׁל מִס הַגִּלְגֵּלֶת, וְאָמְרוּ לוֹ: רַבְּכֶם הֵאֵם אֵינּוּ נוֹתֵן אֶת שְׁנֵי זּוֹזָיו?

כד: אָמַר לָהֶם: כֵּן. וְכֹאשֶׁר נִכְנַס כִּיפָא לְבֵיתוֹ, הִקְדִּימוּ יֵשׁוּעַ וְאָמַר לוֹ: מַה נִּרְאָה לָךְ, שְׁמַעוּ? מַלְכֵי הָאָרֶץ מִמִּי לּוֹקְחִים מִכֶּס וּמִס גִּלְגֵּלֶת, מִבְּנֵיהֶם אוֹ מִן הַנוֹכְרִים?

כה: אָמַר לוֹ שְׁמַעוּ: מִן הַנוֹכְרִים. אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: לְפִיכָף בְּנִי-חֹרִין הֵם הַבָּנִים.

כו: אֲבָל כְּדִי שְׂלֹא וְכִשְׁלֵל אוֹתָם, לָךְ לֵים וְהִטַּל חֲכָה, וְהִדְגָּ הָרֵאשׁוֹן שֶׁיַּעֲלֶה, פֶּתַח פִּיו וְתִמָּצֵא מִטְבַּע: אוֹתוֹ קַח וְתֵן בְּעַדִּי וּבְעַדְךָ.

בלועא. ונונא קדמא דסלק. פתח פומה.
ותשפח אסתירא. הי סב והב חלפי וחלפיר.

קפלאון יח

א: ביה שעטא קרבו תלמידא לות ישוע
ואמרין: מנו כי רב במלכותא דשמא.

ב: וקרא ישוע טליא. ואקימה בינתהון.
ג: ואמר: אמין אמר אנא לכו. דאן לא
תתהפכו ותהוון איך טליא. לא תעלו
למלכותא דשמא.

ד: מן הכיל דממך נפשה איך הנא טליא.
הו נהנא רב במלכותא דשמא.

ה: ומן דמקבל איך טליא הנא בשמי. לי
הו מקבל.

ו: וכל דנכשל לחד מן הלין זעורא
דמהימנין ביי. פקח הו לה דתהנא תליא רחא
דחמרא בצורה. ומטבע בעומקה דיםא.

ז: וי לעלמא מן מכשולא. אננקא גיר
דנאתון מכשולא. וי דין לגברא דבאידה
גאתון מכשולא.

ח: אן דין אידך או רגלך מכשלא לך.
פסוקיה ושדיה מך. טב הו לך גיר דתעול
לחיא כד חגיס אלת או כד פשיג. ולא כד אית
לך תרתין אידין או תרתין רגלין תפל בנורא
דלעלם.

ט: ואן הו דעינך מכשלא לך. חציה
ושדיה מך. טב הו לך דבחדא עינא תעול
לחיא. ולא כד אית לך תרתין עינין תפל
בגהנא דנורא.

י: חזו לא תבסון על חד מן הלין זעורא.
אמר אנא לכו גיר: דמלאכיהון בשמא
בכלובן חזין פרצופה דאבי דבשמא.

טו: וקרבתה לתלמידך. ולא אשכחו
למאסיותה.

טז: ענא ישוע ואמר: און שרבתא דלא
מהימנא ומעלקתא. עדמא לאמתי אהנא
לנחכון. ועדמא לאמתי אסיברכון. איתאיה
לי לכא.

יז: וכאא בה ישוע ונפק מנה שאדא
ואתאסי טליא מן הי שעטא.

יח: הידין קרבו תלמידא לות ישוע
פלחודיה ואמרו לה: למנא חנן לא אשפחן
למאסיותה.

יט: אמר להון ישוע: מטל לא הימנוחכון.
אמין גיר אמר אנא לכו: דאן תהנא בכון
הימנותא איך פרדתא דחרדלא. תאמרון
לטורא הנא: דשנא מכא. ונשנא. ומדם לא
נחסנכון.

כ: הנא דין גנסא לא נפק אלא בצומא
ובצלוחתא.

כא: כד מתהפכין דין בגלילא. אמר להון
ישוע: עתיד הו ברה דאנשא דנשתלם באידי
בנינשא.

כב: ונקטלוגיהי. וליומא דתלתא נקום.
וכרית להון טב.

כג: וכד אהו לכפר נחום. קרבו הנון
דנסבין תרין זוזין דכסף רשא לות פאפא
ואמר לה: רבכון לא יזה תרין זוזיה.

כד: אמר להון: אין. וכד על פאפא
לבייתא. קדמה ישוע ואמר לה: מנא מתחזא
לך שמעון. מלכא דארעא מן מן נסבין מכסא
וכסף רשא. מן בניהון או מן נוכריא.

כה: אמר לה שמעון: מן נוכריא. אמר לה
ישוע: מדין בני חארא אנון בניא.

כו: דלא דין נכשל אנון. ול לימא וארמא

יא: הן בא בן-האדם להושיע מה שאבוד היה.

יב: מה דעתכם? אם יהיו לאיש מאה כבשים ויתעה אחד מהם, האם לא יעזוב את התשעים ותשעה בָּהָר ויִלָּךְ לחפש את ההוא שֶׁתָּעָה.

יג: ואם ימצאהו, אמן אומר אני לכם, ישמח עליו יותר מאשר על התשעים ותשעה שלא תעו.

יד: כך אין רצון מלפני אביכם שבשמים שיאבד אחד מן הקטנים האלה.

טו: ואם ענה לך אחיד, לך והוכח אותו בינך ובינו לבד. אם שמע לך, הרווחת לך את אחיד.

טז: ואם לא שמע לך, קח אתך אחד או שנים, כי על פי שנים או שלושה עדים יקום כל דבר.

יז: אם גם לא ישמע, אמר לקהלה. ואם גם לקהלה לא ישמע, יהיה לך כמוכס וכעובד אֱלִילִים.

יח: ואמן אומר אני לכם, שכל מה שתאסרו בָּאָרֶץ יהיה אסור בשמים; ומה שתתירו בָּאָרֶץ יהיה מתיר בשמים.

יט: עוד אומר אני לכם, שאם שנים מהם יספיקו בָּאָרֶץ על כל דבר שִׁבְקָשׁוּ, יהיה להם מאת אבי שבשמים:

כ: כי היכן ששנים או שלושה נֶאֱסָפִים בשמי, שם אני בִּיגִיהֶם.

כא: אז נגש אליו בִּפְאָ וְאָמַר לוֹ: אֲדוֹנִי, כִּמָּה פְּעָמִים, אם יענה לי אחי, אסלח לו? עד שבע פעמים?

כב: אמר לו ישוע: אינני אומר לך עד שבע, אלא עד שבעים פעמים שבע.

כג: על כן דומה מלכות השמים לאיש מִלֵּךְ שֶׁרָצָה לִקְבֹּל דִּין וּחִשְׁבּוֹן מִעֲבָדָיו.

כד: וכאשר החל לקבל, הביאו אליו אחד שחייב עשרת אלפים ככרים.

כה: וכיון שלא היה לו לשלם, צוה אֲדוֹנָיו שִׁמְכֹר הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּבָנָיו וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, וישלם.

כו: ונפל העבד, השתחוה לו וְאָמַר: אֲדוֹנִי, הִיֵּה נָא אַרְךְ אַפִּים כְּלָפִי וְהִכַּל אֶשְׁלַם לְךָ.

כז: ורחם אֲדוֹנָיו שֶׁל הָעֶבֶד ההוא, ופטר אותו, וְאֵת חוֹבוֹ מָחַל לוֹ.

כח: יצא העבד ההוא ומצא אחד מחבריו שהיה חייב לו מאה דינרים. ותפס אותו והחל חונק אותו, וְאָמַר לוֹ: תֵּן לִי מָה שְׁאִמְתָּ חַיִּב לִי.

כט: ונפל חברו לרגליו ויבקש ממנו וְאָמַר: הִיֵּה נָא אַרְךְ אַפִּים כְּלָפִי וְאֶשְׁלַם לְךָ. ל: אך הוא לא רצה, אלא הלך והשליכו לבית האסורים, עד אשר יתן לו מה שחייב לו.

לא: כשָׁרְאוּ חֲבֵרֵיהֶם אֵת אֲשֶׁר נַעֲשָׂה, התעצבו מאד וּבָאוּ וְהוֹדִיעוּ לְאֲדוֹנֵיהֶם כֹּל מַה שַּׁהִיָּה.

לב: אז קרא אותו אֲדוֹנָיו וְאָמַר לוֹ: עֶבֶד רַע, אֵת כָּל הַחוֹב הַהוּא מָחַלְתִּי לְךָ מִפְּנֵי שִׁבְקָשְׁתָּ מִמֶּנִּי.

לג: האם לא צריך היית גם אתה לרחם על חברך כפי שאני רחמתי עליך?

לד: ורגז אֲדוֹנָיו וּמָסַר אוֹתוֹ לַנוֹגְשִׁים, עד אשר ישלם את כל מה שחייב לו.

לה: ככה יַעֲשֶׂה לָכֶם אֲבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם, אם לא תסלחו איש לאחיו בְּכָל לִבְכֶּם אֵת עוֹוֹנוֹ.

כג: מטל הָנָא אַתְּדַמִּית מִלְכוּתָא דְשִׁמְיָא
לְגַבְרָא מִלְכָּא וְצָבָא דְנִסְבַּח חוּשְׁבָנָא מִן
עֲבָדֵהוּ.

כד: וְכַד שְׂרִי לְמִסְבַּח קִרְבּוֹ לֵה חַד. דְּחִיב
רְבוּ בְכַרְיָן.

כה: וְכַד לִית הָנָא לֵה לְמַפְרַע. פִּקְדַּ מְרָה
דְּנוֹדִפֶּן הוּ וְאַלְתָּתָהּ וּבְנוּהִי וְכָל מְדָם דְּאִית לֵה
וּנְפִרְוֵעַ.

כו: וְנִפְל הוּ עֲבָדָא סְגֵד לֵה וְאָמַר: מְרִי
אַגְר עָלִי רוּחָא. וְכָל מְדָם פִּרְעֵ אָנָּא לָךְ.

כז: וְאַתְרַחֶם מְרָה דְּעֲבָדָא הוּ. וְשִׁרְיָהִי.
יְחֻוּבָתָהּ שִׁבְק לֵה.

כח: נִפְק דִּין עֲבָדָא הוּ. וְאַשְׁבַּח לְחַד מִן
כְּנוּחָה. דְּחִיב הָנָא לֵה דִּינָרָא מָאָא. וְאַחְדָּה
וְחֻקָּה הָנָא לֵה וְאָמַר לֵה: הַב לִי מְדָם דְּחִיב
אַלְת לִי.

כט: וְנִפְל הוּ כְּנוּחָה עַל רִגְלוֹהִי. בַּעַא מְנָה
וְאָמַר: אַגְר עָלִי רוּחָא וּפְרַע אָנָּא לָךְ.

ל: הוּ דִּין לֹא צָבָא. אֶלָּא אֲזַל אֶרְמִיָּה בֵּית
אֶסְיָרָא. עֲדָמָא דְנִתְלַל לֵה מָא דְחִיב לֵה.

לא: בַּד חָזוּ דִּין כְּנוּחָהוֹן מְדָם דְּהָנָא. כְּרִית
לְהוֹן טָב. וְאִתּוּ אֲדִיעַ לְמַרְהוֹן כָּל מָא דְּהָנָא.

לב: הִידִין קִרְיָה מְרָה וְאָמַר לֵה: עֲבָדָא
בִּישָׁא. הִי פִלָּה חֻוּבָתָא שִׁבְקַת לָךְ דְּבַעִית מְנִי.
לג: לֹא גִלָּא הָנָא לָךְ אָף אַלְת דְּתַחֲזוֹן
לְכַנְתָּךְ אִיכְנָא דְּאָנָּא חֲנִתָּךְ.

לד: נִרְגָּז מְרָה וְאַשְׁלָמָה לְמוֹנְגִּדְנָא. עֲדָמָא
דְּנְפִרְוֵעַ כָּל מְדָם דְּחִיב לֵה.

לה: הִכְנָא נְעֻבָּד לְכוֹן אָבִי דְּבִשְׁמִיָּא אֵן לֹא
תִשְׁכַּחוּן אָנָּשׁ לְאַחוּהִי מִן לְבַכּוֹן סְכֻלִיתָהּ.

יא: אָתָּא גִיר בְּרָה דְּאָנָּשָׁא דִּנְחָא מְדָם
דְּאַבִּיר הָנָא.

יב: מָנָא מִתְחַזָּא לְכוֹן. אֵן נְהוּוֹן לְאָנָּשׁ
מָאָא עֲרַבִּין. וְנִטְעָא חַד מְנַחוּן. לֹא שִׁבְק
תִּשְׁעִין וְתִשְׁעָא בְּטוֹרָא. וְאֲזַל בַּעַא לְהוּ דְּטַעָא.
יג: וְאֵן נִשְׁכַּחַה. אָמִין אָמַר אָנָּא לְכוֹן:
דְּחָדָא בְּה יְחִיר מִן תִּשְׁעִין וְתִשְׁעָא דְלָא טַעָו.

יד: הִכְנָא לִית צְבִינָא קִדָּם אֲבוּכּוֹן
דְּבִשְׁמִיָּא דְנִגְאֵב חַד מִן הָלִין זַעוּרָא.

טו: אֵן דִּין אֶסְכַּל בְּךְ אַחוּר. זֶל אֶפְסִיָּהִי
כִּינִיד וְלֵה בְּלַחוּד. אֵן שִׁמְעֵךְ. יְחִרַת אַחוּר.

טז: וְאֵן לֹא שִׁמְעֵךְ. דִּבֵּר עֲמָךְ חַד אָו
תִּרִין. דַּעַל פּוּם תִּרִין אָו תִּלְתָּא סְהָרִין תִּקּוּם
כָּל מָלָא.

יז: אֵן דִּין אֶפְלָא לְהוֹן נִשְׁמַע. אָמַר
לַעֲדָתָא. אֵן דִּין אֶפְלָא לַעֲדָתָא נִשְׁמַע. נְהוּא
לָךְ אִיד מְכֻסָּא וְאִיד חֲנִפָּא.

יח: וְאָמִין אָמַר אָנָּא לְכוֹן: דָּלָל מָא
דְּתִאֶסְרוֹן בְּאַרְעָא. נְהוּא אֶסִּיר בְּשִׁמְיָא. וּמְדָם
דְּתִשְׁרוֹן בְּאַרְעָא. נְהוּא שָׂרָא בְּשִׁמְיָא.

יט: תּוֹב אָמַר אָנָּא לְכוֹן: דְּאֵן תִּרִין מְנַחוּן
נִשְׁתּוּן בְּאַרְעָא עַל כָּל צִבּוּ דְּנִשְׁאֲלוּן. נְהוּא
לְהוֹן מִן לִוְת אָבִי דְּבִשְׁמִיָּא.

כ: אִיכָּא גִיר דְּתִרִין אָו תִּלְתָּא כְּנִישִׁין
בְּשִׁמִּי. תִּמָּן אָנָּא בִּינְתַּהוֹן.

כא: הִידִין קִרְב לְנִתָּה בִּאֶפָּא וְאָמַר לֵה:
מְרִי כְּמָא וּבְנִין אֵן נִסְכַּל בִּי אַחִי. אָשְׁבוּק לֵה.
עֲדָמָא לְשַׁבַּע וּבְנִין.

כב: אָמַר לֵה יִשׁוּעַ: לֹא אָמַר אָנָּא לָךְ.
עֲדָמָא לְשַׁבַּע. אֶלָּא עֲדָמָא לְשַׁבַּעִין וּבְנִין שַׁבַּע
שַׁבַּע.

פֶּרֶק יט

א : וְכַאֲשֶׁר סִים יִשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
יֵצֵא מִן הַגָּלִיל וְכָא לְתַחֲנוּם יְהוּדָה בְּעֶבֶר
הַיַּרְדֵּן.

ב : וְכֹאֵו אַחֲרָיו הַמּוֹנִים רַבִּים וְהוּא רַפָּא
אוֹתָם שָׁם.

ג : וְנִגְשׂוּ אֵלָיו פְּרוּשִׁים וְנָסּוּ אוֹתוֹ וְאָמְרוּ:
הֲאִם מֵתָר לְאִישׁ לְגַרֵּשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ בְּכָל עֵלָה?

ד : וְהוּא עָנָה וְאָמַר לָהֶם: הֲאִם לֹא
קִרְאתֶם שֶׁהוּא אֲשֶׁר עָשָׂה מִבְּרֵאשִׁית, וְכָר
וְנִקְבָּה עָשָׂה אוֹתָם? וְאָמַר,

ה : עַל כֵּן יַעֲזוּב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ
וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ שְׁנֵיהֶם לְבָשָׂר אֶחָד.

ו : לְפִיכָף אֵינָם שְׁנַיִם, אֲלֵא גּוֹף אֶחָד. לָכֵן
מֵה שְׁאֵלָהִים זֶה, אָדָם אֵל יִפְרִיד.

ז : אָמְרוּ לוֹ: לָמָּה אַפּוֹא מִשָּׁה צִוָּה לְתַת
סֵפֶר כְּרִיתוֹת וּלְשַׁלְּחָהּ?

ח : אָמַר לָהֶם: מִשָּׁה מִפְּנֵי קִשִּׁי לְבַבְכֶּם
הַתִּיר לָכֶם לְשַׁלַּח אֶת נְשֵׁיכֶם, אֵף מִבְּרֵאשִׁית
לֹא הָיָה כֵּךְ.

ט : אָבָל אוֹמַר אֲנִי לָכֶם, מִי שֶׁעֲזוּב אֶת
אִשְׁתּוֹ שְׁלֵא עַל-דְּבָר נֶאֱמַר וְנִשְׂא אַחֲרָת —
נִשְׂאָה. וּמִי שֶׁנִּשְׂא גְרוּשָׁה — נִשְׂאָה.

י : אָמְרוּ לוֹ תַלְמִידָיו: אִם כֵּךְ יֵשׁ אִשְׁמָה
בֵּין אִישׁ וְאִשָּׁה, לֹא כְּדָאי לְשֹׂאת אִשָּׁה.

יא : אֵף הוּא אָמַר לָהֶם: לֹא כָל אָדָם מְסֻגָּל
לְדָבָר הַזֶּה, אֲלֵא מִי שֶׁנָּתַן לוֹ;

יב : כִּי יֵשׁ סְרִיסִים שֶׁמִּבְטָן אִמָּם נוֹלְדוּ כֵּךְ;
וְיֵשׁ סְרִיסִים שֶׁעַל-יְדֵי בְּנֵי-אָדָם נַעֲשׂוּ

סְרִיסִים; וְיֵשׁ סְרִיסִים שֶׁעָשׂוּ עֲצָמָם סְרִיסִים
לְמַעַן מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. מִי שֶׁיְּכֹוֹל לְקַבֵּל, יִקַּבֵּל.

יג : אֵז קָרְבוּ אֵלָיו לְלִידִים כְּדֵי שִׁסְמֹךְ יָדוֹ
עֲלֵיהֶם וְיִתְפַּלֵּל; וְנִגְעְרוּ בָהֶם תַּלְמִידָיו.

יד : אֵף הוּא יִשׁוּעַ אָמַר לָהֶם: הַנִּיחּוּ
לְלִידִים לְבוֹא אֵלַי וְאֵל תִּמְנְעוּ מֵהֶם, כִּי לֹאֲשֶׁר
כָּאֵלֶּה הִיא מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם.

טו : וְסִמֵּךְ יָדוֹ עֲלֵיהֶם וְהִלֵּךְ מִשָּׁם.
טז : וְכָא אַחֲד, נִגַּשׁ וְאָמַר לוֹ: מוֹרֶה טוֹב,
מֵה טוֹב אַעֲשֶׂה כְּדֵי שִׁיְהִיו לִי חַיֵּי עוֹלָם?

יז : אֵף הוּא אָמַר לוֹ: מַדּוּעַ אַתָּה קוֹרָא לִי
טוֹב. אֵין טוֹב אֲלֵא הָאֱלֹהִים הָאֶחָד. וְאִם רוֹצֶה
אַתָּה לְהַכְנִס לַחַיִּים, שְׁמַר אֶת הַמִּצְוּוֹת.

יח : אָמַר לוֹ: אֵילוּ? וְהוּא יִשׁוּעַ אָמַר לוֹ:
לֹא תִרְצֶה, וְלֹא תִנָּאֵף, וְלֹא תִגְנוֹב, וְלֹא תַעֲזִיד
עַדוֹת שָׁקֵר,

יט : וְכַבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, וְאַהֲבָתְךָ
לְרֵעֶךָ כְּמוֹךְ.

כ : אָמַר לוֹ הַבְּחוּר: אֶת אֵלֶּה כָּלָן שְׁמַרְתִּי
מִנְעוּרִי, מֵה חֲסֵר לִי.

כא : אָמַר לוֹ יִשׁוּעַ: אִם רוֹצֶה אַתָּה לְהִיֹּת
שָׁלֵם, לֵךְ מִכָּר אֶת רְכוּשְׁךָ וְתֵן לְעֹנִיִּים, וְיִהְיֶה
לְךָ אוֹצָר בְּשָׁמַיִם, וְכֹא אַחֲרֵי.

כב : שָׁמַע הַבְּחוּר אֶת הַדְּבָר הַזֶּה וְהִלָּךְ
עָצוּב, כִּי הָיָה לוֹ רְכוּשׁ רַב.

כג : וְיִשׁוּעַ אָמַר לְתַלְמִידָיו: אֲמֵן אוֹמַר
אֲנִי לָכֶם, שֶׁקִּשְׁשָׁה לְעִשִּׂיר לְהַכְנִס לְמַלְכוּת
הַשָּׁמַיִם.

כד : וְעוֹד אוֹמַר אֲנִי לָכֶם, שֶׁקֵּל יוֹתֵר
לְחֵבֶל* לְהַכְנִס בְּנִקְבַּת הַמַּחַט מֵאֲשֶׁר לְעִשִּׂיר
לְהַכְנִס לְמַלְכוּת הָאֱלֹהִים.

כה : וְהַתַּלְמִידִים כָּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ, תָּמְהוּ
מְאֹד וְאָמְרוּ: מִי אַפּוֹא יְכֹוֹל לְהִנָּשֵׁעַ?

קפלאון יט

א: וְהָנָה דְּכַד שְׁלָם יִשׁוּעַ מֵלֵא הֶלֶין. שְׁקֵל
מִן גְּלִילָא. וְאַתָּה לַתְּחִימָא דִּיהוּד לַעֲבָרָא
דִּי יוֹרְדָנָן.

ב: וְאַתָּה בְּתֵרָה כְּנִשָּׂא סְגִיאָא. וְאַסִּי אֲנוּן
תִּפְּחֵן.

ג: וְקִרְבוּ לְנִתְּה פְּרִישָׁא וּמִנְסִין הֲנוּ לֵה
וְאַמְרִין: אֵן שְׁלִיט לֵאנָשׁ דְּנִשְׂרָא אֲנִיתְּהָ בְּכַל
עָלָא.

ד: הוּ דִין עָנָא וְאַמַר לֵהוּן: לֹא קִרְיָתוֹן דִּהוּ
דְּעֵבֵד מִן בְּרִשְׁתִּי. דִּכְרָא וְנִקְבְּתָא עֵבֵד אֲנוּן.
וְאַמַר:

ה: מִטְּל הָנָא נִשְׁבּוּק גִּבְרָא לֵאבּוּהִי
וְלֵאמָהּ. וְנִקְף לֵאֲנִיתְּהָ. וְנִהוּן תְּרִיהוּן חַד
בִּסְר.

ו: מְדִין לֹא הֲנוּ תִרִין. אֲלֵא חַד פִּגְר. מִדָּם
הִכִּיל דֵּאֲלֵהָ זִיג. בְּרִנְשָׁא לֹא נִפְרֵשׁ.

ז: אֲמַרִין לֵה: לְמָנָא הִכִּיל מוּשָׂא פִקְד
דִּנְתֵּל כְּתָבָא דְשׁוּבָקָנָא וְנִשְׁרִיה.

ח: אֲמַר לֵהוּן: מוּשָׂא לוקְבֵל קִשְׁיֹות
לְבַכּוֹן אֶפְס לְכוּן דְּתִשְׁרוּן נְשִׁיפּוֹן. מִן בְּרִשְׁתִּי
דִין לֹא הָנָא הִכְנָא.

ט: אֲמַר אָנָּא לְכוּן דִין: דִּמֵּן דְּשִׁבְק אֲנִיתְּהָ
דֵּלָא גִּוְרָא וְנִסְב אַחֲרֵתָא. גָּאֵר. וּמֵן דְּנִסְב
שְׁבִיקֵתָא. גָּאֵר.

י: אֲמַרִין לֵה תְּלַמִּידוּהִי: אֵן הִכְנָא אִית
עֲדִלָּא בִּינִי גִבְרָא לֵאֲנִיתְּהָ. לֹא פִקָּח לְמִסְב
אֲנִיתְּהָ.

יא: הוּ דִין אֲמַר לֵהוּן: לֹא כָל אָנָּשׁ סְפִק
לֵה לְמִלְתָּא דְּהָא. אֲלֵא מִן דִּיהִיב לֵה.

יב: אִית גִּיר מִהִימָנָא דִּמֵּן פִּרְסָא דֵּאמְהוּן
אֲתִילְדוּ הִכְנָא. וְאִית מִהִימָנָא דִּמֵּן בִּנִי אָנָּשָׁא

הֲנוּ מִהִימָנָא. וְאִית מִהִימָנָא דִּהֲנוּן עֵבֵדוּ
נִפְשֵׁהוּן מִהִימָנָא מִטְּל מִלְכוּתָא דְּשִׁמְיָא. מִן
דְּמִשְׁכַּח דְּנִסְפִּק. נִסְפִּק.

יג: הִידִין קִרְבוּ לֵה טְלֵיא. דְּנִסְסִים אִידָה
עֲלִיהוּן וְנִצְלָא. וְכֵאָו בֵּהוּן תְּלַמִּידוּהִי.

יד: הוּ דִין יִשׁוּעַ אֲמַר לֵהוּן: שְׁבּוּקוּ טְלֵיא
אֲתִין לְנִתְּה וְלֹא תַכְלוּן אֲנוּן. דֵּדֵאִילִין גִּיר דֵּאִין
הֶלֶין אֲנוּן אִיתְּהָ מִלְכוּתָא דְּשִׁמְיָא.

טו: וְסִם אִידָה עֲלִיהוּן. וְאַזֵּל מִן תִּפְּחֵן.

טז: וְאַתָּה חַד קִרְב וְאַמַר לֵה: מִלְפָּנָא טְבָא
מָנָא דְּטֵב אַעֲבֵד דִּנְהוּן לִי חֵיא דְּלַעֲלִם.

יז: הוּ דִין אֲמַר לֵה: מָנָא קִרָּא אֲנִית לִי
טְבָא. לִית טְבָא. אֲלֵא אֵן חַד אֲלֵהָ. אֵן דִין
צָבָא אֲנִית דְּתַעֲזֹל לְחֵיא. טֵר פּוֹקֶדְנָא.

יח: אֲמַר לֵה: אִילִין. הוּ דִין יִשׁוּעַ אֲמַר
לֵה: דֵּלָא תִקְטוּל. וְלֹא תִגּוּר. וְלֹא תִגּוּב. וְלֹא
תִסְהַד סִהֲדוֹת שׁוּקְרָא.

יט: וְזִקֵּר לֵאבּוּךְ וְלֵאמַר. וְתִקְבֵּל לְקִרְיָבְךְ
אִין נִפְשָׁךְ.

כ: אֲמַר לֵה הוּ עֲלִימָא: הֶלֶין פִּלְהִין נִטְרַת
אֲזִין מִן טִלְיוּתִי. מָנָא חִסִּיר אָנָּא.

כא: אֲמַר לֵה יִשׁוּעַ: אֵן צָבָא אֲנִית גְּמִירָא
לְמַהֲנָא. זֵל וְזִפֵּן קִנְיָנְךְ. וְהִב לְמִסְפַּנָּא וְתַהוּנָא לָךְ
סִימְתָא בְּשִׁמְיָא. וְתָא בְּתֵרִי.

כב: שְׁמַע דִין הוּ עֲלִימָא מִלְתָּא דְּהָא. וְאַזֵּל
כַּד פִּרְיָא לֵה. אִית הָנָא לֵה גִיר קִנְיָנָא סְגִיאָא.

כג: יִשׁוּעַ דִין אֲמַר לְתַלְמִידוּהִי: אֲמִין
אֲמַר אָנָּא לְכוּן. דְּעִטְלָא חִי לַעֲתִירָא דְּנַעֲזֹל
לְמִלְכוּת שְׁמִיא.

כד: תּוֹב דִין אֲמַר אָנָּא לְכוּן. דְּדִלִיל הוּ
לְגִמְלָא לְמַעַל בַּחֲרוּרָא דְּמַחְסָא אִו עֲתִירָא
דְּנַעֲזֹל לְמִלְכוּתָא דֵּאֲלֵהָ.

כה: תְּלַמִּידָא דִין כַּד שְׁמַעו. תְּהִירִין הֲנוּ

אמר להם: לכו גם אתם לכרם, ומה שראוי תקחו.

ח: כהיות ערב, אמר בעל הכרם למנהל ביתו: קרא את הפועלים ותן להם את שכרם; והחל מן האחרונים עד הראשונים.

ט: ובאו הללו של השעה האחת עשרה, לקחו דינר דינר.

י: וכאשר באו הראשונים, חשבו כי יקחו יותר; ולקחו דינר דינר גם הם.

יא: וכשלקחו, רטנו על בעל-הבית יב: ואמרו: אלה האחרונים, שעה אחת עבדו והשווית אותם לנו אשר סבלנו את כבד היום וחמם.

יג: אבל הוא ענה ואמר לאחד מהם: ידידי, אינני עושה לך עול, האם לא על דינר הספמתי אתי?

יד: קח את שלך ולך; ברם רוצה אני לתת לזה האחרון כמו לך.

טו: כלום לא מתר לי לעשות בשלי מה שאני רוצה? או עינך רצה על שטוב אני? טז: ככה יהיו האחרונים ראשונים, והראשונים אחרונים; כי רבים הם הקרואים, ומעטים הנבחרים.

יז: וישוע התעמת לעלות לירושלים, ולקח בדרך את שנים עשר תלמידיו, בינו לבינם, ואמר להם:

יח: הנה עולים אנו לירושלים ובן-האדם ימסר לראשי-הכהנים ולסופרים, וירשיעוהו למות.

יט: וימסרוהו לגויים ויהתלו בו, וילקוהו ויצלבוהו, וביום השלישי יקום.

כ: אז נגשה אליו אדם של בגי זכרי, היא ובניה, השתחוה לו ובקשה ממנו דבר.

כו: הביט בהם ישוע ואמר להם: אצל בני אדם זה בלתי אפשרי, אבל אצל אלהים הכל אפשרי.

כז: אז ענה כיפא ואמר לו: הנה אנחנו עובדו הכל ובאנו אחריו; ומה אפוא יהיה לנו?

כח: אמר להם ישוע: אמן אומר אני לכם, אתם שבאתם אחרי, בעולם החדש, כאשר ישב בן-האדם על כס כבודו, תשבנו גם אתם על שנים עשר כסאות ותשפטו את שנים עשר שבטי ישראל.

כט: וכל איש אשר עוזב בתים, או אחים או אחיות, או אב או אם, או אשה או בנים, או שדות, למען שמי — פי מאה יקבל וחי עולם יירש.

ל: אבל רבים הראשונים שיהיו אחרונים, ואחרונים ראשונים.

פרק כ

א: כי דומה מלכות השמים לאיש בעל-בית שיצא בבקר לשפך פועלים לכרמו.

ב: הספים עם הפועלים על דינר ביום, ושלח אותם לכרמו.

ג: ויצא בשעה השלישית*, וראה אחרים עומדים בטלים בשוק,

ד: ואמר להם: לכו גם אתם לכרם, ומה שראוי אתן לכם.

ה: והם הלכו. ויצא שוב בשעה הששית ובתשיעית ועשה אותו הדבר.

ו: וסמוך לשעה האחת עשרה יצא ומצא אחרים עומדים בטלים, ואמר להם: למה עומדים אתם כל היום בטלים?

ז: אמרו לו: כי איש לא שכר אותנו.

טב ואמרין: מנו כי משבח דנחא.

כו: חר בהון ישוע. ואמר להון: לנת בנינשא הדא לא משפחא. לנת אלקא דין כלמדם משפחא.

כז: הידין ענא כאפא ואמר לה: הא חנו שבקו כלמדם ואחיו בתרך. מנא כי נהנא לך. כח: אמר להון ישוע: אמין אמר אנא לכו. דאנתון דאחיתון בתרי בעלמא חדתא. מא דיתב ברה דאנשא על תרונס דשובחה. תתבון אף אנתון על תרעסר פורסון. ותדונון תרעסר שבטא דיסריל.

כט: וכל אנש דשבק בתא. או אחא. או אחנתא. או אבא או אמא. או אנתתא. או בניא. או קוריא מטל שמי. חד במקא נקבל וחיא דלעלם גארית.

ל: סגיאא דין קדמא דנהון אחריא. ואחריא קדמא.

קפלאון כ

א: דמא גיר מלפוחא דשמא לגברא מרא בימא דנפק בצפרא. דנאגור פעלא לכרמה.

ב: קץ דין עם פעלא על דינרא ביומא. ושר אנון לכרמה.

ג: ונפק בתלת שיעין. וחווא אחרנא דקימין בשוקא ובטילין.

ד: ואמר להון: ולו אף אנתון לכרמא. ומדם דנלא יתב אנא לכו.

ה: הנון דין אולו. ונפק תוב בשת ובתשע שיעין. ועבד הכות.

ו: ולאפי חדעסרא שיעין. נפק ואשפח אחרנא דקימין ובטילין. ואמר להון: מנא קימין אנתון יומא קלא ובטילין.

ז: אמרין לה: דלא אנש אגרן. אמר להון: ולו אף אנתון לכרמא. ומדם דנלא נסבין אנתון.

ח: פד הווא דין רמשא. אמר מרא כרמא לרב ביתה: קרי פעלא והב להון אגרהון. ושדא מן אחריא ועדמא לקדמא.

ט: ואחיו הנון דחדעסרא שיעין. נסבו דינר דינר.

י: וכד אהו קדמא. סברו דיתיר שקלין. ושקלו דינר דינר אף הנון.

יא: וכד שקלו. רטנו על מרא בימא. יב: ואמרין: הלין אחריא חדא שעא עבדו. ואשית אנון עמן דשקלן יוקרה דיומא וחומא.

יג: הו דין ענא ואמר לחד מנהון: חברי לא מעול אנא כך. לא הווא בדינר קצת עמי. יד: סב דילך. ויל. צבא אנא דין דלהנא אחריא אהל איך דלך.

טו: או לא שליט לי מדם דצבא אנא אעבד בדילי. או עינך בישא דאנא טב אנא. טז: הנונא נהון אחריא קדמא. וקדמא אחריא. סגיאין אנון גיר קריא. וזעורין גביא.

צחחא טו

יז: עתיד הווא דין ישוע דנסק לאורשלים. ודבר לתרעסר תלמידוהי בינוהי ולהון באורחא. ואמר להון:

יח: הא סלקינון לאורשלים. וברה דאנשא משתלים לרבי פהנא ולספרא. ונחייבנוהי למותא.

יט: ונשלמונוהי לעממא. ונבזחון ביה וננגדונוהי. ולימא דתלתא נקום.

כ: הידין קרבת לה אמהון דבני זבדי הי ובניה. וסגדת לה ושאלא הנות לה מדם.

לב: וְעַמִּד יִשׁוּעַ וְקָרָא לָהֶם וְאָמַר: מַה
אַתֶּם רֹצִים שְׂאֲעֲשֶׂה לָכֶם? אָמְרוּ לוֹ:
לג: אֲדוֹנֵינוּ, שִׁתְּפָקְחָנָה עֵינֵינוּ.
לד: וְרַחֵם יִשׁוּעַ עֲלֵיהֶם וְנִגַּע בְּעֵינֵיהֶם:
וְכוּ בְּרָגַע נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם וְהָלְכוּ אַחֲרָיו.

פֶּרֶק כֹּא

א: וְכַאֲשֶׁר קָרְבוּ לִירוּשָׁלַיִם וַיָּבֹאוּ אֶל
בֵּית־פָּנִי, עַל־יַד הַר־הַזֵּיתִים, שָׁלַח יִשׁוּעַ שְׁנַיִם
מִתַּלְמִידָיו,
ב: וְאָמַר לָהֶם: לָכוּ לִכְפֹּר הִנֵּה שְׂמֹמֹלֵכֶם,
וּמִיד תִּמְצָאוּ אֶתוֹן קְשׁוּרָה וְעִיר אֲתָה. הִתִּירוּ
וְהִבִּיאוּ אֵלַי.
ג: וְאִם אִישׁ יֹאמֶר לָכֶם דְּבָר, אָמְרוּ לוֹ
שֶׁהֵם דְּרוּשִׁים לְאֲדוֹנֵינוּ; וּמִיד יִשְׁלַח אוֹתָם
לְכָאן
ד: וְכָל זֶה שֶׁהִיָּה — לְמַלֵּא מַה שֶׁנֶּאֱמַר
בְּיַד הַנְּבִיא, לֵאמֹר:
ה: אָמְרוּ לְבַת צִיּוֹן: הִנֵּה מֶלֶכְךָ יָבֹא לָךְ,
עָנֹ וְרוֹכֵב עַל חֲמֹר וְעַל עִיר בֶּן־אֶתוֹן.
ו: וְהָלְכוּ הַתַּלְמִידִים וַעֲשׂוּ כְּפִי שְׁצֻדָּה
אוֹתָם יִשׁוּעַ;
ז: וְהִבִּיאוּ אֶת הָאֶתוֹן וְאֶת הָעִיר, וְשָׂמוּ עַל
הָעִיר אֶת בְּגָדֵיהֶם, וַיִּשׁוּעַ רָכַב עָלָיו.
ח: וְרַב הַהֲמוֹנִים פָּרְשׁוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם עַל
הַדֶּרֶךְ, וְאַחֲרֵים פָּרְתוּ עֲנָפִים מִן הָעֲצִים
וְהִטִּילוּם עַל הַדֶּרֶךְ.
ט: וְהַהֲמוֹנִים אֲשֶׁר הָלְכוּ לִפְנֵי וַיָּבֹאוּ
אַחֲרָיו, צָעֲקוּ וְאָמְרוּ: הוֹשַׁע־נָא לְבֶן־דָּוִד!
בְּרוּךְ הֵבֵא בָשֶׂם יְהוָה! הוֹשַׁע־נָא בְּמִרְמָיִם!
י: וְכַאֲשֶׁר נִכְנס לִירוּשָׁלַיִם, רָגַשָׁה כָּל
הָעִיר; וְאָמְרוּ: מִיֵּהוּ זֶה?

כא: וְהוּא אָמַר לָהֶם: מַה אַתָּה רֹצֶה? אָמְרָה
לוֹ: אָמַר שִׁיִּשְׁבּוּ שְׁנֵי בְנֵי אֵלֶּה, אֶחָד מִיִּמִּינְךָ
וְאֶחָד מִשְׂמָאלֶךָ, בְּמַלְכוּתְךָ.

כב: עָנָה יִשׁוּעַ וְאָמַר: אֵינֶכֶם יוֹדְעִים מַה
שְׂאֲתֶם מִבְּקָשִׁים. הָאִם יְכוּלִים אַתֶּם לִשְׁתּוֹת
אֶת הַכּוֹס אֲשֶׁר אָנִי עֹתִיד לִשְׁתּוֹת? אוֹ כָּלוּם
הַטְּבִילָה שְׂאֲנִי נִטְבֵּל תִּטְבְּלוּ? אָמְרוּ לוֹ:
יְכוּלִים אָנוּ.

כג: אָמַר לָהֶם: אֶת כּוֹסֵי תִשְׁתּוּ, וְהַטְּבִילָה
שְׂאֲנִי נִטְבֵּל תִּטְבְּלוּ, אָבֵל שִׁתְּשַׁבּוּ מִיִּמִּינִי
וּמִשְׂמָאלִי אֵין בְּיָדִי לְתַח אֵלָּא לְאֲשֶׁר הוֹכֵן
לָהֶם מֵאֵת אָבִי.

כד: כַּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ הָעֲשָׂרָה, רָגְזוּ עַל שְׁנֵי
הָאֲחִים.

כה: וְקָרָא אוֹתָם יִשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: יוֹדְעִים
אַתֶּם שְׂרָאֲשֵׁי הַגּוֹיִים אֲדוֹנֵיהֶם הֵם, וְגִדּוּלֵיהֶם
שְׁלִיטִים עֲלֵיהֶם.

כו: אֵל יְהִי כֵן בֵּינֵיכֶם, אֵלָּא מִי שְׂרוּצָה
בָּכֶם לִהְיוֹת גְּדוֹל, יְהֵא לָכֶם לְמִשְׁרַת.
כז: וּמִי שְׂרוּצָה בָּכֶם לִהְיוֹת רֹאשׁוֹן, יְהֵא
לָכֶם לַעֲבֹד;

כח: כַּשֶּׁם שֶׁבֶן־הָאָדָם לֹא בָּא לְמַעַן
יִשְׁרַת, אֵלָּא לְמַעַן יִשְׁרַת וּלְמַעַן יִתֵּן נַפְשׁוֹ כְּפֹר
בְּעַד רַבִּים.

כט: וְכַאֲשֶׁר יָצָא יִשׁוּעַ מִירִיחוֹ, בָּא אַחֲרָיו
הַמּוֹן רַב.

ל: וְהִנֵּה שְׁנֵי עוֹרִים יוֹשְׁבִים הָיוּ עַל־יַד
הַדֶּרֶךְ; וּכְשֶׁשָּׁמְעוּ כִּי יִשׁוּעַ עוֹבֵר, נִתְּנוּ קוֹל
וְאָמְרוּ: רַחֵם עָלֵינוּ, אֲדוֹנֵי, בֶּן־דָּוִד!

לא: אַף הַהֲמוֹנִים גָּעְרוּ בָהֶם שִׁישְׁתָּקוּ.
וְהֵם הִרְמִימוּ קוֹלָם עוֹד יוֹתֵר וְאָמְרוּ: אֲדוֹנֵינוּ,
רַחֵם עָלֵינוּ, בֶּן־דָּוִד!

כא : הו דיין אמר לה: מנא צביא אנתי.
אמרא לה: אמר דנתבון הלין תרין בני. חד מן
ימינך וחד מן סמלך במלכותך.

כב : ענא ישוע ואמר: לא דעין אנתון
מנא שאלין אנתון. משכחין אנתון למשפא
כסא דאנא עתיד למשפא. או מעמודיתא
דאנא עמד אנא תעמדון. אמרין לה: משכחין
חבן.

כג : אמר להון: כסי תשתון. מעמודיתא
דאנא עמד אנא תעמדון. דנתבון דין מן ימיני
ומן סמלי. לא הנת דילי דאפל. אלא לאילין
דאטטיבת מן אבי.

כד : פד דין שמע עסרא. רגזו על הנון
תרין אחין.

כה : וקרא אנון ישוע ואמר להון: דעין
אנתון דרשיהון דעממא מריהון אנון.
וירבניהון שליטין עליהון.

כו : לא דין הכנא נהנא בינתכון. אלא מן
דצבא בכון דנהנא רבא. נהנא לכון משמשנא.
כו : ומן דצבא בכון דנהנא קדמנא. נהנא
לכון עבדא.

כז : איפנא דברה דאנשא לא אנהא
דנשתמש. אלא דנשמש. ודנחל בפשה
פורקנא חלף סגיאא.

כט : וכד נפק ישוע מן איריחו. אתא הונא
בתרה כנשא סגיאא.

ל : והא סמיא תרין יתבין הנו על יד
אורחא. וכד שמעו דישוע עבר. יאבו קלא
ואמרין: אתרעם עלין מרי ברה דדויד.

לא : כנשא דין פאין הנו בהון דנשתקון.
והנון יתיראית ארימו קלהון ואמרין: מרן
אתרעם עלין ברה דדויד.

לב : וקם ישוע. וקרא אנון ואמר: מנא

צבין אנתון אעבד לכון.

לג : אמרין לה: מרן. דנתפתחן עינין.
לד : ואתרעם עליהון. ובר שעתה אתפתח
עיניהון. ואזלו בתרה.

קפלאון כא

א : וכד קרבו לאורשלם. ואהו לבית פנא
על גלב טורא דויחא. שדר ישוע תרין מן
תלמידוהי.

ב : ואמר להון: ולו לקריאתא הדיא
דלוקבלכון. ומחדא משכחין אנתון חמרא
דאסירא ועילא עמה. שרו איתו לי.

ג : ואן אנש אמר לכון מדם. אמר לה:
דלמרן מתבעין. ומחדא משדר להון לכא.

ד : הדיא דין פלה דהנת דנתמלא מדם
דאתאמר ביד נביא דאמר:

ה : אמרו לברת צהיון. הא מלפכי אתא
לכי מפך ורכיב על חמרא ועל עילא בר
אתנא.

ו : ואזלו תלמידא. ועבדו איפנא דפקד
להון ישוע.

ז : ואיתיו לחמרא ולעילא. וסמו על עילא
נחפיהון. ורכב עלוהי ישוע.

ח : וסוגאא דכנשא משוין הנו מאניהון
באורחא. אחרנא דין פסקין הנו סופא מן
אילנא. ורמין באורחא.

ט : כנשא דין אילין דאזלין הנו קדמוהי
ואתין בתרה. קעין הנו ואמרין: אושענא
לברה דדויד. בריך הו דאתא בשמה דמריא.
אושענא במרומא.

י : וכד על לאורשלם. אתחזיעת פלה
מדינתא ואמרין הנו: מנו הנא.

כב: וְכָל מֶה שֶׁתִּבְקֶשׁוּ בַתְּפִלָּה וְתִאֲמִינוּ, תִּקְחוּ.

כג: וְכֹאשֶׁר בָּא יֵשׁוּעַ לְהִיכֵל, נִגְשׁוּ אֵלָיו רֵאשֵׁי הַכֹּהֲנִים וְזֻקְנֵי הָעָם בְּשֻׁעָה שֶׁלְמַד, וְאָמְרוּ לוֹ: בְּאִיזוֹ סִמְכוֹת עוֹשֶׂה אִתָּה אֵת אֱלֹהִים? וּמִי נָתַן לְךָ אֵת הַסִּמְכוֹת הַזֹּאת?

כד: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: אֲשַׁאלְכֶם גַּם אֲנִי דִבָּר אֶחָד וְאִם תֹּאמְרוּ לִי, גַּם אֲנִי אֹמַר לָכֶם בְּאִיזוֹ סִמְכוֹת עוֹשֶׂה אֲנִי אֵת אֱלֹהִים.

כה: טְבִילַת יוֹחָנָן מֵאֵינָהּ הִיא? מִן הַשָּׁמַיִם הִיא אוֹ מִבְּנֵי אָדָם? וְהֵם הִרְהִירוּ בִלְבָבָם וְאָמְרוּ: אִם נֹאמַר 'מִן הַשָּׁמַיִם', יֹאמַר לָנוּ: וּמַדּוּעַ לֹא הִאֱמַנְתֶּם לוֹ?

כו: וְלֹאמַר 'מִבְּנֵי אָדָם', חוֹשְׁשִׁים אָנוּ מִן הַהֶמּוֹן, כִּי בְּלֹא לִנְבִיא חֲשָׁבוּ אֵת יוֹחָנָן.

כז: וְעָנּוּ וְאָמְרוּ לוֹ: אֵינּוּ אָנוּ יוֹדְעִים. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: גַּם אֲנִי לֹא אֹמַר לָכֶם בְּאִיזוֹ סִמְכוֹת עוֹשֶׂה אֲנִי אֵת אֱלֹהִים.

כח: אָבָל מֶה דַּעְתְּכֶם? לֹאִישׁ אֶחָד הָיוּ שְׁנֵי בָנִים; וְהוּא נִגַּשׁ אֶל הָרֹאשׁוֹן וְאָמַר לוֹ, בְּנִי לֹךְ הַיּוֹם עִבֵּד בְּכָרִם.

כט: אָךְ הוּא עָנָה וְאָמַר, אֵינִי רוֹצֶה, אָבָל לְבִסּוֹף הַתְּחַרְט וְהַלֵּךְ.

ל: וְנִגַּשׁ אֶל הָאֲחֵר וְאָמַר לוֹ בְּדָבָר הַהוּא. אָךְ הוּא עָנָה וְאָמַר, הֲנִי, אֲדוֹנִי וְלֹא הֵלֵךְ.

לא: מִי מְשֻׁנֶּה אֱלֹהִים עֹשֶׂה אֵת רְצוֹן אֲבִיו? אָמְרוּ לוֹ: הָרֹאשׁוֹן. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֲמֵן אוֹמַר אֲנִי לָכֶם, שֶׁהַמּוֹכְסִים וְהַזּוֹנוֹת יִקְדִּימוּ אֶתְכֶם אֶל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים;

לב: כִּי בָּא אֲלֵיכֶם יוֹחָנָן בְּדֶרֶךְ הַצִּדִּיקָה

יֵא: וְהַהֲמוֹנִים אָמְרוּ: זֶהוּ יֵשׁוּעַ הַנִּבִּיא מִנְצֶרֶת שֶׁבִּגְלִיל.

יב: וְנִכְנַס יֵשׁוּעַ לְהִיכֵל הָאֱלֹהִים וְגֵרַשׁ אֵת כָּל הַקּוֹנִים וְהַמּוֹכְרִים בַּהֵיכָל, וְהִפָּךְ אֵת שְׁלֹחֹת הַחֲלָפְנִים וְאֵת כִּסְאוֹת מוֹכְרֵי הַיּוֹנִים.

יג: וְאָמַר לָהֶם: כְּתוּב, בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא, אָךְ אַתֶּם עֹשִׂיתֶם אוֹתוֹ מַעֲרַת לִסְטִים. יד: וְהִבִּיאוּ אֵלָיו בַּהֵיכָל עוֹרִים וּפְסָחִים, וְהוּא רָפָא אוֹתָם.

טו: כִּשְׂרָאוֹ רֵאשֵׁי הַכֹּהֲנִים וְהַפְּרוּשִׁים אֵת הַנִּפְלְאוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה, וְאֵת הַיִּלְדִּים הַצּוֹעֲקִים בַּהֵיכָל וְאוֹמְרִים, הוֹשַׁע־נָא לְבֶן-דָּוִד — תֵּרָה לָהֶם,

טז: וְאָמְרוּ לוֹ: אִתָּה שׁוֹמֵעַ מֶה אוֹמְרִים אֵלֶיךָ? אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: כֵּן, הָאֵם מַעֲוֹלָם לֹא קִרְאתֶם שְׁמִי עוֹלָלִים וְיוֹנְקִים יְסֹדֶת עוֹ?

יז: וְעֹזֵב אוֹתָם וְנִצָּא אֶל מַחוּץ לְעִיר, לְבֵית-עֲנִיָּה, וְלֵן שֵׁם.

יח: בְּבִקְרָא, כִּשְׁחֹר לְעִיר, הִיָּה רָעִב.

יט: וְרָאָה תֵּאֲנָה* אַחַת בְּדֶרֶךְ וּבָא אֵלֶיהָ, וְלֹא מָצָא בָּהּ מְאֻמָּה אֶלָּא עָלִים בִּלְבָד; וְאָמַר לָהּ: לֹא יִהְיֶה בָּךְ עוֹד פְּרִי לְעוֹלָם! וּמִיָּד יִבָּשֶׂה הַתֵּאֲנָה הַהִיא.

כ: וְרָאוּ הַתַּלְמִידִים, וְתִמְהוּ וְאָמְרוּ: אֵיךְ בּוֹ בָּרַעַג יִבָּשֶׂה הַתֵּאֲנָה?

כא: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: אֲמֵן אוֹמַר אֲנִי לָכֶם, שֶׁאִם תִּהְיֶה בָכֶם אֲמוּנָה וְלֹא תִפְקְּפוּ, לֹא רַק זֹאת אֲשֶׁר לַתֵּאֲנָה תַּעֲשׂוּ, אֶלָּא אֲף אִם יִהְיֶה הָיָה תֹאמְרוּ, הַתְּרוֹמֶם וְנִפְּלַל לָכֶם — הִיָּה יִהְיֶה.

יא : כב : וכלמדם דתשאלון בצלותא ונתהימנון. תסבון.

צחחא טו.

כג : וכד אָתָא יִשׁוּעַ לְהִיפְלָא. קָרְבוּ לָהּ רַבִּי פִּהְגָּא וקָשִׁישָׁא דַעֲמָא. כַּד מָלַךְ. וְאָמְרִין לָהּ : בְּאִינָא שׁוּלְטָן הָלִין עֲבַד אַנְתָּ. וּמִנּוּ יָאֵב לָךְ שׁוּלְטָנָא הָנָא.

כד : עָנָא יִשׁוּעַ וְאָמַר לְהוֹן : אֲשָׁאֲלֹכֹן אָף אָנָּא מִלְחָא חָדָא. וְאֵן תֵּאמְרוּן לִי. אָף אָנָּא אָמַר אָנָּא לֹכֹן. בְּאִינָא שׁוּלְטָנָא הָלִין עֲבַד אָנָּא.

כה : מַעֲמֻדִיתָהּ דִּיּוֹחָן מִן אִימְכָא אִיתִיהּ. מִן שְׁמִיָּא הִי אָו מִן בִּינְיָשָׁא. הִנּוּ דִין מִתְרַעִין הִנּוּ בִּנְפִשְׁהוֹן וְאָמְרִין : דָּאן גֵּאמַר מִן שְׁמִיָּא. אָמַר לֵן : וְעַל מָנָא לָא הִימְנַתוּנִיהּ.

כו : וְדִנְאֵמַר מִן בִּינְיָשָׁא. דְּחָלִין חֲנִן מִן פִּנְשָׁא. פִּלְהוֹן גִּיר אֵיךְ נִבְיָא אֲחִידִין הִנּוּ לָהּ לִיּוֹחָן.

כז : נַעֲנוּ וְאָמְרִין לָהּ : לָא יָדְעִין חֲנִן. אָמַר לְהוֹן יִשׁוּעַ : אָפְלָא אָנָּא אָמַר אָנָּא לֹכֹן בְּאִינָא שׁוּלְטָנָא הָלִין עֲבַד אָנָּא.

כח : מָנָא דִין מִתְחַזָּא לֹכֹן. גִּבְרָא חַד אִיתִי אָנָּא לָהּ בִּנְיָא תְרִין. וְקָרַב לָנֹת קִדְמָיָא וְאָמַר לָהּ : בְּרִי. זֶל יוֹמָנָא פִּלּוּחַ בְּכֻרְמָא.

כט : הוּ דִין עָנָא וְאָמַר : לָא צָבָא אָנָּא. בַּחֲרֵתָא דִין אֲתַתִּי וְאָזֵל.

ל : וְקָרַב לָנֹת אַחֲרָנָא וְאָמַר לָהּ הִכּוּת. הוּ דִין עָנָא וְאָמַר : אָנָּא מְרִי. וְלָא אָזֵל.

לא : מִנּוּ מִן הָלִין תְּרִיהוֹן עֲבַד צִבְיָנָא דִּאֲבוּהִי. אָמְרִין לָהּ : הוּ קִדְמָיָא. אָמַר לְהוֹן יִשׁוּעַ : אָמִין אָמַר אָנָּא לֹכֹן. דִּמְכָסָא וְנִנְיָתָא קִדְמִין לֹכֹן לְמַלְכוּתָא דִּאֲלֵהָ.

לב : אָתָּא גִיר לָנֹתֹכֹן יוֹחָן בִּאֲוִרְחָא

יא : כַּנְשָׁא דִין אָמְרִין הִנּוּ : הָנָא הוּ יִשׁוּעַ נִבְיָא דִמֵּן נִצְרַת דִּגְלִילָא.

יב : וְעַל יִשׁוּעַ לְהִיפְלָא דִּאֲלֵהָ. וְאָפַק לְכָלְהוֹן אֵילִין דִּזְבִּנִין וּמִזְבִּנִין בְּהִיפְלָא. וְסִחָף פְּתוּרָא דִּמְעַרְפָּנָא וְכוּרְסוּתָא דִּהִנּוֹן דִּמִּזְבִּנִין יוֹנָא.

יג : וְאָמַר לְהוֹן : כְּתִיב הוּ : דְּכִיתִי בֵּית צִלּוּתָא נִתְקַרָּא. אַנְתּוֹן דִין עֲבַדְתוּנִיהּ מְעַרְתָּא דִּלְסֻטָּא.

יד : וְקָרְבוּ לָהּ בְּהִיפְלָא סֻמְיָא וְחִגִּיסָא. וְאַסִּי אָנוּן.

טו : כַּד חֲזָו דִין רַבִּי פִּהְגָּא וּפְרִישָׁא תְדַמְרָתָא דַעֲבַד. וְטָלִיא דַקְעִין בְּהִיפְלָא וְאָמְרִין : אוֹשְׁעָנָא לְבָרָה דִּדְנִיד. אֲתַבְּאֵשׁ לְהוֹן.

טז : וְאָמְרִין לָהּ : שְׁמַע אַנְתָּ מָנָא אָמְרִין הָלִין. אָמַר לְהוֹן יִשׁוּעַ : אֵין. מִמַּתּוּס לָא קִרִּיתוֹן דִּמֵּן פּוּמָא דִּטָּלִיא דִּדִּילּוּדָא תִקְנַת תְּשׁוּבָתָא.

יז : וְשִׁבְק אָנוּן וּנְפַק לָהּ לְבַר מִן מִדִּינָתָא לְבֵית עֲנִיָּא. וְכַת פִּמֵּן.

יח : בַּצִּפְרָא דִין כַּד הִפֵּךְ לְמִדִּינָתָא. כִּפֵּן.

יט : וְחֲזָא תַמָּא חָדָא בִּאֲוִרְחָא. וְאָתָּא לִנְתָּה. וְלָא אֲשַׁכַּח בָּהּ מָדָם אֵלָּא אֵן טִרְפָּא בַּלְחוּד. וְאָמַר לָהּ : לָא נְהוּוֹן בְּכִי תוֹב פֶּאֶרָא לַעֲלֹם. וּמַחְדָּא יְבִשְׁת תַּמָּא הִי.

כ : וְחֲזָו תַּלְמִידָא. וְתִהְרֹו וְאָמְרִין : אִיפְנָא כִּר שְׁעָתָה יְבִשְׁת תַּמָּא.

כא : עָנָא יִשׁוּעַ וְאָמַר לְהוֹן : אָמִין אָמַר אָנָּא לֹכֹן. דָּאן תִּהְיָא בִּכּוֹן הִימְנוּתָא וְלָא תִתְפַּלְגוּן. לָא בַּלְחוּד הָדָא דִּתַּמָּא תַעֲבִדוּן. אֵלָּא אָפֵן לְטוּרָא הָנָא תֵּאמְרוּן : דִּאֲשַׁמְקֵל וּפִל בִּימָא. תִּהְיָא.

מד: ומי שיפיל על האבן הזאת ינמץ; וכל מי שתפיל עליו — תנפצו.

מה: וכאשר שמעו ראשי הכהנים והפרושים את משליו, ידעו כי עליהם אמר: מו: ויבקשו לתפסו, ופחדו מן ההמון, כי לנביא חשבו אותו.

פרק כב

א: וענה ישוע שוב במשלים ואמר:

ב: נדמתה מלכות השמים לאיש מלך שפשה חתנה לבנו;

ג: ושלח את עבדיו לקרא את המזמנים לחתנה, ולא רצו לבוא.

ד: ושוב שלח עבדים אחרים ואמר: ואמרו למזמנים: הנה סעודתי מוכנה, שוּרִי ומריאי טבוחים, והפל מוכן; בואו לחתנה.

ה: אך הם זלזלו והלכו, זה אל שדהו וזה אל מסחרו;

ו: והיתר תפסו את עבדיו, והתעללו בהם והרגו.

ז: כאשר שמע המלך, התרגז ושלח את צבאותיו והשמיד את הרוצחים ההם, ואת עירם שרף.

ח: אז אמר לעבדיו: החתנה מוכנה והללו שהזמנו לא היו ראויים.

ט: לכן לכו למוצאי הדרכים, וכל מי שתמצאו, קראו אל החתנה.

י: ויצאו העבדים ההם אל הדרכים, ואספו את כל מי שמצאו, רעים וטובים, ונתמלא אולם החתנה מסבים.

יא: ונכנס המלך לראות את המסבים, וראה שם איש שאינו לבוש מלבושי חתנה.

ולא האמנתם לו, אבל המוכסים והזונות האמינו לו; ואתם, גם כאשר ראיתם, לא התחרטתם בסוף להאמין בו.

לג: שמעו משל אחר: היה איש אחד בעל בית; ונטע כרם והקיפו גדר, וחפר בו יקב ויבנה בו מגדל, והחכירו לכורמים ונטע.

לד: כאשר הגיעה עונת הפרי, שלח את עבדיו אל הכורמים כדי שישלחו לו מפרי כרמו.

לה: ותפסו הכורמים את עבדיו, את זה הכו, ואת זה רגמו, ואת זה הרגו.

לו: ושוב שלח עבדים אחרים, רבים מן הראשונים, וכך גם עשו להם.

לז: לבסוף שלח אליהם את בנו, באמרו אולי יבוש מפני.

לח: אבל הכורמים, כשראו את הבן, אמרו ביניהם, זהו היורש; בואו נהרגהו ונתפס את ירשתו.

לט: ותפסוהו והציאוהו אל מחוץ לכרם והרגוהו.

מ: כאשר יבוא אפוא בעל הכרם, מה יעשה לכורמים ההם?

מא: אמרו לו: ביד קשה ישמיד אותם, ואת הכרם יחפיר לכורמים אחרים אשר יתנו לו פרי בעתו.

מב: אמר להם ישוע: האם מעולם לא קראתם בכתובים, אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה; מאת יהוה היתה זאת, היא נפלאת בעינינו?

מג: על פן אומר אני לכם, שתלקח מקם מלכות האלהים ותנתן לעם שעושה פרי.

מד: ומן דנפל על פאפא הדא. נתדע.
 וכל דהי תפל עלוהי. תדריוהי.
 מה: וכד שמעו רבי פהגא ופרישא
 מתלוהי. ידעו דעליהון אמר.
 מו: ובעו למאחדה. ודחלו מן פנשא. מטל
 דאיך דלנביא אחידין הנו לה.

קפלאון כב

א: וענא טוב ישוע במתלא ואמר:
 ב: אתדמית מלכותא דשמיא לגברא
 מלכא דעבד משתותא לברה.
 ג: ושדר לעבדוהי דנקרון למזמנא
 למשתותא. ולא צבו למאתא.
 ד: ותוב שדר עבדא אחרנא ואמר: אמרו
 למזמנא. דהא שרותי מטיבא. ותורי ומפטמי
 קטילין. וכל מדם מטיב. תו למשתותא.
 ה: הנון דין בסו ואזלו. אית דלקריתת.
 ואית דלתאגורתא.
 ו: שרפא דין אחדו לעבדוהי. וצערו
 וקטלו.
 ז: כד שמע דין מלכא. רגז ושדר חילנתה.
 אובד לקטולא הנון. ולמדילנתהון אוקד.
 ח: הידין אמר לעבדוהי: משתותא
 מטיבא. והנון דמזמנין הנו לא שרין הנו.
 ט: זלו הביל למפקנא דאורחא. וכל מן
 דמשפחין אנתון קרו למשתותא.
 י: ונפקו עבדא הנון לאורחא. וכנשו כל
 דאשכחו. בישא וטבא. ואתמלי בית משתותא
 סמיכא.
 יא: ועל מלכא דנחזא סמיכא. וחוץ תמן
 גברא דלא לביש לבושא דמשתותא.

דכאנותא. ולא הימנתוניהי. מכסא דין ונתיחא
 הימנוהי. אנתון דין אפלא כד חזיתון.
 אתחיתון בחרתא דתהימנון בה.
 לג: שמעו אחרנא מתלא. גברא חד אית
 הוא מרא בימא ונצב פרמא. ואחדרה סיגא.
 וחפר בה מעצרתא. ובנא בה מגדלא. ואוחדה
 לפלחא. וחזק.
 לד: כד דין מטא ובנא דפארא. שדר
 לעבדוהי לנת פלחא דנשדרון לה מן פארא
 דכרמא.
 לה: ואחדו פלחא לעבדוהי. ואית
 דמחאוהי ואית דרגמוהי. ואית דקטלוהי.
 לו: ותוב שדר עבדא אחרנא דסגיאין מן
 קדמיא. והכות עבדו להון.
 לז: אחריית דין שדר לנתהון לברה כד
 אמר: כבר נבהתון מן ברי.
 לח: פלחא דין כד חנאוהי לברא. אמרו
 בינתהון: הנו ירמא. תו נקטלוהי ונאחוד
 ירתותה.
 לט: ואחדו אפקוהי לבר מן פרמא.
 וקטלוהי.
 מ: מא דאנא הביל מרה דכרמא. מנא
 נעבד לפלחא הנון.
 מא: אמרין לה: דביש ביש נופד אנון.
 וכרמא נוחד לאחרנא פלחא. אילין דיהבין
 לה פארא בזבנהון.
 מב: אמר להון ישוע: לא ממתוס קריתון
 בכתבא: דכאפא דאסליו בנאי. הי הנת לרשא
 דזויתא. מן לנת מרא הנת הדא. ואיתיה
 תדמורתא בעינין.
 מג: מטל הנא אמר אנא לכון: דתשתקל
 מנכון מלכותא דאלהא. ותתייב לעמא דעבד
 פארא.

הראשון לקח אשה ומת; ומכיון שלא היו לו בנים, השאיר את אשתו לאחיו.

כו: כך גם השני, גם השלישי, ועד שבעתם.

כו: ואחרי כלם מתה גם האשה.

כז: ובכן, בתקומה, למי מהשבעה האלה תהיה לאשה, שהרי כלם לקחו אותה?

כט: ענה ישוע ואמר להם: טועים אתם משום שאינכם יודעים את הכתובים ולא את גבורת אלהים;

ל: כי בתקומת המתים אין נושאים נשים גם אין הנשים נשאות לגברים, אלא כמלאכי אלהים בשמים הם.

לא: ועל תקומת המתים, לא קראתם מה שנאמר לכם מאת אלהים, לאמר,

לב: אזכי אלהי אברהם, אלהי יצחק, אלהי יעקב? והאלהים אינו של המתים אלא של החיים.

לג: וכאשר שמעו ההמונים, השתוממו על תורתו.

לד: וכששמעו הפרושים כי השתיק את הצדוקים, נאספו יחד.

לה: ושאל אותו אחד מהם שיידע תורה והוא מנסה אותו:

לו: מורה, איזו מצנה גדולה בתורה?

לו: וישוע אמר לו: ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך ובכל שכלך.

לז: זוהי המצנה הגדולה והראשונה.

לט: והשנייה, הדומה לה: ואהבת לרעך כמוך.

מ: באלה שתי המצוות תלויה התורה והנביאים.

יב: ואמר לו: ידידי, איך נכנסת לכאן ובגדי חתנה אין לך? אף הוא השתתק.

יג: אז אמר המלך למשרתים: כבלו את ידיו ורגליו והוציאוהו אל החשך החיצון: שם יהיה בכי וחרוק שנים.

יד: כי רבים הם הקרואים ומעטים הנבחרים.

טו: אז הלכו הפרושים וטכסו עצה איך ללכדו במלה.

טז: ושלחו אליו את תלמידיהם עם אנשי הורדוס, ואמרו לו: מורה, יודעים אנו שמהימן אתה ואת דרך אלהים מלמד אתה באמת: ואיך חושש מאיש, כי איך נושא פנים לאנשים.

יז: לכן אמר לנו איך נראה לך הדבר: האם מתר לתת מס גלגלת לקיסר או לא?

יח: אף ישוע ידע את רעתם ואמר: מדוע אתם מנסים אותי, מעמידים פנים?

יט: הראו לי דינר למס הגלגלת. והם הגישו לו דינר.

כ: אמר להם ישוע: של מי הצלם הזה והכתבת?

כא: אמרו: של הקיסר. אמר להם: תנו אפוא את אשר לקיסר לקיסר, ואת אשר לאלהים לאלהים.

כב: וכאשר שמעו, התפלאו ועזבוהו והלכו.

כג: ביום ההוא נגשו צדוקים ואמרו לו: אין תחית מתים: ושאלוהו

כד: ואמרו לו: מורה, משה אמר לנו: איש אם ימות ואין לו בנים, יקח אחיו את

אשתו ויקים זרע לאחיו. כה: ברם היו אצלנו שבעה אחים.

קדמא נסב אנתתא ומית. ודלית חנא לה
בניא. שבקה אנתתא לאחיה.

כו: הכנת אף הו דתרין אף הו דתלתא
ועדמא לשבעתיהון.

כז: בחרתא דין דכלהון מיתת אף
אנתתא.

כח: בקימתא הכיל לאינא מן הלין שבעא
תהוא אנתתא. פלהון גיר נסבוא.

כט: ענא ישוע ואמר להון: טעין אנתון
דלא ידעין אנתון פתבא ולא חילה דאלהא.

ל: בקימתא גיר דמיתא לא נסבין נשא
אף לא נשא הוין לגברא. אלא איך מלאכא
דאלהא בשמיא אימיהון.

לא: על קימתא דין דמיתא לא קריתון
מדם דאתאמר לכון מן אלהא דאמר:

לב: דאנא אנא אלהא דאברהם אלהא
דאיסחק אלהא דיעקוב. ואלהא לא הו
דמיתא אלא דמתי.

לג: וכד שמעו פנשא. מתתמדין הו
ביולפנה.

לד: פרישא דין בד שמעו דשחק
לודוקיא. אתפנשו אכחדא.

לה: ושאלה חד מנהון דינע נמוסא בד
מוסא לה.

לו: מלפנא. אינא פוקדנא רב במוסא.

לז: ישוע דין אמר לה: דתרחם למריא
אלהך מן פלה לךך ומן פלה נפשך ומן פלה
חילך ומן פלה רעיךך.

לח: הנו פוקדנא רבא וקדמא.

לט: ודתרין דמא לה: דתרחם לקריבך
איך נפשך.

מ: בהלין תרין פוקדנין פליא אורייתא
ונביא.

יב: ואמר לה: חברי. איפנא עלת לךא. בד
נחתא דמשתותא לית לך. הו דין אשתתק.

יג: הידין אמר מלכא למשמשנא: אסורו
אדוהי ורגלוי. ואפקוהי לחשוכא ברבא.
תמן נהוא בכיא וחורק שנא.

יד: סגיאיך אנון גיר קריא וועורין גביא.
טו: הידין אולו פרישא. נסבו מלכא
דאיפנא נצודוניהי במלתא.

טז: ושררו לנתה תלמידיהון עם דבית
הרוס ואמרין לה: מלפנא. ידעין דשריר
אנת. ואורחא דאלהא בקושטא מלך אנת.
ולא שקיל אנת צפתא לאנש. לא גיר נסב
אנת באפא דאנשא.

יז: אמר לן הכיל איפנא מתחזא לך.
שליט למתל כסף רשא לקסר או לא.

יח: ישוע דין ידע פישותהון ואמר: מנא
מוסין אנתון לי נסבי באפא.

יט: חנאויני דינרא וכסף רשא. הנון דין
קרבו לה דינרא.

כ: ואמר להון ישוע: דמנו צלמא הנא
וכתבא.

כא: אמרין לה: דקסר. אמר להון: הבו
הכיל דקסר לקסר. ודאלהא לאלהא.

כב: וכד שמעו. אתדמרו. ושבקוהי ואולו.

צחחא יז

כג: בהו יומא קרבו ודוקיא ואמרין לה
לית חית מיתא. ושאלוהי

כד: ואמרין לה: מלפנא. מושא אמר לן:
דאן אנש נמות בד לית לה בניא. נסב אחוהי
אנתתה. ונקים ורעא לאחורה.

כה: אית הו דין לנתן אחא שבעא.

הוא רבכם, ואתם כלכם אחים אתם.

ט: ואב אל תקראו לכם בארץ, כי אחד הוא אביכם שבשמים.

י: ואל תקראו מנהיגים, משום שאחד הוא מנהיגכם — המשיח.

יא: אבל הגדול בכם יהא לכם למשרת;
יב: כי מי שירומם את עצמו ישפל, ומי שישפיל את עצמו ירומם.

יג: אזי לכם סופרים ופרושים, מעמידים פנים! כי אוכלים אתם את בתי האלמנות עם שמאריכים אתם את תפלותיכם בכסות. על כן יתר משפט תשאו.

יד: אזי לכם סופרים ופרושים, מעמידים פנים! כי סוגרים אתם את מלכות השמים לפני בני אדם; כי אתם אינכם נכנסים, ולנכנסים אינכם מניחים להכנס.

טו: אזי לכם סופרים ופרושים, מעמידים פנים! כי סובכים אתם בים וביבשה כדי לעשות גר אחד; וכאשר יתגיר, אתם עושים אותו לכן גיהנום כפלים מכם.

טז: אזי לכם מורי־דרך ועורים, כי אומרים אתם: מי שנשבע בהיכל, זה לא כלום; אבל מי שנשבע בזהב ההיכל, חייב. יז: כסילים ועורים! שהרי מה גדול הזהב

או ההיכל אשר הוא מקדש את הזהב?

יח: ומי שנשבע במזבח, זה לא כלום; אבל מי שנשבע בקרבן שעליו, חייב.

יט: כסילים ועורים! שהרי מה גדול, הקרבן או המזבח המקדש את הקרבן?

כ: לכן מי שנשבע במזבח, נשבע בו ובכל אשר עליו.

כא: ומי שנשבע בהיכל, נשבע בו ובמי ששוכן בו.

מא: כאשר התקלהו הפרושים, שאל אותם ישוע

מב: ואמר: מה אומרים אתם על המשיח? בן מי הוא? אמרו לו: בן־דוד.

מג: אמר להם: ואיך דוד, ברוח, קורא לו אדון, כי אמר:

מד: נאם יהוה לאדוני: שב לך מימיני עד אשית אויביך תחת רגליך?

מה: לפיכך, אם דוד קורא לו אדון, איך הוא בנו?

מו: ואיש לא היה יכול לתת לו תשובה; ואיש לא העז עוד מהיום ההוא לשאל אותו.

פרק כג

א: אז דבר ישוע עם המוני העם ועם תלמידיו

ב: ואמר להם: על כסא משה ישבו הסופרים והפרושים.

ג: לכן כל מה שיאמרו לכם לשמר, שמרו ועשו, אך במעשיהם אל תעשו, כי אומרים הם ואינם עושים;

ד: וקושרים משאות כבדים ושמים על כתפי בני אדם, אך הם באצבעם אינם רוצים לנגוע בהם.

ה: ואת כל מעשיהם הם עושים כדי שיראו לבני אדם; כי מרחיבים הם את תפליהם ומאריכים את ציציות בגדיהם,

ו: ואוהבים את המקומות הראשיים בסעודות ואת המושבים הראשיים בבתי הכנסת,

ז: ואת ברכת השלום ברחובות, ושיהיו נקראים רבי על־ידי האנשים.

ח: אבל אתם אל תקראו רבי, כי אחד

מא: כד פנישין דין פרישא. שאל אנון
ישוע

מב: ואמר: מנא אמרין אנתון על
משיחא. בר מנו. אמרין לה: בר דויד.

מג: אמר להון: ואיכנא דויד ברוח קרא
לה מריא. אמר גיר:

מד: דאמר מריא למרי. דתב לך מן ימיני.
עדמא דאסים בעלדבכך תחית רגליך.

מה: אן הכיל דויד קרא לה מריא. איכנא
ברה הו.

מו: ולא אנש אשכח דנתל לה פתגמא.
ולא אנש אמרח תוב מן הו יומא למשאלותה.

קפלאון כג

א: הידין ישוע מלל עם פנישא ועם
תלמידוהי

ב: ואמר להון: על פורסיא דמושא יתבו
ספרא ופרישא.

ג: כל מדם הכיל דנאמרון לכו דתטרון.
טרו ועבדו. איך עבדיהון דין לא תעבדון.
אמרין גיר ולא עבדין.

ד: ואסרין מובלא יקירתא. וסימין על
פתפתא דבנינשא. הון דין בצבעהון לא צבין
דנקרבין להין.

ה: וכלהון עבדיהון עבדין דנתחזון לבני
אנשא. מפתיין גיר תפליהון. ומורכין תכלתא
דמרטויהון.

ו: ורחמין רש סמכא בחשמיחא ורש
מותבא בכנושתא.

ז: ושלמא בשוקא. דנהון מתקרין מן
אנשא רבי.

ח: אנתון דין לא תתקרון רבי. חד הו גיר
רבכון. אנתון דין כלכון אחא אנתון.

ט: ואבא לא תקרון לכו בארעא. חד הו
גיר אבוכון דבשמיא.

י: ולא תתקרון מדברנא. מטל דחד הו
מדברנכון משיחא.

יא: הו דין דרב בכון נהון לכו
משמשנא.

יב: מן גיר דנרים נפשה. נתמכך. ומן
דנמך נפשה. נתתרים.

יג: יי לכו ספרא ופרישא נסבי באפא.
דאכלין אנתון פתא דארמלתא בעלתא
דמורכין אנתון צלותכון. מטל הנא תקבלון
דינא יתינא.

יד: יי לכו ספרא ופרישא נסבי באפא.
דאחדיין אנתון מלפוטא דשמיא קדם בני
אנשא. אנתון גיר לא עאלין אנתון. ולאלין
דעאלין לא שבקין אנתון למעל.

טו: יי לכו ספרא ופרישא נסבי באפא.
דמתפרפין אנתון ימא ויבשא דתעבדון חד
גיורא. ומא דהנא. עבדין אנתון לה ברה
דיגהנא אעפא עליכון.

טז: יי לכו נגודא סמיא. דאמרין אנתון:
דמן דימא בהיפלא. לא הון מדם. מן דין
דימא ברהבא דבהיפלא. חאב.

יז: סכלא וסמיא. מנא גיר רב. דהבא או
היפלא דהו מקדש לה לדהבא.

יח: ומן דימא במדבחא. לא הון מדם. מן
דין דימא בקורבנא דלעל מנה. חאב.

יט: סכלא ועוריא. מנא גיר רב. קורבנא
או מדבחא דמקדש לקורבנא.

כ: מן דימא הכיל במדבחא. ימא בה
ובכל מא דאית לעל מנה.

כא: ומן דימא בהיפלא. ימא בה ובמן
דעמר בה.

לד: על כן הנני שולח אליכם נביאים וכתבים וסופרים: מהם תהרגו ותעצבו. ומהם תלכו בקדש בנסיחתיכם. ותדפו אותם מעיר לעיר.

לה: באפן שיבוא עליכם כל דם הצדקים ששפך על הארץ. מדם הכל הצדיק עד דם זכריה בן ברביה אשר העתתם אותו בין הדיקל למזבח.

לו: אמן אומר אני לכם. שכל אלה יבואו על הדור הזה.

לז: ירושלים. ירושלים. הורגת הנביאים ורוממת השלוחים אליה. כפה פעמים רציתי לקבץ את בניך כמו שמבקצת המרגלות את אפרותיהן מרת כנפיה — ולא רציתם!

לח: הנה באתם יעזב לכם הרב:

לט: כי אומר אני לכם. שלא תראונו מצפה עד אשר תאמרו. ברוך הבא בשם יהוה.

פרק כד

א: ויצא ישוע מן ההיכל ללכת. ונגשו תלמידיו והראו לו את בנין ההיכל.

ב: אך הוא אמר להם: האין רואים אתם את כל אלה? אמן אומר אני לכם. שלא תעזבו. באן אבן על אבן אשר לא תתפרק.

ג: וכאשר יושב ישוע על הר הציתים. ונגשו תלמידיו ואמרו בינים לבנו: אמר לנו מתי יהיו אלה. ומהי האות של ביאתך (של קץ העולם)?

ד: ענה ישוע ואמר להם: הזהרו. אל תטעה אתכם איש:

כב: ומי שישקע בשמים. וישקע בכסא אלהים ובמי שישב עליו.

כג: אוי לכם סופרים ופרושים. מעמידים פנים! כי מעשירים אתם את הפקתה והשבת והקבוצ. ועוצתם את הנקודות שבתורה: את המשפט ואת החסד ואת האמונה. את אלה ראוי היה שמשמשו. ואת אלה אל תעזבו.

כד: מורידך עורים. המסונים תמישים ובולעים גמלים!

כה: אוי לכם סופרים ופרושים. מעמידים פנים! כי מסתרים אתם את חזון הכוס והקצרה. אך בתוכן מלאות הן זול ועזל.

כו: פרושים עורים. טהרו תחלה את תוף הכוס והקצרה. כדי שגם החזון שלחן יהיה טהור.

כז: אוי לכם סופרים ופרושים. מעמידים פנים! כי דומים אתם לקברים מסתרים שפחזין נראים פנים. אך בתוכם מלאים עצמות מתים וכל טמאה.

כח: כך גם אתם מבחזין נראים לבני אדם בצדיקים. ובפנים מלאים אתם עזל ועכירות.

כט: אוי לכם סופרים ופרושים. מעמידים פנים! כי בונים אתם את קברי הנביאים ומהשטים את בתי הקבר של הצדיקים.

ל: ואמרים אתם: אלו היינו בימי אבותינו. לא היינו שוקפים להם בדם הנביאים.

לא: לפיכך מצידים אתם על עצמכם. שונים אתם לאותם שהרגו את הנביאים.

לב: וגם אתם מלאו את סאת אבותיכם.

לג: נחשים. זרע צפעונים. איך תמלטו מידן גיהנום?

צחחא יח

לד: מטל הנא אָנא משרר אָנא לנחוכן
נביא ותיקמא וספרא. מנהון קטלין אנתון
תקפין אנתון. ומנהון מנגדין אנתון
בכנושחוכן. ומרדפון אָנא מן מדינא למדינא.
לה: איכנא דנאחא עליכון פלה דמא
דודיקא דאחאשד על ארעא. מן דמא דהביל
ודיקא וצדמא לדמא דזכריא בר ברכיא הו
דקטלתון ביני היפלא למדבחא.

לו: אָמין אָמר אָנא לכו. דנאתון קלין
פלחין על שרבתא נדא.

לז: אורשלים אורשלים. קטלת נביא ורגמת
לאילין ושלחין לנתה. פמא זבנין צבית
דאכנש בניפי איך דכנשא מרגולמא פרוגיה
תחית גפיה. ולא צביתון.

לח: הא משתבק לכו ביתכון חרפא.
לט: אָמר אָנא לכו גיר: דלא תחווני מן
השא צדמא דחאמרון: בריך הו דאחא בשמה
דמריא.

קפלאון כד

א: ונפק ישוע מן היפלא למאול. וקרבו
פלמידוהי. מחון לה בגינה דהיפלא.

ב: הו רין אָמר להון: לא הא חוין אנתון
קלין פלחין. אָמין אָמר אָנא לכו: דלא
תשתבק חרפא כאף על פאף דלא תסתפר.

ג: וכד יתב על טורא דוימא. קרבו
פלמידוהי ואמרין ביניהון ולה: אָמר לן אָמתי
קלין נהון. ומנא הו אָמא דמאחיתך
נדשולמה דעלמא.

ד: ענא ישוע ואָמר להון: אודירו. לא
אָנש גטעיכון.

כב: ומן דימא בשמיא. ימא בכורסייה
דאלהא ובמן דיתב לעל מנה.

כג: וי לכו ספרא ופרישא נסבי באפא.
דמעסרין אנתון ננעא ושרבתא וכמונא.
ושבקותן זיכרתה דנמוסא. דינא נחנא
והימנומא. קלין רין נלא הו דתעבדון. והלין
לא תשבקון.

כד: גווא סמיא דמצללין בקא ובלעין
גמלא.

כה: וי לכו ספרא ופרישא נסבי באפא.
דמדפין אנתון לברה דקסא דזבוכא. לגו רין
מלין חטופיא ועולא.

כו: פרישא צדמא. דבו לוקרם גוה דקסא
ודזבוכא. דהנא אף ברהון דכא.

כז: וי לכו ספרא ופרישא נסבי באפא.
דדמין אנתון לקברא מכלשא דמן לבר
מתחזין שפירא. מן לגו רין. מלין גרמא
דמיחא וכלה טנפותא.

כח: הכנא אף אנתון מן לבר מתחזין
אנתון לבניגשא איך ודיקא. ומן לגו מלין
אנתון עולא ומסב באפא.

כט: וי לכו ספרא ופרישא נסבי באפא.
דבנין אנתון קברא דנביא ומצפתין אנתון בית
קבורא דודיקא.

ל: ואמרין אנתון: דאלו חוין בינמי
אבתי. לא חוין חוין להון שותפא בדמא
דנביא.

לא: מדין מסחדין אנתון על נפשכון
דבניא אנתון דהון דקטלו לנביא.

לב: ואף אנתון מלו משוחתא דאכתיכון.
לג: חונמא ילדא דאכדנא. איכנא תערקון
מן דינא דגנהא.

ה: כי רבים יבואו בשמי ולאמרו: 'אני המשיח' ויטעו רבים.

ו: ונעתידים אתם לשמע פרעניות ושמועת מלחמות. ראו, אל תבהלו; כי כל אלה צריכים להיות, אך עוד לא הקץ;

ז: כי יקום גוי על גוי וממלכה על ממלכה, ויהיו רעב ומגפות ורעידות אדמה במקומות שונים,

ח: אך כל אלה ראשית החבלים הם.
ט: אז ימסרו אתכם לנגישות ויהרגו אתכם, ויהיו שנואים לכל הגוים בעבור שמי.

י: אז יפשלו רבים וישנאו זה את זה ויסגירו זה את זה.

יא: ויבאי שקר רבים יקומו ויטעו רבים;

יב: ובגלל רבוי הרשע, תפוג אהבת רבים.
יג: אבל מי שיעמד עד קץ, הוא יחיה.

יד: ותכרו הבשורה הזאת של המלכות בכל העולם, לעדות לכל הגוים, ואז יבוא הקץ.

טו: וכשתראו את אות השקוץ המשומם, שנאמר בדניאל הנביא, עומד במקום קדוש — הקורא יבין —

טז: אזי אלה אשר ביהודה ינוסו לקר.
יז: וזה שצל הנג אל ירד לקחת מה שבביתו.

יח: ומי שבשדה אל יטב לאחוריו לקחת את בגדו.

יט: והוי להרות ולמיניקות בימים ההם.
כ: התפללו שלא תהיה מנוסתכם בחרף, ולא בשבט;

כא: כי תהיה אז צרה גדולה אשר לא תיחה מראשית העולם ועד עתה, ולא תהיה.

כב: ואלו לא קצרו הימים ההם, לא היה חי כל בשר; אבל למען הבחירים יקצרו הימים ההם.

כג: אז אם יאמר לכם איש: הנה פה המשיח, או פה — אל תאמינו;

כד: כי יקומו משיחי שקר ויבאי כזב ויתנו אותות גדולים כדי להטעות אם אפשר גם את הבחירים.

כה: הנה מראש אמרתי לכם.
כו: לכן אם יאמרו לכם, הנה במדבר הוא, אל תצאו; או, הנה בחדרי חדרים הוא, אל תאמינו;

כז: כי כמו שהפך יוצא ממזרח ונואה עד מערב, כך תהיה ביאת בן-האדם.

כח: והיכן שיהיה הגוף, שם יתקבצו הנשרים.

כט: ומיד אחרי צרת הימים ההם תחשך השמש, והירח לא יראה את אורו; והפוכים יפלו מן השמים, וצבאות השמים יודעו.

ל: ואז יראה אות בן-האדם בשמים; ואז יספדו כל משפחות הארץ, ויראו את בן-האדם בא על ענני השמים עם חיל וכבוד רב.

לא: וישלח את מלאכיו עם שופר גדול

יט: ר' דין לבטנתא ולאילין דמינקן בהנן יומתא.

כ: צלו דין דלא נהא ערוקין בסתא. ולא בשבתא.

כא: נהא גיר הידין אולצנא רבא אינא דלא נהא מן רשיתה דעלמא ועדמא להשא. ולא נהא.

כב: ואלו לא אתפריו יומתא הנן. לא חיא חנא כל בסר. מטל גביא דין נתפרון יומתא הנן.

כג: הידין אן אנש נאמר לכו: הא הרבא או משיחא או הרבא. לא תהימנון.

כד: נקומון גיר משיחא דגלא. ונביא דכבוותא. ונתלון אתותא רורבתא. איך דנטעון אן משכחא אף לגביא.

כה: הא קדמת אמרת לכו.

כו: אן הכיל נאמרון לכו: הא בחורבא או. לא תפקון. או דהא בתונא או. לא תהימנון.

כז: איפנא גיר דברקא נפק מן מדנחא. ומתחזא עדמא למערבא. הכנא תהא מאתיתה דאנשא.

כח: איבא דין דנהא פגרא. תמן נתפנשון נשרא.

כט: מחדא דין בחר אולצנא דיומתא הנן שמשא נחשך. וסהרא לא נחא נהרה. וכוכבא נפלון מן שמיא. וחילא דשמיא נתתיעון.

ל: והידין נתחזא נישה דברה דאנשא בשמיא. והידין נרקון פלהין שרבתא דארעא. ונחזון לברה דאנשא דאתא על עגני שמיא עם חילא ושובחא סגיא.

לא: ונשדר מלאכהי עם שיפורא רבא.

ה: סגיא גיר גאתון בשמי ונאמרון: דאנא אנא משיחא. וסגיא נטעון.

ו: עתידך אתון דין למשמע קארסא ושמעא דקרבא. חזו לא תתדודון. ולא גיר דכלהין נהון. אלא לא עדפיל שולמא.

ז: נקום גיר עמא על עמא. ומלכותא על מלכותא. ונהון פפנא ומופנא וועא בדופא דופא.

ח: הלן דין פלהין רשא אגין דחבלא.

ט: הידין נשלמונכון לאולצנא ונקטלונכון. ותהון סגיא מן פלהון עממא מטל שמי.

י: הידין נתפשלון סגיא. ונסנון חד לחד ונשלמון חד לחד.

יא: וסגיא נביא דגלא נקומון. ונטעון לסגיא.

יב: ומטל סגיאיות עולא נפוג חורבא דסגיא.

יג: מן דמסיפר דין עדמא לחרתא. הו נחא.

יד: ותתפרו דא סברתא דמלכותא בכלה עלמא לסהדותא דכלהון עממא. הידין גאתא שולמא.

טו: מא דין דתזיתון אתא טנפתא. דחורבא דאתמר בדניאל נביא. דקימא בדוכתא קדישתא. הו דקרא נסתפל.

טז: הידין אילין דביהוד און נערקון לטורא.

יז: והו דבאגרא או. לא נחות למסב דבביתה.

יח: ואינא דבחקלא או. לא נתהפך לבסתרה. למסב לבשה.

אֲשֶׁר הִפְקִידוּ אֲדוֹנָיו עַל בְּנֵי בֵּיתוֹ לָתֵת לָהֶם
אֲכָל בְּעֵתוֹ?^א

מז: אֲשֶׁרִי הֶעֱבַד הֵהוּא אֲשֶׁר יָבֹא אֲדוֹנָיו
וַיִּמְצְאוּהוּ עוֹשֶׂה כֵן.

מז: אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שִׁיפְקִידוֹהוּ עַל
כָּל אֲשֶׁר לוֹ.

מח: אֲבָל אִם הֶעֱבַד הָרַע הֵהוּא יֵאמַר
בְּלָבוֹ: אֲדוֹנִי מֵאַחֵר לְבֹא,

מט: וַיִּתְחִיל לְהַפֹּת אֶת חֲבָרָיו, וַיֵּאכַל
וַיִּשְׁתֶּה עִם הַשְּׂפֹרִים,

נ: יָבֹא אֲדוֹנִי הֶעֱבַד הֵהוּא בְּיוֹם שְׂאִינוֹ
מִדְמָה וּבִשְׁעָה שְׂאִינוֹ יוֹדֵעַ,

נא: וַיִּשְׁפָּךְ אוֹתוֹ וַיִּשִּׁים חֶלְקוֹ עִם
מַעֲמַדֵּי־הַפְּנִים. שָׁם יִהְיֶה בְּכִי וַחֲרוֹק שָׁנִים.

פֶּרֶק כה

א: אֲזִי תִדְמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְעֶשֶׂר
בְּתוּלוֹת אֲשֶׁר לָקַחוּ אֶת מְנוּרֹתֶיהֶן וַיֵּצְאוּ
לְקִרְאָת הַחֶתֶן וְהַפֶּלֶה.

ב: חֲמֵשׁ מֵהֶן הָיוּ חֲכָמוֹת וְחֲמֵשׁ פְּסִילוֹת.

ג: וְהַפְּסִילוֹת לָקַחוּ אֶת מְנוּרֹתֶיהֶן וְלֹא
לָקַחוּ אִתָּן שָׁמֶן.

ד: אֲבָל הַחֲכָמוֹת לָקַחוּ שָׁמֶן בְּכֻלָּם עִם
מְנוּרֹתֶיהֶן.

ה: בְּרֵם בְּשֶׁהִתְמַהֵּמָה הַחֶתֶן, נָמוּ כָּלָן
וַיִּשְׁנֻ.

ו: וַיִּבְחָצוּת הַלֵּילָה הַיְּחָה צָעָקָה: הִנֵּה הַחֶתֶן
בָּא, צֹאנָה לְקִרְאָתוֹ!

ז: אֲזִי קָמוּ כָּל הַבְּתוּלוֹת הַלָּלוּ וַהֲכִינוּ אֶת
מְנוּרֹתֶיהֶן.

וַיִּקְבְּצוּ אֶת בְּחִירֵיו מֵאֲרֻכָּע הָרוּחוֹת, מִקְצוֹת
הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצוֹתָם.

לב: מִן הַתֹּאנָה לְמַדּוֹ מָשָׁל. בָּרַגַע שֶׁעֲנַפְיָהּ
מִתְרַכְכִּים וְעָלֶיהָ צָצִים, יוֹדְעִים אִתָּם שֶׁהִגִּיעַ
הַזֶּמֶן.

לג: כֵּן גַּם אִתָּם, כִּשְׁתָּרְאוּ אֶת כָּל אֱלֹהִים,
רָעוּ שֶׁהִגִּיעַ לַשָּׁעַר.

לד: אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁלֹּא יַעֲבֹר הַדּוֹר
הַזֶּה עַד אֲשֶׁר יִהְיֶה כָּל אֱלֹהִים.

לה: הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ יַעֲבֹרוּ וּדְבָרִי לֹא
יַעֲבֹרוּ.

לו: אֲבָל אֶת הַיּוֹם הַהוּא וְאֶת הַשָּׁעָה הַהִיא
אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ, אֵף לֹא מַלְאָכֵי הַשָּׁמַיִם, אֲלֹא
הָאֵל בְּלִבּוֹ.

לז: וְכִימִי נָתַן, כֵּן תִּהְיֶה בִּיאַת בֶּן־הָאָדָם;
לח: כִּי כִּמוֹ שֶׁהָיוּ לִפְנֵי הַמִּבּוּל אוֹכְלִים
וְשׁוֹתִים וְנוֹשְׂאִים נָשִׁים וּמַשִּׂיאִים אוֹתָן
לְגַבְרִים, עַד הַיּוֹם שֶׁנִּכְנַס נֹחַ לַתִּיבָה,

לט: וְלֹא יָדְעוּ עַד אֲשֶׁר בָּא הַמִּבּוּל וְסָחַף
אֶת כָּלָם — כִּךָ תִּהְיֶה בִּיאַת בֶּן־הָאָדָם.

מ: אֲזִי שְׁנַיִם יִהְיוּ בַשָּׂדֶה, אֶחָד לִקְחָה וְאֶחָד
יַעֲזוּב.

מא: וְשְׁתֵּים תִּהְיֶינָה טוֹחֲנוֹת בְּרֻחִים, אַחַת
תִּלְקַח וְאַחַת תַּעֲזוּב.

מב: לָכֵן עוֹרִיר, כִּי אֵינְכֶם יוֹדְעִים בְּאִיזוֹ
שָׁעָה בָּא אֲדוֹנֵיכֶם.

מג: אֲבָל זֹאת רָעוּ: אֵלֹהֵי יָדַע בְּעַל־הַבֵּית
בְּאִיזוֹ אֲשַׁמְרֶת יָבֹא הַנֹּגֵב, הִנֵּה שׁוֹקֵד וְלֹא
מֵנִיחַ לָכֵף שִׁיפְרֹץ בֵּיתוֹ.

מד: עַל כֵּן גַּם אִתָּם הָיוּ מוֹכְנִים, כִּי בַשָּׁעָה
אֲשֶׁר אֵינְכֶם מְדַמִּים יָבֹא בֶן־הָאָדָם.

מה: מִיָּהוּ אַפּוֹא הֶעֱבַד הַנְּאֻמָּן וְהַחֲכָם

צחחא יט

מה: מנו כי איתוהי עבדא מהימנא
 וחפיקא דאקימה מרה על בני ביתה. הנחל
 להון סיפרתא בזבנה.
 מו: טובוהי לעבדא הו דנאתא מרה.
 נשפתייהי דעבד הכנא.
 מז: אמין אמר אנא לכון: דנקימיהי על
 כל דאית לה.
 מח: אן דין גאמר עבדא הו בישא בלפה:
 דמרי מותר למאתא.
 מט: ונשדא לממתא כננתה. ונהוא אכל
 ושחא עם רניא.
 נ: ונאתא מרה דעבדא הו בזומא דלא
 סבר ובשעתא דלא ידע.
 נא: ונפלגיהו. ונסים מנתה עם נספי
 באפא. תמן נהוא בכא וחורק שגא.

קפלאון כה

א: הידין תדמא מלכותא דשמיא לעסר
 בתולין. הגין דנסב למפידיהין ונפק לאורע
 חתנא וכלתא.
 ב: חמש דין מנהין חפיקן חני. וחמש
 סכלן.
 ג: והגין סכלתא נסב למפידיהין. ולא נסב
 עמהין משחא.
 ד: הגין דין חפיקתא נסב משחא במאנא
 עם למפידיהין.
 ה: פד אחר דין חתנא. גם פלהין דמך.
 ו: ובפלגה דלילא הנת קעמא: הא חתנא
 אתא. פוקו לאורעה.
 ז: הידין קם פלהין בתולתא הליו. ותמן
 למפידיהין.

ונכנשוין לגביא דילה מן ארבעת רוחא מן
 רשהון דשמיא ונעמא לרשהון.
 לב: מן חתא דין ילפו פלאתא. דמחדא
 דסופיה רכן. ופרעין טרפיה. ידעין אנתון
 דמטא קיטא.
 לג: הכנא אף אנתון. מא דחזיתון הליו
 פלהין. דעו דמטת לה לחרעא.
 לד: אמין אמר אנא לכון: דלא תעבר
 שרפתא דא עדמא דהליו פלהין נהוין.
 לה: שמא וארעא נעברון. ומלי לא
 נעברן.
 לו: על יומא דין הו ועל שעתא הי אנש
 לא ידע. אפלא מלאכא דשמיא. אלא אכא
 בלחוד.
 לז: איפנא דין דיומי נוח. הכנא תהוא
 מאתיתה דברה דאנשא.
 לח: איפנא גיר דאיתיהון חנו קדם טופנא
 אכלין ושחין ונספין נשא ויהפין לגברא.
 עדמא ליומא דעל נוח לכאנלא.
 לט: ולא ידעו. עדמא דאתא טופנא ושקל
 לכלהון. הכנא תהוא מאתיתה דברה דאנשא.
 מ: הידין תרין נהוין בקרימא. חד נחדבר.
 וחד נשתבק.
 מא: ותרמין נהוין שחנן ברתא. חדא
 מתדברא. וחדא משתבקא.
 מב: אתתעירו הכל. דלא ידעין אנתון
 באידא שעתא אתא מרכון.
 מג: דא דין דעו. דאלו ידע הווא מרה
 ביתא באידא מטרמא אתא גנבא. מתתעיר
 הווא ולא שבק הווא דנתפלש ביתה.
 מד: מטל הנא אף אנתון הו מטיבין.
 דבשעתא דלא סברין אנתון גאמא ברה
 דאנשא.

כב: נגש זה של שתי הפכרים ואמר:
אדוני, שתי פכרים נתת לי, הנה שתיים אחרות
הרונחתי עליהן.

כג: אמר לו אדוניו: יפה, עבד טוב ונאמן;
נאמן היית על מעט, אפקידך על הרבה. הפגס
לשמחת אדוניך.

כד: נגש זה שלקח פכר אחת ואמר:
אדוני, הפכתי אותך, שאיש קשה אתה, ואמה
קוצר במקום שלא זרעת, ואוסף ממקום שלא
פזרת בו;

כה: ופחדתי, והלכתי והטמנתי את פכרך
באדמה. הנה לך אשר שלך.

כו: ענה אדוניו ואמר לו: עבד רע ועצלן!
ידעת שקוצר אני במקום שלא זרעתי, ואוסף
ממקום שלא פזרתי בו.

כז: צריך היית להפקיד את כספי אצל
השלחני, ואני הייתי בא ותובע את שלי עם
הרבית.

כח: לכן קחו ממנו את הפכר ותנוה לזה
שיש לו עשר פכרים;

כט: כי למי שיש לו, ינתן לו ויתוסף לו
אבל מי שאין לו, גם מה שיש לו ילקח ממנו.
ל: ואת העבד הבטלן הוציאו אל החשך
החיצון; שם יהיה כפי חורק שנים.

לא: וכאשר יבוא בן-האדם בכבודו וכל
מלאכיו הקדושים אתו, אז ישב על כסא
כבודו;

לב: ויאספו לפניו כל הגוים, והוא יפרי
אותם זה מזה כרועה המפריד את הפכשים מן
העזים,

לג: ויציב את הפכשים לימינו ואת העזים
לשמאלו.

ח: אמרו הפסילות אל התכמות: תנה לנו
מן השמן שלך, כי הנה פכו מנורותינו.

ט: ענו התכמות ואמרו: שמא לא יספיק
לנו ולכן, אך לכה אל המוכרים וקנינה לכן.

י: וכאשר הלכו לקנות, בא החתן; והללו
שהיו מוכנות נכנסו אתו לאולם החתונה,
והדלת נסגרה.

יא: לבסוף באו גם הבתולות האחרות
ואמרו: אדונינו, אדונינו, פתח לנו.

יב: אך הוא ענה ואמר להן: אמן אומר
אני לכן, אינני מכיר אתכן.

יג: לכן היו ערים, כי אינכם יודעים את
היום ההוא ולא את השעה.

יד: כמו איש שיצא למסע, קרא לעבדיו
וימסר להם את רכושו.

טו: לזה נתן חמש פכרים, לזה שתיים ולזה
אחת, איש איש לפי פשרו, ונסע מיד.

טז: הלך זה שלקח חמש פכרים, סחר בהן
והרויח חמש אחרות.

יז: וכך גם זה של השתיים הרויח במסחר
שתיים אחרות.

יח: אבל זה שלקח אחת, הלך וחפר
באדמה, והטמין את כסף אדוניו.

יט: אחרי זמן רב בא אדוניהם של
העבדים ההם וערך עמם חשבון.

כ: ונגש זה שלקח חמש פכרים, והביא
חמש אחרות ואמר: אדוני, חמש פכרים נתת
לי, הנה חמש אחרות הרונחתי עליהן.

כא: אמר לו אדוניו: יפה, עבד טוב
ונאמן: נאמן היית על מעט, אפקידך על
הרבה. הפגס לשמחת אדוניך.

ח : ואמרן דין הגין סכלתא לחפיתמא:
הבין לן מן משחכין. דהא דעכו להון
למפידין.

ט : עני הגין חפיתמא ואמרן: למא לא
נספק לן ולבין. אלא זלין לות אילין דמובנין.
וובנין לבין.

י : וכד אול למזבן. אהא חתנא. ואילין
דמטיבן הוי על עמה לבית חלולא. ואתתחד
תרעא.

יא : בחרתא דין אהי אף הגין בתולתא
אחרניתא ואמרן: מרן מרן. פתח לן.

יב : הו דין ענא ואמר להין: אמין אמר
אנא לבין. דלא דענא לבין.

יג : אתתעירו הקיל. דלא דעין אנתון
ליומא הו ולא לשעתא.

יד : איך גברא גיר דחוק. קרא לעבדוהי.
ואשלם להון קנינה.

טו : אית דיהב לה חמש פפרין. ואית
דתרמין. ואית דתרא. אנש אנש איך חילה.
דחוק מחרא.

טז : אול דין הו דנסב חמש פפרין. אתתפר
בהין ויתר חמש אחרנן.

יז : והכות אף הו דתרמין אתתפר תרמין
אחרנן.

יח : הו דין דנסב חדא אול חפר בארעא.
וטשי כספא דמרה.

יט : בתר דין ובנא סגינא אהא מרהון
דעבדא הנון. ונסב מנהון חושפנא.

כ : וקרב הו דנסב הונא חמש פפרין. וקרב
חמש אחרנן ואמר: מרי. חמש פפרין יהבת
לי. הא חמש אחרנן אתתגרת עליהין.

כא : אמר לה מרה: איז עבדא טבא
ומהימנא. על קליל מהימן הנית. על סגי

אקימך. עול לדותה דמךך.

כב : וקרב הו דתרמין פפרוהי. ואמר:
מרי. תרמין פפרין יהבת לי. הא תרמין
אחרנן אתתגרת עליהין.

כג : אמר לה מרה: איז עבדא טבא
ומהימנא. על קליל מהימן הנית. על סגי
אקימך. עול לדותה דמךך.

כד : קרב דין אף הו דנסב חדא כפרא.
ואמר: מרי דע הנית לך דגברא אנת קשיא.
וחצד אנת איפא דלא זרעת. ומכנש אנת מן
איפא דלא בדרת.

כה : ודחלת ואולת. טשייתה פפרך
בארעא. הא אית לך דילך.

כו : ענא מרה. ואמר לה: עבדא בישא
וחבננא. דע הנית דחצד אנא איפא דלא
זרעת. ומכנש אנא מן איפא דלא בדרת.

כז : ולא הונא לך דתרמא כספי על פתורא.
ואתא הנית אנא ותבע הנית דילי עם רבייתה.

כח : סבו הקיל מנה פפרא. והבנה להו
דאית לה עסר פפרין.

כט : למן גיר דאית לה נתייב לה ונתפוסף.
לה. הו דין דלית לה. ואף הו דאית לה גשתקל
מנה.

ל : ולעבדא בטילא אפקוהי לחשוכא
בריא. תמן נהוא בכיא וחורק שנא.

לא : מא דאתא דין ברה דאנשא בשובחה.
וכלהון מלאכוהי קדישא עמה. הידין נחב על
תרנוס דשובחה.

לב : ונתפנשון קדמוהי גלהון עממא.
ונפרש אנון חד מן חד. איך ריעא דמפרש
ערבא מן גדיא.

לג : ונקים ערבא מן ימינה. וגדיא מן
סמלה.

לד: אז יאמר המלך לאלה אשר מימינו:
בואו, ברוכי אבי, רשו את המלכות שהיתה
מוכנה לכם ממסדות עולם;
לה: פי רעבתי ונתתם לי לאכל, צמאתי
והשקיתם אותי, עובר-ארח הייתי ואספתם
אותי,

לו: ערום הייתי וכסיתם אותי, חולה
הייתי ובקרתם אותי, ובבית האסורים הייתי
ובאתם אלי.

לז: אז יאמרו לו הצדיקים: אדונינו, מתי
ראינוך שרעב אתה והאכלנו אותך, או שצמא
אתה והשקינו אותך?

לח: ומתי ראינוך שעובר-ארח אתה
ואספתו אותך, או שערום אתה וכסינו אותך?
לט: ומתי ראינוך חולה או בבית
האסורים ובאנו אליך?

מ: וענה המלך ואמר להם: אמן אומר אני
לכם, כל מה שעשיתם לאחד מאחי הקטנים
האלה, לי עשיתם.

מא: אז יאמר לאלה אשר משמאלו: לכו
לכם ממני, ארורים, לאש עולם המוכנה
למקטרג ולמלאכיו;

מב: פי רעבתי ולא נתתם לי לאכל,
צמאתי ולא השקיתם אותי,

מג: עובר-ארח הייתי ולא אספתם אותי,
ערום הייתי ולא פסיתם אותי, חולה הייתי
ובבית האסורים הייתי ולא בקרתם אותי.

מד: אז יענו גם הם ויאמרו: אדונינו,
מתי ראינוך רעב, או צמא, או עובר-ארח, או
ערום, או חולה, או בבית האסורים, ולא
שרתנו אותך?

מה: אז יענה ויאמר להם: אמן אומר אני
לכם, כל מה שלא עשיתם לאחד מן הקטנים

האלה, גם לי לא עשיתם.

מו: וילכו אלה לסיורי עולם, והצדיקים
לחיי עולם.

פרק כו

א: וכאשר סים ישוע את כל הדברים
האלה, אמר לתלמידיו:

ב: יודעים אתם שבועוד ימים יהיה הפסח
יבן-האדם ימסר להעלב.

ג: אז נאספו ראשי הכהנים והסופרים
וזקני העם אל חצרו של הלהן הגדול שנקרא
קאיפא,

ד: ונועצו על ישוע לתפסו בערמה
ולהרגו.

ה: אבל אמרו: לא בחג, כדי שלא תהיה
מהומה בעם.

ו: וכשהיה ישוע בבית-עניה, בביתו של
שמעון המצרע,

ז: נגשה אליו אשה נושאת צנצנת שמן-
בשם יקר מאד, ונצקה אותה על ראשו של
ישוע בהיותו מסב.

ח: ראוי תלמידיו ורע היה בעיניהם,
ואמרו: למה האבדן הזה?

ט: שהרי יכול היה זה להמכר במחיר רב
ולהנחיל לעניים.

י: אבל ישוע ידע ואמר להם: מדוע
מוגיעים אתם את האשה? מעשה טוב עשתה
כלפי.

יא: הרי תמיד יש לכם עניים, אך אני לא
תמיד עמכם.

יב: וזו ששפכה את הבשם הזה על גופי,
כמו לקבורתי עשתה זאת.

מו: ונאזלון הלין לתשניקא דלעלם.
וידיקא לחיא דלעלם.

קפלאון כו

א: ונא דכד שלם ישוע פלהין מלא
הלין. אמר תלמידוהי.

ב: דעין אנתון דבמר תרין יומין הוּא
פצחא. וברה דאנשא משתלם דנודקח.

ג: הידין אתכנשו רבי פהגא וספרא
וקשישא דעמא לדרתה דרב פהגא דמתקרא
קפיא.

ד: ואתמלכו על ישוע דבנכלא נאחדוניה
ונקטלוניה.

ה: ואמרין הוּו: לא בעדעדא. דלא נהא
שגושיא בעמא.

זחחא כ

ו: וכד הוּא ישוע בבית עניא בביתה
דשמעון גרבא.

ז: קרבת לה אנתחא. דאית עליה
שטיפחא דמשחא דבסמא סגין דמזיא.
ואשפעחה על רשה דישוע פד סמך.

ח: תו דין תלמידוהי. ואתבאש להון
ואמרו: למנא אבדנא הָנא.

ט: משבח הוּא גיר דגודפן הָנא בסגין.
ונתייב למספנא.

י: ישוע דין דע. ואמר להון: מנא מלאין
אנתון לה לאנתחא. עבדא שפירא עבדת
לנתי.

יא: בכלזבן גיר מספנא אית לכו עמכו.
לי דין לא בכלזבן אית לכו.

יב: הָדא דין דארמית בסמא הָנא על
גושמי. איך דלמקברני עבדת.

לד: הידין נאמר מלפא להון דמן ימינה:
תו בריכוהי דאבי. ירתו מלפוחא דעתידא הָנא
לכו מן תרמיתה דעלמא.

לה: פפנת גיר ונחבתון לי למאכל. נצחית
ואשקיתונני. אכסגיא הָנא וכנשתונני.

לו: ערטליא הָנא וכסיתונני. כריה הָנא
וסערותונני. ובית אסירא הָנא. ואַתיתון לנתי.

לז: הידין נאמרין לה הָנא ודיקא: אַמתי
חזינך דכפן אַנת ותרסינך. אַו דצחא אַנת
ואשקיןך.

לח: ואַמתי חזינך דאכסגיא אַנת וכנשנך.
אַו דערטליא אַנת וכסינך.

לט: ואַמתי חזינך כריהא אַו בית אסירא
ואַתין לנתי.

מ: נענא מלפא ואמר להון: אַמין אמר
אנא לכו: דכמא דעבדתון לחד מן הלין אַתי
ועורא. לי הוּו עבדתון.

מא: הידין נאמר אַף להון דמן סמלה:
זלו לכו מני ליטא לנורא דלעלם. הי דמטיכא
לאַכלקוצא ולמלאכוהי.

מב: פפנת גיר. ולא נחבתון לי למאכל.
נצחית ולא אשקיתונני.

מג: אכסגיא הָנא. ולא כנשתונני.
ערטליא הָנא ולא כסיתונני וכריהא הָנא
ובית אסירא הָנא. ולא סערותונני.

מד: הידין נענן ואַף הָנא ונאמרין: מָרן
אַמתי חזינך פפנא אַו צחא. אַו אכסגיא. אַו
ערטליא. אַו כריהא. אַו בית אסירא: ולא
שפֿשֿנך.

מה: הידין נענא ונאמר להון: אַמין אמר
אנא לכו. דכמא דלא עבדתון לחד מן הלין
ועורא. אַף לא לי עבדתון.

יברך ובצע, ונתן לתלמידיו ואמר: קחו, אכלו, זהו גופי.

כו: ולקח את הכוס, והודה, ונתן להם ואמר: קחו, שתי ממנה כלכם.

כז: זהו דמי, של הברית החדשה הנשפך בעד רבים לסליחת חטאים.

כט: אומר אני לכם שלא אשתה מעתה מפרי הגפן הזה עד היום אשר אשתה עמכם חדש במלכות אבי.

ל: והם שרו הלל ויצאו להר הזיתים.

לא: אז אמר להם ישוע: אתם כלכם תפשלו בי בלילה הזה, שהרי כתוב: אפה את הרועה ויפוצו ככשי צאנו.

לב: ואחרי שאקום, אקדים אתכם לגליל.
לג: ענה כיפא ואמר לו: גם אם כל איש יפשל בך, אני לעולם לא אפשל בך.

לד: אמר לו ישוע: אמן אומר אני לך, שבליילה הזה, בטרם יקרא התרנגול, שלוש פעמים תכפר בי.

לה: אמר לו כיפא: אם יהיה עלי למות אתך, לא אכפר בך. וכך גם כל התלמידים אמרו.

לו: אז בא אתם ישוע אל מקום שנקרא גת-שמן, ואמר לתלמידיו: שבו כאן עד שאלף ואתפולל.

לז: ולקח את כיפא ואת שני בני זבדי והחל להתעצב ולהתמלא מועקה.

לח: ואמר להם: נבאה נפשי עד מות. חכו לי כאן ושקדו אחי.

לט: והתרחק מעט, ונפל על פניו והתפולל ואמר: אבי, אם אפשר, תעבר נא ממני הכוס

יג: ואמן אומר אני לכם, היכן שתכרו בשורתי זאת בכל העולם — יספר גם מה שעשתה זאת, לזכרונה.

יד: אז הלך אחד מן השנים-עשר, הנקרא יהודה סכריוטה, אל ראשי-הכהנים

טו: ואמר להם: מה אתם רוצים לחת לי, ואני אמסר אותו לכם? והם קבעו לו שלושים כסף:

טז: ומן העת ההיא חפש לו שעת כשר למסר אותו.

יז: ביום הראשון למצות נגשו התלמידים אל ישוע ואמרו לו: היכן רוצה אתה שנכין לך לאכל את הפסח?

יח: והוא אמר להם: לכו העירה אל פלוגי ואמרו, זמני הגיע; אצלך אעשה את הפסח עם תלמידי.

יט: ותלמידיו עשו כפי שצוה אותם ישוע, והכינו את הפסח.

כ: וכהיות ערב הסב עם שנים-עשר תלמידיו;

כא: ובעת אכלם, אמר: אמן אומר אני לכם, שאחד מכם מוסר אותי.

כב: והם התעצבו מאוד והחלו איש איש מהם לומר לו: האם אני, אדוני?

כג: אף הוא ענה ואמר: מי שטובל ידו אחי בקערה, הוא ימסרני.

כד: וכן-האדם הולך ככתוב עליו, אף איש לו לאיש ההוא אשר על-ידו ימסר בן-האדם. מוטב היה לו לאיש ההוא אלו לא נולד.

כה: ענה יהודה המוסר ואמר: שמה אני הוא, רבי? אמר לו ישוע: אתה אמרת.

כו: ובעת אכלם, לקח ישוע את הלחם

יג: ואמין אמר אנא לכו. דאיכא דתתפרו
סברתי הוה בכלה עלמא. נתמלל אף מרם
דעברת הוה לדוכרנה.

יד: הדין אול חד מן תרעסר דמתקרא
יהודא סכריושא לנות רבי כהנא.

טו: ואמר להן. מנא צבין אנתון למתל
לי. ואנא משלם אנא לה לכו. הנון דין אקמו
לה תלתין דכספא.

טז: ומן הדין בעא הוה לה פלעא
דנשלמיוהי.

יז: ביומא דין קדמא דפטירא קרבו
תלמידא לנות ישוע ואמרו לה: איכא צבא
אנת דנטיב לך דתלעס פצחא.

יח: הו דין אמר להן: ולו למדינתא לנות
פלן. ואמרו: ובני מטא לה. לנתך עבר אנא
פצחא עם תלמידי.

יט: ותלמידוהי עבדו איכנא דפקד להון
ישוע. וטיבו פצחא.

כ: וכד הוה רמשא. סמיך הוה עם תרעסר
תלמידוהי.

כא: וכד לעסין. אמר: אמין אמר אנא
לכו. דחד מנכון משלם לי.

כב: וכרית להון טב. ושריו למאמר לה
חד חד מנהון: למא אנא מרי.

כג: הו דין ענא ואמר: מן דצבע אידה
עמי בלגתא. הו נשלמני.

כד: וברה דאנשא אול איכנא דכתיב
עזוהי. וי לה דין לגברא הו דבאידה ברה
דאנשא משתלם. פקח הוה לה לגברא הו אלו
לא אתילד.

כה: ענא יהודא משלמנא ואמר: דלמא
אנא הו רבי. אמר לה ישוע: אנת אמרת.

כו: פד דין לעסין. שקל ישוע לחמא.

וכרך וקצא. ויהב לתלמידוהי ואמר: סבו
אכולו. הנו פגרי.

כז: ושקל פסא ואודי. ויהב להון ואמר:
סבו אשפו מנה פלכו.

כח: הנו דמי ודיחקא חדתא. דחלף
סגינא מתאשד לשובקנא דחטהא.

כט: אמר אנא לכו דין: דלא אשפא מן
השא מן הנא לרא דגפתא עדמא ליומא דבה
אשפיוהי עמכון חדתא במלפויה דאבי.

ל: ושכחו. ונפקו לטור ויתא.

לא: הדין אמר להון ישוע: אנתון פלכו
תחכשלוני בי בהנא לליא. כתיב גיר: דאמחא
לרעיא. ונתבדרון ערבא דענה.

לב: מן בתר דקאם אנא דין: קדם אנא
לכו לגלילא.

לג: ענא כאפא ואמר לה: אפן כל אנש
נתפשל בך. אנא ממתוס לא אתפשל בך.

לד: אמר לה ישוע: אמין אמר אנא לך.
דבהנא לליא קדם דנקרא תרגללא. תלת ובנין
תכפור בי.

לה: אמר לה כאפא: אן נהנא לי לממת
עמן. לא אכפור בך. ויהכות אף פלהון
תלמידא אמרו.

לו: הדין אהא עמהון ישוע לדוכתא
דמתקרא גרסמן. ואמר לתלמידוהי: תבו
הרפא. עד אול אצלא.

לז: ודבר לכאפא ולתריהון בני זכדי שרי
למתכמרו ולמתתעקו.

לח: ואמר להון: פריא הו לה לנפשי
עדמא למותא. קנו לי הרפא ושהרו עמי.

לט: ופרק קליל. ונפל על אפוהי. ומצללא
הוה ואמר: אבי. אן משכחא. נעברני פסא

למקומה, כי כל הללו שנטלו תרבות, בתרבות
ימותו.

נג: או סבור אתה שאינני יכול לבקש
מאבי, ונעמיד לרשותי עכשיו יותר משנים-
עשר לגיונות מלאכים?

נד: ביצד אפוא יתמלאו הכתובים שפכה
צריך להיות?

נה: בפשעה ההיא אמר ישוע אל ההמונים:
כמו על שודד יצאתם בתרבות ובמקלות כדי
לתפסני? כל יום אצלכם בהיכל הייתי יושב
ומלמד, ולא תפסו אותי.

נו: אף זה שהיה — למען יתמלאו כתבי
הנביאים. אז עזבוהו כל תלמידיו וברחו.

נז: והללו שתפסו את ישוע הוליכוהו אל
היפא הפתח הגדול, למקום שהיו מכנסים בו
הסופרים והזקנים.

נח: ושמעון פיפא הלך אחרי מרחוק, עז
לחצר הפתח הגדול, ונכנס ושב בפנים ענ
השוטרים לראות מה יהיה הסוף.

נט: וראשי הפהנים והזקנים והסנהדרין
כלה חפשו עדים על ישוע כדי להמיתו.

ס: ולא מצאו. ובאו עדי שקר רבים
ולבסוף נגשו שנים

סא: ואמרו: זה אמר, אני יכול להרס או
היכל האלהים, ובשלושה ימים אבנהו.

סב: וקם הפתח הגדול ואמר לו: כלום
אינך משיב דבר? מה מעידים עליך אלה?
סג: אף ישוע שתק. וענה הפתח הגדול
ואמר לו: משביע אני אותך באלהים חיים,
שתאמר לנו אם אתה הוא המשיח בן-
האלהים.

סד: אמר לו ישוע: אתה אמרת. ברכי

הזאת; ברכי לא כפי שאני רוצה, אלא כפי
שאתה.

מ: ובא אל תלמידיו ומצא אותם ישנים,
ואמר לכיפא: ככה, לא יכלתם שעה אחת
לשקד עמי?

מא: התעוררו והתפללו שלא תבואו לידי
נסיון. הרוח מוכנה, אכל הגוף חלש.

מב: שוב הלך, פעם שניה, התפלל ואמר:
אבי, אם אין יכולה הכוס הזאת לעבר מבלי
שאשתה אותה, יהא רצונך.

מג: ובא שוב ומצא אותם ישנים, כי היו
עייניהם כבדות.

מד: ונעזב אותם והלך שוב והתפלל פעם
שלישית, ואותו דבר אמר.

מה: אז בא אל תלמידיו ואמר להם: שני
מצפה ונחתו. הנה הגיעה השעה וכן-האדם
נמסר לידי חוטאים.

מו: קומו גלך; הנה הגיע המוסר אותי.

מז: ועודנו מדבר והנה יהודה המוסר,
אחד מן השנים-עשר, בא והמון רב אתו,
בתרבות ובמקלות, מאת ראשי הפהנים וזקני
העם.

מח: ויהודה המוסר נתן להם אות, ואמר:
זה אשר אשקוהו — הוא הוא: אותו תפסו.
מט: ומיד נגש אל ישוע ואמר: שלום,
רבי, ונשקו.

נ: אף הוא ישוע אמר לו: על זאת באתי,
חברי? אז נגשו ושמו ידיהם על ישוע
והתפסוהו.

נא: והנה אחד מהללו שהיו עם ישוע —
שלח ידו ושלף חרב, והכה את עבד הפתח
הגדול והסיר את אזנו.

נב: אז אמר לו ישוע: השב את החרב

לדופכתא. כלהון גיר הנון דנסב סיפא. בסיפא נמותון.

נג: או סבר אנת דלא משכח אנא דאבעא מן אבי. ונקים לי השא יתיר מן תרפערסרא לגיונין דמלאכא.

נד: איפכא הכיל נתמלון פתבא. דהכנא ולא דנהוא.

נה: בהי שעעתא אמר ישוע לכנשא: איך דעל גיסא נפקתון בספסרא ובחויטרא דתאחדונני. כליוס לנתכון בהיפלא יתב הנית ומלה. ולא אחדתונני.

נו: קדא דין דהנת דנתמלון פתבא דנביא.

הידין תלמידא כלהון שבקוהי. וערקו.

נז: והנון דאחדוהי לישוע אופלוהי לנת קיפא רב כהנא. איכא דספרא וקשילשא כנישין הנו.

נח: שמעון דין כאפא אול הווא פתרה מן רוחקא עדמא לדרתה דרב כהנא. ועל יתב לגו. עם דחשא דנתחא חרתא.

צחחא כא

נט: רבי כהנא דין וקשילשא ובנוששא כלה בעין הונו על ישוע סהדא איך דנמיתונניי.

ס: ולא אשכחו. ואתו סגיאא סהדא דשוקרא. אחרית דין קרבו תרין.

סא: ואמרין: הנה אמר: דמשכח אנא דאשרא היפלא דאלהא ולתלתא יומין אבניהוי.

סב: וקם רב כהנא. ואמר לה: לא מדם מפנא אנת פתגמא. מנא מסהדין עליך הליו.

סג: ישוע דין שטיק הווא. וענא רב כהנא ואמר לה: מומא אנא לך באלהא תיא דתאמר לך. אן אנת הו משיתא ברה דאלהא.

סד: אמר לה ישוע: אנת אמרת. אמר

הנא. ברם לא איך דאנא צבא אנא. אלא איך דאנת.

מ: ואנתא לנת תלמידוהי. ואשכח אנון פד דמכין. ואמר לכאפא: הכנא לא אשכחתון תדא שצא דתשהרון עמי.

מא: אחתעירו וצלו. דלא תעלון לגסיונא. רוחא מטיבא. פגרא דין כריה.

מב: טוב אול דתרתין ובנין. צלי ואמר: אבי. אן לא משכח הנא כסא דנעבר אלא אן אשתייתה. נהוא צבינג.

מג: ואנתא טוב. אשכח אנון פד דמכין. עיניהון גיר זקירן הוי.

מד: ושבק אנון ואול. טוב צלי דתלת ובנין. ולה למלתא אמר.

מה: הידין אנתא לנת תלמידוהי. ואמרו להון: דמכו מפיל ואחתניחו. הא מטת שעעתא. וברה דאנשא משתלם באידיהון דחטיא.

מו: קומו גאול. הא מטא הו דמשלם לי. מז: ועד הו ממלל. הא יהודא משלמנא חד מן תרעסרתא אנתא. וכנשא עמה סגיאא עם ספסרא וחויטרא מן לנת רבי כהנא וקשילשא דעמא.

מח: ויהב הווא להון אתא יהודא משלמנא ואמר: להו דנשק אנא הווי. לה אחודו. מט: ומחדא קרב לנת ישוע. ואמר: שלם רבי. ונשקה.

נ: הו דין ישוע אמר לה: על הי דאיתיית תברי. הידין אתקרבו וארמיו אידיהון על ישוע. ואחדוהי.

נא: והא חד מן הנון דעם ישוע אושט אידה. ושמט ספסרא. ומחיהי לעבדה דרב כהנא ושקלה אדגה.

נב: הידין אמר לה ישוע: אהפך ספסרא

פרק כז

א: כהיות בָּקָר, כָּל רֵאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים וְזִקְנֵי הָעָם טִבְּסוּ עֲצָה עַל יִשׁוּעַ כְּדִי לְהַמִּיתוֹ.

ב: וּכְבִּלְוָהוּ, וְהוֹלִיכֵהוּ וּמִסְרוֹהוּ לְפִילָטוֹס הַנָּצִיב.

ג: אַז הִתְחַרְט יְהוּדָה הַמוֹסֵר, כִּרְאוֹתוֹ כִּי יִשׁוּעַ הָרָשָׁע, וְהִלֵּךְ וַהֲחֲזִיר אֶת שְׁלוֹשִׁים הֶכֶסֶף לְרֵאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים וּלְזִקְנֵים.

ד: וְאָמַר: חֲטָאתִי כִּי מִסְרֵי דָם נָקִי. אֵף הֵם אָמְרוּ לוֹ: מַה לָּנוּ? אַתָּה הִנֵּךְ יוֹדֵעַ.

ה: וְהוּא הִשְׁלִיךְ אֶת הֶכֶסֶף בְּהִיכָל, וּפָרַשׁ וְהִלֵּךְ וּתְלָה אֶת עֲצָמוֹ.

ו: וְרֵאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים לָקְחוּ אֶת הֶכֶסֶף וְאָמְרוּ: אִסּוּר לְהִטִּילוֹ בְּבֵית הָאוֹצָר, כִּי מִחִיר דָּם הוּא.

ז: וּטִבְּסוּ עֲצָה וְקִנּוּ בּוֹ אֶת שְׂדֵה הַיּוֹצֵר כַּמְקוֹם לְקִבּוּרַת זָרִים.

ח: עַל כֵּן נִקְרָא הַשְּׂדֵה הַהוּא, שְׂדֵה הַדָּם, עַד הַיּוֹם.

ט: אַז נִתְמַלֵּא מֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּנִבְיָא, לֵאמֹר: וְאָקַח שְׁלוֹשִׁים הֶכֶסֶף, מִחִירוֹ הִיקָר אֲשֶׁר הִסְפִּימוּ עָלָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל;

י: וְאַתָּן אוֹתָם בְּעַד שְׂדֵה הַיּוֹצֵר כִּאֲשֶׁר צִוִּי יְהוָה.

יא: וְהוּא יִשׁוּעַ עָמַד לִפְנֵי הַנָּצִיב, וְשָׁאַל אוֹתוֹ הַנָּצִיב וְאָמַר לוֹ: אַתָּה הוּא מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים? אָמַר לוֹ יִשׁוּעַ: אַתָּה אֹמְרָת.

יב: וְכֵאֲשֶׁר קִטְּרְגוּ עָלָיו רֵאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים וְהַזִּקְנִים, הוּא לֹא הִשִּׁיב שׁוֹם תְּשׁוּבָה.

יג: אַז אָמַר לוֹ פִּילָטוֹס: אֵינְךָ שׁוֹמֵעַ כְּמָה מַעֲדִים עָלֶיךָ?

אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שְׁמַעְתֶּם תִּרְאוּ אֶת בֶּן־הָאָדָם יוֹשֵׁב לִימִין הַגְּבוּרָה וְכֹא עַל עֲגֵנֵי הַשָּׁמַיִם.

סה: אַז קָרַע הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אֶת בְּגָדָיו וְאָמַר: הִנֵּה, גִּדְּף! לָמָּה אֶפּוֹא דְרוֹשִׁים לָנוּ עֲדִים? הִנֵּה עֹכְשׁוֹ שְׁמַעְתֶּם אֶת גִּדְּפוֹ!

סו: מַה רוֹצִים אַתֶּם? עָנוּ וְאָמְרוּ: חַיֵּב הוּא מוֹת!

סז: אַז יִרְקוּ בְּפָנָיו וְחִבְטוּ בּוֹ, וְאַחֲרֵים הַכּוֹהֵה

סח: וְאָמְרוּ: הִתְנַבֵּא לָנוּ, הַמָּשִׁיחַ, מִיְּהוּ זֶה שֶׁהִפָּה אוֹתָךְ?

סט: וְכִיפֹא יֹשֵׁב בַּחוּץ, בְּחֹצֵר, וּנְגָשָׁה אֵלָיו שֶׁפָּחָה אַחַת וְאָמְרָה לוֹ: גַּם אַתָּה הִיִּיתָ עִם יִשׁוּעַ הַנָּצִיר.

ע: אֵף הוּא כָּפַר לִפְנֵי כָּלָם וְאָמַר: אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ מָה אַתָּה אֹמְרָת.

עא: וְכִשְׁפָּצָא אֶל הַמְּבּוֹא, רָאִתָּהוּ אַחֲרַת וְאָמְרָה לָהֶם אֲשֶׁר הָיוּ שָׁם: גַּם זֶה עִם יִשׁוּעַ הַנָּצִיר.

עב: וְשׁוּב כָּפַר בְּשָׁבוּעָה — אֵינֶנִּי מְכִיר אֶת הָאִישׁ.

עג: מֵעַט אַחֲרֵי־כֵן נִגָּשׁוּ הַלְלוֹ שְׁעָמְדוֹ, וְאָמְרוּ לְכִיפֹא: בְּאַמַּת גַּם אַתָּה מֵהֶם, כִּי גַם דְּבוּרְךָ מְגַלֵּה אוֹתָךְ.

עד: אַז הִחֵל לְקַלֵּל וּלְהַשְׁבִּיעַ — אֵינֶנִּי מְכִיר אֶת הָאִישׁ. וְכֵה בְּשָׁעָה קָרָא הַתְּרַנְגּוּל.

עה: וְנוֹזֵר כִּיפֹא בְּדִבְרוֹ שֶׁל יִשׁוּעַ, שֶׁאָמַר לוֹ — בְּטֶרֶם יִקְרָא הַתְּרַנְגּוּל, שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים תִּכְפֹּר בִּי — וְיִצֹא הַחוּצָה וְכִכָּה בְּכִי מֵר.

קפלאון כז

א: כד דיין הוּא צפרא: מלכא נסכו על
ישוע פלהון רבי פהגא וקשישא דעמא איך
דנמיתוניהי

ב: ואסרוהי. ואבלוהי. ואשלמוהי
לפילטוס הגמונא.

ג: הידין יהודא משלמנא כד חוּא דאתחייב
ישוע. אתתו ואל אהפך הלין תלתין דכספא
לרבי פהגא ולקשישא.

ד: ואמר: חטית דאשלמת דמא ופניא.
הנון דיין אמרו לה: לן מא לן. אנת גזע אנת.
ה: ושדיהי כספא בהיכלא ושני. ואול חנק
נפשה.

ו: רבי פהגא דיין שקלוהי לכספא. ואמרו:
לא שליט דנרמיוהי בית קורבנא. מטל דטימי
דמא הו.

ז: ונסכו מלכא נזכנו בה אגורסה דפחרא
לבית קבורא דאכסניא.

ח: מטל הנא אתקרי אגורסא הו קרייתא
דדמא עדמא ליומנא.

ט: הידין אתמלי מדם דאתאמר פנביא
דאמר: דנסבת תלתין דכספא דמוהי דיקירא
דקצו מן בני יסריל.

י: ויהבת אנון לאגורסה דפחרא. איך
דפקד לי מריא.

יא: הו דיין ישוע קם קדם הגמונא. ושאלה
הגמונא ואמר לה: אנת הו מלכא דיהודיא.
אמר לה ישוע: אנת אמרת

יב: וכד אכלין הנון קרצוהי רבי פהגא
וקשישא. מדם פתגמא הו לא פני.

יג: הידין אמר לה פילטוס: לא שמע אנת
כמא מסהדין עליך.

אנא לכון דיין. דמן השא תחזוניהי לברה
דאנשא דיתב מן ימינא דחילא. ואתא על
עוני שמיא.

סה: הידין רב פהגא צרי מאנוהי. ואמר:
הא גרף. מנא מפיל מתבעין לן סהדא. הא
השא שמעתון גודפה.

סו: מנא צבין אנתון. ענו ואמרין: חייב הו
מותא.

סז: הידין רכו באפוהי. ומקפחין הנו לה.
אחרנא דיין מחין הנו לה

סח: ואמרין: אתנבא לן משיחא. מנו הו
דמחק.

סט: פאפא דיין יתב הוּא לבר בדרתא.
וקרפת לותה אמתא חדא. ואמרא לה: אף
אנת עם ישוע הנית נצריא.

ע: הו דיין כפר קדם פלהון ואמר: לא גזע
אנא מנא אמרא אנת.

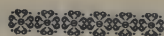
עא: וכד נפק לספא. חזתה אחרתא.
ואמרא להון דתמן הוּא: אף הנא עם ישוע
נצריא.

עב: ותוב כפר במקומתא: דלא גזע אנא
לה לגברא.

עג: מן פתר קליל דיין קרבו הנון דקימין.
ואמרו לכאפא: שריאית אף אנת מנהון
אנת. אף ממלך גיר מודע לך.

עד: הידין שרי למחרמו ולמאמא: דלא
גזע אנא לה לגברא. ובה בשעתא קרא
תרנגלא.

עה: ואתדבר באפא מלתה דישוע דאמר
הוּא לה: דקדם דנקרא תרנגלא תלת זבנין
תכפור בי. ונפק לבר. בכא מריאית.

כז: אז לקחו חילי הנציב את ישוע לבית הממשל, והקהילו עליו את כל הגדוד.

כח: והפשיטוהו, והלבישוהו מעיל שני; כט: ושרגו עטרת קוצים ושמו בראשו, וקנה בימינו, וכרעו על ברכיהם לפניו והתלו בו ואמרו: שלום, מלך היהודים!

ל: וירקו בפניו, ולקחו את הקנה והכוהו על ראשו.

לא: ולאחר שהתלו בו, הפשיטוהו את המעיל והלבישוהו את בגדיו, והולוכוהו להצלב.

לב: וכאשר יצאו, מצאו איש קוריני אשר שמו שמעון; את הלה הכריחו לשאת את צלבו.

לג: ובאו למקום שנקרא גגלתא, שפרושו גלגלת.

לד: ונתנו לו לשותות חמץ מהול במרור. וטעם ולא רצה לשותות.

לה: וכאשר צלבוהו, חלקו את בגדיו בגורל;

לו: וישבו ושמרו עליו שם. לז: ושמו מעל לראשו את העלה למותו, בכתב: זהו ישוע מלך היהודים.

לח: ונצלבו אותו שני לסטים, אחד מימינו ואחד משמאלו.

לט: והעוזרים גרפו אותו, והנידו ראשיהם

מ: ואמרו: הורס ההיכל ובונה אותו בשלושה ימים — הצל את עצמך אם בן האלהים אתה, ורד מן הצלב.

מא: כך גם ראשי-ההפגנים התלוצצו עם הסופרים והזקנים והפרושים,

מב: ואמרו: את אחרים הושיע, את עצמו

יד: ולא נתן לו תשובה, אף לא במלה אחת; ועל זאת התפלא מאד.

טו: בכל חג נהג היה הנציב לשחרר אסיר אחד לעם, איזה שהם רצו.

טז: והיה להם אסיר, אסיר ידוע, שנקרא בר-אבא.

יז: וכאשר התקהלו, אמר להם פילטוס את מי אתם רוצים ששחרר לכם? את בר אבא, או את ישוע שנקרא משיח?

יח: כי פילטוס ידע שמקנאה מסרוהו.

יט: כִּאֲשֶׁר יָשָׁב הַנָּצִיב עַל בֶּסֶם-הַמִּשְׁפָּט שָׁלוּ, שָׁלַח אֵלָיו אִשְׁתּוֹ וְאָמְרָה לוֹ: אַל יִהְיֶה לְךָ דִּבָּר עִם הַצַּדִּיק הַזֶּה, כִּי הִרְבֵּה סְבִלְתִּי הַיּוֹם בַּחֲלוּמִי בְּגִלְלוֹ.

כ: בַּרְסִי-הַכֹּהֲנִים וְהַזִּקְנִים שִׁכְנְעוּ אֶת הַתְּמוֹנִים לְבַקֵּשׁ אֶת בַּר-אֲבָא, וְאֵת יֵשׁוּעַ הַהֶאֱבִיד.

כא: וְעַנָּה הַנָּצִיב וְאָמַר לָהֶם: אֵת מִי מִשְׁנֵיהֶם רֹצִים אַתֶּם שְׂאֲשַׁחֲרֶה לָכֶם? וְהֵם אָמְרוּ: אֵת בַּר-אֲבָא.

כב: אָמַר לָהֶם פִּילְטוֹס: וְלִישׁוּעַ שִׁנְקָרָא מִשִּׁיחַ, מָה אַעֲשֶׂה לוֹ? אָמְרוּ כָּלֶם: יִצְלָב!

כג: אָמַר לָהֶם פִּילְטוֹס: מָה רָצָה עֲשֶׂה אִם הֵם צָעֲקוּ עוֹד יוֹתֵר וְאָמְרוּ: יִצְלָב!

כד: וּפִילְטוֹס, כִּרְאוֹתוֹ שִׁדְּבָר אֵינוֹ מוֹעִיל, אֲלֵא שְׁעוֹד יוֹתֵר מִהוּמָה מִתְּהוִיֹּת, לָקַח מִיֵּם וְרִחַץ יָדָיו לַעֲיִגֵי הַתֵּמּוֹן וְאָמַר: גָּנִי אֲנִי מִדָּם הַצַּדִּיק הַזֶּה; אַתֶּם תַּדְעוּ.

כה: וְעַנּוּ כָּל הָעָם וְאָמְרוּ: דְּמוֹ עֲלִינוּ וְעַל בְּגִינוּ.

כו: אַז שִׁחָרַר לָהֶם אֶת בַּר-אֲבָא, וְהִלָּקָה בַּכְּרֹגוּלִים אֶת יֵשׁוּעַ וּמִסְרוֹ לַהֲצֻלָּב.

כו: הידין אסטריטא דהגמונא דברוהי
לישוע לפרטורין. וכנשו עלוהי פלה אספיר.
כח: ואשלחוהי. ואלבשוהי כלמים
דזחוריתא.

כט: וגדלו כלילא דעוונא. וסמו ברשה.
וקנא במיגה. וברכו על בורפיהון קדמוהי
ומבוחין הונו בה ואמרין: שלם מלפא
דיהודיא.

ל: ורקו בפרצופה. ושקלו קניא ומחין הונו
לה על רשה.

לא: וכד בוחו בה. אשלחוהי כלמים
ואלבשוהי נחתוהי. ואובלוהי דנודקף.

לב: וכד נפקין. אשפחו גברא קורינא
דשמה שמעון. להנא שחרו דנשקול זקיפה.
לג: ואתו דנפתא דמתקרא גגולתא. הי
דמתפשקא קרקפתא.

לד: ויהבו לה דנשתא חלא דחליט
במרתא. נטעם. ולא צבא. למשתא.

צחחא כב

לה: וכד נקפוהי. פלגו נחתוהי בפסא.

לו: ויתבין הונו ונטרין לה תמן.

לז: וסמו לעל מן רשה עלתא דמותה

בכתבא: הנו ישוע מלפא דיהודיא.

לח: ואודקפו עמה תרין לסטיא. חד מן
ימיגה. וחד מן סמלה.

לט: אילין דין דעברין הונו מגדפין הונו
עלוהי. ומגידין רשיהון

מ: ואמרין: סתר היפלא ובגא לתלתא
ירמין. פצא נפשך. אן ברה אנת דאלהא. וחזת
מן זקיפא.

מא: הכנת אף רפי פהגא מבוחין הונו עם
ספרא וקשישא ופרישא ואמרין:

מב: לאחרגא אחי. נפשה לא משפח

ד: ולא יחב לה פתגמא אף לא בחדא
מלא. ועל הדא אתדמר טב.

טו: בכל עאדא דין מעד הונו הגמונא
דנשרא אסירא חד לעמא. אינא דהנון צבין
הונו.

טז: אסיר הונו להון דין אסירא ידיעא
דמתקרא בר אבא.

יז: וכד פנישין. אמר להון פילטוס: למן
צבין אנתון דאשרא לכו. לבר אבא. או
לישוע דמתקרא משיחא.

יח: ידע הונו גיר פילטוס דמן חסמא
אשלמוהי.

יט: כד יחב דין הגמונא על בים דילה.
שלחת לה אנתתה ואמרא לה: לא לך ולחו
ודיקא. סגי גיר חשת בחלמי יומנא מטלתה.
כ: רפי פהגא דין וקשיש אפיסו לכנשא
דנשאלוו לבר אבא. לישוע דין דנודבון.

כא: ונענא הגמונא ואמר להון: למן צבין
אנתון דאשרא לכו מן תריהון. הנון דין
אמר: לבר אבא.

כב: אמר להון פילטוס: ולישוע דמתקרא
משיחא מנא אעבד לה.

כג: אמרין גלהון: נודקף. אמר להון
פילטוס: מנא גיר דביש עבד. הנון דין
יחיראית קעו ואמרו: נודקף.

כד: פילטוס דין כד חנא דמדם לא מותר.
אלא יחיראית רובא הווא. שקל מיא. אשיג
אידוהי לעין פנשא. ואמר: מחסי אנא מן
דמה דהנא ודיקא. אנתון תדעון.

כה: ונענו פלה עמא ואמרו: דמה עלין ועל
בנין.

כו: הידין שרא להון לבר אבא. ונגד
בפרגלא לישוע. ואשלמה דנודקף.

אינו יכול להושיע? אם מלך ישראל הוא, ירד
עכשו מן הצלב ונאמין בו.

מג: בטח באלהים, יושיעו עכשו אם חפץ
בו, כי אמר, בן־האלהים אני.

מד: כן גם השוודים שנוצלו אתו
חרפוהו.

מה: וימן השעה הששית היה חשך על כל
הארץ, עד לשעה התשיעית.

מו: ולעת השעה התשיעית צעק ישוע
בקול גדול ואמר: אל, אל, למנא שבקתני?
מז: אנשים מן העומדים שם, כשמעם,
אמרו: זה לאליהו קרא.

מח: ובה בשעה רץ אחד מהם, ולקח ספוג
ומלא אותו חמץ, ושם אותו על קנה והשקהו.

מט: ברם היתר אמרו: הניחו, נראה אם
יבוא אליהו להושיעו.

נ: אף הוא ישוע שוב צעק בקול גדול
וימסר את רוחו.

נא: ומיד פרכת דלת ההיכל נקרעה
לשנים, מלמעלה עד למטה, והארץ רעדה
וסלעים נבקעו;

נב: ובתי קברים נפתחו וגופות רבות של
קדושים שהיו ישנים — קמו

נג: ויצאו; ואחרי תקומתו נכנסו לעיר
הקדש ונראו לרבים.

נד: שר־המאה והללו אשר אתו, ששמרו
את ישוע, כראותם את רעידת האדמה ואת
הדברים שהיו, פחדו מאד ואמרו: באמת זה
היה בן־האלהים.

נה: והיו שם נשים רבות אשר הסתפלו
מרחוק, אלה שבאו אחרי ישוע מן הגליל
ושרתו אותו,

נו: שאחת מהן מרים המגדלית, ומרים
אם יעקב יוסי, ואם בני זבדי.

נז: כהיות ערב בא איש עשיר מרמתים,
אשר יוסף שמו, שגם הוא נעשה תלמיד של
ישוע.

נח: הלה נגש אל פילטוס ובקש את גופת
ישוע, ופילטוס צוה שתנתן לו הגופה.

נט: ולקח יוסף את הגופה וכרכה בסדין
פשתן נקי,

ס: והניחה בבית הקבר החדש שלו,
התחצוב בפלע; וגללו אבן גדולה, וקבעו אותה
על פתח בית הקבר והלכו.

סא: היו שם מרים המגדלית ומרים
האחרת, שיושבות היו מול הקבר.

סב: וכיום המחרת שלאחר יום השבת,
התאספו ראשי־הכהנים והפרושים אצל
פילטוס,

סג: ואמרו לו: אדוננו, נזכרנו שהמטעה
ההוא אמר בעת שהיה חי — אחרי שלושה
ימים אני קם.

סד: לכן צוה שישגיחו על הקבר עד
לשלושה ימים, שמא יבואו תלמידיו ויגנבוהו
בלילה, ויאמרו לעם שהוא קם מבין המתים;
ותהיה התרמית האחרונה רעה מן הראשונה.
סה: אמר להם פילטוס: יש לכם שומרים;
לכו השגיחו כפי שאתם יודעים.

סו: והם הלכו והשגיחו על הקבר, ויחד
עם השומרים חתמו את הקבר.

פרק כח

■ בערב בשבת, כשעלה השחר של אחד
בשבת, באו מרים המגדלית ומרים האחרת
לראות את הקבר.

למִחֵי. אָן מלכָּה הוּ דִּיסְרִיל. נַחֹת הָשָׂא מִן
זְקִיפָּא. וְנַהֲיִימֵן בֵּהּ.

מג: תְּכִיל עַל אֱלֹהָ. נִפְרָקִיחִי הָשָׂא אָן
צָבָא בֵּהּ. אָמַר זִיר: דְּבֵרָה אֲנָא דֹּאֲלֵהָ.

מד: הִכֹּת אָף גִּיסָא הֶנוּן דֹּאֲזַדְקָפוּ עֲמָה
מַחֲסִדִּין הֲוֹ לָהּ.

מה: מִן שֵׁת שְׁעִין דִּין הוּא חֲשׂוֹכָא עַל
כָּלָּה אֲרַעָא עֲדָמָא לְשַׁעָא חֲשַׁע.

מו: וְלֹאֲפִי חֲשַׁע שְׁעִין קַעָא יִשׁוּעַ בְּקֵלָא
רָמָא. וְאָמַר: אֵיל אֵיל לְמָנָא שְׁבַקְתָּנִי.

מז: אֲנִשִּׁין דִּין מִן הֶנוּן דְּקִימִין הֲוֹ תַּמָּן כִּד
שְׁמַעֲו. אָמַרִין הֲוֹ: הֵנָּה לֹאֲלֵיָא קֵרָא.

מח: וְכֵה בְּשַׁעְתָּא רֵהֵט חַד מִנְהוֹן: וְשַׁקֵּל
אֲסַפּוּגָא. וּמְלָה חָלָא. וְסָמָה בְּקִנְיָא. וּמִשְׁקָא
הוּא לָהּ.

מט: שִׁרְפָּא דִּין אָמַרִין הֲוֹ: שְׂבוּקוּ נַחֲוָא.
אָן אָתָּא אֲלֵיָא לְמַפְרָקָה.

נ: הוּ דִּין יִשׁוּעַ תּוֹב קַעָא בְּקֵלָא רָמָא.
וְשְׁבַק רֻחָהּ.

נא: וּמַחֲזָא אֲפִי תַרְעָא דְהִיפְלָא אֲצִטְרִי
לְתִרִין מִן לַעַל עֲדָמָא לְתַחַת. וְאַרְעָא
אֲתַתּוּזַעַת. וְכַאֲפָא אֲצִטְרִי.

נב: וּבֵית קְבוּרָא אֲתַפְתְּחוּ. וּפְגֵרָא סְגִיָּא
דְּקִדִּישָׁא וְשְׁכִיבִין הֲוֹ קָמוּ.

נג: וְנִפְקוּ. וְכַתֵּר קִימְתָּהּ. עֵלוּ לְמַדִּינָתָא
קִדִּישָׁתָא. וְאַתְחַזִּיו לְסִגִּיָּא.

נד: קְנִטְרוּגָא דִּין דַּעֲמָה דְנִטְרִין הֲוֹ
לְיִשׁוּעַ. כִּד חֲוֹן זֹעָא וְאֵילִין דִּהֲוִי. דְּחֵלוּ טַב
וְאָמַרוּ: שְׁרִירָאִית הֵנָּה בְּרָה הוּא דֹּאֲלֵהָ.

נה: אֵית הוּי דִּין תַּמָּן נִשָּׂא סְגִיָּאֲתָא. דְּחֲזִין
הוּי מִן רוּחָקָא. הֵלִין דֹּאֲתֵי הוּי בְּתִרָה מִן
גְּלִילָא וּמִשְׁמִשְׁן הוּי לָהּ.

נו: וְדַחֲדָא מִנְהִין מְרִים מְגִדְּלִיתָא. וּמְרִים

אֲמָה דִּיעֲקוֹב תְּיוֹסָא. וְאַמְהוֹן דְּכִנִּי וְכִדִּי.

נז: כִּד הוּא דִּין רַמְשָׂא. אֲתָּא נְבִירָא עֲתִירָא
מִן רַמְתָּא. וְשִׁמָּה יוֹסֵף. דֹּאָף הוּ אֲתַמְלִמַּד הוּא
לְיִשׁוּעַ.

נח: הֵנָּה קֶרֶב לֹת פִּילְטוּס וְשָׂאֵל פִּגְרָה
דִּישׁוּעַ. וּפְקֵד פִּילְטוּס דִּנְתִּיבָהּ לָהּ פִּגְרָא.

נט: וְשַׁקֵּלָה יוֹסֵף לְפִגְרָא. וְכִרְכָּה בְּחִצְצָא
דְּכַתְנָא נִקְרָא.

ס: וְסָמָה בְּבֵית קְבוּרָא חֲדָתָא דִּילָהּ. דְּנִקִּיר
בְּכַאֲפָא. וְעָזְלוּ כַּאֲפָא רַבְתָּא אֲרַמִּיו עַל תַּרְעָא
דְּבֵית קְבוּרָא. וְאִזְלוּ.

סא: אֵית הֲוֹ דִּין תַּמָּן מְרִים מְגִדְּלִיתָא
וּמְרִים אַחֲרֵתָא. דִּתְבָּן הוּי לְקוֹבֵלָה דְּקִבְרָא.

סב: לְיוֹמָא דִּין דְּמַחֵר דֹּאֲיִתּוּחִי בְּתַר
עֲרוּבְתָא אֲתַכְנָשׁוּ דְּכִי כִּהְנָא וּפְרִישָׁא לֹת
פִּילְטוּס.

סג: וְאַמְרִין לָהּ: מִן אֲתַדְּכִין דְּהוּ
מִטְעִינָא אָמַר הוּא כִּד חִי: דִּמֵּן בְּתַר תְּלָתָא
יוֹמִין קָאֵם אֲנָא.

סד: פְּקוֹד הִכִּיל מְזוֹדְהִין בְּקִבְרָא עֲדָמָא
לְתַלְתָּא יוֹמִין. וְלִמָּא נִאתוֹן תְּלַמִּידֵיהּ
נִגְבּוּבִיחֵי בְּלִילָא. וְנִאֲמַרִין לַעֲמָא: דִּמֵּן בֵּית
מִיתָא קָם. וְתַהוּא טוּעִי אַחֲרֵיתָא בִּישָׂא מִן
קִדְמִיתָא.

סה: אָמַר לְהוֹן פִּילְטוּס: אֵית לְכוּן
קְסִטוּגָרָא. זְלוּ אוֹדְהֵרוּ אֵיפְכָּא דִּדְעִין אֲנַתּוּן.

סו: הֶנוּן דִּין אִזְלוּ אוֹדְהֵרוּ בְּקִבְרָא. וְתַתְּמוּ
כַּאֲפָא הִי עִם קְסִטוּגָרָא.

קפלאן כח

א: בְּרַמְשָׂא דִּין בְּשַׁבְתָּא דִּנְגָה חַד בְּשַׁבָּא
אַתָּת מְרִים מְגִדְּלִיתָא וּמְרִים אַחֲרֵתָא דְּנַחֲזִין.

השומרים ההם העירה ואמרו לראשי-
הכהנים כל מה שהיה.

יב: והם התכנסו עם הזקנים, וטפסו עצה
ונתנו כסף לא מעט לשומרים.

יג: ואמרו להם: אמרו: תלמידיו באו
וגנבו אותו בלילה בהיותנו ישנים.

יד: ואם זה ישמע אצל הנציב, אנחנו
נפסיד אותו, ואתכם נפטר מדאגה.

טו: והם, לאחר שלקחו את הכסף, עשו
כפי שהורו להם. ונתפרסם הדבר הזה בין
היהודים עד היום.

טז: ואחד-עשר התלמידים הלכו לגליל,
אל ההר, למקום שיצד להם ישוע.

יז: וכאשר ראוהו, השתחוו לו; אך היו
מהם שפקפקו.

יח: ונגש ישוע, דיבר אתם ואמר להם: נתן
לי כל שלטון בשמים ובארץ. וכמו ששלחני
אבי, גם אני שולח אתכם.

יט: על כן לכו ועשו את כל הגוים
לתלמידים, והטבילו אותם בשם האב והבן
ורוח הקדש;

כ: ולמדו אותם לשמר את כל מה שצויתי
אתכם. והנה אני עמכם כל הימים, עד לקץ
העולם.

ב: והנה רעידת אדמה גדולה היתה, כי
מלאך יהוה ירד מן השמים, ונגש וגלל את
האבן מן הפתח וישב עליה.

ג: מראהו היה כברק, ולבושו היה לבן
כשלג;

ד: ומפתחו נבהלו השומרים והיו כמתים
ה: ענה המלאך ואמר לנשים: אתן אל
תפחדנה, כי יודע אני שאת ישוע שנעלבו אתן
מחפשות.

ו: איננו כאן, כי קם כפי שאמר. באנה
ראינה את המקום שהיה מנוח בו אדונינו.

ז: ולכנה מהר, אמרנה לתלמידיו שהוא
קם מבין המתים והנה הוא מקדים אתכם
לגליל. שם תראוהו. הנה אמת לי לכן.

ח: והן הלכו מהר מן הקבר, ביראה
ובשמחה גדולה, ורצו לומר לתלמידיו.

ט: והנה ישוע פגש אותן ואמר להן:
שלום לכן. והן נגשו, אחזו ברגליו והשתחוו
לו.

י: אז אמר להן ישוע: אל תפחדנה, אלא
לכנה ואמרנה לאחי, שילכו לגליל ושם
יראוני.

יא: כֹּאשֶׁר הִלְכוּ, באו אחדים מן

הנון למדינתא. ואמרו לרפי פהנא כל מדם דהנא.

יב: ואתפנשו עם קשישא. ונסבו מלכא ויחבו פספא לא זעור לקסטונגרע.

יג: ואמרין להון: אמרו דתלמידוהי אהו גנבוהי בלליא בד דמכין חנו.

יד: ואן אשתמעט הדא קדם הגמונא. חנו מפסיסין חנו לה ולכון דלא צפתא עבדין חנו. טו: הנון דין פד נסבו פספא. עבדו איך דאלפו אנון. ונפקת מלתא הדא בית יהודיא עדמא ליומנא.

טז: תלמידא דין חדעסר אולו לגלילא לטונרא. איכא דנעד אנון ישוע.

יז: וכד חזאוהי. סגדו לה. מנהון דין אתפלגו חנו.

יח: וקרוב ישוע מלל עמהון ואמר להון: אתיהב לי כל שולטן בשמיא ובארעא. איפנא דשרני אבי. אף אנא משדר אנא לכון.

יט: ולו הקיל תלמדו כלהון עממא. ואעמדו אנון בשם אבא וברא ורוחא דקודשא.

כ: ואלפו אנון דנטרון פלמא דפקדיתכון. והא אנא עמכון אנא כלהון יומתא עדמא לשולמה דעלמא.

ב: והא וועא רבא הנא. מלאכא גיר דמריא נחת מן שמיא. וקרוב עגל באפא מן תרעא. ויתב חנא עליה.

ג: איתחיה חנא דין חזנה איך ברקא. ולבושה חור חנא איך תלגא.

ד: ומן דחלתה אתתזיעו אילין דנטרין חנו. ויהו איך מיתא.

ה: ענא דין מלאכא ואמר לנשא: אנתין לא תדחלן. דע אנא גיר דלישוע דאודקף בעין אנתין.

ו: לא הנא חנו. קם לה גיר איפנא דאמר: תיין. חזין דיפחא דסים חנא בה מרן.

ז: תלין בעגל. אמרין לתלמידוהי דקם מן בית מיתא. והא קדם לכון לגלילא. תמן תחזוניהי. הא אמרת לכין.

ח: ואולין עגל מן קברא בדחלתא ובחדותא רבתא. ורהטן דנאמרן לתלמידוהי.

ט: והא ישוע פגע בהין. ואמר להין: שלם לכין. הנין דין קרב אחד רגלוהי. וסגדין לה.

י: הידין אמר להין ישוע: לא תדחלן. אלא זלין אמרין לאחי דנאולון לגלילא. ותמן נחזונגי.

יא: פד אולין דין אהו אנשא מן קסטונגרא

הַבְּשׁוּרָה הַקְּדוּשָׁה

הַכְרִזָּת מֶרְקוֹס

פָּרָק א

א : ראשית בשורת ישוע המשיח בן־הָאֱלֹהִים
ב : ככתוב בישעיהו הנביא: הנני שולח מלאכי לפניך ופנה דרכך.
ג : קול קורא במדבר, פנו דרך יהוה, וישרו מסלולתי.
ד : יוחנן היה במדבר מטביל ומכריז את טבילת התשובה לסליחת חטאים.
ה : ויצאו אליו כל חבל יהודה וכל בני ירושלים, והוא הטביל אותם בנהר הירדן כשהם מתנודים על חטאיהם.
ו : והוא יוחנן לבוש היה לבוש משער גמלים וחגור חגורת עור במתניו; ומאכלו היה שרשים ודבש בר. והוא הכריז ואמר:
ז : הנה בא אחרי חזק ממני, אשר אינני

ראוי לכרע ולהתיר את שרוכי נעליי.
ח : אני הטבילתכם במים, אך הוא יטבילכם ברוח הקדש.
ט : ובימים ההם בא ישוע מנצרת שבגליל ונטבל בירדן על־ידי יוחנן.
י : ומיד עם עלותו מן המים, ראה שנבקעו השמים, והרוח פיונה שינדה עליו.
יא : וקול היה מן השמים: אתה הוא בני האהוב, בך חפצתי.
יב : ומיד הוציאה אותו הרוח אל המדבר;
יג : והיה שם במדבר ארבעים יום, מנסה על־ידי השטן; והיה עם החיות, והמלאכים שרתו אותו.
יד : אחרי שהסגר יוחנן, בא ישוע לגליל והכריז את בשורת מלכות האלהים,
טו : ואמר: מלאה העת והגיעה מלכות האלהים. שובו והאמינו בבשורה.

סִבְרָתָא קַדִּישָׁא

פְּרוּזוּתָא דְּמַרְקוּס

קפלאון א

צחא א

א : רשא דסִבְרָתָא דישוע משיחא ברה דאלהא.

ב : איך דכתיב פאשעיא נביא: דהא משרד אנא מלאכי קדם פרוצופך. דנתקן אורחך.

ג : קלא דקרא במדברא: טיבו אורחא דמריא. ואשנו שבילוהי.

ד : הנה יוחנן במדברא מעמד. ומכרו מעמודייתא דתיבותא לשובקנא דחטא.

ה : נפקא הנה לנהה בלה פור דיהוד וכלהון בני אורשלם. ומעמד הנה להון ביורדנן גהרא כד מודין בפטתיהון.

ו : הו דין יוחנן לביש הנה לבושא דסערא דגמלא. ואסיר הנה ערקתא דמשפא בחצוהי. ומאכולתא איתיה הנה קמצא דבשא דברא. ומכרו הנה ואמר:

ז : הא אתא כמרי דחילתן מני. הו דלא שוא אנא דאתגהן אשרא ערקא דמסנוהי.

ח : אנא אעמדתכון במיא. הו דין נעמדכון ברוחא דקודשא.

ט : והנה ביוממת הנון אהא ישוע מן נצרת דגלילא. ואחעמד ביורדנן מן יוחנן.

י : ומחדא דסלק מן מיא. חזא דאסתדקו שמיא. ורוחא איך יונא דנחתת עלוהי.

יא : וקלא הנה מן שמיא: אנת הו כרי חביבא כך אצטבית.

יב : ומחדא אפקתה רוחא למדברא.

יג : והנה תמן במדברא יומתא ארבעין פד מתנסא מן סטנא. ואיתוהי הנה עם חיותא. ומשמשין הנו לה מלאכא.

יד : בחר ראשתלם דין יוחנן. אהא לה ישוע לגלילא. ומכרו הנה סברתא דמלפותה דאלהא

טו : ואמר: שלם לה ובנא. ומטת מלפותא דאלהא. תובו והימנו פסברתא.

ל : וַתָּמוּתוּ שֶׁל שְׁמֵעוֹן שֶׁכָּבֶה קִדְּמָת בָּחֶם, וְאָמְרוּ לוֹ עָלֶיהָ.

לא : וַנִּגַּשׁ, אֲחֻז אֹתָהּ בְּיָדָהּ וַהֲקִימָהּ; וּמִיד סָר מִמֶּנָּה הַחֶם וְהִיא שָׂרְתָה אוֹתָם.

לב : בְּעָרֵב, עִם שְׁקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ, הִבִּיאוּ אֵלָיו אֶת כָּל אֵלֶּה שֶׁהָיוּ חוֹלִים קָשָׁה וְאֵת אֲחוּזֵי הַשָּׂדִים.

לג : וְהָעִיר כָּלָה וַאֲסָפָה עַל הַפֶּתַח.

לד : וַרְפָּא רַבִּים שֶׁהָיוּ חוֹלִים קָשָׁה בְּמַחְלוֹת שׁוֹנוֹת; וְשָׂדִים רַבִּים גָּרַשׁ, וְלֹא הָיוּ לַשָּׂדִים לְדַבָּר, מִשּׁוּם שֶׁהִכִּירוּ אוֹתוֹ.

לה : וּבִבְקָר הַקָּדִים מָאֵד לְקוֹם, וְהִלָּךְ לְמָקוֹם שׁוֹמֵם וְשֵׁם הַתְּפֹלֶל.

לו : וַחֲפָשׂוּ אוֹתוֹ שְׁמֵעוֹן וְהִלְלוּ אֲשֶׁר אֵתוֹ.

לז : וְכֹאֲשֶׁר מִצְאוּהוּ, אָמְרוּ לוֹ: כָּל הָאֲנָשִׁים מַחְפָּשִׁים אוֹתְךָ.

לח : אָמַר לָהֶם: לָכוּ אֶל הַכֹּפְרִים וְאֶל הָעָרִים הַקְּרוֹבוֹת, כְּדֵי שְׂאֲכִרְיוּ גַם שָׁם, שֶׁהָרִי לְזֹאת בָּאֵתִי.

לט : וְהוּא הִכְרִיז בְּכָל בֵּיתִי כְּגִסְיֹתֵיהֶם בְּכָל הַגָּלִיל, וַגָּרַשׁ אֶת הַשָּׂדִים.

מ : וְכֹא אֵלָיו מִצָּרַע וְנָפֶל לְרֹגְלָיו, וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ וְאָמַר לוֹ: אִם אָתָּה רוֹצֶה, אָתָּה יָכוֹל לְטַהֲרֵנִי.

מא : וְהוּא יָשׁוּעַ רַחֵם עָלָיו; וְהוֹשִׁיט יָדוֹ, וַנִּגַּע בּוֹ וְאָמַר: רוֹצֶה אֲנִי, הִשְׁהִרִי!

מב : וַיְבֹרֶכֶּה סָרָה מִמֶּנּוּ צָרְעָתוֹ, וַנִּטְהַר.

מג : וַנִּעֲצֵר בּוֹ, וְהוֹצִיאוּ

מד : וְאָמַר לוֹ: רֹאֵה, שֶׁלֹּא תֹאמַר לְאִישׁ, אֲלֹא לָךְ הִרְאֵה עֲצָמְךָ לְפָתָנִים וְהִקְרַב קִרְבָּן בְּעֵד טְהוֹרֶתְךָ, כִּפִּי שֶׁצִּנָּה מִלִּשָׁה לַעֲדוֹת לָהֶם.

מה : וְהוּא כֹאֲשֶׁר יָצָא, הִחֵל מְרַבֶּה לְהִכְרִיז וּפְרָסֵם אֶת הַדְּבָר, עַד כִּי לֹא הָיָה יָכוֹל יָשׁוּעַ

טז : וְכֹאֲשֶׁר הִתְהַלָּךְ בְּסָבִיבַת יָם הַגָּלִיל, רֹאֵה אֶת שְׁמֵעוֹן וְאֵת אַנְדְּרָאוֹס אֲחֵיו מִטִּילִים לַיָּם, כִּי רִיגִים הָיוּ.

יז : וְאָמַר לָהֶם יִשׁוּעַ: בּוֹאוּ אַחֲרַי וְאֶעֱשֶׂכֶם רִיגֵי בְנֵי אָדָם.

יח : וּמִיד עָזְבוּ אֶת רִשְׁתוֹתֵיהֶם וְהִלְכוּ אַחֲרָיו.

יט : וְכֹאֲשֶׁר עָבַר מֵעַט, רֹאֵה אֶת יַעֲקֹב בֶּן-זְבֻדִּי וְאֵת יוֹחָנָן אֲחִיו; וְגַם הֵם בְּסָפִינָה מִתְקַנְיִם אֶת רִשְׁתוֹתֵיהֶם.

כ : וַקְּרָא לָהֶם, וּמִיד עָזְבוּ אֶת זְבֻדֵּיהֶם בְּסָפִינָה עִם הַשִּׁכְרִים וְהִלְכוּ אַחֲרָיו.

כא : וְכֹאֲשֶׁר נָכַס לְכַפֵּר נַחוּם, מִיד לָמַד בַּשְּׂבָתוֹת בְּבֵיתִי כְּגִסְיֹתֵיהֶם.

כב : וַיְתַמְּהִים הָיוּ עַל תּוֹרָתוֹ, כִּי לָמַד אוֹתָם כִּבְעַל סִמְכוֹת וְלֹא כְּסוֹפְרֵיהֶם.

כג : וְהָיָה בְּבֵית הַכְּנָסֶת שְׁלֹהֶם אִישׁ שֶׁהִיָּתָה בּוֹ רוּחַ טְמֵאָה; וְהוּא צָעַק

כד : וְאָמַר: מַה לָּנוּ וְלָךְ יִשׁוּעַ הַנָּצְרִי? בָּאתָ לְהַאֲבִידֵנוּ? אֲנִי יוֹדֵעַ מִי אָתָּה, קְדוֹשׁ הָאֱלֹהִים!

כה : וַנִּעֲצֵר בּוֹ יִשׁוּעַ וְאָמַר: סִכַּר פִּיךָ וְצָא מִמֶּנּוּ.

כו : וְהִטִּילָה אוֹתוֹ הָרוּחַ הַטְּמֵאָה, וַצָּעֲקָה בְּקוֹל גָּדוֹל וַיִּצָּאָה מִמֶּנּוּ.

כז : וְהִתְפַּלְאוּ כָּלֶם וַשָּׂאֻלוּ זֶה אֶת זֶה לֵאמֹר: מַה זֹּאת? וַיִּמְהִי הַתּוֹרָה הַחֲדָשָׁה הַזֹּאת, שֶׁבְּסִמְכוֹת אֶפְלוּ עַל הַרוּחוֹת הַטְּמֵאוֹת הוּא מִצְוֶה וְהֵן נִשְׁמָעוֹת לוֹ?

כח : וּמִיד יָצָא שְׁמֵעוֹן בְּכָל אֲזוֹר הַגָּלִיל.

כט : וַיִּצְאוּ מִבֵּית הַכְּנָסֶת וּבָאוּ לְבֵית שְׁמֵעוֹן וְאַנְדְּרָאוֹס, עִם יַעֲקֹב וַיּוֹחָנָן.

ל: ונחמנה דשמעון רמיא הנות באשתא.
ואמרו לה עליה.

לא: וקרב אחיה באידה ואקימה. ומחדא
שבקתה אשתא. ומשמשא הנות להון.

לב: ברמשא דין במערבי שמשא. איתיו
לונה פלהון אילין דבישאית עבידין ודינא.
לג: ומדינתא קלה פנישא הנות על פרעא.

לד: ואסי לסגיאא דבישאית עבידין הון
בכורהנא משחלפא. ודינא סגיאא אפק. ולא
שבק הון להון לדינא דנמללון מטל דידעין
הון לה.

לה: ובצפרא קדם קם טוב. ואול לאתרא
חורבא. ותמן מצלא הון.

לו: ובעין הון לה שמעון ודעמה.

לז: וכד אשכחיה. אמרין לה: פלהון
אנשא בעין לך.

לח: אמר להון: הלכו לקורינא ולמדינתא
דקריבן. דאף תמן אכרו. להדא גיר איתית.
לט: ומכרו הון בכלהין פנושתהון בכלה
גלילא. ומפק שאדא.

מ: ואתא לונה גרבא ונפל על רגלוהי.
ובעא הון מנה ואמר לה: אן צבא אנת.
משכח אנת למדכיותי.

מא: הו דין ישוע אתרחם עלוהי. ופשט
אידה. קרב לה ואמר: צבא אנא. אתדבא.
מב: ובה בשעתא. אול מנה גרבה.
ואתדפי.

מג: וכאא בה. ואפקה.

מד: ואמר לה: חזי למא לאנש אמר
אנת. אלא ול חנא נפשך לכהנא. וקרב
קורבנא חלף מדכיתך איפנא דפקד מושא
לסהדותהון.

מה: הו דין בד נפק. שרי הון מכרו סגי

טז: וכד מהלך תדרי ימא דגלילא. חנא
לשמעון ולאנדראוס אחוהי דרמין מצידתא
במא. איתיהון הון גיר צידא.

יז: ואמר להון ישוע: תו פתרי. ואעבדכון
ציידא דבנינשא.

יח: ומחדא שבקו מצידתהון. ואולו
בתרה.

יט: וכד עבר קליל. חנא ליעקוב בר זבדי
וליתנן אחוהי ואף להון בספינתא דמתקנין
מצידתהון.

כ: וקרא אנון. ומחדא שבקו לזבדי
אבוהון בספינתא עם אגירא. ואולו בתרה.
כא: וכד על לכפר נחום. מחדא מלף הון
בשבא בכנושתהון.

כב: ותמיהין הון ביולפנה. מלף הון להון
גיר איך משלטא. ולא איך ספריהון.

כג: ואית הון בכנושתהון גברא דאית
הון בה רוחא טמאתא. וקעא.

כד: ואמר: מא לן ולך ישוע נצרינא. איתית
למובדותן. דע אנא לך מן אנת. קדישה
דאלהא.

כה: וכאא בה ישוע ואמר: סכור פומך.
ופוק מנה.

כו: ושרתה רוחא טנפתא. וקעת בקלא
רמא. ונפקת מנה.

כז: ואתדמרו פלהון. ובעין הון חד עם חד
ואמרין: דמנא חי הדא. ומנא הו יולפנא
חדתא. דבשולטנא ואף לרוחא טנפתא פקד
ומשתמען לה.

כח: ומחדא נפק טבה בכלה אתרא
דגלילא.

כט: ונפקו מן פנושתא. ואתו לביתה
דשמעון ודאנדראוס עם יעקוב ויוחנן.

את האלהים באמרם: מעולם לא ראינו כזאת!

יג: ויצא שוב אל שפת הים, וכל ההמון באו אליו והוא למד אותם.

יד: וכאשר עבר, ראה את לוי בן-חלפי יושב בבית המכס, ואמר לו: בוא איתי. והוא קם והלך אחריו.

טו: והנה כשהסב בביתו, מוכסים וחוטאים רבים הסבו עם ישוע ועם תלמידיו, פי היו רבים ובאו אחריו.

טז: והסופרים והפרושים כראותם שהוא אוכל עם מוכסים ועם חוטאים, אמרו לתלמידיו: מדוע עם מוכסים וחוטאים הוא אוכל ושותה?

יז: באשר שמע ישוע, אמר להם: אין הבריאים צריכים לרופא, אלא החולים מאד. לא באתי לקרא לצדיקים אלא לחוטאים.

יח: ותלמידיהם של יוחנן ושל הפרושים היו צמים. ובאו ואמרו לו: למה התלמידים של יוחנן ושל הפרושים צמים, ותלמידך שלך אינם צמים?

יט: אמר להם ישוע: האם יכולים בני החפה לצום בעוד החתן עמם? לא!

כ: אך יבואו ימים שילקח החתן מהם. אז יצומו ביום ההוא.

כא: אין איש שם טלאי חדש ותופר אותו על בגד בלוי, פן יגרע מלואו החדש מן הבלוי ויהיה קרע גדול יותר.

כב: ואין איש שם יין חדש בנאדות בלויים, פן יבקע היין את הנאדות, והנאדות יאבדו והיין ישפך; אלא שמים יין חדש בנאדות חדשים.

כג: וכאשר הלך ישוע בשבת בין

להפגס לעיר בגלוי, אלא היה בחוץ במקום שומם; ובאו אליו מכל מקום.

פרק ב

א: לימים שוב נכנס ישוע לכפר נחום.

ב: וכאשר שמעו כי הוא בבית, התקהלו רבים עד כי לא היה יכול להכיל אותם, אף לא לפני הפתח, והוא דבר אתם דבר.

ג: ובאו אליו והביאו לו משתק, נשא בין ארבעה.

ד: ומפינו שלא יכלו להתקרב אליו בגלל ההמון, עלו על הגג והסירו את תקרת המקום שהיה בו ישוע, והורידו את המטה ששכב בה המשתק.

ה: באשר ראה ישוע את אמונתם, אמר למשתק: בני, נסלחו לך חטאך.

ו: היו שם כמה סופרים ופרושים שישבו, וחשבו בלבבם:

ז: מדוע מדבר זה גדות? מי יכול לסלח חטאים מלבד אלהים האחד?

ח: אבל ישוע ידע ברוחו שאת אלה חושבים הם בלבבם, ואמר להם: מדוע חושבים אתם את אלה בלבבכם?

ט: מה קל יותר, לומר למשתק נסלחו לך חטאך, או לומר קח את מטתך והתהלך?

י: אך למען תדעו כי מסמך הוא בן-האדם בארץ לסלח חטאים, — אמר למשתק —

יא: לך אומר אני: קום, קח את מטתך ולך לביתך!

יב: והוא קם בו ברגע, ולקח את מטתו ויצא לעיני כלם, עד כי התפלאו כלם ושבו

ונשפחון לאלהא כד אמרין: דלא ממתום חזין
הכנא.

צחחא ב

יג: ונפק חוב לנת ימא. וכלה פנשא אחין
הנו לנתה. ומלף הנו להון.

יד: וכד עבר חזא ללוי בר חלפי דיתב בית
מכסא. ואמר לה: תא בתרי. וקם אול בתרה.
טו: והנא דכד סמך בביתה. סגיאא מכסא
וחטיא סמיכין הנו עם ישוע ועם תלמידוהי
איתיהון הנו גיר סגיאא. ואתו בתרה.

טז: וספרא ופרישא כד חזאוהי דלעס עם
מכסא ועם חטיא. אמרו לתלמידוהי: מנו עם
מכסא וחטיא לעס ושחא.

יז: כד שמע דין ישוע אמר להון: לא
סניקין חלימא על אסיא. אלא אילין דביש
ביש עבידין. לא אחית דאקרא לזדיקא. אלא
לחטיא.

יח: תלמידוהי דין דיוחנן ודפרישא צימין
הנו. ואתו אמרין לה: למנא תלמידוהי דיוחנן
ודפרישא צימין. ותלמידין דילך לא צימין.
יט: אמר להון ישוע: למא משכחין בנזיה
דגנונא כמא דחתנא עמהון הו דנצומון. לא.
כ: גאתון דין יומתא דמא דאשתקל חתנא
מנהון. הידין נצומון בהו יומא.

כא: לא אנש רמא אורקעתא חדתא
וחאט על מנא בליא. דלא נסבא מליחה הי
חדתא מן בליא. והוא סדקא יתירא.

כב: ולא אנש רמא חמרא חדתא בוקא
בליתא. דלא חמרא מצרא לזקא. וזקא אבדן.
וחמרא מתאשד. אלא רמין חמרא חדתא
בוקא חדתתא.

כג: והנא דכד אול ישוע בשבתא בית
ורעא. תלמידוהי מהלכין הנו ומלגין שבלא.

ואטבה למלתא. איפנא דלא נשפח הנו ישוע
גליאית דנעול למדינתא. אלא לבר הנו
באתרא חורבא. ואחין הנו לנתה מן כל דופא.

קפלאון ב

א: ועל חוב ישוע לכפר נחום ליומתא.
ב: וכד שמעו דבביתא הו. אתפנשו
סגיאא. איפנא דלא אשפח אחד אנון אף לא
קדם תרעא. וממלל הנו עמהון מלתא.
ג: ואתו לנתה. ואיתיו לה משריא כד
שקילין לה בית ארבעא.
ד: ודלא אשפחו למתקברו לנתה מטל
פנשא. סלקו להון לאגרא וארימו תטלילא
דאתר דאיתוהי הנו ישוע. ושבוה לערסא
דרמא הנו כה משריא.

ה: כד חזא דין ישוע הימנותהון. אמר
להו משריא: ברי שביקין לך חטהיד.

ו: אית הנו דין תמן מן ספרא ופרישא
דיתבין. ומתרעין הנו בלבהון:

ז: דמנא הנא ממלל גודפא. מנו משפח
למשבק חטהיד. אלא אן חד אלהא.

ח: ישוע דין ידע ברוחה דהלין מתרעין
בנפשהון. ואמר להון: מנא מתרעין אנתון
הלין בלבכון.

ט: אידא פשיקא. למאמר למשריא:
דשביקין לך חטהיד. או למאמר: קום שקול
ערסך והלך.

י: דתרעון דין דשליט הו ברה דאנשא
בארעא למשבק חטהיד. אמר למשריא:

יא: לך אמר אנא. קום שקול ערסך. וזל
לביחך.

יב: וקם בר שעתה. ושקל ערסה. ונפק
לעין פלהון. איפנא דנתדמרון פלהון.

ומצור ומצידון — המונים רבים אשר שמעו את כל אשר עשה, באו אליו.

ט: ואמר לתלמידיו שיקרבו אליו ספינה בגלל ההמונים, כדי שלא ילחצוהו;

י: כי רפא רבים, עד כי התנפלו עליו כדי לגנוע בו.

יא: ואלה אשר היו להם נגעי רוחות טמאות, כראותם אותו, נפלו וצעקו באמרם: אפה הוא בן-האלהים!

יב: והוא גער בהם הרבה שלא יגלוהו.

יג: ועלה אל ההר וקרא לאלה אשר רצה, ובאו אליו.

יד: ובחר שנים-עשר שיהיו אתו, אשר ישלח אותם להכריז,

טו: ואשר תהיה להם סמכות לרפא חולים ולגרש שדים;

טז: וכנה את שמעון בשם פיפא;

יז: ואת יעקב בן-זבדי ואת יוחנן אחי יעקב קבץ להם את השם בני רגש, דהינו בני רעם;

יח: ואנדראוס, ופיליפוס, ובר-תלמי, ומתי, ותאומא, ויעקב בן-חלפי, ותדי, ושמעון הקנאי,

יט: ויהודה סכריוטה אשר מסרו.

כ: ובאו הביתה, ושוכן התקבלו המונים, עד כי לא יכלו לאכל לחם.

כא: ושמעון קרבו ויצאו לתפסו, כי אמרו: יצא מדעתו!

כב: והסופרים אשר ירדו מירושלים אמרו: בעל-זבוב בו, ועל-ידי ראש השדים מגרש הוא שדים.

כג: וקרא להם ישוע, ובמשלים אמר להם: איך יכול השטן לגרש את השטן?

הגורעים, היו תלמידיו מהלכים וקוטפים שבילים.

כד: ואמרו לו הפרושים: ראה מה עושים הם בשבת, מה שאינו מותר.

כה: אמר להם ישוע: האם מעולם לא קראתם מה עשה דוד כשהיה חסר ורעב, הוא ואלה אשר אתו?

כו: איך נכנס לבית האלהים — בקהיות אביתר הפהן הגדול — ואכל את לחם שלחן יהוה, אשר אינו מותר לאכילה אלא לכהנים, ונתן גם לאלה אשר היו אתו?

כז: ואמר להם: השבת למען האדם נבראה, ולא האדם למען השבת.

כח: לכן אדון הוא בן-האדם גם לשבת.

פֶּרֶק ג

א: ושוב נכנס ישוע לבית הכנסת; והיה שם איש אחד שידו יבשה.

ב: והשגיחו עליו, שאם ירפא אותו בשבת — יאשימוהו.

ג: ואמר לאיש אשר ידו יבשה: עמד באמצע!

ד: אמר גם להם: המתד בשבת לעשות טובה, או רעה? להחיות נפש, או לאבד? אף הם שתקו.

ה: והביט בהם כבעס, כשהוא מתעצב על קשי לבבם, ואמר לאיש: הושט ידך! והוא הושיט, והבריאה ידו.

ו: ויצאו הפרושים מיד עם אנשי הורדוס וטפסו עליו עצה, איך להאבדו.

ז: וישוע הלך עם תלמידיו אל הכים; ועם רב מן הגליל הלכו אחריו, ומיהודה

ח: ומירושלים ומאדום ומעבר הירדן

דיורדנן ומן צור ומן צידן. פנשא סגיא
דשמעו הון כל דעבר. אָתָּו לנתה.

ט: ואמר לתלמידוהי דנקרבון לה ספילתא
מטל פנשא. דלא נחבצוניהי.

י: סגיא גיר מאסא הָנָא עֲדמָא דנהון
נפלין עלוהי מטל דנתקרבון לה.

יא: ואילין דאית הון להון מחנתא דרוחא
טנפתא מא דחזאוהי. נפלין הון. וקעין
ואמרין: אנת הו ברה דאלהא.

יב: וסגי כאא הָנָא בהון דלא נגלוניהי.
יג: וסלק לטורא. וקרא לאילין דעבא.
ואתָּו לנתה.

יד: וגבא תרעסר. דנהון עמה ודנשדר
אנון דכרוזון.

טו: ודנהון שליטין דנאסון פריהא ונפקון
דינא.

טז: ושמי לשמעון שמא כאפא.

יז: וליעקוב בר זכדי וליוחנן אחוהי
דיעקוב. סם להון שמא בני רגשי דאיתוהי בני
רעמא.

יח: ואנדראוס. ופיליפוס. ובר תולמי.
ומתי. ותאומא. ויעקוב בר חלפי. ותדי.
ושמעון קנניא.

יט: ויהודא סכריוטא הו דאשלמה.

כ: ואתָּו לביתא. ואתפנשו פנשא תוב.
איכנא דלא נשכחון הון לחמא למאכל.

כא: ושמעו אחנויהי. ננפקו למאחדה.
אמרין הון גיר דמן הונה נפק.

כב: וספרא אילין דמן אורשלים נחתו
אמרין הון: בעלזבוב אית בה. וברשא ודינא
מפק דינא.

כג: וקרא אנון ישוע. ובמתלא אמר להון:
איכנא משכח סטנא לסטנא למפקו.

כד: ואמרין לה פרישא: חזי. מנא עבדין
בשבתא מדם דלא שליט.

כה: אמר להון ישוע: לא ממתום קריתון
מנא עבד דויד בר אסתנק. וכפן הו ודעמה.

כו: איכנא על לביתה דאלהא. בר אביתר
רב פהגא. ולחמא דפתורה דמריא אכל. הו

דלא שליט למאכל אלא אן לכהגא. ויחב אף
לאילין דעמה הון.

כז: ואמר להון: דשבתא מטל ברנשא
אתפריית. ולא הָנָא ברנשא מטל שבתא.

כח: מרה הו הקיל ואף דשבתא ברה
דאדשא.

קפלאון ג

א: ועל תוב ישוע לכנושתא. ואית הָנָא
חמן גברא חד דיבישא אידה.

ב: ונטרין הון לה. דאן מאסא לה בשבתא
נקטרגוניהי.

ג: ואמר להו גברא דיבישא אידה: קום
במצעתא.

ד: אמר דין אף להון: שליט בשבתא
למעבר דטב או דביש. נפשא למחיו או
למובדו. הון דין שתיקין הון.

ה: וחר בהון בחמתא בר פריא לה על
קשיות לבהון. ואמר להו גברא: פשוט אידך.
נפשט. ותקנת אידה.

ו: ונפקו פרישא בר שעתה עם דבית
הרודס. ומלכא נסבו עלוהי איכנא
דנבדוניהי.

ז: וישוע עם תלמידוהי אול לה לנת ימא.
ועמא סגיא מן גלילא נקפה הָנָא. ומן יהוד.

ח: ומן אורשלים ומן אדום ומן עברא

ב : ולמד אותם הרבה במשלים, ואמר בלמדו:

ג : שמעו; הנה יצא הזורע לזרע.

ד : וכאשר זרע, יש שנפל על-יד הדרך ובא עוף ואכל אותו.

ה : ואחר נפל על סלע, במקום שלא היתה אדמה רכה; ומיד צמח, מפני שלא היה עמק לאדמה.

ו : אבל כשנרחה השמש, נצרב; ומפנין שלא היה לו שרש, התיבש.

ז : ואחר נפל בין קוצים; ועלו הקוצים והחניקוהו ולא נתן פרי.

ח : אחר נפל על אדמה טובה; ועלה וגדל ונתן פרי — זה פי שלושים, זה פי ששים וזה פי מאה.

ט : ואמר: מי שיש לו אזנים לשמע, ישמע.

י : כאשר היו לבדם, שאלוהו הללו אשר אתו, יחד עם השנים-עשר, מה המשל שהוא. יא : ואמר להם ישוע: לכם נתן לדעת את סוד מלכות האלהים, אף לחיצוניים הכל במשלים יהיה,

יב : כדי שבראותם יראו ולא יראו, ובשמעם ישמעו ולא יבינו, פן ישובו ויסלחו להם חטאיהם.

יג : ואמר להם: אינכם יודעים את המשל הזה? ואיך תדעו את כל המשלים?

יד : הזורע שזרע, זרע את הדבר.

טו : אלה אשר על-יד הדרך, אלה הם שזנרע בהם הדבר; וכאשר שמעו, מיד בא השטן ולוקח את הדבר שזנרע בלבכם.

טז : והללו שזנרעו על הסלע, אלה הם

כד : שהרי אם מלכות תתפלג נגד עצמה, לא תוכל לעמד המלכות ההיא.

כה : ואם בית יתפלג נגד עצמו, לא יוכל הבית ההוא לעמד.

כו : ואם השטן קם על עצמו והתפלג, אין הוא יכול לעמד, אלא שנה קצו.

כז : אין איש יכול להפגס לבית הגבור ולחטף את כליו, אלא אם פן קדם יכפת את הגבור. ואז יבז את ביתו.

כח : אמן אומר אני לכם, שכל החטאים והגדופים שיגדפו בני אדם יסלחו להם.

כט : אבל מי שיגדף את רוח הקדש, אין לו סליחה לעולם, אלא מחייב הוא לדין עולם; ל : מפני שאמרנו, רוח טמא הוא בו.

לא : וכאז אמו ואחיו ועמדו בחוץ, ושלחו לקרא אותו אליהם.

לב : ויושב היה סביבו ההמון, ואמרו לו: הנה אמך ואחייך בחוץ מבקשים אותך.

לג : וענה ואמר להם: מי היא אמי ומי הם אחי?

לד : והביט ביושבים לידו ואמר: הנה אמי והנה אחי!

לה : כי מי שיעשה את רצון אלהים — הוא אחי ואחותי ואמי.

פֶּרֶק ד

א : שוב החל ללמד על-יד הים; והתקהלו אליו המונים רבים, עד כי עלה וישב בספינה בים, וכל ההמון עמד על החוף על-יד הים.

ב: ומלך הָנָא להון במתלא סגִי. ואמר
הָנָא ביולפָּנָה.

ג: שִׁמְעוּ. הָא נפק זְרוּעָא לְמוֹרְעָא.

ד: וכד זרע. אֵית דְּנפִל על יד אורחא.
ואתת פִּרְחָתָא ואכלתה.

ה: אחרנא דִּין נפל על שוּעָא. אֵיפָא דלית
הָנָא ארעא סגִי. ובר שְׁעָתָה בלִין. מטל דלית
הָנָא עומקא דארעא.

ו: כד דנח דִּין שִׁמְשָׁא. חָמָא. ומטל דלית
הָנָא לה עקרא. יָבֵשׁ.

ז: ונאחרנא נפל בית כּוּפָא. וסלקו כּוּפָא
וחנקוהי. ופארא לא יָבֵשׁ.

ח: אחרנא דִּין נפל על ארעא טבְּחָא.
וסלק זרְכָא ויָאֵב פֶּאֶרָא. אֵית דַּתְלָתִין. ואֵית
דַּשְׁתִּין. ואֵית דַּמָּא.

ט: ואמר הָנָא: מִן דַּאִית לָה אֲדִנָּא
דנשמע. נשמע.

י: כד הָנוּ דִּין בַּלְחוּדִיהוֹן. שְׁאֵלוּהִי הָנוּן
דַּעֲמָה עִם תַּרְעִסְרַתָּה מַתְלָא הָו.

יא: ואמר להון יְשׁוּעָא: לכוּן יְהִיב לַמַּדְעָא
אַרְצָא דמלכּוּתָה דאַלְהָא. לְבָרִיא דִּין פִּל מַדְם
בַּמַּתְלָא הָוָא.

יב: דכד חֲזִין נחזון ולא נחזון. וכד שְׁמַעִין
נשמעון ולא נסתכלון. דלמָא נתפנון
ונשתבקון להון חֲטִיָּהוֹן.

יג: ואמר להון: לָא דַּעֲיִן אַתְמוֹן לָה
למַתְלָא הָנָא. ואֵיפָנָא כְּלָהוֹן מַתְלָא תַדְעוֹן.

יד: זְרוּעָא דִּזְרַע מַלְתָּא זִרְעָא.

טו: הָלִין דִּין דַּעַל יד אורחא. הָלִין אֲנוֹן
דמוֹדְרַעָא בַּהוֹן מַלְתָּא. וּמָא דַּשְׁמַעוּ מַחְדָּא
אַתָּא סְטָנָא. וּשְׁקַל לָה לַמַּלְתָּא דִּזְרִיעָא
בַּלְבָּהוֹן.

טז: וְהָנוּן דַּעַל שׁוּעָא אֲזַדְרַעוּ. הָלִין אֲנוֹן

כד: אֵן מַלְכוּתָא גִיר עַל נַפְשָׁה תַתְּפִלָּג.
לָא מַשְׁפָּחָא לַמָּקָם מַלְכוּתָא הִי.

כה: ואֵן בֵּיתָא עַל נַפְשָׁה נַתְּפִלָּג. לָא
מַשְׁפָּח בֵּיתָא הִו לַמָּקָם.

כו: ואֵן הִו דַּסְטָנָא קָם עַל נַפְשָׁה וַאֲתַפִּלָּג.
לָא מַשְׁפָּח לַמָּקָם. אֲלָא חֲרַתָּה הִי.

כז: לָא אֲנֵשׁ מַשְׁפָּח לַנְּעוּל לְבֵית חֲסִינָא
וְנַחְטוּף מָאֲנוּהִי. אֲלָא אֵן לִוְקָדָם לַחֲסִינָא
גַּאסוֹר. וְהִידִין בֵּיתָה גַּבּוּז.

כח: אֲמִין אֲמַר אֲנָא לְכוּן: דְּכָלְהוֹן חֲטָהָא
וּגוֹדְפָא דִּנְגַדְפוֹן בִּנְיָשָׁא נַשְׁתַּבְּקוֹן לַהוֹן.

כט: מִן דִּין דִּנְגַדְף עַל רוּחָא דְקוּדְשָׁא. לִית
לָה שׁוּבְקָנָא לַעֲלָם. אֲלָא מַחֲיִב הִו לְדִינָא
דַּלְעָלָם.

ל: מַטְל דַּאֲמַרִּין הָנוּ: דְּרוּחָא טַנְפָּחָא אֵית
בָּהּ.

לא: ואֲתָו אֲמָה וַאֲחֹוהִי. קִימִין לְבַר.
וּשְׁדַרוּ דִּנְקְרוּנִיָּה לַהוֹן.

לב: יָחַב הָנָא דִּין חֲדְרוּהִי כְּנָשָׁא. וְאֲמַרו
לָה: הָא אֲמַר וַאֲחִיד לְבַר בָּעִין לָךְ.

לג: וַעֲנָא וְאֲמַר לַהוֹן: מִן הִי אֲמִי וּמִן אֲנוֹן
אַחִי.

לד: וְחַר בְּאַיְלִין דִּיתַפִּין לָנְתָה. וְאֲמַר: הָא
אַמִּי וְהָא אַחִי.

לה: מִן גִּיר דַּנְעַבְדַּ צְבִינָה דַּאֲלָהָא. הִוִּי
אַחִי וְחָתִי וְאֲמִי.

קפלאון ד

נחחא ג

א: תוב דִּין שְׂרִי הָנָא מֶלֶךְ עַל יד יִמָּא.
וַאֲתַכְּנָשׁוּ לָנְתָה כְּנָשָׁא סְגִיאָא. אֵיךְ דִּנְסַק נִתְב
לָה בַּסְפִּינָתָא בִּימָא. וְכָלָה כְּנָשָׁא קָאם הָנָא עַל
אַרְעָא עַל יד יִמָּא.

אֲשֶׁר בְּשִׁמְעֶם אֶת הַדְּבָר, מִיָּד מְקַבְּלִים אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה;

יז: וְאֵין לָהֶם שָׂרֵשׁ בְּקֶרֶבָם, אֲלֵא זִמְנִיִּים הֵם; וּכְבֹּא צָרָה אוֹ רְדִיפָה בְּגִלְל הַדְּבָר, מִהֵר נִכְשָׁלִים הֵם.

יח: וְהִלְלוּ שְׁנוֹרְעִים בֵּין קוֹצִים, אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָר,

יט: וְדָאֲגַת הָעוֹלָם הַזֶּה וּמְדִוְחֵי הָעֶשֶׂר וּשְׁאָר תַּאֲוֹת אַחֲרוֹת נִכְנָסוֹת וּמַחְנִיקוֹת אֶת הַדְּבָר וּבְלִי יֵהֵא.

כ: וְהִלְלוּ שְׁנוֹרְעוֹ בְּאֲדָמָה טוֹבָה, אֵלֶּה הֵם הַשּׁוֹמְעִים אֶת הַדְּבָר וּמְקַבְּלִים, וְנוֹתְנִים פְּרִי — פִּי שְׁלוֹשִׁים, וּפִי שִׁשִּׁים וּפִי מָאָה.

כא: וְאָמַר לָהֶם: הָאֵם בָּאָה הַמְּנוּרָה כְּדִי שְׁתּוֹשֵׁם תַּחַת הַסָּאָה אוֹ תַּחַת הַמָּטָה? הֲלֹא עַל כֵּן תּוֹשֵׁם?

כב: כִּי אֵין דְּבָר נִסְתָּר שְׁלֹא יִתְגַּלֶּה, וְאֵין דְּבָר נִסְתָּר אֲשֶׁר אֵינוֹ מִתְגַּלֶּה.

כג: אִישׁ אִם יֵשׁ לוֹ אֲזִנִּים לְשִׁמְעַ, יִשְׁמַע.

כד: וְאָמַר לָהֶם: רְאוּ מָה אִתָּם שׁוֹמְעִים. בְּמִדָּה שְׁאִתָּם מוֹדִידִים נִמְדָּד לָכֶם, וּמִתּוֹסֵף לָכֶם — לָכֶם אֲשֶׁר שׁוֹמְעִים;

כה: כִּי מִי שִׁישׁ לוֹ, יִנָּתֵן לוֹ; וּמִי שְׁאֵין לוֹ, גַּם מִה שִׁישׁ לוֹ יִלְקַח מִמֶּנּוּ.

כו: וְאָמַר: כֵּךְ הִיא מַלְכוּת הָאֱלֹהִים: כְּאִישׁ אֲשֶׁר יִטִּיל זֶרַע בְּאֲדָמָה,

כז: וְיִישֵׁן וְיִקּוֹם בְּלִילָה וּבַיּוֹם, וְהַזֶּרַע יִצְמַח וְיִגְדֵּל בְּעוֹד שֶׁהוּא אֵינוֹ יוֹדַע;

כח: שֶׁהָרִי הָאֲדָמָה מְבִיאָה אֶת הַפְּרִי, וַתַּחֲלֶה מִתְהוּהָ עֶשֶׂב, וַאֲחֲרָיו הַשְּׁבֵלֶת, וּבִסּוֹף הַחֹטָה הַשְּׁלֵמָה בַּשְּׁבֵלֶת.

כט: וְכֹאֲשֶׁר בָּשַׁל הַפְּרִי, מִיָּד בָּא הַמַּגָּל, כִּי הִגִּיעַ הַקָּצִיר.

ל: וְאָמַר: לְמָה נִדְּמָה אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים? וּבִאֲיֹזָה מָשַׁל נִמְשָׁלָנָה?

לא: כַּגִּיגִיר חֲרָדֵל הִיא, שְׂפָאֲשֶׁר נִזְרַע בְּאֲדָמָה, קָטָן הִיָּה מִכָּל הַזֵּרְעִים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.

לב: וְלֵאחֶר שְׁנוֹרַע הוּא עוֹלָה וְנִנְעָשָׂה גָדוֹל מִכָּל הַשִּׁיחִים וְעוֹשָׂה עֲנָפִים גָּדוֹלִים, עַד אֲשֶׁר הָעוֹף יָכוֹל לִשְׁפֹךְ בְּצֵלוֹ.

לג: בְּמִשְׁלֵים כָּאֵלֶּה דְּבָר אִתָּם יִשׁוּעַ, מִשְׁלִים כָּכָל שִׁיכְלוֹ לְשִׁמְעַ.

לד: וּבְלִי מִשְׁלִים לֹא דְבָר אִתָּם, אֲבָל לְתַלְמִידָיו בֵּינוֹ לְבִינָם בָּאֵר כָּל דְּבָר.

לה: וּבַיּוֹם הַהוּא, בְּעֶרְבֹ, אָמַר לָהֶם: הִבֵּה נַעֲבֵר אֶל מַעְבַּר לֵים.

לו: וַעֲזַב אֶת הַהֲמוֹנִים, וְהִסִּיעוּהוּ כִּשְׁהוּא בִּסְפִינָה. וּסְפִינוֹת אַחֲרוֹת הָיוּ אִתָּם.

לז: וְנַעֲזֹרָה סַעְרָה גְדוֹלָה רוּחַ, וְהַגְלִים שִׁטְפוּ לִסְפִּינָה, וּקְרֹבָה הָיְתָה לְהִתְמַלֵּא.

לח: אַךְ הוּא יִשׁוּעַ הָיָה יֹשֵׁן עַל פֶּר בִּירְכַתִּי הַסְפִּינָה. וּבֹאֵו וְהִעִירוּהוּ וְאָמְרוּ לוֹ: רַבֵּנוּ, לֹא אִכְפַּת לָךְ שְׂאֲנִיָּהֵנוּ אוֹבְדִים?

לט: וְהוּא קָם, וּגָעַר בְּרוּחַ וְאָמַר לֵים: דָּם! עֲצֹר! וּפְסָקָה הַרוּחַ, וְהִיתָה דְּמָמָה גְדוֹלָה.

מ: וְאָמַר לָהֶם: מַדּוּעַ מַפְחִידִים אִתָּם כֵּךְ? וּמַדּוּעַ אֵין בָּכֶם אֲמוּנָה?

מא: וְהֵם פָּחְדוּ פַּחַד רַב וְאָמְרוּ זֶה אֵל זֶה: מִיֵּהוּ אֲפּוֹא זֶה שְׁהִרְוֹחוֹת וְהֵים נִשְׁמָעִים לוֹ?

פֶּרֶק ה

א: וּבָא אֶל מַעְבַּר לֵים, לְאֶרֶץ הַגִּלְיָאִים.

ב: וּכְשִׁעֲצָא מִן הַסְפִּינָה, פָּגַשׁ בּוֹ מִבֵּית

דמא דשמעו מלתא. מחדא בחדותא מקבלין לה.

יז: ולית להון עקרא בנפשהון. אלא דובנא אנון. ומא דהוא אולצנא או רדופיא מטל מלתא. עגל מתפשלין.

יח: והנון דבית פובא מזרעין. הלין אנון אלין דשמעו מלתא.

יט: ורניא דעלמא הנא וטועי דעותרא ושרפא דרגיגתא אחרניתא עאלן. חנון לה למלתא. ונדלא פארא הויא.

כ: והנון דבארעא טבתא אודרעו. הלין אנון דשמעין מלתא ומקבלין ויהבין פארא בתליתין. ובשתיין. ובמאא.

כא: ואמר להון: דלמא אתא שרגא. דתחית סאתא נתתסים או תחית ערסא. לא הוה דעל מנרתא נתתסים.

כב: לית גיר מדם דטשא דלא נתגלא. ולא הוה בטושיא ולא מתגלא.

כג: אן אנש אית לה אדנא דנשמע. נשמע.

כד: ואמר להון: חזו מנא שמעין אלתון. בהי פילתא דמכילין אלתון. מתתכיל לכון ומתפוסף לכון לאילין דשמעין.

כה: מן דאית לה גיר נתיקב לה. ומן דלית לה אף הו דאית לה נשתקל מנה.

כו: ואמר הוה: הכנא הו מלכותא דאלהא. איך אנש דנרמא ורעא בארעא.

כז: ונדמדך. ונקום בלליא ובאיממא ורעא גרפא וגארך. פד הו לא ידע.

כח: ארעא גיר מיתא לה לפארא ולוקדם הוה עסבא. ובתרה שבלא. אחרית דין חסותא משמליתא בשבלא.

כט: מא דשמן דין פארא. מחדא אתיא

מגלא. דמטי חצדא.

ל: ואמר: למנא נדמיה למכותא דאלהא. ובאינא מתלא נמתליה.

לא: איך פרדתא הו דחרדלא. הו דמא דאזרעת בארעא. ועוריא הו מן פלהון זרענא דעל ארעא.

לב: ומא דאזרעת. סלקא והויא רפא מן פלהון זרקונא. ועבדא סופא רורכתא. איך דתשפח דבטללה פרחתא תשפן.

לג: במתלא דאיך הלין ממלל הוה עמהון ישוע מתלא איך דמשפחין הוה למשמע.

לד: ונדלא מתלא לא ממלל הוה עמהון. לתלמידוהי דין בינוהי ולהון מפשק הוה כל מדם.

לה: ואמר להון בהו יומא ברמשא: נעבר לן לעבכא.

לו: ושבק לכנשא. דברוהי פד בספינתא הו. וספינא אחרניתא אית הו עמהון.

לז: והוה עלעלא רבתא ורוחא. וגללא נפלין הוה בספינתא. וקריבא הוה דתתמלא.

לח: הו דין ישוע על בסדיא דמך הוה בחרתה דספינתא. ואףו אקיוהי ואמרין לה:

רבן. לא בטיל לך דאבדין אנון.

לט: וקם וכאא פרוחא. ואמר לימא: שלי. וגיר אלת. ושליח רוחא. והוה נוחא רפא.

מ: ואמר להון: למנא דחולתנין אלתון הכנא. ולמנא לית בכון הימנוותא.

מא: ודחלו דחלתא רבתא. ואמרין הוה חד לחד: מנו כי הנא. דרוחא וימא משתמעין לה.

קפלאון ה

א: ואףא לעבכא דימא לאתרא דגדריא.

ב: וכד נפק מן ספינתא. פגע בה מן בית

טז : וספרו להם הללו שראו, איך קנה לאחוז השדים, וגם על החזירים.

יז : והחלו מבקשים ממנו שילך לו מתחומם.

יח : וכאשר עלה לספינה, בקש ממנו זה שיהיו בו השדים להיות אתו.

יט : ודא הניח לו, אלא אמר לו: לך לביתך אל אנשיך, וספר להם מה שעשה לך יהוה ושרחם עליך.

כ : והלך והחל מכריז בעשר הערים מה שעשה לו ישוע, וכלם תמהו.

כא : וכאשר עבר ישוע בספינה אל מעבר לים, שוב נאספו אליו המונים רבים בהיותו על-יד הים.

כב : ובא אחד ששמו יואנש, מראשי בית הכנסת: וכאשר ראהו, נפל לרגליו

כג : ובקש ממנו מאד ואמר לו: בתי חולה מאד. בוא נא שים ידך עליה, ותבריא ותחיה.

כד : והלך ישוע אתו, ודבק אליו המון רב ודחקוהו.

כה : ואשה אחת שהיתה בזבדס שתיים-עשרה שנה —

כו : אשר סבלה הרבה מרופאים רבים והוציאה כל מה שהיה לה, ומאומה לא נעזרה אלא אף סבלה עוד יותר —

כז : כאשר שמעה על ישוע, באה מאחריו בדחק ההמון ונגעה בלבושו;

כח : כי אמרה, אף אם בלבושו אגע, אחיה.

כט : ומיד יבש מקור דמה! והרגישה

הקברות איש אשר רוח טמאה בו;

ג : והוא גר היה בבית הקברות, ואיש לא היה יכול לכבל אותו בשלשלאות,

ד : משום שכל אימת שנכבל בכבלים ובשלשלאות, היה שובר את השלשלאות ומנתק את הכבלים, ואיש לא היה יכול להכניעו.

ה : ובכל עת, בלילה וביום, היה בבית הקברות ובהרים, והיה צועק ופוצע את עצמו באבנים.

ו : כאשר ראה את ישוע מרחוק, רץ והשתחוה לו,

ז : וצעק בקול גדול ואמר: מה לי ולך, ישוע בן אל עליון? משביע אני אותך באלהים שלא תענני.

ח : כי אמר לו, צאי מן האדם רוח טמאה!

ט : ושאל אותו: מה שמך? אמר לו: לגיון שמנו, כי רבים אנחנו.

י : ובקש ממנו הרבה שלא ישלחהו אל מחוץ לאזור.

יא : היה שם, אצל ההר, עדר חזירים גדול — רועה.

יב : ובקשו ממנו השדים ואמרו: שלחנו אל החזירים כדי שנכנס בהם.

יג : והרשה להם. ויצאו הרוחות הטמאות הללו ונכנסו בחזירים; ורץ העדר אל הצוק ונפל לים, כאלפים, ונחנקו במים.

יד : והללו שרעו אותם ברחו, ואמרו בעיר וגם בכפרים. ויצאו לראות מה שהיה,

טו : ובאו אל ישוע וראו את אחוז השדים לבוש ושפוי ויושב — הוא שהיה בו הלגיון — ופחדו.

קבורא גברא דאית בה רוחא טנפתא.

ג: ועמר הָנָא בית קבורא. ובששלתא
אָנֶשׁ לא משבח הָנָא למאסרה.

ד: מטל דכל אַמְתִּי דבסוטמא ובששלתא
מתאָסר הָנָא. ששלתא מתבר הָנָא וסוטמא
מפסק הָנָא. ולא אָנֶשׁ משבח הָנָא למכבשה.

ה: ובכלזבן בללָא ובאיממא בבית
קבורא ובטורא איתוהי הָנָא. וקעא הָנָא
ומצלף נפשה בכאפא.

ו: בד חזא דין לישוע מן רוחקא. רהט
סגד לה:

ז: וקעא בקלא רמא ואמר: מא לי ולך
ישוע ברה דאלהא מרימא. מומא אָנָא לך
באלהא דלא תשנקי.

ח: אָמַר הָנָא לה גיר: פוק מן ברנשא
רוחא טנפא.

ט: ושאלה: איכנא שמך. אָמַר לה: לגיון
שמן. מטל דסגינא חנן.

י: ובקעא הָנָא מנה סגי דלא נשדויהי לבר
מן אתרא.

יא: אית הָנָא דין תמן לות טורא בקרא
רבחא דחזירא דרעא.

יב: ובצעין הָנוּ מנה הָנוּ שאדא ואמרין:
שדרין על הָנוּ חזירא. דבהון נעול.

יג: ואפס להון. ונפק רוחא הלין טנפתא.
ועל בחזירא. ורהטת הִי בקרא לשקיפא
ונפלת בימא. איך תרין אלפין. ואתחנקו
בימא.

צחחא ד

יד: והָנוּ דרעין הָנוּ להון ערקו. ואמרו
במדינתא ואף בקוריא. ונפקו למחזא מָדָם
דהָנָא.

טו: ואָתּוּ לות ישוע. ונתזאוהי לקו

דשאדוהי בד לביש ומנכף ויתב. הו דאית הָנָא
בה לגיון ודחלו.

טז: ואשפעיו להון הָנוּ דחזו. דאיכנא
הָנָא לקו דשאדוהי ואף על הָנוּ חזירא.

יז: ושריו בצעין מנה דנאול לה מן
תחומהון.

יח: וכד סלק לספינתא. בקעא הָנָא מנה הו
דשאדוהי דעמה נהוא.

יט: ולא שבקה. אלא אָמַר לה: ול לביתך
לות אָנֶשֶׁךְ. ואשתפא להון מָדָם דעבד לך
מריא ודאתרחם עליך.

כ: ואָוַל. ושרי מכרו בעסרת מדינתא
מָדָם דעבד לה ישוע. וכלהון תמיהין הָנוּ.

כא: וכד עבר ישוע בספינתא לקו עברא.
תוב אתכנשו עלוהי כנשא סגינא. בד איתוהי
על ד ימא.

כב: ואָתּא חד דשמה יאָרֶשׁ מן רבי
כנושתא. וכד חזיה. נפל לות רגלוהי.

כג: ובקעא הָנָא מנה סגי ואמר לה: ברחי
בישאית עבדא. תא סים איך עליה.
ותתחלם ותחא.

כד: ואָוַל עמה ישוע. ודביק הָנָא לה
כנשא סגינא. וחבצין הָנוּ לה.

כה: אנתתא דין חזא דאיתיה הָנוּת
במרדיתא ודמא שנין תרמעסרא.

כו: אידיא דסגי סבלת מן אָסוּתא סגינא.
ואפקת פלמָדָם דאית לה. ומָדָם לא אתעדרת.
אָלָא אף יתיראית אתאלצת.

כז: בד שמעת על ישוע. אָתּת בחבצא
דכנשא מן בסתרה. וקרבת ללבושה.

כח: אָמַר הָנוּת גיר: דאָפֶן ללבושה
קרבא אָנָא. חזא אָנָא.

כט: ומחזא יבשת מעינא ודמָה. וארגשת

בגופה שגורפאה מנגעה.

ל: אבל ישוע מיד ידע בנפשו שגבורה יצאה ממנו, ופנה אל ההמון ואמר: מי נגע בבגדי?

לא: אמרו לו תלמידיו: אתה רואה את ההמונים דוחקים אותך, ואתה אומר 'מי נגע בי'?

לב: והביט לראות מי עשה זאת.

לג: והאשה, מפחדת ורועדת — פי ידעה מה שנועשה לה — באה ונפלה לפניו, ואמרה לו את כל האמת.

לד: אך הוא אמר לה: בתי, אמינותך החיתה אותך. לכי לשלום והי בריאה מנגעך. לה: עודנו מדבר ובאו מביתו של רב בית הכנסת ואמרו: בדרך מטה. למה אפוא מטריח אתה את המורה?

לו: ישוע שמע את הדבר שאמרו, ואמר לרב בית הכנסת: אל תירא; רק האמן. לי: ולא הניח לאיש ללכת עמו, אלא לשמעון פיפא וליצקב ואחי יצקב. לח: ובאו לביתו של רב בית הכנסת, וראה שהם בהולים ובוכים ומיללים.

לט: ונכנס ואמר להם: מה אתם בהולים ובוכים? הנערה לא מטה, אלא ישנה היא. מ: והם צחקו לו. ברם הוא ישוע הוציא את כלם, ולקח את אבי הנערה ואת אמה ואת הללו אשר אתו, ונכנס למקום ששכבה בו הנערה.

מא: ואחז בידה של הנערה ואמר לה: נערה, קומי!

מב: ובו ברגע קמה הנערה והתהלכה; שהרי היתה בת שתים-עשרה שנה. והם התפלאו פליאה רבה.

מג: וצוה עליהם בתקף לבל ידע זאת איש, ואמר שיתנו לה לאכל.

פרק ו

א: ויצא משם ובא לעירו, ותלמידיו הלכו אחריו.

ב: וכשהיתה השבת, החל ללמד בבית הכנסת; ורבים ששמעו, התפלאו ואמרו: מאין לו לזה אלה? ואיזו היא החכמה שנתנה לו, שגבורות כאלה נעשות על-ידו?

ג: האין זה הנגר בן מרים, ואחי יצקב ויוסי ויהודה ושמעון? והנה האין אחיותיו כאן איתנו? והם נכשלו בו.

ד: ואמר להם ישוע: אין נביא נקלה אלא בעירו ובין קרוביו וביתו.

ה: ולא היה יכול לעשות שם אף לא גבורה אחת, אלא רק על חולים מעטים שם ידו ורפא;

ו: ותמה היה על חסר אמינותם. והוא סבב בכפרים ולמד.

ז: וקרא לשנים-עשר והחל לשלח אותם שנים שנים, ונתן להם שלטון על הרוחות הטמאות לגרשן;

ח: וצוה אותם שלא יקחו מאומה לדרך וזולת מקל בלבד; לא תרמיל ולא לחם ולא נחשת בארנקיהם,

ט: אלא שינעלו סנדלים ולא ילבשו שתי כתנות.

י: ואמר להם: לאיזה בית שתפנסו, שם יהי עד אשר תצאו משם.

יא: וכל מי שלא יקבלו אתכם ולא ישמעו לכם, בעת צאתכם משם נערו את

מג: ופקד אנוך סגי דלא אנש נדע קרא.
ואמר דנתלון לה למלעס.

קפלאון ו

א: ונפק מן תמן ואקא למדינתא. ודביקין
הנו לה פלמידוהי.

ב: וכד הנת שבחא. שרי למלפו
בכנושפתא. וסגיאא ושמעו אתדמררו ואמרין
הנו: אימכא לה הלין להנא. ואידא הי
חכמתא דאתחבת לה. דחילא דאיך הלין
באקוהי נהוון.

ג: לא הוה הנא נגרא ברה דמרים.
ואחוהי דיעקוב דיוסא ודיהודא ודשמעון.

והא הא אחותה תנן לותן. ומתפשלין הנו בה.
ד: ואמר להון ישוע: לית נביא דצעיר
אלא במדינתה ובית אחינוהי ובביתיה.

ה: ולא משבח הוה דנעבד תמן אפלא חד
חילא. אלא אן דעל פריהא קליל סס אידה
ואסי.

ו: ומתדמר הוה בחסירות הימנותהון.
ומתפרך הוה בקוריא. פד מלך.

ז: וקרא לתרעסרתה. ושרי דנשדר אנוך
תרין תרין. ויאב להון שולטנא על רוחא
טנפתא דנפקון.

ח: ופקד אנוך דלא נשקלון מדם לאורחא
אלא אן שבטא בלחוד. לא תרמלא. ולא
לחמא ולא נחשא בכיסיהון.

ט: אלא נסאנון טלרא. ולא גלבשון
תרתי פותינגן.

י: ואמר להון: לאינא ביתא דעאלין
אנתון. תמן הנו עדמא דנפקין אנתון מן תמן.

יא: וכל מן דלא נקבלינכון ולא
נשמעונכון. מא דנפקין אנתון מן תמן. פצו

בפגרה דאתאסית מן מחותה.

ל: ישוע דין מחדא ידע בנפשה דחילא
נפק מנה. ואתפני לנת פנשא ואמר: מנו קרב
למאני.

לא: אמרין לה פלמידוהי: חווא אנת
לכנשא דחבצין לך. ואמר אנת מנו קרב לי.

לב: וחראר הוה. דנחזא מנו דא עבד.

לג: הי דין אנתא כד דחילא ורתיא.
דידעת מא דהוה לה. אנת נפלת קדמוהי.
ואמרת לה פלה שררא.

לד: הו דין אמר לה: פרתי. הימנותי
אחיתכי. ולי בשלמא. והייתי חלימא מן
מחותכי.

לה: ועד הו ממלל. אקו מן דבית רב
פנושפתא ואמרין: דברתך מיתת. למנא מפיל
מעמל אנת למלפנא.

לו: ישוע דין שמע למלתא דאמר. ואמר
להו רב פנושפתא: לא תדחל. בלחוד הימן.

לז: ולא שבק לאנש דנאזל עמה. אלא
לשמעון פאפא וליעקוב וליוחנן אחוהי
דיעקוב.

לח: ואקו לכיתא דהו רב פנושפתא. ונחזא
דרהיבין ודבין ומילין.

לט: ועל. ואמר להון: מנא רהיבין אנתון
ודבין. טלימא לא מיתת. אלא דמכא הי.

מ: ונחפין הנו עלוהי. הו דין ישוע אפק
לכלהון. ודבר לאבוה דטלימא ולאמה ולהון
דעמה. ועל לאיכא דרמא הנת טלימא.

מא: ואקו באידה דטלימא. ואמר לה:
טלימא קומי.

מב: ובר שעתה קמת טלימא ומהלכא
הנת. איתיה הנת גיר ברת שנין תרמעסרא.
ומתדמרין הנו דומרא רבא.

כג: וַנִּשְׁבַּע לָהּ: מַה שֶׁתִּבְקָשִׁי מִמֶּנִּי אֶתֵּן לָךְ, עַד חֲצִי מַלְכוּתִי.

כד: וְהִיא יֵצְאָה וְאָמְרָה לְאִמָּהּ: מַה אֲבָקֶשׁ מִמֶּנּוּ? אָמְרָה לָהּ: אֵת רֹאשׁ יוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל.
כה: וּמִיד נִכְנסָה בְּנִחְרָצוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ וְאָמְרָה לוֹ: אֲנִי רוֹצָה בְּזֶה הַרְגֵּעַ שֶׁתַּתֵּן לִי עַל צִלְחַת אֵת רֹאשׁ יוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל.

כו: וְהַתְּעַצֵּב הַמֶּלֶךְ מְאֹד, אָבַל בְּגִלְל הַשְּׂבוּעָה וּבְגִלְל הַמַּסָּבִים, לֹא רָצָה לְמַנֵּעַ מִמֶּנָּה.

כז: אֲלָא מִיד שָׁלַח הַמֶּלֶךְ זָקִיף וְצִוָּה שִׁיבִיָּא אֶת רֹאשׁוֹ שֶׁל יוֹחָנָן. וְהוּא הֵלֵךְ וְכָרַת אֶת רֹאשׁוֹ שֶׁל יוֹחָנָן בְּבֵית הָאֲסוּרִים,

כח: וְהִבִּיא וְנָתַן לַנְּעָרָה: וְהַנְּעָרָה נָתְנָה לְאִמָּהּ.

כט: וְשָׁמְעוּ תַלְמִידָיו, וַכֹּאוּ וּלְקַחוּ אֶת גּוֹפְתּוֹ, וְשָׂמוּהָ בְּבֵית קֶבֶר.

ל: וְהַתְּכַנְסוּ הַשְּׁלִיחִים אֶצֶל יֵשׁוּעַ וְאָמְרוּ לוֹ כָּל מַה שֶּׁעָשׂוּ וְכָל מַה שֶּׁלָּמְדוּ.

לא: וְאָמַר לָהֶם: בּוֹאוּ גֵלְךְ לַמַּדְבָּר לְבַדְּנִי וְנִחוּ מֵעַט: כִּי רַבִּים הָיוּ הַהוֹלְכִים וְכֹאִים וְלֹא הָיָה לָהֶם פָּנָאִי אֶפְלוּ לֵאכֹל.

לב: וְנִסְעוּ לַמָּקוֹם שׁוֹמֵם בְּסָפִינָה לְבַדִּים.
לג: וָרָאוּ אוֹתָם רַבִּים בְּצֹאתָם וְהִכִּירוּ אוֹתָם, וּבִיבֻשָּׁה רָצוּ מִכָּל הָעָרִים וְהַקְדִּימוּהוּ לְיֵשׁוּעַ.

לד: וַיֵּצֵא יֵשׁוּעַ, רָאָה אֶת הַהִמּוֹנִים הָרַבִּים וְרַחֵם עֲלֵיהֶם, כִּי דוֹמִים הָיוּ לְצֹאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶן רוּעָה. וְהֵחַל לְלַמֵּד אוֹתָם דְּבָרִים רַבִּים.

לה: וַיְכַשְׁהֵיהֶם הַשְּׁעָה מֵאַחֲרֵת, נִגְשׁוּ אֵלָיו תַּלְמִידָיו וְאָמְרוּ לוֹ: הַמָּקוֹם הַזֶּה שׁוֹמֵם וְהַשְּׁעָה מֵאַחֲרֵת.

הָאֲבָק אֲשֶׁר תַּחַת רַגְלֵיכֶם לְעִדּוֹת לָהֶם. וְאָמַן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שִׁיְהִיָּה נֹחַ לְסֶדוֹם וּלְעִמּוֹרָה בַּיּוֹם הַדִּין יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְעִיר הַהִיא.

יב: וַיֵּצְאוּ וְהִכְרִיזוּ לְמַעַן יִשְׁוּבוּ:
יג: וַגִּרְשׁוּ שָׂדִים רַבִּים, וּמִשְׁחוּ בְשֶׁמֶן חִילִים רַבִּים וּרְפְּאוּ אוֹתָם.

יד: וְשָׁמַע הוֹרְדוֹס הַמֶּלֶךְ עַל יֵשׁוּעַ — כִּי נֹדַע לוֹ שְׁמוֹ — וְאָמַר: יוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל קָם מִבֵּין הַמֵּתִים, לָכֵן גְּבוּרוֹת נַעֲשׂוֹת בּוֹ.

טו: אַחֲרֵים אָמְרוּ: אֵלֵיהֶו הוּא; וְאַחֲרֵים — נָבִיא הוּא, כְּאֶחָד מֵהַנְּבִיאִים.

טז: אָבַל כְּאֲשֶׁר שָׁמַע הוֹרְדוֹס, אָמַר: יוֹחָנָן אֲשֶׁר אֲנִי כְּרַמִּי אֶת רֹאשׁוֹ — הוּא קָם מִבֵּין הַמֵּתִים.

יז: שֶׁהָרִי הוּא הוֹרְדוֹס שָׁלַח וְתַפֵּס אֶת יוֹחָנָן וְהַשְּׁלִיכוֹ לְבֵית הָאֲסוּרִים בְּגִלְל הוֹרְדִיָּה אֲשֶׁת פִּילִיפּוֹס אַחִיו, אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתָהּ;

יח: כִּי יוֹחָנָן אָמַר לְהוֹרְדוֹס, לֹא מִתֵּר לָךְ לִשְׂאֹת אֶת אֲשֶׁת אַחִיד.

יט: וְהִיא הוֹרְדִיָּה שָׁנְאָה אוֹתוֹ וּרְצָתָה לְהַרְגּוֹ וְלֹא יָכְלָה.

כ: כִּי הוֹרְדוֹס פָּחַד מִיוֹחָנָן, כְּאֲשֶׁר יָדַע שֶׁהוּא אִישׁ צַדִּיק וְקָדוֹשׁ — וְשָׁמַר עָלָיו. וְרַבּוֹת שָׁמַע אוֹתוֹ וַעֲשָׂה, וּבִהְנֵאָה הָיָה שׁוֹמֵעַ אוֹתוֹ.

כא: וְכֹא יוֹם מַסִּים, כְּאֲשֶׁר הוֹרְדוֹס עָשָׂה בַּיּוֹם הַלְדָּתוֹ מִשֶּׁתָּה לְגִדּוּלָיו וּלְשָׂרֵי הָאֱלָפִים וּלְרָאשֵׁי הַגָּלִיל.

כב: וְנִכְנסָה בֵּתָהּ שֶׁל הוֹרְדִיָּה וּרְקָדָה, וּמִצָּאָה חָן בְּעֵינֵי הוֹרְדוֹס וְהַמַּסָּבִים אֵתוֹ. וְאָמַר הַמֶּלֶךְ לַנְּעָרָה: בְּקָשִׁי מִמֶּנִּי מַה שֶׁתִּרְצִי, וְאֶתֵּן לָךְ.

כג: וימא לה: דמדם דתשא ליני אַתל לכי.
עדמא לפלגה דמלכותי.

כד: הי דין נפקת ואמר אַמרא: מנא
אשאליוהי. אַמרא לה: רשה דיוחנן מעמדנא.
כה: ומתא עלת בבטילותא לנת מלפא.
ואמר אַמרא לה: צביא אַנא בהדא שעתא דתתל לי
על פינקא רשה דיוחנן מעמדנא.

כו: וכרית לה סגי למלפא. מטל דין
מומתא ומטל סמיכא לא צבא דנגלויה.

כז: אלא מתא שדר מלפא אספוקלטרא.
נפקד דניתא רשה דיוחנן. ואזל. פסקה רשה
דיוחנן בית אסירא.

כח: ואיתי בפינקא. ויחב לטליתא. והי
טליתא יחבת לאמה.

כט: ושמעו תלמידוהי. ואָתו שקלו
שלדה. וסמו בבית קבורא.

ל: ואתפנשו שליחא לנת ישוע. ואָמרו לה
כל מא דעבדו וכלמא דאָלפו.

לא: ואמר להון: תו לכו נאזל לדברא
בלחודין. ואתנניחו קליל. אית הון גיר סגינא
דאָזלין ואָחין. ולית הון להון אתרא אָפלא
למאכל.

לב: ואָזלו לאתרא חורבא בספינתא
בלחודיהון.

לג: וחתו אָנון סגינא כד אָזלין.
ואשמודעו אָנון. וכיבשא רהטו מן פלהין
מדינתא. קדמוהי לחמן.

לד: ונפק ישוע. חזא כנשא סגינא
ואתרחס עליהון. דמין הון לערבא דלית

להון רעיא. ושרי הון למלפא אָנון סגינא.
לה: וכד הָנא עדנא סגינא קרבו לנתה
תלמידוהי ואָמרין לה: הָנא אתרא חורבא הו.
ועדנא סגי.

חלא דבתחתא דרגליפון לסהדותהון. ואָמין
אמר אַנא לכו: דנהון ניה לסדום ולעמורא
ביומא דדינא או למדינתא הי.

יב: ונפקו הון ואכרו דנתובון.
יג: ושאר אַסגינא מפקין הון. ומשחין
הון במשחא כריהא סגינא ומאסין הון.

יד: ושמע הרודס מלפא על ישוע. אתידע
הוא לה גיר שמה. ואמר הָנא: יוחנן מעמדנא
קם מן בית מיתא. מטל הָנא חילא מסתערין
בה.

טו: אחרנא אָמרין הון: דאליא הו.
ואחרנא: דנביא הו איך חד מן נביא.

טז: כד שמע דין הרודס. אָמר: יוחנן הו
דאנא פסקת רשה. הו קם מן בית מיתא.

יז: הו גיר הרודס שדר הָנא אחרה ליוחנן.
וארמיה בית אסירא מטל הרודיא אנתת
פיליפוס אחוהי. הי דנסב.

יח: אָמר הָנא גיר יוחנן להרודס: דלא
שליט לך דתסב אנתת אחור.

יט: הי דין הרודיא לחימא הנת לה וצביא
הנת למקטלה. ולא משפחא הנת.

כ: הרודס גיר דחל הָנא מן יוחנן על דידע
הָנא דגברא הו ודיקא וקדישא ומנטר הָנא
לה. וסגינא שמע הָנא לה ועבד. ובסימאית
שמע הָנא לה.

צחחא ה

כא: והָנא יומא ידיעא. כד הרודס בבית
ילדה חשמיתא עבד הָנא לרורבגוהי
ולכילירבא ולרשא דגלילא.

כב: ועלת ברחה דהרודיא רקדת. ושפרת
לה להרודס ולאלין דסמיכין עמה. ואָמר
מלפא לטליתא: שאלי מני מדם דצביא אָנוהי.
ואָתל לכי.

מט: אָבֵל הֵם רְאוּהוּ מִהֶלֶךְ עַל הַמַּיִם,
וְחָשְׁבוּ שֶׁמֶרְאָה מַעֲתוּעִים הוּא, וַעֲצָקוּ;

נ: כִּי כָלֵם רְאוּהוּ וּפְחָדוּ. וּמִיד דִּבֶּר אֹתָם
וְאָמַר לָהֶם: הִתְעוּדְדוּ, אֲנִי הוּא; אֵל תִּירָאוּ.
נא: וַעֲלֶה אֲלֵיהֶם לִסְפִינָה, וְשָׁקְטָה הָרוּחַ.
וְהֵם הִתְפָּלְאוּ מְאֹד וְתַמְהוּ בִּלְבָבָם,

נב: כִּי לֹא הִבִּינוּ מִן הַלֶּחֶם מִפְּנֵי שֶׁלֵּבָם
אֲטוּם הָיָה.

נג: וּכְאֲשֶׁר עָבְרוּ אֶל מַעְבַּר לֵים, בָּאוּ
לָאֶרֶץ גִּנְסָר.

נד: וּכְאֲשֶׁר יָצְאוּ מִן הַסְפִּינָה, מִיד
הִפְרִיחוּ אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם.

נה: וַרְצוּ בְּכָל הָאֶרֶץ הַהִיא וַהֲחִלּוּ לְהִבְיֵא
אֶת הַחֹלִים מְאֹד כְּשֶׁהֵם נוֹשְׂאִים אוֹתָם
בְּמִטּוֹת לַמָּקוֹם שֶׁשָּׁמָּעוּ כִּי הוּא שָׁם.

נו: וְלֹאֵן שֶׁנִּכְנַס לַכִּפָּרִים וְלָעָרִים, שָׁמוּ
אֶת הַחֹלִים בַּחוּצוֹת וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שִׁיגְעוּ גַם
אִם בְּכַנֵּף בְּגָדוֹ; וְכָל אֲשֶׁר נִגְעוּ בּוֹ נִרְפְּאוּ.

פֶּרֶק ז

א: וַהֲתַקְהִלוּ אֵלָיו פְּרוּשִׁים וְסוֹפְרִים
שֶׁבָּאוּ מִירוּשָׁלַיִם.

ב: וַרְאוּ הֵם אַחֲדִים מִתַּלְמִידָיו שְׂאוֹכְלִים
לֶחֶם וְיָדִיהֶם בְּתַלְי רְחוּצוֹת, וְהוֹכִיחוּ אוֹתָם;
ג: שֶׁכֵּן כָּל הַיְּהוּדִים וְהַפְּרוּשִׁים אִם אֵינָם
רוֹחֲצִים יָדֵיהֶם בַּהֲקַפְּדָה, אֵינָם אוֹכְלִים; כִּי
מִחֻזְקִים הֵם בְּמִסְרַת הַזִּקְנִים.

ד: וּמִן הַשּׁוּק אִם אֵינָם טוֹבְלִים אֵינָם
אוֹכְלִים. וַיֵּשׁ דְּבָרִים רַבִּים אַחֲרֵים שֶׁקִּבְּלוּ
לִשְׁמֹר: טְבִילַת כּוֹסוֹת וְסִירִים וְכֵלֵי נִחֻשֶׁת
וּמִטּוֹת.

ה: וּשְׂאֻלוֹהוּ הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים: מִדּוּעַ
אֵין תַּלְמִידֶיךָ נוֹהָגִים לְפִי מִסְרַת הַזִּקְנִים, אֶלֶּא

לו: שֶׁלַח אוֹתָם שִׁילְכוּ לַשָּׂדוֹת אֲשֶׁר
סָבִיבֵנוּ וְלַכִּפָּרִים וַיִּקְנוּ לָהֶם לֶחֶם, כִּי אֵין לָהֶם
מַה לֵּאכֹל.

לז: אֵךְ הוּא אָמַר לָהֶם: תִּגְנוּ לָהֶם אֹתָם
לֵאכֹל. אָמְרוּ לוֹ: הֵאֵם גִּלְף וְנִקְנָה לֶחֶם
בְּמֵאֲתִים דִּינָרִים וְנִתֵּן לָהֶם לֵאכֹל?

לח: וְהוּא אָמַר לָהֶם: לָכוּ רְאוּ כַּמָּה
לֶחֱמִים יֵשׁ לָכֶם פָּאן. וּכְשֶׂרָאוּ, אָמְרוּ לוֹ:
חֲמִשָּׁה לֶחֱמִים וּשְׁנֵי דָגִים.

לט: וַצִּוָּה עֲלֵיהֶם לְהוֹשִׁיב כָּל אִישׁ
חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת עַל הָעֵשֶׂב.

מ: וַהֲסִבּוּ חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת שֶׁל מֵאָה מֵאָה
וּשֶׁל חֲמִשִּׁים חֲמִשִּׁים.

מא: וַלָּקַח אֶת חֲמִשָּׁת הַלֶּחֱמִים וּשְׁנֵי
הַדָּגִים, וַהֲבִיט הַשָּׁמַיְמָה, וּבִרְךְ וּבָצַע אֶת
הַלֶּחֶם, וְנָתַן לַתַּלְמִידִיו שִׁישִׁימוּ לַפְּנִיָּה; וְאֵת
שְׁנֵי הַדָּגִים חָלַק לְכֻלָּם.

מב: וְאָכְלוּ כָלֵם וּשְׁבָעוּ.

מג: וַלָּקַחוּ אֶת הַפִּתּוֹתִים, שְׁנַיִם־עָשָׂר
סֵלִים מִלֵּאִים, וּמִן הַדָּגִים.

מד: וְאֲשֶׁר אָכְלוּ אֶת הַלֶּחֶם הָיוּ חֲמִשָּׁת
אַלְפִים אָנָשִׁים.

מה: וּמִיד הָאֵיץ בְּתַלְמִידָיו לַעֲלוֹת לִסְפִינָה
וּלְנוֹסֵעַ לַפְּנִי אֶל מַעְבַּר לֵים, לְבֵית צִידָה, עַד
שֶׁהוּא יִשְׁלַח אֶת הַהִמּוֹנִים.
מו: וּלְאַחַר שֶׁשְּׁלַח אוֹתָם, הֶלֶךְ לָהָר
לְהִתְפַּלֵּל.

מז: כִּהְיוֹת עָרֵב הָיְתָה הַסְפִּינָה בְּאֲמָצַע
הַיָּם, וְהוּא לָבְדוּ עַל הַיִּפְשָׁה.

מח: וַרְאָה אוֹתָם מַתְעַנִּים בְּשֵׁיט, כִּי הָרוּחַ
הָיְתָה נִגְדָם; וּבְאֲשֶׁמֶרֶת הָרְבִיעִית שֶׁל הַלֵּילָה
בָּא אֲלֵיהֶם יִשׁוּעַ מִהֶלֶךְ עַל הַמַּיִם וַרְצָה לַעֲבֹר
אוֹתָם.

וסברו להון דחזנא הוּ דגלא וקעו.

נ: פלהון גיר חזאיהי. ודחלו. ובר שעתה
מלל עמהון ואמר להון: אתלפבו. אָנא אָנא.
לָא תדחלון.

נא: וסלק לנתהון לספינתא. ושלח
רוחא. וטב מתדמרין הָנו וטהירין בנפשאה.
נב: לא גיר אסתפלו הָנו מן לחמא הוּ.
מטל דלבהון מעבי הָנא.

נג: וכד עברו עברא. אָתְּו לארעא דגנסר.
נד: וכד נפק מן ספינתא. בר שעתה
אסתפלואי אנשי אתרא.

נה: ורהטו בכלה ארעא הַי. ושריו למיתיו
לאילין דביש ביש עבידין בד שקילין להון
בערסתא. לאיפא דשמעין הָנו דאיתוהי.

נו: ואיפא עאל הָנא לקורא ולמדינתא.
בשוקא סימין הָנו כריהא וכעין הָנו מנה דאף
לכנפא דלבושה נקרבון. וכלהון אילין דקרבין
הָנו לה. מתאסין הָנו.

קפלאון ז

א: ונכשו לנתה פרישא וספרא דאָתְּו מן
אורשלם.

ב: וחזו אנשין מן תלמידוהי דאכלין
לחמא כד לא משגן אידיהון. ואתעדלו.

ג: פלהון גיר יחודיא ופרישא אן הוּ
דבטילאית לא משיגין אידיהון. לא לעסין.
מטל דאחדיין משלמנותא דקשישא.

ד: ומן שוקא אן לא עמדין. לא לעסין.
וסגיאתא אחרנתא אית אילין דקבלו דנטרון.
מעמודיתא דכסא ודקסטא ודמאני נחשא
ודערסתא.

ה: ושאלוהי ספרא ופרישא: למנא
תלמידך לא מהלכין איך משלמנותא

לו: שרי אָנון דנאולין לאגורסא דחדרין
ולקוריא. ונובנון להון לחמא. לית להון גיר
מָרָם למאכל.

לו: הוּ דין אָמר להון: הבו להון אנתון
למלעס. אָמרין לה: גאול נובן דמאתין דיגריין
לחמא. ונתל להון לעסין.

לח: הוּ דין אָמר להון: זלו חזו. פמא
לחמין אית לכון הרפא. וכד חזו. אָמרין לה:
חמשא לחמין נתרין נוגין.

לט: ופקד להון דנסמכון לכל אנש סמכין
סמכין על עסבא.

מ: ואסתמכו סמכין סמכין דמאא מאא
ודחמשין חמשין.

מא: ונסב הָנון חמשא לחמין נתרין נוגין.
וחר בשמיא וברך וקצא לחמא. ויהב
לתלמידוהי דנסימון להון. והָנון תרין נוגין
פלג לכלהון.

מב: ואָלְלו פלהון. וסבעו.

מג: ושקלו קציא תרעסר קופינין בד
מלין. ומן נוגא.

מד: איתיהון הָנו דין דאָלְלו לחמא
חמשא אלפין גברין.

מה: ומחדא אלץ לתלמידוהי דנסקון
לספינתא: ונאולין קדמוהי לעברא לבית
ציידא. עד שרא הוּ לכנשא.

מו: וכד שרא אָנון. אָול לטורא למצליו.
מז: בד הָנא דין רמשא. ספינתא איתה
הָנון מצעת ימא. והוּ בלחודוהי על ארעא.

מח: ונחזא אָנון דמשפנקין בד רדין. רוחא
גיר לוקבלהון הָנון. ובמרתא רביעייתא
דלליא אָתְּו לנתהון ישוע בד מהלך על מִיָּא.
וצבא הָנא דנעבר אָנון.

מט: הָנון דין חזאיהי דמהלך על מִיָּא.

אוכלים לחם וידיהם בלתי רחוצות?

ו: והוא אמר להם: מעמיד-פנים, היטב נבא עליכם ישעיהו הנביא, כפתיב: 'העם הזה בשפתיו כבדוני ולבו רחק מאד ממני.
ז: ולשווא יראים אותי, בלמדם למודי מצוות של בני אדם';

ח: כי עזבתם את מצות אלהים ומחזיקים אתם במסורת בני אדם, טבילת פוסות וסירים, ודברים רבים דומים לאלה.

ט: אמר להם: יפה מפירים אתם את מצות אלהים כדי לקיים את מסרתכם!

י: שכן משה אמר 'כבד את אביך ואת אמך ומקלל אביו ואמו מות יומת',

יא: אבל אתם אומרים 'אם יאמר איש לאביו או לאמו, קרבני מה שתרוית ממני';

יב: ואינכם מניחים לו לעשות מאומה למען אביו או אמו,

יג: ודוחים אתם את דבר אלהים בגלל מסרתכם שמסרתם; ודברים רבים דומים לאלה עושים אתם.

יד: וקרא ישוע לכל ההמון ואמר להם: שמעוני כלכם והבינו.

טו: אין דבר שמחויץ לאדם ונכנס בו שיכול לטמא אותו, אלא מה שיוצא ממנו הוא המטמא את האדם.

טז: מי שיש לו אזנים לשמע, ישמע.

יז: וכאשר נכנס ישוע הביתה מן ההמון, שאלוהו תלמידיו על המשל ההוא.

יח: אמר להם: הכי אף אתם קשי הכנה?

האינכם יודעים כי כל מה שמבחוץ נכנס לתוך האדם אינו יכול לטמא אותו?

יט: כי לא אל לבו נכנס, אלא אל פרסו, ומוטל בטהור המטהר את כל האכל.

כ: אבל מה שיצא מן האדם הוא המטמא את האדם;

כא: כי מבפנים, מלב בני האדם, יוצאות מחשבות רעות, נאוף, זנות, גנבה, רצח, כב: חמס, רשעה, רמיה, זמה, עין רעה, גדוף, גאווה, סכלות.

כג: כל הרעות האלה מבפנים הן יוצאות ומטמאות את האדם.

כד: משם קם ישוע ובא לתחום צור וצידון, ונכנס לבית אחד ולא רצה שידע עליו איש, אך לא היה יכול להחבא;

כה: כי מיד שמעה עליו אשה אחת, שרות טמאה היתה בבתה, ובאה ונפלה לרגליו.

כו: והיא האשה היתה עובדת אלילים מפניקיה שבסוריה; ובקשה ממנו שיגרש את השד מבתה.

כז: ואמר לה ישוע: הניחי קדם שישבעו הבנים, כי לא נאה לקחת את לחם הבנים ולהשליכו לכלבים.

כח: אך היא ענתה ואמרה לו: כן, אדוני, אף הכלבים מתחת השלחנות אוכלים את פרורי הבנים.

כט: אמר לה ישוע: לכי, בגלל המלה הזאת יצא השד מבתך.

ל: והלכה לביתה ומצאה את בתה שוכבת במטה, וכבר גרש ממנה השד אשר לה.

לא: שוב יצא ישוע מתחום צור וצידון

אנתון. לא ידעין אנתון דכל מרם דמן לכר
עאל לברנשא. לא משפח מסיב לה.

יט: דלא הוה ללבה עאל. אלא לכרסה.
ומשתדא בתדפיתא. דמדפכא כלה מאכולתא.
כ: מרם דין דנפק מן ברנשא הוה מסיב
לברנשא.

כא: מן לגו גיר מן לבא דבנינשא נפקן
מחשבתא בישתא. גורא. זניותא. גנבותא.
קטלא.

כב: עלובותא. בישותא. נכלא. צחנותא.
עיןא בישתא. גודפא. שבהרנותא. שטיותא.
כג: הלין פלהין בישתא מן לגו או נפקן.
ומסיבן לה לברנשא.

כד: מן תמן קם ישוע. ואתא לתחומא
דצור ודצידן. ועל לבייתא חד. ולא צבא הוה
דאנש נדע בה. ולא אשפח דנטשא.
כה: מחדא גיר שמעת אלתתא חדא
מטלתא דאית הנות לברתה רותא טנפתא.
ואתת נפלת קדם רגלוהי.

כו: הי דין אלתתא איתיה הנות חנפתא. מן
פוניקא דסוריא. ובעיא הנות מנה דנפק שאדא
מן ברתה.

כז: ואמר לה ישוע: שבוקי לוקדם
נסבעון בנא. לא הנות גיר שפירא דנסב
לחמא דבניא. ונרמא לכלבא.

כח: הי דין ענת ואמר לה: אין מרי. אף
כלבא מן תחית פתורא אכלין פרתותא
דבניא.

כט: אמר לה ישוע: זלי. מטל הדא מלתא
נפק לה שאדא מן ברתכי.

ל: ואולת לבייתא. ואשפחת ברתה כד
רמא בערסא. ונפיק מנה שאדה.

לא: תוב נפק ישוע מן תחומא דצור

דקשישא. אלא כד לא משגן אידיהון אכלין
לחמא.

ו: הוה דין אמר להון: שפיר אתנבי עליכון
אשעיא נביא נספי באפא. איך דכתוב: דעמא
הנא בספנותה הוה מיקר לי. לבהון דין סגי
רחיק מני.

ז: וסריקאית דחלין לי. כד מלפין יולפנא
דפוקדנא דבנינשא.

ח: שבקתון גיר פוקדנא דאלהא. ואחידין
אנתון משלמנותא דבנינשא מעמודיתא
דכסא דקסטא. וסגיאנתא אילין דלהלן דמן.
ט: אמר להון: שפיר טלמין אנתון
פוקדנא דאלהא. דתקימון משלמנותכון.

י: מושא גיר אמר: יקר לאבוכ ולאמר.
ומן דמצחא לאבא או לאמא. מותא נמות.
יא: אנתון דין אמרין אנתון: אן נאמר
גברא לאבוהי או לאמה: קורפני מרם דמני
תאמר.

יב: ולא שבקין אנתון לה דנעבד מרם
לאבוהי או לאמה.

יג: ומסלין אנתון מלתא דאלהא מטל
משלמנותכון דאשלמותון. ונדמן: להלין
סגיאנתא עבדין אנתון.

יד: וקרא ישוע לכנשא כלה. ואמר להון:
שומעוני פלכון ואסתפלו.

טו: לית מרם דלבר מן ברנשא הוה ועאל
לה. דמשפח מסיב לה. אלא מרם דנפק מנה.
הוה הו מסיב לברנשא.

טז: מן דאית לה אדנא דנשמע. נשמע.
צחחא ו

יז: כד דין על ישוע לבייתא מן פנשא.
שאלוהי תלמידוהי על מתלא הו.

יח: אמר להון: הכנא אף אנתון עטלין

וּבָא לֵאמֹר הַגִּלְלִי, לְתַחֲנוּם עֶשֶׂר הָעָרִים.

לב: וַהֲבִיאוּ אֵלָיו חֹרֶשׁ אֶחָד מִגִּמְגָּם, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שִׁישִׁים עָלָיו יָד.

לג: וּמִשְׁכּוֹ מִן הַהֶמוֹן לְבָדוֹ, וְשֵׁם אֶת אֶצְבְּעוֹתָיו בְּאֶזְנוֹ וְיָרֵק, וְנָגַע בְּלִשְׁוֹנוֹ;

לד: וַהֲבִיט הַשְּׂמִימָה וַנֵּאָנַח וְאָמַר לוֹ: הִפְתָּח!

לה: וּבּוֹ בָּרַגַּע נִפְתָּחוּ אֲזָנוֹ וַהֲפֹר קָשָׁר לִשְׁוֹנוֹ, וַדְּבַר בְּבִרְרוֹ.

לו: וַהֲזָהִיר אוֹתָם שְׁלֹא יֹאמְרוּ לְאִישׁ, אֵךְ כָּכָל שֶׁהֲזָהִיר אוֹתָם, הֵם הִכְרִיזוּ יוֹתֵר.

לז: וּבִיּוֹתֵר הִתְפַּלְאוּ וְאָמְרוּ: הֵפֶל הוּא עוֹשֶׂה יָפֵה: אֶת הַחֹרְשִׁים הוּא עוֹשֶׂה שִׁישִׁמְעוּ, וְאֵת שְׂאִינָם מִדְּבָרִים — שִׁידְבְּרוּ.

פֶּרֶק ח

א: בְּיָמֵים הָהֵם, כַּאֲשֶׁר הָיָה הֶמוֹן רַב וְלֹא הָיָה לָהֶם מַה לֵּאכֹל, קָרָא לְתַלְמִידָיו וְאָמַר לָהֶם:

ב: מֵרַחֵם אֲנִי עַל הַהֶמוֹן הַזֶּה, כִּי הֵנָּה שְׁלוֹשָׁה יָמִים שֶׁהוּא אֶצְלִי וְאֵין לָהֶם מַה לֵּאכֹל.

ג: אִם אֲשַׁלַּח אוֹתָם לְבִתְיֵיהֶם צָמִים, יִתְעַלְפוּ בַּדֶּרֶךְ; וְיֵשׁ מֵהֶם שֶׁמֶרְחוּק בָּאוּ.

ד: אָמְרוּ לוֹ תַלְמִידָיו: מֵאַיִן יוּכַל אִישׁ, כָּאֵן בַּמִּדְבָּר, לְהַשְׁבִּיעַ לָחֶם אֶת כָּל אֵלֶּה?

ה: וְשָׁאַל הוּא אוֹתָם: כַּמָּה לֶחֱמִים יֵשׁ לָכֶם? אָמְרוּ לוֹ: שְׁבָעָה.

ו: וַצִּוָּה אֶת הַהֶמוֹנִים לְהִסָּב עַל הָאֶרֶץ; וְלָקַח אֶת שְׁבַעַת הַלֶּחֱמִים, וּבִרְךָ וּבָצַע, וְנָתַן

לְתַלְמִידָיו לְהַגִּישׁ וְהֵם הִגִּישׁוּ לְהֶמוֹנִים.

ז: וְהָיוּ גַם מַעֲט דָגִים, וְגַם עֲלִיהֶם בִּרְךָ וְאָמַר שִׁגְיִישׁוּ אוֹתָם.

ח: וְאָכְלוּ וּשְׂבָעוּ. וְלָקְחוּ אֶת עֲדָפֵי הַפְּתוּתִים — שְׁבָעָה סֵלִים.

ט: וְהָאֲנָשִׁים שֶׁאָכְלוּ הָיוּ כְּאַרְבַּעַת אֲלָפִים, וְהוּא שָׁלַח אוֹתָם.

י: וַעֲלָה מִיָּד לְסַפִּינָה עִם תַּלְמִידָיו וּבָא לְאֶזֶר דִּלְמְנוּתָא.

יא: וַיֵּצְאוּ הַפְּרוֹשִׁים וַהֲחִלוּ לְהִתְנַפֵּחַ אֹתוֹ, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ אוֹת מִן הַשָּׁמַיִם בְּנוֹסוֹת אוֹתוֹ.

יב: וַנֵּאָנַח בְּרוּחוֹ וְאָמַר: לְמָה מִבְּקֵשׁ אוֹת הַדּוֹר הַזֶּה? אֲמָן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שְׁלֹא יִנָּתֵן לוֹ אוֹת לְדוֹר הַזֶּה.

יג: וַעֲזַב אוֹתָם וַעֲלָה לְסַפִּינָה, וְנָסַע אֶל מַעְבַּר לֵים.

יד: וְהֵם שָׁכְחוּ לְקַחַת לֶחֶם, וּלְבַד מִפְּכָר אַחַת לֹא הָיָה עִמָּהֶם בְּסַפִּינָה.

טו: וַצִּוָּה אוֹתָם וְאָמַר לָהֶם: רְאוּ הַזֶּהֱרֹו מִשְׂאוֹר הַפְּרוֹשִׁים וּמִשְׂאוֹר הוֹרְדוֹס.

טז: וַהֲרָהֲרוּ זֶה עִם זֶה וְאָמְרוּ: לֶחֶם אֵין לָנוּ.

יז: אֵךְ יִשׁוּעַ יָדַע וְאָמַר לָהֶם: מִדּוּעַ חוֹשְׁבִים אַתֶּם שֶׁלֶחֶם אֵין לָכֶם? הֲאִם עַד עַתָּה אֵינְכֶם יוֹדְעִים וְאֵינְכֶם מְבִינִים? עַדִּין לָכֶם קֶשֶׁה יֵשׁ לָכֶם?

יח: וַעֲיִנִּים יֵשׁ לָכֶם וְאֵינְכֶם רּוֹאִים? וְאֲזָנוֹים יֵשׁ לָכֶם וְאֵינְכֶם שׁוֹמְעִים? וְאֵינְכֶם זּוֹכְרִים?

יט: כַּאֲשֶׁר אֶת חֲמֶשֶׁת הַלֶּחֱמִים הִלָּלוּ בְּצַעֲתֵי חֲמֶשֶׁת הָאֲלָפִים, כַּמָּה סֵלִים מְלֵאִים פְּתוּתִים לְקַחְתָּם? אָמְרוּ לוֹ: שְׁנַיִם-עָשָׂר.

כ: אָמַר לָהֶם: וּכְאֲשֶׁר הִשְׁבָּעָה לְאַרְבַּעַת

נדצינן. ואַתָּא לימָא דגלילא לתחומא דעסרת
מדינתא.

לב: ואיתי' לה חרשא חד פאקא. ובצין
הו' מנה דנסים עלוהי אידא.

לג: ונגדה מן פנשא בלחודוהי. וארמי
צבעתה באדוהי. ורק. וקר' ללשנה.

לד: וחר בשמיא. ואתפנח ואמר לה:
אתפנח.

לה: ובה בשעתא אתפנח אדוהי.
ואשתרי אסרא דלשנה. ומלל פשיקאית.

לו: וזהר אנון דלאנש לא גאמרון. וכמא
דהו מזהר הו' להו'. הנון יתיר מכרזין הו'.
לז: וינתיבאית מתדמין הו' ואמרין: דכל
מדם שפיר עבד. לחרשא עבד דנשמעון.
ולדלא ממלחין דנמללון.

קפלאון ח

א: בהנון דין יומתא בד פנשא סגינא אית
הנא ולא אית הו' מדם דנאכלון. קרא
לתלמידוהי ואמר להו'.

ב: מתרחם אנא על פנשא הנא. דהא
תלתא יומין קויו לנת. ולית להו' מנא
גאכלון.

ג: ואן הו' דשרא אנא להו' בד צימין
לבתיהו. ציפין באורחא. אנשא דין מנהו מן
רוחא אטיאין.

ד: אמרין לה תלמידוהי: אימבא משפח
אנש הרפא בחורבא דנספע לחמא להלין
פלהו'.

ה: ושאל אנון הו: כמא לחמין אית לכו'.
אמרין לה: שבעא.

ו: ופקד לכנשא דנסתמכון על ארעא.
ונסב הנון שבעא לחמין וברך וקצא. ויהב

לתלמידוהי דנסימון. וסמו לכנשא.

ז: ואית הו' נגנא קליל ואף עליהו' ברך.
ואמר דנסימון אנון.

ח: ואכלו וסבעו. ושללו תותרא דקצינא
שבעא אספרידין.

ט: איתיהו' הו' דין אנשא דאכלו איך
ארבעא אלפין. ושרא אנון.

י: וסלק מחדא לספינתא עם תלמידוהי.
ואתו לאתרא דדלמנותא.

יא: ונפקו פרישא ושריו למבעא עמה.
ושאלין הו' לה אַתא מן שמיא בד מנסיין לה.

יב: ואתפנח ברוחה. ואמר: מנא בעיא
אַתא שרפתא דהא. אַמין אַמר אנא לכו'.
דלא תתיקב לה אַתא לשרפתא דהא.

יג: ושבק אנון. וסלק לספינתא. ואול להו'
עברא.

יד: וטעו דנסבין לחמא. ואן לא חדא
גריצתא לית הו' עמהו' בספינתא.

טו: ופקד אנון ואמר להו': חנו אודוהו'
מן חמירא דפרישא ומן חמירה דהורדס.

טז: ומתחשבין הו' חד עם חד ואמרין:
דלחמא לית לן.

יז: ישוע דין ידע. ואמר להו': מנא
מתחשבין אנתון דלחמא לית לכו'. לא עדמא
להשא דעין אנתון ולא מסתפלין אנתון.
עדפיל לבא קשיא אית לכו'.

יח: ועינא אית לכו' ולא חוין אנתון.
ואדנא אית לכו' ולא שמעין אנתון. ולא
עהדין אנתון.

יט: בד הלין חמשא לחמין קצית לחמשא
אלפין. כמא קופינין דקצינא בד מלין שקלותון.
אמרין לה: תרעסר.

כ: אַמר להו': וכד שבעא לארבעא

הַאֲלָפִים, כְּמֵה סָלִים מְלֵאִים פְּתוּחִים
לְקַחְתָּם? אָמְרוּ: שְׂבָעָה.

כא: אָמַר לָהֶם: אִיךָ זֶה שֶׁעַד עַתָּה אֵינְכֶם
מִבִּינִים?

כב: וּבָא לְבֵית-צִינְדָה; וַהֲבִיאוּ אֵלָיו עֹנֵר
וּבְקִשׁוֹ מִמֶּנּוּ שִׁנְעָה בּוֹ.

כג: וְאֶחָז בֶּיַד הָעֹנֵר וַהֲצִיאוּ אֶל מַחוּץ
לְכָפֶר, וַיִּרַק בְּעֵינָיו וְשֵׁם אֶת יָדוֹ, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ
מֵה הוּא רֹאֶה.

כד: וַהֲבִיט וְאָמַר: רֹאֶה אֲנִי בְּנִי אָדָם
כְּאֵילָנוֹת מִתְהַלְכִּים.

כה: שׁוּב שָׁם יָדוֹ עַל עֵינָיו, וְהוּא נִרְפָּא
וַרְאָה הֶלַל בְּכִירוֹ.

כו: וְשִׁלְחוּ לְבֵיתוֹ וְאָמַר: אַף לְכָפֶר אֵל
תִּכְנָס, וְאֵל תֹּאמַר לְאִישׁ בְּכָפֶר.

כז: וַיֵּצֵא יֵשׁוּעַ וּתְלִמִּידָיו אֶל כְּפָרִי
קִיסְרִיָּה שֶׁל פִּילִיפּוֹס, וְשָׂאֵל אֶת תְּלִמִּידָיו
בְּדֶרֶךְ וְאָמַר לָהֶם: מִי אוֹמְרִים עָלַי הָאֲנָשִׁים
שָׂאֲנִי?

כח: וְהֵם אָמְרוּ: יוֹחָנָן הַמֵּטֶבִיל; וְאַחֲרֵים
— אֱלִיהוֹ; וְאַחֲרֵים — אֶחָד מִן הַנְּבִיאִים.

כט: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: וְאַתֶּם, מִי אוֹמְרִים
אַתֶּם עָלַי שָׂאֲנִי? עֲנֵה שְׁמַעוֹן וְאָמַר לוֹ: אַתָּה
הוּא הַמָּשִׁיחַ בֶּן אֱלֹהִים חַיִּים.

ל: וַגֵּעַר בָּהֶם שְׁלֵא יֹאמְרוּ עָלָיו לְאִישׁ.

לא: וַהֲחָל לְלַמֵּד אוֹתָם, שְׁעֵתִיד בֶּן-הָאָדָם
לְסַבֵּל הַרְבֵּה וַיְדַחַה עַל-יְדֵי הַזִּקְנִים וְרֵאשֵׁי-
הַכֹּהֲנִים וְהַסּוֹפְרִים, וַיְהַרֵּג, וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
יָקוּם.

לב: וּבִגְלוּי דִּבְרֵי אֶת הַדָּבָר. וּלְקַחוּ כִּיפָא
וַהֲחָל לְגַעַר בּוֹ.

לג: אַף הוּא פָּנָה וַהֲבִיט בְּתִלְמִידָיו, וַגֵּעַר
בְּשְׁמַעוֹן וְאָמַר: לָךְ מֵאַחֲרִי, שָׁטָן, כִּי אֵינְ

אַתָּה הוֹגֵה בְּאֲשֶׁר לֹאֵלִים אֵלָּא בְּאֲשֶׁר לְבְנֵי
אָדָם.

לד: וַקְרָא יֵשׁוּעַ לַהֲמוֹנִים יַחַד עִם
תְּלִמִּידָיו וְאָמַר לָהֶם: מִי שְׂרוּצָה לְבֹא אַחֲרִי,
יִתְפַּחֵשׁ לְנַפְשׁוֹ וַיִּקַּח אֶת צֻלְבּוֹ וַיָּבֹא אַחֲרִי:
לה: כִּי כָל מִי שְׂרוּצָה לַהֲוִשִׁיעַ אֶת נַפְשׁוֹ
יֵאֲבֹדָנָה, וְכָל מִי שִׁיֵּאֲבֹד אֶת נַפְשׁוֹ לְמַעַנִּי
וּלְמַעַן בְּשׁוֹרְתִי — יוֹשִׁיעֵנָה;

לו: כִּי מֵה יוֹעִיל לְאָדָם אִם אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ
יָרִית וְאֶת נַפְשׁוֹ יַפְסִיד?

לז: אוּ מֵה יִתֵּן אָדָם תְּמִוּרַת נַפְשׁוֹ?

לח: כִּי כָל מִי שִׁיכּוּשׁ בִּי וּבִדְבָרִי בְּדוֹר
הַחוּטָא וְהַנוֹאֵף הַזֶּה, גַּם בֶּן-הָאָדָם יָבוֹשׁ בּוֹ
כְּאֲשֶׁר יָבֹא בְּכַבּוֹד אָבִיו עִם מַלְאָכָיו
הַקְדוֹשִׁים.

לט: וְאָמַר לָהֶם: אֲמֵן אוֹמַר אֲנִי לָכֶם, יֵשׁ
אֲנָשִׁים הָעוֹמְדִים כָּאֵן שְׁלֵא יִטְעֲמוּ מוֹת עַד
אֲשֶׁר יֵרְאוּ אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים בָּאָה בְּגִבּוֹרָה.

פֶּרֶק ט

א: וְאַחֲרֵי שֵׁשֶׁה יָמִים לָקַח יֵשׁוּעַ אֶת
כִּיפָא וְאֶת יַעֲקֹב וְאֶת יוֹחָנָן, וַהֲעֵלָה אוֹתָם לְהַר
גִּבּוֹה לְבָדָם וַהֲשַׁתְּנָה לְעִינֵיהֶם;

ב: וַנִּהְיֶה לְבוּשׁוֹ זוֹהָר וּמִלְכָּן מְאֹד, כְּשִׁלְג,
כְּאֵפֶן אֲשֶׁר בְּנֵי אָדָם אֵינֶם יְכוּלִים לְהִלְבִּין עַל
הָאָרֶץ.

ג: וַנִּרְאוּ אֵלֵיהֶם מֹשֶׁה וְאַלְהֵי וְהֵם
מְדַבְּרִים עִם יֵשׁוּעַ.

ד: וְאָמַר לוֹ כִּיפָא: רַבִּי, טוֹב לָנוּ לְהִיּוֹת
כָּאֵן; וַנַּעֲשֶׂה שְׁלוֹשׁ סִכּוֹת — לָךְ אַחַת,
וּלְמֹשֶׁה אַחַת וּלְאַלְהֵי אַחַת.

רנא אנת דאלהא. אלא דבנינשא.

צחחא ז

לד: וקרא ישוע לכנשא עם תלמידוהי.
ואמר להון: מן דצבא דנאתא ברת. נכפור
בנפשה. ונשקול זקיפה ונאתא ברת.

לה: כל מן גיר דצבא דנחא נפשה.
נובדיה. וכל דנובד נפשה מטלתי ומטל
סברתי. נחיה.

לו: מנא גיר נתערר ברנשא אן עלמא
כלה נאתר. ונפשה נחסי.

לז: או מנא נתל ברנשא תחלופא דנפשה.
לח: כל גיר דנבהת בל ובמלי בשרבתא
הדא חטיטא וגירתא. ואף ברה דאנשא נבהת
בה מא דאתא בשובחא דאבוהי עם מלאכוהי
קדישא.

לט: ואמר הנה להון: אמין אמר אנא
לכון: דאית אנשא דקימין תנן הלא נטעמון
מותא. עדמא דנחזון מלפונה דאלהא דאתת
בחילא.

קפלאון ט

א: ובתר שתא יומין דבר ישוע לכאפא
וליעקוב וליוחנן. ואסק אנון לטורא רמא
בלחודיהון. ואשתחלף לעיניהון.

ב: ומזהר הנה לבושה ומחור טב איך
תלגא. איכנא דבנינשא למחורו בארעא לא
משכחין.

ג: ואתחזיו להון אליא ומושא. פד
ממליין עם ישוע.

ד: ואמר לה ביפא: רבי שפיר הו לן
הקרבא נהוא. ונעבד תלת מטללין. לך תדא.
ולמושא תדא. ולאליא תדא.

אלפין. כמא אספרדיין דקציא כד מלין
שקלתון. אמרין: שבצא.

כא: אמר להון: איכא הו לא עדמא
להשא מסתכלין אנתון.

כב: ואתא לבית צידא. ואיתיו לה סמיא.
ובצעין הו מנה דנקרוב לה.

כג: ואחד באידה דסמיא. ואפקה לבר מן
קריתא. ורק בעיניהי. וסם אידה. ושאלה
דמנא חזא.

כד: וחר. ואמר: חזא אנא בנינשא איך
אילנא דמהלכין.

כה: תיב סם אידה על עיניהי. ותקן. וחזא
הוא כל מדם נהיראית.

כו: ושדדה לביתה ואמר: אפלא לקריתא
תעול. ולא תאמר לאנש בקריתא.

כז: ונפק ישוע ותלמידוהי לקורינא
דקסריא דפיליפוס. ומשאל הנה לתלמידוהי
באורחא ואמר להון: מנו אמרין עלי אנשא
דאיתי.

כח: הנון דין אמרו: דיוחנן מעמדנא.
ואחרנא דאליא. ואחרנא חד מן נביא.

כט: אמר להון ישוע: אנתון דין מנו
אמרין אנתון עלי דאיתי. ענא שמעון ואמר
לה: אנת הו משיחא ברה דאלהא חיא.

ל: וכאא בהון דלאנש לא נאמרון עלוהי.
לא: ושרי הנה למלכו אנון דעתיד הו ברה
דאנשא דנחש סגי. ודנסתלא. מן קשישא ומן
רבי פהגא ומן ספרא. ונתקטל. וליומא
דתלתא נקום.

לב: ועין בגלא מלתא ממלל הנה. דחברה
כאפא. ושרי למכאא בה.

לג: הו דין אתפני וחר בתלמידוהי. וכאא
בשמעון ואמר: זל לך לבסתר סטנא. הלא

ה : ולא ידע מה הוא אומר, כי היו בפחד.
ו : והיה צנן וסוכף היה עליהם, וקול היה
מן הענן — אומר: זהו בני האהוב: אליו
שמעו.
ז : ופתאום כשהביטו תלמידים, לא ראו
איש אלא את ישוע לבדו עמם.
ח : וברדתם מן ההר, צוה עליהם שלא
יאמרו לאיש מה שראו, אלא באשר יקום בן-
האדם מן המתים.
ט : והחזיקו את הדבר בלבם וחקרו מהו
הדבר הזה — באשר יקום מבין המתים.
י : ושאלו אותו ואמרו: מדוע אפוא
אומרים הסופרים שאלהיו צריך לבוא
תחלה?
יא : אמר להם: אלהיו יבוא תחלה לישב
כל דבר: וכפתוב על בן-האדם, שישבל הרבה
יידחה.
יב : אבל אומר אני לכם, שגם אלהיו בא
ועשו בו כל מה שרצו, כפתוב עליו.
יג : וכאשר בא אל תלמידיו, ראה אצלם
המון רב וסופרים מתנפחים אתם.
יד : ומיד ראוהו כל ההמון ונדהמו, ורצו
ושאלו בשלומו.
טו : ושאל את הסופרים: מה אתם
מתנפחים אתם?
טז : וענה אחד מן ההמון ואמר: מורה,
הבאתי את בני אליך, שרוח אלמת בו.
יז : והיכן שמשגת אותו, היא חובטת
אותו: והוא מוריד ריר, וחורק שניו ונצמק.
ואמרתי לתלמידך שיגרשוהו ולא יכלו.
יח : ענה ישוע ואמר להם: הוי דור בלתי
מאמין, עד מתי אהיה עמכם? ועד מתי אסבל
אתכם? הביאו אותו אלי.

יט : והביאו אליו; וכשראתהו הרוח, מיד
חבטה אותו, ונפל ארצה מפרפר ומוריד ריר.
כ : ושאל ישוע את אביו: כמה זמן כבר
הוא כך? אמר לו: כבר מילדותו.
כא : ופעמים רבות הטילה אותו לאש
ולמים כדי להאבדו. אבל מה שאפה יכול —
עזרני ורחם עלי.
כב : אמר לו ישוע: אם יכול אפה
להאמין, כל דבר יכול להיות למי שמאמין.
כג : ומיד צעק אבי הנער בבכי ואמר:
מאמין אני, עזר לחסרון אמונתי.
כד : כאשר ראה ישוע שהעם רץ ומתקהל
אליו, גער ברוח הטמאה ואמר לה: רוח
חרשת אלמת, אני מצוה עליך, צאי ממנו ואל
תכנסי בו שוב!
כה : וצעק השד הרבה ורצץ אותו, ויצאה.
והוא היה כמת. עד כי רבים אמרו שהוא מת.
כו : אף הוא ישוע אחזו בידו והקימו.
כז : כשנכנס ישוע לבית, שאלוהו
תלמידיו בהיותם לבדם: מדוע אנחנו לא
יכלנו לגרשו?
כח : אמר להם: המין הזה בשום דבר אינו
יכול לצאת אלא בצום ובתפלה.
כט : וכאשר יצאו משם, עברו דרך
הגליל: ולא רצה שידע עליו איש.
ל : שכן למד את תלמידיו ואמר להם: בן-
האדם נמסר לידי בני אדם ויהרגוהו, ולאחר
שיהרג — ביום השלישי יקום.

ה: לא דין ידע הוּא מְנָא אָמַר. אִיתִיהוּן
הוּו גִּיר בְּדַחְלָתָא.

ו: וְהָתָּעָנָא וּמַטְלָא הָתָּעָלִיהוּן. וְקָלָא
הָתָּעָנָא מִן עָנָא דְאָמַר: הָתָּעָנָא הוּו בְּרִי חֲבִיבָא. לֵה
שְׁמַעוּ.

ז: וּמִן שְׁלֵיָא בְּדַחְלָתָא פִּלְמִידָא. לֵאנְשָׁא לֵא
חֲזוּ אֵלָא אֵן לִישׁוּעָא בְּלַחְדוּדֵיהִי עֲמַהוּן.

ח: וְכֵד נְחָתִין מִן טוֹרָא. מַפְקֵד הָתָּעָלִיהוּן
לֵאנְשָׁא לֵא גֵאמְרוּן מִדֵּם דְּחֲזוּ. אֵלָא אֵן מֵא
דְקֵם בְּרֵה דֵאנְשָׁא מִן מִיתָא.

ט: וְאַחֲדוּהִי לְמַלְתָּא בְּנַפְשָׁהוּן וּבְעֵין הָוּו:
דְּמֵנָא הִי הָדָא מַלְתָּא דְמֵא דְקֵם מִן בֵּית מִיתָא.
י: וּמַשְׁאַלִין הָוּו לֵה וְאָמְרִין: מְנָא הָכִיל
אָמְרִין סְפָרָא דֵאֵלִיָּא וְלֵא דֵאֲתָא לִוְקֵדֵם.

יא: אָמַר לֵהוּן: אֵלִיָּא אֲתָא לִוְקֵדֵם. דְּכָל
מִדֵּם נְחָתִין. וְאִיפְּנָא כְּתִיב עַל בְּרֵה דֵאנְשָׁא.
דְּסִגִּי נְחָשׁ וְנִסְתַּלָּא.

יב: אֵלָא אָמַר אָנָּא לְכוּן: דֵּאָף אֵלִיָּא אֲתָא
וְעֵבְדוּ בֵּה כְּלָמָא דְעָבְו. אִיפְּנָא דְכְּתִיב עָלוּהִי.
יג: וְכֵד אֲתָא לָתָּה מַלְמִידוּהִי. חֲזוּ לָתָּהוּן
כְּנִשָּׁא סִגִּיאָא וְסְפָרָא בְּדַרְשִׁין עֲמַהוּן.

יד: וְכֵד שְׁעָתָה כְּלָה כְּנִשָּׁא חֲזוּאוּהִי.
נְחָתוּהִי. וְרַהֲטוּ שְׁאָלוּ בְּשַׁלְמָה.

טו: וּמַשְׁאַל הָוּא לְסְפָרָא: מְנָא דְרִשִּׁין
אֲנַתוּן עֲמַהוּן.

טז: וְעָנָא חֵד מִן כְּנִשָּׁא וְאָמַר: מְלִפְנָא.
אִיתִית בְּרִי לְנֹתָךְ. דֵּאִית לֵה רִוְחָא דְלֵא
מִמְלָא.

יז: וְאִיפָּא דְמִדְרָכָא לֵה. חֲבִטָּא לֵה:
וּמַרְעָת וּמַחֲרָק שְׁנוּהִי. וְיָבֵשׁ. וְאָמַרְתָּ
לְמַלְמִידֶיךָ דְּנַפְקוּנִיהִי. וְלֵא אֲשַׁכְחוּ.

יח: עָנָא יִשׁוּעָא וְאָמַר לֵהוּן: אֵוֶן שְׂרַבְתָּא
דְּלֵא מִהִימָנָא. עֲדֻמָּא לֵאמְתִי אֵהוּא עֲמַכוּן.

נְעֻדְמָא לֵאמְתִי אֲסִיבְרָכוּן. אִיתָאוּהִי לָנְתִי.
יט: וְאִיתִיו לָנְתָה. וְכֵד חֲזַתָה רִוְחָא בְּרִי
שְׁעָתָה. חֲבִטָּתָה. וּנְפִל עַל אַרְעָא וּמַחְבֻּעַק הָוּא
וּמַרְעָת.

כ: וּשְׁאָל יִשׁוּעָא לֵאבּוּהִי. דְּכֻמָּא לֵה וּבָנָא
הָא מִן דְּכֻנָּא הוּו. אָמַר לֵה: הָא מִן טְלִיוּתָה.
כא: חֲבִנִין סִגִּיאָן אֲרִמְיָתָה בְּנוּרָא וּבְמִיָּא
דְּחֻבְדִּיוֹהִי. אֵלָא מִדֵּם דְּמַשְׁכַּח אֲנָתָה. עֲדִירִינִי
וְאַתְרָחֵם עָלִי.

כב: אָמַר לֵה יִשׁוּעָא: אֵן מַשְׁכַּח אֲנָתָה
דְּתַחֲמִין. כָּל מִדֵּם מַשְׁכַּח דְּנֵהוּא לְמִן דְּמַהֲיָמִן.
כג: וְכֵד שְׁעָתָה קֵצָא אֲבּוּהִי דְטִלָּא בְּדַחְלָתָא
כָּכָא. וְאָמַר: מַהֲיָמִן אָנָּא. עֲדִיר לַחֲסִירוּת
הִימָנוּתִי.

כד: בְּדַחְלָתָא דִּין יִשׁוּעָא דִּרְהֵט עָמָא
וּמַחְבֻּעַשׁ לָנְתָה. כָּכָא בְּרִי רִוְחָא טַנְפַתָּא וְאָמַר
לֵה: רִוְחָא חֲרַשְׁתָּא דְלֵא מִמְלָא. אָנָּא פִּקֵּד
אָנָּא לְכִי. פּוֹקִי מִנָּה. וְחֹבֵב לֵא חֲעֻלִין לֵה.
כה: וְקֵצָא שְׁאָדָא הוּו סִגִּי. וּשְׁחָקָה וּנְפִקָה.
וְהוּא אִין מִיתָא. אִין דְּסִגִּיאָא גֵאמְרוּן. דְּמִיתָה
לֵה.

כו: הוּו דִּין יִשׁוּעָא אַחֲדָה בְּאִידָה וְאַקִּימָה.
כז: בְּדַחְלָתָא דִּין יִשׁוּעָא לְבִיתָא. שְׁאֵלוּהִי
מַלְמִידוּהִי בְּלַחְדִּיוֹהִי: לְמֵנָּה חֲזוּן לֵא אֲשַׁכְחוּ
לְמַפְקוּתָה.

כח: אָמַר לֵהוּן: הָתָּעָנָא גִּנְסָא בְּמִדֵּם לֵא
מַשְׁכַּח לְמַפְקָא אֵלָא בְּצוּמָא וּבְצִלוּתָא.

כט: וְכֵד נִפְקוּ מִן תַּמָּן עֲבָרִין הָוּו בְּגִלְיָלָא.
וְלֵא צָבָא הָוּא דֵאנְשָׁא גִדַּע בֵּה.

ל: מִלָּךְ הָוּא גִּיר לְמַלְמִידוּהִי וְאָמַר לֵהוּן:
דְּבִרְהֵה דֵאנְשָׁא מַשְׁתַּלֵּם בְּאִידִי בִּינְיָשָׁא.
וּנְקֻטְלוּנִיהִי. וְמֵא דֵאֲתַקְטֵל. בְּיוּמָא דְתַלְתָּא
נְקוּם.

לא : אף הם לא הכינו את הדבר, ופחדו לשאל אותו.

לב : ובאו לכפר נחום וכאשר נכנסו לבית, שאל אותם: מה הרהרתם בדרך ביניכם?

לג : אף הם שתקו, שכן בדרך התנצחו זה עם זה — מיהו גדול בהם.

לד : וישב ישוע וקרא לשנים עשר ואמר להם: מי שרוצה להיות ראשון, יהא אחרון מכל אדם ומשרת של כל אדם.

לה : ולקח ילד אחד והעמידו באמצע, ונטלו בזרועותיו ואמר להם:

לו : כל מי שמקבל פילד הזה בשמי, אותי הוא מקבל. ומי שמקבל אותי, לא אותי הוא מקבל אלא את מי ששלחני.

לז : אמר לו יוחנן: רבי, ראינו איש מגרש שדים בשמך ומנענו אותו על שלא נספח אלינו.

לח : אמר להם ישוע: אל תמנעוהו, כי אין איש עושה גבורות בשמי ויכול במהרה לומר עלי רעות.

לט : לכן מי שאיננו נגדכם, בעדכם הוא; מ : כי כל מי שישקה אתכם כוס מים בלבד על פי בשם המשיח אתם — אמן אומר אני לכם, שלא יאבד את שכרו.

מא : וכל מי שיכשיל אחד מן הקטנים האלה המאמינים בי, מוטב היה לו אלו הושמה אבן רחים של חמור בצנארו והשלף לים.

מב : אם מכשילה אותך ידך, קצץ אותה; מוטב לך שתכנס לחיים גרם, מאשר בהיות לך שתי ידים תלף לגיהנום.

מג : אשר שם תולעתם אינה מתה ואשם

אינה נכבית.

מד : ואם רגלך מכשילה אותך, קצץ אותה; מוטב לך שתכנס לחיים קטע, מאשר בהיות לך שתי רגלים תפל לגיהנום.

מה : אשר שם תולעתם אינה מתה ואשם אינה נכבית.

מו : ואם עינך מכשילה אותך, עקר אותה; מוטב לך שתכנס למלכות האלהים בעין אחת, מאשר בהיות לך שתי עינים תפל לגיהנום אש,

מז : אשר שם תולעתם אינה מתה ואשם אינה נכבית;

מח : שכן הכל ממלח באש, וכל זבח במלח ימלח.

מט : המלח טוב הוא; אף אם המלח יעשה תפל, במה ימלח? יהא בכם מלח, והיו בשלום זה עם זה.

פרק י

א : וקם משם ובא לתחום יהודה, אל מעבר לירדן; והלכו אליו לשם המונים רבים, ושוב למד אותם כפי שנהג.

ב : ונגשו פרושים והם מנסים אותו ושואלים: האם מתר לאיש לעזוב את אשתו? ג : אמר להם: מה צנה אתכם משה?

ד : והם אמרו: משה התיר לנו לכתב ספר כריתות ולשלח.

ה : צנה ישוע ואמר להם: כנגד קשי לבבכם כתב לכם את המצוה הזאת,

ו : אף מבראשית זכר ונקבה עשה אותם האלהים.

ז : על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו,

מד: ואן רגלך מכשלא לך. פסוקיה. פקח
 או לך דתעול לחיא חגיסא. או פד אית לך
 תרתיין רגלין תפל לגהנא.
 מה: איפא דתולעהון לא מיתא. ונורהון
 לא דעכא.

צחחא ח

מו: ואן עינך מכשלא לך. חציה. פקח או
 לך דבחדא עינא תעול למלכותה דאלהא. או
 פד אית לך תרתיין עינין תפל בגהנא דנורא.
 מז: איפא דתולעהון לא מיתא ונורהון לא
 דעכא.

מח: כל גיר בנורא מתמלח. וכל דבכתא
 במלחא תתמלח.

מט: שפירא חי מלחא. אן דין מלחא
 תפפה. במנא תתמלח. תהוא בכון מלחא.
 ובשינא הוה חד עם חד.

קפלאון י

א: וקם מן תמן. ואחא לתחומא דיהוד
 לעברא דיורדנן. ואילו לתמן לותה פנשא
 סגיאא. ומלף הון תוב איך דמעד הון.

ב: וקרבו פרישא. מנסין לה. ומשאלין:
 דאן שליט לגברא דנשבוק אלתתה.

ג: אמר להון: מנא פקדכון מושא.

ד: הון דין אמרין: מושא אפס לן
 דנכתוב פתבא דשובקנא. ונשרא.

ה: ענא ישוע ואמר להון: לוקבל קשיות
 לבכון כתב לכון פוקדנא הנא.

ו: מן ברשית דין דכרא ונקבתא עבד אנון
 אלהא.

ז: מטל הנא נשבוק גברא לאבוהי
 ולאמה. ונקף לאלתתה.

לא: הון דין לא דעין הוה לה למלחא.
 תחלין הוה דנשאלוניהי.

לב: ואחא לכפר נחום. וכד על לביטא.
 משאל הון להון: דמנא מתחשבין הניתון
 באורחא בינתכון.

לג: הון דין שתיקין הון. אתחריו הון גיר
 באורחא חד עם חד: דמנו רב בהון.

לד: ויתב ישוע וקרא לתרעסר. ואמר
 להון: מן דעבא דנהוא קדמא. נהוא אחרא
 דכלנש ומשמשנא דכל אנש.

לה: ונסב טליא חד ואקיימה במצעתא.
 ושקלה על דרעוהי ואמר להון:

לו: כל מן דמקבל איך הנא טליא בשמי.
 לי הו מקבל. ומן דלי מקבל. לא הון לי
 מקבל. אלא למן דשרני.

לז: אמר לה יוחנן: רבי. חוין אנש דמפק
 שאדא בשמר. וכליניהי. על דלא נקף לן.

לח: אמר להון ישוע: לא תכלונייהי. לית
 גיר אנש דעבד חילא בשמי. ומשבח עגל אמר
 עלי דביש.

לט: מן דלא הון הכיל לוקבלכון.
 חלפיון הו.

מ: כל גיר דנשקיון פסא דמא בלחוד
 בשמא דדמשיחא אלתון. אמין אמר אנא
 לכון דלא נובד אגרה.

מא: וכל מן דנכשל לחד מן הלין ועורא
 דמהימנין בי. פקח הון לה אלא רמא הנת
 רחיא דחמרא בצורה. ושרא בימא.

מב: אן דין מכשלא לך איידך. פסוקיה.
 פקח או לך פשיגא דתעול לחיא. או פד אית
 לך תרתיין אידין תאול לגהנא.

מג: איפא דתולעהון לא מיתא. ונורהון
 לא דעכא.

ובוא אחרי.

כב: אך הוא התעצב על הדבר הזה והלך במועקה, כי היו לו נכסים רבים.

כג: הביט ישוע בתלמידיו ואמר להם: כמה קשה לאלה שיש להם נכסים להפגס למלכות האלהים!

כד: ואולם התלמידים התפלאו על דבריו. וענה ישוע שוב ואמר להם: בני, כמה קשה לאלה אשר בוטחים על נכסיהם להפגס למלכות האלהים!

כה: קל יותר לחבל* להפגס בנגב המחט מאשר לעשיר להפגס למלכות האלהים.

כו: והם התפלאו עוד יותר ואמרו ביניהם: מי יכול להנשע?

כז: הביט בהם ישוע ואמר להם: אצל בני אדם אין זה אפשרי, אלא אצל אלהים; כי הכל אפשרי אצל אלהים.

כח: והחל פייס לומר: הנה אנחנו עובדי הכל ונספחנו אליך.

כט: ענה ישוע ואמר: אמן אומר אני לכם, אין איש אשר עוזב בתים, או אחים או אחיות, או אב או אם, או אשה או בנים, או שדות, למעני ולמען בשורתי,

ל: ולא יקבל פי מאה, עכשו בזמן הזה — בתים ואחים ואחיות ואמהות ויבנים ושדות, עם רדיפות, ובעולם הבא — חיי עולם.

לא: אבל רבים הראשונים שהיו אחרונים, ואחרונים ראשונים.

לב: כאשר עלו בדרך לירושלים, הוא ישוע הלך לפניהם; והם תמחו והלכו אחריו מפחדים. ולקח את השנים-עשר והחל לומר

ח: והיו שניהם לבשר אחד. מכאן אינם שנים, אלא בשר אחד.

ט: לכן מה שהאלהים זוג, אדם אל יפריד.

י: ושאלוהו שוב תלמידיו על זאת בבית. יא: ואמר להם: כל מי שיגרש את אשתו וישא אחרת — נואף.

יב: ואם אשה תגרש את בעלה ותהיה לאחר — נואפת היא.

יג: וקראו אליו ילדים כדי שיגע בהם, אך תלמידיו גערו באלה שקראו אותם.

יד: אבל ישוע קראתו, רע היה הדבר בעיניו, ואמר להם: הניחו לילדים לבוא אלי ואל תמנעו מהם, כי לאשר באלה היא מלכות האלהים.

טו: אמן אומר אני לכם, כל מי שלא יקבל את מלכות האלהים כילד, לא יפגס אליה.

טז: ולקח אותם בזרועותיו, ושם ידו עליהם וברך אותם.

יז: וכאשר הלך בדרך, רץ אחד וכרע על ברכיו, ושאל אותו באמרו: מורה טוב, מה אעשה כדי שאירש חיי עולם?

יח: אמר לו ישוע: מדוע אתה קורא לי טוב? אין טוב מלבד האלהים האחד.

יט: את המצוות אתה יודע. לא תנאף, לא תגנב, לא תרצח, לא תעיד עדות שקר, לא תעשוק, כבד את אביך ואת אמך.

כ: והוא ענה ואמר לו: מורה, את כל אלה שמרתי מנעורי.

כא: ישוע הביט בו ואהב אותו, ואמר לו: אחת חסרה לך: לך מזכר כל מה שיש לך ותן לעניים, ויהיה לך אוצר בשמים, וקח צלבך

ח : ונהוון תריהון חד בסר. מפיל לא הנא תרין. אלא חד בסר.

ט : מדם דאלהא הכיל ונג. ברנשא לא נפרש.

י : ושאלוהי תוב תלמידוהי בכיתא על הדא.

יא : ואמר להון: כל מן דנשרא אנתתא ונסב אחרתא. גאר.

יב : ואן אנתתא תשרא בעלה ותהנא לאחרנא. גירא.

יג : ומקרבין הנו לה טליא דנקרוב להון. תלמידוהי דין פאין הנו בקלין דמקרבין להון.

יד : ישוע דין פד חנא. אתבאש לה ואמר להון: שבוקו טליא אחין לנתי. ולא תכלון אנון. דאילין גיר דאיך קלין אנון איחיה מלכותא דאלהא.

טו : אמין אמר אנא לכון: דכל דלא נקבל מלכותא דאלהא איך טליא. לא נעול לה.

טז : ושקל אנון על דרעוהי. וסם אידה עליהון וברך אנון.

יז : וכד רדא באורחא. רהט חד נפל על בורכוהי. ומשאל הווא לה ואמר: מלפנא טבא. מנא אעבד דארת חיא דלעלם.

יח : אמר לה ישוע: מנא קרא אנת לי טבא. לית טבא אלא אן חד אלהא.

יט : פוקדנא דע אנת: לא תגור. לא תגנוב. לא תקטול. ולא תסחד סהדותא דגלתא. לא תטלוס. יקר לאבוכך ולאמך.

כ : הו דין ענא ואמר לה: מלפנא. קלין פלהין נטרת אגין מן טליותי.

כא : ישוע דין חר בה ואחבה. ואמר לה: חדא חסירא לך. זל וזן כל מדם דאית לך. ורב למסכנא. ותהנא לך סימתא בשמיא. וסב

צליכך. ותא כתר.

כב : הו דין אתפמר במלתא הדא. ואזל פד עייקא לה. אית הווא לה גיר נכסא סגיא.

כג : חר דין ישוע בתלמידוהי. ואמר להון: כמא עטלא לאילין דאית להון נכסא דנעלון למלכותא דאלהא.

כד : תלמידא דין מתדמרין הנו על מלוהי. ונענא תוב ישוע ואמר להון: בני. כמא עטלא לאילין דתכלין על נכסיהון דנעלון למלכותא דאלהא.

כה : פשיק הו לגמלא דנעול בחרורא דמחטא. או עתיקא למלכותא דאלהא למעל. כו : הנון דין יתיקאית מתדמרין הנו ואמרין ביניהון: מנו משבח למחא.

כז : חר דין בהון ישוע. ואמר להון: לנת בנינשא הדא לא משכחא. אלא לנת אלהא. כלמדם גיר משכחא לנת אלהא.

כח : ושרי כאפא למאמר: הא חנו שבקן כל מדם ונקפך.

כט : ענא ישוע ואמר: אמין אמר אנא לכון: דלית אנש דשבק בתא. או אחא. או אחותא. או אבא. או אמא. או אנתתא. או בניא. או קוריא מטלתי ומטל סברתי.

ל : ולא נקבל חד כמא. השא בזבנא הנא בתא. ואחא. ואחותא. ואמהתא. ובניא. וקוריא עם רדופיא. ובצלמא דאתא חיא דלעלם.

לא : סגיאא דין קדמא דנהון אחריא. ואחריא קדמא.

לב : פד סלקין הנו דין באורחא לאורשלם. הו ישוע קדים הווא להון. ומתדמרין הנו ואזלין בתרה פד דחילין. ודבר לתרעסרתה. ושרי דגאמר להון מדם דעתידי

לָהֶם מָה שֶׁעָתִיד לִקְרוֹת לוֹ:

לג: הִנֵּה עוֹלָיִם אָנוּ לִירוּשָׁלַיִם וּבֶן־הָאָדָם יִמְסֹר לְרָאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים וְלַסּוֹפְרִים וַיִּרְשִׁיעוּהוּ לָמוֹת, וַיִּמְסְרוּהוּ לַגּוֹיִים

לד: וַיַּהַלְתּוּ בּוֹ, וַיִּלְקוּהוּ וַיִּירָקוּ בְּפָנָיו, וַיַּהַרְגוּהוּ, וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָקוּם.

לה: וַנִּגָּשׁוּ אֵלָיו יַעֲקֹב וַיּוֹחֲזֵן בְּנֵי וּבָרִי וְאָמְרוּ לוֹ: מוֹרֶה, רוֹצִים אָנוּ שֶׁכָּל אֲשֶׁר נִבְקֶשׁ תַּעֲשֶׂה לָנוּ.

לו: אָמַר לָהֶם: מָה רוֹצִים אַתֶּם שְׂאֲעֲשֶׂה לָכֶם?

לז: אָמְרוּ לוֹ: תֵּן לָנוּ שְׂאֲחָד יֵשֵׁב מִימִינֶךָ וְאֲחָד מִשְׁמָאלֶךָ בְּכַבּוֹדְךָ.

לח: אָךְ הוּא אָמַר לָהֶם: אֵינְכֶם יוֹדְעִים מָה שְׂאֲתֶם מִבְּקָשִׁים. הָאֵם יְכוּלִים אַתֶּם לִשְׁתּוֹת אֶת הַכּוֹס אֲשֶׁר אֲנִי שׁוֹתָה? וְהַטְבִּילָה שְׂאֲנִי נִטְבָּל — תִּטְבְּלוּ?

לט: אָמְרוּ לוֹ: יְכוּלִים אָנוּ. אָמַר לָהֶם יִשׁוּעַ: אֶת הַכּוֹס שְׂאֲנִי שׁוֹתָה תִּשְׁתּוּ, וְהַטְבִּילָה שְׂאֲנִי נִטְבָּל תִּטְבְּלוּ.

מ: אָבָל שֶׁתִּשְׁבּוּ מִימִינִי וּמִשְׁמָאֲלִי אֵין בְּיָדִי לַתֵּת אֵלָּא לְאֲשֶׁר הוֹכֵן לָהֶם.

מא: וְכַאֲשֶׁר שָׁמְעוּ הָעֲשָׂרָה, הִחֲלוּ רוֹטְנִים עַל יַעֲקֹב וַיּוֹחֲזֵן.

מב: וַקְרָא אוֹתָם יִשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: יוֹדְעִים אַתֶּם שֶׁהַנֹּחֲשִׁים לְרָאשֵׁי הַגּוֹיִים אֲדוֹנֵיהֶם הֵם, וַיְגְדוּלֵיהֶם שְׁלִיטִים עֲלֵיהֶם,

מג: אָךְ אַל יְהִי כֵן בְּיַדְכֶם, אֵלָּא מִי שְׂרוּצָה בָכֶם לִהְיוֹת גָּדוֹל, יֵהָא לָכֶם לְמִשְׁרַת. מד: וַאֲיֵהוּ מִכֶּם שְׂרוּצָה לִהְיוֹת רִאשׁוֹן, יֵהָא עַבְדִּי שֶׁל כָּל אָדָם;

מה: כִּי גַם בֶּן־הָאָדָם לֹא בָּא לְמַעַן יִשְׁרָת, אֲלֹא לְמַעַן יִשְׁרָת וּלְמַעַן יִתֵּן אֶת נַפְשׁוֹ כִּפָּר

בְּעַד רַבִּים.

מו: וּבָאוּ לִירִיחוֹ. וְכַאֲשֶׁר יֵצֵא יִשׁוּעַ מִירִיזוֹ, הוּא וְחַלְמִידִיו וְהַמּוֹן רַב — טִימִי בֶן טִימִי הָעוֹר הִזָּה יוֹשֵׁב עַל־יַד הַדֶּרֶךְ וּמִבְקֶשׁ נִדְבוֹת.

מז: וְשָׁמַע כִּי יִשׁוּעַ הַנֶּצְרִי הוּא, וְהִחֵל לְצַעֲקַת וְלוֹמַר: בֶּן־דָּוִד, רַחֵם עָלַי!

מח: וַנִּצְעְרוּ בּוֹ רַבִּים שִׁישְׁתָּק, אָךְ הוּא צִעַק עוֹד יוֹתֵר וְאָמַר: בֶּן־דָּוִד, רַחֵם עָלַי!

מט: וַעֲמַד יִשׁוּעַ וַצִּוָּה שִׁיקְרָאוֹ אוֹתוֹ: וַקְרָאוּ לָעוֹר וְאָמְרוּ לוֹ: הֲתַעֲזוֹדֵד, קוּם. הוּא קוֹרָא לָךְ.

נ: וְהוּא הָעוֹר הַשְּׁלִיף אֶת בְּגָדוֹ, וְקָם וּבָא אֶל יִשׁוּעַ.

נא: אָמַר לוֹ יִשׁוּעַ: מָה אַתָּה רוֹצֶה שְׂאֲעֲשֶׂה לָךְ? וְהוּא הָעוֹר אָמַר לוֹ: רַבִּי, שְׂאֲרָאָה!

נב: וַיִּשׁוּעַ אָמַר לוֹ: לָךְ; אֲמוּנָתְךָ הַחֵיתָה אוֹתָךְ. וּמִיָּד רָאָה וְהִלֵּךְ בְּדֶרֶךְ.

פֶּרֶק י"א

א: וְכַאֲשֶׁר קָרַב לִירוּשָׁלַיִם, עַל יַד בֵּית־פְּגִי וּבֵית־עֲנִיָּה, לִידֵּי הַר הַגִּזְיִתִּים, שָׁלַח שְׁנַיִם מִתַּלְמִידָיו

ב: וְאָמַר לָהֶם: לָכוּ לַכֹּפֶר שְׁמֹמֹלָנוּ, וּבִרְגַע שֶׁתִּכְנְסוּ אֵלָיו, תִּמְצְאוּ עֵיר קֶשׁוּר אֲשֶׁר אִישׁ מִבְּנֵי אָדָם לֹא רָכַב עָלָיו. הִתִּירוּ וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ.

ג: וְאֵם אִישׁ יֹאמַר לָכֶם 'לָמָּה אַתֶּם עוֹשִׂים זֹאת?' אָמְרוּ לוֹ שֶׁהוּא דְרוֹשׁ לְאֲדוֹנֵינוּ, וּמִיָּד יִשְׁלַח אוֹתוֹ לְכָאן.

ד: וְהִלְכוּ וּמִצְאוּ עֵיר קֶשׁוּר לְשַׁעַר בְּחוּץ, בְּרַחוּב.

דנהוא לה:

לג: דהא סלקין חנן לאורשלם. וברה
דאנשא משתלם לרפי כהנא ולספרא.
ונחבינויהי למוּתא. ושלמוניהי לעממא.

לד: ונבזחון ביה. ונגדוניהי. ונרקון
באפוהי. ונקטלוניהי. וביומא דתלתא נקום.
לה: וקרבו לוחה יעקוב ויוחנן בני ובדי
ואמרין לה: מלפנא. צבין חנן דכל נשאל
תעבד לן.

לו: אמר להון: מנא צבין אנתון אעבד
לכון.

לז: אמרין לה: הב לן דחד נחב מן ימינך.
וחד מן סמלך בשוכחך.

לח: הו דין אמר להון: לא ידעין אנתון
מנא שאלין אנתון. משכחין אנתון דתשתון
פסא דאנא שחא אנא. ומעמודיתא דאנא
עמד אנא תעמדון.

לט: אמרין לה: משכחין חנן. אמר להון
ישוע: פסא דשחא אנא תשתון. ומעמודיתא
דאנא עמד אנא תעמדון.

מ: דתתבון דין מן ימיני ומן סמלי לא
הנת דילי למחל. אלא לאילין דמטיבא.

מא: וכד שמעו עסרא. שריו רטנין על
יעקוב ויוחנן.

מב: וקרא אנון ישוע. ואמר להון: ידעין
אנתון דאילין דמסתברין רשא דעממא
מריהון אנון. ורורבניהון שליטין עליהון.

מג: לא דין הכנא נהוא בינתכון. אלא מן
דצבא בכון דנהוא רבא. נהוא לכון משמשנא.
מד: ואינא מנכון דצבא דנהוא קדמא.
נהוא עבדא דכלנש.

מה: ואף ברה גיר דאנשא לא אָתָא
דנשתמש. אלא דנשמש. ודנחל נפשה

פורקנא חלף סגיאא.

צחחא ט

מו: ואָתָו לאיריחו. וכד נפק ישוע מן
איריחו הו ותלמידוהי וכנשא סגיאא. טימי
בר טימי סמא יתב חנא על יד אורחא וחדר.
מז: ושמע ישוע הו נצריא. ושרי
למקעא ולמאמר: ברה דדוד. אתרחם עלי.
מח: וכאין חנו ביה סגיאא דנשתוק. הו דין
יתיראית קעא חנא ואמר: ברה דדוד אתרחם
עלי.

מט: וקם ישוע. ופקד דנקרוניהי.
וקראוהי לסמא. ואמרין לה: אתלבב קום.
קרא לך.

נ: הו דין סמא שדא לבשה. וקם אָתָא
לנת ישוע.

נא: אמר לה ישוע: מנא צבא אנת אעבד
לך. הו דין סמא אמר לה: רבי. דאחוא.

נב: וישוע אמר לה: זל. הימניוך אחיך.
ומחדא אתחזי לה. ואזל חנא באורחא.

קפלאון יא

א: וכד קרב לאורשלם על גלב בית פגא
ובית עניא לנת טורא דזיתא. שדר תרין מן
תלמידוהי.

ב: ואמר להון: זלו לקריתא הי דלקובלן.
וכר שעתה דעאלין אנתון לה משכחין אנתון
עילא דאסיר. דאנש מן בני אנשא לא רכבה.
שרו איתאוהי.

ג: ואן אנש נאמר לכון: מנא עבדין אנתון
הדא. אמרו לה: דלמרן מתבעא. ומחדא
משדר לה לכא.

ד: ואזלו. ואשכחו עילא דאסיר על תרעא
לבר בשוקא.

עשיתם אותו מערת לסטים.

יח: ושמעו ראשי-הכהנים והסופרים וחפשו איך להאבדו, כי פחדו ממנו, מפני שכל העם תמהים היו על תורתו.

יט: וכהיות ערב, יצאו אל מחוץ לעיר.

כ: ובבקר, כאשר עברו, ראו את התאנה יבשה משרשיה.

כא: ונזכר שמעון ואמר לו: רבי, הנה התאנה שקללת יבשה.

כב: וענה ישוע ואמר להם: תהא בכם אמונת אלהים;

כג: כי אם אומר אני לכם, מי שיאמר להר הזה 'הנשא ונפל לס' ולא יפקפק בלבו, אלא יאמין כי יהיה לו מה שהוא אומר — יהיה לו מה שהוא אומר.

כד: לכן אומר אני לכם, כל מה שאתם מתפללים ומבקשים, האמינו שאתם לוקחים — ויהיה לכם.

כה: וכאשר אתם קמים להתפלל, סלחו מה שיש לכם נגד איש, כדי שגם אביכם שבשמים יסלח לכם על עוונותיכם.

כו: אבל אם אתם אינכם סולחים, גם אביכם שבשמים לא יסלח לכם על עוונותיכם.

כז: ובאו שוב לירושלים; וכאשר התהלך בהיכל, באו אליו ראשי-הכהנים והסופרים והזקנים

כח: ואמרו לו: באיזו סמכות עושה אתה את אלה? ומי נתן לך את הסמכות הזאת לעשות את אלה?

כט: והוא ישוע אמר להם: אשא לכם גם אני דבר אחד שתאמרו לי, ואני אומר לכם באיזו סמכות עושה אני את אלה.

ה: וכאשר התירו אותו, אנשים העומדים שם אמרו להם: מה אתם עושים שמתירים אתם את העיר?

ו: והם אמרו להם כפי שצוה אותם ישוע, והניחו להם.

ז: והביאו את העיר אל ישוע, והטילו עליו את בגדיהם, וישוע רכב עליו.

ח: רבים פרשו את בגדיהם על הדרך, ואחרים כרתו ענפים מן העצים ופרשו על הדרך.

ט: והללו שלפניו והללו שאחריו צעקו ואמרו: הושע-נא!

י: ברוך הבא בשם יהוה וברוכה מלכות דוד אבינו אשר באה! הושע-נא במרומים!

יא: ונכנס ישוע לירושלים אל ההיכל וראה את הכל. כהיות עת ערב, יצא אל בית-עניה עם השנים-עשר.

יב: וביום המחרת, כשיצא מבית-עניה, רעב.

יג: וראה תאנה אחת מרחוק שיש בה עלים, ובא אליה — אולי ימצא בה דבר-מה; וכאשר בא, לא מצא בה אלא עלים, כי לא היתה עונת התאנים.

יד: ואמר לה: מעתה ולעולם איש לא יאכל ממך פרי! ושמעו תלמידיו.

טו: ובאו לירושלים; ונכנס ישוע להיכל אלהים והחל לגרש את הקונים והמוכרים בהיכל, והפך את שלחנות החלפנים ואת כסאות מוכרי היונים.

טז: ולא הניח לאיש להעביר כלים בתוך ההיכל.

יז: ולמד ואמר להם: הלא כתוב, ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים? אך אתם

בית צלותא נתקרא לבלהון עממא. אנתון דין
עבדתוניהי מערתא דלסטא.

יח: ושמעו רבי פהגא וספרא. ובעין חנו
דאיפנא נובדוניהי. דחלין חנו גיר מנה. מטל
דכלה עמא תמיהין חנו ביולפנה.

יט: וכד הנה רמשא. נפקו לבר מן
מדיתא.

כ: ובצפרא כד עברין. חנו תמא הי פד
בישא מן עקרה.

כא: ואתדכר שמעון ואמר לה: רבי. הא
תמא הי דלטת יבשת.

כב: וענא ישוע ואמר להון: תהוא בכון
הימנוותא דאלהא.

כג: אמין גיר אמר אנא לכון: דמן דנאמר
לטורא הנא: דאשתקל ופל בימא. ולא נתפלג
בלבה. אלא מהימן דהוא הו מדם דאמר.
נהוא לה מדם דאמר.

כד: מטל הנא אמר אנא לכון: דכל מדם
דמצלין אנתון ושאלין אנתון. הימנו דנסבין
אנתון. ונהוא לכון.

כה: ומא דקימין אנתון למצליו. שבוקו
מדם דאית לכון על אנש. דאף אבוכון
דבשמיא נשבוק לכון סכלותכון.

כו: אן דין אנתון לא שבקין אנתון. אפלא
אבוכון דבשמיא נשבוק לכון סכלותכון.

כז: ואתו תוב לאורשלם. וכד מהלך חנא
בהיפלא. אתו לנתה רבי פהגא וספרא
וקשישא.

כח: ואמרין לה: באינא שולטנא הלין
עבד אלת. ומנו יחב לך שולטנא דהלין תעבד.

כט: הו דין ישוע אמר להון: אשאלכון
אף אנא מלתא חדא. דתאמרון לי. ואנא אמר
אנא לכון באינא שולטנא הלין עבד אנא:

ה: וכד שרין לה. אנשין מן אילין דקימין
אמרו להון: מנא עבדין אנתון דשרין אנתון
עילא.

ו: הנון דין אמרו להון איך דפקד אנון
ישוע. ושבקו אנון.

ז: ואיתייהי לעילא לנת ישוע. וארמיו
עלוהי מאניהון. ורכב עלוהי ישוע.

ח: סגינא דין משוין חנו נחמיהון
באורחא. ואתנא פסקין חנו סופא מן אילנא.
נמשין באורחא.

ט: והנון דקדמוהי והנון דבתרה. קעין חנו
ואמרין: אושענא.

י: בריך הו דאתא בשמה דמריא. ובריךא
הי מלפונתא דאתא דאבון דויד. אושענא
במרומא.

יא: ועל ישוע לאורשלם להיפלא. וחווא
כל מדם. פד הנא דין ענא דרמשא. נפק
לבית עניא עם תרעסר.

יב: וליקמא אחרנא כד נפק מן בית עניא.
כפון.

יג: וחווא תמא חדא מן רוחקא. דאית בה
טרפא. ואתא לנתה דאן נשכח בה מדם. וכד
אתא. לא אשכח בה אלא מן טרפא. ובנא גיר
לא הנא חנא דתאנא.

יד: אמר לה: מפיל ולעלם אנש מגכי
פארא לא נאכול. ושמעו תלמידוהי.

טו: ואתו לאורשלם. ועל ישוע להיפלא
דאלהא. ושרי דנפק לאילין דנבנין ומזבנין
בהיפלא. ונהפך פתורא דמערפנא וכורסנתא
דהנון דמזבנין יונא.

טז: ולא שבק חנא דאנש נעפר מאנא בגו
היפלא.

יז: ומלך חנא ואמר להון: לא כתיב דביתי

וַיִּשְׁמַד אֶת הַכּוֹרְמִים הָהֵם, וַיִּתֵּן אֶת הַכָּרֶם
לְאַחֲרִים.

י: וְאֵף אֶת הַכֶּתוּב הַזֶּה לֹא קִרְאתֶם, אֲבָן
מֵאִסּוּ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה;

יא: מֵאֵת יְהוָה הִיתָה זֹאת, הִיא נִפְלְאֶת
בְּעֵינֵינוּ?

יב: וּבִקְשׁוּ לְתַפְסּוּ, אֵף פָּחְדוּ מִן הָעָם, כִּי
יָדְעוּ שֶׁעָלִיהֶם אָמַר אֶת הַמָּשָׁל הַזֶּה, וַעֲזוּבוּהוּ
וְהִלְכוּ.

יג: וַשְּׁלַחוּ אֵלָיו אַנְשִׁים מִן הַסּוֹפְרִים
וּמֵאַנְשֵׁי הַדִּרְדּוּס לְלַכְדוֹ בְּמֶלֶח;

יד: וְהֵם בָּאוּ וּשְׁאַלְוּהוּ: מוֹרֶה, יוֹדְעִים אָנוּ
שֶׁמְהִימָן אַתָּה וְאֵינָךְ חוֹשֵׁשׁ מֵאִישׁ, כִּי אֵינָךְ
נוֹשֵׂא פָנִים לְבְנֵי אָדָם, אֲלֹא בְּאֵמַת מַלְמַד
אַתָּה אֶת דֶּרֶךְ אֱלֹהִים. הָאֵם מִתֵּר לָתֵת מִס
וְלִגְלַת לְקִיסָר אוֹ לֹא? נִתֵּן אוֹ לֹא נִתֵּן?

טו: אֵף הוּא יָדַע אֶת עֲרֻמְתָּם וְאָמַר לָהֶם:
מִדּוּעַ אַתֶּם מְנַסִּים אוֹתִי? הִבִּיאוּ לִי דִינָר
וְאֶרְאֶה.

טז: וְהִבִּיאוּ לוֹ. אָמַר לָהֶם: שֶׁל מִי הַצֶּלֶם
הַזֶּה, וְהַכֶּתֶבְתָּ? וְהֵם אָמְרוּ: שֶׁל הַקִּיסָר.

יז: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֶת אֲשֶׁר לְקִיסָר תִּנּוּ
לְקִיסָר, וְאֶת אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים לְאֱלֹהִים. וְתִמְהוּ
עָלָיו.

יח: וּבָאוּ אֵלָיו צְדוֹקִים, הָאוֹמְרִים שְׂאִין
תְּקוּמָה, וּשְׁאָלוּ אוֹתוֹ וְאָמְרוּ:

יט: מוֹרֶה, מִשָּׁה כָּתֹב לָנוּ, שְׂאֵם יָמִית אָחִי
אִישׁ וְהַנִּיחַ אֵשָׁה וְלֹא הַנִּיחַ בָּנִים, יִקַּח אָחִיו
אֶת אִשְׁתּוֹ וַיְקִים זֶרַע לְאָחִיו.

כ: שְׁבַעָה אָחִים הָיוּ: הָרֵאשׁוֹן לָקַח אֵשָׁה
וַיָּמָת וְלֹא הִשְׁאִיר זֶרַע.

כא: וְהַשֵּׁנִי לָקַח אוֹתָהּ וַיָּמָת וְגַם הוּא לֹא
הִשְׁאִיר זֶרַע: וְכֵן הַשְּׁלִישִׁי.

ל: טְכִילַת יוֹחֲנָן מֵאִין הִיא, מִן הַשָּׁמַיִם אוֹ
מִבְּנֵי אָדָם? אָמְרוּ לֵי.

לא: וְהִרְהִירוּ בְּלִבָּם וְאָמְרוּ, אִם נֹאמַר לוֹ
'מִן הַשָּׁמַיִם', יֹאמַר לָנוּ 'וּמִדּוּעַ לֹא הֵאֱמַנְתֶּם
לוֹ?'

לב: וְאִם נֹאמַר 'מִבְּנֵי אָדָם', יֵשׁ לְחֹשֶׁשׁ
מִן הָעָם, כִּי כָלָם חֹשְׁבוּ אֶת יוֹחֲנָן שְׁבָאֵמַת
נִבִּיא הוּא.

לג: וַעֲנוּ וְאָמְרוּ לֵישׁוּעַ: אֵין אָנוּ יוֹדְעִים.
אָמַר לָהֶם: גַּם אֲנִי לֹא אָמַר לָכֶם בְּאִיזוֹ
סִמְכוֹת עוֹשֶׂה אֲנִי אֵת אֵלֶּה.

פֶּרֶק יב

א: וַהֲחַל לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם בְּמַשְׁלִים: אִישׁ
אֶחָד נָטַע כָּרֶם וְהִקְפִּירוּ גֵדֵר, וַחֲפֵר בּוֹ יָקָב וּבִנָּה
בּוֹ מַגְדָּל, וְהַחֲפִירוּ לְכוֹרְמִים וְנָסַע.

ב: וַשְּׁלַח בְּבֹא הָעֵת אֶת עַבְדּוֹ אֶל
הַכּוֹרְמִים לְקַחַת מִפְרֵי הַכָּרֶם,

ג: אֵף הֵם הִפּוּהוּ וַשְּׁלַחוּהוּ רִיקָם.

ד: וְהוֹסִיף וַשְּׁלַח אֲלֵיהֶם עַבְדֵּי אַחֵר, וְאֵף
אוֹתוֹ רָגְמוּ וּפָצְעוּ, וַשְּׁלַחוּהוּ בְּבִיזוֹן.

ה: וַשְּׁלַח שׁוֹב אַחֵר, וְאֵף אוֹתוֹ הִרְגוּ.
וְעַבְדִּים רַבִּים אַחֲרֵים שָׁלַח, וּמֵהֶם הָפוּ וּמֵהֶם
הִרְגוּ.

ו: לְבִסּוּף, בֶּן אֶחָד אֶהוֹב הָיָה לוֹ, וַשְּׁלַחוּ
אֲלֵיהֶם בְּאַחֲרוֹנָה, כִּי אָמַר, אוֹלֵי יִבְּשׁוּ מִבְּנֵי.

ז: אֲבָל הֵם הַכּוֹרְמִים אָמְרוּ בְּלִבָּם: זֶהוּ
הַיּוֹרֵשׁ: בּוֹאוּ וְנִהַרְגֵהוּ וְתִהְיֶה לָנוּ הַיִּרְשָׁה.

ח: וַלְקַחוּ וְהִרְגוּהוּ, וְהוֹצִיאוּהוּ אֶל מַחוּץ
לְכָרֶם.

ט: מָה אִפּוֹא יַעֲשֶׂה בְּעַל הַכָּרֶם? יָבֹא

ל: מעמודיתיה דיוחנן מן אימפא אי מן שמיא. או מן בנינשא. אמרו לי.

לא: ואתחשבו בנפשון ואמרו: דאן נאמר לה דמן שמיא. אמר לן: ולמנא לא הימנתינא.

לב: ואן נאמר דמן בנינשא. דחלתא אי מן עמא. כלהון גיר אחידין הנו לה ליוחנן דשריראית נביא הו.

לג: ונענו ואמרין לה לישוע: לא ידעין חנו. אמר להון: ואפלא אמר אנא לכון. באינא שולטנא הלין עבד אנא.

קפלאון יב

א: ושרי דנמלל עמהון במתלא: גברא חד נצב פרמא. ואחדרה סיגא. וחפר בה מעערפא. ובנא בה מגדלא. ואוחדה לפלחא נחוק.

ב: ושרד לנת פלחא עברה בובנא. דמן פארא דכרמא נסב.

ג: הנון דין מחאוהי. ושרוהי פד ספיק.

ד: ושרד תוב לנתהון עבדא אחרנא. ואף להו רגמוהי וצלפוהי. ושרוהי בצערא.

ה: ושרד תוב אחרנא. ואף להו קטלוהי. ולסגיאא עבדא אחרנא שדר. ומנהון מחו. מנהון דין קטלו.

ו: לחרתא דין חד ברא חביבא אית חנא לה. ושרדה לנתהון אחרית. אמר גיר: כבר נכהתון מן ברי.

ז: הנון דין פלחא אמרו בנפשון: הנא הו ירפא. הו נקטליוהי. ותהנא דילן ירתותא.

ח: ונסבו קטלוהי. ואפקוהי לבר מן פרמא.

ט: מנא הכיל נעבד מרא כרמא. נאתא נובד להנון פלחא. ונתליוהי פרמא לאחרנא.

י: אפלא כתבא הנא קריתון דכאפא דאסליו בניא. הי הנת לרשא דויתא.

יא: מן לנת מרפא הנת הדא. ואיתיה תדמורתא בעינין.

יב: וכעין הנו למאחדה. נדחלו מן עמא. ידעו גיר דעליהון אמר למתלא הנא. ושבקהי ואולו.

צחחא י

יג: ושרדו לנתה אנשא מן ספרא ומן דבית הרודס דנצודוניהי במלתא.

יד: הנון דין אהו ושאלוהי: מלפנא.

ידעין דשריר אנת. ולא שקיל אנת צפתא.

לאנש. לא גיר חאר אנת בפרצופא דבנינשא.

אלא בשררא אורחא דאלהא מלף אנת.

שליט למתלא כסף רשא לקסר או לא. נתל. או לא נתל.

טו: הו דין ידע נכלהון. ואמר להון: מנא מנסין אנתון לי. איתו לי דינרא אחזא.

טז: ואיתיו לה. אמר להון: דמנו צלמא הנא וכתבא. הנון דין אמרו: דקסר.

יז: אמר להון ישוע: דקסר הבו לקסר.

ודאלהא לאלהא. ותמהו הנו בה.

יח: ואהו ודוקיא לנתה הנון דאמרין דקימתא לית. ומשאלין הנו לה ואמרין:

יט: מלפנא. מושא כתב לן: דאן מאת אחוהי דאנש. ושבק אנתתא ובניא לא שבק.

נסב אחוהי אנתתה. ונקים ורעא לאחוהי.

כ: שבעא אחין אית הנו. קדמאי נסב אנתתא. ומית ולא שבק ורעא.

כא: ותתרינ נסבה. ומית פד אפלא הו שבק ורעא. ודלתלתא הכנת.

רעהו כְּמֹהוּ — חָשׁוּב יוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלוֹת
וְהַזְבָּחִים.

לד: יְשׁוּעַ רָאָה שֶׁבְּחֻמָּה הָשִׁיב תְּשׁוּבָה,
וְעָנָה וְאָמַר לוֹ: אֵינְךָ רְחוּק מִמַּלְכוּת הָאֱלֹהִים.
וְלֹא הָעִז אִישׁ שׁוֹב לִשְׁאֹל אוֹתוֹ.

לה: וְעָנָה יְשׁוּעַ וְאָמַר כְּאֲשֶׁר לָמַד בְּהִיכָל:
אֵיךְ אוֹמְרִים הַסּוֹפְרִים שֶׁהַמְּשִׁיחַ הוּא בֶן־
דָּוִד?

לו: שֶׁהָרִי הוּא דָּוִד אָמַר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
נָאֻם יְהוָה לְאֶדְוִנִי: שֶׁב לִימִינִי עַד אָשִׁית
אוֹיְבֶיךָ הַדּוֹם תַּחַת רַגְלֶיךָ.

לז: לְפִיכָף הוּא דָּוִד קוֹרָא לוֹ אֶדְוִנִי, וְאֵיךְ
הוּא בִּנּוּ? וְכָל הַהֲמוֹן שָׁמַע אוֹתוֹ בְּהִנָּאָה.

לח: וּבִלְמַדוֹ אָמַר לָהֶם: הִנֵּהרֹו מִן
הַסּוֹפְרִים הַחֲפִצִּים לְהַתְּחַלֵּף בְּאַצְטָלָאוֹת,
וְאוֹהֲבִים אֶת בְּרֶכֶת הַשְּׁלוֹם בְּרַחוּבוֹת.

לט: וְאֵת הַמּוֹשְׁבִים הָרָאשִׁיִּים בְּבֵתִי
הַכְּנֶסֶת וְאֵת הַמְּקוֹמוֹת הָרָאשִׁיִּים בְּסַעֲדוֹת;
מ: הָאוֹכְלִים אֶת בֵּתִי הָאֲלֻמָּנוֹת עִם
שְׂמָאֲרִיקִים אֶת תְּפִלוֹתֵיהֶם כִּכְסוֹת. הֵם יֵתֵר
מִשְׁפָּט יִשְׂאוּ.

מא: וְכְאֲשֶׁר יָשֵׁב יְשׁוּעַ מוֹל הָאוֹצָר,
הַתְּבוּנָן אֵיךְ מְטִילִים הַהֲמוֹנִים כֶּסֶף אֶל
הָאוֹצָר: וְעֹשִׂירִים רַבִּים הִטִּילוּ הֶרֶבָה.

מב: וּבָאָה אֲלֻמָּנָה עֲנִיָּה אַחַת וְהִטִּילָה
שְׁתֵּי מְעוֹת, שֶׁהֵן פְּרוּטוֹת.

מג: וְקָרָא יְשׁוּעַ לְתַלְמִידָיו וְאָמַר לָהֶם:
אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁהָאֲלֻמָּנָה הַזֹּאת הִטִּילָה
אֶל הָאוֹצָר יוֹתֵר מִכָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִטִּילוּ:

מד: כִּי כָל־מִן הָעֵדֶף שֶׁלָּהֶם הִטִּילוּ, אֵף
זוֹ מִמַּחְסוּרָה הִטִּילָה אֶת כָּל אֲשֶׁר הָיָה לָּהּ, אֶת
כָּל רִכּוּשָׁהּ.

כב: וְשִׁבְעַתֶּם לָקְחוּ אוֹתָהּ וְלֹא הִשְׁאִירוּ
זֶרַע. אַחֲרֵי כָל־מֵתָה גַם הָאִשָּׁה.

כג: וּבִכְנֹן בְּתַקוּמָּהּ, לְמִי מִהֶם תִּהְיֶה
לְאִשָּׁה? שֶׁהָרִי שִׁבְעַתֶּם לָקְחוּ אוֹתָהּ.

כד: אָמַר לָהֶם יְשׁוּעַ: הָאֵם לֹא מִשּׁוּם כֶּף
טוֹעִים אַתֶּם, מִשּׁוּם שְׂאִינְכֶם יוֹדְעִים אֶת
הַפְּתוּבִים וְלֹא אֶת גְּבוּרַת הָאֱלֹהִים?

כה: כִּי אַחֲרֵי קוֹמֶם מִן הַמֵּתִים אֵין הֵם
נוֹשְׂאִים נָשִׁים, גַּם אֵין הַנָּשִׁים נִשְׂאוֹת לְגִבְרִים,
אֶלָּא כְּמַלְאָכִים שֶׁבְּשָׂמִים הֵם.

כו: וְעַל הַמֵּתִים שְׂקָמִים, לֹא קָרָאתֶם
בְּסֵפֶר מֹשֶׁה, אֵיךְ אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים מִן הַסֵּנֶה:
'אֲנֹכִי אֱלֹהִי אֲבִרְהָם וְאֱלֹהִי יִצְחָק וְאֱלֹהִי
יַעֲקֹב'?

כז: וְאֵין הוּא אֱלֹהִי הַמֵּתִים אֶלָּא הַחַיִּים.
לְכֵן טוֹעִים אַתֶּם מְאֹד.

כח: וְנִגַּשׁ אַחֲד מִן הַסּוֹפְרִים וְשָׁמַע אוֹתָם
מִתּוֹנָקְחִים. וְרָאָה כִּי הֵיטֵב הָשִׁיב לָהֶם תְּשׁוּבָה,
וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: אִיזוֹהִי הַמַּעֲוָה הָרִאשׁוֹנָה מִכָּל־
כט: אָמַר לוֹ יְשׁוּעַ: הָרִאשׁוֹנָה מִכָּל
הַמַּעֲוֹת: שֶׁמַּע יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה
אַחַד;

ל: וְאַהֲבָתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְּךָ
וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל שְׂכָלְךָ וּבְכָל מַאֲדְךָ. זֹאת
הִיא הַמַּעֲוָה הָרִאשׁוֹנָה.

לא: וְהַשְׁנִיָּה, הַדּוּמָה לָּהּ: וְאַהֲבָתָּ לְרֵעֶךָ
כְּמוֹךְ. מַעֲוָה אַחֶרֶת גְּדוּלָּה מְאֹלָה — אֵין.

לב: אָמַר לוֹ הַסּוֹפֵר: יָפָה, רַבִּי. אֲמַת
אֲמַרְתָּ, שֶׁאַחַד הוּא וְאֵין אַחֵר מְלַבְּדוֹ:

לג: וְשִׂיאֵהֲבָהּ אָדָם בְּכָל הַלֵּב וּבְכָל
הַשִּׁכָּל וּבְכָל הַנֶּפֶשׁ וּבְכָל מַאֲדוֹ, וְשִׂיאֵהֲבָ אֶת

פלהון יקרא ודבחא.

לד: ישוע דין חזיהי דחפמאית מפנא פתגמא. וענא ואמר לה: לא הנית רחיק מן מלפוטא דאלהא. ולא אנש אמרח תוב דנשא ליוהי.

לה: וענא ישוע. ואמר: כד מלף בהיפלא. איפנא אמרין ספרא דמשיחא ברה או דדור. לו: הו גיר דניד אמר ברוחא דקודשא: דאמר מריא למרי. תב לך מן ימיני. עדמא דאסים בעלדבכין כובשא תחית רגליך.

לו: הו הכיל דניד קרא לה מרי. ואיפנא ברה איתוהי. וכלה כנשא שמע הוה לה פסימאית.

לח: וביולפנה אמר הוה להו: אודהרו מן ספרא. דעבין דבאסטלא נהלכין ורחמין שלמא בשוקא.

לט: ורש מותבא בכנושתא. ורש סמכא בחשמיתא.

מ: הנון דאכלין פתא דארמלתא. בעלתא דמורכין צלותהון. הנון נקבלון דינא יתירא.

מא: וכד יתב ישוע לוקבל בית גנא. חזר הוה איפנא כנשא רמין עורפנא בית גנא. וסגיאא עתירא רמין הנו סגי.

מב: ואנת ארמלתא חדא מספנתא: ארמית תרין מנין. דאיתיהון שמונא.

מג: וקרא ישוע לתלמידוהי. ואמר להון: אמין אמר אנא לכון. דהדא ארמלתא מספנתא יתיר מן פלהון אנשא דרמין ארמית בית גנא.

מד: פלהון גיר מן מדם דיתיר להון ארמיו. הדא דין מן חסירותה כל מדם דאית הוה לה ארמיתה פלה קנינה.

כב: ושבעתיהון נסבזה. ולא שבקו ורעא.

אחרית פלהון מיתת אף הי אלתתא.

כג: בקממא הכיל. דאינא מנהון תהנא אלתתא. שבעתיהון גיר נסבזה.

כד: אמר להון ישוע: לא הוה מטל הדא טעין אנתון. דלא ידעין אנתון כתבא ולא חילה דאלהא.

כה: מא גיר דקמו מן מיתא. לא נסבין נשא ואף לא נשא הוין לגברא. אלא איך מלאכא דבשמא איתיהון.

כו: על מיתא דין דקמין. לא קריתון בכתבא דמושא איפנא מן סנא אמר לה אלהא: אנא אנא אלהה דאברהם. ואלהה דאיסחק. ואלהה דיעקוב.

כז: ולא הוה אלהא דמיתא. אלא דחיא. אנתון הכיל סגי טעין אנתון.

כח: וקרב חד מן ספרא. ושמע אנון דדרשין. וחוה דשפיר אתיב להון פתגמא. ושאלה: אינא הו פוקדנא קדמא דכלהון. כט: אמר לה ישוע: קדמי מן פלהון פוקדנא: שמע יסריל. מריא אלהן מריא חד הו.

ל: ודתרחס למריא אלהך מן פלה לך. ומן פלה נפשך. ומן פלה רעינך. ומן פלה חילך. הנא הו פוקדנא קדמא.

לא: ודתרין דדמא לה: דתחב לקריבך איך נפשך. פוקדנא אחרנא דרב מן הלין לית.

לב: אמר לה הו ספרא: שפיר רבי. פשרא אמרת. דחד הו. ולית אחרין לכר מנה.

לג: ודנרחמיוהי אנש מן פלה לפא. ומן פלה רעינא. ומן פלה נפשא. ומן פלה חילא. ודנרחם קריבה איך נפשה. יתירא הי מן

פֶּרֶק יג

א : וְכַאֲשֶׁר יֵצֵא יֵשׁוּעַ מִן הַהִיכָל, אָמַר לוֹ אֶחָד מִתַּלְמִידָיו: מוֹרֵה, הִנֵּה, רָאֵה אֵילֹו אֲבָנִים וְאֵילֹו בְנֵינִים!

ב : אָף יֵשׁוּעַ אָמַר לוֹ: רֹאֵה אֶתְּהָ אֵת הַבְּנֵינִים הַגְּדֹלִים הָאֵלֶּה? לֹא תִשָּׂאָר פֶּאֶן אֶבֶן עַל אֶבֶן אֲשֶׁר לֹא תִתְּפָרֵק.

ג : וְכִשְׁיָשֵׁב יֵשׁוּעַ עַל הַר הַזֵּיתִים, מוֹל הַהִיכָל, שָׁאֲלוּהוּ כִּיפֹא וַיַּעֲקֹב וַיֹּחֲנֶן וְאַנְדְּרָאוֹס לְבָדָם.

ד : אָמַר לָנוּ מָתִי יִהְיֶה אֵלֶּה, וּמָה הָאֹת כְּשִׁיחִיו כָּל אֵלֶּה קְרוּבִים לְקִרּוֹת?

ה : וְהוּא יֵשׁוּעַ הֵחַל לֹמַר לָהֶם: רְאוּ, פֶּן יִטְעֶה אֶתְכֶם אִישׁ:

ו : כִּי רַבִּים יָבֹאוּ בְּשֵׁמִי וַיֹּאמְרוּ 'אֲנִי הוּא', וַיִּטְעוּ רַבִּים.

ז : וְכַאֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ מַלְחָמוֹת וּשְׂמוּעוֹת עַל פִּרְעָנוּיֹת, אַל תִּפְחָדוּ, כִּי זֶה עֲתִיד לֵהְיוֹת, אָף עוֹד לֹא הֵקֵץ:

ח : כִּי יָקוּם גּוֹי עַל גּוֹי וּמַמְלָכָה עַל מַמְלָכָה, וַיִּהְיוּ רַעֲדוֹת אֲדָמָה בְּמִקְוֹמוֹת שׁוֹנִים, וַיִּהְיוּ רָעֵב וּמַהוּמוֹת. אֵלֶּה הֵם רֵאשִׁית הַחֲבָלִים.

ט : וְאַתֶּם הִשָּׁמְרוּ לִנְפְשְׁכֶם: כִּי יִמְסְרוּ אֶתְכֶם לְשׁוֹפְטִים, וְתִלְקוּ בְּבִתִּי כְּנִסְיוֹתֵיהֶם, וּלְפָנֵי מַלְכִים וּמוֹשְׁלִים תַּעֲמְדוּ לְמַעַנִי, לַעֲדוֹת לָהֶם.

י : אֲבָל תִּחְלֶה עֲתִידָה בְּשׁוֹרְתִי לְהַתְּפֹשֵׁר בְּכָל הַגּוֹיִם.

יא : וְכַאֲשֶׁר יָבִיאוּ אֶתְכֶם כְּדֵי לְמַסֵּר אֶתְכֶם, אַל תִּקְדִּימוּ לְדַאֵוֹג מֶה תִּדְבְּרוּ, וְאַל תִּתְּהַרְרוּ: אֲלֹא מֶה שֶׁנָּתַן לָכֶם בְּשַׁעָה

הָיָה — זֹאת דִּבְרוּ: כִּי לֹא אַתֶּם מְדַבְּרִים, אֲלֹא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

יב : וַיִּמְסֹר אַח אֶת אָחִיו לְמָוֶת, וְאַב אֶת בְּנוֹ: וַיָּקוּמוּ בָנִים עַל אֲבוֹתָם וַיִּמְתּוּ אוֹתָם. יג : וְתָהִיו שְׂנוּאִים לְכָל אָדָם בְּגִלָּל שָׁמַי, וּמִי שִׁיעֲמַד עַד קֵץ, הוּא יִחְיֶה.

יד : אֲבָל כַּאֲשֶׁר תִּרְאוּ אֶת אוֹת הַשְּׁקוּץ הַמְּשׁוּמֵם, שֶׁנֹּאמַר בְּדִנְיָאֵל הַנְּבִיא, עוֹמֵד בְּמִקְוֶם שֶׁלֹּא יָאֵה לוֹ — הַקּוֹרָא יָבִין — אֲזִי אֵלֶּה אֲשֶׁר בִּיהוּדָה יְנוֹסוּ לָהֶר.

טו : וּמִי שֶׁעַל הַגֹּג אֵל יִרְדּוּ וְאַל יִפְּסוּ לַקַּחַת דִּבְרַר מִבֵּיתוֹ.

טז : וּמִי שֶׁבִּשְׁפָדָה אֵל יִסֹּב לְאַחֲרָיו לַקַּחַת אֶת בְּגָדוֹ.

יז : וְהוּי לְהִרּוֹת וּלְמִינִיקוֹת בְּיָמִים הָהֵם. יח : הַתְּפַלְלוּ שֶׁלֹּא תִהְיֶה מְנוּסַתְכֶם בַּחֲרָף: יט : כִּי תִהְיֶה בְּיָמִים הָהֵם צָרָה אֲשֶׁר לֹא תִיָּתֵה כְּמוֹת מְרֹאשִׁית הַבְּרִיאָה שֶׁבָּרָא אֱלֹהִים וְעַד עַתָּה, וְלֹא תִהְיֶה.

כ : וְאַלּוּ לֹא קָצַר יְהוָה אֶת הַיָּמִים הָהֵם, לֹא הָיָה חַי כָּל בָּשָׂר: אֲבָל לְמַעַן הַבְּחִירִים אֲשֶׁר בָּחַר, קָצַר אֶת הַיָּמִים הָהֵם.

כא : אֲזִי אִם יֹאמַר לָכֶם אִישׁ 'הִנֵּה פֹה הַמָּשִׁיחַ וְהִנֵּה שָׁם', אַל תִּאֱמִינוּ:

כב : כִּי יָקוּמוּ מְשִׁיחֵי שָׁקֶר וּנְבִיאֵי כָזָב וַיִּתְּנוּ אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים וַיִּטְעוּ, אִם אֲפֹשֶׁר, גַּם אֶת הַבְּחִירִים.

כג : אֲבָל אַתֶּם הַזֹּהָרִי, הִנֵּה מְרֹאשׁ אֲמַרְתִּי לָכֶם הַפֹּל.

כד : בְּיָמִים הָהֵם, אַחֲרֵי הַצָּרָה הַזֶּה, תִּחְשָׁד הַשָּׁמַשׁ, וְהִירָח לֹא יִתֵּן אוֹרוֹ:

כה : וְהַכּוֹכָבִים יִפְּלוּ מִן הַשָּׁמַיִם וְצִבְאוֹת הַשָּׁמַיִם יִזְדַּעְצְעוּ.

קפלאון יג

א : וכד נפק ישוע מן היפלא. אמר לה חד מן תלמידיה: מלפנא. הא חזי אילין פאפא ואילין בנגנא.

ב : ישוע דין אמר לה: חזא אנת הלין בנגנא רורבא. לא משתבקא הרפא כאף על פאף. דלא מסתתרא:

ג : וכד יתב ישוע בטורא דזיתא לוקבל היפלא. שאלוהי פאפא ויעקוב ויוחנן ואנדראוס בלחודיהון.

ד : אמר לן. אמתי הלין נהוין. ומנא חי אמתא מא דקריבן הלין פלהין למשתלמו.

ה : הו דין ישוע. שרי למאמר להון: חזו. דלמא אנש נטעיקון.

ו : סגיאא גיר נאתון בשמי וגאמרון: דאנא אנא. ולסגיאא נטעון.

ז : מא דין דשמעתון קרבא וטבא דקארסא. לא תדחלון. עתיד הו גיר דנהנא. אלא לא עדפיל חרתא.

ח : נקום עמא על עמא ומלפוי על מלפוי. ונהוון וועא בדופא דופא. ונהוון פפנא ונשגושיא. הליו רשא אנן דחבלא.

ט : חזו דין אנתון נפשכון. נשלמונכון גיר לדינא. ובכנוששתוון תתנגדון. וקדם מלפא והגמונא תקומון מטלתי לסקהדותוון.

י : לוקדם דין עתידא דתתפרז סברתי בכלהון עצמא.

יא : מא דמקרבין לכון דין דנשלמונכון. לא תקדמון תאצפון מנא תמללון ולא תרנון. אלא מדם דמתיקב לכון בהי שעטא. הו מללו. לא הו גיר אנתון ממללין. אלא רוחא דקודשא.

יב : נשלם דין אמתא לאחיהי למותא ואבא לברה. ונקומון בנפא על אבהיהון. ונמיתון אנון.

יג : ותהוון סניאין מן פלגש מטל שמי. מן דין דנסיבר עדמא לחרתא. הו נחא.

צחחא יא

יד : מא דין דחזיתון אמתא טנפתא דחורבא הי דאמירא בדניאיל נביא דקימא איפא דלא נלא. הו דקרא נסתפל. הידין אילין דביהוד אנון נערקון לטורא.

טו : ומן דבאגרא הו. לא נחות. ולא נעול למשקל מדם מן ביתה.

טז : ומן דבחקלא הו. לא נתהפך לבסתר דנשקול לבשה.

יז : וי דין לבטנתא ולאילין דמינקן בהנון יומתא.

יח : צלו דין. דלא נהנא ערוקיוון בסתנא.

יט : נהנא גיר פיומתא הנון אוילצנא דלא הו אכנתה מן רש בריתא דברא אלהא ועדמא להשא. ולא נהנא.

כ : ואולולא מריא דכרי יומתא הנון. לא חיא הו כלבסר. אלא מטל גביא דגבא. פרי יומתא הנון.

כא : הידין אן אנש נאמר לכון: דהא הרפא הו משיחא והא הרפתון. לא תהימון. כב : נקומון גיר משיחא דדגלותא ונביא דכדביותא. ונחלון אנתווא ותדמרתא. ונטעון אן משפחא אף לגביא.

כג : אנתון דין אוזדורו. הא קדמת אמרת לכון פל מדם.

כד : בהנון דין יומתא כתר אוילצנא הו. שמשא נחשך. וסהרא לא נחל נהרה.

כה : וכוכבא נפלון מן שמיא. וחילנתא

ראשי־הכֹּהֲנִים וְהַסּוֹפְרִים פִּיצְדוּ בַעֲרָמָה
וַתִּפְסוּהוּ וַיַּהַרְגוּהוּ.

ב: וְאָמְרוּ: לֹא בָחַג, פֶּן תִּהְיֶה מֵהוֹמָה
בָּעֵם.

ג: וְכַאֲשֶׁר הוּא הָיָה בְּבֵית-עֲנִיָּה, בְּבֵיתוֹ
שֶׁל שְׁמַעוֹן הַמַּצְרֵעַ, בַּהֲיוֹתוֹ מַסֵּב, בָּאָה אִשָּׁה
נוֹשֵׂאת צִנְצֻנֹת בִּשֶׁם נָרְד מִבְּחָר וַיִּקֶּר מֵאֵד,
וַתִּפְתָּח אוֹתָהּ וַיִּצָּקָה אוֹתָהּ עַל רֹאשׁוֹ שֶׁל
יֵשׁוּעַ.

ד: הָיוּ אַחֲדִים מִן הַתַּלְמִידִים שֶׁחָרָה לָהֶם
בְּלִבָּם, וְאָמְרוּ: לָמָּה הָאֲבָדָן שֶׁל הַבִּישָׁם הַזֶּה?
ה: שֶׁחָרָה הָיָה יָכוֹל לְהַמְכֹּר בִּזְיוֹתָר מִשְׁלָשׁ
מֵאוֹת דִּינָרִים וּלְהַנָּתֵן לַעֲנִיִּים! וְהֵם זָעֲמוּ
עָלֶיהָ.

ו: אָף הוּא יֵשׁוּעַ אָמַר: הִנֵּיחֻ לָּהּ; מִדּוּעַ
אַתֶּם מְצִיקִים לָּהּ? מַעֲשֵׂה טוֹב עָשִׂתָּהּ לִי.

ז: הֵן תִּמְיֵד יֵשׁ לָכֶם עֲנִיִּים עִמָּכֶם, וְכַאֲשֶׁר
אַתֶּם רוֹצִים, יְכוּלִים אַתֶּם לְהִיטִיב לָהֶם. אָכֵל
אֲנִי לֹא תִמְיֵד נִמְצָא אֲצִלְכֶם.

ח: אֵת אֲשֶׁר הָיָה לָּהּ לְזֹאת עָשִׂתָּהּ;
וְהַקְדִּימָה כִּמּוֹ לְקַבּוּרָה לְבִישָׁם אֵת גּוֹפִי.

ט: וְאִמֵּן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, בְּכָל מָקוֹם
שֶׁתִּכְרְזוּ בְּשׁוֹרְתֵי זֹאת, בְּכָל הָעוֹלָם, גַּם מֵה
שֶׁעָשִׂתָּה זֹאת יִסְפָּר לְזִכְרוֹנָהּ.

י: וַיְהוּדָה סִכְרִיּוּטָה, אֶחָד מִן הַשָּׂנִים-
עֶשֶׂר, הִלָּךְ אֶל רֹאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים כְּדִי לְמַסֵּר לָהֶם
אֵת יֵשׁוּעַ.

יא: וְהֵם, כַּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ, שָׁמְחוּ וַהֲבִטִיחוּ
לְתֵת לוֹ כֶּסֶף. וְהוּא חָפֵשׁ שָׁעַת כָּשֶׁר לְמַסְרוֹ.

יב: וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַמַּצּוֹת, אֲשֶׁר בּוֹ
זוֹבְחִים הִיְהוּדִים אֵת הַפֶּסַח, אָמְרוּ לוֹ
תַּלְמִידָיו: לָאֵן רּוֹצֶה אַתָּה שְׁגִלָּךְ וְנִכְיִן לָךְ
לְאָכֹל אֵת הַפֶּסַח?

כו: וְאֵן יֵרְאוּ אֵת בֶּן-הָאָדָם כָּא בַעֲנִיִּים
עִם חֵיל רַב וְעַם כְּבוֹד.

כז: וְאֵן יִשְׁלַח אֵת מַלְאָכָיו וַיִּקְבְּצוּ אֵת
בְּחִירָיו מֵאַרְבַּע הָרוּחוֹת, מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד
קְצֵה הַשָּׁמַיִם.

כח: מִן הַתְּאֵנָה לְמִדּוֹ מִשָּׁל, שִׁכְאֲשֶׁר
מִתְרַכְּבִים עֲנִפֶיהָ וְצִיצִים עָלֶיהָ, יוֹדְעִים אַתֶּם
שֶׁהִגִּיעַ הַקֵּץ.

כט: כֵּן גַּם אַתֶּם, כִּשְׁתִּרְאוּ אֵת אֱלֹהֵ
הָהוּיִם, דַּעֲוֵי כִי קְרוֹב לְשַׁעַר.

ל: אִמֵּן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁלֹּא יַעֲבֹר הַדּוֹר
הַזֶּה עַד אֲשֶׁר יִהְיֶה כָּל אֱלֹהֵ.

לא: הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ יַעֲבֹרוּ, וְדִבְרֵי לֹא
יַעֲבֹרוּ.

לב: אָכֵל אֵת הַיּוֹם הַהוּא וְאֵת הַשָּׁעָה
הַהִיא אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ, אֵף לֹא מַלְאָכֵי הַשָּׁמַיִם
וְלֹא הַבֵּן, אֲלֹא הָאֵב.

לג: רְאוּ, עוֹרֵי וְהַתְּפִלָּלוּ, כִּי אֵינְכֶם
יוֹדְעִים מִתֵּי הָעֵת.

לד: כַּאֲשֶׁר נִסֵּעַ וְעוֹב אֵת בֵּיתוֹ וְנָתַן
שְׁלִטוֹן לְעַבְדָּיו, וְלֹאִישׁ אִישׁ אֵת מַלְאָכָתוֹ, וְעַל
הַשּׁוֹעֵר צִנָּה לְהִיּוֹת עַר.

לה: לָכֵן עוֹרֵי, כִּי אֵינְכֶם יוֹדְעִים מִתֵּי
יָבוֹא בַּעַל הַבֵּית — בַּעֲרֵב אוּ בַחֲצוֹת הַלַּיְלָה,
אוּ בַעַת קְרִיאַת הַתְּרַנּוּגוֹל אוּ בַּפֶּקֶר —

לו: פֶּן יָבוֹא פְּתָאוֹם וַיִּמְצָא אֶתְכֶם יֹשְׁנִים.

לז: וּמֵה שְׂאוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, לְכָלְכֶם אֲנִי
אוֹמֵר: הָיוּ עָרִים.

פֶּרֶק יד

א: אַחֲרֵי יוֹמִים הָיָה פֶּסַח הַמַּצּוֹת; וַחֲפָשׂוּ

דשמיא נתתויעון.

כו: והידין נחזונייהי לברה דאנשא כד
אתא בענגא עם חילא רבא ועם שובכא.

כז: והידין נשדר מלאכוהי. ונכנש לגבוהי
מן ארבעמיהין רוחא. מן רשה דארעא
ועדמא לרשה דשמיא.

כח: ומן תתא דין ילפו פלאתא. דמא דרך
סופיה. ופרעו טרפיה. ידעין אנתון דמטא
קיטא.

כט: הכנא אף אנתון מא דחזיתון הלין
דהון. דעו דקריבא חי על תרעא.

ל: אמין אמר אנא לכו. דלא תעבר
שרפתא דא. עדמא דהלין פלהין נההון.

לא: שמיא וארעא נעברון. ומלי לא
נעברן.

לב: על דין יומא הו ועל שעתא הי אנש
לא דע. אפלא מלאכא דשמיא. ולא ברא.
אלא אן אבא.

לג: חנו אתתעירו וצלו. לא גיר ידעין
אנתון אמתי הו ובנא.

לד: איך גברא הו גיר דחוק. נשבק ביתה
והב שולטנא לעבדוהי ולאנש אנש עבדה.
ולתרעא פקד דנהוא עיר.

לה: אתתעירו הכיל. דלא ידעין אנתון
אמתי אתא מרה דביתא. ברמשא. או בפלגה
דלליא. או במקרא תרנגלא. או בצפרא.

לו: דלמא נאתא מן שליא. וגשפחון כד
דמפין אנתון.

לז: מדם דלכו דין אמר אנא. לכלכו הו
אמר אנא. היתון עירין.

קפלאן יד

א: בחר דין תרין יומין הוא הו אנתא פצחא

דפטירא. ובצין הו רבי פהנא וספרא איפנא
בנכלא נאחדונייהי ונקטלוניהי.

ב: ואמרין הו: לא בעדעדא. דלמא נהוא
שגושא בעמא.

ג: וכד הו איתוהי הו בבית עניא בביתה
דשמעון גרבא. כד סמך. אלת אלתא. דאית
עליה שטיפתא דבסמא דנרדין רשא סגי
דמיא. ופתחתה. ואשפעתה על רשה דישוע.
ד: אית הו דין אנשא מן תלמידא
דאתבאש להו בנפשהו. ואמרו: דלמא הו
אבדנא דהנא בסמא.

ה: משכח הו גיר למודבנו יתיר מן
תלתמא דינרין. ולמתיבבו למספנא.
ומודעפין הו פה.

ו: הו דין ישוע אמר: שובכוה. מנא
מהרין אנתון לה. עבדא שפירא עבדת לוחי.
ז: בכלובין גיר מספנא אית לכו עמכו.
ואמתי דצבין אנתון. משפחין אנתון דתעבדון
להו דשפיר. אנא דין לא בכלובין איתי
לנחון.

ח: הו דאית הו לה להדא עבדת. וקדמת
איך דלקבורתא בסמת גושמי.

ט: ואמין אמר אנא לכו. דכל איכא
דתתפרז סברתי בכלה עלמא. אף מדם דעבדת
הדא נתמלל לדוכרנה.

י: יהודא דין סכריושא חד מן תרעסר אול
לות רבי פהנא. איך דנשלמיוהי להו ישוע.
יא: הנו דין כד שמעו חדי. ואשפודיו
פספא דנתלון לה. ובצא הו פלעא.
דנשלמיוהי.

יב: וביומא קדמיא דפטירא דבה דבחין
יהודיא פצחא. אמרין לה תלמידוהי: איכא
צבא אלת דנאול נטיב לך דתאכול פצחא.

כז : ואמר להם ישוע: כלכם תפשו בי בלילה הזה, כי פתוב, אכה את הרועה ויפוצו כבשיו.

כח : אבל אחרי שאקום, אקדים אתכם לגליל.

כט : אמר לו כיפא: אם כלם יפשו, בכל זאת לא אני.

ל : אמר לו ישוע: אמן אומר אני לך, שאמה היום, בלילה הזה, בטרם יקרא התרנגול פעמים, שלוש פעמים תכפר בי.

לא : אך הוא בִּיתר שאת אמר: אם יהיה עלי למות אתך, לא אכפר בך, אדוני. וכמוהו אמרו גם כל התלמידים.

לב : ובאו למקום שנקרא גת-שמן; ואמר לתלמידיו: שבו כאן עד שאני אתפלל.

לג : ולקח אתו את כיפא ואת יעקב ואת יוחנן והחל להתעצב ולהתמלא מועקה.

לד : ואמר להם: נכאה נפשי עד מות. חפוי כאן ושקדו.

לה : וקרוב מעט ונפל ארצה, והתפלל שאם אפשר תעבר ממנו השעה;

לו : ואמר: אבא, אבי, הכל יכול אתה, העבר ממני את הכוס הזאת; אך לא רצוני שלי, אלא שלך.

לז : ובא ומצא אותם ישנים, ואמר לכיפא: שמעון, ישנות? לא יכלת שעה אחת לשקד?

לח : התעוררו והתפללו שלא תבואו לידי נסיון. הרוח רוצה ומוכנה, אבל הגוף חלש. לט : והלך שוב והתפלל, ואותו הדבר אמר.

מ : וחזר שוב ובא ומצא אותם ישנים, כי

יג : ושלח שנים מתלמידיו ואמר להם: לכו העירה והנה יפגש אתכם איש נושא כלי מים. לכו אחריו,

יד : ואל אשר יבנס, אמרו לבצל הבית 'רבנו אומר: היכן חדר האורחים אשר אכל בו עם תלמידי את הפסח?'

טו : והנה יראה לכם עליה גדולה מצעת ומוכנה; שם תכינו לנו.

טז : ויצאו תלמידיו ובאו העירה, ומצאו כפי שאמר להם, והכינו את הפסח.

יז : וכהיות ערב בא עם השנים-עשר שלו. יח : ובהיותם מסבים ואוכלים, אמר ישוע: אמן אומר אני לכם, שאחד מכם אשר אוכל אתי — הוא ימסרני.

יט : הם החלו מתמלאים מועקה ואמרו לו אחד אחד: האם אני?

כ : אך הוא אמר להם: אחד מן השנים-עשר הטובל עמי בקערה.

כא : ובן-האדם הולך בפתוב עליו, אך אוי לאיש אשר על-ידו נמסר בן-האדם. מוטב היה לו לאיש שהוא אלו לא נולד.

כב : ובעת אכלם לקח ישוע את הלחם, וברך וקבע, ונתן להם ואמר להם: קחו, זה הוא גופי.

כג : ולקח את הכוס, והודה וברך, ונתן להם: ושתו ממנה כלם.

כד : ואמר להם: זהו דמי, של הבֵּרית החדשה, הנשפך בעד רבים.

כה : אמן אומר אני לכם, כי שוב לא אשתה מפרי הגפן עד היום שהוא אשר בו אשתהו מחדש במלכות האלהים.

כו : והם שרו הלל ויצאו להר הזיתים.

צחחא יב

כו: ואמר להון ישוע: פלכון תתפשלותן בי
בהנא לליא. פתיב גיר. דאמחא לרעיא
ונתברון אמרוהי.
כח: אלא מא דקמת. קדם אנא לכון
לגליא.

כט: אמר לה באפא: אן פלהון נתפשלותן.
אלא לא אנא.

ל: אמר לה ישוע: אמין אמר אנא לך.
דאנת יומנא בלליא הנא. קדם הנקרא
תרנגלא תרתיב ובנין. תלת תכפור בי.

לא: הו דין נתיבאית אמר הנא: דאן נהוא
לי לממת עמר. לא אכפור בך מרי. ואכנתה
אף פלהון תלמידא אמרו.

לב: ואתו לדוכתא אידיא דמתקריא
גדסקן. ואמר לתלמידוהי: תבו הרפא עד
מצלא אנא.

לג: ודבר עמה לכאפא וליעקוב וליוחנן.
ושרי למתכמרו ולמתעקו.

לד: ואמר להון: פריא חי לה לנפשי
עדמא למותא. קנו הרפא ואתתעירו.

לה: וקרוב קליל נפל על ארעא. ומצלא
הנא דאן משפחא תעבר מנה שעתא.

לו: ואמר: אבא אבי כל מדם משפח אנת.
אעבר מני פסא הנא. אלא לא צבניי דילי.
אלא דילך.

לז: ואתא אשפח אנון פד דמפין. ואמר
לכאפא: שמעון דמכת לך. לא אשפחת חדא
שעא למתתערן.

לח: אתתעירו וצלו. דלא תעלון לנסינא.
רוחא צביא ומטיבא. אלא פגרא כריה.

לט: ואנול תוב צלי. וחי מלתא אמר.

מ: ויהפך תוב אתא אשפח אנון פד דמפין.

יג: ושדר תרין מן תלמידוהי ואמר להון:
זלו למדינתא. והא פגע בכון גברא דשקיל
מנא דמיא. זלו בתרה.

יד: ולאפא דעאל. אמרו למרא ביתא:
רבן אמר: איפא הו בית משריא איפא דאכול
עם תלמידי פצחא.

טו: והא מחנא לכון עליתא רבתא
דמשווא ומטיבא. תמן תקנו לן.

טז: ונפקו תלמידוהי ואתו למדינתא.
ואשפחו איפנא דאמר להון וטיבו פצחא.

יז: וכד הנא רמשא. אתא עם תרעסרתה.
יח: וכד סמיכין ולעסין. אמר ישוע: אמין
אמר אנא לכון. דחד מנכון דאכל עמי. הו
ושלמני.

יט: הנון דין שריו מתתעיקין. ואמרין לה
חד חד: למא אנא.

כ: הו דין אמר להון: חד מן תרעסר.
דצבע עמי בלגתא.

כא: וברה דאנשא אנול איפנא דכתיב
עלוהי. וי דין לגברא הו דבאידה משתלם ברה
דאנשא. פקח הנא לה לגברא הו אלו לא
אתילד.

כב: וכד הנון לעסין. נסב ישוע לחמא.
וברך וקצא. ויהב להון ואמר להון: סבו. הנא
איתוהי פגרי.

כג: ונסב פסא. ואודי וברך ויהב להון.
ואשתיו מנה פלהון.

כד: ואמר להון: הנו דמי דדינתקא חדתא.
דחלף סגיאא מתאשד.

כה: אמין אמר אנא לכון. דתוב לא
אשתא מן ילדא דגפתא עדמא ליומא הו דבה
אשתיוהי חדתאית במלכותה דאלהא.

כו: ושפחו ונפקו לטור זיתא.

היו ציניהם כבדות; ולא ידעו מה לומר לו.
מא: ובא פעם שלישית ואמר להם: שנו
מעט וננוחו. הגיע הסוף ובאה השעה, והנה
נמסר בן-האדם לידי חוטאים.

מב: קימו גלף: הנה התקרב המוסר אותי.
מג: ועודנו מדבר, בא יהודה סכרייטה,
אחד מן השגים-עשר, ועם רב, בתרבות
ומקלות, מאת ראשי-הכהנים והסופרים
והזקנים.

מד: והמוסר נתן להם אות, ואמר: זה
אשר אשקוהו — הוא הוא; תפסוהו בזהירות
והוליכוהו.

מה: ומיד נגש ואמר לו: רבי, רבי, ונשקו.
מו: והם שמו ידיהם עליו ותפסוהו.

מז: ואחד מן העומדים שלף חרב, והכה
את עבד הכהן הגדול והסיר את אזנו.

מח: אך הוא ישוע ענה ואמר להם: כמו
על שווד יצאתם עלי בתרבות ובמקלות כדי
לתפסני?

מט: כל יום הייתי אצלכם מלמד בהיכל,
ולא תפסיתם אותי; אך למען תמלאו
הכתובים היתה זאת.

נ: אז עזבוהו מלמדי ויברחו.

נא: ובחור אחד, ערום, הלך אחריו והוא
עטוף סדין; ותפסוהו.

נב: אך הוא עזב את הסדין וברח ערום.

נג: והוליכו את ישוע אל קזפא הכהן
הגדול, והתכנסו אצלו כל ראשי-הכהנים
והסופרים והזקנים.

נד: ושמעון הלך אחרי מרחוק, עד לתוף
חצר הכהן הגדול, וישב עם המשרתים

והתחמם מול האש.

נה: וראשי-הכהנים וכל אספתם חפשו
עדות על ישוע להמיתו, ולא מצאו;

נו: כי אף שרפים העידו עליו, לא היו
עדייתיהם שוות.

נז: ובאנשים עדי שקר קמו עליו ואמרו:
נח: אנחנו שמענו אותו אומר, אני אהרס
את ההיכל הזה שעשוי בידים, ובשלושה
ימים אבנה אחר שאינו עשוי בידים.

נט: וגם כך לא היתה עדותם שנה.

ס: ועמד הכהן הגדול באמצע, ושאל את
ישוע ואמר: אינך משיב דבר, מה מעידים
עליך אלה?

סא: אך הוא שתק ולא ענהו מאומה.
ושוב שאל אותו הכהן הגדול ואמר: אתה
הוא המשיח בן המבורך?

סב: והוא ישוע אמר לו: אני הוא; ותראו
את בן-האדם יושב לימין הגבורה ובא על
ענני השמים.

סג: והכהן הגדול קרע את כתנתו ואמר:
למה אפוא דרושים לנו עדים?

סד: הנה מפיו שמעתם את הגדוף. מה
דעתכם? והם כלם דנו שחייב הוא מות.

סה: והחלו אחדים לירק בפניו, וכסו את
פניו וחקטו בו ואמרו: התנבא! והשוטרים
הכו אותו על לחייו.

סו: וכשהיה שמעון למטה בתצר, באה
שפחה של הכהן הגדול;

סז: ראתהו מתחמם, והביטה בו ואמרה
לו: גם אתה היית עם ישוע הנצרי.

סח: אך הוא כפר ואמר: אינני יודע מה
את אומרת; ויצא החוצה אל המבוא,

מטל דעיניהון זקירן חני. ולא ידעין חנו מנא
גאמרון לה.

מא: ואָתָא דתלח זבנין. ואָמר להון: דמכו
מפיל ואתתניחו. מטת חרתא. ואָתת שעמא.
והא משתלם ברה דאנשא באידיהון דחטיא.
מב: קומו גאול. הא קרב הו דמשלם לי.
מג: ועד הו ממלל. אָתא יהודא סכריושא
חד מן תרעסר. ועמא סגיגא עם ספסרא
וחוטרא מן לנת רבי פהגא וספרא וקשישא.
מד: ויחב להון אָתא הו דמשלם ואָמר: הו
דנשק אנא הויו. אוחדוהי זהיראית ואָבלוהי.
מה: ובר שעתה קרב ואָמר לה: רבי רבי.
ונשקה.

מו: הנון דין ארמיו עלוהי אידיא
ואחדוהי.

מז: חד דין מן הנון דקימין שמט סיפא.
נמחיה לעברה דרב פהגא ושקלה אדגה.

מח: הו דין ישוע ענא ואָמר להון: איך
דעל גיסא נפקתון בסיפא ובחוטרא
דתאחדונני.

מט: כליוס לנתכון חוית פד מלך אנא
בהיכלא. ולא אחדתונני. אלא דנשלמון
פתבא הנת הדא.

נ: הידין שבקוהי תלמידוהי נערקו.
נא: ונעלימא חד אָתא חנא כתר דנעטיף
חנא סדונא ערטל. ואחדוהי.

נב: הו דין שבק סדונא. נערק ערטל.
נג: ואָבלוהי לישוע לנת קיפא רב פהגא.
ואתפנשו לנתה פלהון רבי פהגא וספרא
וקשישא.

נד: שמעון דין מן רוחקא אָתא חנא
כתרה עדמא לגו דרתה דרב פהגא. ויתב חנא

עם משמשנא ושחן ליקבל נורא.

נה: רבי פהגא דין וכלה פנשהון בעין חנו
על ישוע סהדותא דנמיתוניהי. ולא אשפחו.
נו: פד סגיגא גיר מסהדין חנו עלוהי. לא
שוין חר סהדותהון.

נז: אנשין דין קמו עלוהי סהדא דשוקרא
ואָמר:

נח: דחנן שמעניהי דאָמר: דאָנא שרא
אנא היפלא חנא דעביד באידיא. ולתלתא
יומין פנא אנא אחרנא דלא עביד באידיא.
נט: ואפלא חנא שוין חנא סהדותהון.
ס: וקם רב פהגא במצעמא. ושאלה
לישוע ואָמר: לא מפנא אנת פתגמא מנא
מסהדין עליר הליו.

סא: הו דין שתיק חנא. ומדס לא עניהי.
ותוב שאלה רב פהגא ואָמר: אנת הו משיחא
ברה דמברכא.

סב: הו דין ישוע אָמר לה: אָנא אנא.
ותחזון לברה דאנשא דיתב מן ימינא דחילא
ואָתא על ענני שממא.

סג: רב פהגא דין צרא כותיגה ואָמר: מנא
מפיל מתבעין לן סהדא.

סד: הא מן פומה שמעטון גודפא. מנא
מתחזא לכון. הנון דין פלהון דנו דתיב הו
מופא.

סה: ושריו אנשין דקין בפרצופה ומחפין
אפוהי ומקפחין לה: ואָמרי: אתנבא. ודחשא
מחין חנו לה על פפוהי.

סז: וכד שמעון לתחת בדרמא. אָתת חדא
עלימתא דרב פהגא.

סז: חזתה דשחן. וחרת בה ואָמר לה.
ואָף אנת עם ישוע הנית נצריא.

סח: הו דין פפר ואָמר: לא ידע אנא מנא

והתרנגול קרא.

סט: וראתה השפחה שוב והחלה לומר לעומדים שם: גם זה מהם הוא.

ע: אף הוא כפר. ומצט אחרי כן שוב אמרו העומדים שם לכיפא: באמת אתה מהם, כי גם גלילי אתה ודבורך דומה.

עא: הוא החל לקלל ולהשבע: אינני מפיר את האיש הזה אשר אתם אומרים.

עב: ובה בשעה קרא התרנגול בפעם השנייה. ונזכר שמעון בדבר ישוע, שאמר לו: בטחם יקרא התרנגול פעמים, שלוש פעמים תכפר בי, והחל לכפות.

פרק טו

א: ומיד בפקר טכסו ראשי-הכהנים עצה עם הזקנים ועם הסופרים ועם כל הסנהדרין, וכבלו את ישוע והליכוהו ומסרוהו לפילטוס.

ב: ושאל אותו פילטוס: אתה הוא מלך היהודים? אף הוא ענה ואמר לו: אתה אמרת.

ג: והאשימוהו ראשי-הכהנים בדברים רבים.

ד: והוא פילטוס שוב שאל אותו, ואמר לו: אינך משיב דבר? ראה כמה מעידים עליך!

ה: אף הוא ישוע לא נתן שום תשובה, עד כי התפלא פילטוס.

ו: נוהג היה בכל חג לשחרר להם אסיר אחד — איזה שבקשו.

ז: והיה אחד שנקרא בר-אבא, שהיה כלוא עם עושי מרד אשר בצעו רצח בעת המרד.

ח: וצעקו העם והחלו לבקש שיעשה להם כפי שהיה נוהג.

ט: אף הוא פילטוס ענה ואמר: רוצים אתם שאשחרר לכם את מלך היהודים? י: שכן פילטוס ידע כי מקנאה מסרוהו ראשי-הכהנים.

יא: אבל ראשי-הכהנים הסיתו עוד יותר את ההמון כדי שישחרר להם את בר-אבא. יב: אף הוא פילטוס אמר להם: מה אפוא רוצים אתם שאעשה לזה שאתם קוראים לו מלך היהודים?

יג: והם שוב צעקו: צלב אותו!

יד: אף הוא פילטוס אמר להם: מה רצה עשה? והם צעקו עוד יותר: צלב אותו!

טו: פילטוס רצה לעשות את רצון ההמון, ושחרר להם את בר-אבא; ומסר להם את ישוע מלקה כדי שיצלב.

טז: והחילים הוליכוהו לפנים החצר אשר היא בית הממשל, וקראו לכל הגדוד.

יז: והלבישוהו ארגמן, ושרגו ושמו עליו עטרת קוצים;

יח: והחלו לשאל בשלומו: שלום מלך היהודים!

יט: והכוהו על ראשו בקנה וירקו בפניו, וכרעו על ברביהם והשתחויו לו.

כ: ולאחר שהתלו בו, הפשיטוהו את הארגמן, והלבישוהו את בגדיו והוציאוהו לצלב אותו.

כא: וכפו אחד שעבר, שמעון הקוריני, אשר בא מן השדה — אביהם של אלכסנדרוס ורופוס — לשאת את צלבו.

כב: והביאוהו לגלגלתא, מקום שפרושו גלגלת.

ח: ונקצו עמא. ושריו למשאל איך דמעד
הנא עבד להון.

ט: הו דין פילטוס ענא ואמר: צבין
אנתון. אשרא לכון מלכא דיהודיא.

י: ידע הנא גיר פילטוס דמן חסמא
אשלמוהי רפי כהנא.

צחחא יג

יא: רפי כהנא דין יתיראית חפטו לכנשא
דלבר אבא נשרא להון.

יב: הו דין פילטוס אמר להון: מנא תביל
צבין אנתון אעבד להנא דקרין אנתון מלכא
דיהודיא.

יג: הנון דין תוב קצו: זקופיהי.

יד: הו דין פילטוס אמר להון: מנא גיר
דבילש עבד. והנון יתיראית קעין הנו: זקופיהי.

טו: פילטוס דין צבא דנעבד צבינא
לכנשא. ושרא להון לבר אבא. ואשלם להון
לישוע פד מנגד. דנודקף.

טז: אסטריטוטא דין אובלוהי לגו דרתא
דאיתיה פרטורין. וקרו לכלה אספיר.

יז: ואלבשוהי ארגונא. וגדלו סמו לה
פלילא דכנפא.

יח: ושריו למשאל בשלמה: שלם מלכא
דיהודיא.

יט: ומחין הנו לה על רשה בקנא. וקרין
הנו באפוהי. וברפין הנו על בורפיהון וסגדין
לה.

כ: וכד פוחו בה. אשלחוהי ארגונא.
ואלבשוהי מנוהי. ואפקוהי דנוקפונגיה.

כא: ושחרו חד דעבר הנא. שמעון
קורינא. דאתא הנא מן קריתא. אבוהי
דאלכסנדרוס ודרופוס. דנשקול זקיפה.

כב: ואיתיהי לגגולתא. דוכתא

אמרא איתי. ונפק לבר לספא. וקרא תרנגלא.
סט: וחתה תוב עלימתא הי. ושרית

דתאמר לאילין דקימין: דאף הנא מנהון הו.

ע: הו דין פפר. וכתר קליל תוב אילין
דקימין אמרו לכאפא: שריראית מנהון אנת.
וממלך דמא.

עא: הו דין שרי הנא מחרם וימא: דלא
ידע אנא לה לגברא הנא דאמרין אנתון.

סב: ובה בשעתא קרא תרנגלא דתרתי
ובנין. ואתדבר שמעון מלתא דישוע דאמר
הנא לה: דקדם דנקרא תרנגלא תרתי ובנין.
תלת תכפור בי. ושרי דנכפא.

קפלאון טו

א: ומחדא בצפרא. עבדו מלכא רפי
כהנא עם קשישא ועם ספרא ועם פלה
כנושתא. ואסרו לישוע. ואובלוהי ואשלמוהי
לפילטוס (הגמונא).

ב: ושאלה פילטוס: אנת הו מלכא
דיהודיא. הו דין ענא ואמר לה: אנת אמרת.

ג: ואכלין הנו קרצוהי רפי כהנא
בסגיאנתא.

ד: הו דין פילטוס תוב שאלה ואמר לה:
לא מפנא אנת פתגמא. חזי. כמא מסהדין
עליר.

ה: הו דין ישוע מדם פתגמא לא יחב.
איפנא דנתדמר פילטוס.

ו: מעד הנא דין בכל עאדא למשרא להון
אסירא חד. אינא דשאלין.

ז: ואית הנא חד דמתקרא בר אבא.
דאסיר הנא עם עבדי אסטסין. הנון דקטלא
באסטסין עבדו.

לח: ופרכת ההיכל נקרעה לשנים, מלמעלה עד למטה.

לט: כשראה שר-המאה העומד אצלו, שפך צעק ומת, אמר: באמת, האיש הזה היה בן-האלהים.

מ: היו גם נשים שהסתכלו מרחוק, מרים המגדלית, ומרים אמו של יעקב הצעיר ושל יוסי, ושלומית —

מא: הללו אשר בהיותו בגליל נספחו אליו ושרתוהו — ורבות אחרות שעלו עמו לירושלים.

מב: וכהיות ערב, בערב השבת אשר הוא קדם השבת,

מג: בא יוסף אשר מרמתיס, יועץ נכבד שחפה גם הוא למלכות האלהים, והעז ונכנס אצל פילטוס ובקש את גופת ישוע.

מד: ופילטוס תמה האם כבד מת, וקרא לשר-המאה ושאל אותו האם מת קדם עת. מה: וכאשר נודע לו, נתן את גופתו ליוסף.

מו: ויוסף קנה בד. והורידו וכרכו בו, והניחו בקבר חצוב בסלע, וגלל אבן על פתח הקבר.

מז: ומרים המגדלית ומרים של יוסי ראו היכן הושם.

פרק טז

■ : וכאשר עברה השבת, מרים המגדלית ומרים של יעקב ושלומית קנו בשמים כדי לבוא למשח אותו.

ב: בשחר באחד בשבת באו לבית הקבר, כאשר זרחה השמש: ואמרו בלבן: מי יגלל לנו את האבן מפתח בית הקבר?

כג: ונתנו לו לשמות יין מהול במר, אך הוא לא לקח.

כד: וכאשר צלבוהו, חלקו את בגדיו והפילו עליהם גורל — מי יקח מה.

כה: והיתה השעה השלישית כאשר צלבוהו.

כו: והעלה למותו היתה פתובה בכתב: והו מלך היהודים.

כז: וצלבו אותו שני לסטים, אחד מימינו ואחד משמאלו;

כח: ונשלם הכתוב שאמר, ואת פושעים נמנה.

כט: וגם העוברים גרפו אותו, והנידו ראשיהם ואמרו: אהה, הורס ההיכל ובונה אותו בשלושה ימים,

ל: הצל את עצמך ורד מן הצלב. לא: וכך גם ראשי-הכהנים לגלגו זה עם זה ועם הסופרים, ואמרו: את אחרים הושיע, את עצמו אינו יכול להושיע.

לב: המשיח מלך ישראל, ירד עכשו מן הצלב כדי שנראה ונאמין בו. וגם הללו שניצלו עמו חרפו אותו.

לג: וכאשר היתה השעה הששית, היה חשך על כל הארץ, עד לשעה התשיעית. לד: ובשעה התשיעית צעק ישוע בקול גדול: אל, אל, למנא שבקתני?, דהינו: אלי, אלי, למה עזבתני?

לה: ואנשים מן העומדים שם ששמעו, אמרו: לאלהיו קרא.

לו: ורץ אחד ומלא ספוג בחמץ, וקשר אל קנה כדי להשקותו. ואמרו: הניחו, נראה אם יבוא אליהו להוריד אותו.

לז: והוא ישוע צעק בקול גדול ומת:

דמתפשקא קרקפתא.

כג: ויהבו לה למשפתא חמרא דחליט בה מורא. הו דיין לא נסב.

כד: וכד וקפוהי. פלגו מאנוהי וארמיו עליהון פסא. מנו מנא נסב.

כה: אית חני דיין שעא תלת. פד וקפוהי.

כו: ובתיבא הות עלתא דמותה בכתיבא: הנא הו מלכא דיהודיא.

כז: וזקפו עמה תריין לסטיא. חד מן ימינה. וחד מן סמלה.

כח: ושלם כתבא דאמר: דעם עולא אחשוב.

כט: ואף הלז דיין דעברין הו מגדפין הו עלוהי. ומגידין רשיהון ואמרין: און שרא היכלא ובנא לה לתלתא יומין.

ל: פצא נפשר. וחזת מן זקיפא.

לא: והכנא אף רבי פהנא. גחפין הו חד עם חד וספרא אמרין: אחרגא אחי. נפשה לא משבח למחיו.

לב: משיחא מלכא דיסרגיל. נחזות השא מן זקיפא. דנחנא ונחמין בה. ואף הנזן דיין דזקיפין הו עמה מחסדין הו לה.

לג: וכד הוי שת שעין. הנא חשוכא על פלה ארעא עדמא לשעא תשע.

לד: ובחשע שעין קעא ישוע בקלא רמא ואמר: איל איל למנא שבקתני. דאיתיה אלהי אלהי. למנא שבקתני.

לה: ואנשין דשמעו מן הנזן דקימין. אמרין הו: לאליא קרא.

לו: רהט דיין חד. ומלא אספונא חלא. ואסר בקניא דנשקיוהי. ואמרו: שבוקו נחנא. אן אתא אליא מחת לה.

לז: הו דיין ישוע קעא בקלא רמא. ושלם.

לח: ואפי תרעא דהיפלא אצטרי לתרין מן לעל עדמא לתחת.

לט: פד חנא דיין קנטרונא הו דקאם הונא לנתה דהכנא קעא ושלם. אמר: שריראית הנא גברא ברה הונא דאלקא.

מ: אית חני דיין אף נשא מן רוחקא דחזין חני. מרים מגדליתא. ומרים אמה דיעקוב זעורא. נדיוסא. ושלום.

מא: הגין דכד הו בגלילא נקיפן חני לה ומשמשן לה. ואחרניתא סגיאתא דסלק חני עמה לאורשלם.

מב: וכד הנא רמשא. דעריובתא דאיתיה קדם שבתא.

מג: איתא יוסף הו מן רמתא. מיקרא בולוטא. אינא דאף הו מספא הונא למלכותא דאלקא. ואמרח ועל לנת פילטוס. ושאל פגרה דישוע.

מד: פילטוס דיין תמה דאן מן פדו מית. וקרא לקנטרונא ושאלה. דאן מן קדם עדנא מית.

מה: וכד ילף. יחב פגרה ליוסף.

מו: נובן יוסף פתנא. ואחתה וכרכה בה. וסמה בקברא דנקיר הונא בשועא. ועגל באפא על תרעה דקברא.

מז: מרים דיין מגדליתא ומרים הי דיוסא חזי איפא דאתתסים.

קפלאון טז

א: וכד עברת שבתא. מרים מגדליתא ומרים דיעקוב ושלום זבן הרומא. דנאתן נמשחניהי.

ב: בשפרא דיין בחד בשפא אחי לבית קבורא. פד דנח שמשא.

ד : והביטו וראו שהאבן נגלה, שכך היתה גדולה מאד.

ה : ונכנסו לבית הקבר וראו בחור יושב מימין, לבוש גלימה לבנה — ותמהו.

ו : אך הוא אמר להן: אל תפחדנה. את ישוע הנצרי אתן מחפשות, אשר נצלב. הוא קם: איננו פה. הנה המקום שהנח בו.

ז : אך לבנה אמרנה לתלמידיו ולכיפא, הנה הוא מקדים אתכם לגליל. שם תראוהו כפי שאמר לכם.

ח : וכאשר שמעו, ברחו ויצאו מן הקבר, כי תמהון ורעדה אתנה בהן. ולא אמרו דבר לאיש, כי פחדו.

ט : ובשחר באחד בשבת קם ונראה בראשונה למרים המגדלית, אשר שכבה שדים גרש ממנה.

י : והיא הלכה ובשרה לאלה אשר היו אתו, שאבלים היו ובוכים.

יא : והם, כאשר שמעו אותן אומרות כי חי הוא ונראה אליהן, לא האמינו להן.

יב : אחרי כן נראה אל שנים מהם, בדמות אחרת, בהיותם מתהלכים והולכים אל הכפר. יג : והם הלכו ואמרו לשאר, וגם להם לא האמינו.

יד : לבסוף נראה אל האחד-עשר בהיותם מסבים; וגער על קטניות אמונתם וקשי לבכם, כי לא האמינו לאלה אשר ראוהו שקם.

טו : ואמר להם: לכו לעולם כלו והכריזו את בשורתי בכל הבריאה.

טז : המאמין ונטבל יושע, ומי שאינו מאמין יאשם.

יז : והאותות האלה ילוי אל המאמינים: בפשמי יגרשו שדים ובלשונות חדשות ידברו; יח : וירימו נחשים; ואם סם מות ישתו, לא יזיק להם; וידיהם ישימו על חולים ויכריאו.

יט : וישוע אדונינו, אחרי שדבר אפס, עלה לשמים וישב לימין האלהים.

כ : והם יצאו והכריזו בכל מקום: ואדונינו עזר להם ואשר את דבריהם באותות שעשו.

ג: ואמרן הני בנפשהין: מן דין עגל לן
כאפא מן תרעא דבית קבורא.

ד: וחר. חזי דמעגלא הי כאפא. רבא הנה
גיר טב.

ה: ועלין לבית קבורא. וחזי עלימא דיתב
מן ימינא נעטיף אסטלא תורמא. ותמה.

ו: הו דין אמר להין: לא תדחלן. לישוע
נצריא בענן אנתין הו דאזדקף. קם לה. לא
הנא תנן. הא דופתא איכא דסיס הנה.

ז: אלא זלין. אמרין לתלמידוהי ולכאפא.
דהא קדם לכון לגלילא. תמן תחזוניהי איכנא
דאמר לכון.

ח: וכד שמע ערק ונפק מן קברא. אחיד
הנא להין גיר תהרא נרתימא. ולאנש מדם לא
אמרין. דחילן הני גיר.

ט: בשפרא דין בחד בשבא קם. ואתחזי
לוקדם למרים מגדלימא. הי דשבא שאדין
אפק הנא מנה.

י: והי אולית. סברת להנזן דעמה הנו.
דאבילין הנו ורכין.

יא: והנזן כד שמעו דאמרן דחי ואתחזי
להין. לא הימנו אנין.

יב: בטר הלין אתחזי לתרין מנהזן
דמומא אחרתא. כד מהלכין ואולין
לקריתא.

יג: והנזן אולו. אמרו לשרפא. אפלא
להנזן הימנו.

יד: אתרית דין אתחזי לחדעסר כד
סמיכין. וחפד לזעורות הימנותהון ולקשיות
לבהון דלהנזן דתזאיהי דקם לא הימנו.

טו: ואמר להון: זלו לעלמא כלה. ואכרוז
סברתי בכלה בריתא.

טז: אינא דמהימן ועמד. חיא. ואינא דלא
מהימן. מתחיב.

יז: אתנתא דין לאילין דמהימנין הלין
נקפן: בשמי שאדא נפקון. ובלשנא חדתא
נמללון.

יח: ותנומא נשקליון. ואן סמא דמומא
נשתון. לא נהר אנון. ואידיהון נסימון על
כריהא. ונתחלמון.

יט: ישוע דין מרן מן בטר דמלל עמהון.
לשמיא סלק. ויתב מן ימינא דאלהא.

כ: הנזן דין נפקו. ואכרוז בכל דופא. ומרן
מעדר הנא להון. ומשר מליהון באנתא
דעבדין הון.

הַבְּשׁוּרָה הַקְּדוּשָׁה

הַכְּרִזָּה לְיוֹקָא

פֶּרֶק א

א : מִכִּינּוֹן שְׂרָפִים רָצוּ לְכַתֵּב אֶת סְפוּרֵי
הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר אָנוּ בְּטוֹחִים בָּהֶם,
ב : לְפִי מָה שֶׁמִּסְרוּ לָנוּ הַלְלוּ שְׁמִתְחַלֶּה
הָיוּ עַדִּי רֵאִיָּה וּמִשְׁרָתִי הַדְּבָר,
ג : נִרְאָה גַם לִי — מִשּׁוֹם שְׁהֵיִיתִי קְרוֹב
וְעַדִּי לְכֻלָּם — לְכַתֵּב לָךְ כָּל דְּבָר בְּסֻדְרוֹ,
תֹּאפִיל הַדְּגוּל,
ד : לְמַעַן תִּדַּע אֶת אֱמֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
לְמִדָּת בָּהֶם.
ה : הָיָה בִּימֵי הוֹרְדוֹס מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים כְּהֵן
אֶחָד אֲשֶׁר שָׁמוּ זְכָרְיָה, מִמִּשְׁמֶרֶת בֵּית אֲבִיָּה;
וְאִשְׁתּוֹ מִבְּנוֹת אֶהְרֹן וְשֵׁמָּה אֵלִישֶׁבַע.
ו : שְׁגִיָּהֶם צְדִיקִים הָיוּ לְפָנַי אֱלֹהִים,
וּמִתְהַלְכִּים בְּכָל מַצּוֹת יְהוָה וּבִצְדָקָתוֹ לֹלָא
דְּפִי.
ז : וְכֵן לֹא הָיָה לָהֶם, כִּי אֵלִישֶׁבַע הָיְתָה
עֲקָרָה וּשְׁגִיָּהֶם כָּאוּ בְּיָמִים.

ח : וּבָעֵת הַיּוֹתוֹ מָכְהֵן בְּסֻדְרֵי מִשְׁמֶרֶתוֹ
לְפָנַי אֱלֹהִים,
ט : לְפִי מִנְהַג הַכְּהֻנָּה, הִגִּיעוּ לְהַקְטִיר
קִטְרֶת, וְנִכְנָס לְהִכִּיל יְהוָה;
י : וְכָל קָהָל הָעָם הִתְפַּלֵּל בַּחוּץ בְּשִׁעַת
הַקְטֶרֶת.
יא : וְנִרְאָה אֵל זְכָרְיָה מִלֵּאךְ יְהוָה עוֹמֵד
מִיָּמִין מִזְבַּח הַקְטֶרֶת.
יב : וְנִבְהַל זְכָרְיָה כְּאֲשֶׁר רָאָהוּ, וּפְחַד נָפַל
עָלָיו.
יג : וְאָמַר לוֹ הַמִּלֵּאךְ: אֵל תִּירָא, זְכָרְיָה,
כִּי נִשְׁמָעָה תְּפִלָּתְךָ, וְאִשְׁתְּךָ אֵלִישֶׁבַע תֵּלֵד לָךְ
בֶּן, וְתִקְרָא שְׁמוֹ יוֹחָנָן.
יד : וַיְהִי לָךְ שְׁמִיחָה וְגִיל, וּרְבִים יִשְׁמְחוּ
בְּהַלְדָּתוֹ;
טו : כִּי גָדוֹל יְהִי לְפָנַי יְהוָה. יֵזֶן וְשִׁכַּר לֹא
יִשְׁתָּה, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ יִמָּלֵא בְּעוֹדוֹ בְּבִטָּן אָמוֹ.
טז : וּרְבִים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָשִׁיב אֵל יְהוָה
אֱלֹהֵיהֶם.

סברתא קדישתא

פרוזותא דלוקא

קפלאון א

צחחא א.

א: מטל דסגיאא צבו דנכתבון
תשעיתא דסוערגא אילין דחנן מפסין חנן
בהון.

ב: איך מדם דאשלמו לן הנון דמן קדים
הנו חזיא. ומשמשנא דילה דמלתא.

ג: אתחזי אף לי. מטל דקריב חזית
נציפאית לכהלון. דכל מדם בטכסה אכתוב
לך נציחא תאופילא.

ד: דתדע שררא דמלא דאתתלמדת להין.
ה: הנא ביזמתה דהרודס מלכא דיהודיא
קנהא חד דשמה הנא זכריא מן תשמשתא
דבית אביא. ואנתתה מן בנתה דאחרון. שמה
הנא אלישבע.

ו: תריהון דין ודיקין חנו קדם אלהא.
ומהלכין בכלהון פוקדנהו ובכאנותה דמריא
דלא עדלי.

ז: ברא דין לית הנא להון. מטל דאלישבע
צקרתא חנות. ותריהון סגיא ביזמתהון חנו.

ח: הנא חנו דין פד מכהן חנו בטכסא
דתשמשתה קדם אלהא.

ט: בעידא דכהנומא. מטיהי דנסים
בסמא. ועל להיפלה דמריא.

י: וכלה פנשא דעמא מצלא חנו לבר
בעדנא דבסמא.

יא: ואתחזי לה לזכריא מלאכא דמריא
דקאם מן ימינא דמדפתא דבסמא.

יב: ואשתגש זכריא בד חזיהי דחלתא
נפלת עלוהי.

יג: ואמר לה מלאכא: לא תדחל זכריא.
מטל דאשתמעז צלותך. ואנתתך אלישבע
תאלד לך ברא. ותקרא שמה יוחנן.

יד: ותהנא לך חדויתא ורננא. וסגיאא
נחדון במולדה.

טו: נהנא גיר רב קדם מריא. ותמרא
ושכרא לא נשתא. ורוחא דקודשא נתמלא עד
הו בכרסא דאמה.

טז: וסגיאא מן בני יסרגיל נפנא לנת מריא
אלההון.

והרהרה מהו השלום הזה.

ל: ואמר לה המלאך: אל תיראי, מרים, כי מצאת חן לפני האלהים;

לא: כי הנה תהרי ותלדי בן, ותקראי שמו ישוע.

לב: זה גדול יהיה וכן עליון יקרא, ויהנה אלהים יתן לו את פסא דוד אביו; וימלך על בית יעקב לעולם.

לג: ולמלכותו לא יהיה קץ.

לד: אמרה מרים למלאך: איך תהיה זאת, כי אינני יודעת איש?

לה: ענה המלאך ואמר לה: רוח הקדש תבוא וגבורת עליון תצל עליך; על פן הנוול ממך קדוש הוא, וכן האלהים יקרא.

לו: והנה אלישבע קרובתך גם היא הרמה בן בזקנתה. וזה החדש הששי לה, לה אשר נקראת עקרה;

לז: כי לא יפלא מאלהים דבר.

לח: אמרה מרים: הנני שפחת יהוה, יהי לי כדברך. והמלאך הלך מאתה.

לט: וקמה מרים בימים ההם ומהרה ללכת אל הדר, לעיר יהודה.

מ: ונכנסה לבית זכריה ושאלה בשלום אלישבע.

מא: וכאשר שמעה אלישבע את ברפת השלום של מרים, רקד העולל בבטנה; ונתמלאה אלישבע רוח הקדש,

מב: וקראה בקול גדול ואמרה למרים: מברכת את בנשים, ומברך הפרי אשר בבטנה.

מג: מאין לי זאת, שאם אדוני באה אלי?

יז: והוא הלך לפניו ברוח אליהו הנביא ובגבורתו, להשיב לב אבות על בנים, ואת הסוברים אלי דעת הצדיקים, וזכין עם משלם ליהנה.

יח: ואמר זכריה למלאך: איך אדע זאת? הרי הנני זקן, ואשתי באה בימים.

יט: וענה המלאך ואמר להם: אני גבריאל העומד לפני האלהים. ונשלחתי לדבר אתך ולבשר לך את אלה.

כ: מעתה תהיה אלים ולא תוכל לדבר עד ליום שיהיו הדברים האלה, על פי לא האמנות לדברי אלה אשר יתמלאו בעתם.

כא: והעם היה עומד ומחכה לזכריה, ונתמהים היו על השתהותו בהיכל.

כב: כשיצא זכריה, לא היה יכול לדבר אתם; והבינו שראה מראה בהיכל. והוא רמוז רמוז להם ונשאר אלים.

כג: וכאשר מלאו ימי שרותו, הלך לביתו.

כד: ואחרי הימים ההם הרמה אלישבע אשתו; והסתירה עצמה חמשה חדשים, באמרה:

כה: את אלה עשה לי יהוה בימים שהביט בי להסיר את חרפתי אשר בין בני אדם.

כו: ובחדש הששי נשלח גבריאל המלאך מאת האלהים לגליל, לעיר אשר שמה נצרת,

כז: אל בתולה מארסת לאיש אשר שמו יוסף, מבית דוד; ושם הבתולה מרים.

כח: ונכנס אליה המלאך ואמר לה: שלום לך, מלאת חן; אדונינו עמך, ברוכה בנשים.

כט: והיא, כאשר ראתה, נבהלה מדברו

ומתחשבא הנות דמנו שלמא הנא.
 ל: ואמר לה מלאכא: לא תדחלין מרים.
 אשכחתי גיר טיבותא לנת אלהא.
 לא: הא גיר תקבלין בטנא. ותאלדין ברא.
 ותקרין שמה ישוע.

לב: הנא נהנא רב. וברה דעליא נתקרא.
 ונתל לה מריא אלהא כורסיה דדויד אבויה.
 ונמלך על ביתה דיעקוב לעלם.
 לג: ולמלכותה סוף לא נהנא.
 לד: אמרא מרים למלאכא: איפנא תהנא
 הדא דגברא לא חכים לי.

לה: ענא מלאכא ואמר לה: רוחא
 דקודשא תאתא וחיילה דעליא ננן עליכי. מטל
 הנא הו דמתילד מנכי קדישא הו וברה
 דאלהא נתקרא.

לו: והא אלישבע אחינתכי אף הי בטנא
 ברא בסיבותה. והנא ירחא דשפא לה להי
 דמתקריא עקרתא.

לז: מטל דלא עטל לאלהא מדים.
 לח: אמרא מרים: הא אנא אמתה
 דמריא. נהנא לי איך מלתך. אול מלאכא מן
 לנתה.

לט: קמת דין מרים בהון ביוממתא הנון.
 ואולת בטילאית לטורא למדינתא דיהוד.
 מ: ועלת לביתה דזכריא. ושאלת שלמה
 דאלישבע.

מא: והנא דכד שמעצ אלישבע שלמה
 דמרים. דין עולא בכרסה. ואתמלית אלישבע
 ורוחא דקודשא.

מב: וקצת בקלא רמא ואמרת למרים:
 מברכתא אנתי בנושא. ומברך הו פארא
 דבכרסכי.

מג: אימכא לי הדא. דאמה דמרי תאתא

יז: והו גאול קדמוהי ברוחא ובחילא
 דאליא נביא. דנפנא לבא דאבהא על בניא.
 ולאילין דלא מתטפיסין לידעתא דכאנא.
 ונטיב למריא עמא גמירא.

יח: ואמר זכריא למלאכא. איפנא אדע
 הדא. אנא גיר אימי סבא. ואנפתי סגיאנת
 ביוממתא הי.

יט: וענא מלאכא ואמר לה: אנא אנא
 גבריאל דקאם אנא קדם אלהא. ואשתלחת
 דאמלל עמך ואסבךך הליון.

כ: מפיל תהנא שתיק. ולא תשפח
 לממללו עדמא ליומא דהליון נהוין. על דלא
 הימנת למלי הליון דמתמלן בובנהין.
 כא: עמא דין קאם הו ומסבא לזכריא.
 ותמיהין הו על תוחרתה דבחיפלא.

כב: כד נפק דין זכריא. לא משפח הו
 דנמלל עמהון. ואסתפלו דחונא תנא בחיפלא.
 והו מרמו רמו הו להוין. וקוי כד חרש.

כג: וכד אתמליו יומתא דתשמשתה. אול
 לביתה.

כד: והנא מן בתר יומתא הנון. בטנת
 אלישבע אנתתה. ומטשיא הנות נפשה ירחא
 חמשא ואמרא הנות.

כה: דהליון עבד לי מריא ביוממתא דחר בי.
 למסב חסדי דבית בנינשא.

כו: בירחא דין דשפא אשתלח גבריאל
 מלאכא מן לנת אלהא לגלילא למדינתא
 דשמה נצרת.

כז: לנת בתולתא דמכירא לגברא דשמה
 יוסף מן ביתה דדויד. ושמה לבתולתא מרים.

כח: ועל לנתה מלאכא. ואמר לה: שלם
 לכי מלית טיבותא. מן עמכי בריכת בנושא.

כט: הי דין כד חנות. אתרהבת במלתה.

סב : וְרָמְזוּ לְאָבִיו, אֵיךְ הוּא רוֹצֶה שִׁיקְרָאוּ לוֹ.

סג : וּבִקֵּשׁ לוֹחַ וְכָתַב לֵאמֹר, יוֹחָנָן שְׁמוֹ; וְהִתְפַּלְאוּ הַכֹּל.

סד : וּמִיד נִפְתַּח פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ, וְדִבֵּר וּבִרְךָ אֶת הָאֱלֹהִים.

סה : וְהִיתָה יְרָאָה עַל כָּל שְׁכֵנֵיהֶם; וּבְכָל הַר יְהוּדָה סִפְרוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

סו : וְכָל הַשּׁוֹמְעִים הִרְהִירוּ בְלִבָּם וְאָמְרוּ: מָה אִפּוֹא יֵהִי הַיֶּלֶד הַזֶּה? וְכֵן יֵהֶזֶה הֵיתָה עִמּוֹ.

סז : וּנְתַמְלֵא זִכְרָהּ אָבִיו רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהִתְנַבֵּא וְאָמַר:

סח : בְּרוּךְ יֵהֶזֶה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי פָקַד אֶת עַמּוֹ וּפָעַל לוֹ יְשׁוּעָה;

סט : וְהָקִים לָנוּ קֶרֶן יְשׁוּעָה בְּבֵית דָּוִד עַבְדּוֹ,

ע : כְּמוֹ שֶׁדִּבֶּר בְּפִי נְבִיאָיו הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם —

עא : לְהוֹשִׁיעֵנו מֵאוֹיְבֵינוּ וּמִיד כָּל שׁוֹנְאֵינוּ;

עב : וְעֲשֵׂה חֲסִדוֹ עִם אֲבוֹתֵינוּ, וְזָכַר אֶת בְּרִיתוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת,

עג : וְאֶת הַשְּׁבוּעוֹת אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם אָבִינוּ,

עד : לְתַת לָנוּ לְהוֹשִׁיעַ מִיַּד אוֹיְבֵינוּ; וּלְעַבְדּוֹ כָּלִי פֶחַד

עה : כָּל הַיָּמִים, בְּצִדְקָה וּבִקְדוּשָׁה.

עו : וְאַתָּה, הַיֶּלֶד, נְבִיא עֲלִיּוֹן תִּקְרָא, כִּי תִלָּךְ לִפְנֵי יְהוָה לְהַכִּין אֶת דְּרָכָיו.

עז : לְמַעַן יִתֵּן אֶת דַּעַת הַחַיִּים לְעַמּוֹ

מד : כִּי הִנֵּה כֹנֶפֶל קוֹל בְּרִכְתּוֹ בְּאָזְנֵי, רִקְדַּת הַעוֹלָל בְּשִׁמְחָה רַבָּה בְּבִטְנִי.

מה : וְאֲשֶׁרִי אֲשֶׁר הָאֻמִּינָה כִּי תִהְיֶה הַשְּׁלֵמָה לְדְבָרִים אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֵלֶיהָ מֵאֵת יְהוָה.

מו : וְאִמְרָה מְרִים: תְּרוֹמָם נִפְשִׁי אֶת יְהוָה מִזֶּ: וְתִגַּל רוּחִי בְּאֱלֹהִים מוֹשִׁיעִי,

מח : אֲשֶׁר הֵבִיט בְּשִׁפְלֵ אִמְתּוֹ: כִּי הִנֵּה מַעֲמָה בְּרוּכָה יִקְרָאוּנִי כָּל הַדּוֹרוֹת,

מט : כִּי גְדוּלוֹת עֲשָׂה לִי אֲשֶׁר גְּבוּר הוּא וְקִדּוּשׁ שְׁמוֹ,

נ : וְרַחֲמָיו לְדוֹרֵי דוֹרוֹת עַל יִרְאָיו.

נא : פָּעַל נִצָּחוֹן בְּזִרְעוֹ, וּפְדוּר גְּאִיִּם בְּמַחֲשַׁבַת לִבָּם.

נב : מִגֵּר תִּקְיָפִים מִכִּסְאוֹתָם, וְהָרִים שְׁפָלִים.

נג : רַעֲבִים הַשְּׂבִיעַ טוֹב, וְעֲשִׁירִים שֶׁלַח רִיקָם.

נד : עֲזֹר לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ וְזָכַר אֶת רַחֲמָיו; נה : כְּפִי שֶׁדִּבֶּר עִם אֲבוֹתֵינוּ, עִם אֲבִרָהֶם וְעִם זִרְעוֹ לְעוֹלָם.

נו : וְשִׁהַתָּה מְרִים אֲצִל אֱלִישֶׁבַע כְּשִׁלּוּשָׁה חֲדָשִׁים, וְשָׂכָה לְבֵיתָה.

נז : וְאַלִישֶׁבַע הַגִּיעַ זְמַנָּה לָלֶדֶת וְהִיא יָלְדָה בֶּן.

נח : וְשָׁמְעוּ שְׁכֵנֵיהָ וּבְנֵי מִשְׁפַּחְתָּהּ כִּי הִגְדִּיל אֱלֹהִים חֲסִדוֹ עָלֶיהָ וְשָׁמְחוּ אַתָּה.

נט : וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי בָּאוּ לְמוֹל אֶת הַיֶּלֶד, וּקְרָאוּ לוֹ בְּשֵׁם אָבִיו זִכְרִיָּה.

ס : וְעִנְתָּה אִמּוֹ וְאִמְרָה לָהֶם: לֹא כֹךָ אֶלֹא יוֹחָנָן יִקְרָא.

סא : וְאָמְרוּ לָהּ: אֵינִי אִישׁ בְּמִשְׁפַּחְתּוֹ אֲשֶׁר נִקְרָא בְּשֵׁם הַזֶּה.

לנתי.

מד: הא גיר כד נפל קלא דשלמיכי באדני.
בחדותא רבתא דין עולא בכרסי.

מה: וטוביה לאידא דהימנת דהדא
שולמא לאילין דאתמלל עמה מן לנת מריא.
מו: ואמרת מרים: מורבא נפשי למריא.
מז: וחדית רוחי באלקא מחיני.

מח: דחר במופכא דאמתה. הא גיר מן
השא טובא נתלן לי שרבתא בלהין.

מט: ועבד לנתי רורבתא הו דחילתן
וקדיש שמה.

נ: ונתנה לזרא ושרבתא על אילין דדחלין
לה.

נא: עבד זכותא בדרעה. ובדר חתירי
בתרעיתא דלבהון.

נב: סוף תקיפא מן פורסותא. וארים
מכרכא.

נג: כפנא סבע טבתא. ועתירא שרא
ספיקאית.

נד: עדר ליסריל עבדה. ואתדכר חננה.

נה: איך דמלל עם אבהין עם אברהם ועם
זרעה לעלם.

נו: קוית דין מרים לנת אלישבע איך
ירחא תלתא. והפכת לבייתה.

זחחא ב.

נז: אלישבע דין הנא הנא לה ובנא
דתאלד. וילדת ברא.

נח: ושמעו שבכיה ובני טוהמה דאסגי
אלהא חננה לותה. והדין הנו עמה.

נט: והנא לימא דתמניא ואף למגורה
לטליא. וקריין הנו לה בשמא דאבויה זכריא.

ס: וענת אמה ואמרא להון: לא תכנא
אלא נתקרא יוחנן.

סא: ואמרו לה: דלית אנש בשרבתי
דמתקרא בשמא הנא.

סב: ורמוז לאבויה. דאיכנא צבא
דנשמייהו.

סג: ושאל פנקיתא. וכתב ואמר: יוחנן הו
שמה. ואתדמרר כלנש.

סד: ומחדא אתפתח פומה ולשנה. ומלל
וברך לאלהא.

סה: והות דחלתא על פלהון שבכיהון.
ובכלה טורא דיהוד הלין מתמללן הני.

סו: וכלהון דשמעו מתחשכין הנו בלבהון
ואמריין: מנא כי נהנא טליא הנא. ואידה

דמריא אית הנת עמה.

סז: ואתמלי זכריא אבויה ריחא
דקודשא. ואתנבי ואמר:

סח: מברך הו מריא אלהא דיסריל. דסער
עמה. ועבד לה פורקנא.

סט: ואקים לן קרנא דפורקנא. בביתה
דדויד עברה.

ע: איך דמלל בפומא דנביוהי קדישא דמן
עלם.

עא: דנפרקן מן בעלדבכין. ומן אידא
דכלהון סנאין.

עב: ועבד חננה עם אבהין. ועמד
לדיתקוהי קדישתא.

עג: ומומתא דימא לאברהם אבון.

עד: דנתל לן דנתפרק מן אידא
דבעלדבכין. ודלא דחלא נפלוח קדמוהי.

עה: פלהון יומתן. בכאנויתא. ובזיקיותא.

עו: ואנת טליא. נביה דעליא תתקרא.

תאזל גיר קדם פרצופה דמריא דחטיב
אורחה.

עז: דנתל מדעא דחיא לעמה בשובקנא

מבשר לכם שמחה גדולה אשר תהיה לכל
העולם;

יא: כי נולד לכם היום בעיר דוד מושיע
אשר הוא האדון המשיח.

יב: וזה לכם האות: תמצאו תינוק עטוף
בחתולים ומנח באבוס.

יג: ופתאום נראו עם המלאך המוני
צבאות השמים, משבחים את האלהים
ואומרים:

יד: כבוד לאלהים במרומים, ועל הארץ
שלום ותקנה טובה לכגי אדם.

טו: וכאשר עלו מאתם המלאכים
לשמים, דברו הרועים זה עם זה ואמרו: גלף
עד בית-לחם ונראה את הדבר הזה אשר קרה,
כפי שיהיה הודיע לנו.

טז: ובאו מהר ומצאו את מרים ואת
יוסף, ואת התינוק המנח באבוס.

יז: וכאשר ראו, הודיעו את הדבר שדבר
אליהם על הילד.

יח: וכל השומעים התפלאו על הדברים
שספרו להם על-ידי הרועים,

יט: אבל מרים שמרה את כל המלים
האלה ושקלה אותן בלבה.

כ: וחזרו הרועים כשהם משבחים
ומהללים את האלהים על כל אשר ראו
ושמעו, כפי שדבר אליהם.

כא: וכאשר מלאו שמונה ימים שימול
הילד, נקרא שמו ישוע, אשר נקרא על-ידי
המלאך בטרם הורה בבטן.

כב: וכאשר מלאו ימי טהרתם, לפי תורת
משה, העלוהו לירושלים להעמידו לפני
יהוה;

כג: כפתוב בתורת יהוה, שכל זכר פטר

בסליחת חטאותיהם,

עח: ברחמי חסד אלהינו אשר בהם
יפקדנו הנגה ממרום

עט: להאיר ליושבי חשך וצלמות, לישר
רגלינו בדרך השלום.

פ: והילד גדל והתחזק ברוח, והיה במדבר
עד ליום הראותו אל ישראל.

פרק ב

א: ובימים ההם יצא צו מאת אגוסטוס
קיסר שיתפקד כל העם בממלכתו.

ב: המפקד הראשון היה היה בנציבות
קורינוס בסוריה.

ג: והלך כל איש להתפקד בעירו;

ד: ועלה גם יוסף מנצרת עיר הגליל אל
יהודה, אל עיר דוד הנקראת בית-לחם — כי

היה מבית דוד וממשפחתו —

ה: עם מרים ארוסתו בהיותה הרה, כדי
להתפקד שם.

ו: וכאשר היו שם, מלאו ימיה ללדת;
ז: וילדה את בנה הבכור, ועטפה אותו

בחתולים והשכיבה אותו באבוס, כי לא היה
להם מקום להתאכסן בו.

ח: רועים היו באותו האזור, אשר גרים
היו שם ושומרים במשמרת הלילה על

עדריהם.

ט: והנה מלאך אלהים בא אליהם וכבוד
יהוה האיר עליהם, והם פחדו פחד רב.

י: ואמר להם המלאך: אל תפחדו, כי הנני

דחטתיהון.

עח: ברחמא דחננא דאלהן. דבהון נסערן
דנחא מן רומא.

עט: למנהרו לאילין דבחשוכא ובטללא
דמופתא יתבין. דנתרוץ רגלין באורחא
דשלמא.

פ: טליא דין רבא הנה ומתחיל ברוחא.
ובחורבא איתוהי הנה עדמא ליומא דתחיתא
דלות יסריל.

קפלאון ב

א: הנה דין ביומא הנה נפק פוקנא מן
אגוסטוס קסר. דנתכתב פלה עמא דאוחדנה.

ב: הנה מכתבנומא קדמיתא הנה
בהגמוניתא דקורינוס בסוריא.

ג: ואזל הנה כלנש דנתכתב במדינתא.

ד: סלק הנה דין אף יוסף מן נצרת
מדינתא וגלילא ליהוד. למדינתא דדויד
דמתקריא בית לחם. מטל דאיתוהי הנה מן
ביתה ומן שרפתא דדויד.

ה: עם מרים מכירתא פד בטנא דתמן
נתכתב.

ו: והנה דכד תמן אנון. אתמליו יומתא
דחאלד.

ז: וילדת ברה בוכרא. וברכתא בעזוריא.
וארמיתא באוריא. מטל דלית הנה להון
דופתא איבא דשרין הון.

ח: רענתא דין אית הנה ביה באתרא דשרין
הון תמן. ונטרין מטרותא דלילא על
מרעיתא הון.

ט: והא מלאכא דאלהא אתא לנתהון.
ותשובותא דמריא אנהרת עליהון. ודחלו
דחלתא רבתא.

י: ואמר להון מלאכא: לא תדחלון. הא
גיר מספר אנא לכון חדיתא רבתא דתהון
לכלה עלמא.

יא: אתילד לכון גיר יומנא פרוקא.
דאיתוהי מריא משיחא. במדינתא דדויד.

יב: והנה לכון אתא: משבחין אנתון
עולא דכריך בעזוריא וסים באוריא.

יג: ומן שלי אתחזיו עם מלאכא חילנתא
סגיאא דשמאי כד משבחין לאלהא ואמרין:

יד: תשובותא לאלהא במרומא. ועל
ארעא שלמא. וסברא טבא לבנינשא.

טו: והנה דכד אזלו מן לנתהון מלאכא
לשמאי. מללו רענתא חד עם חד ואמרין:
נרדא עדמא לבית לחם. ונחזא למלתא הנה
דנתא. איך דמריא אודע לן.

טז: ואתו מסרבהאית. ואשפחו למרים
וליוסף. ולעולא דסים באוריא.

יז: וכד חזו. אודעו למלתא דאתמללת
עמהון עלוהי על טליא.

יח: וכלהון דשמעו. אתדפירו על אילין
דאתמלל להון מן רענתא.

יט: מרים דין נטרא הנה בלהין מלא הלין.
ומפחמא בלבה.

כ: והפכו רענתא הנה פד משבחין
ומהללין לאלהא על כל דחזו ושמעו איכנא
דאתמלל עמהון.

כא: וכד מלו תמנא יומין דנתגזר טליא.
אתקרי שמה ישוע. דאתקרי מן מלאכא קדם
דנתבטן בכרסא.

כב: וכד אתמליו יומתא דתדפיתהון איך
נמוסא דמושא. אסקוהי לאורשלים
דנקימוניהי קדם מריא.

כג: איך דכתבי בנמוסא דמריא: דכל.

רחם — קדוש ליהנה יקרא;

כד: ולתת זבח פאמור בתורת יהנה, זוג תורים או שני בני יונה.

כה: איש אחד היה בירושלים, שמו היה שמעון; והאיש הזה חסיד היה וצדיק ומחפה לנחמת ישראל, וריוח הקדש היתה עליו.

כו: ונאמר לו מאת ריוח הקדש, שלא יראה מות עד אשר יראה את משיח יהנה.

כז: הוא בא ברוח להיכל. וכאשר הכניסו ההורים את הילד ישוע, לעשות בעדו פמאנה בתורה,

כח: קבלו בזרועותיו וברך את האלהים ואמר:

כט: מעתה פוטר אתה, אדני, את עבדיך בשלום, בדרךך,

ל: כי הנה ראו עיני את רחמיך
לא: אשר הכינות לפני כל האמות,

לב: אור להארת הגויים וכבוד לעמך ישראל.

לג: ויוסף ואמו תמהו על הדברים שנאמרו עליו.

לד: וברך אותם שמעון ואמר למרים אמו: הנה זה מושם לנפילה ולתקומה של רבים בישראל ולאות של ריב —

לה: ובנפשו את יעבר רמח — למען תגלינה מחשבות לבב רבים.

לו: ותנה הנביאה, בת פנואל, משבט אשר — גם היא קשישה בימים היתה, ושבע שנים חיתה עם בעלה מעת בתוליה,

לז: והיתה אלמנה בשמונים וארבע שנים; ולא משה מן ההיכל, ובצום ובתפלה עבדה את אלהים יומם ולילה —

לח: גם היא קמה באותה שעה והודתה ליהנה, ודברה עליו אל כל אחד שחפה לגאלת ירושלים.

לט: וכאשר השלימו הפל לפי תורת יהנה, חזרו לגליל, לנצרת עירם.

מ: והילד גדל, והתחזק ברוח והתמלא חכמה; וחסד אלהים היה עליו.

מא: והוריו בכל שנה היו הולכים לירושלים בחג הפסח.

מב: וכאשר היה בן שתיים-עשרה שנים, עלו במנהגם לחג.

מג: וכשמלאו הימים, חזרו. אבל הנער ישוע נשאר בירושלים; ויוסף ואמו לא ידעו, מד: כי חשבו שהוא יחד עם בני לויתם. ולאחר שהלכו מהלך יום אחד, חפשוהו אצל קרוביהם ואצל מי שהפירם,

מה: ולא מצאוהו. וחזרו שוב לירושלים וחפשו אותו.

מו: ואחרי שלושה ימים מצאוהו בהיכל, יושב בין המורים ושומע מהם ושואל אותם. מז: ותמהים היו כל שומעיו על חכמתו ועל תשובותיו.

מח: וכאשר ראוהו, תמהו; ואמרה לו אמו: בני, למה עשית לנו ככה? הנה אני ואביך בדאגה רבה חפשונו אותך.

מט: אמר להם: מדוע חפשתם אותי? האניכם יודעים כי בבית אבי עלי להיות?

לו: וְהָיָה אֶרְמִלְתָּא אֵיךְ שְׁנִין תִּמְנָגֵין
וּאֶרְבַּע. וְלֹא פִרְקָא הָיָה מִן הַיִּכְלָא. וּבְצִימָא
וּבְצִלוֹתָא פִּלְחָא הָיָה בְּאִימָמָא וּבְלִילָא.

לח: וְאָף הֵי קָמַת בְּהַּ בִּשְׁעָתָא וְאֹדְיָת
למִרְיָא. וּנְמַלְלָא הָיָה עֲלוּהִי עִם כְּלָנִשׁ
דְּמִסְכָּא הָיָה לְפִוּרְקָנָה דְּאוּרִשְׁלָם.

לט: וְכֵד שְׁלָמוּ כָּל מַדָּם אֵיךְ דְּבִנְמוּסָא
דְּמִרְיָא. הִפְכוּ לְגִלְלָא לְנִצְרַת מְדִיתְהוֹן.

מ: טְלִיא דִּין רַבָּא הָיָה וּמִתְחִיל בְּרוּחָא
וּמִתְמַלָּא חֲכֻמָּתָא. וְטִיבוּתָא דְּאַלְהָא אֵיךְ הָיָה
עֲלוּהִי.

מא: וְאַנְשׁוּהִי כָּל שָׁנָא אֲזִילִין הָנוּ
לְאוּרִשְׁלָם בְּעִדְעָדָא דְּפִצְחָא.

מב: וְכֵד הָיָה כִּר שְׁנִין תִּרְתַּעֲסָרָא. סִלְקוּ
אִיפְנָא דְּמַעֲדִין הָנוּ לְעִדְעָדָא.

מג: וְכֵד שְׁלָמוּ יוֹמָתָא הִפְכוּ לְהוֹן. יִשׁוּעַ
דִּין טְלִיא פֶּשׁ לֵה בְּאוּרִשְׁלָם. וְיוֹסֵף וְאַמֶּה לֹא
יָדְעוּ.

מד: סְבָרִין הָנוּ גִּיר דְּעָם בְּנֵי לֵיתְהוֹן הוּ.
וְכֵד אֲתֵּו מִרְדָּא יוֹמָא חַד. בְּעָאוּהִי לֵית
אֲנִישׁוֹתוֹן וְלֵית מִן דִּידַע לְהוֹן.

מה: וְלֹא אֲשַׁכְחוּהִי. וְהִפְכוּ לְהוֹן תוּב
לְאוּרִשְׁלָם וּכְעִין הָנוּ לֵה.

מו: וּמִן בִּתְר תִּלְתָּא יוֹמִין אֲשַׁכְחוּהִי
בְּהִיפְלָא כִּד יַחַב מַצַּעַת מִלְּפָנָא וְשָׁמַע מְנַהוֹן
וּמִשְׁאַל לְהוֹן.

מז: וְתַמְיָהִין הָנוּ פִּלְהוֹן אֵילִין דְּשָׁמַעִין הָנוּ
לֵה בְּחֻכְמָתָהּ וּבְפִתְגָמָהִי.

מח: וְכֵד חֲזָאוּהִי תַמְהוּ. וְאַמְרַת לֵה אֲמֵה:
בְּרִי. לִמְנָא עֲבַדְתָּ לִּן הִכְנָא. דֵּהָא אָנָּא וְאַבוּךְ
בְּטוּרְפָּא סִגְיָא בְּעִין חֲנוּן לָךְ.

מט: אָמַר לְהוֹן: מְנָא בְּעִין חֲנוּתוֹן לִי. לֹא
יָדְעִין אֲלִיתוֹן דְּבֵית אָבִי וְלֹא לִי דְּאֵהוּא.

דְּכִרָא פִּתַּח מִרְבָּעָא קְדִישָׁא דְּמִרְיָא נְחֻקְרָא.
כד: וְהִנְתְּלוֹן דְּבִחְחָא. אִיפְנָא דְּאַמִּיר
בְּנְמוּסָא דְּמִרְיָא. וְזָנָא דְּשׁוּפְנִינָא אָו תִּרִין
פִּרוּגָא דִּינוּנָא.

כה: גִּבְרָא דִּין חַד אֵיךְ הָיָה בְּאוּרִשְׁלָם
שְׁמָה הָיָה שְׁמַעוֹן. וּגִבְרָא הָנָא בֵּין הָנוּ וְזִידִיק.
וּמִסְכָּא הָיָה לְבִינָא דִּיסְכִּיל. וְרוּחָא דְּקוּדְשָׁא
אֵיךְ הָיָה עֲלוּהִי.

כו: וְאַמִּיר הָיָה לֵה מִן רוּחָא דְּקוּדְשָׁא.
דֵּלֹא נְחָזָא מוֹתָא עֲדָמָא דְּנִחְזָא לְמִשִּׁיחָה
דְּמִרְיָא.

כז: הוּ הָנָא אֲתָא הָנוּ בְּרוּחָא לְהִיפְלָא.
וְכֵד מַעֲלִין לֵה אֲבָהוּהִי לִישׁוּעַ טְלִיא. דְּנַעֲבִדוֹן
חֲלָפוּהִי אִיפְנָא דְּפִקִּיד בְּנְמוּסָא.

כח: קִבְלָה עַל דִּרְעוּהִי. וּבִרְךְ לְאַלְהָא
וְאַמִּר:

כט: מִפִּיל יִשְׂרָא אֲלִית לֵה לְעִבְדְךָ מִרִי אֵיךְ
מִלְתִּךְ בְּשִׁלְמָא.

ל: דֵּהָא חֲזִי עֵינֵי חֲנוּךְ.

לא: הוּ דְּטִיבַת בְּפִרְצוּפָא דְּכִלְהִין אֲמִנְתָּא.

לב: נוֹהֲרָא לְגִלְגָּנָא דְּעַמְמָא. וְשׁוּבְחָא
לְעַמְךָ יִסְרָיִל

לג: יוֹסֵף דִּין וְאַמֶּה תַּמְיָהִין הָנוּ עַל אֵילִין
דְּמִתְמַלְלִין חֲזִי עֲלוּהִי.

לד: וּבִרְךְ אֲנוּן שְׁמַעוֹן. וְאַמִּר לְמִרִים

אֲמֵה: הָא הָנָא סִים לְמִפּוּלְתָּא וּלְקִימָא
דְּסִגְיָא בִּיסְכִּיל וְלֹא תֵּא דְּחִרְיָנָא.

לה: וּבִנְפִשְׁכִּי דִּין דִּילְכִי תַעֲבֹר רוּמָתָא.
אֵיךְ הִנְתְּגִלִין מִחֻשְׁבָּתָא דְּלִבְנִיתָא דְּסִגְיָא.

צחחא ג

לו: וְחִנָּא דִּין נְבִיתָא בְּרַתָּה דְּפִנוּאִיל מִן

שְׁבִטָא דְּאַשִּׁיר. אָף הֵי קִשִּׁישַׁת בִּימָתָא הָיָה.

וְשָׁבַע שְׁנִין עִם בְּעִלָּה חֲזִית מִן בְּתוּלִיתָהּ.

אֲבָרְהָם; כִּי אָמַר אֲנִי לָכֶם, שֶׁמֶן הָאֲבָנִים
הָאֵלֶּה יִכּוֹל הָאֱלֹהִים לְהִקְיֵם בְּנִים לְאֲבָרְהָם.

ט: וְהִנֵּה הַגֶּרֶן מִנָּח עַל שָׂרֵשׁ הָעֵצִים. לָכֵן
כָּל עֵץ שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה פְּרוֹת טוֹבִים — יִפְרֹת
וְיִפֹּל לָאֵשׁ.

י: וּשְׁאֵלוּהוּ הַהִמּוֹנִים וְאָמְרוּ: מָה אָפּוֹא
נַעֲשֶׂה?

יא: עֲנֶה וְאָמַר לָהֶם: מִי שִׁישׁ לוֹ שְׁתִּי
כִּתְנוֹת יִתֵּן לְמִי שֶׁאֵין לוֹ; וּמִי שִׁישׁ לוֹ מִזֶּן
כִּכָּה יַעֲשֶׂה.

יב: וּבָאוּ גַם מוֹכְסִים לְהִטְבֵּל, וְאָמְרוּ לוֹ:
מִזְרָה, מָה נַעֲשֶׂה?

יג: וְהוּא אָמַר לָהֶם: אַל תִּתְּבְּעוּ מֵאוֹמָה
יֹתֵר מִמָּה שֶׁמִּצִּיָּה עֲלֵיכֶם לִתְבַּע.

יד: וּשְׁאֵלוּ אוֹתוֹ אֲנָשִׁי צָבָא וְאָמְרוּ: מָה
נַעֲשֶׂה גַם אֲנַחְנוּ? אָמַר לָהֶם: אַל תִּתְּבְּעוּ
בְּאִישׁ וְאֵל תַּעֲשִׂקוּ אִישׁ, וְהִסְתַּפְּקוּ
בְּמִשְׁכּוֹרוֹתֵיכֶם.

טו: כִּשְׁהִיָּה הָעַם חוֹשֵׁב עַל יוֹחֲנָן וְכֻלָּם
מִהִרְרֵיהֶם הָיוּ בְּלִבָּם שֶׁמָּא הוּא הַמָּשִׁיחַ.

טז: עֲנֶה יוֹחֲנָן וְאָמַר לָהֶם: הֲגַנִּי מִטְּבִיל
אֲתֶכֶם בְּמִים, אֲבָל בָּא הַחֹזֶק מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר אֵינִי
רְאוּי לְהַתִּיר אֶת שְׂרוּכֵי נַעְלָיו. הוּא יִטְבִּילְכֶם
בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבָאֵשׁ.

יז: הוּא אֲשֶׁר אוֹחֵז מִזְרָה בְּיָדוֹ וּמִנְקָה אֶת
גְּרִנוֹתָיו, וְאֵת הַחֲטִיִּים אוֹסֵף לְאַסְמִיו וְאֵת
הַתֵּבִן יִשְׂרֹף בְּאֵשׁ בְּלִמֵּי נִכְבִּית.

יח: וְגַם דְּבָרִים רַבִּים אַחֲרֵים לְמַד וּבִשּׁוֹר
לָעַם.

יט: וְהוֹרְדֹס שׂוֹר־הַרְבֵּעַ, מִכֵּינן שֶׁהוֹכַח
עַל־יְדֵי יוֹחֲנָן עַל הוֹרְדִּיָּה אִשֶּׁת פִּילִיפּוֹס אָחִיו
וְעַל כָּל הָרַעוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה.

נ: אַךְ הֵם לֹא הִכִּינוּ אֶת הַדָּבָר שֶׁאָמַר
לָהֶם.

נא: וַיֵּרֶד אִתָּם וּבָא לְנִצְרַת, וּנְכַנַּע לָהֶם.
וְאָמַר שְׁמֵרָה אֶת כָּל הַדְּבָרִים בְּלִבָּהּ.

נב: וַיִּשְׁוַע גְּדַל בְּקוֹמָתוֹ וּבְחֻמָּתוֹ, וּבְחֵן
לִפְנֵי אֱלֹהִים וּבְנִי אָדָם.

פֶּרֶק ג

א: בְּשָׁנָת חֲמֵשׁ־עָשָׂרָה לְמַלְכוּת טִיבֶרְיוֹס
קִיסָר, בָּעֵת נְצִיבוֹת פּוֹנְטִיוֹס פִּילָטוֹס בִּיהוּדָה,
כִּשְׁהִיָּה הוֹרְדוֹס שׂוֹר־רַבֵּעַ בְּגָלִיל, וּפִילִיפּוֹס
אָחִיו שׂוֹר־רַבֵּעַ בִּישׁוֹר וּבְחָבֵל טָרְכוֹנָה,
וְלוּסִינְיָא שׂוֹר־רַבֵּעַ שֶׁל אֲבִילִין.

ב: בָּעֵת רֵאשִׁית הַפֶּהֳנֶה שֶׁל חֲנָן וְקִנְפָּא —
הָיָה דְבַר אֱלֹהִים אֶל יוֹחֲנָן בֶּן זְכָרְיָה בְּמִדְבָּר.
ג: וְהוּא בָּא לְכָל הָאָזוֹר אֲשֶׁר סָבִיב הַיַּרְדֵּן,
בְּהִכְרִיזוֹ אֶת טְבִילַת הַתְּשׁוּבָה לְסִלִּיחַת
הַחַטָּאִים;

ד: כִּפְתּוּב בְּסִפְר דְּבָרֵי יִשְׁעִיָּהוּ הַנְּבִיא,
לֵאמֹר: קוֹל קוֹרָא בְּמִדְבָּר, פָּנּוּ דְרָךְ יְהוָה,
יִשְׂרוּ בְּעֶרְבָה מִסְּלוֹת לֵאלֹהֵינוּ.

ה: כָּל הַגִּאֲיוֹת יִתְמַלְאוּ, וְכָל הַהָרִים
וְהַגְּבָעוֹת יִשְׁפְּלוּ; וְהָיָה הָעֵקֶב לְמִישׁוֹר, וּמִקוֹם
רָכַס לְבִקְעָה;

ו: וְרָאוּ כָּל בָּשָׂר אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהִים.

ז: וְאָמַר לַהִמּוֹנִים אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלָיו לְהִטְבֵּל:
זַרַע צַפְעוֹנִים, מִי הָרָאָה לָכֶם לְהִמְלֹט מִן הַזֶּעַם
הַעֲתִיד לְבֹא?

ח: לָכֵן עָשׂוּ פָרִי רְאוּי לְתִשְׁוּבָה, וְאֵל
תַּתְחִילוּ לֹמַר בְּלִבְכֶּם, אָב יֵשׁ לָנוּ —

אברהם. אָמר אַנא לכוּן גִּיר: דִּמְן הָלִין כְּאַפּא
מִשְׁפַּח אֱלֹהָ לְמַקְמוּ בְּנִיָּא לְאַבְרָהָם.

ט: הָא דִּין נִרְגָא סִים עַל עֲקָרָא דְאֵילָנָא.
כָּל אֵילָנָא הָכִיל דִּפְאַרָא טַבָּא לֹא עֲבַד.
מִתְפָּסַק וּבְנוּרָא נָפֵל.

י: וּמִשְׁאַלִין הֵנוּ לֵה פִנְשָׁא וְאַמְרִין: מָנָא
הָכִיל נַעֲבַד.

יא: עָנָא וְאַמַּר לֵהוּן: מִן דְּאִית לֵה תִרְתִּין
כּוֹתִינִק. נָתַל לִמֵּן דְּלִית לֵה. וּמִן דְּאִית לֵה
סִיבִרְתָּא. הִכְנָא נַעֲבַד.

יב: וְאַתָּו אָף מְכֻסָּא לְמַעֲמַד. וְאַמְרִין לֵה:
מִלְפָּנָא מָנָא נַעֲבַד.

יג: הוּ דִּין אָמַר לֵהוּן: לֹא תִתְבַּעֲוֵן מִדֵּם
יִתִּיר עַל מָא דְּפָקִיד לְכוּן לְמַתְבַּע.

יד: וּמִשְׁאַלִין הֵנוּ לֵה פִלְחִי אֶסְטִרְטִיָּא
וְאַמְרִין: מָנָא נַעֲבַד אָף חֲנוּ. אָמַר לֵהוּן: לֹא
בְּאַנְשׁ תִּתְטַגְרוּן. וְלֹאנֶשׁ לֹא תַעֲשֻׁקוּן. וְנִסְפָּקוּן
לְכוּן אֶפְסוּנִיתְכוּן.

טו: כִּד דִּין מְסַבֵּר הֵנָּה עָמָא עַל יוֹחֲנָן
וְכִלְהוֹן. מִתְחַשְׁבִּין הֵנוּ בִּלְבָהוּן. דְּדִלְמָא הוּיִי
מִשִּׁיחָא.

טז: עָנָא יוֹחֲנָן וְאַמַּר לֵהוּן: אַנָּא הָא מַעֲמַד
אַנָּא לְכוּן בְּמִיָּא. אַתָּא דִּין הוּ דְּחִילְתֵּן מִנִּי. הוּ
דְּלֹא שָׁנָא אַנָּא דְּאַשְׁרָא עֲרָקָא דְּמִסְנוּהִי. הוּ
נַעֲמַדְכוּן בְּרוּחָא דְּקוּדְשָׁא וּבְנוּרָא.

יז: הוּ דְּאַחִיד רִפְשָׁא בְּאִידֵה. וּמִדְפָּא
אַדְרוּהִי. וְחִטָּא כְּנֶשׁ לְאַוּצְרוּהִי. וְחִבְנָא נִזְקֵד
בְּנוּרָא דְּלֹא דַעֲבָא.

יח: אָף אַחֲרִנְתָּא דִּין סִגְיָתָא מִלֵּף הֵנָּה
וּמִסְבֵּר לַעֲמָא.

יט: הִרְדֵּס דִּין טִטְרִרְפָּא מְטַל דְּמִתְפָּסַס
הֵנָּה מִן יוֹחֲנָן עַל הִרְדִּיָּא אֲלִתָּה פִּילִיפּוֹס
אַחוּהִי וְעַל פִּלְהִין בִּישְׁתָּא דַעֲבַד הֵנָּה.

נ: הֵנוּ דִּין לֹא אִשְׁתְּדַעוּ לְמִלְתָּא דְּאַמַּר
לֵהוּן.

נא: וְנִחַת עִמְהוּן. וְאַתָּא לְנִצְרַת.
וּמִשְׁתַּעֲבַד הֵנָּה לֵהוּן. אַמָּה דִּין נִטְרָא הֵנוּ
פִּלְהִין מִלֵּא בִלְבָה.

נב: יִשׁוּעַ דִּין רַבָּא הֵנָּה בְּקוּמְתָה
וּבְחִכְמְתָה וּבְטִיבִיּוּתָא לֵנוּת אֱלֹהָ וּבְנִינְשָׁא.

קפלאון ג

א: בִּשְׁנַת חֲמִשְׁעָסְרָא דִּין דְּמִלְכוּתָה
דְּטִבְרִיּוֹס קֶסֶר. בְּהַגְמוּנוּתָא דְּפִנְטִיּוֹס פִּילְטוֹס
בִּיהוּד. כִּד רִשָּׁא רִבִּיעִיָּא הִרְדֵּס בְּגִלְיָא.
וּפִילִיפּוֹס אַחוּהִי רִשָּׁא רִבִּיעִיָּא בְּאִיטוּרִיָּא
וּבִאתְרָא דְּטִרְכוּנָא. וְלוֹסְנִיָּא רִשָּׁא רִבִּיעִיָּא
דְּאַכִּילָנָא.

ב: בִּרְבִּיּוּת פִּהֲנוּתָא דְּחֲנוּ וְדִקִּיפָּא. הֵנוּ
מִלְתָּא דְּאַלְהָא עַל יוֹחֲנָן כִּד זְכַרְיָא בְּחוּרְבָּא.
ג: וְאַתָּא בְּכִלְה אַתְרָא דְּחִדְרֵי יוֹרְדֵּן. כִּד
מִכְרֹו מַעֲמוּדִיתָא דְּתִיבִיּוּתָא לְשׁוּבְקָנָא
דְּחֻטָּהָא.

ד: אִיכְנָא וְכִתִּיב בְּכִתְבָּא דְּמִלָּא דְּאַשְׁעִיָּא
נְבִיָּא דְּאַמַּר: קָלָא דְּקָרָא בְּחוּרְבָּא: טִיבֹו
אַורְחָה דְּמִרְיָא. וְתוֹרְצוּ בְּפַקְעִתָּא שְׂבִילָא
לְאַלְהֵן.

ה: פִּלְהוֹן נְחֵלָא נְתַמְלוּן. וְכִלְהוֹן טוּרָא
וְרִמְתָּא נְתַמְפְּכוּן. וְנִהְוָא עֲרָמָא לְשַׁפְיָא.
וְאַתְרָא עֲסָקָא לְפַקְעִתָּא.

ו: וְנִחָא כָּל בִּסְר חִיָּא דְּאַלְהָא.
ז: וְאַמַּר הֵנָּה לְכַנְשָׁא אֵילִין דְּאַתִּין הֵנוּ
לְנוּתָה לְמַעֲמַד: יִלְדָּא דְּאַכְדָּנָא. מִנוּ חִוִּיכֹון
לְמַעֲרַק מִן רִוּגָא דְּעִתִּיד.

ח: עֲבָדוּ הָכִיל פֶּאַרָא דְּשׁוּיִן לְתִיבִיּוּתָא.
וְלֹא תִשְׁרוּן לְמֵאמַר בְּנִפְשָׁכוּן: דְּאַבָּא אִית לֵן

כ : הוסיף גם את זאת על כלן וכלא את יוחנן בבית האסורים.

כא : וכאשר נטבל כל העם, גם ישוע נטבל. ובעת שהתפלל, נפתחו השמים

כב : וירדה עליו רוח הקדש בדמות גוף יונה, וקול הנה מן השמים אומר: אתה הוא בני האהוב, בך חפצתי.

כג : והוא ישוע היה כבן שלוששים שנה, ונחשב לבן יוסף, בן הלי,

כד : בן מטת, בן לוי, בן מלכי, בן ינאי, בן יוסף.

כה : בן מתתא, בן עמוץ, בן נחום, בן חסלי, בן נגי,

כו : בן מאת, בן מטת, בן שמעי, בן יוסף, בן יהודה,

כז : בן יוחנן, בן רשא, בן זרבל, בן שאלמיאל, בן גרי,

כח : בן מלכי, בן אדי, בן קוסם, בן אלמודד, בן ער,

כט : בן יוסי, בן אליעזר, בן יורם, בן מתיתא, בן לוי,

ל : בן שמעון, בן יהודה, בן יוסף, בן יונם, בן אלזקים,

לא : בן מליא, בן מאני, בן מטתא, בן נתן, בן דוד,

לב : בן ישי, בן עובדי, בן בעז, בן שלמון, בן נחשון,

לג : בן עמינדב, בן ארם, בן חצרון, בן פרץ, בן יהודה,

לד : בן יעקב, בן יצחק, בן אברהם, בן תרח, בן נחור,

לה : בן שרוג, בן רעו, בן פלג, בן עבר, בן שלח,

לו : בן קינן, בן ארפכשד, בן שם, בן נח, בן למך,

לז : בן מתושלח, בן חנוך, בן ירד, בן מהללאל, בן קינן,

לח : בן אנוש, בן שת, בן אדם אשר מאלהים.

פרק ד

א : וישוע חזר מן הירדן מלא רוח הקדש: והובילה אותו הרוח אל המדבר,

ב : ארבעים ימים, להתנסות על-ידי המקטרג. ולא אכל מאומה בימים ההם: וכאשר השלים אותם, רעב לבסוף.

ג : ואמר לו המקטרג: אם בן-האֱלֹהִים אתה, אמר לאבן הזאת שתהיה לחם.

ד : ענה ישוע ואמר לו: כְּתוּב, כִּי לֹא עַל לֶחֶם לִבְדּוֹ יַחֲיֶה הָאָדָם, אֲלָא עַל כָּל דְּבַר אֱלֹהִים.

ה : והעלהו השטן להר גבוה והראה לו את כל ממלכות הארץ ברגע קט.

ו : ואמר לו המקטרג: לך אתן את כל השלטון הזה ואת כבודו, כי לי נמסר ולמי שארצה אני אתן אותו.

ז : לכן אם תשתחוו לפני, שלך יהיה כלו.

ח : ענה ישוע ואמר לו: כְּתוּב, לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה וְאוֹתוֹ לִבְדּוֹ תַעֲבֹד.

ט : והביאו לירושלים, והעמידו על קצה גג החיכל ואמר לו: אם בן-האֱלֹהִים אתה, השלך עצמך מפה למטה:

י : שהרי כְּתוּב, כִּי מִלְּאֲכִיו יִצְוֶה לְךָ לִשְׁמֹרְךָ,

לו: בר קינן. בר ארפכשך. בר שים. בר נוח. בר למך.

לז: בר מתושלח. בר חנוך. בר ירד. בר מהללאל. בר קינן.

לח: בר אנוש. בר שית. בר אדם. דמן אלהא.

קפלאון ד

צחחא ד.

א: ישוע דין בד מלא רוחא דקודשא הפך מן יורדן. ודברתה רוחא לחורבא.

ב: יומתא ארבעין דנתנסא מן אכלקרצא. ולא לעס מדם בהנון יומתא. וכד שלם אנון. לחרתא כפן.

ג: ואמר לה אכלקרצא: אן ברה אנת דאלהא. אמר לכאפא דא תהוא לחמא.

ד: ענא ישוע ואמר לה: כתיב הו. דלא הוא בלחמא בלחוד חיא ברנשא. אלא בכל פתגם דאלהא.

ה: ואסקה סטנא לטורא רמא. וחויה בלהין מלפנתא דארעא בעדנא ועורא.

ו: ואמר לה אכלקרצא: לך אתל שולטנא הנא כלה ושובתה. דלי משלם. ולמן דאצבא יתב אנא לה.

ז: אן הכיל תסגוד קדמי. דילך נהוא כלה.

ח: ענא דין ישוע ואמר לה: כתיב הו דלמריא אלהך תסגוד. ולה בלחודויה תפלוח.

ט: ואיתיה לאורשלם. ואקימה על פנפא דהיפלא. ואמר לה: אן ברה אנת דאלהא.

ארמא נפשך מכא לתחת.

י: כתיב גיר דלמלאכויה נפקד עליך דגנטרונן.

כ: אוקף אף דא על פלהין וחבשה ליוחנן בית אסירא.

כא: הו דין בד עמד כלה עמא. ואף ישוע עמד. וכד מצלא. אתפתחו שמעא.

כב: ונחתת רוחא דקודשא עלוהי בדמות גושמא דיונא. וקלא הו מן שמעא דאמר: אנת הו ברי חביבא. כך אצטבית.

כג: הו דין ישוע איתוהי הו איך בר שנין תלחין. ומסתבר הו בר יוסף. בר הלי.

כד: בר מטתת. בר לוי. בר מלכי. בר יאני. בר יוסף.

כה: בר מתתא. בר עמוץ. בר נחום. בר חסלי. בר נגי.

כו: בר מאת. בר מטת. בר שמעי. בר יוסף. בר יהודא.

כז: בר יוחנן. בר רסא. בר זורבבל. בר שלתאיל. בר גרי.

כח: בר מלכי. בר אדי. בר קוסם. בר אלמודד. בר עיר.

כט: בר יוסא. בר אליעזר. בר יורם. בר מתיחא. בר לוי.

ל: בר שמעון. בר יהודא. בר יוסף. בר יונם. בר אליקים.

לא: בר מליא. בר מאני. בר מטתא. בר נתן. בר דויד.

לב: בר אישי. בר עוביד. בר בעז. בר סלמון. בר נחשון.

לג: בר עמינדב. בר ארם. בר חצרון. בר פריץ. בר יהודא.

לד: בר יעקוב. בר איסחק. בר אברהם. בר תרח. בר נחור.

לה: בר סרוג. בר ארעז. בר פלג. בר עבר. בר שלח.

יא : ועל כפיהם ישאונך, פן תגף באבן רגלך.

יב : ענה ישוע ואמר לו: נאמר, לא תנסה את יהוה אליך.

יג : וכאשר גמר המקטרג את כל נסיונותיו, סר ממנו עד עת.

יד : ושם ישוע בגבורת הרוח אל הגליל, ויצא עליו השמועה בכל האזור אשר סביבם.

טו : והוא למד בבתי כנסיותיהם, ונשתבח בפי כל איש.

טז : וכא לנצרת, אשר גדל שם, וכפי שנהג נכנס לבית הכנסת ביום השבת, וקם לקרא.

יז : ונמן לו ספר ישעיהו הנביא; ופתח ישוע את הספר ומצא את המקום שכתוב בו:

יח : רוח אדני עלי, יען משחני לבשר לעניים ושלחני לרפא לנשברי לב.

יט : להכריז לשבויים דרור, ולעזורים ראות: לשלח רצוצים במחילה, ולהכריז שנת רצון ליהוה.

כ : וגלל את הספר, ונתנו לשמש והלך וישב. וכל אשר בבית הכנסת עיניהם מביטות בו.

כא : והחל לומר להם: היום נתמלא הכתוב הזה באזניכם.

כב : והעידו לו כלם והתפלאו על דבריו החסד שיצאו מפיו, ואמרו: האין זה בן יוסף?

כג : אמר להם ישוע: אולי תאמרו לי את המשל הזה, רופא, רפא את עצמך; וכל אשר שמענו כי עשית בכפר נחום, עשה גם פה בעירך.

כד : והוא אמר: אמן אומר אני לכם, שאין נביא מתקבל בעירו:

כה : כי אמת אומר אני לכם, אלמנות רבות היו בישראל בימי אליהו הנביא, כאשר נעצרו השמים שלוש שנים וישעה חדשים והיה רעב גדול בכל הארץ:

כו : ואף לאחת מהן לא נשלח אליהו, אלא לצרפת שבצידון, אל אשה אלמנה.

כז : ומצרעים רבים היו בישראל בימי אלישע הנביא, ואחד מהם לא טהר מלבד נעמן הארמי.

כח : וכאשר שמעו זאת הללו אשר בבית הכנסת, נתמלאו חמה כלם.

כט : וקמו והוציאוהו אל מחוץ לעיר, והביאוהו עד גב ההר אשר עירם היתה בנויה עליו, כדי להשליכו מן הצוק.

ל : אבל הוא עבר ביניהם והלך לו. לא : וירד לכפר נחום עיר הגליל, ולמד אותם בשבתות.

לב : ותמהים היו על תורתו, כי בסמכות היה דברו.

לג : והיה בבית הכנסת איש אשר היה בו רוח שד טמא, וצעק בקול גדול

לד : ואמר: הנח לי: מה לנו ולך, ישוע הנצרי? באת להאבידנו? ידע אני מי אתה, קדוש האלהים!

לה : וגער בו ישוע ואמר: סכר פיד, וצא ממנו. והשליכו השד באמצע ויצא ממנו בלי להזיק לו מאומה.

לו : ותמהון אחז את כל איש, ודברו זה עם זה ואמרו: מהו אפוא הדבר הזה, שבסמכות ובגבורה הוא מצוה לרוחות הטמאות והן יוצאות?

יא : ועל דרעיהון נשקלונך. דלא תתקל
רגלך בכאפא.

יב : ענא דין ישוע ואמר לה: אמיר הו
דלא תנסא למריא אלהך.

יג : וכד שלם אכלקרצא כלהון נסיונהי.
פרק מן לותה עד זבנא.

יד : ונהפך ישוע בחילא דרוחא לגלילא.
ונפק עלוהי טבא בכלה אתרא דחדריהון.

טו : והו מלף הנה בכנושתהון. ומשתבח
הנה מן פלגש.

טז : ואתא לנצרת. איבא דאתרבי. ועל
איבנא דמעד הנה לכנושתא ביומא דשבחא.
וקם למקרא.

יז : ואתיהב לה ספרא דאשעיא נביא.
ופתח ישוע ספרא. ואשבח דוכתא איבא
דכתיב:

יח : רוחה דמריא עלי. ומטל הנה משחני
למספרו למספנא. ושלחני למאסיו לתבירי
לבא.

יט : ולמכרוו לשביא שובקנא. ולעזירא
חזא. למשכרוו לתבירא בשובקנא. ולמכרוו
שתא מקבלתא למריא.

כ : וכרך ספרא. ויהבה למשמשנא. ואזל
יתב. פלהין דין דבכנושתא. עיניהון חירן הוי
בה.

כא : ושרי למאמר לותהון. דיומנא
אשתלם כחבא הנה באדניכון.

כב : וסהדין הנו לה פלהון ומתדמרין הנו
במלא דטיבותא דנפקן מן פומה. ואמרין הנו:
לא הנה הנה בר יוסף.

כג : אמר להון ישוע: כבר תאמרון לי
מתלא הנה: אסיא אסא נפשך. וכל דשמען
דעבדת בכפר נחום. עבד אף הרפא במדינתך.

כד : הו דין אמר: אמין אמר אנא לכון.
דלית נביא דמתקבל במדינתה.

כה : שררא גיר אמר אנא לכון: דסגי
ארמלתא אית הוי בית יסריל ביומי אליא
נביא. פד אתתחדו שמאי שנין תלת וירחא
שתא. והוא כפנא רבא בכלה ארעא.

כו : ולנת חדא מנהין לא אשתדר אליא.
אלא לצרפת דצידן לנת אנתתא ארמלתא.

כז : וסגינא אית הנו בית יסריל.
ביומי אלישע נביא. וחד מנהון לא אתדפי.

אזל אן נעמן ארמא.

כח : וכד שמעו הנו הלין הנון דבכנושתא
אתמליו חמתא כלהון.

כט : וקמו. אפקוהי לבר מן מדינתא.
ואיתייהי עדמא לגבינא דטורא הו דמדינתהון

בניא הנות עלוהי. דנשדוניהי מן שקיפא.
ל : הו דין עבר בינתהון ואזל.

לא : ונחת לכפר נחום מדינתא דגלילא.
ומלף הנה להון בשבא.

לב : ותמיהין הנו ביולפנה. דמשלטא הנות
מלתה.

לג : ואית הנה בכנושתא גבא דאית הנה
בה רוחא דשאדא טנפא. נועק בקלא רמא.

לד : ואמר: שבוקיני. מא לן ולך ישוע
נצריא. איתית למודותן. דע אנא לך מן אנת

קרישה דאלהא.

לה : וכאא בה ישוע ואמר: סכור פומך.
ופוק מנה. ושדיהי שאדא במצעתא ונפק

מנה. פד לא סרח בה מדם.

לו : ותמקא רבא אחד לכלנש. וממללין
הנו עם חדא ואמרין: מנא הי פי מלתא
הדא. דבשולטנא ובחילא פקדא לרוחא
טנפתא ונפקן.

היִבְשָׁה אֶל הַמַּיִם; וַיֵּשֶׁב וַלְמַד אֶת הַהִמּוֹנִים מִן הַסְפִּינָה.

ד: וְכַאֲשֶׁר פָּסַק מִדְּבֹרָו, אָמַר לַשְּׁמֵעוֹן: הִסַּע אֶל הַעֲמָק וְהִטִּילוּ רֶשֶׁתְכֶם לַדִּיג.

ה: עָנָה שְׁמֵעוֹן וָאָמַר לוֹ: רַבִּי, כָּל הַלַּיְלָה נִגְעָנוּ וּמֵאוֹמָה לֹא תִפְסְנוּ, אֵיךְ עַל דְּבַרְתְּךָ מִטִּיל אֲנִי אֶת הָרֶשֶׁת.

ו: וְלֵאחֶר שָׁעָשׂוּ זֹאת, לְכַדּוֹ דָּגִים רַבִּים מְאֹד וּנְבַקְעָה רֶשֶׁתָם.

ז: וְרָמְזוּ לְחִבְרֵיהֶם אֲשֶׁר בַּסְפִּינָה הָאֲחֵרָת לְבֹא לַעֲזֹר לָהֶם; וְכַאֲשֶׁר בָּאוּ, מָלְאוּ אֶת שְׁתֵּי הַסְפִּינוֹת עַד כִּי קָרוּבוֹת הָיוּ לְטָבַע.

ח: כִּשְׂרָאָה שְׁמֵעוֹן כִּפָּא, נָפַל לַרְגְלֵי יֵשׁוּעַ וָאָמַר לוֹ: מִבְּקֵשׁ אֲנִי מִמְּךָ, אֲדוֹנִי, לֶךְ נָא מִמֶּנִּי, כִּי אִישׁ חֹטֵא אֲנִי.

ט: כִּי תַחֲהוֹן אֲחִיו וְאֵת כָּל אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ — עַל צִיד הַדָּגִים שִׁדְּגוּ;

י: וְכֵן גַּם אֶת יַעֲקֹב וְאֵת יוֹחָנָן בְּנֵי וְכַדִּי שִׁדְּיוֹ שִׁתְּפִים לַשְּׁמֵעוֹן. אָמַר יֵשׁוּעַ לַשְּׁמֵעוֹן: אַל תִּירָא; מֵעַתָּה בְּנֵי אָדָם תְּדוּג לְחַיִּים.

יא: וְקָרְבוּ אֶת הַסְפִּינוֹת לִיבְשָׁה, וַעֲזֹבוּ אֶת הַכָּל וּבָאוּ אַחֲרָיו.

יב: וְכַאֲשֶׁר הָיָה יֵשׁוּעַ בְּאַחַת הָעָרִים, בָּא אִישׁ אֶחָד מִלֹּא כָּלוֹ צָרַעַת; רָאָה אֶת יֵשׁוּעַ וּנָפַל עַל פָּנָיו, וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ וָאָמַר לוֹ: אֲדוֹנִי, אִם אַתָּה רֹצֵה, אַתָּה כּוֹל לְטַהֲרֵנִי.

יג: וְהוֹשִׁיט יֵשׁוּעַ אֶת יָדוֹ, נָגַע בּוֹ וָאָמַר לוֹ: רֹצֵה אֲנִי, הִטָּהֵר! וּבֹו כִּרְגַע סָרָה מִמֶּנּוּ צָרַעְתּוֹ.

יד: וַעֲנָהוּ: אֵל תֹּאמַר לְאִישׁ, אֲלֵא לֶךְ הִרְאָה עֲצָמְךָ לַכַּהֲנִים וְהִקְרַב קָרְבָן בְּעַד טְהַרְתְּךָ, כִּפִּי שָׁעִיזָה מִשָּׁה לַעֲדוֹת לָהֶם.

טו: וַיֵּצֵאָה עָלָיו הַשְּׁמוּעָה בִּיתֵּר שְׁאֵת,

לו: וַיֵּצֵאָה עָלָיו שְׁמוּעָה בְּכָל הָאֲזוֹר אֲשֶׁר סְבִיבָם.

לח: וְכַאֲשֶׁר יֵצֵא יֵשׁוּעַ מִבֵּית הַכְּנֶסֶת, נִכְנס לְבֵיתוֹ שֶׁל שְׁמֵעוֹן. וַחֲמוֹתוֹ שֶׁל שְׁמֵעוֹן סָבְלָה מֵחֵם גְּבוּהָ, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ לְמַעַנָּה.

לט: וַעֲמַד מַעֲלֶיהָ וְנָעַר בָּחֶם, וְסָר מִמֶּנָּה חֵם; וַיִּמָּד קָמָה וְשִׁרְתָּה אוֹתָם.

מ: עַם שִׁקִּיעַת הַשָּׁמֶשׁ, כָּל מִי שֶׁהָיוּ לָהֶם חוֹלִים וְהַגּוֹעִים בַּמַּחֲלוֹת שׁוֹנוֹת — הִבְיִאוּ אוֹתָם אֵלָיו. וְהוּא שָׁם יָדוֹ עַל אֶחָד אֶחָד מֵהֶם וּרְפָא אוֹתָם.

מא: וַיֵּצֵאוּ גַם שְׂדִים מְרִבִּים, צוֹעֲקִים וְאוֹמְרִים: אַתָּה הוּא הַמָּשִׁיחַ בֶּן-הָאֱלֹהִים! וְנָעַר בָּהֶם וְלֹא הֵנִיחַ לָהֶם לֹאמַר כִּי הֵם יוֹדְעִים שֶׁהוּא הוּא הַמָּשִׁיחַ.

מב: וּבִבְקָר הַיּוֹם יֵצֵא וְהִלֵּךְ לוֹ אֶל מְקוֹם שׁוּמֵם, וְהַהִמּוֹנִים חִפְּשׂוּ אוֹתוֹ; וּבָאוּ עַד אֵלָיו וַאֲחֻזָּהוּ לְכָל יֶלֶךְ לוֹ מֵאַעֲלָם.

מג: אָבָל הוּא יֵשׁוּעַ אָמַר לָהֶם: גַּם לַעֲרִים אַחֲרוֹת עָלִי לְבַשֹּׁר אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים, כִּי לְזֹאת נִשְׁלַחְתִּי.

מד: וְהוּא הָיָה מְכַרְזוֹ בְּכַתִּי הַכְּנֶסֶת שֶׁל הַגָּלִיל.

פֶּרֶק ה

א: וְכַאֲשֶׁר הִתְקַהֵּל אֵלָיו הַהִמּוֹן לַשְּׁמַע אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים, הוּא עוֹמֵד הָיָה עַל-יַד אֲגַם גִּיסֹר.

ב: וְרָאָה שְׁתֵּי סְפִינוֹת עוֹמְדוֹת עַל-יַד הָאֲגַם, וְהַדָּגִים שָׁעָלוּ מֵהֶן רוֹחֲצִים אֶת רִשְׁתוֹתֵיהֶם.

ג: וַאֲחַת מֵהֶן הָיְתָה שֶׁל שְׁמֵעוֹן כִּפָּא. וְעַלָּה יֵשׁוּעַ וַיֵּשֶׁב בָּהּ, וָאָמַר שִׁסְיַעִיָּה מַעֲט מִן

לז: ונפק עלוהי טבא בכלה אתרא
דחדריהון.

לח: וכד נפק ישוע מן פנושתא. על
לבייתה דשמעון. וחתתה דשמעון אליצא הנת
באשתא רבתא. ובצו מנה מטלתה.

לט: וקם לעל מנה. וכאא באשתה
ושבכתה. ומחדא קמת. ומשמשא הנת להון.

מ: במערכי שמשא דין. פלהון אילין
דאית הון להון פריהא דכריהין בכורהנא
משחלפא איתיו אנון לנתה. הו דין על חד חד
מנהון אידה סאם הון. ומאסא הון להון.

מא: ונפקין הון אף שאדא מן סגיאא. כד
מוזקין ואמרין: דאנת הו משיחא ברה
דאלהא. וכאא הון בהון. ולא שבק הון להון
דנאמרין. דידעין דהווי משיחא.

מב: ולצפרה דיומא. נפק אול לה לאתרא
חורבא. וכנשא בעין הון לה. ואהו עדמא
לנתה ואחדוהי. דלא נאול לה מן לנתהון.

מג: הו דין ישוע אמר להון: דאף
למדינתא אחרינתא ולא לי למספרו מלכותה
דאלהא. דעל הדא הו אשתדחת.

מד: והו מכרו הון בכנושתא דגלילא.

קפלאון ה

א: הון דין כד כנש עלוהי כנשא למשמע
מלתא דאלהא. והו קאם הון על יד ימתא
דגנסר.

ב: וחוץ ספינא תרמין דקימן על גלב
ימתא. וציידא דסלקו מנהין. ומשיגין
מצידתהון.

ג: וחדא מנהין דשמעון הנת באפא. וסלק
ישוע יתב בה. ואמר דנדברונה קליל מן יבשא
מזא. ויתב הון. ומלף מן ספינתא לכנשא.

ד: וכד שחק מן ממללה. אמר לשמעון:
דבר לעומקא. וארמו מצידתכון לצידא.

ה: ענא שמעון ואמר לה: רבי. לליא כלה
לאין ומדם לא אחדן. על מלתך דין רמא אנא
מצידתא.

צחחא ה.

ו: וכד הדא עבדו. חבשו נויא סגיאא
דטב. ומצטריא הנת מצידתהון.

ז: ורמוז לחבריהון דבספינתא אחרתא
דנאתון נעדרון אנון. וכד אהו מלו אגין
ספינא תרמיהין. איך דקריכן הון למטבע.

ח: כד חוץ דין שמעון באפא. נפל קדם
רגלוהי דישוע. ואמר לה: בעא אנא מנך מרי
פרוך לך מני. דגברא אנא חטיא.

ט: תמקא גיר אחדה הון ולכלהון דעמה
על צידא הו דנונא דצדו.

י: הכנת דין אף ליעקוב וליוחנן בני זבדי.
דאיתיהון הון שותפא דשמעון. אמר דין
ישוע לשמעון: לא תדחל מן השא בנינשא
תהון צאד לחיא.

יא: וקרבו אגין ספינא לארעא. ושבקו כל
מדם ואהו בתרה.

יב: וכד הון ישוע בחדא מן מדינתא.
אהא גברא חד דמלא כלה גרבא. חוץ לישוע.
ונפל על אפיה. וכעא הון מנה ואמר לה:
מרי אן צבא אנת. משבח אנת למדכיותי.

יג: נפשט אידה ישוע קרב לה. ואמר לה:
צבא אנא. אתדכא. ובר שעתה אול מנה
גרבא.

יד: ופקדה דלאנש לא תאמר. אלא: זל
חוץ נפשך לכהנא. וקרב קורבנא חלף
מדפיתך. איפנא דפקד מושא לסהדותהון.

טו: ונפק עלוהי טבא יתיראית. ומתפנש

והתאסף עם רב לשמע ממנו ולהרפא ממחלותיהם,

טז: אך הוא פרש למדבר והתפלל.

יז: ובאחד הימים, כאשר היה ישוע מלמד, ישבו פרושים ומורי תורה שבאו מפל כפרי הגליל ויהודה וירושלים: וגבירת יהנה היתה בו לרפא אותם.

יח: ואנשים הביאו במטה איש אחד משתק, ובקשו להכניסו ולהניחו לפניו. יט: וכשלא מצאו איך להכניסו בגלל רב העם, עלו על הגג והירידוהו עם מטתו מן התקרה לאמצע, לפני ישוע.

כ: כאשר ראה ישוע את אמונתם, אמר למשתק: גבר, נסלחו לך חטאריך.

כא: והחלו הסופרים והפרושים מהרהרים ואומרים: מיהו זה שמדבר גדות? מי יכול לסלח חטאים וזאת האלהים לבדו? כב: ישוע ידע את מחשבותיהם וענה ואמר להם: מה אתם מהרהרים בלבבכם?

כג: מה קל יותר לומר, נסלחו לך חטאריך, או לומר, קום התהלך?

כד: אך למען תדעו כי מסמך הוא בן האדם בארץ לסלח חטאים — אמר למשתק — לך אומר אני, קום, קח את מטתך וילך לבייתך.

כה: ומיד קם לעיניהם, ולקח את מטתו והלך לביתו כשהוא משבח את האלהים.

כו: ותמהון אחז את כל איש: ושבחו את האלהים, ונתמלאו יראה ואמרו: ראינו היום נפלאות.

כז: אחרי הדברים האלה יצא ישוע וראה מוכס, אשר שמו לוי, יושב בבית המכס ואמר לו: בוא אחרי.

כח: ועזב את הכל, וקם והלך אחריו. כט: וערך לו לוי בביתו מסבה גדולה, וקהל רב של מוכסים ואחרים היו מסבים עמהם.

ל: ורטנו הסופרים והפרושים ואמרו לתלמידיו: מדוע עם מוכסים וחוטאים אוכלים אתם ושותים?

לא: וענה ישוע ואמר להם: אין הרופא דרוש לבריאים, אלא לחולים מאד.

לב: לא באתי לקרא לתשובה את הצדיקים, אלא את החוטאים.

לג: אך הם אמרו לו: מדוע התלמידים של יוחנן צמים תמיד ומתפללים, גם של הפרושים, אך שלך אוכלים ושותים?

לד: ברם הוא אמר להם: אינכם יכולים להכריח את בני החפה לצום בעוד החתן עמהם.

לה: אבל יבואו ימים שינשא מהם החתן, אז יצומו בימים ההם.

לו: ואמר להם משל: אין איש קורע פסה מבגד חדש ושם על בגד בלוי, פן יקרע את החדש והטלאי מן החדש לא ישתלב בבלוי. לז: ואין איש שם יין חדש בנאדות בלויים, אחרת יבקע היין החדש את הנאדות, והיין ישפך והנאדות יאבדו;

לח: אלא את היין החדש שמים בנאדות חדשים, ושניהם נשמרים.

לט: ואין שותה יין לשן ומיד מבקש חדש, שכן יאמר, הישן טעים.

הָנָא עֲמָא סָגִיאָא. לְמִשְׁמַע מִנָּה וּלְמַתְאַסְיָו מִן פּוֹרְהֵינִיחוּ.

טז: הוּ דִין מִשְׁנָא הָנָא לְדַבְרָא וּמַצְלָא.

יז: וְהָנָא בַּחַד מִן יוֹמָתָא כַּד מִלֵּךְ הָנָא יִשׁוּעַ. יִתְבִּין הָנוּ פְּרִישָׁא וּמִלְפִי נְמוּסָא. דֶּאֱתֹו הָנוּ מִן כָּל קוֹרֵינָא דְגִלְיָא וְדִיהוּדָא וְדִאֲוֶרְשָׁלַם. וְחִילָא דְמֶרְיָא אֵיתוּהִי הָנָא לְמִאסְיֻוִּתְהוֹן.

יח: וְאִנְשָׁא אֵיתִיו בְּעֶרְסָא גִבְרָא חַד מִשְׁרִיא. וּבְעֵין הָנוּ דְנַעֲלוֹן נְסִימוּנִיָּה קְדָמוּהִי. יט: וְכַד לֹא אֶשְׁכַּחוּ דְאִיכְנָא נַעֲלוּנִיָּה מִטַּל סוּגָאָא דְעֲמָא. סִלְקוּ לְהוֹן לֹאגְרָא. וְשׁוּבִיָּה עִם עֶרְסָה מִן חַטְלִילָא לְמַצְעָתָא קְדָמוּהִי דִישׁוּעַ.

כ: כַּד חָזָא דִין יִשׁוּעַ הִימְנוּתְהוֹן. אָמַר לְהוּ מִשְׁרִיא: גִּבְרָא. שְׂבִיקִין לָךְ חֻטְהִיךְ.

כא: וּשְׂרִיו סְפָרָא וּפְרִישָׁא מִתְחַשְׁבִּין וְאֶמְרִין: מִנּוּ הָנָא דְמַמְלָל גּוֹדְפָא. מִנּוּ מִשְׁכַּח לְמִשְׁבַּק חֻטְהָא אֵלָא אֵן אֵלֶּהָ בַּלְחוּד.

כב: יִשׁוּעַ דִין יָדַע מִחֻשְׁבְּתְּהוֹן. וַעֲנָא וְאָמַר לְהוֹן: מָנָא מִתְחַשְׁבִּין אַתְוֹן בַּלְבַּכּוֹן.

כג: אֵידָא פְּשִׁיקָא. לְמֵאמַר: דְּשְׂבִיקִין לָךְ חֻטְהִיךְ. אִו לְמֵאמַר: דְּקוּם הֵלֶךְ.

כד: דְּתִדְעוֹן דִין דְּשִׁלִּיט הוּ בְּרָה דְאִנְשָׁא בֹאֲרַעָא דְנִשְׁבּוֹק חֻטְהָא. אָמַר לְמִשְׁרִיא: לָךְ אָמַר אָנָּא: קוּם שְׁקוּל עֶרְסְךְ. וְוֵל לְבִיתְךְ.

כה: וּמַחְדָּא קָם לְעִינֵיהוֹן. וְשְׁקַל עֶרְסָה. וְאוּל לְבִיתָה כַּד מִשְׁכַּח לֹאֲלֶהָ.

כו: וְתַמְחָא אַתְדָּ לְכָל אִנְשָׁא וּמִשְׁבַּחִין הָנוּ לֹאֲלֶהָ. וְאֶתְמַלְיוּ דְחִלְתָּא. וְאֶמְרִין: דְּחֻזִּין יוֹמָנָא תְּדַמְרָתָא.

כז: כַּד הָלִין נִפְק יִשׁוּעַ. וְחָזָא מְכֻסָּא דְשִׁמְיָה לִי. דִּיתְבַּ בֵּית מְכֻסָּא. וְאָמַר לָהּ: תָּא כְּתִירִי.

כח: וְשִׁבְק כָּל מַדָּם. וְקָם אוּל כְּתִירָה.

כט: וַעֲבַד לָהּ לִי בְּבִיתָה קוֹבְלָא רַבָּא. וְאֵית הָנָא כְּנִשָּׁא סָגִיאָא דְמְכֻסָּא וְדֹאחְרָנָא דְסְמִיכִין הָנוּ עֲמַהוֹן.

ל: וְרִטְנִין הָנוּ סְפָרָא וּפְרִישָׁא. וְאֶמְרִין לְתַלְמִידוּהִי: לְמָנָא עִם מְכֻסָּא וְחֻטְיָא אָכְלִין אַתְוֹן וְשְׁחִין.

לא: וַעֲנָא יִשׁוּעַ וְאָמַר לְהוֹן: לֹא מִתְבַּעָא אָסִיא לְחִלְיָמָא. אֵלָא לֹאֲלִין דְּבִישׁ בִּישׁ עֲבִידִין.

לב: לֹא אֶתִּית דֶּאֱקֶרָא לְוִדִּיקָא. אֵלָא לְחֻטְיָא לְתִיבּוּתָא.

לג: הָנוּן דִין אֶמְרִין לָהּ: לְמָנָא תְּלַמִּידוּהִי דִיּוֹחְנָן צִימִין אֶמִּינָאִית וּמַצְלִין. אָף דְּפְרִישָׁא. דִּילָךְ דִין אָכְלִין וְשְׁחִין.

לד: הוּ דִין אָמַר לְהוֹן: לֹא מִשְׁכַּחִין אַתְוֹן לְבִנְוִיָּה דְגִנוּנָא כְּמָא דְחַתְנָא עֲמַהוֹן דְּתַעֲבָדוֹן דְּנַצּוּמָן.

לה: גֵּאֲתוֹן דִין יוֹמָתָא כַּד נִתְתַּרִים חַתְנָא מְנַהוֹן. הִידִין נַצּוּמוֹן בְּהִנוֹן יוֹמָתָא.

לו: וְאָמַר לְהוֹן מִתְלָא: דֵּלָא אִנְשָׁא קֶאֱד אִוִּרְקַעְתָּא מִן מֵאנָא חֲדָתָא וְרֵמָא עַל מָנָא בְּלִיָּא. דֵּלָא לְחֲדָתָא קֶאֱד וּלְבִלְיָא לֹא שְׁלֵמָא אִוִּרְקַעְתָּא דְמִן חֲדָתָא.

לז: וְלֹא אִנְשָׁא רֵמָא חֲמָרָא חֲדָתָא בּוֹקָא בְּלִיָּתָא. וְאֵן דִין לֹא. מִבְּזַע חֲמָרָא חֲדָתָא לּוֹקָא. וְהוּ חֲמָרָא מִתְאַשְׁדּ וּזְקָא אֶבְדִין.

לח: אֵלָא חֲמָרָא חֲדָתָא בּוֹקָא חֲדָתָא רְמִין. וְתִרְהוֹן מִתְנַטְרִין.

לט: וְלֹא אִנְשָׁא שְׁתָּא חֲמָרָא עֲתִיקָא. וּמַחְדָּא כְּעָא חֲדָתָא. אָמַר גִּיר. עֲתִיקָא בְּסִים.

פֶּרֶק ו

א: ובשבת, כשהלך ישוע בין הירועים, תלמידיו קטפו שבלים ומללו בידיהם ואכלו.
ב: ואחדים מן הפרושים אמרו להם: מדוע אתם עושים מה שאינו מתיר לעשות בשבת?

ג: ענה ישוע ואמר להם: האם לא קראתם את זאת, מה שעשה דוד כאשר רעב הוא ואלה אשר אתו?

ד: שנכנס לבית האלהים, ולקח את לחם שלחן יהוה ואכל, ונתן לאלה אשר אתו — מה שלא היה מתיר לאכל אלא לכהנים בלבד.
ה: ואמר להם: אדון השבת הוא בן האדם.

ו: ובשבת אחרת נכנס לבית הכנסת ולמד. והיה שם איש אשר ידו הימנית יבשה.
ז: והסופרים והפרושים השגיחו עליו אם ירפא בשבת, כדי שייכלו להאשים אותו.

ח: אבל הוא שידע את מחשבותיהם, אמר לאיש אשר ידו יבשה: קום, בוא לאמצע בית הכנסת. וכאשר בא ועמד,
ט: אמר להם ישוע: אשאלכם, מה מתיר בשבת — לעשות טובה או רעה? להחיות נפש או לאבד?

י: והביט בהם בכלם, ואמר לו: הושיט ידך! והוא הושיט, והבריאה ידו והחיות כחברתה.

יא: אבל הם נתמלאו קנאה ודברו זה עם זה מה לעשות לישוע.

יב: בימים ההם יצא ישוע להר להתפלל, ושם התמיד עד שחר בתפלה לאלהים.

יג: עם עלות השחר קרא לתלמידיו ובחר מהם שנים-עשר אשר פנה אותם שליחים:

יד: את שמעון אשר פנהו כיפא, ואת אנדראוס אחיו, ואת יעקב ואת יוחנן ואת פיליפוס ואת בר-תלמי,

טו: ואת מתי ואת תאומא ואת יעקב בן חלפי ואת שמעון המכנה הקנאי,

טז: ואת יהודה בן-יעקב ואת יהודה סכריוטה, אשר היה המוסר.

יז: ויברך ישוע אתם ועמד במישור עם קהל רב של תלמידיו, והמון עם רב מפל יהודה ומירושלים ומחוף ים צור וצידון, אשר באו לשמע את דברו ולהרפא ממחלותיהם,

יח: והללו שהיו מענים על-ידי רוחות טמאות — ונרפאו.

יט: וכל ההמון בקשו לנגוע בו, כי גבורה יצאה ממנו ואת כלם רפא.

כ: ונשא את עיניו אל תלמידיו ואמר: אשריכם העניים, כי שלכם היא מלכות האלהים.

כא: אשריכם הרעבים פֶּעַת, כי תשבעו. אשריכם הבוכים פֶּעַת, כי תצחקו.

כב: אשריכם כאשר בגי האדם שונאים אתכם ומגידים אתכם ומחרפים אתכם ומוצאים את שמכם כרשעים בגלל בן-האדם.

כג: שמחו ביום ההוא ועלצו, כי רב שכרכם בשמים: הרי כֹּה עשו אבותיכם לגביאים.

כד: ברם אוי לכם העשירים, כי קבלתם את נחמתכם. אוי לכם השבעים, כי תרעבו.

כה: אוי לכם הצוחקים פֶּעַת, כי תבכו ותתאבלו.

קפלאון ו

א: הָוּא דִּין בְּשִׁבְתָּא כַּד מַהֲלֵךְ יֵשׁוּעַ בֵּית וְרַעָא. וְתַלְמִידוּהִי מְלִיזִין הָוּוּ שְׂבָלָא. וּפְרָפִין בְּאִידִיהוֹן וְאָכְלִין.

ב: אֲנָשִׁין דִּין מִן פְּרִישָׁא אָמְרִין לַהּוֹן: מְנָא עֲבָדִין אֲנָתוֹן מָדָם דְּלָא שְׁלִיט לְמַעַבְדַּ בְּשִׁבְתָּא.

ג: עָנָא יֵשׁוּעַ וְאָמַר לַהּוֹן: וְלָא הָדָא קְרִיתוֹן מָדָם דְּעֲבַד דְּוִיד. כַּד פָּפִן הוּא וְאִילִין דְּעָמָה.

ד: דַּעַל לְבִיתָה דִּאלְהָא. וְלַחְמָא דְּפִתּוּרָה דְּמָרְיָא נִסְבִּי אָכַל. וְיֵהָב לְאִילִין דְּעָמָה. הוּא דְּלָא שְׁלִיט הָוּא לְמַאכַּל אֱלָא לְכַהֲנָא בְּלַחוּד.

ה: וְאָמַר לַהּוֹן: דְּמָרָה הוּא דְּשִׁבְתָּא בְּרָה דִּאֲנָשָׁא.

ו: הָוּא דִּין לְשִׁבְתָּא אֲחֵרְתָא. עַל לְכַוּשְׁתָּא. וּמִלָּף הָוּא. וְאִית הָוּא תַּמָּן גִּבְרָא דִּאִידָה דִּימִינָא יְבִישָׁא הָוֹת.

ז: סְפָרָא וּפְרִישָׁא נָטְרִין הָוּוּ לָהּ. אֵן הוּא דְּמַאסָא בְּשִׁבְתָּא. דְּנִשְׁפַּחוֹן נִאכְלוֹן קִרְצוּהִי.

ח: הוּא דִּין דִּידַע הָוּא מַחֲשַׁבְתָּהוֹן. אָמַר לָהּוּ גִבְרָא דִּיבִישָׁא אִידָה: קוּם. תָּא לָךְ לְמַצַּעַת כְּנוּשְׁתָּא. וְכַד אֲתָא וְקָם.

ט: אָמַר לַהּוֹן יֵשׁוּעַ: אֲשָׁאֲלִיכוֹן. מְנָא שְׁלִיט בְּשִׁבְתָּא. לְמַעַבְדַּ דְּטָב אִוּ דְּבִישׁ. נִפְשָׁא לְמַתְיוּ אִוּ לְמוֹדְרִי.

י: וְחַר בַּהּוֹן בְּכַלְהוֹן. וְאָמַר לָהּ: פִּשׁוּט אִידֵךְ. נִפְשִׁט. וְתַקְנַת אִידָה אִיךְ חֲבֵרְתָה.

יא: הָוּוּ דִּין אֲתַמְלִיו חֲסָמָא. וּנְמַמְלִין הָוּוּ חַד עָם חַד דְּמָנָא נְעַבְדוֹן לָהּ לְיֵשׁוּעַ.

צחחא ו

יב: הָוּא דִּין בְּיוֹמְתָא הָנוּן נִפֵּק יֵשׁוּעַ

לְטוּרָא לְמַצְלִיו. וְתַמָּן אָגָה הָוּא בְּצִלוּתָה דִּאלְהָא.

יג: וְכַד נִגְהַת. קָרָא לְתַלְמִידוּהִי. וְגִבָּא מְנַהוֹן תְּרַעֲסַר. הָנוּן דְּשְׁלִיחָא שְׁמִי אָנוּן.

יד: שְׁמַעוֹן הוּא דְּשְׁמִי כֹאפָא. וְאַנְדְּרוּס אֲחִוְהִי. וְיַעֲקֹב וְיוֹחָנָן. וּפִילִיפּוֹס וְכַר תּוֹלְמִי. טו: וּמַתִּי וְתַאוּמָא. וְיַעֲקֹב בֶּר חַלְפִי וְשְׁמַעוֹן דְּמַתְקָרָא טַנְנָא.

טז: וְיַהוּדָא בֶר יַעֲקֹב. וְיַהוּדָא סְכֵרִיוְשָׁא הוּא דִּיהוּא מְשִׁלְמָנָא.

יז: וְנַחַת עַמְהוֹן יֵשׁוּעַ. וְקָם בְּפִקְעָתָא וְכַנְשָׁא סְגִיָּאָא דְּתַלְמִידוּהִי וְסוּגָאָא דְּכַנְשָׁא דְּעָמָא. מִן כְּלָה יְהוּד וּמִן אוּרְשִׁלַּם וּמִן סִפְרָיָמָא דְּצוּר וְדְצִידִין. דִּאֲתָוּ דְּנִשְׁמַעוֹן מְלַתָּה דְּנִתְאַסְוִין מִן פּוֹרְקִינִיָּהוֹן.

יח: וְאִילִין דְּמַתְאַלְצִין מִן רוּחָא טַנְפָּתָא. וּמַתְאַסְוִין הָוּוּ.

יט: וְכַלָּה פְּנִשָׁא בְּעִין הָוּוּ לְמַתְקַרְבוּ לָהּ. חִילָא גִיר נִפֵּק הָוּא מִנָּה וּלְכַלְהוֹן מַאסָא הָוּא. כ: וְאַרְסִים עֵינֻוְהִי עַל תַּלְמִידוּהִי. וְאָמַר: טוֹבִיכּוֹן מִסְבִּנָּא. דְּדִילִכּוֹן הִי מְלִפּוּתָא דִּאלְהָא.

כא: טוֹבִיכּוֹן אִילִין דְּכַפְנִין הָשָׂא. דְּתַסְבַּעוֹן. טוֹבִיכּוֹן לְדְכִכִּין הָשָׂא. דְּתַגְחִכוֹן. כב: טוֹבִיכּוֹן מָא דְּסָנִין לִכּוֹן בְּנִינְשָׁא. וּמִפְרָשִׁין לִכּוֹן וּמַחֲסִדִּין לִכּוֹן. וּמִפְקִין שְׁמַכּוֹן אִיךְ בִּישָׁא חֲלָף בְּרָה דִּאֲנָשָׁא.

כג: חָדוּ בְּהוּ יוֹמָא וְדוּצוּ. דִּאֲגִרְכוֹן סְגִי בְּשִׁמְיָא. הִכְנָא גִיר עֲבָדִין הָוּוּ אֲבָהֶתוֹן לְנִבִּיא. כד: בְּרַם נִי לִכּוֹן עֲתִירָא. דְּקַבְּלַתוֹן בּוּיָאכּוֹן.

כה: נִי לִכּוֹן סְבַעָא. דְּתַכְפְּנוֹן. נִי לִכּוֹן לְדְגַחֲפִין הָשָׂא. דְּתַבְכּוֹן וְתַתְאַבְלוֹן.

תִּרְשִׁיעוּ וְלֹא תִרְשָׁעוּ אִתְּם. הַתִּירוּ וְתִתְּרוּ.
 לח : תָּנוּ וְיִתְּנוּ לָכֶם; בְּמִדָּה טוֹבָה וּדְחוּסָה
 וְשׁוֹפָעַת יִשְׁימוּ בְּחִיקְכֶם; כִּי בְּאוֹתָהּ מִדָּה
 אֲשֶׁר אַתֶּם מוֹדִידִים נִמְדָּד לָכֶם.

לט : וְאָמַר לָהֶם מָשָׁל: הָאֵם יָכוֹל עוֹר
 לְהוֹכִיל עוֹר? הָאֵם לֹא יִפְּלוּ שְׁנֵיהֶם לְבוֹר?
 מ : אֵין תִּלְמִיד נִעְלָה עַל רַבּוֹ; שֶׁבֶן כָּל
 אָדָם שֶׁמֶשֶׁלָּם יִהְיֶה כְּרַבּוֹ.

מא : וּמִדּוּעַ רֹאֶה אַתָּה אֶת הַקִּיסָם אֲשֶׁר
 בְּעֵץ אַחִיד, אֲףֹ הַקּוֹרָה אֲשֶׁר בְּעֵינְךָ אֵינְנָה
 נִרְאִית לָךְ?

מב : אוֹ אֵיךְ יָכוֹל אַתָּה לֹאמַר לְאַחִיד, אַחִי,
 הִנֵּחַ לִי לְהוֹצִיא אֶת הַקִּיסָם מֵעֵינְךָ; כִּי הִנֵּה
 הַקּוֹרָה אֲשֶׁר בְּעֵינְךָ שֶׁלָךְ אֵינְנָה נִרְאִית לָךְ?
 צְבוּעַ, הוֹצֵא תַּחֲלָה אֶת הַקּוֹרָה מֵעֵינְךָ וְאִז
 יִרְאֶה לָךְ לְהוֹצִיא אֶת הַקִּיסָם מֵעֵין אַחִיד.

מג : אֵין עֵץ טוֹב שֶׁעוֹשֶׂה פְּרוֹת רְעִים, אֲףֹ
 לֹא עֵץ רַע שֶׁעוֹשֶׂה פְּרוֹת טוֹבִים;

מד : כִּי כָּל עֵץ בְּפִרוֹתָיו נָכַר; שֶׁהֲרִי אֵין
 לֹקְטִים מִן הַקּוֹצִים תְּאֵנִים, אֲףֹ לֹא מִן הַסֵּנֶה
 קוֹטְפִים עֲנָבִים.

מה : אִישׁ טוֹב, מִן הָאוֹצְרוֹת הַטּוֹבִים
 שֶׁבִּלְבוֹ מִפִּיק טוֹבוֹת; וְאִישׁ רַע, מִן הָאוֹצְרוֹת
 הָרָעִים שֶׁבִּלְבוֹ מִפִּיק רָעוֹת; כִּי מִשְׁפָּעַת הַלֵּב
 מַדְבֵּרוֹת הַשְּׁפָתִים.

מו : מִדּוּעַ אַתֶּם קוֹרְאִים לִי, אֲדוֹנִי, אֲדוֹנִי,
 וְאֵת מֶה שֶׁאֲנִי אוֹמֵר אֵינְכֶם עוֹשִׂים?

מז : כָּל אָדָם הֵבֵא אֵלַי וְשׁוֹמַעַת אֶת דְּבָרֵי
 וְעוֹשֶׂה אוֹתָם, אֲרָאָה לָכֶם לְמִי הוּא דוֹמָה.

מח : דוֹמָה הוּא לְאִישׁ אֲשֶׁר בְּנֵה בֵּית,
 וְחָפֵר וְהַעֲמִיק וְהִנִּיחַ אֶת הַיִּסּוֹד עַל סִלְעַ;
 וְכֹאֲשֶׁר הָיָה שֹׁטְפוֹן, הֵלֶם הַשְּׁטָפוֹן בְּבֵית הַהוּא
 וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְמוֹטְטוֹ, כִּי הִנֵּחַ יִסּוּדוֹ עַל סִלְעַ.

כו : אוֹי לָכֶם כַּאֲשֶׁר בְּנִי אָדָם יֹאמְרוּ
 עֲלֵיכֶם טוֹבוֹת, כִּי כֵן עָשׂוּ אֲבוֹתֵיכֶם לְבְּנֵי אִי
 הַשָּׁקֶר.

כז : אָבָל לָכֶם, הַשׁוֹמְעִים, אוֹמֵר אֲנִי:
 אֲהַבּוּ אֶת אוֹיְבֵיכֶם וַעֲשׂוּ אֶת הַטּוֹב לְשׁוֹנְאִים
 אִתְּכֶם.

כח : וּבְרַכּוּ אֶת הַמְּקַלְלִים אִתְּכֶם וְהַתְּפִלְלוּ
 בְּעַד הַנּוֹהֲגִים בָּכֶם בְּכֹחַ.

כט : וְלִמְכָּה אוֹתָךְ עַל לַחֲדָי, הִגֵּשׁ לוֹ אֶת
 הָאֶחָרֶת; וּמִמִּי שְׁלוֹקָה אֶת מַעֲיִלָךְ, אַל תִּמְנַע
 גַּם אֶת כְּתוֹנְתְךָ.

ל : כָּל מִי שֶׁמִּבְקֵשׁ מִמֶּךָ, תֵּן לוֹ; וּמִמִּי
 שְׁלוֹקָה אֶת שְׁלָךְ, אַל תִּתְּבַע.

לא : וּכְפִי שְׂרוּצִים אַתֶּם שֶׁיַּעֲשׂוּ לָכֶם בְּנֵי
 הָאָדָם, כֵּן עָשׂוּ לָהֶם גַּם אַתֶּם;

לב : שֶׁהֲרִי אִם אוֹהֲבִים אִתְּם אֶת אֵלֶּה
 אֲשֶׁר אוֹהֲבִים אִתְּכֶם, אֵיזוֹהוּ חֶסֶדְכֶם? הֲרִי גַם
 הַחוֹטְאִים אוֹהֲבִים אֶת אֵלֶּה אֲשֶׁר אוֹהֲבִים
 אוֹתָם.

לג : וְאִם עוֹשִׂים אַתֶּם אֶת הַטּוֹב לְאֵלֶּה
 אֲשֶׁר מִיִּטְיָכִים לָכֶם, אֵיזוֹהוּ חֶסֶדְכֶם? הֲרִי גַם
 הַחוֹטְאִים עוֹשִׂים כֵּךְ.

לד : וְאִם מְלוֹים אַתֶּם לְמִי שֶׁאַתֶּם חוֹשְׁבִים
 כִּי יִחְזוּר לָכֶם מִמֶּנּוּ, אֵיזוֹהוּ חֶסֶדְכֶם? הֲרִי גַם
 הַחוֹטְאִים מְלוֹים לַחוֹטְאִים כִּדִּי שֶׁכְּמוֹ כֵּן
 יִפְרַע לָהֶם.

לה : בְּרַם אֲהַבּוּ אֶת אוֹיְבֵיכֶם וְהִיִּטְבִּיבוּ לָהֶם
 וְהִלּוּ, וְאֵל תִּכְרַתוּ תִּקְנוֹת אִישׁ; וְרַב יִהְיֶה
 שְׂכָרְכֶם וּבְנֵי עֲלִיוֹן תִּהְיוּ, כִּי טוֹב הוּא לְרָעִים
 וּלְכַפּוּיֵי טוֹבָה.

לו : לָכֵן הָיוּ רַחֲמָנִים, כְּשֶׁשׁ שָׁגַם אֲבִיכֶם
 רַחֲמָן הוּא.

לז : אַל תִּשְׁפָּטוּ וְלֹא תִשְׁפָּטוּ אִתְּם. אַל

ורקיעתא ומשפעתא נרמון בעופיפון. בְּהִי גִיר
כִּילְתָּא דַּמְכִּילִין אַנתון. מתתכיל לכון.

לט: ואמר הָנָא להון מתלָא: למא משפח
סמִיא לסמִיא למדברו. לא תריהון בגומפִּצָא
נפלין.

מ: לית תלמידא דיתיר מן רבִּה. פל אנש
גִיר דגמיר. נהנא איך רבִּה.

מא: מָנָא דִין חֲזָא אַתָּה גִלָּא דבִּיעִינָה
דאחון. קריתא דִין דבִּיעִינך לא מתחזיא לך.
מב: אָו אִיפְּנָא משפח אַתָּה למאמר
לאחון: אחי שבוק אָפֶק גִלָּא מן עִינך. דִּהָא
קִרִיתָא דבִּיעִינך דִּילָךְ לא מתחזיא לך. נִסֵּב
באַפּא. אָפֶק לוקדם קריתא מן עִינך. וְהִידִין
נתחזא לך למפִּקו גִלָּא מן עִינָה דאחון.

מג: לא אִית אִילנָא טָבָא דַּעֲבֵד פֶּאֶרָא
בִּישָׁא. אָפֶלָא אִילנָא בִּישָׁא דַּעֲבֵד פֶּאֶרָא טָבָא.
מד: פל אִילנָא גִיר מן פֶּאֶרוּהִי הוּא מִתִּידַע.
לא גִיר לִקְטִין מן כּוּבָא תאנָא. אָפֶלָא מן סִנְיָא
קִטְפִין עִנְבָא.

מה: גִּבְרָא טָבָא מן סִימְתָא טָבְתָא דבִּלְבָה
מִפֶּק טָבְתָא. וגִּבְרָא בִּישָׁא מן סִימְתָא בִּישָׁתָא
דבִּלְבָה מִפֶּק טָבְתָא. וגִּבְרָא בִּישָׁא מן סִימְתָא
בִּישָׁתָא דבִּלְבָה מִפֶּק בִּישָׁתָא. מן תּוֹתְרִי לָפָא
גִיר מִמֶּלֶךְ סִפּוֹתָא.

מו: מָנָא קָרִין אַנתון לי. מְרִי מְרִי. וּמְדָם
דַּאֲמַר אָנָא לא עֲבָדִין אַנתון.

מז: פל אָנֶשׁ דַּאֲתָא לְנָתִי. וּשְׁמַע מְלִי וְעֲבֵד
לְהִין. אַחוּיִכוֹן לְמָנָא דָּמָא.

מח: דָּמָא לְגִבְרָא דבָּנָא בִּיתָא. וְחִפְר
וְעִמְק. וְסָם שְׁתַּאֲסֶתָּא עַל שׁוּעָא. כִּד הוּא דִין
מִלָּאָא. אַתְּרִי מִלָּאָא בִּיתָא הוּא. וְלֹא אֲשַׁכַּח
דְּנִזְיַעִיוֹהִי. סִימָא הִנֵּה גִיר שְׁתַּאֲסֶתָּא עַל
שׁוּעָא.

כו: נִי לִכּוֹן כִּד נַהוּן אַמְרִין עֲלִיפּוֹן
בִּינִישָׁא דִשְׁפִיר. הִכְנָא גִיר עֲבָדִין הָנוּ לְנִבְיָא
דִּגְלוּתָא אֲבָהָתוֹן.

כז: לִכּוֹן דִּין אַמַר אָנָא לְדִשְׁמַעִין: אֲחֹבו
לְבַעֲלָדְכִיכּוֹן. וְעֲבָדוּ דִשְׁפִיר לְאִילִין דִּסְגִין
לִכּוֹן.

כח: וּבְרָכוּ לְאִילִין דִּלִּיטִין לִכּוֹן. וְעָלוּ עַל
אִילִין דְּבָרִין לִכּוֹן בִּקְטִירָא.

כט: וְלִדְמַחָא לָךְ עַל פֶּכֶד. קִרְבִּי לָהּ
אַחֲרָנָא. וּמִן מִן דִּשְׁקַל מְרִטוּטֶךְ. לֹא תִכְלָא אָף
פּוֹתִינֶךְ.

ל: לִכּוֹן דִּשְׁאֵל לָךְ הֵב לָהּ. וּמִן מִן דִּשְׁקַל
דִּילָךְ לֹא תִתְּבַע.

לא: וְאִיפְּנָא דַּעֲבִין אַנתון דִּנְעֲבָדוֹן לִכּוֹן
בִּינִישָׁא. הִכְנָת עֲבָדוּ לְהוֹן אָף אַנתון.

לב: אָן גִיר מַחְבִּין אַנתון לְאִילִין דִּמַּחְבִּין
לִכּוֹן. אִידָא הִי טִיבּוֹתִכוֹן. אָף גִיר חֲטִיָּא
לְאִילִין דִּמַּחְבִּין לְהוֹן רַחֲמִין.

לג: וְאָן עֲבָדִין אַנתון דִּטֵּב לְאִילִין
דִּמַּטְאֲבִין לִכּוֹן. אִידָא הִי טִיבּוֹתִכוֹן. אָף חֲטִיָּא
גִיר הִכְנָא עֲבָדִין.

לד: וְאָן מוֹפִין אַנתון לְמִן דִּסְבָּרִין אַנתון
דִּתְּפִרְעוֹן מִגָּה. אִידָא הִי טִיבּוֹתִכוֹן. אָף
חֲטִיָּא גִיר לְחֲטִיָּא מוֹפִין. דִּהִכְנָת נִתְּפִרְעוֹן.

לה: בְּרַם אֲחֹבו לְבַעֲלָדְכִיכּוֹן וְאַטְאֲבו
לְהוֹן. וְאִזְוּפוּ וְלֹא תִפְסִקוֹן סִבְרָא דֶאֱנֶשׁ. וְנִהָנָא
סְגִי אֲגִרְכוֹן וְתוֹהוֹן בְּנוֹהִי דִרְמָא. דִּהוּ בְּסִים הוּא
עַל בִּישָׁא וְעַל פֶּפּוֹרָא.

לו: הָנוּ הִכִּיל רַחֲמָנָא. אִיפְּנָא דָּאָף אֲבוּכוֹן
מִרַחֲמָנָא הוּא.

לז: לֹא תְדוּנוֹן. וְלֹא מִתְּדִינִין אַנתון. לֹא
תְחִיבּוֹן: וְלֹא מִתְּחִיבִין אַנתון. שְׁרוּ. וְתִשְׁתְּרוּן:

לח: הִבוּ: וּמִתְּהִיב לִכּוֹן. בִּכְלָתָא טָבְתָא

אחריו: אומר אני לכם, אפלו בישראל לא מצאתי אמונה כזאת.

י: וחזרו השלוחים אל הבית ומצאו את העבד שהיה חולה — בריא.

יא: וביום המחרת הלך אל עיר אשר שמה גאין, ותלמידיו אמו והמון רב.

יב: וכאשר קרב אל שער העיר, ראה והנה מלויים מת שהיה יחיד לאמו, והיא אמו אלמנה הייתה, וקהל רב מבני העיר איתה.

יג: ראה אותה ישוע ורחם עליה, ואמר לה: אל תבכי.

יד: והלך ונגע במטה, והנושאים אותה געמדו: ואמר בחור, לך אומר אני — קום! טו: וישב המות והחל לדבר, והוא נתנו לאמו.

טז: ויראה אחזה את כל האנשים, ושבח את האלהים ואמר: נביא גדול קם בקרבנו, ופקד האלהים את עמו.

יז: ויצא עליו הדבר הזה בכל יהודה ובכל האזור אשר סביבם.

יח: וספרו ליוחנן תלמידיו את כל אלה.

יט: וקרא יוחנן לשנים מתלמידיו, ושלח אותם אל ישוע לאמר: אתה הוא הבא, או לאחר נחכה?

כ: ובאו אל ישוע ואמרו לו: יוחנן המטביל שלחנו אליך ואמר: אתה הוא הבא או לאחר נחכה?

כא: באותה שעה רפא רבים ממחלות ומרוחות רעות, ולעורים רבים נתן לראות.

מט: והשומע ואינו עושה — דומה לאיש שבנה את ביתו על עפר בלי יסוד; וכאשר הלם בו הנגר, מיד נפל, והיתה מפלת הבית ההוא גדולה.

פרק ז

א: וכאשר סיים את כל הדברים באוגי העם, נכנס ישוע לכפר נחום.

ב: ועבד של שר-מאה אחד היה חולה מאד — אשר יקר היה לו — וקרוב היה למות.

ג: ושמע על ישוע ושלח אליו מזקני היהודים, ובקש ממנו לבוא להחיות את עבדו.

ד: והם כאשר באו אל ישוע, בקשו ממנו מאד ואמרו: ראוי הוא שתעשה לו זאת, ה: כי אוהב הוא את עצמו ואף בית כנסת הוא בנה לנו.

ו: וישוע הלך איתם. אבל כשהיה לא רחוק מאד מן הבית, שלח אליו שר-המאה את תלמידיו ואמר לו: אדוני, אל תטרח, כי אינני ראוי שתבוא תחת קורת.

ז: לכן אני לא הייתי ראוי לבוא אליך, אך אמר בדבר וירפא נערי;

ח: כי גם אני איש משעבד תחת שלטון ויש תחת ידי חילים, ואומר אני לזה, לה! והוא הולך; ולאחר, בוא! והוא בא; ולעבדי, עשה זאת! והוא עושה.

ט: כאשר שמע ישוע את הדברים האלה, התפלא עליו; ופנה ואמר אל ההמון שבא

מט: והו דשמע ולא עבד. דמא לגברא
דבנא ביתה על עפרא דלא שתאסחא. וכד
אתטרי בה נהרא. בר שעתה נפל. והנת
מפולתה רבא דביתא הו.

קפלאון ז

א: וכד שלם מלא כלהין למשמעתה
דעמא. על ישוע לכפר נחום.

ב: עבדה דין דקנטרונא חד עביר הו
בישאית. אינא דנקיר הו עלוהי. וקריב הו
למכת.

ג: ושמע על ישוע. ושדר לנתה קשישא
דיהוידא. ובצעא הו מנה איך דנאתא נחא
לעבדה.

ד: הנון דין בד אהו לנת ישוע. בעין הו
מנה בטילאית ואמרין: שווא הו דתעבד לה
הדא.

ה: רחם גיר לעמן. ואף בית פנושתא הו
בנא לן.

ו: ישוע דין אזל הו עמהון. בד דין לא
סגי רחיק מן ביתא. שדר לנתה קנטרונא
רחמוהי. ואמר לה: מרי. לא תעמל. לא גיר
שווא אנא דתעול תחית מטללי.

ז: מטל הו אנא לא שוית דלנתך אתא.
אלא אמר במלתא. ונתאסא טליי.

צחא ו.

ח: אף אנא גיר גברא אנא דמשעבד אנא
תחית שולטנא. ואית תחית אידי
אסטרטיוטא. ואמר אנא להנא דול. ואזל.
ולאחרנא דתא. ואתא. ולעברי דעבד הדא.
ועבד.

ט: בד שמע דין ישוע הלין. אתדמר בה.
ואתפני ואמר לכנשא דאתא בתרה: אמר

אנא לכון. דאפלא בית יסגיל אשפחת איך
הדא הימנוותא.

י: והפכו הנון דאשפדרו לביתא. ואשפחו
לעבדא הו דכריה הוא כד חלים.

יא: והווא ליומא דבתרה אזל הווא
למדינתא דשמה נאין. ותלמידוהי עמה
וכנשא סגיאא.

יב: וכד קרב לתרעא דמדינתא. חזא כד
מלוין מיתא. דיחידא הווא לאמה. והי אמה
ארמלתא הות. וכנשא סגיאא דבני מדינתא
עמה.

יג: חזה דין ישוע. ואתרחם עליה ואמר
לה: לא תבפין.

יד: ואזל קרב לערסא. והנון דשקילין הו
לה קמו. ואמר: עלימא. לך אמר אנא. קום.
טו: ויתב הו מיתא. ושרי לממללו. ויהבה
לאמה.

טז: ואחדת דחלתא לאנשא כלהון.
ומשבחין הו לאלהא ואמרין: דנבנא רבא קם
בן. וסער אלהא לעמה.

יז: ונפקת עלוהי מלתא הדא בכלה יהוד
ובכלה אתרא דחדריהון.

יח: ואשתעיו ליוחנן תלמידוהי הלין
בלהין.

יט: וקרא יוחנן לתרין מן תלמידוהי.
ושדר אנון לנת ישוע ואמר: אנת הו הו
דאתא. או לאחרין הו מספין חנו.

כ: ואהו לנת ישוע. ואמרין לה: יוחנן
מעמדנא שדרן לנתך ואמר: אנת הו הו
דאתא. או לאחרין הו מספין חנו.

כא: בה דין בתי שעתא סגיאא אסי מן
פורקנא ומן רוחא בישתא. ולסגיאא סמיא
יהב הו למחזא.

כב: וְעֵנָה יִשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: לָכוּ אִמְרוּ לְיוֹחָנָן כָּל מַה שֶּׁרְאִיתֶם וְשָׁמַעְתֶּם — שְׁעוּרִים וְרֹאִים, וּפְסָחִים מְהֻלָּכִים, וּמִצְרָעִים מְטֻהָרִים, וְחֻרְשִׁים שׁוֹמְעִים, וּמֵתִים קָמִים, וְעֵנָיִים מִתְבַּשְּׂרִים.

כג: וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁלֹּא יִכְשֹׁל בִּי.

כד: כְּאֲשֶׁר הֵלְכוּ תַלְמִידֵי יוֹחָנָן, הֵחֵל לֹאמַר לְהַמּוֹנִים עַל יוֹחָנָן: מַה יֵּצְאֲתָם לַמְדַּבֵּר לְרֹאוֹת? קֵנָה הַמִּתְנוּעֶעַ בְּרוּחַ?

כה: וְאִם לֹאוֹ, מַה יֵּצְאֲתָם לְרֹאוֹת? אִישׁ לְבוּשׁ בְּגָדִים עֲדִינִים? הֲנֶה הַלּוֹבָשִׁים מִלְּבוּשֵׁי מַהֲדָרִים וּשְׂרוּיִים בְּתַפְנוּקִים — בְּבִתֵּי מַלְכִּים הֵם.

כו: וְאִם לֹאוֹ, מַה יֵּצְאֲתָם לְרֹאוֹת? נָבִיא? כֵּן, אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, וְיֹתֵר מִנִּבְיָא.

כז: זֶהוּ שְׂכָתוֹב עָלָיו, הֲנִי שׁוֹלַח מִלֵּאכִי לְפָנָיִךְ וּפָנָה דְרָךְ לְפָנָיִךְ.

כח: אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, אֵין נָבִיא בִּילּוּדִי אֲשֶׁה גְדוֹל מִיּוֹחָנָן הַמְטָבִיל, אֶךְ הִקְטַן בְּמַלְכוּת הָאֱלֹהִים גְדוֹל הוּא מִמֶּנּוּ.

כט: וְכָל הָעָם אֲשֶׁר שָׁמְעוּ, גַּם הַמּוֹכְסִים, הִצְדִּיקוּ אֶת הָאֱלֹהִים, שֶׁכֵּן נִטְבְּלוּ בְּטַבִּילַת יוֹחָנָן.

ל: אָבָל הַפְּרוּשִׁים וְהַסּוֹפְרִים דָּחוּ בְּקִרְבָּם אֶת רִצּוֹן אֱלֹהִים, כִּי לֹא נִטְבְּלוּ עַל-יָדוֹ.

לא: עַל-כֵּן, לְמִי אֲדַמָּה אֶת אֲנָשֵׁי הַדּוֹר הַזֶּה וְלְמִי הֵם דּוֹמִים?

לב: דּוֹמִים הֵם לְנֹעָרִים הַיּוֹשְׁבִים בְּחָזֵב וְצוּעִיקִים לְחִבְרֵיהֶם וְאוֹמְרִים: שָׂרְנוּ לָכֶם וְלֹא רָקַדְתֶּם, וְלִלְנוּ לָכֶם וְלֹא בָכִיתֶם;

לג: כִּי כָּא יוֹחָנָן הַמְטָבִיל, אֵינוֹ אוֹכֵל לֶחֶם וְאֵינוֹ שׁוֹתֶה יַיִן, וְאוֹמְרִים אֲתָם, שָׂד בּוֹ.

לד: כָּא בֶן-הָאָדָם אוֹכֵל וּשׁוֹתֶה, וְאוֹמְרִים

אֲתָם, הֲנֶה אִישׁ זוֹלֵל וְשׁוֹתֶה יַיִן וְיָדִיד הַמּוֹכְסִים וְהַחּוֹטְאִים.

לה: וְנִצְדָּקָה הַחֻקָּה עַל-יָדֵי כָּל בְּנֵיהָ.

לו: כָּא וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ אֶחָד הַפְּרוּשִׁים שִׁיאֲכַל אֹתוֹ; וְנִכְנַס לְבֵית הַפְּרוּשׁ הַהוּא וְהִסֵּב.

לז: וְאֲשֶׁה חוֹטָאת הִיָּתָה בְּעִיר הַהִיא, וְכֹאשֶׁר נֹדַע לָהּ שֶׁהוּא מִסֵּב בְּבֵית הַפְּרוּשׁ, לָקַחָה צִנְצֻנַת בָּשָׂם,

לח: וְעִמְדָה מֵאַחֲזָרֶיהָ, לִיד רִגְלֶיהָ, וּבִכְתָּה וְהִחֲלָה לְהִרְטִיב אֶת רִגְלֶיהָ בְּדַמְעוּתֶיהָ, וְנִגְבָּה אוֹתָן בְּשֻׁעְרוֹת רֹאשָׁהּ; וְנִשְׁקָה אֶת רִגְלָיו וּמָשְׁחָה אוֹתָן בְּבָשָׂם.

לט: כְּשֶׁרָאָה זֹאת הַפְּרוּשׁ שֶׁהוֹמִינוֹ, הִרְהַר בְּלִבּוֹ וְאָמַר: אֵלּוּ נָבִיא הִיָּה זֶה, הִיָּה יוֹדֵעַ מִי הִיא וּמֶה טִיבָּה — שְׁחוּטָאת הִיא הָאֲשֶׁה אֲשֶׁר נִגְעָה בּוֹ.

מ: עֵנָה יִשׁוּעַ וְאָמַר לוֹ: שְׁמַעוֹן, יֵשׁ לִי דְבַר-מָה לֹאמַר לָךְ. וְהוּא אָמַר לוֹ: אָמֵר, רַבִּי. אָמַר לוֹ יִשׁוּעַ:

מא: שְׁנֵי חֲבִיבִים הָיוּ לוֹ לְנוֹשֶׂה אֶחָד; אֶחָד חֲבִיב הִיָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת דִּינָרִים, וְהָאֲחֵר — חֲמֵשִׁים דִּינָרִים.

מב: וּמִכֵּינֵן שֶׁלֹּא הִיָּה לָהֶם לְשֵׁלֶם, מִחַל לְשִׁנְיָהֶם. וּבִכֵּן אֵיזָה מֵהֶם יֵאָהֵב אוֹתוֹ יוֹתֵר?

מג: עֵנָה שְׁמַעוֹן וְאָמַר: סְבוּרִנִי הַהוּא שֶׁנִּמְחַל לוֹ הִרְפָּה. אָמַר לוֹ יִשׁוּעַ: נִכּוֹנָה שְׁפָטָה.

מד: וּפָנָה אֶל הָאֲשֶׁה וְאָמַר לְשְׁמַעוֹן: רֹאֵה אֲתָה אֶת הָאֲשֶׁה הַזֹּאת? נִכְנַסְתִּי לְבֵיתָךְ, מִים לְרִגְלֶי לֹא נָתַתָּ; אָבָל זֹאת בְּדַמְעוּתֶיהָ הִרְטִיבָה אֶת רִגְלִי וּבִשְׁעָרָה נִגְבָּה אוֹתָהּ.

מה: אֲתָה לֹא נִשְׁקַמְתִּי, אֶךְ זֹאת — הֲנֶה מֵאֵז שֶׁנִּכְנַסְתִּי לֹא חֲדָלָה לְנִשֵּׁק אֶת רִגְלִי.

מה: אֲתָה לֹא נִשְׁקַמְתִּי, אֶךְ זֹאת — הֲנֶה מֵאֵז שֶׁנִּכְנַסְתִּי לֹא חֲדָלָה לְנִשֵּׁק אֶת רִגְלִי.

ואמרין אנתון: הא גברא אכולא ושטא חמרא. ורחמא דמכסא ודחטיא.

לה: ואודדקת חכמתא מן פלהון בניה. לו: אַתָּא דין בעא מנה חד מן פרישא דנלעס עמה. ועל לביתה דפרישא הו אסתמך. לז: ואנתתא חטיאתא אית הנות במדינתא הי. וכד ידעת דבביתה דפרישא הו סמך. נסבת שטיפתא דבסמא.

לח: וקמת בסתרה לות רגלוהי וכביא הנות. ושרית בדמעיה מצבעא רגלוהי. ומסערך דרשה משויא להין. ומנשקא הנות רגלוהי. ומשחא בסמא.

לט: פד חזא דין פרישא הו דקריהי. אתחשב בנפשה ואמר: הנה אלו נביא הנה. ידע הנה מן הי ומא טבה. דחטיאתא הי. אנתתא הי דקרבת לה.

מ: ענא דין ישוע ואמר לה: שמעון. מדם אית לי דאמר לך. הו דין אמר לה: אַמר רבי. אַמר לה ישוע.

מא: תרין חביא אית הנו לחד מרא חופא. חד חביא הנה דינרא חמשמא. ואחרנא דינרא חמשין.

מב: ודלית הנה להון למפרע. לתריהון שבק. אינא הכיל מנהון יתיר נחביוהי.

מג: ענא שמעון ואמר: סבר אנא דהו דאשתבק לה סגי. אַמר לה ישוע: תריצאית דנת.

מד: ואתפני לנות הי אנתתא. ואמר לשמעון: חזא אנת אנתתא דהא. לביתך עלת. מיא לרגלי לא יחבת. דהא דין בדמעיה רגלי צבעת. ובסערה שוית אגין.

מה: אנת לא נשקתני. דהא דין הא מן דעלת לא שלית רגלי למנשקו.

כב: וענא ישוע ואמר להון: זלו. אמרו ליוחנן פלמדם דחזיתון ושמעתון: דסמיא חזין. וחגירא מהלכין. וגרברא מתדפין. וחרשא שמעין. ומיתא קימין. ומספגא מסתברין.

כג: וטובוהי למן דלא נתפשל בי.

כד: פד דין אלו פלמידוהי דיוחנן. שרי למאמר לכנשא על יוחנן: מנא נפקתון לחורבא למחזא. קניא דמן רוחא מתתויע. כה: ואן לא מנא נפקתון למחזא. גברא דנתתא רביכא לביש. הא אילין דבלבושא משפחא ובפונקא איתיהון. בית מלכא אנון. כו: אן לא מנא נפקתון למחזא. נביא. אין אַמר אנא לכון: ויתיר מן נביא.

כז: הנה הו דעלוהי כתיב: דהא אנא משרר אנא מלאכי קדם פרצופך. דנתקן אורחא קדמך.

כח: אַמר אנא לכון: דלית נביא בילידי נשא דרב מן יוחנן מעמדנא. ועורך דין במלפויתא דאלהא רב הו מנה.

כט: וכלה עמא דשמעו אף מכסא ודקו לאלהא דעמדו מעמודיתה דיוחנן.

ל: פרישא דין וספרא טלמו בנפשהון צבינא דאלהא דלא אתעמדו מנה.

לא: למן הכיל אדמא לאנשא דשרבתא דהא. ולמן דמין.

לב: דמין לטליא דיתבין בשוקא. וקעין לחבריהון ואמרין: זמרן לכון ולא רקדתון. ואלין לכון ולא בכיתון.

לג: אַתָּא גיר יוחנן מעמדנא לא אכל לחמא. ולא שטא חמרא. ואמרין אנתון: שאדא אית בה.

לד: אַתָּא ברה דאנשא אכל ושטא.

ח: ואחר נפל על אדמה טובה ומשפחת, וצמח ועשה פרי פי מאה. אחרי אמרו את אלה, קרא: מי שיש לו אֲזֻנִים לשמע, ישמע.

ט: ושאלוהו תלמידיו: מהו המָשֵׁל הַזֶּה?

י: והוא אמר להם: לָכֶם נָתַן לְדַעַת אֵת סודות מלכות הָאֱלֹהִים, אֵךְ לְשֹׁאֵר נֹאמַר בְּמִשְׁלִים, כְּדִי שִׁבְּרֹאתֶם לֹא יֵרָאוּ, וּבְשִׁמְעֶם לֹא יִבְיִנוּ.

יא: וְהוּא הַמָּשֵׁל: הַזֶּרַע הוּא דִּבְרַר אֱלֹהִים.

יב: הִלְלוּ שְׁעַל-יַד הַדֶּרֶךְ, הֵם הִלְלוּ אֲשֶׁר שׁוֹמְעִים אֵת הַדִּבְרִי וְכֹא הָאוֹיֵב וְלוֹקַח אֵת הַדִּבְרִי מִלִּבָּם, פֶּן יֵאֱמִינוּ וַיִּחְיוּ.

יג: אֵלֶּה שְׁעַל הַסֵּלַע, אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר בְּשִׁמְעֶם מִקְבָּלִים אֵת הַדִּבְרִי בְּשִׁמְחָה; וְשֹׁרֵשׁ אֵין לָהֶם, אֵלֹא זְמִנִּית הִיא אֲמוֹנָתָם וּבָעֵת נִסְיוֹן הֵם וְנִכְשָׁלִים.

יד: וְנֹאשֶׁר נָפַל בֵּין הַקּוֹצִים, אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר שׁוֹמְעִים אֵת הַדִּבְרִי, וּבִדְאָגָה וּבַעֲשֹׂר וּבַתְּאוּת הָעוֹלָם נִתְקַקִּים, וּפְרִי אֵינֶם נוֹתְנִים.

טו: וְנֹאשֶׁר בְּאֲדָמָה הַטּוֹבָה, אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר בְּלֵב טְהוֹר וְטוֹב שׁוֹמְעִים אֵת הַדִּבְרִי, וּמְחַזְּקִים בּוֹ וְנוֹתְנִים פְּרִי בְּסִבְלָנוּת.

טז: אֵין אִישׁ מִדְּלִיק מְנוֹרָה וּמִכְסָּה אוֹתָהּ בְּכֵלִי, אוֹ שֵׁם אוֹתָהּ תַּחַת הַמִּטָּה, אֵלֹא הוּא שֵׁם אוֹתָהּ עַל כֵּן כְּדִי שֶׁכֵּל הַנִּכְנָס יֵרָאֶה אֵת אוֹרָהּ:

יז: כִּי אֵין דִּבְרִי מִכְסָּה אֲשֶׁר לֹא יִתְגַּלֶּה, וְאֵין נִסְתָּר אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶה וְיִבּוֹא לְאוֹר.

יח: רְאוּ אֵיךְ שִׁמְעַתֶּם: כִּי מִי שִׁישׁ לוֹ יִנָּתֵן לוֹ; וּמִי שֶׁאֵין לוֹ, גַּם מִה שֶׁחָשַׁב שִׁישׁ לוֹ יִלְקַח מִמֶּנּוּ.

מו: אִתָּה שָׁמֹן לְרֹאשִׁי לֹא מִשְׁחָה, אֵךְ זֹאת — בְּשִׁמֹן בְּשֵׁם מִשְׁחָה אֵת רִגְלִי.

מז: עַל כֵּן אוֹמַר אֲנִי לָךְ, שְׁמַחִילִים לָהּ חֲטִאִיָּה הַרְבִּים, כִּי אֶהְבֶּה הַרְפָּה; אֲבָל זֶה שֶׁנִּמְחַל לוֹ מַעַט, אוֹהֵב מַעַט.

מח: וְלֹאשֶׁה אָמַר: מַחִילִים לָךְ חֲטִאִיךְ. מט: וְהַחֲלוּ הַמַּסִּבִּים לוֹמַר בְּלָבָם: מִיֵּהוּ זֶה שֶׁגַּם חֲטִאִים מוֹחֵל?

נ: וַיִּשְׁוַע אָמַר לֹאשֶׁה: אֲמוֹנַתְךָ הַחִיתָה אוֹתְךָ; לְכִי לְשִׁלּוּם.

פֶּרֶק ח

א: וְאַחֲרֵי הַדִּבְרִים הָאֵלֶּה סוֹבֵב הָיָה יֵשׁוּעַ בְּעָרִים וּבְכִפְרִים, וּמְכַרְיוֹ וּמַבְשֹׂר אֵת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים, וְהַשְׁגִּים-עֲשֹׂר אִתּוֹ;

ב: וְהַנָּשִׁים שֶׁנִּרְפְּאוּ מִמַּחְלוֹת וּמִרוּחוֹת רָעוֹת — מְרִים הַנִּקְרָאוֹת מַגְדָּלִית, אֲשֶׁר שִׁבְעָה שָׁדִים יָצְאוּ מִמֶּנָּה,

ג: וַיּוֹחֲנָה אֵשֶׁת פּוֹזָא, סוֹכֵן בֵּיתוֹ שֶׁל הוֹרְדוֹס, וְשׁוֹשְׁנָה וְרַפּוֹת אַחֲרוֹת אֲשֶׁר שָׁרְתוּ אוֹתָם מִנְּכִסְיָהוּ.

ד: וְכֹאשֶׁר הִתְקַהֵּל הַמּוֹן רַב וּמִכָּל הָעָרִים בָּאוּ אֵלָיו, אָמַר בְּמִשְׁלִים:

ה: יָצָא הַזֹּרֵעַ לְזַרְע אֵת זִרְעוֹ; וְכֹאשֶׁר זֹרַע, יֵשׁ שֶׁנָּפַל עַל-יַד הַדֶּרֶךְ וְנִרְמַס, וְנֹאכְלוֹ עוֹף.

ו: וְאַחֲרֵי נָפַל עַל סֵלַע וּמִיד צִמַּח; וּמִכֵּינֵן שְׁלֹא הִיתָה לוֹ רְטִיבוּת, הִתְיַבֵּשׁ.

ז: וְאַחֲרֵי נָפַל בֵּין קוֹצִים, וְצִמְחוּ אִתּוֹ הַקּוֹצִים וְהַחֲנִיקוּהוּ.

ח : ואחרנא נפל בארעא טבתא ושפירטא.
ויעא. נעבד פארא חד במאא. הלין בד אַמר.
קעא אָנא: דמן דאית לה אדנא דנשמע.
נשמע.

ט : ושאלוהי תלמידוהי: דמנו למתלא
הנא.

י : הו דין אַמר להון: לכון הו יְהיב למדע
אָרנא דמלכותה דאלהא. להנון דין דשרפא
בפלאַתא מתאמר. דכד חזין לא נחזון. וכד
שמעין לא נסתפלון.

יא : הנא הו דין מתלא: זרעא איתוהי
מלתא דאלהא.

יב : הנון דין דעל ד אורחא איתיהון. הנון
דשמעין מלתא. ואַתא בעלדבבא. שְקל מלתא
מן לבהון. דלא נהימנון ונחון.

יג : הלין דין דעל שועא. הלין אָנא דמא
דשמע בחדותא מקבלין לה למלתא. ועקרא
לית להון. אלא דובנא הִי הימנותהון. ובזבן
נסינא מתבשלין.

יד : הו דין דנפל בית כובא. הלין אָנא
אילין דשמעין מלתא. ובצפתא ובעותרא
וברגיגתה דעלמא מתחנקין. ופארא לא
זאבין.

טו : הו דין דבארעא טבתא. הלין אָנא
אילין דבלבא שפיא וטבא שמעין מלתא.
ואַחדין וזאבין פארא במסיפֿרנותא.

טז : לא אָנש מנהר שרגא. ומחפא לה
במאנא. אָו סאָם לה תחית ערסא. אלא סאָם
לה לעל מן מנרתא. דכל דעאל נחזא נוהרה.

יז : לית גיר מדם דכסא דלא נתגלא. ולא
דמטשי דלא נתידע ונאָתא לגליא.

יח : חון איכנא שמעתון. מן דאית לה גיר
נתיבא לה. ומן דלית לה. אָף הו מדם דסבר

מו : אַת משחא לרשי לא משחת. הדא
דין במשחא דכסמא רגלי משחת.

מז : חלף הדא אַמר אָנא לך. דשביקין לה
חֶטְהִיה סגיאא. מטל דאֶהֱבִת סגי. הו דין
דקליל משתבֿק לה. קליל מחב.

מח : ואַמר להי אַתחא: שביקין לכי
חֶטְהִיבִי.

מט : שריו דין הנון דסמיבין אַמרין
בנפשהון: מנו הנא דאָף חֶטְהִיה שְבִק.

נ : ישוע דין אַמר להי אַתחא: הימנותכי
אֶחָתְכִי. זלי בשלמא.

קפלאון ח

א : וְהוּא מן כתר הלין מתכרך אָנא ישוע
במדינתא ובקוריא. ומכרו אָנא ומסבר
מלכותא דאלהא. ותַרְעֶסְרֶתָה עמֶה.

ב : וְנִשְׂא הַגִּין דאַתאַסי מן כורחנא ומן
רוחא ביִשְׁתָּא. מרים דמתקריא מגדליִתָּא. הִי
דשבעא שאדין נפקו מנָה.

ג : ויוֹמֵן אַתְתָּה פּוֹנָא רב בִּיתָה דהרודס.
ושושן. ואַחֲרֵנְתָּא סגיאִתָּא. אילין דמשמשן
הִי להון מן קנגיִהִין

צחחא ח

ד : וכד פִּנְשָׂא סגיאִתָּא כנש אָנא ומן כל
מדינָא אַתִּין הוֹו לנתה. אַמר במלתא.

ה : נפק זרועא למזרע זרעה. וכד זרע.
אִית דנפל על ד אורחא. ואַתְתִּדִיש. ואַלְלֶתָה
פֿרַחָתָא.

ו : ואַחֲרָנָא נפל על שועא. ובר שעתה
יעא. דלית אָנא לה תלילותא. יָבֵש.

ז : ואַחֲרָנָא נפל בית כובא. ויעו עמֶה
כובא. וחנקוהי.

יט: וּבָאוּ אֵלָיו אֹמְרֵי וְאַחִיו, וְלֹא יָכְלוּ לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּגִלְל הַהֶמוֹן.

כ: וְאָמְרוּ לוֹ: אִמָּךְ וְאַחֶיךָ עֹמְדִים בַּחוּץ וְרוֹצִים לְרָאוֹתְךָ.

כא: אָךְ הוּא עָנָה וְאָמַר לָהֶם: אֵלֶּה הֵם אֹמְרֵי וְאַחִי, אֵלֶּה אֲשֶׁר שׁוֹמְעִים אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים וְעוֹשִׂים אוֹתוֹ.

כב: וַיִּבְחָד הַיִּמִּים עֲלָה וַיָּשֶׁב בְּסִפִּינָה הוּא וּמַלְמִידֵיו, וְאָמַר לָהֶם: נַעֲבֹר לַעֲבֹר הַהוּא שֶׁל הָאֵגֶם.

כג: וּכְאֲשֶׁר שָׁטוּ, נִרְדַּם הוּא יִשׁוּעַ. וְנִעְזְרָה סַעֲרַת רוּחַ בָּאֵגֶם, וַיִּקְרֹבָה הַיִּתָּה הַסִּפִּינָה לַטֹּבַע.

כד: וַנִּגָּשׁוּ וַהֲעִירוּהוּ, וְאָמְרוּ לוֹ: רַבֵּנוּ, רַבֵּנוּ, אוֹבְדִים אֲנִיחָנוּ! וְהוּא קָם וַנִּעַזַר בְּרוּחַ וַיִּבְחָשׁוּלֵי הַיָּם, וַיִּשְׁקֹטוּ וַהֲיִתָּה דְמָמָה.

כה: וְאָמַר לָהֶם: אֵיפֹה הִיא אֲמוֹנַתְכֶם? וְהֵם, בְּהִיּוֹתָם מִפְּחָדִים, הִתְפַּלְאוּ וְאָמְרוּ זֶה לָזֶה: מִיֵּהוּ אֵפֹא זֶה שֶׁגָּם עַל הָרוּחוֹת מַצִּיָּה, וְעַל הַנַּחֲשׁוּלִים וְעַל הַיָּם, וְהֵם נִשְׁמָעִים לוֹ?

כו: וְשָׁטוּ לְאֶרֶץ הַגִּדְרָיִים אֲשֶׁר מַעֲבֵר לָאֵגֶם מִוֶּל הַגָּלִיל.

כז: וּכְאֲשֶׁר יָצָא לִיבֻשָּׁה, פָּגַשׁ בּוּ אִישׁ אֶחָד מִהָעִיר, שֶׁהָיָה בּוֹ שָׂד זֶמֶן רַב; וַיְבַגְדִּים לֹא הָיָה לוֹכֵשׁ וַיִּבְּרִית לֹא הָיָה גֵר, אֲלֹא בְּבִית הַקְּבֻרוֹת.

כח: כַּאֲשֶׁר רָאָה אֶת יִשׁוּעַ, צָעַק וַנִּפַּל לִפְנָיו, וַיִּקְוֹל גְּדוֹל אָמַר: מַה לָּנוּ וְלָךְ, יִשׁוּעַ בֶּן אֵל עֲלִיּוֹן? מִבְּקֵשׁ אֲנִי מִמָּךְ, אֵל תַּעֲנֵנִי;

כט: שָׁכַן יִשׁוּעַ צָוָה עַל הָרוּחַ הַטְּמָאָה לְצֵאת מִן הָאִישׁ; כִּי זֶמֶן רַב עָבַר מֵאֵז שֶׁשְׁכַּחְתָּה

אוֹתוֹ. וַנִּקְשֶׁר הָיָה בְּשִׁלְשָׁאוֹת וַנִּשְׁמַר בְּכַבְלִים, וּמִנִּתָּק הָיָה אֶת כַּבְלָיו וּמוֹכֵל עַל-יָדֵי הַשָּׂד אֶל הַמַּדְבָּר.

ל: שָׁאֵל אוֹתוֹ יִשׁוּעַ: מַה שָּׁמָךְ? אָמַר לוֹ: לַגִּיּוֹן, מִשּׁוֹם שְׂשֻׁדִּים רַבִּים נִכְנסוּ בּוֹ.

לא: וַיִּבְקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שְׁלֹא יִצְוֶה עֲלֵיהֶם לָלֶכֶת לְתַהוֹם.

לב: הָיָה שֵׁם עִדֵּר שֶׁל חֲזִירִים רַבִּים שֶׁרָעָה בָּהֶר, וַיִּבְקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שִׁירֶשֶׁה לָהֶם לְהַפְגֵּס בַּחֲזִירִים; וַהֲרִשָּׁה לָהֶם.

לג: וַיִּצְאוּ הַשָּׂדִים מִן הָאִישׁ וַנִּכְנסוּ בַּחֲזִירִים; וַפְּנֵה כָּל הָעִדֵּר יָשָׁר אֶל הַצִּוּק, וַנִּפְּלוּ לָאֵגֶם וַנִּחְנָקוּ.

לד: כַּשֶּׁרְאוּ הָרוּעִים מַה שֶׁהָיָה, בָּרְחוּ וַסִּפְּרוּ בְּעָרִים וּבְכַפְּרָיִם.

לה: וַיִּצְאוּ אֲנָשִׁים לְרֵאוֹת מַה שֶׁהָיָה; וַיָּבֹאוּ אֶל יִשׁוּעַ וַיִּמְצְאוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר יָצָאוּ שָׂדֵיו — לְבוּשׁ וְשָׁפוּי וַיּוֹשֶׁב לְרִגְלֵי יִשׁוּעַ, וַיִּפְחָדוּ.

לו: וַסִּפְּרוּ לָהֶם אֵלֶּה אֲשֶׁר רָאוּ, כִּי־עִדֵּד נִרְפָּא הָאִישׁ אַחֲזוּ הַשָּׂדִים.

לז: וַיִּבְקְשׁוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַמּוֹן הַגִּדְרָיִים שֶׁיִּלָּךְ לוֹ מֵהֶם, כִּי פָחַד גְּדוֹל אַחֲזוּ אוֹתָם. וְהוּא יִשׁוּעַ עָלָה לַסִּפִּינָה וַיָּשֶׁב מֵאֲתָם.

לח: וְהָאִישׁ שִׁיִּצְאוּ מִמֶּנּוּ הַשָּׂדִים בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ; וַשְּׁלַחוּ יִשׁוּעַ וְאָמַר לוֹ:

לט: חֲזֹר לְבִיתְךָ וַסִּפֵּר מַה שֶׁעָשִׂיתָ לָךְ הָאֱלֹהִים. וְהוּא הֵלָךְ וַהֲכִרְיוּ בְּכָל הָעִיר מַה שֶׁעָשָׂה לוֹ יִשׁוּעַ.

מ: כַּאֲשֶׁר חֲזַר יִשׁוּעַ, קָבְלוּ הַמּוֹן רַב, כִּי כָּל־מִן צָפוּ לוֹ.

דאית לה גשתקל מנה.

יט: אָתּוּ דין לנתה אמה ואָתּוּהי. ולא משכחין אָנוּ דנמללון עמה מטל כנשא.

כ: ואמרו לה: אָמך ואחך קימין לבר. וצבין למחזיק.

כא: הוּ דין ענא ואמר להון: הלין אָנוּן אָמי ואחי אילין דשמעין מלתא דאלהא ועבדין לה.

כב: הָנא דין בחד מן יומתא סלק יתב בספירתא הו ותלמידוהי. ואמר להון: געבר להו עברא דימתא.

כג: וכד דדין. דמך לה הו ישוע. והנות עלעלא דרוחא בימתא. דקריבא הנות ספירתא למטבע.

כד: וקרבו אעירוהי. ואמרין לה: רבן רבן. אבדינן. הו דין קם. וכאא ברוחא ובמחשולא דמא. ונחו. והנא שליא.

כה: ואמר להון: איבא הִי הימנוחון. הָנוּן דין פד דחילין מתדמרין אָנוּ ואמרין. חד לחד: מנה כי הָנא. דאף לרוחא פקד ולמחשולא ולימא ומשתמעין לה.

כו: ורדו לאתרא דגדריא דאיתוהי בעברא לוקבל גלילא.

כז: וכד נפק לארעא. פגע בה גברא חד מן מדינתא דאית הָנא בה דינא מן ובנא סגיא. ומאנא לא לבש הָנא. ובכיתא לא עמר הָנא. אלא בבית קבורא.

כח: פד חנא דין לישוע. קעא ונפל קדמוהי. ובקלא רמא אָמר: מא לן ולך ישוע ברה דאלהא מרימא. בעא אָנא מנך לא תשנקני.

כט: פקד הָנא לה גיר ישוע לרוחא טנפא למפק מן ברנשא. סגי הָנא לה גיר ובנא הא

מן דשבא הָנא לה. ומתאסר הָנא בששלחא ובכבלא מתנטר הָנא. ומפסק הָנא אסורוהי. ומתדבר הָנא מן שאדא לחורבא.

ל: שאלה דין ישוע: מן שמך. אָמר לה: לגיון. מטל דינא סגיאא עלילין אָנוּ בה.

לא: ובעין אָנוּ מנה דלא נפקוד להון למאול לתהומא.

לב: אית הָנא דין תמן בקרא דחזירא סגיאא דרעיא בטורא. ובעין אָנוּ מנה דנפס להון דבחזירא געלון. ואפס להון.

לג: ונפקו שאדא מן גברא. ועלו בחזירא. ותרצת בקרא הִי פלה לשקיפא ונפלו בימתא. ואתחננו.

לד: פד חנו דין רענותא מדם דהנא. ערקו ואשפעיו במדינתא ובקוריא.

לה: ונפקו אָנשא דנחוזן מדם דהנא. ואָתּוּ לנת ישוע. ואשפחוהי לגברא הו דנפקו שאדוהי פד לביש ומנפך. ויתב לנת רגלוהי לישוע. ודחלו.

לו: ואשפעיו להון אילין דחנו איפנא אחאסי גברא הו דינא.

לז: ובעין אָנוּ מנה פלה כנשא דגדריא דנאול לה מן לנתהון. מטל דדחלתא רבתא אַחדת אָנוּ. הו דין ישוע סלק לספירתא ונחפך מן לנתהון.

לח: הו דין גברא דנפקו מנה שאדא כעא הָנא מנה דלנתה נהנא. ושריהי ישוע ואָמר לה:

לט: הפוך לביתך. ואשפעא מדם דעבד לך אלהא. ואול ומכרז הָנא בכלה מדינתא מדם דעבד לה ישוע.

מ: פד הפך דין ישוע. קבלה כנשא סגיאא. פלהון גיר לה חזירין אָנוּ.

אמר: אל תכפו, כי לא מתה, אלא ישנה היא.
נג: וצחקו לו, כי ידעו שהיא מתה. אבל
הוא הוציא את כל אחד החוצה,

נד: ואתה בידה, וקרא לה ואמר: נערה,
קומי!

נה: ושבה רותה ומיד קמה; וצוה שיתנו
לה לאכל.

נו: ותמהו הוריה, אך הוא הזכיר אותם
שלא יאמרו לאיש מה שנעשה.

פֶּרֶק ט

א: וקרא ישוע לשנים-עשר שלו ונתן
להם גבורה ושלטון על כל השדים, ולרפא
מחלות;

ב: ושלח אותם להכריז את מלכות
האלהים ולרפא את החולים.

ג: ואמר להם: אל תקחו מאומה לדרך,
לא מקל ולא תרמיל, ולא לחם ולא כסף; ואל
תחזיקו לכם שתי תננות.

ד: ולא יזה בית שתפנסו, שם היו ומשם
צאו.

ה: ומי שאינם מקבלים אתכם —
בצאתכם מן העיר ההיא, גם את האבק
מרגליכם נערו עליהם לעדות.

ו: ויצאו השליחים וסבבו בכפרים
ובערים, ובשורו ורפאו בכל מקום.

ז: ושמע הורדוס שר-הלבע את כל
הדברים שנעשו על-ידו והתפלא, משום
שאחדים אמרו כי יוחנן קם מבין המתים.

ח: אחרים אמרו: אליה נראה, ואחרים
— גביא מן הנביאים הקדמונים קם.

מא: ואיש אחד, אשר שמו יוארש והוא
ראש בית-הכנסת, נפל לרגלי ישוע ובקש
ממנו שיפנס לביתו;

מב: כי בת יחידה הייתה לו, פכת שתיים-
עשרה שנה, וקרובה הייתה למות. וכשהלך
אתו הוא ישוע, המון רב דחק אותו.

מג: ואשה אחת אשר זב דמה שתיים-
עשרה שנה — אשר את כל רכושיה הוציאה
אצל רופאים, ולא יכלה להרפא על ידי
איש —

מד: התקרבה מאחרי ונגעה בכנף בגדו,
ומיד נעצר זוב דמה.

מה: ואמר ישוע: מי נגע בי? וכאשר כלם
הכחישו, אמר לו שמעון פיפא ואלה אשר
אתו: רבנו, ההמונים לוחצים אותך ודוחקים
ואתה אומר, מי נגע בי?

מו: אך הוא אמר: מישהו נגע בי, כי
ידעתי שגבורה יצאה ממני.

מז: והאשה, כראותה שלא נסתרה ממנו,
באה בריצה והשתחווה לו, ואמרה לעיני כל
העם בשל איזו סבה נגעה בו ואיך מיד
נרפאה.

מח: והוא ישוע אמר לה: התעוררי בתי;
אמונתך החיתה אותך. לכי לשלום.

מט: ובעוד הוא מדבר, בא איש מביתו
של רב בית הכנסת ואמר לו: מתה בתך. אל
תטריח את המורה.

נ: ישוע שמע ואמר לאבי הנערה: אל
תירא; רק האמן והיא תחיה.

נא: ובא ישוע אל הבית ולא הניח לאיש
להפנס אתו, אלא לשמעון וליצחק וליוחנן
ולאבי הנערה ולאמה.

נב: וכלם בכו וספדו עליה, אך ישוע

מא: וגברא חד דשמה יוארש. רש
כנושטא. נפל קדם רגלוהי דישוע. ובעא הוּא
מנה דנעול לביה.

מב: ברתא גיר יחידיתא אית הנת לה.
איך ברת שנין תרמסרא. וקריבא הנת
לממת. וכד אול עמה הוּא ישוע. פנשא סגיא
חבין הוּא לה.

מג: אנתא דין חדא דתריע הוּא דמה
שנין תרמסרא. הי דבית אסנתא קלה קנינה
אפקת. ולא אשכחת דמן אנש תתאסא.

מד: אתקרבת מן בסתרה. וקרבת לכנפא
דמאנה. ומחדא קמת מרדיתא דדמה.

מה: ואמר ישוע: מנו קרב לי. וכד פלהון
פפרין. אמר לה שמעון כאפא ודעמה: רבן.
פנשא אלצין לך וחבצין. ואמר אלת: מנו קרב
לי.

מו: הוּא דין אמר: אנש קרב לי. אגא גיר
ידעת דחילא נפק מני.

מז: הי דין אנתא בד חזת דלא טעתה.
אתת פד רתיא סגדת לה. ואמרת לעין עמא
קלה. מטל איך עלתא קרבת. ואיפנא מחדא
אתאסית.

מח: הוּא דין ישוע אמר לה: אתלבבי ברת
הימנוחכי אחיחכי. ולי בשלמא.

צחא ט

מט: ועד הוּא ממלל. אתא אנש מן דבית
רב פנושטא. ואמר לה: מיתת לה ברתך. לא
תעמל למלפנא.

נ: ישוע דין שמע. ואמר לאבוה דטליא:
לא תדחל. בלחוד הימן. וחנא.

נא: אתא דין ישוע לביה. ולא שבך
לאנש דנעול עמה. אלא לשמעון וליעקוב
וליוחנן ולאבוה דטליא ולאמה.

נב: פלהון דין בכין הוּא ומרקדין עליה.
ישוע דין אמר: לא תבפון. לא גיר מיתת.
אלא דמכא חי.

נג: וגחפין הוּא עלוהי. דידעין דמיתת לה.
הוּא דין אפק לכל אנש לבר.

נד: ואחדה באידה. וקרה ואמר: טליא
קומי.

נה: והפכת רוחה. ומחדא קמת. ופקד
דנחלון לה למאכל.

נו: ותמהו אבהיה. הוּא דין וחר און
דלאנש לא גאמרון מדם דהוּא.

קפלאון ט

א: וקרא ישוע לתרעסרתה. ויחב להון
חילא ושולטנא על פלהון שאדא וכורנהא
למאסיו.

ב: ושרר און למכרוז מלפניה דאלהא.
ולמאסיו כריהא.

ג: ואמר להון: מדם לא תשקלון לאורחא.
לא שבטא. ולא תרמלא. ולא לחמא. ולא
כספא. ולא תרמין פותינן גהון לכון.

ד: ולאיןא ביהא דעאלין אנתון לה. תמן
הנו. ומן תמן פוקו.

ה: ולמן דלא מקבלין לכון. מא דנפקין
אנתון מן מדינתא הי. אף חלא מן מן רגליכון
פצו עליהון לסהדותא.

ו: ונפקו שליחא. ומתפרין הוּא בקוריא
ובמדניתא. ומסברין הוּא ומאסין בכל דוך.

ז: שמע דין הרודס טטרקא קלהין דהון
חי באידה. ומתפרר הוּא. מטל דאמרין הוּא
אנשין: דיוחנן קם מן בית מיתא.

ח: אחרגא דין אמרין הוּא: דאלא אתחזי.
ואחרגא: דנביא מן נביא קדמא קם.

כ: אָמַר לָהֶם: וְאַתֶּם, מִי אֹמְרִים אַתֶּם שְׂאֵנִי? עֲנֵה שְׁמַעוֹן וְאָמַר: מְשִׁיחַ הָאֱלֹהִים!
כא: וְהוּא גַּעַר בָּהֶם וַהֲזִיר אוֹתָם שֶׁלֹּא יֹאמְרוּ זֹאת לְאִישׁ,

כב: וְאָמַר לָהֶם: עֲתִיד בֶּן-הָאָדָם לִסְבֹּל רַבּוֹת וַיְדַחֶה עַל-יְדֵי הַזִּקְנִים וְרָאשֵׁי-הַכֹּהֲנִים וְהַסּוֹפְרִים, וַיְהַרְגוּהוּ, וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָקוּם.

כג: וְאָמַר לְעֵינֵי כָל: מִי שְׂרוּצָה לְבוֹא אַחֲרַי, יִתְפַּחַשׁ לְנַפְשׁוֹ וַיִּקַּח אֶת צֻלְבּוֹ כֹּל יוֹם וַיָּבֹא אַחֲרַי;

כד: כִּי מִי שְׂרוּצָה לְהוֹשִׁיעַ אֶת נַפְשׁוֹ יֵאבֹד אוֹתָהּ, וּמִי שִׁיֵּאבֹד אֶת נַפְשׁוֹ לְמַעְנֵי — זֶה יוֹשִׁיעַ אוֹתָהּ;

כה: כִּי מִה יוֹעִיל לְאָדָם אֲשֶׁר יְרוּיחַ אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, אֲךָ אֶת נַפְשׁוֹ יֵאבֹד אוֹ יִפְסֹד?

כו: וּמִי שִׁיבּוֹשׁ בִּי וּבְכִבְרִי, יְבוֹשׁ בּוֹ בֶּן-הָאָדָם כַּאֲשֶׁר יָבֹא בְּכָבוֹד אִבּוֹ עִם מַלְאָכָיו הַקְּדוֹשִׁים.

כז: אָמַת אֹמַר אֲנִי לָכֶם, יֵשׁ אֲנָשִׁים הַעוֹמְדִים כָּאֵן שֶׁלֹּא יִטְעֲמוּ מִנֹּת עַד אֲשֶׁר יֵרְאוּ אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים.

כח: וְכַשְׁמוֹנֶה יָמִים אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לָקַח יֵשׁוּעַ אֶת שְׁמַעוֹן וְאֶת יַעֲקֹב וְאֶת יוֹחָנָן וְעָלּוּ לְהָר הַתְּהַפְּלָל.

כט: וְכַאֲשֶׁר הִתְפַּלֵּל, הִשְׁתַּנֶּה מֵרָאה פָּנָיו, וּבְגָדָיו הִלְפִינוּ וַהֲבִהִינוּ.

ל: וַהֲנֵה שְׁנֵי אֲנָשִׁים מְדַבְּרִים אִתּוֹ, מֹשֶׁה וְאַלְהִיָּה

לא: שֶׁנִּרְאוּ בְּהָדָר וּדְבָרוּ עַל הַסְּתַלְקוֹתָיו אֲשֶׁר הִיָּתָה עֲתִידָה לְהַתְּגַשֵּׁם בִּירוּשָׁלַיִם.

לב: וּבְכִדָּה עָלִיהֶם הַשָּׁנָה, עַל שְׁמַעוֹן

ט: וְאָמַר הוֹרְדוֹס: אֶת רֹאשׁ יוֹחָנָן אֲנִי כֹרֵתִי, אֲךָ מִיֵּהוּ זֶה אֲשֶׁר שׁוֹמֵעַ אֲנִי עָלָיו אֵת אֵלֶּה? וְרָצָה לְרֹאוֹתוֹ.

י: וְכַאֲשֶׁר חָזְרוּ הַשְּׁלִיחִים, סִפְּרוּ לִישׁוּעַ כֹּל מַה שֶּׁעָשׂוּ; וַלְקַח אוֹתָם לְבָדָם לְאוֹזֹר שׁוֹמֵם שֶׁל בֵּית-צִידָה.

יא: וְהֵמּוֹנִים, לְכַשְׂיָדְעוֹ, הִלְכוּ אַחֲרָיו; וְקִבֵּל אוֹתָם, וַדְּבַר אַתֶּם עַל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים, וְאֵת הַצְּרִיכִים לְרַפּוּי רָפָא.

יב: כְּשֶׁהִחַל הַיּוֹם לִנְטוֹת, נִגְשׂוּ מִלְמִידָיו וְאָמְרוּ לוֹ: שְׁלַח אֶת הֵמּוֹנִים שִׁיִּלְכוּ לְכַפְּרִים אֲשֶׁר סְבִיבּוֹ וּלְמַשְׁקִים, לָלוֹן בָּהֶם וּלְמַצֵּא לָהֶם אֹכֶל, כִּי בְּמָקוֹם שׁוֹמֵם אָנוּ.

יג: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: תִּנּוּ לָהֶם אַתֶּם לֶאֱכֹל. אֲךָ הֵם אָמְרוּ: אֵינִן לָנוּ יוֹתֵר מִחֲמַשָּׁה לֶחֱמִים וּשְׁנֵי דָגִים, אֲלֹא אִם גִּלְף וְנִקְנָה אֹכֶל לְכָל הָעָם הַזֶּה;

יד: שָׁפֹן הָיוּ כְּחֲמֶשֶׁת אֲלָפִים אֲנָשִׁים. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: הוֹשִׁיבוּ אוֹתָם חִבּוּרוֹת, חֲמֵשִׁים אֲנָשִׁים בְּכִבּוּרָה.

טו: וַעֲשׂוּ כֵן הַתְּלַמִּידִים, וַהֲשִׁיבוּ אֶת כָּלָם.

טז: וַלְקַח יֵשׁוּעַ אֶת חֲמֵשֶׁת הַלֶּחֱמִים וְאֵת שְׁנֵי הַדָּגִים, וַהֲבִיט הַשָּׁמַיְמָה, וּבִרְךָ וּבָצַע, וַנִּתֵּן לַתְּלַמִּידִיו שִׁשִּׁימוּ לִפְנֵי הֵמּוֹנִים.

יז: וְאָכְלוּ כָלָם וּשְׁבַעוּ. וַלְקַחוּ אֶת הַפְּתוֹתִים שֶׁהוֹתִירוּ, שְׁנַיִם-עָשָׂר סֵלִים.

יח: וְכַאֲשֶׁר הִתְפַּלֵּל לְבָדּוֹ וּתְלַמִּידָיו אִתּוֹ, שָׁאַל אוֹתָם וְאָמַר: מִי אֹמְרִים עָלֶי הֵמּוֹנִים שְׂאֵנִי?

יט: עֲנוּ וְאָמְרוּ: יוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל; וְאַחֲרֵים — אֲלִיהוּ; וְאַחֲרֵים — נָבִיא אֶחָד מֵהַנְּבִיאִים הַקְּדוֹמִנִים קָם.

ט: ואמר הרודס: רשה דיוחנן אנא פסקת.
מנו דין הנה דהלך שמע אנא עלוהי. וצבא
הנא דנחזיה.

י: וכד הפכו שליחא. אשתעיו לישוע כל
מדם דעבדו. ודבר אנון בלחזיהו. לאתרא
חורבא דבית צידא.

יא: כנשא דין בד ידעו. אולו בתרה. וקבל
אנון וממלל הנא עמהון על מלכותא דאלהא.
ולאילין דסניקין הנו על אסיותא. מאסא הנא.

יב: בד דין שרי יומא למצלא. קרבו
תלמידוהי. ואמרין לה: שרי לכנשא. דינאולון
לקורא דחברין ולכפרנא. דנשרון בהון
ונשפחון להון סיברתא. מטל דבאתרא חורבא
אייתי.

יג: אמר להון ישוע: הבו להון אנתון
למאכל. הנון דין אמרין: לית לן יתיר מן
חמשא לחמין ותריין נויין. אלא אן אולון
וובננן סיברתא להנא כלה עמא.

יד: הנון הנו גיר איך חמשא אלפין גברין.
אמר להון ישוע: אסמכו אנון סמכא חמשין
אנשין בסמכא.

טו: ועבדו הכנת תלמידא. ואסמכו
לכלהון.

טז: ונסב ישוע הנון חמשא לחמין ותריין
נויין. וחר בשמיא וברך. וקצא ויחב
לתלמידוהי דנסימון לכנשא.

יז: ואכלו פלהון וסבעו. ושקלו קציא
מדם דאותרו תרעסר קופיניין.

יח: וכד מצלא בלחזיהו. ותלמידוהי
עמה. שאל אנון ואמר: מנו אמרין עלי כנשא
דאייתי.

יט: ענו ואמרין: דיוחנן מעמדנא.
ואחרנא דאליא. ואחרנא דין דנכיא חד מן

נכיא קדמיא קם.

כ: אמר להון: אנתון דין מנו אמרין
אנתון דאייתי. ענא שמעון ואמר: משיחה
דאלהא.

כא: הו דין כפא בהון וזהר אנון דהדא
לאנש לא נאמרין.

כב: ואמר להון: דעתיד הו ברה דאנשא
דסגיאתא נחש. ונסתלא מן קשישא ורבי
פהנא וספרא. ונקטלוניהי וליומא דתלתא
נקום.

כג: ואמר הנא קדם כלנש: מן דצבא
דנאתא בתרי. נכפור בנפשה. נשקול וקיפה
כליום ונאתא בתרי.

כד: מן גיר דצבא דנפשה. נחא. מובד לה.
מן דין דנובד נפשה מטלתי. הנא מחא לה.
כה: מנא גיר מתעדר ברנשא דנאתר
עלמא כלה. נפשה דין נובד או נחסר.

כו: מן דנבהת בי דין ובמלי. נבהת בה
ברה דאנשא מא דאתא בשוכחא דאבוהי עם
מלאכוהי קדישא.

כז: שררא אמר אנא לכו: דאית אנשא
דקימין הרבא. דלא נטעמעון מותא. עדמא
דנחזון מלכותא דאלהא.

כח: הנא דין בתר מלא הלין איך תמניא
יומין דבר ישוע לשמעון וליעקוב וליוחנן.
וסלקו לטורא למצליי.

כט: וכד הו מצלא. אחתלף חזנא דאפוהי.
נחתוהי חזרו ומברקין הנו.

ל: והא תריין גברין ממללין הנו עמה.
דאימיהון מושא ואליא.

לא: דאתחזיו בתשבוחתא. אמרין הנו דין
על מפקנה. דעתיד הנא דנשתלם באורשלם.

לב: ויקרו הנו להון בשנתא שמעון והנון

והללו אשר אתו; ובקשי התעוררו, וראו את כבודו ואת שני האנשים שעמדו לידו.

לג: וכאשר החלו להפרד ממנו, אמר שמעון לישוע: רבי, טוב לנו להיות כאן; ונעשה שלוש ספוח — לך אחת ולמשה אחת ולאלהיו אחת. ולא ידע מה הוא אומר.

לד: וכשאמר זאת, היה ענן וסכך עליהם; ופתחו באשר ראו את משה ואלהיו נכנסים בענן.

לה: וקול היה מן הענן, אומר: זהו בני העהוב; אליו שמעו.

לו: וכשהיה הקול, נמצא ישוע לבדו. והם שתקו, ובימים ההם לא אמרו לאיש מה שראו.

לז: וביום המחרת, פשיירו מן ההר, פגש בהם המון רב.

לח: ואיש אחד מן ההמון ההוא צעק ואמר: מורה, מבקש אני ממך, פנה אלי. בני היחיד הוא לי,

לט: ורוח באה עליו ופתאום הוא צועק, וחורק שניו ומוריד ריר; ובקשי היא מרפה ממנו לאחר שרצצה אותו.

מ: ובקשתי מתלמידיך שיגרשוהו ולא יכלו.

מא: ענה ישוע ואמר: הוי דור בלתי מאמין וצחקלקל, עד מתי אהיה אצלכם ואסבל אתכם? קרב הנה את בנך.

מב: וכאשר קרב אותו, השליכו השד ההוא וצעצ אותו.

מג: וגער ישוע ברוח הטמאה, ורפא את הנער ונתנו לאביו.

מד: והתפלאו כלם על גדלת האלהים. וכאשר כל אחד התפלא על כל מה שעשה ישוע, אמר לתלמידי: שימו אתם את המלים האלה באזניכם, כי עתיד בן־האדם להמסר לידי בני אדם.

מה: אף הם לא הבינו את הדבר הזה, מפני שהסתר מהם לכל ידעוהו; ופתחו לשאל אותו על הדבר הזה.

מו: ונגערה בהם המחשבה — מי אפוא גדול בהם.

מז: אבל ישוע ידע את מחשבת לבם. ולקח ילד והעמידו אצלו,

מח: ואמר להם: כל מי שמקבל ילד כזה בשמי, אותי הוא מקבל. ומי שמקבל אותי, מקבל את מי ששלחני; כי הקטן בכלכם, זה יהיה גדול.

מט: וענה יוחנן ואמר: רבנו, ראינו איש מגרש שדים בשמך ומנענו אותו משום שלא בא אתנו אתריך.

נ: אמר להם ישוע: אל תמנעו, כי מי שאיננו נגדכם, בעדכם הוא.

נא: וכאשר מלאו הימים לעלייתו, הועיד את פניו ללכת לירושלים.

נב: ושלח מלאכים לפניו, והלכו ונכנסו לכפר של שומרונים כדי להכין לו;

נג: ולא קבלוהו משום שפניו היו מועדות ללכת לירושלים.

נד: וכשראו זאת יעקב ויוחנן תלמידי, אמרו לו: אדונינו, רוצה אתה שנאמר ותרד אש מן השמים ותשמיד אותם, כפי שגם אליהו עשה?

נה: ופנה וגער בהם ואמר: אינכם יודעים לאיזו רוח אתם;

מד: ואתדמרו פלהון ברבנותה דאלקא.
וכד פלנש מתדמר הונא על כל דעבד ישוע.
אמר לתלמידוהי: סימו אנתון מלא הלין
באדניפון. ברה גיר דאנשא עתיד דנשתלם
באידי בנינשא.

מה: הונן דין לא אשמודעוה למלתא
הדא. מטל דמכסא אנת מנהון דלא נדעוה.
דחלין הונ דנשאלוניהי עליה על מלתא הדא.
מו: ועלת בהון מחשבתא דמנו כי רב
בהון.

מו: ישוע דין דע מחשבתא דלבהון. ונסב
טליא. ואקימה לנתה.

מח: ואמר להון: כל מן מקבל טליא איך
הנא בשמי. לי הו מקבל. ומן דלי מקבל.
מקבל למל דשרני. אינא גיר דועזר בכלכון.
הנא נהוא רב.

מט: וענא יוחנן ואמר: רבן חזין אנש
דמפק שאדא בשמן וכליגיהי. על דלא אקא
עמן בתרך.

נ: אמר להון ישוע: לא תכלון. מן גיר
דלא הונא לוקבכלכון. תלפיפון הו.

נא: נהוא דכד מתמלין יומתא דסולקא.
אתקן פרצופה דנאול לאורשלם.

נב: ושרר מלאכא קדם פרצופה. ואולו
עלו לקריתא דשמריא. איך דנתקנון לה.

נג: ולא קבלוהי. מטל דפרצופה
לאורשלם סים הונא למאול.

נד: וכד חזו יעקוב ויוחנן תלמידוהי.
אמרין לה: מרן. צבא אלת דנאמר. ותחות
נורא מן שמיא נחסיף אנון. איך דאף אליא
עבד.

נה: ואתפני וכאא בהון ואמר: לא ידעין
אנתון. דאידיא אנתון רוחא.

דעמה. ולמחסן אתחעירו וחו שובחה. ולהנון
תריין אנשין דקימין הנו לנתה.

צחא י

לג: וכד שריו למפרש מנה. אמר שמעון
לישוע: רבי. שפיר הו לן דהרפא נהוא. ונעבד
תלת מטללין. לך חדא. ולמושא חדא. ולאליא
חדא. ולא ידע הונא מנא אמר.

לד: וכד אמר הלין. הנת עננא ואטלת
עליהון. ודחלו בד חזו למושא ולאליא דעלו
בעננא.

לה: וקלא הונא מן עננא דאמר: הנא הו
ברי חביבא. לה שמעו.

לו: וכד הונא קלא. אשתכח ישוע
פלחודוהי. והנון שתקו. ולאנש לא אמרו
בהנון יומתא מרם דחזו.

לז: והנא ליזמא דבתרה בד נחתין מן
טורא. פגע בהון פנשא סגינא.

לח: וגברא חד מן פנשא הו קעא ואמר:
מלפנא. פגעא אנא מנך אתפני עלי. ברי
דיחדינא הו לי.

לט: ורוחא עדיא עלוהי. ומן שליא קעא.
ומחירק שוהי ומרעת. ולמחסן פרקא מנה מא
דשתקתה.

מ: ובצית מן תלמידיד דנפקוניהי. ולא
אשפחו.

מא: ענא דין ישוע ואמר: און שרבתא
דלא מהימנא ומעלקתא. עדמא לאמתי אהנא
לנתכון ואסיברכון. קרפיהי לכא לברך.

מב: וכד מקרב לה. ארמיה דינא הו
ומעסה.

מג: וכאא ישוע ברוחא הי טנפתא.
ואסיה לטליא. ויהבה לאבוהי.

נו: כי בן-הָאָדָם לא בא לאבד נפשות
אלא להושיע. והלכו לקבר אחר.

נז: וכאשר הלכו בדרך, אמר לו איש:
אבוא אחריך אל אשר אתה הולך, אדוני.
נח: אמר לו ישוע: לשועלים יש מאורות
ולעוף השמים מחסה, אך לבן-הָאָדָם אין לו
היכן להניח את ראשו.

נט: ואמר לאחר: בוא אחרי. אך הוא
אמר לו: אדוני, הרשה לי תחלה ללכת לקבר
את אבי.

ס: אמר לו ישוע: הנח למתים לקבר את
מתיהם, ואתה לך בשר את מלכות האֱלֹהִים.
סא: אמר לו אחר: אבוא אחריך, אדוני,
אכל תחלה הרשה לי ללכת לומר שלום לבני
ביתי, ואבוא.

סב: אמר לו ישוע: אין איש שם ידו על
המחרשה ומביט לאחוריו, וכשר למלכות
האֱלֹהִים.

פָּרֶק י

א: אחרי הדברים האלה הבדיל ישוע
מתלמידיו שבעים אחרים ושלח אותם שנים
שנים לפניה, וכל מקום ועיר שהיה עתיד
ללכת.

ב: ואמר להם: הקציר רב והפועלים
מעטים, לכן בקשו מאדון הקציר שיוציא
פועלים אל קצירו.

ג: לכו; הנני שולח אתכם ככבשים בין
ואבים.

ד: אל תקחו לכם ארנקים ולא תרמילים
ולא נעלים, ואל תשאלו בשלום איש בדרך.

ה: ולא יזיה בית שתפנסו, אמרו תחלה,

שלום לבית הזה.

ו: ואם יש שם בן שלום, ישרה עליו
שלומכם. ואם לאו, שלומכם עליכם ישוב.

ז: באותו הבית היו, אוכלים ושותים
משלהם; כי ראוי הוא הפועל לשכרו. ואל
תעברו מבית לבית.

ח: ולא יזו עיר שתפנסו ויקבלו אתכם,
אכלו מה שמושם לפניכם.

ט: ורפאו את החולים בה, ואמרו להם:
קרבה אליכם מלכות האֱלֹהִים.

י: ולא יזו עיר שתפנסו ולא יקבלו אתכם,
צאו אל הרחוב ואמרו:

יא: אף את האבק שדבק לנו ברגלינו
מעירכם — מנערים אנו לכם; ברוך את זאת
דעו: קרבה אליכם מלכות האֱלֹהִים.

יב: ואמר אני לכם, שלסדום יהיה נוח
ביום ההוא יותר מאשר לעיר ההיא.

יג: אוי לך, כורזין! אוי לך, בית-צידה! כי
אלו בצור ובצידון היו הגבורות שנעשו בכן,
מפְּכָר בשקים ואפר היו שבות.

יד: ברוך לצור ולצידון יהיה נוח ביום
הדין יותר מאשר לכן.

טו: ואת, כפר נחום, אשר עד השמים
התרוממת — עד שאול תורדי.

טז: מי ששומע לכם, שומע לי; ומי
שדוחה אתכם, אותי הוא דוחה; ומי שדוחה
אותי, דוחה את מי ששלחני.

יז: והשבעים אשר שלח תזרו בשמחה
גדולה, ואמרו לו: אדונינו, אף השדים
נכנעים לנו בשםך.

יח: והוא אמר להם: ראיתי את השטן
נופל כבָּרֶק מן השמים.

יט: הנה נותן אני לכם סמכות לרמס

נו: ברה גיר דאנשא לא אַתָּא למובדו
נפשָתָא. אַלא למחיו. ואזלו להון לקריטא
אחרתָא.

נו: וכד אזלין באורחָא. אַמר לה אנש:
אתָא בתוך לאַתָּר דאזל אתָא מרי.

נח: אַמר לה ישוע: לתעלא נקעא אית
להון ולפרחָתא דשמאי מטללא. לברה דין
דאנשא לית לה איכא דנסמוך רשה.

נט: ואמר לאַחרנא תָא בתרי. הו דין אַמר
לה: מרי. אַפס לי לוקדם אזל אַקבור אַבי.

ס: אַמר לה ישוע: שבוק מיתא קברין
מיתיהון. ואַתָּא זל סבר מלכותָה דאַלְהָא.

סא: אַמר לה אַחרנא: אתָא בתוך מרי.
לוקדם דין אַפס לי אזל אַשלם לבני ביתי
ואַתָּא.

סב: אַמר לה ישוע: לא אנש רָמא אידָה
על חרבָא דפדנָא וחָאר לבסתרָה. וחשח
למלכותָה דאַלְהָא.

קפלאון י

א: בַּתֵּר הָלִין פֶּרֶשׁ יֵשׁוּעַ מִן תַּלְמִידוּהִי
אַחֲרֵנָא שְׁבָעִין. וּשְׁדַר אֲנֹן תַּרְיִן תַּרְיִן קָדָם
פֶּרֶצוּפָה. לְכָל אַתָּר וּמְדִינָא דְעָתִיד הָוָא
לְמֵאזֵל.

ב: וְאָמַר לְהוֹן: חֲצָדָא סָגִי. וּפְעֵלָא זְעוּרִין.
בְּעוּ הָכִיל מִן מָרָא חֲצָדָא דְנִפְק פְּעֵלָא לְחֲצָדָה.

ג: זָלוּ. הָא אָנָּא מְשַׁדֵּר אָנָּא לְכוּן אֵיךְ
אַמְרָא בִּינִי דֵאבָא.

ד: לֹא תִשְׁקֻלוּן לְכוּן פִּיסָא. וְלֹא תִרְמָלָא.
וְלֹא מִסְנָא. וּבְשִׁלְמָא דֵאנֶשׁ בִּאֻרְחָא לֹא
תִשְׁאֲלוּן.

ה: וְלֵאנִינָא בֵּיתָא דְעֵאֲלִין אֲנִתּוֹן לִוְקָדָם
אַמְרוּ: שְׁלָמָא לְבֵיתָא הָנָא.

ו: וְאֵן אֵית תַּמָּן בֵּר שְׁלָמָא. נִתְתַּנִּיחַ עֲלוּהִי
שְׁלָמְכוֹן. וְאֵן דִּין לֹא. שְׁלָמְכוֹן עֲלִיכוֹן נִהְפוּךְ.

ז: בָּה דִּין בְּבִיתָא הָנוּ. כִּד לְעִסִּין אֲנִתּוֹן
וּשְׁתִּין מִן דִּילָהוֹן. שְׁנָא הוּ גִיר פְּעֵלָא אַגְרָה.
וְלֹא תִשְׁנוֹן מִן בֵּיתָא לְבֵיתָא.

ח: וְלֵאדָא מְדִינָתָא דְעֵאֲלִין אֲנִתּוֹן
וּמִקְבִּלִין לְכוּן. לְעִסוּ מַדָּם דְּמִתְחַסִּים לְכוּן.

ט: וְאַסוּ לְאֵלִין דְּכִרְיָהִין בָּהּ. וְאַמְרוּ:
קִרְבַּת עֲלִיכוֹן מִלְכוּתָה דֵאֲלָהָא.

י: לֵאדָא דִּין מְדִינָתָא דְעֵאֲלִין אֲנִתּוֹן וְלֹא
נִקְבִּלוּכוֹן. פּוֹקוּ לְכוּן בִּשְׁוָקָא וְאַמְרוּ.

יא: וְאַף חָלָא דִּדְבָק לֵן בִּרְגִלִין מִן
מְדִינָתְכוֹן נִפְצִין חֲנוֹן לְכוּן. בְּרַם הָדָא דְעוּ:
דְּקִרְבַּת לָהּ עֲלִיכוֹן מִלְכוּתָה דֵאֲלָהָא.

יב: אַמַּר אָנָּא לְכוּן: דִּלְסוּדוֹם נִהְוָא גִיח
בִּימָא הוּ אִו לְמְדִינָתָא הִי.

יג: נִי לְכִי פּוֹרְזִין. נִי לְכִי בֵּית צִידָא. דֵּאֲלוּ
בְּצוּר וּבְצִידֵן הָנוּ חִילָא דִּהְנוּ בְּכִין. כְּבֵר דִּין
בְּסָקָא וּבְקִטְמָא תְּבוּ.

יד: בְּרַם לְצוּר וּלְצִידֵן נִהְוָא גִיח בִּימָא
דִּינָא אִו לְכִין.

טו: וְאַנְתִּי כְּפֶר נַחוּם הִי דְעַדְמָא לְשִׁמְיָא
אַתְתִּירִמְתִּי. עַדְמָא לְשִׁיּוּל תַּתְּחַתִּין.

טז: מִן דִּלְכוּן שְׁמַע לִי שְׁמַע. וּמִן דִּלְכוּן
טָלָם לִי הוּ טָלָם. וּמִן דִּלִּי טָלָם טָלָם לְמִן
דְּשִׁלְחִנִי.

צחחא יא

יז: וְהִפְכוּ הָנוּן שְׁבָעִין דְּשַׁדֵּר בְּתוּדוּתָא
רְבִתָּא וְאַמְרִין לָהּ: מָרָן. אָף שִׁאדָא
מִשְׁתַּעֲבָדִין לֵן בְּשִׁמְךָ.

יח: הוּ דִּין אַמַּר לְהוֹן: חֲזָא חֲנוּתָה לָהּ
לְסִטְנָא דְנִפְל אֵיךְ בִּרְקָא מִן שְׁמִיָּא.

יט: הָא יִהְיֶה אָנָּא לְכוּן שׁוּלְטָנָא דִּהְוִיתּוֹן

מירושלים ליריחו, והתנפלו עליו לסטים והפשטיהו והפוחו, ונצביוהו בעוד נפשו בקלשי בו והלכו.

לא: וקרנה שפחן אחד ירד בדרך ההיא, וראהו ועבר.

לב: וכן גם לוי בא והגיע אל אותו המקום, וראהו ועבר.

לג: אבל איש שומרוני באשר נסע, בא אל המקום שהיה בו, וראהו ורחם עליו.

לד: ונגש וחבש את פצעיו וצק עליהם יין ושמן, ושם אותו על חמורו והביאו לפנקס וטפל בו.

לה: ובבקר שלמחרת הוציא שני דינרים, נתן לפנדקי ואמר לו: דאג לו, ואם מאומה יותר תוציא, פאשר אשוב אתן לך.

לו: ובכן מי מהשלושה האלה נראה לך שהיה רע לזה שנפל בידי השודדים?

לז: והוא אמר: ההוא שרחם עליו. אמר לו ישוע: לך גם אתה וכך עשה.

לח: וכאשר הם נסעו בדרך, נכנס לכפר אחד; ואשה אשר שממה מרתא קבלה אותו בביתה.

לט: והיתה לה אחות ששמה מרים, והיא באה וישבה לרגלי אדוניו ושמעה את דבריו.

מ: אבל מרתא היתה עסוקה בשרות הרב; ובאה ואמרה לו: אדוני, לא אכפת לך שאחותי עזבה אותי לשרת לבדי? אמר לה שפעזר לי.

מא: ענה ישוע ואמר לה: מרתא, מרתא, את דואגת ומתרגשת על רבות,

מב: אך דבר אחד הוא שנחוץ; ומרים את החלק הטוב בחרה לה, אשר לא ילקח ממנה.

נחשים ועקרבים ואת כל פחו של האויב, ושום דבר לא יזיק לכם.

כ: ברם בזאת אל תשמחו שהשדים נכנעים לכם, אלא שמחו ששמותיכם נכתבו בשמים.

כא: באותה שעה עלץ ישוע ברוח הקדש ואמר: מודה אני לך, אבי, אדון השמים והארץ, כי הסתפרת את הדברים האלה מן החכמים והנבונים, וגלית אותם לעוללים. כן, אבי, כי כן היה רצון מלפניך.

כב: ופנה אל תלמידיו ואמר להם: הפל נמסר לי מאת אבי ואין איש יודע מיהו הבן, אלא האב; ומיהו האב, אלא הבן ומי שהבן ירצה לגלות לו.

כג: ופנה אל תלמידיו לכדם ואמר: אשרי העינים הרואות את מה שאתם רואים;

כד: כי אומר אני לכם, נביאים ומלכים רבים רצו לראות את מה שאתם רואים, ולא ראו; ולשמע את מה שאתם שומעים, ולא שמעו.

כה: והנה סופר אחד קם לנסותו ואמר: מורה, מה אעשה כדי שאירש חיי עולם?

כו: והוא ישוע אמר לו: בתורה איך כתוב? איך אתה קורא?

כז: ענה ואמר לו: ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבך ובכל נפשך ובכל מאריך ובכל שכלך; ואת רעך כמודך.

כח: אמר לו ישוע: נכונה אמרת; זאת עשה ותחיה.

כט: אבל הוא פרצותו להצדיק את עצמו, אמר לו: ומיהו רעי?

ל: אמר לו ישוע: איש אחד ירד

אורש'לם לאַיריחו. ונפלו עֲלוּהי לסְטִיא.
ושלחוהי נמחאווהי ושבכוהי כּד קליל קימא
בה נפשה ואָלו.

לא: וגדש כְּהֵנא חד נחת הָנא באורחא הי
נחזיהי ועבר.

לב: והכנא אָף לִנְיָ אָתָא מטא להי
דוכתא. ונחזיהי ועבר.

לג: אנש דין שְׁמָרְיָא כּד רדא הָנא אָתָא
איכא דאִיתוּהי הָנא. ונחזיהי. ואתרחס עֲלוּהי.

לד: ואתקרב. ועצב מחנתה. ונצל עליהין
חמרא ומשחא. וסמיה על חמרה. ואיתיה
לפוחקא. ואתבטל לה עֲלוּהי.

לה: ולצפרה דיומא אָפּק תרין דינריין.
יחב לפוחקא. ואמר לה: יצף דילה. ואן מָדָם
יתיר תפּק. מא דהפך אנא יחב אנא לך.

לו: מנו הכיל מן הלין תלתא. מתחוא לך
דהנא קריכא להו דנפל באידי גיסא.

לז: הו דין אָמר: הו דאתרחס עֲלוּהי. אָמר
לה ישוע: זל אָף אַלת הכנא הוית עבד.
לח: והנא דכד הנון רדין באורחא. על
לקריתא חדא. ואַלתא דשְׁמָה מרתא. קבלתה
בביתא.

לט: ואית הָנא לה חתא דשְׁמָה מרים.
ואַתְתָּ יתבת לה לִנְת רגלוהי דמרן. ושְׁמָעָא
הָנָת מלוּהי.

מ: מרתא דין עניא הָנָת בתשמשחא
סגיאטא. ואַתְתָּ אָמרָא לה: מרי. לא בטיל לך
דחתי שבקתני בלחודי למשמשו. אָמר לה
מעדרא לי.

מא: ענא ישוע ואָמר לה: מרתא מרתא.
יצפתי ורהיבתי על סגיאטא.

מב: חדא הי דין דמתבעיא. מרים דין
מנחא טבתא גבת לה הי דלא תתנסב מנחא.

דלשין חוּנְתָא ועקרבא וכלה חילה
דבעלדבכא. ומָדָם לא נהרכון.

כ: פרס בהדא לא תחדון דשאדא
משמעבדין לכון. אַלא חדו דשְׁמָהיכון
אתפתבו בשמִיא.

כא: כה בשעתא. רנו ישוע ברוחא
דקודשא ואָמר: מורא אנא לך אבי. מָרָא
דשְׁמִיא ודארעא דכסית הלין מן חִפְיָא
וסכולתנא. וגלית אָנין לילודא. אין אבי
דהכנא הָנָא צבינא קדמך.

כב: ואתפני לִנְת תלמידוהי. ואָמר להון:
כל מָדָם אשתלם לי מן אבי. ולא אנש ידע
מנו ברא אַלא אן אבא ומנו אבא אַלא ברא
ולמן דאן נצפא ברא דנגלא.

כג: ואתפני לִנְת תלמידוהי בלחודיהון
ואָמר: טוביהון לעינא דחזון מָדָם דאִנְתון
חזין.

כד: אָמר אנא לכון גיר: דנביא סגיאא
ומלפא צבו דנחזון מָדָם דחזון אנתון. ולא
חון. ולמשמע מָדָם דאִנְתון שְׁמָעין. ולא
שמעו.

כה: הָא ספרא חד קם דננסיהוי. ואָמר:
מלפנא מנא אָעבד דארת חיא דלעלם.

כו: הו דין ישוע אָמר לה: בּוּמוּסָא איפנא
כתוב. איפנא קרא אַלת.

כז: ענא ואָמר לה: דתרחס למָרְיָא אַלְהָךְ
מן פֶּלָה לְבָךְ ומן פֶּלָה נפֶשְׁךְ ומן פֶּלָה חילך ומן
פֶּלָה רַעֲיָךְ ולקריבך איך נפֶשְׁךְ.

כח: אָמר לה ישוע: תרִיצֵאית אָמרת.
הדא עבד ותחא.

כט: הו דין כּד צבא למודקו נפשה. אָמר
לה: ומנו קריבי.

ל: אָמר לה ישוע: גברא חד נחת הָנָא מן

פרק יא

א: וכאשר הוא התפלל במקום אחד, כשגמר, אמר לו אחד מתלמידיו: אדונינו, למדנו להתפלל, כשם שגם יוחנן למד את תלמידיו.

ב: אמר להם ישוע: באשר אתם מתפללים, כך אמרו: אבינו שבשמים, יתקדש שמך, תבוא מלכותך, יעשה רצונך כבשמים גם בארץ.

ג: תן לנו את לחם צרכנו כל יום;

ד: ומחל לנו את חטאינו, כי גם אנחנו מחלנו לכל החיבים לנו. ואל תביאנו לידי נסיון, אלא הושיענו מן הרע.

ה: ואמר להם: מי מכם שיש לו ידיד וילך אליו בבחצות הלילה ויאמר לו, ידידי, הלוה לי שלוש פכרות לחם,

ו: כי ידיד בא אלי מן הדרך ואין לי מאומה לשים לפניו.

ז: וידידו יענה מבפנים ויאמר לו, אל תטרידני, כי הנה הדלת נעולה ובני אתי במטה. אינני יכול לקום ולתת לך.

ח: אומר אני לכם: אם למען הנידיות לא יתן לו, בגלל חציפותו יקום ויתן לו פכה שנחויץ לו.

ט: גם אני אומר לכם, בקשו וינתן לכם, חפשו ותמצאו, דפקו ויפתח לכם;

י: כי כל המבקש מקבל, והמחפש מוצא, והמתדפק נפתח לו;

יא: כי מי מכם האב אשר בנו יבקש ממנו לחם, האם אבן יושיט לו? ואם דג יבקש ממנו, האם במקום דג — נחש יושיט לו?

יב: ואם ביצה יבקש ממנו, האם עקרב הוא יושיט לו?

יג: ואם אתם, שרעים אתם, יודעים לתת מתנות טובות לבניכם, על אחת כמה וכמה יתן אביכם מן השמים את רוח הקדש למבקשים ממנו!

יד: וכאשר גרש שד אלם, כשיצא השד, דבר האלם. והתפלאו ההמונים,

טו: אף אנשים מהם אמרו: על-ידי בעל-זבוב ראש השדים מגרש זה שדים.

טז: ובאחרים, בנסותם אותו, בקשו ממנו אות מן השמים.

יז: ברם ישוע, שידע את מחשבותיהם, אמר להם: כל מלכות שתתפלג נגד עצמה, תחרב; ובית שנגד עצמו מתפלג — נופל.

יח: ואם השטן נגד עצמו התפלג, איך תעמד מלכותו? כי אומרים אתם שעל-ידי בעל-זבוב מגרש אני שדים.

יט: ואם אני על-ידי בעל-זבוב מגרש שדים, בגיכם על-ידי מי מגרשים? על כן הם יהיו שופטים.

כ: אבל אם באצבע אלהים מגרש אני שדים, קרבה אליכם מלכות האלהים.

כא: באשר הגבור שומר את חצרו והוא חמוש, שלום לרכושו.

כב: אבל אם יבוא מי שחזק ממנו — ינצח אותו, את כל נשקו אשר בטח בו יקח, ואת שללו יחלק.

כג: מי שאיננו אתי, נגדי הוא; ומי שאיננו מכנס אתי, פור מפני.

כד: רוח טמאה בצאתה מאדם, הולכת ומשוטטת במקומות שאין בהם מים, לחפש לה מנוחה. ולאחר שלא מצאה, היא אומרת:

קפלאון יא

א : וְהָאָדָם כִּדְבָר הַזֶּה מַצְלָא בְּדוֹפְתָא חָדָא. כִּד
שְׁלָם. אָמַר לֵה חַד מִן תַּלְמִידֵיהּ: מָרְן. אֶלְפִין
לְמַצְלֵיו אֵיכְנָא דְאָף יוֹחֲנָן אֶלְף לְתַלְמִידֵיהּ.
ב : אָמַר לֵהוֹן יֵשׁוּעַ: אֲמַתִּי דְמַצְלִין אֲנִתּוֹן.
הַכְּנָא הַיִּיתּוֹן אֲמַרִין: אַבּוֹן דְּבִשְׁמִיא. נַחְקֵדֵשׁ
שְׁמִךְ. תֵּאֲתֵא מִלְּפוֹתְךָ. נִהְוָא צִיכְנֵךְ. אֵיךְ
דְּבִשְׁמִיא אָף בִּארְעָא.
ג : הַב לֵן לַחֲמָא דְסוֹנְקֵן פְּלִיּוֹם.

ד : וְשִׁבּוֹךְ לֵן חֲטָהִין. אָף חֲנֹן גִּיר שְׁבִקֵן
לְכָל דְּחִיבִין לֵן. וְלֹא חֲצֵלִין לְנִסְיוֹנָא. אֶלָּא
פְּרוֹקִין מִן בִּישָׁא.

ה : וְאָמַר לֵהוֹן: מִנּוּ מִנְכּוֹן דֵּאִית לֵה רַחֲמָא
וְנִאֲזִל לְתַתָּה בְּפִלְגּוֹת לֵלִיא. וְנִאֲמַר לֵה. רַחֲמִי
אֲשִׁאֲלִינִי תַלְת גִּרִּיצֵן.

ו : מְטַל דְּרַחֲמָא אֶתְּא לְתַתִּי מִן אוֹרְחָא.
וְלִית לִי מִדָּם דֵּאֲסִים לֵה.

ז : וְהוּא רַחֲמָה מִן לְגוֹ וְנִעָא וְנִאֲמַר לֵה: לֹא
תִּהְרִינִי. דִּהָא תִרְעָא אַחֲדִי הוּא. וּבְנֵי עַמִּי
בְּעִרְסָא. לֹא מִשְׁבַּח אֲנָא דֵּאֲקוֹם וְאֶתְל לֵךְ.

ח : אָמַר אֲנָא לְכוּן: דֵּאֵן מְטַל רַחֲמוֹתָא לֹא
נִתַּל לֵה. מְטַל חֲצִיפוֹתָה נְקוֹם וְנִתַּל לֵה כְּמָא
דְּמַתְבַּעָא לֵה.

ט : אָף אֲנָא אָמַר אֲנָא לְכוּן: שְׂאֵלוּ וְנִתִּיב
לְכוּן. בַּעֲזוּ. וְתִשְׁכּוּן. קוֹשׁוּ. וְנִתְפַּתַּח לְכוּן.
י : כֹּל גִּיר דְּשָׂאֵל נִסְב. וְדִבְעָא מִשְׁכַּח.
וְדִנְקֵשׁ. מִתְּפַתַּח לֵה.

יא : אֵיכְנָא גִיר מִנְכּוֹן אַבָּא דְּנִשְׂאֲלִיּוּהִי בִּרְה
לְחַמָּא. לִמָּא כֹּאפָא מְוִשֵּׁט לֵה. וְאֵן נּוֹנָא
נִשְׂאֲלִיּוּהִי. לִמָּא חֲלָף נּוֹנָא חֲוִיא מְוִשֵּׁט לֵה.
יב : וְאֵן בִּרְתָּא נִשְׂאֲלִיּוּהִי. לִמָּא הוּא עֲקֵרְבָא
מְוִשֵּׁט לֵה.

יג : וְאֵן אֲנִתּוֹן דְּבִישָׁא אֲנִתּוֹן יִדְעִין אֲנִתּוֹן
מִתְּבַתָּא טְבַתָּא לְמַתַּל לְבִנְיָפּוֹן. כְּמָא יִתִּירָאִית
אַבּוּכּוֹן מִן שְׁמִיא נִתַּל רוּחָא דְקוֹדֵשָׁא לְאֵילִין
דְּשָׂאֲלִין לֵה.

יד : וְכִד מִפֶּק שְׂאֲדָא דֵּאִיתּוּהִי חֲרָשָׁא. הָוָא
דְּכִד נִפֵּק הוּא שְׂאֲדָא. מְלָל הוּא חֲרָשָׁא. וְאַתְדַּמְרוּ
כְּנִישָׁא.

טו : אֲנִישָׁא דִין מִנְהוֹן אָמַרו: בְּבַעֲלֹזְבוּב
רִשָּׁא דִּדְיוֹא מִפֶּק הָנָא דִּיּוֹא.

טז : אַחֲרֵנָּא דִין כִּד מִנְסִין לֵה אֶתְא מִן
שְׁמִיא שְׂאֲלִין הָוּוּ לֵה.

יז : יֵשׁוּעַ דִין דִּדְעָ הָוָא מַחְשְׁבַתְהוֹן. אָמַר
לֵהוֹן: כֹּל מִלְּכוּ דְתַתְּפִלֵּג עַל נַפְשָׁה תִּחְרַב.
וּבִיתָא דְעַל קְנוּמָה מִתְּפִלֵּג. נָפַל.

יח : וְאֵן סְטֵנָא עַל נַפְשָׁה אֲתַפְלֵג. אֵיכְנָא
תְּקוּם מִלְּכוּתָה. דֵּאֲמַרִין אֲנִתּוֹן. דְּבַעֲלֹזְבוּב
מִפֶּק אֲנָא דִּיּוֹא.

יט : וְאֵן אֲנָא בְּבַעֲלֹזְבוּב מִפֶּק אֲנִת דִּיּוֹא.
בְּנִיפּוֹן בְּמָנָא מִפְּקִין. מְטַל הָנָא הַנּוֹן וְהוֹן
לְכוּן דִּיּוֹא.

כ : אֵן דִין בְּצַבְעָא דֵּאֶלְהָא מִפֶּק אֲנָא דִּיּוֹא.
קִרְבַּת לֵה עֲלִיפּוֹן מִלְּפוֹתָה דֵּאֶלְהָא.

כא : אֲמַתִּי דְחַסְיָנָא כִד מִזִּין. נִשְׁר דִּרְתָּה.
בְּשִׁינָא הוּא קִנְיָנָה.

כב : אֵן דִין נִאֲתָא מִן דְּחַסִּין מְנָה. גְּזִיּוּהִי.
כִּלְה זִינָה שְׁקַל הוּא דְתַכִּיל לֵנָּא עֲלוּהִי. וּבִזְתָּה
מִפְּלֵג.

צחחא יב

כג : מִן דֵּלָא הָוָא עַמִּי. לִיקְבִּילִי הוּא. וּמִן
דֵּלָא כְּנֵשׁ עַמִּי מִבְּדֵרוּ מִבְּדֵר.

כד : רוּחָא טַנְפַתָּא מָא דְנִפְקַת מִן בְּרִנְשָׁא.
אֶזְלָא. מִתְּכַרְפָּא בְּאַתְרִתּוֹתָא דְמִיא לִית בְּהוֹן.
דְּתַבַּעָא לֵה נִיחָא. וּמָא דֵּלָא אֲשַׁכַּחַת. אָמַרָא:

אשוב לביתי אשר יצאתי ממנו.

כה : ואם היא באה ומוצאת אותו מטאטא ומסדר,

כו : אזי היא הולכת ומביאה שבע רוחות אחרות רעות ממנה, והן נכנסות ושוכנות שם; ונעשית אחריתו של האדם ההוא גרושה מראשיתו.

כז : וכאשר דבר את הדברים האלה, נשאה את קולה אשה אחת מן ההמון ואמרה לו: אשרי הבטן אשר נשא אתך והשדים אשר הניקוד!

כח : אמר לה הוא: אשרי השומעים את דבר אלהים ושומעים אותו.

כט : וכשהתקללו ההמונים, החל לומר: הדור הרע הזה אות מבקש, ואות לא ינתן לו אלא אות יונה הנביא;

ל : כי כמו שהיה יונה אות לניניוים כך יהיה גם כן האדם לדור הזה.

לא : מלכת תימן תקום במשפט עם אנשי הדור הזה ותרשיע אותם, כי באה מקצות הארץ לשלמע את חכמת שלמה; והנה נעלה משלמה כאן.

לב : אנשי נינוה יקומו במשפט עם הדור הזה וירשיעוהו, כי שבו בקריאת יונה; והנה נעלה מינוה כאן.

לג : אין איש מדליק מנורה ושם אותה במסתור או תחת סאה, אלא על פן, כדי שהנכנסים יראו את אורה.

לד : מנורת גופך היא עינך. לכן באשר עינך תמימה, גם כל גופך יאור. אבל אם תהיה רעה, גם גופך יהיה חשוך.

לה : על פן הזהר, שמא האור שבך חשך הוא.

לו : ואם כל גופך אור ואין בו שום פסח חשך — יהיה מאיר כלו, כפי שהמנורה בשלהבתה מאירה לך.

לז : כאשר דבר, בקש ממנו פרוש אחד שייסעד אצלו; והוא נכנס והסב.

לח : והפרוש, כאשר ראהו, התפלא שלא טבל תחלה לפני ארוחתו.

לט : אמר לו ישוע: כעת אתם הפרושים, את חוץ הכוס והצלחת מטהרים אתם, אך תוכם מלא גזל ורע.

מ : חסרי שכל! האם לא מי שעשה את החוץ עשה הוא גם את התוך?

מא : ברם מה שיש תנוהו לצדקה, והנה הפל טהור לכם.

מב : אבל אזי לכם פרושים! כי מעשרים אתם את המנחה והפיגם וכל ירק, ופוסחים על המשפט ועל אהבת אלהים. את אלה ראוי היה שתעשו, ואת אלה אל תעזבו.

מג : אזי לכם פרושים! כי אוהבים אתם את המושבים הראשיים בבתי הכנסת ואת ברפת השלום ברחובות.

מד : אזי לכם סופרים ופרושים, מעמידים פנים! כי אתם כמו קברים שאינם נפרים, ובני אדם מתהלכים עליהם ואינם יודעים.

מה : וענה אחד מן הסופרים ואמר לו: מורה, באמרך את אלה, גם אותנו אתה מבזה.

מו : אך הוא אמר: אזי גם לכם הסופרים! כי מעמיסים אתם על בני אדם משאות כבדים, ואתם באחת מאצבעותיכם אין אתם נוגעים במשאות.

מז : אזי לכם! כי בונים אתם את קברות

אהפוך לכייתי. אימבא דנפקת.

כה: ואן אמת. אשפחתה דחמים ומצבת.

כו: הידין אלא. דברא שבע רוחין
אחרנן דבישן מנה. ועאלן ועמרן תמן. והוא
חרתה דברנשא הו בישא מן קדמיתה.

כז: וכד הלין ממלל הו. ארימת אנתא
תדא קלה מן פנשא. ואמרת לה: טוביה
לכרסא דטענתך. ולתדיא דאינקור.

כח: אמר לה הו: טוביהון לאילין דשמעין
מלתה דאלהא ונטרין לה.

כט: וכד מתפנשין הו פנשא. שרי
למאמר: שרבתא דדא ביששא. אתא בעיא.
ואתא לא תתיקב לה אלא אתה דיונן נביא.
ל: איפנא גיר דהוא יונן אתא לנינויא.

הכנא נהוא אף ברה דאנשא לשרבתא דדא.
לא: מלפכתא דתימנא תקום בדינא עם
אנשא דשרבתא דדא ותחייב אנון. דאמת מן
עבריה דארעא דתשמע חכמתה דשלימון.
והא דיתיר מן שלימון הרפא.

לב: גברא נינויא נקומון בדינא עם
שרבתא דדא ונחייבנה. דתבו בכרוזותה
דינון. והא דיתיר מן יונן הרפא.

לג: לא אנש מנהר שרגא. וסאם לה
בכסא. או תחית סאתא. אלא לעל מן
מנרתא. דאיליו דעאלין נחון נהרה.

לד: שרגה דפגך אימיה עינך. אמתי
הכיל דעינך פשיטא. אף גלה פגך נהוא
נהיר. אן דין תהוא בישא. אף פגך נהוא
חשור.

לה: אזדאר הכיל דלמא נוהרא דך
חשוכא הו.

לו: אן דין גלה פגך נהיר ולית בה מנתא
מדם חשוכא. נהוא מנהר גלה. איך דשרגא
בדלקה מנהר לך.

לז: כד דין ממלל בעא מנה פרישא חד
דגשפתא לנתה. ועל אסתמך.

לח: הו דין פרישא כד חזיה אתדמר.
דלא לוקדם צמד מן קדם שריותה.

לט: אמר לה דין ישוע: השא אנתון
פרישא ברה דכסא ודפינכא מדפין אנתון. לגו
מנכון דין מלא חטופיא וביששא.

מ: חסירי רעינא. לא הו מן דעכד דלבר
דלגו הו עכד.

מא: ברם מדם דאית הבויה בודקתא. והא
כל מדם דכא הו לכון.

מב: אלא וי לכון פרישא. דמעסרין אנתון
נגעא ופגנא וכל יורק ועברין אנתון על דינא
ועל חובא דאלהא. הלין דין ולא הו
דמעבדון והלין לא תשבקון.

מג: וי לכון פרישא. דרחמין אנתון רש
מותבא בכנוששא ושלמא בשוקא.

מד: וי לכון ספרא ופרישא נסבי באפא.
דאימכון איך קברא דלא דיעין. ובנינשא
מהלכין עליהון ולא דיעין.

מה: וענא חד מן ספרא ואמר לה:
מלפנא. כד הלין אמר אנת. אף לן מצער
אנת.

מו: הו דין אמר: אף לכון ספרא וי.
דמטענין אנתון לבנינשא מופלא דקירתא.
ואלתון בתדא מן צבעתכון לא קרפיין אנתון
להין למופלא.

מז: וי לכון דבנין אנתון קברא דנביא.

הנביאים אשר אבותיכם הרגו אותם.

מח: יבקן מעידים אתם ורוצים אתם במעשי אבותיכם, כי הם הרגו אותם, ואתם בונים את קברותיהם.

מט: על כן גם חכמת האלהים אמרה: הנה אשלח להם נביאים ושליחים, מהם ירדפו ויהרגו.

נ: ידרש מן הדור הזה דם כל הנביאים שנשפך מאז נברא העולם.

נא: מדם הכל עד לדם זכריה אשר נהרג בין ההיכל למזבח. כן, אומר אני לכם, שיִּדְרֹש מן הדור הזה.

נב: אוי לכם סופרים! כי נטלתם את מפתחות הדעת: אתם לא נכנסתם, ואת הנכנסים מנעיתם.

נג: וכאשר אמר להם את הדברים האלה, החלו הסופרים והפרושים מתנעסים, והתרגזו ודחו את דבריו:

נד: והתנפלו לו בדרךים רבות, בחפשים לתפס דבר מפיו כדי שיוכלו להאשים אותו.

פָּרֶק יב

א: וכשהתקבלו רבבות המונים רבים, עד כי דרכו זה על זה, החל ישוע לומר לתלמידיו: ראשית השמרו לנפשכם משאור הפרושים, אשר הוא הצביעות.

ב: אין דבר מקסה שלא יתגלה, ואין נסתר שלא יידע:

ג: כי כל אשר אמרתם בחשך, באור ישמע; ומה שבחדרים לחשפתם באזנים, יכרו על הגגות.

ד: ואומר אני לכם, לידידי, אל תיראו מאלה אשר הורגים את הגוף ואחרי כן אין

להם מאומה יותר לעשות.

ה: אבל אראה לכם ממי לירא — ממי שלאחר שהוא הורג, יש לו סמכות להשליך לגיהנום. כן, אומר אני לכם, ממנו יראו.

ו: האין חמש צפרים נמכרות בשני אסרים? ואחת מהן איננה נשכחת לפני האלהים.

ז: אבל אשר לכם, אף שערות שער ראשכם כלן נמויות הן. לכן אל תיראו, כי חשובים אתם מצפרים רבות.

ח: אומר אני לכם, כל מי שיודה בי לפני בני אדם, גם בן-האדם יודה בו לפני מלאכי האלהים.

ט: אבל הכופר בי לפני בני אדם, יכפר בו לפני מלאכי האלהים.

י: וכל מי שיאמר דבר נגד בן-האדם, יסלח לו; אבל מי שאת רוח הקדש יגדף, לא יסלח לו.

יא: וכאשר יביאו אתכם לבתי כנסיות לפני ראשים ושליטים, אל תדאגו איך תשיבו או מה תאמרו;

יב: כי רוח הקדש תורה אתכם בשעה ההיא מה שראוי שתאמרו.

יג: אמר לו איש מן ההמון: מורה, אמר לאחי לחלק אתי את הירשה.

יד: אך ישוע אמר לו: בן-אדם, מי שמני עליכם לשופט ומחלק?

טו: ואמר לתלמידיו: הזהרו מכל חמדנות, כי לא בשפע הנכסים יש חיים.

טז: ואמר להם משל: איש עשיר אחד, הניכה לו אדמתו יכולים רבים.

יז: וחשב בלבו ואמר, מה אעשה, כי אין

דאבְּהִיכּוֹן קטְלוּ אָנוּ.

מח: סְהִדִין אַנתוֹן הָכִיל וְצִבִין אַנתוֹן
בְּעֵבְרָא דאבְּהִיכּוֹן. דִּהְוֹן קטְלוּ אָנוּ. וְאַתּוֹן
בְּגִין אַנתוֹן קבִּירִהוּן.

מט: מְטֹל הָנָא אָף חֲכֻמָּתָא דאַלְהָא
אַמְרַת. דִּהָא אָנָּא אַשְׁדֵּר לַהּוֹן נְבִיא וְשְׁלִיחָא.
מִנְהוֹן גִּרְדִּפוּן וְנִקְטְלוּן.

נ: נִתְחַבֵּעַ דְּמָא דְכִלְהוֹן נְבִיא דְאַתְאַשְׁדֵּר מִן
דְּאַתְבְּרִי עֲלֵמָא מִן שְׂרַבְתָּא הָדָא.

נא: מִן דְּמָה דְהָבִיל עֲדֻמָּא לְדִמָּה דִּזְכְּרִיא.
הוּ דְאַתְקֻטֵּל בִּינִי הִיפְלָא לְמַדְבָּחָא. אִין אָמַר
אָנָּא לִכּוֹן. דִּמְתַּחְבֵּעַ מִן שְׂרַבְתָּא הָדָא.

נב: וְיִ לִכּוֹן סְפָרָא. דְּשִׁקְלָתוֹן קִלְדָּא
דִּידְעָתָא. אַתּוֹן לֹא עֲלָתוֹן. וְלֵאלִילִין דְּעֲאִלִין
כְּלִיתוֹן.

נג: וְכַד הָלִץ אָמַר הָנָא לַהּוֹן. שְׂרִיו סְפָרָא
וּפְרִישָׁא מִתְבָּאֵשׁ לַהּוֹן וּמִתְחַמְתִּין הָנוּ
וּמִתְכַּסִּין מְלוּהִי.

נד: וְנִכְלִין לַהּ בְּסִיגְיָתָא כַּד בְּעִין לְמַאחַד
מִדָּם מִן פּוּמָה. דְּנִשְׁכַּחוּן נֹאכְלוֹן קִרְצוּהִי.

קפלאון יב

א: וְכַד אַתְכַּנְשׁוּ רִבּוּנָא דְכֻנְשָׁא סִיגְיָא
אַיְכָנָא דְנִדִּישׁוֹן חַד לְחַד שְׂרִי יְשׁוּעַ לְמַאמַר
לְתַלְמִידוּהִי: לִיקְדָם אֲזִדְּהָרוּ בְּנַפְשָׁכוֹן מִן
חֲמִירָא דְפְרִישָׁא. דְּאִיתּוּהִי מִסָּב בְּאַפָּא.

ב: לִית דִּין מִדָּם דְּכֻסָּא דְלֹא נִתְגָּלָא. וְלֹא
דְּמִטְשִׁי דְלֹא נִתִּידַע.

ג: כֹּל גִּיר דְּבַחְשׁוּכָּא אַמְרַתּוֹן בְּנִהֲרָא
נִשְׁתַּמְעַ. וּמִדָּם דְּבִתְנָנָא בְּאִדְנָא לְחֻשְׁתּוֹן. עַל
אַגְרָא נִתְכַּדוּ.

ד: אָמַר אָנָּא לִכּוֹן דִּין לְרַחֲמִי: לֹא תִדְחִלוֹן
מִן אִילִין דְּקֻטְלִין פִּגְרָא. וּמִן בְּתַרְכָן לִית לַהּוֹן

מִדָּם יִתִּיר לְמַעַבְדַּ.

ה: אַתּוּכִיכּוֹן דִּין מִן מִן תִּדְחִלוֹן. מִן הוּ דִּמִּן
כְּתֵר דְּקֻטֵּל. שְׁלִיט לְמַרְמִיו לְגִהְנָא. אִין אָמַר
אָנָּא לִכּוֹן. דִּמִּן הָנָא דְחִלוּ.

ו: לֹא חֲמֻשׁ צִפְרִין מִזְדַּבְּנִן בְּתִרִין אִסְרִין.
וְחֻדָּא מְנַהִין לֹא טַעֲיָא קָדָם אֱלֹהָא.

ז: דִּילְכוֹן דִּין אָף מִנָּא דְסַעְרָא דְרִשְׁכוֹן
כְּלִהִין מִנִּין אִין. לֹא הָכִיל תִּדְחִלוֹן. דִּמִּן
סִיגְיָא דְצִפְרָא מִיתִרִין אַנתוֹן.

ח: אָמַר אָנָּא לִכּוֹן דִּין: דְּכֹל דְּנוּדָא בִּי
קָדָם בְּיַנְשָׁא. אָף בְּרָה דְאַנְשָׁא נוּדָא בִּיהּ קָדָם
מִלְאַכּוּהִי דְאַלְהָא.

ט: אִינָּא דִּין דְּכַפֵּר בִּי קָדָם בְּיַנְשָׁא
נִתְכַּפֵּר בִּיהּ קָדָם מִלְאַכּוּהִי דְאַלְהָא.

י: וְכֹל דְּנֹאמַר מִלְתָּא עַל בְּרָה דְאַנְשָׁא.
נִשְׁתַּבֵּק לַהּ. מִן דְּעַל רוּחָא דִּין דְּקוּדְשָׁא נִגְדִּף.
לֹא נִשְׁתַּבֵּק לַהּ.

יא: מָא דְּמַקְרְבִין לִכּוֹן דִּין לְכַנּוּשְׁתָּא קָדָם
רִשָּׁא וְשְׁלִיטְנָא. לֹא תַּאצְפוֹן אִיכָנָא תְּפִקוֹן
רוּחָא. אִוּ מָנָא תַּאמְרוּן.

יב: רוּחָא גִיר דְּקוּדְשָׁא נִלְפָכוֹן בְּהִי
שְׁעָתָא מִדָּם דְּנָלָא דְתַאמְרוּן.

יג: אָמַר לַהּ דִּין אָנֹשׁ מִן הוּ כְּנִשָּׁא:
מִלְפָנָא אָמַר לְאַחִי פִּלְגַּ עֲמִי יִתְרוּתָא.

יד: יְשׁוּעַ דִּין אָמַר לַהּ: גִּבְרָא. מִנּוּ אִיקִּימִי
עֲלִיכּוֹן דְּיָנָא וּמִפְלָגָנָא.

טו: וְאָמַר לְתַלְמִידוּהִי: אֲזִדְּהָרוּ מִן כְּלָה
יַעֲנוּתָא. מְטֹל דְּלֹא הָנָא בְּיִתְרִיתָא דְנִכְסָא
אִית חֵיא.

צחחא טז

טז: וְאָמַר מִתְלָא לְנִתְהוֹן: גִּבְרָא חַד
עֲתִירָא אַעֲלַת לַהּ אַרְעָה עֲלֵלְתָא סִיגְיָתָא.

יז: וּמִתְחַשֵּׁב הָנָא בְּנַפְשָׁהּ וְאָמַר: מָנָא

לי היכן לאסוף את יבוליי?

יח: ואמר, זאת אעשה: אהרס את אסמי ואבנה וארחיב אותם, ואאסף שם את כל תבואתי וטובי.

יט: ואמר לנפשי: נפשי, יש לך רב טוב אשר אחסן לשנים רבות. נוחי, אכלי, שתי ותהני.

כ: אבל אמר לו האלהים: חסר שכל, כלילה הזה ידרשו את נפשך ממך, והדברים האלה אשר הכנת, למי יהיו?

כא: כך הוא מי שאוצר לו אוצרות ובאלהים איננו עשיר.

כב: ואמר לתלמידיו: על פן לכם אני אומר, אל תדאגו לנפשכם מה תאכלו, ולא לגופכם — מה תלבשו.

כג: הרי הנפש חשוכה מן המזון, והגוף מן הלבוש.

כד: התבוננו בעוזרים, שאינם זורעים ואינם קוצרים, ואין להם מחסנים ואסמים, ואלהים מכלכל אותם. כמה אפוא חשובים אתם מן העופות?!

כה: מי מכם בדאגתו יכול להוסיף על קומתו אמה אחת?

כו: ואם אף את המזער אינכם יכולים, למה דואגים אתם לשאר?

כז: התבוננו בשושנים כיצד הן גדלות: אינן צמלות ואינן טוות. אבל אומר אני לכם, שאפלו שלמה בכל הדרו לא היה לבוש כפאחת מאלה.

כח: ואם את החציר שהיום ישנו בשדה ומחר נופל לתנור, ככה מלביש האלהים — עד כמה יותר אתכם, קטני אמונה?

כט: ואתם אל תשאלו מה תאכלו ומה

תשתו, ואל תסח דעתכם על-ידי אלה:

ל: כי את כל אלה מבקשים גויי העולם. וגם לכם, אביכם יודע שדרושים לכם אלה. לא: ברם בקשו את מלכות האלהים וכל אלה יתוספו לכם.

לב: אל תירא, עדר קטן, כי רצה אביכם לתת לכם את המלכות.

לג: מכרו את רכושכם ותנו צדקה. עשו לכם ארנקים שאינם בלים, ואוצר בלתי מתדלדל בשמים. מקום שהגנב אינו קרב לשם והעש אינו משחית:

לד: כי היכן שנמצא אוצרכם, שם יהיה גם לבבכם.

לה: יהיו מתניכם חגורים ומנורותיכם דולקות.

לו: והיו דומים לאנשים המחכים לאדוניהם מתי ישוב מאולם החתונה — שבאשר יבוא וידפק, מיד יפתחו לו.

לז: אשרי העבדים ההם אשר יבוא אדוניהם וימצא אותם ערים. אמן אומר אני לכם, שיחגר מתניו, וישיב אותם ויעבר לשרת אותם.

לח: ואם באשמרת השניה או השלישית יבוא וימצאם כך, אשרי העבדים ההם.

לט: וזאת דעו: אלו ידעו בעל-הבית באיזו אשמרת יבוא הגנב, היה שוקד ולא מניח לכך שיפרץ ביתו.

מ: על פן גם אתם היו מוכנים, כי בשעה ההיא אשר אינכם מדמים יבוא בן-האדם.

מא: אמר לו שמעון פיפא: אדונינו, לנו אומר אתה את המשל הזה, או גם לכל אדם?

מב: אמר לו ישוע: מיהו אפוא סוכן-

אָעפֿד. דלית לי אַיפֿא דאָחמול עללתי.

יח: ואמר הָדא אָעפֿד. אַסתור בית קפֿסי ואַבנא ואורבֿ אַנן. ואַחמול תִּמָּן פֿלה עבורי וטבֿחי.

יט: ואמר לנפשי: נפשי. אית לכי טבֿתא סגיאָתא. דסימָן לשניא סגיאָתא. אַתתניחי ואַלולי. אַשתי. אַתפֿסמי.

כ: אָמר לה דין אַלָּהא: חסיר רַעִינא. בהנא לליא נפֿשךֿ תִּבעין לה מָךְ. וְהָלִין דִּטִּבֶּת למן נהוּן.

כא: הַכֵּנא הוּ מן דִּסָּאם לה סִמָּתא. ובאָלָּהא לֹא עתיר.

כב: ואמר לתלמידוהי: מַטל הָנא לכוֹן אָמר אָנא. לֹא תאצפון לנפֿשכוֹן מָנא תאכלון. וְלֹא לפגרכון מָנא תלבֿשון.

כג: נפֿשא גִּיר יתירא מן סִבֿרתא. ופגרא מן לבוּשא.

כד: אַתבֿקוּ בנַעבא. דלא ירעין. וְלֹא חצדין. ולית להון תִּנָּנא ובית קפֿסא. ואַלָּהא מתרסא להון. פֿמא הָכִיל אַנתון יתירין אַנתון מן פֿרִתָּתא.

כה: אינא דין מנכון פֿד יָצֵף. משפֿח למוֹספּוּ על קומתה אַמתא חָדא.

כו: אַן דין אַפֿלא ועורתא משפֿחין אַנתון. מָנא על שרפֿא יָצֵפִין אַנתון.

כז: אַתבֿקוּ בשושנא. איפֿנא רִבִּין. דלא לאַן. וְלֹא עוֹלָן. אָמר אָנא לכוֹן דין: דאָף לֹא שלימון בִּפֿלה שובֿחה אַתפֿסי אִיךְ חָדא מן הָלִין.

כח: אַן דין לעמירא דיומָנא אִיתוּהי בחקלא. ומחר נִפֿל בתנורא. אַלָּהא הַכֵּנא מלבֿש. פֿמא יתיר לכוֹן ועורי הימָנוּתא.

כט: ואַנתון לֹא תבעון מָנא תאכלון. ומָנא

תשתון. וְלֹא נפֿהא רַעִינכון בהלִין.

ל: הָלִין גִּיר פֿלהין עממא הוּ דַעֿלמא כַּעִין. אָף לכוֹן דִּין אַבוּכוֹן יַדע דַּמתבֿעין לכוֹן הָלִין.

לא: פֿרם בעוּ מלפֿותה דאַלָּהא. וְהָלִין פֿלהין מתפֿוספֿן לכוֹן.

לב: לֹא תדחל גִּזְרָא ועוֹרָא. דַּצָּבא אַבוּכוֹן דַּנָּתל לכוֹן מלפֿותא.

לג: וַכֵּנוּ קנִינכון. וְהָבוּ וְדַקְתָּ. עֲבִדוּ לכוֹן פֿיסא דלא כָּלִין. וְסִמָּתא דלא גִּיזָא בַּשְּׁמִיא.

איפֿא דגִּנָּבא לֹא קָרַב. וְסָסא לֹא מחפֿל.

לד: אַיפֿא גִּיר דִּאִיתיה סִמָּתכון. תִּמָּן נהוּא אָף לבֿכון.

לה: נהוּן אַסִּירין חַצִּיפֿון. ומגֿהִרין שַׁרְגִּיפֿון.

לו: וְהָנוּ דַּמִּין לאַנְשָׁא דַּמַּסְפִּין לַמְּרָהוֹן. דַּאֲמִיתִי נַפְנָא מן בֵּית מַשְׁתוּתָא. דַּמָּא דַּאֲתָא וְנָקַשׁ. מַחֲדָא נַפְתַּחוּן לָהּ.

לז: טוֹבִיהוֹן לעבֿדא הָנוּן. אִילִין דִּנְאָתָא מְרָהוֹן וְנִשְׁפַּח אַנּוֹן פֿד עִירִין. אָמִין אָמר אָנא לכוֹן. דַּנַּסוֹר חַצוּהי וְנַסְמָךְ אַנּוֹן. וְנַעֲבֵר נִשְׁמָשׁ אַנּוֹן.

לח: וְאֵן בַּמַּשְׁרָתָא דַּמְרִתִּין. אֹו דַּתְלָת גַּאֲתָא. נִשְׁפַּח הַכֵּנָא. טוֹבִיהוֹן לעבֿדא הָנוּן.

לט: הָדא דִּין יַעוּ. דַּאלוּ יַדע הָנָא מָרָא בֵּיתָא באַדָּא מַשְׁרָתָא אַתָּא גִּנָּבָא. מַתַּעִיר הָנָא וְלֹא שָׁבַק הָנָא דַּנְתַּפֿלשׁ בֵּיתָהּ.

מ: אָף אַנתון הָכִיל הָנוּ מַטִּיבָא. דַּבְּהִי שַׁעֲתָא דלא סִבֿרין אַנתון אַתָּא בִּרָה דַּאֲנָשָׁא.

מא: אָמר לָהּ שַׁמְעוֹן בַּאפֿא: מָרָן. לִתְּנָן אָמר אַתָּ לָהּ לַמְתָּלָא הָנָא. אֹו אָף לִתְּנָן פֿל אָנֶשׁ.

מב: אָמר לָהּ יֵשׁוּעַ: מָנוּ כִּי אִיתוּהי רַב

הָיָה.

נה : וכאשר נושבת רוח דרומית, אומרים אתם, חם יהיה — והנה.

נו : מעמיד-פנים, את פני הארץ והשמים יודעים אתם להבחין, אבל את הזמן הזה איך אינכם מבחינים?

נז : ומדוע בעצמכם אינכם שופטים אמת?

נח : כפאשר אתה הולך עם בעל-דיןך אל השליט, בעודך בדרך השתנה אתו וירפה ממך, פן יוליך אותך אל השופט, והשופט ימסר אותך לגובה, והגובה ישליך אותך לבית האסורים.

נט : ואמר אני לך, שלא תצא משם עד אשר תתן את הפרוטה האחרונה.

פרק יג

א : בעת ההיא פאו אנשים ואמרו לו על הגליליים אשר פילטוס ערב את דמם עם זבהיהם.

ב : וענה ואמר להם: סבורים אתם שהגליליים הללו היו חטאים יותר מכל הגליליים, שפך קרה להם?

ג : לא. אבל אומר אני לכם, שגם כלכם, אם לא תשובו, כך תאבדו.

ד : או השמונה-עשר ההם שנפל עליהם המגדל בשילוח והרג אותם, סבורים אתם שהיו חטאים יותר מכל האנשים הגרים בירושלים?

ה : לא. אומר אני לכם, שאם לא תשובו, כלכם כמותם תאבדו.

ו : ואמר את המשל הזה: לאיש הייתה

הבית הנאמן והחכם אשר יפקידהו אדוניו על שרותו לתת את המנה בעתו.

מג : אשרי העבד ההוא אשר יבוא אדוניו וימצאהו עושה כן.

מד : באמת אומר אני לכם, שיפקידהו על כל רכושו.

מה : אבל אם יאמר העבד ההוא בלבו, אדוני מאחר לבוא, ויתחיל להפנות את העבדים ואת השפחות של אדוניו, ויתחיל לאכל ולשתות ולהשתכר,

מו : יבוא אדוני העבד ההוא ביום שאינו מדמה ובשעה שאינו יודע, וישפף אותו וישים חלקו עם אלה שאינם מאמינים.

מז : והעבד אשר יודע את רצון אדוניו ולא הכין לו כרצונו, יכה רבות.

מח : אבל זה שאינו יודע ועושה את אשר שוה מכות, יכה מכות מעטות: כי כל מי שנתן לו הרבה, הרבה ידרש ממנו; ולמי שנמסר הרבה, יותר ידרשו מידו.

מט : אש באתי להטיל בארץ, ורוצה אני והלואי וכבר הצתה.

נ : וטבילה יש לי להטבל, והרבה אסבל עד אשר תשלם.

נא : סבורים אתם כי שלוח באתי להטיל בארץ? אומר אני לכם, שלא — אלא מחלוקות:

נב : כי מעתה יהיו חמשה בבית אחד נחלקים, שלושה על שנים ושנים על שלושה:

נג : כי אב יהיה חלוק על בנו ובן על אביו, אם על בתה ובת על אמה, חמות על בלחה וכלה על חמותה.

נד : ואמר להמונים: כראותכם ענן עולה ממערב, מיד אתם אומרים, גשם בא; וכך

נה: וְמָא דְנִשְׁבָּא מִימְנָא. אָמְרִין אַנְתּוֹן:
חֻמָּא הוּא. וְהוּא.

נו: נְסִיבִי בִּאֲפָא. פִּרְצוּפָא דֶּאֱרֵעָא וְדִשְׁמִיָּא
יְדַעִין אַנְתּוֹן דִּתְפָּרְשׁוּן. וּבְנָא דִין הָנָא אִיפְנָא
לֹא פִרְשִׁין אַנְתּוֹן.

נז: לְמִנָּא דִין מִן נִפְשִׁכוֹן לֹא דִינִין אַנְתּוֹן
קוּשְׁתָּא.

נח: מָא גִיר דֶּאֱזֹל אֲנִית עִם בַּעֲלִידִינְךָ לִנְת
אֶרְפּוֹנָא. עַד בִּאוּרְחָא אֲנִית הֵב תִּאגִּוּרְתָּא
וְתִתְפָּרֵק מִנָּה. דִּלְמָא נִיבְלָךְ לִנְת דִּינָא. וְדִינָא
וְשִׁלְמָךְ לִנְבָּא. וּבְנָא גִירְמִיךָ בֵּית אֶסִּירָא.
נט: וְאָמַר אָנָּא לָךְ: דִּלְא תִפּוֹק מִן תַּמָּן.
עֲדָמָא דִּתְתַּל שְׁמוֹנָא אַתְרָא.

קפלאון יג

א: בְּהוּ דִין וּבְנָא: אֲתֹר אֲנִשִּׁין אָמְרוּ לָהּ
עַל גִּלְיָא הֲנוֹן דִּפִּילְטוֹס חֵלֶט דְּמַהוֹן עִם
דְּבַחִיהוֹן.

ב: וְעָנָא יִשׁוּעַ וְאָמַר לַהּ: סְבִרִין אַנְתּוֹן
דִּהֲנוֹן גִּלְיָא חֲטִיין הָנוּ יִתִּיר מִן פִּלְהוֹן
גִּלְיָא. דִּהֲכָנָא הָנָא אָנוֹן.

ג: לֹא. אָמַר אָנָּא לָכוֹן דִּין: דֶּאָךְ פִּלְכוֹן אֵן
לֹא תִתּוּבִין. הֲכָנָא תִאבְדּוּן.

ד: אֹו הֲנוֹן תִּמְנַתְעֶסְר. דִּנְפִל עֲלִיהוֹן
מִגְדֵּלָא בְּשִׁילוּחָא וְקָטַל אָנוֹן. סְבִרִין אַנְתּוֹן
דִּחֲטִיין הָנוּ יִתִּיר מִן פִּלְהוֹן בְּנִינְשָׁא דְעִמְרִין
בִּאוּרְשִׁלִּם.

ה: לֹא. אָמַר אָנָּא לָכוֹן: דֶּאָן לֹא תִתּוּבִין.
פִּלְכוֹן אֲכַנְתּוּן תִּאבְדּוּן.

ו: וְאָמַר מִתְּלָא הָנָא. תַּמָּא אִית הָנוּת לֹאנְשָׁ
דִּנְצִיבָא בְּכִרְמָה. וְאֲתָא בְּעָא כְּה פֶּאֲרָא. וְלֹא
אֲשַׁכַּח.

בֵּיתָא מִהִימְנָא חֲפִיקָא. דִּנְקִימִיּוּהִי מִרָה עַל
תִּשְׁמִשְׁתָּהּ דִּנְתַּל פִּרְסָא בּוּבִנָה.

מג: טוּבִיּוּהִי לָהּ עֲבָדָא. דִּנֵּאֲתָא מִרָה
נִשְׁכַּחִיּוּהִי דְעֲבַד הֲכָנָא.

מד: שְׂרִירָאִית אָמַר אָנָּא לָכוֹן. דִּנְקִימִיּוּהִי
עַל פִּלָּה קִנְיָנָה.

מה: אֵן דִין נֵאמַר עֲבָדָא הוּ בִלְבָּה: דְּמָרִי
מִוֹחַר לְמֵאֲתָא. וְנִשְׂרָא לְמִמְחָא לְעֲבָדָא
וְלֹא־מִתְּתָא דְמִרָה. וְנִשְׂרָא לְמַלְעֵס וְלִמְשַׁתָּא
וְלִמְרָנָא.

מו: נֵאֲתָא מִרָה דְעֲבָדָא הוּ בְיוֹמָא דִּלָּא
סִכְר. וְכִשְׁעָתָא דִּלָּא יָדַע. וְנִפְלָגִיּוּהִי. וְנִסִּים
מִנְתָּה עִם הֲנוֹן דִּלָּא מִהִימְנִין.

מז: עֲבָדָא דִין אִינָא דִידַע צִבְיָנָא דְמִרָה.
וְלֹא טִיב לָהּ אִיךְ צִבְיָנָה. נְבִלַע סְגִיאֲתָא.

מח: הוּ דִין דִּלָּא יָדַע וְעֲבַד מִדָּם דִּשְׁוֹא
לְמִחוּתָא. נְבִלַע מִחוּתָא וְעוּרִיתָא. פִּל גִּיר
דִּאֲתִיָּהֵב לָהּ סְגִי. סְגִי נִתְחַבֵּעַ מִנָּה. וְלָהּ
דִּאֲתַנְעֵל לָהּ סְגִי. יִתִּירָאִית נִתְבַּעוֹן בִּאֲיִדָה.

מט: נוֹרָא אֲתִית דֶּאֱרֵמָא בֶּאֱרֵעָא. וְצִבָּא
אָנָּא אֵלוּ מִן פִּדּוּ חֲבַת.

נ: וְמַעֲמוּדִיתָא אִית לִי דֶּאֱעֵמַד. וְסְגִי אֵלִיךְ
אָנָּא עֲדָמָא דִּתִּשְׁתַּמְלָא.

נא: סְבִרִין אַנְתּוֹן דִּשִׁינָא אֲתִית דֶּאֱרֵמָא
בֶּאֱרֵעָא. אָמַר אָנָּא לָכוֹן: דִּלָּא. אֵלָא פִּלְגוּתָא.

נב: מִן הָשָׂא גִיר נִהוּן חֲמִשָּׁא בְּבִיתָא חַד.
דִּפְלִיגִין תִּלְתָּא עַל תִּרִין. וְתִרִין עַל תִּלְתָּא.

נג: נִתְפִּלַּג גִּיר אָבָא עַל בְּרָה. וּבְרָא עַל
אֲבוּהִי. אָמַר עַל בְּרָתָהּ. וּבְרָתָא עַל אָמָה.
חֲמָתָא עַל פִּלְתָּהּ. וְכִלְתָּא עַל חֲמָתָהּ.

נד: וְאָמַר לְכִנְשָׁא: מָא דִּחְזִיּוּתוֹן עָנָנָא
דִּנְחָתָא מִן מַעְרָבָא. מִחוּדָא אָמְרִין אַנְתּוֹן:
מִטְרָא אָתָּא. וְהוּא הֲכָנָא.

תאנה נטועה בכרמו; ובא לחפש בה פרי, ולא מצא.

ז: ואמר לכורם: הנה שלוש שנים אני בא ומחפש פרי בתאנה הזאת, ואינני מוצא. כרת אותה; למה שתקלקל את האדמה?

ח: אמר לו הכורם: אדוני, הנח לה גם השנה הזאת, עד שאטפל בה ואזבל אותה.

ט: אולי תעשה פרי; ואם לאו, בשנה הבאה תכרת אותה.

י: באשר למד ישוע בשבת באחד מבתי הכנסת,

יא: היתה שם אשה אשר היתה לה רוח חלי שמונה-עשרה שנה; וכפופה היתה ולא יכלה להודקף כלל.

יב: ראה אותה ישוע, וקרא לה ואמר לה: אשה, שחררת מחלך.

יג: ושם את ידו עליה, ומיד הודקפה ושבתה את האלהים.

יד: ענה רב בית הכנסת, בהתרגזו על שישוע רפא בשבת, ואמר לקהל: ששה ימים הם אשר ראוי לעבד בהם; בהם בואו והרפאו, ולא ביום השבת.

טו: אך ישוע ענה ואמר לו: צבוע, האין כל אחד מכם מתיר בשבת את שורו או את חמורו מן האבוס והולך להשקותו?

טז: וזו אשר בת אברהם היא והמקטרג ככל אותה — הנה שמונה-עשרה שנה, האם לא מן הראוי שתתר מן הכבל הזה ביום השבת?

יז: וכאשר אמר את הדברים האלה, התבישו כל אלה שקמו נגדו; וכל העם שמח על כל הנפלאות שנעשו על-ידו.

יח: אמר ישוע: למה דומה מלכות

האלהים? ולמה אדמה אותה?

יט: דומה היא לגרגיר חרדל אשר לקחו איש והטילו בגנו, וצמח והיה לעץ גדול, ועוף השמים קנן בענפיו.

כ: שוב אמר ישוע: למה אדמה את מלכות האלהים?

כא: דומה היא לשאור שלקחה אשה וטמנה אותו בשלש סאים קמח, עד שהחמיץ כלו.

כב: והוא עבר בכפרים ובכפרים בשהוא מלמד והולך לירושלים.

כג: שאל אותו איש: האם מעטים הם הנושעים?

כד: וישוע אמר להם: התאמצו להכנס בשער הצר, כי אומר אני לכם, רבים יבקשו להכנס ולא יוכלו.

כה: מן השעה שיקום בעל-הבית ויסגר את השער, תעמדו בחוץ ותדפקו על השער ותתחילו לומר, אדונינו, פתח לנו. ויענה הוא ויאמר לכם, אומר אני לכם, שאינני יודע מאין אתם.

כו: ותתחילו לומר, לפניהך אכלנו ושתינו, וברחובותינו למדת.

כז: ויאמר לכם, אינני יודע מאין אתם; סורו ממני, פועלי און.

כח: שם יהיה בכי וחרוק שנים, כשתראו את אברהם ואת יצחק ואת יעקב ואת כל הנביאים במלכות האלהים, אך אתם תהיו מגרשים החוצה.

כט: ויבואו ממזרח וממערב ומדרום ומצפון ויסבו במלכות האלהים.

ל: והנה יש אחרונים שיהיו ראשונים, ויש ראשונים שיהיו אחרונים.

זב: ארמיה בגנתה. ורכת והנות אילנא רבא.
יפרחתא דשמא אקנת בסופיה.

כ: טוב אמר ישוע: למנא ארמיה
למלכותא דאלהא.

כא: דמא לחמירא הו דנסבת אנתתא.
טמרת בקמחא דחלת סאין. עדמא דכלה
חמע.

כב: ורדא הווא בקורא ובמדינתא בד
מלך. ואזל לאורשלם.

כג: שאלה דין אנש: דאן זעורין אנון
אילין דחאין.

כד: ישוע דין אמר להון: אתפתשו למעל
בטרעא אליצא. אמר אנא לכו גיר: דסגיא
נבעון למעל. ולא נשכחון.

כה: מן שעטא דנקום מרא בינא וגאחוד
תרעא. ותהוון קימין לבר ונקשין בטרעא
ותשרון למאמר: מרן מרן. פתח לן. ונענא הו
וגאמר לכו אמר אנא לכו: דלא גדע אנא
לכו אימבא אנתון.

כו: ותשרון למאמר: קדמך אכלן
ואשתין. ובשוקין אלפת.

כז: וגאמר לכו: לא גדע אנא לכו.
אימבא אנתון. פרקו לכו מני פלחי שוקרא.

כח: תמן נהוא בכיא וחורק שגא. בד
תחזון לאבריהם ולאיסחק ולעקוב ולכלהון
נביא במלכותא דאלהא. אנתון דין תהוון
מפקין לבר.

כט: וגאחון מן מדנחא ומן מערבא ומן
תימנא ומן גרבא. ונסתמפון במלכותא
דאלהא.

ל: והא אית אחריא דנהוון קדמא. ואית
קדמא דנהוון אחריא.

ז: ואמר לפלחא: הא חלת שנין אתא אנא
בעא פארא בתמא דרא. ולא משבח אנא.
פסוקיה. למנא מבטלא ארעא.

ח: אמר לה פלחא: מרי. שבוקיה אף דרא
שנתא. עד אפלחיה ואזבליה.

ט: ואן עבדת פארא. ואן לא למנחי
תפסקיה.

צחחא יד

י: בד דין מלך ישוע בשבתא. בחדא מן
פנושתא.

יא: אית הנות תמן אנתתא דאית הווא לה
רוחא דכורחנא שנין תמנעסרא. וכפיא הנות.
ולא משכחא הנות דתחפשט לגמר.

יב: חזה דין ישוע. וקרה ואמר לה:
אנתתא. שריתי מן פורהנכי.

יג: וסם אידה צליה. ומחדא אתפשט.
ושבתח לאלהא.

יד: ענא דין רב פנושתא בד מתחמת. על
דאסי בשבתא ישוע. ואמר לכנשא: שתא
אנון יומין דבהון ולא למפלח. בהון הניתון
אחין מתאסין. ולא ביומא דשבתא.

טו: ישוע דין ענא ואמר לה: נסב באפא.
חד חד מנכון בשבתא לא שרא תורה או
חמרה מן אוריא. ואזל משקא.

טז: דרא דין דברתה הי דאברהם. ואסרה
אכלקורצא הא תמנעסרא שנין. לא ולא הווא
דתשתרא מן הנא אסוריא ביומא דשבתא.

יז: וכד הלין אמר הווא. בהתין הווא פלהון
אילין דקימין הווא לקובלה. וכלה עמא דרא
הווא בכלהין תמיהתא דהוון הני באידה.

יח: אמר הווא דין ישוע: למנא דמא
מלכותא דאלהא. ולמנא ארמיה.

יט: דמא לפרדתא דחרדלא. הי דנסב.

לא : באותו יום נגשו כמה מן הפרושים ואמרו לו: צא ולך לך מכאן, כי הורדוס רוצה להרגך.

לב : אמר להם ישוע: לכו אמרו לשועל הנה, הנה מגרש אני שדים ופועל רפואות היום ומחר, וביום השלישי אשלים.

לג : ברם עלי לפעל היום ומחר, וביום שלאחר מכן אלה, כי אי אפשר שנביא יאבד מחוץ לירושלים.

לד : ירושלים, ירושלים, הורגת הנביאים ורוממת השלוחים אליה, כמה פעמים רציתי לקבץ את בניך פתרנגולת המקבצת את אפרוחיה תחת כנפיה — ולא רציתם!

לה : הנה ביתכם יעזב לכם חרב; כי אומר אני לכם, שלא תראוני עד אשר תאמרו, ברוך הבא בשם יהוה.

פרק יד

א. וכאשר נכנס לבית של אחד מראשי הפרושים לאכל לחם ביום השבת, הם השגיחו עליו.

ב : והנה איש אחד תפוח-מים לפניו.

ג : וענה ישוע ואמר לסופרים ולפרושים: האם מתר לרפא בשבת?

ד : אך הם שתקו. והחזיקו הוא ורפא ושלחו.

ה : ואמר להם: מי מכם אשר יפל בנו או שורו לבור ביום השבת, ולא מיד ימשוך וינעלה אותו?

ו : ולא יכלו לתת לו תשובה על זאת.
ז : ואמר משל לאלה שהזמנו לשם, כי ראה אותם בותרים מקומות במושבים הראשיים:

ח : כאשר אתה מזמן על-ידי איש לאולם החתונה, אל תלך ותסב במושב הראש, שמא יזמן לשם איש נכבד ממך.

ט : ויבוא מי שקרא לך ולו, ויאמר לך, תן את המקום לזה; ותבוש בקומך ובקחתך את המקום האחרון;

י : אלא כאשר הזמנת, לך והסב באחרון, שכאשר יבוא זה שקרא לך, יאמר לך, ידידי, עלה למעלה והסב, ויהיה לך כבוד לפני כל המסבים אתך;

יא : כי כל אשר ירומם את עצמו ישפיל, וכל אשר ישפיל את עצמו ירומם.

יב : ואמר גם לזה אשר קרא לו: כאשר אתה עורך ארוחה או סעודה, אל תקרא לידידיך, אף לא לאחיך או לקרוביך, ולא לשכניך העשירים, שמא גם הם יקראו לך ויהיה לך הגמול הזה;

יג : אלא כאשר אתה עורך מסבה קרא לעניים, לבעלי-המום, לפסחים, לעורים.
יד : ואשריך שאין להם לגמל לך, כי גמולך יהיה בתקומת הצדיקים.

טו : כאשר שמע אחד מן המסבים את הדברים האלה, אמר לו: אשרי מי שיאכל לחם במלכות האלהים.

טז : אמר לו ישוע: איש אחד ערך סעודה גדולה וקרא לרבים.

יז : ושלח את עבדו בצעת הסעודה, לומר לקרואים, הנה הכל מוכן לכם; בואו.

ו: ולא אשפחו למתל לה פתגמא על הדא.
ז: ואמר הוּא מתלא לנות הנון דמזמנין
תמן. על דהוא הוּא להון דמגנין דופכתא דרש
סמכא.

ח: אַמתי דמודמן אנת מן אנש לבית
משתותא. לא תאול תסתמך לך ברש סמכא.
דלמא נהוא מוזמן תמן אנש דמזקר מנך.

ט: וגאחא הוּ מן דלך ולה קרא. וגאמר
לך: דהב דופכתא להנא. ותבהת. בד קאם אנת
ואחד אנת דופכתא אחריפא.

י: אלא מא דאודמנת. זל אסתמך לך
בחרתא. דמא דאָתא הוּ דקרך. גאמר לך:
רחמי. אתעלא לעל ואסתמך. ותהוא לך
תשבוחתא קדם פלהון דסמיכין עמך.

יא: מטל דכל דגרים נפשה. נתמכך. וכל
דנמך נפשה. נתתרים.

יב: אמר דין אף להו דקריהי: מא דעבד
אנת שריתא או חשמייתא. לא תהוא קרא
רחמיך. אפלא אחיך. או אחיגך. ולא שבכיך
עתידיא. דלמא אף הנון נקרוך. ונהוא לך
פורענא הנא.

יג: אלא מא דעבד אנת קופלא. קרי
למספנא סגיפא חגיפא סמיא.

יד: וטוביך. דלית להון דנפרעונך. נהוא
גיר פורענך בקמא דודיקא.

טו: בד שמע דין חד מן הנון. דסמיכין
הלין. אמר לה: טובוהי למן דנאכול לחמא
במלכותה דאלהא.

טז: אמר לה ישוע: גברא חד עבד
חשמייתא רבתא. וקרא לסגיפא.

יז: ושרד עברה בעדנא דחשמייתא.
דגאמר לאילין דקרין: הא כל מדם מטיב
לכון. מו.

לא: ביה ביה יומא קרבו אנשא מן
פרישא. ואמרין לה: פוק זל לך מכא. מטל
דהרודס צבא למקטלך.

לב: אמר להון ישוע: זלו אמרו לתעלא
הנא. דהא מפך אנא שאדא ואסותא עבד אנא
יומנא ומחר. וליומא דתלתא משתמלא אנא.
לג: ברם גלא לי דיומנא ומחר אסעור
וליומא אחרנא זול. מטל דלא משכחא
דנביא גאבד לבר מן אורשלם.

לד: אורשלם אורשלם. קטלת נביא
ורגמת לאילין דשליחין לנתה. פמא ובנין
צבית למכנשו בניפי איך פרוגולתא דכנשא
פרוגיה תחית גפיה ולא צביתון.

לה: הא משתבק לכון פיתכון חרבא. אמר
אנא לכון גיר דלא תחזונני עדמא דתאמרון:
ברוך הוּ דאָתא בשמה דמריא.

קפלאון יד

א: וְהוּא דכד על לביתא דחד מן רשא
דפרישא דנאכול לחמא ביומא דשבחא. והנון
נטרין הוּו לה.

ב: והא גברא חד דכניש הוּא מיא. אית
הוּא קדמוהי.

ג: ונענא ישוע. ואמר לספרא ולפרישא:
דאן שליט בשבחא למאסיו.

ד: הנון דין שתקו. ואחדה הוּ. ואסיה
ושריהי.

ה: ואמר להון: מנו מנכון דנפל ברה או
תורה בברא ביומא דשבחא. ולא מחדא דלא
מסק לה.

יח : והחלו כלם כְּאַחַד לְהִתְנַצֵּל. אָמַר לוֹ הֶרְאֵשׁוּנִי, שְׂדֵה קִנִּיתִי, וְנֶאֱלֶץ אֲנִי לְצִאת לְרֵאוֹתוֹ. מִבְּקֵשׁ אֲנִי מִמֶּךָ, סֶלַח לִי עַל שֶׁנִּמְנָע אֲנִי.

יט : אַחֵר אָמַר, חֲמֹשֶׁה צִמְדֵי שְׁנָרִים קִנִּיתִי, וְהוֹלֵךְ אֲנִי לְבָחוֹן אוֹתָם. מִבְּקֵשׁ אֲנִי מִמֶּךָ, סֶלַח לִי עַל שֶׁנִּמְנָע אֲנִי.

כ : אַחֵר אָמַר, אִשָּׁה נִשְׁאֵתִי, וְעַל כֵּן אֵינֶנִּי יָכוֹל לְבֹא.

כא : וְכֹא הָעֶבֶד הַהוּא וְאָמַר לְאֹדוֹנָיו אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. אֲזִי רָגַז בְּעַל הַבֵּית וְאָמַר לְעַבְדִּי, צֵא מֵהָרָא לְרַחוּבוֹת הָעִיר וְחִיצוֹתֶיהָ, וְהִכְנֵס לְכָאן אֶת הָעֲנָיִים וְאֶת הַחוֹלִים וְאֶת הַפְּסָחִים וְאֶת הָעוֹרִים.

כב : וְאָמַר הָעֶבֶד, אֹדוֹנִי, כִּפִּי שְׁצִוִיתָ נַעֲשֶׂה וְעוֹד יֵשׁ מְקוֹם.

כג : וְאָמַר הָאֹדוֹן לְעַבְדִּי, צֵא אֶל הַדְּרָכִים וְאֶל בֵּין הַגְּדֵרוֹת, וְהֶאֱזֵן בָּהֶם לְהִכְנֵס כְּדִי שִׁתְּמַלֵּא בֵּיתִי;

כד : כִּי אָמַר אֲנִי לָכֶם, אֵף אֶחָד מֵאוֹתָם הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּקְרְאוּ לֹא יִטְעַם מִסֵּעוֹדִיתִי.

כה : וּכְאֲשֶׁר הָלְכוּ אִתּוֹ הַמּוֹנִים רַבִּים, פָּנָה וְאָמַר לָהֶם:

כו : מִי שָׁבָא אֵלַי וְאֵינִי שׁוֹנֵא אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ, וְאֶת אָחִיו וְאֶת אֲחִיוֹתָיו, וְאֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת בְּנָיו וְאֶף אֶת עַצְמוֹ — אֵינִי יָכוֹל לְהִיּוֹת תַּלְמִיד לִי.

כז : וּמִי שֶׁאֵינִי לוֹקֵחַ אֶת צִלְבוֹ וְכֹא אַחֲרָי, אֵינִי יָכוֹל לְהִיּוֹת תַּלְמִיד לִי;

כח : כִּי מִי מִכֶּם שְׂרוּצָה לְבָנוֹת מַגְדָּל אֵינִי יוֹשֵׁב תְּהִלָּה וּמַחֲשָׁב אֶת הוֹצָאוֹתָיו, אִם יֵשׁ לוֹ לְהַשְׁלִימוֹ?

כט : פֶּן אַחֲרֵי שְׁנֵינִת אֶת הִסּוֹד וְלֹא יוֹכֵל

לְהַשְׁלִים, כָּל הָרֹאִים יִלְעָגוּ לוֹ ל : וַיֹּאמְרוּ, הָאִישׁ הַזֶּה הִתְחִיל לְבָנוֹת וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְהַשְׁלִים.

לא : אוּ מִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ שֶׁהוֹלֵךְ לִקְרֹב לְהִלָּחֵם עִם מֶלֶךְ כְּמוֹהוּ, וַאֲיֵנוּ שׁוֹקֵל תְּחִלָּה אִם הוּא יָכוֹל בַּעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים לְצִאת לְקִרְאָת הַבָּא עָלָיו בַּעֲשָׂרִים אֲלָף?

לב : וְאִם לֹא, בְּעוֹדָנוּ רְחוּק מִמֶּנּוּ, הוּא שׁוֹלַח שְׁלִיחִים וּמִבְּקֵשׁ שְׁלוֹם.

לג : כִּכָּה כָּל אִישׁ מִכֶּם שֶׁאֵינִי עוֹזֵב אֶת כָּל רְכוּשׁוֹ, אֵינִי יָכוֹל לְהִיּוֹת לִי תַּלְמִיד.

לד : טוֹב הוּא הַמֶּלֶךְ, אֵף אִם גַּם הַמֶּלֶךְ יַעֲשֶׂה תְּפִלָּה, בְּמָה יִמְלֹךְ?

לה : אֵין הוּא מוֹעִיל לֹא לְאֹדְמָה וְלֹא לְדָמָן; הַחוּצָה מְשַׁלְּכִים אוֹתוֹ. מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֲזִנִּים לְשִׁמְעַ, יִשְׁמַע.

פֶּרֶק טו

א . הִתְקַרְבוּ אֵלָיו מוֹכְסִים וְחֹטְאִים כְּדִי לְשַׁמַּע אוֹתוֹ.

ב : וְהַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוֹשִׁים רָטְנוּ וְאָמְרוּ: זֶה אֶת הַחֹטְאִים מְקַבֵּל וְאוֹכֵל אִתָּם.

ג : וְאָמַר לָהֶם יִשׁוּעַ אֶת הַמֶּשֶׁל הַזֶּה:

ד : מִי מִכֶּם הָאִישׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ מֵאָה כִּכָּשִׁים, וְאִם יֵאבֹד אֶחָד מֵהֶם, לֹא יַעֲזֹב אֶת הַתְּשָׁעִים וְתִשְׁעָה בַּמִּדְבָּר וַיִּלָּךְ לְחַפֵּשׂ אֶת הַהוּא שֶׁאֵבֹד — עַד אֲשֶׁר יִמְצָאָהוּ?

ה : וּכְאֲשֶׁר מְצָא אוֹתוֹ, הוּא שֹׂמֵחַ וְנוֹטֵל אוֹתוֹ עַל כַּתְּפָיו,

ל : ואמרין: דהנא גברא שרי למבנא. ולא
אשכח למשלמו.

לא : או מנו מלכא דאזל לקרבא
למתפתשו עם מלכא חברה. ולא לוקדם
מתרעא. דאן משכח בעסרא אלפין למארע
להו דאחא עלוהי בעסרין אלפין.

לב : ואן דין לא עד הו רחיק מנה. משדר
אחרא ובעא על שלמא.

לג : הכנא כל אנש מנכון דלא שבק פלה
קנינה. לא משכח דנהנא לי תלמידא.

לד : שפירא חי מלחא. אן דין אף מלחא
תפסה. במנא תתמלח.

לה : לא לארעא ולא לזבלא אזלא. לבר
שדין לה. מן דאית לה אדנא דנשמע. נשמע.

קפלאון טו

א : מתקרבין הנו דין לנתה מכסא וחטיא
דנשמעוניהי.

ב : וספרא ופרישא רטנין הנו ואמרין:
הנא לחטיא מקבל. ואכל עמהון.

ג : ואמר להון ישוע מתלא הנא:

ד : מנו מנכון גברא דאית לה מאא ערבין.
ואן גאבד חד מנהון. לא שבק תשעין ותשעא
בדברא. ואזל בעא להו באבד עדמא
דנשפתייהי.

ה : ומא דאשכחה חדא. ושקל לה על
פתפתיה.

יח : ושריו מן חד פלהון למשתאלו. אמר
לה קדמא. קריתא ובנת. ואליץ אנא דאפוק
אחיה. בעא אנא מנך שבוקיני דמשתאל
אנא.

יט : אחרנא אמר: חמשא זוגין פורא
ובנת. ואזל אנא דאבקא אנון. בעא אנא מנך
שבוקיני דמשתאל אנא.

צחחא טו

כ : אחרנא אמר: אלתתא נסבת. מטל
הרא לא משכח אנא דאתא.

כא : ואחא הו עבדא ואמר למרה הלין.
הידין רגז מרא ביתא. ואמר לעבדה: פוק
בעגל לשוקא ולברייתא דמדינתא. ואעל לכא.
למסנא ולמכאבא ולמחגרא ולעורא.

כב : ואמר עבדא: מרי. הנו איך דפקדת.
ותוב אית אתרא.

כג : ואמר מרא לעבדה: פוק לאורחתא
ולבית סגא. ואלוץ דנעלון. דנתמלא ביתי.

כד : אמר אנא לכוון גיר. דחד מן הנון
אנשא דקריין הנו לא נטעמון מן חשמיית.

כה : וכד אזלין הנו עמה פנשא סגיאא.
אתפני ואמר להון:

כו : מן דאתא לנתי ולא סנא לאבוהי.
ולאמה. ולאחיה. ולאחנתה. ולאנתתה.
ולבנוהי. ואף לגפשה. תלמידא לא משכח
דנהנא לי.

כז : ומן דלא שקל צליבה ואחא בתרי.
תלמידא לא משכח דנהנא לי.

כח : מנו גיר מנכון דצבא דנבנא מגדלא.
ולא לוקדם יתב חשב נפקתה. אן אית לה
למשלמותה.

כט : דלא כד נסים שתאסתא ולא נשכח
למשלמו. כל דחזין נהון מבזחין בה.

בשפּע, ואני פּאן גווע פּרעבונג!

יח: אַקום ואלף אל אַבי ואמר לו, אַבי, חטאתי כּלפּי שמים ולפּניך.

יט: ואינני ראוי עוד להקרא בּנך. עשני כּאחד משכיריך.

כ: וקם ובא אל אַביו; ובעודו רחוק, ראהו אַביו ורחם עליו, ורץ ונפל על צואריו ונשקו.

כא: ואמר לו בנו, אַבי, חטאתי כּלפּי שמים ולפּניך, ואינני ראוי להקרא בּנך.

כב: אַמר אַביו לעבדיו, הוציאו את הגלימה הנאה ביותר והלבישוהו, ושימו טבעת על ידו והנעילוהו נעלים.

כג: והביאו ושחטו את השור המפסס, ונאכל ונשמח;

כד: פי בני זה היה מת והנהו חי, והיה אבוד — ונמצא. והם החלו לשמח.

כה: אַבל בנו הגדול היה בשדה; וכאשר בא והתקרב אל הבית, שמע קול זמרת רבים.

כו: וקרא לאחד הנערים ושאל אותו מה זה.

כז: אַמר לו, אחיך בא, ואביך שחט את השור המפסס על שקבל אותו בריא.

כח: והתרגז ולא רצה להכנס, ויצא אַביו והפציר בו;

כט: אַף הוא אַמר לאַביו, הנה פמה שנים עובד אני בשרותך ומעולם לא עברתי על מצותך, ומעולם לא נתת לי גדי כּדי שאשמח עם ידידי.

ל: אַבל לבנך זה, אחרי שבזבז את רכושך עם זונות ובא, שחטת לו את השור המפסס.

לא: אַמר לו אַביו, בני, אתה תמיד עמדי, וכל אשר לי שלך הוא.

ו: ובא לביתו וקורא לדידיו ולשכניו ואומר להם, שמחו אתי, פי מצאתי את הכבש שלי שהיה אבוד.

ז: ואמר אני לכם, שפך תהיה שמחה בשמים על חוטא אחד אשר שב — יותר מאשר על תשעים ותשעה צדיקים שלא נחוצה להם תשובה.

ח: או איזוהי האשה שיש לה עשרה זווים ותאבד אחד מהם, ולא תדליק מנורה ותטאטא את הבית ותחפש אותו בחריצות עד אשר תמצאהו?

ט: וכאשר מצאה אותו, היא קוראת לדידותיה ולשכנותיה ואומרת להן, שמחנה אתי, פי מצאתי את זווי אשר היה אבוד.

י: ואמר אני לכם, שפך תהיה שמחה לפגי מלאכי האלהים על חוטא אחד אשר שב. יא: ועוד אַמר להם ישוע: לאיש אחד היו שני בנים;

יב: ואמר לו בנו הצעיר, אַבי, תן לי את החלק המגיע לי מביתך. והוא חלק להם את רכושו.

יג: ואחרי ימים מעטים אסף בנו הצעיר את כל אשר הגיע לו, והלך לארץ רחוקה ושם בזבז את רכושו כשהוא חי בהוללות.

יד: וכאשר פלה את כל אשר היה לו, היה רעב גדול בארץ ההיא, והוא החל לחסר.

טו: והלך ונספח לאחד מבני העיר של הארץ ההיא, והלה שלח אותו לשדה לרעות חזירים.

טז: והשתוקק למלא את בטנו מן החרובים שאכלו החזירים, ואיש לא נתן לו.

יז: וכאשר שב אל עצמו, אַמר: פמה שכירים יש פּעת בבית אַבי אשר לחם להם

ו: ואתא לבימא. וקרא לרחמוהי ולשבכוהי. ואמר להון: חדו עמי דאשכחת ערבי דאפיד הונא.

ז: אמר אנא לכון: דהכנא תהנא חדוהא בשמיא על חד חטיא דתאב או על תשעין ותשעא ודיקין דלא מתפעיא להון תיבוהא.

ח: או איךא הי אלתתא דאית לה עסרא זוזין. ותופד חד מנהון. ולא מנהרא שרגא וחמא בימא. ובעיא לה בטילאית עדמא דתשכחיוהי.

ט: ומא דאשכחתה. קריא לרחמיה ולשבכתה ואמרא להין: חדדין עמי דאשכחת זוזי דאפיד הונא.

י: אמר אנא לכון: דהכנא תהנא חדוהא קדם מלאכוהי דאלהא על חד חטיא דתאב. יא: ואמר הונא להון תוב ישוע: לגברא חד אית הונא לה בניא תרין.

יב: ואמר לה ברה זעורא: אבי. הב לי פלגותא דמטיא לי מן ביתך. ופלג להון קניגה.

יג: ומן במר יומתא קליל פגש הו ברה זעורא כל מדם דמטיהי. ואול לאתרא רחיקא. ותמן בדר קניגה פד תיא פרחאית. יד: וכד גמר פל מדם דאית הונא לה. הונא כפנא רפא באתרא הו. ושרי חסר לה.

טו: ואול נקף לה לחד מן בני מדינתא דאתרא הו. והו שדרה לקריתא למרעא חזירא.

טז: ומתרגג הונא לממלא כרסה מן חרובא הנון דאכלין הנו חזירא. ולא אנש יחב הונא לה.

יז: וכד אקא לנת נפשה אמר: כמא השא אגירא אית בית אבי דיתיר להון לחמא. ואנא

הרפא לכפני אבד אנא.

יח: אקום אול לנת אבי. ואמר לה: אבי חטית בשמיא וקדמך.

יט: ולא מפיל שווא אנא דברך אתקרא. עבדיני איך חד מן אגירך.

כ: וקם אקא לנת אבוהי. ועד הו רחיק. תניהי אבוהי ואתרחם עלוהי. נרהט נפל על צורה ונשקה.

כא: ואמר לה ברה: אבי. חטית בשמיא וקדמך. ולא שווא אנא דברך אתקרא.

כב: אמר דין אבוהי לעבדוהי: אפקו אסטלא רשיתא אלבשוהי. וסימו עוקתא באידה ואסאנוהי מסנא.

כג: ואיפו קטולו תורא דפטמא. ונאכול ונתפסם.

כד: דהנא ברי מימא הונא וחיא. ואפידא הונא ואשתכת. ושריו למתפסמו.

כה: הו דין ברה קשישא בקריתא הונא. וכד אקא לנת בימא. שמע קל זמרא דסגיאא.

כו: וקרא לחד מן טליא. ושאלה: מנא הו הנא.

כז: אמר לה: אחוך אקא. וקטל אבוך תורא דפטמא דכד חלים אקבלה.

כח: נרגז. ולא צבא הונא למעל. ונפק אבוהי בעא מנה.

כט: הו דין אמר לאבוהי: הא כמא שגין פלח אנא לך עבדוהא. ולא מתום עברת פוקדנך. ומן מתום לא יחבת לי. דאתפסם עם רחמי.

ל: להנא דין בך פד פרח קניגך עם וניתא ואקא. נכסת לה תורא דפטמא.

לא: אמר לה אבוהי: ברי. אנת בכלוכן

י: מי שנאמן במעט, גם בהרבה נאמן הוא; ומי ששנול במעט, גם בהרבה ענול הוא.
יא: לכן אם במקומו העולה לא הייתם נאמנים, מי יפקיד בידכם את האמת?
יב: ואם במה שאינו שלכם לא נמצאתם נאמנים, את שלכם מי יתן לכם?

יג: אין עבד שיכול לעבד שני אדונים, כי או שישנא אחד ואת האחר לאהב, או שייכבד אחד ואת האחר יבוה. אינכם יכולים לעבד את האלהים ואת הממון.

יד: והפרושים, כפאשר שמעו את כל הדברים האלה, מבינו שצאבו כסף, לענו לו.
טו: ברם ישוע אמר להם: אתם הם שעושים את עצמם צדיקים לפני בני אדם, אבל האלהים יודע את לבבכם; כי מה שרם בין בני אדם, לפני האלהים מתעב הוא.

טז: התורה והנביאים עד יוחנן. מאז מלכות האלהים מתבשרת, וכל אחד נדחק אליה להכנס.

יז: אבל קל יותר שהשמים והארץ יעברו, מאשר תעברו אות אחת מן התורה.

יח: כל מי שמשלח את אשתו ונושא אחרת, נואף; וכל מי שנושא גרושה, נואף.
יט: היה איש אחד עשיר, ולובש היה בויץ וארצמן, וכל יום מתענג במותרות.

כ: ועני אחד היה, אשר שמו אלעזר, ומטל היה ליד השער של העשיר נגוע באבעבועות;

כא: ומתאנה היה, למלא את בטנו מן הפרורים הנופלים משלחנו של העשיר, אלא שאף הכלבים היו באים ומלקקים את אבעבועותיו.

כב: ומת העני, ונשאוהו המלאכים אל

לב: ולעלו צריכים היינו, ולשמת, כי אחיד זה היה מת והגהו חי, והיה אבוד — ונמצא.

פרק טז

א. ואמר משל לחלמידיו: היה איש אחד עשיר והיה לו סוכן-בית; והלשינו לפניו עליו שהוא מבזבז את רכושו.

ב: וקרא לו אדוניו ואמר לו, מה זה שאני שומע עליך? תן לי דין וחשבון על נהולך, כי אינך יכול עוד להיות סוכן-בית לי.

ג: אמר סוכן-הבית לעצמו, מה אעשה, כי אדוני נוטל ממני את משרת הסוכן? לחפר אינני יכול, ולחזור על הפתחים אני מתביש.

ד: ידעתי מה אעשה כדי שבעת עזבי את משרת הסוכן יקבלוני לבתיכם.

ה: קרא לכל אחד ואחד מחביו אדוניו, ואמר לראשון, כמה חוב אתה לאדוני?

ו: אמר לו, מאה בת שמן. אמר לו, קח את שטרך, ושב מהר וכתב חמשים בת.

ז: ואמר לאחר, ואמה, כמה חוב אתה לאדוני? אמר לו, מאה כור חטים. אמר לו, קבל את שטרך ושב וכתב שמונים כור.

ח: ושבח אדוניו את סוכן העולה שבחכחה עשה, כי בני העולם הזה חכמים יותר מבני האור בדרך הזה.

ט: וגם אני אומר לכם, עשו לכם ידידים מן הממון הזה של העולה, שכפאשר יגמר יקבלו אתכם במשפנותיהם שלעולם.

י: מן דבקליל מהימן אף בסגי מהימן הו.
ומן דבקליל ענל אף בסגי ענל הו.
יא: אן הכיל בממונא דעולא מהימנא לא
הניתון. שררא לכון מנו מהימן.
יב: ואן בדלא דילכון לא אשתכחתון
מהימנא. דילכון מנו נתל לכון.

יג: לית עברא דמשכח לתרין מרנן
למפלח. או גיר לחד נסנא ולאחרנא נרחס. או
לחד ניקר ולאחרנא נשוט. לא משכחיתון
למפלח לאלקא ולממונא.

יד: פרישא דין פד שמעו הליו פלהין מטל
דרחמין הנו פספא. ממיקין הנו לה.

טו: ישוע דין אמר להון: אלתון אנון
דמודקין נפשהון קדם בנינשא. אלקא דין דע
לפנתכון. דמדם דרם בית בנינשא קדם אלקא
נדיד הו.

טז: נמוסא ונביא עדמא ליתון מן הידין
מלכותא דאלקא מסתברא. וכל לה חבץ
דנעול.

יז: פשיק הו דין דשמא וארעא נעברון
או אתותא תדא מן נמוסא תעבר.
יח: כל מן דשרא אנתתה ונסב אחרתא.
גאר. וכל מן דנסב שביקתא. גאר.

יט: גברא דין חד עתירא אית הנו. ולבש
הנו בוצא וארגונא. וכליום מתפסס הנו
גאיאית.

כ: ומספנא חד אית הנו דשמה לעזר.
נרמא הנו לנת פרעה דהו עתירא בד מסחי
בשוחנא.

כא: ומתיצב הנו דנמלא כרסה מן
פרתותא דנפלין מן פתורה דהו עתירא. אלא
אף פלבא אחין הנו מלתכין שוחנויה.

כב: הנו דין ומית הו מספנא. ואופלויה

עמי אלת. וכל מדם דיילי דילך הו.

לב: למבסס דין ולא הנוא לן ולמחדא.
דהנא אחור מיתא הנוא ותיא. ואבירא הנוא
ואשתכח.

קפלאון טו

צחחא טו

א: ואמר מתלא לנת תלמידויה: גברא חד
אית הנוא עתירא. ואית לה רב ביתא.
ואתאכלו לה קרצויה דקניגה מפרח.

ב: וקריהי מרה ואמר לה: מנו הנוא דשמע
אנא עליך. הב לי חושבנא דרבת ביתך. לא
גיר משכח אלת מפיל רב ביתא דתהנא לי.

ג: אמר הו רב ביתא בנפשה: מנא אעבר.
דמרי שקל לה מני רבת ביתותא. דאחפור לא
משכח אנא. ולמחרר ברת אנא.

ד: ידעת מנא אעבר. דמא דנפקת מן רבת
ביתותא. נקבלונגי בכתיהון.

ה: נקרא לחד חד מן חקבא דמרה. ואמר
לקדמא: כמא חייב אלת למרי.

ו: אמר לה: מאא מתרין משחא. אמר
לה: סב כתבך. ותב בעגל. כתוב חמשין
מתרין.

ז: ואמר ראחרנא: ואנת כמא חייב אלת
למרי. אמר לה: מאא פורין חשא. אמר לה:
קבל כתבך. ותב כתוב תמנאין פורין.

ח: ושכח מרן לרב ביתא דעולא.
דחפיקאית עבר. בנויה גיר דעלמא הנוא
חפיקין אנון מן בנויה דנוהרא בשרפתהון
הדא.

ט: ואף אנא אמר אנא לכון: דעברו לכון
רחמא מן ממונא הנוא דעולא. דמא דגמר.
נקבלונכון במטלהון דלעלם.

חייק אברהם. וגם העשיר מת ונקבר.

כג: וכאשר התיסר בשאול, נשא את עיניו מרחוק וראה את אברהם ואת אלעזר בחיקו.

כד: וקרא בקול גדול ואמר, אבי, אברהם, רחם עלי ושלח את אלעזר שיטפל את קצה אצבעו במים וירטיב לי את לשוני, כי הגה מתיסר אני בלהבה הזאת.

כה: אמר לו אברהם, בני, זכר שקבלת את טובך בתייך, ואלעזר את צרותיו; ועכשו הגה הוא נח כאן ואמה מתיסר.

כו: ועם כל אלה, תהום גדולה קבועה בינינו לביניכם, כדי שהרוצים לעבר מפאן אליכם לא יוכלו, וגם שלא יעברו משם אלינו.

כז: אמר לו, אם פן, מבקש אני ממך, אבי, שתשלחהו לבית אבי.

כח: כי חמשה אחים יש לי; ילף ויעיד בקהם, פן גם הם יבואו אל מקום היסודים הזה.

כט: אמר לו אברהם, יש להם משה והנביאים, שישמעו להם.

ל: אף הוא אמר לו, לא, אבי אברהם; אלא אם ילף אליהם איש מן המתים — ישובו.

לא: אמר לו אברהם, אם למשה ולנביאים אינם שומעים, גם אם יקום איש מן המתים — לא יאמינו לו.

פֶּרֶק יז

א: ואמר ישוע לחלמידיו: אי אפשר שלא יבואו מכשולים, אף אוי למי שעל-ידו יבואו.

ב: מוטב היה לו אלו אבן רחים של חמור תלויה היתה בצנארו והשלף לים, מאשר יכשיל אחד מן הקטנים האלה.

ג: השמרו לנפשכם: אם יחטא אחיד, גער בו; ואם יתחרט, סלח לו.

ד: ואם שבע פעמים ביום יעוה לך, ושבע פעמים ביום יפנה אליך ויאמר, מתחרט אני — סלח לו.

ה: ואמרו השליחים לאדונינו: הוסף לנו אמונה.

ו: אמר להם: אלו היתה לכם אמונה כגרגיר חרדל, הייתם אומרים לעץ התות הזה, העקר והנטע בים, והיה נשמע לכם.

ז: ומי מכס שיש לו עבד חורש או רועה צאן, ואם יבוא מן השדה, יאמר לו מיד, עבר והסב?

ח: אלא יאמר לו, הכן לי דבר-מה לאכל, ויחגר מתניך ושרתני עד שאכל ואשתה, ואחרי כן גם אתה תאכל ותשתה.

ט: האם יכיר טובה לעבד שהוא על שעשה מה שצוה? אינני סבור.

י: פן גם אתם, אחרי שעשיתם את כל הדברים המצויים עליכם, אמרו: עבדים בטלים אנחנו, כי מה שחביבים היינו לעשות עשינו.

יא: וכאשר הלך ישוע לירושלים, עבר בין השומרון לגליל.

יב: וכשהיה קרוב להכנס לכפר אחד, פגשוהו עשרה אנשים מצרעים; והם עמדו מרחוק.

יג: ונשאו קולם ואמרו: רבנו ישוע, רחם עלינו.

יד: וכאשר ראה אותם, אמר להם: לכו

מלאכא לעובדא דאברהם. אף הו דיין עתידא
מית ואתקבר.

כג: וכד משתנק בשיל ארים עינוהי מן
רוחקא. ונחא לאברהם ולעזר בעובדא.

כד: וקרא בקלא רמא ואמר: אבי
אברהם. אתרחם עלי ושדר ללעזר. דנצבוע
רש צבעה במיא ונרטב לי לשני. דהא משתנק
אנא בשלהביחא הדא.

כה: אמר לה אברהם: ברי. אתדכר
דקבלת טבתך בחיך. ולעזר בישתה. והשא
הא מתתניח הרפא. ואנת משתנק.

כו: ועם הלין פלהין הותא רפתא סימא
בינין ולכח. דאילין דצבין מכא דנעברון
לחתכון לא נשכחון. ואפלא דמן תמן נעברון
לחמן.

כז: אמר לה: מדין בעא אנא מנך אבי
דשדריוהי לבית אבי.

כח: חמשא גיר אחין אית לי. גאול נסהד
אנון. דלא אף אנון גאתון לדוכתא הדא
דחשניקא.

כט: אמר לה אברהם: אית להון מושא
ונגביא. נשמעון אנון.

ל: הו דיין אמר לה: לא אבי אברהם. אלא
אן אנש מן מיתא גאול לנתהון. תיבין.

לא: אמר לה אברהם: אן למושא ולנגביא
לא שמעין. אף לא אן אנש מן מיתא נקום
מהמנין לה.

קפלאון יז

א: ואמר הון ישוע לתלמידוהי: לא
משכחא דלא גאתון מכשולא. גי דיין להו
דבאידה גאתון.

ב: פקח הון לה אלו רחיא דחמרא חליא
בצורה נשדא בימא. או דנכשל לחד מן הלין
זעורא.

ג: אזדחרו בנפשכון. אן נחטא אחור. פאי
בה. ואן תאב. שבוק לה.

ד: ואן שבע ובנין בימא נספל בך. ושבע
ובנין בימא נתפנא לנתך וגאמר: דתאב
אנא. שבוק לה.

ה: ואמרו שליחא למרן: אוסף לן
הימנוחא.

ו: אמר להון: אן אית הנות לכח הימנוחא
איך פרדתא דחדללא. אמרין הניתון לתותא
הנא. דאתעקר ואתנצב בימא. ומשתמע הון
לכח.

ז: מנו דיין מנכח דאית לה עבדא דדבר
פדנא או דרעא ענא. ואן גאתא מן חקלא.
אמר לה מחדא: עבר אסתמך.

ח: אלא אמר לה: טיב לי מדם דאחשם.
ואסור חציר שמשיני עדמא דאלעס ואשתא.
ובתרפן אף אנת תלעס וחשתא.

ט: למא טיבותה מקבל דהו עבדא דעבר
מדם דאתפקד לה. לא סבר אנא.

י: הכנא אף אנתון. מא דעבדתון פלהין
אילין דפקידן לכח. אמרו: דעבדא חנן
בטילא. דמדם דחביבין חוין למעבד עבדן.

יא: והוא דכד אזל ישוע לאורשלם. עבר
הון בית שמריא לגלילא.

יב: וכד קריב למעל לקריחא חדא.
ארעוהי עסרא אנשין גרפא. וקמו מן רוחקא.

יג: וארימו קלהון ואמרינן: רבן ישוע.
אתרחם עלין.

יד: וכד חנא אנון אמר להון: זלו. חנו
נפשכון לכהנא. וכד אזלין. אתדפיו.

הָרָאוּ עֲצָמְכֶם לַכֹּהֲנִים. וּבְלָכֶתֶם נִטְהָרוּ.

טו : אָבֵל אֶחָד מֵהֶם, כִּרְאוֹתוֹ שֹׁנֵטֶהָ, חֲדָר וּבְקוֹל רֹם שִׁבַּח אֶת הָאֱלֹהִים,

טז : וַנִּפֹּל עַל פָּנָיו לְרַגְלֵי יֵשׁוּעַ וְהוֹדָה לוֹ. וְהוּא שׁוֹמְרוֹנֵי הָיָה.

יז : עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר: הָאֵם לֹא הָיוּ עֹשֶׂהָ הִלְלוּ שֹׁנֵטֶהָרוּ? אֵיפֹה הֵם הִתְשַׁעָּה?

יח : הָאֵם הִלְכוּ וְלֹא יָבוֹאוּ וַיִּתְּנוּ כָּבוֹד לַאֱלֹהִים, מִלֵּבָד זֶה אֲשֶׁר מַעַם נִכְרִי הוּא?

יט : וְאָמַר לוֹ: קוּם, לֵךְ; אֲמוֹנֶנְתְּךָ הַחִיתָה אוֹתָךְ.

כ : וּכְאֲשֶׁר שָׁאָלוּ אֶת יֵשׁוּעַ בְּמָה מִן הַפְּרוּשִׁים מִתִּי תְּבוֹא מַלְכוּת הָאֱלֹהִים, עָנָה וְאָמַר לָהֶם: אֵין מַלְכוּת הָאֱלֹהִים בָּאָה בְּהִכָּנָוֹת.

כא : וְאֵין אוֹמְרִים, הִנֵּה פֹה הִיא, וְהִנֵּה שָׁם הִיא, כִּי הִנֵּה מַלְכוּת הָאֱלֹהִים בְּקִרְבְּכֶם הִיא.

כב : וְאָמַר לְתַלְמִידָיו: יָבוֹאוּ יָמִים שֶׁתִּשְׁתַּוְּקוּן לִרְאוֹת אֶחָד מֵיָמֵי בֶן־הָאָדָם וְלֹא תֵרְאוּ.

כג : וְאֵם יֹאמְרוּ לָכֶם, הִנֵּה פֹה הוּא, וְהִנֵּה שָׁם הוּא, אֵל תִּלְכוּ;

כד : כִּי כִּמוֹ שֶׁהַבָּרֶק מִכְרִיק מִן הַשָּׁמַיִם וּמֵאִיר הַכֹּל תַּחַת הַשָּׁמַיִם, כֹּךְ יִהְיֶה בֶן־הָאָדָם בְּיוֹמוֹ.

כה : אָבֵל תַּחֲלָה עֲתִיד הוּא לִסְבֹּל רַבּוֹת וּלְהִדְחֹת עַל־יְדֵי הַדּוֹר הַזֶּה.

כו : וּכְמוֹ שֶׁהִנֵּה בְיָמֵי נָח, כֹּךְ יִהְיֶה בְיָמֵי בֶן־הָאָדָם;

כז : שֶׁהָיוּ אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים וְנוֹשְׂאִים נָשִׁים וְנוֹתְנִים אוֹתָן לַגְּבָרִים, עַד לַיּוֹם שֶׁנִּכְנַס נֹחַ לַתֵּבָה, וּבָא הַמַּבּוּל וְהַשְּׁמִיד כָּל אִישׁ.

כח : וּכְמוֹ שֶׁהִנֵּה שׁוֹב בְּיָמֵי לוֹט — שֶׁהָיוּ

אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים וְקוֹנִים וּמוֹכְרִים, וְהָיוּ נוֹטְעִים וּבוֹנִים,

כט : אָךְ בְּיוֹם שֶׁיֵּצֵא לוֹט מִסְדּוֹם, הַמְטִיר יְהוָה אֵשׁ וּגְפָרִית מִן הַשָּׁמַיִם וְהַשְּׁמִיד אֶת כָּלָם —

ל : כֹּךְ יִהְיֶה בְּיוֹם שֶׁיִּתְגַּלֶּה בֶן־הָאָדָם.

לא : בְּיוֹם הַהוּא, מִי שֶׁעַל הַגֹּג וּכְלָיו בְּפִית, אֵל יֵרֵד לִקְחַת אוֹתָם; וּמִי שֶׁבִּשְׂדֵה אֵל יִסֹּב לְאַחֲרָיו.

לב : זָכְרוּ אֶת אִשֶּׁת לוֹט.

לג : מִי שְׂרוּצָה לְהוֹשִׁיעַ אֶת נַפְשׁוֹ יֵאבְדָּהּ, וּמִי שֶׁיֵּאבֹד אֶת נַפְשׁוֹ יוֹשִׁיעָהּ.

לד : אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁבְּלִילָה הַהוּא שְׁנַיִם יִהְיוּ בְּמִטָּה אַחַת: אֶחָד יִלָּקַח וְהָאֲחֵר יֵצֵב.

לה : וְשְׁתֵּים תִּהְיֶינָה טוֹחֲנוֹת יָחַד, אַחַת תִּלָּקַח וְהָאֲחֵר תֵּצֵב.

לו : שְׁנַיִם יִהְיוּ בִּשְׂדֵה; אֶחָד יִלָּקַח וְהָאֲחֵר יֵצֵב.

לז : עָנּוּ וְאָמְרוּ לוֹ: לֹא, אֲדוֹנֵינוּ? אָמַר לָהֶם: הֵיכֵן שֶׁהַגּוֹף, שֶׁם יִתְקַבְּצוּ הַגּוֹשְׁרִים.

פֶּרֶק יח

א . אָמַר לָהֶם גַּם מִשָּׁל, כִּדִּי שֶׁיִּתְפַּלְלוּ בְּכָל עֵת וְלֹא יִרְפוּ:

ב : שׁוּפֹט אֶחָד הָיָה בְּעִיר אַחַת, אֲשֶׁר מֵאֱלֹהִים לֹא הָיָה יָרָא, וּבִכְבֹּנֵי אָדָם לֹא נִהְגָּ כָּבוֹד.

ג : וְאַלְמָנָה אַחַת הָיְתָה בְּעִיר הַהִיא, וְהָיְתָה בָּאָה אֵלָיו וְאוֹמְרָתָ, שֶׁפִּטְנִי מִבְּעַל־דִּינִי.

ד : וְלֹא רָצָה זְמַן רַב, אָבֵל אַחֲרֵי כֵן אָמַר לַעֲצָמוֹ, גַּם אִם מֵאֱלֹהִים אֵינֶנִּי יָרָא וּבִכְבֹּנֵי אָדָם

הָנוּ. וּבְגִין.

כ ט: בְּיוֹמָא דִּין דְּנִפְק לׁוט מִן סְדוּם. אַמְטֵר
מְרִיא נִירָא וּכְבִּרִיתָא מִן שְׁמִיא. וְאֹבֵד
לְכַלְהוּן.

ל: הִכְנָא נְהוּא בְּיוֹמָא דְּמִתְגַּלָּא בְּרָה
דְּאַנְשָׁא.

לא: בְּהוּ יוֹמָא מִן דְּבִאגְרָא הוּא וּמִאֲנוּהִי
בְּבִיתָא. לֹא נְחוּת דְּנִשְׁקוּל אַנוּן. וּמִן דְּבִחְקִלָא
הוּא. לֹא נִתְהַפֵּךְ לְבִסְתֵּרָה.

לב: אַתְדַּכְרוּ לְאַלְתֵּתָה דְּלוּט.

לג: מִן דְּצִבָּא דְּנִחָא נִפְשָׁה. גּוֹבְדִיה. וּמִן
דְּגּוֹבֵד נִפְשָׁה. נְחִיה.

לד: אָמַר אָנָּא לְכוּן: דְּבְּהוּ לְלִיא תְרִין
נְהוּן בְּחָדָא עֲרֶסָא. חַד נִתְדַּבֵּר וְאַחֲרָנָא
נִשְׁתַּבֵּק.

לה: וּתְרִיתִין נְהוּן טַחֲנוּן אַכְחָדָא. חָדָא
תִּתְדַּבֵּר וְאַחֲרָתָא תִּשְׁתַּבֵּק. תְרִין נְהוּן בְּחִקְלָא.
חַד נִתְדַּבֵּר וְאַחֲרָנָא נִשְׁתַּבֵּק.

לו: עֲנוּ וְאָמְרִין לֵה: לֹאִיכָא מֶרֶן.

לז: אָמַר לֵהוּן: אִיכָא דִּפְגָּרָא. תַּפְּמִן
נִתְפַּנְשׁוּן נִשְׂרָא.

קפלאון יח

א: אָמַר לֵהוּן דִּין אָף מִתְלָא דְּבַכְל עֲדָן
נִצְלֹךְ וְלֹא תִמְאֵן לֵהוּן.

ב: דִּינָא חַד אִית הוּא בְּמִדִּינָתָא חָדָא. דְּמִן
אַלְהָא לֹא דָחַל הוּא. וּמִן בְּנִינְשָׁא לֹא מִתְפַּחַד
הוּא.

ג: אַרְמִלְתָּא דִּין חָדָא אִית הוּת בְּמִדִּינָתָא
הִי. וְאַתִּיא הוּת לְתָה וְאָמְרָא: תְּבַעֲיִי מִן
בְּעַלְדִּינִי.

ד: וְלֹא צָבָא הוּא וּבְנָא סְגִיאָא. בְּתִרְפֵּן דִּין
אָמַר בְּנִפְשָׁה: אֵן מִן אַלְהָא לֹא דָחַל אָנָּא. וּמִן

טו: חַד דִּין מְנַהוּן בְּד חָזָא דְּאַתְדַּכְּפִי. הִפֵּךְ
לֵה וּבִקְלָא רָמָא מִשְׁבַּח הוּנָא לְאַלְהָא.

טז: וּנְפַל עַל אָפוּהִי קַדָּם רִגְלוּהִי לִישׁוּע
בְּד מוֹדָא לֵה. וְהוּא הִנָּא שְׁמִרְיָא הוּנָא.

יז: עֲנָא דִּין יִשׁוּע וְאָמַר: לֹא הוּנָא עֲסָרָא
הִרִין הִלִּין דְּאַתְדַּכְּפִי. אִיכָא אַנוּן תִּשְׁעָא.

יח: לְמָא פִּרְשׁוּ דְּנִאחֲתוּן נִתְלֹון תִּשְׁבּוּחַתָּא
לְאַלְהָא. אֲלֹא הִנָּא דְּמִן עֲמָא הוּא נִוְכְרִיא.

יט: וְאָמַר לֵה: קוּם זָל. הִימְנוּתְךָ אַחֲיָתְךָ.

צחחא יז

כ: וְכַד שְׁאֲלוּהִי לִישׁוּע מִן פְּרִישָׁא. אָמַתִּי
אַתִּיא מִלְכוּתָה דְּאַלְהָא. עֲנָא וְאָמַר לֵהוּן: לֹא
אַתִּיא מִלְכוּתָה דְּאַלְהָא בְּנִסְתֵּרָתָא.

כא: וְלֹא אָמְרִין: הָא הִרְפָּא הִי. וְהָא הִר
תַּפְּמִן הִי. הָא גִיר מִלְכוּתָה דְּאַלְהָא לְגוּ מְנַכּוּן
הִי.

כב: וְאָמַר לְחַלְמִידוּהִי: גִּיתוּן יוֹמָתָא
דְּתִתְרַגְּרוּן לְמַחְזָא חַד מִן יוֹמָתָא דְּבִרָה
דְּאַנְשָׁא. וְלֹא תַחֲזוּן.

כג: וְאֵן גִּיאֲמִרִין לְכוּן: הָא הִרְפָּא הוּא וְהָא
הִר תַּפְּמִן הוּא. לֹא תַחֲזוּן.

כד: אִיכָנָא גִיר דְּבִרְקָא בָּרַק מִן שְׁמִיא.
וְכִלְה תַּחֲתִי שְׁמִיא מְנַהֵר. הִכְנָא נְהוּא בְּרָה
דְּאַנְשָׁא בְּיוֹמָה.

כה: לְיוֹקָדָם דִּין עֲתִיד הוּא דְּנִחַש סְגִיאָתָא.
וּנְסִתְלָא מִן שְׁרַבְתָּא חָדָא.

כו: וְאַיְכָנָא דְּהָנָא בְּיוֹמָתָה דְּנוּת. הִכְנָא
נְהוּא בְּיוֹמָתָה דְּבִרָה דְּאַנְשָׁא.

כז: דְּאַכְלִין הוּנוּ וְשִׁתִּין. וּנְסִבִּין נִשָּׂא
וְיִחְבִּין לְגִבְרָא. עֲדָמָא לְיוֹמָא דְּעַל נֹחַ לְכוּלָּא.
וְאַתָּא טוֹפְנָא וְאֹבֵד לְכֻלָּנִשׁ.

כח: וְאַיְכָנָא תוּב דְּהָנָא בְּיוֹמָתָה דְּלוּט.
דְּאַכְלִין הוּנוּ וְשִׁתִּין. וּבְגִין. נְמוּבִינִן. וְנִצְבִּין

אינני נוהג כבוד,

ה: וגם אם מפני שהאלמנה הזאת מינצת אותי, אעשה את משפטה כדי שלא תבוא בכל עת ותטרידני.

ו: ואמר אדונינו: שמעו מה שאמר שופט העולה.

ז: והאלהים האם לא כל שפן יעשה את משפט בחייו הקוראים אליו יומם ולילה, ובאריך רוחו עליהם?

ח: אומר אני לכם, שיעשה את משפטם מהר. ברם יבוא בן-האדם וכי ימצא אמונה בארץ?

ט: ואמר את המשל הזה נגד האנשים שבטחו בעצמם שהם צדיקים, ובזו לכל אדם: י: שני אנשים עלו להיכל להתפלל, אחד פרוש והאחר מוכס.

יא: והפרוש עמד בינו לבין עצמו והתפלל כך: אלהים, מודה אני לך על שאינני כשאר האנשים, גזלנים ועושקים ונואפים, ולא כמו המוכס הזה;

יב: אלא אני צם פעמים בשבוע, ומעטור כל מה שאני מרויח.

יג: אבל המוכס עמד מרחוק ולא רצה אפילו להרים את עיניו לשמים, אלא טפח על חזהו ואמר, אלהים, רחם עלי החוטא.

יד: אומר אני לכם, שזה ירד לביתו מצדק יותר מהפרוש ההוא; כי כל איש אשר ירומם את עצמו ישפל, וכל מי שישפיל את עצמו ירומם.

טו: קרבו אליו גם עוללים כדי שישגע בהם; וראו אותם תלמידיו ונערו בהם.

טז: אבל הוא ישוע קרא להם ואמר להם: הניחו לילדים לבוא אלי ואל תמנעו מהם, כי

לאשר פאלה היא מלכות השמים.

יז: אמן אומר אני לכם, מי שלא יקבל את מלכות האלהים כילד לא יפנס אליה.

יח: ושאל אותו אחד מן הנכבדים ואמר לו: מורה טוב, מה אעשה כדי שאירש חיי עולם?

יט: אמר לו ישוע: מדוע אתה קורא לי טוב? אין טוב מלבד האלהים האחד.

כ: את המצוות אתה יודע: לא תרצח, ולא תנאף, ולא תגנב, ולא תעיד עדות שקר, כבד את אביך ואת אמך.

כא: אמר לו: את כל אלה שמרתי מנעורי.

כב: כאשר שמע ישוע, אמר לו: אחת חסרה לך; מחר כל מה שיש לך ותן לעניים, ויהיה לך אוצר בשמים, ובוא אחרי.

כג: אך הוא, כאשר שמע את אלה, התעצב: כי היה עשיר מאד.

כד: וכשראה ישוע כי התעצב, אמר: כמה קשה לאלה שיש להם נכסים להפגס למלכות האלהים!

כה: קל יותר לחבל* להפגס בנקב המחט מאשר לעשיר — למלכות האלהים.

כו: אמרו לו הללו ששמעו: ומי יכול להושע?

כז: אך ישוע אמר: הדברים אשר אינם אפשריים אצל בני אדם, אצל אלהים יכולים להיות.

כח: אמר לו שמעון כיפא: הנה אנחנו עוזבנו הכל ובאנו אחריך.

כט: אמר להם ישוע: אמן אומר אני לכם, אין איש אשר עוזב בתיים או הורים או אחים, או אשה או בנים, למען מלכות

בנינשא לא מתפחד אנא.

ה: אפן מטל דמלאיא לי הדא ארמלתא אתבעיה דלא בכל ערן תהוא אתיא מהרא לי.

ו: ואמר מרן: שמעו מנא אמר דינא דעולא.

ז: אלקה דין לא יתיראית נעבד תבעתא לגבוהי. דקריין לה באימקא ובלליא. ומגר רוחה עליהון.

ח: אמר אנא לכו: דנעבד תבעתהון בעגל. ברם גאתא ברה דאנשא. ונשפח פי הימנותא על ארעא.

ט: ואמר הנה מתלא הנא: לוקבל אנשא אילין דתכלילין על נפשהון דאיתיהון ודיקא וקסין על כלנש.

י: תרין גברין סלקו להיפלא למצלין. חד פרישא ואחרנא מכסא.

יא: והו פרישא קאם הנה בינוהי לנפשה והלין מצלא הנה. אלקה מודא אנא לך. דלא הוית איך שרפא דאנשא חטופא ועלובא וגיגרא. ולא איך הנה מכסא.

יב: אלא צאם אנא תרין בשבתא. נמעסר אנא כל מדם דקנא אנא.

יג: הו דין מכסא קאם הנה מן רוחקא. ולא צבא הנה אף לא עינוהי נרים לשמא. אלא טרף הנה על חדיה ואמר: אלקה חוניני לחטיא.

יד: אמר אנא לכו: דנחת הנה מזדק לביתה יתיר מן הו פרישא. כלנש גיר דנרים נפשה. נתמפך. וכל מן דמך נפשה. נתתרים. טו: קרבו הנו לה דין אף ילודא דנקרוב להון. ונתנו אנו תלמידיה. וכאו בהון.

טז: הו דין ישוע קרא אנו. ואמר להון: שבוקו טליא אתין לנתי ולא תכלון אנו.

דדאילין גיר דאיד קלין אנו. דילהון הי מלפונתא דשמא.

יז: אמין אמר אנא לכו: דמן דלא נקבל מלפונתא דאלהא איך טליא. לא נעול לה.

יח: ושאלה חד מן רשנא ואמר לה: מלפנא טבא. מנא אעבד דארת חיא דלעלם. יט: אמר לה ישוע: מנא קרא אנת לי טבא. לית טבא אלא אן חד אלקה.

כ: פוקדנא דע אנת. לא תקטול. ולא תגור. ולא תגנוב. ולא תסהר סהדותא דשוקרא. יקר לאבוך ולאמך.

כא: אמר לה: קלין בלהין נטרת אגין מן טליותי.

כב: כד שמע דין ישוע. אמר לה: חדא חסירא לך. וכן כל מדם דאית לך. והב למספנא. ותהוא לך סימחא בשמא. ותא כתרי.

כג: הו דין כד שמע קלין. פריית לה. עתיר הנה גיר טב.

כד: וכד חנא ישוע דכרית לה. אמר: איפנא עטלא לאילין דאית להון נכסא דנעלון למלפונתא דאלהא.

כה: דלילא הי לגמלא דבחרורא דמחטא נעול. או עתירא למלפונתא דאלהא.

כו: אמרין לה אילין דשמעו: ומנו משפח למחא.

כז: ישוע דין אמר: אילין דלנת בנינשא לא משפחון. לנת אלקה משפחון למהוא.

כח: אמר לה שמעון פאפא: הא חנן שבקן כל מדם. ואמין בתך.

כט: אמר להון ישוע: אמין אמר אנא לכו. דלית אנש דשבק בתא או אבהא. או אחא. או אנתתא. או בניא מטל מלפונתא

הָאֱלֹהִים,

ל: ולא יקבל פְּעָמִים רבות יותר בזמן הַזֶּה, וּבְעוֹלָם הַבָּא — חַיִּי עוֹלָם.

לא: וְלִקַּח יֵשׁוּעַ אֶת הַשְּׁנַיִם-עֶשֶׂר שָׁלוֹ וְאָמַר לָהֶם: הִנֵּה אֲנִיחֶנּוּ עוֹלָיִם לִירוּשָׁלַיִם וַיִּתְמַלְאוּ כָּל הַכְּתוּבִים בְּנִבְיָאִים עַל בֶּן-הָאָדָם; לֵב: כִּי יִמְסַר לְגוֹיִים וַיִּהְתָּלוּ בּוֹ וַיִּירָקוּ בְּפָנָיו,

לג: וַיִּלְקוּהוּ וַיִּתְעַלְלוּ בּוֹ, וַיַּהַרְגוּהוּ, וּבִיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָקוּם.

לד: אַף הֵם לֹא הִבִּינוּ אֵף לֹא אֶחָד מִן הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי נִסְתַּר מֵהֶם הַדָּבָר הַזֶּה, וְלֹא יָדְעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֵלֵיהֶם. לה: וְכַאֲשֶׁר הָיָה קְרוֹב לִירֵיחוֹ, עוֹר אֶחָד יוֹשֵׁב הָיָה עַל-יַד הַדֶּרֶךְ וּמִבְקֵשׁ נְדָבוֹת.

לו: וְשָׁמַע קוֹל הַמֶּזֶן עוֹבֵר, וְשָׁאַל מִי זֶה. לז: אָמְרוּ לוֹ: יֵשׁוּעַ הַנֶּצְרִי עוֹבֵר.

לח: וַצֵּעַק וְאָמַר: יֵשׁוּעַ, בֶּן-דָּוִד, רַחֵם עָלַי!

לט: וַהֲלָלוּ שֶׁהֲלָכוּ לִפְנֵי יֵשׁוּעַ גָּעֲרוּ בּוֹ שִׁישִׁיתָק, אַף הוּא צֵעַק עוֹד יוֹתֵר: בֶּן-דָּוִד, רַחֵם עָלַי!

מ: וְעַמֵּד יֵשׁוּעַ וַצִּוָּה כִּי יָבִיאוּהוּ אֵלָיו. וְכַאֲשֶׁר הִתְקַרֵּב, שָׁאַל אוֹתוֹ

מא: וְאָמַר לוֹ: מָה אַתָּה רוֹצֵה שְׂאֵעֲשֶׂה לָּךְ? וְהוּא אָמַר: אֲדוֹנִי, שְׂאֵרָאָה.

מב: וַיֵּשׁוּעַ אָמַר לוֹ: רָאֵה: אֲמוֹנֶתְךָ הַחֵיתָה אוֹתָךְ.

מג: וְכּוּ בְּרִגְעַ רְאֵה, וְכֹא אַחֲרָיו וְשִׁבַּח אֶת הָאֱלֹהִים. וְכָל הָעָם שָׂרָאָה, גִּתָּן שִׁבַּח לֵאלֹהִים.

פָּרְקִיט

א: וְכַאֲשֶׁר נִכְנס יֵשׁוּעַ וְעָבַר בִּירֵיחוֹ,

ב: אִישׁ אֶחָד אֲשֶׁר שְׁמוֹ זִכִּי, שֶׁהָיָה עֹשִׂיר וְרָאשׁ הַמּוֹכְסִים,

ג: רָצָה לִרְאוֹת אֶת יֵשׁוּעַ — מִי הוּא; וְלֹא הָיָה יָכוֹל בְּגִלְל הַהַמּוֹן, כִּי גִמּוּד בְּקוֹמָתוֹ הָיָה זִכִּי.

ד: וְהוּא רָץ לִפְנֵי יֵשׁוּעַ, וַעֲלָה עַל עֵץ שִׁקְמָה כְּדִי לִרְאוֹתוֹ, כִּי כָכָה הָיָה עֲתִיד לַעֲבֹר.

ה: וְכַאֲשֶׁר בָּא יֵשׁוּעַ לְמָקוֹם הַהוּא, רָאָהוּ וְאָמַר לוֹ: הֲדָרְדְּרוּ וְרָדוּ, זִכִּי, כִּי הַיּוֹם מִן הַרְאֹוִי שְׂאֵהָיָה בְּבִיתְךָ.

ו: וּמָהֵר וַיְרִיד, וַקְבִּלוּ בְּשִׁמְחָה.

ז: אָבָל כְּשָׂרְאוּ כָּלָם, רָטְנוּ וְאָמְרוּ: אֵל אִישׁ חוֹטֵא נִכְנס לַהֲתָאֲרֵחַ.

ח: קָם זִכִּי וְאָמַר לַיֵּשׁוּעַ: הִנֵּה, אֲדוֹנִי, אֶת מַחְצִית נִכְסֵי נוֹתָן אֲנִי לַעֲנִיִּים; וְלִכָּל אִישׁ אֲשֶׁר עֲשָׂקְתִּי, כִּי אֲרַבְּעָה אֲשַׁלֵּם.

ט: אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: הַיּוֹם הַיּוֹם חַיִּים לְבֵית הַזֶּה, כִּי גַם גַּם זֶה בֶּן אֲבִרְהָם הוּא;

י: שֶׁהָיָה בָּא בֶּן הָאָדָם לְחַפֵּשׁ וּלְהוֹשִׁיעַ אֶת מֵה שֶׁהָיָה אָבוֹד.

יא: וְכַאֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוֹסִיף לוֹמַר מָשָׁל, מִשּׁוֹם שֶׁהָיָה קְרוֹב לִירוּשָׁלַיִם וְהֵם חָשְׁבוּ כִּי בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה עֲתִידָה לְהִתְגַּלּוֹת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים.

יב: וְאָמַר: אִישׁ אֶחָד, בֶּן אֲצִילִים, הִלָּךְ לְאַרְץ רְחוֹקָה לְקַחַת לוֹ מַמְלָכָה וְלַחְזֹר.

יג: וְקָרָא לַעֲשֹׂרֶת עֲבָדָיו וְנָתַן לָהֶם עֲשָׂרָה מְנוֹנִים, וְאָמַר לָהֶם, סַחְרוּ עַד אֲשֶׁר אָבוֹא.

יד: אָבָל בְּגִי עִירוֹ שָׁנְאוּ אוֹתוֹ, וְשָׁלְחוּ שְׁלִיחִים אַחֲרָיו לֵאמֹר, אֵינָנו רוֹצִים שִׁיִּמְלִךְ עָלֵינוּ זֶה.

דאלקא.

ל: ולא נקבל באַעפא סגיאא בהנא ובנא.
ובעלמא דאתא חיא דלעלם.

לא: ונדבר ישוע לתרעסרתה. ואמר להון:
הא סלקינן לאורשלם. ומשתלמן פלהין
דכתיבן בנביא על ברה דאנשא.

לב: גשתלם גיר לעממא. ונבזחון ברה.
ונרקון באפוהי.

לג: וננגדונייהי ונצצרונייהי ונקטלוניהי.
וליומא דתלתא נקום.

לד: הנון דין חדא מן הלין לא אספבלו.
אלא מסכיא הות מנהון מלתא הדא. ולא
ידעין הון הלין דמתמללן עמהון.

צחחא יח

לה: וכד קריב לאיריחו. סמיא חד יתב
הון על יד אורחא וחדר.

לו: ושמע קל פנשא דעבר. ומשאל הון
דמנו הנא.

לז: אמרין לה: ישוע נצריא עבר.
לח: וקעא ואמר: ישוע ברה דדוד
אתרחם עלי.

לט: ואילין דאזלין הון קדמוהי דישוע
באין הון ברה דנשתוק. הו דין יתיראית קעא
הון: ברה דדוד אתרחם עלי.

מ: וקם ישוע. ופקד דניחונייהי לותה. וכד
קרב. שאלה.

מא: ואמר לה: מנא צבא אנת אעבד לך.
הו דין אמר: מרי דאתא.

מב: וישוע אמר לה: חזי. הימנוחך
אחימך.

מג: ובר שעתה חזא. ואתא הון בתרה
ומשבח לאלקא. וכלה עמא דחזא. ויחב
שובחא לאלקא.

קפלאון יט

א: וכד על ישוע ועבר באיריחו.
ב: גברא חד דשמה זפי. עתירא הון. ורב
מכסא.

ג: וצבא הון דנחזא לישוע דמנו. ולא
משפח הון מן פנשא. מטל דבקומתה ועור
הון זפי.

ד: ורהט קדמה לישוע. וסלק לה לתתא
פפיהתא דנחזיוהי. מטל דהכנת עתיד הון
דנעבר.

ה: וכד אקא להי דוכתא ישוע. חזיהי
ואמר לה: אסתרב חות זפי. יומנא גיר ולא
דכיתך אהוןא.

ו: ואסתרב נחת. וקבלה בד חדא.
ז: בד חזו דין פלהון. רטנין הון ואמרין:
דלות גברא חטיא על שרא.

ח: קם דין זפי. ואמר לישוע: הא מרי
פלגות נכסי יתב אנא למסכנא ולכל אנש
מדם דגלות. חד בארבעא פרא אנא.

ט: אמר לה ישוע: יומנא הון חיא לביחא
הנא. מטל דאף הנא ברה הו דאברהם.

י: אקא גיר ברה דאנשא דנבעא ונחא הו
מדם דאבד הוןא.

יא: וכד שמעין הון הלין. אוסף למאמר
מתלא. מטל דקריב הון לאורשלם. וסברין
הון דבהו שעתא עתידא דתתגלא מלכותא
דאלקא.

יב: ואמר: גברא חד בר טוהמא רבא אול
לאתרא רחיקא. דנסב לה מלכותא ונהפוך.

יג: ונקרא עסרא עבדוהי. ויחב להון עסרא
מנין. ואמר להון: אתתגרו עד אתא אנא.

יד: בני מדינתה דין סנין הון לה. ושררו

כח: ולאחר שאמר ישוע את אלה, יצא הלאה, ללכת לירושלים.

כט: וכאשר הגיע לבית-פגי ובית-עניה, על-יד החר הנקרא בית הזיתים, שלח שנים מתלמידיו

ל: ואמר להם: לכו לכפר אשר מולנו; וכאשר תפנסו אליו, הנה תמצאו עיר קשור אשר איש לא רכב עליו מעולם. התירו והביאו אותו.

לא: ואם איש ישאל אתכם, למה אתם מתירים אותו, כך אמרו לו, הוא דרוש לאדונינו.

לב: והלכו הללו שושלחו ומצאו כפי שאמר להם.

לג: וכאשר התירו את העיר, אמרו להם בעליו: למה אתם מתירים את העיר?

לד: והם אמרו להם: כי דרוש הוא לאדונינו.

לה: והביאוהו אל ישוע, והטילו על העיר את בגדיהם, והרפיבו את ישוע עליו.

לו: ובלכתו פָּרְשׁוּ את בגדיהם בדרך.

לז: וכאשר קרב אל מורד הר בית הזיתים, החלו כל המון התלמידים לשמח ולשבח את האלהים בקול רם על כל הגבורות שראו;

לח: ואמרו: ברוך המלך הבא בשם יהוה. שלום בשמים וכבוד במרומים!

לט: אבל פְּרוֹשִׁים אחדים מבין ההמון אמרו לו: רבי, גער בתלמידך.

מ: אמר להם: אומר אני לכם, שאם אלה ישתקו, האבנים תצעקנה.

מא: וכאשר התקרב וראה את העיר, בכה עליה

טו: ובאשר לקח את הממלכה וחזר, אמר לקרא אליו את עבדיו אשר נתן להם כסף, כדי לדעת מה הרויח כל אחד מהם.

טז: ובא הראשון ואמר, אדוני, המנה שלך הרויח עשרה מנים.

יז: אמר לו, יפה, עבד טוב! מבין שנמצאת נאמן במעט, תהיה שליט על עשר ערים.

יח: ובא השני ואמר, אדוני, המנה שלך עשה חמשה מנים.

יט: אמר גם לזה, אף אתה תהיה שליט על חמש ערים.

כ: ובא אחר ואמר, אדוני, הנה המנה שלך אשר היה מנח אצלי במטפחת,

כא: כי פחדתי ממך מפני שאיש קשה אתה, ואתה לוקח את מה שלא הנחת וקוצר את מה שלא זרעת.

כב: אמר לו, מפיך אשפט אותך, עבד רע. הנחת אותי, שאיש קשה אני ולוקח את מה שלא הנחתי וקוצר את מה שלא זרעתי.

כג: מדוע לא נתת את כספי לשלחני, ואני הייתי בא ותובע אותו עם הרבית שלו?

כד: ולעומדים לפניו אמר, קחו ממנו את המנה וחזרו לזה שיש אצלו עשרה מנים.

כה: אמרו לו, אדונינו, יש אצלו עשרה מנים!

כו: אמר להם, אומר אני לכם, לכל מי שיש לו, ינתן לו; ומי שאין לו, גם מה שיש לו ילקח ממנו.

כז: ברם את אויבי ההם, אשר לא רצו שאמלך עליהם, הביאו אותם והרגו אותם לפני.

דאמלך עליהון. איתו אנון. וקטלו אנון קדמי.
כח: וכד אמר הלין ישוע. נפק לקדמוהי
דנאול לאורשלם.

כט: וכד מטי לבית פגא ובית עניא. על
גב טורא דמתקרא דבית זימא. שדר תרין מן
תלמידוהי.

ל: ואמר להון: זלו לקרימא הי דלקיבלן.
וכד עאלין אנתון לה. הא משכחין אנתון
עילא דאסיר דאנש מן מתום לא רכב עלוהי.
שרו איתאווהי.

לא: ואן אנש משאל לכו: למנא שרין
אנתון לה. הכנא אמרו לה. למרן מתבעא.
לב: ואזלו הון דאשתדרו ואשכחו איכנא
דאמר להון.

לג: וכד שרין לה לעילא. אמרין להון
מרוהי: מנא שרין אנתון עילא הו.
לד: ואמרו להון: דלמרן מתבעא.
לה: ואיתוהי לנת ישוע. וארמיו על עילא
מאניהון. וארכבוהי לישוע עלוהי.

לו: פד דין אול. פרסין הנו מאניהון
באורחא.

לז: וכד קרב למחתמא דטורא דבית
זימא. שריו פלה פנשא דתלמידא חדין
ומשבחין לאלהא בקלא רמא על כל חילא
דחזו.

לח: ואמרין הנו: בריך הו מלכא דאמא
בשמה דמריא. שלמא בשמיה. ושוכחא
במרומא.

לט: אנשא דין מן פרישא מן ביני כנשא
אמרין לה: רבי. פאי בתלמידך.

מ: אמר להון: אמר אנא לכו. דאן הלין
נשתקון. כאפא נקעין.

מא: וכד קרב וחזה למדינתא. בכא עליה.

אזגרא בתרה ואמרין: לא צבין חנו דנמלך
עלין הנא.

טו: וכד נסב מלפוטא והפך. אמר דנקרון
לה הנון עבדוהי דחב להון כספא. דנדע מנא
חד חד מנהון אתתגר.

טז: ואמא קדמא ואמר: מרי. מנך
עסרא מגין אותר.

יז: אמר לה: איו עבדא טבא. דבקליל
אשתכחת מהימן. תהוא שליט על עסרא
כרכין.

יח: ואמא דתרין ואמר: מרי. מנך חמשא
מגין עבד.

יט: אמר אף להנא: אף אלת תהוא שליט
על חמשא כרכין.

כ: ואמא אחנא. ואמר: מרי. הא מנך
הו דאית הונו לוחי פד סים בסדונא.

כא: דחלת גיר מנך. דגברא אלת קשיא.
ושקל אלת מדם דלא סמת. וחצד אלת מדם
דלא זרעת.

כב: אמר לה: מן פומך אדונך עבדא
בישא. דע הוית לי דגברא אנא קשיא. ושקל
אנא מדם דלא סמת. וחצד אנא מדם דלא
זרעת.

כג: למנא לא יהבת כספי על פחורא.
ואנא אמא הוית ותבע לה עם רבייתה.

כד: ולהנון דקימין קדמוהי אמר: סבו
מנה מניא. והבו להו דאית לנה עסרא מגין.

כה: אמרין לה: מרן. אית לנה עסרא
מגין.

כו: אמר להון: אמר אנא לכו. דלכל מן
דאית לה נתיקב לה. ומן הו דין דלית לה אף
הו דאית לה נתנסב מנה.

כז: ברם להנון בעלדכבי. אילין דלא צבו

ה: הם חֲשָׁבוּ בְלָבָם וְאָמְרוּ, אִם נֹאמֶר, מִן הַשָּׁמַיִם, יֹאמַר לָנוּ, וּמִדּוּעַ לֹא הֶאֱמַנְתָּם לוֹ?
ו: וְאִם נֹאמֶר, מִבְּנֵי אָדָם, יִסְקַל אוֹתָנוּ כָּל

הָעָם, כִּי בְטוּחִים הֵם שְׁיֻחָנָן נִבְיָא הוּא.

ז: וְאָמְרוּ לוֹ: אֵין אָנוּ יוֹדְעִים מֵאֵין הִיא.

ח: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: גַּם אֲנִי לֹא אָמַר לָכֶם בְּאִיזוֹ סִמְכוֹת עוֹשֶׂה אֲנִי אֶת אֱלֹהִים.

ט: וְהֵחֵל לֹמַר לָעָם אֶת הַמָּשָׁל הַזֶּה: אִישׁ אֶחָד נָטַע כָּרֶם וְהִחְפִּירוֹ לְכוֹרְמִים, וְנָסַע לְזִמְן רַב.

י: וְלַמּוֹעֵד שָׁלַח אֶת עֲבָדָיו אֶל הַכוֹרְמִים כְּדִי שְׁיִתְּנוּ לוֹ מִפְּרֵי הַכָּרֶם, אוֹלָם הַכוֹרְמִים הַכּוֹהֵוּ וְשָׁלְחוּהוּ רִיקָם.

יא: וְהוֹסִיף וְשָׁלַח אֶת עֲבָדָיו הַשְּׁנִי, אֶף הֵם גַּם אוֹתוֹ הִכּוּ וְהִתְעַלְלוּ בּוֹ, וְשָׁלְחוּהוּ רִיקָם.

יב: וְהוֹסִיף וְשָׁלַח אֶת הַשְּׁלִישִׁי, אֶף הֵם פָּצְעוּ גַם אוֹתוֹ, וְגִרְשׁוּהוּ.

יג: אָמַר בְּעַל הַכָּרֶם, מָה אַעֲשֶׂה? אֲשַׁלַּח אֶת בְּנִי הָאֶחָד; אוֹלִי יִרְאוּהוּ וְיִבֹּשׁוּ.

יד: אָבָל כַּאֲשֶׁר רָאוּהוּ הַכוֹרְמִים, חֲשָׁבוּ בְלָבָם וְאָמְרוּ, זֶהוּ הַיּוֹרֵשׁ; בּוֹא וְנִהְרָגְהוּ וְתִהְיֶה הִירְשָׁה שְׁלָנוּ.

טו: וְהוֹצִיאֵהוּ אֶל מַחוּץ לְכָרֶם וְנִהְרָגְהוּ. מָה אַפּוֹא יַעֲשֶׂה לָהֶם בְּעַל הַכָּרֶם?

טז: יָבֹא וְיִשְׁמִיד אֶת הַכוֹרְמִים הָהֵם, וְיִתֵּן אֶת הַכָּרֶם לְאַחֲרִים. כַּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ, אָמְרוּ: לֹא תִהְיֶה זֹאת.

יז: אָבָל הוּא הִבִּיט בָּהֶם וְאָמַר: וַיִּהְיֶה זֶה שְׂכָתוֹב, אַךְ מֵאִסּוֹ הַבּוֹנִים הִיָּתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה?

יח: וְכָל מִי שְׁיִפֹּל עַל הָאֶבֶן הַזֶּה יִנְתָּץ; וְכָל מִי שְׁתַּפֵּל עָלָיו — תִּנְפֹּצוּ.

יט: וּבִקְשׁוּ רַאשֵׁי-הַכִּהֲנִים וְהַסּוֹפְרִים

מב: וְאָמַר: אֵלֹהֵי יִדְעָתָ אֶת אֱלֹהֵי אֲשֶׁר לְשִׁלּוּמָךְ הֵם אֶפְלוּ בְיוֹמָךְ הַזֶּה! אֶף כָּעַת נִסְתָּרוּ לָהֶם מַעֲיִנֶיךָ.

מג: אָבָל יָבֹאוּ עָלֶיךָ יָמִים, שְׁיִקִּיפוּךָ אוֹיְבֶיךָ וְיַצּוּרוּ עָלֶיךָ מִכָּל מְקוֹם,

מד: וְיִקְעַקְעוּ אוֹתְךָ וְאֶת בְּנֶיךָ בְּתוֹכָךָ, וְלֹא יִשְׁאִירוּ בָּךְ אֶבֶן עַל אֶבֶן, עַל שְׁלֹא יִדְעָתָ אֶת מוֹעֵד פְּקֻדָּתְךָ.

מה: וְכַאֲשֶׁר נִכְנַס לְהִיכָל, הֵחֵל לְגַרֵּשׁ אֶת הַקּוֹנִים וְהַמּוֹכְרִים בּוֹ,

מו: וְאָמַר לָהֶם: כְּתוֹב שְׁבִיטִי בֵּית חֲפֻלָּה הוּא, אֶף אַתֶּם עֲשִׂיתֶם אוֹתוֹ מַעֲרַת לְסֻטִּים.

מז: וְהוּא לָמַד כָּל יוֹם בְּהִיכָל, אֶף רַאשֵׁי-הַכִּהֲנִים וְהַסּוֹפְרִים וְזִקְנֵי הָעָם בִּקְשׁוּ לְהָאֲבִידוֹ;

מח: וְלֹא מֵצְאוּ מַה לַּעֲשׂוֹת לוֹ, כִּי כָּל הָעָם דָּבְקֵי בּוֹ לְשִׁמְעַת אוֹתוֹ.

פָּרָק כ

א: וּבְאַחַד הַיָּמִים, כַּאֲשֶׁר לָמַד אֶת הָעָם בְּהִיכָל וּבִשּׁוּר, קָמוּ עָלָיו רַאשֵׁי-הַכִּהֲנִים וְהַסּוֹפְרִים עִם הַזִּקְנִים,

ב: וְאָמְרוּ לוֹ: אָמַר לָנוּ בְּאִיזוֹ סִמְכוֹת עוֹשֶׂה אַתָּה אֶת אֱלֹהִים, וַיִּמְהִיּוּ שְׁנֵתָן לָךְ אֶת הַסִּמְכוֹת הַזֹּאת?

ג: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: אֲשַׁאֲלֶכֶם גַּם אֲנִי דָבָר. אָמְרוּ לוֹ:

ד: טְבִילַת יוֹחָנָן מִן הַשָּׁמַיִם הִיָּתָה אוֹ מִבְּנֵי אָדָם?

ואמרין: דאן גאמר מן שמא. אמר לן ומטל
מנא לא הימנתוניהי.

ו: אן דין גאמר מן בנינשא. רגס לן עמא
כלה. מפסין גיר דיוחנן נביא או.

ז: ואמרו לה לא ידענן מן אימא אי.

ח: אמר להון ישוע: ולא אנא אמר אנא
לכון באינא שולטנא הלן עבד אנא.

ט: ושרי דגאמר לעמא מחלא הנא: גברא

חד נצב פרמא. ואוחדה לפלחא. ואבעד ובנא
סגיא.

י: ובנבנא שדר עבדה לנת פלחא. דנתלון

לה מן פארא דכרמא. פלחא דין מתאוהי.
ושדרוהי פד סריק.

יא: ואוסף ושדר לעבדה אחרנא. הנון דין

אף להו מתאוהי וצערוהי. ושדרוהי פד סריק.

יב: ואוסף ושדר דתלתא. הנון דין אף להו

צלפוהי. ואפקוהי.

יג: אמר מרא ברמא. מנא אעבד: אשדר

ברי חביבא. כבר נחזוניהי ונתפחדון.

יד: פד חזאוהי דין פלחא. מתחשבין הנו

בנפשהון ואמרין: הנו דרמא. תו נקטלוהי

ותהא ירתותא דילן.

טו: ואפקוהי לבר מן ברמא. וקטלוהי.

מנא הכיל ועבד להון מרא ברמא.

טז: גאתא ונובד לפלחא הנון. ונתל פרמא

לאחרנא. פד שמעו דין. אמרו: לא תהא

הדא.

יז: הו דין חר בהון ואמר: מנא אי הי

דכתיבא דבאפא דאסליו בנא. הי הנת לרש

קרנא דויתא.

יח: וכל מן דנפל על הי באפא. נתרצע.

יט: בעו הנו דין רבי פהגא וספרא דגרמון

מב: ואמר: אלו כי ידעתי אילין דאיתיהין
דשלמכי אפן בהנא יומכי. השא דין אתפסי
להין מן עיניפי.

מג: גאתון לכי דין יומתא. דנחדרונכי
בעלדבכי. וגאלצונכי מן פל דופא.

מד: ונסחפונכי ולבניפי בגוכי. ולא

נשבקון בכי פאף על פאף. חלף דלא ידעתי

ובנא דסוערנכי.

מה: וכד על להיפלא שרי למפקו לאילין

דנבנין בה ומנבנין.

מו: ואמר להון: כתיב דביתי בית צלותא

איתוהי. אנתון דין עברתוניהי מערתא

דלסטא.

מז: והו מלף הנוא פליום בהיפלא. רבי

פהגא דין וספרא וקשישא דעמא בעין הנו

למבדוהתא.

מח: ולא משפחין הנוא מנא נעבדון לה.

כלה גיר עמא תלא הנוא בה למשמעה.

קפלאון כ

צחחא יט

א: ונהא בחד מן יומתא כד מלף בהיפלא

לעמא ומסבר. קמו עלוהי רבי פהגא וספרא

עם קשישא.

ב: אמרין לה: אמר לן. באינא שולטנא

הלן עבד אנת. ומנו הו דיחב לך שולטנא

הנא.

ג: ענא ישוע ואמר להון: אשאלכון ואף

אנא מלתא. אמרו לי.

ד: מעמודיתה דיוחנן מן שמא הנת. או

מן בנינשא.

ה: הנון דין מתחשבין הנו בנפשהון.

לד: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: בְּנֵי הָעוֹלָם הֵנָּה
נוֹשְׂאִים נָשִׁים, וְנָשִׁים נוֹשְׂאוֹת לְגַבְרִים.

לה: אָבֵל הָרְאוּיִים לָעוֹלָם הַזֶּה
וּלְתַקוּמָהּ מִבֵּין הַמֵּתִים, אֵינָם נוֹשְׂאִים נָשִׁים
וְגַם הַנָּשִׁים אֵינָן נוֹשְׂאוֹת לְגַבְרִים;

לו: כִּי גַם אֵינָם יְכוּלִים לָמוֹת שׁוֹב, כִּי
כַּמְלָאכִים הֵם; וּבְנֵי אֱלֹהִים הֵם, מַשּׁוּם שֶׁהֵיוּ
לְבְנֵי הַתַּקּוּמָה.

לז: וְשֶׁהַמֵּתִים קָמִים גַּם מִשֵּׁה הָרָאָה, כִּי
הַזְכִּיר בַּסֵּנָה — בָּאֲמָרוֹ, יֵהוּהָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
וְאֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב.

לח: אָבֵל הָאֱלֹהִים אֵינָנוּ שֶׁל הַמֵּתִים אֲלָא
שֶׁל הַחַיִּים, כִּי כָּלָם חַיִּים הֵם לוֹ.

לט: וְעָנוּ אַחֲדִים מִן הַסּוֹפְרִים וְאָמְרוּ:
מוֹרֶה, יָפֶה אַתָּה אוֹמֵר.

מ: וְלֹא הֵעִזּוּ עוֹד לִשְׁאֹל אוֹתוֹ עַל שׁוֹם
דְּבָר.

מא: וְאָמַר לָהֶם: אֵיךְ אוֹמְרִים הַסּוֹפְרִים
עַל הַמַּשִּׁיחַ שֶׁהוּא בֶן-דָּוִד?

מב: וְהוּא דָּוִד אָמַר בְּסִפְרֵי תַהֲלִים, נֶאֱמַר
יֵהוּהָ לְאֹדוֹנִי, שֶׁב לְךָ מִיָּמִינִי

מג: עַד אֲשִׁית אוֹיְבֶיךָ תַּחַת רַגְלֶיךָ.

מד: לְפִיכָךְ, אִם דָּוִד קוֹרֵא לוֹ אֹדוֹנִי, אֵיךְ
הוּא בָּנוּ?

מה: וּכְאֲשֶׁר כָּל הָעָם שָׁמַע, אָמַר
לְחַלְמִידִיו:

מו: הַנִּזְהָרוּ מִן הַסּוֹפְרִים הַחֹפְצִים לְהַתְהַלֵּךְ
בְּאַצְטָלוֹת, וְאוֹהֲבִים אֶת בְּרֶכֶת הַשָּׁלוֹם
בְּרַחוּבוֹת, וְאֵת הַמּוֹשְׁבִים הָרָאשִׁיִּים, וְאֵת
הַמְּקוֹמוֹת הָרָאשִׁיִּים בְּסַעֲדוֹת;

מז: הָאוֹכְלִים אֶת בְּתֵי הָאֱלֻמְנוֹת עִם
שְׂמֵאֲרִיכִים אֶת תְּפִלוֹתֵיהֶם כְּכִסּוֹת. הֵם יִתֵּר
מִשְׁפָּט יִשְׂאוּ.

לְשִׁים עָלָיו יְדֵיהֶם בַּשָּׂעָה הַהִיא, וּפָתְחוּ מִן
הָעַם, כִּי יָדְעוּ שֶׁעָלִיהֶם אָמַר אֶת הַמַּשָּׁל הַזֶּה.

כ: וְשָׁלְחוּ אֵלָיו מְרַגְלִים שֶׁהִתְדַּמּוּ
לְצַדִּיקִים, כְּדִי שִׁילְכְּדוּהוּ בְּמַלְּה וּמִסְרוּהוּ
לְמִשְׁפָּט וּלְסִמְכוֹת הַנִּצְיָב.

כא: וּשְׁאָלוּהוּ וְאָמְרוּ לוֹ: מוֹרֶה, יוֹדְעִים
אֲנוּ שֶׁאַתָּה מְדַבֵּר וּמְלַמֵּד נְכוֹנָה וְאֵינְךָ נוֹשֵׂא
פְּנִים, אֲלָא בְּאֵמֶת מְלַמֵּד אַתָּה אֶת דְּרֹךְ
אֱלֹהִים.

כב: הֲאֵם מִתֵּר לָנוּ לְתַת מַס גְּלָגֶלֶת לְקִיסָר
אוֹ לֹא?

כג: אֵיךְ הוּא הַבֵּין אֶת עֲרַמְתָּם וְאָמַר:
מִדּוּעַ אַתֶּם מְנַסִּים אוֹתִי?

כד: הָרָאוּ לִי דִינְךָ. שֶׁל מִי הַצֵּלָם וְהַפְתָּכָת
אֲשֶׁר בּוֹ? וְהֵם אָמְרוּ: שֶׁל הַקִּיסָר.

כה: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: תִּנּוּ אַפּוֹא אֶת אֲשֶׁר
לְקִיסָר לְקִיסָר, וְאֵת אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים לְאֱלֹהִים.

כו: וְלֹא יָכְלוּ לִלְכֹּד מִמֶּנּוּ מַלְּה לְפָנֵי הָעָם;
וְהִשְׁתַּמְּמוּ עַל תְּשׁוּבַתוֹ וְשִׁתְּקוּ.

כז: נִגְשׂוּ אַנְשִׁים מִן הַצִּדֻקִּים, הָאוֹמְרִים
שֶׁאֵין תַּקּוּמָה, וּשְׁאָלוּהוּ

כח: וְאָמְרוּ לוֹ: מוֹרֶה, מִשֵּׁה כְּתָב לָנוּ,
שֶׁאִם יָמוֹת אַחֵי אִישׁ וְיֵשׁ לוֹ אִשָּׁה בְּלִי בָנִים,
יִקַּח אַחִיו אֶת אִשְׁתּוֹ וְיָקִים זֶרַע לְאַחִיו.

כט: בְּרַם שְׁבַעָה אַחִים הָיוּ; וְהָרָאשׁוֹן לָקַח
אִשָּׁה וּמֵת בְּלִי בָנִים.

ל: וְלָקַח הַשֵּׁנִי אֶת אִשְׁתּוֹ, וְהָלָה מֵת בְּלִי
בָנִים.

לא: וְשׁוֹב לָקַח אוֹתָהּ הַשְּׁלִישִׁי, וְכֵן גַּם
שְׁבַעָתָם, וּמָתוּ וְלֹא הִשְׁאִירוּ בָנִים.

לב: וּמָתָה בְּסוֹף גַּם הָאַשָּׁה.

לג: וּבִכֵּן, בַּתַּקּוּמָה, לְמִי מֵהֶם תִּהְיֶה
לְאַשָּׁה? שֶׁהִרֵּי שְׁבַעָתָם לָקַחוּ אוֹתָהּ.

אנתתא. שבעתיהון גיר נסבוא.

ד: אָמר להון ישוע: בְּנוּהי דעלמא הָנא
נְסבין נְשָא וְנְשָא הוּין לְגַבְרָא.

ל: הָנוּן דִּין דִּלְהוּ עֵלְמָא שְׁנוּ וּלְקִימְתָא
דְּמֵן בֵּית מִיתָא. לָא נְסבין נְשָא וְאֶפְלָא נְשָא
הוּין לְגַבְרָא.

לו: אֶפְלָא גִיר הוּב לִמְמַת מְשַׁפְּחִין. אִין
מִלֵּאכָא אָנוּן גִּיר. וּבְנִיָּא אִיתִיהוּן דֵּאֲלֵהָ.
מְטֵל דִּהּוּ בְּנִיָּא דְקִימְתָא.

לז: דְּקִימִין דִּין מִיתָא. אָף מוּשָא בְּרֵךְ.
אֲדַבֵּר גִּיר בְּסִנְיָא כֵּד אָמַר. מְרִיָּא אֲלֵהָ
דֵּאֲבֵרְהֶם וְאֲלֵהָ דֵּאִיסִיק וְאֲלֵהָ דִּיעֻקוּב.

לח: אֲלֵהָ דִּין לָא הָוָא דְּמִיתָא אֲלָא
דְּחִיָּא. פִּלְהוּן גִּיר חִיִּין אָנוּן לָהּ.

לט: וְעֵנוּ אֲנָשִׁין מֵן סְפֵרָא וְאָמְרִין מִלְּפָנָא.
שְׁפִיר אָמַר אֲנִתָּא.

מ: וְלָא תוּב אֲמַרְחוּ לִמְשַׁאֲלוּתָהּ עַל מְדָם.
מא: וְאָמַר הָוָא אִיפְנָא אָמְרִין סְפֵרָא
עַל מְשִׁיתָא דְּבֵרָה הוּוּ דְדוּיד.

מב: והוּוּ דְוִיד אָמַר בְּכֵתָבָא דְּמוֹזֹרָא:
דְּאָמַר מְרִיָּא לְמָרִי. תֵּב לָךְ מֵן יִמִּינִי.

מג: עֲדָמָא דֵּאֲסִים בְּעֵלְדִּבְכִּי תַחֲתִית
רְגִלִּיךְ.

מד: אֵן הָכִיל דְוִיד קָרָא לָהּ מְרִי. אִיפְנָא
בְּרָה הוּוּ.

מה: וְכֵד פִּלְהָ עֲמָא שְׁמַע הָוָא. אָמַר
לְחִלְמִקְדוּהִי.

מו: אֲזֻדְהָרוּ מֵן סְפֵרָא דְּעָבִין לִמְהֵלְכוּ
בְּאֶסְטִילָא. וְרַחֲמִין שְׁלָמָא בְּשׁוּקָא. וְרֵשׁ
מֹותָבָא. וְרֵשׁ סְמְכָא בְּחֻשְׁמִיתָא.

מז: הָנוּן דֵּאֲכִלִּין פִּתָּא דֵּאֲרִמְלָתָא. בְּעֵלְתָא
דְּמֹורְכִין צִלְנָתְהוּן. הָנוּן נְקַבְלוּן דִּינָא יִתִּירָא.

עֲלֹהִי אִידִיָּא בְּהִי שְׁעֵתָא. וְדַחֲלוּ מֵן עֲמָא.
יִדְעוּ גִיר דְּעִלְהוּן אָמַר מִתְּלָא הָנָא.

כ: וְשִׁדְרוּ לָנְתָה גְּשׁוּשָא דְּמִתְדַּמִּין
בְּנִידְקָא. דֵּנֵאֲחֻדְוִינְהִי בְּמִלְתָּא. וְנִשְׁלִמוּנְהִי
לְדִינָא וְלִשְׁוֹלְטָנָה דִּהֲגִמְנָא.

כא: וְשִׁאֲלוּהִי וְאָמְרִין לָהּ: מִלְּפָנָא. יִדְעִינוּ
דְּתִרִיץ־אִית מִמֶּלֶל אֲנִת וּמִלָּךְ אֲנִת. וְלָא נְסַב
אֲנִת בְּאֶפְסָא. אֲלָא בְּקוּשְׁתָּא אֹורְחָא דֵּאֲלֵהָ
מִלָּךְ אֲנִת.

כב: שְׁלִיט לָן דִּנְחַל כֶּסֶף רֵשָא לְקֶסֶר. אָו
לָא.

כג: הוּוּ דִּין אֶסְתַּפֵּל תְּרַעוּתְהוּן. וְאָמַר:
מְנָא מְנַסִּין אֲנָתוֹן לִי.

כד: חֲוָאוּנִי דִּינְרָא. דְּמֵן אִית בֵּה צֵלְמָא
נְכִיתִּבְתָּא. הָנוּן דִּין אָמְרִין: דְּקֶסֶר.

כה: אָמַר להון ישוע: הָבוּ הָכִיל דְּקֶסֶר
לְקֶסֶר. וְדֵאֲלֵהָ לֵאלֵהָ.

כו: וְלָא אֲשַׁפְּחוּ לְמֵאֲחַד מִנֵּה מִלְתָּא קֶדָם
עֲמָא. וְאֲתַדְמַרו עַל פְּתִנְמָה וְשִׁתְקוּ.

כז: קָרְבוּ דִּין אֲנָשִׁין מֵן וִידוּקִיָּא הָנוּן
דְּאָמְרִין דְּקִימְתָּא לִית. וְשִׁאֲלוּהִי.

כח: וְאָמְרִין לָהּ: מִלְּפָנָא. מוּשָא כֵּתֵב לָן:
דֵּאֵן אֲנֵשׁ נִמּוּת אַחֻוּהִי דֵּאִית לָהּ אֲנִתָּא. דֵּלָא
בְּנִיָּא. נְסַב אַחֻוּהִי אֲנִתָּהּ. וְנָקִים וְרַעָא
לְאַחֻוּהִי.

כט: שְׁבַעָא דִּין אַחִין אִית הָוּוּ. וְקִדְמִיָּא
נְסַב אֲנִתָּא. וּמִית דֵּלָא בְּנִיָּא.

ל: וְנִסְבָּה דְּתִרִין לֵאלֵנָתְהָ. וְהָנָא מִית דֵּלָא
בְּנִיָּא.

לא: וְדַחֲלָתָא תוּב נְסַבָּה. וְהִכּוּת אָף
שְׁבַעֲתִיהוּן. וּמִיתוּ וְלָא שְׁבָקוּ בְּנִיָּא.

לב: וּמִיתַת בְּחֻרְתָּא וְאָף אֲנִתָּא.

לג: בְּקִימְתָּא הָכִיל דֵּאִינָא מִנְהוּן תְּהוּנָא

פֶּרֶק כא

א. הביט ישוע בצעשירים שהטילו את מתנותיהם אל האוצר,

ב: וראה גם אלמנה אחת עניה שהטילה שתי פרוטות,

ג: ואמר: אמת אומר אני לכם, שהאלמנה העניה הזאת הטילה יותר מכל אחד;

ד: כי כל אלה מן העדר שהיה להם הטילו לאוצר האלהים, אף זאת ממחסורה הטילה את כל אשר השיגה.

ה: וכאשר אמרו אנשים על ההיכל, שהוא מקשט באבנים יפות ובמתנות, אמר להם ישוע:

ו: אלה אשר אתם רואים, יבואו ימים שלא תשאר אבן על אבן אשר לא תתפרק.

ז: שאלו אותו ואמרו: מורה, מתי יהיו אלה, ומהו האות כשיהיו אלה קרובים לקרות?

ח: והוא אמר להם: ראו, פן תטעו: כי רבים יבואו בשמי ויאמרו, אני המשיח, והעת קרבה: אף אל תלכו אחריהם.

ט: וכאשר תשמעו מלחמות ומהומות, אל תפחדו: כי אלה עתידים להיות תחלה, אף עוד לא הגיע הקץ;

י: כי יקום גוי על גוי וממלכה על ממלכה;

יא: ורעידות אדמה גדולות תהיינה במקומות שונים, ורעב ומגפות: ויהיו פחדים ואימים, ויראו אותות גדולים מן השמים; וסיפות גדולות תהיינה.

יב: אבל לפני כל אלה ישימו עליכם

ידיהם וירדפו אתכם וימסרו אתכם לבתי כנסיות ולבתי סהר; ויביאו אתכם לפני מלכים ומושלים למען שמי.

יג: ותהיה לכם לעדות.

יד: שימו לבכם שלא ללמד מה להשיב;

טו: כי אני אתן לכם פה וחכמה אשר לא יוכלו לעמד נגדה כל אויביכם.

טז: וימסרו אתכם הוריקם ונאחיקם וקרוביכם וידידיכם, ומיתו מכם.

יז: ותהיו שנואים לכל אדם בגלל שמי,

יח: אף שצרה מראשכם לא תאבד.

יט: בסבלנותכם תקנו את נפשכם.

כ: וכאשר תראו את ירושלים מקפת צבא, אז דעו שקרב חרבנה.

כא: אזי אלה אשר ביהודה ינוסו להר; ואלה אשר בתוכה ינוסו, ואשר בשדות אל יכנסו אליה;

כב: כי ימי נקם הם אלה, למען יתמלא כל מה שכתוב.

כג: ואזי להרות ולמיניקות בימים ההם, כי תהיה צרה גדולה בארץ וזעם על העם הזה.

כד: ויפלו לפי חרב וילקחו בשבי לכל מקום. וירושלים תהא נרמסת על ידי הגוים, עד אשר ישלמו עתות הגוים.

כה: ויהיו אותות בשמש ובירח ובכוכבים, ובארץ צרת הגוים, וספיקת בפים מאימת רעם הים;

כו: וזעזוע שיקפת נפשות בני אדם, מפחד מה שעתיד לבוא על הארץ: ויזדעזעו צבאות השמים.

קפלאון כא

א : חר דין ישוע בעתירא אילין דרמין חנו
 בית גנא קורבניהון.
 ב : וחזא אף ארמלתא חדא מספנתא.
 דארמית שמונא תרין.
 ג : ואמר: שררא אמר אנא לכו. דהדא
 ארמלתא מספנתא ארמית יתיר מן כלנש.
 ד : בלהון גיר הלין מן מא דיתיר חנא להון
 ארמיו בית קורבנא דאלהא. הדא דין מן
 חסירוותה כל דקניא חנת ארמיתא.
 צחחא כ

ה : וכד אמרין חנו אנשין על היכלא
 דבכאפא שפירקתא ובקורבנא מצפת. אמר
 להון ישוע:
 ו : הלין דחזין אנתון. גאתון יומתא דבהון
 לא תשתבק באף על באף דלא תסתתר.
 ז : ומשאלין חנו לה ואמרין: מלפנא.
 אמתי הלין נהוין. ומנא חי אתא מא דקריבן
 הלין דנהוין.

ח : הו דין אמר להון: חנו למא תטעון.
 סגינא גיר גאתון בשמי וגאמרון: דאנא אנא
 משיחא. וחנא קרב. לא דין תאולון בחרהון.
 ט : ומא דשמעין אנתון קרבא וישגושיא.
 לא תדחלון. צתידון אינן גיר הלין לוקדם
 למהנא. אלא לא עדכיל מטת חרתא.
 י : נקום גיר עמא על עמא. ומלכו על
 מלכו.

יא : וזועא רורבא נהוון בדוכא דוכא
 וכפנא ומותגא. ונהוין דחלתא וסירדא
 ואותותא רורבתא מן שמאי נתחזין. וסתנא
 רורבא נהוון.

יב : קדם דין הלין בלהין נרמון עליבון

אידיא. ונרדפונכון ונשלמונכון לכנושתא
 ולבית אסירא. ונארבונכון קדם מלכא
 והגמונא מטל שמי.

יג : הדיא לכו דין לסהדותא.
 יד : סימו דין בלבכון דלא תהוון מתילפין
 למפק רוחא.

טו : אנא גיר אתל לכו פומא וחכמתא.
 אידיא דלא נשפחון לקמם לקובלה בלהון
 בעלדרכיבון.

טז : ושלמונכון דין אבהיבון ורחמיבון.
 ונמיתון מנכון.

יז : ותהוון סניאין מן כלנש מטל שמי.
 יח : ומנתא מן רשכון לא תאבד.

יט : במסיבננוחכון דין תקנון נפשוון.
 כ : מא דין דחזיתון לאורשלם דחדיר לה

חילא. הידין דעו דקרב לה חורפה.

כא : הידין אילין דביהוד אנון גערקון
 לטורא. ואילין דבגנה אנון גערקון. דבקוריא
 לא נעלון לה.

כב : דיומתא אנון הלין דתבעתא. דנשלם
 כל מא דכתיב.

כג : וי דין לאילין דבטון וליאלין דמינקן
 בקנון יומתא. נהוון גיר אוילצנא רבא בארעא.
 ורוגזא על עמא הנא.

כד : ונפלוון בפומא דחרבא. ונשתבון לכל
 אתר. ואורשלם תהוון מתתדישא מן עממא.
 עדמא דנשלמוון ובנא דעממא.

כה : ונהוין אתותא בשמשא ובסהרא
 ובכוכבא. ובארעא אוילצנא דעממא. ופושך
 אידיא מן תוהתא דקלא דימא.

כו : וזועא דמפק נפשטא דבנינשא. מן
 דחלתא דמדם דעתיד למאתא על ארעא.
 ונתתויעון חילא דשמאי.

ג : נכנס השטן ביהודה הנקרא סכרי'וטה, שהיה ממנין השנים-עשר,

ד : והוא הלך ודבר עם ראשי-הכהנים והסופרים וקציני ההיכל, כדי למסר אותו להם.

ה : ושמחו והספימו לתת לו כסף.

ו : והבטיח להם, וחפש לו שעת כשר למסר אותו להם שלא לפני ההמוץ.

ז : הגיע יום המצות, שבו היה המנהג לזבח את הפסח.

ח : ושלח ישוע את פיפא ואת יוחנן ואמר להם: לכו הכינו לנו את הפסח כדי שנאכל.

ט : והם אמרו לו: היכן רוצה אתה שנכיר?

י : אמר להם: הנה כאשר תכנסו העירה, יפגש אתכם איש נושא נאד מים. לכו אחריו; ולאן שיכנס,

יא : אמרו לבצל-הבית, רבנו אומר: אתהו חדר האורחים אשר אכל בו את הפסח עם תלמידיו?

יב : והנה הוא יראה לכם עליה אחת גדולה, מסודרת; שם הכינו.

יג : והלכו ומצאו כפי שאמר להם, והכינו את הפסח.

יד : וכאשר הגיעה השעה, בא ישוע והסב, ושנים-עשר השליחים אתו.

טו : ואמר להם: נכסף נכספתי לאכל עמכם את הפסח הזה לפני שאסבל;

טז : כי אומר אני לכם, שמעתה לא אכל אותו עד אשר ישלם במלכות האלהים.

יז : ולקח את הכוס, והודה, ואמר: קחו את זאת וחלקו ביניכם;

יח : כי אומר אני לכם, שלא אשתה מפרי

כו : ואז יראו את בן-האדם בא בעננים עם חיל רב וכבוד גדול.

כח : וכאשר יתחילו אלה להיות, התעודדו והרימו ראשיכם, כי קרבה ישועתכם.

כט : ואמר להם משל: ראו את התאנה ואת כל העצים,

ל : שכאשר הם מלבלבים, מיד מבינים אתם מהם שהתקרב הקיץ.

לא : כן גם אתם, כשתראו את אלה הווים, ידעו שקרובה היא מלכות האלהים.

לב : אמן אומר אני לכם, שלא יעבר הדור הזה עד אשר יהיו כל אלה.

לג : השמים והארץ יעברו, ודברי לא יעברו.

לד : אבל השמרו לנפשכם, שאף פעם לא יכבד לבבכם בהוללות ובשרון ובדאגת העולם, ופתאם יבוא עליכם היום ההוא;

לה : כי כמו מלכדת יבוא לפתע על כל היושבים על פני כל הארץ.

לו : על כן היו ערים בכל עת והתפללו, כדי שתהיו ראויים להמלט מן הדברים האלה העתידים להיות, ותתיצבו לפני בן-האדם.

לז : ביום הזה מלמד בהיכל, ובלילה היה יוצא ולן בחד הנקרא בית הזיתים.

לח : וכל העם היו משכימים אליו להיכל לשמע את דברו.

פרק כב

א : חג המצות הנקרא פסח היה קרוב.

ב : וחפשו ראשי הכהנים והסופרים כיצד להרגו, כי פחדו מן העם.

כו: והידין נחזונייהי לברה דאנשא דאתא
בענגא עם חילא סגיאא ושובחא רבא.

כח: מא דין דשרי הלין דנהרין. אתלפבו
וארימו רשיפון. מטל דקרב לה פורקנכון.

כט: ואמר הוּא להון מחלא: חזו לחתא
ולכלהון אילנא.

ל: דמא דמפרעין. מחדא מנהון מסתפלין
אנתון דקרב לה קיטא.

לא: הכנא אף אנתון. מא דחזיתון הלין
דהוין. דעו דקריבע חי מלפוחא דאלהא.

לב: אמינ אמר אנא לכון: דלא תעבר
שרבחתא הוּא. עדמא דכלהין הלין נהוין.

לג: שמיא וארעא נעברון ומלי לא
נעברין.

לד: אודארו דין בנפשכון. דלא מתום
נאקרון לבנותכון באסוּטותא ובכריותא
ובצפתא דעלמא. ומן שליא נאתא עליכון
יומא הוּ.

לה: איך צפחתא גיר נצפח על כלהון
אילין דיתבין על אפיה דכלה ארעא.

לו: הוּו הכיל שְהַרין בכלובן ומצלין
דתשוון למערק מן הלין דעתידין למהנא.
ותקומין קדם ברה דאנשא.

לז: באיממא דין מלף הוּא בהיכלא
ובלליא נפק הוּא באת בטורא דמתקרא דבית
זימא.

לח: וכלה עמא מקדמין הוּו ליתא להיכלא
למשמע מלתא.

קפלאון כב

א: קריב הוּא דין עדעדא דפטירא.
דמתקרא פצחא.

ב: ובעין הוּו רפי כהנא וספרא דאיפנא

נקטלוגייהי. דחלין הוּו גיר מן עמא.

ג: על הוּא דין סטנא ביהודא דמתקרא
סכריוטא דאיתוהי הוּא מן מנינא דתרעסר.

ד: ואזל. מלל עם רפי כהנא וספרא ורפי
חילא דהיכלא. איך דנשלמיוהי להון.

ה: וחדיו. ואקימו דנתלון לה כספא.

ו: ואשפודי להון. ובצא הוּא לה פלעא
דנשלמיוהי להון בלעד מן בנשא.

ז: ומטי יומא דפטירא. דבה אית הוּא
עידא דנתנכס פצחא.

ח: ושדר ישוע לכאפא נליתונן ואמר
להון ולו טיבו לן פצחא דנלעס.

ט: הוּו דין אמרו לה: איכא צבא אלת
דנטיב.

י: אמר להון: הא מא דעאלין אנתון
למדינתא פגע בכון גברא דשקיל גרבא
דמיא. ולו כתר. ואיכא דעאל.

יא: אמרו למרה דבימא: רפן אמר. אינא
הוּ בית משריא איכא דאכול פצחא עם
תלמיד.

יב: והא הוּ מחנא לכון עלימא חדא רבחא
דמשויא. תמן טיבו.

יג: ואזלו אשפחו איך דאמר להון. וטיבו
פצחא.

יד: וכד הוּא עדנא. אהא ישוע אסתמן
ותרעסר שליחא עמה.

טו: ואמר להון: רגתא רגמני דהנא פצחא
אכול עמכון קדם דאחש.

טז: אמר אנא לכון גיר: דמכיל לא
אכליוהי עדמא דנשלם במלכותה דאלהא.

יז: ונסב כסא. ואחדי. ואמר: סבו הנא.
ופלגו בינתכון.

יח: אמר אנא גיר לכון: דלא אשתא מן

הגפן עד אשר תבוא מלכות האלהים.

יט: ולקח את הלחם, והודה ובצע, ונתן להם ואמר: זהו גופי הנתן בעדכם; זאת עשו לזכרוני.

כ: וכן גם על הכוס, אחרי שסעדו, אמר: הכוס הזאת היא הברית החדשה בדמי הנשפך בעדכם.

כא: ברם הנה ידו של המוסר אותי על השלחן.

כב: וכן-האדם הולך כפי שנקבע, ברם אוי לאיש שהוא שעל-ידו ימסר.

כג: והחלו לחקר ביניהם מיהו מהם אשר עתיד לעשות זאת.

כד: היתה גם מריבה ביניהם — מי גדול בהם.

כה: אך הוא ישוע אמר להם: מלכי הגויים אדונייהם הם; ואשר שליטים עליהם יקראים עושי חסד.

כו: אבל אתם לא כן, אלא מי שגדול בכם, יהא כקטן; ומי שראש — כמשרת; כז: כי מיהו גדול, המסב או המשרת? האם לא המסב? אבל אני ביניכם כמשרת.

כח: אתם הם שעמדתם אתי בנסיונותי!

כט: ואני מבטיח לכם, כפי שהבטיח לי אבי, את המלכות:

ל: תאכלו ותשתו על שלחן מלכותי, ותשבו על כסאות ותשפטו את שנים-עשר שבטי ישראל.

לא: ואמר ישוע לשמעון: שמעון, הנה השטן מבקש לנפותכם כחטים.

לב: ואני בקשתי עליך, שלא תתמעט אמונתך. ואף אתה למועד שוב וחזק או אחיד.

לג: אך שמעון אמר לו: אדוני, אתך מוכן אני ללכת גם לבית האסורים גם למות.

לד: אמר לו ישוע: אומר אני לך, שמעון, שלא יקרא התרנגול היום, עד אשר שלוש פעמים תכפר בךך אשר אתה מכיר אותי.

לה: ואמר להם: כאשר שלחתי אתכם בלי ארנקים ובלי תרמילים ונעלים, האם חסר לכם דבר-מה? אמרו לו: לא כלום.

לו: אמר להם: מעתה מי שיש לו ארנק, יקח; וכן גם את התרמיל; ומי שאין לו חרב, ימכר את בגדו ויקנה לו חרב*;

לז: כי אומר אני לכם, שגם זה שכתוב צריך להתמלא בי — עם פושעים נמנה; כי כל זאת אשר עלי, נשלם.

לח: והם אמרו לו: אדונינו, הנה יש פה שתי תרבות. אמר להם: מספיקים.

לט: ויצא והלך, כפי שנהג, אל הר בית הציטים; והלכו אחריו גם תלמידיו.

מ: וכאשר הגיע למקום, אמר להם: התפללו שלא תבואו לידי נסיון.

מא: והוא פרש מהם כדי וריקת אבן, וכרע על ברקיו והתפלל.

מב: ואמר: אבא, אם אתה רוצה, תעבר נא ממני הכוס הזאת; ברם לא רצוני שלי, אלא שלך יהיה.

מג: ונראה אליו מלאך מן השמים, מחזק אותו, ובהיותו בפחד, התפלל בדבקות.

מד: והיתה ועתו כטפות דם; והוא נפל על הארץ.

מה: וקם מתפלתו ובא אל תלמידיו, ומצא אותם ישנים ממועקה.

מו: ואמר להם: מדוע אתם ישנים? קומו והתפללו שלא תבואו לידי נסיון.

ילכא דגפּתא. עֲדמא דתאָתא מלפּותא דאַלְהא.

יט: ונסב לחמא. ואודי. וקצא. ויזב להון ואמר: הָנא הוּ פגרי. דעל אפיכון מתייב. הָדא הויתון עבדין לדוכרני.

כ: והכנת אף על פסא. מן בְּתַר דאחשמו אָמר: הָנא כָּסא דִּיתקא חֲדַתא בדמי. דחלפיכון מתאָשֵׁד.

כא: ברם הא אידה דמשלמני על פתורא. כב: וברה דאנשא אָזל איפנא דאחפרש. ברם נִי לְהוּ גִבְרָא דבאידה משתלם.

כג: ושיריו דנעקבון בינתהון: דמנו כי מנהון הו דהדא עתיד למסער.

צחחא כא

כד: הָנא דין אף חרינא בינתהון: דמן אית בהון דרב.

כה: הו דין ישוע אָמר להון: מלפיהון דעממא מריהון אָנוּ דשליטין עליהון עבדי טבְתא מתקרין.

כו: אָנתון דין לא הכנא. אָלא אינא דרב בכון איך זעורא. ואינא דרשא הו איך משמשנא.

כז: מנו גיר רב. הו דסמיר אָו הו דמשמש. לא הָנא הו דסמיר. אָנא דין איתי בינתכון איך הו דמשמש.

כח: אָנתון אָנוּ דכפתרון לָנתי בנויני. כט: ואָנא משתורא אָנא לכון איך דאשמודי לי אָבי מלפּותא.

ל: תאכלון ותשתון על פתורא דמלפּותא דילי. ותתבון על פורסותא. ותדונן תרעסר שבטא דיסריל.

לא: אָמר ישוע לשמעון הא סטנא שאַל דנערובכון איך דלחטא.

לב: ואָנא בעית עליך. דלא תחסר הימנויך. ואף אָנת בזבן. אַתפני ושרר אחיך.

לג: שמעון דין אָמר לה: מרי. עֲמך מטיב אָנא ולבית אסירא ולפּותא למאזל.

לד: אָמר לה ישוע: אָמר אָנא לך שמעון. דלא נקרא תרגלא יומנא. עֲדמא דתלת ובנין תכפור דלא ידע אָנת לי.

לה: ואָמר להון: פִּד שדרתכון דלא כיסא ודלא תרמלא ומסנא. למא חסר לכון מדם. אָמרין לה. ולא מדם.

לו: אָמר להון: מן השא מן דאית לה פִּיסא. נסב. והכנא אף תרמלא. ומן דלית לה סיפא. נזבן נחתה ונזבן לה סיפא.

לז: אָמר אָנא לכון גיר. דאף הָדא דכתיבא נלא דתתמלא בי. עם עולא אַתמנא. פִּלהין גיר דעלי. אַשתלם.

לח: והָנוּ אָמרין לה: מָרין. הא הרבא אית תרין סיפין. אָמר להון: ספקין.

לט: ונפק: ואָזל איך דמעד הָנא לטורא דבית ויתא: ואָזלו פִּתרה ואף תלמידוהי. מ: וכד מטי דלופתא. אָמר להון: צלו דלא תעלון לנסינא.

מא: והו פרק מנהון איך משדא כאפא. וסם בורפא. ומצללא הָנא.

מב: ואָמר: אָבא. אָן צבא אָנת. נעברני פִּסא הָנא. ברם לא צביני. אָלא דילך נהנא. מג: ואַתחזי לה מלאכא מן שמיא דמחיל לה. וכד הָנא בדחלתא. תכיבאית מצלא הָנא. מד: נהנת דועתה איך שלתא דדמא. נפל על ארעא.

מה: וקם מן צלותה. ואָתא לָנתי תלמידוהי. ואַשכח אָנוּ פִּד דמכין מן עקתא. מו: ואָמר להון: מָנא דמכין אָנתון. קומו

שאתה אומר. ומיד, בעוד הוא מדבר, קרא התרנגול.

סא: ופנה ישוע והביט בכיפא. ונזכר שמעון בדבר אדונינו, שאמר לו: לפני שיקרא התרנגול תכפר בי שלוש פעמים.

סב: ויצא שמעון החוצה ובכה בכי מר. סג: והאנשים שתפסו את ישוע התלו בו, סד: וכסו אותו והכוהו על פניו ואמרו: התנבא מי הכה אותך.

סה: ודברים רבים אחרים אמרו עליו וגדפו.

סו: וכשעלה השחר התאספו הזקנים וראשי־ההנהגים והסופרים, והעלוהו לבית אספתם.

סז: ואמרו לו: אם אתה הוא המשיח, אמר לנו. אמר להם: אם אמר לכם, לא תאמינו.

סח: ואם אשאלכם, לא תשיבו לי תשובה, ולא תשחררו אותי.

סט: מעתה יהיה בן־האדם יושב לימין גבורת האלהים.

ע: אמרו כלם: אתה הוא אפוא בן־האלהים? אמר להם ישוע: אתם אומרים שאני הוא.

עא: אמרו: למה עוד דרושים לנו עדים? שהרי אנחנו שמענו מפיו.

פֶּרֶק כג

א. וקמו כל קהלם והביאוהו אל פילטוס.

ב: והחלו להאשים אותו ואמרו: את זה מצאנו מטעה את עמנו, ואוסר עלינו לתת מס

מו: ועודנו מדבר והנה המון, והנזקרא יהודה, אחד מן השנים־עשר, בא לפניהם וקרב אל ישוע ונשקו: כי את האות הזה נתן להם: את מי שאנשק — הוא הוא.

מח: אמר לו ישוע: יהודה, בנשיקה מוסר אתה את בן־האדם?

מט: כשראו אלה אשר אתו את מה שקרה, אמרו לו: אדונינו, הנבא אותם בחרבות?

נ: והכה אחד מהם את עבד הפהן הגדול, והסיר את אזנו הימנית.

נא: ענה ישוע ואמר: די עד זאת. ונגע באזנו של הנפצע ורפא אותה.

נב: ואמר ישוע לאותם שכבאו עליו, ראשי־ההנהגים והזקנים וקציני ההיכל: כמו על שוחד יצאתם עלי בחרבות ובמקלות כדי לתפסני?

נג: כל יום הייתי עמכם בהיכל ולא שלחתם בי ידים, אלא שוהי שעתכם, ושלטון החשד.

נד: ותפסוהו והביאוהו לבית הפהן הגדול, ושמעון בא אחריו מרחוק.

נה: והדליקו אש באמצע החצר וישבו סביבה, וישב גם הוא שמעון ביניהם.

נו: וראתהו עלמה אחת יושב ליד האש, והביטה בו ואמרה: גם זה אתו היתה.

נז: אף הוא כפר ואמר: אשה, אינני מכיר אותו.

נח: ומעט אחרי כן ראהו אחר ואמר לו: גם אתה מהם. אף כיפא אמר: אינני.

נט: ואחרי שעה אחת, אחר טען ואמר: באמת גם זה אתו היתה, כי גם גלילי הוא.

ס: אמר כיפא: גבר, אינני יודע מה

וצלו. דלא תעלון לנסינא.

מז: ועד הו ממלל. הא כנשא והו דמתקרא יהודא חד מן תרעסר אתא קדמיהון. וקרב לות ישוע ונשקה. הדא גיר אתא יתב הווא להון. דאינא דנשק אנא הויו. מח: אמר לה ישוע: יהודא בנושקתא משלם אתא לה לברה דאנשא.

מט: כד חזו דין אילין דעמה מדם דהנא. אמרין לה: מרן. נמחא אנון בסיפא. נ: נמחא חד מנהון לעברה דרב פהנא. ונסבה אדנה דימינא.

נא: ענא דין ישוע ואמר: כדו עדמא להדא. וקרב לאדנה דהו דבלע ואסיה. נב: ואמר ישוע להון דאָו עלוהי. רבי פהנא וקשישא ורבי חילא דהיפלא. איך דעל לסטיא נפקתון עלי בסיפא ובחוטרא דתאחדונגי.

נג: פליוס עמכון הוית בהיפלא. ולא אולשטתון עלי אידיא. אלא הדא הי שעתכון ושולטנא דחשוכא.

נד: ואחדו איתיהי לביתה דרב פהנא. ושמעון אתא הווא כתרה מן רוחקא.

נה: אוחדו דין נורא מצעת דרפא. ויתפין הו חדריה. ויתב הווא אף הו שמעון בינתהון.

נו: וחתה עלימתא תדא דיתב לות נורא. וחרת בה ואמר: אף הנא עמה הווא.

נז: הו דין כפר ואמר: אלתתא לא ידע אנא לה.

נח: ובתר קליל חזיהי אחרנא ואמר לה: אף אתא מנהון אתא. כאפא דין אמר לא הוית.

נט: ובתר שפא תדא. אחרנא מתחרא הווא ואמר: שריאית אף הנא עמה הווא. אף

גלילא הו גיר.

ס: אמר כאפא: נברא. לא ידע אנא מנא אמר אתא. ומחדא כד הו ממלל. קרא תרנגלא.

סא: ואתפני ישוע. ותר בכאפא. ואחדכר שמעון מלתה דמרן דאמר הווא לה: דקדם דנקרא תרנגלא תכפור בי תלת זבנין.

סב: ונפק לבר שמעון. בכא מריאית. סג: וגברא דאחידין הווא לישוע. מבזחין הווא בה.

סד: ומחפין הווא לה ומחין הווא לה על אפוהי. ואמרין אתנבא. מנו מחך.

סה: ואתרנגיתא סגיאיתא מגדפין הווא ואמרין עלוהי.

סו: וכד נגהת. אתפנשו קשישא ורבי פהנא וספרא. ואסקוהי לבית בנושתהון.

סז: ואמרין לה: אן אתא הו משיחא. אמר לן. אמר להון: אן אמר לכון. לא תהימונוגי.

סח: ואן אשאלכון. לא מפנין אנתון לי פתגמא או שרין אנתון לי.

סט: מן השא נהנא ברה דאנשא יתב מן ימינא דחילא דאלהא.

ע: אמרין דין פלהון: אתא הו הכיל ברה דאלהא. אמר להון ישוע: אנתון אמרין אנתון דאנא אנא.

עא: אמרין: מנא תוב מתבעין לן סהדא. חנן גיר שמעון מן פומה.

קפלאון כג

א: וקמו פלה פנשהון. ואיתיהי לות פילטוס.

ב: ושירו אכלין קרצוהי ואמרין: להנא אשפחן דמטעא עמן וכלא דכסף רשא לקסר

גלגלת לקיסר, ואומר על עצמו שהוא המלך
המשיח.

ג: ופילטוס שאל אותו ואמר לו: אתה
הוא מלך היהודים? אמר לו: אתה אמרת.

ד: ואמר פילטוס לראשי-הכהנים ולהמון:
אני אינני מוצא שום אשמה באיש הזה.

ה: אבל הם צעקו ואמרו: הסית את
עמנו, בלמדו בכל יהודה, והחל מהגליל ועד
לבזאן.

ו: ופילטוס, באשר שמע את שם הגליל,
שאל אם האיש גלילי.

ז: וכיון שידע שהוא תחת שלטון הורדוס,
שלח אותו אל הורדוס, כי היה בירושלים
בשנים ההם.

ח: והורדוס, בראותו את ישוע, שמח
מאד: כי רצה לראותו מומן רב, משום
ששמע עליו רבות וקנה לראות ממנו איזה
אות.

ט: ודברים רבים שאל אותו, אך ישוע לא
השיב לו שום תשובה.

י: צמדו ראשי-הכהנים והסופרים
והאשימוהו נמרצות.

יא: והורדוס לעג לו הוא ותליו; ולאחר
שהתל בו, הלבישו בגדי שני ושלח אותו אל
פילטוס.

יב: וביום ההוא נעשו פילטוס והורדוס
ידידים זה לזה, כי לפני כן איבה הייתה
ביניהם.

יג: קרא פילטוס לראשי-הכהנים
ולראשי-העם,

יד: ואמר להם: הבאתם אלי את האיש
הזה כמרים את עמכם; והנה אני חזקתיו

לעיניכם, ולא מצאתי באיש הזה שום אשמה
מכל מה שאתם מאשימים אותו;

טו: אבל גם לא הורדוס, כי שלחתיו אליו,
והנה לא עשה דבר אשר שוה מות.

טז: לכן איסר אותו ואשחרר אותו;

יז: כי מנהג היה לשחרר להם אחד בחג.
יח: וצעקו כל ההמון ואמרו: קח את זה
ושחרר לנו את בר-אבא! —

יט: אשר בגלל התקוממות ורצח שהיו
בזרוע השלף לבית האסורים.

כ: ושוב דבר אתם פילטוס, ברצותו
לשחרר את ישוע.

כא: אך הם צעקו ואמרו: צלב אותו, צלב
אותו!

כב: והוא אמר להם פעם שלישית: וכי
מה רצה עשה זה? לא מצאתי בו שום אשמה
אשר שוה מות. לכן איסר אותו ואשחרר
אותו.

כג: אבל הם האיצו בקול גדול, ובקשו
ממנו שיצלב אותו; וגבר קולם שלהם ושל
ראשי-הכהנים.

כד: ופילטוס צנה שתעשה בקשתם,
כה: ושחרר להם את הלה אשר בגלל
התקוממות ורצח השלף לבית האסורים —

אשר בקשו; ואת ישוע מסר לרצונם.

כו: ובאשר הוליכו אותו, תפסו את
שמעון הקוריני שבא מן השדה, ושמו עליו
את הצלב כדי שישאהו אחרי ישוע.

כז: ובא אחריו עם רב, ונשים שספדו
וקוננו עליו.

כח: ופנה אליהן ישוע ואמר: בנות
ירושלים, אל תבכינה עלי, אלא על עצמכן
בכינה ועל בניכן;

ועלתא מדרם לא אשפחת בגברא הנא מן כל
דמרשין אנתון בה.

טו: אלא אפלא הרודס. שדרתה גיר
לנתה. והא לא מדרם דשנא למותא סעיר לה.
טז: ארדיהי הקיל ואשפקיהי.

יז: עקדא גיר אית הנא דנשרא להון חד
בעדעקא.

יח: קעו דין פלה פנשא ואמרין: שקוליהי
הנא. ושרי לן לבר אבא.

יט: הו אינא דמטל אסטסיס וקטלא דהנא
במדינתא רמא הנא בית אסירא.

כ: תוב דין מלל עמהון פילטוס. בד צבא
דנשרא לישוע.

כא: הנון דין קעין הנו ואמרין: זקופיהי
זקופיהי.

כב: הו דין דתלת ובנין אמר להון: מנא
גיר דביש עבד הנא. מדרם עלתא דשנא
למותא לא אשפחת בה. ארדיהי הקיל
ואשפקיהי.

כג: הנון דין תכפין הנו בקלא רמא.
ושאלין הנו לה דנוקפונייהי. נעשן הנא קלהון
דילהון ודרבי פהנא.

כד: פילטוס דין פקד דתהנא שאלתהון.
כה: נשרא להון להו דמטל אסטסיס
וקטלא רמא הנא בית אסירא. הו דשאלו.
לישוע דין אשלם לצבנהון.

כו: וכד מובלין לה. אחרו לשמעון
קורינא. דאתא מן קרינא. וסמו עלוהי
זקיפא דנטען בתרה דישוע.

כז: ואתא הנא בתרה סונאא דעמא. ונשא
אלין דמרקדון הני ואלין עלוהי.

כח: ואתפני לנתהין לישוע. ואמר: בנת
אורשלם. לא תבפין עלי. ברם על נפשכין

לא נתל. ואמר על נפשה דמלכא הו משיחא.

ג: פילטוס דין שאלה ואמר לה: אנת הו
מלכא דיהודיא. אמר לה: אנת אמרת.

ד: ואמר פילטוס לרבי פהנא ולכנשא:
אנא מדרם עלתא לא משבח אנא על גברא
הנא.

ה: הנון דין מועקין הנו ואמרין: דשגשה
לעמן. בד מלך בכלה יהוד. ושרי מן גלילא
נעדמא להרפא.

צחחא כב

ו: פילטוס דין בד שמע שמא דגלילא.
שאל דאן גברא הו גלילא.

ז: וכד ידע דמן תחית שולטנא הו
דהרודס. שדרה לנתה דהרודס. מטל
דבאורשלם הנא בהנון יומתא.

ח: הרודס דין בד חזיה לישוע. חדי טב.
צבא הנא גיר למחזיה מן ובנא סגינא. מטל
דשמע הנא עלוהי סגינא. ומסבר הנא דמדרם
אתא נחזא מנה.

ט: ומלא סגינא משאל הנא לה. ישוע
דין מדרם פתגמא לא אתיבה.

י: קימין הנו דין רבי פהנא וספרא
ועזינאית אכלין הנו קרצוהי.

יא: הרודס דין שטה הו ופלתוהי. וכד
מבנח. אלבשה נחתא דזחוריתא. ושדרה לנת
פילטוס.

יב: ובדו יומא הנו רחמא פילטוס והרודס
עם תדא. בעלדבכותא הנת גיר מן קדים
בינתהון.

יג: קרא דין פילטוס לרבי פהנא
ולארכונא דעמא.

יד: ואמר להון: קרבחון לי גברא הנא
איך מהפך עמכון והא אנא עקבתה לעניכון.

וכפי שֶׁעֲשִׂינוּ שְׁלֵם לָנוּ; אֲכַל זֶה שׁוֹם עוֹל לֹא עָשָׂה.

מב: וְאָמַר לִישׁוּעַ: זָכְרָנִי, אֲדוֹנִי, בְּאֲשֶׁר תָּבוֹא לְמַלְכוּתְךָ.

מג: אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לְךָ, שֶׁהַיּוֹם אִתִּי תִהְיֶה בְּגֵן עֵדֶן.

מד: וּבְעֶרְךָ בְּשָׁעָה הַשְּׁשִׁית נִהְיָה חֶשֶׁךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, עַד לְשָׁעָה הַתְּשִׁיעִית.

מה: וְהַשֶּׁמֶשׁ חָשְׁכָה, וּפְלֻכַת הַהֵיכָל נִקְרָעָה בְּאִמְצָע.

מו: וַצַּעַק יֵשׁוּעַ בְּקוֹל גָּדוֹל וְאָמַר: אֲבִי, בְּיָדְךָ מִפְקִיד אֲנִי רוּחִי. זֹאת אָמַר וַיָּמָת.

מז: וּכְשֶׁרָאָה שְׂרֵי־הַמַּאָּה מֶה שֶׁהָיָה, כִּבְדוּ אֶת הָאֱלֹהִים וְאָמַר: בְּאֵמַת הָאִישׁ הַזֶּה צְדִיק הָיָה.

מח: וְכָל הַהִמּוֹנִים שֶׁהִתְאַסְּפוּ אֶל הַמַּרְאָה הַזֶּה, כִּשְׂרָאוּ מֶה שֶׁהָיָה, שָׁבוּ כְּשֶׁהֵם טוֹפְחִים עַל חֻזֵּיהֶם.

מט: וְכָל מִכְרִירוֹ שֶׁל יֵשׁוּעַ עֲמָדוֹ מֵרְחוֹק, וְהַנָּשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ אִתּוֹ מִן הַגָּלִיל, וָרָאוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

נ: וְאִישׁ אֶחָד אֲשֶׁר שְׁמוֹ יוֹסֵף, יוֹעֵץ מִן הָעִיר רִמְתַּיִם שֶׁבִּיהוּדָה, אִישׁ טוֹב וְצַדִּיק הָיָה.

נא: הֵלָּה לֹא הִסְפִּים עִם רְצוֹנָם וּפְעָקָם וּמִחֻפָּה הָיָה לְמַלְכוּת הָאֱלֹהִים.

נב: הֵלָּה נִגַּשׁ אֶל פִּילָטוֹס וּבִקֵּשׁ אֶת גּוֹפֹת יֵשׁוּעַ;

נג: וְהוֹרִידָה וּכְרָכָה בְּסִדִּין פֶּשֶׁתָן, וְהִנִּיחָהּ בְּבֵית־קֶבֶר חֲצוּב, אֲשֶׁר עַד אִזּוֹ לֹא הָנִחַ בּוֹ אִישׁ.

נד: וַיּוֹם עָרַב שָׁבַת הָיָה, וְהַשְּׁבַת הַחֻלָּה נִכְנָסָת.

כט: כִּי הִנֵּה בָּאִים יָמִים אֲשֶׁר יֹאמְרוּ בָּהֶם, אֲשֶׁרֵי הַעֲקָרוֹת וְכָל בָּטָן אֲשֶׁר לֹא יִלְדָה, וְהַשְּׂדִים אֲשֶׁר לֹא הִינִיקוּ.

ל: אִזּוֹ תִּתְחִילוּ לֹאמַר לְהָרִים, נָפְלוּ עָלֵינוּ, וּלְגִבְעוֹת — כְּסוּנוֹ;

לא: שָׁכֵן אִם בָּעֵץ הָרְטוּב עוֹשִׂים אֵת אֱלֹהִים, בִּיבֹשׁ מֶה יִהְיֶה?

לב: וּבָאוּ אִתּוֹ שְׁנַיִם אֲחֵרִים, פּוֹשְׁעִים, לְהִיט מוֹצָאִים לְהוֹרָג.

לג: וְכֹאֲשֶׁר בָּאוּ אֶל מְקוֹם אֶחָד הַנִּקְרָא גִלְגָּלַת, צָלְבוּ אוֹתוֹ שֵׁם, וְאֵת הַפּוֹשְׁעִים, אֶחָד מִיָּמִינוֹ וְאֶחָד מִשְׁמָאלוֹ.

לד: וְהוּא יֵשׁוּעַ אָמַר: אֲבָא, סֶלַח לָהֶם, כִּי אֵינָם יוֹדְעִים מֶה הֵם עוֹשִׂים. וַחֲלָקוּ אֶת בְּגָדָיו וְהִפִּילוּ עָלֵיהֶם גּוֹרֵל.

לה: וְהָעָם עוֹמֵד וְרוֹאֶה. וְלָעָגוּ לוֹ גַּם הַמַּנְהִיגִים וְאָמְרוּ: אֵת הָאֲחֵרִים הוֹשִׁיעַ, יוֹשִׁיעַ אֵת עַצְמוֹ אִם הוּא הַמַּשְׁיחַ בְּחִיר אֱלֹהִים!

לו: וְהִתְחִיבוּ בּוֹ גַּם הַחֲסִילִים, כְּשֶׁהֵם מֵתַקְרְבִים אֵלָיו וּמַגִּישִׁים לוֹ חֶמֶץ,

לו: וְאוֹמְרִים לוֹ: אִם אַתָּה הוּא מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים, הוֹשִׁעַ אֵת עַצְמְךָ.

לז: וְהִיתָה גַּם כְּתֻבָּת כְּתוּבָה מַעֲלִי, בִּינוֹנִית וּבְרוּמִית וּרְעִבְרִית: זֶה הוּא מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים.

לט: וְאֶחָד מִן הַפּוֹשְׁעִים שֶׁנִּצְלַב אִתּוֹ, גִּדָּף אוֹתוֹ וְאָמַר: אִם אַתָּה הוּא הַמַּשְׁיחַ, הַצֵּל אֵת עַצְמְךָ וְהַצֵּל גַּם אוֹתָנוּ.

מ: וְנָעַר בּוֹ תִּכְרוּ וְאָמַר לוֹ: אֲפֹלוּ מַאֲלֵהִים אֵינְךָ יָרָא? כִּי גַם אַתָּה בְּאוֹתוֹ הַמַּשְׁפָּט.

מא: וְאַנְחָנוּ בְּצַדֵּק, כִּי כָפִי שְׂרָאוּיִים הָייְנוּ

בכ״ן ועל בני״ן.

כט: דהא אַתּוּן יומתא דבהון גאמרון:
טוביהין לעקרמא ולכרסתא דלא ילד ולתדיא
דלא איגנו.

ל: הידין תשרון למאמר לטורא: דפלו
עלין. ולרממא: דכפ״ן.

לא: דאן בקיסא רשיבא הלין עבדין.
בנישא מנא נהא.

לב: ואַתּוּן הוּוּ עמה תרין אחרנין עבדי
בישתא דנתקטלון.

לג: וכד אַתּוּ דלונתא חדא דמתקריא
קרקפתא. וקפויי תמן ולהנזן עבדי בישתא.
חד מן ימינה. וחד מן סמלה.

לד: הוּוּ דין ישוע אמר הוּא: אבא. שבוק
להון. לא גיר ידעין. מנא עבדין. ופלגו
נחתווי. וארמיו עליהון פסא.

לה: קאם הוּא דין עמא וחוא וממיקין הוּוּ
בה אף ארכונא ואמרין: לאחרנא אחי. נחא
נפשה אן הוּוּ משיחא גביה דאלהא.

לו: ומבזחין הוּוּ בה אף אטסרטיוטא. כד
קרפין לותה ומקרבין לה חלא.

לז: ואמרין לה: אן אלת הוּוּ מלכא
דיהודיא. אחא נפשיך.

לח: אית הוּא דין אף פתבא דכתיב לעל
מנה יונאית ורהומאית ועבראית: הוּא הוּוּ
מלכא דיהודיא.

לט: חד דין מן הנזן עבדי בישתא דצליבין
הוּוּ עמה מגדף הוּא עלויה ואמר: אן אלת הוּוּ
משיחא. פצא נפשיך ופצא אף לן.

מ: וכאא בה חברה. ואמר לה: אפלא מן
אלהא דחל אלת. דאף אלת בה אלת בדינא.

מא: וחנן באנאית. איך דשוין הוּוּ גיר
ואיך דעבדן אתפרען. הוּא דין מן דסנא לא

עבדי לה.

מב: ואמר לישוע: אתדכריני מרי מא
דאָתא אלת במלכותך.

מג: אמר לה ישוע: אָמין אמר אָנא לך.
דיומנא עמי תהנא בפרדיסא.

מד: אית הוּוּ דין איך שעא שת. והוּא
חשוכא על כלה ארעא עדמא לתשע שעין.

מה: ושמשא חשך. ואצטרי אפי תרעא
דיהפלא מן מצעתה.

מו: וקעא ישוע בקלא רמא. ואמר:
אבי. באידיך סאם אָנא רוחי. הדא אמר.

ושלם.

מז: כד חזא דין קנטרונא מדם דהוּא.
שבח לאלהא ואמר: שריאית הוּא גברא

ודיקא הוּא.

מח: וכלהון פנשא אילין דכנישין הוּוּ
לחזתא הדא. כד חזו מדם דהוּא. הפכו כד
טרפין על חדיהון.

מט: וקיימין הוּוּ מן רוחקא כלהון ידועוהי
דישוע. ונשא אילין דאָתּי הוּוּ עמה מן גלילא.
וחזק הוּוּ הלין.

נ: גברא דין חד בשמה יוסף. בולוטא מן
רממא מדינתא דיהוד. גברא הוּא טבא
ודיקא.

נא: הוּא לא שלם הוּא לעבניהון
ולטוערנהון. ומספא הוּא למלכותא דאלהא.

נב: הוּא קרב לות פילטוס. ושאל פגרה
דישוע.

נג: ואחתה ורכה בחיצא דכתנא. וסמה
בבית קבורא נקירא. הוּוּ דלא אנש עדפיל
אתחסים הוּא בה.

נד: ויומא ערובתא הוּא. ושבתא נגהא
הוּוּ.

יב: אַבְל שְׁמֵעוֹן קָם וַרְץ לַקֶּבֶר, וְהִבִּיט וַרְאָה אֶת כָּלִי הַפֶּשֶׁתָּן מִנְחִים לְבֵד, וְהִלֵּךְ מִשְׁתוֹמֵם בְּלִבּוֹ עַל מַה שֶּׁקָּרָה.

יג: וְהִנֵּה שְׁנַיִם מֵהֶם הוֹלְכִים הָיוּ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם אֶל הַכֶּפֶר אֲשֶׁר שְׁמוֹ עֲמָאוֹס, הַמֵּרְחָק מִירוּשָׁלַיִם שְׁשִׁים רִיס,

יד: וְהֵם מְדַבְּרִים זֶה עִם זֶה עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר קָרוּ.

טו: וְכֹאֲשֶׁר דִּבְּרוּ וְהִתְנַכְּחוּ זֶה עִם זֶה, בָּא הוּא יֵשׁוּעַ וְהִגִּיעַ אֲלֵיהֶם וְהִלֵּךְ אִתָּם.

טז: וַעֲיִנֵּיהֶם הָיוּ אֲחוּזוֹת בְּאִפְּן שֶׁלֹּא הִפְרִירוּהוּ.

יז: וְאָמַר לָהֶם: מַה הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אַתֶּם מְדַבְּרִים זֶה עִם זֶה בְּשַׁעֲהַ שְׁאִתֶּם הוֹלְכִים וְהִנֵּכֶם עֲצוּבִים?

יח: וַעֲנָה אֶחָד מֵהֶם אֲשֶׁר שְׁמוֹ קְלִיוֹפָא, וְאָמַר לוֹ: הָאֵם אַתָּה לְבִדָּךְ זֶר, מִירוּשָׁלַיִם, שְׂאִינֶךָ יוֹדֵעַ מַה שֶּׁהִיָּה בָּהּ בְּיָמִים הָאֵלֶּם?

יט: אָמַר לָהֶם: מַה? אָמְרוּ לוֹ: עַל יֵשׁוּעַ אֲשֶׁר מִנְצֵרֵת, אִישׁ שֶׁהִיָּה נָבִיא, וְגִבּוֹר בְּאָמַר וּבְמַעֲשָׂיִם לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וּלְפָנָיו כָּל הָעָם.

כ: וּמִסְרֻהוּ רֵאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים וְהַזִּקְנִים לְמִשְׁפַּט מוֹת וּצְלִבוֹהוּ.

כא: אַבְל אֲנַחְנוּ קוֹיְנוּ שֶׁהוּא הוּא עֲתִיד לַגָּאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל. וְהִנֵּה שְׁלוֹשָׁה יָמִים מֵאִז שֶׁהָיוּ כָּל אֵלֶּה:

כב: אֵלֶּה שְׁגָם נָשִׁים מִקֶּרְבָּנֵי הַדִּהְיוֹמוֹ אוֹתָנוּ, כִּי הִשְׁכִּימוּ לְבֵית הַקֶּבֶר:

כג: וּכְשֶׁלֹּא מִצְאוּ אֶת גּוֹפְתּוֹ, בָּאוּ וְאָמְרוּ לָנוּ, מִלְּאָכִים רָאִינוּ שֶׁם וְהֵם אָמְרוּ עָלָיו שֶׁהוּא חַי.

כד: וְגַם אֲנָשִׁים מֵאַתְּנוּ הִלְכוּ לְבֵית הַקֶּבֶר וּמִצְאוּ כִפִּי שֶׁאֲמְרוּ הַנָּשִׁים, אֵף אוֹתוֹ לֹא רָאוּ.

נה: וְהַנָּשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ אִתּוֹ מִן הַגָּלִיל הָיוּ קְרוֹבוֹת, וַרְאוּ אֶת הַקֶּבֶר וְכִיצַד הִנָּחָה גּוֹפֶתוֹ. נו: וְחֲזָרוּ וְהִכִּינוּ בְּשָׂמִים וּמִרְקָחוֹת, וּבִשְׂבֶּת שִׁבְתוֹ בְּמִצְוֶה.

פֶּרֶק כֹּד

א: וּבְאֶחָד בִּשְׂבֶּת בְּשַׁחַר, בְּעוֹד חֹשֶׁךְ, בָּאוּ לְבֵית הַקֶּבֶר וְהִבִּיאוּ אֶת הַמִּרְקָחוֹת אֲשֶׁר הִכִּינוּ: וְהָיוּ אִתָּן נָשִׁים אֲחֵרוֹת.

ב: וּמִצְאוּ אֶת הָאֵבֶן נִגְלָה מִבֵּית הַקֶּבֶר, ג: וְנִכְנסוּ וְלֹא מִצְאוּ אֶת גּוֹפֶת יֵשׁוּעַ.

ד: וּבְעוֹד הֵן תַּמְהוֹת עַל זֹאת, וְהִנֵּה שְׁנֵי אֲנָשִׁים עָמְדוּ מַעֲלֵיהֶן וּלְבוּשֵׁם מְבָרִיק.

ה: וְנִתְמַלְאוּ פֶחַד וְהִרְפִּינוּ פְּנֵיהֶן אַרְצָה. וְהֵם אָמְרוּ לָהֶן: מַדּוּעַ מַחְפְּשׁוֹת אִתָּן אֶת הַחַי אֲצֵל הַמֵּתִים?

ו: אֵינָנוּ בָּאֵן. הוּא קָם. זְכַרְנָה שֶׁדִּבֶּר אִתְּכֶן כֹּאֲשֶׁר הָיָה בְּגָלִיל,

ז: וְאָמַר, שֶׁעֲתִיד בֶּן־הָאָדָם לְהִמָּסַר לִידֵי אֲנָשִׁים חוֹטְאִים וְיִצְלָב, וּבִיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָקוּם.

ח: וְהֵן נִזְכְּרוּ בְּדִבְרָיו.

ט: וְחֲזָרוּ מִן הַקֶּבֶר וְאָמְרוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַחַד־עֶשֶׂר וּלְשָׂאָר.

י: הָיוּ הֵן מִרְיָם הַמַּגְדָּלִית וַיּוֹחָנָה וּמִרְיָם אִם יַעֲקֹב, וְהִשָּׂאָר שֶׁהָיוּ אִתָּן, אֲשֶׁר אָמְרוּ זֹאת לְשִׁלְיָתִים.

יא: וְנִרְאוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּעִינֵיהֶם כִּהְיוֹת, וְלֹא הֶאֱמִינוּ לָהֶן.

חנא כתנא דסימין בלחוד ואזל כד מתנמר
בנפשה על מדם דהנא.

יג: והא תרין מנהון כה ביומא אזלין הנו
לקריתא דשמה עמאוס. ופריקא מן אורשלם
אסטדנתא שתין.

יד: והנון ממללין הנו חד עם חד. על הלין
פלהין דגדש.

טו: וכד הנון ממללין הנו ובעין חד עם
חד. אתא הו ישוע ומטי אנן. ומהלך הנו
עמהון.

טז: ועיניהון אחידן הו דלא נסתפלוניהי.
יז: ואמר להון: מנא אנן מלא הלין
דממללין אנתון חד עם חד. כד מהלכין אנתון
וכמירין אנתון.

יח: וננא חד מנהון. דשמה קליופא.
ואמר לה: אנת הו כי בלחודיך נוכריא מן
אורשלם. דלא ידע אנת מדם דהנא כה בהנון
יומקא.

יט: אמר להון: מנא. אמרין לה: על ישוע
הו דמן נצרת. גברא דהנא נכיא. וחילתן הנו
במלתא ובעבדא קדם אלהא וקדם פלה עמא.

כ: ואשלמוהי רפי פהנא וקשישא לדינא
דמוקא. וזקפוהי.

כא: חנן דין סברין הוין דהויו עתיד הנו
דנפרקוהי ליסרגיל. והא חלקא יומין הא מן
הללין פלהין הוין.

כב: אלא אף נשא מנן אתמהן. קדם הוין
גיר לבית קבורא.

כג: וכד לא אשפת פגרה. אתי אמרין לן
דמלאכא חוין תפן ואמרין עלוהי דחי הו.

כד: ואף אנשא מנן אזלו לבית קבורא.
ואשפחו הכנא איך מא דאמר נשא. לה דין
לא חזו.

נה: קריבן הוין דין נשא הלין דאתי עמה
מן גלילא. וחזיהי לקברא. ואיכנא אתתסים
פגרה.

נו: ונהפך טיב בסמא והרומא: ובשפתא
שלי איך דפקד.

קפלאון כד

צחחא כג

א: כחד בשפתא דין בשפרא עד חשור
אתי לבית קבורא ואיתי הרומא הלין דטיב
הו. ואית הוין עמהין נשא אחרניתא.

ב: ואשפח באפא דמעגלא מן בית
קבורא.

ג: ועלין. ולא אשפחיהי לפגרא דישוע.

ד: והנא דכד הנין תמיהן על הדא. הא
תרין גברין קמו לעל מנהין ומברק הנו
לבושהון.

ה: והוין בדחלתא וכפי אפיהין בארעא
ואמרין להין: מנא בענן אנתין חיא עם מיתא.
ו: ליטוהי תנן. קם לה. עהדין. דמלל
עמכין כד הו בגלילא.

ז: ואמר הנו: דעתיד הו ברה דאנשא
דנשתלם באידי אנשא חטיא. ונצטלב.
ולתלתא יומין נקום.

ח: והנין אתדכרין למלוהי.

ט: ונהפך מן קברא. ואמרין הלין פלהין
לחדעסר ולשרפא.

י: אימיהין הוין דין מרים מגדליתא. ויומן.
ומרים אמה דיעקוב. ושרפא דעמהין. הלין
דאמר הוין לשליחא.

יא: ואנתחזי בעיניהון מלא הלין איך
שניתא. ולא הימנו אנן.

יב: שמעון דין קם. ורהט לקברא. ואדיק

לט: ראו את ידי ורגלי, שאני הוא.
מששונים והנכחו: כי לרוח אין בשר ועצמות
כפי שרואים אתם שיש לי.

מ: וכשאמר זאת הראה להם את ידי
ורגליו.

מא: וכיון שעדין לא האמינו משמחתם,
ומדהמים היו, אמר להם: יש לכם פאן דבר-
מה לאכל?

מב: והם נתנו לו מנה מדג צלוי ומחלת
דבש.

מג: ולקח ואכל לעיניהם,

מד: ואמר להם: אלה הם הדברים
שדברתי אתכם כאשר הייתי אתכם, שצריך
להתמלא כל שכתוב עלי בתורת משה
ובנביאים ובתהלים.

מה: אז פקח את עיני שכלם להבין את
הכתובים;

מו: ואמר להם: כך כתוב וכך ראוי היה,
שהמשיח יסבל ויקום מבין המתים ביום
השלישי,

מז: ושחקרו בשמו תשובה לסליחת
חטאים בכל הגוים; וההתחלה תהיה
מירושלים.

מח: ואתם עדי הדברים האלה.

מט: ואני אשלח עליכם את הבשחת אבי,
אבל אתם חכו בעיר ירושלים עד אשר
תלבשו לח ממרום.

נ: והוציא אותם עד בית עניה, והרים ידיו
וברך אותם.

נא: ובאשר ברך אותם, נפרד מהם ועלה
לשמים.

נב: והם השתחוו לו וחזרו לירושלים
בשמחה גדולה.

נג: ובכל עת היו פהיכל, משבחים
ומברכים את האלהים. אמן.

כה: אז אמר להם ישוע: הוי חסרי דעת
וכבדי לב להאמין בכל אשר דברו הנביאים.

כו: וכי לא היה עתיד המשיח לסבל את
אלה ולהפגס אל תפארתו?

כז: והחל ממשה ומכל הנביאים, ופרש
להם על עצמו מכל הכתובים.

כח: והתקרבו אל הפפר אשר הלכו אליו,
והוא נתן להם לחשב באלו הולך הוא למקום
רחוק.

כט: והאצו בו ואמרו לו: השאר אצלנו,
כי נטה עכשו היום להחשיך. ונכנס ושהה
אצלם.

ל: וכאשר הסב עמהם, לקח לחם, וברך
ויבצע, ונתן להם.

לא: ומיד נפקחו עיניהם והפירוהו, והוא
מלקח מהם.

לב: ואמרו זה אל זה: האם לא היה לבנו
קבד בתוכנו כאשר דבר אתנו בדרך ופרש לנו
את הכתובים?

לג: וקמו בה בשעה ושבו לירושלים,
ימצאו את האחד-עשר מכנסים והללו אשר
אתם —

לד: אומרים: באמת קם אדונינו ונראה
אל שמעון.

לה: וגם הם ספרו את הדברים שהיו
בדרך, וכיצד התודע אליהם כאשר בצע את
הלחם.

לו: ובעודם מדברים את הדברים האלה,
ישוע עמד ביניהם ואמר להם: שלום לכם!
אני הוא: אל תיראו.

לז: והם נבהלו ונתמלאו פחד, כי חשבו
שהם רואים רוח.

לח: אמר להם ישוע: מדוע רועדים
אתם? ומדוע עולות מחשבות על לבכם?

לט: חזו אידי ורגלי. דאנא אנא. גושונגי
ודעו. דלרוחא בסרא וגרמא לית לה. איך
דחזיתון דאית לי.

מ: וכד הלין אמר. חזי אנון אידוהי
ורגלוהי.

מא: וכד עדמא להשא לא מהימנין הנו
מן חדנתהון ומתממהין הנו אמר להון: אית
לכון מדם תנן למאכל.

מב: הנון דין יאבו לה מנתא מן נונא
דטוגיא. ומן פפרימא דדבשא.
מג: ונסב אכל לעניהון.

מד: ואמר להון: הלין אנן מלא דמללת
עמכון פד לותכוו ארית. דולא או דנשתלם פל
מדם דכתיב בנמוסא דמושא ובגביא
ובמזמורא עלי.

מה: הידין פתח רעניהון למסתפלו כתבא.
מו: ואמר להון: דהכנא כתיב. והכנא ודק
הנא דנחש משיחא. ודנקום מן בית מיחא
לחלתא יומין.

מז: ודנתפרו בשמה תיבותא לשובקנא
דחטאה בכלהון עממא. ושוירא נהוא מן
אורשלם.

מח: אנתון אנון סהרא דהלין.
מט: ואנא אשר עליכון מולכנא דאבי.
אנתון דין קנו באורשלם מדינתא. עדמא
דחלבשון חילא מן רומא.

נ: ואפק אנון עדמא לבית ענא. וארים
אידוהי וברך אנון.

נא: והוא דכד מברך להון. אתפרש
מנהון. וסלק לשמאי.

נב: הנון דין סגדו לה. והפכו לאורשלם.
בחדותא רבתא.

נג: ובכלזבן איתיהון הנו בהיפלא. פד
משבחין ומברכין לאלהא. אמין.

כה: הידין אמר להון ישוע: או חסירי
רענא ונקירי לפא למהימנו בכלהין אילין
דמללו נביא.

כו: לא הווא הלין עתיד הווא דנסיפר
משיחא. ודנעול לתשובותה.

כז: ושרי הווא מן מושא ומן פלהון נביא.
ומפשק הווא להון על נפשה מן פלהון פתבא.
כח: וקרבו הווא לקרימא הי דאזלין לה.
והו מספר הווא להון דאיך דלדופתא רחיקא
אזל הווא.

כט: ואלצוהי ואמרין לה: פוש לנתן מטל
דיומא השא רכן לה למחשך. ועל דנקנא
לנתהון.

ל: והוא דכד אסתמך עמהון נסב לחמא.
וכרך וקצא. ויחב להון.

לא: ומחנא אתפתח עיניהון
ואשפורעוהי. והו אשתקל לה מנהון.

לב: ואמרין הנו חד לחד: לא הווא לפן
נקיר הווא בנן. פד ממלל עמן באורחא
ומפשק לן פתבא.

לג: וקמו בה בשעתא. והפכו לאורשלם.
ואשפחו לחדעסר דכנישין ולאילין דעמהון.
לד: פד אמרין: דשריראית קם מרן.
ואתחזי לשמעון.

לה: ואף הנון אשפעיו אילין דהרי
באורחא. ואיפנא אתידע להון פד קצא
לחמא.

לו: וכד הלין ממללין הנו. ישוע קם
בינתהון. ואמר להון: שלמא עמכון. אנא אנא
לא תדחלוני.

לז: והנון אתרהבו והו ברחלתא. סברין
הו גיר דריותא חזין.

לח: אמר להון ישוע: מנא מתתזעין
אנתון. ומנא סלקן מחשבכתא על לבנתכון.

הַבְּשׁוּרָה הַקְדוּשָׁה

הַכְרִזֹת יוֹחָנָן

ט : הוא הָיָה אֹר הָאֱמֶת הַמֵּאִיר לְכָל אָדָם
שָׁבָא לְעוֹלָם;

י : בְּעוֹלָם הָיָה, וְהַעוֹלָם עַל-יָדוֹ נִהְיָה,
וְהַעוֹלָם לֹא יָדְעוּ.

יא : אֵל שֶׁלֹּ בָּא, וְשֶׁלֹּ לֹא קִבְּלוּהוּ.

יב : אֲבָל אֱלֹה שֶׁקִּבְּלוּהוּ גִמְן לָהֶם סִמְכוֹת
בְּנֵי אֱלֹהִים לְהִיּוֹת, לְאֱלֹה שְׁמֵאֲמִינִים בְּשִׁמּוֹ,

יג : אֱלֹה אֲשֶׁר לֹא מִדָּם וְלֹא מִחִפְּץ הַבֶּשֶׁר
וְלֹא מִחִפְּץ גִּבֹּר, אֲלֵא מֵאֱלֹהִים נוֹלְדוּ.

יד : וְהַדְּבָר נִהְיָה בֶּשֶׁר וְשָׁכַן בְּנוֹ; וְרֵאִינוּ
אֵת קְבוּדוֹ, קְבוֹד כְּשֶׁל יְחִיד מֵאֵת הָאֵב, מֵלֹא
חֶסֶד וְאֶמֶת.

טו : יוֹחָנָן הַעֵיד עָלָיו, וְקִרָּא וְאָמַר: זֶה הוּא
אֲשֶׁר אָמַרְתִּי, שְׂאֲחֲרִי יָבוֹא וְהָיָה לְפָנַי מְשׁוּם
שִׁקּוּדָם הוּא לִי.

טז : וּמִמְלֹאוֹ אֲנַחְנוּ כְּלָנוּ לְקַחְנוּ, וְחֶסֶד
עַל חֶסֶד;

פֶּרֶק א

א : בְּרֵאשִׁית הָיָה הַדְּבָר, וְהוּא הַדְּבָר הָיָה
אֲצֵל הָאֱלֹהִים, וְאֱלֹהִים הָיָה הוּא הַדְּבָר.

ב : הִלָּה הָיָה בְּרֵאשִׁית אֲצֵל הָאֱלֹהִים.

ג : הַכֹּל עַל-יָדוֹ נִהְיָה, וּבִלְעָדָיו אֵף לֹא
אֶחָד נִהְיָה אֲשֶׁר נִהְיָה.

ד : בּוֹ הָיוּ הַחַיִּים, וְהַחַיִּים הֵם אֹר אֹר בְּנֵי
הָאָדָם.

ה : וְהוּא הָאֹר בְּחֹשֶׁךְ מֵאִיר, וְהַחֹשֶׁךְ לֹא
הִשְׁיגוּ.

ו : הָיָה אִישׁ שֶׁנִּשְׁלַח מֵאֵת הָאֱלֹהִים, יוֹחָנָן
שְׁמוֹ.

ז : הִלָּה בָּא לְעִדּוֹת, לְהַעֲדִיד עַל הָאֹר כְּדִי
שֶׁכָּל אָדָם יֵאֲמִין עַל-יָדוֹ.

ח : לֹא הוּא הָיָה הָאֹר, אֲלֵא כְּדִי שִׁיעִיד
עַל הָאֹר.

סִבְרַתָּא קַדִּישָׁא

פְּרוּזִיּוּתָא דִּיּוֹחָן

קפלאון א

צחחא א

א : פְּרָאשִׁית אִיתְּוֵהי הָנָא מִלְתָּא. וְהוּ
מִלְתָּא אִיתְּוֵהי הָנָא לְנֹת אֱלֹהָא. וְאֱלֹהָא
אִיתְּוֵהי הָנָא הוּ מִלְתָּא.

ב : הָנָא אִיתְּוֵהי הָנָא בְּרָאשִׁית לְנֹת אֱלֹהָא.
ג : כֹּל בְּאִידָה הָנָא. וּבִלְעֲדוּהי אָפֵלָא חָדָא
הָנָת מִדָּם דִּיהָנָא.

ד : בֵּה חֵיָא הָנָא. וְחֵיָא אִיתִיהוּן נוֹהֲרָא.
דְּבִנְיָנָשָׁא.

ה : וְהוּ נוֹהֲרָא בְּחָשׂוּכָא מְנַהֵר. וְחָשׂוּכָא
לֹא אֲדַרְכָּהּ.

ו : הָנָא בְּרִנְשָׁא. דְּאֲשַׁמְדַּר מִן אֱלֹהָא. שְׁמָה
יּוֹחָנָן.

ז : הָנָא אֶתָּא לְסִהְדִּיתָא דְּנִסְהֵד עַל נוֹהֲרָא.
דְּכֹל אָנֶשׁ נְהִימָן בְּאִידָהּ.

ח : לֹא הוּ הָנָא נוֹהֲרָא. אֱלֹא דְנִסְהֵד עַל
נוֹהֲרָא.

ט : אִיתְּוֵהי הָנָא גִיר נוֹהֲרָא דְשַׁרְרָא.
דְּמְנַהֵר לְכֹלנָשׁ דְּאֶתָּא לְעֵלְמָא.

י : בְּעֵלְמָא הָנָא. וְעֵלְמָא בְּאִידָהּ הָנָא.
וְעֵלְמָא לֹא יָדְעָהּ.

יא : לְדִילָהּ אֶתָּא. וְדִילָהּ לֹא קִבְלוּהִי.

יב : אֵילִין דִּין דְּקִבְלוּהִי. יָחַב לְהוּן
שׁוּלְטָנָא דְּבִנְיָא דְּאֱלֹהָא נְהוּן. לְאֵילִין
דְּמִהִימָנִין בְּשַׁמְמָה.

יג : אֵילִין דְּלוּ מִן דְּמָא. וְלֹא מִן צְבִינָא
דְּבִסְרָא. וְלֹא מִן צְבִינָא דְּגִבְרָא. אֱלֹא מִן
אֱלֹהָא אֶתִּילְדוּ.

יד : וּמִלְתָּא בְּסִרָא הָנָא. וְאָנָן בֶּן. וְחִזְיָן
שׁוּבְחָהּ שׁוּבְחָא אֵיךְ דִּיחִידָנָא דְּמִן אָבָא.
דְּמֵלָא טִיבִיתָא וְקוּשְׁתָּא.

טו : יּוֹחָנָן סִהֵד עָלֵיהִי. וְקִעָא וְאָמַר: הָנָא
הוּ הָו דְּאֲמַרְתּ: דְּבִתְרִי אֶתָּא. וְהָנָא לֵה קְדָמִי.
מְטַל דְּקִדְמִי הוּ מְנִי.

טז : וּמִן מְלִיּוּתָהּ חָנוּן פִּלָּן נִסְכָּן. וְטִיבִיתָא
חֲלָף טִיבִיתָא.

לא: ואני לא הכרתי אותו; אלא כְּדִי שִׁנְדַע לְיִשְׂרָאֵל, עַל כֵּן בָּאתִי אֲנִי לְהִטְבִּיל בְּמַיִם.

לב: וְהַעֲדֵד יוֹחָנָן וְאָמַר: רְאִיתִי אֶת הָרוּחַ יוֹרֶדֶת מִן הַשָּׁמַיִם פִּיּוֹנָה וְנִחָה עָלָיו.

לג: ואני לא הכרתי אותו, אלא מִי שֶׁשָּׁלַחְנִי לְהִטְבִּיל בְּמַיִם, הוּא אָמַר לִי: זֶה שֶׁתֵּרְאֶה שֶׁהָרוּחַ יוֹרֶדֶת וְנִחָה עָלָיו — זֶהוּ מִטְבֵּיל בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

לד: ואני רְאִיתִי וְהַעֲדֵדוֹתִי שֶׁזֶהוּ בֶן-הָאֱלֹהִים.

לה: וּבִיּוֹם הַמַּחְרָת עָמַד יוֹחָנָן עִם שְׁנַיִם מִתְלַמְּדָיו,

לו: וְהִבִּיט בְּיִשׁוּעַ כְּשֶׁהוּא מִתְהַלֵּךְ, וְאָמַר: הִנֵּה שֶׁהָאֱלֹהִים.

לז: וְשָׁמְעוּ שְׁנֵי תִלְמִידָיו כְּשֶׁאָמַר זֹאת, וְהִלְכוּ אַחֲרֵי יֵשׁוּעַ.

לח: וּפְנֵה יֵשׁוּעַ וְרָאָה אוֹתָם בָּאִים אַחֲרָיו, וְאָמַר לָהֶם: מָה אַתֶּם מִבְּקָשִׁים? אָמְרוּ לוֹ: רַבֵּנוּ, אֵיפֹה אַתָּה גָּר?

לט: אָמַר לָהֶם: בּוֹאוּ וְתִרְאוּ. וְהֵם בָּאוּ וְרָאוּ הֵיכָן הוּא גָר, וְהָיוּ אֹצְלוֹ אוֹתוֹ הַיּוֹם; וְהָיָה בַּעֲרֹךְ בִּשְׁעַת הָעֶשְׂרִית.

מ: וְאַחֵד מֵהַלְלוֹ שֶׁשָּׁמְעוּ מִיוֹחָנָן וְהִלְכוּ אַחֲרֵי יֵשׁוּעַ, הָיָה אֲנָדְרָאוֹס אֲחִיו שֶׁל שָׁמְעוֹן. מֵא: הֵלָּה רָאָה תַחֲלָה אֶת שָׁמְעוֹן אֲחִיו וְאָמַר לוֹ: מִצָּאֲנִי אֶת הַמָּשִׁיחַ.

מב: וְהִבִּיאוּ אֶל יֵשׁוּעַ. וְהִבִּיט בּוֹ יֵשׁוּעַ וְאָמַר: אַתָּה הוּא שָׁמְעוֹן בֶּן יוֹנָה; אַתָּה תִקְרָא בִּיפָּא.

מג: וּבִיּוֹם הַמַּחְרָת רָצָה יֵשׁוּעַ לָצֵאת לְגִלְלִי, וּמִצָּא אֶת פִּילִיפּוֹס וְאָמַר לוֹ: בּוֹא אַחֲרָי.

י: כִּי הַתּוֹרָה עַל-יַד מֹשֶׁה נִתְּנָה, אֲךָ הָאֻמָּת וְהַחֲסֵד עַל-יַד יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ הָיוּ.

יח: אֶת הָאֱלֹהִים לֹא רָאָה אִישׁ מֵעוֹלָם; הַיְחִיד הָאֱלֹהִי אֲשֶׁר בַּחֵיק אָבִיו — הוּא הוֹדִיעָנוּ. יט: וְזֹאת הִיא עֲדוּתוֹ שֶׁל יוֹחָנָן, כְּאֲשֶׁר שָׁלַחוּ אֵלָיו הַיְּהוּדִים פְּתָנִים וְלִוְיִים מִירוּשָׁלַיִם לִשְׁאֹל אוֹתוֹ: מִי אַתָּה?

כ: וְהוֹדָה וְלֹא הִכְחִישׁ, וְהוֹדָה: לֹא אֲנִי הַמָּשִׁיחַ.

כא: וּשְׁאָלוּהוּ שׁוֹב: מָה אַפּוֹא? אֵלֵיהֶו אַתָּה? וְאָמַר: אֵינִנִּי. נִבִּיא אַתָּה? וְאָמַר: לֹא.

כב: וְאָמְרוּ לוֹ: וּמִי אַתָּה? כְּדִי שְׁנַתֵּן תְּשׁוּבָה לָאֱלֹהִי אֲשֶׁר שָׁלַחוּנּוּ. מָה אוֹמַר אַתָּה עַל עֲצָמְךָ?

כג: אָמַר: אֲנִי קוֹל קוֹרֵא בַּמִּדְבָּר, פִּנּוּ דֶרֶךְ יְהוָה; כִּמוֹ שֶׁאָמַר יִשְׁעִיָּהוּ הַנָּבִיא.

כד: הִלְלוּ שֶׁשָּׁלַחוּ הָיוּ מִן הַפְּרוּשִׁים.

כה: וּשְׁאָלוּהוּ וְאָמְרוּ לוֹ: מִדּוּעַ אַפּוֹא מִטְבִּיל אַתָּה, אִם אַתָּה אֵינְךָ הַמָּשִׁיחַ וְלֹא אֵלֵיהֶו וְלֹא נִבִּיא?

כו: עָנָה יוֹחָנָן וְאָמַר לָהֶם: אֲנִי מִטְבִּיל בְּמַיִם, אֲךָ בִּינְיָכֶם עוֹמֵד הֵהוּא שְׁאֵינְכֶם מִפְּרִירִים אוֹתוֹ.

כז: זֶה הוּא אֲשֶׁר אַחֲרֵי יָבוֹא וְהָיָה לְפָנַי, אֲשֶׁר אֲנִי אֵינִנִּי רְאוּי לְהַתִּיר אֶת שַׂרוּכֵי נַעֲלָיו. כח: הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיוּ בְּבֵית עֲזַרְיָה, בַּעֲבֹר הַיַּרְדֵּן, בְּמִקּוֹם שֶׁהָיָה יוֹחָנָן מִטְבִּיל.

כט: וּבִיּוֹם הַמַּחְרָת רָאָה יוֹחָנָן אֶת יֵשׁוּעַ בָּא אֵלָיו, וְאָמַר: הִנֵּה שֶׁהָאֱלֹהִים הַנוֹשֵׂא אֶת חֲטָאת הָעוֹלָם.

ל: זֶה הוּא שְׁאֲנִי אֲמַרְתִּי עָלָיו, שֶׁאַחֲרֵי יָבוֹא אִישׁ וְהוּא הָיָה לְפָנַי מִשּׁוֹם שֶׁקּוֹדֵם הוּא לִי.

אָתא גבֿראַ וְהָאָהּ לֵה קְדָמִי. מַטְל דְּקִדְמִי הוּא מְנִי.

לא : וְאָנָּה לֹא יָדַע הָיִית לֵה. אֵלָא דִּנְתִּידַע לִיסְרִיל. מַטְל הָאָהּ אֵתִית אָנָּה דְּבִמְיָא אַעֲמֵד.

לב : וְאַסְהֵד יוֹחָנָן וְאָמַר: דְּחִזִּית לְרוּחָא דִּנְחֵתָא מִן שְׁמִיָּא אֵיךְ יוֹנָא. וְקִרִּית עֲלוּהִי.

לג : וְאָנָּה לֹא יָדַע הָיִית לֵה. אֵלָא מִן דְּשִׁדְרָנִי דְּאַעֲמֵד בְּמִיָּא. הוּא אָמַר לִי: דְּאִינָּא דְּחִזָּא אֵתִית דִּנְחֵתָא רִיחָא וּמְקִרָא עֲלוּהִי. הָאָהּ הוּא מַעֲמֵד בְּרוּחָא דְּקִדְרָשָׁא.

לד : וְאָנָּה חִזִּית וְאַסְהֵד דְּהָאָהּ הוּא בִּרְה דְּאַלְהָא.

לה : וְלִימָא אַחֲרָנָא קָאם הָאָהּ יוֹחָנָן וְתִרִין מִן תְּלִמְיָדֵהִי.

לו : וְחַר בִּישׁוּעַ כִּד מַהֲלֵךְ. וְאָמַר: הָאָהּ אַמְרָה דְּאַלְהָא.

לז : וְשִׁמְעוּ תְּרִיחִין תְּלִמְיָדֵהִי כִּד אָמַר. וְאַזְלו לַהֲוֹן בְּתֵרָה דִּישׁוּעַ.

לח : וְאַתְפְּנִי יִשׁוּעַ. וְחִזָּא אֲנֹן דְּאַתִּין בְּתֵרָה. וְאָמַר לַהֲוֹן: מָנָא כְּעִין אַנְתּוֹן. אָמַרְיִן לֵה: רַבֵּן. אֵיכָא הָאָהּ אֵתִית.

לט : אָמַר לַהֲוֹן: תּוּ וְתַחֲזֹק. הַנּוֹן דִּין אֵתִית. וְחִזָּא אֵיכָא דְּהָאָהּ. וְלִנְתָה הָאָהּ יוֹמָא הוּא. וְאִית הָאָהּ אֵיךְ שְׁעָא עֶסֶר.

מ : חַד דִּין מִן הַנּוֹן דְּשִׁמְעוּ מִן יוֹחָנָן וְאַזְלו בְּתֵרָה דִּישׁוּעַ. אֵתִיתֵי הָאָהּ אַנְדְּרָאוֹס אַחֲוֵי דְּשִׁמְעוֹן.

מא : הָאָהּ חִזָּא לִיכְדָּם לְשִׁמְעוֹן אַחֲוֵי. וְאָמַר לֵה: אֲשַׁכְּחִינִי לְמַשִּׁיחָא.

מב : וְאִיתָה לָּוִת יִשׁוּעַ. וְחַר בֵּה יִשׁוּעַ וְאָמַר: אֵתִית הוּא שְׁמַעוֹן בִּרְה דִּיוֹנָא. אֵתִית תְּתַקְרָא כְּאַפָּא.

מג : וְלִימָא אַחֲרָנָא צָבָא יִשׁוּעַ לְמַפְק

יז : מַטְל דְּנִמוּסָא בִּיד מוֹשָׁא אַתִּיהָב. שְׁרָא דִין וְטִיבֻתָּא בִּיד יִשׁוּעַ מַשִּׁיחָא הָאָהּ.

יח : אֵלָהּ לֹא חִזָּא אֲנִשׁ מִן מַתּוֹם. יַחֲדִינָא אֵלָהּ הוּא דְּאֵתִיתֵי בְּעוֹבָא דְּאַבּוּהִי. הוּא אֲשַׁמְעִי.

יט : וְהָאָהּ הִי סְהִדוּתָא דִּיוֹחָנָן. כִּד שְׁדִירו לִנְתָה יַחֲדִינָא מִן אוּרְשִׁלַּם כְּהָנָא וְלִינָא דְּנִשְׁאָלוּנִיָּה: אֵתִית מִן אֵתִית.

כ : וְאָדִי וְלֹא כִפֵּר. וְאָדִי: דְּלוֹ אָנָּה אֲנָא מַשִּׁיחָא.

כא : וְשִׁאָלוּהִי תוּב: מָנָא הִכִּיל. אֵלִיָּא אֵתִית. וְאָמַר: לֹא אֵתִיתִי. נְכִיָּא אֵתִית. וְאָמַר: לֹא.

כב : וְאָמַרְוּ לֵה: וּמַנּוּ אֵתִית. דְּנִתְלַּל פְּתַנְמָא לְאַלִּילִין דְּשִׁדְרוֹן. מָנָא אָמַר אֵתִית עַל נִפְשֵׁךְ.

כג : אָמַר: אָנָּה קָלָא דְּקָרָא כְּמַדְבָּרָא. דְּאַשְׁנוּ אוּרְחָה דְּמָרְיָא. אֵיכָנָא דְּאָמַר אֲשַׁעִיָּא נְכִיָּא.

כד : הַנּוֹן דִּין דְּאַשְׁתִּדְרוּ מִן פְּרִישָׁא הָאָהּ.

כה : וְשִׁאָלוּהִי וְאָמַרְוּ לֵה: מָנָא הִכִּיל מַעֲמֵד אֵתִית. אֵן אֵתִית לֹא אֵתִיתִךְ מַשִּׁיחָא. וְלֹא אֵלִיָּא. וְלֹא נְכִיָּא.

כו : עָנָא יוֹחָנָן וְאָמַר לַהֲוֹן: אָנָּה מַעֲמֵד אָנָּה כְּמִיָּא. בִּינְתִּיכֹן דִּין קָאם הוּא דְּאַנְתּוֹן לֹא יָדַעִין אַנְתּוֹן לֵה.

כז : הָאָהּ הוּא הוּא דְּבִתְרִי אֵתִית. וְהָאָהּ לֵה קְדָמִי. הוּא דְּאַנָּה לֹא שׁוּא אָנָּה דְּאַשְׁרָא עֲרָקָא דְּמַסְקוּהִי.

כח : הִלִּין בְּבִית עֲנִיָּא הִנֵּי בְּעִבְרָא דִּיוֹרְדָנָן. אֵיכָא דְּמַעֲמֵד הָאָהּ יוֹחָנָן.

כט : וְלִימָא דְּבִתְרָה חִזָּא יוֹחָנָן לִישׁוּעַ דְּאַתָּא לִנְתָה. וְאָמַר: הָאָהּ אֵתִית דְּאַלְהָא הוּא דְּשָׁקֵל חֲסִיתָה דְּעִלְמָא.

ל : הָאָהּ הוּא דְּאַנָּה אֵתִית עֲלוּהִי דְּבִתְרִי

ד: אָמר לָהּ יֵשׁוּעַ: מַה לִּי וְלָךְ, אֵשֶׁה?
עֲדִין לֹא בָּאָה שְׁעָתִי.

ה: אָמְרָה אִמּוֹ לַמְּשֻׁרְתִּים: מַה שְּׂאִי אֶמֶר
לָכֶם עֲשׂוּ.

ו: וְהָיוּ שֵׁם שֶׁשָּׂה אֲגָנִי אֶבֶן, מִנְחִים
לְטַהֲרֵת הַיְּהוּדִים, שֶׁהִכִּילוּ כָּל אֶחָד שְׂתִים אוֹ
שְׁלוֹשׁ בָּתִּים.

ז: אָמר לָהֶם יֵשׁוּעַ: מִלֹּאֵו אֵת הָאֲגָנִים
מִיָּם. וּמִלֹּאֵו אוֹתָם עַד לַמַּעֲלָה.

ח: אָמר לָהֶם: שְׁאֲבוּ מֵעַתָּה וְהִבִּיאוּ אֶל
רֹאשׁ הַמִּסְבָּה. וְהֵם הִבִּיאוּ.

ט: וּבְאֶשֶׁר טַעַם רֹאשׁ הַמִּסְבָּה אֵת הַמִּים
אֲשֶׁר הָיוּ לִיָּין, לֹא יָדַע מֵאֵין הָיָה. אֲבָל
הַמְּשֻׁרְתִּים יָדְעוּ, כִּי הֵם מִלֹּאֵו אֵת הַמִּים. קָרָא
רֹאשׁ הַמִּסְבָּה אֵת הַחֵמֶן

י: וְאָמר לוֹ: כָּל אִישׁ מִבִּיא תַחֲלָה אֵת הַיָּין
הַטּוֹב, וּבְאֶשֶׁר רָוִי, אֲזִי אֵת הַפָּחוֹת. אֲבָל אַתָּה
שְׂמַרְתָּ אֵת הַיָּין הַטּוֹב עַד עַכְשָׁיו.

יא: זֶה הָאֹת הָרִאשׁוֹן שֶׁעָשָׂה יֵשׁוּעַ בְּקִנְיָה
שֶׁבְּגָלִיל, וְגָלָה אֵת כְּבוֹדוֹ; וְהֶאֱמִינוּ בּוֹ
תַלְמִידָיו.

יב: אַחֲרֵי כֵן יָרַד לְכַפֵּר בַּחוּם הוּא וְאִמּוֹ
וְאֶחָיו וְתַלְמִידָיו, וְשֵׁם הָיוּ יָמִים מְעַטִּים.

יג: וְהִפָּסַח אֲשֶׁר לַיהוּדִים* הָיָה קָרוֹב.
וְעָלָה יֵשׁוּעַ לִירוּשָׁלַיִם.

יד: וּמִצָּא בִּהְיָכַל אֵת הַמּוֹכְרִים בָּקָר
וּבִכְשִׁים וְיוֹנִים וְאֵת הַחֲלָפְנִים — יוֹשְׁבִים.

טו: וְעָשָׂה לוֹ פֶּרֶגוֹל מִחֲבָל, וְאֵת כָּלֶם גִּרַּשׁ
מִן הַהִיכָל, גַּם אֵת הַבִּכְשִׁים וְאֵת הַבָּקָר וְאֵת
הַחֲלָפְנִים; וּשְׁפָךְ אֵת כֶּסֶף־סָם, וְאֵת שְׁלַחַנוֹתֵיהֶם
הִפִּךְ:

טז: וּלְמוֹכְרֵי הַיּוֹנִים אָמַר: קַחוּ אֵת אֵלֶּה
מִכָּאן וְאַל תַּעֲשׂוּ אֵת בֵּית אָבִי לְבֵית מִסְכָּה.

מד: וְהוּא פִּילִיפּוֹס הָיָה מִבֵּית צִיְדָה, מִן
הָעִיר שֶׁל אֲנִדְרָאוֹס וְשִׁמְעוֹן.

מה: וּפִילִיפּוֹס מִצָּא אֵת נְתַנְאֵל וְאָמַר לוֹ:
הֲהוּא שֶׁכְּתִב עָלָיו מֹשֶׁה בַּתּוֹרָה וּבִנְבִיאִים
מִצְאֵנּוֹהוּ שִׁישׁוּעַ בֶּן יוֹסֵף הוּא אֲשֶׁר מְנַצֵּרֶת.
מו: אָמַר לוֹ נְתַנְאֵל: מְנַצֵּרֶת יָכוֹל לֵהִיּוֹת
דְּבַר-מָה טוֹב? אָמַר לוֹ פִּילִיפּוֹס: בּוֹא וְתַרְאֶה.

מז: וְרָאָה יֵשׁוּעַ אֵת נְתַנְאֵל כִּשְׁהוּא בָּא
אֵלָיו, וְאָמַר עָלָיו: הִנֵּה בָּאֵמֶת בֶּן יִשְׂרָאֵל
שָׂאִין בּוֹ רַמְיָה.

מח: אָמַר לוֹ נְתַנְאֵל: מִיָּין אַתָּה מִכִּיר
אוֹתִי? אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: בְּטָרֶם קָרָא לְךָ
פִּילִיפּוֹס, כִּשְׁהָיִיתָ תַּחַת הַתְּאֵנָה, רֵאִיתִיד.

מט: עָנָה נְתַנְאֵל וְאָמַר לוֹ: רַבִּי, אַתָּה הוּא
בֶּן-הָאֱלֹהִים, אַתָּה הוּא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל!

נ: אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: עַל שְׁאִמְרָתִי לְךָ כִּי
רֵאִיתִיד תַּחַת הַתְּאֵנָה מֵאֵמִין אַתָּה? גְּדוּלוֹת
מֵאֲלָה תַרְאֶה.

נא: אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: אֵמֵן אֵמֵן אוֹמֵר אֲנִי
לָכֶם, מֵעַתָּה תִּרְאוּ אֵת הַשָּׁמַיִם פְּתוּחִים
וּמִלֵּאכֵי אֱלֹהִים עוֹלִים וְיוֹרְדִים אֶל בֶּן-הָאָדָם.

פֶּרֶק ב

א: וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הִתְהַה חֲתָנָה בְּקִנְיָה, עִיר
בְּגָלִיל, וְאִמּוֹ שֶׁל יֵשׁוּעַ הִתְהַה שָׁם.

ב: וְגַם הוּא יֵשׁוּעַ וְתַלְמִידָיו הִזְמִינוּ
לַחֲתָנָה.

ג: וְחִסֵּר יַיִן, וְאָמְרָה לוֹ אִמּוֹ — לִישׁוּעַ:
אֵינן לָהֶם יַיִן.

ד: אָמר לָהּ יִשׁוּעַ: מָא לִי וְלִכִּי אַתְּתָא.
לָא עֲדִכִּיל אַתְּתָא שְׁעִתִּי.

ה: אָמְרָא אַמְהָ לַמְשִׁמְשָׁנָא: מָדָם דְּאָמַר
לִכּוֹן עֲבָדוּ.

ו: אֵית הוּא דִּין תַּמָּן אַגְגָּא דְכֹאפָא שֵׁת.
דְּסִימֵן לַתְּדִפִּיתָא דִּיהוּדִיָּא. דְּאַחֲדָן תַּרְיִן רַבְעִין
אָו תִּלְתָּא.

ז: אָמַר לַהּוֹן יִשׁוּעַ: מָלוּ אֲנִין מִיָּא לַאֲגָגָא.
וּמָלוּ אֲנִין עֲדָמָא לַעֲלִי.

ח: אָמַר לַהּוֹן: זְלוּעוּ מִכִּיל. וְאִיתּוּ לְרֵשׁ
סִמְכָא. וְאִיתּוּ.

ט: וְכַד טַעַם הוּא רֵשׁ סִמְכָא מִיָּא הָנוּן דְּהוּן
חִמְרָא. לָא יָדַע הוּא מִן אִימָכָא הוּא.
מִשְׁמִשְׁנָא דִּין יָדַעִין הָנוּ. דְּהָנוּן מָלוּ אֲנוּן
לְמִיָּא. קָרָא רֵשׁ סִמְכָא לַחֲתָנָא.

י: וְאָמַר לָהּ: כָּל אֲנָשׁ לְיוֹקְדָם חִמְרָא טָבָא
מִיתָא. וְכַא דְרִוּוּ. הִידִין אֵינָא דְכִבְצִיר. אַתְּ
דִּין נִטְרִיתִיָּה לַחֲמִרָא טָבָא עֲדָמָא לְהֶשָּׂא.

יא: הָדָא חֵי אַתְּא קְדָמִיתָא דְעֲבָד יִשׁוּעַ
בְּקִטְנָא דְגַלִּילָא. וְאֹדַע שׁוּבַחָהּ. וְהִימְנוּ בָּהּ
תַּלְמִידֵיהּ.

יב: בְּתַר הָדָא נָחַת לְכַפֵּר נָחוּם הוּא וְאַמְהָ
וְאַתְוֵהי וְתַלְמִידֵיהּ. וְתַמָּן הָנוּ קָלִיל יוֹמָתָא.
יג: וְקָרִיב הוּא פִּצְחָא דִּיהוּדִיָּא. וְסָלֵק
לְאוּרְשָׁלַם יִשׁוּעַ.

יד: וְאַשְׁכַּח בְּהִיכְלָא לְהָנוּן דְּמוֹנִיָּן תּוֹרָא
וְעֵרְבָא וְיוֹנָא. וְלַמְעֵרְפָּנָא דְתַתְּבִין.

טו: וְעֲבָד לָהּ פֶּרְגָּלָא מִן חִבְלָא. וְלִכְלַהּוֹן
אַפֵּק מִן הִיכְלָא. וְלַעֲרַבָא וְלַתּוֹרָא וְלַמְעֵרְפָּנָא.
וְאַשְׁדַּע עוֹרְפָּנְהוֹן וְתוֹרִיהוֹן הִפֵּךְ.

טז: וְלַהּוֹן דְּמוֹנִיָּן יוֹנָא אָמַר: שְׁקוּלוּ
הָלִין מָכָא. וְלֹא תַעֲבֹדוּנָה לְבִיתָהּ דְּאָבִי בֵּית
תַּאגוּרְתָא.

לְגַלִּילָא. וְאַשְׁכַּח לְפִילִיפּוֹס. וְאָמַר לָהּ: תָּא
בְּתֵרִי.

מד: הוּא דִּין פִּילִיפּוֹס אִיתְוֵהי הוּא מִן בֵּית
צִידָא. מִן מְדִינַתָּה דְאַנְדְּרָאוֹס דְשִׁמְעוֹן.

מה: וְפִילִיפּוֹס אָשְׁכַּח לְנַתְנִיאֵיל. וְאָמַר
לָהּ: הוּא דְכַתְּבַע עֲלוּהִי מוֹשֵׁא בְּנִמְסָא וּבְנִבְיָא
אָשְׁכַּחֲנָהּ. יִשׁוּעַ הוּא בֶר יוֹסֵף. דְּמִן נִצְרַת.
מו: אָמַר לָהּ נַתְנִיאֵיל: מִן נִצְרַת מִשְׁכַּח
מָדָם דְּטַב נְהוּא. אָמַר לָהּ פִּילִיפּוֹס. תָּא
וְתַחְזָא.

מז: וְחִזְיָהּ יִשׁוּעַ לְנַתְנִיאֵיל כַּד אַתְּא
לְנָתָהּ. וְאָמַר עֲלוּהִי: הָא שְׂרִירָאִית בֶּר יִסְרָיִל.
דְּנִכְלָא לִית בָּהּ.

מח: אָמַר לָהּ נַתְנִיאֵיל: מִן אִימָכָא יָדַע
אַתְּ לִי. אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: עַד לָא נִקְרִיךְ
פִּילִיפּוֹס כַּד תַּחֲתִית תַּתָּא אַתְּ. חִזְיָתְךָ.

מט: עָנָא נַתְנִיאֵיל וְאָמַר לָהּ: רַבִּי. [אַתְּ
הוּא בְּרָה דְאַלְהָא.] אַתְּוּ מַלְכָּה דִּיסְרָיִל.

נ: אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: עַל דְּאִמְרַת לָךְ דְּחִזְיָתְךָ
תַּחֲתִית תַּתָּא. מִהִימֵן אַתְּ. דְּרוּרְבֵן מִן הָלִין
תַּתָּא.

נא: אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: אָמִין אָמִין אָמַר אָנָּא
לִכּוֹן. דְּמִן הָשָׂא תַחְזוֹן שְׁמִיָּא דְפַתִּיחִין.
וּמְלֹאכְוֵהי דְאַלְהָא כַּד סָלְקִין וְנַחֲתִין לְנָת בְּרָה
דְּאַנְשָׂא.

קפלאון ב

צחחא ב

א: וְלִיּוֹמָא דַּתְלָתָא הָנוּת מִשְׁתוּתָא כְּקִטְנָא
מְדִינַתָּא דְגַלִּילָא. וְאַמְהָ דְשִׁשְׁעַת תַּמָּן הָנְתָּ.

ב: וְאַף הוּא יִשׁוּעַ וְתַלְמִידֵיהּ אַתְקִרְיוּ לָהּ
לְמִשְׁתוּתָא.

ג: וְחִסְרָא הוּא חִמְרָא. וְאַמְרָא לָהּ אַמְהָ
לְיִשׁוּעַ: חִמְרָא לִית לַהּוֹן.

יז: וְנִזְכְּרוּ תַלְמִידָיו שְׂכֵתוֹב: קִנְיַת בֵּיתְךָ אֲכָלְתָּנִי.

יח: וַעֲנוּ הַיהוּדִים* וַאֲמָרוּ לוֹ: מָה אוֹת תִּרְאֶה לָּנוּ, שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה אֵת אֵלֶּה?

יט: עָנָה יֵשׁוּעַ וַאֲמָר לָהֶם: הֲרָסוּ אֵת הַהֵיכָל הַזֶּה וּבִשְׁלוֹשָׁה יָמִים אֲנִי אָקִים אוֹתוֹ.

כ: אַמְרוּ לוֹ הַיהוּדִים: אַרְבָּעִים וָשֵׁשׁ שָׁנִים נִבְנָה הַהֵיכָל הַזֶּה, וְאַתָּה בִּשְׁלוֹשָׁה יָמִים תִּקְּים אוֹתוֹ?

כא: אָכַל הוּא דָּבָר עַל הֵיכַל גּוֹפֵו.

כב: וּכְאֲשֶׁר קָם מִבֵּין הַמַּתִּים, נִזְכְּרוּ תַלְמִידָיו שְׂאֵמָר אֵת זֹאת; וְהֶאֱמִינוּ לַפְּתוּבִים וּלְדָבָר שְׂאֵמָר יֵשׁוּעַ.

כג: כְּאֲשֶׁר הָיָה יֵשׁוּעַ בִּירוּשָׁלַיִם בְּפֶסַח, בַּחֹג, הֶאֱמִינוּ בּוֹ רַבִּים, כִּי רָאוּ אֵת הָאוֹתוֹת שַׁעֲשְׂהָ.

כד: אָכַל הוּא יֵשׁוּעַ לֹא סִמָּךְ עֲלֵיהֶם, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא הִפִּיר כָּל אָדָם.

כה: וְלֹא הָיָה צָרִיךְ שְׂאִישׁ יַעֲיד לוֹ עַל כָּל אָדָם, כִּי הוּא יָדַע מַה שֶּׁבָּאָדָם.

פֶּרֶק ג

א: וְהָיָה שֵׁם אִישׁ אֶחָד מִן הַפְּרוּשִׁים, נִקְרִימוֹן שְׁמוֹ, מִנְהִיג לַיהוּדִים.

ב: הָלָה בָּא אֶל יֵשׁוּעַ בְּלִילָה וַאֲמָר לוֹ: רַבִּי, יוֹדְעִים אֲנוּ כִּי מֵאֵת אֱלֹהִים נִשְׁלַחְתָּ בְּתוֹר מוֹרָה, שֶׁכֵּן אֵין אִישׁ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת אֵת הָאוֹתוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אַתָּה עוֹשֶׂה, אֲלֹא אִם הָאֱלֹהִים אַתָּה.

ג: עָנָה יֵשׁוּעַ וַאֲמָר לוֹ: אָמֵן אָמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָךְ, אִם אֵין אָדָם נוֹלֵד מִחֲדָשׁ, אֵין הוּא יָכוֹל לָרְאוֹת אֵת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים.

ד: אָמַר לוֹ נִקְרִימוֹן: אֵיךְ יָכוֹל אִישׁ וְקָן

לַהֲנִלֵד? הָאֵם יָכוֹל הוּא שׁוֹב לַהֲפָנָם, שְׁנִית, לִכְטֹן אָמוֹ וּלְהִנְלֵד?

ה: עָנָה יֵשׁוּעַ וַאֲמָר לוֹ: אָמֵן אָמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָךְ, אִם אֵין אָדָם נוֹלֵד מִן הַמַּיִם וְהָרוּחַ, אֵין הוּא יָכוֹל לַהֲפָנָם לְמַלְכוּת הָאֱלֹהִים.

ו: מַה שֶּׁנוֹלֵד מִן הַבָּשָׂר בָּשָׂר הוּא; וּמַה שֶּׁנוֹלֵד מִן הָרוּחַ רוּחַ הוּא.

ז: אַל תִּתְּפֹלֵא שְׂאֵמַרְתִּי לָךְ כִּי עֲלִיכֶם לַהֲנִלֵד מִחֲדָשׁ.

ח: הָרוּחַ נוֹשֶׁכֶת הֵיכֵן שֶׁהִיא רוּצָה, וְאַתָּה קוֹלָה אַתָּה שׁוֹמֵעַ, אֵךְ אֵין אַתָּה יוֹדַע מֵאֵין הִיא בָּאָה וּלְאֵן הִיא הוֹלֶכֶת. כֵּךְ הוּא כָּל אָדָם שֶׁנוֹלֵד מִן הָרוּחַ.

ט: עָנָה נִקְרִימוֹן וַאֲמָר לוֹ: אֵיךְ יָכוֹלִים אֵלֶּה לַהֲיִיֹת?

י: עָנָה יֵשׁוּעַ וַאֲמָר לוֹ: אַתָּה מוֹרֶה יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה אֵלֶּה אֵינְךָ יוֹדַע?

יא: אָמֵן אָמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָךְ, אַתָּה אֲשֶׁר אֲנוּ יוֹדְעִים אֲנוּ מִדְּבָרִים, וְאַתָּה אֲשֶׁר רָאִינוּ מַעֲדִים אֲנוּ, וְאַתָּה עֵדוּתָנוּ אֵינְכֶם מִקְבָּלִים.

יב: אִם מַעֲנִינִי הָאָרֶץ אֲמַרְתִּי לָכֶם וְאֵינְכֶם מֵאֲמִינִים, אֵיךְ תֵּאֱמִינוּ אִם אֲמַר לָכֶם מַעֲנִינִי הַשָּׁמַיִם?

יג: וְלֹא עָלָה אִישׁ לְשָׁמַיִם אֲלֹא אֲשֶׁר יֵרֵד מִן הַשָּׁמַיִם — בֶּן־הָאָדָם אֲשֶׁר הוּא בְּשָׁמַיִם.

יד: וּכְמוֹ שֶׁהָרִים מִשֶּׁה אֵת הַנֶּחֱשׁ בַּמִּדְבָּר, כֵּךְ עֲתִיד לַהֲיִיֹת מוֹרֵם בֶּן־הָאָדָם,

טו: כִּדִּי שֶׁכָּל אָדָם הַמֵּאֱמִין בּוֹ לֹא יֵאָבֵד אֲלֹא יִהְיֶה לוֹ חַיִּי עוֹלָם;

טז: כִּי כֹה אֶהֱבֶה הָאֱלֹהִים אֵת הָעוֹלָם, עַד כִּי יִתֵּן אֵת בְּנוֹ יְחִידוֹ כִּדִּי שֶׁכָּל מִי שֶׁמֵּאֱמִין בּוֹ לֹא יֵאָבֵד אֲלֹא יִהְיֶה לוֹ חַיִּי עוֹלָם;

יז: כִּי לֹא שִׁלַּח הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹ לָעוֹלָם

דאמא דתרתינ ובנין למעל. ונתילד.

ה: ענא ישוע ואמר לה: אמין אמין אמר

אנא לך: דאן אנש לא מתילד מן מיא ורוחא.

לא משכח דנעול למלכותא דאלהא.

ו: מדם דיליד מן בסרא בסרא או. ומדם

דיליד מן רוחא רוחא או.

ז: לא תתדמר דאמרת לך: דולא לכו

למתילדו מן דרש.

ח: רוחא אתר דצביא נשכא. וקלה שמע

אנת. אלא לא ידע אנת אימכא אתיא.

ולאיכא אולא. הכנא איתוהי פלגש דיליד מן

רוחא.

ט: ענא ניקדמוס ואמר לה: איפנא

משכחן הלין למהנא.

י: ענא ישוע ואמר לה: אנת הו מלפנה

דיסריל. והלין לא ידע אנת.

יא: אמין אמין אמר אנא לך. דמדם

דידעין חנן ממלחין חנן ומדם דחזין מסהדינן.

וסהדותן לא מקבלין אנתון.

יב: אן דבארעא אמרת לכו ולא מהימנין

אנתון. איפנא אן אמר לכו דבשמיא

תהימנונני.

יג: ולא אנש סלק לשמיא. אלא הו דנחת

מן שמיא. ברה דאנשא הו דאיתוהי בשמיא.

יד: ואיפנא דארים מושא חוץ במדברא.

הכנא עתיד למתתרמו ברה דאנשא.

טו: דכלנש דמהימן בה לא נאכד. אלא

נהוון לה חיא דלעלם.

טז: הכנא גיר אהב אלהא לעלמא. איפנא

דלברה יחידא נפל. דכלמן דמהימן בה לא

נאכד. אלא נהוון לה חיא דלעלם.

יז: לא גיר שדר אלהא לברה לעלמא

דדנויוהי לעלמא. אלא דנחא עלמא באידה.

יז: ואתדכרו תלמידוהי דכתיב: דטנגה

דבימך אכלני.

יח: ענו דין יהודיא ואמרו לה: מנא אתא

מחנא אנת לן דהלין עבד אנת.

יט: ענא ישוע ואמר להון: סתורו היכלא

הנא. ולתלתא יומין אנא מקים אנא לה.

כ: אמרין לה יהודיא: לארבעין ושח שנין

אתבני היכלא הנא. ואנת לתלתא יומין מקים

אנת לה.

כא: הו דין אמר הו על היכלא דפגרה.

כב: כד קם דין מן בית מיתא. אתדכרו

תלמידוהי דהדא אמר הו. והימנו לכחבא

ולמלתא דאמר ישוע.

כג: כד איתוהי הו דין ישוע באורשלים

בפצחא בעדעדא סגיאא הימנו בה. דחזו

אתותא דעבד הו.

כד: הו דין ישוע לא מהימן הו להון

נפשה. מטל דהו ידע הו לכלנש.

כה: ולא סניק הו דאנש נסה לה על כל

ברנש. הו גיר ידע הו מנא אית בברנשא.

קפלאון ג

א: אית הו דין תמן חד גברא מן פרישא

ניקדמוס שמה הו. ארפונא דיהודיא.

ב: הנא אתא לוח ישוע בלליא. ואמר לה:

רבי. ידעינן דמן אלהא אשתדרת מלפנא. לא

גיר אנש משכח הלין אתותא למעבד דאנת

עבד אנת. אלא מן דאלהא עמה.

ג: ענא ישוע אמר לה: אמין אמין אמר

אנא לך. דאן אנש לא מתילד מן דרש. לא

משכח דנחזא מלכותא דאלהא.

ד: אמר לה ניקדמוס: איפנא משכח

דנחיל גברא סכא. דלמא משכח טוב לכרסא

כדי לדון את העולם, אלא כדי שיחיה העולם על-ידו.

יח: מי שמאמין בו אינו נדון; ומי שאינו מאמין כבר נדון, כי לא האמין בשם בן האלהים היחיד.

יט: וזהו הדין, שהאור בא לעולם ובגיה האדם אהבו את החשך יותר מן האור, כי מעשיהם היו רעים;

כ: כי כל העושה תועבות שונא את האור ואינו בא אל האור כדי שלא יוכחו מעשיו.

כא: אבל עושה האמת בא אל האור למען יודעו מעשיו כי באלהים הם נעשים.

כב: אחרי הדברים האלה בא ישוע ותלמידיו לארץ יהודה, ושם התגורר אצלם והטביל.

כג: וגם יוחנן היה מטביל בעינון על-יד שלם, כי מים רבים היו שם. ובאים היו אנשים ונטבילים,

כד: כי עוד לא השלך יוחנן לבית האסורים.

כה: והיה ופנה לאחד מתלמידי יוחנן עם יהודי אחד על טהרה.

כו: ובאו אל יוחנן ואמרו לו: רבנו, זה שהיה אצלך בעבר הירדן, אשר העידות עליו, הנה גם הוא מטביל ורבים באים אליו.

כז: ענה יוחנן ואמר להם: אין אדם יכול לקחת דבר פרצונו הוא, אלא אם נתן לו מן השמים.

כח: אתם עדים אתם לי שאמרתי: אינני המשיח, אלא שליח אני לפניו.

כט: מי שיש לו הפלה הוא החתן; וידיד החתן העומד ומאזין לו, שמח שמחה רבה לקול החתן. לכן שמחתי זאת הנה היא

מלאה.

ל: הוא צריך לגדל, ואני — לקטן; לא: כי הפא מלמעלה, מעל הכל הוא; ואשר מן הארץ, מן הארץ הוא ומהארץ הוא מדבר. הפא מן השמים, מעל הכל הוא;

לב: ומה שראה ושמע הוא מעיד, ואת עדותו אין איש מקבל.

לג: אבל מי שקבל את עדותו, חתם שהאלהים אמת הוא;

לד: כי מי שהאלהים שלחו, את דברי אלהים הוא מדבר; כי לא במדה נתן אלהים את הרוח.

לה: האב אוהב את הבן, ואת הכל נתן בידי.

לו: מי שמאמין בבן יש לו חיי עולם; ומי שלא ישמע לבן לא יראה חיים, אלא זעם אלהים יחול עליו.

פרק ד

א: וישוע ידע כי הפרושים שמעו שעשה תלמידים רבים והטביל יותר מיוחנן,

ב: אף שלא הוא ישוע הטביל, אלא תלמידיו.

ג: ועזב את יהודה ובא שוב לגליל,

ד: אבל היה לו לבוא ולעבר מעבר בין השומרונים.

ה: ובא לעיר השומרונים הנקראת שכם, על-יד השדה שנאת יעקב ליוסף בנו,

ו: ושם היה מעין המים של יעקב. והוא ישוע עיף היה מיגיעת הדרך, והתנשב ליד המעין. והשעה הייתה הששית.

ז: ובאה אשה משומרון לשאב מים,

דילי הא ממלא.

ל: להו או נלא למרפא. ולי למבצר.

לא: הו גיר דמן לעל אַתָּא. לעל מן כל או.

והו דמן ארעא. מן ארעא או ומן ארעא

ממלל. הו דמן שמא אַתָּא. לעל מן כל או.

לב: ומרס דחזא ושמע מסהד. וסהדותה

לא אנש מקבל.

לג: הו דין דקבל סהדותה. חתם דאלהא

או שריא.

לד: אינא גיר דאלהא שורה מלא או

דאלהא ממלל. לא הו גיר בכילא יחב אלהא

רוחא.

לה: אבא מחב לברא. וכל מרס יחב

באידוהי.

לו: מן דמהימן בברא. אית לה חיא

ולעלם. ומן דלא מתטפס לברא. לא נחזא

חיא. אלא רוגזה דאלהא נקנא עלוהי.

קפלאן ד

א: ידע דין ישוע ושמעו פרישא

דחלמידא סגיאא עבד ומעמד יתיר מן יוחנן.

ב: בד לא הוה ישוע מעמד הוה. אלא

חלמידוהי.

ג: ושבקה ליהוד. ואול לה טוב לגלילא.

ד: מעבדא הוה לה דין דנאחא געבר על

בית שמריא.

ה: ואַתָּא למדינתא דשמריא דמתקריא

שכר. על גלב קריחא דחב הוה יעקוב ליוסף

ברה.

ו: ואית הוה תמן מעינא דמיא דיעקוב.

ז: הו דין ישוע לאא הוה מן עמלא דאורחא.

זי: ויתב הוה לה על מעינא. ואית הוה שש שיעין.

זי: אַתָּת אַתָּתא מן שמרין דחמלא מיא.

יח: מן דמהימן ברה. לא מתתדין. ומן דלא
מהימן. מן בדו דין או. דלא מהימן בשמה
דיחדינא ברה דאלהא.

יט: הנא או דין דינא. דנוהרא אַתָּא
לעלמא. ואַחבו בנינשא לחשוכא יתיר מן
דלנוהרא. איתיהו הו גיר עבדיהו בישא.

כ: כל גיר דסניחא עבד. סגא לנוהרא.
ולא אַתָּא לנת נוהרא. דלא נתפסו עבדוהי.
כא: הו דין דעבד שריא. אַתָּא לנת

נוהרא. דנתידעו עבדוהי דבאלהא עבדין.

צחחא ג

כב: בַּתִּר הָלִין אַתָּא ישוע וחלמידוהי
לארעא דיהוד. ותמן מתהפך הוה עמהו
ומעמד.

כג: אף יוחנן דין מעמד הוה בעין יוז העל
גלב שלים מטל דמיא אית הו תמן סגיאא.
ואַתִּין הוה ועמדין.

כד: לא גיר עבדיל נפל הוה יוחנן בית
אסירא.

כה: הנת הנת דין בעתא לחד מן
חלמידוהי דיוחנן עם יהודיא חד על חלמידוהי.

כו: ואַחֵו לנת יוחנן. ואַמרו לה: רבן. הו
דעמן הוה בעברא דיורדן. דאַתָּת סהדת
עלוהי. הא אף הו מעמד וסגיאא אַתִּין לנתה.

כז: ענא יוחנן ואַמר להו: לא משבח
ברנשא למסב מן צבות ופשה מרס. אלא אן
אחיהב לה מן שמיא.

כח: אַתָּתו סהדין אַתָּתו לי. דאַמרת
דאַנא לא הוה משיחא. אלא שליחא אַנא
דקדמוהי.

כט: מן דאית לה בלחא. חתנא או. רחמה
דין דחתנא הו דקאם וצאח לה. חדוהא רבחא
חדא מטל קלה דחתנא. הדא הכיל חדוהא

ואמר לה ישוע: תני לי מים לשתות;

ח: שכן תלמידיו נכנסו העירה לקנות להם אכל.

ט: אמרה לו האשה השומרונית: איך אתה יהודי וממני מבקש אתה לשתות בהיותי אשה שומרונית? כי אין ליהודים עסק עם השומרונים.

י: ענה ישוע ואמר לה: אלו ידעת את מתנת האלהים ומיהו זה שאמר לך 'תני לי לשתות', היית את מבקשת ממנו, והיה נותן לך מים חיים.

יא: אמרה לו האשה: אדוני, אין לך דלי והבאר עמקה; מאין לך מים חיים?

יב: האם אתה גדול מאבינו יעקב, שנותן לנו את הבאר הזאת ושתה ממנה הוא ובניו וצאנו?

יג: ענה ישוע ואמר לה: כל מי שישתה מן המים האלה יצמא שוב;

יד: אבל כל מי שישתה מן המים אשר אני נתן לו, לא יצמא לעולם; אבל המים ההם אשר אני נותן לו, יהיו בו למעין מים הנובעים לחיי עולם.

טו: אמרה לו האשה: אדוני, תן לי מן המים האלה כדי שלא אצמא שוב ולא אבוא לשאב מבאן.

טז: אמר לה ישוע: לכי קראי לבעלך ובואי לכאן.

יז: אמרה לו: אין לי בעל. אמר לה ישוע: היטב אמרת — אין לי בעל;

יח: כי חמשה בעלים היו לך, וזה שיש לך עכשו איננו בעלך; זאת אמרת נכונה.

יט: אמרה לו האשה: אדוני, רואה אני שנביא אתה.

כ: אבותינו השתחוו בקר הזה, ואתם אומרים שבירושלים המקום שראוי להשתחוות בו.

כא: אמר לה ישוע: אשה, האמיני לי כי תבוא שעה שלא בקר הזה ואף לא בירושלים תשתחוו לאב.

כב: אתם משתחווים למה שאינכם יודעים, אבל אנחנו משתחווים למה שאנו יודעים, כי החיים מן היהודים הם.

כג: ברם תבוא שעה, וכעת היא, שמשתחווים אמתיים לשתחו ללא ברוח ובאמת, שכן האב רוצה משתחווים באלה;

כד: כי האלהים הוא רוח, והמשתחווים לו — ברוח ובאמת צריכים להשתחוות.

כה: אמרה לו האשה: אני יודעת שהמשיח יבוא; וכאשר יבוא, הוא ילמד אותנו הכל.

כו: אמר לה ישוע: אני הוא, המדבר אתך.

כז: וכאשר דבר, באו תלמידיו והתפלאו על שהוא מדבר עם אשה, אך איש לא אמר, מה אתה מבקש? או, למה אתה מדבר אתה?

כח: ועזבה האשה את כדה והלכה העירה, ואמרה לאנשים:

כט: בואו ראו איש שאמר לי כל מה שעשיתי; האם הוא המשיח?

ל: ויצאו האנשים מהעיר ובאו אליו.

לא: ובינתיים בקשו ממנו תלמידיו ואמרו לו: רבנו, אכל.

ואמר לה ישוע: הכי לי מיא אשתא.

ח: תלמידוהי גיר עלו הון למדינתא.
דנזבונן להון סיפרתא.

ט: אמרא לה הי אנתתא שמריתא:
איכנא אנת יהודיא אנת ומני שאל אנת
למשפתא. דאיתי אנתתא שמריתא. לא גיר
מתחשחין יהודיא עם שמריתא.

י: ענא ישוע ואמר לה: אלו ידעא חויתי
מתבתתא דאלהא. ומנו הנא דאמר לכי: הכי
לי אשתא. אנת שאלא חויתי לה. ויהב הוּא
לכי מיא חיא.

יא: אמרא לה אנתתא הי: מרי. לא דולא
אית לך. וברא עמיקא. אימכא לך מיא חיא.
יב: למא אנת רב אנת מן אבון יעקוב. הו
דהו יחב לן ברא הדא. והו מנה אשתי ובנוהי
וענה.

יג: ענא ישוע ואמר לה: כל דנשתא מן
הלין מיא. תוב נצחא.

יד: כל דין דנשתא מן מיא דאנא אפל
לה. לא נצחא לעלם. אלא מיא הנון דיהב
אנא לה. נהוון בה מעינא דמיא דנבעין לחיא
דלעלם.

טו: אמרא לה אנתתא הי: מרי. הב לי מן
הלין מיא. דלא תוב אצחא ולא הוית אתיא
דלית מן הרפא.

טז: אמר לה ישוע: זלי. קרי לבצלכי. ותי
להרפא.

יז: אמרא לה: לית לי בצללא. אמר לה
ישוע: שפיר אמרתי: דלית לי בצללא.

יח: חמשא גיר בצללין הונו לכי. והנא
דאית לכי השא. לא הוּא בצללכי. הדא
שרירתא אמרתי.

יט: אמרא לה הי אנתתא: מרי. חזיא

אנא דנכביא אנת.

כ: אכרין בהנא טורא סגדו. ואנתון
אמרין אנתון דבאורשלם הו אחר דולא
למסגד.

כא: אמר לה ישוע: אנתתא. הימניני
דאתיא שעתא. דלא בהנא טורא אפלא
באורשלם תסגדון לאבא.

כב: אנתון סגדין אנתון למדם דלא ידעין
אנתון. חנו דין סגדין חנו למא דידעין חנו.
דחיא מן יהודיא אנון.

כג: אלא אתיא שעתא והשא איתיה.
אמתי דסגודא שרירא נסגדון לאבא ברוחא
ובשררא. אף אבא גיר דאיך הלין הו סגודא
כעא.

כד: רוחא הו גיר אלהא. ואילין דסגדין
לה. ברוחא ובשררא נלא דנסגדון.

כה: אמרא לה אנתתא הי: ידעא אנא
דמשיחא אתא. ומא דאתא. הו מלך לן כל
מדם.

כו: אמר לה ישוע: אנא אנא דממלל אנא
אמכי.

כז: וכד ממלל אתו תלמידוהי. ומתדמרין
הו דעם אנתתא ממלל. לא דין אנש אמר:
מנא כעא אנת. או מנא ממלל אנת עמה.
כח: ושבת קולתה אנתתא. ואזלת
למדינתא. ואמרא לאנשא.

כט: תו חונו נברא דאמר לי כל מדם
דעבדת. למא הויו משיחא.

ל: ונפקו אנשא מן מדינתא. ואחין הונו
לנתה.

צחחא ד

לא: ובינת הלין בעין חונו מנה תלמידוהי
ואמרין לה: רבן. לעס.

לב : אף הוא אמר להם: יש לי אכל לאכל, אשר אתם אינכם יודעים.

לג : אמרו תלמידיו ביניהם: האם הביא לו איש דבר-מה לאכל?

לד : אמר להם ישוע: מאכלי שלי הוא לעשות את רצונו של מי ששלחני ולהשלים את מעשהו.

לה : האין אתם אומרים שעוד ארבעה חדשים יבוא הקציר? הנה, אומר אני לכם, שאו עיניכם וראו את השדות, שלבנים הם ויכבר בשלים לקציר.

לו : והקוצר נוטל שכר ואוסף פרי לחיי עולם; והזורע והקוצר ישמחו יחד.

לז : הרי בזה הוא דבר האמת, שאחר זורע ואחר קוצר.

לח : אני שלחתי אתכם לקצר מה שלא אתם יגיעתם בו, שפן אחרים יגיעו ואתם נכנסתם בעמלם שלהם.

לט : ושומרונים רבים מן העיר ההיא האמינו בו בגלל דברה של האשה אשר העידה, הוא אמר לי כל מה שעשיתי.

מ : וכאשר באו אליו השומרונים ההם, בקשו ממנו שישיהם אצלם; והוא שהם אצלם שני ימים.

מא : ורבים האמינו בו בגלל דברו, מב : ואמרו לאשה: מעתה לא בגלל דברך מאמינים אנו בו, כי אנחנו שמענו, וידענו שזהו באמת המשיח מושיע העולם.

מג : ולאחר שני ימים יצא ישוע משם והלך לגליל.

מד : הן הוא ישוע העיר שנביא איננו מכבד בעירו,

מה : אכל כאשר בא לגליל, קבלוהו.

הגליליים, כי ראו את כל האותות שעשה בירושלים בחדג; כי גם הם באו לחג.

מו : ושוב בא ישוע אל קנה שבגליל, אשר שם הפך את המים לין. והיה בכפר נחום עבד אחד של המלך, אשר בנו היה חולה.

מז : הלה שמע שישוע בא מיהודה לגליל, והלך אליו ובקש ממנו שיירד וירפא את בנו, כי קרוב היה למות.

מח : אמר לו ישוע: אם אותות ומופתים לא תראו, לא תאמינו.

מט : אמר לו עבד המלך: אדוני, רד נא בטרם ימות הנער.

נ : אמר לו ישוע: לך, בנך חי. והאמין האיש בדבר שאמר לו ישוע, והלך.

נא : כאשר ירד, פגשוהו עבדיו ובשרוהו ואמרו לו: בנך חי.

נב : ושאל אותם באיזו שעה הבריא. אמרו לו: אתמול בשעה השביעית סר ממנו החם.

נג : וידע אביו כי באותה השעה שאמר לו ישוע 'בנך חי', והאמין הוא וכל ביתו.

נד : גם את האות השני הזה עשה ישוע כאשר בא מיהודה לגליל.

פרק ה

א : אחרי הדברים האלה היה חג היהודים וישוע עלה לירושלים.

ב : היה שם בירושלים מקום אחד לטבילה, שנקרא בעברית בית-חסדא, והיו בו חמשה מבואות.

ג : ובאלה שכבו קהל רב של חולים ועורים ופסחים ויבשי-איברים, ויחכו לתנועת המים;

גליליא. דחזו אַתְּנַתָּא כּל דַּעבד באורשֶׁלם בעדעֶדא. אֲתֹו הֲוֹ גִיר וְאָךְ הֲוֹן לעדעֶדא. מו: אֲתָא דִין תּוֹב יִשׁוּע לְקַטְנָא דגליליא. אִיפָא דַּעבד מִיָּא חמרא. ואִית הָנָא בכפר נְחוּם עֶבֶד מַלְכָּא חד דַּבְרָה פְּרִיָּה הָנָא.

מו: הָנָא שְׁמַע דְּאֲתָא הָנָא יִשׁוּע מִן יְהוּד לגליליא. וְאֹל לְנִתָּה. וּבַעַז הָנָא מִנָּה דְּנְחוּת וּנְאָסָא לְכִרָּה. קָרִיב הָנָא גִיר לַמַּמְתָּ.

מח: אָמַר לֵה יִשׁוּע: אֵן אַתְּנַתָּא וְתַדְמָרְתָּא לָא תַחזוּן. לָא תְּהִימְנוּן.

מט: אָמַר לֵה הוּ עֶבֶד מַלְכָּא: מְרִי חוּת עֲדָלָא מַמְתָּ לֵה טְלִיא.

נ: אָמַר לֵה יִשׁוּע: זֶל. בְּרַךְ חֵי הוּ. וְהִימֵן הוּ גִבְרָא בְּמַלְתָּא דְּאָמַר לֵה יִשׁוּע. וְאֹל.

סא: כּד דִין נְחַת הָנָא. אַרְעוּהִי עֲבָדוּהִי. וּסְבָרוּהִי וְאִמְרִין לֵה: בְּרַךְ חָנָא.

נב: וּשְׁאֵל אֲנוּן בְּאִינָא עֲדָנָא אַתְּחַלֵּם. אִמְרִין לֵה: אַתְּמְלִי בְּשַׁבַּע שְׁעִין שְׁבִקְתָּה אֲשֶׁתָּא.

נג: וִידַע אֲבוּהִי דְּבִקֵּי שְׁעִתָּא דְּבָה אָמַר לֵה יִשׁוּע: דְּבִרְךְ חָנָא. וְהִימֵן הוּ וּבִיתָה פְּלָה.

נד: הָדָא תּוֹב אֲתָא דְּתַרְתִּין עֶבֶד יִשׁוּע כּד אֲתָא מִן יְהוּד לגליליא.

קפלאון ה

א: אַ בְּתַר הֶלֶין הָנָא עֲדַעֲדָא דִּיהוּדִיא. וְסֻלֵּק יִשׁוּע לאורשֶׁלם.

ב: אִית הָנָא דִין תַּמָּן באורשֶׁלם דּוּפְתָא חָדָא דְּמַעְמוּדִיתָא דְּמַתְקִינָא עֲבֵרָאִית בֵּית חֶסְדָּא. ואִית הָנָא בָּה חַמְשָׁא אֶסְטוּיִן.

ג: וּבִקְלִין רַמִּין הֲוֹ עֲמָא סְגִיָּא דְּכִרְיָהָ וּסְמִיָּא נְחִיָּסָא וּבִישָׁא. וּמַסְפִּין הֲוֹ לְוֹעָא דְּמִיָּא.

לב: הוּ דִין אָמַר לֵהוּן: אִית לִי מַאכּוּלְתָּא דְּאָכּוּל. אִידָא דְּאֲנַתּוֹן לָא יִדְעִין אַנְתּוֹן.

לג: אִמְרִין תַּלְמִידָא בִּינִיהוּן: לְמָא אֲנִשׁ אִיתִי לֵה מָדָם לְמַאכּוּל.

לד: אָמַר לֵהוּן יִשׁוּע: מַאכּוּלְתִּי דִּילִי אִיתִיהָ דְּאֶעֱבֵד צְבִיגָה דִּמֵּן דְּשִׁרְבִנִי. וְאִשְׁלִמִיּוּהִי לְעֶבְרָה.

לה: לָא אַנְתּוֹן אִמְרִין דְּכֶתֶר אַרְבַּעָא יֶרְחִין אֲתָא חָצָדָא. הָא אָמַר אֲנָא לְכוּן: דְּאִרִּימו עֵינִיפוֹן. נְחֻזוּ אַרְעֶתָא דְּחֹנֶר וּמְטִי לְחָצָדָא מִן פְּדוּ.

לו: וְאִינָא דְּחָצָד. אַגְרָא נָסֵב. וּכְנֵשׁ פֶּאֶרָא לְחִיָּא דְּלַעֲלֵם. וְזֹרַעָא וְחָצוּדָא אַכְלֹדָא נְחֹדוֹן. לז: בְּהָדָא גִיר אִיתִיהָ מַלְתָּא דְּשִׁרְרָא. דְּאַחֲרִין הוּ זֶרַע וְאַחֲרִין חָצָד.

לח: אֲנָא שְׁדַרְתְּכוֹן לְמַחְצֵד מָדָם דְּלָא הָנָא אַנְתּוֹן לְאִיתּוֹן בָּה. אַחֲרָנָא גִיר לֵאיו. וְאַנְתּוֹן עֲלַתּוֹן עַל עַמְלֵהוֹן דְּהֲנוּן.

לט: מִן הִי מְדִינְתָּא דִין סְגִיָּאָא הִימְנוּ בָּה שְׁמִרְיָא מְטַל מַלְתָּה דְּאַנְתְּתָא הִי דְּמַסְהָדָא הָנוּת: דְּאָמַר לִי כּל מָדָם דַּעֲבַדְתָּ.

מ: וְכֵד אֲתֹו לְנִתָּה הֲנוּן שְׁמִרְיָא. בַּעֲזוּ מִנָּה דְּנִהּוּא לְנִתָּהוֹן. וְהָנָא לְנִתָּהוֹן תַּרְיִן יוֹמִין.

מא: וּסְגִיָּאָא הִימְנוּ בָּה מְטַל מַלְתָּה.

מב: וְאִמְרִין הֲוֹ לְאַנְתְּתָא הִי: דְּמַפִּיל לָא הָנָא מְטַל מְלַחְכִי מִהִימְנִין חֲנוּ בָּה. חֲנוּ גִיר שְׁמַעֲזִין. וִידְעִין דְּהָנָא הוּ שְׁרִירָאִית מְשִׁיחָא מְחִינָה דַּעֲלָמָא.

מג: וּכְתֶר תַּרְיִן יוֹמִין נִפְק יִשׁוּע מִן תַּמָּן. וְאֹל לגליליא.

מד: הוּ גִיר יִשׁוּע סִהֵד דְּנִכְיָא בְּמִדִּינְתָּה לָא מְחִיקֶר.

מה: כּד דִין אֲתָא לגליליא. קַבְלוּהִי

עכָּשׁוּ; גַם אֲנִי פּוֹעֵל.

יח: וְעַל זֹאת עוֹד יוֹתֵר בִּקְשׁוּ הַיְּהוּדִים לְהִרְגּוֹ, לֹא רַק מִשּׁוּם שֶׁהִפְרָ אֶת הַשָּׁבֶת, אֲלָא גַם מִשּׁוּם שֶׁאָמַר עַל הָאֱלֹהִים כִּי אָבִיו הוּא וְהִשְׁוֶה אֶת עֲצָמוֹ עִם הָאֱלֹהִים?

יט: עֲנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: אֲמֵן אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שְׂאִין הֵבֵן יָכוֹל לַעֲשׂוֹת דְּבָר מִעֲצָמוֹ, אֲלָא מֶה שֶׁהוּא רוֹאֶה אֶת הָאֵב עוֹשֶׂה: כִּי אֶת אֲשֶׁר הָאֵב עוֹשֶׂה, אֶת אֵלֶּה גַם הֵבֵן עוֹשֶׂה כְּמוֹהוּ;

כ: כִּי הָאֵב אוֹהֵב אֶת בְּנוֹ, וְכָל מֶה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה הוּא מֵרָאֶה לוֹ. וּמַעֲשִׂים גְּדוֹלִים יוֹתֵר מֵאֵלֶּה יֵרָאֶה לוֹ, שֶׁאַתֶּם תִּתְּפִלְאוּ;

כא: כִּי כְּמוֹ שֶׁהָאֵב מְקִים מִתִּים וּמַחִיה אוֹתָם, כֵּךְ גַם הֵבֵן מַחִיה אֶת אֵלֶּה שֶׁהוּא רוֹצֶה;

כב: כִּי אֵין הָאֵב שׁוֹפֵט אִישׁ, אֲלָא אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּט נִתֵּן לָבֶן.

כג: כִּדִּי שֶׁכָּל אָדָם יִכְבֹּד אֶת הֵבֵן כִּפִּי שֶׁהוּא מְכַבֵּד אֶת הָאֵב. מִי שְׂאִינוֹ מְכַבֵּד אֶת הֵבֵן אֵינוֹ מְכַבֵּד אֶת הָאֵב אֲשֶׁר שִׁלְחוֹ.

כד: אֲמֵן אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, מִי שֶׁשּׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרֵי וּמֵאֲמִין לְמִי שֶׁשִּׁלַּחְנִי, יֵשׁ לוֹ חַיֵּי עוֹלָם; וְאֵינוֹ בָּא לַמִּשְׁפָּט, אֲלָא עֶבֶר מִמֶּנֶּה לְחַיִּים.

כה: אֲמֵן אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, תְּבוֹא שְׁעָה — אַף עֲכָשׁוּ הִיא — שֶׁהַמִּתִּים יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹל בֶּן־הָאֱלֹהִים, וְהַשּׁוֹמְעִים יַחֲיוּ;

כו: כִּי כְּמוֹ שֶׁלָּאֵב יֵשׁ חַיִּים בְּעֲצָמוֹ, כֵּךְ נִתֵּן גַם לָבֶן שִׁיְהִיו לוֹ חַיִּים בְּעֲצָמוֹ;

כז: וְהַסְמִיכוֹ שִׁיְהִיה עוֹשֶׂה גַם מִשְׁפָּט, כִּי

ד: כִּי מִלֶּאֱדָה הָיָה יוֹרֵד מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם לְבִרְכַּת הַטְּבִילָה וּמִנִּיעַ אֶת הַמַּיִם; וּמִי שִׁירֵד רֹאשׁוֹן אַחֲרֵי תְּנוּעַת הַמַּיִם, נִרְפָּא הָיָה כָּל חֲלִי שֶׁהָיָה לוֹ.

ה: וְהָיָה שֵׁם אִישׁ אֶחָד אֲשֶׁר שְׁלוּשִׁים וּשְׁמוֹנֶה שָׁנִים הָיָה חוֹלֶה.

ו: וְאֶת הָלֶה רָאָה יֵשׁוּעַ שׁוֹכֵב, וַיֵּדַע שֶׁזֶּמֶן רַב הוּא בְּחִלּוֹ. וְאָמַר לוֹ: רוֹצֶה אַתָּה לְהִבְרִיא?

ז: עֲנָה הַחוֹלֶה וְאָמַר: כֵּן, אֲדוֹנִי. אֲבָל אֵין לִי אִישׁ אֲשֶׁר בְּנוֹעַ הַמַּיִם יְטִילֵנִי לְבִרְכַּת הַטְּבִילָה; אֲלָא עַד שֶׁאֲנִי בָּא, אַחֲרַי יוֹרֵד לִפְנֵי. ח: אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: קוּם, שֵׂא אֶת מִטְתְּךָ וְהִתְהַלֵּךְ.

ט: וְכֵן בְּרָגַע הִבְרִיא הָאִישׁ, וְקָם וּנְשָׂא אֶת מִטְתּוֹ וְהִתְהַלֵּךְ. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם שָׁבֶת הָיָה.

י: וְאָמְרוּ הַיְּהוּדִים לַהּוּא שֶׁנִּרְפָּא: שָׁבֶת! לֹא מִתֵּר לָךְ לִשְׂאֵת אֶת מִטְתְּךָ.

יא: אָף הוּא עֲנָה וְאָמַר לָהֶם: זֶה שֶׁעָשִׂינוּ בְּרִיא, הוּא אָמַר לִי, שֵׂא אֶת מִטְתְּךָ וְהִתְהַלֵּךְ. יב: וּשְׂאֵלוֹהוּ מִיְּהוֹ הָאִישׁ הֵנָּה שֶׁאָמַר לָךְ, שֵׂא אֶת מִטְתְּךָ וְהִתְהַלֵּךְ?

יג: אָף הִנֵּרְפָא לֹא יָדַע מִי הוּא, כִּי יֵשׁוּעַ חִמַּק בְּהִמּוֹן הָרַב שֶׁהָיָה בְּמָקוֹם הַהוּא.

יד: אַחֲרֵי זֶמֶן־מָה מָצְאוּ יֵשׁוּעַ בְּהִיכָל וְאָמַר לוֹ: הִנֵּה בְּרִיא אַתָּה. אֵל תִּחַטָּט שׁוֹב, כֵּן יִהְיֶה לָךְ דְּבַר גְּרוּעַ מִן הָרֹאשׁוֹן.

טו: וְהִלֵּךְ הָאִישׁ וְאָמַר לַיְּהוּדִים כִּי יֵשׁוּעַ הוּא אֲשֶׁר רִפְאוֹ.

טז: וְעַל זֹאת רָדְפוּ הַיְּהוּדִים אֶת יֵשׁוּעַ וּבִקְשׁוּ לְהִרְגּוֹ, כִּי עָשָׂה אֶת אֵלֶּה בְּשָׁבֶת.

יז: וְהוּא יֵשׁוּעַ אָמַר לָהֶם: אָבִי פּוֹעֵל עַד

יז: הו דיין ישוע אמר להון: אבי עדמא להשא עבד. אף אנא עבד אנא.

יח: ומטל הדא יתיראית בעין הו יחודיא למקטלה. לא בלחוד דשרא הו שבתא. אלא אף דעל אלקא דאבוהי איתוהי אמר הו. ומשון הו נפשה עם אלקא.

צחחא ה

יט: ענא דיין ישוע ואמר להון: אמין אמין אמר אנא לכו. דלא משפח ברא עבד מדם מן צבות נפשה. אלא מדם דחזא לאבא דעבד. אילין גיר דאבא עבד. הלין אף ברא אכנתה עבד.

כ: אבא גיר רחם לברה. וכל מדם דעבד מחנא לה. דיתירין מן הלין עבדא מחנא לה דאנתון תתדמרון.

כא: איפנא גיר דאבא מקים מיתא ומחא להון. הכנא אף ברא לאילין דצבא מחא.

כב: לא הו גיר אבא דאן לאנש. אלא כלה דינא יחפה לברא.

כג: דכל אנש ניקר לברא. איך דמיקר לאבא. הו דלא מיקר לברא. לא מיקר לאבא דשררה.

כד: אמין אמין אמר אנא לכו דמן דשמע מלתי. ומתימן למן דשרדני. אית לה חיא דלעלם. ולדינא לא אתא. אלא שני לה מן מותא לחיא.

כה: אמין אמין אמר אנא לכו. דאתיא שעתא אף השא איתיה. אפתי דמיתא נשמעון קלה דברה דאלקא. והנון דשמעין נחו.

כו: איפנא גיר דלאבא אית חיא בקנומה. הכנא יחב אף לברא דנהוון חיא בקנומה.

כז: ואשלטה דנהוה עבד אף דינא. דברה

ד: מלאכא גיר בזבן זבן נחת הו לה למעמודיתא. ומזע הו להון למיא. ואינא דקדמא נחת הו מן בתר זועא דמא. מתחלם הו כל פאכא אינא דאית הו לה. ה: אית הו דיין תמן גברא חד דתלתין ותמנא שנין איתוהי הו בכורהנא.

ו: להנא חזא ישוע דרמא. וידע דזבנא סגיא אית לה. ואמר לה: צבא אלת דתתחלם.

ז: ענא הו כריהא ואמר: אין מרי. לית לי דיין אנש. דמא דאתותיעו מא. נרמיני במעמודיתא. אלא עד אנא אתא אנא. אחרין מן קדמי נחת.

ח: אמר לה ישוע: קום. שקול ערסך והלך.

ט: ובר שעתה אתחלם גברא הו. וקם שקל ערסה והלך. והו הו יומא שבתא הנת. י: ואמרין לה יחודיא להו דאתאסי: שבתא חי. לא שלט לך דחשקול ערסך.

יא: הו דיין ענא ואמר להון: הו דעבדני חלימא. הו אמר לי: דשקול ערסך. והלך.

יב: ושאלוהי. מנו הנא גברא דאמר לך: דשקול ערסך והלך.

יג: הו דיין דאתאסי לא ידע הו מנו. ישוע גיר אתגני הו לה בכנשא סגיא דאית הו בדוכתא הי.

יד: בתר זבן אשכחה ישוע בהיפלא. ואמר לה: הא חלים אלת. תוב לא תחטא. דלמא נהוה לך מדם דביש מן קדמא.

טו: ואזל הו גברא. ואמר ליהודיא דישוע הו דאתחלמה.

טז: ומטל הדא דרפיין הו יחודיא לישוע ובעין הו למקטלה דהלין עבד הו בשבתא.

בן-האדם הוא.

כח: אל תתפלאו על זאת, כי תבוא שעה שכל אלה אשר בקברים ישמעו את קולו; כט: ויצאו אלה שעשו את הטוב לתקומה של חיים, ואלה שעשו את הרע לתקומה של משפט.

ל: אינני יכול לעשות דבר מעצמי, אלא כפי שאני שומע אני שופט. ומשפטי צודק; כי אינני מבקש את רצוני, אלא את רצונו של מי ששלחני.

לא: אם אני מעיד על עצמי, עדותי איננה אמת.

לב: אחר הוא המעיד עלי, ויודע אני שאמת היא עדותו אשר הוא מעיד עלי.

לג: אתם שלחתם אל יוחנן, והעיד על האמת.

לד: אבל אני לא מאדם לוקח עדות. אלא שאת אלה אומר אני כדי שאתם תחיו.

לה: ההוא היה מנורה דולקת ומאירה; ואתם חפצתם להתהלל לשעה באור.

לו: אבל לי יש עדות גדולה משל יוחנן; כי המעשים שנתן לי אבי להשלימם, הם המעשים שאני עושה, מעידים עלי שהאב שלחני.

לז: והאב אשר שלחני הוא מעיד עלי. את קולו מעולם לא שמעתם, ואת מראהו לא ראיתם.

לח: ודברו איננו שוכן בכם, מפני שבהוא אשר הוא שלח אתם אינכם מאמינים.

לט: חקרו את הפתובים, אשר בהם חושבים אתם שיש לכם חיי עולם, והם מעידים עלי.

מ: ואינכם רוצים לבוא אלי כדי שיהיו.

לכם חיי עולם.

מא: כבוד מבני אדם אינני לוקח.

מב: ברם הפרתים, שאהבת האלהים איננה בכם.

מג: אני באתי בשם אבי ואינכם מקבלים אותי; אם אחר יבוא בשם עצמו — אותו תקבלו.

מד: כיצד יכולים אתם להאמין, אתם שמקבלים כבוד איש מרעהו ואת הכבוד אשר מאת האלהים האחד אינכם מבקשים?

מה: האם חושבים אתם שאני מקטרג עליכם לפני האב? יש מי שמקטרג עליכם, משה אשר בטחתם בו;

מו: כי אלו במשה האמנתם, גם בי הייתם מאמינים, שכן משה כתב עלי.

מז: ואם לכתביו שלו אינכם מאמינים, איך תאמינו לדברי שלי?

פרק ו

א: אחרי הדברים האלה הלך ישוע אל מעבר לים הגליל של טבריה.

ב: והלכו אחריו המונים רבים, משום שראו את האותות שעשה בחולים.

ג: ועלה ישוע להר ושם ישב עם תלמידיו.

ד: וחסד הפסח של היהודים היה קרוב.

ה: ונשא ישוע את עיניו וראה המון רב בא אליו, ואמר לפיליפוס איפה נקנה לחם שיאכלו אלה?

ו: וזאת אמר בנסותו אותו, כי הוא ידע מה עתיד הוא לעשות.

ז: אמר לו פיליפוס: לחם במאתים דינר

הו דין ראנשא.

כח : לא תתדמרון בהרא. דאחיא שעטא. אחמי דכלהון אילין דבקברא אנון נשמעון קלה.

כט : ונפקון אילין דעבדו טבתא לקנמא דחיא. ואילין דעבדו בישתא לקנמא דדינא. ל : לא משכח אנא מן צבות נפשי מדם למעפד. אלא איפנא דשמע אנא. ודיני פאין הו. לא גיר כעא אנא צבני. אלא צבניגה דמן דשרני.

לא : אן אנא מסהד אנא על נפשי. סהדותי לא הנת שריא.

לב : אחרין הו הו דמסהד עלי. וידע אנא דשריא וי סהדוה דמסהד עלי.

לג : אלתון שדרתון לנת יוחנן. ואסהד על שררא.

לד : אנא דין לא הנא מן ברנשא נסב אנא סהדוה. אלא הלן אמר אנא דאלתון תחון. לה : הו שרגא הו דדלק ומנהר. ואלתון צביתון דתשתבהרון דשעטא בנוהרה.

לו : לי דין אית לי סהדוה דרבא מן דיוחנן. עבדא גיר דחב לי אבי דאשלם אנון. הנון עבדא דעבד אנא סהדין עלי דאבי שלחני.

לז : ואבא דשלחני הו סהד עלי. לא קלה מן מתום שמעתון. ולא חונה חזיתון.

לח : ומלתה לא מקרא בכון. מטל דבהו דהו שרר. אלתון לא מהימנין אנתון.

לט : בצו פתבא. דבהון מסברין אנתון דחיא דלעלם אית לכון. והנון. סהדין עלי.

מ : ולא צבין אנתון דתאחון לנתי. דחיא דלעלם נהוון לכון.

מא : שובחא מן בנינשא לא נסב אנא.

מב : אלא ידעתכון דחובה דאלהא לית בכון.

מג : אנא אית בשמה דאבי. ולא מקבלין אנתון לי. אן אחרין גאתא בשם נפשה. להו תקבלון.

מד : איפנא משפחין אנתון למהימנו. דשובחא חד מן חד מקבלין אנתון. ושובחא דמן חד אלהא לא בעין אנתון.

מה : למא סברין אנתון דאנא מקטרג אנא לכון קדם אבא. איתוהי מן דמקטרג לכון. מושא הו דבה סברתון.

מו : אלו גיר במושא הימנתון. אף בי מהימנין חזיתון. מושא גיר עלי פתב.

מז : ואן לכתבוהי דהו לא מהימנין אנתון. איפנא למלי דילי תהימנון.

קפלאון ו

א : בתר הלן אול ישוע לעברא דימא דגליא דטבריוס.

ב : ואולו פתרה פנשא סגיאא. מטל דחזין הו אנתוהא דעבד בכריהא.

ג : וסלק ישוע לטורא. ותמן יתב הו עם תלמידוהי.

ד : קריב הו דין עדעדא דפצחא דיהודיא.

ה : וארים ישוע עינוהי. וחוץ כנשא סגיאא דאתא לנתה. ואמר לפיליפוס : אימכא נזנן לחמא דגאלון הלן.

ו : הו דין אמר פד מנסא לה. הו גיר ידע הו מנא עתיד למעפד.

ז : אמר לה פיליפוס : דמאתין דינרין

לא יספיק להם, גם אם כל אחד מהם יקח מעט מאד.

ח: אמר לו אחד מתלמידיו, אנדראוס אחיו של שמעון בִּפְּא:

ט: יש פה נער אחד שיש אצלו חמש כפרות לחם שעוֹרִים ושְׁנֵי דָגִים, אף הִלְלוּ מה הם לְכָל אֱלֹהִים?

י: אמר להם ישוע: הושיבו את כל האנשים. עשב רב הִיָּה בַּמָּקוֹם ההוא; והתישבו האנשים, חמשת אלפים במספר.

יא: ולקח ישוע את הלחם, וברך וחלק ליושבים; וכן גם מן הדגים, כִּמְה שֶׁרָצוּ.

יב: וכאשר שָׁבְעוּ, אמר לתלמידיו: אספו את הפתות שנותרו כְּדִי שֶׁלֹא יאבד מאומה.

יג: ואספו ומלאו שְׁנַיִם-עֶשֶׂר סִלִּים בפתותים אשר נותרו לַאֲלֹהִים שֶׁאָכְלוּ מִחֻמֶּשׁ כפרות לחם השְׁעוֹרִים.

יד: והאנשים שָׂרְאוּ את האות שעֲשֵׂה ישוע, אָמְרוּ: בְּאֵמַת זֶה הוּא הַנִּבִּיא הַבֹּא לְעוֹלָם.

טו: אָבָל ישוע יָדַע שֶׁעוֹמְדִים הֵם לְבוֹא לְחֻטְפוֹ וְלַעֲשׂוֹתוֹ מִלֵּךְ, וְעֵבֶר אֶל הַהָר הוּא לְבָדוֹ.

טז: וכֵּהִיֹּת עָרֵב, יָרְדוּ אֶל הַיָּם, וַיֵּשְׁבוּ בִּסְפִינָה וַהֲתַקְּדוּ לְעֵבֶר כְּפָר נַחוּם. וַהֲחֻשְׁקָה יָרְדָה, וַיִּשׁוּעַ לֹא בָּא אֲלֵיהֶם.

יז: והֵיכָן נַעוֹר עֲלֵיהֶם, כִּי רוּחַ גְּדוֹלָה נִשְׁבָּה.

יט: וְשֵׁטוֹ כַּעֲשָׂרִים וְחֻמָּשָׁה אוֹ שְׁלוּשִׁים רִיס, וַרְאוּ אֶת יֵשׁוּעַ מֵהַלֵּךְ עַל הָאֲגָם. וְכֹאשֶׁר

הִתְקַרֵּב לִסְפִּינָתָם, פָּתְדוּ.

כ: אָבָל הוּא יֵשׁוּעַ אָמַר לָהֶם: אֲנִי הוּא, אֶל תִּירְאוּ.

כא: וַחֲפָצוֹ לִקְבֹּלוֹ לִסְפִּינָה, וְבוֹ בָּרָע הִיתָה הַסְפִּינָה בַּחוּץ אֲשֶׁר נִסְעוּ אֵלָיו.

כב: וּבַיּוֹם הַמִּתְחַרֵּת רָאָה הַהֶמּוֹן שֶׁהָיָה עוֹמֵד מֵעֵבֶר לָיָם, כִּי סְפִינָה אַחֶרֶת לֹא הִיתָה שֶׁם מִלְּבַד הֵיחָא שְׁעָלוּ בָּהּ הַתְּלָמִידִים, וְכִי יֵשׁוּעַ לֹא נִכְנס עִם תְּלָמִידָיו לִסְפִּינָה.

כג: וְאוּלָם בָּאוּ אֲנִיּוֹת אַחֲרוֹת מִטְּבֶרְיָה סָמוּךְ אֶל הַמָּקוֹם שֶׁאָכְלוּ בּוֹ אֶת הַלֶּחֶם לְאַחֵר שֶׁבִּרְךְ יֵשׁוּעַ.

כד: וְכֹאשֶׁר רָאָה הַהֶמּוֹן כִּי יֵשׁוּעַ אֵינְנוֹ שָׁם, אֵף לֹא תְּלָמִידָיו, עָלוּ לְאֲנִיּוֹת הַלָּלוּ וּבָאוּ לְכַפֵּר נַחוּם וַחֲפָשׂוּ אֶת יֵשׁוּעַ.

כה: וְכֹאשֶׁר מִצְאוּהוּ מֵעֵבֶר לָיָם, אָמְרוּ לוֹ: רַבֵּנוּ, מָתִי בָאתָ לָכָאן?

כו: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: אֲמֵן אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁאַתֶּם מַחֲפִשִּׁים אוֹתִי לֹא מִשׁוֹם שְׂרָאִיתֶם אוֹתוֹת, אֲלָא מִשׁוֹם שֶׁאָכַלְתֶּם אֶת הַלֶּחֶם וּשְׁכַעְתֶּם.

כז: אֶל תַּעֲבֹדוּ בְּעַד הָאֵכָל הָאוֹבֵד, אֲלָא בְּעַד הָאֵכָל הַקֵּיִם לַחַיִּי עוֹלָם, אֲשֶׁר בֶּן-הָאָדָם יִתֵּן לָכֶם, כִּי אֵת זֶה חֲתָם אֱלֹהִים הָאֵב.

כח: אָמְרוּ לוֹ: מַה נַּעֲשֶׂה לְמַעַן נִפְעַל אֶת פְּעֻלַּי הָאֱלֹהִים?

כט: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: זֶהוּ פְּעַל הָאֱלֹהִים, שֶׁתֹּאמִינוּ בְּכִי שֶׁהוּא שָׁלַח.

ל: אָמְרוּ לוֹ: מַה אוֹת אַתָּה עוֹשֶׂה שֶׁנִּרְאָה וְנִבְאֵמֵן בָּךְ? מַה אַתָּה פּוֹעֵל?

לא: אֲבוֹתֵינוּ מִן אָכְלוּ בַּמִּדְבָּר, כְּמוֹ

לחמא לא ספק להון. בד קליל קליל חד חד מנהון נסב.

ח: אמר לה חד מן תלמידוהי. אנדראוס אחוהי דשמעון באפא.

ט: אית תנן טליא חד דאית עלוהי חמש גריצן דסערא ותרין נוינין. אלא הלין מנא אנון להלין בלהון.

י: אמר להון ישוע. עבדו אנשא בלהון דנסתמכון. עסבא דין סגי הוּא כה בדופתא הי. ואסתמכו גברא. במנבא חמשא אלפין. יא: ושקל ישוע לחמא. וברך ופלג להון דסמיכין. והכנא אף מן נוגא כמא דצבו.

יב: וכד סבעו. אמר לתלמידוהי: כנשו קציא דיתרו. דלא נאבד מרם.

יג: וכנשו ומלו תרעסר קופינין קציא. אילין דיתרו להנון דאכלו מן חמשא לחמין דסערא.

יד: הנון דין אנשא דחוו אַתא דעבד ישוע. אמרין הוּו: שריראית הנא הו נביא דאָתא לעלמא.

טו: ישוע דין ידע דעתידין דנאתון נחטפונייה ונעבדונייה מלפא. ושוי לה לטורא הו בלחודוהי.

צחחא ו

טז: וכד הוּא רמשא. נחתו תלמידוהי לימא.

יז: ויתבו בספינתא. ואַתין הוּו לעברא לכפר נחום. וחשפת הוּא לה. ולא איתי הוּא לנתהון ישוע.

יח: ימא דין אודקף הוּא עליהון. מטל דרוחא רבתא נשבת הוּת.

יט: ודברו איך אסטודותא עסרין וחמשא או תלתין. וחוו לישוע בד מהלך על ימתא.

וכד קרב לות ספינתהון. דחלו.

כ: הו דין ישוע אמר להון: אָנא אָנא. לא תדחלון.

כא: וצבו הוּו דנקבלונייה בספינתא. ובה בשעתא ספינתא הי הוּת לות ארעא הי דאזלין הוּו לה.

כב: וליומא דבתרה הו כנשא דקאם הוּא בעברא דימא חוו דספינתא אחרתא לית הוּא תמן אלא אן הי דסלקו לה תלמידא. ודלא על הוּא עמהון ישוע עם תלמידוהי לספינתא.

כג: אַתִּי הוּי דין אלפא אחרניתא מן טבריוס על גב דופתא הי דאכלו ביה לחמא. כד ברך ישוע.

כד: וכד חוּא הו כנשא דלא הוּא תמן ישוע אפלא תלמידוהי. סלקו להלין אלפא. ואַתִּו לכפר נחום ובעין הוּו לה לישוע.

כה: וכד אשכחוהי בעברא דימא. אמרין לה: רבן. אַמתי אַתִּית להרבא.

כו: עָנא ישוע ואמר להון: אַמין אַמין אמר אָנא לכוּ. דבעין אנתון לי לא הוּא מטל דחזיתון אַתונתא. אלא דאכלתון לחמא נסבעתון.

כז: לא תפלחון מאכולתא דאבדא. אלא מאכולתא דמקוּא לחיא דלעלם. אידא דברה דאנשא נתל לכוּ. להנא גיר אבא חתם אלהא.

כח: אמרין לה: מָנא נעבד דנפלוח עבדא דאלהא.

כט: עָנא ישוע ואמר להון: הנא הוּ עבדא דאלהא דתהימנון במן דהו שדר.

ל: אמרין לה: מָנא אַתא עבד אַנת. דנחזא ונהימן בך. מָנא סער אַנת.

לא: אבְהין מָנא אכלו במדברא. איפנא

ימִשְׁכְּהוּ הָאֵב אֲשֶׁר שְׁלַחְנִי; וְאֲנִי אֶקִּימֶנּוּ בַּיּוֹם הַהֶחָדָר.

מה: הָרִי כְּתוּב בְּנִבְיָא שִׁיְהִי פֶלֶם לַמּוֹדִי אֱלֹהִים. לָכֵן כָּל מִי שִׁשּׁוּמַע מִן הָאֵב וְלוֹמַד מִמֶּנּוּ בָּא אֵלַי.

מו: אֵין אִישׁ הִרְוָאָה אֶת הָאֵב, אֵלֹא מִי שִׁמְאָת הָאֱלֹהִים הוּא הִרְוָאָה אֶת הָאֵב.

מז: אָמֵן אָמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, מִי שִׁמְאָמִין בִּי יֵשׁ לוֹ חַיִּי עוֹלָם.

מח: אֲנִי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים.

מט: אֲבוֹתֵיכֶם אָכְלוּ אֶת הַקֶּן בַּמִּדְבָּר וּמָתוּ.

נ: אָכַל זֶהוּ הַלֶּחֶם שִׁירַד מִן הַשָּׁמַיִם — שִׁיאֲכַל אִישׁ מִמֶּנּוּ וְלֹא יָמוּת.

נא: אֲנִי הוּא הַלֶּחֶם הַחַי שִׁירְדַתִּי מִן הַשָּׁמַיִם.

נב: וְאִם יֹאכַל אִישׁ מִן הַלֶּחֶם הַזֶּה, יִחְיֶה לְעוֹלָם. וְהַלֶּחֶם אֲשֶׁר אֲנִי אֶתֵּן — גּוֹפִי הוּא אֲשֶׁר נֹתֵן אֲנִי בְּעַד חַיָּיו שֶׁל הָעוֹלָם.

נג: וְהַתְנַצְחוּ הַיְּהוּדִים זֶה עִם זֶה וְאָמְרוּ: אֵיךְ יָכוֹל זֶה לָתֵת לָנוּ אֶת גּוֹפִי לֶאֱכֹל?

נד: וְאָמַר לָהֶם יִשׁוּעַ: אָמֵן אָמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁאִם לֹא תֹאכְלוּ אֶת גּוֹפִי שֶׁל בֶּן-הָאָדָם וְחִשְׁתּוּ אֶת דָּמּוֹ, אֵין לָכֶם חַיִּים בְּעַצְמְכֶם.

נה: אָכַל מִי שֶׁאֲכַל מִגּוֹפִי וְשׁוֹתָה מִדָּמִי יֵשׁ לוֹ חַיִּי עוֹלָם, וְאֲנִי אֶקִּימֶנּוּ בַּיּוֹם הַהֶחָדָר;

נו: כִּי גּוֹפִי בְּאֶמְת מֵאֲכָל הוּא, וְדָמִי בְּאֶמְת מִשְׁקָה הוּא.

נז: מִי שֶׁאֲכַל אֶת גּוֹפִי וְשׁוֹתָה אֶת דָּמִי — בִּי הוּא שׁוֹכֵן, וְאֲנִי בּוֹ.

נח: כִּשְׁם שֶׁשְׁלַחְנִי הָאֵב הַחַי, וְאֲנִי חַי אֲנִי בְּגִלָּל הָאֵב, גַּם מִי שִׁיאֲכַלְנִי אַף הוּא יִחְיֶה בְּגִלָּלִי.

שְׂכָתוּב: לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם נָתַן לָמוּ לֶאֱכֹל.

לב: אָמַר לָהֶם יִשׁוּעַ: אָמֵן אָמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, שֶׁלֹּא מִשֶּׁה נָתַן לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, אֵלֹא אֲבִי נֹתֵן לָכֶם אֶת הַלֶּחֶם הָאֱמֶתִי מִן הַשָּׁמַיִם;

לג: כִּי לֶחֶם הָאֱלֹהִים הוּא שִׁירַד מִן הַשָּׁמַיִם וְנֹתֵן חַיִּים לְעוֹלָם.

לד: אָמְרוּ לוֹ: אֲדוֹגִינוּ, תֵּן לָנוּ תָמִיד אֶת הַלֶּחֶם הַזֶּה.

לה: אָמַר לָהֶם יִשׁוּעַ: אֲנִי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים. מִי שֶׁבָּא אֵלַי לֹא יָרֻעַ, וּמִי שִׁמְאָמִין בִּי לֹא יִצְמָא לְעוֹלָם.

לו: אָכַל אֲמַרְתִּי לָכֶם שֶׁרְאִיתֶם אוֹתִי, וְאֵינְכֶם מֵאֲמִינִים.

לז: כָּל אֲשֶׁר נָתַן לִי אֲבִי יָבוֹא אֵלַי; וּמִי שִׁיבֹא אֵלַי, לֹא אֶגְרָשְׁהוּ הַחוּצָה;

לח: כִּי יִרְדְּתִי מִן הַשָּׁמַיִם לֹא לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנִי, אֵלֹא לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל מִי שֶׁשְׁלַחְנִי.

לט: וְזֶהוּ רְצוֹנוֹ שֶׁל מִי שֶׁשְׁלַחְנִי, שֶׁכָּל אֲשֶׁר נָתַן לִי לֹא אֶאֱבַד מִמֶּנּוּ, אֵלֹא שֶׁאֶקִּימֶנּוּ בַּיּוֹם הַהֶחָדָר;

מ: כִּי זֶהוּ רְצוֹן אֲבִי, שֶׁכָּל הִרְוָאָה אֶת הַבֶּן וּמֵאֲמִין בּוֹ יִהְיֶה לוֹ חַיִּי עוֹלָם, וְאֲנִי אֶקִּימֶנּוּ בַּיּוֹם הַהֶחָדָר.

מא: אָכַל הַיְּהוּדִים רָטְנוּ עָלָיו, כִּי אָמַר, אֲנִי הוּא הַלֶּחֶם שִׁירְדַתִּי מִן הַשָּׁמַיִם.

מב: וְאָמְרוּ: הָאֵין זֶה יִשׁוּעַ בֶּן יוֹסֵף, אֲשֶׁר אָנוּ מִכִּירִים אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ? וְאֵיךְ אוֹמֵר זֶה, מִן הַשָּׁמַיִם יִרְדְּתִי?

מג: עָנָה יִשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: אֵל תִּרְטְנוּ זֶה עִם זֶה.

מד: אֵין אִישׁ יָכוֹל לָבוֹא אֵלַי אֵלֹא אִם

דכתיב: דלחמא מן שמיא יחב להון למאכל.

לב: אמר להון ישוע: אמין אמין אמר אנא לכו. דלא הוּא מושא יחב לכוּן לחמא מן שמיא. אלא אבי יחב לכוּן לחמא דקושטא מן שמיא.

לג: לחמא גיר דאלהא איתוהי הוּ דנחת מן שמיא. ויחב חיא לעלמא.

לד: אמרין לה: מרן. בכלזבן הב לן לחמא הנא.

לה: אמר להון ישוע: אנא אנא לחמא דחיא. מן דאחא לנתי. לא נכפן. ומן דמהימן בי. לא נצחא לעלם.

לו: אלא אמרת לכוּן דחיותונני. ולא מהימין אנתון.

לז: כל דיחב לי אבי. לנתי גאחא. ומן דלנתי גאחא. לא אפקה לבר.

לח: דנחת מן שמיא. לא הוּא דאעפד צביני. אלא דאעפד צבינה דמן דשדרני.

לט: הנא הוּ דין צבינה דמן דשדרני. דכל דיחב לי. לא אופד מנה. אלא אקיימיוהי ביזמא אחריא.

מ: הנא הוּ גיר צבינה דאבי. דכל דחזא לברא ומימין בה. נהוון לה חיא דלעלם. ואנא אקיימיוהי ביזמא אחריא.

מא: יהודיא דין רטנין הוּן עלוהי. דאמר: דאנא אנא לחמא דנחת מן שמיא.

מב: ואמרין הוּן: לא הוּא הנא ישוע ברה דיוסף. הוּ דחנן דרעין לאבוהי ולאמה. ואיפנא אמר הנא: דמן שמיא נחת.

מג: ענא ישוע ואמר להון: לא תרטנון חד עם חד.

מד: לא אנש משפח דנאחא לנתי. אלא אן נגדה אבא דשדרני. ואנא אקיימיוהי ביזמא אחריא.

מה: פתיב גיר בנביא: דנהוון פלהון מלפא דאלנא. כל מן דשמע הקיל מן אבא וילף מנה. אחא לנתי.

מו: לא הוּא דחזא אנש לאבא. אלא מן דמן אלהא איתוהי. הוּ הוּ חזא לאבא.

מז: אמין אמין אמר אנא לכוּן: דמן דמהימן בי. אית לה חיא דלעלם.

מח: אנא אנא לחמא דחיא.

מט: אכהיפון אכלו מנא במדברא ומיתו.

נ: הנא הוּ דין לחמא דנחת מן שמיא. דנאכול אנש מנה ולא נמות.

נא: אנא אנא לחמא דחיא. דמן שמיא נחת.

נב: ואן אנש נאכול מן הנא לחמא. נחא לעלם. ולחמא אינא דאנא אפל. פגרי הוּ דעל אפי חיוהי דעלמא יחב אנא.

נג: נצין הוּן דין יהודיא חד עם חד ואמרין: איפנא משפח הנא פגרה דנתל לן למאכל.

נד: ואמר להון ישוע: אמין אמין אמר אנא לכוּן. דאן לא תאכלון פגרה דברה דאנשא ותשתון דמה. לית לכוּן חיא בקנומכוּן.

נה: מן דאכל דין מן פגרי ושחא מן דמי. אית לה חיא דלעלם. ואנא אקיימיוהי ביזמא אחריא.

נו: פגרי גיר שריראית: איתוהי מאכולתא. דמי שריראית איתוהי משחא.

נז: מן דאכל פגרי ושחא דמי. בי מקנא ואנא בה.

נח: איפנא דשדרני אבא חיא. ואנא מי אנא מטל אבא. ומן דנאכלני אף הוּ נחא מטלתי.

מן השנים-עשר.

פֶּרֶק ז

א : אחרי הדברים האלה התהלך ישוע בגליל; כי לא רצה להתהלך ביהודה, מפני שהיהודים בקשו להרגו.

ב : ותג הפסח של היהודים היה קרוב; ג : ואמרו לו אחיו לישוע: צא לך מכאן ולך ליהודה, כדי שיראו תלמידך את המעשים שאתה עושה;

ד : כי אין איש עושה דבר בסתר ורוצה שיהיה בגלוי. אם עושה אתה את אלה, הראה עצמך לעולם;

ה : שכן אפלו אחיו לא האמינו בישוע. ו : אמר להם ישוע: זמני שלי עד עתה לא הגיע, אבל זמנכם שלכם מצוי בכל עת. ז : אין העולם יכול לשנא אתכם; אבל אותי הוא שונא, משום שאני מעיד עליו כי מעשיו רעים הם.

ח : אתם עלו לחג הזה. אני אינני עולה עכשו לחג הזה, כי זמני לא נשלם.

ט : את הדברים האלה אמר, ונשאר בגליל.

י : אבל כשעלו אחיו לחג, אז גם הוא עלה, לא בגלוי אלא בסתר.

יא : והיהודים חפשוהו בחג ואמרו: איפה הוא?

יב : ורטון רב היה עליו בהמון; כי היו אשר אמרו שטוב הוא; ואחרים אמרו: לא אלא מטעה הוא את העם.

יג : אך איש לא דבר עליו בגלוי, מפחד היהודים.

נט : זהו הלחם שירד מן השמים, לא כמו שאכלו אבותיכם את המן ומתו. מי שאוכל את הלחם הזה יחיה לעולם.

ס : את אלה אמר בבית הכנסת באשר למד בכפר נחום.

סא : ורבים מתלמידיו ששמעו, אמרו: קשה הדבר הזה, מי יכול לשמעו?

סב : אולם ישוע ידע בקרבו שתלמידיו מרטנים על זאת, ואמר להם: האם זה מכשיל אתכם?

סג : אם אפוא תראו את בן-האדם עולה למקום שהיה בו קדם?

סד : הרוח היא המחיה; הגוף אינו מועיל מאומה. הדברים שאני דברתי אתכם רוח הם וחיים הם.

סה : אבל יש אנשים מכם שאינם מאמינים; כי ישוע ידע מראש מי הם אשר אינם מאמינים, וכי הוא המוסר אותם.

סו : ואמר להם: משום כך אמרתי לכם שאין איש יכול לבוא אלי אם לא נתן לו מאת אבי.

נו : בגלל הדבר הזה רבים מתלמידיו נסוגו ולא התהלכו אתו.

סח : ואמר ישוע לשנים-עשר שלו: האם גם אתם רוצים ללכת?

סט : ענה שמעון כיפא ואמר: אדוני, אל מי גלך? דברי חיי עולם עמך.

ע : ונאנחנו האמנו וידענו שאתה הוא המשיח בן אלהים חיים.

עא : אמר להם ישוע: האם לא אני בחרתיכם שנים-עשר, ומכם אחד הוא שטן?

עב : ואמר זאת על יהודה בן שמעון סכריוטה, כי הוא היה עתיד למסרו — אחד

סכריושא. הו גיר עתיד הוּא דנשלמיוהי. חד
מן תרעסר.

קפליאון ז

א : בְּתַר הַלִּין מִהֶלֶךְ הוּא יֵשׁוּעַ בְּגַלִּילָא.
לא גיר צבא הוּא למהלכו ביהוד. מטל
דיהודיא בעין הוּו למקטלא.

ב : וְקָרִיב הוּא עֲדַעְדָּא דַּמְטַלְלָא דִּיהוּדִיא.
ג : וְאַמְרוּ לֵה אַחֵוּהי לִישׁוּעַ: שְׁנָא לָךְ
מפא. וזלו ליהוד. דנחוזן תלמידך עבדא
דעבד אנת.

ד : לִית גִּיר אֲנֵשׁ דַּעְבַּד מִדָּם בְּטוּשִׁיא.
וצבא הוּו דבגלילא נהוּא. אן הלין עבד אנת.
הוּא נפֿשך לעלמא.

ה : אֶפְלָא גִיר אַחֵוּהי הֵימְנוּ הוּו בַּה
בישוע.

ו : אָמַר להוּן יֵשׁוּעַ: זְבִנִּי דִילִי עֲדַמָּא להֵנָּא
לא מטא. זבנכו דין דילכו ב כל ערן מטב.
ז : לֹא מִשְׁפַּח עֲלִמָּא לַמִּסְכּוֹן. לִי דִין סְנָא.
מטל דאנא מסהד אנא עלוהי דעבדוהי בישין
אנוך.

ח : אֲנַתּוֹן סִקוּ לעדעֿדא הֵנָּא. אָנָּא לֹא
סֵלֶק אָנָּא הָשָׂא לעדעֿדא הֵנָּא. מטל דזבנא
דילי לא ערפיל שלם.

ט : הַלִּין אָמַר. וּפֶשׁ לֵה בְּגַלִּילָא.

י : כַּד דִּין סֵלְקוּ אַחֵוּהי לעדעֿדא. הִידִין אָף
הו סלק. לא בגלילא. אָלָא אִיךְ דְּבטוּשִׁיא.
יא : יְהוּדִיא דִּין בְּעִין הוּו לֵה בעדעֿדא.
ואמרין הוּו: אִיכּוּ הוּו.

יב : וּרְטָנָא סְגִיָּאָּא מְטַלְתָּה אִית הוּא
בכנשא. אִית הוּו גִיר דְּאָמְרִין: דְּטַב הוּו.
ואחרנא אָמְרִין הוּו: לֹא. אָלָא מְטַעָּה לעמא.
יג : לֹא דִין אֲנֵשׁ גִּלְגֵּיאִית מִמֶּלֶךְ הוּא עֲלֵוּהי

נט : הֵנָּא הוּו לַחֲמָא דִּנְחַת מִן שְׁמִיָּא. לֹא
הוּא אִיךְ דְּאָכְלוּ אֲבַהִיפּוֹן מִנָּא וּמִיתוּ. מִן
דְּאָכַל הֵנָּא לַחֲמָא. נְחָא לעלם.
ס : הַלִּין אָמַר בְּכַוּשְׁתָּא. כַּד מֶלֶךְ בְּכַפֵּר
נחום.

סא : וּסְגִיָּאָּא דְּשִׁמְעוּ מִן תַּלְמִידוּהי.
אָמְרִין: קִשְׂיָא הִי מִלְתָּא הֵדָּא. מִנּוּ מִשְׁפַּח
למִשְׁמַעָּה.

צחחא ז

סב : יֵשׁוּעַ דִּין יַדַּע בְּנִפְשָׁה דְּרַטְנִין עַל הֵדָּא
תלמידוהי. ואמר להוּן: הֵדָּא מְכַשְׁלָא לכוּן.
סג : אֵן תַּחְזוֹן הַכִּיל לְבַרָּה דְּאֲנָשָׁא דְּסֵלֶק
לאֲתֵר דְּאִיתוּהי הוּא מִן קֳדִים.

סד : רוּחָא הִי דְּמַחֲיָא. פִּגְרָא לֹא מַהֵנָּא
מִדָּם. מֵלָא דְּאָנָּא מִלְּתָּ עִמְכוּן. רוּחָא אֲנִין
וחיא אָנִין.

סה : אָלָא אִית אֲנָשָׁא מִנְכוּן דְּלֹא מַהִימִנִין.
ידַע הוּא גִיר יֵשׁוּעַ מִן קֳדִים מִן אָנוּךְ אִילִין
דְּלֹא מַהִימִנִין. וּמִנּוּ הוּו דְּמִשְׁלָם לֵה.

סו : וְאַמַּר הוּא להוּן: מֵטַל הֵנָּא אָמַרְתָּ
לכוּן: דְּלֹא אֲנֵשׁ מִשְׁפַּח דְּנִאֲחָא לְנָחִי. אֵן לֹא
יְהִיב לֵה מִן אָבִי.

סז : מֵטַל הֵדָּא מִלְתָּא סְגִיָּאָּא מִן תַּלְמִידוּהי
אָזְלוּ לְכַסְתְּרָהוֹן. וְלֹא מַהֲלִכִין הוּו עִמָּה.

סח : וְאַמַּר יֵשׁוּעַ לְתַרְעִסְרַתָּה: לֵמָּא אָף
אֲנַתּוֹן צְבִין אֲנַתּוֹן לִמְאֹל.

סט : עָנָא שְׁמַעוֹן כַּאֲפָא וְאַמַּר: מָרִי. לָוֵת
מִן גֵּאֹזֶל. מֵלָא דְּחִיָּא דִּלְעֵלָם אִית לָךְ.

ע : וַחֲנַן הֵימְנִן וִידַעַן דֹּאֲתָּ הוּו מִשִּׁיחָא
כְּרֵה דְּאֶלְהָא חִיָּא.

עא : אָמַר להוּן יֵשׁוּעַ: לֹא הוּא אָנָּא
גְּבִיתְכוּן לְתַרְעִסְרָא. וּמִנְכוּן חַד סְטָנָא הוּו.

עב : אָמַר הוּא דִּין עַל יְהוּדָא כַּר שְׁמַעוֹן

כז: אָבֵל זֶה — יוֹדְעִים אָנוּ מֵאִין הוּא.
בְּרֵם הַמְּשִׁיחַ כַּאֲשֶׁר יָבוֹא, אִישׁ לֹא יָדַע מֵאִין
הוּא.

כח: וְנִשְׂא יֵשׁוּעַ אֶת קוּלוֹ כַּאֲשֶׁר לָמַד
בַּהִיכָל, וְאָמַר: אוֹתִי אַתֶּם מְפִירִים, וּמֵאִין אָנִי
יוֹדְעִים אַתֶּם; וּמַעֲצָמִי לֹא בָאתִי, אֶךְ מִהֵימָן
הוּא מִי שֶׁשְּׁלַחְנִי, אֲשֶׁר אֵינְכֶם מְפִירִים אוֹתוֹ.

כט: אָבֵל אָנִי מְפִיר אוֹתוֹ, כִּי מִמֶּנּוּ אָנִי
וְהוּא שֶׁלַּחְנִי.

ל: וּבִקְשׁוּ לְתַפְסוֹ, אֶךְ אִישׁ לֹא שָׁם עָלָיו
יָד מִפְּנֵי שְׁעוֹד לֹא בָּאָה שְׁעָתוֹ.

לא: אָבֵל רַבִּים מִן הַהֵמוֹן הָאֵמִינוּ בוֹ
וְאָמְרוּ: הַמְּשִׁיחַ כַּאֲשֶׁר יָבוֹא, הָאֵם יַעֲשֶׂה
אוֹתוֹת גְּדוֹלִים יוֹתֵר מֵאֵלֶּה שְׁעוֹשֶׂה זֶה?

לב: וְשָׁמְעוּ הַפְּרוֹשִׁים אֶת הַהֵמוֹנִים
מְדַבְּרִים עָלָיו אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְשָׁלְחוּ הֵם
וְרֵאשֵׁי-הַכֹּהֲנִים שׁוֹטְרִים כְּדִי שִׁיתַּפְסוּהוּ.

לג: וְאָמַר יֵשׁוּעַ: עוֹד זְמַן מַעֲט אָנִי עִמָּכֶם
וְהוֹלֵךְ אָנִי אֶל מִי שֶׁשְּׁלַחְנִי.

לד: וַתַּחֲפְשׁוּנִי וְלֹא תַמְצְאוּנִי; וּבִאֲשֶׁר
אָנִי אֵהִיָּה, אַתֶּם אֵינְכֶם יְכוּלִים לָבוֹא לְשָׁם.

לה: אָמְרוּ הַיְּהוּדִים לַעֲצָמָם: לָאֵן עֲתִיד
הָלֶה לָלֶכֶת שְׁאֲנַחֲנוּ לֹא נִמְצָא אוֹתוֹ? וְכִי
לֹא-רָצוֹת הַגּוֹיִים עֲתִיד הוּא לָלֶכֶת, וְיִלְמַד אֶת
עוֹבְדֵי הָאֱלִילִים?

לו: מֵהוּ הַדְּבָר הַזֶּה שָׁאֵמַר, תַּחֲפְשׁוּנִי וְלֹא
תַמְצְאוּנִי; וּבִאֲשֶׁר אָנִי אֵהִיָּה, אַתֶּם אֵינְכֶם
יְכוּלִים לָבוֹא לְשָׁם?

לז: וּבַיּוֹם הַגָּדוֹל, שֶׁהוּא הָאֲחֵרוֹן בַּחֲגֵי,
עָמַד יֵשׁוּעַ וַקְרָא וְאָמַר: אִם צָמָא אִישׁ, יָבוֹא
אֵלַי וְיִשְׁתֶּה.

יז: וּכְשֶׁהִגִּיעוּ יְמֵי הַחֵג לְמַחְצִיתָם, עָלָה
יֵשׁוּעַ לַהִיכָל וְלָמַד.

טו: וְהַתְּפִלָּאוּ הַיְּהוּדִים* וְאָמְרוּ: אִיךָ יוֹדַע
זֶה סֵפֶר אֶךְ שֶׁלֹא לָמַד?

טז: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר: תּוֹרָתִי אֵינְנָה שָׁלִי,
אֲלֹא שֶׁל אֲשֶׁר שֶׁלַּחְנִי.

יז: מִי שֶׁרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ מִבְּחִין
בְּתוֹרָתִי אִם מֵאֱלֹהִים הִיא, אוֹ אִם אָנִי מַעֲצָמִי
מְדַבֵּר.

יח: מִי שֶׁשָּׂמַשְׁכּוֹ שְׁלוֹ מְדַבֵּר, מִבְּקֵשׁ כְּבוֹד
לַעֲצָמוֹ; אָבֵל הַמִּבְקֵשׁ אֶת כְּבוֹד מִי שֶׁשְּׁלַחוֹ,
מִהֵימָן הוּא וְאֵין בָּלְבוֹ עוֹלָה.

יט: הָאֵם לֹא מִשָּׂה נָתַן לָכֶם אֶת הַתּוֹרָה?
וְאֵין אִישׁ מִכֶּם שׁוֹמֵר אֶת הַתּוֹרָה.

כ: מִדּוּעַ מִבְּקָשִׁים אַתֶּם לְהִרְגָנִי? עָנָה
הַהֵמוֹן וְאָמַר: שֶׁדִּי יֵשׁ לָךְ; מִי מִבְּקֵשׁ לְהִרְגָךְ?
כא: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: מַעֲשֶׂה אֶחָד
עֲשִׂיתִי וְכָלְכֶם מִתְּפִלְאִים.

כב: מִשׁוּם כֶּךָ מִשָּׂה נָתַן לָכֶם אֶת הַמִּילָה,
לֹא מִשׁוּם שֶׁמִּמֶּנּוּ — מִמִּשָּׂה — הִיא, אֲלֹא
שִׁמְן הָאֲבוֹת הִיא; וּבִשְׂבַת מְלִים אַתֶּם אֹדֵם.

כג: וְאִם נִמּוֹל אָדָם בַּיּוֹם הַשְּׂבַת לְמַעַן לֹא
תוּפֵר תּוֹרַת מִשָּׂה, עָלֵי רוֹטְנִים אַתֶּם שֹׂאֲדִם
שְׁלֹם רִפְאֲתִי בַּיּוֹם הַשְּׂבַת?

כד: אֵל תִּהְיוּ שׁוֹפְטִים בְּמִשְׁוֹא פָּנִים, אֲלֹא
מִשְׁפָּט צֶדֶק שְׁפֹטוּ.

כה: וְאָמְרוּ אֲנָשִׁים מִירוּשָׁלַיִם: הָאֵם לֹא
זֶהוּ אֲשֶׁר מִבְּקָשִׁים לְהִרְגוֹ?

כו: וְהִנֵּה בְגָלוּי הוּא מְדַבֵּר וּמֵאֻמָּה לֹא
אוֹמְרִים לוֹ. שְׁמָא הִפִּירוּ הַזִּקְנִים שְׁוֵהוּ בְּאֵמַת
הַמְּשִׁיחַ?

משיחא דין אמתא דאמתא. לא אנש ידע מן
אימבא הו.

כח: וארים ישוע קלה בד מלך בהיפלא.
ואמר: ולי ידעין אנתון. ומן אימבא אנא
ידעין אנתון. ומן צבות נפשי לא איתי. אלא
שריר הו מן דשרני. הו דאנתון לא ידעין
אנתון לה.

כט: אנא דין ידע אנא לה. דמן לנתה
אנא. והו שרני.

ל: ובצו למאחדה. ולא אנש ארמי עלוהי
אדיא. מטל דלא עדפיל איתת חנות שעתה.
לא: סגיאא דין מן פנשא הימנו ביה.
ואמרין: משיחא מא דאמתא למא דיתירן מן
הלן אתנתא דעבד הנא עבד.

לב: ושמעו פרישא לכנושא דממללן
עלוהי הלן. ושררו הון ורפי פהנא דחשא
דנאחדונייה.

לג: ואמר ישוע: קליל טוב ובנא עמכון
אנא. ואזל אנא לנת מן דשרני.

לד: ותבעוני. ולא תשכחוני. ואיבא
דאנא אימי. אנתון לא משפחין אנתון
למאתא.

לה: אמרין יהודיא בנפשהון: לאיבא
עתיד הנא למאזל. דחנן לא משפחין חנן לה.
למא כי לאתרוחא דעממא עתיד דנאזל. ונלך
לחנפא.

לו: מנא חי הדא מלתא דאמר: דתבעוני.
ולא תשכחוני. ואיבא דאנא אימי. אנתון לא
משפחין אנתון למאתא.

צחחא ח

לז: בינא דין רבא דאיתוהי אחריא
דעדעא קאם הו ישוע וקעא ואמר: אן
אנש צהא. נאתא לנתי ונשתא.

מטל דחלתא דיהודיא.

יד: בד דין פלגו יומתא דעדעא. סלקו
ישוע להיפלא. ומלך הו.

טו: ומתמרין חנו יהודיא ואמרין:
איבנא ידע הנא ספרא. בד לא ילך.

טז: ענא ישוע ואמר: יולפני לא הנא
דילי. אלא דהו דשרני.

יז: מן דצבא דנעפד צבינה. מסתפל
יולפני. אן מן אלהא הו. או אנא מן צבות
נפשי ממלל אנא.

יח: מן דמן צבות רענה ממלל. שובחא
לנפשה בעא. הו דין דשובחא דמן דשרה
בעא. שריר הו ועולא בלפה לא אית.

יט: לא הנא מושא יחב לכוך נמוסא. ולא
אנש מנכוך נטר נמוסא.

כ: מנא בעין אנתון למקטלני. ענא כנשא
ואמרין: דינא אית לך. מנו בעא למקטלך.

כא: ענא ישוע ואמר להון: חד עבדא
עבדת. וכלכו מתמרין אנתון.

כב: מטל הנא מושא יחב לכוך גזורתא.
לא הנא מטל דמנה חי מן מושא אלא דמן
אכהתא חי. ובשבתא גזרין אנתון ברנשא.

כג: אן ברנשא מתגור בינא דשבתא.
מטל דלא נשתרא נמוסא דמושא. עלי רטנין
אנתון דכלה ברנשא אחלמת בינא דשבתא.

כד: לא תהוון דינין במסב באפא. אלא
דינא באנא דינו.

כה: ואמרין חנו אנשא מן אורשלם: לו
הנא הו דבעין למקטל.

כו: והא גליאית ממלל. ומדם לא אמרין
לה. דלמא ידעו קשישין דהנא הו שריראית
משיחא.

כז: אלא להנא ידעין מן אימבא הו.

לח: כל מי שמאמין בי, כפי שאמרו
הכתובים, נהרי מים חיים יזרמו מקרבו.

לט: ואת זאת אמר על הרוח שעתידים
היו לקבל המאמינים בו; כי עוד לא נתנה
הרוח, משום שעוד לא נתפאר ישוע.

מ: ורבים מן ההמון ששמעו את דבריו,
אמרו: זהו באמת הנביא.

מא: אחרים אמרו: זהו המשיח. אחרים
אמרו: האם מן הגליל יבוא המשיח?

מב: הלא הכתוב אמר שמזרע דוד
ומבית-לחם עיר דוד יבוא המשיח?

מג: והייתה מחלקת בהמון על-אודותיו.
מד: והיו אנשים מהם שרצו לתפס אותו,
אך איש לא שם עליו יד.

מה: ובאו השוטרים ההם אל ראשי-
הכהנים והפרושים, ואמרו להם הכהנים:
מדוע לא הבאתם אותו?

מו: אמרו להם השוטרים: מעולם לא
דבר כך אדם, כמו שמדבר האיש הזה.

מז: אמרו להם הפרושים: האם גם אתם
הטעיתם?

מח: האם איש מן המנהיגים או מן
הפרושים האמין בו,

מט: חוץ מן העם הזה שאינו יודע תורה?
אוררים הם.

נ: אמר להם נקדימון, אחד מהם אשר בא
אל ישוע בלילה:

נא: האם תורתנו מרשיעה אדם בלי
שתשמע ממנו תחלה ותדע מה עשה?

נב: ענו ואמרו לו: האם גם אתה מן
הגליל? חקר וראה שאין נביא קם מן הגליל.
נג: אז הלך כל אחד לביתו.

פרק ח

א: וישוע הלך אל הר הנוזתים.
ב: בבקר שוב בא להיכל, וכל העם באו
אליו; וכאשר ישב, למד אותם.

ג: והביאו הסופרים והפרושים אשה
שנתפסה בנאוף; וכאשר העמידוה באמצע,
ד: אמרו לו: מורה, האשה הזאת נתפסה
בגלוי במעשה נאוף.

ה: ובתורת משה צוה שנסקל כמותן.
ובכן, אתה, מה אתה אומר?

ו: זאת אמרו כשהם מנסים אותו, כדי
שתהיה להם עילה להאשימו. אבל ישוע לאחר
שהתכופף מטה, כתב באצבעו על הארץ.

ז: כאשר הוסיפו לשאל אותו, הוצקף
ואמר להם: איזהו מקום אשר בלי חטא
הוא — ראשון לשליך עליה אבן.

ח: ושוב לאחר שהתכופף כתב על הארץ.

ט: והם, כשמעם, יצאו אחד אחד, החל
מן הזקנים. ונשאר ישוע לבדו, והאשה
עומדת באמצע.

י: וכאשר הוצקף ישוע, אמר לה: אשה,
איפה הם? איש לא הרשיעך?

יא: והיא אמרה: איש לא, אדון. אמר לה
ישוע: אף אני אינני מרשיע אותך. לכן,
ומעתה אל תחטאי שוב.

יב: שוב דבר אתם ישוע ואמר: אני הוא

נב : ענו ואמרין לה: למא אף אנת מן גלילא אנת. בציי וחזי דנבאי מן גלילא לא קאם.

[נג : אול הכיל פלחד לביתה.

קפליאון ח

א : ישוע דין אול לטורא דזימא.

ב : בצפרא דין תוב אָתָא להיפלא. וכלה עמא אָתָא הָנא לותה. וכד יתב מלך הָנא להון.

ג : איתיו דין ספרא ופרישא לאנתתא דאתחדת בגורא. וכד אקיומה במצעתא.

ד : אמרין לה: מלפנא. הָנא אנתתא אתחדת גליאית בה בסוערנא דגורא.

ה : ובנמוסא דין דמושא פקד דלדאיך הלין גרגוס. אנת הָכיל מָנא אָמר אנת.

ו : הָנא אָמרו פד מנסין לה. איכא דתהוא להון דנקטרגוגייה. ישוע דין פד לתחת אתגהן. מכתב הָנא בצבעה על ארעא.

ז : פד דין פתרו פד משאלין לה. אתפשט ואָמר להון: אינא מנכו דאיתוהי דלא חסה. קדמיא נשדא עליה כאפא.

ח : ותוב פד אתגהן. כתב הָנא על ארעא.

ט : הָנון דין פד שמעו. נפקין הָנון חד חד. פד שריו מן קשישא. ופש ישוע בלחודוהי. ואנתתא כד קימא במצעתא.

י : פד דין אתפשט ישוע. אָמר לה: אנתתא. איכא איתוהן. לא אנש חיבכי.

יא : הִי דין אָמרת: ולא אנש מריא. אָמר לה ישוע: אפלא אָנא מחיב אָנא לכי. זלי. ומן הָשא תוב לא תחטין.]

יב : תוב דין מלל עמהון ישוע. ואָמר:

לח : כלמן דמהימן פי. איכנא דאָמרו כתבא. גהרנא דמיא דחיא גרדון מן פרסה. לט : הָנא דין אָמר על רוחא דעמדין הָנו למקבלו אילין דמהימנין בה. לא גיר עדפיל אתיהבת הָנא רוחא. מטל דלא עדפיל אשתבח הָנא ישוע.

מ : סגיאא דין מן כנשא דשמעו מלוהי. אָמרין הָנו: הָנא הו שריאית נביא.

מא : אחרנא אָמרין הָנו: הָנא הו משיחא. אחרנא אָמרין: דלמא מן גלילא אָתא משיחא.

מב : לא הָנא כתבא אָמר דמן זרעה דדויד ומן בית לחם. קריתא דילה דדויד. אָתא משיחא.

מג : נהנת הָנא פלגותא בכנשא מטלתה. מד : ואית הָנו אנשין מנהון דצבין הָנו דנאחדוניהי. אלא לא אנש ארמי עלוהי אידיא.

מה : ואָתו דחשא הָנון לות רבי פהנא ופרישא. ואָמרו להון פהנא: למנא לא איתיתוניהי.

מו : אָמרין להון דחשא. לא ממחוס הכנא מלל ברנשא איך דממלל גברא הָנא.

מז : אָמרין להון פרישא: למא אף אנתון טעיתון.

מח : למא אנש מן רשא או מן פרישא הימנו בה.

מט : אלא אן עמא הָנא דלא גרע נמוסא. ליטין אָנון.

נ : אָמר להון ניקדמוס חד מנהון. הו דאָתא הָנא לות ישוע בלליא:

נא : דלמא נמוסא דילן מחיב לברנשא. אלא אן נשמע מנה לוקדם וגרע מנא עבד.

כד: אִמְרָתִי לָכֶם שְׁתַּמּוּתוֹ בְּחֻטְאֵיכֶם; שָׁכֵן אִם לֹא תֵאֱמִינּוּ שְׁאֲנִי הוּא, תַּמּוּתוֹ בְּחֻטְאֵיכֶם.

כה: אָמְרוּ הַיְּהוּדִים: מִי אַתָּה? אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֲףִי שֶׁהִתְחַלֵּתִי לְדַבֵּר אִתְּכֶם,

כו: הִרְבֵּה יֵשׁ לִי לומר עֲלֵיכֶם וּלְשֹׁפֵט. אָבֵל מִי שֶׁשְּׁלַחְנִי מִהֵימֵן הוּא; וְאֲנִי אֶת הַדְּבָרִים שֶׁשִּׁמְעֵתִי מִמֶּנּוּ, אֶת אֵלֶּה אֲנִי מְדַבֵּר בְּעוֹלָם.

כז: וְהֵם לֹא יָדְעוּ שֶׁעַל הָאֵב אָמַר לָהֶם. כח: שׁוּב אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: כֹּאֲשֶׁר תִּרְיֻמוּ אֶת בֶּן־הָאָדָם, אֲזִי תִדְעוּ שְׁאֲנִי הוּא; וְשׁוּם דְּבָר אֵינֶנִּי עוֹשֶׂה מֵעַצְמִי, אֲלֵא כְּפִי שֶׁלְּמִדְּנִי אָבִי, כִּךְ אֲנִי מְדַבֵּר.

כט: וּמִי שֶׁשְּׁלַחְנִי אִתִּי הוּא. וְלֹא עֲזָבֻנִי לְבַדִּי אָבִי; כִּי אֲנִי אֶת הַטּוֹב בְּעֵינָיו עוֹשֶׂה בְּכָל עֵת.

ל: וְכֹאֲשֶׁר דִּבֶּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, רַבִּים הֶאֱמִינוּ בּוֹ.

לא: וְאָמַר יֵשׁוּעַ לַיְּהוּדִים הִלְלוּ שֶׁהֶאֱמִינוּ בּוֹ: אִם אַתֶּם תַּעֲמִדוּ בְּדִבְרִי, בְּאַמֶּת תִּלְמִידֵי אַתֶּם.

לב: וְתִדְעוּ אֶת הָאֱמֶת, וְהִיא הָאֱמֶת תִּשְׁחַרְרְכֶם.

לג: אָמְרוּ לוֹ: וְרַע אֲבָרְהָם אֲנַחְנוּ וּמַעֲוֹלָם לֹא הָיִינוּ מְשַׁעֲבָדִים בְּעִבְדוּת לְאִישׁ. כִּיצַד אַתָּה אוֹמֵר, תִּהְיֶי בְּנֵי חוֹרִין?

לד: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֲמֵן אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, כֹּל מִי שֶׁעוֹשֶׂה חֻטָּא עֶבֶד הוּא שֶׁל הַחֻטָּא.

לה: וְהָעֶבֶד אֵינוֹ שׁוֹכֵן לְעוֹלָם בְּבֵית, אָבֵל הֵבֶן שׁוֹכֵן לְעוֹלָם.

לו: לָכֵן אִם הֵבֶן יִשְׁחַרְרְכֶם, בְּאַמֶּת תִּהְיֶי

אוֹרוֹ שֶׁל עוֹלָם. מִי שֶׁבָּא אַחֲרֵי לֹא יִתְהַלֵּךְ בַּחֲשֵׁךְ, אֲלֵא יִמָּצֵא לוֹ אֶת אוֹר הַחַיִּים.

יג: אָמְרוּ לוֹ הַפְּרוּשִׁים: אַתָּה עַל עַצְמְךָ מַעֲיֵד; עֲדוּתְךָ אֵינָנָה מִהֵימָנָה.

יד: עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: גַּם אִם אֲנִי מַעֲיֵד עַל עַצְמִי, מִהֵימָנָה הִיא עֲדוּתִי; כִּי יוֹדַע אֲנִי מֵאֵין בָּאתִי וּלְאֵן אֲנִי הוֹלֵךְ. אָבֵל אַתֶּם אֵינְכֶם יוֹדְעִים מֵאֵין בָּאתִי, וְלֹא לְאֵן אֲנִי הוֹלֵךְ.

טו: אַתֶּם כְּדֶרֶךְ הַבִּשּׁוּר שׁוֹפְטִים אֶתֶּם; אֲנִי אֵינֶנִּי שׁוֹפֵט אִישׁ.

טז: וְאִם אֲנִי שׁוֹפֵט, מִשְׁפָּטִי אֱמַת הוּא; כִּי אֵינֶנִּי לְבַדִּי, אֲלֵא אֲנִי וְאָבִי אֲשֶׁר שְׁלַחְנִי.

יז: וּבִתְחוּרְתְּכֶם כְּתוּב שֶׁעֲדוּת שְׁנֵי אֲנָשִׁים מִהֵימָנָה הִיא.

יח: אֲנִי הוּא הַמַּעֲיֵד עַל עַצְמִי, וְאָבִי אֲשֶׁר שְׁלַחְנִי מַעֲיֵד עָלַי.

יט: אָמְרוּ לוֹ: אֵיפֹה אָבִיךָ? עָנָה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: גַּם אוֹתִי אֵינְכֶם מְכִירִים, גַּם לֹא אֶת אָבִי. אֵלֹו הַפְּרַתֶּם אוֹתִי, גַּם אֶת אָבִי הֵייתֶם מְכִירִים.

כ: אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר בְּבֵית הָאוֹצֵר, כֹּאֲשֶׁר לָמַד בְּהִיכָל. וְלֹא תַפְסֹו אִישׁ, כִּי עוֹד לֹא בָּאָה שְׁעָתוֹ.

כא: שׁוּב אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֲנִי הוֹלֵךְ וּתַחֲפִשׁוּנִי, וְתַמּוּתוֹ בְּחֻטְאֵיכֶם; וּלְאֵן שְׁאֲנִי הוֹלֵךְ, אַתֶּם אֵינְכֶם יְכוּלִים לְבוֹא.

כב: אָמְרוּ הַיְּהוּדִים: הֵאֵם אֲמַנְסָ יְהִיג אֶת עַצְמוֹ, שֶׁהוּא אוֹמֵר 'לְאֵן שְׁאֲנִי הוֹלֵךְ, אַתֶּם אֵינְכֶם יְכוּלִים לְבוֹא'?

כג: וְהוּא אָמַר לָהֶם: אַתֶּם, מִלְמַשָּׁה אַתֶּם; וְאֲנִי מִלְמַעֲלָה. אַתֶּם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. אֲנִי אֵינֶנִּי מִן הָעוֹלָם הַזֶּה.

כד : אַמרת לכוּן דתמותון בַּחֲטֵיכוֹן. אָן
לא גיר תהימנון דאָנא אָנא. תמותון
בַּחֲטֵיכוֹן.

כה : אַמרין יְהוּדָא: אַתּוּ מִן אַתּוּ. אָמר
להוֹן יִשׁוּע: אָפִן דשרית דאַמלל עמכוֹן.

כו : סגִי אית לי עֲלִיכוֹן למאמר ולמָדָן.
אַלּא מִן דשדרני שְׂרִיר הוּ. ואָנא אֵילִין
דשמעת מנָה. הָלִין הוּ ממלל אָנא בעלמא.

כז : ולא ידעו דעל אָבא אָמר להוֹן.

כח : אָמר להוֹן תוב יִשׁוּע. אָמתי
דתרמונה לברה דאַנְשָׁא. הִידִין דתדעון דאָנא
אָנא. ומָדָם מִן עבות נפשי לא עֲבַד אָנא. אַלּא
איפְּנָא דאַלְפִנִי אָבִי הַכּוֹת הוּ ממלל אָנא.

כט : ומִן דשדרני עמי אִיתוּהִי. ולא שבקני
בלחודי אָבִי. מָטֵל דאָנא מָדָם דשְׁפֵר לה עֲבַד
אָנא בכללִיכוֹן.

ל : פִּד הָלִין ממלל הוּא. סגִיאָא הִימְנוּ בָּהּ.

לא : ואָמר יִשׁוּע להנוֹן יְהוּדָא דהִימְנוּ
בָּהּ: אָן אַתּוֹן תכרתון במלתי. שְׂרִירָאִית
תלמִידֵי אַתּוֹן.

לב : ותדעון שְׂרָא. והוּ שְׂרָא נחרכוֹן.
לג : אַמרין לה: זרעה חָנוּ דאבְּרָהֶם. ומִן
מתוֹם עברותא לאַנְשָׁא לא פליחא לָן. איפְּנָא
אָמר אַתּוּ: דתהוּן בְּנֵי חאָרא.

לד : אָמר להוֹן יִשׁוּע: אָמִין אָמִין אָמר
אָנא לכוֹן. דכלמן דעֲבַד חֲטִיתָא. עבְדָּהּ הוּ
דחֲטִיתָא.

לה : ועבְדָּא לא מְקוּא לעלם בבִּיתָא. בְּרָא
דִין לעלם מְקוּא.

לו : אָן הוּ הָכִיל דבְּרָא נחרכוֹן שְׂרִירָאִית
תהוּן בְּנֵי חאָרא.

אָנא אָנא נוהרה דעלמא. מִן דבְּחֵרִי אַתּוּ. לָא
נהלך בַּחֲשׂוֹכָא. אַלּא נשְׁכַח לָהּ נוהֲרָא דחַיָּא.
יג : אַמרין לה פְּרִישָׁא: אַתּוּ עַל נפְשָׁךְ
מסְהֵד אַתּוּ. סְהֵדוּתְךָ לָא הוֹת שְׂרִירָא.

יד : עָנָא יִשׁוּע ואָמר להוֹן: אָפִן אָנא
מסְהֵד אָנא עַל נפְשִׁי. שְׂרִירָא הִי סְהֵדוּתִי.
מָטֵל דִּידַע אָנא אימְכָא אַתִּית ולאִיכָא אָזֵל
אָנא. אַתּוֹן דִּין לָא ידְעִין אַתּוֹן מִן אימְכָא
אַתִּית וְלָא לאִיכָא אָזֵל אָנא.

טו : אַתּוֹן פִּגְרָנְאִית דִּינִין אַתּוֹן. אָנא
לאַנְשָׁא לָא דָאָן אָנא.

טז : ואָן דָאָן אָנא דִּין. דִּינִי שְׂרִיר הוּ. מָטֵל
דלָא הוֹת בלחודי. אַלּא אָנא ואָבִי דשְׁדִרְנִי.
יז : וּבְנִמּוּסְכוֹן דִּין כְּתִיב: דסְהֵדוּתָא דתִּרִין
גְּבִרִין שְׂרִירָא הִי.

יח : אָנא אָנא דסְהֵד אָנא עַל נפְשִׁי. ואָבִי
דשְׁדִרְנִי סְהֵד עָלִי.

יט : אַמרין לה: איכּוּ אָבוּךְ. עָנָא יִשׁוּע
ואָמר להוֹן: וְלָא לי ידְעִין אַתּוֹן. וְלָא לאָבִי.
אֵלוּ לי ידְעִין חַיָּיתוֹן. אָף לאָבִי ידְעִין חַיָּיתוֹן.

כ : הָלִין מָלֵא מָלֵל בֵּית גָּזָא כֵּד מָלֶף
בְּהִיפְלָא. וְלָא אָנְשָׁא אַחְדָּה. לָא גִיר עֲדִפִּיל
אַתְּ הוֹת שַׁעְתָּה.

כא : אָמר להוֹן תוב יִשׁוּע: אָנא אָזֵל אָנא.
ותבעוֹנִי וַתּמוּתוֹן בַּחֲטֵיכוֹן. ואִיכָא דאָנא
אָזֵל אָנא. אַתּוֹן לָא משַׁכְחִין אַתּוֹן למאָתָא.
כב : אַמרין יְהוּדָא: לָמָּא כִּי נפְשָׁה קָטֵל.
דאָמר: דאיכָא דאָנא אָזֵל אָנא אַתּוֹן לָא
משַׁכְחִין אַתּוֹן למאָתָא.

כג : ואָמר להוֹן: אַתּוֹן מִן דלתחת אַתּוֹן.
ואָנא מִן דלעל אָנא. אַתּוֹן מִן הָנָא אַתּוֹן
עלמא. אָנא לָא הוֹת מִן הָנָא עלמא.

בְּנֵי חוֹרִין.

לו: יִדְעֵנָה אֲנִי שְׁזָרַע אֲבָרְהָם אֶתְּם; אֵף מִבְּקָשִׁים אֶתְּם לְהַרְגֵנִי מִשּׁוּם שְׂאִינְכֶם קוֹלָטִים אֶת דְּבָרִי.

לח: אֲנִי מֵה שְׂרָאִיתִי אֶצֶל אָבִי מִדְּבַר אֲנִי; וְאַתְּ מֵה שְׂרָאִיתְּ אֶצֶל אֲבִיכֶם עוֹשִׂים אֶתְּם. לט: עָנּוּ וְאָמְרוּ לוֹ: אֲבִינוּ שְׁלָנוּ אֲבָרְהָם הוּא. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֵלֹו בְּנֵי אֲבָרְהָם הֵייתֶם, אֶת מַעֲשֵׂי אֲבָרְהָם הֵייתֶם עוֹשִׂים.

מ: אָבֶל הִנֵּה כַּעַת מִבְּקָשִׁים אֶתְּם* לְהַרְגֵנִי, אִישׁ שֹׁדֵדֵר אֶתְּכֶם אֶמֶת אֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי מֵהָאֱלֹהִים. זֹאת אֲבָרְהָם לֹא עָשָׂה.

מא: אָבֶל אֶתְּם עוֹשִׂים אֶת מַעֲשֵׂי אֲבִיכֶם. אָמְרוּ לוֹ: אֲנַחְנוּ לֹא נוֹלְדָנוּ מִזְנוּת. אָב אֶחָד יֵשׁ לָנוּ — הָאֱלֹהִים.

מב: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֵלֹו הָאֱלֹהִים הִיָּה אֲבִיכֶם, הֵייתֶם, אֹהֲבִים אוֹתִי; כִּי אֲנִי מֵאֵת הָאֱלֹהִים יָצֵאתִי וּבָאתִי. וְלֹא מִעֲצָמִי בָאתִי, אֶלָּא הוּא שְׁלַחְנִי.

מג: מִשּׁוּם מֵה אֵין אֶתְּם מִבְּנִים אֶת דְּבָרִי? עַל שׁוּם שְׂאִינְכֶם יְכוּלִים לְשַׁמַּע אֶת דְּבָרִי.

מד: אֶתְּם* מִן הָאֵב הַמִּקְטָרֵג הַנֶּכֶם, וְאֵת תַּאֲוֹת אֲבִיכֶם תַּפְּצִים אֶתְּם לַעֲשׂוֹת — אֲשֶׁר מִבְּרָאִשִׁית רֹצֵחַ אָדָם הוּא וּבִאֲמַת אֵינוּ עוֹמֵד, מִשּׁוּם שְׂאִין אֶמֶת בּוֹ; וְכֹאֲשֶׁר הוּא מִדְּבַר כְּזָב, מִשְׁלֹו הוּא מִדְּבַר, כִּי שֶׁקֶרֶן הוּא, אֵף אֲבִי הַכְּזָב.

מה: אָבֶל אֲנִי, שְׂאֵמֶת מִדְּבַר אֲנִי, אֵינְכֶם מֵאֲמִינִים לִי.

מו: מִי מִכֶּם עַל חֶטָּא יוֹכִיחֵנִי? וְאֵם אֶמֶת אֲנִי מִדְּבַר, אֶתְּם מִדּוֹעַ אֵינְכֶם מֵאֲמִינִים לִי?

מז: מִי שְׂמֵאֵת הָאֱלֹהִים הוּא, שׁוֹמַע אֶת

דְּבָרֵי אֱלֹהִים. מִשּׁוּם כֶּף אֶתְּם אֵינְכֶם שׁוֹמְעִים, מִשּׁוּם שְׂאִינְכֶם מֵאֵת הָאֱלֹהִים.

מח: עָנּוּ הַיְּהוּדִים וְאָמְרוּ לוֹ: הָאֵין אֹמְרִים אָנוּ נִכְוָנָה, שְׂשׁוּמְרוֹנִי אֶתְּה וְשֵׁד יֵשׁ לָךְ?

מט: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: לִי אֵין שֵׁד; אֶלָּא אֶת אָבִי אֲנִי מְכַבֵּד, וְאַתְּם בָּזִים לִי.

נ: וְאֲנִי אֵינִי מִבְּקָשׁ אֶת כְּבוֹדִי; יֵשׁ הַמִּבְּקָשׁ וְשׁוֹפֵט.

נא: אֲמֵן אֲמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, מִי שְׂשׁוּמֵר אֶת דְּבָרֵי לֹא יִרְאֶה מוֹת לְעוֹלָם.

נב: אָמְרוּ לוֹ הַיְּהוּדִים*: עֲכָשׁוּ יוֹדְעִים אָנוּ שֶׁשֵּׁד יֵשׁ לָךְ. אֲבָרְהָם מֵת, וְגַם הַנְּבִיאִים, וְאַתְּה אֹמֵר 'מִי שְׂשׁוּמֵר אֶת דְּבָרֵי לֹא יִטַּע מוֹת לְעוֹלָם'.

נג: הֵאֵם גְּדוֹל אֶתְּה מֵאֲבִינוּ אֲבָרְהָם שְׁמֵת, וּמִן הַנְּבִיאִים שְׁמֵתוֹ? מִי אֶתְּה עוֹשֶׂה אֶת עֲצָמָי

נד: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אִם אֲנִי מְכַבֵּד אֶת עֲצָמִי, כְּבוֹדִי אֵינוּ כָּלוּם. אָבִי הוּא הַמְּכַבֵּד אוֹתִי, אֲשֶׁר אֹמְרִים אֶתְּם, אֱלֹהֵינוּ הוּא.

נה: וְלֹא הִפְרַתְּם אוֹתוֹ, אָבֶל אֲנִי מִפִּיר אוֹתוֹ. וְאֵם אָמַר שְׂאִינִי מִפִּיר אוֹתוֹ, אֶהְיֶה שֶׁקֶרֶן כְּמוֹכֶם. אֶלָּא שְׂאִינִי מִפִּיר אוֹתוֹ, וְאֵת דְּבָרוֹ אֲנִי שׁוֹמֵר.

נו: אֲבָרְהָם אֲבִיכֶם הִשְׁתַּוְּקָק לִרְאוֹת אֶת יוֹמִי, וְרָאָה וְשָׁמַח.

נז: אָמְרוּ לוֹ הַיְּהוּדִים: עֲדִין אֵינְךָ בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה וְאֵת אֲבָרְהָם רָאִיתָ?

נח: אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֲמֵן אֲמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, בְּטָרֶם הִיָּה אֲבָרְהָם אֲנִי הוּא.

נט: וְהִרְמִיזוּ אֲבָנִים לְרוֹגֵם אוֹתוֹ; וַיֵּשׁוּעַ הִסְתַּתֵּר וַיָּצֵא מִן הַהִיכָל, וַעֲבַר בֵּינֵיהֶם וְהָלַךְ.

לו: ידע אנא דורעה אנתון דאברקם. אלא
בעין אנתון למקטלני. מטל דלמלתי לא
ספקין אנתון.

לח: אנא מדם דחזית לנת אבי ממלל
אנא. ואנתון מדם דחזיתון. לנת אבוכון עבדין
אנתון.

צחחא ט

לט: ענו ואמרין לה: אבין דילן אברקם
הו. אמר להון ישוע: אלו בנוהי הויתון
דאברקם. עבדוהי דאברקם עבדין הויתון.
מ: השא הא בעין אנתון למקטלני.
לגברא דשרירתא מללת עמכון אידא דשמעת
מן אלקא. הדיא אברקם לא עבד.

מא: אנתון דין עבדין אנתון עבדא
דאבוכון. אמרין לה: חנו מן וניותא לא הוין.
חד אבא אית לן. אלקא.

מב: אמר להון ישוע: אלו אלקא הווא
אבוכון. מחבין הויתון לי. אנא גיר מן אלקא
נפקת ואיתי. ולא הווא מן צבות נפשי איתי.
אלא הו שדני.

מג: מטל מנא מלתי לא משתודעין
אנתון. עד דלא משכחין אנתון שמעין מלתי.
מד: אנתון מן אבא אכלקרא איתיכון.
ורגתה דאבוכון צבין אנתון למעבד. הו דמן
ברשית קטל אנשא הו. ובשררא לא קאם.
מטל דשררא לית בה. ואמתי דממלל
בדבותא. מן דילה הו ממלל. מטל דדגלא הו
אף אבוה.

מה: אנא דין דשררא ממלל אנא. לא
מהימנין אנתון לי.

מו: מנו מנכון מפס לי על חטיחא. ואן

שררא ממלל אנא. אנתון למנא לא מהימנין
אנתון לי.

מו: מן דמן אלקא איתוהי. מלא דאלקא
שמע. מטל הווא אנתון לא שמעין אנתון.
מטל דלא הויתון מן אלקא.

מח: ענו יהודיא ואמרין לה: לא שפיר
אמרין חנו. דשמררא אלת. ודינא אית לך.
מט: אמר להון ישוע: לי דינא לא אית:
אלא לאבי מנאר אנא. ואנתון מצערין לי.

נ: אנא דין לא בעא אנא שובחי. אית הו
דבעא ודאן.

נא: עקדמא: דמן דמלתי נטר. מותא לא
נחזא לעלם.

נב: אמרין לך יהודיא: השא ידען דדינא
אית לך. אברקם מית ונביא. ואנת אמר אלת:
דמן דמלתי נטר. מותא לא נטעם לעלם.

נג: למא אלת רב אלת מן אבין אברקם
דמית. ומן נביא דמיתו. מנו עבד אלת נפשי.
נד: אמר להון ישוע: אן אנא משבח אנא
נפשי. שובחי לא הווא מדם. איתוהי אבי
דמשבח לי. הו דאמרין אנתון דאלקא הו.

נה: ולא ידעתוניהי. אנא דין ידע אנא לה.
ואן אמר אנא דלא ידע אנא לה. הווא אנא לי
כדבא אכנתכון. אלא ידע אנא לה. ומלתה
נטר אנא.

נו: אברקם אבוכון מסנוח הווא דנחזא
יומי. נחזא וחד.

נז: אמרין לה יהודיא: עדפיל בר חמשין
שנין לא הוית. ולאברקם חזית.

נח: אמר להון ישוע: עקדמא. דעדלא
נהווא אברקם אנא איתי.

נט: נשקלו באפא דנרגמוניהי. וישוע
אתטשי. נפק מן היפלא. ועבר בינתהון ואול.

פֶּרֶק ט

לו אַת עֵינִיו.

טו : וְשׁוּב שְׂאֻלוֹהוּ הַפְּרוּשִׁים: אֵיךְ רָאִיתָ?
וְהוּא אָמַר לָהֶם: בּוֹץ שָׁם עַל עֵינִי, וְרַחֲצִיתִי
וְרָאִיתִי.

טז: וְאָמְרוּ לוֹ אַחֲדִים מִן הַפְּרוּשִׁים:
הָאִישׁ הַזֶּה לֹא מְאָלְהִים הוּא, כִּי אִינוּ שׁוֹמְרִים
אֶת הַשְּׁבֻתָּה. וְאַחֲרֵים אָמְרוּ: אֵיךְ יָכוֹל אִישׁ
חֹטֵא לַעֲשׂוֹת אֶת הָאוֹתוֹת הָאֵלֶּה? וּמַחְלֵקֶת
הֵיחָהּ בִּינֵיהֶם.

יז : אָמְרוּ שׁוּב לַעֲזֹר: אַתָּה מָה אוֹמֵר אַתָּה
עָלֶיךָ שֶׁפָּקַח לְךָ אֶת עֵינֶיךָ? אָמַר לָהֶם: אֲנִי
אוֹמֵר שֶׁנִּכְיָא הוּא.

יח : אֵךְ לֹא הֶאֱמִינוּ עָלָיו הַיְּהוּדִים שֶׁעֲזָר
הֵיךְ וְרָאָה, עַד כִּי קָרָאוּ לַהֲוֹרִיו שֶׁל זֶה שֶׁרָאָה,
יט : וְשְׂאֻלוֹ אוֹתָם: הָאִם זֶה בְּנִכְם אֲשֶׁר
אַתֶּם אוֹמְרִים כִּי נִוְלַד עֲזָר? כִּי־צַד עֲכָשׁוּ הוּא
רוֹאָה?

כ : עָנוּ הַוֹרִי וְאָמְרוּ: אֲנִי יוֹדְעִים שֶׁזֶהוּ
בְּנֵנוּ וְשִׁנּוּלַד עֲזָר,

כא : אָבֵל כִּי־צַד עֲכָשׁוּ הוּא רוֹאָה, אוֹ מִי
פָּקַח לוֹ אֶת עֵינָיו, אֵין אֲנִי יוֹדְעִים. אֵךְ הוּא
הִגִּיעַ לְפָרְקוֹ, שְׂאֻלוֹ אוֹתוֹ; הוּא כִּפְעַד עֲצָמוֹ
יִדְבֵּר.

כב : אֶת אֵלֶּה אָמְרוּ הַוֹרִי מִשּׁוֹם שֶׁפָּתְחוּ
מִן הַיְּהוּדִים: כִּי הַיְּהוּדִים גָּזְרוּ שֶׁאִם יוֹדֵה בּוֹ
אִישׁ שֶׁהוּא הַמָּשִׁיחַ, יִנְדוּהוּ מִן הַקֶּהֶל.

כג : מִשּׁוֹם כִּךְ אָמְרוּ הַוֹרִי: הוּא הִגִּיעַ
לְפָרְקוֹ, שְׂאֻלוֹ אוֹתוֹ.

כד : וְקָרָאוּ לְאִישׁ פַּעַם שְׁנִיָּה, לִזֶּה שֶׁהִיָּה
עֲזָר, וְאָמְרוּ לוֹ: כִּפְדֵּךְ אֶת הָאֱלֹהִים, כִּי יוֹדְעִים
אֲנַחְנוּ שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה חֹטֵא הוּא.

כה : עָנָה הוּא וְאָמַר לָהֶם: אִם חֹטֵא הוּא
אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ. אָבֵל אַחַת אֲנִי יוֹדֵעַ, שֶׁעֲזָר הִיִּיתִי

א : וְכֹאשֶׁר עָבַר, רָאָה אִישׁ עֲזָר מִבְּטָן
אִמּוֹ.

ב : וְשְׂאֻלוֹהוּ תִלְמִידָיו וְאָמְרוּ: רַבֵּנוּ, מִי
חָטָא, זֶה אוֹ הוֹרִי, כִּי נִוְלַד עֲזָר?

ג : אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: לֹא הוּא חָטָא וְלֹא
הוֹרִי; אֲלֵא לְמַעַן יֵרְאוּ בּוֹ מַעֲשֵׂי אֱלֹהִים.

ד : עָלֶי לַעֲשׂוֹת אֶת מַעֲשָׂיו שֶׁל מִי
שֶׁשְּׁלַחְנִי כָּל עוֹד יוֹם. יָבוֹא לִילָה שִׁבּוֹ אִישׁ
אִינוּ יָכוֹל לַפְּעֹל.

ה : בְּעוֹד אֲנִי בַּעֲוֹלָם, אוֹרוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי.

ו : וְכֹאשֶׁר אָמַר אֶת אֵלֶּה, יָרַק עַל הָאֶרֶץ
וַהֲכִין בּוֹץ מִן הָרוֹק שֶׁלוֹ, וּמָרַח עַל עֵינָיו שֶׁל
הָעֲזָר,

ז : וְאָמַר לוֹ: לְךָ רַחֵץ בְּכֶרֶכֶת הַשְּׁלֹחַ.
וְהוּא הִלָּךְ וְרַחֵץ, וְכֹא רוֹאָה.

ח : וּשְׁכַנְיוֹ וַהֲלָלוּ אֲשֶׁר רָאוּהוּ קֹדֶם לָכֵן
מִבְּקֵשׁ נְדָבוֹת, אָמְרוּ: הֲלֹא זֶה הוּא שִׁישְׁבַּב
וּבְקֵשׁ נְדָבוֹת?

ט : יֵשׁ שֶׁאָמְרוּ: הוּא הוּא; וְיֵשׁ שֶׁאָמְרוּ:
לֹא; אֲלֵא דוֹמָה הוּא לוֹ. אָבֵל הוּא אָמַר: אֲנִי
הוּא.

י : אָמְרוּ לוֹ: אֵיךְ נִפְקַחוּ עֵינֶיךָ?

יא : עָנָה וְאָמַר לָהֶם: אִישׁ אֲשֶׁר שְׁמוֹ
יֵשׁוּעַ עָשָׂה בּוֹץ וּמָרַח לִי עַל עֵינִי, וְאָמַר לִי,
לְךָ רַחֵץ בְּמֵי הַשְּׁלֹחַ. וַהֲלַכְתִּי וְרַחֲצִיתִי
וְרָאִיתִי.

יב : אָמְרוּ לוֹ: אֵיפֹה הוּא? אָמַר לָהֶם:
אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ.

יג : וַהֲבִיאוּ אֶת אֲשֶׁר הִיָּה קֹדֶם עֲזָר אֶל
הַפְּרוּשִׁים.

יד : וְשֻׁבַת הִיחָהּ כִּשְׁעָשָׂה יֵשׁוּעַ בּוֹץ וּפָקַח

קפלאון ט

א : וכד עבר. חנא גברא סמיא דמן פרס אמה.

ב : ושאלוהי תלמידוהי ואמרין: רבן. מנו חטא. חנא או אבהוי. דכד סמא נתילד.

ג : אמר להון ישוע: לא הו חטא. ולא אבהוי. אלא דנתחזון בה עבדוהי דאלהא.

ד : לי ולא למעבד עבדא דמן דשרדני עד איממא הו. אתא לליא דאנש לא משבח למפלח.

ה : כמא דבעלקא אנא. נוהרה אנא דעלקא.

ו : וכד אמר הלין. רק על ארעא. וגבל טינא מן רוהה. וטש על עינוהי דהו סמיא.

ז : ואמר לה: ול אשיג במעמודיחא דשילוחא. ואזל אשיג. ואחא בד חזא.

ח : שבכוהי דין ואילין דחזא חנו להון מן קדים דחדר חנא. אמרין חנו: לא חנא חנו הו דיתב חנא וחדר. אית דאמרין חנו: דהויו.

ט : ואית דאמרין חנו: לא. אלא מדמא דמא לה. הו דין אמר חנא: דאנא אנא.

י : אמרין לה: איפנא אתפתח עיניך.

יא : ענא ואמר להון: גברא דשמה ישוע עבד טינא. וטש לי על עיני. ואמר לי: ול אשיג במיא דשילוחא. ואזלת אשיגת ואתחזי לי.

יב : אמרין לה: איכא הו. אמר להון: לא ידע אנא.

יג : ואיתימהי להו דמן קדים סמיא חנא לות פרישא.

יד : איתימהי חנו דין שבחא כד עבד טינא ישוע ופתח לה עינוהי.

טו : ותוב שאלוהי פרישא: איפנא אתחזי

לך. הו דין אמר להון: טינא סס על עיני. ואשיגת ואתחזי לי.

טז : ואמרין חנו אנשא מן פרישא: חנא גברא לא חנא מן אלהא הו. דשבחא לא נטר. אתרנא דין אמרין חנו: איפנא משבח גברא חטא הלין אתנתא למעבד. ופלגותא אית חנו בינתחזון.

יז : אמרין תוב להו סמיא: זאת מנא אמר זאת עלוהי דפתח לך עיניך. אמר להון: אנא אמר אנא דנכיא הו.

יח : לא דין הימנו חנו עלוהי יהודיא דסמיא חנא וחזא. עדמא דקרו לאבכוהי דהו דחזא.

יט : ושאלו אנון. אן חנו ברכון הו דאנתון אמרין אנתון דכד סמא אתילד. איפנא השא חזא.

כ : ענו דין אבהויה ואמרו: ידעין חנו דהנו ברן. דכד סמא אתילד.

כא : איפנא דין השא חזא. או מנו פתח לה עינוהי. לא ידעין חנו. אף הו על לה לשנוהי. לה שאלו. והו חלף בפשה נמלל.

כב : הלין אמרו אבהוי. מטל דחלין חנו מן יהודיא. פסקו חנו גיר יהודיא. דאן אנש נחא בה דמשיחא הו נפקונייה מן כנושתא. כג : מטל חנא אמרו אבהויה. דעל לה לשנוהי. ולה שאלו.

צחחא י

כד : וקראוהי לגברא דתרתינ זבנין להו דאיתוהי חנא סמיא. ואמרין לה. שבח לאלהא. חנו גיר ידעין חנו דהנא גברא חטא הו.

כה : ענא הו ואמר להון: אן חטא הו. לא ידע אנא. חנא דין ידע אנא. דסמיא חנויה.

לט : ואמר ישוע: למשפט העולם הזה
באתי, כדי שהלא־רואים יראו, והרואים יהיו
לעורים.

מ : ושמעו את הדברים הללו אלה מן
הפרושים שהיו אתו, ואמרו לו: האם גם
אנחנו עורים?

מא : אמר להם ישוע: אלו הייתם עורים,
לא היה בכם חטא; אך כעת אומרים אתם
'אנחנו רואים', משום כך עומדת חטאתכם.

פֶּרֶק י

א : אמן אמן אומר אני לכם, מי שאינו
נכנס דרך השער אל מכלא הצאן, אלא עולה
ממקום אחר, גנב הוא ושודר.

ב : אבל הנכנס דרך השער הוא רועה
הצאן.

ג : ולזה שומר השער פותח את השער;
והצאן שומעות את קולו; ואת הפכשים הוא
קורא בשמותיהם ומוציא אותם.

ד : ולאחר שהוציא את צאנו, הוא הולך
לפניהן; וכבשיו שלו הולכים אחריו, כי
מפירים הם את קולו.

ה : ואחרי זר אין הצאן הולכות, אלא
בורחות ממנו, כי אינן מפירות את קולו של
הזר.

ו : את המשל הזה אמר להם ישוע, אך הם
לא הבינו מה הוא מדבר אתם.

ז : ועוד אמר להם ישוע: אמן אמן אומר
אני לכם, אני הוא שער הצאן.

ח : וכל הללו שבאו גנבים הם ושודדים,
אך הצאן לא שמעו להם.

ט : אני הוא השער; ואיש אם יכנס דרכי
— יחיה; ויכנס ויצא וימצא מרעה.

ועכשו הנה אני רואה.

כו : אמרו לו שוב: מה עשה לך? איך
פקח לך את עיניך?

כו : אמר להם: אמרתי לכם ולא שמעתם.
מדוע שוב רוצים אתם לשמע? האם גם אתם
רוצים להיות לתלמידים?

כח : אך הם חרפוהו ואמרו לו: אתה
תלמידו של ההוא, אבל אנחנו תלמידים של
משה.

כט : ויודעים אנו שעם משה דבר
האלהים, אבל זה — אין אנו יודעים מאין
הוא.

ל : ענה האיש ואמר להם: על זאת אפוא
יש להתפלא, שאתם אינכם יודעים מאין
הוא; והוא את עיני פקח!

לא : יודעים אנו שאין האלהים שומע
בקול החוטאים; אלא למי שירא אותו ועושה
את רצונו — לו הוא שומע.

לב : מעולם לא נשמע שאיש פקח עיני
עור מלדה.

לג : אלו לא מאלהים היה זה, לא היה
יכול לעשות זאת.

לד : ענו ואמרו לו: אתה כלך בחטאים
נולדת ואתה מלמד אותנו? וגרשוהו החוצה.
לה : ושמע ישוע שגרשוהו החוצה וימצא
אותו ואמר לו: האם מאמין אתה בכך
האלהים?

לו : ענה הנרפא ואמר: מי הוא, אדוני,
למען אאמין בו?

לז : אמר לו ישוע: ראית אותו, והמדבר
אתך הוא הוא.

לח : והוא אמר: מאמין אני, אדוני. ונפל
והשתחוה לו.

והשא הא חזא אנא.

כו : אמרין לה טוב: מנא עבד לך. איפנא פתח לך עיניך.

כז : אמר להון: אמרת לכון. ולא שמעתון. מנא טוב צבין אנתון למשמע. למא אף אנתון תלמידא צבין אנתון למהנא לה.

כח : הנון דין צחייהי ואמרין לה: אלת הו תלמידה דהו. חנון גיר תלמידא חנון דמושא.

כט : וידעין חנון דעם מושא אלהא מלל. להנא דין לא ידעין חנון מן אימכא הו.

ל : ענא הו גברא ואמר להון: בהדא הו הקיל למתדמרו. דאנתון לא ידעין אנתון מן אימכא הו. ועיני דיילי פתח.

לא : ידעין חנון דין דאלהא בקלא דחטיא לא שמע. אלא למן דדחל מנה ועבד צבינה. להו הו שמע.

לב : מן עלם לא אשתמע דפתח אנש עינא דסמיא דאתילד.

לג : אלו לא מן אלהא הו הנא. לא משפח הו הנא למעבר.

לד : ענו ואמרין לה: אלת פלך בחטהא אתילדת. ואלת מלך אלת לן. ואפקוהי לבר.

לה : ושמע ישוע דאפקוהי לבר. ואשפחה ואמר לה: אלת מהימן אלת בברה דאלהא.

לו : ענא הו דאתאסי ואמר: מנו מרי. דאהימן בה.

לז : אמר לה ישוע: חזייתהי. והו דממלל עמך הויו.

לח : הו דין אמר: מהימן אנא מרי. ונפל סגד לה.

לט : ואמר ישוע: לדינה דעלקא הנא

אחית. דאילין דלא חנון נחון. ואילין דחון נסמון.

מ : ושמעו מן פרישא אילין דעמה הנו הלן. ואמרו לה: למא אף חנון סמיא חנון.

מא : אמר להון ישוע: אלו סמיא חניתון. לית הו לכו חטיא. השא דין אמרין אנתון: דחון חנון. מטל הנא חטיא חנון קמא חי.

קפלאון י

א : עקדמא: דמן דלא עאל מן תרעא לטירא דענא. אלא סלק מן דופא אחרניא. הו גנבא הו וגיסא.

ב : הו דין דעאל מן תרעא. רעיא הו דענא.

ג : ולהנא נטר תרעא פתח לה תרעא. וענא שמעא קלה. וערבוהי קרא בשמהיהון. ומפק להון.

ד : ומא דאפק ענה. קדמיה אול. וערבוהי דיילה אולין בתרה. מטל דידעין קלה.

ה : בתר נוכריא דין לא אולא ענא. אלא ערקא מנה. דלא ידעא קלה דנוכריא.

ו : הדא פלאתא אמר להון ישוע. הנון דין לא ידעו מנא מלל עמהון.

ז : אמר להון דין טוב ישוע: עקדמא: דאנא אנא תרעה דענא.

ח : וכלהון אילין דאחיו גנבא אנון וגיסא. אלא לא שמעת אנון ענא.

ט : אנא אנא תרעא. וכי אן אנש נעול. נחא. ונעול. ונפוק. ורעיא נשפח.

י: אין הגנב בא אלא לגנב ולהרג ולאבד. אני באתי למען יהיו להם חיים, ומה שיותר יהיה להם.

יא: אני הוא הרועה הטוב. הרועה הטוב נותן את נפשו בעד צאנו.

יב: אבל השכיר, שאיננו הרועה והכבשים אינם שלו, כראותו את הזאב בא, עוזב את הצאן ובורח; וכא הזאב, חוטף ומפזר את הצאן.

יג: השכיר בורח משום ששכיר הוא ולא אכפת לו הצאן.

יד: אני הוא הרועה הטוב, ומכיר אני את שלי, ומכר אני לשלי —

טו: כפי שמכיר אותי אבי ואני מכיר את אבי. ואת נפשי נותן אני בעד הצאן.

טז: ויש לי גם כבשים אחרים שאינם מן המכלא הזה, וגם אותם עלי להביא; וישמעו את קולי ויהיה הצאן כלו אחד ורועה אחד. יז: משום כך אבי אוהב אותי, כי אני נותן את נפשי שאקחנה שוב.

יח: איש אינו נוטל אותה ממני, אלא אני נותן אותה מרצוני, כי בסמכותי לתת אותה, ובסמכותי לקחתה שוב. את המצנה הזאת קבלתי מאת אבי.

יט: והיתה שוב מחלקת בין היהודים בגלל הדברים האלה;

כ: ואמרו רבים מהם: שד יש לו; השתגע לגמרי. למה אתם שומעים אותו?

כא: אבל אחרים אמרו: המלים האלה אינן של שד. האם יכול שד לפקח עיני עור?

כב: חג התגפה היה בירושלים, וחרף היה.

כג: וישוע התהלך ביהיכל, באכסדרת שלמה.

כד: והקיפוהו היהודים ואמרו לו: עד מתי מותח אתה את נפשנו? אם אתה הוא המשיח, אמר לנו בגלוי.

כה: ענה ישוע ואמר להם: אמרתי לכם, ואינכם מאמינים. המעשים שאני עושה בשם אבי — הם מעידים עלי.

כו: אבל אתם אינכם מאמינים משום שאינכם מכבשי, כפי שאמרתי לכם.

כז: הכבשים שלי שומעים את קולי, ואני מכיר אותם, והם באים אחרי.

כח: ואני נותן להם חיי עולם, ולא יאבדו לעולם. ואיש לא יחטף אותם מידי;

כט: כי אבי אשר נתן לי גדול הוא מכל, ואין יכול לחטף מיד אבי.

ל: אני ואבי אחד אנחנו.

לא: ושוב הרימו היהודים אבנים לרגלם אותו.

לב: אמר להם ישוע: מעשים טובים רבים הראיתי לכם מאת אבי; על איזה מעשה מהם רוגמים אתם אותי?

לג: אמרו לו היהודים: לא על מעשים טובים רוגמים אנו אותך, אלא על שאתה מגדף, ובהיותך בן-אדם, אתה עושה את עצמך אלהים.

לד: אמר להם ישוע: האם לא כך כתוב בתורתכם, אני אמרתי אלהים אתם?

לה: אם להם אמר, אלהים, משום שאצלם היה דבר האלהים, ואי-אפשר שיופר הכתוב,

לו: האם לזה שהאב קדשו ושלחו אל

י : גִּנְבָא לָא אַתָּא אֱלָא דִּנְגֻוב. וְדִנְקֻטֻל.
וְדִנְבֻד. אָנָּא אֲחִית דְּחִיא נְהוּן לְהוּן. וּמִדָּם
דְּחִתִּיר נְהוּא לְהוּן.

יא : אָנָּא אָנָּא רַעִיא טָבָא. רַעִיא טָבָא
נִפְשָׁה סָאם חֵלְף עָנָה.

יב : אָגִירָא דִּין דִּלָּא הָוָא רַעִיא וְלוֹ דִּילָה
אָנוּן עֲרָבָא. מָא דְחֻזָּא דֶּאָבָא דֶּאָתָא. שְׂבָק
עָנָא וְעֵרָק. וְאֶתָּא דֶּאָבָא חֲטָף נִמְבָּדֵר לָהּ
לְעָנָא.

יג : אָגִירָא דִּין עֵרָק מְטֹל דֶּאָגִירָא הוּא. וְלָא
בְטִיל לָהּ עַל עָנָא.

יד : אָנָּא אָנָּא רַעִיא טָבָא. וְיָדַע אָנָּא
לְדִילִי. וּמְחִידַע אָנָּא מִן דִּילִי.

טו : אֵיכְנָא דִּדְעָה לִי אָבִי. וְאָנָּא דְעָה אָנָּא
לְאָבִי. וּנִפְשִׁי סָאם אָנָּא חֵלְף עָנָא.

טז : אֵית לִי דִין אָף עֲרָבָא אַחֲרָנָא אֵילִין
דִּלָּא הָנוּ מִן טִירָא הָנָא. וְאָף לְהוּן וְלָא לִי
לְמִיתִיו אָנוּן. וְנִשְׁמַעוּן קִלִּי. וְתִהְוֵא עָנָא כָּלָה
חֲדָא וְחַד רַעִיא.

יז : מְטֹל הָנָא אָבִי רַחֵם לִי. דֶּאָנָּא סָאם
אָנָּא נִפְשִׁי דְתוּב אָסְכִּיָּה.

יח : לָא הָוָא אָנֹשׁ שְׁקֵל לָהּ מְנִי. אֱלָא אָנָּא
סָאם אָנָּא לָהּ מִן צִבְיָנִי. שְׁלִיט אָנָּא גִיר
דֶּאָסִימִיָּה. וְשְׁלִיט אָנָּא דְתוּב אָסְכִּיָּה. דֶּהָנָּא
פּוֹקֵדָנָא קִבְלַת מִן אָבִי.

יט : וְהָת תוּב פְּלֻגוּתָא בִּינֵי יְהוּדִיָּא מְטֹל
מְלָא הָלִין.

כ : וְאָמְרִין הָנוּ סְגִיאָא מְנָהוּן: דְּדִיןָּא אֵית
לָהּ. וּמִשְׁנָא שְׁנָא. מְנָא שְׁמַעִין אַנְתּוֹן לָהּ.

כא : אַחֲרָנָא דִּין אָמְרִין הָנוּ: הָלִין מְלָא לָא
הָנִי דִּינְוָנָא. לְמָא דִּיןָּא מִשְׁפַּח עֵינָא דְסִמְיָא
לְמִפְתָּחוֹ.

כב : הָנָא דִּין עֲאָדָא דְחֻדְתָּא בְּאוּרְשֵׁלָם.

וּסְתָנָא הָוָא.

כג : וּמַהֲלָךְ הָוָא יִשׁוּעַ בְּהִיפְלָא בְּאִסְטָנָא
דְּשְׁלִימוֹן.

כד : וְחִדְרוּהִי יְהוּדִיָּא. וְאָמְרִין לָהּ: עֲדָמָא
לְאֶמְתִּי גָסַב אֲנֹתָ נִפְשָׁן. אֵן אֲנֹתָ הוּא מִשִּׁיחָא:
אָמַר לֵן גְּלִיָּאִית.

כה : עָנָא יִשׁוּעַ וְאָמַר לְהוּן: אָמַרְתָּ לְכוּן.
וְלָא מְהִימִנִין אַנְתּוֹן. וְעֲבָדָא דֶּאָנָּא עָבַד אָנָּא
בְּשִׁמְחָה דְּאָבִי. הַנוּן סְהַדִּין עָלֵי.

כו : אֱלָא אַנְתּוֹן לָא מְהִימִנִין אַנְתּוֹן. מְטֹל
דִּלָּא הָוִיתוֹן מִן עֲרָבִי. אֵיכְנָא דֶּאָמַרְתָּ לְכוּן.
כז : עֲרָבָא דִּילִי קִלִּי שְׁמַעִין. וְאָנָּא יָדַע
אָנָּא לְהוּן. וְהַנוּן אֲחִין בְּתִירִי.

כח : וְאָנָּא יִהָב אָנָּא לְהוּן חִיא דְלַעֲלָם. וְלָא
גִּאֲבָדִין לַעֲלָם. וְלָא אָנֹשׁ נְחֻטּוֹף אָנוּן מִן אִידִי.
כט : אָבִי גִיר דִּי־אָב לִי מִן כָּל רַב הוּא. וְלָא
אָנֹשׁ מִשְׁפַּח דִּמֵּן אִידָה דְּאָבִי נְחֻטּוֹף.

ל : אָנָּא וְאָבִי חַד חֲנוּן.
לא : נִשְׁקֻלוּ תוּב יְהוּדִיָּא כֶּאֱפָא לְמִרְגָּמָה.

צחחא יא

לב : אָמַר לְהוּן יִשׁוּעַ: סְגִיאָא עֲבָדָא
שְׁפִירָא מִן לֹות אָבִי חֲוִיתְכוּן. מְטֹל אֵיכְנָא
עֲבָדָא מְנָהוּן רְגִמִין אַנְתּוֹן לִי.

לג : אָמְרִין לָהּ יְהוּדִיָּא: לָא הָוָא מְטֹל
עֲבָדָא שְׁפִירָא רְגִמִין חֲנוּן לָךְ. אֱלָא מְטֹל
דְּמַגְדָּף אֲנֹתָ. וְכַד אֵימִיד בְּרַנְשָׁא. עָבַד אֲנֹתָ
נִפְשָׁךְ אֱלֵהָא.

לד : אָמַר לְהוּן יִשׁוּעַ: לָא הָוָא הִכְנָא כְּתִיב
בְּנִמוּסְכוּן: דֶּאָנָּא אָמַרְתָּ. דֶּאָלֵהָא אֲנֹתּוֹן.

לה : אֵן לְהָנוּן אָמַר אֱלֵהָא מְטֹל דְּלִנְתּוֹחוּן
הָנוּת מְלִתָּא דֶּאָלֵהָא. וְלָא מִשְׁפַּח כְּתָבָא
דְּנִשְׁתָּרָא.

לו : לֹאֵינָא דֶּאָבָא קִרְשָׁה וּשְׁדִירָה לַעֲלָמָא.

שוב ליהודה.

ח: אמרו לו תלמידיו: רבנו, עכשיו בקשו היהודים לרגלם אותך ושוב אתה הולך לשם?
ט: אמר להם ישוע: האם לא שתיים-עשרה שעות יש ביום? ואיש אם מתהלך ביום אינו נכשל, כי רואה הוא את אתר העולם הזה.

י: אבל אם יתהלך איש בלילה — יכשל, משום שאין בו אור.

יא: את אלה אמר ישוע, ואחרי כן אמר להם: אלעזר ידידנו שוכב, אך אני הולך להעיר אותו.

יב: אמרו לו תלמידיו: אדונינו, אם הוא ישן, יבריא.

יג: אבל הוא ישוע דבר על מותו, והם חשבו שעל שכיבה של שנה דבר.

יד: אז אמר להם ישוע במפרש: אלעזר מת.

טו: ושמת אני שלא הייתי שם, למענכם, כדי שתאמינו. ביום לכו לשם.

טז: אמר תאומא הנקרא התאום — אל חבריו התלמידים: גלף גם אנחנו ונמות אתו.

יז: ובא ישוע לבית-עננה ומצא שארבעה ימים הוא בבית הקבר.

יח: ובית-עננה הייתה על-יד ירושלים, רחוקה ממנה פחמשה-עשר ריס.

יט: ורבים מן היהודים באו אל מרתא ומרים לנחם אותן על אחיהן.

כ: ומרתא, כאשר שמעה שישוע בא, יצאה לקראתו; אך מרים ישבה בבית.

כא: ואמרה מרתא לישוע: אדוני, אלו היית באן, לא היה מת אחי.

כב: אבל גם עכשו יודעת אני, שכל מה

העולם אומרים אתם, מגדף אתה, על שאמרתי לכם, בן-האלהים אני?

לז: אם אני עושה את מעשי אבי, אל תאמינו לי.

לח: אבל אם עושה אני, גם אם לי אינכם מאמינים, למעשים האמינו, כדי שתדעו ותאמינו שאבי בי ואני באבי.

לט: ושוב בקשו לתפס אותו, וחמק לו מידיהם;

מ: והלך לעבר הירדן — אל המקום אשר יוחנן היה שם בתחלה כאשר הטביל — ושהה שם.

מא: ובאו אנשים רבים אליו ואמרו: יוחנן אף אות אחד לא עשה, אבל כל מה שאמר יוחנן על האיש הזה אמת הוא.

מב: ורבים האמינו בו.

פרק יא

א: היה איש אחד חולה, אלעזר מן הכפר בית-עננה, אחיהן של מרים ומרתא.

ב: מרים היא זאת שמשחה בבשם את רגלי ישוע ונגבה אותן בשערה. אחיה של זאת היה אלעזר, שהיה חולה.

ג: ושלחו שתי האחיות אל ישוע ואמרו: אדונינו, הנה, זה שאתה אוהב — חולה.

ד: וישוע אמר: המחלה הזאת איננה למות, אלא למען כבוד האלהים, למען יכבד בן-האלהים בגללה.

ה: והוא ישוע אהב את מרתא ואת מרים ואת אלעזר.

ו: וכאשר שמע שהוא חולה, נשאר יומים במקום שהיה בו.

ז: ואחרי כן אמר לתלמידיו: בואו גלף

ליהוד.

ח: אַמרין לה פלמידוהי: רבן. השא יהודיא בעין חונו למרגמך. וחוב אול אלת לתמן.

ט: אַמר להון ישוע: לא תרפעסרא שעיין אית בינמא. ואן אנש מהלך באיממא. לא מתתקל מטל דחזא נוהרה דעלמא הנא.

י: אן אנש דין בלליא נהלך. מתתקל מטל דנהירא לית בה.

יא: הלין אַמר ישוע. ובתרפן אַמר להון: לעזר רחמן שכב. אלא אול אַנא דאעיריהי. יב: אַמרין לה פלמידוהי: מרן. אן דמך. מתחלם.

יג: הו דין ישוע אַמר על מותה. והנון סברו דעל מדמכא הו דשנתא אַמר. יד: הידין אַמר להון ישוע פשיקאית: לעזר מית לה.

טו: וחדא אַנא. דלא חרית תמן. מטלחכון דתהימנון. אלא חלכו לתמן.

טז: אַמר תאומא דמתאמר תאמא לתלמידא חכרוהי: גאול אף חנן נמות עמה. יז: ואַתא ישוע לבית עניא. ואשכח דארבעא לה יומין דאיתוהי בבית קבורא.

יח: איתיה חנות דין בית עניא על גלב אוזשלים כד פריקא מנה איך אסטדנחא חמשפעסר.

יט: וסגיאא מן יהודיא אטיאין חנו לנת מרתא ומרים דנמלון בלבחין מטל אחוהין.

כ: מרתא דין כד שמעית דישוע אַתא. נפקת לאורעה. מרים דין בביקא יתבא חנות.

כא: ואַמרת מרתא לישוע: מרי. אלו תנן חרית. לא מאת חנו אחי.

כב: אלא אף השא ידעא אַנא דכמא

אחנות אַמרין אחותן: דמגדף אלת. על דאמרת לכון דברה אַנא דאלהא.

לז: אן לא עבד אַנא עבדא דאבי. לא תהימנונגי.

לח: אן דין עבד אַנא. אפן לי לא מהימנין אחותן. להון לעבדא הימנו. דתדעון ותהימנון דאבי בי ואַנא באבי.

לט: ובעו חנו טוב דנאחדוניהי. ונפק לה מן בית אידיהון.

מ: ואול לה לעבדא דיוודגן. לדופכתא איקא דאיתוהי חנו יוחנן מן קדים כד מעמד חנו. ונהא תמן.

מא: ואַתו אנשא סגיאא לנתה. ואַמרין חנו: דיוחנן אפלא חדא אַתא עבד.

מב: כל מדס דין דאמר יוחנן על גבדא הנא. שריר חנו. וסגיאא הימנו בה.

קפלאון יא

א: אית חנו דין חד דכריה. לעזר מן בית עניא קריחא אחוה דמרים ודמרתא.

ב: מרים דין חדא איתיה הי דמשחת בבסמא רגלוהי דישוע. ושנית בסערה. אחוה חנו דהדא לעזר דכריה חנו.

ג: ושדרין תרפיהין אחותה לות ישוע ואַמרין: מרן. הא הו דרחם אלת כריה.

ד: ישוע דין אַמר: חנו כורהנא לא חנו דמופתא. אלא חלף תשבוחתא דאלהא. דנשתבח ברה דאלהא מטלחה.

ה: מחב חנו דין הו ישוע למרתא ולמרים וללעזר.

ו: וכד שמע דכריה. פתר בדופכתא דאיתוהי חנו תרין יומין.

ז: בתרפן אַמר לתלמידוהי: חנו גאול טוב

הִיָּה זֶה שֶׁפָּקַח אֶת עֵינָיו שֶׁל הָעוֹר — לַעֲשׂוֹת
שָׁמָּה זֶה לֹא יָמוּת?

לח: וַיֵּשׁוּעַ, כִּשְׁהוּא נֹסֵעַ בְּקֶרְבּוֹ, בָּא
לְבֵית הַקֶּבֶר; וּבֵית הַקֶּבֶר הָיָה מְעֵרָה, וְאֵבֶן
הַיְתָה מְנַחֵת עַל פֶּתְחוֹ.

לט: וְאָמַר יֵשׁוּעַ: הִסִּירוּ אֶת הָאֵבֶן הַזֹּאת.
אָמְרָה לוֹ מִרְתָּא אֲחֻתּוֹ שֶׁל הַמַּת: אֲדוֹנִי,
הוּא כָּבֵד הַבְּאִישׁ, כִּי אֲרֻבָּעָה יָמִים לוֹ.

מ: אָמַר לָהּ יֵשׁוּעַ: הָאֵם לֹא אָמַרְתִּי לָךְ
שֶׁאִם תִּאֲמִינִי תִרְאִי אֶת כְּבוֹד הָאֱלֹהִים?
מֵא: וַהֲסִירוּ אֶת הָאֵבֶן וְהוּא יֵשׁוּעַ נִשְׂא
עֵינָיו אֶל עַל וְאָמַר: אָבָא, מוֹדָה אֲנִי לָךְ כִּי
שָׁמַעְתָּנִי

מב: וְאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁתִּמְיֵד אֶתָּה שׁוֹמֵעַ אוֹתִי;
אֲבָל לִמְצֵן הַהֶמֶן הִיָּה הָעוֹמֵד כָּאֵן אוֹמֵר אֲנִי
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּדֵי שִׁיאֲמִינוּ כִּי אֶתָּה
שְׁלַחְתָּנִי.

מג: וְלֵאחֶר שֶׁאָמַר זֹאת, קָרָא בְּקוֹל גָּדוֹל:
אֲלֻעָזָר, בּוֹא הַחוּצָה!

מד: וַיֵּצֵא הַמַּת כִּשְׂיָדָיו וְרַגְלָיו כְּרוּכוֹת
בְּתַכְרִיכִים וּפָנָיו כְּרוּכוֹת בְּסוּדָר. אָמַר לָהֶם
יֵשׁוּעַ: הַתִּירוּהוּ וְהַנִּיחוּ לוֹ לָלֶכֶת.
מה: וַרְבִּים מִן הַיְּהוּדִים שָׁבָּאוּ אֶל מֶרְיָם,
כִּרְאוֹתָם מֵה שַׁעֲשֻׁעָה יֵשׁוּעַ, הָאֲמִינוּ בוֹ.

מו: וְאַחֲדִים מֵהֶם הֵלְכוּ אֶל הַפְּרוּשִׁים
וְאָמְרוּ לָהֶם מֵה שַׁעֲשֻׁעָה יֵשׁוּעַ.

מז: וְהַתְּכַנְסוּ רָאשֵׁי-הַכִּהֲנִים וְהַפְּרוּשִׁים
וְאָמְרוּ: מֵה נַעֲשֶׂה, כִּי הָאִישׁ הַזֶּה עוֹשֶׂה
אוֹתוֹת רַבִּים?

מח: וְאִם נִגִּית לּוֹ כֶּה, כָּל הָאֲנָשִׁים
יֵאֲמִינוּ בוֹ; וַיְבֹאוּ הָרוּמָאִים וַיִּקְחוּ אֶת אֲרֻבָּנוּ

שֶׁתִּבְקַשׁ מֵאֵת הָאֱלֹהִים — יִתֵּן לָךְ.

כג: אָמַר לָהּ יֵשׁוּעַ: אַחֲיָד יָקוּם.

כד: אָמְרָה לוֹ מִרְתָּא: אֲנִי יוֹדַעַת שֶׁיָּקוּם
בַּתְחִיָּה בַּיּוֹם הַהֲחֵרוֹן.

כה: אָמַר לָהּ יֵשׁוּעַ: אֲנִי הַתְחִיָּה וְהַחַיִּים;
מִי שֶׁמֵּאֲמִין בִּי, גַּם אִם יָמוּת — יַחְיֶה.

כו: וְכָל הַחַי וּמֵאֲמִין בִּי, לֹא יָמוּת לְעוֹלָם.
מֵאֲמִינָה אֶת בּוֹאֵת?

כז: אָמְרָה לוֹ: כֵּן, אֲדוֹנִי, אֲנִי מֵאֲמִינָה
שֶׁאֶתָּה הוּא הַמָּשִׁיחַ בֶּן-הָאֱלֹהִים הַבָּא לְעוֹלָם.
כח: וְלֵאחֶר שֶׁאָמְרָה זֹאת, הֵלְכָה וּקְרָאָה
בְּסִתָּר לְאַחֻתָּהּ מֶרְיָם, וְאָמְרָה לָהּ: רַבְּנוּ בָּא
וְהוּא קוֹרָא לָךְ.

כט: וּמֶרְיָם, כַּאֲשֶׁר שָׁמְעָה, קָמָה מִהֵר
וּבָאָה אֵלָיו.

ל: וְהוּא יֵשׁוּעַ עֲדִין לֹא בָּא לְכַפֵּר, אֲלֹא
הָיָה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁפָּגְשָׁה אוֹתוֹ מִרְתָּא.

לא: וְגַם הַיְּהוּדִים* שֶׁהָיוּ אֶתָּה בְּבֵית,
אֲשֶׁר נִחְמוּ אוֹתָהּ, כִּרְאוֹתָם אֶת מֶרְיָם קָמָה
מִהֵר וַיּוֹצֵאתָ, הֵלְכוּ אַחֲרֶיהָ: כִּי חִשְּׁבוּ שֶׁהִיא
הוֹלֶכֶת לְקַבֵּר לְכַבּוֹת.

לב: וְהִיא מֶרְיָם, כַּאֲשֶׁר בָּאָה לְמְקוֹם
שֶׁהָיָה בוֹ יֵשׁוּעַ וַרְאָתָהּ, נִפְלָה לְרַגְלָיו וְאָמְרָה
לוֹ: אֵלּוֹ הָיִיתָ כָּאֵן, אֲדוֹנִי, לֹא הָיָה מֵת אַחֲרִי.

לג: וַיֵּשׁוּעַ, כִּרְאוֹתוֹ אוֹתָהּ בּוֹכָה, וְאֵת
הַיְּהוּדִים שָׁבָּאוּ אֶתָּה בּוֹכִים — נֹסֵעַ בְּרוּחוֹ
וְהַתְּרַגֵּשׁ מֵאֵד,

לד: וְאָמַר: אֵיפֹה שִׁמְתֶּם אוֹתוֹ? אָמְרוּ לוֹ:
אֲדוֹנֵינוּ, בּוֹא וּרְאֵה.

לה: וַיִּזְלְגוּ דַּמְעוֹתָיו שֶׁל יֵשׁוּעַ.

לו: וְאָמְרוּ הַיְּהוּדִים: רָאוּ כִּמָּה אָהֵב
אוֹתוֹ!

לז: וְאַחֲדִים מֵהֶם אָמְרוּ: הָאֵם לֹא יָכוֹל

דתשאַל לאַלְהָא. יְהִי לָךְ.

כג: אָמַר לֵה יֵשׁוּעַ: קָאָם אַחוּכִי.

כד: אָמַרְא לֵה מָרְתָא: יִדְעָא אָנָּא דְקָאָם
בְּנוּחְמָא בְיוֹמָא אַחְרִיָּא.

כה: אָמַר לֵה יֵשׁוּעַ: אָנָּא אָנָּא נְיוּחְמָא
וְחִיָּא. מִן דַּמְהִימֵן בִּי. אָפִן נְמוּת נָחָא.

כו: וְכָל דַּחֵי נְמַהִימֵן בִּי. לַעֲלֵם לֹא נְמוּת.
מַהִימָנָא אֲנִי הָדָא.

כז: אָמַרְא לֵה: אֵין מָרִי. אָנָּא מַהִימָנָא
אָנָּא דַּאֲנִת הוּא מַשִּׁיחָא בְּרָה דַּאֲלֵהָא דַּאֲתָא
לַעֲלֵמָא.

כח: וְכַד אָמַרְתָּ הָלִין. אָזֻלַּת קֶרֶת לַמָּרִים
חֲתָה פִּסְקֵאִית. וְאָמַרְא לֵה: רַבֵּן אֱתָא. וְקָרָא
לָכִי.

כט: וּמָרִים כַּד שְׁמַעְתָּ. קָמַת עָגַל וְאֲתָא
הָנִת לָנִתָּה.

ל: הוּא דִין יֵשׁוּעַ לֹא עֲדִפִּיל אֱתָא הוּא
לְקִרְיָתָא. אָלֹא בָּהּ הוּא בְּהִי דּוּפְתָא דַּאֲרַעְתָּה
מָרְתָא.

לא: אָף הָנוּן דִּין יְהוּדֵיאַ דַּאֲיִת הוּא עָמָה
בְּכִיתָא דַּמְבִּיאִין הוּא לֵה. דַּחֲנוּ לַמָּרִים דַּעֲגַל
קָמַת נִפְקַת. אָזֻלוּ לַהוּן בְּתָרָה. סִבְרוּ לַהוּן גִּיר
דַּלְקִבְרָא אָזֻלֹּא לַמְבָּא.

לב: הִי דִין מָרִים כַּד אֱתָת אֵיפָא דַּאֲיִתוּהִי
הוּא יֵשׁוּעַ וְחַזְתָּה. נִפְלַת עַל רִגְלוּהִי. וְאָמַרְא
לֵה: אֵלוּ תֵּנוּן הָנִית מָרִי. לֹא מָאֵת הוּא אַחִי.

לג: יֵשׁוּעַ דִּין כַּד חָזָה דְּכִכְיָא. וְלִיהוּדֵיאַ
הָנוּן דַּאֲתָו עָמָה דְּכִכְיָן. אַתְעֵזוּ בְּרוּחָהּ וְאִזְעִי
נִפְשָׁה.

לד: וְאָמַר: אֵיפָא סְמַתוּנְהִי. וְאָמַרִין לֵה:
מָרִן. תָּא חֲזִי.

לה: וְאֲתָנָּ הוּי דַּמְעוּהִי דִישׁוּעַ.

לו: וְאָמַרִין הוּוּ יְהוּדֵיאַ: חָנוּ פְּמָא רַחֵם

הוּא לֵה.

לז: אָנְשִׁין דִּין מְנַהוּן אָמְרוּ: לֹא מַשְׁכַּח
הוּא הוּא דַּפְתַּח עֵינֹהִי דְהוּ סִמְכָא דַּנְעָבַד דַּאָף
הוּא לֹא נְמוּת.

לח: יֵשׁוּעַ דִּין כַּד מַתְעֵזוּ בִּינֹהִי וְלֵה. אֱתָא
לְבֵית קְבוּרָא. וְהוּ בֵּית קְבוּרָא אֲיִתוּהִי הוּא
מַעֲרֵתָא וְכַאפָּא סִימָא הָנִת עַל תַּרְעָה.

צחחא יב

לט: וְאָמַר יֵשׁוּעַ: שְׁקוּלוּ כַּאפָּא הָדָא.
אָמַרְא לֵה מָרְתָא חֲתָה דְהוּ מִיתָא: מָרִי. מִן
כַּדוּ סָרִי לֵה. אַרְבַּעָא לֵה גִיר יוֹמִין.

מ: אָמַר לֵה יֵשׁוּעַ: לֹא אָמַרְתָּ לָכִי. דַּאָן
תַּהִימָנִין. תַּחֲזִין שׁוּבְחָה דַּאֲלֵהָא.

מא: וְשְׁקוּלוּ כַּאפָּא הִי. וְהוּ יֵשׁוּעַ אָרִים
עֵינֹהִי לַעֲלֵל. וְאָמַר: אַבָּא מוֹדָא אָנָּא לָךְ
דַּשְׁמַעְתָּנִי.

מב: וְאָנָּא יִדַּע אָנָּא דְּכָלִּזְבוּן שְׁמַע אֲנִת
לִי. אָלֹא מְטִל כְּנֶשֶׁא הוּא דְקָאָם אָמַר אָנָּא
הָלִין דַּנְהִימָנוּן דַּאֲנִת שְׁדִרְתָּנִי.

מג: וְכַד אָמַר הָלִין. קַעָא בְּקָלֹא כְּמָא:
לַעֲזוֹר תָּא לְכָר.

מד: וְנִפְקַ הוּ מִיתָר כַּד אָסִינְן אֲיִדוּהִי
וּרְגִלוּהִי בְּפִסְקִיתָא. וְאַפּוּהִי אָסִינְן בְּסוּדְרָא.
אָמַר לַהוּן יֵשׁוּעַ: שְׂרָאוּהִי. וְשְׁבֹקוּ אָזֻל.

מה: וְסִגִּיאָא מִן יְהוּדֵיאַ דַּאֲתָו לָנִת מָרִים
כַּד חָנוּ מָרִים דַּעֲבַד יֵשׁוּעַ. הִימְנוּ בָּהּ.

מו: וְאָנְשִׁין מְנַהוּן אָזֻלוּ לָנִת פְּרִישָׁא.
וְאָמְרוּ לַהוּן מָרִים דַּעֲבַד יֵשׁוּעַ.

מז: וְאַתְפְּנְשׁוּ רַבִּי כְּהֵנָּא וּפְרִישָׁא. וְאָמַרִין
הוּוּ: מָנָא גַּעֲבַד. דַּהֲנָא גְבִרָא אֲתַנְחָא סִגִּיאֲתָא
עֲבַד.

מח: וְאָן שְׁכִינָן חָנוּ לֵה הַכְּנָא. כְּלַהוּן
אָנְשָׁא מַהִימָנִין בָּהּ. וְאַתִּין רְחוּמָא. שְׁקִלִין

ואת עמנו.

מט: ואחד מהם אשר שמו קיפא היה
הכהן הגדול בשנה ההיא, והוא אמר להם:
אתם אינכם יודעים דבר,
נ: ואינכם נותנים דעתכם כי מוטב לנו
שימות איש אחד בעד העם, ולא יאבד כל
העם.

נא: וזאת לא מעצמו אמר; אלא מבין
שהיה הכהן הגדול בשנה ההיא, התנבא כי
ישוע עתיד למות בעד העם;

נב: ולא רק בעד העם, אלא גם כדי
שיקבץ יחד את בני האלהים המפוזרים.
נג: ומהיום ההוא חשבו להרגו.

נד: והוא ישוע לא התהלך בגלוי בין
היהודים, אלא הלך לו משם למקום קרוב
למדבר, לעיר שנקראת אפרים, ושם התגורר
עם תלמידיו.

נה: פסח היהודים היה קרוב; ורבים
עלו מן הכפרים לירושלים, לפני החג, כדי
לטהר עצמם.

נו: וחפשו את ישוע, ואמרו זה לזה
בהיכל: מה אתם חושבים, האם לא יבוא
לחג?

נז: ואולם ראשי-הכהנים והפרושים צוּוּ,
שאם ידע איש היכן הוא — יודיע להם כדי
שיתפסוהו.

פֶּרֶק יב

א: וישוע בא ששה ימים לפני הפסח אל
בית-ענניה, למקום שהיה שם אלעזר אשר

הוא ישוע הקימו מבין המתים.

ב: וערכו לו שם סעודה; ומרתא שרתה,
ואלעזר היה אחד מן המסבים אתו.

ג: ומרים לקחה צנצנת שהכילה בשם נרד
מבחר ויקר מאד, ומשחה את רגלי ישוע
ונגבה בשערותיה את רגליו; והתמלא הבית
מרית הבשם.

ד: ואמר יהודה סכריוטה, אחד
מתלמידיו, שהיה עתיד למסר אותו:

ה: מדוע לא נמכר השמן הזה בשלש
מאות דינרים ונתן לעניים?

ו: אף זאת אמר לא משום שדאג לעניים,
אלא משום שהיה גנב, והקפה היתה אצלו
ומה שהוטל בזה הוא נשא.

ז: אמר ישוע: הנח לה; ליום קבורתי
שמרה אותו.

ח: הרי תמיד יש לכם עניים עמכם, אף
אני לא תמיד עמכם.

ט: ושמעו המונים רבים מן היהודים כי
שם הוא ישוע, ובאו — לא בגלל ישוע
בלבד, אלא גם כדי לראות את אלעזר אשר
הוא הקים מבין המתים.

י: וחשבו ראשי-הכהנים להרג גם את
אלעזר.

יא: משום שרבים מן היהודים הלכו
בגללו והאמינו בישוע.

יב: וביום המחרת, ההמון הרב שבא לחג,
בשמעם כי ישוע יבוא לירושלים,

יג: לקחו ענפי דקלים ויצאו לקראתו,
וקראו ואמרו: הושע-נא! ברוך הבא בשם
יהוה מלך ישראל!

יד: וישוע מצא חמור וישב עליו, ככתוב:
טו: אל תיראי בת ציון, הנה מלפך יבוא

אתרן ועמן.

מט: חד דין מנהון דשמה קיפא. רב פהנא
הנא דהי שנתא. ואמר להון: אנתון לא ידעין
אנתון מדם.

נ: ולא מתחשבין אנתון דפקח לן דחד
גברא נמות חלף עמא. ולא כלה עמא גאבר.
נא: הדא דין מן צבות נפשה לא אמר.
אלא מטל דרב פהנא הנא דהי שנתא. אתנפי
דעתיד הנא ישוע דנמות חלף עמא.

נב: ולא בלחוד חלף עמא. אלא דאף
בניא דאלהא דמבדרין נכנש לחדא.

נג: ומן הו יומא אתחשבו הו
דנקטלוניהי.

נד: הו דין ישוע לא מהלך הנא גליאית
בית יהודיא. אלא אול לה מן תמן לאתרא
דקריב לחורבא. לכרכא דמחקרא אפרים.
ותמן מתהפך הנא עם תלמידויה.

נה: קריב הנא דין פצחא דיהודיא. וסלקו
סגיאא מן קוריא לאורשלם קדם עדעדא.
דנדכון נפשהון.

נו: וכעין הו לה לישוע. ואמרין הו חד
לחד בהיפלא: מנא סברין אנתון. דלא אתא
לעדעדא.

נז: רבי פהנא דין ופרישא פקדו הו: דאן
אנש נדע איפא הו. נבדק להון איך
דנאחרוניהי.

קפלאון יב

א: ישוע דין קדם שפא יומין דפצחא
אתא לבית עניא. איפא דאיתוהי הנא לעזר הו
דאקים מן בית מיתא הו ישוע.

ב: ונעבד לה תמן חשמיתא. ומרתא
משמשא הנות. ולעזר חד מן סביא הנא

דעמה.

ג: מרים דין שקלת שטיפתא דבסמא
דנרדין רשיא סגי דמיא. ומשחת רגלוהי
דישוע. ושיות בסערה רגלוהי. ואתמלי ביתא
מן ריחה דבסמא.

ד: ואמר יהודא סכריטא חד מן
תלמידויה הו דעתיד הנא דנשלמיוהי.

ה: למנא לא אודפן משחא הנא בתלת
מאא דינרין. ואתיהב למספגא.

ו: הדא דין אמר לא הנא מטל דעל
מספגא בטיל הנא לה. אלא מטל דגנבא הנא.
נגלוסקמא לותה הנא. ומדם דנפל הנא בה הו
טעין הנא.

ז: אמר דין ישוע: שבוקיה ליומא דקבורי
נטרתה.

ח: בכלזבן גיר מספגא אית לכון עמכון.
לי דין לא בכלזבן אית לכון.

ט: ושמעו פנשא סגיאא מן יהודיא דתמן
הו ישוע. ואתו. לא מטל ישוע בלחוד. אלא
אף דנחזון ללעזר הו דאקים מן בית מיתא.
י: ואתרעיו הו רבי פהנא דאף ללעזר
נקטלוניהי.

יא: מטל דסגיאא מן יהודיא מטלתה
אזלין הו ומהמנין בישוע.

יב: וליומא אתרנא כנשא סגיאא אינא
דאתא הנא לעדעדא כד שמעו דישוע אתא
לאורשלם.

יג: שקלו סופא דדקלא. ונפקו לאורעה.
וקעין הו ואמרין: אושענא. בריך הו דאתא
בשמה דמריא מלפא דיסריל.

יד: אשפח דין ישוע חמרא. ויתב עלוהי
איפנא דכתיב.

טו: לא תדחלין ברת צהיון. הא מלפכי

לך רוכב על עיר בן אתון.

טז : ואת אלה לא הבינו תלמידיו בעת ההיא; אבל כאשר נתפאר ישוע, נזכרו תלמידיו שהדברים האלה היו כתובים עליו ואת אלה עשו לו.

יז : והעיד ההמון שהיה אתו כי קרא לאלעזר מן הקבר והקימו מבין המתיים.

יח : ובגלל זאת יצאו לקראתו המונים רבים, פי שמעו שעשה את האות הזה.

יט : אבל הפרושים אמרו זה לזה: רואים אתם שאינכם משיגים כלום? כי הנה העולם כלו הולך אחריך.

כ : והיו גם מן הגויים אנשים שעלו להשתחוות בנג.

כא : אלה באו ונגשו אל פיליפוס, אשר מבית צידה שבגליל, ושאלוהו ואמרו לו: אדוני, רוצים אנו לראות את ישוע.

כב : וכא הוא פיליפוס ואמר לאנדראוס, ואנדראוס ופיליפוס אמרו לישוע.

כג : ישוע ענה ואמר להם: באה השעה שיפאר בן-האדם.

כד : אמן אמן אמר אני לכם, שנגריר חטה אם אינו נופל ומת באדמה, לברו הוא נשאר; אבל אם הוא מת, פרות רבים הוא עושה.

כה : מי שאוהב את נפשו יאבדה; ומי ששונא את נפשו בעולם הזה, ישמרנה לחיי עולם.

כו : אם איש משרת אותי, יבוא אחרי; ובאשר אני נמצא, שם יהיה גם משרתי. מי שמשרת אותי יבדהו האב.

כז : הנה בעת מבהלת נפשי, ומה אמר? אבי, הצילני מן השעה הזאת; אבל לשם זה.

באתי לשעה הזאת.

כח : אבא, פאר את שמך. וקול נשמע מן השמים: פארתי ושוב אפאר.

כט : וההמון שהיה עומד שמעו, ואמרו: רעם היה. אבל אחרים אמרו: מלאך דבר אתו.

ל : ענה ישוע ואמר להם: לא למעני היה הקול הזה, אלא למענכם.

לא : בעת המשפט של העולם הזה; בעת משלך החוצה שר העולם הזה.

לב : ואני כאשר אנשא מן הארץ, אמשך כל אדם אלי.

לג : זאת אמר להראות באיזה מות ימות.

לד : אמרו לו ההמונים: אנתנו שמענו מן התורה שהמשיח נשאר לעולם. כיצד אומר אתה שעתיד בן-האדם להנשא? מיהו זה בן-האדם?

לה : אמר להם ישוע: עוד זמן מעט האור עמכם. התהלכו בעוד יש לכם האור, כדי שלא ישיגכם החשך. מי שמתהלך בחשך אינו יודע לאן הוא הולך.

לו : בעוד יש לכם האור האמינו באור, למען תהיו בני האור. את הדברים האלה דבר ישוע והלך והסתתר מהם.

לז : ואף שעשה את כל האותות האלה לפניהם, לא האמינו בו;

לח : למלא דבר ישעיהו הנביא, שאמר: אדני, מי האמין לשמענו וירוע יהוה על מי נגלתה?

לט : לכן לא יכלו להאמין, כי עוד אמר ישעיהו:

מ : עורו את עיניהם והחשיכו לבכם, פן

אתא לכי ורכיב על עילא בר אתנא.

טז: הלן דין לא ידעו תלמידוהי בהו זבנא. אלא כד אשתבח ישוע. אתדכרו תלמידוהי דהלן כתיבן הוי עלוהי והלן עבדו לה.

יז: וסדד הוה כנשא הו דעמה הוה דקרא ללעזר מן קברא ואקמה מן בית מיתא.

יח: ומטל הדא נפקו לקובלה כנשא סגיאא. דשמעו דאתא הדא עבדו.

יט: פרישא דין אמרין הוה חד לחד: חוין אנתון דלא מותרין אנתון מדם. דהא עלמא כלה אול לה בתרה.

כ: אית הוה דין אף מן עממא אנשא דסלקו למסגד בעדעצא.

כא: הלן אהו קרבו לות פיליפוס הו דמן בית צידא דגלילא. ושאלוהי ואמרין לה: מרי. צביק חנן דנחנא לישוע.

כב: ואתא הו פיליפוס ואמר לאנדראוס. ואנדראוס ופיליפוס אמרו לישוע.

צחחא יג

כג: ישוע דין ענא ואמר להו: אתת שעתא דנשתבח ברה דאנשא.

כד: אמין אמין אמר אנא לכו: דפרדתא דחשתא אן לא נפלא ומיתא בארעא. בלחודיה פישא. אן דין מיתא. פארא סגיאא מיתא.

כה: מן דרחם נפשה: נובדיה. ומן דסנא נפשה בעלמא הנא. נטריה לחיא דלעלם.

כו: אן לי אנש משמש. נאתא בתרי. ואיפא דאנא איתי. תמן נהוה אף משמשני מן דלי משמש. ניקרויהי אבא.

כז: השא נפשי הא שגישא. ומנא אמר. אבי. פצני מן הדא שעתא. אלא מטל הנא

אתית להרא שעתא.

כח: אבא שבח שמך. וקלא אשתמע מן שמיא: שבחת ותוב משבח אנא.

כט: וכנשא דקאם הוה שמעו. ואמרין: רעמא הוה. אתרגא דין אמרין: מלאכא מלל עמה.

ל: ענא ישוע ואמר להו: לא הוה מטלתי הוה קלא הנא. אלא מטלחכו.

לא: השא דינה הו דעלמא הנא. השא ארכונו דעלמא הנא משתרא לבר.

לב: ואנא מא דאתתרימת מן ארעא. אגד כלנש לחי.

לג: הדא דין אמר: דנחנא באינא מותא מאת.

לד: אמרין לה כנשא: חנון שמען מן נמוסא דמשיחא לעלם מקנא. איפנא אמר אנת: דעתיד הו דנתתרים ברה דאנשא. מנו הנא ברה דאנשא.

לה: אמר להו ישוע: קליל אחרין זבנא נוהרא עמכו הו. הלכו עד אית לכו נוהרא. דלא חשוכא נדרככו. ומן דמהלך בחשוכא. לא דע לאיפא אול.

לו: עד אית לכו נוהרא. הימנו בנוהרא. דבנוהי דנוהרא תהוון. הלן מלל ישוע. ואול אתטשי מנהון.

לז: וכד הלן בלהין אתותא עבד קדמיהון. לא הימנו בה.

לח: דתתמלא מלתא דאשעיא נביא דאמר: מרי. מנו הימן לשמען. נדרעה. דמריא למן אתגלי.

לט: מטל הנא לא משכחין הו דנהימנו. מטל דתוב אמר אשעיא:

מ: דעורו עיניהון. ואחשכו לבהון. דלא

ב: וכאשר היתה הסעודה, שם השטן בלבד של יהודה בן שמעון סכריוטה למסר אותו.

ג: והוא ישוע מפנין שידע כי את הכל נתן האב בידיו, וכי מאת האלהים יצא ואל האלהים הוא הולך.

ד: קם מן הסעודה והניח את בגדיו, ולקח מגבת ותר את אותה על מתניו.

ה: ויצק מים בקערה והחל לרחץ את רגלי תלמידיו, ונגב אותן במגבת החגורה על מתניו.

ו: אבל כאשר בא אל שמעון כיפא, אמר לו שמעון: אתה, אדוני, אתה רוחץ לי את רגלי?

ז: ענה ישוע ואמר לו: מה שאני עושה, אתה אינך יודע עכשו, אבל אחרי כן תדע. ח: אמר לו שמעון כיפא: לעולם לא תרחץ לי את רגלי! אמר לו ישוע: אם לא ארחץ אותך, איך לך חלק אתי.

ט: אמר לו שמעון כיפא: אם כך, אדוני, לא רק את רגלי תרחץ לי, אלא גם את ידי וגם את ראשי.

י: אמר לו ישוע: הרחוצ אינו צריך לרחץ אלא את רגליו בלבד, כי כלו טהור. גם אתם טהורים אתם, אף לא כלכם.

יא: כי ישוע הכיר את מי שימסר אותו; משום כך אמר: לא כלכם טהורים.

יב: ואחרי שרחץ את רגליהם, לבש את בגדיו והסב, ואמר להם: יודעים אתם מה עשיתי לכם?

יג: אתם קוראים לי, רבנו ואדונינו, והיטב אומרים אתם, שכן אני הוא.

יד: לכן אם אני, אדוניכם ורביכם, רחצתי

יִרְאוּ בְעֵינֵיהֶם ויִבְיִנוּ בְלִבְכֶם ויָשׁוּבוּ ויֹאמְרוּ אוֹתָם.

מא: את אלה אמר ישעיהו כאשר ראה את כבודו, ודבר עליו.

מב: וגם מן המנהיגים רבים האמינו בו, אף בגלל הפרושים* לא הדו, כדי שלא יגדו מן הנקהל:

מג: כי אהבו את כבוד בני אדם יותר מכבודו של אלהים.

מד: וישוע קרא ואמר: מי שמאמין בי, לא בי הוא מאמין, אלא במי ששלחני.

מה: ומי שרואה אותי ראה את מי ששלחני.

מו: אני אור באתי לעולם, כדי שכל מי שמאמין בי לא ישכן בחשך.

מז: ומי ששומע את דברי ואינו שומר אותם, אני אינני שופט אותו; כי לא באתי לשפוט את העולם, אלא להושיע את העולם.

מח: מי שדוחה אותי ואינו מקבל את דברי, יש מי ששופט אותו; הדבר שדברתי, הוא ישפט אותו ביום האחרון:

מט: כי אני לא מעצמי דברתי, אלא האב אשר שלחני — הוא נתן לי מצוה מה לוֹמַר ומה לדבר.

נ: וידע אני שמצותו חיי עולם. לכן את הדברים אשר אני מדבר, כפי שאמר לי אבי כך אני מדבר.

פרק יג

א: לפני חג הפסח ידע ישוע כי הגיעה השעה שיעבר מן העולם הזה אל אביו. והוא אהב את השליחים לו אשר בעולם הזה, ועד הסוף אהב אותם.

לסְטָנָא בלִבָּה דִּיהוּדָא בר שְׁמַעוֹן סְכְרִיּוֹשָׁא
דְּנִשְׁלִמְיֻוְהִי.

ג: הוּ דִין יִשׁוּעַ מְטֹל דִּידַע הָנָא דְכָל מִדָּם
יָחַב אָבָא בְּאִידוּהִי. וְדָמֵן אֱלֹהָא נִפְק וְלוֹחַ
אֱלֹהָא אָזֹל.

ד: קָם מִן חֲשְׁמִיתָא. וְסָם נַחְתּוּהִי. וְשָׁקֵל
סְדוּנָא מַחָא בַּחצוּהִי.

ה: וְאַרְמִי מִיָּא בְּמִשְׁגָּתָא. וְשָׂרִי לְמִשְׁגּוֹ
רְגֵלָא דְתַלְמִידוּהִי. וּמִשְׁנָא הָנָא בְּסְדוּנָא דְמַחָא
בַּחצוּהִי.

ו: כִּד דִּין אֶתָּא לִנְח שְׁמַעוֹן כְּאַפָּא. אָמַר
לֵה שְׁמַעוֹן: אֲנִית מְרִי רְגֵלִי מְשִׁיג אֲנִית לִי.
ז: עָנָא יִשׁוּעַ וְאַמַּר לֵה: מִדָּם דְּעִבֵּד אָנָּא.
אֲנִית לֹא יָדַע אֲנִית הָשָׂא. בְּתַרְכָּן דִּין תִּדַּע.

ח: אָמַר לֵה שְׁמַעוֹן כְּאַפָּא: לַעֲלֵם לֹא
מְשִׁיג אֲנִית לִי רְגֵלִי. אָמַר לֵה יִשׁוּעַ: אֵין לֹא
מְשִׁיג אָנָּא לָךְ. לִית לָךְ עַמִּי מִנְתָּא.

ט: אָמַר לֵה שְׁמַעוֹן כְּאַפָּא: מְדִין מְרִי. לֹא
בְּלַחוּד רְגֵלִי תְשִׁיג לִי. אֱלֹא אָף אִידִי אָף רִשִּׁי.

י: אָמַר לֵה יִשׁוּעַ: הוּ דְסַחָא. לֹא סְנִיק
אֱלֹא רְגֵלוּהִי בְּלַחוּד נְשִׁיג. כְּלָה גִיר דְכָא הוּ.
אָף אֲנַתּוֹן דְכִיָּא אֲנַתּוֹן אֱלֹא לֹא כְּלַכוֹן.

יא: יָדַע הָנָא גִיר יִשׁוּעַ לְהוּ דְמִשְׁלָם לֵה.
מְטֹל הָנָא אָמַר: דִּלָּא הָנָא כְּלַכוֹן דְכִיָּא אֲנַתּוֹן.
יב: כִּד דִּין אֲשִׁיג רְגֵלִיהוּן. שָׁקֵל נַחְתּוּהִי
וְאַסְתַּמְךְ. וְאַמַּר לֵהוּן: יָדַעְן אֲנַתּוֹן מְנָא עֲבַדְת
לַכוֹן.

יג: אֲנַתּוֹן קָרִין אֲנַתּוֹן לִי רַבִּין וּמְרִן. שְׁפִיר
אֲמַרְתִּיתּוֹן. אִיתִי גִיר.

יד: אֵין אָנָּא הָכִיל מְרַכּוֹן וּרְבַכּוֹן אֲשִׁיגַת
לַכוֹן רְגֵלִיפּוֹן. כְּמָא אֲנַתּוֹן חֲזִיבִין אֲנַתּוֹן
דְּתִשְׁיֹגוֹן רְגֵלָא חַד דְּחַד.

נְחוּזוֹן בְּעִינִיהוּן. וְנִסְתַּפְלוֹן בְּלִבְהוּן. וְנִתְפַּנּוֹן
וְאַסָּא אָנוֹן.

מא: הָלִין אָמַר אֲשַׁעֲיָא. כִּד חָזָא שׁוּבַחְהָ.
וּמְלֵל עֲלוּהִי.

מב: אָף מִן רִשָּׁא דִין סְגִיָּאָא הִימְנוּ בֵּה.
אֱלֹא מְטֹל פְּרִישָׁא לֹא מְוִדִין הָנוּ. דִּלָּא נְהוּזוֹן
לְבַר מִן כְּנוּשְׁתָּא.

מג: רַחְמוּ גִיר שׁוּבַחְהָ דְבִנְיָשָׁא יִתִּיר מִן
שׁוּבַחְהָ דְאַלְהָא.

מד: יִשׁוּעַ דִּין קַעָא וְאַמַּר: מִן דְּמַהִימֵן בִּי.
לֹא הָנָא בִּי מַהִימֵן. אֱלֹא בְּמִן דְּשִׁדְרַנִּי.

מה: וּמִן דְּלִי חָזָא. חָזָא לְמִן דְּשִׁדְרַנִּי.
מו: אָנָּא נוֹהֲרָא אֶתִּית לַעֲלֵמָא. דְכָל מִן
דְּמַהִימֵן בִּי. לֹא נִקְוָא בַּחשׁוּכָא.

מז: וּמִן דְּשַׁמַּע מְלִי וְלֹא נָטַר לֵהִין. אָנָּא
לֹא דָאֵן אָנָּא לֵה. לֹא גִיר אֶתִּית דְּאִדּוֹן
לַעֲלֵמָא. אֱלֹא דֹאחָא לַעֲלֵמָא.

מח: מִן דְּטֵלָם לִי. וְלֹא מְקַבֵּל מְלִי. אִית מִן
דְּדָאֵן לֵה. מְלַתָּא דְמַלְלַת: הִי דִינָא לֵה בְּיוֹמָא
אַחֲרִיָּא.

מט: דְּאָנָּא מִן נַפְשִׁי לֹא מַלְלַת. אֱלֹא אָבָא
דְּשִׁדְרַנִּי הוּ יָחַב לִי פּוֹקֵדנָא מְנָא אֲמַר וּמְנָא
אֲמַלֵּל.

נ: וְיָדַע אָנָּא דְפּוֹקֵדנָה חֵיא אָנוֹן דְּלַעֲלֵם.
אִילִין הָכִיל דְּמַמְלֵל אָנָּא. אִיכְפָּא דְאָמַר לִי
אָבִי הִכְפָּא מַמְלֵל אָנָּא.

קפלאון יג

א: קָדָם דִּין עֲאדָא דְפַצְחָא יָדַע הָנָא יִשׁוּעַ
דְּמִטָּת שְׁעָתָא דְנִשְׁנָא מִן הָנָא עֲלֵמָא לִנְח
אַבוּהִי. וְאַחֲב לְדִלְהָ דְבַהֲנָא עֲלֵמָא. וְעֲדַמָּא
לְחַרְתָּא אַחֲב אָנוֹן.

ב: וְכִד הָנָה חֲשְׁמִיתָא. רְמָא הָנָא לֵה

לכם את רגליכם, על אחת פמה וכמה חיבים אתם לרחץ זה את רגלי זה;

טו: כי את הדגמה הזאת נתתי לכם, שכםו שאני עשיתי לכם גם אתם תעשו.

טז: אמן אמן אומר אני לכם, שאין עבד גדול מאדוניו ואן שליח גדול ממי ששלחו.

יז: אם את אלה תדעו, אשריכם אם תעשו אותם.

יח: לא על פלכם אומר אני זאת, כי מפיר אני את אלה שבחרתי — אלא שיתמלא הכתוב, האוכל עמי לחם הרים עלי עקבו.

יט: מעתה אומר אני לכם בטרם יהיה, כדי שפאשר יהיה תאמינו כי אני הוא.

כ: אמן אמן אומר אני לכם, מי שמקבל את מי שאני שולח — אותי הוא מקבל; ומי שמקבל אותי, מקבל את מי ששלחני.

כא: את הדברים האלה אמר ישוע ונסער ברוחו, והעיד ואמר: אמן אמן אומר אני לכם, אחד מכם ימסרני.

כב: הביטו התלמידים זה בזה, כי לא ידעו על מי אמר.

כג: והיה מתלמידיו אחד אשר היה שוען על חיקו, אשר אהבו ישוע.

כד: לזה רמז שמעון כיפא שישאל אותו מי הוא אשר עליו אמר.

כה: ונפל התלמיד ההוא על חזהו של ישוע ואמר לו: אדוני, מיהו זה?

כו: ענה ישוע ואמר: ההוא שאטבל לחם ואמן לו. וטבל ישוע את הלחם ונתן ליהודה בן שמעון סכריטה.

כז: ואחרי הלחם — אז נכנס בו השטן. ואמר לו ישוע: מה שתעשה, עשה מהר.

כח: אך זאת לא ידע איש מן המסבים,

על מה אמר לו;

כט: כי אחדים חשבו, מבינן שהקפה היתה אצל יהודה, שצוות צוה עליו לקנות מה שדרוש לחג, או שיתן דבר-מה לעניים.

ל: והוא יהודה לקח את הלחם מיד ויצא החוצה; ולילה היה פאשר יצא.

לא: ואמר ישוע: כעת נתפאר בן-האדם, והאלהים נתפאר בו.

לב: ואם האלהים נתפאר בו, גם האלהים יפאר אותו בו, ומיד יפאר אותו.

לג: בני, אך מעט אהיה עמכם, ותחפשיני; וכמו שאמרתי ליהודים, לאן שאני הולך, אתם אינכם יכולים לבוא — גם לכם אומר אני עכשו.

לד: מצוה חדשה נותן אני לכם, שתאהבו זה את זה; כמו שאני אהבתי אתכם, גם אתם אהבו זה את זה.

לה: בזאת ידע כל אדם שתלמידי אתם: אם תהיה בכם אהבה זה לזה.

לו: אמר לו שמעון כיפא: אדונינו, לאן אתה הולך? ענה ישוע ואמר לו: לאן שאני הולך, אינך יכול עכשו לבוא אחרי, אבל בסוף תבוא.

לז: אמר לו שמעון כיפא: אדוני, מדוע אינני יכול לבוא אחריך עכשו? את נפשי אתן בעדך.

לח: אמר לו ישוע: את נפשך תתן בעדי? אמן אמן אומר אני לך, לא יקרא התרנגול עד אשר תקפר בי שלוש פעמים.

פרק יד

א: אל ידאג לבבכם; האמינו באלהים,

צאדהוי הָנָא דִּיהוּדָא. דִּמְפַקְד פִּקְד לֵה: דִּינוּן
מִדָּם דִּמְתַּבְּעָא לַעֲדַעְדָא. אָו דִּנְתַּל מִדָּם
לִמְסַפָּא.

ל: הוּ דִּין יְהוּדָא נִסְב לַחֲמָא. בָּר שְׁעַתָּה
וְנִפְק לֵה לְבָר. לֵלִיא הָנָא דִּין פִּד נִפְק.

לא: וְאָמַר יֵשׁוּעַ: הָשָׂא אֲשַׁתְּכָּה בְּרָה
דִּאֲנִישָׁא. וְאַלְהָא אֲשַׁתְּכָּה בָּה.

לב: וְאֵן אֲלֵהָא אֲשַׁתְּכָּה בָּה. וְאָף אֲלֵהָא
מִשְׁכָּה לֵה בָּה. וּמַחְדָּא מִשְׁכָּה לֵה.

לג: בְּנִי. קָלִיל אַחֲרִין עִמְכוּן אָנָּא.
וְתַבְּעוּנְנִי. וְאִיפְּנָא דְאִמְרַת לִיהוּדָא. דִּלאִיכָא
דְאָנָּא אָזַל אָנָּא. אֲנִתוֹן לֹא מִשְׁכַּחִין אֲנִתוֹן
לִמְאֵתָא. וְאָף לִכּוֹן אָמַר אָנָּא הָשָׂא.

לד: פּוֹקֶדְנָא חֲדָתָא יְהֵב אָנָּא לִכּוֹן.
דִּהוּיִתוֹן מַחְבִּין חֲדָ לַחֲד. אִיפְּנָא דְאָנָּא
אֲחִבְתִּכוּן. אָף אֲנִתוֹן תַּחְבִּין חֲד לַחֲד.

לה: בְּהָדָא נָדַע כִּלְגֵּשׁ דִּתְלִמִּידֵי אֲנִתוֹן. אָן
חוּבָא נְהוּא בִּכּוֹן חֲד לִתּוֹת חֲד.

לו: אָמַר לֵה שְׁמַעוֹן כְּאַפָּא: מִרְן לֹאִיכָא
אָזַל אֲנִת. עָנָא לֵה יֵשׁוּעַ וְאָמַר לֵה: לֹאִיכָא
דְאָזַל אָנָּא. לֹא מִשְׁכָּה אֲנִת הָשָׂא דִתְאֵתָא
כְּתָרִי. לַחֲרֵתָא דִּין תֵּאֲתָא.

לז: אָמַר לֵה שְׁמַעוֹן כְּאַפָּא: מְרִי. לִמְנָא
לֹא מִשְׁכָּה אָנָּא דִתְאֵתָא כְּתָרִךְ הָשָׂא. נִפְשִׁי
חִלְפִיךְ סָאֵם אָנָּא.

לח: אָמַר לֵה יֵשׁוּעַ: נִפְשֵׁךְ חִלְפִי סָאֵם
אֲנִת. אָמִין אָמִין אָמַר אָנָּא לָךְ. דִּלָּא נִקְרָא
תִּרְגֻמָּלָא. עֲדָמָא דִתְכַפּוּר בִּי תַלְת וּבְנִין.

קפלאון יד

א: לֹא נִתְּנוּד לִבְכוּן. הִימְנוּ בִּאֲלֵהָא. וְכִי

טו: הָנָא גִיר טוּפְסָא יְהֵבַת לִכּוֹן. דִּאִיפְּנָא
דְאָנָּא עֲבַדַּת לִכּוֹן. אָף אֲנִתוֹן תַּעֲבָדוֹן.

צחא יד

טז: עֲקֻדָּמָא: דִּלִּית עֲבָדָא דִּרְב מִן מִרָה.
וְלֹא שְׁלִיחָא דִּרְב מִן מִן דִּשְׁדִּירָה.

יז: אָן הָלִין תַּדַּעוּן. טוּבָנָא אֲנִתוֹן אָן
תַּעֲבָדוֹן אָנִין.

יח: לֹא הָנָא עַל כִּלְכוֹן אָמַר אָנָּא: יָדַע
אָנָּא גִיר לֹאִילִין דִּגְבִּית. אֲלֵא דִכְתָּבָא נִשְׁלָם:
דִּהוּ דְאָכַל עָמִי לַחֲמָא. אָרִים עָלִי עֲקָבָה.

יט: מִן הָשָׂא אָמַר אָנָּא לִכּוֹן מִן קָדָם
דִּנְהוּא. דִּמָּא דִּהוּא תַּהִימְנוֹן דְאָנָּא אָנָּא.

כ: עֲקֻדָּמָא. דִּמִּן דִּמְקַבֵּל לִמִּן דִּמְשַׁדֵּר
אָנָּא. לִי מְקַבֵּל. וּמִן דִּלִּי מְקַבֵּל. מְקַבֵּל לִמִּן
דִּשְׁדִּרְנִי.

כא: הָלִין אָמַר יֵשׁוּעַ. וְאַתְּעִזוּ בְּרוּחָה
וְאַסְחֵד וְאָמַר: עֲקֻדָּמָא. דִּחֲד מִנְכוּן נִשְׁלָמְנִי.

כב: חֲרוּ דִּין תַּלְמִידָא חֲד בַּחֲד. מִטַּל דִּלָּא
יָדַעִין הָנוּ דַּעַל מִנּוּ אָמַר.

כג: אִית הָנָא דִּין מִן תַּלְמִידוּהִי חֲד דִּסְמִיךְ
הָנָא בַּעֲזוּבָה. הוּ דִּרְחִם הָנָא לֵה יֵשׁוּעַ.

כד: לִהְנָא רִמּוּ שְׁמַעוֹן כְּאַפָּא.
דִּנִּשְׂאֵלִיוּהִי: דִּמְנוּ הוּ דְאָמַר עֲלוּהִי.

כה: וְנִפַּל הוּ תַּלְמִידָא עַל חֲדִיהִי דִּישׁוּעַ.
וְאָמַר לֵה: מְרִי. מִנּוּ הָנָא.

כו: עָנָא יֵשׁוּעַ וְאָמַר: הוּ הוּ דַּעֲבַע אָנָּא
לַחֲמָא. וְיֵהֵב אָנָּא לֵה. וְצַבַּע יֵשׁוּעַ לַחֲמָא וְיֵהֵב
לִיהוּדָא בָּר שְׁמַעוֹן סְכִירְיוּטָא.

כז: וּבְתַר לַחֲמָא הִידִין אֲתַעֲלַל בָּה סְטָנָא.
וְאָמַר לֵה יֵשׁוּעַ: מִדָּם דַּעֲבַד אֲנִת. עֲבַד בַּעֲגֵל.

כח: הָדָא דִּין לֹא אָנִשׁ יָדַע מִן הָנוּן סְמִיכָא
דַּעַל מְנָא אָמַר לֵה.

כט: אָנִשִּׁין גִּיר סִבְרוּ. מִטַּל דִּגְלוּסְקָמָא

ובי האמינו.

ב : רבים המעונות בבית אבי. ואם לא, הייתי אומר לכם; כי הולך אני להכין לכם מקום.

ג : ואם אלך ואכין לכם מקום, שוב אבוא ואקח אתכם אלי, כדי שבאשר אני שם — גם אתם תהיו.

ד : ולאן אני הולך יודעים אתם, והנה הדרך יודעים אתם.

ה : אמר לו תאומא: אדונינו, אין אנו יודעים לאן אתה הולך, ואיך יכולים אנו לדעת את הדרך?

ו : אמר לו ישוע: אני הדרך והאמת והחיים. אין איש בא אל האב אלא בי.

ז : אלו הפרתם אותי, גם את אבי הייתם מכירים. ומעתה מכירים אתם אותו וראיתם אותו.

ח : אמר לו פיליפוס: אדונינו, הראה לנו את האב ודי לנו.

ט : אמר לו ישוע: כל הזמן הזה אני אתכם ולא הפרתני, פיליפא? מי שרואה אותי ראה את האב, וכיצד אתה אומר, הראה לנו את האב?

י : אינך מאמין שאני באבי ואבי בי? והדברים אשר אני מדבר, אינני מדבר מעצמי: אבי השוכן בי, הוא עושה את המעשים האלה.

יא : האמינו שאני באבי ואבי בי. ואם לא, לו גם בגלל המעשים האמינו.

יב : אמן אמן אומר אני לכם, מי שמאמין בי — את המעשים אשר אני עושה גם הוא יעשה; וגדולות מאלה יעשה, כי אל האב הולך אני.

יג : ומה שתבקשו בשמי אעשה לכם, למען יפאר האב בכנו.

יד : ואם תבקשו ממנו בשמי, אני אעשה לכם.

טו : אם אוהבים אתם אותי, שמרו את מצוותי.

טז : ואני אבקש מאבי ויתן לכם מנחם אחר אשר יהיה עמכם לעולם,

יז : את רוח האמת אשר העולם אינו יכול לקבלה, משום שלא ראה אותה ולא הפירה. אבל אתם מכירים אותה, כי אצלכם היא שוכנת ויכם היא.

יח : אינני עוזב אתכם יתומים, כי אבוא אליכם.

יט : עוד מעט והעולם לא יראה אותי, אבל אתם תראוני, כי אני חי; גם אתם תחיו.

כ : ביום ההוא תדעו שאני באבי, ואתם בי ואני בכם.

כא : מי שיש לו מצוותי ושמר אותן, הוא האוהב אותי; והאוהב אותי יהיה אהוב על אבי, ואני אהב אותו ואגלה לו את עצמי.

כב : אמר לו יהודה, לא סכריטסה: אדוני, למה לנו עתיד אתה לגלות את עצמך, ולא לעולם?

כג : ענה ישוע ואמר לו: מי שאוהב אותי שומר את דברי, ואבי יאהב אותו; ונבוא אליו ואצלו נעשה את מעוננו.

כד : אבל מי שאינו אוהב אותי אינו שומר את דברי. והדבר הזה שאתם שומעים אינו שלי, אלא של האב אשר שלחני.

כה : את אלה דברתי אתכם בעודי אצלכם.

כו : אבל הוא המנחם, רוח הקדש, אשר

הימנו.

ב: סגיאין אנון אנוא בית אבי. ואן לא.
אמר הוית לכו: דאזל אנא דאטיב לכו
אתרא.

ג: ואן אזל אטיב לכו אתרא. תוב אתא
ואדפרכון לותי. דאיפא דאנא איתי ואף
אנתון תהוון.

ד: ולאפא דאזל אנא ידעין אנתון.
ואורחא ידעין אנתון.

ה: אמר לה תאומא: מרן. לא ידעין חנן
לאיפא אזל אלת. ואיפנא משכחין חנן
אורחא למדע.

ו: אמר לה ישוע: אנא אנא אורחא.
ושררא. וחיא. לא אנש אתא לות אבי אלא
אן בי.

ז: אלו לי ידעין הויתון. אף לאבי ידעין
הויתון. ומן השא ידעין אנתון לה.
נחיתויהי.

ח: אמר לה פיליפוס: מרן. חנן אבא
וכדו לן.

ט: אמר לה ישוע: הנא כלה ובנא עמכון
אנא. ולא ידעתי פיליפא. מן דלי חזא. חזא
לאבא. ואיפנא אלת אמר אלת: חנן אבא.

י: לא מהימן אלת דאנא באבי. ואבי בי.
ומלא אילין דאנא ממלל אנא. מן נפשי לא
ממלל אנא. אבי דין דבי עמר הו עבד עבדא
הלין.

יא: הימנו דאנא באבי. ואבי בי. ואן לא.
אפן מטל עבדא הימנו.

יב: אמין אמין אמר אנא לכו: דמן
דמהימן בי. עבדא אילין דאנא עבד אנא אף
הו נעבד. ודיתירין מן הלין נעבד. דאנא לות
אבא אזל אנא.

יג: ומדם דתשאלון בשמי. אעבד לכו
דנשתבח אבא בברה.

יד: ואן תשאלונני בשמי. אנא עבד אנא.
טו: אן רחמין אנתון לי. פוקדני טרו.

טז: ואנא אבעא מן אבי. ואחרנא
פרקליטא נתל לכו. דנהוא עמכון לעלם.

יז: רוחא דשררא הו דעלמא לא משבח
למקבלותה. מטל דלא חזיהי ולא ידעה.
אנתון דין ידעין אנתון לה. דלנתכון עמר.
ובכוון הו.

יח: לא שבק אנא לכו יתמא. אתא אנא
גיר לנתכון.

יט: קליל אחרין ועלמא לא חזא לי.
אנתון דין תחזונני דאנא חי. אף אנתון תחון.

כ: ברו יומא תדעון דאנא באבי: ואנתון
בי אנתון. ואנא בכון אנא.

צחחא טו

כא: מן דאית לותה פוקדני נטר להון. הו
הו מחב לי. הו דין דרחם לי. נתרם מן אבי.
ואנא ארחמיהי ואחרויהי נפשי.

כב: אמר לה יהודא. לא הו סכריושא:
מרי. מנו לן עתיד אלת למחיו נפשך. ולא
הו לעלמא.

כג: ענא ישוע ואמר לה: מן דרחם לי.
מלתי נטר. ואבי נרחמיהי. ולותה אתין חנן.
ואנוא לותה עבדין חנן.

כד: הו דין דלא רחם לי. מלתי לא נטר.
ומלתא דא דשמעין אנתון לא הות דילי.
אלא דאבא דשרני.

כה: הלין מללת עמכון פד לנתכון איתי.
כו: הו דין פרקליטא רוחא דקודשא הו
דמשדר אבי בשמי. הו נלפכון כל מדם. והו
נעדהכון כל מא דאמר אנא לכו.

החוצה כשריג יבש; ומלקטים אותו ומשליכים אותו לאש להשרף.

ז : אבל אם תעמדו בי ודברי יעמדו בכם, כל מה שתתצוו לבקש יהיה לכם.

ח : בזאת יפאר האב, שתעשו הרבה פרי ותהיו תלמידים.

ט : כשם שאהבני אבי גם אני אהבתי אתכם. עמדו באהבתי שלי.

י : אם את מצותי תשמרו, תעמדו באהבתי, כפי שאני שמרתי את מצוות אבי ועומד אני באהבתי.

יא : את אלה דברתי אליכם כדי ששמחתי תהיה בכם ותשלם שמחתכם.

יב : זוהי מצותי, שתאהבו זה את זה כפי שאני אהבתי אתכם.

יג : אין אהבה גדולה מזאת — שאדם יתן את נפשו בעד ידידיו.

יד : אתם ידידי אתם, אם תעשו את כל אשר אני מצוה אתכם.

טו : מעתה אינני קורא לכם עבדים, כי העבד אינו יודע מה עושה אדוניו. ואולם 'ידידי' קראתי לכם, כי כל אשר שמעתי מאבי הודעתי לכם.

טז : לא אתם בחרתם אותי, אלא אני בחרתי אתכם ומניתי אתכם, שגם אתם תלכו ותעשו פרי, ופריכם יתקיים — באפן שכל אשר תבקשו מאבי בשמי, יתן לכם.

יז : את אלה מצוה אני עליכם, שתאהבו זה את זה.

יח : ואם העולם שונא אתכם, דעו שאותי שונא לפניכם.

יט : יאלו מן העולם הייתם, העולם היה אוהב את שְׁלוֹ. אבל אינכם מן העולם, כי אני

ישלח אבי בשמי, הוא ילמדכם כל דבר, והוא יזכירכם כל מה שאני אומר לכם.

כז : שלום אני מניח לכם, את השלום שלי נותן אני לכם; לא כפי שנותן העולם נותן אני לכם. אל ידאג לבבכם ואל יירא.

כח : שמעתם שאני אמרתי לכם, הולך אני ואבוא אליכם. לו אהבתם אותי, הייתם שמחים שהולך אני אל אבי, כי אבי גדול ממני.

כט : וכעת הנה אמרתי לכם בטרם יהיה, למען תאמינו בפאשר יהיה.

ל : מעתה לא אדבר אתכם הרבה, כי יבוא שר העולם ובי אין לו מאומה.

לא : אבל שידע העולם כי אוהב אני את אבי, וכפי שצונו אבי, כך עושה אני. קומו גלף מכאן.

פרק טו

א : אני הוא גפן האמת, ואבי הוא הכורם.
ב : כל שריג בי שאינו נותן פרי, הוא מסיר אותו; ואשר נותן פרי, הוא מטהר אותו כדי שיעשה פרי רב.

ג : אתם כבר טהורים בגלל הדבר שדברתי אליכם.

ד : עמדו בי, ואני בכם. כשם שהשריג אינו יכול לתת פרי מעצמו אם לא יעמד בגפן, כך גם לא אתם אם לא תעמדו בי.

ה : אני הוא הגפן, ואתם השריגים. מי שעומד בי ואני בו, הלה עושה פרי רב; כי בלעדי אינכם יכולים לעשות פלום.

ו : ואיש אם איננו עומד בי, משלך הוא

אײך שבשטא דײַכשא. וְלִקְטִין רְמִין לָהּ בַּנוּרָא.
דַּתְאָקֵד.

ז : אַן דִּין תְּקוּזֵן בִּי וּמְלִי תְּקוּזֵן בַּכוּן. פֿל
מָא דַּתְצַבּוֹן לַמִּשְׁאֵל. נְהָא לַכוּן.

ח : בְּהָדָא מִשְׁתַּבַּח אַבָּא. דַּפֿאַרָא סְגִיאָא
תִּיתוֹן. וְתַהוּזֵן תַּלְמִידִי.

ט : אײפֿנָא דַּאֲחֻבִּי אָבִי. אָף אָנָא
אַחְבַּתְכוּן. קְנוּ בִּרְחֻמִּי דִּילִי.

י : אַן פּוֹקֶדְנִי תִּטְרוֹן. תְּקוּזֵן בַּחוּבָא דִּילִי.
אײפֿנָא דַּאָנָא נְטִירַת פּוֹקֶדְנוּהִי דַּאָבִי. נִמְקָנָא
אָנָא בַּחוּבָה.

יא : הֵלִין מַלְלַת עֲמָכוֹן. דַּחְדוּתִי תַּהוּזָא
בַּכוּן וְתַשְׁתַּמְלָא חֲדוּתְכוּן.

יב : הָנָא הוּא פּוֹקֶדְנִי. דַּתְּחַבּוּן חֵד לַחַד.
אײפֿנָא דַּאָנָא אַחְבַּתְכוּן.

יג : חוּבָא דִּרְבּ מִן הָנָא לִית. דַּאָנֵשׁ נַפְשָׁה
נָסִים חֵלְף רְחֻמוּהִי.

יד : אַנְתוֹן רְחֻמִּי אַנְתוֹן אַן תַּעֲבָדוֹן פֿל
דַּמְפֿקָד אָנָא לַכוּן.

טו : לֹא מִפֿיל קָרָא אָנָא לַכוּן עֲבָדָא. מְטַל
דַּעֲבָדָא לֹא יַדַּע מָנָא עֲבַד מְרָה. רְחֻמִּי דִּין
קִרִּיתְכוּן. מְטַל דְּכָל דַּשְׁמִיעַת מִן אָבִי
אַדְעַתְכוּן.

טז : לֹא הוּא אַנְתוֹן גִּבִּיתוֹנְנִי. אֵלָא אָנָא
הוּא גִּבִּיתְכוּן. וְסַמְתְּכוּן דַּאָף אַנְתוֹן תַּאזֻלוֹן
תִּיתוֹן פֿאַרָא. וּפִארִיפּוֹן נִקּוּזֵן. דְּכָל דַּתְּשַׁאֲלוֹן
לֵאב בַּשְּׁמִי נִתֵּל לַכוּן.

יז : הֵלִין מִפֿקָד אָנָא לַכוּן. דַּתְּחַבּוּן חֵד
לַחַד.

יח : וְאַן עֲלָמָא סָנָא לַכוּן. דַּעוּ דַּקְדַּמִּיפּוֹן
לִי סָנָא.

יט : וְאַלּוּ מִן עֲלָמָא הִנִּיתוֹן. עֲלָמָא לְדִילָהּ
רְחַם הוּא. אֵלָא לֹא הִנִּיתוֹן מִן עֲלָמָא. אָנָא גִיר

כו : שְׁלָמָא שְׁבַק אָנָא לַכוּן. שְׁלָמָא דִּילִי
יָהֵב אָנָא לַכוּן. לֹא הוּא אײפֿנָא דִּיהֵב עֲלָמָא
אָנָא יָהֵב אָנָא לַכוּן. לֹא נִתְדָּנָד לַבַּכוּן. וְלֹא
נִדְחָל.

כח : שְׁמַעְתוֹן דַּאָנָא אָמַרְתָּ לַכוּן. דַּאָזֵל
אָנָא וְאַתָּא אָנָא לְנִתְכוּן. אֵלּוּ רְחֻמִּין הִנִּיתוֹן
לִי. חֲדִין הִנִּיתוֹן דַּאָזֵל אָנָא לִנְתָּ אָבִי. דַּאָבִי רַב
הוּא מְנִי.

כט : וְהָשָׂא הָא אָמַרְתָּ לַכוּן עַדְלָא נְהָא.
דַּמָּא דַּהּוּא תַּהִימְנוֹן.

ל : מִפֿיל לֹא אִמְלָל עֲמָכוֹן סְגִיאָתָא. אָתָּא
גִיר אַרְפוּגָה דַּעֲלָמָא. וְכִי לִית לָהּ מִדָּם.

לא : אֵלָא דִּנְדַע עֲלָמָא דִּרְחַם אָנָא לֵאבִי.
וְאײפֿנָא דַּפֿקֶדְנִי אָבִי. הִכְנַת עֲבַד אָנָא. קוּמו
גַּאזֵל מִפָּא.

קפלאון טו

א : אָנָא אָנָא גַפְתָּא דַּשְׁרָרָא. וְאַבִּי הוּא
פֿלְחָא.

ב : פֿל שבשטא דְּבִי פֿאַרָא לֹא יָהֵבָא. שְׁקַל
לָהּ. וְאַיְדָא דִּיהֵבָא פֿאַרָא. מִדְּכָא לָהּ דַּפֿאַרָא
סְגִיאָא תִּיתָא.

ג : אַנְתוֹן מִן פֿדוּ דִּכִּין אַנְתוֹן מְטַל מִלְחָא
דַּמַּלְלַת עֲמָכוֹן.

ד : קְנוּ בִּי. וְאַנָא בַּכוּן. אײפֿנָא דַּשְׁבַּשְׁתָּא
לֹא מִשְׁפַּחָא דַּתְּתַל פֿאַרָא מִן נַפְשָׁה אַן לֹא
מִקּוּזָא בַּגַּפְתָּא. הִכְנָא אָפֿלָא אַנְתוֹן אַן לֹא
תְּקוּזֵן בִּי.

ה : אָנָא אָנָא גַפְתָּא. וְאַנְתוֹן שְׁבַשְׁתָּא. מִן
דַּמְקָנָא בִּי וְאַנָא בַּהּ. הָנָא מִיתָא פֿאַרָא
סְגִיאָא. מְטַל דַּדְלָא אָנָא לֹא מִשְׁפַּחִין אַנְתוֹן
לַמַּעֲבַד מִדָּם.

ו : אַן לֹא דִין אָנֵשׁ מִקּוּזָא בִּי. מִשְׁתַּדָּא לְכַר

בחרתי אתכם מן העולם; על פן שונא אתכם העולם.

כ: זכרו את הדבר אשר אני אמרתי לכם, שאין עבד גדול מאדוניו. אם אותי רדפו, גם אתכם ירדפו; ואם את דברי שמרו, גם את שלכם ישמרו.

כא: ואולם את כל אלה יעשו לכם בעבורי שמי, כי אינם מפירים את מי ששלחני. כב: אלו אני לא באתי ודברתי אתם, לא היה בהם חטא; אך כעת אין להם תרוץ על חטאיהם.

כג: מי ששונא אותי שונא גם את אבי. כד: ואלו לא עשיתי לעיניהם את המעשים אשר איש אחר לא עשה, לא היה בהם חטא; אך כעת ראו ושנאו גם אותי וגם את אבי.

כה: למלא את הדבר שכתוב בתורתם: חנם שונאני.

כו: אבל לאחר שביא המנחם, אשר אני אשלח לכם מאת אבי, רוח האמת היוצאת מאת אבי, הוא יעיד עלי.

כז: גם אתם מעידים, כי מתחלה אתם אתי.

פרק טז

א: את אלה דברתי אליכם כדי שלא תפשלו;

ב: כי יגדו אתכם מבתי כנסיותיהם; ותבוא שעה שכל מי שיהרג אתכם יחשב כי מקריב הוא מנחה לאלהים.

ג: ואת אלה יעשו משום שלא הפירו לא את אבי ולא אותי.

ד: את אלה דברתי אליכם, כדי שבבוא ומנס תזכרו אותם, שאני אמרתי לכם. ואת

אלה קדם לא אמרתי לכם, כי הייתי אתכם. ה: אבל כעת הולך אני אל מי ששלחני, ואין איש מכם שואל אותי, לאן אתה הולך? ו: כי אמרתי לכם את אלה ובה העצב ומלא את לבבכם.

ז: ברם את האמת אני אומר לכם, מוטב לכם שאני הולך; שכן אם לא אלה, המנחם לא יבוא אליכם; אבל אם אלה, אשלחתי אליכם.

ח: וכשיבוא, הוא יוכיח את העולם על החטא ועל הצדק ועל המשפט;

ט: על החטא, כי אינם מאמינים בי; י: על הצדק, כי הולך אני אל אבי ולא תראוני שוב;

יא: ועל המשפט, כי נשפט שור העולם הזה.

יב: עוד הרבה יש לי לומר לכם, אך אינכם יכולים לתפס עכשו.

יג: וכאשר תבוא רוח האמת, היא תדריך אתכם בכל האמת, כי לא תדבר ממחשבתה שלה, אלא את כל אשר תשמע מדבר, ואת העתידות תודיע לכם.

יד: והיא תפארוני, כי משלי תקח ותראה לכם.

טו: כל מה שיש לאבי, שלי הוא; לכן אמרתי לכם שמשלי תקח ותראה לכם.

טז: עוד מעט ולא תראוני, ושוב עוד מעט ותראוני; כי הולך אני אל האב.

יז: ואמרו תלמידיו זה לזה: מה זאת שאמר לנו, עוד מעט ולא תראוני, ושוב עוד מעט ותראוני, וכי הולך אני אל אבי?

יח: ואמרו: מה זאת, עוד מעט, שאמר? אין אנו יודעים מה הוא מדבר.

יט: אבל ישוע ידע שבקשו לשאל אותו,

ה: השא דיין אַזל אַנא לי לִוּת מִן דְּשִׁדְרָנִי.
וְלֹא אֲנִשׁ מִנְכּוֹן מִשְׁאֵל לִי: לֹאִיבָא אַזל אַנְתָּ.

ו: אַמְרַת לִכּוֹן גִּיר הָלִין. וְאַתְתָּ פְּרִיזְתָּא
נִמְלַת לְבִנְתְּכוֹן.

ז: אַלֹּא אַנא שְׂרָרָא אַמְר אַנא לִכּוֹן: דְּפִקָּח
לִכּוֹן דְּאַנא אַזל. אֵן גִּיר אַנא לֹא אַזל אַנא.
פְּרִקְלִיטָא לֹא אַתָּא לִוְתְּכוֹן. אֵן דִּין אַזל.
אַשְׁדְּרִיזִי לְנִתְכוֹן.

ח: וּמָא דְאַתָּא הוּא נְכִסְיֹהִי לְעֶלְמָא עַל
חֲטִיתָא. וְעַל זִידִיקוּתָא. וְעַל דִּינָא.

ט: עַל חֲטִיתָא. דְּלֹא מְהִימֵנִין בִּי.

י: עַל זִידִיקוּתָא דִּין. דְּלִנְתָּ אָבִי אַזל אַנא.
וְלֹא תוֹב חֲזִין אַנְתּוֹן לִי.

יא: עַל דִּינָא דִּין. דְּאַרְפּוֹנָא דְּעֶלְמָא הָנָא
דִּין הוּא.

יב: תוֹב סְגִי אִית לִי לְמֵאמֵר לִכּוֹן. אַלֹּא
לֹא מִשְׁכַּחִין אַנְתּוֹן לְמֵאחַד הָשָׂא.

יג: מָא דְאַתָּא דִּין רִיחָא דְשְׂרָרָא. הוּא
נְדַבְּרָכוֹן בְּכֻלָּה שְׂרָרָא. לֹא גִיר נִמְלַל מִן רַעִין
נִפְשָׁה. אַלֹּא כָּל דְּנִשְׁמַע הוּא נִמְלַל. וְעִתִּידָתָא
נְדַעְכוֹן.

יד: וְהוּא נִשְׁבַּחְנִי. מִטַּל דִּמֶן דִּילִי נָסֵב
וְנִתְוִיכוֹן.

טו: כָּל מִדָּם דְּאִית לְאָבִי דִילִי הוּא. מִטַּל
הָנָא אַמְרַת לִכּוֹן: דִּמֶן דִּילִי נָסֵב וְנִתְוִיכוֹן.

טז: קָלִיל וְלֹא תַחְזוֹנִי. וְתוֹב קָלִיל
וְתַחְזוֹנִי. דְּאַזל אַנא לִוְתָּ אָבִא.

יז: וְאַמְרוּ הֲוֹ תְּלַמִּידוּהִי חַד לְחַד. מָנָא
הִי הָדָא דְאַמֵּר לָן: דְּקָלִיל וְלֹא תַחְזוֹנִי. וְתוֹב
קָלִיל וְתַחְזוֹנִי. וְדְאַזל אַנא לִוְתָּ אָבִי.

יח: וְאַמְרִין הֲוֹ: מָנָא הִי הָדָא קָלִיל
דְּאַמֵּר. לֹא יַדְעִין חֲזָן מָנָא מִמֶּלֶל.

יט: יִשׁוּעַ דִּין יַדַּע דְּבָעִין הֲוֹ לְמִשְׁאָלוּתָה.

גְּבִיתְכוֹן מִן עֶלְמָא. מִטַּל הָנָא סָנָא לִכּוֹן
עֶלְמָא.

כ: עֲהֵדוּ מִלְתָּא דְאַנָּא אַמְרַת לִכּוֹן: דְּלִית
עֲבָדָא דְרַב מִן מָרָה. אֵן לִי רַדְפוּ. אָף לִכּוֹן
נְרַדְפוּ. וְאַן מִלְתִּי נִטְרוּ. אָף דִּילְכוֹן נִטְרוּ.
כא: אַלֹּא הָלִין פְּלִהִין נְעַבְדוֹן בְּכוֹן מִטַּל
שְׁמִי דִילִי. דְּלֹא יַדְעִין לְמִן דְּשִׁדְרָנִי.

כב: אֱלוּ אַנא לֹא אַתְּחִית מִלְלַת עֲמַהוֹן.
לִית הֲנִת לַהוֹן חֲטִיתָא. הָשָׂא דִין לִית לַהוֹן
עֶלְתָּא עַל אִפִּי חֲטִיהוֹן.

כג: מִן דִּילִי סָנָא. אָף לְאָבִי סָנָא.

כד: וְאַלוּ עֲבָדָא לֹא עֲבַדְתָּ לְעִנְיַהוֹן אִילִין
דְּאַנִּשׁ אַחֲרִין לֹא עֲבַד. לִית הֲנִת לַהוֹן חֲטִיתָא.
הָשָׂא דִין וְחֲזוּ. וְסָנֹו אָף לִי וְאָף לְאָבִי.

כה: דִּתְתַּמְלָא מִלְתָּא דְכְּתִיבָא בְּמִוְסַהוֹן:
דְּסָנְאוּנִי מִנָּן.

כו: מָא דִּין דְּאַתָּא פְּרִקְלִטָא הוּא דְאַנָּא
מִשְׁדַּר אַנא לִכּוֹן מִן לִוְתָּ אָבִי. רִיחָא דְשְׂרָרָא
הוּא דִּמֶן לִוְתָּ אָבִי נָפֵק. הוּא נִסְהַד עַלִי.

כז: אָף אַנְתּוֹן סְהַדִּין אַנְתּוֹן. דִּמֶן שׁוּרְיָא
עֲמִי אַנְתּוֹן.

קפלאון טז

א: הָלִין מִלְלַת עֲמַכּוֹן דְּלֹא תַתְּפִשְׁלוּן.

ב: נְפִקוּנְכוֹן גִּיר מִן כְּנוּשְׁתָּהוֹן. וְתַתְּמָא
שְׁעַתָּא דְכַל דְּנִקְטוּלְכוֹן נְסִבְר דְּקוּרְבָּנָא מְקַרְב
לְאַלְהָא.

ג: וְהָלִין נְעַבְדוֹן. מִטַּל דְּלֹא יַדְעוּ וְלֹא
לְאָבִי וְלֹא לִי.

צחחא טז

ד: הָלִין מִלְלַת עֲמַכּוֹן. דְּמָא דְאַתָּא
עֲנִהִין. תַּעֲהֵדוּן אֲנִין דְּאַנָּא אַמְרַת לִכּוֹן. הָלִין
דִּין מִן קִדִּים לֹא אַמְרַת לִכּוֹן. דְּעֲמַכּוֹן הֲוִיתָ.

ואמר להם: על זאת שואלים אתם איש את רעהו, על שאמרתי לכם, עוד מעט ולא תראוני, ושוב עוד מעט ותראוני?

כ: אמן אמן אומר אני לכם, שאתם תבכו ותחללו, והעולם ישמח; ואתם מתעצבו, אבל עצבונכם לשמחה יהפוך.

כא: אשה כשהיא יולדת, עצב לה, כי הגיע יום חבליה; אבל אחרי שילדה בן, אין היא זוכרת את סבלה בשל השמחה שנולד אדם בעולם.

כב: גם אתם עצובים כעת, אך שוב אראה אתכם וישמח לבבכם; ואת שמחתכם איש לא יקח מכם.

כג: וביום ההוא לא תבקשו ממני מאומה. אמן אמן אומר אני לכם, כל מה שתבקשו מאבי בשמי, יתן לכם.

כד: עד עתה לא בקשתם דבר בשמי. בקשו ותקחו, למען תהיה שמחתכם משלמת. כה: את אלה במשלים דברתי אליכם, אך תבוא שעה שלא אדבר אליכם במשלים, אלא בגלוי אסביר לכם על האב.

כו: ביום ההוא תבקשו בשמי, ואינני אומר לכם שאני אבקש מן האב עליכם; כז: כי הוא האב אוהב אתכם, משום שאתם אהבתם אותי והאמנתם שאני מאת האב יצאתי.

כח: יצאתי מאת האב ובאתי לעולם; ושוב עוזב אני את העולם והולך אני אל האב.

כט: אמרו לו תלמידיו: הנה עכשו אתה מדבר גלויות ואינך אומר אף לא משל אחד. ל: כעת יודעים אנו שכל דבר אתה יודע, ואינך צריך שישאל אותך איש. בזאת

מאמינים אנו שמאת האלהים יצאת.

לא: אמר להם ישוע: האמינו;

לב: כי הנה תבוא שעה וכעת באה, שתתפזרו איש למקומו ותעזבוני לבדי; ואינני לבדי, כי האב עמדי.

לג: את אלה אמרתי לכם, כדי שבי יהיה לכם שלום. בעולם צרה יש לכם; אבל התעודדו, אני נצחתי את העולם.

פרק יז

א: את אלה דבר ישוע ונשא עיניו לשמים ואמר: אבי, באה השעה. פאר את בנך למען: פאריך בנך;

ב: כפי שנתת לו שלטון על כל בשר למען יתן חיי עולם לכל מי שנתת לו.

ג: ואלה הם חיי עולם, שיכירו אותך, שאתה הוא אלהי האמת לבדך, ואת מי ששלחת — את ישוע המשיח.

ד: אני פארתיד בָּאָרֶץ; את המעשה שנתת לי לעשות השלמת.

ה: וכעת, אבי, פארגני אתה אצלך בכבוד שהיה לי אצלך לפני היות העולם.

ו: הודעתי את שמך לאנשים אשר נתת לי מן העולם; שלך היו ולי נתתם, והם שמרו את דברך.

ז: כעת ידעתי שכל אשר נתת לי מאתך הוא;

ח: כי הדברים שנתת לי נתתי להם, והם קבלו והכירו באמת שמאתך יצאתי, והאמינו שאתה שלחתני.

ט: ואני עליהם מבקש; לא על העולם

ולא סניק אַנט דאָנש נשאַלך. בהדא מהימני
חנן דמן אַלְהָא נפקת.

לא : אָמר להון ישוע: הימנו.

לב : דְּהָא אָתִיָּא שְׁעָתָא. וְהָשָׂא אֶתְת
דתבדרון אָנְשׁ לַאֲתֵרָה. וְחִשְׁבִּיקוֹנִי בַּלְחוּדִי.
וְלֹא הָוִית בַּלְחוּדִי. דִּאֲבָא עָמִי הוּ.

לג : הֵלִין אֲמַרְת לכוֹן דְּבִי נְהוּא לכוֹן
שְׁלֵמָא. בְּעֵלְמָא הוּא לכוֹן אוּלְצָנָא. אֶלָּא
אֲתַלְכּוּ. אָנָּא וְכִיתָה לְעֵלְמָא.

קפלאון יז

א : הֵלִין מִלָּל ישוע ואֲרִים עֵינוּהִי לְשִׁמְיָא.
ואָמר: אָבִי. אֶתְת שְׁעָתָא. שְׂבַח בְּרַךְ דְּבִרְךְ
נִשְׁבַּחְךְ.

ב : אִיפְנָא דִּיחָבַת לֵה שׁוּלְטָנָא עַל כָּל בְּסֵר.
דְּכָל מָא דִּיחָבַת לֵה נָתַל לֵה חֵיא דְלַעֲלֵם.

ג : הֵלִין אָנוֹן דִּין חֵיא דְלַעֲלֵם. דִּנְדֵּיעוֹנְךְ
דֵּאֲת אֶלְהָא דִּשְׂרָרָא בַּלְחוּדִיךְ. וּמִן דִּשְׂדֵּרְת
ישוע מִשִּׁיחָא.

ד : אָנָּא שְׂבַחְתְּךְ בִּארְעָא. עֲבָדָא הוּ דִּיחָבַת
לִי דִאֲעַבְד. שְׁלֵמְתָה.

ה : וְהָשָׂא שְׂבַחֲנִי אֲתֵּי אָבִי לִנְתָךְ. בְּהוּ
שׁוּבְחָא דֵּאִית הוּא לִי לִנְתָךְ מִן קִדְם דִּנְהוּנָא
עֵלְמָא.

ו : אֲוֹדַעַת שְׁמִךְ לְבִנְיָנָשָׁא הֵנוֹן דִּיחָבַת לִי
מִן עֵלְמָא. דִּילָךְ הוּו. וְלִי יִחָבַת אָנוֹן. וְנִטְרו
מִלְתָךְ.

ז : הָשָׂא יְדַעַת דְּכָל מָא דִּיחָבַת לִי מִן לִנְתָךְ
הוּ.

ח : דִּמְלֵא דִּיחָבַת לִי יִחָבַת להון. והוֹנוֹן
קִבְּלו וִידְעו שְׂרִירָאִית דִּמִּן לִנְתָךְ נִפְקַת.
וְהִימְנו דֵּאֲת שְׂדֵּרְתָנִי.

ט : וְאָנָּא עֲלִיהוֹן בְּעָא אָנָּא. לֹא הוּא עַל

וְאָמר להון: עַל הָדָא כְּעִין אֲנַתוֹן עִם חֲדָא.
דֵּאֲמַרְת לכוֹן: דְּקִלִּיל וְלֹא תַחְזוֹנִי. וְחוּב קִלִּיל
וְתַחְזוֹנִי.

כ : אָמִין אָמִין אָמר אָנָּא לכוֹן: דִּתְבַּפּוֹן
אֲנַתוֹן וְתַאֲלוֹן. וְעֵלְמָא נַחְדָּא. וְלכוֹן תְּכִרָּא.
אֶלָּא כְּרִיתוֹתוֹן לַחְדוּתָא תְּהוּא.

כא : אֲנַתְתָּא מָא דִּילְדָּא. בְּרִיָּא לֵה דִּמְטָא
יוֹמָא דְמוֹלְדָּה. מָא דִּילְדַת דִּין בְּרָא לֹא עֵהָדָא
אוּלְצָנָא מְטַל חְדוּתָא. דֵּאֲתִילַד בְּרִנְשָׁא
בְּעֵלְמָא.

כב : אָף אֲנַתוֹן הָשָׂא כְּרִיָּא לכוֹן. תוּב דִּין
אֲחֻזִּיכוֹן. וְנַחְדָּא לְבַכּוֹן. וְחֲדוּתוֹכוֹן לֹא אָנְשׁ
נָסֵב מִנְכוֹן.

כג : וּבְהוּ יוֹמָא לִי לֹא תִשְׁאֲלוֹן מְדָם. אָמִין
אָמִין אָמר אָנָּא לכוֹן. דְּכָל מְדָם דִּתִּשְׁאֲלוֹן
לְאָבִי בְּשִׁמִּי. נָתַל לכוֹן.

כד : עֲדָמָא לְהָשָׂא לֹא שְׁאֲלַתוֹן מְדָם
בְּשִׁמִּי. שְׁאֲלוּ וְתַסְבּוֹן. דִּתְהוּנָא חֲדוּתוֹכוֹן
מִשְׁמִלְיָא.

כה : הֵלִין בִּפְלִאֲתָא מִלְּלַת עֲמַכוֹן. אָתִיָּא
דִּין שְׁעָתָא אָמַתִּי דֵּלָא אֲמִלְל עֲמַכוֹן בִּפְלִאֲתָא.
אֶלָּא עֵין בְּגֵלָא אֲבָדְךְ לכוֹן עַל אָבָא.

כו : בְּהוּ יוֹמָא דִּתִּשְׁאֲלוֹן בְּשִׁמִּי. וְלֹא אָמר
אָנָּא לכוֹן דֵּאֲנָא אָבַעָא מִן אָבָא עֲלִיכוֹן.

כז : הוּ גִיר אָבָא רַחֵם לכוֹן. דֵּאֲנַתוֹן
רַחֲמַתוֹנִי וְהִימְנַתוֹן דֵּאֲנָא מִן לִוְת אָבָא נִפְקַת.

כח : נִפְקַת מִן לִוְת אָבָא. וְאֶתִּית לְעֵלְמָא.
וְחוּב שְׂבַךְ אָנָּא לְעֵלְמָא. וְאֶזַּל אָנָּא לִי לִוְת
אָבָא.

כט : אָמרִין לֵה תְּלִמִּידוּהִי: הָא הָשָׂא
גִּלְיָאִית מִמִּלָּל אֲתֵּי. וּפְלִתָּא וְלֹא חֲדָא אָמר
אֲתֵּי.

ל : הָשָׂא יְדַעִין חֲנוֹן דְּכָל מְדָם יְדַע אֲתֵּי.

למען יהיו אחד כמו שאנו אחד אֲנַחְנוּ.

כג : אֲנִי בָהֶם וְאַתָּה בִּי לְמַעַן יִהְיוּ מְשֻׁלָּמִים לְאַחַד, וּלְמַעַן יֵדַע הָעוֹלָם כִּי אַתָּה שְׁלַחְתָּנִי וְכִי אֶהְבַּתִּי אוֹתָם, כִּפִּי שְׁאַהֲבֶת גַּם אוֹתִי.

כד : אֲבָא, הִלְלוּ שְׁנַתְּ לִי — חֲפִץ אֲנִי בִּי בְּאִשְׁרֵי אֲנִי גַם הֵם יִהְיוּ אִתִּי, לְמַעַן יֵרְאוּ אֶת כְּבוֹדִי אֲשֶׁר נָתַתָּ לִּי, כִּי אֶהְבַּתִּי מִלִּפְנֵי מוֹסְדוֹת עוֹלָם.

כה : אֲבִי הַצַּדִּיק, הָעוֹלָם לֹא יִדְעֶךָ, אֲבָל אֲנִי יִדְעִיךָ, וְהֵם הִכִּירוּ שְׁאִתָּה שְׁלַחְתָּנִי.

כו : וְהוֹדַעְתִּי לָהֶם אֶת שְׁמֶךָ וּמוֹדִיעַ אֲנִי, לְמַעַן תִּהְיֶה בָהֶם הָאֱהָבָה אֲשֶׁר אֶהְבַּתִּי, וְאֲנִי אֶהְיֶה בָהֶם.

פרק יח

א : אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אָמַר יֵשׁוּעַ וַיֵּצֵא עִם תַּלְמִידָיו אֶל מַעְבַּר לְנַחַל קֶדְרוֹן, לְמָקוֹם שֶׁהָיָה גֵן, וּלְשֵׁם נִכְנָס הוּא וְתַלְמִידָיו.

ב : וְגַם יְהוּדָה הַמּוֹסֵר יָדַע אֶת הַמָּקוֹם הַהוּא, מִשּׁוּם שֶׁתְּכוּפוֹת הַתְּכַנָּס שָׁם יֵשׁוּעַ עִם תַּלְמִידָיו.

ג : לְפִיכָךְ הוּא יְהוּדָה לָקַח פֶּלָגָה, וּמֵאֵת רָאשֵׁי הַכֹּהֲנִים וְהַפְּרוּשִׁים לָקַח שׁוֹטְרִים, וּבָא לָשֵׁם בְּלִפְדִּים וּבִמְנוֹרוֹת וּבְנֶשֶׁק.

ד : וַיֵּשׁוּעַ, שִׂידַע כָּל מֶה שֶׁיּוֹבֹא עָלָיו, יֵצֵא וְאָמַר לָהֶם: אֵת מִי אַתֶּם מְבַקְשִׁים?

ה : אָמְרוּ לוֹ: אֵת יֵשׁוּעַ הַנֶּזְרִי. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: אֲנִי הוּא. וְעַמַּד אַתֶּם גַּם יְהוּדָה הַמּוֹסֵר.

ו : וְכֹאֲשֶׁר אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ 'אֲנִי הוּא', נִסְגְּרוּ אַחֲרָיו וְנִפְּלוּ אֶרְצָה.

מְבַקֵּשׁ אֲנִי, אֲלֹא עַל הִלְלוּ שְׁנַתְּ לִי, כִּי שְׁלַךְ הֵם.

י : וְכָל אֲשֶׁר שָׁלַי שְׁלַךְ הוּא, וְשְׁלַךְ שָׁלַי, וּמִפְּאֵר אֲנִי בָהֶם.

יא : מַעֲתָה אֵינֶנִּי בְּעוֹלָם, וְאַלֶּה בְּעוֹלָם הֵם, וְאֲנִי בָּא אֵלֶיךָ. אֲב קְדוֹשׁ, שְׁמַר אוֹתָם בְּשִׁמְךָ אֲשֶׁר נָתַתָּ לִי, לְמַעַן יִהְיוּ אֶחָד כְּמוֹנִי.

יב : כֹּאֲשֶׁר הֵייתִי עִמָּהֶם בְּעוֹלָם, אֲנִי שְׁמַרְתִּי אוֹתָם בְּשִׁמְךָ. וְאַתָּה אֵלֶּה אֲשֶׁר נָתַתָּ לִי שְׁמַרְתִּי, וְאִישׁ מֵהֶם לֹא אֶבֶד מִלְּבַד בֶּן־הָאֲבֹדוֹן, לְמַלֵּא אֶת הַכְּתוּב.

יג : אֲבָל כַּעַת בָּא אֲנִי אֵלֶיךָ, וְאַתָּה הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מְדַבֵּר אֲנִי בְּעוֹלָם לְמַעַן תִּהְיֶה שְׁמַחְתִּי מְשֻׁלָּמֶת בָּהֶם.

יד : אֲנִי נָתַתִּי לָהֶם אֶת דְּבָרְךָ; וְהָעוֹלָם שָׁנֵא אוֹתָם, כִּי אֵינָם מִן הָעוֹלָם, כְּשֵׁם שֶׁאֲנִי אֵינֶנִּי מִן הָעוֹלָם.

טו : לֹא שִׁתְּקַח אוֹתָם מִן הָעוֹלָם אֲנִי מְבַקֵּשׁ, אֲלֹא שֶׁתִּשְׁמַר אוֹתָם מִן הָרַע;

טז : כִּי אֵינָם מִן הָעוֹלָם, כְּשֵׁם שֶׁאֲנִי אֵינֶנִּי מִן הָעוֹלָם.

יז : אֲבָא, קִדַּשׁ אוֹתָם בְּאַמְתָּךְ, כִּי דְבָרְךָ שְׁלַךְ אִמָּת הוּא.

יח : כְּשֵׁם שֶׁשְׁלַחְתָּ אוֹתִי לְעוֹלָם, גַּם אֲנִי שְׁלַחְתִּי אוֹתָם לְעוֹלָם.

יט : וּבַעֲדָם אֲנִי מְקַדֵּשׁ אֶת עַצְמִי, כְּדֵי שֶׁיִּהְיוּ גַם הֵם מְקַדָּשִׁים בְּאַמָּת.

כ : וְלֹא בַּעַד אֵלֶּה בְּלִבְד מְבַקֵּשׁ אֲנִי, אֲלֹא גַם בַּעַד הִלְלוּ שְׁמֵאֵמִינִים בִּי בְּדְבָרְךָ

כא : — שֶׁיִּהְיוּ כָּלֶם אֶחָד. כִּפִּי שְׁאִתָּה, אֲבִי, בִּי וְאֲנִי בָךְ, שֶׁיִּהְיוּ גַם הֵם אֶחָד בְּנוֹ, לְמַעַן יֵאֱמִין הָעוֹלָם כִּי אַתָּה שְׁלַחְתָּנִי.

כב : וְאֲנִי אֶת הַכְּבוֹד שְׁנַתְּ לִי נָתַתִּי לָהֶם,

עלמא בעא אנא. אלא על הנון דיהבת לי.
דיילך אנון.

י: וכל מדם דיילי הו דיילך הו. ודיילך דיילי
הו. נמשבח אנא בהון.

יא: ומפיל לא הוית בעלמא. והלין
בעלמא אנון. ואנא לנתך אתא אנא. אבא
קדישא. טר אנון בשמך. הו דיהבת לי. דנהוון
חד איפנא דחנן.

צחחא יז

יב: פד עמהון הוית בעלמא. אנא נטר
הוית להון בשמך. ולאילין דיהבת לי נטרת.
ואנש מנהון לא אפד. אלא ברה דאבדנא.
דנתמלא כתבא.

יג: השא דין לנתך אתא אנא. והלין ממלל
אנא בעלמא. דתהנא חדוית משמליא בהון.
יד: אנא יהבת להון מלתך. ועלמא סנא
אנון. דלא הו מן עלמא. איפנא דאנא לא
הוית מן עלמא.

טו: לא הו דתשקול אנון מן עלמא בעא
אנא. אלא דתטר אנון מן בישא.

טז: לא הו גיר מן עלמא. איפנא דאנא
לא הוית מן עלמא.

יז: אבא קדש אנון בשרךך. דמלתך דיילך
שראא הי.

יח: איפנא דלי שדרת לעלמא. אף אנא
שדרת אנון לעלמא.

יט: ועל אפיהון אנא מקדש אנא נפשי.
דנהוון אף הנון מקדשין בשררא.

כ: ולא הו על אפי הלין בעא אנא
בלחוד. אלא אף על אפי אילין דמהימנין בי
במלתהון.

כא: דכלהון נהוון חד. איפנא דאנת אבי
בי. ואנא כך. דאף הנון בן חד נהוון. דנהימן

עלמא דאנת שדרתני.

כב: ואנא שובחא דיהבת לי יהבת להון.

דנהוון חד. איפנא דחנן חד חנן.

כג: אנא בהון ואנת בי. דנהוון גמירין
לחד. ודנדע עלמא דאנת שדרתני. ודאחבת
אנון איפנא דאף לי אחבת.

כד: אבא. הנון דיהבת לי. צבא אנא
דאתר דאנא אף הנון נהוון עמי. דנהוון חזין
שובחא דיילי הו דיהבת לי. דאחבתני מן קדם
תרמיחה דעלמא.

כה: אבי פאנא. ועלמא לא ידעך. אנא דין
ידעתך. והנון ידעו דאנת שדרתני.

כו: ואודעת אנון שמך ומודע אנא.
דחובא הו דאחבתני נהווא בהון. ואנא אהנא
בהון.

קפלאון יח

א: הלין אמר ישוע. ונפק עם תלמידוהי
לעברא דרגלתא דקדרון. אתר דאית הוית
גנתא. איפא דעל הו ותלמידוהי.

ב: דע הו דין אף יהודא משלמנא
לדופתא הי. מטל דסגי ובנא כגש הו תמן
ישוע עם תלמידוהי.

ג: הו הכיל יהודא דבר אספיר. ומן לנת
רפי פהנא ופרישא דבר דחשא. ואנתא לתמן
עם נפטרא ולמפידא וזינא.

ד: ישוע דין דינע הו כל מדם דאתא
עלוהי. נפק ואמר להון: למן בעין אנתון.

ה: אמרין לה: לישוע נצריא. אמר להון
ישוע: אנא אנא. קאם הו דין אף יהודא
משלמנא עמהון.

ו: וכד אמר להון ישוע: דאנא אנא. אזלו
לקסתררהון. ונפלו על ארעא.

ז: ושוב שאל אותם ישוע: את מי אתם מבקשים? והם אמרו: את ישוע הנצרי.

ח: אמר להם ישוע: אמרתי לכם שאני הוא. ואם אותי אתם מבקשים, הניחו לאלה ללכת. —

ט: למלא את הדבר שאמר, אלה אשר נתת לי, לא אבדתי מהם אף לא אחד.

י: ולשמעון כיפא היתה חרב, ושלפה והכה את עבד הכהן הגדול והסיר את אזנו הימנית. ושם העבד מלך.

יא: ואמר ישוע לכיפא: שים את החרב בנדננה. הכוס שנתן לי אבי, האם לא אשתה אותה?

יב: אז הפלגה והקצינים, והשוטרים של היהודים, תפסו את ישוע וקשרוהו;

יג: והביאוהו אל חזן בתחלה, כי היה חותנו של כיפא שהיה הכהן הגדול בשנה ההיא,

יד: והוא כיפא שיעץ ליהודים כי מוטב שאיש אחד ימות בעד העם.

טו: ושמעון כיפא ואחד מן התלמידים האחרים באו אחרי ישוע. את התלמיד ההוא הכיר הכהן הגדול, והוא נכנס עם ישוע לחצר.

טז: אבל שמעון עמד בחוץ ליד השער. ויצא התלמיד האחר, אשר הכירו הכהן הגדול, ודבר אל שומרת השער והכניס את שמעון.

יז: אמרה העלמה, שומרת השער, לשמעון: האם גם אתה מתלמידיו של האיש הזה? אמר לה: לא.

יח: ועמדו העבדים והשוטרים והדליקו אש כדי להתחמם, כי קר היה. וגם שמעון

עמד אתם והתחמם.

יט: והכהן הגדול שאל את ישוע על תלמידיו ועל תורתו.

כ: ואמר לו ישוע: אני בגלוי דברתי אל העם, ותמיד למדתי בבית הכנסת ובהיכל, במקום שכל היהודים מתכנסים, ושום דבר לא דברתי בסתר.

כא: מדוע אתה שואל אותי? שאל את הללו ששמעו מה שדברתי אתם. הנה הם יודעים כל מה שאמרתי.

כב: וכשאמר זאת, אחד מהשוטרים שעמד הכהן את ישוע על לחיו ואמר לו: ככה נותן אתה תשובה לכהן הגדול?

כג: ענה ישוע ואמר לו: אם רצה דברתי, העד על הרעה; אבל אם טוב, מדוע הפיתני?

כד: וחזן שלח את ישוע כבול אל כיפא הכהן הגדול.

כה: ושמעון כיפא היה עומד ומתחמם. ואמרו לו: האם גם אתה אחד מתלמידיו? והוא כפר ואמר: אינני.

כו: אמר לו אחד מעבדי הכהן הגדול, קרובו של זה ששמעון קצץ את אזנו: הלא אני ראיתיך עמו בגן?

כז: ושוב כפר שמעון, ובה בשעה קרא התרנגול.

כח: והביאו את ישוע מלפני כיפא אל בית הממשל. בקר היה והם לא נכנסו לבית הממשל, כדי שלא ישמאו לפני אכילתם את הפסח*.

כט: יצא פילטוס החוצה אליהם ואמר להם: איזו האשמה יש לכם על האיש הזה? ל: ענו ואמרו לו: אלו לא היה עושה-רעה, גם לא היינו מוסרים אותו לך.

ו: וְחוּב שְׁאֵל אֲנוּן יִשׁוּעַ: לִמֵּן בְּעֵין אֲנָתוֹן.
הַנוֹן דִּין אָמְרוּ: לִישׁוּעַ נִצְרִיָא.
ח: אָמַר לַהּוֹן יִשׁוּעַ: אָמַרְתָּ לִּכּוֹן. דִּיאָנָא
אָנָא. וְאֵן לִי בְּעֵין אֲנָתוֹן. שְׂבוּקוֹ לְהֵלִין אֲזֵלִין.
ט: דִּתְשִׁלְמָא מִלְחָא דֵאָמַר: דֵאֵלִין דִּיהֵבְתָּ
לִי. לֹא אֹפְבֵת מִנְהוֹן אָף לֹא חַד.
י: שְׁמַעוֹן דִּין כֹּאפָא אֵית הוּא עֲלוּהִי
סַפְסָרָא. וְשִׁמְטָהּ וּמְחִיחִי לַעֲבָדָה דְרַב כְּהֵנָא.
וְשִׁקְלָהּ אֲדֻגָּה דִּימִינָא. שְׁמָה דִּין דְּעִבְדָּא מֶלֶךְ.
יא: אָמַר יִשׁוּעַ לְכֹאפָא: סִים סַפְסָרָא
בְּחִלְתָּהּ. כְּסָא דִּיהֵב לִי אָבִי. לֹא אֶשְׁתִּיחִי.
יב: הִידִין אֶסְפִּיר וּכְלִירְכָא וּדְחָשָׁא
דִּיהוּדִיָא. אֶחָדוּהִי לִישׁוּעַ. וְאַסְרוּהִי.
יג: וְאֵיתִיחִי לָתֵן חֲנוֹן לִוְקֵדָם. מְטֹל
דְּחִמּוּהִי הוּא דִקְרִיפָא הוּא דֵאֵיתִיחִי הוּא רַב
כְּהֵנָא דְשִׁנְתָּא הִי.
יד: אֵיתִיחִי הוּא דִין קִרְיָא הוּא דְמֶלֶךְ
לִיהוּדִיָא דִפְקֵח דְּחַד גְּבָרָא נְמוֹת חֵלְף עָמָא.
טו: שְׁמַעוֹן דִּין כֹּאפָא וְחַד מִן תַּלְמִידָא
אַחֲרָנָא אֶתִּין הוּוּ בְּתֵרָה דִישׁוּעַ. לְהוּ דִין
תַּלְמִידָא יָדַע הוּא לֹא רַב כְּהֵנָא. וְעַל עִם יִשׁוּעַ
לְדִרְפָּא.
טז: שְׁמַעוֹן דִּין קֹאֵם הוּא לְבַר לָתֵן תַּרְעָא.
וְנִפְקֵה הוּא תַּלְמִידָא אַחֲרָנָא. דִידַע הוּא לֹא רַב
כְּהֵנָא. וְאָמַר לְנִטְרַת תַּרְעָא. וְאַעֲלָה לְשִׁמְעוֹן.
יז: אָמַרְתָּ דִין עֲלִימְתָא נְטִרַת תַּרְעָא
לְשִׁמְעוֹן: לִמָּא אָף אֲנִית מִן תַּלְמִידוּהִי אֲנִית
דִּיהֵנָא גְּבָרָא. אָמַר לֹא: לֹא.
יח: וְקִימִין הוּוּ עִבְדָּא וּדְחָשָׁא. וְסִימִין הוּוּ
נוֹרָא. דְּנִשְׁחַנוֹן. מְטֹל דְּקִרִישׁ הוּא. קֹאֵם הוּא
דִין אָף שְׁמַעוֹן עֲמַהוֹן וְשִׁחֹן.
יט: רַב כְּהֵנָא דִין שְׁאֵלָה לִישׁוּעַ עַל

תַּלְמִידוּהִי וְעַל יוֹלִפְנָה.

כ: וְאָמַר לֹא יִשׁוּעַ: אָנָא עֵין בְּגֵלָא מְלִלַת
עִם עָמָא. וּבְכָלִיבֵן אֶלְפַת בְּכַנוּשְׁתָּא וּבְהִיפְלָא.
אֵיכָא דְכִלְהוֹן יְהוּדִיָא מִתְּכַנְשִׁין. וּמִדָּם
בְּטוּשְׁיָא לֹא מְלִלַת.

כא: מִנָּא מִשְׁאֵל אֲנִית לִי. שְׁאֵל לַהּוֹן
דְּשִׁמְעוּ מִנָּא מְלִלַת עֲמַהוֹן. הָא הַנוֹן יָדַעִין כָּל
מִדָּם דֵאָמַרְתָּ.

כב: וְכֵד הֵלִין אָמַר. חַד מִן דְּחָשָׁא דִקְאָם
הוּא. מְחִיחִי עַל פִּפְה לִישׁוּעַ וְאָמַר לֹא: הִכְנָא
יְהֵב אֲנִית פְּתִיגְמָא לְרַב כְּהֵנָא.

כג: עָנָא יִשׁוּעַ וְאָמַר לֹא: אֵן בִּישְׁאִית
מְלִלַת. אֶסְהֵד עַל בִּישְׁתָּא. וְאֵן דִּין שְׁפִיר.
לְמִנָּא מְחִיתָנִי.

צחחא יח

כד: חֲנוֹן דִּין שְׂדֵר לִישׁוּעַ כִּד אֶסִּיר לָתֵן
קִרְיָא רַב כְּהֵנָא.

כה: שְׁמַעוֹן כֹּאפָא קֹאֵם הוּא וְשִׁחֹן.
וְאָמַרִין לֹא: לִמָּא אָף אֲנִית חַד מִן תַּלְמִידוּהִי
אֲנִית. וְהוּ כִפֵּר וְאָמַר: לֹא הוּיִית.

כו: אָמַר לֹא חַד מִן עִבְדָּא דְרַב כְּהֵנָא.
אַחֲרָנָה דְּהוּ דִפְסַק הוּא שְׁמַעוֹן אֲדֻגָּה. לֹא אָנָא
חֲזִיתֵךְ עָמָה בְּגִנְתָּא.

כז: וְחוּב כִפֵּר שְׁמַעוֹן. וְכֵה בִשְׁעָתָא קִרְיָא
תַּרְגִּילָא.

כח: אֵיתִיחִי דִין לִישׁוּעַ מִן לָתֵן קִרְיָא
לְפִרְטוֹרִין. וְאֵיתִיחִי הוּא צִפְרָא. וְהַנוֹן לֹא עֲלוּ
לְפִרְטוֹרִין. דִּלָּא נְתִיטוּשׁוֹן. עַד אֶכְלִין פְּצִחָא.

כט: נִפְקֵה דִין פִּילְטוּס לְבַר לָתֵהוֹן. וְאָמַר
לַהּוֹן: מִנָּא מֵאֵכֵל קִרְצָא אֵית לִכּוֹן עַל גְּבָרָא
הֵנָא.

ל: עָנָו וְאָמַרִין לֹא: אֵלוּלָא עִבְדֵּי בִישְׁתָּא
הוּא. אָפְלָא לָךְ מִשְׁלָמִין הוּיִין לֹא.

פֶּרֶק יט

א : אַז הִלְקָה פִּילְטוּס אֶת יֵשׁוּעַ.
 ב : וְהַחֲמִילִים שָׂרְגוּ עֲטָרַת מְקוֹצִים וְשָׂמוּ אוֹתָהּ עַל רֹאשׁוֹ, וְהִעֲטוּהוּ בְּגָדֵי אַרְגָּמָן.
 ג : וְאָמְרוּ: שְׁלוֹם לָךְ, מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים. וְהִכּוּהוּ עַל לְחָיָיו.
 ד : וַיֵּצֵא פִילְטוּס שׁוֹב הַחוּצָה וְאָמַר לָהֶם: הִנֵּה אֲנִי מוֹצִיא אוֹתוֹ אֲלֵיכֶם הַחוּצָה, לְמַעַן תִּרְעוּ שְׂאִינֵנִי מוֹצֵא נִגְדּוֹ אֲף לֹא אֲשַׁמָּה אַחַת.
 ה : וַיֵּצֵא יֵשׁוּעַ הַחוּצָה כְּשֶׁעָלָיו עֲטָרַת קוֹצִים וּבְגָדֵי אַרְגָּמָן. וְאָמַר לָהֶם פִּילְטוּס: הִנֵּה הָאִישׁ!
 ו : כַּאֲשֶׁר רָאוּהוּ רְאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים וְהַשּׁוֹטְרִים, צָעָקוּ וְאָמְרוּ: צֹלֵב אוֹתוֹ, צֹלֵב אוֹתוֹ! אָמַר לָהֶם פִּילְטוּס: קָחוּ אִתְּם וְצִלְבוּהוּ, כִּי אֲנִי אֵינְנִי מוֹצֵא בּוֹ כָּל אֲשַׁמָּה.
 ז : אָמְרוּ לוֹ הַיְּהוּדִים : אָנוּ תוֹרֶה יֵשׁ לָנוּ, וְעַל־פִּי תוֹרָתְנוּ חָיִב הוּא מִיתָה, כִּי עֲשֵׂה עֲצָמוֹ בֶּן־הָאֱלֹהִים.
 ח : כַּאֲשֶׁר שָׁמַע פִּילְטוּס אֶת הַדְּבָר הַזֶּה, פָּחַד עוֹד יוֹתֵר;
 ט : וַנִּכְנַס שׁוֹב לְבֵית הַמֶּמְשָׁל וְאָמַר לִישׁוּעַ: מֵאִין אַתָּה? אַךְ יֵשׁוּעַ לֹא נָתַן לוֹ תְּשׁוּבָה.
 י : אָמַר לוֹ פִילְטוּס: אַתָּה אֵינְךָ מַדְבֵּר? אֵינְךָ יוֹדֵעַ שֵׁישׁ לִי סִמְכוֹת לְשַׁחֲרֵר אוֹתְךָ וְיֵשׁ לִי סִמְכוֹת לְצֹלֵב אוֹתְךָ?
 יא : אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: לֹא הִיְתָה לָךְ שׁוֹם סִמְכוֹת עָלַי אִלּוּ לֹא נָתַן לָךְ מַלְמַעְלָה. עַל כֵּן, מִי שֶׁמָּסַר אוֹתִי אֵלֶיךָ, חֲטָאוֹ גָּדוֹל מִשְׁלִי.
 יב : וּבִגְלָל זֹאת רָצָה פִילְטוּס לְשַׁחֲרוֹ, אַךְ הַיְּהוּדִים צָעָקוּ: אִם מִשְׁחָרֵר אַתָּה אֶת זֶה,

לֹא : אָמַר לָהֶם פִּילְטוּס: קָחוּהוּ אִתְּם וּשְׁפֹטוּהוּ לְפִי תוֹרַתְכֶם. אָמְרוּ לוֹ הַיְּהוּדִים: אֵין לָנוּ רֶשֶׁת לְהַרְג אִישׁ, —

לב : לְמַלֵּא אֶת הַדְּבָר שֶׁאָמַר יֵשׁוּעַ כַּאֲשֶׁר הוֹדִיעַ בְּאִיזָה מָוֶת הוּא עֲתִיד לָמוֹת.
 לג : נִכְנַס פִּילְטוּס לְבֵית הַמֶּמְשָׁל, וְקָרָא לִישׁוּעַ וְאָמַר לוֹ: אַתָּה הוּא מֶלֶכְכֶּם שֶׁל הַיְּהוּדִים?

לד : אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: מַעֲצָמְךָ אֲמַרְתָּ זֹאת, אוֹ אַחֲרִים אָמְרוּ לָךְ עָלַי?

לה : אָמַר לוֹ פִילְטוּס: הָאֵם יְהוּדִי אָנִי? בְּנִי עָמֶךָ וְרֹאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים מְסוּרֶךָ אֵלַי. מָה עֲשִׂיתָ?

לו : אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: מַלְכוּתִי שְׁלִי אֵינְנָה מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. אֵלּוּ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה הִיְתָה מַלְכוּתִי, הָיוּ מִשְׁרָתִי נִלְחָמִים שְׁלֹא אֲמָסַר לַיְּהוּדִים; אֲבָל כַּעַת מַלְכוּתִי שְׁלִי אֵינְנָה מִכָּאֵן.

לז : אָמַר לוֹ פִילְטוּס: אִם כֵּן, מֶלֶךְ אַתָּה? אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: אַתָּה אֲמַרְתָּ שְׂאִנִּי מֶלֶךְ. אֲנִי לְזֹאת נוֹלֶדְתִּי, וְלְזֹאת בָּאתִי לָעוֹלָם, לְמַעַן אֲעִיד עַל הָאָמֶת. כָּל מִי שֶׁמֵּן הָאָמֶת הוּא, שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלִי.

לח : אָמַר לוֹ פִילְטוּס: מַהִי הָאָמֶת? וּכְשֶׁאָמַר זֹאת, יֵצֵא שׁוֹב אֶל הַיְּהוּדִים וְאָמַר לָהֶם: אֲנִי אֵינְנִי מוֹצֵא בּוֹ אֲף לֹא אֲשַׁמָּה אַחַת.
 לט : אֲבָל מִנְהֵג יֵשׁ לָכֶם שְׁאֲשַׁחֲרֵר לָכֶם אֶחָד בְּפֶסַח; רוֹצִים אַתֶּם אִפּוֹא שְׁאֲשַׁחֲרֵר לָכֶם אֶת מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים הַזֶּה?

מ : וַצָּעָקוּ כָּלָם וְאָמְרוּ: לֹא אֶת זֶה, אֲלָא אֶת בֶּר־אֲבָא! וּבֶר־אֲבָא זֶה הִיָּה שׁוֹדֵד.

קפלאון יט

א : הדין פילטוס בגדה לישוע.
 ב : ואסטריטא גדלו כלילא מן פובא.
 וסמו לה ברשה. וכסיוהי נחתא דארגונא.
 ג : ואמרין הונו: שלם לך מלכא דיהודיא.
 ומחין הונו לה על פכוהי.
 ד : ונפק פילטוס תוב לבר. ואמר להון:
 הא מפך אנא לה לכוך לבר. דתדעון דלא
 משבח אנא כתרה אפלא חדא עלתא.
 ה : ונפק ישוע לבר. פד אית עלוהי כלילא
 דכובא נחתא דארגונא. ואמר להון פילטוס.
 הא גברא.
 ו : פד דין תנאיה רבי פהנא ודחשא. קעו
 ואמרין: צלוביהי. צלוביהי. אמר להון
 פילטוס: דברו אנתון וזוקפוהי. אנא גיר לא
 משבח אנא בה עלתא.
 ז : אמרין לה יהודיא: לך נמוסא אית לך.
 ואיך דבנמוסן חביב הו מותא. דעבד נפשה
 ברה דאלהא.
 ח : פד שמע דין פילטוס הדא מלתא.
 תיראת דחל.
 ט : ועל תוב לפרטורין. ואמר לישוע:
 אימכא אנת. ישוע דין פתגמא לא יחב לה.
 י : אמר לה פילטוס: עמי לא ממלל אנת.
 לא ידע אנת דשליט אנא דאשריך. ושליט
 אנא דאוקפך.
 יא : אמר לה ישוע: לית הונו לך עלי
 שולטנא אפלא חד. אלו לא יהיב הונו לך מן
 לעל. מטל הונו מן דאשלמני לך רבא חי
 חטיה מן דילך.
 יב : ומטל הדא צבא הונו פילטוס
 דנשריוהי. יהודיא דין קעין הונו: דאן להנא

לא : אמר להון פילטוס: דיכרוהי אנתון.
 ודונוהי איך נמוסכוך. אמרין לה יהודיא: לא
 שליט לך למקטל לאנש.
 לב : דתשלם מלתא דאמר ישוע. פד מודע
 באינא מותא צתיד דנמות.
 לג : על דין פילטוס לפרטורין. וקרא
 לישוע. ואמר לה: אנת הו מלכהון דיהודיא.
 לד : אמר לה ישוע: מן נפשך אמרת הדא.
 או אתרנא אמרו לך עלי.
 לה : אמר לה פילטוס: למא אנא יהודיא
 אנא. בני עמך הו ורבי פהנא אשלמוך לי.
 מנא עבדת.
 לו : אמר לה ישוע: מלכותי דיילי לא הנת
 מן הנא עלמא. אלו מן עלמא הנת הנא
 מלכותי. מתפתשין הונו משמשני. דלא
 אשתלם ליהודיא. השא דין מלכותי דיילי לא
 הנת מכא.
 לז : אמר לה פילטוס: מדין מלכא אנת.
 אמר לה ישוע: אנת אמרת דמלכא אנא. אנא
 להדא יליד אנא. ולהדא אנתית לעלמא.
 דאסהד על שררא. כל מן דאיתוהי מן שררא.
 שמע קלי.
 לח : אמר לה פילטוס. מנו שררא. וכד
 אמר הדא. נפק לה תוב לנת יהודיא. ואמר
 להון: אנא אפלא חדא עלתא משבח אנא בה.
 לט : צבא דין אית לכוך דחד אשרא לכוך
 בפצחא. צבין אנתון הכיל אשרא לכוך להנא
 מלכא דיהודיא.
 מ : וקעו פלהון ואמרין: לא להנא.
 אלא לבר אבא. איתוהי הונו דין הנא בר אבא
 גיטא.

כד : ואמרו זה אל זה: אל נקרע אותה, אלא נפיל עליה גזרל למי תהיה. ונתמלא הכתוב שאמר: חלקו בגדי ביניהם ועל לבושי הפילו גזרל. את אלה עשו החילים.

כה : וליד צלב ישוע עומדות היו אמו ונאחות אמו, ומרים של קליופא ומרים המגדלית.

כו : ישוע ראה את אמו ואת התלמיד אשר אהב עומד שם; ואמר לאמו: אשה, הנה בנך.

כז : ואמר לתלמיד: הנה אמי. ומן השעה ההיא לקח אותה התלמיד אליו.

כח : אחרי כן ידע ישוע שהכל נשלם; וכדי שיתמלא הכתוב, אמר: צמא אני.

כט : וכלי מלא חמץ היה מנח שם; והם מלאו ספוג בחמץ, ושמו על קנה אזוב והגישו אל פיו.

ל : באשר לקח ישוע את החמץ, אמר: הנה, משלם. והרפין ראשו ומסר את רוחו.

לא : והיהודים, מפנין שערב שבת היה, אמרו: לא ילינו הגופות האלה על צלביהם, משום שהשבת נכנסת; כי יום גדול היה יום השבת ההוא. ובקשו מפילטוס שישברו את שוקי הנצלבים ויורידו אותם.

לב : ובאו החילים ושברו את השוקים של הראשון ושל האחר שנצלב אתו.

לג : וכאשר באו אל ישוע, ראו שמת כבר ולא שברו את שוקיו.

לד : אבל אחד החילים הפהו בצדו ברמח, ומיד יצאו דם ומים.

לה : ומי שראה העיד, ומהימנה עדותו; והוא ידע שאמת אמר, כדי שגם אתם תאמינו;

אינך ידיד הקיסר; כי כל מי שעושה את עצמו מלך, מתנגד הוא לקיסר.

יג : באשר שמע פילטוס את הדבר הזה, הוציא את ישוע החוצה, וישב על פס-המשפט במקום שנקרא רצפת האבנים, אך בעברית* גפיפתא.

יד : וערב פסח היה, בערך השעה הששית; והוא אמר ליהודים: הנה מלככם!

טו : אך הם צעקו: קח אותו, קח אותו. צלב אותו, צלב אותו! אמר להם פילטוס: האצלב את מלככם? אמרו ראשי-הכהנים: אין לנו מלך אלא הקיסר.

טז : אז מסר אותו להם כדי שיצלבوه; ולקחו את ישוע והוציאוהו,

יז : כשהוא נושא את צלבו, למקום שנקרא הגלגל ובעברית מכנה גגלתא,

יח : מקום שבו צלבוהו ואתו שנים אחרים, אחד מזה ואחד מזה, ואת ישוע באמצע.

יט : ופילטוס גם כתב לוח ושם על צלבו. וכתוב היה כך: זה ישוע הנצרי מלך היהודים.

כ : ואת השלט הזה קראו רבים מן היהודים, כי המקום שנצלב בו ישוע קרוב היה לעיר; וכתוב היה בעברית, ביוונית וברומית.

כא : ואמרו ראשי-הכהנים לפילטוס: אל תכתב שהוא מלך היהודים, אלא שהוא אמר, אני מלך היהודים.

כב : אמר פילטוס: מה שכתבתי, כתבתי.

כג : והחילים, אחרי שצלבו את ישוע, לקחו את בגדיו וחלקו אותם לארבעה חלקים, חלק לכל אחד מן החילים; אבל הפתנת היתה בלי תפר, מלמעלה מעשה אורג כלה.

מן אסט־רטי־וטא. כותינה דין איתיה הנות דלא
חיטא. מן לעל זקירפתא כלה.

כד: ואמרו חד לחד: לא נסדקיה. אלא
נפס עליה מפס. דמנו תהנו. ושלם כתבא
דאמר: דפלגו נחמי בינתהון. ועל לבושי
ארמי פסא. הלין עבדו אסט־רטי־וטא.

כה: קימן חיי דין לנת זקירה דישוע אמה.
ותתה דאמה. ומרים הי דקליזפא. ומרים
מגדליפתא.

כו: ישוע דין חנה לאמה ולתלמידא הו
דרחם הוה דקאם. ואמר לאמה: אנתתא. הא
ברכי.

כז: ואמר לתלמידא הו: הא אמר. ומן הי
שעתא דברה תלמידא הו לנתה.

כח: פתר הלין ידע ישוע דכל מדם
אשתלם. ונתמלא כתבא. אמר: צהא אנא.

כט: ומאנא סים הוה דמלא חלא. הנון דין
מלו אספוגא מן חלא. וסמו על זופא. וקברו
לנת פומה.

ל: פד דין שקל הו חלא ישוע. אמר: הא
משלם. וארפן רשה ואשלם רוחה.

לא: יהודיא דין מטל דערוכתא הנות
אמרין: לא נבותין פגרא הלין על זקיפיהון.
מטל דשבתא נגהא. יומא הוה גיר רבא יומא
דשבתא הי. ובעו מן פילטוס דנתברון שקיהון
דהנון זקיפא ונחתון אנון.

לב: ואתו אסט־רטי־וטא. ותברו שקוהי
דקדמא ודוהו אחרנא דאודקף עמה.

לג: וכד אתו לנת ישוע. חזו דמית לה מן
פדו. ולא תברו שקוהי.

לד: אלא חד מן אסט־רטי־וטא מחיהי
בדפנה בלופיתא. ומתחד נפקו דמא ומיא.
לה: ומן דחנא. אסדה. ושיריא. אי

שרא אנת. לא הוה רחמה דקסר. כל מן גיר
דנפשה מלכא עבד. סקובלא הו דקסר.

יג: פד שמע דין פילטוס דרא מלתא.
אפקה לישוע לבר. ויתב על בים. בדופתא
דמתקריא רציפתא דכאפא. עבראית דין
גפיפתא.

יד: ונערוכתא הנות דפצחא. ואית חיי איך
שעא שנת. ואמר ליהודיא: הא מלככון.

טו: הנון דין קעין חנו: שקוליהי.
שקוליהי. צלוביהי. צלוביהי. אמר להון
פילטוס: למלככון אוקוף. אמרין רבי פהנא:
לית לן מלכא אלא אן קסר.

טז: הידין אשלמה להון דנזקפוניהי.
דברוהי לישוע. ואפקוהי.

יז: פד שקיל זקיפה. לדופתא דמתקריא
קרקפתא. עבראית דין מתאמרא גולפתא.

יח: אתר דזקפוי. ועמה תרין אחרנין חד
מכא וחד מכא. ולישוע במצעתא.

יט: וכתב אף לוחא פילטוס. וסם על
זקיפה. כתיב הוה דין הכנא: הנה ישוע נצריא
מלכא דיהודיא.

כ: ולהנא דפא סגיאא מן יהודיא
קראוהי. מטל דקריבא הנות למדינתא דופתא
דאודקף פה ישוע. וכתיב הוה עבראית
וינאית ורהומאית.

כא: ואמרו רבי פהנא לפילטוס: לא
תכתוב: דמלכא הו דיהודיא. אלא: דהו אמר
דמלכא אנא דיהודיא.

כב: אמר פילטוס: מדם דכתבת. כתבת.

צחחא יט

כג: אסט־רטי־וטא דין פד זקפוי לישוע.
שקלו נחמוהי. ונעבדו לארבע מנון. מנתא לחד

ה : והביט ורָאָה אֶת כָּלִי הַפֶּשֶׁתָּן מִנַּחִים, אֲךָ לֹהֲכָנֶס לֹא נָכַס.

ו : וּבָא שִׁמְעוֹן אַחֲרָיו, וְנָכַס לְבֵית הַקֶּבֶר וּרָאָה אֶת כָּלִי הַפֶּשֶׁתָּן מִנַּחִים;

ז : וְהַסִּידֵר שֶׁהָיָה קָשׁוּר בְּרָאשׁוֹ אֵינָנו עִם כָּלִי הַפֶּשֶׁתָּן, אֲלֹא כְרוּף וּמִנָּח בְּצַד בְּמָקוֹם אֲחֵר.

ח : אַז נָכַס גַּם הַתַּלְמִיד שֶׁבָּא רִאשׁוֹן לְבֵית הַקֶּבֶר, וּרָאָה וְהֵאמִין;

ט : שֶׁהָיָה עוֹד לֹא יָדָעוּ מִן הַכְּתוּבִים שֶׁהָיָה עֲתִיד לָקוּם מִן הַמֵּתִים.

י : וְהָלְכוּ הַתַּלְמִידִים שׁוֹב לְמָקוֹמָם.

יא : וּמֵרִים עֲמָדָה עַל־יַד הַקֶּבֶר וּבִכְתָּהּ; וּכְשֶׁהָיָא בּוֹכֶיָה, הִבִּיטָה לְתוֹךְ הַקֶּבֶר

יב : וּרָאָתָה שְׁנֵי מְלָאכִים לְבוּשֵׁי לְבָן יוֹשְׁבִים, אֶחָד לְמֵרָאשׁוֹתָיו וְאֶחָד לְמֵרָגְלוֹתָיו, בְּמָקוֹם שֶׁהִנָּחָה גּוֹפֶת יִשׁוּעַ.

יג : וְהֵם אָמְרוּ לָהּ: אֵשֶׁה, מִדּוּעַ אַתְּ בּוֹכָה? אָמְרָה לָהֶם: מִפְּנֵי שֶׁלָּקַחְנוּ אֶת אֲדוֹנִי וְאֵינָנו יוֹדְעֵת אֵיפֹה שָׁמוֹ אוֹתוֹ.

יד : אֶת זֹאת אָמְרָה וּפְנָתָה לְאַחֹר, וּרָאָתָה אֶת יִשׁוּעַ עוֹמֵד, וְלֹא יָדָעָה שֶׁיִּשְׁוּעַ הוּא.

טו : אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: אֵשֶׁה, מִדּוּעַ אַתְּ בּוֹכָה? וְאֵת מִי אַתְּ מִחְפֹּשֶׁת? אֲךָ הִיא חֲשָׁבָה שֶׁהוּא הַגָּנֹן, וְאָמְרָה לוֹ: אֲדוֹנִי, אִם אַתָּה לָקַחְתָּ אוֹתוֹ, אָמַר לִי אֵיפֹה שָׁמָּה אוֹתוֹ; אֵלַי וְאֶקַּח אוֹתוֹ.

טז : אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: מָרְסָם! וּפְנָתָה וְאָמְרָה לוֹ בְּעֵבְרִית: רַבּוּלִי, כְּלוּמַר מוֹרָה.

יז : אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: אֵל תִּגְעִי בִּי, כִּי עוֹד לֹא עָלִיתִי אֶל אֲבִי. אֲכַל לָכִי אֶל אַחִי וְאִמִּי לָהֶם: עוֹלָה אֲנִי אֶל אֲבִי וְאֲבִיכֶם, וְאֵלֶיהֶם וְאֵלֶיהֶם.

לו : שָׁכַן הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיוּ לְמַעַן יִתְמַלֵּא הַכְּתוּב שֶׁאָמַר: עֵצָם לֹא תִשְׁבֵּר בּוֹ.

לז : וְעוֹד כְּתוּב אַחֵר שֶׁאָמַר: וְהִבִּיטוּ בְּמִי שֶׁדָּקְרוּ.

לח : אַחֲרֵי כֵן יוֹסֵף אֲשֶׁר מְרַמְתִּים בְּקֹשׁ מִפִּילְטוֹס — כִּי הָיָה תַּלְמִיד שֶׁל יִשׁוּעַ, וְהִסְתַּתֵּר מִפְּחַד הַיְּהוּדִים — לָקַחַת אֶת גּוֹפֶת יִשׁוּעַ. וּפִילְטוֹס הִרְשָׁה; וְהוּא כָּא וְלָקַח אֶת גּוֹפֶת יִשׁוּעַ.

לט : וּבָא גַם נִקְדִּימוֹן, אֲשֶׁר כָּא לָדָם אֶל יִשׁוּעַ בְּלִילָה, וְהִבִּיא אִתּוֹ תַּעֲרֻכַת מוֹר וְאֵהֱלוֹת, כְּמָעָה לִיטְרָאוֹת.

מ : וְלָקַחוּ אֶת גּוֹפֶת יִשׁוּעַ וּכְרָכוּהָ בְּכָלִי פֶשֶׁתָּן עִם הַבְּשָׂמִים, כְּמִנְהַג הַיְּהוּדִים לְקַבֵּר.

מא : וּבְמָקוֹם שֶׁנִּצְלַב יִשׁוּעַ הָיָה גֶן, וּבְגֶן בֵּית קֶבֶר חָדָשׁ אֲשֶׁר עוֹד לֹא הָיָה בּוֹ אִישׁ.

מב : וְשָׁמוּ שֵׁם אֶת יִשׁוּעַ, מִשּׁוּם שֶׁהִשְׁכַּחַת עֲמָדָה לֹהֲכָנֶס וּמִשּׁוּם שֶׁהִקְבֵּר הָיָה קְרוֹב.

פֶּרֶק כ

א : בְּאַחַד בִּשְׁשַׁבַּת בִּבְקָר, בַּעֲד חֲשֹׁךְ, בָּאָה מֵרִים הַמַּגְדָּלִית לְבֵית הַקֶּבֶר וּרָאָתָה שֶׁהָאֶבֶן הִוּסְרָה מִן הַקֶּבֶר.

ב : וְרָצָה וּבָאָה אֶל שִׁמְעוֹן כִּיפָּא וְאֶל הַתַּלְמִיד הָאֲחֵר שִׁיִּשְׁוּעַ אָהָב, וְאָמְרָה לָהֶם: לָקַחוּ אֶת אֲדוֹנֵינוּ מִבֵּית הַקֶּבֶר, וְאֵינָנו יוֹדְעֵת אֵיפֹה שָׁמוֹ אוֹתוֹ.

ג : וְיִצְאוּ שִׁמְעוֹן וְהַתַּלְמִיד הָאֲחֵר וּבָאוּ לְבֵית הַקֶּבֶר.

ד : וְרָצָה שְׁנֵיהֶם יַחַד, אֲכַל הַתַּלְמִיד הַהוּא רָץ וְהִקְדִּים אֶת שִׁמְעוֹן, וּבָא רִאשׁוֹן לְבֵית הַקֶּבֶר.

סְהִדוּתָהּ. וְהוּא יָדַע דְּשִׁרְרָא אָמַר. דְּאָךְ אֲנִתּוֹן תְּהִימָנוֹן.

לו: הֵלִין גִּיר הָיִי דְנִתְמַלָּא כְּתָבָא דְאָמַר: דִּגְרָמָא לָא נִתְתַּבֵּר בֵּהּ.

לז: וְתוֹב כְּתָבָא אַחֲרָנָא דְאָמַר: דְנַחֲוֹרֹן בְּמֵן דִּדְקָרו.

לח: בְּתַר הֵלִין יוֹסֵף הוּא דְמֵן רְמִתָּא בַּעַז מֵן פִּילָטוֹס. מְטַל דְתַלְמִידָא הוּא דִישׁוּעַ. וּמִטְשָׁא הוּא מֵן דְחִלְתָּא דִיהוּדָיָא. דְנִשְׁקוּל פִּגְרָה דִישׁוּעַ. וּאִפְסֵי פִילָטוֹס. וְאֵתָּא וְשִׁקְל פִּגְרָה דִישׁוּעַ.

לט: וְאֵתָּא אָךְ נִיקְדְמוֹס הוּא דְאֵתָּא הוּא מֵן קָדִים לֹת יִשׁוּעַ בְּלִילָא. וְאִיתִי עִמָּה חוֹנִטְתָּא דְמוֹרָא וְדַעֲלוֹי אֵיךְ מָאָא לִיטְרִין.

מ: וְשִׁקְלוּהִי לִפְגִּיָּה דִישׁוּעַ. וּכְרֻכּוּהִי בְּכִתְנָא וּבְכִסְמָא. אִיפְנָא דְאִית עֵידָא לִיהוּדָיָא דְנִקְבְּרוּן.

מא: אִית הָוֹת דִּין בְּהִי דוֹכְתָּא דְאֻדְקָךְ בֵּהּ יִשׁוּעַ גִּנְתָּא. וּבֵהּ בְּגִנְתָּא בֵּית קְבוּרָא חֲדָתָא. דְאֵנֶשׁ עֲדִפִּיל לָא אֶתְתַּסִּים הוּא בֵּהּ. מב: וְסִמּוּהִי חֲמֵן לִישׁוּעַ מְטַל דְשִׁבְתָּא עֲאֵלָא הָוֹת. וּמְטַל דְקָרִיב הוּא קְבָרָא.

קפלאון כ

א: בְּחַד בִּשְׁבָּא דִּין אֶתְתַּ מְרִים מַגְדִּילִיתָא בְּצַפְרָא עַד חֲשׁוֹן לְבֵית קְבוּרָא. וְחֻזָּת לְכַאפָּא דְשִׁקִּילָא מֵן קְבָרָא.

ב: וְרִהֲטַת אֶתְת לֹת שְׁמַעוֹן בְּאַפָּא. וּלְנֹת הוּא תַלְמִידָא אַחֲרָנָא דִרְחֵם הוּא יִשׁוּעַ. וְאִמְרָא לְהוֹן: דְשִׁקְלוּהִי לְמֵרֵן מֵן הוּא בֵּית קְבוּרָא. וְלָא יָדְעָא אֲנָא אִיפָּא סְמוּיָהּ.

ג: וְנִפְקַ שְׁמַעוֹן וְהוּא תַלְמִידָא אַחֲרָנָא. וְאִתִּין הוּא לְבֵית קְבוּרָא.

ד: וְרִהֲטִין הוּא תַרְיָהוֹן אַכְחֻדָּא. הוּא דִּין תַלְמִידָא רִהֵט קְדָמָה לְשְׁמַעוֹן. וְאֵתָּא קְדָמָּא לְבֵית קְבוּרָא.

ה: וְאִדִּיק. חֻזָּא כְּתָנָא כַּד סִימִין. מְעַל דִּין לָא עַל.

ו: אֵתָּא דִּין שְׁמַעוֹן בְּתַרְהּ. וְעַל לְבֵית קְבוּרָא. וְחֻזָּא כְּתָנָא כַּד סִימִין.

ז: וְסוּדְרָא הוּא דְחֻזִּיק הוּא בְרִשָּׁה. לָא עִם כְּתָנָא. אֵלָא כַּד פִּרִּךְ וְסִים לְסִטֵּר בְּחֻדָּא דוֹבָא.

ח: הִידִין עַל אָךְ הוּא תַלְמִידָא דְאֵתָּא קְדָמָּא לְבֵית קְבוּרָא. וְחֻזָּא וְהִימֵן.

ט: לָא גִיר עֲדִפִּיל יָדְעִין הוּא מֵן כְּתָבָא. יָדְעִיד הוּא לְמָקָם מֵן מִיתָא.

י: וְאֻלוֹ הַנּוֹן תַלְמִידָא תוֹב לְדוֹפְתָהוֹן.

יא: מְרִים דִּין קִימָא הָוֹת לֹת קְבָרָא וּבְכִיָּא. וְכַד בְּכִיָּא. אִדִּיקַת בְּקִבְרָא.

יב: וְחֻזָּת תִּרִין מְלֹאכָא בַחֲנֻרָא דִתְבִּין. חַד מֵן אִסְדוּהִי. וְחַד מֵן רִגְלוּהִי. אִיפָּא דְסִים הוּא פִּגְרָה דִישׁוּעַ.

יג: וְאִמְרִין לָהּ: אֶתְתָּא מְנָא בְּכִיָּא אֲנִתִּי. אִמְרָא לְהוֹן: דְשִׁקְלוּהִי לְמָרִי. וְלָא יָדְעָא אֲנָא אִיפָּא סְמוּיָהּ.

יד: יָדָא אִמְרַת. וְאִתְפִּנִּית לְכִסְתָּרָהּ. וְחֻזָּת לִישׁוּעַ דְקָאִם. וְלָא יָדְעָא הָוֹת דִישׁוּעַ הוּא.

טו: אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: אֶתְתָּא. מְנָא בְּכִיָּא אֲנִתִּי. וְלִמֵּן בְּעִיָּא אֲנִתִּי. הִי דִין סְבֵרַת דְגִנְגָּא הוּא. וְאִמְרָא לָהּ: מָרִי. אֵן אֲנִת שְׁקִלְתִּיָּהּ. אָמַר לִי אִיפָּא סְמִתִּיָּהּ. אֻל אִשְׁקִלְיוּהִי.

טז: אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: מְרִים. וְאִתְפִּנִּית וְאִמְרָא לָהּ עֲבֵרְאִית: רַבּוּלִי. דְמִתְאַמֵּר מִלְפָּנָא.

יז: אָמַר לָהּ יִשׁוּעַ: לָא תַתְקַרְבִּין לִי. לָא גִיר עֲדִפִּיל סִלְקַת לֹת אָבִי. וְלִי דִין לֹת אֲחִי.

תלמידיו, אשר אינם כתובים בספר הזה.
לא: גם אלה שכתובים, הרי כדי
שתאמינו כי ישוע הוא המשיח בן-האֱלֹהִים;
וכאשר תאמינו, יהיו לכם בשמו חיי עולם.

פֶּרֶק כא

א: אחרי כן שוב הראה ישוע את עצמו
לתלמידיו ליד ים טבריה; וכך הראה:
ב: שמעון פיפא ותאומא שנקרא התאום,
ונתנאל אשר מקנה שבגליל, ובני זכדי ושנים
אחרים מתלמידיו — היו יחד.

ג: אמר לו שמעון פיפא: אני הולך לדוג
דגים. אמרו לו: גם אנחנו באים אתך. ויצאו
ועלו לספינה, ובלילה ההוא לא דגו כלום.

ד: כהיות בקר עמד ישוע על-יד הים, ולא
ידעו התלמידים שהוא ישוע.

ה: ואמר להם ישוע: נערים, האם יש לכם
מה לאכל? אמרו לו: לא.

ו: אמר לו: הטילו רשתכם מן הצד הימני
של הספינה ותמצאו. והטילו ולא יכלו למשוך
את הרשת מלב הדגים שלכדה.

ז: ואמר התלמיד שישוע אהב אותו —
לכיפא: זהו אדונינו. ושמעון, כאשר שמע
שאדונינו הוא, לקח את פתתו וחרג על
מתניו, כי היה צרום, והטיל עצמו לים

יח: אז באה מרים המגדלית ובשרה
לתלמידים כי ראתה את אדונינו, וכי את
הדברים האלה אמר לה.

יט: וכהיות ערב ביום ההוא, באחד
בשבת, ובלתות המקום שהיו בו התלמידים
היו סגורות מפתח היהודים, בא ישוע ועמד
ביניהם, ואמר להם: שלום לכם.

כ: זאת אמר, והראה להם את ידיו ואת
צדו; ושמחו התלמידים כי ראו את אדונינו.
כא: ושוב אמר להם ישוע: שלום לכם.
כשם ששלחתי אבי, גם אני שולח אתכם.
כב: וכשאמר זאת, נפח בהם ואמר להם:
קבלו את רוח הקדש.

כג: אם תסלחו חטאים לאיש, יסלחו לו;
ואם תחזיקום לאיש, מחזקים הם.

כד: אכל תאומא, אחד מן השנים-עשר
שנקרא התאום, לא היה אתם שם כאשר בא
ישוע.

כה: ואמרו לו התלמידים: ראינו את
אדונינו, אף הוא אמר להם: אם לא אראה
בידיו את מקומות המסמרים ולא אשים בהם
את אצבעותי ולא אושיט ידי אל צדו — לא
אאמין.

כו: ואחרי שמונה ימים היו התלמידים
בפנים, ותאומא אתם. ובא ישוע, כשהדלתות
סגורות, עמד באמצע ואמר להם: שלום לכם.

כז: ואמר לתאומא: הבא אצבעך הנה
וראה את ידי, והבא דרך והושט אל צדי, ואל
תהיה בלתי מאמין אלא מאמין.

כח: וענה תאומא ואמר לו: אדני ואלהי!
כט: אמר לו ישוע: עכשו שראיתני
האמנת? אשרי אשר לא ראוי והאמינו.

ל: ואותות רבים אחרים עשה ישוע לפני

ואמר להון: סלק אנא לנת אבי ואבוכון
ואלהי ואלהכון.

יח: הדין אלת מרים מגדלימא. וסברת.
לתלמידא דחזות למרן. ודהלין אמר לה.

צחחא כ

יט: פד הון דין רמשא דיומא הו. דחד
בשפא. ותרעא אחידין חנו. דאיפא דאיתיהון
חנו תלמידא מטל דחלתא דיהודיא. אלתא
ישוע. קם בינתהון. ואמר להון: שלמא
עמכון.

כ: הדא אמר. וחזי אנון אידוהי וסטר.ה.
נחדיו תלמידא דחזו למרן.

כא: אמר להון דין טוב ישוע: שלמא
עמכון. איפנא דשדרני אבי. אף אנא משדר
אנא לכוך.

כב: וכד אמר הליו. נפח בהון. ואמר
להון: קבלו ריחא דקודשא.

כג: אן תשבקון חטהא לאנש. נשתבקון
לה. ואן תאחדון דאנש. אחידין.

כד: תאומא דין חד מן תרעסרתא. הו
דמתאמר תאמא. לא חנא תמן עמהון פד
אלתא ישוע.

כה: ואמרין לה תלמידא: חזין למרן. הו
דין אמר להון: אן לא חזא אנא באידוהי
דופיתא דצא. ורמא אנא בהין צבעתי.
ומושט אנא אידי בדפנה. לא מהימן אנא.

כו: ובתר תמניא יומין. טוב לגו חנו
תלמידא. ותאומא עמהון. ואלתא ישוע. פד
אחידין תרעא. קם במצעתא. ואמר להון:
שלמא עמכון.

כז: ואמר לתאומא: איתא צבעך להרפא.
וחזי אידי. ואיתא איךך ואושט בגבי. ולא
תהנא לא מהימנא. אלא. מהימנא.

כח: וענא תאומא ואמר לה: מרי ואלהי.
כט: אמר לה ישוע: השא דחזיתני הימנת.
טוביהון לאילין דלא חזאני והימנו.
ל: סגיתא דין אתנתא אחרניתא עבד
ישוע קדם תלמידוהי. אילין דלא כתיבן
בכתבא הנא.

לא: אף הליו דין דכתיבן. דתהימנו
דישוע הו משיחא ברה דאלהא. ומא
דהימנתון. נהוץ לכוך בשמה חנא דלעלם.

קפלאון כא

א: פתר הליו חזי טוב נפשה ישוע
לתלמידוהי על ימא דטבריוס. חזי דין הכנא.
ב: איתיהון חנו אכודא שמעון פאפא.
ותאומא דמתאמר תאמא. ונתיאיל הו דמן
קטנא דגלילא. ובני ובדי. ותרין אחרנין מן
תלמידא.

ג: אמר להון שמעון פאפא: אזל אנא
אצור נונא. אמרין לה: ואף חנו אתין חנו
עמר. ונפקו. וסלקו לספילתא. ובהו לליא
מדם לא צדו.

ד: פד דין הון צפרא. קם ישוע על יד
ימא. ולא ידעו תלמידא דישוע הו.

ה: ואמר להון ישוע: טליא. למא אית
לכוך מדם למלעס. אמרין לה: לא.

ו: אמר להון: ארמו מצידכון מן גבא
דימינא דספילתא. ומשפחין אנתון. וארמיו
ולא אשפחו למגדה למצידתא מן סוגאא
דנוגא דאחדת.

ז: ואמר תלמידא הו דרחם חנא לה ישוע
לכאפא. הנא מרן הו. שמעון דין פד שמע
דמרן הו. נסב פותינה מחא בחצוהי. מטל
דערטליא חנא. ושדא נפשה בימא.

אותי? ואמר לו: אדוני, הכל אתה יודע; אתה יודע שאני אוהב אותך. אמר לו ישוע: רעה את כבשותי.

יח: אמן אמן אומר אני לך, שפאשר היית צעיר, אתה בעצמך אורף את מתניך והלכת לאן שאתה רוצה; אבל פאשר תזקן, תפרש גדיך ואחר יאזר לך את מתניך, ויבילך לאן שאינך רוצה.

יט: וזאת אמר להראות באיזה מות הוא עתיד לפאר את האלהים. ולאחר שאמר את הדברים האלה, אמר לו: בוא אחרי.

כ: ופנה שמעון כיפא וראה את התלמיד אשר אהבו ישוע, הולך אחריו — אשר נפל בעת הסעודה על חזהו של ישוע ואמר, אדוני, מי ימסר אותך?

כא: פאשר ראה כיפא את הלה, אמר לישוע: אדוני, וזה מה?

כב: אמר לו ישוע: אם רוצה אני שישארו זה עד אשר אבוא, מה לך? אתה בוא אחרי! כג: ויצא הדבר הזה בין האחים, שהתלמיד ההוא לא ימות. אבל ישוע לא שלא ימות אמר, אלא, אם רוצה אני שישארו זה עד אשר אבוא, מה לך?

כד: זהו התלמיד אשר העיד על כל הדברים האלה, וגם כתב אותם; ויוצעים אנו שמהימנה היא עדותו.

כה: יש גם דברים רבים אחרים שעשה ישוע, אשר אלו נכתבו אחד אחד — גם העולם עצמו פסבדוני לא היה מספיק לספרים שהיו נכתבים.

ח: כדי לבוא אל ישוע. אבל התלמידים האחרים באו בספינה, כי לא היו רחוקים מאד מן היבשה אלא כמאתים אמה, ומשכו את הרשת עם הדגים.

ט: וכאשר עלו ליבשה, ראו גחלים צרוכים ודג מנח עליהם, ולחם.

י: ואמר להם ישוע: הביאו מן הדגים שדגתם פעת.

יא: ונעלה שמעון כיפא ומשך את הרשת אל היבשה והיא מלאה דגים גדולים, מאה וחמשים ושלוש; ולמרות כל הכבד הזה לא נקרעה הרשת.

יב: ואמר להם ישוע: בואו סעדו. ואיש מהתלמידים לא העז לשאל אותו מי הוא, כי ידעו שאדונינו הוא.

יג: ונגש ישוע, ולקח לחם דגים ונתן להם.

יד: זאת הפעם השלישית שישוע נראה לתלמידיו אחרי שקם מבין המתים.

טו: ולאחר שסעדו, אמר ישוע לשמעון כיפא: שמעון בן-יונה, האם אתה אוהב אותי יותר מאלה? אמר לו: כן, אדוני; אתה יודע שאני אוהב אותך. אמר לו: רעה את כבשי.

טז: אמר לו שוב, פעם שנייה: שמעון בן-יונה, האם אתה אוהב אותי? אמר לו: כן, אדוני; אתה יודע שאני אוהב אותך. אמר לו ישוע: רעה את צאני.

יז: אמר לו פעם שלישית: שמעון בן-יונה, האם אתה אוהב אותי? התעצב כיפא על שאמר לו פעם שלישית, האם אתה אוהב

ח: דנאתא לנת ישוע. אחרנא דין
תלמידא בספיתא אָתו. לא גיר רחיקין הוּ
סגי מן ארעא אלא איך מאתין אמין. ונגדין
הוּו לה למצידתא הי דנונא.

ט: פד דין סלקו לארעא. חנו גומרא כד
סימן. ונונא כד סים עליהין. ולחמא.

י: ואמר להון ישוע: איתו מן נונא
דצדתון השא.

יא: וסלק שמעון כאפא. ונגדה למצידתא
לארעא. פד מליא נונא רורבא מאא וחמשין
ותלתא. ובקנא כלה יוקרא לא אצטרית
מצידתא הי.

יב: ואמר להון ישוע: תו אשתרו. אנש
דין מן תלמידא לא ממרח הוּא דנשאליוהי:
דמנו. וידעין הוּו דמין הוּ.

יג: קרב דין ישוע. ושקל לחמא ונונא
והב להון.

יד: הדא דתלת ובנין אתחזי ישוע
לתלמידוהי. פד קם מן בית מיחא.

טו: פד דין אשתריו. אמר ישוע לשמעון
כאפא: שמעון בר יונא. רחם אנת לי יתיר מן
הלין. אמר לה: אין מרי. אנת ידע אנת דרחם
אנא לך. אמר לה: רעי לי אמרי.

טז: אמר לה טוב דתרתין ובנין. שמעון
בר יונא. רחם אנת לי. אמר לה: אין מרי.
אנת ידע אנת דרחם אנא לך. אמר לה ישוע:
רעי לי ערבי.

יז: אמר לה דתלת ובנין: שמעון בר יונא.
רחם אנת לי. וכרית לה לכאפא דאמר לה
דתלת ובנין. דרחם אנת לי. ואמר לה: מרי.

כל מדם אנת חכם אנת. אנת ידע אנת דרחם
אנא לך. אמר לה ישוע: רעי לי נקנתי.

יח: אמין אמין אמר אנא לך. דכד טלא
הרית. אנת לנפשך אסר הנית חציך. ומהלך
הרית לאיפא דצבא אנת. מא דין דסאבת.
תפשוט אידך. ואחרין גאסור לך חציך.
ונובלך לאיפא דלא צבא אנת.

יט: הדא דין אמר דנקנא באינא מותא
עתיד דנשבח לאלהא. וכד אמר הלין. אמר
לה: תא כתרי.

כ: ואתפני שמעון. וחזא לתלמידא הוּ
דרחם הוּא ישוע. דאתא בתרה. הוּ דנפל הוּא
בחשמייתא על חדיה דישוע. ואמר: מרי. מנו
משלם לך.

כא: להנא כד חזא כאפא. אמר לישוע:
מרי. והנא מנא.

כב: אמר לה ישוע: אן צבא אנא דנקנא
הנא עדמא דאתא אנא. לך מא לך. אנת תא
כתרי.

כג: ונפקת הדא מלתא בית אחא. דהוּ
תלמידא לא מאת. ישוע דין לא הוּא דלא
מאת אמר: אלא אן צבא אנא דנקנא הנא
עדמא דאתא אנא. לך מא לך.

כד: הנו תלמידא דאסהד על הלין פלהין
ואף כתב אגין. וידעין חנו דשירא הי
סהדותה.

כה: אית דין אף אחרניחא סגיאיתא דעבד
ישוע. אילין דאלו תדא תדא מתפתון חני.
אף לא הוּ עלמא איך דסבר אנא. ספק הוּא
לכתבא דמתפתין חנו.

מעשי

השליחים

פרק א

א : את הספר הראשון, תאופיל, כתבתי על כל הדברים שהתחיל אדונינו ישוע המשיח לעשות וללמד,

ב : עד ליום שבו נשא לאחר שצוה אותם לשליחים אשר בחר ברוח הקדש,

ג : אשר גם הראה להם את עצמו חי אחר ענותו — באותות רבים במשך ארבעים יום, כאשר נראה אליהם ודבר על מלכות האלהים.

ד : וכאשר אכל אתם לחם, צוה אותם שלא כסורו מירושלים, אלא שיחכו להבטחת האב, אשר שמעתם ממני;

ה : כי יחנן הטביל במים, ואתם תטבלו ברוח הקדש לא אחרי ימים רבים.

ו : והם, כאשר היו מכנסים, שאלוהו

ואמרו לו : אדונינו, האם בזמן הזה אתה משיב את המלכות לישראל?

ז : אמר להם הוא : לא לכם לדעת זאת, את הזמן או את הזמנים אשר האב קבע אותם בשלטונו שלו.

ח : אבל כאשר תבוא רוח הקדש עליכם, תקבלו כוח ותהיו לי לעדים בירושלים ובכל יהודה, גם בין השומרונים, ועד לקצות הארץ.

ט : וכאשר אמר את אלה, נשא כשהם רואים אותו; וענן קבל אותו, ונעלם מעיניהם.

י : וכשהביטו לשמים כאשר הוא הסתלק, נמצאו שני אנשים עומדים לידם בלבוש לבן.

יא : ואמרו להם : אנשים גליליים, למה עומדים אתם ומביטים לשמים? ישוע זה שנשא מכם לשמים, כך יבוא, כמו שראיתם אותו עולה לשמים.

סוערנא

דשליחא

קפלאון א

צחחא א

א: כתבא קדמא כתבת או תאופילא. על
פלחין אילין דשרי מרן ישוע משיחא למעבד
למלפּו.

ב: עדמא ליזמא הו דבה אסתלק. מן פתר
דפקד הון אנון לשליחא אילין דגבא ברוחא
דקודשא.

ג: הנון דאף חוי להון נפשה פד חי מן
פּתר דחש. באַתּוּתא סגיאָתא. ביּומין ארבעין
פד מתחזא הון להון. ואמר על מלפּוּתא
דאלהא.

ד: וכד אכל עמהון לחמא. פקד אנון דמן
אורשלים לא נפרקון. אלא דנקוון לשוודיה
דאבא. הו דשמעתון מני.

ה: דייחון אעמד במיא. ואנתון תעמדון
ברוחא דקודשא. לא פּתר יומתא סגיאא.

ו: הנון דין פד כנישין שאלוהי ואמרין
לה: מרן. אן בהנא ובנא מפנא אנת מלכותא
ליסרלל.

ז: אמר להון הו: לא הנת דילכון הדא
למדע ובנא או ובנא אילין דאבא סם אנון
בשולטנא דנפשה.

ח: אלא כד תאתא רוחא דקודשא
עליכון. תקבלון חילא. ותהוון לי סהרא
באורשלם ובכלה יהוד ואף בית שמריא
ועדמא לסופיה דארעא.

ט: וכד הלין אמר. פד חזין לה אסתלק.
וענא קבלתה ואתפסי מן עיניהון.

י: וכד חירין הון בשמא כד הו אזל הון.
אשתכחו תרין גברין קימין לנתהון פלבושא
חורא.

יא: ואמרין להון: גברא גליליא. מנא
קימין אנתון וחיירין בשמא. הון ישוע
דאסתלק מנכון לשמא. הכנא גאתא אכמא
דחיותוניהי דסלק לשמא.

כג : והעמידו שנים, את יוסף הנקרא בר-שבא ומכנה יוסטוס, ואת מתיה.

כד : וכאשר התפללו, אמרו: אתה, אדני, יודע את אשר בלבות הכל, הראה אחד אשר אתה בוחר משנים אלה.

כה : שהוא יקבל את חלק השרות ואת השליחות אשר יהודה סר ממנה ללכת אל מקומו.

כו : והטילו גורלות, ועלה למתיה, ונמנה עם אחד-עשר השליחים.

פרק ב

א : וכאשר מלאו ימי השבועות, בהיותם מכנסים כלם יחד,

ב : היה פתאם קול מן השמים כמו של רוח עזה, והתמלא ממנו כל הבית שישיבו בו.
ג : ונראו אליהם לשונות שנתפצלו כמו אש, ונחו על אחד אחד מהם.

ד : ונתמלאו כלם ברוח הקדש והחלו לדבר בלשונות למיניהן, לפי מה שהרוח נתנה להם לדבר.

ה : והיו אנשים שגרו בירושלים, יראי אלהים, יהודים מכל הגוים אשר תחת השמים.

ו : וכאשר היה הקול ההוא, התאסף כל העם ונבדו, כי איש איש מהם שמע אותם מדברים בלשונותיהם.

ז : והשתוממו כלם והתפלאו באמנם זה לזה: כל אלה שמדברים, האינם גליליים?

יב : ואחרי כן חזרו לירושלים מן ההר שנקרא בית הזיתים, אשר על-יד ירושלים, ורחוק ממנה בשבעה ריסים.

יג : ואחרי שנכנסו, עלו לעליה אשר היו בה פיפא ויוחנן, ויעקב ואנדראוס, ופיליפוס ותאומא, ומתי ובר-תלמי ויעקב בן חלפי, ושמעון הקנאי ויהודה בן יעקב.

יד : כל אלה התמידו יחד בתפלה בלב אחד, עם הנשים ועם מרים אם ישוע ועם אחיו.

טו : ובאותם הימים קם שמעון פיפא בין התלמידים — היה שם קהל של כמאה ועשרים אנשים — ואמר:

טז : אנשים אחינו, ראוי היה שיתמלא הכתוב אשר רוח הקדש הקדימה ואמרה בפי דוד על יהודה, שהיה המוביל לאלה אשר תפסו את ישוע;

יז : כי נמנה עצמו והיה לו חלק בשרות הנה.

יח : והו אשר קנה לו שדה בשכר החטא, ונפל על פניו על הארץ, ונבקע בחציו ונשפכו כל מעיו.

יט : וזאת נודעה לכל תושבי ירושלים: וכך נקרא השדה ההוא בלשון המקום 'חקל דמא' שתרגומו שדה הדם;

כ : כי כתוב בספר תהלים: תהי טירתו נשמה ואל יהי בה יושב; ופקדתו יקח אחר.

כא : לכן צריך שאחד מן האנשים האלה שהיו אתנו בכל הזמן הזה אשר אדונינו ישוע נכנס ויצא בינינו,

כב : החל מטבילת יוחנן עד ליום אשר נשא בו מאתנו — יהיה אתנו עד על תקומתו.

יב: ומן בתרפון הפכו להון לאורשלם מן
טורא דמתקרא דבית ויתא. דאיתוהי על גב
אורשלם ופריק מנה איך שבצא אסטדון.
יג: ומן בתר דעלו. סלקו להון לעליתא הי
דהון הנו בה באפא ויוחנן ויעקוב ואנדראוס.
ופיליפוס ותאומא. ומתי ובר תולמי ויעקוב
בר חלפי. ושמעון טנגא ויהודא בר יעקוב.
יד: הלן פלהון אכאדא אמינין הנו
בצלותא בחדא נפש עם נשא ועם מרים אמה
דישוע ועם אהוי.

טו: ובהון ביומא הנון קם שמעון באפא
מצעת תלמידא. אית הנוא דין תמן בנשא
דאנשא איך מאא ועסרין. ואמר:

טז: גברא אחין. ודק הנוא דנתמלא כתבא
אינא דקדם אמר רוחא דקודשא בפומה
דדויד על יהודא הו דהנא מדברנא להון
דאחדו לישוע.

יז: מטל דמנא הנוא עמן. ואית הנוא לה
פסא בתשמשתא הדא.

יח: הנוא הו דקנא לה קריתא מן אגרא
דחטיא. ונפל על אפוהי על ארצא. ואתפרת
מן מצעתה. ואתאשד פלה גניה.

יט: והי הדא אתידעת לכלהון דעמרין
באורשלם. והכנא אתקרית קריתא הי בלשנה
דאתרא חקל דמא. דאיתוהי תורגמה קורית
דם.

כ: כתיב גיר בספרא דמזמורא: דדירה
תהנא חרבא. ועמור לא נהנא בה. ותשמשתה
נסב אחרין.

כא: וליא הי הכיל לחד מן הלן גברא
דהון עמן בהנא זכנא כלה דבה על נפס עלין
מרן ישוע.

כב: דאפק מן מצמודיתה דיוחנן עדמא

ליומא דאסתלק מן לנתן. דהו נהנא עמן
סהנא דקנמתה.

כג: ואקימו תרין. ליוסף דמתקרא בר
שבא דאשתי יוסטוס. ולמתיא.

כד: וכד צליו אמרו: אנת מריא ידע
דבלבנותא דכל. חנא חד אינא דגבא אנת מן
הלן תריהון.

כה: דהו נקבל פסא דתשמשתא
ושליחותא דמנה פרק יהודא. דנאזל לה
לאחרה.

כו: וארמיו פצא. וסלקת למתיא. ואתמני
עם חדעסר שליחא.

קפלאון ב

א: וכד אתמליו יומתא דפנטקוסטא. פד
בנישין הנו פלהון אכאדא.

ב: הנוא מן שליא מן שמיא קלא איך
דרוחא עזיזתא. ואתמלי הנוא מנה פלה ביה
הו דבה יתבין הנו.

ג: ואתחזיו להון לשנא דמתפלגין הנו איך
נורא. ויתבו על חד חד מנהון.

ד: ואתמליו פלהון ברוחא דקודשא.
ואקפו הנו לממליו בלשן לשן. איך מא
דרוחא יחב הנו להון לממליו.

ה: אית הנו דין גברא דעמרין באורשלם
דדחלין מן אלהא. יהודיא מן כל עממא
דתחית שמיא.

ו: וכד הנו קלא הו. בנש פלה עמא
ואשתגש. מטל דשמע הנו אנש אנש מנהון
דממליו הנו בלשניהון.

ז: תהירין הנו דין פלהון ומתדמרין פד
אמרין הנו חד לחד. הלן פלהון דממליו לא
הא גליליא אנון.

כא: והיה כל אשר יקרא את שם יהוה יושע.

כב: אנשים בני ישראל, שמעו את הדברים האלה: ישוע הנצרי, איש אשר מאת האלהים נראה אליכם בגבורות ובאותות ובנפלאות אשר האלהים עשה ביניכם על-ידו, כפי שאתם יודעים אתם;

כג: את זה שיעד לך, בידיעתו מראש ובכרצונו של אלהים, מסרתם אותו לידי רשעים וצלבתם והרגתם.

כד: אבל האלהים הקימו והתיר את חבלי שאול, כי בלתי אפשרי היה שיעצר בשאול.

כה: הרי דוד אמר עליו: שויתי יהוה לנגדי תמיד, כי מימיני בל אמוט.

כו: לכן שמח לפי ויגל כבודי, אף גופי ישפן לבטח.

כז: כי לא תעזב נפשי לשאול, ולא תתן חסידך לראות שחת.

כח: תודיעני ארח חיים: תשביעני שמחה את פניך.

כט: אנשים, אחינו, מתר לומר לכם בגלוי על דוד ראש האבות שמת וגם נקבר ובית קברו נמצא אתנו עד היום הזה.

ל: הן נביא היה, וידע כי שבועה נשבע לו האלהים, מפרי בטןך אושיב על כסאך.

לא: וחוזה מראש ודבר על תקומתו של המשיח, שלא נעזב בשאול וגם גופו לא ראה שחת.

לב: את ישוע זה הקים האלהים, ואנחנו כלנו עדין.

ח: כיצד אנחנו שומעים איש איש את הלשון אשר נולדנו בה?

ט: פרתים ומדים, ועילמים ותושבי ארם ויהודים, וקפודקאים, ואשר מחבל פונטוס ואסיה,

י: ומחבל פרוגיה ופמפוליה ומצרים ומחבלי לוב הקרובים לקורינזה, ואלה שבאו מרומא, יהודים וגרים,

יא: ומפרתים, וערבים — הנה שומעים אנו שמספרים בלשונותינו שלנו את נפלאות האלהים.

יב: והתפלאו כלם והשתוממו, ואמרו זה לזה: מה הדבר הזה?

יג: אבל אחרים לעגו להם באמרם: אלה שותו תירוש והשתכרו.

יד: ואחרי כן קם שמעון כיפא עם אחד-עשר השליחים, ונשא את קולו ואמר להם: אנשים יהודים וכל אשר גרים בירושלים, תודע זאת לכם והקשיבו לדברי:

טו: כי אלה אינם שכורים כפי שאתם חושבים, שהרי עדין השעה השלישית,

טז: אלא שזה מה שאמר ביואל הנביא: יז: והיה באחרית הימים, נאם אלהים, אשפך את רוחי על כל בשר ונבאו בניכם ובנותיכם; ובחוריתכם חזיונות יראו, וזקניכם חלומות יחלמו.

יח: ועל עבדי ועל שפחותי אשפך רוחי בימים ההם ונבאו.

יט: ונתתי אותות בשמים ונפלאות על הארץ, דם נאש ותמרות עשן;

כ: השמש תהפך לחשך והירח לדם לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא.

ח: איפנא חנן שמעין חנן אנש אנש לשונה דבה ילידין חנן.

ט: פרתונא. ומדיא. ואלגנא. ואילין דעמרין בית גהרין. יהודיא וקפודקנא. ודמן אתרא דפונטוס. ודאסנא.

י: ודמן אתרא דפרוגיא. ודפמפוליא. דמצרין. ודאתרונא דלופא דקריבין לקורנא. ואילין דאטו מן רוומא. יהודיא וגילנא.

יא: ודמן קרטא וערבנא. הא שמעין חנן. דממללין בלשנין דילן דמרתה דאלהא. יב: מתדמרין חנו דין קלהון ותורין פד אמרין חד לחד. דמנא חי קדא צבוטא. יג: אחרנא דין ממיקין חנו בהון פד אמרין. הלן מארימא אשתיו וריו.

צחחא ב

יד: וכתרנן קם שמעון פאפא עם חדעסר שליחין. וארים קלה ואמר להון: גברא יהודיא וכלהון דעמרין באורשלים. קדא תחידע לכון וצותו מלי.

טו: לא גיר איפנא דאנתון סברין הלן רגין. דקא עדמא להשא תלת אנין שעין.

טז: אלא קדא חי דאמירא ביואיל נביא. יז: נהא ביומקא אתרנא אמר אלהא. אשוד רוחי על כל בסר. ונתנבון בניפון ובנתכון. וגדידיכון חוננא נחיון. וקשישיפון חלמא נחלמון.

יח: ועל עבדי ועל אמהתי אשוד רוחי ביומקא הנון ונתנבון.

יט: ואתל אתנתא בשמא. וגברונתא על ארעא. דמא ונורא ועטרא דתננא.

כ: שמשא נתחלף בעמטנא. וסהרא בדמא. עד לא גאתא יומה דמריא רבא

ודחילא.

כא: ונהנא כל דנקרא שמה דמריא. נחא. כב: גברא בני יסריל שמעו מלא הלן. ישוע נצריא גברא דמן אלהא אתחזי לנתכון בחילא ובאתנתא ובגברונתא אילין דאלהא עבד פינתכון. באידה איך דאנתון ידעין אנתון.

כג: להנא דפריש חנא לה להנא במקדמות ידעתה ובצבינה דאלהא. אשלמתונייה באידי רשיעא וזקפתון וקטלתון.

כד: אלהא דין אקמה. ושרא חבליה בשיל. מטל דלא משפחא חות דנתתחד פה בשיל.

כה: דויד גיר אמר עלוהי מקדם חות: חזא למרי בכלובן. דעל ימיני חו. דלא אזוע. כו: מטל הנא אתפסם לבי ורות תשבוחתי. ואף פגרי נגן על סברא.

כז: דלא שבק אלת לנפשי בשיל. ולא יחב אלת לחסוך דנחזא חבלא.

כח: גלית לי אורחא דחיא. תמליני בסימותא עם פרצופך.

כט: גברא אחין. מפס למאמר עין בגלא לנתכון על רש אבהתא דויד. דמית ואף אתקבר. ובית קבורה איתוהי לנתן עדמא ליומנא.

ל: נביא חנא גיר וידע חנא דמוקמא ימא לה אלהא. דמן פארא דכרסך אוקב על פורסך.

לא: וקדם ומלל על קימתה דמשיחא. דלא אשתבק בשיל. אפלא פגרה חזא חבלא.

לב: להנא ישוע אקים אלהא. וחנון פלן סהדוהי.

ובבית היו בוצעים את הלחם ואוכלים את המזון בשמחה ובתם לב;
 מז: משבחים היו את האלהים, ומוציאים חן בציני כל העם. וכל יום הוסיף אדונינו לעדה את הנושעים.

פרק ג

א: וכאשר שמעון כיפא ויוחנן עלו יחד להיכל בעת תפלת השעה התשיעית,
 ב: והנה איש אחד, פסח מבטן אמו, נושאים אותו אנשים שנהגו להביאו ולהניחו בשער ההיכל אשר נקרא היפה, כדי שיבקש צדקה מן הנכנסים להיכל.
 ג: הלה, כראותו את שמעון ואת יוחנן נכנסים להיכל, בקש מהם שיתנו לו צדקה.
 ד: והביטו בו שמעון ויוחנן ואמרו לו: הבט בנו.
 ה: והוא הביט בהם, בקינותו לקבל מהם דבר-מה.
 ו: אמר לו שמעון: זהב וכסף אין לי, אבל מה שיש לי אתן לך: בשם אדונינו ישוע המשיח הנצרי, קום התהלך!
 ז: ואחזו בידו הימנית והקימו, ובו ברגע התחזקו רגליו ועקביו.
 ח: וקפץ וקם, והתהלך ונכנס אצלם להיכל — מהלך ומקפץ ומשבח את האלהים.

לג: והוא הוא שנשא בימין האלהים וקבל מהאב את ההבטחה על רוח הקדש, והשפיע את המתנה הזאת שהנה אתם רואים ושמעים.

לד: הרי לא דוד עלה השמימה, שכן הוא אמר: נאם יהוה לאדוני, שב לך מימיני לה: עד אשית אויביך הדם לרגליך.
 לו: לכן ידע כל בית ישראל באמת כי לאדון ולמשיח עשה האלהים את ישוע זה אשר אתם צלבתם.
 לז: וכאשר שמעו את הדברים האלה, התעצבו בלבבם, ואמרו לשמעון ולשאור השליחים: מה נעשה, אחינו?

לח: אמר להם שמעון: שובו והטבלו איש איש מכם בשם האדון ישוע לסליחת החטאים, כדי שתקבלו את מתנת רוח הקדש; לט: כי לכם היתה ההבטחה ולבגיכם, ולכל הרחוקים אשר האלהים יקראם.
 מ: ובמלים אחרות רבות העיד להם, ובקש מהם באמרו: הנצלו מן הדור העקלקל הזה.

מא: ואנשים מהם קבלו ברצון את דברו והאמינו ונטבלו; ונוספו ביום ההוא פשלת אלפים נפשות.

מב: והם התמידו בתורת השליחים והשתתפו בתפלה ובכציעת הלחם.

מג: ואחזה יראה בכל נפש; ואותות רבים ונפלאות נעשו על-ידי השליחים בירושלים.

מד: וכל אלה אשר האמינו היו יחד, וכל מה שהיה להם היה משתף.

מה: ואלה שהיה להם רכוש מכרו אותו וחלקו לאיש איש לפי צרכו.

מו: וכל יום התמידו בהיכל בלב אחד;

מד: וכלהון אילין דהימנו הון אכחדא
הון. וכל מדם דאית הון להון דגנא הון.
מה: ואילין דאית הון להון קנינא מזבנין
הון לה. ומפלגין הון לאנש אנש איך מדם
רסניק הון.

מו: וכליום אמינין הון בהיפלא בחדא
נפש. ובביטא קצין הון פריסתא. ומקבלין הון
סיברתא כד רזין ובכרירותא דלבהון.
מו: משבחין הון לאלהא. פד יחיבין
ברחמא קדם פלה עמא. ומרן מוסף הון
כליום לאילין דחאין בעדפא.

קפלאון ג

א: והון דכד סלקין שמעון באפא ויוחנן
אכחדא להיפלא בעדנא דצלותא דתשע שיעין.
ב: והא גברא חד חגירא דמן פרס אמה.
שקילין הון אנשא אילין דמעדין הון מיתין
וסימין לה בחרעא דהיפלא דמתקרא שפירא.
דנהון שאל ודקתא מן הנון דעאלין להיפלא.
ג: הנא כד חזא לשמעון וליוחנן דעאלין
להיפלא. בעא הון מנהון דנתלון לה ודקתא.
ד: וחרו בה שמעון ויוחנן ואמרו לה: חור
בן.

ה: הו דין חר בהון פד סבר הון למסב
מנהון מדם.

ו: אמר לה שמעון: דהבא וסאמא לית לי.
אלא מדם דאית לי יהב אנא לך. בשמה דמרן
ישוע משיחא נצריא קום הלך.

ז: ואחדה באידה דימינא. ואקימה. ובה
בשעתא שר רגלוהי ועקבוהי.

ח: נשור קם. והלך. ועל צמהון להיפלא
כד מהלך ומשור ומשבח לאלהא.

לג: והיו דימינה דאלהא אתתרים. ונסב
מן אבא שוידא דעל רוחא דקודשא. ואשד
מוהבתא דהא חזין אנתון ושמעין
אנתון.

לד: לא הון גיר דויד סלק לשמיא. מטל
דהו אמר: דאמר מריא למרי: חב לך מן
ימיני.

לה: עדמא דאסים בעלדבכיך כובשא
לרגליך.

לו: שריראית הכיל נדע פלה בית יסריל.
דמריא ומשיחא עבדה אלהא להנא ישוע
דאנתון וקפתון.

לז: וכד שמעו הלין. אתגנחו בלבהון.
ואמרו לשמעון ולשרפא דשליחא: מנא נעבד
אחין.

לח: אמר להון שמעון: תובו. ונעמדו אנש
אנש מנכון. בשמה דמריא ישוע לשובקן
חטאה. דתקבלון מוהבתא דרוחא דקודשא.
לט: לכון גיר הון שוידא ולבניכון
ולכלהון אילין דרחיקין. אילין דהו אלהא
נקרא אנון.

מ: ובמלא אתרניתא סגיאתא מסהד הון
להון. ובצא הון מנהון פד אמר: חזו מן
שרפתא דהא מעקמתא.

מא: ואנשין מנהון צתידאית קבלו מלתה.
והימנו נעמדו. ואתמוספו בהו יומא איך
תלתא אלפין נפשין.

מב: ואמינין הון ביולפנא דשליחא
ומשפותפין הון בצלותא ובקצא
דאוכריסטא.

מג: ותווא הנות דחלתא בכל נפש.
ואתתא סגיאתא וגברותא הון הוי ביד
שליחא באורשלם.

ט: וְרָאוּהוּ כָּל הָעָם מִתְהַלֵּךְ וּמִשְׁבֶּת אֶת הָאֱלֹהִים,
 י: וְהִפִּירוּ שֶׁהוּא הַקִּבְּצָן שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב כָּל יוֹם וּמִבֶּקֶשׁ צָדָקָה לִיד הַשַּׁעַר שֶׁנִּקְרָא הַיִּפֶּה, וְנִתְמַלְאוּ תַּמְהוֹן וּפְלִיאָה עַל מֵה שֶׁקָּרָה.
 יא: וְכֹאֲשֶׁר נִאָּחַז בְּשִׁמְעוֹן וּבִיּוֹחָנָן, רִץ אֲלֵיהֶם כָּל הָעָם הַמִּשְׁתַּוָּמִּם, אֶל הָאוֹלָם שֶׁנִּקְרָא אוֹלָם שְׁלֵמָה.

יב: וְכֹאֲשֶׁר רָאָה שִׁמְעוֹן, עָנָה וָאָמַר לָהֶם: אֲנָשִׁים, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מֵדוּעַ מִתְּפִלָּאִים אַתֶּם עַל זֶה? אוּ מֵדוּעַ בָּנוּ מִבִּיטִים אַתֶּם בָּאֵלּוּ בְּלַחְנוֹ אָנוּ אוּ בְּסִמְכוּתָנוּ עֲשִׂינוּ זֹאת שֶׁהֵלֶךְ יִתְהַלֵּךְ?
 יג: אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם וַיִּצְחַק וַיַּעֲקֹב, אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, פָּאֵר אֶת בָּנוּ יִשׁוּעַ אֲשֶׁר אַתֶּם מְסַרְתֶּם וּכְפַרְתֶּם בּוֹ לִפְנֵי פִילָטוֹס כֹּאֲשֶׁר הוּא חָשֵׁב לְנֹכַח לְשַׁחֲרוֹר.
 יד: אָבֵל אַתֶּם בְּקָדוֹשׁ וּבְצַדִּיק כְּפַרְתֶּם, וּבִקְשַׁתֶּם לָכֶם אִישׁ רוֹצֵחַ כִּי יִנָּתֵן לָכֶם;
 טו: וְאַתְּ שׁוֹר הַחַיִּים הַרְגָתֶם, אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים הִקִּימוּ מִבֵּין הַמֵּתִים, וְאֶנְחֵנוּ כָּלְנוּ עֲדִיו.

טז: וּבִקְאוֹנֵת שְׁמוֹ — אֶת זֶה שֶׁאַתֶּם רוֹאִים וּמִכִּירִים הוּא חֹזֵק וְרֹפֵא. וְהָאֲמוּנָה בּוֹ נִתְּנָה לוֹ אֶת הַבְּרִיאוֹת הַזֹּאת לַעֲיָגִי כָלְכֶם.
 יז: בָּרִם עִמָּה, אַחִי, יוֹדַע אֲנִי שֶׁבִשְׁגָגָה עֲשִׂיתֶם זֹאת, כִּפִּי שֶׁעָשׂוּ רָאשֵׁיכֶם.
 יח: וְהָאֱלֹהִים, כִּפִּי שֶׁהִכְרִיו מְרֹאֵשׁ כִּפִּי כָּל הַנִּבְיָאִים כִּי מִשִּׁיחוּ יִסְבֹּל — כִּכָּה מְלֵא.
 יט: לָכֵן הִתְחַרְטוּ וְשׁוּבוּ לְמַעַן יִמְחוּ חֲטָאֵיכֶם וַיְבֹאוּ עֲלֵיכֶם זְמוּנִים שֶׁל מְנוּחָה מִלִּפְנֵי יְהוָה;
 כ: וַיִּשְׁלַח לָכֶם אֶת מִי שֶׁהוֹכֵן לָכֶם, אֶת יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,

כא: אֲשֶׁר צִרְיָד שִׁיקְבְּלוּהוּ הַשָּׁמַיִם עַד מְלֵאת הָעֵתִים שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר הָאֱלֹהִים בְּפִי נְבִיאָיו הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר מְעוֹלָם.
 כב: הָרִי מִשָּׁה אָמַר: נְבִיא יָקִים לָכֶם יְהוָה מִקֶּרֶב אֲחֵיכֶם כְּמוֹנִי; אֲלִיוֹ תִשְׁמְעוּן בְּכָל אֲשֶׁר יִדְבֵּר אֲלֵיכֶם.
 כג: וְהָיָה כָּל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע אֶל הַנְּבִיא הַהוּא, וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מֵעַמִּיהָ.
 כד: וְהַנְּבִיאִים כָּלָם, מִשְׁמוּאֵל וְהֵלְלוּ שֶׁהָיוּ אַחֲרָיו, דִּבְרוּ וְהִכְרִיזוּ עַל הַיָּמִים הָהֵם.
 כה: אַתֶּם הֵם בְּנֵי הַנְּבִיאִים וּבְנֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹהִים לְאַבְרָהָם כֹּאֲשֶׁר אָמַר לְאַבְרָהָם, וְנִכְרְכוּ בְּזֶרַעַךְ כָּל מִשְׁפַּחֹת הָאָדָמָה.
 כו: לָכֶם בְּרֹאוֹשׁוֹנָה הַקִּים וְשִׁלַּח הָאֱלֹהִים אֶת בָּנוּ לְבָרֵךְ אֶתְכֶם, אִם תִּפְנוּ וְתִשׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם.

פֶּרֶק ד

א: וְכֹאֲשֶׁר דִּבְרוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל הָעָם, קָמוּ עֲלֵיהֶם הַכֹּהֲנִים וְהַצֹּדִיקִים וְרָאשֵׁי הַהֵיכָל,
 ב: מְלֵאֵי חֲמָה עֲלֵיהֶם עַל שֶׁלְּמְדוּ אֶת הָעָם וְהִכְרִיזוּ בְּמִשְׁיַח עַל תְּקוּמָה מִבֵּין הַמֵּתִים;
 ג: וְשָׁמוּ עֲלֵיהֶם יְדֵיהֶם וַעֲצָרוּ אוֹתָם עַד לַיּוֹם הַמִּתְחַרֵּת, כִּי קָרַב הָעָרֶב.
 ד: וְרֹבֵים אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָר הָאֵמִינוּ, וְהָיוּ כְּחִמָּשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ בְּמִסְפָּר.
 ה: וּבַיּוֹם הַמִּתְחַרֵּת הִתְכַּפְּסוּ הַמִּנְהִיגִים וְהַזִּקְנִים וְהַסּוֹפְרִים,
 ו: וְגַם חָנַן הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, וְקִיפָא וַיּוֹחֲנָן וְאַלְכְּסַנְדְּרוֹס וְאַלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ מִמִּשְׁפַּחַת

ט: וְחִזְאוּהִי כְּלָה עֲמָא כַּד מַהֲלֵךְ וּמִשְׁבַּח לְאַלְהָא.

י: וְאַשְׁתְּדַעֵו דַּהּוּי הוּ חֲדוּרָא דִּתְחַב הֲוָא כָּל יוֹם וְשָׁאֵל זִדְקָתָא עַל תַּרְעָא דַּמְתַּקְרָא שְׁפִירָא. וְאַתְמַלִּי תַמְהָא וְדוּמְרָא עַל מְדָם דַּהֲנָא.

צחחא ג

יא: וְכַד אַחִיד הֲוָא לְשִׁמְעוֹן וְלִיּוֹחָנָן. רַהֲט כְּלָה עֲמָא כַּד תַּהִיר לְנִתְהוֹן לְאַסְטָנָא דַּמְתַּקְרָא דְשִׁלְמוֹן.

יב: וְכַד חֲזָא שִׁמְעוֹן. עֲנָא וְאַמַּר לַהּ: גְּבִירָא בְּנִי יִסְרָאֵל. מָנָא מִתְדַמְרִין אֲנַתּוֹן בַּהֲנָא. אֹו בֶן מָנָא חִירִין אֲנַתּוֹן אִיךְ הוּ דְּבַחִילָא דִּילָן אֹו בְּשׁוּלְטָנָן עֲבָדֵן הָדָא דִּנְהֲלֵךְ הָנָא.

יג: אֲלֵהָא הוּ דַּאֲבֵרְהֶם וְדַאֲיִסְחָק וְדַעֲקוֹב אֲלֵהָא דַּאֲבֵרְהֶם שִׁבַּח לְבֵרָה יִשׁוּעַ. הוּ דַּאֲנַתּוֹן אֲשִׁלְמַתּוֹן וּכְפִרְתּוֹן בַּהּ קָדָם אָפוּהִי דְּפִילָטוֹס. כַּד הוּ יוֹדֵק הֲוָא דְּנִשְׁרִיחֵיהִי.

יד: אֲנַתּוֹן דִּין בַּקִּדִּישָׁא וְדַאֲיָקָא כְּפִרְתּוֹן. וְשִׁאֲלַתּוֹן לִכּוֹן לְגִבְרָא קְטוּלָא דְּנִתְיָהֵב לִכּוֹן. טו: וְלֵהוּ רִשָּׁא דַּחִיא קְטַלְתּוֹן. דֵּלָה אָקִים אֲלֵהָא מִן בֵּית מִיתָא. וְחָנָן פֶּלֶן סְהַדְוֵיהִי.

טז: וּבַהִימְנוּתָא וְשִׁמְהָ. לֵהָנָא דַּחֲזִין אֲנַתּוֹן וְעֵדִין אֲנַתּוֹן. הוּ אֲשִׁר וְאַסִּי. וְהִימְנוּתָא דְּבַהּ יִהְיֶה לֵּה הָדָא חֲלִימִיּוּתָא קָדָם פֶּלְכּוֹן. יז: בְּרַם הָשָׂא אַחִי. יָדַע אֲנָא דְּבִטּוּעֵי עֲבַדְתּוֹן הָדָא. אִיךְ דַּעֲבָדוּ רַאשִׁיכּוֹן.

יח: וְאַלְהָא אִיךְ מְדָם דַּקָּדָם אַכְרֹו בְּפוּם פֶּלְהוֹן נְבִיא דְּנַחֲשׁ מִשִּׁיחָה. מְלִי הַכְּנָא.

יט: תּוֹבּוּ הַכִּיל וְאַתְפְּנוּ אִיכְנָא דְּנַתְעִטּוֹן חֲטִיבִיכּוֹן. וְנַאֲתוֹן לִכּוֹן וּבְנָא דְּנִתְחַתָּא מִן קָדָם פֶּרְצוּפָה דְּמִרְיָא.

כ: וְנִשְׁדַּר לִכּוֹן לְאַיְנָא דְּמַטִּיב הֲוָא לִכּוֹן.

לִישׁוּעַ מִשִּׁיחָא.

כא: דֵּלָה וְלֵא לְשִׁמְיָא דְּנַקְבִּלוֹן עֲדֻמָּא לְמוּלְיָא דּוֹבְנָא. דְּכִלְהִין אֵילִין דְּמִלָּל אֲלֵהָא בְּפוּמָא דְּנַבְיָהוּי קִדִּישָׁא דְּמִן עֲלָם.

כב: מוּשָׂא גִיר אָמַר: דְּנַבְיָא נָקִים לִכּוֹן מִרְיָא מִן אַחִיפּוֹן אַכְנֹתִי. לֵה שִׁמְעוּ. בְּכָל מָא דְּמִמְלָל עֲמַכּוֹן.

כג: וְתַהוּא כָּל נַפְשָׁא אִידָא דֵּלָא תִשְׁמַע לְנַבְיָא הוּ. תַּאבַּד נַפְשָׁא הִי מִן עֲמָה.

כד: וְנַבְיָא כִּלְהוֹן דְּמִן שְׁמוּאֵיל וְאַיִלִין דְּמִן בְּתַרְהָ הֲוּוּ. מְלָלוּ וְאַכְרֹו עַל יוֹמָתָא הֲוּוּ.

כה: אֲנַתּוֹן אֲנּוֹן בְּנִיחּוֹן דְּנַבְיָא וְדַאֲיָקָא אִידָא דָּסָם אֲלֵהָא לְאַבְהֶתֶן כַּד אָמַר לְאַבְרָהָם: דְּבִנְרָעַךְ נִתְפַּרְכֵּן פֶּלְהִין שְׂרָבְתָא דַּאֲרַעָא.

כו: לִכּוֹן מִן קָדִים אָקִים. וְשִׁדַּר אֲלֵהָא לְבֵרָה כַּד מְכַרְךְ לִכּוֹן אֵן תַּתְּפִּנוֹן וְתַתּוֹבּוֹן מִן בִּישְׁתַּכּוֹן.

קפלאון ד

א: וְכַד הֲלִין מְלֵא מִמְלִין הֲוָא לְעֲמָא. קְמוּ עֲלִיחּוֹן פֶּהָנָא וְדוּקְיָא וְאַרְכּוּנָא דַּהִיפֵּלָא.

ב: כַּד מִתְחַמְתִּין הֲוּוּ עֲלִיחּוֹן דְּמִלְפִין לְעֲמָא וּמְכַרְזִין בְּמִשִּׁיחָא עַל קִמְתָּא דְּמִן בֵּית מִיתָא.

ג: וְאַרְמִיּוֹ עֲלִיחּוֹן אִידָּא. וְנִטְרוּ אֲנּוֹן לְיוּמָא אַחְרָנָא. מְטַל דְּקִרְבַּ הֲוָא לֵה רַמְשָׂא. ד: וְסִגִּיאָא וְשִׁמְעוּ הֲוּוּ מִלְתָּא הִימְנוּ הֲוּוּ. וְאַיִתִּיהוֹן הֲוּוּ בְּמִנְיָנָא אִיךְ חֲמִשָּׁא אֲלִפִין גְּבִרִין.

ה: וְלְיוּמָא אַחְרָנָא אַתְפְּנִשׁוּ אַרְכּוּנָא וְקִשִּׁישָׁא וְסַפְרָא.

ו: וְאַף חָנָן רַב פֶּהָנָא וְקִיפָא וִיחֻנָּן וְאַלְכְּסַנְדְּרוֹס. וְאַיִלִין דַּאֲיִתִּיהוֹן הֲוּוּ מִן

הפְּהִינִים הַגְּדֹלִים.

ז: וְלֵאחֶר שֶׁהֶעֱמִידוּ אוֹתָם בְּאַמְצַע, שָׁאֲלוּ אוֹתָם: בְּאַיִזָּה כַּח אוֹ בְּאַיִזָּה שֵׁם עֲשִׂיתֶם זֹאת?

ח: אִזּוֹ נִתְמַלֵּא שְׁמֵעוֹן כִּיפָא רֹחַ הַקֹּדֶשׁ, וְאָמַר לָהֶם: מִנְהִיגֵי הָעָם וְזִקְנֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׁמָעוּ.

ט: אִם אֲנַחְנוּ נִדְּוֹנִים הַיּוֹם עַל-יְדֵיכֶם עַל הַטּוֹכָה שֶׁנַּעֲשִׂיתָה לְאִישׁ חוֹלָה, בְּמָה הִלָּה נִרְפָּא,

י: תִּנְדַּע זֹאת לָכֶם וּלְכָל עַם יִשְׂרָאֵל כִּי בְשֵׁם יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ הַנִּצְרִי אֲשֶׁר אַתֶּם צִלַּבְתֶּם, אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים הִקְיֵמוּ מִבֵּין הַמֵּתִים — בּוֹ הִנֵּה נִצָּב זֶה בְּרִיא לִפְנֵיכֶם.

יא: וְהוּא הָאֶבֶן שֶׁמֶאֱסַתֶּם אֹתָם הַבּוֹנִים, וְהוּא הָיָה לְרֹאשׁ פִּנָּה.

יב: וְאֵין יְשׁוּעָה בְּאִישׁ אַחֵר, כִּי אֵין שֵׁם אַחֵר תַּחַת הַשָּׁמַיִם שֶׁנִּתֵּן לִבְנֵי אָדָם אֲשֶׁר בּוֹ יֵשׁ לְהוֹשִׁיעַ.

יג: וְכֹאֲשֶׁר שְׁמָעוּ אֶת דְּבָרָם שֶׁל שְׁמָעוֹן וְשֶׁל יוֹחָנָן אֲשֶׁר בְּגִלּוֹי אָמְרוּ אוֹתוֹ, הִבְחִינוּ כִּי אֵינֶם יוֹדְעֵי סֵפֶר וְכִי הִדְיוּטוֹת הֵם, וְתַמְהוּ עֲלֵיהֶם; וְהִפְרִירוּ אוֹתָם — שֶׁהִתְלַכּוּ עִם יֵשׁוּעַ.

יד: וְרָאוּ שֶׁעוֹמֵד אֹתָם הַפֶּסֶח אֲשֶׁר נִרְפָּא, וְלֹא יָכִלוּ לֹמַר דְּבַר נִגְדָם.

טו: אִזּוֹ צוּוּ שִׁיזְצִיאוּ אוֹתָם מֵאַסְפֶּתָם, וְאָמְרוּ זֶה אֵל זֶה:

טז: מַה נַּעֲשֶׂה לְאַנְשֵׁים הָאֵלֶּה? כִּי הִנֵּה הָאוֹת הַגִּלּוֹי שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵם נֹדַע לְכָל תּוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם, וְאֵין אֲנוּ יְכוּלִים לְהַכְחִישׁ.

יז: אָבָל כְּדִי שֶׁלֹּא יֵצֵא עוֹד יוֹתֵר שְׁמָע

הַדְּבַר הַזֶּה בְּעָם, נָאִים עֲלֵיהֶם שֶׁלֹּא יִדְבְּרוּ עוֹד בְּשֵׁם הַזֶּה לְאִישׁ מִבְּנֵי אָדָם.

יח: וְקִרְאוּ לָהֶם וְצוּוּ אוֹתָם שֶׁלֹּא יִדְבְּרוּ וְלֹא יִלְמְדוּ כָּלֵל בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ.

יט: עָנוּ שְׁמָעוֹן כִּיפָא וַיּוֹחֲזוּ וְאָמְרוּ לָהֶם: הָאֵם נִכּוֹן לִפְנֵי הָאֱלֹהִים שֶׁנִּשְׁמַע לָכֶם יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְאֱלֹהִים? שְׁפֹטוּ!

כ: כִּי אֵין אֲנוּ יְכוּלִים שֶׁלֹּא לְדַבֵּר מַה שֶׁרָּאִינוּ וְשִׁמְעָנוּ.

כא: וְאֵימּוּ עֲלֵיהֶם וּשְׁחַרְרוּ אוֹתָם, כִּי לֹא מִצְאוּ עֹלָה לְהַעֲנִישׁ אוֹתָם בְּגִלּוֹל הָעָם; כִּי כָּל אֶחָד שִׁבַּח אֶת הָאֱלֹהִים עַל מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה;

כב: שֶׁכֵּן בֵּין אַרְבָּעִים שָׁנָה וְנִמְעָלָה הָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה בּוֹ אוֹת הַרְפּוּאָה הַזֶּה.

כג: וְכֹאֲשֶׁר שְׁחַרְרוּ, בָּאוּ אֵל אַחִיהֶם וְסִפְּרוּ לָהֶם כָּל מַה שֶׁאָמְרוּ הַכֹּהֲנִים וְהַזִּקְנִים.

כד: וְהֵם, בְּשִׁמְעָם, נִשְׂאוּ אֶת קוֹלָם יַחַד לְאֱלֹהִים וְאָמְרוּ: אֲדֹנֵי, אַתָּה הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַיָּמִים וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּהֶם.

כה: וְאַתָּה הוּא שֶׁדִּבַּרְתָּ עַל-יְדֵי רֹחַ הַקֹּדֶשׁ בְּפִי דָוִד עַבְדְּךָ, לְמַה רָגַשׁוּ גוֹיִם וְלֵאמֹים יִהְיוּ רִיק?

כו: וַתִּצְבּוּ מַלְכֵי אֶרֶץ, וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל יְהוָה וְעַל מִשְׁיחוֹ;

כז: כִּי אָכֵן הִתְקַהֲלוּ בְּעִיר הַזֹּאת עַל בִּנְךָ הַקָּדוֹשׁ יֵשׁוּעַ אֲשֶׁר אַתָּה מְשַׁחָה — הוֹרְדוֹס וּפִילָטוֹס עִם הַגּוֹיִים וְקֹהֵל יִשְׂרָאֵל,

כח: לַעֲשׂוֹת כָּל מַה שֶׁיִּדְּךָ וּרְצוֹנְךָ קָבָעוּ מִקֵּדֶם שְׁיִהְיֶה.

כט: וְגַם כָּעַת, אֲדֹנֵי, הִבֵּט וַרְאָה אֶת אִיּוֹמִיָּהּ וְתֵן לְעַבְדְּךָ כִּי יִהְיֶה מְכֻרְזִים בְּגִלּוֹי

שרבטא דרבי פֿהגא.

ז: וכד אָקִימו אַנוֹן בַּמַּצֵּעָתָא. מִשְׁאֲלִין אֲנוֹן
לֵהוֹן: דְּבֹאִינָא חֵיל אִוּ בֹאִינָא שְׁם עֲבֻדְתּוֹן
הָדָא.

ח: הִידִין שְׁמַעוֹן פֿאַפּא אַתְּמִלִי רוּחָא
דְּקוּדָשָׁא. וְאָמַר לֵהוֹן: אַרְפוֹנוּהִי דַעֲמָא
וְקִשְׁיָשָׁא דְבִית יִסְרָיִל. שְׁמַעוּ.

ט: אַן חָנוּ יוֹמָנָא מִתְּחַדִּינִין אֲנוֹן מִנְכוֹן עַל
שְׁפִירְתָּא דִּהְיוֹת לְבִרְנָשָׁא כְּרִיָּהּ. דְּבִמְנָא הָנָא
אַתְאַסִּי.

י: הָדָא תַּחֲדַע לִכּוֹן וּלְכָלָה עֲמָא דִּי־סָרְיִל.
דְּבִשְׁמָה דִּישׁוּעַ מִשְׁיחָא נִצְרִיָּא הוּא דְאַנְתּוֹן
זְקַפְתוֹנִיָּהִי. הוּא דְאַקִּים אֱלֹהָא מִן בֵּית מִיתָא.
בַּה בְּהוּ הָא קֶאָם הָנָא קְדָמִיכוֹן כַּד חָלִים.

יא: הָנָא הוּא פֿאַפּא דַּאסְלִיתוֹן אַנְתּוֹן פֿגִּיָּא.
וְהוּא הָנָא לִרְשׁ קֶרְנָא.

יב: וְלִית בְּאֲנָשׁ אַחֲרִין פּוּרְקָנָא. לֹא גִיר
אִית שְׁמָא אַחֲרָנָא תַּחֲתִית שְׁמָיָא דְאַתִּיהֶב
לְבִנְיָשָׁא דְבַה וְלֹא לְמָתָא.

יג: וְכַד שְׁמַעוּ מִלְתָּה דְשְׁמַעוֹן וְדִיוֹחָנוֹן.
דַּעֲיִן בְּגֵלָא אַמְרוּהָ. אַסְתַּפְּלוּ דְלֹא יִדַּעֲיִן סַפְרָא
וְהִדְיוּטָא אֲנוֹן. נִתְהֵרוּ בַּהוֹן. וְאַשְׁתַּדַּעוּ אֲנוֹן
דַּעַם יִשׁוּעַ מִתְּהַפְּכִין אֲנוֹן.

יד: וְחוּזִין אֲנוֹן דְּקֶאָם אֲנוֹן עֲמַהוֹן חֲגִירָא הוּא
דְאַתְאַסִּי. וְלֹא מִשְׁכַּחֲיִן אֲנוֹן מַדָּם לְמֵאמַר
לְוִקְבַּלְהוֹן.

טו: הִידִין פֿאָדוּ דְנַפְקוֹן אֲנוֹן מִן כְּנִשְׁהוֹן.
וְאַמְרִין אֲנוֹן חַד לְחַד:

טז: מָנָא גַעְבַּד לֵהוֹן לְגִבְרָא הָלִין. הָא גִיר
אַתָּא גְלִיתָא דִּהְיוֹת בְּאִידִיהוֹן לְכַלְהוֹן עֲמוּרָא
דְּאוּרִשְׁלָם אַתִּידַעַת. וְלֹא מִשְׁכַּחֲיִן אֲנוֹן
דְּנִכְפּוֹר.

יז: אֲלֹא דְלֹא יִתִּירָאִית נַפּוֹק בַּעֲמָא טַבָּא

הָנָא. נִתְלַחֲס לֵהוֹן. דְּתוּב לֹא נִמְלָלוֹן בְּשִׁמָּא
הָנָא לְאַנָּשׁ מִן בְּנִינָשָׁא.

יח: וְקָרוּ אֲנוֹן וּפֿאָדוּ אֲנוֹן דְּלִגְמַר לֹא
נִמְלָלוֹן. וְלֹא נִלְפוֹן בְּשִׁם יִשׁוּעַ.

יט: עֲנוּ שְׁמַעוֹן פֿאַפּא וִיוֹחָנוֹן וְאָמְרוּ לֵהוֹן:
אַן פֿאַנָּא קְדָם אֱלֹהָא דְלִכּוֹן נִשְׁמַע יִתִּיר מִן
אֱלֹהָא. דִּיוֹנוּ.

כ: לֹא גִיר מִשְׁכַּחֲיִן אֲנוֹן דְּמָא דְחוּזִין וְשְׁמַעוֹן
דְּלֹא נִמְלִיזִיהִי.

כא: וְאַתְלַחֲמוּ לֵהוֹן וּשְׁרוּ אֲנוֹן. לֹא גִיר
אַשְׁכַּחוּ לֵהוֹן עֲלִתָּא דְנִסְיִמוֹן בְּרִשְׁהוֹן מְטַל
עֲמָא. כָּל אָנָּשׁ גִּיר מִשְׁבַּח אֲנוֹן לְאַלְהָא עַל
מַדָּם דִּהְיָנָא.

כב: יִתִּיר גִּיר מִן כַּד אַרְבַּעֲיָן שָׁנִין אִיתְּוִהִי
אֲנוֹן גִּבְרָא הוּא דִּהְיוֹת בַּה הָדָא אַתָּא דַּאסִּיּוּתָא.
כג: וְכַד אַשְׁתַּרְיוּ אֲתָוּ לָנֹת אַחִיהוֹן.
וְאַשְׁתַּעֲיּוּ לֵהוֹן כָּל מָא דַּאֲמְרוּ פֿהגִנָּא וְקִשְׁיָשָׁא.

צחחא ד

כד: וְהָנוּן כַּד שְׁמַעוּ. אַכְּחָד אַרִימוּ קְלֵהוֹן
לָנֹת אֱלֹהָא וְאָמְרוּ: מָרִיא. אֵלֹת הוּא אֱלֹהָא
דְּעֲבַדְתָּ שְׁמָיָא וְאַרְעָא וְיִמָּמָא וְכָל דְּאִית בַּהוֹן.
כה: וְאֵלֹת הוּא דְמַלְלַת בִּיד רוּחָא דְקוּדָשָׁא
בְּפוּם דְּיִיד עֲבַדְדִּי: לְמָנָא רַגִּשׁוּ עֲמָמָא.
וְאַמְנוּתָא רִנִּי סְרִיקוּתָא.

כו: קָמוּ מִלְכָּא דְאַרְעָא וּשְׁלִיטְנָא.
וְאַתְמַלְכוּ אַכְּחָדָא עַל מָרִיא וְעַל מִשְׁיחָה.

כז: אַתְפַּנְשׁוּ גִיר שְׁרִירָאִית בְּמִדְיָנָתָא הָדָא
עַל קְדִישָׁא בְּרַךְ יִשׁוּעַ אֵינָא דְאַתָּא מִשְׁחָת.
הָרוּדְס וּפִילְטוּס עִם עֲמָמָא וְכִנְשָׁא דִּי־סָרְיִל.

כח: לְמַעַבַּד כָּל מָא דְאִידִךְ וְצִבְיָנִךְ קְדָם
רִשְׁם דִּנְהָנָא.

כט: וְאַף הָשָׂא מָרִיא חוּר וְחוּזִי
לְלוּחַמִּיהוֹן. וְהָב לְעֲבַדְיָךְ דַּעֲיִן בְּגֵלָא נְהוּוֹן

את דברך.

ל: בנטותך את ידך לרפואות ולנפלאות ולאותות אשר יעשו בשם בנך הקדוש ישוע.

לא: וכאשר התפללו והתחננו, הודעו המקום שהיו מכנסים בו, ונתמלאו כלם רוח הקדש ודברו בגלוי את דבר האלהים.

לב: וקהל האנשים אשר האמינו היו לב אחד ורוח אחת; ולא אמר איש מהם על הנכסים אשר בבעלותו כי שלו הם, אלא כל מה שהיה להם היה משותף.

לג: וככל רב העידו השליחים על תקומת ישוע המשיח; וחסד רב היה עם כלם.

לד: ולא היה בהם איש נצרף, כי הללו שהיו בעלי שדות ובתים מכרו אותם והביאו את התמורה של מה שנמכר,

לה: והניחו לרגלי השליחים; ונתן לאיש איש כפי צרכו.

לו: ויליוסף אשר בנה בפי השליחים ברוך נבא, שתרגמו בן הנחמה, איש לוי מארץ קפריסין.

לז: היה שדה; ומכרו והביא את תמורתו והניח לרגלי השליחים.

פרק ה

א: ואיש אחד, חנניה שמו, עם אשתו אשר שמה שפירה, מכר את שדהו.

ב: ולקח מתמורתו והחביא בידיעת אשתו, והביא מן הכסף והניח לרגלי השליחים.

ג: ואמר לו שמעון: חנניה, איך זה שקר מלא השטן את לבך לשקר לרוח הקדש ולהחביא מן הכסף של תמורת השדה?

ד: האם לא שלך היה לפני שנמכר? ומעת שנמכר שוב היית אתה שליט על תמורתו. למה שמת על לבך לעשות את הדבר הזה? לא שקרת לבני אדם אלא לאלהים.

ה: וכאשר שמע חנניה את המלים האלה, נפל ומת. ופחד גדול אחז בכל אלה ששמעו.

ו: וקמו הצעירים שבהם ואספוהו, והוציאוהו וקברוהו.

ז: ולאחר שעברו שלוש שעות נכנסה גם אשתו, מבלי שידעה מה היה.

ח: אמר לה שמעון: אמרי לי, האם במחיר הזה מכרתם את השדה? והיא אמרה: כן, במחיר הזה.

ט: אמר לה שמעון: מפני שחברתם לנסות את רוח אדני, הנה רגליהם של קוברי בעלך בפתח, והם יוציאוך.

י: ובו ברזע נפלה לרגליהם ומתה. ונכנסו הבחורים ומצאוה מתה; ונטלוה ונשאוה, וקברוה על-יד בעלה.

יא: ופחד גדול נפל על כל הקהלה ועל כל אלה ששמעו.

יב: ואותות ונפלאות רבים נעשו על-ידי השליחים בקרב העם, וכלם התכנסו יחד באולם שלמה.

יג: וימן האנשים האחרים לא העז איש להתקרב אליהם, אבל העם הוקיר אותם.

יד: ויותר נוספו הללו שהאמינו ביהוה, קהל של גברים ונשים,

טו: עד כי הוציאו לרחובות את החולים כשהם שוכבים במטות, כדי שבבוא שמעון

מכחין מלתא.

ל: בד אידך מושט אנת לאסנתא. ולגברותא ולאנתא דנהוין בשמה דבכך קדישא ישוע.

לא: וכד בעו ואתפשפו. אתתזיע אתרא דבה פנישין הנו. ואתמליו פלהון ברוחא דקודשא. וממלין הנו עין בגלא מלתא דאלהא.

לב: אית הנו דין לכנשא דאנשא אילין דהימנו הנו. חדא נפש וחד רעין. ולא אנש מנהון אמר הנו על נכסא דקנא הנו דדילה אנון. אלא כל מדם דאית הנו להון דקנא הנו. לג: ובחילא רבא מסהדין הנו הנון שליחא על קמתה דישוע משיחא. וטיפותא רבתא אית הנו עם פלהון.

לד: ואנש לית הנו בהון דצריך. אילין גיר דקנין הנו קורא וכתא. מופנין הנו ומיתין דמיא דמדם דמודפן.

לה: וסימין הנו לנת רגליהון דשליחא. ומחיהב הנו לאנש אנש איך מדם דסניק הנו.

לו: יוסף דין הו דאתפני ברנבא מן שליחא. דמתתרגם ברא דבויגא. לנא מן אתרא דקופרוס.

לז: אית הנו לה קריתא. וזבנה ואיתי דמיה. וסם קדם רגליהון דשליחא.

קפלאון ה

א: וגברא חד דשמה הנו חנניא. עם אנתתה דשמה הנו שפירא. וזן הנו קריתא.

ב: ושקל מן טמיה וטשי. בד רגישא הנו בה אנתתה. ואיתי מנה מן פספא וסם קדם רגליהון דשליחא.

ג: ואמר לה שמעון: חנניא. מנא הו דהכנא מלא סטנא לבך. דתדנל ברוחא דקודשא. ונתטשא מן פספא דדמיה דקריתא. ד: לא הנו דילך הנת עדלא תודפן. ומן דאודבנת טוב אנת שליט הנית על דמיה. למנא סמת בלך דתעפד צבוותא דרא. לא דגלת בבנישא. אלא באלהא.

ה: וכד שמע חנניא הלין מלא. נפל ומית. ונהת דחלתא רבתא בכלהון הלין דשמעו. ו: וקמו אילין דעלימין בהון ובנשויה. ואפקו קברויה.

ז: ומן דתר דהני תלת שיעין אף אנתתה עלת. בד לא ידעא הנת מנא הנו.

ח: אמר לה שמעון: אמרי לי. אן בהלין דמיא וזנתון קריתא. הי דין אמרת: אין. בהלין דמיא.

ט: אמר לה שמעון: מטל דאשתותון למנסיו רוחה דמריא. הא רגליהון דקבורויה דבעלכי בתרעא. והנון נפקוניכי.

י: ובה בשעתא נפלת קדם רגליהון. ומיתת. ועלו עלימא הנון. ואשכחיה בד מיתא. וקפסו. אופלו קברויה על גנב בעלה. יא: ונהת דחלתא רבתא בכלה עדתא ובכלהון הנון דשמעו.

יב: והוין הני בנד שליחא אנתתא וגברותא סגיאתא בעמא. וכלהון פנישין הנו אכחדא באסטנא דשלימון.

יג: ומן אנשא אחרנא אנש לא ממרח הנו דנתקרב לנתהון. אלא מורב הנו להון עמא.

יד: ויתיר מתמוספין הנו אילין דמהימנין הנו במריא כנשא דגברא דנשא.

טו: איכנא דבשוקא מפקין הנו לכריהא.

ולו רק צלו יצל עליהם.

טז: ובאו רבים אליהם, מערים אחרות אשר מסביבות ירושלים, כשהם מביאים את החולים ואת הללו שהיו בהם רוחות טמאות, והקריאו פלם.

יז: ונתמלא הפהן הגדול קנאה, וכל אלה אשר אתו שהיו מפת הצדוקים.

יח: ושמו ידיהם על השליחים ותפסו וכלאו אותם בבית הסהר.

יט: ואז, בלילה, פתח מלאך יהוה את שער בית הסהר, והוציא אותם ואמר להם: כ: לכו, התרצבו בהיכל ודברו אל העם את כל דברי החיים האלה.

כא: ויצאו עם שחר ונכנסו להיכל ולמדו. והפנה הגדול ואלה אשר אתו קראו לחבריהם ולזקני ישראל, ושלחו לבית הסהר להביא את השליחים.

כב: וכאשר הלכו אלה שנשלחו מטעמם, לא מצאו אותם בבית הסהר. ושבו ובאו, כג: ואמרו: מצאנו את בית הסהר סגור בקפידה וגם את השומרים עומדים ליד השערים; ופתחנו ולא מצאנו שם איש.

כד: וכאשר שמעו ראשי הפהנים ונגידי ההיכל את הדברים האלה, השתוממו עליהם וחשבו — מה זאת?

כה: ובא איש והודיע להם: האנשים אשר פלאהם בבית הסהר, הנה הם עומדים בהיכל ומלמדים את העם.

כו: אז הלכו הנגידים עם השוטרים להביא אותם — לא בכת, כי פחדו שמא ירגם אותם העם.

כז: וכאשר הביאו אותם, העמידו אותם לפני כל הקהל, והחל הפהן הגדול לומר להם:

כח: האם לא צוה צוינו אתכם שלא תלמדו איש בשם הזה? ואתם הנה מלאתם את ירושלים בתורתכם, ורוצים אתם להביא עלינו את רם האיש הזה.

כט: ענה שמעון עם השליחים ואמר להם: לאלהים צריך להשמע יותר מאשר לבני אדם.

ל: אלהי אבותינו הקים את ישוע אשר אתם הרגתם כֹּאֲשֶׁר הוֹקְעֶתֶם אוֹתוֹ עַל עֵץ.

לא: את זה הקים האלהים לשר ומושיע וְהַרְיָמוֹ בַּיָּמִינוֹ כִּדִּי שִׁיתָן תְּשׁוּבָה וּסְלִיחַת חַטָּאִים לְיִשְׂרָאֵל.

לב: ואנחנו עדי הדברים האלה, ורוח הקדש אשר נתן האלהים למאמינים בו.

לג: וכאשר שמעו את הדברים האלה, התרתחו מועם וחשבו להרג אותם.

לד: וקם אחד מן הפרושים אשר שמו גמליאל, מורה תורה ומכבד בעיני כל העם, וצוה שיוציאו את השליחים החוצה לזמן מעט;

לה: ואמר להם: אנשים, בני ישראל, הנהרו לנפשכם וראו מה צריכים אתם לעשות לאנשים האלה;

לו: כי לפני הזמן הזה קם תודא ואמר על עצמו שהוא מלשהו גדול, והלכו אחריו פארבע מאות אנשים. והוא נהרג, והללו אשר הלכו אחריו התפזרו והיו כאין.

לז: וקם אחריו יהודה הגלילי, בימים שנפקדו האנשים למס הגלגלת, והדיח עם רב אחריו. והוא מת, וכל אשר הלכו אחריו התפזרו.

לח: וכעת אומר אני לכם, חדלו לכם מן האנשים האלה והניחו להם; שכן אם מבני

כְּנֶשֶׁא. וּפֶקֶד הָיָא רַב כְּהֵנָּא לְמַאמְרֵהוּ.
כח: לֹא הָיָא מִפְקֵד פְּקֻדָּן הָיִין לְכוּן
וְלֹאנֶשׁ לֹא תִלְפֹן בְּשִׁמְא הֵנָּה. אֲנִתּוֹן דִּין הָא
מְלִיתוּנָה לְאוּרְשָׁלַם מִן יוֹלְפִנְכוּן. וְצִבִּין אֲנִתּוֹן
דְּתִיתּוֹן עֲלִין דְּמָה דְּגִבְרָא הֵנָּה.

צחחא ה

כט: עָנָא שְׁמַעוֹן עִם שְׁלִיחָא וְאָמַר לְהוּן:
לֹאֲלֵהָא וְלֹא לְמַתְסָפְסוּ יִתִּיר מִן דְּלִבְנִינֶשׁא.
ל: אֲלֵהָא דַּבְּהֵתָן אַקִּים לִישׁוּעָא. אִינָא
דְּאֲנִתּוֹן קְטִלְתּוֹן. כֹּד תְּלִיתוּנִיָּהי עַל קִיסָא.
לא: לֵה לְהֵנָּה אַקִּים אֲלֵהָא רִשָּׁא וּמַחְינָא
וְאִרְיָמָה בִּימִינָה. אִיךְ דְּנָתַל תִּיבּוֹתָא וְשׁוּבְקָן
חֲטָאָהּ לִיסְרִיִּל.

לב: וַחֲנִן סִבְרָא חֲנִן דְּמֵלֵא הָלִין. וְרוּחָא
דְּקֹדֶשׁא הוּא דִּיֵּהֵב אֲלֵהָא לְאִילִין דְּמַהִימָנִין
בָּהּ.

לג: וְכֹד שְׁמַעוּ הָיוּ הָלִין מֵלֵא. מִתְּנַחֲלִין
הָיוּ בְּרוּגָא. וּמִתְחַשְׁבִּין הָיוּ לְמַקְטֵל אֲנוּן.
לד: וְקָם הָיָא חַד מִן פְּרִישָׁא דְשִׁמְא הָיָא
גְּמִלְאִיל מֶלֶךְ גְּמוּסָא. וּמִיָּקֵר מִן כְּלָה עָמָא.
וּפְקֵד דְּנִפְקוֹן אֲנוּן לְשְׁלִיחָא לְכַר עֲדָנָא זְעוּרָא.
לה: וְאָמַר לְהוּן: גְּבִירָא בְּנֵי יִסְרָאֵל. אֲזִדְּהָרוּ
בְּנִפְשָׁכוּן. וַחֲזוּ מָנָא וְלֹא לְכוּן לְמַעַבְדַּ עַל הָלִין
אֲנֶשָׁא.

לו: מִן קָדָם גִּיר הֵנָּה זְבִנָּא קָם הָיָא תְּדֵא.
וְאָמַר עַל נְפִשָׁה דְּמָדָם הוּא רַב. וְאֲזִלוּ בְּתֵרָה
אִיךְ אַרְבַּע מָאָה גְּבִרִין. וְהוּא אֲתַקְטֵל. וְאִילִין
דְּאֲזִלִין הָיוּ בְּתֵרָה אֲתַבְּדֵרוּ וְהָיוּ אִיךְ לֹא מָדָם.
לז: וְקָם מִן בְּתֵרָה יְהוּדָא גְּלִילִיָּא בִּימִתָּא
דְּמִתְכַּתְּבִין הָיוּ אֲנֶשָׁא בְּכֶסֶף רִשָּׁא. וְאַסְטִי
עָמָא סְגִיָּאָא בְּרִתָּהּ. וְהוּא מִית. וְכִלְהוּן אִילִין
דְּאֲזִלִין הָיוּ בְּתֵרָה אֲתַבְּדֵרוּ.

לח: וְהָשָׂא אָמַר אָנָּה לְכוּן: פְּרוּקוּ לְכוּן

כֹּד רַמִּין הָיוּ בְּעֶרְסָתָא. דְּאִמְתִּי דְּנֵהוּא אָתָּא
שְׁמַעוּ. אָפִן טְלָנִיתָה תְּנִין עֲלִיהוּן.

טז: אֲתִין הָיוּ דִין סְגִיָּאָא לְתַהוּן מִן
מִדְּנִתָּא אֲחִרְנִיתָא דְּחִדְרֵי אוּרְשָׁלַם. כֹּד מִיתִין
הָיוּ כְּרִיָּהּ וְאִילִין דְּהָיוּ הָיוּ לְהוּן רוּחָא
טְנִפְתָּא. וּמִתְחַלְמִין הָיוּ בְּלַהוּן.

יז: וְאֲתַמְלִי הָיָא חֲסָמָא רַב כְּהֵנָּה וְכִלְהוּן
דְּעָמָה. דְּאִיתִיהוּן הָיוּ מִן יוֹלְפָנָא דְּדוּדִיקָא.
יח: וְאִרְמִיו אִידָּא עַל שְׁלִיחָא. וְאַחְדוּ
אָסְרוּ אֲנוּן בֵּית אִסְרָא.

יט: הִידִין בְּלִילִי מִלֵּאכָא דְּמָרִיא פִּתַּח
תַּרְעָא דְּבֵית אִסְרָא. וּפֶקֶד אֲנוּן וְאָמַר לְהוּן.
כ: זֵלוּ קוּמוּ בְּהִיכְלָא. וּמְלִלוּ לְעָמָא כְּלַהִין
מֵלֵא הָלִין דְּחִיָּא.

כא: וּנְפִקוּ עֲדָן שְׁפָרָא. וְעֵלוּ לְהִיכְלָא
וּמִלְפִין הָיוּ. רַב כְּהֵנָּה דִין וְאִילִין דְּעָמָה. קָרוּ
לְחַבְרִיָּהּ וּלְקִשְׁיָשָׁא דִּיסְרִיִּל. וְשַׁדְּרוּ לְבֵית
אִסְרָא דְּנִיתּוֹן אֲנוּן לְשְׁלִיחָא.

כב: וְכֹד אֲזִלוּ אִילִין דְּאֲשְׁתַּדְּרוּ מִנְהוּן. לֹא
אֲשַׁכְחוּ אֲנוּן בֵּית אִסְרָא. וְהִפְכוּ אֲתָו.

כג: וְאָמְרִין: אֲשַׁכְּחֵן בֵּית אִסְרָא דְּאֲחִיד
זִהִירָאִית. וְאָף לְנִטּוּרָא דְּקִימִין עַל תַּרְעָא.
וּפִתְחֵן וְאָנֶשׁ לֹא אֲשַׁכְּחֵן תְּמָן.

כד: וְכֹד שְׁמַעוּ הָלִין מֵלֵא רַבִּי כְּהֵנָּה
וְאַרְפּוּגָא דְּהִיכְלָא. תְּוִירִין הָיוּ עֲלִיהוּן.
וּמִתְחַשְׁבִּין הָיוּ דְּמָנָא הִי הֵדָּא.

כה: אָתָּא אֲנֶשׁ אֲדוּעָא אֲנוּן: דְּהֵנוּךְ גְּבִירָא
דְּחִבְשָׁתוֹן בֵּית אִסְרָא. הָא קִימִין בְּהִיכְלָא
וּמִלְפִין לְעָמָא.

כו: הִידִין אֲזִלוּ אַרְכּוּנָא עִם דְּחָשָׁא. דְּנִיתּוֹן
אֲנוּן לֹא בְּקִטְרָא. דְּחִלִין הָיוּ גִיר דְּלִמָּא גְּרוּגוּם
אֲנוּן עָמָא.

כז: וְכֹד אִיתִיו אֲנוּן. אֲקִימוּ אֲנוּן קָדָם כְּלָה

ז: ודבר האלהים שגשג, ומספר
התלמידים בירושלים גדל מאד. ועם רב מן
היהודים נשמע לאמונה.

ח: ואסטפנוס היה מלא חסד וגבורה,
ועשה אותות ומופתים בקרב העם.

ט: וקמו אנשים מבית הכנסת הנקרא
של הליברטינים, קורנים ואלכסנדרים,
ומקליקיה ומאסכה, והתנפחו עם אסטפנוס.
י: ולא יכלו לעמד נגד החכמה והרוח
שדברה בו.

יא: אז שלחו אנשים והורו אותם לומר:
אנחנו שמענוהו אומר דברי גדות על משה
ועל אלהים.

יב: ועוררו את העם ואת הזקנים
והסופרים; ובאו וקמו עליו וחתפוהו
והביאוהו אל תוך האספה.

יג: והעמידו עדי שקר שאמרו: האיש
הזה אינו חדל לדבר דברים נגד התורה, ועל
המקום הקדוש הזה;

יד: כי אנחנו שמענוהו אומר, שישוע זה,
הנצרי, הוא יהרס את המקום הזה וישנה את
המנהגים שמסר לכם משה.

טו: והביטו בו כל היושבים בסנהדרין
וראו את פניו כפני מלאך.

פרק ז

א: ושאל אותו תהן הגדול: האם פכה
הם הדברים האלה?

ב: והוא אמר: אנשים, אחינו ואבותינו,
שמעו: אלהי הכבוד נראה אל אבינו אברהם

אדם היא המחשבה הזאת והמעשה הזה, אזי
יופּרו ויחלפו.

לט: אבל אם מאלהים זאת, אין לא
יִדְכּם לבטלה, פן תמצאו קמים נגד האלהים.
מ: ונשמעו לו; וקראו לשליחים והלקו
אותם, וצו עליהם שלא ידברו בשם ישוע,
ושחררו אותם.

מא: ויצאו מלפניהם שמחים על שהיו
ראויים לסבל חרפה למען השם.

מב. ולא חדלו ללמד כל יום בהיכל
ובבית, ולבשר על אדונינו ישוע המשיח.

פרק ו

א: ובימים ההם, באשר התרבו
התלמידים, רטנו התלמידים היונים על
העברים משום שאלמנותיהם הונחו בפסד
היום-יומי.

ב: וקראו שנים-עשר השליחים לכל קהל
התלמידים ואמרו להם: לא יאה שנוצב את
דבר האלהים ונשמע בשלחנות.

ג: לכן, אחי, חפשו ובחרו שבעה אנשים
מכם אשר יש עדות עליהם והם מלאי רוח
יהוה וחכמה, ונמנה אותם על הדבר הזה.

ד: ואנחנו נתמיד בתפלה ובשרות הדבר.
ה: ונמצא הדבר הזה טוב בעיני כל העם,

ובחרו את אסטפנוס, איש מלא אמונה ורוח
הקדש, ואת פיליפוס ואת פרוכורוס ואת
ניקנור ואת טימון ואת פרמנא ואת ניקולאוס,
גר מאנטיוכיה.

ו: אלה עמדו לפני השליחים; ובאשר
התפללו, סמכו יד עליהם.

ז: ומלתה דאלהא רביא חות. וסגא חנא
מנינא דתלמידא באורשלים טב. ועמא סגיא
מן יהודיא משתמע חנא להימנותא.

ח: אסטפנוס דין מלא טיבותא וחילא.
ועבד חנא אתותא ותדמרתא בעמא.

ט: וקמו חנו אנשא מן פנושתא דמתקריא
דליברטינו קוריניא ואלכסנדריא. ודמן
קיליקיא ומן אסיא. ודרשין חנו עם
אסטפנוס.

י: ולא משפחין חנו למקם לוקבל חקמתא
ורוחא דממללא הנת בה.

יא: הדין שדרו לגברא ואלפו אנון
דנאמיון: דחנן שמעניה דאמר מלא דגויפא
על מושא ועל אלהא.

יב: ושגשו לעמא ולקשישא ולספרא.
ואתו וקמו עלוהי. וחטפו איתוהי למצעת
פנשא.

יג: ואקימו סהרא דגלא דאמרין: הנא
גברא לא שלא לממללו מלא לוקבל נמוסא
ועל אתרא הנא קדישא.

יד: חנן גיר שמעניה דאמר: דישוע הנא
נצריא הו נשריהי לאתרא הנא. ונחלף עינא
דאשלם לכון מושא.

טו: וחרו בה פלהון הנון דיתבין חנו
פכנושתא. וחזו פרצופה איך פרצופא
דמלאכא.

קפלאון ז

א: ושאלה רב פהנא: דאן הו דהלין הכנא
אגין.

ב: הו דין אמר: גברא אמין ואבהמן
שמעו. אלהא דתשובותא אתחזי לאבון

מן הלין אנשא ושבוקו להון. דאן הו מן
בנינשא איתיה דהא מחשבתא והנא עבדא.
משתרין ועברין.

לט: אן דין מן אלהא חו. לא מטיא
באידיפון דתבטלוניהי. דלמא תשפכחון לכון
דלוקבל אלהא קימין אנתון.

מ: ואתטפסו לה. וקרו אנון לשליחא
ונגדו אנון. ופקדו אנון דלא נהוון ממללין
בשמא דישוע. ושרו אנון.

מא: ונפקו מן קדמיהון בד חדין. דשנו חנו
מטל שמא דנצטערוין.

מב: ולא שלין חנו פליוס למלפו בהיפלא
ובכיתא ולמספרו על מרן ישוע משיחא.

קפלאון ו

א: ובהון ביומתא הנון בד סגיו תלמידא.
רטנו חנו יוניא תלמידא על עבריא. דמתפסין
חני ארמלתהון בתשמשתא דכליוס.

ב: וקרו תרעסר שליחא לכלה פנשא
דתלמידא. ואמרו להון: לא שפיר דנשבוק
מלתא דאלהא. ונשמש פתורא.

ג: בצו הקיל אחי וגבו שבועא גברין מנכון
דאית עליהון סהדותא. ומלין רוחה דמריא
וחקמתא. ונקים אנון על הדא צבותא.

ד: וחנן נהנא אמנין בצלותא
ובתשמשתא דמלתא.

ה: ושפרת הדא מלתא קדם פלה עמא.
וגבו לאסטפנוס. גברא דמלא חנא הימנותא
ורוחא דקודשא. ולפיליפוס. ולפרכרוס.
ולניקנור. ולטימון. ולפרמנא. ולניקלאוס
גיורא אנטיוכיא.

ו: הלין קמו קדמיהון דשליחא. וכד צליו
סמו עליהון אידא.

בהיותו בארם נהרים, בטרם בא לגור בחרן, ג: ואמר לו: צא מארצך ומאת בני משפחתך, ובוא אל הארץ אשר אראך.

ד: אז יצא אברהם מארץ פשוים ובא וגר בחרן. ומשם, אחרי מות אביו, העבירו אלהים לארץ הזאת אשר אתם גרים בה היום.

ה: ולא נתן לו נחלה בה, אף לא מדרך רגל; והבטיח שיתנה לו לרשתה, לו ולזרעו, באשר לא היה לו בן.

ו: ודבר אתו האלהים באמרו לו: גר יהיה זרעך בארץ נכריה, ויעבדוהו וזרעו לו ארבע מאות שנה.

ז: ואת הגוי אשר יעבדו אנכי אדון, אמר אלהים. ואחרי כן יצאו ויעבדוני במקום הזה.

ח: ונתן לו את ברית המילה. אז הוליד את יצחק ומל אותו ביום השמיני; ויצחק הוליד את יעקב; ויעקב הוליד את שנים-עשר אבותינו.

ט: והם אבותינו קנאו ביוסף ומכרוהו למצרים; ואלהים היה אתו.

י: והצילו מכל צרותיו, ונתן לו חן וחכמה לפני פרעה מלך מצרים; ומנהו נגיד על מצרים ועל כל ביתו.

יא: ויהי רעב וצרה גדולה בכל מצרים ובארץ כנען, ולא היה לאבותינו אכל לשבע.

יב: וכאשר שמע יעקב שיש תבואה במצרים, שלח את אבותינו ראשונה.

יג: וכשהלכו בפעם השנייה, התנדע יוסף

אל אחיו; ונדע לפרעה מוצאו של יוסף. יד: ושלח יוסף והביא את אביו יעקב ואת כל משפחתו, והם שבועים וחמש גפש במספר.

טו: וירד יעקב למצרים ומת שם הוא ואבותיו;

טז: והעבר לשכם והניח בקבר שקנה אברהם בכסף מאת בני חמור.

יז: ובהגיע המועד של מה שהבטיח אלהים בשבועה לאברהם, התרבה העם והתעצם במצרים,

יח: עד אשר קם מלך אחר על מצרים, אשר לא ידע את יוסף;

יט: והתחכם למשפחתו והרע לאבותינו וצנה שישלכו עולליהם כדי שלא יחיו.

כ: בצעת ההיא נולד משה, והיה אהוב על אלהים, וגדל שלושה חדשים בבית אביו.

כא: וכאשר השלף על-ידי אמו, מצאה אותו בת פרעה וגדלה אותו לה לבן.

כב: ומשה למד בכל חכמת המצרים, והיה מוכן בדבריו וגם במעשיו.

כג: וכשהיה בן ארבעים שנה, עלה על לבו לפקד את אחיו בני ישראל.

כד: וראה את אחד מבני עמו שנוהגים בו בכח, ונקם את נקמתו ועשה את משפטו, והרג את המצרי שפגע בו.

כה: וחשב שייבינו אחיו בני ישראל כי על-ידו ימן להם אלהים תשועה, ולא הבינו.

כו: וביום המחרת נראה אליהם באשר

יג: וכד אָזלו דמרתין זבנין אָדע יוסף
נפשה לאַחוהי. ואחידע לפרעון טוהמה
דיוסף.

יד: ושדר הָנא יוסף ואימיה לאַבוהי
יעקוב ולכלה טוהמה. והוין הָנוּ במינא
שבעין וחמש נפשוֹ.

טו: ונחת יעקוב למצרים. ומית תמן הו
יאבֿהתן.

טז: ואשפני לשכים. ואחמסים בקברא
דזבן הָנא אבֿרהם בכספא מן בני חמור.

יז: וכד מטי הָנא זבנא דמדם דאשפודי
הָנא במקמתא אלהא לאבֿרהם. סגי הָנא צמא
ותקף במצרים.

יח: עדמא דקם מלכא אחרנא על מצרים
אינא דלא ידע הָנא לה ליוסף.

יט: ואצטנע על טוהמן. ואבאש לאבֿהתן.
ופקד דנהוון משתדין ילודיהון דלא נחון.

כ: כה בזבנא הו אתילד מושא. ורחים
הָנא לאלהא. ואחריי ירחא תלתא בית
אבוהי.

כא: וכד אשפדי מן אמה. אשכחה ברת
פרעון. ורפיתה לה לברא.

כב: ואחריי מושא בכלה חכמתא
דמצרים. ועתיד הָנא במלוהי ואף בעבדוהי.
כג: וכד הָנא בר ארבעין שנין. סלק הָנא
על לבה דנסעור לאחוהי בני יסריל.

כד: ונחזא לחד מן בני שרפחה דמתדבר
בקטירא. ותבעה ועבד לה דינא. וקטלה
למצרים הו דמספל הָנא כה.

כה: וסבר דמסתפלין אחוהי בני יסריל
דאלהא באידה יתב להון פורקנא. ולא
אסתפלו.

כו: וליקמא אחרנא אחחוי להון פד נציין

אבֿרהם פד איחוהי הָנא בית גהרין. עדלא
נאחא נעמר בתרין.

ג: ואמר הָנא לה: דפוק מן ארעך ומן לנת
בני טוהמן. ותא לארעא אינא דאחורין.

ד: והדיין נפק אבֿרהם מן ארעא דכלדיא.
ואתא עמר בתרין. ומן תמן פד מית אבוהי.
שניה אלהא. לארעא הדא דבה עמרין אנתון
יומנא.

ה: ולא יתב לה ירתותא כה אף לא
דורכתא דרגלא. ואשפודי הָנא דנתליה לה
איך דלמארחה לה ולזרעה. פד לית הָנא לה
ברא.

ו: ומלל הָנא עמה אלהא כד אמר לה:
דנהוון זרעך תותבא בארעא נוכרימא.

ז: ונשעבדוהי ונבאשון לה ארבעמאא שנין.
ז: ולעמא דנפלחון עבדוהא אדוניהי
אנא אמר אלהא. ומן בתר הלין נפקון
ונפלחון לי באחרא הנא.

ח: ויתב לה דיתקא דגוורמא. והדיין אולד
לאיסחק. וגורה בימא תמינא. ואיסחק
אולד ליעקוב. ויעקוב אולד לתרעסר אבֿהתן.

ט: והוון אבֿהתן טנו ביוסף. וזבנוהי
למצרים. ואלהא עמה הָנא.

י: ופרקה הָנא מן פלהון אלוזוהי. ויתב
לה טיבותא וחכמתא קדם פרעון מלכא
דמצרים. ואקימה רשא על מצרים ועל כלה
ביתיה.

צחחא ו

יא: והנא כפנא ואולצנא רפא בכלה
מצרים ובארעא דכנען. ולית הָנא להון למספע
לאבֿהתן.

יב: וכד שמע יעקוב דאית עבורא
במצרים. שדר הָנא לאבֿהתן לוקדם.

כמוני; אליו תשמעון.

לח: הוא שהיה בקהל, במדבר, עם המלאך אשר דבר עמו ועם אבותינו בהר סיני; והוא שקבל דברי חיים לתת לנו. לט: ולא רצו להשמע לו אבותינו, אלא עזבוהו ובלבכם פנו למצרים.

מ: באמרם לאהרן, עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כי זה משה אשר הוציאנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו.

מא: ועשו להם עגל במים ההם, וזבחו זבחים לאילילים, ונהגו ממעשה ידיהם.

מב: ופנה אלהים ומסר אותם לעבד את צבאות השמים, ככתוב בספר הנביאים: האם ארבעים שנה במדבר קרפן או זבח הגשמים לי, בני ישראל?

מג: אלא נשאתם את משפן מלפום ואת פוכב האל רפן, דמיות שעשיתם להשתחוות להן. אגלה אתכם הלאה מבבל.

מד: הנה משפן העדות של אבותינו היה במדבר, כפי שצוה המדבר אל משה לעשותו לפי הדמות שהראה לו.

מה: ואת המשפן הזה, אבותינו עם יהושע הכנס הכניסוהו לארץ שנתן להם אלהים לנחלה מן הגוים אשר גרש מפניהם; ונמסר עד ימי דוד.

מו: שמצא חן בעיני אלהים ובקש למצא משפן לאלהי יעקב.

מז: אבל שלמה בנה לו בית.

מח: והעליון איננו שוכן במעשה חדים, כפי שאמר הנביא:

מט: השמים כסאי והארץ הדום תחת רגלי. איזה בית תבנו לי, נאם יהוה? או איזה מקום מגורתי?

נצים הם זה עם זה, והפציר בהם שיתפסו באמרו, אנשים אחים אתם, למה פוגעים אתם זה בזה?

כו: אבל ההוא שפגע בחברו דחפו מלפניו ואמר לו, מי שמך לשר ושופט עלינו?

כח: להרגני אתה אומר כמו שהרגת אתמול את המצרי?

כט: וברח משה בגלל הדבר הזה, והיה גר בארץ מדין; והיו לו שני בנים.

ל: וכאשר נשלמו לו שם ארבעים שנה, נראה אליו מלאך יהוה במדבר הר סיני, באש בוערת בסנה.

לא: וכשראה משה, התפלא על המראה; וכשהתקרב לראות, אמר לו יהוה בקול:

לב: אנכי אלהי אבותיך, אלהי אברהם ויצחק ויעקב. ובהיות משה אחוז רתת, לא העז להביט במראה.

לג: ואמר לו יהוה: של נעליך מעל רגליך, כי האדמה אשר אתה עומד עליה קדושה היא.

לד: ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים, ואת נאקתם שמעתי, נארד להצילם. ועתה לכה ואשלח מצרימה.

לה: את משה זה אשר כפרו בו באמרם, מי שמך לשר ושופט עלינו? — את זה שלח האלהים אליהם לשר וגואל, על-ידי המלאך שגורא אליו בסנה.

לו: הוא שהוציא אותם, בעשותו אותות ומופתים ונפלאות בארץ מצרים ובנים סוף ובמדבר ארבעים שנה.

לז: זהו משה אשר אמר לבני ישראל, נביא גלים לכם יהוה אלהים מקרב אחיכם,

מלאכא הוּ דמלל הוּא עמה ועם אבהתן
בטורא דסיני. והוּי דקבל מלא חיתא דלן
נתל.

לט: ולא צבו למתדניו לה אבהתן. אלא
שבקוהי ובלפנתהון הפכו להון למצריין.

מ: פד אמרין לאהרון: עבד לן אלהא
דנאולון קדמין. מטל דהנא מושא דאפקן מן
ארעא דמצריין. לא ידעין חנן מנא הנייה.

מא: נעבדו להון עגלא ביומקתא הון.
ודבחו דבחתא לפתכרא. ומתבסמין הון בעבד
אידיהון.

מב: נהפך אלהא ואשלם אנון דנהון
פלחין לחילונתא דשמאי. איך דכתיב בכתבא
דנביא: למא ארבעין שנין במדברא נכסתא
או דבחתא קרבחון לי בני יסרייל.

מג: אלא שקלתון משכנה דמלכום
וכופנה דאלהא דרפן. דמוקתא דעבדותון
דיתהון סגדין להין. אשגיכון להל מן בבל.

מד: הא משכנא דסודותא דאבהתן
במדברא איתוהי הוּא. איך מא דפקד הוּ
דמלל עם מושא למעבדה בדמוקתא דחוייה.

מה: ולה להנא משכנא אף מעלו אעלוהי
אבהתן עם ישוע לארעא דחיב להון אלהא
יורתנא מן עצמא הון דשדא מן קדמיהון
ואתניבל עדמא ליומוהי דדויד.

מו: הוּ דאשפח רחמא קדמוהי דאלהא.
ושאל דנשפח משכנא לאלהא דיעקוב.

מז: שלימון דין פנא לה ביימא.

מח: נמרימא לא שרא בעבד אידיא. איך
דאמר נביא.

מט: דשמאי כורסי. וארעא כובשא
דתחית רגלי. אינו ביימא דתבנון לי אמר
מריא. או אינא הוּ אתרא דנחת.

הון חד עם חד. ומפיס הוּא להון דנשפיון
פד אמר: גברא אחא אנתון. מטל מנא
מספלין אנתון חד בחד.

כז: הוּ דין דמספל הוּא בחברה דחקה מן
לחיה ואמר לה: מנו אקיימך עלין רשא ודינא.
כח: דלמא למקטלני בעא אנת. איך
דקטלת אתמלי למצריא.

כט: נערק מושא במלחא דדא. והנא
תותבא בארעא דמדן. והנו לה תרין בנין.
ל: וכד מלי לה תמן ארבעין שנין. אתחזי
לה במדברא דטור סיני מלאכה דמריא.
בנורא דיקרא בסניא.

לא: וכד תנא מושא. אתדמר בחזנא. וכד
אתקרב דנחנא. אמר לה מריא בקלא.

לב: אנא אנא אלהא דאבהיך. אלהא
דאברהם ודאיסחק ודיעקוב. וכד רתית הוּא
מושא. לא ממרח הוּא דנחור בחזנא.

לג: ואמר לה מריא: שרי מסניך מן
רגליך. ארעא גיר דקאם אנת בה קדישא חי.
לד: מתנא חזית אולצנה דעמי דבמצריין.
ותנחתה שמעת. ונחתת דאפרוק אנון. והשא
תא אשדך למצריין.

לה: להנא מושא וכפרו בה פד אמרין:
דמנו אקיימך עלין רשא ודינא. לה להנא
אלהא רשא ופרוקא שדר להון באידי מלאכא
הוּ דאתחזי לה בסניא.

לו: הנו דאפק אנון פד עבד אתותא
ותדמרתא וגברותא בארעא דמצריין וביימא
דסוף ובמדברא שנין ארבעין.

לז: הנא הוּ מושא הוּ דאמר לבני יסרייל:
דנביא נקים לכון מריא אלהא מן אחיפון
אכותי. לה תשמעון.

לח: הנא הוּ דהנא בכנושתא במדברא עם

פֶּרֶק ח

א : וְהִיטָה רְדִיפָה גְדוֹלָה בַּיּוֹם הַהוּא לַעֲדָה בִּירוּשָׁלַיִם, וַנִּפְּצוּ כָּלֶם בְּכַפְרֵי יְהוּדָה וְגַם בֵּין הַשּׁוֹמְרוֹנִים, חוּץ מִן הַשְּׁלִיחִים בְּלִבָּד.

ב : וְאֶסְפוּ אַנְשִׁים מֵאַמִּינִים אֶת אֶסְטֶפָנוֹס וַקְּבֹרוּהוּ, וְהִתְאֲבָלוּ עָלָיו מָאֹד.

ג : וַשָּׂאוּל רֹדֵף אֶת עֲדַת הָאֱלֹהִים, כִּשְׁהוּא נִכְנָס לְכֹתֵים וְגוֹרֵר גְּבָרִים וְנָשִׁים וּמוֹסֵר אוֹתָם לְבֵית הַסֵּהר.

ד : וְהִלְלוּ שְׁנִפְּצוּ סִבְבוּ וְהִכְרִיזוּ אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים.

ה : וּפְלִיפּוֹס יָרַד לַעִיר שֶׁל שּׁוֹמְרוֹנִים וְהִכְרִיז לָהֶם עַל הַמְּשִׁיחַ.

ו : וְכֹאשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבָרוֹ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר שָׁם, הִקְשִׁיבוּ לוֹ וְהִסְכִּימוּ לְכָל אֲשֶׁר אָמַר, כִּי רָאוּ אֶת הָאוֹתוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה;

ז : כִּי רַבִּים שָׁאֲחֻזִּים רוּחוֹת טִמְאוֹת צָעְקוּ בְּקוֹל גָּדוֹל, וְאֵלֶּה יֵצְאוּ מֵהֶם. וְאַחֲרֵים, מְשִׁתְּקִים וּפְסֻחִים, נִרְפְּאוּ.

ח : וּשְׁמַחָה גְדוֹלָה הִיטָה בְּעִיר הַחֵיָא.

ט : הָיָה שֵׁם אִישׁ אֶחָד אֲשֶׁר שְׁמוֹ סִימֹן, שָׁגֵר בְּאוֹתָהּ הָעִיר זִמְנָן רַב, וּבְכִשְׁפֵּי הָיָה מְטַעָה אֶת עַם הַשּׁוֹמְרוֹנִים כִּשְׁהוּא מְרוֹמֵם אֶת עַצְמוֹ וְאוֹמֵר: אֲנִי גָדוֹל.

י : וְנָטוּ אַחֲרָיו כָּלֶם, גְּדוֹלִים וּקְטָנִים, וְאוֹמְרוּ: זֶהוּ הַכֹּחַ הַגָּדוֹל שֶׁל אֱלֹהִים.

יא : וְנִשְׁמְעוּ לוֹ, מִשּׁוֹם שְׁזִמְנָן רַב הִדְהִים אוֹתָם בְּכִשְׁפָּיו.

יב : אָבַל בְּאֲשֶׁר הָאֱמִינוּ לְפִילִיפּוֹס שֶׁבִּשְׁרֵי אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים בְּשֵׁם אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, נִטְבְּלוּ גְבָרִים וְנָשִׁים.

נ : הֲלֹא יָדִי עָשְׂתָה אֶת כָּל אֵלֶּה?

נא : הוּי קָשִׁי עֶרְפִּי וְעֶרְלִי לֵב וְאַזֵּן. אַתָּם תְּמִיד קָמִים נֶגְדַּד רִיחַ הַקֹּדֶשׁ, בְּאֲבוֹתֵיכֶם גַּם אַתָּם;

נב : כִּי אֶת מִי מַהֲנִיבִיאִים לֹא רָדְפוּ וְהִרְגוּ אֲבוֹתֵיכֶם? — אֶת אֵלֶּה שֶׁהוֹדִיעוּ מֵרֹאשׁ עַל בִּיאַת הַצַּדִּיק אֲשֶׁר אַתָּם מְסַרְתֶּם וְהִרְגַתֶּם אוֹתוֹ.

נג : וְקִבַּלְתֶּם אֶת הַתּוֹרָה בְּפִקְדַת מַלְאָכִים וְלֹא שְׁמַרְתֶּם אוֹתָהּ.

נד : וְכֹאשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נִתְמַלְאוּ חֲמָה בְּלִבָּבָם וַחֲרָקוּ שְׁנֵיהֶם עָלָיו.

נה : וְהוּא, בְּהִיּוֹתוֹ מְלֹא אֱמוּנָה וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הִבִּיט הַשְּׁמִימָה וְרָאָה אֶת כְּבוֹד הָאֱלֹהִים וְאֵת יֵשׁוּעַ עוֹמֵד לִימִין הָאֱלֹהִים.

נו : וְאוֹמֵר: הִנֵּה רוֹאֶה אֲנִי אֶת הַשְּׁמַיִם פְּתוּחִים וְאֵת בֶּן־הָאָדָם עוֹמֵד לִימִין הָאֱלֹהִים.

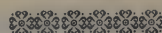
נז : וְהֵם צָעְקוּ בְּקוֹל גָּדוֹל וְאָטְמוּ אֶת אָזְנוֹתֵיהֶם, וְהִסְתַּעְרוּ עָלָיו כָּלֶם.

נח : וְאַחֲזוּהוּ וְהוֹצִיאוּהוּ אֶל מַחוּץ לַעִיר, וְרָגְמוּ אוֹתוֹ. וְהִלְלוּ אֲשֶׁר הָעִידוּ עָלָיו הַנִּיחֻוּ

אֶת בְּגִדֵיהֶם לְרַגְלֵי כַחוּר אֶחָד שֶׁנִּקְרָא שָׂאוּל.

נט : וְרָגְמוּ אֶת אֶסְטֶפָנוֹס כִּשְׁהוּא מִתְפַּלֵּל וְאוֹמֵר: אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ, קַבֵּל אֶת רוּחִי.

ס : וְכֹאשֶׁר פָּרַע עַל בְּרַפְּיוֹ, צָעַק בְּקוֹל גָּדוֹל וְאוֹמֵר: אֲדוֹנֵינוּ, אֵל תִּזְקֶךָ לָהֶם אֶת הַחֶטָּא הַזֶּה! וְכֹאמְרוּ זֹאת, שָׁכַב. וְשָׂאוּל רָצָה וְהִשְׁתַּתֵּף בְּהִרְגָתוֹ.

קפלאון ח

א: והוא הוּא כְּהוּ יוֹמָא דְּרופִיא רַבָּא
לְעִדְתָּא דְּבִאֲרִשְׁלָם. וְאַתְּבִדְרוּ בְּלֵהוּן בְּקוּרִיא
דִּיהוּד וְאַף בֵּית שְׁמַרְיָא לְבֵר מִן שְׁלִיחָא
בְּלַחֲדָא.

ב: וְקַפְסוּ קְבִירוּהִי לְאַסְטִפְנוֹס גְּבִרָא
מִדִּימְנָא. וְאַתְּאָבְלוּ עָלוּהִי רוּרְבָאִית.

ג: שְׂאוּל דִּין רַדְף הוּא לְעִדְתָּא דְּאַלְהָא. כִּד
עָאֵל הוּא לְבָתָא. וּמַגְרָגֵר לְגְבִרָא וּלְנִשָּׂא
וּמִשְׁלָם הוּא לְבֵית אֶסִּירָא.

ד: וְהִנּוּן דְּאַתְּבִדְרוּ. מִתְּכַרְכִּין הִנּוּ וּמְכַרְזִין
מְלֵתָא דְּאַלְהָא.

ה: פִּילִיפּוֹס דִּין נַחַת לֵה לְמִדִּינָתָא
דְּשְׁמַרְיָא. וּמְכַרְזִין הוּא לֵהוּן עַל מִשְׁיחָא.

ו: וְכִד שְׁמַעִין הִנּוּ מְלֵתָא בְּיִנְשָׂא דְּתַמָּן
צִיְתִין הִנּוּ לֵה וּמִתְּפִיסִין הִנּוּ לְכָל דְּאָמַר הוּא.

דְּחִזִּין אֶתְרֵתָא דְּעֵבֶד הוּא.

ז: סְגִיָּא גִיר דְּאַחֲדִין הוּי לֵהוּן רוּחָא
טְנִפְתָּא. קָעִין הִנּוּ בְּקָלָא רָמָא וּנְפִקֵּן הוּי
מִנְהוּן. וְאַתְרָנָא מִשְׁרָא וּמַחְגָּרָא אֶתְאֶסִּיר.

ח: וְחִדּוּתָא רַבָּתָא הֵנָּה בְּהִי מִדִּינָתָא.

ט: אִית הוּא דִּין תַּמָּן גְּבִרָא חַד דְּשִׁמְה
סִימוֹן. דְּעִמִּיר הוּא לֵה בְּה בְּמִדִּינָתָא זְבִנָּא
סְגִיָּא וּבְחִרְשׁוּהִי מִטְעָא הוּא לְעִמָּא
דְּשְׁמַרְיָא. כִּד מְוֹרֵב הוּא נִפְשָׁה וְאָמַר דְּאָנָא
אָנָא רַבָּא.

י: וְצִלִּין הִנּוּ לִנְתָה בְּלֵהוּן רוּרְבָא וְדִקְדָּקָא
וְאָמַרִין הִנּוּ: הִנּוּ חִילָה רַבָּא דְּאַלְהָא.

יא: וּמִתְּפִיסִין הִנּוּ לֵה. מְטֵל דְּזִבְנָא
סְגִיָּא בְּחִרְשׁוּהִי אֶתְמָה הוּא אָנוּן.

יב: כִּד דִּין הִימְנוּ לְפִילִיפּוֹס דְּמַסְכֵּר הוּא
מִלְכוּתָא דְּאַלְהָא בְּשִׁמְה דְּמָרְן יִשׁוּעַ מִשְׁיחָא.

עִמְדִין הוּא גְּבִרָא וּנִשָּׂא.

נ: לֹא הָא אִידָא דִּילִי עֲבַדְת הִלִּין בְּלֵהִין.
נא: אוּ קִשְׁיִי קִדְלָא וְדִלָא גִזִּירִין בְּלַפְהוּן
וּבְמִשְׁמַעְתָּהוּן. אֲנָתוֹן בְּכִלּוּבֵן לּוֹקֵבֵל רוּחָא
דְּקוּדְשָׁא קִימִין אֲנָתוֹן. אִיךְ אֲבֵהִיכּוֹן אָף
אֲנָתוֹן.

נב: לְאִינָא גִיר מִן נְכִיָּא דְּלֹא רַדְפוּ וְקִטְלוּ
אֲבֵהִיכּוֹן. לְאִילִין דְּקִדְמוּ בְּדִקּוּ עַל מְאִתִּיתָה
דְּזִינְקָא. הוּ דְּאַנְתּוֹן אֶשְׁלַמְתּוֹן וְקִטְלַתּוֹנִיָּהִי.
נג: וְקִבְלַתּוֹן נְמוֹסָא בִּיד פּוּקִדְנָא
דְּמִלְאכָא. וְלֹא נִטְרַתּוֹנִיָּהִי.

צחחא ז

נד: וְכִד שְׁמַעוּ הִנּוּ הִלִּין. אֶתְמִלִּי חֲמַתָּא
בְּנַפְשָׁהוּן וּמִתְּרַקִּין הִנּוּ שְׁנִיָּהוּן עָלוּהִי.

נה: וְהוּ כִד מְלֹא הוּא הִימְנוּתָא וְרוּחָא
דְּקוּדְשָׁא חַר בְּשִׁמְיָא. וְחִזָּא חֲשַׁבּוּחָתָא דְּאַלְהָא
וְלִישׁוּעַ כִּד קָאם מִן יְמִינָא דְּאַלְהָא.

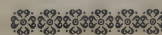
נו: וְאָמַר: הָא חִזָּא אָנָא שְׁמִיָּא כִד
פְּתִיחִין. וּלְבֵרָה דְּאִנְשָׂא כִד קָאם מִן יְמִינָא
דְּאַלְהָא.

נז: וְקָעוּ בְּקָלָא רָמָא וּסְפִירוּ אֲדִינִיָּהוּן.
וּגְזִמוּ עָלוּהִי בְּלֵהוּן.

נח: וְאַחֲדוּ אֶפְקוּהִי לְבֵר מִן מִדִּינָתָא.
וּרְגַמִּין הִנּוּ לֵה. וְאִילִין דְּאַסְהִדּוּ עָלוּהִי סְמוּ
נַחֲתִיָּהוּן לָתֵר רְגִלוּהִי דְּעִלְמָא חַד דְּמִתְקַרָּא
שְׂאוּל.

נט: וּרְגַמִּין הִנּוּ לֵה לְאַסְטִפְנוֹס. כִּד מִצְלָא
וְאָמַר: מָרְן יִשׁוּעַ. קְבֵל רוּחִי.

ס: וְכִד סָם בּוּרְבָא. קָעָא בְּקָלָא רָמָא
וְאָמַר: מָרְן לֹא תִקִּים לֵהוּן הִדָּא חֲטִיתָא. וְכִד
הִדָּא אָמַר: שְׂכָב. שְׂאוּל דִּין צָבָא הוּא
וּמִשׁוּתָּף הוּא בְּקִטְלָה.

לירושלים ובשרו בכפרים רבים של שומרונים.

כו: ומלאך יהוה דבר עם פיליפוס ואמר לו: קום לך דרומה, בדרך המדברית היורדת מירושלים לעזה.

כז: וקם והלך. ופגש אותו סריס אחד שבא מכוש, שר של קנזק מלכת האתיופים; והוא שליט היה על כל אוצרה, ובא להשתחוות בירושלים.

כח: ובאשר פנה לנסע, ישב במרפבה וקרא בישעיהו הנביא.

כט: ואמרה הרוח לפיליפוס: התקרב והלנה למרפבה.

ל: ובאשר התקרב, שמע אותו קורא בישעיהו הנביא, ואמר לו: האם אתה מבין מה אתה קורא?

לא: והוא אמר: איך יכול אני להבין אם לא יורני איש? ובקש מאת פיליפוס שיעלה וישב איתו.

לב: קטע הפתוח שקרא בו היה זה: פשה לטבח יובל; וכרחל לפני גוזז נאלמה, וכך לא פתח פיו

לג: בהשפלתו. ממעצר וממשפט לקח, ואת דורו מי יגיד? כי נלקחים חיייו מן הארץ.

לד: ואמר הסריס לפיליפוס: מבקש אני ממך, על מי אמר זאת הנביא — על עצמו או על איש אחר?

לה: אז פתח פיליפוס את פיו והחל מן הפתוח הזה ובשר לו על אדונינו ישוע.

לו: ובאשר הם נסעו בדרך, הגיעו למקום אחד שהיו בו מים. ואמר הסריס: הנה מים;

יג: וגם הוא, סימון, האמין ונטבל ונספח אל פיליפוס. וכראותו את האותות והגבורות הגדולות שנעשו על-ידו, השתומם והתפלא.

יד: וכששמעו השליחים אשר בירושלים כי עם השומרונים קבלו את דבר האלהים, שלחו אליהם את שמעון כיפא ואת יוחנן. טו: והם ירדו והתפללו עליהם שיקבלו את רוח הקדש,

טז: כי עוד לא היתה על אחד מהם, אלא רק נטבלו בשם אדונינו ישוע.

יז: אז סמכו עליהם יד, וקבלו את רוח הקדש.

יח: וכשראה סימון שבסמיכת יד השליחים נתנת רוח הקדש, הגיש להם פסח, יט: באמרו: תנו גם לי את הסמכות הזאת, שמי שאסמך עליו יד יקבל את רוח הקדש.

כ: אמר לו שמעון כיפא: כספך ילך איתך לאברון, על כי חשבת שמתנת האלהים ונקיית בקנין ארצי.

כא: אין לך חלק אף לא גורל באמונה הזאת, כי לבבך אינו ישר לפני האלהים.

כב: ברם שוב מרעתך זאת ובקש מאלהים, אולי תסלח לך מזמת לבך;

כג: כי במורות לעזה ובכבלי עולה רואה אני שנמצא אתה.

כד: ענה סימון ואמר: בקשו אתם בעדי מאלהים שלא יבוא עלי דבר מהדברים האלה שאמרתם.

כה: ושמעון ויוחנן, לאחר שהעידו לפניהם ולמדו את דבר האלהים, חזרו

ובקוריא סגיאָתא דשמריא ספרו.

כו: ומלל מלאכא דמריא עם פיליפוס ואמר לה: קום ול תימנא באורחא מדבריתא דנחמא מן אורשלם לגנא.

כז: וקם אול. וארעה מהימנא חד אתא הנה מן פוש. שליטא דקנדק מלפּתא דכושיא. והו שליט הנה על פלה גנא. ואתא הנה דנסגוד פאורשלם.

כח: וכד הפך דנאול. קחב הנה על מרפבתא וקרא הנה באשעיא נביא.

כט: ואמרת רוחא לפיליפוס אתקרב וקח למרפבתא.

ל: וכד אתקרב. שמע דקרא באשעיא נביא. ואמר לה: דאן מסתפל אלת מנא קרא אלת.

לא: והו אָמר: איבנא משפח אנא דאסתפל אלא אן אנש נרמיני. ובצא מנה מן פיליפוס דנסק ונחב עמה.

לב: פסוקא דין דיכתבא דקרא הנה בה. איתוהי הנה הנא: איך אמרא לנכסתא אתדבר. ואיך נקרא קדם גוֹזֵא שתיק הנה. והכנא לא פתח פומה.

לג: במופכה. מן חבושיא ומן דינא אתדבר. ודרא מנו נשתעא. דמשתקלין חיוהי מן ארעא.

לד: ואמר הו מהימנא לפיליפוס: בצא אנא מנך. על מנו אמרה הדא נביא. על נפשה: או על אנש אחריין.

צחחא ח

לה: הדין פיליפוס פתח פומה. ושרי מנה מן הנא כתבא מספר לה על מרן ישוע.

לו: וכד הנון אולין באורחא. מטיו הנון לדוכתא חדא דאית בה מיא. ואמר מהימנא

יג: ואף הו סימון הימן הנה נעמד. ונקיף הנה לה לפיליפוס. וכד חזא הנה אתותא וחילא רורבא דהוין באידה. תמה הנה ומתדמר.

יד: וכד שמעו שליחא דבאורשלם דקבלו עמא דשמריא מלתא דאלהא. שדרו לנתהון לשמעון פאפא נליוחנן.

טו: ונחתו וצליו עליהון איך דנקבלון רוחא דקודשא.

טז: לית הנה גיר על חד מנהון עדפיל. פלחוד דין עמדין הנו בשמה דמרן ישוע.

יז: הדין סימין הנו עליהון אידא. ומקבלין הנו רוחא דקודשא.

יח: וכד חזא סימון דבסס אידא דשליחא מתנהבא רוחא דקודשא. קרב להון פספא.

יט: פד אָמר: הבו ואף לי שולטנא הנא. דאינא דאסיס עלוהי אידא. נהנא מקבל רוחא דקודשא.

כ: אָמר לה שמעון פאפא: פספך עמך נאול לאבדנא. מטל דסברת דמוהבתה דאלהא בקנן עלמא מתקניא.

כא: לית לך מנתא אף לא פסא בהימנוחא הדא. מטל דלפך לא הנה תריין קדם אלהא.

כב: פרם תוב מן בישותך הדא. ובצי מן אלהא דלמא נשתבק לך נכלא דלפך.

כג: בכבדא גיר מרירתא ובקטרא דעולא חזא אנא דאיתיך.

כד: ענא סימון ואמר: בעו אנתון חלפי מן אלהא. דלא נאתא עלי מרם מן הליון דאמרתון.

כה: שמעון דין ויוחנן פד סהדו אנון ואלפו מלתא דאלהא. הפכו להון לאורשלם.

מה מונע ממני להטביל?

לו*: [אמר פיליפוס: אם אתה מאמין בכל לבבך, מִתָּר לך. והוא ענה ואמר: אני מאמין שישוע המשיח הוא בן־האלהים.]

לח: וצוה לעצר את המרפכה; וירדו שניהם למים, והטביל פיליפוס את הסרים.

לט: וכשעלו מן המים, חטפה רוח יהוה את פיליפוס; ולא ראהו עוד הסרים, אלא נסע בדרך שומח.

מ: ופיליפוס נמצא נמצא באשדוד, ומשם סבב ובשר בכל הערים עד שבא לקיסריה.

פרק ט

א: ושאל עודנו מלא איום וחמת רצח על תלמידי אדונינו.

ב: ובקש אגרות מאת הכהן הגדול, שייתן לו אותם לדמשק, לבתי הפנסת — שאם ימצא גברים או נשים ההולכים בדרך הזאת, יכבל אותם ויביא אותם לירושלים.

ג: וכאשר הלך והחל מגיע לדמשק, פתאום נגה עליו אור מן השמים.

ד: והוא נפל ארצה ושמע קול אומר לו: שאול, שאול, למה אתה רודף אותי?

ה: קשה לך לבעט בדרך־ננות. ענה הוא ואמר: מי אתה, אדוני? ואדונינו אמר: אני ישוע הנצרי אשר אתה רודף.

ו: אבל קום הכנס העירה, ושם ידבר אתך על מה שצריך לעשות.

ז: והאנשים שהלכו אתו בדרך עמדו תמהים, כי שמעו רק את הקול, אך איש לא

נראה להם.

ח: וקם שאול מן הארץ ולא נראה לו דבר, אף שעיניו היו פתוחות. וכשהם מחזיקים בידי הכניסוהו לדמשק.

ט: ולא ראה שלושה ימים, ולא אכל ולא שטה.

י: היה בה בדמשק תלמיד אחד אשר שמו חנניה, והאדון אמר לו בחזון: חנניה! והוא אמר: הנני, אדוני.

יא: ואדונינו אמר לו: קום לך לרחוב הנקרא הישר, ובקש בבית יהודה את שאול אשר מן העיר טרסוס; כי הנה בעוד הוא מתפלל,

יב: ראה בחזון איש אשר שמו חנניה נכנס וסומך עליו יד למען תפקחנה עיניו.

יג: ואמר חנניה: אדוני, שמעתי מאת רבים על האיש הזה — כמה רעות הביא על קדושיך בירושלים.

יד: והנה גם כאן יש לו סמכות מאת ראשי־הכהנים לאסור את כל הקוראים את שמך.

טו: אמר לו האדון: קום לך, כי כלי נבחר הוא לי לשאת את שמי לגויים ולמלכים ובין בני ישראל;

טז: כי אני אראהו כמה עתיד הוא לסבל למען שמי.

יז: אז הלך חנניה אליו לבית, וסמך עליו יד ואמר לו: שאול, אחי, אדונינו ישוע שנראה אליך בדרך כאשר באת — שלחני למען תפקחנה עיניך ותתמלא רוח הקדש.

יח: ובו ברגע נפל מעיניו משהו דומה לקשקשים, ונפקחו עיניו, וקם ונטביל.

יט: וקבל אכל והתחזק, והיה כמה ימים

קיימין הוּוּ בַּד תַּמְיָהּ. מַטְל דְּקֵלָא בְּלַחוּד
שְׁמַעִין הוּוּ אָנֹשׁ דִּין לֹא מִתְחַזָּא הוּוּ לַהוּן.
ח: וְקָם שְׁאוּל מִן אַרְעָא. וְלֹא מִתְחַזָּא הוּוּ
לֵה מַדָּם בַּד עֵינוּהִי פִתְיָן הוּוּ. וְכַד אַחֲדִין
בְּאִידוּהִי. אַעלוּהִי לְדַרְמָסוּק.
ט: וְלֹא מִתְחַזָּא הוּוּ לֵה תִלְתָּא יוֹמִין. וְלֹא
אָכַל וְלֹא אֶשְׁתִּי.

י: אֵית הוּוּ דִין בַּהּ בְּדַרְמָסוּק תִּלְמִידָא
חַד. דְּשִׁמְהָ הוּוּ חֲנִנְיָא. וּמְרִיא אָמַר לֵה
בְּחֻזָּא: חֲנִנְיָא. וְאָמַר: הָא אָנָּא מְרִי.
יא: וּמֶרֶן אָמַר לֵה: קוּם זֶל לְשׁוּקָא
דְּמִתְקַרָּא תְרִיצָא. וְבַעֲי בְּבִיתָא דִּיהוּדָא
לְשִׁאוּל דְּאִיתוּהִי מִן טַרְסוּס מְדִינָתָא. הָא גִיר
כַּד הוּוּ מִצְלָא.

יב: חֲזָא בְּחֻזָּא לְגַבְרָא דְשִׁמְהָ חֲנִנְיָא. דְּעַל
וּסָם עָלוּהִי אִידָא אֵיךְ דְּנִתְפַתְחָן עֵינוּהִי.

יג: וְאָמַר חֲנִנְיָא: מְרִי. שְׁמַעֲתָ מִן סְגִיָּא
עַל גַּבְרָא הֵנָּה דְכִמָּא בִישְׁתָּא אֶסְבֵּל לְקַרְיָשִׁין
בְּאוּרְשֵׁלָם.

יד: וְהָא אָף הֶרְפָּא אֵית לֵה שׁוּלְטָנָא מִן
רַבִּי כְּהֵנָּה דְנִאסוּר לְכַלְהוֹן אֵילִין דְּקָרִין שְׁמֶךְ.
טו: אָמַר לֵה מְרִיא: קוּם זֶל. מַטְל דְּמֵאנָא
הוּוּ לִי גַבְיָא. דְּנִשְׁקוּל שְׁמִי בְּעַמְמָא וּבְמִלְכָּא
וּבֵית בְּנֵי יִסְרָאֵל.

טז: אָנָּא גִיר אֶתוּהִי פְכָּמָ עֲתִיד לְמַחֲשׁ
מַטְל שְׁמִי.

יז: הִידִין חֲנִנְיָא אָזַל לְבִיתָא לִוְתָּהּ. וּסָם
עָלוּהִי אִידָא וְאָמַר לֵה: שְׁאוּל אַחִי. מֶרֶן יִשׁוּעַ
שְׁדִרְנִי הוּוּ דְאִתְחַזִּי לָךְ בְּאוּרְחָא. כַּד אָתָּא אָתָּה.
אֵיךְ דְּנִתְפַתְחָן עֵינוּךְ וְתִתְמָלָא רִיחָא דְקוּדְשָׁא.
יח: וְכַר שְׁעִתָּה נָפַל מִן עֵינוּהִי מַדָּם דְּכִמָּא
לְקִלְפָּא. וְאִתְפַּתַּח עֵינוּהִי וְקָם עֲמַד.

יט: וְקִבֵּל סִיבְרָתָא וְאִתְחִיל. וְהוּוּ יוֹמָתָא

הוּוּ: הָא מְרִיא. מִנָּה הִי פְלִיתָא דְאֶעְמַד.
לו: [וְאָמַר פִּילִיפּוּס. אֵן מַהִימֶן אָתָּה מִן
כְּלָה לְכָא: שְׁלִיט. וְעֵנָּה וְאָמַר. אָנָּה מַהִימֶן
אָנָּה. דִּישׁוּעַ מְשִׁיחָא בְּרַה דְאֵלְהָא הוּוּ.]
לח: וּפְקַד הוּוּ דְחִקוּם מְרַכְבָּתָא. וְנִחְתּוּ
תְרִיהוֹן לְמִיא. וְאֶעְמַדָּה פִּילִיפּוּס לְמַהִימָנָא
הוּוּ.

לט: וְכַד סִלְקוּ מִן מְרִיא. רִיחָה דְמְרִיא
חֲטַפְתָּ לְפִילִיפּוּס. וְתוּב לֹא חֲזָהִי מַהִימָנָא הוּוּ.
אָלָא אָזַל הוּוּ בְּאוּרְחָא כַּד חֲדָא.
מ: פִּילִיפּוּס דִּין אֶשְׁתַּכַּח בְּאֻזְטוּס וּמִן
תַּמָּן מִתְכַּרְךְ הוּוּ. וּמַסְפֵּר בְּמִדִּינָתָא כְּלַהִין.
עֲדָמָא דְאָתָּא לְקַסְרִיא.

קפלאון ט

א: שְׁאוּל עֲדִכִּיל מִלָּא הוּוּ לִוְחָמָא וְחִמָּתָא
דְּקִטְלָא עַל תִּלְמִידוּהִי דְמֶרֶן.

ב: וְשָׁאֵל לֵה אַגְרָתָא מִן רַב כְּהֵנָּה. דְּנִתְלַ
לֵה לְדַרְמָסוּק לְכַנּוּשָׁתָא. דָּאן הוּוּ דְנִשְׁכַּח דְּרִדִּין
בְּהָדָא אוּרְחָא גַבְרָא אָו נָשָׂא. גִּאסוּר נִיתָא
אָנוּךְ לְאוּרְשֵׁלָם.

ג: וְכַד אָזַל הוּוּ. וְשָׁרִי מַמְטָא לְדַרְמָסוּק.
מִן תַּחֲתִית שְׁלִיא אֻזְלָג הוּוּ עָלוּהִי נוּוְהָרָא מִן
שְׁמִיא.

ד: וְנִפְל עַל אַרְעָא. וְשָׁמַע קֵלָא דְאָמַר הוּוּ
לֵה: שְׁאוּל שְׁאוּל. מִנָּה דְרָךְ אָתָּה לִי.

ה: קִשָּׁא הוּוּ לָךְ לְמַבְעֻטוּ לְעוּקָסָא. עֵנָּה הוּוּ
וְאָמַר: מִן אָתָּה מְרִי. וּמֶרֶן אָמַר: אָנָּה אָנָּה
יִשׁוּעַ נְצִרְיָא הוּוּ דְאָתָּה דְרָךְ אָתָּה.

ו: אָלָא קוּם עוֹל לְמִדִּינָתָא. וְתַמָּן גִּתְמַלֵּל
עֲמָךְ עַל מָא דְנָזַל לָךְ לְמַעַבְדָּא.

ז: וּגַבְרָא דְאֻזְלִין הוּוּ עֲמָה בְּאוּרְחָא:

אֶצֶל הַתַּלְמִידִים אֲשֶׁר בְּדַמְשֶׁק.

כ: וּמִיַּד הַכְּרִיז בְּכַתִּי הַכֹּנֶסֶת שֶׁל הַיְּהוּדִים
עַל יִשׁוּעַ, שֶׁהוּא בֶן־הָאֱלֹהִים.

כא: וְתַמְהוּ כָּל הַשּׁוֹמְעִים אוֹתוֹ, וְאָמְרוּ:
הֲלֹא זֶהוּ שְׂדֵרְךָ אֶת כָּל הַקּוֹרְאִים בְּשֵׁם ה' הַזֶּה
בִּירוּשָׁלַיִם? וְהִנֵּה נִשְׁלַח עַל זֹאת גַּם לִכְאֵן
לְמַעַן יִכְבֹּל וַיִּכְבֵּל אוֹתָם אֶל רֵאשֵׁי־הַכֹּהֲנִים.

כב: וְאוּלָם שָׂאוֹל הַתַּחֲזֹק עוֹד יוֹתֵר, וְהִבִּיךְ
אֶת הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר גָּרוּ בְּדַמְשֶׁק, בְּהוֹכִיחוֹ כִּי
זֶהוּ הַמָּשִׁיחַ.

כג: וְכֹאֲשֶׁר אָרְכוּ לוֹ שָׁם הַיָּמִים, זָמְמוּ
עָלָיו הַיְּהוּדִים לְהָרְגוֹ.

כד: אָבָל נֹדְעָה לוֹ לְשֹׂאוֹל הַמְּזֻמָּה
שֶׁבִקְשׁוּ לַעֲשׂוֹת לוֹ. וְהֵם שָׁמְרוּ אֶת שְׁעָרֵי
הָעִיר יוֹמָם וּלְיָלָה כְּדִי לְהָרְגוֹ.

כה: אַז שָׁמְוֵהוּ הַתַּלְמִידִים בְּסֵל וְהוֹרִידוּהוּ
מִן הַחוּמָה בְּלִילָה.

כו: וְהוּא הִלָּךְ לִירוּשָׁלַיִם וַרְצָה לְהַצְטַרֵּף
לַתַּלְמִידִים, וְכָלֵם פָּחְדוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא הֶאֱמִינוּ
שֶׁהוּא תַלְמִיד.

כז: אָבָל בֶּרֶךְ־נֹבָא לָקְחוֹ וְהִבִּיאוֹ אֶל
הַשְּׁלִיחִים, וְסִפֵּר לָהֶם כִּיצַד רָאָה בְּדֶרֶךְ אֶת
הָאֲדוֹן, וְכִיצַד דִּבֶּר אִתּוֹ, וְכִיצַד דִּבֶּר בְּדַמְשֶׁק
בְּגִלּוֹי בְּשֵׁם יִשׁוּעַ.

כח: וְהוּא נִכְנָס וַיֵּצֵא אֹתָם בִּירוּשָׁלַיִם,
וַדַּבֵּר בְּשֵׁם יִשׁוּעַ בְּגִלּוֹי;

כט: וְהַתְּנֹכַח עִם הַיְּהוּדִים שָׁיְדָעוּ יְוֹנִית,
אֲךָ הֵם רָצוּ לְהָרְגוֹ.

ל: וּכְשִׁידָעוּ זֹאת הָאֲחִים, הִבִּיאוּהוּ בְּלִילָה
לְקִיסְרֵיָה, וּמָשָׁם שְׁלַחוּהוּ לְטָרְסוֹס.

לא: בָּרַם לַעֲדָה אֲשֶׁר בְּכָל יְהוּדָה וּבְגָלִיל
וּבְשׁוֹמְרוֹן הָיָה שְׁלוֹם, וְהָיָה נִבְנְתָה וְהִתְהַלְּכָה
בִּירְאַת אֱלֹהִים, וּנְבֻחַמֶּת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ רִבְתָּה.

לב: וְכֹאֲשֶׁר סָבַב שְׁמַעוֹן בְּעָרִים, יָרַד גַּם
אֶל הַקְּדוּשִׁים שָׁגְרוּ בְּעִיר לוד;

לג: וּמִצָּא אִישׁ אֶחָד אֲשֶׁר שְׁמוֹ אֲנִיס,
שֶׁהָיָה מְטֵל בְּמִטָּה וּמִשְׁתַּק שְׁמוֹנָה שָׁנִים.

לד: וְאָמַר לוֹ שְׁמַעוֹן: אֲנִיָּא, יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ
מְרַפָּא אוֹתְךָ; קוּם וְסַדֵּר אֶת מִשְׁתַּךְ וּבוֹ בְּרַגְעַ
קָם.

לה: וַרְאוּהוּ כָּל הַמַּתְגוֹרְרִים בְּלוד וּבְשָׁרוֹן,
וַיָּבִנוּ אֶל אֱלֹהִים.

לו: הָיְתָה תַלְמִידָה אַחַת בְּעִיר יְפוֹ, אֲשֶׁר
שְׁמָה טִבִּיתָא. זוֹ עֲשִׂירָה הָיְתָה בְּמַעֲשִׂים
טוֹבִים וּבְצִדְקוֹת אֲשֶׁר עָשְׂתָה.

לז: וְאוּלָם חָלְתָה בְּאוֹתָם הַיָּמִים וּמִתָּה;
וַיַּחְצֹוּהָ וּשְׁמוּיָה בְּעַלְיָה.

לח: וְשָׁמְעוּ הַתַּלְמִידִים כִּי שְׁמַעוֹן גִּמְצָא
בְּעִיר לוד, אֲשֶׁר עַל־יַד יְפוֹ, וּשְׁלַחוּ אֵלָיו שְׁנֵי
אֲנָשִׁים לִבְקֹשׁ מִמֶּנּוּ שְׁלֹא יֵמָאן לְבֹא אֵלֵיהֶם.

לט: וְקָם שְׁמַעוֹן וְהִלָּךְ אִתָּם; וְכֹאֲשֶׁר בָּא,
הִעֲלוּהוּ לַעֲלִיָּה. וְהִתְאַסְּפוּ וַעֲמָדוּ סְבִיבוֹ כָּל
הָאֲלָמָנוֹת, וְהָן בּוֹכוֹת וּמִרְאוֹת לוֹ פִּתְנוֹת
וּמַעֲשִׂיִּים אֲשֶׁר טִבִּיתָא גִתְנָה לָהֶן בְּחַיָּיהָ.

מ: אָבָל שְׁמַעוֹן הוֹצִיא אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים
הַחוּצָה, וְכָרַע עַל בְּרַכְיוֹ וְהִתְפַּלֵּל, וַיָּפְנָה אֶל
הַגּוֹיָה וְאָמַר: טִבִּיתָא, קוּמִי! וְהָיָה פִּקְחָה אֶת
עֵינֶיהָ; וּכְשֶׁרֶאֱתָה אֶת שְׁמַעוֹן, יִשְׁבָּה.

מא: וְהוֹשִׁיט לָהּ אֶת יָדוֹ וְהִקְיָמָהּ, וְקָרָא

ובשמרין אית הָנָא כְּהַ שְׁלָמָא. כַּד מְתַפְנִיָּא
הָנָא וְרִדְיָא בְּדַחֲלַת אֵלְהָא. וּבְכוּיָאָא דְרוּחָא
דְּקוּדְשָׁא סְגִיָּא הָנָא.

צחחא ט

לב: וְהָנָא דְכַד מְתַפְנֵךְ הָנָא שְׁמַעוֹן
בְּמִדְיָנָתָא. נִחַת אָף לָנָה קוּדְשָׁא דְעַמְרִין בְּלוּד
מִדִּינָתָא.

לג: וְאַשְׁכַּח גִּבְרָא חַד דְּשִׁמְיָה אֲנִיס. דְּרַמָּא
הָנָא בְּעַרְסָא וּמַשְׁרֵי שְׁנִין תַּמְנָא.

לד: וְאַמֵּר לֵה שְׁמַעוֹן: אֲנִיָּא. מֵאָסָא לָךְ
יֵשׁוּעַ מַשִּׁיחָא. קוּם וּשְׁנֵא עַרְסֵךְ. וְכַר שְׁעִתָּה
קָם.

לה: וְחֻזְאוּהִי פִלְהוֹן דְּעַמְרִין בְּלוּד
וּבְסֶרּוּנָא. וְאַתְפְּנִי לָנָה אֵלְהָא.

לו: אִית הָנָא דִּין תַּלְמִידָא חָדָא בִּיּוֹפָא
מִדִּינָתָא דְשִׁמְיָה הָנָא טְבִיתָא. הָדָא עֲתִירָא הָנָה
בְּעֶבְרָא טָבָא וּבּוֹדְקָתָא דְעֶבְרָא הָנָה.

לז: אֶתְפַּרְהַת דִּין בַּהוֹן בַּהוֹן יוֹמָתָא
וּמִיתָת. וְאַסְחִיּוּהִי וְסִמּוּהִי בְּעֲלִיתָא.

לח: וְשִׁמְעוּ הָנָה תַּלְמִידָא דְשְׁמַעוֹן בְּלוּד הוּ
מִדִּינָתָא הִי דְאַיְתִּיהָ עַל גִּבְבֵּי יוֹפָא. וּשְׁדֵרוּ הָנָה
לָנָה גִּבְרָא תַרְיִן דְנִבְעוֹן מִנָּה דִלָּא תַמְאֵן לֵה
דְּגֵאָתָא צְאִדִּיהוֹן.

לט: וְקָם שְׁמַעוֹן וְאַזְל עִמָּהוֹן. וְכַד אָתָּא
אַסְקוּהִי לְעֲלִיתָא. וּכְנֵשׁ קָם לַהֲיִן תַּדְרוּהִי
פִלְהִין אַרְמֶלְתָּא כַּד בִּכְנִין. וּמַחְזִין לֵה
כּוֹתִינָתָא וּמַרְטוּטָא הֶלִין דִּיחָבָא הָנָה לַהֲיִן
טְבִיתָא כַּד חָיָא.

מ: שְׁמַעוֹן דִּין אָפֵק לְכַלְהוֹן אֲנָשָׁא לְכַר.
וּקְעַד עַל בּוּרְכוּהִי וְצִלִי. וְאַתְפְּנִי לָנָה שְׁלָדָא
וְאַמֵּר: טְבִיתָא קוּמִי. הִי דִין פִּתְחַת צִיגִיָּה. וְכַד
חֲזָתָה לְשְׁמַעוֹן יִתְבַּת.

מא: וְאַוְשֵׁט לֵה אִידָה וְאַקִּימָה. וְקָרָא

לָנָה תַלְמִידָא הָנוּן דְאַיִת הָנוּ בְּדֶרְמָסוּק.

כ: וְכַר שְׁעִתָּה מַכְרוּ הָנָא בְּכוּשְׁתָּא
דִּיהוּדְיָא עַל יֵשׁוּעַ. דְּהוּיּוּ בְּרָה דְאַלְהָא.

כא: וְתַמִּיּהִין הָנוּ פִלְהוֹן אֵילִין דְשְׁמַעִין
הָנוּ לֵה וְאַמְרִין הָנוּ: לֹא הָנָא הָנוּ הוּ דִידֵךְ הָנָא
לְכַלְהוֹן אֵילִין דְקָרִין הָנוּ לְשִׁמְיָה הָנָא
בְּאוּרְשִׁלָּם. וְהָא אָף לְהַרְפָּא עֲלִיָּה עַל הָדָא
מַשְׁדֵּר הָנָא. אֵיךְ דְּגֵאָסוּר גּוֹבֵל אֲנוֹן
לְרַבִּיפִּתְהָנָא.

כב: שְׁאוּל דִּין יִתִּיר מְתַחִיל הָנָא. וּמִזִּיע
הָנָא לַהוֹן דִּיהוּדְיָא הָנוּן דְעַמְרִין הָנוּ בְּדֶרְמָסוּק
כַּד מַחְזָא הָנָא דְהָנָא הוּ מַשִּׁיחָא.

כג: וְכַד סָגִיו לֵה תַמֵּן יוֹמָתָא. עֲבַדוּ עֲלוּהִי
נְכֵלָא יְהוּדְיָא דְנִקְטְלוּנִיָּהִי.

כד: אֶתְפַּדֵּק לֵה דִין לְשְׁאוּל אַפְרָסָנָא
דְבָעִין הָנוּ לְמַעַבְד לֵה. וְנִטְרִין הָנוּ תַרְעָא
דְּמִדִּינָתָא אִימָמָא וְלִלְיָא דְנִקְטְלוּנִיָּהִי.

כה: הִידִין סְמוּיָה תַלְמִידָא בְּאַסְפִּירָדָא.
וּשְׁבוּהִי מִן שׁוּרָא בְּלִלְיָא.

כו: וְאַזְל לֵה לְאוּרְשִׁלָּם. וְצָבָא הָנָא
לְמַתְנַקְפוּ תַלְמִידָא. וְכַלְהוֹן דְחִלִין הָנוּ מִנָּה.
וְלֹא מִהִימְנִין הָנוּ דְתַלְמִידָא הוּ.

כז: בְּרַנְבָּא דִין אַחְדָּה וְאַיְתִּיהָ לָנָה
שְׁלִיחָא. וְאַשְׁתַּעֲי לַהוֹן אִיפְנָא בְּאוּרְחָא חָזָא
לְמָרָא. וְדִאִיפְנָא מְלָל עִמָּה. וְאַיפְנָא
בְּדֶרְמָסוּק עֵין בְּגֵלָא מְלָל בְּשִׁמְיָה דִּישְׁוּעַ.

כח: וְעָאֵל הָנָא עִמָּהוֹן וְנִפֵּק בְּאוּרְשִׁלָּם
וּמִמְלָל הָנָא בְּשִׁמְיָה דִּישְׁוּעַ עֵין בְּגֵלָא.

כט: וְדַרְשׁ הָנָא עִם יְהוּדְיָא אֵילִין דִּידְעִין
הָנוּ יוֹנָאִית. הָנוּן דִּין צָבִין הָנוּ לְמַקְטֵלָה.

ל: וְכַד יִדְעוּ אַחָא. אִיְתִיּוּהִי בְּלִלְיָא
לְקַסְרִיא. וּמִן תַּמֵּן שְׁדִירוּהִי לְטֶרְסוּס.

לא: בְּרַם דִּין עֲדִיתָא דְבִכְלָה יְהוּד וּבְגִלְיָא

יא : וְרָאָה אֶת הַשָּׁמַיִם פְּתוּחִים וְכָלִי אֶחָד, קָשׁוּר בְּאַרְבַּע הַפְּנוֹת וְדוֹמָה לְסִדִּין גָּדוֹל, יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם אֶל הָאָרֶץ.

יב : וְהָיָה בּוֹ כָּל הַחַיּוֹת בַּעֲלֹת אַרְבַּע רִגְלִים, וְרֹמְשֵׁי הָאָרֶץ וְעוֹף הַשָּׁמַיִם.

יג : וְקוֹל בָּא אֵלָיו, אֹמֵר: שְׁמַעוֹן, קוּם שָׁחַט וְאָכַל.

יד : וְשָׁמַעוֹן אָמַר: חֲלִילָה, אֲדוֹנִי: כִּי מַעֲוֹלָם לֹא אֲכַלְתִּי כָּל פְּגוּל וְטֵמֵא.

טו : וְשׁוּב, פַּעַם שְׁנִיָּה, הָיָה קוֹל אֵלָיו: אֵת אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים טָהַר, אַתָּה אַל תִּטְמֵא.

טז : זֶה הָיָה שְׁלוֹשׁ פַּעַמִּים, וְהַכְּלִי הֶעֱלָה לַשָּׁמַיִם.

יז : וּבַעֲדֹ שְׁמַעוֹן מִתְפַּלֵּא בְּלִבּוֹ מֵהוּ הַמֵּרְאָה שֶׁרָאָה, הַגִּיעָיו הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּשְׁלְחוּ מִטַּעַם קוֹרְגֵּלְיוֹס וְשָׂאֻלוֹ עַל הַבֵּית שֶׁהַתְּגוּרָר בּוֹ שְׁמַעוֹן. וּבָאוּ וַעֲמָדוֹ בַּשַּׁעַר הַחֲצָר,

יח : וְקִרְאוּ שֵׁם וְשָׂאֻלוֹ: הֲאֵם שְׁמַעוֹן הַתְּגַרָּא בִּיפָא מִתְּגוּרָר כָּאן?

יט : וּכְשֶׁהָיָה שְׁמַעוֹן הוֹגֵה בַּמֵּרְאָה, אָמְרָה לוֹ הָרוּחַ: הִנֵּה שְׁלוֹשָׁה אֲנָשִׁים מְבַקְשִׁים אוֹתְךָ.

כ : קוּם רֵד, וְלֵךְ אַתָּם בְּלִי לִפְקֹפֶק בְּלִבְכֶּךָ; כִּי אֲנִי שֹׁלְחָתִי אוֹתָם.

כא : אַז יָרַד שְׁמַעוֹן אֶל הָאֲנָשִׁים הָהֵם וְאָמַר לָהֶם: אֲנִי הוּא זֶה שְׂאֵתָם מְבַקְשִׁים, מָה הַסֵּפֶה שֶׁבִּגְלָלָה בְּאַתָּם?

כב : אָמְרוּ לוֹ: אִישׁ אֶחָד אֲשֶׁר שְׁמוֹ קוֹרְגֵּלְיוֹס, שׁוֹר־מֵאָה צָדִיק וִירָא אֱלֹהִים, וּמַעֲדִידִים עָלָיו כָּל עַם הַיְּהוּדִים — גָּאֹמֵר לוֹ בְּחֻזֹן מִפִּי מִלָּאךְ קְדוֹשׁ, שִׁישְׁלַח לְהַבִּיאַךְ לְבִיתוֹ וְיִשְׁמַע דְּבַר מִמֶּךָ.

כג : וְהַכְּנִיס אוֹתָם שְׁמַעוֹן וְקִבֵּל אוֹתָם בְּמִקּוֹם שֶׁהַתְּגוּרָר בּוֹ. וְקָם בַּיּוֹם שֶׁלְאַחַר מִכָּן

לְקַדוֹשִׁים וְלֹאֲלֻמָּנוֹת וְנָתַן לָהֶם אוֹתָהּ חַיָּה. מִב : וְנוֹדַע הַדְּבָר הַזֶּה בְּכָל הָעִיר, וְרַבִּים הֵאֱמִינוּ בְּאֲדוֹנֵינוּ.

מג : וְהוּא הָיָה בְּיָפּוֹ יָמִים לֹא מְעַשִּׂים, כִּשֶּׁהוּא מִתְּגוּרָר בְּבֵית שְׁמַעוֹן הַתְּגַרָּסִי.

פֶּרֶק י

א : בְּקִיסְרִיָּה הָיָה אִישׁ אֶחָד, שׁוֹר־מֵאָה אֲשֶׁר שְׁמוֹ קוֹרְגֵּלְיוֹס, מִן הַגְּדוּד הַתְּגַרָּא הָאִיטָלְקִי;

ב : וְצָדִיק הָיָה וִירָא אֱלֹהִים, הוּא וְכָל בֵּיתוֹ, וַעֲשֵׂה הִרְבֵּה צְדָקוֹת בְּקִרְבַּ הָעָם, וְתָמִיד הַתְּפִלָּ לַאֱלֹהִים.

ג : סָמוּךְ לַשַּׁעַר הַתְּשִׁיעִית בַּיּוֹם רָאָה הֵלָה גְּלוּיּוֹת בְּחֻזֹן מִלָּאךְ אֱלֹהִים שֶׁנִּכְנַס אֶצְלוֹ וְאָמַר לוֹ: קוֹרְגֵּלְיָא!

ד : וְהוּא הִפִּיט בּוֹ וּפְחַד, וְאָמַר: מָה, אֲדוֹנִי? וְאָמַר לוֹ הַמִּלָּאךְ: תְּפִלוֹתֶיךָ וְצַדִּיקוֹתֶיךָ עָלוּ לְזִכְרוֹן לִפְנֵי הָאֱלֹהִים.

ה : וַעֲכָשׁוּ שְׁלַח אֲנָשִׁים לָעִיר יָפּוֹ, וְהִבֵּא אֵת שְׁמַעוֹן שֶׁנִּתְּגַרָּא בִּיפָא.

ו : הִנֵּהוּ מִתְּגוּרָר בְּבֵית שְׁמַעוֹן הַתְּגַרָּסִי אֲשֶׁר עַל־יַד הַיָּם.

ז : וּכְאֲשֶׁר הֵלֵךְ לוֹ הַמִּלָּאךְ שֶׁדִּבֶּר אִתּוֹ, קָרָא לַשְּׂנִים מִבְּנֵי בֵּיתוֹ וּלְחִיל אֶחָד יִרָא אֱלֹהִים, שֶׁהָיָה מְסוּר לוֹ,

ח : וְסִפֵּר לָהֶם כָּל מַה שֶׁרָאָה וְשִׁלַּח אוֹתָם לְיָפּוֹ.

ט : וּבַיּוֹם הַמִּתְחַרְת, בְּהִיוֹתָם נוֹסְעִים בְּדֶרֶךְ וּקְרִבִּים לָעִיר, עָלָה שְׁמַעוֹן לַגֹּג לְהַתְּפִלָּל, בַּשַּׁעַר הַשְּׂשִׁית.

י : וַרְעֵב וַרְצָה לֶאֱכֹל. וּכְאֲשֶׁר הֵם הִכִּינוּ לוֹ, נָפַל עָלָיו תַּמָּהוֹן;

יא: וְחֹזָא שְׁמִיָּא כַּד פְּתִיחִין. וּמֵאַנָּא חַד
כַּד אֲסִיר בְּאַרְבַּע קֶרֶן דְּמָא הָוָא לְכַתְּנָא
רְבָּא. וְשָׂאב הָוָא מִן שְׁמִיָּא עַל אַרְעָא.
יב: וְאִית הָוָא בֵּה פְּלִהִין חִינּוּתָא דְּאַרְבַּעַת
רְגְּלִיהּ. וְרַחֲשָׁא דְאַרְעָא. וּפְרַחְתָּא דְשְׁמִיָּא.
יג: וְקָלָא אֶתְּהָא לֵה דְאַמֵּר: שְׁמַעוֹן קוּם
כּוּס וְאַלֵּל.

יד: וְשְׁמַעוֹן אָמַר: חָס מְרִי. דְּמַמְתּוּס לָא
אֲכַלְתָּ כָּל דְּמַסִּיב וְטַמָּא.

טו: וְתוּב דְּתַרְתִּין וּבִנְיָן קָלָא הָוָא לִנְתָה.
אֵילִין דְּאַלְהָא דְּכִי. אֵלֶּה לָא תַסִּיב.

טז: הָדָא דִּין הֵנָּה תַלְתָּ וּבִנְיָן. וְאַתְעֵלִי לֵה
מֵאַנָּא לְשְׁמִיָּא.

יז: וְכַד מִתְדַמֵּר שְׁמַעוֹן בְּנַפְשָׁהּ. דְּמָנוּ
חֹזָא דְחֹזָא. מִטְּוִי גְּבֵרָא הֵנוּךְ דְּאַשְׁתַּדְּרוּ הָנוּ
מִן קוֹרְנִלְיוּס וְשָׂאָלוּ עַל בֵּיתָא דְשָׂרָא בֵּה
שְׁמַעוֹן. וְאַתְּוּ וְקָמוּ עַל תַּרְעָא דְדִרְתָּא.

יח: וְקִרְיָן הָנוּ תַפְּן וּמִשְׁאָלִין: דָּאן שְׁמַעוֹן
דְּמַתְקִרָא כֵּאפָא הֶרְפָּא שָׂרָא.

יט: וְכַד שְׁמַעוֹן רָגָא הָוָא בְּחֹזָא. אָמַר לֵה
רוּחָא: הָא גְּבֵרָא תַלְתָּא בְּעֵין לָךְ.

כ: קוּם חוֹת חַל עֲמַהוּן כַּד לָא מִתְפַּלֵּג
רַעֲיָנָךְ. מִטַּל דְּאַנָּא הוּא שְׁדֵרְתָּ אֲנֹךְ.

כא: הִידִין נַחַת שְׁמַעוֹן לִנְתָּ גְּבֵרָא הֵנוּךְ.
וְאַמֵּר לֵהוּן: אָנָּא הוּא דְּבָעִין אֲנַתּוּן. אֵידָא הִי
עַלְתָּא דְּמִטְלָתָה אֶתִּיתּוּן.

כב: אָמַרְיָן לֵה: גְּבֵרָא חַד דְּשִׁמְהָ
קוֹרְנִלְיוּס. קְנַטְרוֹנָא כֵּאנָּא דְּדַחַל מִן אֲלֵהָא.

וּמִסְדָּה עֲלוּהִי פְּלֵה עֲמָא דְּזִיהוּדִיא. אֲתֵאמֵר לֵה
בְּחֹזָא מִן מִלְּאכָא קְדִישָׁא דְּנִשְׁדֵּר נַעֲלָךְ
לְבִיתָהּ וְנִשְׁמַע מִלְּתָא מִנָּךְ.

כג: וְאַעֲלֵ אֲנֹךְ שְׁמַעוֹן וְקַבֵּל אֲנֹךְ כֹּר
דְּשָׂרָא הָוָא. וְקָם לְכַתְּרָה דְּיוֹמָא וּנְפַק אֲזַל

לְקַדִּישָׁא וְלֵאמַר מִלְּתָא. וְיִהְיֶה לְהוּן כַּד חִיָּא.
מב: וְאַתְּדִיעַת הָדָא בְּכָלָה מְדִינָתָא.
וסְגִיָּא הֵימְנוּ בְּמָרְן.
מג: הָוָא דִּין בֵּה בִּיּוֹפָא יוֹמָתָא לָא זְעוּרִין
כַּד שָׂרָא הָוָא בְּבֵית שְׁמַעוֹן בּוֹרְסִיא.

קפלאון י

א: בְּקַסְרִיא דִּין אִית הָוָא גְּבֵרָא חַד
קְנַטְרוֹנָא דְּשִׁמְהָ קוֹרְנִלְיוּס. מִן סְפִירָא הִי
דְּמַתְקִרָא אִישְׁלִיקָא.

ב: חֲדִיק הָוָא דְּחַל הָוָא מִן אֲלֵהָא הוּ
וּבִיתָה פְּלֵה. וְעַבְד הָוָא וְדַקְתָּא סְגִיָּאָתָא
בְּעָמָא. וּבְכַלְזוּבן בְּעָא הָוָא מִן אֲלֵהָא.

ג: הָנָא חֹזָא מִלְּאכָא דְּאַלְהָא בְּחֹזָא
גְּלִיאִית לֵאפִי תַשַּׁע שְׁעִין בְּאִימָמָא דְּעַל לִנְתָה
וְאַמֵּר לֵה: קוֹרְנִלְיָא.

ד: וְהוּ חָר בֵּה וְדַחַל. וְאַמֵּר: מָנָא מְרִי.
וְאַמֵּר לֵה מִלְּאכָא: צִלְוֹתְךָ וְדַקְתְּךָ סִלֵּק
לְדוּכְרָנָא קָדָם אֲלֵהָא.

ה: וְהָשָׂא שְׁדֵר גְּבֵרָא לִיּוֹפָא מְדִינָתָא.
וְאִיתָא לְשְׁמַעוֹן דְּמַתְקִרָא כֵּאפָא.

ו: הָא שָׂרָא בְּבִיתָה דְּשְׁמַעוֹן בּוֹרְסִיא. הוּ
דְּאִיתְּהוּי עַל יַד יָמָא.

ז: וְכַד אֲזַל לֵה מִלְּאכָא דְּמִלְּלָ עֲמָה. קִרָּא
תַרְיָן מִן בְּנֵי בִיתָה. וּפְלָחָא חַד דְּדַחַל לֵאֲלֵהָא
אֵינָא דְּמַתְדַּנָּא הָוָא לֵה.

ח: וְאַשְׁתַּעִי לְהוּן כָּל מַדָּם דְּחֹזָא. וְשְׁדֵר
אֲנֹךְ לִיּוֹפָא.

ט: וְלִיּוֹמָא אַחֲרָנָא כַּד הֵנוּךְ דִּין בְּאוּרְחָא
וְקִרְיָבִין לְמְדִינָתָא. סִלֵּק שְׁמַעוֹן לֵאנְרָא
דְּנַעֲלָא בִשְׁתָּ שְׁעִין.

י: וּכְפֹן וְצָבָא הָוָא דְּנִלְעַס. וְכַד הֵנוּךְ
מִתְקִינִין לֵה. נִפֵּל עֲלוּהִי תַמְהָא.

לה: אלא בכל הגוים מי שיִּירא אותו ועושה צדקה רצוי לפניו;

לו: כי הדבר אשר שלח לבני ישראל ובשר להם שלום ושלחה עלי-ידי ישוע המשיח, הוא אדון הכל.

לו: וגם אתם יודעים את הדבר שהיה בכל יהודה, שהחל מן הגליל אחרי הטבילה שהכריזו יוחנן,

לח: על ישוע מנצרת אשר האלהים משחו ברוח הקדש ובגבורה; והוא אשר סבב ורפא את הללו שונפגועו מן הרע, כי האלהים הִיה עמו.

לט: ואנחנו עציו על כל מה שעשה בכל ארץ יהודה וירושלים. אותו הוקיעו היהודים על עץ והרגוהו.

מ: ואותו הקים האלהים ביום השלישי ונתנו להראות בגלוי.

מא: אך לא לכל העם, אלא לנו אשר נבחרנו על-ידי האלהים להיות לו לעדים, אנו שאכלנו ושתינו אותו אחרי תקומתו מבין המתים.

מב: וצונו להכריז ולהעיד לעם כי זה הוא שיעד מטעם האלהים להיות שופט החיים והמתים.

מג: ועליו העידו כל הנביאים, שכל מי שמאמין בשמו יקבל סליחת חטאים.

מד: ובכבוד הוא שמעון מדבר את הדברים האלה, צלחה רוח הקדש על כל השומעים את הדבר.

מה: ותמהו והשתוממו האחים הנמולים אשר באו אתו, כי גם על הגוים נשפכה מתנת רוח הקדש;

מו: כי שמעו אותם מדברים בלשונות

ונצא והלך אתם, והלכו אתו אחדים מן האחים שבפיו.

כד: וביום המחרת נכנסו לקיסריה; וקורגליוס חפה להם, וכל בני משפחתו והידידים האהובים שהיו לו מכנסים אצלו.

כה: וכאשר נכנס שמעון, בא קורגליוס לקראתו ונפל והשתחוה לרגליו.

כו: ושמעון הקימו ואמר לו: קום, גם אני אדם.

כז: וכשהוא מדבר אתו, נכנס ומצא רבים שבאו לשם.

כח: ואמר להם: אתם יודעים שלא מר לאיש יהודי לדבק באיש נכרי שאינו בן עמו; ולי האלהים הראה שלא אמר על איש כי טמא הוא או מסאב.

כט: על בן ברצון באתי באשר שלחתם אחרי. ברם שואל אני אתכם לשם מה שלחתם אחרי?

ל: אמר לו קורגליוס: ארבעה ימים עד עתה מאז שאני צם; ובשעה התשיעית, באשר התפללתי בביתי, נצב לפני איש אחד, לבוש לבן.

לא: ואמר לי: קורגליא, נשמעה תפלתך, ולצדקותיך הִיה זכרון לפני האלהים.

לב: ואולם שלח אל העיר יפו והבא את שמעון שנקרא כפא. הנהו מתגורר בבית שמעון הברסי אשר על-יד הים. והוא יבוא וידבר אתך.

לג: ומיד שלחתי אליך, ואתה טוב עשית שבאת. והנה אנחנו בלנו לפניך, ונחפצים אנו לשמע כל מה שצוה לך מאת האלהים.

לד: פתח שמעון את פיו ואמר: באמת רואה אני כי האלהים איננו נושא פנים,

עמהון. ואזל עמה אנש אנש מן אחא דיפא.
 כד: וליקמא אחרנא עלו לקסריא.
 קורגליוס דין מקנא חנא להון. פד מכנשין לה
 פלהון בני טוהמה ואף רחמא חביבא דאית
 חנו לה.

כה: וכד עאל שמעון. ארעה קורגליוס.
 ונפל סגד לרגלוהי.

כו: ושמעון אקימה ואמר לה: קום לך.
 ואף אנא ברנשא אנא.

כז: וכד ממלל עמה. על ואשפח סגיאא
 דאחיו חנו לחמן.

כח: ואמר להון: אנתון ידעין אנתון דלא
 מפס לגברא יהודיא דנקף לאנשא נוכריא
 דלא חנא בר שרפתה. ולי אלהא חוניי דלא
 אמר על אנש דטמא או מסיב.

כט: מטל חנא הא עתידאית אחית פד
 שדרתון פתרי. ברם משאל אנא לכון: מטל
 מנא שדרתון פתרי.

צחא י

ל: אמר לה קורגליוס: ארבעא יומין אית
 עדמא להשא הא מן דצאם אנא. ובחשע
 שעין פד מצלא אנא בכיתי. קם גברא חד
 קדמי פד לביש חנרא.

לא: ואמר לי: קורגליא. אשתמעח
 צלותך. ולודקתך דוכרנא חנא קדם אלהא.
 לב: ברם שדר ליופא מדינתא. ואיפא
 לשמעון דמתקרא כאפא. הא שרא בכיתה
 דשמעון בורסא דעל יד ימא. והו גאחא
 נמלל עמר.

לג: ובר שעתה שדרת לותך. ואנת שפיר
 עבדת דאחית. והא חנו פלן קדמיר. וצבין חנו
 דנשמע על מא דאתפקד לך מן לוח אלהא.
 לד: פתח דין שמעון פומה. ואמר:

בשרך אדרכת דאלהא לא חנא נסב באפא.
 לה: אלא בכלהון עממא אינא דדחל מנה
 ופלח פאנומא. מקבל חו לוחה.
 לו: מלתא גיר דשדר לבני יסרגיל וסבר
 אנון שלמא ושינא כיד ישוע משיחא. חנו
 מריא דכל.

לז: ואף אנתון ידעין אנתון במלתא דהנת
 בכלה יהוד. דאקפת מן גלילא פתר
 מעמודיתא דאכרו יוחנן.

לח: על ישוע דמן נצרת. דאלהא משחה
 ברוחא דקודשא ובחילא. והויו דמתפךר חנא
 ומאסא להנון דאתנכיו מן בישא. מטל
 דאלהא חנא עמה.

לט: וחנון סהדוהי על כל מא דעבד בכלה
 ארעא דיהוד ודאורשלם. לה להנא תלאוהי
 יהודיא על קיסא וקטלוהי.

מ: ולה אקים אלהא לתלתא יומין. ויחבה
 דנתחנא עין בגלא.

מא: לא דין לכלה עמא. אלא לן אילין
 דמן אלהא אתגבין דנהנא לה סהרא. דאכלן
 עמה ואשתין מן פתר קמתה דמן בית מיתא.
 מב: ופקדן דנכרו ונסהד לעמא. דחנו
 דאתפרש מן אלהא דינא דחיא ודמיתא.

מג: ועלוהי אסהדו פלהון נביא. דכל מן
 דמהימן בשמה. נקבל שובקן חטהא.

מד: וכד חו שמעון ממלל חנא חלין מלא.
 אגנת רוחא דקודשא על פלהון דשמעין חנו
 מלתא.

מה: ותמהו ותהרו אחא גזירא חנון דאחיו
 עמה. דאף על עממא מוהבתא דרוחא
 דקודשא אשתפעח.

מו: שמעין חנו להון גיר פד ממללין בלשון
 לשון: ומורבין חנו לאלהא.

ומגדלים את האלהים.

מז: ואמר שמעון: האם יכול איש למנוע מים לבל יטבלו הללו אשר הנה קבלו את רוח הקדש כמזנו?

מח: אז צנה אותם להטבל בשם אדונינו ישוע המשיח. והם בקשו ממנו לשהות אצלם ימים אחדים.

פֶּרֶק יא

א: ושמעו השליחים והאחים אשר ביהודה, שגם הגויים קבלו את דבר האלהים.

ב: וכאשר עלה שמעון לירושלים, התנפחו אתו הללו אשר מן המילה,

ג: באמרם: אצל אנשים ערלים נכנס ואכל אתם.

ד: והחל שמעון לומר להם לפי הסדר:

ה: כֹּאֲשֶׁר הִתְפַּלֵּיתִי בִּפְנֵי, רֵאִיתִי בְּחֻזּוֹן, שִׁיּוֹרֵד כְּלִי אֶחָד, רוֹמֶה לְסַדֵּין וְקָשׁוֹר בְּאַרְבַּע פְּנוֹתָיו; וַיּוֹרֵד הִנֵּה מִן הַשָּׁמַיִם, וַיָּבֹא עַד אֵלַי.

ו: והבטתי בו וראיתי שיש בו חיות בעלות ארבע רגלים ורמשי הארץ וגם עוף השמים.

ז: ושמעתי קול שאמר לי: שמעון, קום, שחט ואכל.

ח: ואמרתי: חלילה, אדוני; כי מעולם לא נכנס לפי מבל טמא ופגול.

ט: ושוב קול אמר לי מן השמים: את אשר האלהים טהר, אתה אל תטמא.

י: זה היה שלוש פעמים, והכל העלה לשמים.

יא: ובה בשעה, שלושה אנשים שנשלחו אלי מטעם קורנליוס מקיסריה, באו ועמדו בשער החצר אשר התגוררתי בה.

יב: ואמרה לי הרוח: לך אתם בלי ספק. וּבָאוּ אִתִּי גַם שֵׁשֶׁת הָאֲחִים הָאֵלֶּה, וּנְכַסְנוּ לְבֵיתוֹ שֶׁל הָאִישׁ.

יג: ונספרו לנו כיצד ראה בביתו מלאך, שעמד ואמר לו, שלח אל העיר יפו והבא את שמעון שנקרא פיפא;

יד: והוא ידבר אתך דברים אשר תנשע בהם אתה וכל ביתך.

טו: וכאשר התחלתי לדבר שם, צלחה רוח הקדש עליהם, כמו שעלינו בתחלה.

טז: ונזכרתי בדברו של אדונינו שאמר, יוֹחֲנָן הַטִּבֵּיל בַּמַּיִם, אֵף אַתֶּם תִּטְבְּלוּ בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

יז: על כן, אם האלהים נתן בשונה את המתנה לגויים אשר האמינו באדונינו ישוע המשיח, כמו שגם לנו, מי אני שאוכל למנוע בעד האלהים?

יח: וכאשר שמעו את הדברים האלה, שתקו; ושבחו את האלהים ואמרו: נראה שגם לגויים נתן האלהים תשובה אלי חיים.

יט: והללו שנפוצו בשל הצרה שהיתה על-אודות אסטפנוס, הגיעו עד פניקיה ואף לארץ קפריסין ולאנטיוכיה, ולא דברו את הדבר אל איש אלא אל היהודים בלבד.

כ: אבל היו אנשים מהם מקפריסין ומקורינזה. אלה נכנסו לאנטיוכיה ודברו אל היונים, ויבשרו להם על אדונינו ישוע.

כא: וידי-יהוה היתה עמם, ורבים האמינו ופנו אל יהוה.

כב: ונשמע הדבר הנה באדוני בני הקהלה

מז: ואמר הוּא שמעון: דלמא מיא משפח
אנש פלא דלא נעמדון הנון. דהא קבלו רוחא
דקודשא איך מא דחנן.

מח: הידין פקד להון דנעמדון בשמה
דמרן ישוע משיחא. ובעו מנה איך דנקנא
לותרון יומתא.

קפלאון יא

א: ואשתמעט הנת לשליחא ולאחא
דביהוד. דאף עממא קבלו מלתא דאלהא.

ב: וכד סלק שמעון לאורשלם. דינין הנו
עמה הנון דמן גזירתא.

ג: כד אמרין: דלות אנשא עורלא על
נלעס עמהון.

ד: ואקף הוּא שמעון בטר בטר למאמר
להון:

ה: דכד מצלא הנית ביפא. חזית פחזא
דנחת הוּא מאנא חד אינא דדמא הוּא לכתנא.
ואסיר הוּא בארבע קרנתה ושאב הוּא מן
שמיא. ואתא עדמא לותי.

ו: וחרת בה. ותזא הנית דאית בה חיותא
דארבעת רגליהין ורחשא דארעא ואף
פרחתא דשמיא.

ז: ושמעט הנית קלא דאמר הוּא לי:
שמעון. קום פוס ואכול.

ח: ואמרת: חס מרי. דממתוס לא על
לפומי דטמא ודמסיב.

ט: וחוב קלא אמר לי מן שמיא: דמדס
דאלהא דפי. אנת לא תסיב.

י: הדא הנת תלת זבנין. ואסתלק לה פל
מדס לשמיא.

יא: ובה בשעתא תלתא גברין דאשתדרי
לותי מן קורגליוס מן קסריא. אהו וקמו על

תרעא דדרתא דשרא הנית בה.

יב: ואמר לי רוחא דול עמהון דלא
פולגא. ואהו עמי ואף הלין שפא אחין. ועלן
לכיתה דגברא.

יג: ואשתעי לן איכנא חזא בכיתה
מלאכא דקם ואמר לה: דשדר ליפא
מדינתא. ואיתא לשמעון דמתקרא כאפא.

יד: והו נמלל עמר מלא דבהין תחא אנת
וכלה ביקר.

טו: וכד אקפת הנית תמן לממללו. אגנת
רוחא דקודשא עליהון אכמא דעלין מן קדים.

טז: ואתדכרת מלתה דמרן דאמר הוּא:
דיוחנן אעמד במיא. אנתון דין תעמדון
ברוחא דקודשא.

יז: אן הכיל אלהא שויאית יחבה מוהבתא
לעממא אילין דהימנו במרן ישוע משיחא
איך דאף לן. אנא מן הנית דאספק הנית
דאכלא לאלהא.

יח: וכד הלין מלא שמעו. שליו להון.
ושפחו ואמרין הנו: דכבר אף לעממא אלהא
יחב תיכותא לחיא.

יט: הנון דין דאתפדו הנו מן אולצנא
דהנא הוּא על אסטפנוס. מטיו הנו עדמא
לפוניקא אף לאתרא דקופרוס ולאנטוכיא.
כד עם אנש לא ממללין הנו מלתא אלא
בלחוד עם יהודיא.

כ: אית הנו דין אנשא מנהון מן קופרוס
ומן קורינא. הלין עלו הנו לאנטיוכי. וממללין
הנו עם יוניא ומסברין הנו על מרן ישוע.

כא: ואית הנת עמהון אידה דמרקא.
וסגיאא הימנו ואתפניו לנת מרקא.

צחחא יא

כב: ואשתמעט הנת הי הדא לאדניהון

לשֹׁשֶׁה־עֶשֶׂר חִילִים שִׁשְׁמְרוּהוּ, כְּדִי שְׂאֲחָרֵי
הַפֶּסַח יִמְסְרוּהוּ לְקָהֵל הַיְּהוּדִים.

ה': וּבְאֲשֶׁר הוּא שְׁמַעוֹן וְשֹׁמֵר בְּבֵית
הַסֵּהֶר, נִשְׂאָה תַּפְלָה מִתְמַדָּת בַּעֲדוֹ מֵאֵת
הַקָּהֵל לֵאלֹהִים.

ו: וּבְאוֹתוֹ לִילָה שְׁלֹמֹחַתָּו בַּפֶּקֶר הָיָה
עֲתִיד לְמָסְרוֹ, בְּאֲשֶׁר יִשָּׁן שְׁמַעוֹן בֵּין שְׁנֵי
חִילִים וְהָיָה כְּבוֹל בְּשֵׁתִי שֶׁלִּשְׁלָאוֹת, וְאַחֲרֵים
שׁוֹמְרִים אֶת דְּלָתוֹת בֵּית הַסֵּהֶר,

ז: נִצָּב מַעְלֵיו מִלֵּאָף יֵהְיֶה וְאוֹר נֶגְהָ בְּכָל
הַבַּיִת; וּדְקָרוּ בַּעֲדוֹ וְהִקִּימוּ, וְאָמַר לוֹ:
קוּם מִהֵר! וְנִפְּלוּ הַשְּׁלִשְׁלָאוֹת מִיָּדוֹ.

ח: וְאָמַר לוֹ הַמִּלֵּאָף: חָזֵר מִתְּנִיךְ וְנַעַל
סַנְדְּלֶיךָ. וְהוּא עָשָׂה כֵן. וְעוֹד אָמַר לוֹ: הִתְעַטֵּף
בְּמַעֲלִיךָ וּבּוֹא אַחֲרַי.

ט: וַיָּצֵא וְהִלֵּךְ אַחֲרָיו מִבְּלִי שִׂידֵעַ פִּי אִמָּת
הוּא הִנְעִשָׂה עַל־יְדֵי הַמִּלֵּאָף, שָׁפָן חֶשֶׁב פִּי
רוֹאֶה הוּא חוּזָן.

י: וּבְאֲשֶׁר עָבְרוּ אֶת הַמִּשְׁמֶרֶת הָרִאשׁוֹנָה
וְהַשְּׁנִיָּה, בָּאוּ עַד שַׁעַר הַבִּרְזֵל, וְנִפְתַּח לָהֶם
מַעְצָמוֹ. וּבְאֲשֶׁר יָצְאוּ וְעָבְרוּ רְחוּב אֶחָד, סָר
מִמֶּנּוּ הַמִּלֵּאָף.

יא: אִזּוֹ הִכִּיר שְׁמַעוֹן וְאָמַר: עֲכָשׁוּ יַדְעָתִי
בְּאַמָּת, שִׁיְהִיָּה שָׁלַח אֶת מִלְּאָכּוֹ וּמִלְטָנִי מִיַּד
הַיְּהוּדִים הַמִּלֵּךְ, וּמִמָּה שְׁמַעוֹן עָלִי הַיְּהוּדִים.

יב: וּבְאֲשֶׁר הִבִּין, בָּא לְבֵית מְרִים אִמּוֹ שֶׁל
יֹחָנָן הַמִּכְנָה מֶרְקוֹס, פִּי אַחִים רַבִּים הָיוּ
מִכְנָסִים שֵׁם וּמִתְפַּלְלִים.

יג: וְהִקִּישׁ עַל שַׁעַר הַחֲצָר, וַיָּצֵאָה לַעֲנוֹת
לוֹ נַעֲרָה אֲשֶׁר שָׁמָּה רוֹדָה.

יד: וְהִכִּירָה אֶת קוֹל שְׁמַעוֹן, וּבִשְׁמִחָתָהּ
לֹא פָתַחָהּ לוֹ אֶת הַשַּׁעַר, אֲלֹא חֲזָרָה בְּרִיצָה
וְאָמְרָה לָהֶם: הִנֵּה שְׁמַעוֹן עוֹמֵד בַּשַּׁעַר הַחֲצָר.

אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַיִם, וְשָׁלְחוּ אֹת בֶּרֶג־נֶבֶא
לְאַנְטִיּוֹכְיָה.

כג: וּבְאֲשֶׁר בָּא לָשֵׁם וּרְאָה אֶת חֶסֶד
הָאֱלֹהִים, שָׁמַח וּבִקֵּשׁ מֵהֶם לֵהְיוֹת דְּבֻקִּים
בְּאַדוֹנֵינוּ בְּכָל לְבָבָם;

כד: שָׁפָן הָיָה אִישׁ טוֹב, וּמִלֵּא רֹחַ הַקֹּדֶשׁ
וְאַמּוֹנָה. וְעַם רַב הִתּוֹסֵף אֶל אַדוֹנֵינוּ

כה: וְהוּא יָצָא לְטָרְסוֹס לַחֲפֹשׁ אֶת שְׂאוֹל;
וּבְאֲשֶׁר מָצְאוֹ, הִבִּיאוּ אֹתוֹ לְאַנְטִיּוֹכְיָה.

כו: וּבְמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנָה הָיוּ מִתְאַסְּפִים יַחַד
בְּקָהֵלָה, וְלִמְדוּ עִם רַב. מֵאִזּוֹ לְרִאשׁוֹנָה נִקְרָאוּ
בְּאַנְטִיּוֹכְיָה הַתַּלְמִידִים — מְשִׁיחִים.

כז: וּבְכַמִּים הָהֵם בָּאוּ לָשֵׁם נְבִיאִים
מִירוּשָׁלַיִם.

כח: וְקָם אֶחָד מֵהֶם אֲשֶׁר שְׁמוֹ אֶגְבּוֹס,
וְהוֹדִיעַ לָהֶם בְּרוּחַ שְׂרָעַב גָּדוֹל יֵהְיֶה בְּכָל
הָאָרֶץ. וְהָיָה הָרָעַב הַזֶּה בִּימֵי קְלוּדִיוֹס קִיסָר.

כט: בְּרֵם הַתַּלְמִידִים, לְפִי מַה שֶּׁהָיָה לְאִישׁ
אִישׁ מֵהֶם, הַפְּרִישׁוֹ לְשִׁלְחַ לְשֵׁרוֹת הָאֲחִים
הַגָּרִים בִּיהוּדָה.

ל: וְשָׁלְחוּ בְּיַד בֶּרֶג־נֶבֶא וְשְׂאוֹל אֶל הַזְּקֵנִים
אֲשֶׁר שָׁם.

פֶּרֶק יב

א: בָּעֵת הַהִיא שֵׁם הַיְּהוּדִים הַמִּלֵּךְ, הַמִּכְנָה
אַגְרִיפַס, אֶת יָדָיו עַל אֲנָשִׁים בְּקָהֵלָה כְּדִי
לְהָרַע לָהֶם,

ב: וְהָיָה בַּחֲרֵב אֶת יַעֲקֹב אָחִיו שֶׁל יֹחָנָן.

ג: וּבְאֲשֶׁר רָאָה שְׂטוֹב הַדְּבָר בְּעִינָיו
הַיְּהוּדִים, הוֹסִיף וְתַפֵּס גַּם אֶת שְׁמַעוֹן בִּיפֹא.
וְהִימִים יָמֵי הַמַּצּוֹת.

ד: וְתַפֵּסוּ וְהַשְׁלִיכוּ לְבֵית הַסֵּהֶר, וּמִסְרוּ

לה שתתעסר אסטרייטין דנטרונה. דמן
בְּתֵר פִּצְחָא וְשִׁלְמִיּוּהִי לַעֲמָא דִּיהוּדָא.

ה: וְכֵד הוּא שְׁמַעוֹן מִתְנַטֵּר הָאָא בֵּית
אֶסִּירָא. צְלוֹתָא אֲמִינָתָא מִתְקַרְבָּא הָאָא מִן
עֲדָתָא חֲלָפֹהִי לְאַלְהָא.

ו: וְכֵה בְּהוּ לֵלִיא וְלַצְפָּרָא עֲתִיד הָאָא
דְּשִׁלְמִיּוּהִי. כֵּד דְּמִיךְ הָאָא שְׁמַעוֹן בֵּית תִּרְיִן
אֶסִּירָא טִיטִין. וְאַסִּיר הָאָא בִּתְרִיךְ שְׁשִׁלֵּן.
נֶאֱחֲרֵבָא נְטִרִין הָאָא תִּרְעָא דְּבֵית אֶסִּירָא.

ז: מִלֵּאכָא דְּמִרְיָא קָם לַעַל מִנָּה. וְנוֹהֲרָא
אֲזֵלָג בְּכֵלָה בִּיתָא. וְדִקְרָה בְּגִבָּה וְאַקִּימָה
וְאַמֵּר לָהּ: קוֹם עֲגֵל. וְנִפְל שְׁשִׁלְתָּא מִן אִידוּהִי.
ח: וְאַמֵּר לָהּ מִלֵּאכָא: אֶסִּיר חֲצִיד וְסֵאן
טְלִרִיךְ. וְעֵבֵד הִכְנָא. וְתוֹב אֲמֵר לָהּ: אֲתַעֲטֵךְ
תְּכִסִּימֵךְ וְתָא בְּתִרִי.

ט: וְנִפְק וְאֲזֵל הָאָא בְּתִרָה. כֵּד לֹא יָדַע הָאָא
דְּשִׁרִיךָ הָאָא הִי דְּהוּיָא הוּת בִּיד מִלֵּאכָא. סְבֵר
הָאָא גִיר דְּחוּזָא חוּזָא הָאָא.

י: וְכֵד עֲבֵרוּ מִשְׁרָתָא קְדַמִּיתָא וְדִתְרִיךְ.
אָתָּו עֲדָמָא לִתְרַעָא דְּפִרוּזָא. וְאַתְפַּתַּח לַהוֹן
מִן צְבוֹת נִפְשָׁה. וְכֵד נִפְקוּ וְעֲבֵרוּ שׁוּקָא חֵד.
פִּרְק מִן לִוְתָּה מִלֵּאכָא.

יא: הִידִין אֲשְׁתּוּדַע שְׁמַעוֹן וְאַמֵּר: הֵשָׁא
יָדַעַת בְּקוּשְׁתָּא דְּמִרְיָא שְׁדֵר מִלֵּאכָה. וְפִלְטִי
מִן אִידָה דְּהִירוּדָס מִלְכָּא וּמִן מִדָּם דְּמִתְחַשְׁבִּין
הָאָו עֲלֵי יְהוּדָא.

יב: וְכֵד אֶסְתַּפֵּל. אָתָּא לָהּ לְבִיתָא דְּמִרְיָם
אָמָה דִּיּוֹחָנָן הוּא דְּאַתְנָנִי מִרְקוּס. מְטֵל דֹּאחָא
סְגִיאָא תִּמָּן כְּנִישִׁין הָאָו וּמִצְלִין.

יג: וְנִקֵּשׁ בִּתְרַעָא דְּדִרְתָּא. וְנִפְקַת
דְּתַעֲנִיּוּהִי טְלִיתָא וְשִׁמָּה רִידָא.

יד: וְאַשְׁתּוּדַעַת קָלָה דְּשְׁמַעוֹן. וּבְחִדוּתָהּ
לֹא פִתַּחַת לָהּ תִּרְעָא. אֲלֵא הִפְכַת בְּרַהֲטָא

דְּבִנֵּי עֲדָתָא דְּבֹאֲרִשְׁלָם. וְשִׁדְרוּ לְבִרְנָבָא
לֹאֲנִטִיכִי.

כג: וְכֵד אָתָּא לִתְמָן וְחִזָּא טִיבּוּתָהּ
דְּאַלְהָא. חֵדִי וּבָעָא הָאָא מִנְהוֹן דְּבִכְלָה לְבַהוֹן
נְהוֹן וְקִיפִין לְמָרָן.

כד: מְטֵל דְּגִבְרָא הָאָא טָבָא וּמִשְׁמֵלִי הָאָא
בְּרוּחָא דְּקוּדְשָׁא וּבְהִימְנוּתָא. וְאַתְתּוּסָף הָאָא
עֲמָא סְגִיאָא לְמָרָן.

כה: וְהוּא נִפְק הָאָא לִטְרַסוּס לְמַבְעָא
לְשֹׁאוּל. וְכֵד אֲשַׁכַּחַהּ. אִיתִיהָ עִמָּה לֹאֲנִטִיכִי.

כו: וְשִׁנְתָּא קָלָה אֲכֹלָדָא כְּנִישִׁין הָאָו
בְּעֲדָתָא. וְאַלְפּוּ עֲמָא סְגִיאָא. מִן הִידִין קְדַמִּית
אֲתַקְרִיו בֹּאֲנִטִיכִי תִלְמִידָא כְּרַסְטִינָא.

כז: וּבִיּוֹמָתָא הָנוּן אָתָּו מִן אֲוִרְשָׁלַם לִתְמָן
נְבִיא.

כח: וְקָם חֵד מִנְהוֹן דְּשִׁמָּה הָאָא אָגְבוּס.
וְאֲוִדַע אָנוּן בְּרוּחַ: דְּכַפְנָא רָבָא הוּא בְּכֵלָה
אַרְעָא. וְהָאָא כַּפְנָא הָאָא בְּיוֹמֵי קִלְחִיוֹס קֶסֶר.

כט: בְּרַם דִּין תִּלְמִידָא אִיךְ מָא דֹּאִית הָאָא
לֹאֲנֵשׁ מִנְהוֹן פִּרְשׁוּ דְּנִשְׁדְּרוֹן לִתְשַׁמְשַׁתָּא
דֹּאחָא אִילִין דְּעִמְרִין בִּיהוּד.

ל: וְשִׁדְרוּ בִיד בְּרַנָּבָא וְשֹׁאוּל לְקִישִׁישָׁא
דִּתְמָן.

קפלאון יב

א: בְּהוּ דִּין וּבְנָא אַרְמִי הָאָא אִידָא עַל
אָנְשִׁין דְּבַעֲדָתָא. אִיךְ דְּנִבְאָשׁ לַהוֹן הִירוּדָס
מִלְכָּא. הוּא דְּמִתְכְּנָא הָאָא אָגְרַפּוּס.

ב: וְקִטְל בְּסִיפָא לִיעֲקוֹב אַחוּהִי דִּיּוֹחָנָן.

ג: וְכֵד חִזָּא דְּשִׁפְרַת הָדָא לִיהוּדָא. אָוֶסָף
הָאָא לְמֵאחַד אָף לְשְׁמַעוֹן בֹּאֲפָא. וְאִיתִיהוֹן הָאָו
יּוֹמָתָא דְּפִטְרָא.

ד: וְאַחֲרָהּ וְאַרְמִיָּה בֵּית אֶסִּירָא. וְאַשְׁלָם

פֶּרֶק יג

א : גבאים ומורים היו בקהלת אנטיוכיה:
בר-נבא ושמעון הנקרא ניגר, ולוקיוס מן
העיר קוריני, ומנאל, בן מאמצי הירדוס שר-
הרבע, ושאוול.

ב : וכאשר הם צמו והתחננו לאלהים,
אמרה להם רוח הקדש: הבדילו לי את שאול
ואת בר-נבא לעבודה אשר קראתי להם.

ג : ואחרי שצמו והתפללו, סמכו עליהם
יד ושלחו אותם.

ד : והם, כשנשלחו מטעם רוח הקדש, נָדְרוּ
לסלוקיה ומשם נסעו בים עד לקפריסין.

ה : וכאשר נכנסו לעיר סלמיס, בפשרו את
דבר אדונינו בבתי הכנסת של היהודים;
ויתנן שרת אותם.

ו : וכאשר סבבו בכל האי עד העיר פפוס,
מצאו איש אחד מכושף, יהודי, שהיה גביא
שקר ושמו בר-שומא.

ז : הלה היה מקרב לאיש חכם שהיה
הנציב ונקרא סרגיוס פולוס. וקרא הנציב
לשאוול ולבר-נבא ובקש לשמע מהם את דבר
האלהים.

ח : וקם נגדם המכושף בר-שומא, שתרגום
שמו אלומוס, משום שרצה להטות את הנציב
מן האמונה.

ט : ברם שאול שנקרא פולוס, נתמלא רוח
הקדש והביט בו,

טו : אמרו לה: את השתגעף, אך היא
טענה שפך הוא הדבר. אמרו לה: אולי
מלאכו הוא.

טז : ושמעון מקיש היה על השער, ויצאו
ונראוהו ותמהו.

יז : והניף להם ידו כדי שישתקו, ונכנס
וספר להם איך הוציאו יהוה מבית הסהר.
ואמר להם: ספרו זאת ליצקב ולאחים. ויצא
והלך לו למקום אחר.

יח : ובאור הנקר היתה מהומה גדולה בין
החילים על שמעון — מה קרה לו.

יט : והורדוס, לאחר שחפשו ולא מצאו,
בן את השומרים וצוה שימיתו. ויצא מיהודה
ושהה בקיסריה.

כ : מבינן שהיה מלא רגז על הצורים ועל
הצידונים, התאספו הם ובאו אליו יחד ושללו
את בלסטוס, חדרן המלך, ובקשו ממנו למען
יהיה להם שלום, משום שפרנסת ארצם היתה
תלויה בממלכת הורדוס.

כא : וביום המיעד לבש הורדוס לבוש
מלכות וישב על כס המושפט, ודבר אל הקהל.

כב : וכל העם צעק ואמר: אלה בנות קול
של אלהים הן, ולא של בני אדם.

כג : ומפני שלא נתן את הכבוד לאלהים,
בו ברגע הבהו מלאך יהוה ושרץ תולעים
ומת.

כד : ובשורת האלהים הכרזה ושגשגה.

כה : ובר-נבא ושאוול פנו מירושלים
לאנטיוכיה אחרי שהשלימו את שרותם,
ולקחו אתם את יוחנן המכנה מרקוס.

לאנטיוכי מן פֿתֿר דשֿלֿמו תשֿמֿשתהוּן. ודֿברו
עמהוּן ליזחֿנן הוּ דאֿתפֿני מרקוס.

קפֿלאון יג

א : אית הֿנא דין בעדֿתא דאנטיכיא נביא
ומלפֿנא. ברנבא ושמעון דמתקרא ניגר.
ולוקיֿוס דמן קורינא מדיֿנֿתא. ומנאֿיל בר
מרבינוהי דהרודֿס טטרבא ושאול.
ב : וכד הנון צימין הנו ומתפֿשפֿין לאֿלהא.
אמרת להון רוחא דקודשא: פרושו לי לשאול
ולברנבא לעבדא אינא דאנא קרית אנון.
ג : וכתר דצמו וצֿליו. סמו עליהון אידא:
ושדרו אנון.

צחחא יב

ד : והנון כד אשתלחו מן רוחא דקודשא.
נחתו להון לסלוקיא. ומן תמן רדו בימא
אדמא לקופרוס.
ה : וכד עלו לסלמנא מדיֿנֿתא. מסברין
הנו מלתה דמרן בכנושֿתא דיהודיא. ויוחנן
משמֿש הנו להון.
ו : וכד אתברכיה לְכֿלה גזרתא צדמא
לפפוס מדיֿנֿתא. ואשכחו גבֿרא חד חרשא
יהודיא דאיתוהי הנו נביא דגלא דשמה הנו
בר שומא.
ז : הנו דביק הנו לגבֿרא חפֿימא דאיתוהי
הנו אנתופטוס ומתקרא הנו סרגיֿוס פולוס.
וקרא הנו אנתופטוס לשאול ולברנבא. וכעא
הנו דנשמע מנהון מלתא דאלֿהא.
ח : קאם הנו דין לוקבלהון הו הנו חרשא
בר שומא. דמתפרגם שמה אלומוס. מטל
דצבא הנו דנעקמיוהי לאנתופטוס מן
הימנותא.
ט : שאול דין הו דאתקרי פולוס. אתמלי

ואמרא להון: שמעון הא קאם על תרעא
דדרתא.

טו : אמרין לה: מוע וצתי לכי. והי
מתחריא הנת דהדא הכנא הי. אמרין לה: כבר
מלאכה הו.

טז : ושמעון נקש הנו בתרעא. ונפקו
חזאיהי ותמהו להון.

יז : ומניף הנו להון אידא איך דנשתקון
להון. ועל ואשמעי להון איבנא מריא אפקה
מן בית אסירא. ואמר להון: אשתעו הלין
ליעקוב ולאחין. ונפק אול לה לאתר אחרין.
יח : וכד הנו צפרא. הנו הנו רובא
סגיֿא בית אסטרטיוטא. על שמעון דמנא
הנו לה.

יט : הרודֿס דין כד בעיהי ולא אשכחה. דן
אנון לנטורא. ופקד דנמותון. ונפק לה מן
יהוד ואיתוהי הנו בקסריא.

כ : מטל דרגיז הנו על צוריא ועל צידניא.
אתפֿנשו ואָתֿו לוחה אכאדא. ואפיסו
לבסלטוס קיטונקנה דמלכא. ושאלו מנה
דנהוא להון שינא. מטל דפורנסא דאתרהון
מן מלכותה הנו דהרודֿס.

כא : בימא דין ידיעא לבש הנו הרודֿס
לבושא דמלכותא. ויתב על גיֿים וממלל הנו
עם כנשא.

כב : עמא דין כלה קעא הנו ואמר: הלין
בנת קלא דאלֿהא אגין. ולא הני דבנינשא.

כג : וחלף דלא יאב תשבוחתא לאֿלהא.
בה בשעתא מחיהי מלאכה דמריא. ורפת
בתולעא ומית.

כד : וסברתא דאלֿהא מתפרנא הנת
ורביא.

כה : ברנבא דין ושאול פנו מן אורשלים

כב: וְהִסִּירוּ וְהָקִים לָהֶם אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְהַעֲדָה עָלָיו וְאָמַר: מִצְאָתִי דָוִד בֶּן-יִשִׁי, אִישׁ כְּלָבִי; הוּא יַעֲשֶׂה אֶת כָּל חֲפָצִי.

כג: מִזֶּרְעוֹ שֶׁל זֶה הָקִים אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל, כְּפִי שֶׁהִבְטַחְתִּי, אֶת יְשׁוּעַ הַמּוֹשִׁיעַ;

כד: וְשָׁלַח אֶת יוֹחָנָן לְהַכְרִיז לִפְנֵי בִּיאָתוֹ אֶת טְבִילַת הַתְּשׁוּבָה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל.

כה: וְכַאֲשֶׁר הַשְׁלִים יוֹחָנָן אֶת שְׁרוּתוֹ, אָמַר: מִי אַתֶּם חוֹשְׁבִים שָׂאֲנִי? לֹא אֲנִי; אֲלֹא הִנֵּה בָּא אַחֲרֵי הַהוּא שְׂאִינִנִּי רְאוּי לְהַחֲרִיר אֶת שְׂרוּכֵי גִזְלוֹ.

כו: אֲנָשִׁים אַחֲנֵנוּ בְּנֵי מִשְׁפַּחַת אַבְרָהָם, וְאַלֶּה אֲשֶׁר יִרְאִים עִמָּכֶם אֶת הָאֱלֹהִים, אֲלֵיכֶם נִשְׁלַח דְּבַר הַחַיִּים;

כז: כִּי תוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם הִלְלוּ וְרָאשֵׁיהֶם לֹא הִפְרִיחוּ, אֵף לֹא אֶת כְּתָבֵי הַנְּבִיאִים הַנִּקְרָאִים בְּכָל שַׁבָּת, אֲלֹא דָנוּהוּ וְהִשְׁלִימוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים.

כח: וְאֵף שֶׁלֹּא מִצְאוּ שׁוֹם עֲלֶה לְמוֹת, בְּקִשּׁוֹ מִפִּילָטוֹס לְהִרְגוֹ.

כט: וְכַאֲשֶׁר הִשְׁלִימוּ כָּל מַה שֶׁנִּכְתַּב עָלָיו, הוֹרִידוּהוּ מִן הָעֵלֶב וְהִנִּיחוּהוּ בְּבֵית קֹבֶר.

ל: אֲבָל הָאֱלֹהִים הִקִּימוּ מִבֵּין הַמֵּתִים; לֹא: וְנִזְמִים רַבִּים נִרְאָה אֵל אֶלֶּה שֶׁעָלוּ אִתּוֹ מִהַגְּלִיל לִירוּשָׁלַיִם, וְהֵם עָתָה עֲדִיו אֵל הָעָם.

לב: וְגַם אֲנַחְנוּ הִנְנוּ מִבְּשָׂרִים לָכֶם שֶׁהִבְטַחְתָּה אֲשֶׁר הִתַּחֵת אֵל אֲבוֹתֵינוּ,

לג: הִנֵּה מֵלֵא אוֹתָהּ הָאֱלֹהִים לָנוּ, לְבִנְיָהֶם — כִּי הָקִים אֶת יְשׁוּעַ, כְּפִתּוּב

י: וְאָמַר: הוּא אֶתָּה הַמֵּלֵא כָּל הַנִּכְלָיִם וְכָל הַרְעוֹת, בֶּן הַמִּקְטָרְג וְאוֹיֵב כָּל צָדֵק, הָאֵם לֹא תִחְדָּל לְסַלֵּף אֶת בְּרִכֵּי יְהוָה הַיִּשְׂרָאִי?

יא: וְעַתָּה יְדִי־הִזָּה עָלֶיךָ, וְתִהְיֶה עֶזְרִי וְלֹא תִרְאָה שְׁמֶשׁ עַד עַת מוֹעֵד. וְבוֹ בְּרַגְעַ נִפְלָה עָלָיו אִפְלָה נִחַשְׁכָּה; וְסוֹבֵב הָיָה וּמִבְקָשׁ שְׁמִישָׁהוּ יֵאָחֵז בִּידוֹ.

יב: כִּשְׂרָאָה הַנָּצִיב מַה שֶׁהָיָה, הַשְׁתוּמָם וְהָאֵמֶץ בְּתוֹרַת הָאֲדוֹן.

יג: וּפְּלוֹס וּבְרִיגָבָא נִסְעוּ בָּיָם מִן הָעִיר פְּפוֹס וּבָאוּ אֶל הָעִיר פְּרָגִי שֶׁבְּמִפּוֹלֵיָה*; וּפָרַשׁ מֵהֶם יוֹחָנָן וְהִלֵּךְ לִירוּשָׁלַיִם.

יד: הֵם יִצְאוּ מִפְּרָגִי וּבָאוּ לָעִיר אֲנָטִיּוֹכְיָה שֶׁבְּפִיסִידִיָה*; וְנִכְנְסוּ לְבֵית הַכְּנֶסֶת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וַיֵּשְׁבוּ.

טו: וְלֵאחֲרֵי קְרִיאַת הַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים, שָׁלְחוּ אֲלֵיהֶם זִקְנֵי בֵית הַכְּנֶסֶת וְאָמְרוּ: אֲנָשִׁים אַחִים, אִם יֵשׁ לָכֶם דְּבַר נִחְמָה, דְּבַרוּ אֶל הָעָם.

טז: וְקָם פְּלוֹס, הִנִּיף אֶת יָדוֹ וְאָמַר: אֲנָשִׁים, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאֵי הָאֱלֹהִים, שָׁמְעוּ.

יז: אֱלֹהֵי הָעָם הִנֵּה בָּחַר אֶת אֲבוֹתֵינוּ, וְרוֹמֶם וְהִרְבָּה אוֹתָם כְּשֶׁהָיוּ גֵרִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּבְכֻרֹעַ רָמָה הוֹצִיא אוֹתָם מִמִּצְרָיִם.

יח: וְכִלְכַּל אוֹתָם בְּמִדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה. יט: וְהִשְׁמִיד שְׂבָעָה גּוֹיִים בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, וְנָתַן לָהֶם אֶת אֶרֶץ הַנַּחֲלָה,

כ: וּבְמִשָּׁף אַרְבַּע מֵאוֹת וַחֲמֵשִׁים שָׁנָה נָתַן לָהֶם שׁוֹפְטִים עַד שֶׁמוֹאֵל הַנְּבִיא.

כא: וְאִזּוּ בְקִשְׁוֹ לָהֶם מֶלֶךְ, וְאֱלֹהִים נָתַן לָהֶם אֶת שְׂאוּל בֶּן קִישׁ, אִישׁ מִשְׁבֵּט בִּנְיָמִן — אַרְבָּעִים שָׁנָה.

הָנָא בְּרוּחָא דְקוּדְשָׁא. וְחַר בָּהּ.

י: וְאָמַר: אִו דְּמָלָא כָּל נְכַלִּין וְכֻלְהִין
בִּישְׁתָּא. בְּרַה דְּאָבֵל קֶרְעָא. וְבַעַלְדִּבְכָּא דְכֻלָּהּ
כְּאֵנוּחָא. לֹא שְׂלָא אַנְתָּ לְמַעַקְמוּ אִוְרַחְתָּהּ
תִּרְצַתָּא דְמָרְיָא.

יא: וְהָשָׂא אֵידָה דְמָרְיָא עֲלִיךְ. וְתַהוּא
סָמָא וְלֹא תַחֲזָא שְׁמַשָּׂא עֲדָמָא לִזְבָּנָא. וְכַה
בִּשְׁעַתָּא נָפַל עֲלוּהִי עֲמֻטָּא וְחִשּׁוּכָא. וְמִתְפָּרַךְ
הָנָא וּבָעָא דְמָנוּ גֵּאחֻד בְּאֵידָהּ.

יב: כַּד חָזָא אֲנַחְפֻּטְסוּס מָדָם דְּהָנָא.
אֲתַדְמַר וְהִימֵן בִּיזְלִפְנֵה דְמָרְיָא.

יג: פֻּלוּס דִּין וּבְרֻבָּא רְדוּ בִּימָא מִן פֻּפוּס
מִדִּינָתָא. וְאָתָּו לַהוֹן לְפִרְגָּא מִדִּינָתָא
דְּפִמְפּוּלִיא. וּפְרַשׁ מִנְהוֹן יוֹחֲנָן וְאַזֵּל לַה
לְאוּרֻשְׁלָם.

יד: הֵנוּן דִּין נִפְקוּ מִן פִּרְגָּא. וְאָתָּו
לְאַנְטִיכֵיא מִדִּינָתָא דְפִסִּידִיא. וְעֵלוּ לְכְנוּשְׁתָּא
וַיַּחֲבּוּ בִּימָא דְשִׁבְתָּא.

טו: וְכַתֵּר דְּאַתְקִרִי נְמוּסָא וְנָבִיא. שְׁלַחוּ
לַהוֹן קְשִׁישָׁא דְכְנוּשְׁתָּא וְאָמְרוּ: גִּבְרָא אַחִין.
אָנְהוּ דְאַיִת לִכּוֹן מִלְתָּא דְבוּיָאָא. מָלְלוּ עִם
עָמָא.

טז: וְקַם פֻּלוּס. וְאַנְיָף אֵידָה וְאָמַר: גִּבְרָא
בְּנֵי יִסְרָאֵל וְאֵילִין דְּדַחֲלִין מִן אֱלֹהָא. שְׁמַעוּ.
יז: אֱלֹהֵה דְעָמָא הָנָא גִבָּא לְאַבְהָתֵן.

וְאַרִים וְאוּרֵב אֲנוּן כַּד הָנוּ פּוֹתְבָא בְּאַרְעָא
דְּמִצְרַיִן. וּבְדִרְעָא רָמָא אֶפֶק אֲנוּן מִנָּה.

יח: וְתִרְסִי אֲנוּן בְּמִדְבָּרָא אַרְבַּעִין שָׁנִין.
יט: וְהָגַם שְׁבַע עָמְמִין בְּאַרְעָא דְכְנַעַן.

וַיַּחֲב לַהוֹן אַרְעֵהוּן יוֹרְתָנָא.

כ: וְאַרְבַּע מָאָא וְתַמְשִׁין שָׁנִין יַחֲב לַהוֹן
דִּינָא עֲדָמָא לְשִׁמּוּאֵיל נָבִיא.

כא: וְהִידִין שְׁאֵלוּ לַהוֹן מִלְּפָא. וַיַּחֲב לַהוֹן

אַלְהָא לְשָׂאוּל בֶּר קִישׁ. גִּבְרָא דְמִן שְׂרַבְתָּא
דְּבִנְיָמִין. שָׁנִין אַרְבַּעִין.

כב: וְנִסְכָּה. וְאַקִים לַהוֹן לְדוּיד מִלְכָּא
וְאַסְהֵד עֲלוּהִי וְאָמַר: דְּאַשְׁכַּחִית לְדוּיד בְּרַה
דְּאַיְשִׁי גִבְרָא אַךְ לִפִּי. הוּ נַעֲבֵד כִּלְהוֹן צִבְיָנִי.

כג: מִן זִרְעָה דְּהָנָא אַקִים אֱלֹהָא לְיִסְרָאֵל
אַיך מָא דְאַשְׁפּוּדִי לִישׁוּע פֶּרוּקָא.

כד: וְשִׁדְר לְיוֹחֲנָן דְּיִכָּרְז קָדָם מֵאַחִיתָהּ
מִעֲמּוּדִיתָא דְתִיבּוּתָא לְכֻלָּהּ עָמָא דִּיִּסְרָאֵל.

כה: וְכַד מִשְׁלַם הָנָא יוֹחֲנָן תְּשַׁמְשֵׁתָהּ.
אָמַר הָנָא: מִנּוּ סִבְרִין אֲנִתּוֹן דְּאַיְתִי. לֹא הָוִית
אַנָּא. אֲלֹא הָא אָתָּא כְּתִרִי הוּ דְלֹא שְׂוֹא אֲנָא
דְּאַשְׁרָא עֶרְקָא דְמִסְנוּנִי.

כו: גִּבְרָא אַחִין בְּנֵי שְׂרַבְתָּה דְאַבְרָהָם
וְאֵילִין דְּדַחֲלִין עֲמֻכּוֹן לְאַלְהָא. לִכּוֹן הוּ
אַשְׁתַּדְרַת מִלְתָּא דְחִיא.

כז: הָלִין גִּיד עֲמוּרָא דְאוּרֻשְׁלָם וְרִשְׁנִיהוֹן
לֹא אַרְגָּשׁוּ בָּהּ. אָפֵלָא בְּכַתְבָּא דְנָבִיא
דְּמִתְקִרִין כָּל שָׂבָא אֲלֹא דְנוּהִי וְשִׁלְמוּ כִּלְהִין
דְּכַתִּיבָן.

כח: וְכַד לֹא אֲשַׁכְחוּ עֲלִתָּא דְמוֹתָא מָדָם.
שְׁאֵלוּ מִן פִּילְטוּס דְנִקְטְלוּגִיָּהּ.

כט: וְכַד שְׁלְמוּ כָּל מָדָם דְּכַתִּיב הָנָא
עֲלוּהִי. אַחֲתוּהִי מִן צִלְיָבָא. וְסִמּוּהִי בֵּית
קְבוּרָא.

ל: אֱלֹהָא דִין אַקִימָהּ מִן בֵּית מִיתָא.
לא: וְאַתְחֲזִי יוֹמָתוֹא סִיגְיָא לְאַיִלִין
דְּסִלְקוּ עִמָּה מִן גִּלְיָלָא לְאוּרֻשְׁלָם. וְהֵנוּן אֲנוּן
הָשָׂא סְהִירוּהִי לִנְת עָמָא.

לב: וְאַף חֲנַן הָא מִסְפְּרִין חֲנַן לִכּוֹן
דְּשׁוּדִידָא הוּ דְּהָנָא לִנְת אַבְהָתֵן.

לג: הָא שְׁמִלְיָה אֱלֹהָא לָן לְבִנְיָהוּן. דְּאַקִים
לִישׁוּע אַיך דְּכַתִּיב בְּמוֹמָרָא דְתִרְיָן: דְּבִרִי

בַּמִּזְמוֹר הַשְּׁנִי: בְּנֵי אֹתָהּ, אֲנִי הָיִים לְדַחֲתִיד. לֵד: וְכֵן הִקִּימוּ הָאֱלֹהִים מִבֵּין הַמֵּתִים לְכָל יֵשׁוּב עוֹד לִרְאוֹת שַׁחַת, כִּפִּי שָׁאָמַר: אֵתָּן לָכֶם חֲסִידוֹ הַנֶּאֱמָן שֶׁל דָּוִד.

לָהּ: וְעוֹד אָמַר בְּמָקוֹם אֲחֵר: לֹא תִתֵּן חֲסִידֶיךָ לִרְאוֹת שַׁחַת.

לו: הָרִי דָוִד בְּדוֹרוֹ שֶׁרַת אֶת רִצּוֹן הָאֱלֹהִים וְשָׁכַב וְנָאֲסַף אֶל אֲבוֹתָיו, וְרָאָה שַׁחַת.

לו: אָבָל זֶה שֶׁהִקִּימוּ הָאֱלֹהִים לֹא רָאָה שַׁחַת.

לח: עַל כֵּן דָּעוּ, אֲחִינוּ, שֶׁבּוֹ בִּזְה מַכְרֹזֹת לָכֶם סְלִיחַת חֲטָאִים.

לט: וּמִכָּל מַה שֶׁלֹּא יִכְלֹתֶם לְהַצְדִּק בַּחוּרַת מִשָּׁה, בִּזְה — כָּל מִי שֶׁמֵּאֲמִין נִצְדָּק.

מ: הִזְהִירוּ אֲפּוֹא שֶׁלֹּא יָבוֹא עֲלֵיכֶם מַה שֶׁכָּתוּב בְּנִבְיָאִים:

מא: רְאוּ בּוֹזִים וְהַתְּמָהוּ וְהַשְׁמוּ, כִּי פֹעֵל פּוֹעֵל אֲנִי בִּימֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא תֵאֱמִינוּ אִם אִישׁ יִסְפֹּר לָכֶם.

מב: וְכֹאֲשֶׁר יֵצְאוּ מִלִּפְנֵיהֶם, בִּקְשׁוּ מֵהֶם שִׁידְּבֵרוּ אֵלֵיהֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בַּשָּׁבֹת הַבָּאָה.

מג: וְלֵאחֵר שֶׁשְּׁלַחוּ הַקֹּהֵל, הָלְכוּ אַחֲרֵיהֶם יְהוּדִים רַבִּים, וְגַם גֵּרִים יִרְאִי אֱלֹהִים. וְהֵם דִּבְּרוּ וְהַפְצִירוּ בָּהֶם לְדַבֵּק בַּחֲסֵד אֱלֹהִים.

מד: וּבַשָּׁבֹת הַשְּׁנִיָּה הַתְּקַהֲלָה כָּל הָעִיר לִשְׁמֹעַ אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים.

מה: וּכְשֶׁרָאוּ הַיְּהוּדִים אֶת הַהֶמּוֹן הָרַב, נִתְּמַלְאוּ קִנְאָה וְקָמוּ נֶגֶד הַדְּבָרִים שֶׁאָמַר פִּלוֹס, וַגִּדְּפוּ.

מו: אָבָל פִּלוֹס וּבֶרֶנְבָּא אָמְרוּ לַעֲצֵן כָּל: לָכֶם רֵאשׁוֹנָה הִיא רְאוּי שֶׁאָמַר דְּבַר הָאֱלֹהִים.

אָבָל מִכֵּינֵן שֶׁאַתֶּם דּוֹחִים אוֹתוֹ מִכֶּם, וּפְסָקְתֶּם עַל עֲצֻמְכֶם שֶׁאֵינְכֶם רְאוּיִים לַחֲיֵי עוֹלָם, הִנֵּה פּוֹנִים אָנּוּ אֶל הַגּוֹיִם;

מז: כִּי כֵן צִוָּה אֲדוֹנֵינוּ, בְּכָתוּב: וְנִתְחִיד אֹר לַגּוֹיִם, לְמַעַן תִּהְיֶה לִישׁוּעָה עַד קְצוֹת הָאָרֶץ.

מח: וְכֹאֲשֶׁר שָׁמְעוּ הַגּוֹיִם, שֶׁמָּחוּ וְשִׁבְּחוּ אֶת הָאֱלֹהִים; וְהֵאֱמִינוּ הִלְלוּ שִׁיעֲדוּ לַחֲיֵי עוֹלָם.

מט: וּדְבַר יְהוָה דִּבֶּר בְּכָל הָאֲזוּר הַהוּא. נ: אָבָל הַיְּהוּדִים הִסִּיתוּ אֶת רֹאשֵׁי הָעִיר וְאֶת הַנָּשִׁים הַעֲשִׂירוֹת אֲשֶׁר יָרְאוּ אֶת הָאֱלֹהִים אִתָּם, וְעוֹרְרוּ רִדְיָפָה עַל פִּילוֹס וְעַל בֶּרֶנְבָּא וַגִּדְּשׁוּ אוֹתָם מִתְּחוּמֵיהֶם.

נא: וּכְשִׁיצְאוּ, נִעְרוּ עֲלֵיהֶם אֶת אֲבָק רִגְלֵיהֶם, וּכְבָּאוּ אֶל הָעִיר אֵיקֶנוֹן*.

נב: וְהַתְּלַמִּידִים נִתְּמַלְאוּ שִׂמְחָה וְרִיחַ הַקֹּדֶשׁ.

פֶּרֶק יד

א: וּכְבָּאוּ וּנְכַנְסוּ לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל הַיְּהוּדִים וְדִבְּרוּ אִתָּם כָּךְ, שֶׁרַבִּים מִן הַיְּהוּדִים וּמִן הַיִּנּוּסִים הֵאֱמִינוּ.

ב: אָבָל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר לֹא הִשְׁתַּכְּנְעוּ הִסִּיתוּ אֶת הַגּוֹיִם לְהִרְע לְאֲחֵים.

ג: וְהֵם הָיוּ שֵׁם זְמַן רַב, וְדִבְּרוּ בְּגִלּוּי עַל הָאֲדוֹן; וְהוּא הָעִיד עַל דְּבַר חֲסִידוֹ בְּאוֹתוֹת וּבִמְוִפְתִּים אֲשֶׁר עָשָׂה עַל-יָדָם.

ד: וְכָל הַמּוֹן הָעִיר נִחְלַק, מֵהֶם הָיוּ עַם

אנת אָנא יִזְמֵנָא יִלְדֵּתָךְ.

לד: וְהִכְנֵא אַקִּימָה אֱלֹהָא מִן בֵּית מִיתָא
דחוב לא נִהְפֹּךְ נַחֲזָא חֲבֵלָא. אִיךְ דֹּאמַר:
דֹּאמַל לכוֹן טִיבּוּתָה דְּדוּיד מִהִימָנָא.
לה: וְחוב אָמַר בדופתָא אַחֲרֵתָא: דֹּלָא
יֵאֱבֹת לַחֲסִיךְ דִּנְחֹזָא חֲבֵלָא.

לו: דְּדוּיד גִּיר בְּשִׁרְפֵּתָה שְׁמֵשׁ צִבְיָנָה
דֹּאֲלֵהָ וְשָׁכַב וְאַתְּפוֹסָף עַל אֲבָהוּהִי. וְחֹזָא
חֲבֵלָא.
לז: הֵנָּא דִּין דֹּאקִים אֱלֹהָא. לָא חֹזָא
חֲבֵלָא.

לח: דַּעו הָכִיל אַחֲסִין. דִּבֵּה בִּהְנָא מִתְּפֹרֵי
לכוֹן. שׁוּבְקֹן חֲטָהָא.

לט: וּמִן כֹּל דֹּלָא אֲשַׁכְּחֵתוֹן בְּמֹוֹסָא
דְּמֹוֹשָׁא דְּנוֹדֵדִיקוֹן. בִּהְנָא כֹּל דִּמְהִימֵן מוֹדֵדִיק.
מ: אֲזִידָרוּ הָכִיל דִּלְמָא גֵּאֲתָא עֲלִיכּוֹן
מִדָּם דְּכִתִּיב בְּנִבְיָא.

מא: דִּחְזוּ מִבְּסַרְגָּנָא. וְתַתְּמַהוֹן וְתַחֲחַבְלוֹן.
דַּעֲבָדָא עֲבַד אָנָּא בְּיוֹמִיכּוֹן. אִינָּא דֹּלָא
תְּהִימָנוֹן אֵן אָנֹשׁ מִשְׁתַּעַּא לכוֹן.

מב: וְכַד נִפְקִין הָנוּ מִן צִאֲדִיהוֹן. בַּעֲוֹ
מִנְהוֹן דִּלְשַׁבְּתָא אַחֲרֵתָא נִמְלִלוֹן עִמְהוֹן מִלָּא
הָלִין.

מג: וּמִן דֹּאשְׁתַּרְיַת כְּנוּשְׁתָּא. סְגִיָּאָא אָזְלו
בְּתַרְהוֹן וְאָף גִּיּוֹרָא דְּחֲחִלִין הָנוּ מִן אֱלֹהָא.
וְהַנוֹן מִמְּלִלִין הָנוּ וּמִפִּסִּין לַהוֹן דִּנְהוּוֹן נְקִיפִין
לְטִיבּוּתָה דֹּאֲלֵהָ.

צחחא יג

מד: וְלִשְׁבְּתָא אַחֲרֵתָא כְּנוּשַׁת כְּלָה מִדִּינָתָא
לְמִשְׁמַע מַלְתָּה דֹּאֲלֵהָ.

מה: וְכַד חֲזוּ יִהוּדִיָּא כְּנוּשָׁא סְגִיָּאָא.
אַתְּמִלּוּ חֲסָמָא. וְקִימִין הָנוּ לְוִקְבַל מִלָּא דֹּאמַר
הָנוּ פּוֹלוֹס וּמַגְדַּפִּין הָנוּ.

מו: אָמַרו דִּין פּוֹלוֹס וּבִרְנָבָא עֵין בְּגֵלָא:
לכוֹן הוּא וְלֹא הוּא קִדְמִית דִּתְתַּאמַר מַלְתָּה
דֹּאֲלֵהָ. אֱלֹא מְטַל דִּדְחִין אֲנַתּוֹן לָה מְנַכוֹן.
וּפִסְקֵתוֹן עַל נִפְשָׁכוֹן דֹּלָא שְׁוִין אֲנַתּוֹן לְחִיָּא
דִּלְעֵלָם. הָא מִתְּפִנִין חֲנוּן לָן לָנֹת עִמְמָא.

מז: הִכְנֵא גִיר פִּקְדֵן מִרֵּן אִיךְ דְּכִתִּיב:
דְּסַמְתָךְ נוֹהֲרָא לְעִמְמָא. דִּתְהוּנָא לְחִיָּא עִדְמָא
לְסוּפִיָּה דֹּאֲרַעָא.

מח: וְכַד שְׁמַעִין הָנוּ עִמְמָא. חֲדִין הָנוּ.
וּמִשְׁבַּחִין לֹאֲלֵהָ. וְהִימָנוּ אֵילִין דְּסִימִין הָנוּ
לְחִיָּא דִּלְעֵלָם.

מט: וּמַלְתָּה דְּמָרְיָא מִתְּמַלְלָא הָנוּת בְּכֵלָה
הָו אַתְרָא.

נ: יִהוּדִיָּא דִּין גִּרְגוּ לִרְשָׁא דְּמִדִּינָתָא
וְלִנְשָׁא עֲתִירְתָּא אֵילִין דְּדַחֲלֵן הָנוּ עִמְהוֹן
לֹאֲלֵהָ. וְאַקִּימוּ דְּרֹפִיָּא עַל פּוֹלוֹס וְעַל
בִּרְנָבָא. וְאַפְקוּ אָנוֹן מִן תַּחֲוּמִיָּהוֹן.

נא: וְכַד נִפְקוּ. נִפְצוּ עֲלִיהוֹן חֲלָא
דְּרַגְלִיהוֹן. וְאַתְּוּ לַהוֹן לֹאֲקִינוֹן מִדִּינָתָא.

נב: וְתַלְמִידָא מִתְּמַלִּין הָנוּ חֲדוּתָא וְרוּחָא
דְּקוּדְשָׁא.

קפלאון יד

א: וְאַתְּוּ וְעֵלוּ לַהוֹן לְכַנוּשְׁתָּא דִּיהוּדִיָּא.
וְהִכְנֵא מְלָלוּ עִמְהוֹן. אִיךְ דִּנְהִימָנוֹן סְגִיָּאָא מִן
יִהוּדִיָּא וּמִן יִנְיָא.

ב: יִהוּדִיָּא דִּין אֵילִין דֹּלָא מִתְּטִיפִין הָנוּ
גִּרְגוּ לְעִמְמָא דְּנִבְאָשִׁין לַהוֹן לֹאֲחָא.

ג: וְהַנוֹן זְבִנָּא סְגִיָּאָא הָנוּ תְּפִין וְעֵין בְּגֵלָא
מִמְּלִלִין הָנוּ עַל מָרְיָא. וְהוּא מְסַהֵד הָנוּ עַל
מַלְתָּא דְּטִיבּוּתָה. בְּאַתְנָתָא וְתַדְמָרְתָּא דַּעֲבַד
הָנוּ בְּאִידִיָּהוֹן.

ד: וְכֵלָה כְּנוּשָׁא דְּמִדִּינָתָא פְּלִיג הָנוּ.

היהודים ומהם דבקו בשליחים.

ה: הנה עליהם איום מהגויים ומן היהודים וראשיהם להתעלל בהם ולרגם אותם באבנים.

ו: וכאשר הבחינו, עברו ונמלטו אל ערי לוקוניה, לוסטרה ודרבי והכפרים אשר סביבן, ובשרו שם.

ז: ובעיר לוסטרה ישב איש אחד נכה בגליו, פסח מבטן אמו שמעולם לא התהלך.

ח: הלה שמע את פולוס מדבר; וכאשר ראהו פולוס והבחין שיש בו אמונה להרפא,

ט: אמר לו בקול רם: לך אני אומר, בשם אדונינו ישוע המשיח, קום על רגליך! והוא קפץ ומהלך.

י: והמון העם, כראותם מה שעשה פולוס, נשאו קולם בלשון המקום ואמרו: האלים התדמו לבני אדם וירדו אלינו.

יא: וכנו את ברנבא אדון האלים ואת פולוס הרמס, משום שהוא התחיל בדבור.

יב: והכמר של אדון האלים, אשר הנה מחוץ לעיר, הביא שוורים ועטרות אל שער חצר המקום שהתגוררו בו, ורצה לזבח להם. יג: אבל ברנבא ופולוס, כאשר שמעו, קרעו את בגדיהם וקפצו ויצאו אל ההמון, וצעקו

יד: באמרים: אנשים, מה אתם עושים? גם אנחנו בני אדם חלשים כמוכם, המבקשים לכם שעליכם לפנות מן ההבלים האלה אל אלהים חיים אשר עשה את השמים ואת הארץ ואת היםים ואת כל אשר בם;

טו: הוא שבדורות הקודמים הניח לכל הגויים ללכת בדרכיהם הם,

טז: אף שלא הותר עצמו ללא עדות — בעשותו להם חסדים מן השמים ובהורידו להם מטר, ובהצמיחו פרות בעתם ובמלאו את לבבם מזון וחדנה.

יז: ואף שאמרו את אלה, בקשי מנעו את העם, שאיש לא יזבח להם.

יח: ובאו לשם יהודים מאיקנון ומאנטיוכיה ועוררו עליהם את העם, ורגמו את פולוס וגררוהו אל מחוץ לעיר, כי חשבו שהוא מת.

יט: ונאספו עליו התלמידים, וקם ונכנס העירה. וביום המחרת יצא משם עם ברנבא, והם באו לעיר דרבי.

כ: וכאשר בשרו לבני העיר ההיא, העמידו תלמידים רבים. וחזרו ובאו לעיר לוסטרה ולאיקנון ולאנטיוכיה;

כא: מחזקים היו את לב התלמידים ומבקשים מהם שיעמדו באמונה, ואומרים להם כי צריך בסבל רב להכנס למלכות האלהים.

כב: והעמידו להם זקנים בכל קהלה, צמו אתם והתפללו, והפקידו אותם ביד אדונינו אשר האמינו בו.

כג: ואחרי שסבבו בחבל פיסידיה, באו לפמפוליה.

כד: ולאחר שדברו בעיר פרגי את דבר יהוה, ירדו לאיטליה.*

כה: ומשם נסעו ובאו לאנטיוכיה*, כי משם הפקדו לידי חסד יהוה לעבודה אשר השלימו.

מנהון אית הנו עם יהודיא. ומנהון נקיפין הנו לשליחא.

ה: הנה דין עליהון גומא מן עממא ומן יהודיא ורשניהון דנצערון אנון ונרגמון אנון בכאפא.

ו: וכד ידעו. שניו ואחנסו במדינתא דלוקניא ולוסטרא ודרבא וקוריא ודחריהן. ותמן מסברין הנו.

ז: וגברא חד יתב הנה בלוסטרא מדינתא דסגיא הנה ברגלוהי. חגירא דמן פרס אמה. דמפתום לא הלך הנה.

ח: הנה שמע לפולוס דממלל. וכד חזיהי פולוס. ואשתודע דאית בה הימנוחא דנחא.

ט: אמר לה בקלא רמא: לך אמר אנא בשמיה דמרן ישוע משיחא קום על רגלך. ושור קם והלך.

י: וכנשא דעמא כד חזו מדם דעבד פולוס. ארימו קלהון בלשנה דאתרא ואמרין. אלהא אתדמיו בבנינשא ונחתו לנתן.

יא: ושמי הנו לברנבא מרא אלהא. ולפולוס הרמיס. מטל דהו משרא הנה במלתא.

יב: וכומרא דמרא אלהא הו דאית הנה לבר מן מדינתא איתי תורא וכלילא לתרעא דדרתא אתר דשרין הנו. וצבא הנה דנדבח להון.

יג: ברנבא דין ופולוס כד שמעו. סדקו נחיתהון. ושורו נפקו להון לות אכלוס וקעין הנו.

יד: ואמרין: גברא. מנא עבדין אנתון. אף חנו בנינשא חנו חשושא אכנתכון. דמסברין חנו לכוז דמן הליו בשלתא תתפנוז לות אלהא חיא הו דעבד שמיא וארעא ויממא וכל דאית

בהון.

טו: הו דבכדרא קדמיא שבק הנה אנון ללהון עממא דנאוליון באורחתא דנפשהון. טז: כד לא שבק נפשה דלא סהדו. דרעבד הנה להון טבתא מן שמיא ומחת הנה להון מטרא ומרבא הנה פארא בזבניהון ומלא הנה תורסא ובסימוחא לפנותהון.

יז: וכד הליו אמרין הנו: מן מחסן פלו לעמא דאנש לא נדבח להון.

יח: אהו דין לתמן יהודיא מן איקנון ומן אנטוכיא ושגשו עליהון לעמא. ורגמוהי לפולוס וגרוהי לבר מן מדינתא. מטל דסברין הנו דמית לה.

יט: וכנשו עלוהי תלמידא. וקם על למדינתא. וליומא אחרנא נפק לה מן תמן עם ברנבא ואהו לדרבא מדינתא.

כ: וכד מסברין הנו לבני מדינתא הי. תלמדו הנו לסגיא. ונפכו אהו להון ללוסטרא מדינתא ולאיקנון ולאנטוכיא.

כא: כד משררין הנו נפשתהון דתלמידא ובצין הנו מנהון דנקוון דהימנוחא. ואמרין הנו להון: דבאולצנא סגיא ולא למעל למלכותה דאלהא.

כב: ואקומו להון בכל עדתא קשישא כד צימין הנו עמהון ומצלין. ומגעלין הנו להון למרן הו דהימנו בה.

כג: וכד אתכרכו באתרא דפיסידיא. אהו להון לפמפוליא.

כד: וכד מללו בפרגא מדינתא מלתא דמריא. נחתו להון לאיטליא.

כה: ומן תמן רדו בימא ואהו להון לאנטוכיא. מטל דמן תמן מגעלין הנו לטיבותה דמריא לעבדא הו דשלמו.

כו : וְכַאֲשֶׁר הִתְאַסְּפוּ כָּל הַקְּהָלָה, סִפְּרוּ כָּל מַה שַּׁעֲשֹׂה הָאֱלֹהִים עִמָּהֶם, וְשִׁפְּתַח אֶת שַׁעַר הָאֱמוּנָה לַגּוֹיִים.

כז : וְזָמַן רַב שֶׁהוּא שֵׁם אֶצֶל הַתַּלְמִידִים.

פֶּרֶק טו

א : וַיֵּרְדּוּ אַנְשִׁים מֵהַיְּהוּדָה וּלְמַדּוּ אֶת הָאֲחִים: אִם לֹא תִמְלּוּ לְפִי מִנְהַג הַתּוֹרָה, לֹא תוּכְלוּ לְהִנָּשֵׁעַ.

ב : וְהִיִּתָּה מְהוּמָה גְּדוֹלָה וְיּוֹפִית, לְפֹלוֹס וּלְבֶרֶנְבָּא אִתָּם, וְיֵצֵא שִׁיעָלוּ פֹּלוֹס וּבֶרֶנְבָּא וְאַחֲרֵים אִתָּם — אֶל הַשְּׁלִיחִים וְהַזְקֵנִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַיִם בְּגִלְל הַיּוֹפֹת הַזֶּה.

ג : וְהַקְּהָלָה לָזָתָה וּשְׁלַחָה אֹתָם. וְנִסְעוּ בְּכָל פְּרִיקָיָה* וְגַם בֵּין הַשּׁוֹמְרוֹנִים, כְּשֶׁהֵם מְסַפְּרִים עַל תְּשׁוּבַת הַגּוֹיִים וְגוֹרְמִים שְׂמִיחָה גְּדוֹלָה לְכָל הָאֲחִים.

ד : וְכַאֲשֶׁר בָּאוּ לִירוּשָׁלַיִם, הִתְקַבְּלוּ עַל־יְדֵי הַקְּהָלָה וְעַל־יְדֵי הַשְּׁלִיחִים וְעַל־יְדֵי הַזְקֵנִים, וְסִפְּרוּ לָהֶם כָּל מַה שַּׁעֲשֹׂה הָאֱלֹהִים עִמָּהֶם.

ה : אָבֵל קָמוּ אַנְשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ לָאֱמוּנָה מִכַּת הַפְּרוּשִׁים, וְאָמְרוּ: עֲלִיכֶם לְמוֹל אֹתָם וּלְצִוּוֹת אֹתָם לְשַׁמֵּר אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה.

ו : הַתַּכְפִּסּוּ הַשְּׁלִיחִים וְהַזְקֵנִים לַעֲיֵן בְּדִבְרֵי הַזֶּה.

ז : וְכַאֲשֶׁר הִיִּתָּה מַחְלָקַת רַבָּה, קָם שְׂמַעוֹן וְאָמַר לָהֶם: אַנְשִׁים אַחִינוּ, אִתָּם יוֹדְעִים כִּי לְמֵן הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים בָּחַר הָאֱלֹהִים שְׂמַפִּי יִשְׁמְעוּ הַגּוֹיִים אֶת דְּבַר הַבְּשׂוּרָה וַיֵּאֱמִינוּ.

ח : וְאֵלֵהֶם הִיּוֹדֵעַ אֶת הַלְּבָבוֹת הַעֵיד עֲלֵיהֶם וְנָתַן לָהֶם אֶת רֹיחַ הַקֹּדֶשׁ כְּמוֹ לָנוּ;

ט : וְלֹא הִבְדִּיל כָּלֵל בֵּינֵינוּ לְבֵינֶם, כִּי טַהַר

אֶת לְבָבְכֶם עַל־יְדֵי הָאֱמוּנָה.

י : וְכַעַת מְדוּעַ אִתָּם מְנַסִּים אֶת הָאֱלֹהִים כְּדִי שִׁתְּשִׁימוּ עַל עַל צוּרֵי הַתַּלְמִידִים אֲשֶׁר גַּם אֲבוֹתֵינוּ גַּם אֲנַחְנוּ לֹא יָכֻלְנוּ לְשֹׂאת?

יא : אָבֵל, בְּחֶסֶד אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, מֵאֲמִינִים אָנוּ כִּי נִנָּשֵׁעַ כְּמוֹהֶם.

יב : וּשְׂתַקּוּ כָּל הַקְּהָל וְהָאֲזִינוּ לְפֹלוֹס וּלְבֶרֶנְבָּא שִׁסְפְּרוּ כָּל מַה שַּׁעֲשֹׂה הָאֱלֹהִים עַל־יָדָם — אוֹתוֹת וְנִפְלְאוֹת בְּגוֹיִים.

יג : וְאַחֲרֵי שִׁשְׁתִּקּוּ, קָם יַעֲקֹב וְאָמַר: אַנְשִׁים אַחִינוּ, שְׂמַעוּנִי.

יד : שְׂמַעוֹן סִפֵּר לָכֶם כִּיצַד הִחַל הָאֱלֹהִים לְבַחֵר מִן הַגּוֹיִים עִם לְשֵׁמוֹ.

טו : וְלִזְאוֹת מְסִפִּימִים דְּבָרֵי הַנִּבְיָאִים, כְּמוֹ שִׁכְתוּב:

טז : אַחֲרֵי כֵן אָשׁוּב וְאָקִים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנוֹפֶלֶת, וְאִבְנֶה אֶת אֲשֶׁר נָפַל מִמֶּנָּה וְאִקְיַמְנָהּ.

יז : לְמַעַן יִדְרָשׁוּ שְׂאִרֵּי בְנֵי הָאָדָם אֶת יְהוָה, וְכָל הַגּוֹיִים אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עֲלֵיהֶם; נֹאֵם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה כָּל אֵלֶּה.

יח : יְדוּעִים מְעוֹלָם מַעֲשֵׂי אֱלֹהִים.

יט : עַל כֵּן אָנִי אוֹמֵר, אֵל יִקְשׁוּ עַל אֵלֶּה שְׂמֵן הַגּוֹיִים שְׂבִים לֵאלֹהִים,

כ : אֲלֹא יִשְׁלַח לָהֶם שְׂסִירוֹ מִטְּמֵאת הַנוֹבֶחַ וּמֵן הַזְנוּת וּמֵן הַנְּחֻק וּמֵן הַדָּם;

כא : שֶׁהָרַ מֹשֶׁה, מְדוּרוֹת קְדוּמִים, בְּכָל עֵיר יֵשׁ לוֹ מְכַרְזִיִּים בְּבַחֲתֵי הַכִּנְסֹת הַקּוֹרְאִים אוֹתוֹ בְּכָל שַׁבָּת.

כב : אַז בָּחֲרוּ הַשְּׁלִיחִים וְהַזְקֵנִים עִם כָּל הַקְּהָלָה — אַנְשִׁים מֵהֶם וּשְׁלָחוּ לֹאֲנִטִיכְיָה עִם פֹּלוֹס וּבֶרֶנְבָּא אֶת יְהוּדָה שְׁנֹקְרָא בֶרֶךְ שֶׁבֹא וְאֶת שִׁילָא, אַנְשִׁים שֶׁהִיוּ מִנְּהִיגִים בְּקֶרֶב הָאֲחִים.

ט: ומדום לא פרש פֿינין ולהון. מטל דדפי
בהימנוּתא לִפְּנוּתהון.

י: והשא אנתון מנא מנסין אנתון לאִלֵּהא
איך דתסימון נִירָא על צוֹרִיהון דתלמידא
אינא דאָף לא אבֿהֿתן אָפֿלא חנו אשפֿחן
למטען.

יא: אֵלָא בטיבותה דמרן ישוע משיחא
מהימנין חנו דנחא אכנתהון.

יב: ונשחקו פֿלֵה פֿנשא. ושמעין חנו
לפֿולוס ולברנבא דמשתעין חנו פֿלמא דעבד
אלֵהא באִידִיהון אַתּוּתא וגברתא בעממא.
יג: ובתר דנשחקו קם יעקוב ואמר: גברא
אחין שומעוני.

יד: שמעון אשפעי לכוּן איפֿנא שרי
אלֵהא למגבא מן עממא עמא לשמה.
טו: ולהדא שִלְמֵן מליהון דנביא. אכמא
דכתיב.

טז: דמן בֿתר הלין אַהֿפֿוך ואקים משכנִה
דדויד אינא דנפל. ואבנא מדם דנפל מנִה.
ואקימיהו.

יז: איך דנבעון שרעהון דבנינשא למרִא.
וכלהון עממא אילין דאתקרי שמי עליהון.
אמר מרִא דעבד הלין פֿלֵהין.

יח: דייעין אנוּן מן עֵלם עבֿדוּהי דאלֵהא.
יט: מטל דדא אָנא אָמר אָנא דלא נהוון
שחקין לאילין דמן עממא מתפנין לנת אלֵהא.
כ: אֵלָא נשתלח להון דנהוון פֿריקין מן
טמאותא דדביחא ומן זניותא ומן דחניקא ומן
דמא.

כא: מושא גיר מן דרא קדמא בכל
מדינא אית הָנא לה פֿרוּזא בכנושֿתא דבכל
שבֿין קרין לה.

כב: הידין שליחא וקשישא עם פֿלֵה

כו: וכד פֿנשו פֿלֵה ערפֿא. משתעין חנו פֿל
מדם דעבד אלֵהא עמהון. ודפתח פֿרעא
דחִימנוּתא לעממא.

כז: וחבנא סגיאָא חנו תמן לנת תלמידא.

קפלאון טו

א: נחתו חנו דיין אנשא מן יהוד. ומלפֿין
חנו להון לאחא: דאנהו דלא גזרין אנתון
בעידא דנמוסא. לא משכחין אנתון למחא.

ב: והנא שגושיא סגיאָא ובעתא לפֿולוס
ולברנבא עמהון. והנת דנסקון פֿולוס וברנבא
ואחרנא עמהון לנת שליחא וקשישא
דבאורשלם מטל דדא בעתא.

ג: ולוית שדרת אנוּן ערפֿא. ורדין חנו
בכֿלֵה פֿוניקא ואף בית שמרִיא כד משתעין
חנו על פֿוניא דעממא. ועבדין חנו חדותא
רבתא לכלהון אחא.

צחחא יד

ד: וכד אָתוּ לאורשלם. אתקבלו מן ערפֿא
ומן שליחא ומן קשישא. ואשפעיו להון
פֿלמא דעבד עמהון אלֵהא.

ה: קמו חנו דיין אנשא אילין דחִימנוּ חנו
מן יולפֿנא דפֿרישא. ואמרין: דולא חו לכוּן
למגזר אנוּן. ותפקדון אנוּן דנטרון נמוסא
דמושא.

ו: אתפֿנשו דיין שליחא וקשישא דנחזון
על מלתא דדא.

ז: וכד הָנָה בעתא סגיאָתא. קם שמעון
ואמר להון: גברא אחין. אנתון ידעין אנתון
דמן יומֿתא קדמא מן פומי דילי גבא אלֵהא
דנשמעון עממא מלתא דסברתא ונהימנוּן.

ח: ואלֵהא דיִדע דבֿלפֿנותא אסֿהד עליהון.
ויאָב להון רוחא דקודשא איך דלן.

לה: ואחרי כִּמְהָ יָמִים אָמַר פּוֹלוֹס לְכָר־
נָבָא: נַחֲזֹר וּנְבַקֵּר אֶת הָאֲחִים בְּכָל עִיר
שֶׁהִכְרֹזוּ בָּהּ אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים, וְנִרְאָה מֶה הֵם
עוֹשִׂים.

לו: וּבִרְנָבָא רָצָה לִקְחַת אֶת יוֹחָנָן הַמִּכְנָה
מֶרְקוֹס,

לו: אָדָּה פּוֹלוֹס לֹא רָצָה לִקְחַתוֹ אִתָּם,
מִשּׁוּם שֶׁעָזַב אוֹתָם כְּאִשְׁרֵי הָיוּ בְּפִמְפוּלִיָּה וְלֹא
הָלַךְ אִתָּם.

לח: בְּגִלְל הָרִיב הָיָה נִפְרָדוֹ זֶה מֵהֶם; וּבִרְ-
נָבָא לָקַח אֶת מֶרְקוֹס, וְהֵם הִפְלִיגוּ בָּיִם וְנִסְעוּ
לְקִפְרִיסִין.

לט: אָבָל פּוֹלוֹס בָּחַר לוֹ אֶת שִׁילָא, וְיִצְאָ
לְאַחֵר שְׁנֵי מִסְרֵי עַל־יְדֵי הָאֲחִים לְחֹסֵד הָאֱלֹהִים,
מ: וְנִסֵּעַ בְּסוּרְיָה וּבְקִילִיקָיָה וְחִזְקָא אֶת
הַקְּהָלוֹת.

פֶּרֶק טז

א: וְהִגִּיעַ לְעִיר דְּרַבִּי וּלְלוֹסֶטְרָה. וְהָיָה שָׁם
תַּלְמִיד אֶחָד אֲשֶׁר שְׁמוֹ טִימוֹתָאוֹס, בְּנֵה שֶׁל
יְהוּדִיָּה אַחַת מֵאֲמִנָּה, וְאָבִיו הָיָה אֲרַמִּי.

ב: וְכָל הַתַּלְמִידִים מְלוֹסֶטְרָה וּמֵאִיקוֹנוֹן
הִעֲדִיפוּ עָלָיו.

ג: רָצָה פּוֹלוֹס לִקְחַתוֹ אִתּוֹ, וְלָקַח וּמַל
אוֹתוֹ בְּגִלְל הַיְּהוּדִים שֶׁהָיוּ בְּאֶזְוֹר, כִּי כָּל־
יָדְעוּ שֶׁאָבִיו אֲרַמִּי.

ד: וְכַאֲשֶׁר עָבְרוּ בְּעָרִים, הִכְרִיזוּ וּלְמַדּוּ
אוֹתָם לְשֹׁמֵר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר כָּתְבוּ
הַשְּׁלִיחִים וְהַזִּקְנִים בִּירוּשָׁלַיִם.

כה: וַיִּכְתְּבוּ אֶגְרָת בִּינְדָס כֹּד: הַשְּׁלִיחִים
וְהַזִּקְנִים וְהָאֲחִים אֶל אֱלֹהֵי אֲשֶׁר בְּאֶנְטִיּוֹכְיָה
וּבְסוּרְיָה וּבְקִילִיקָיָה*, אֲחִים אֲשֶׁר מִן הַגּוֹיִים,
שְׁלוֹם!

כד: שְׁמַעְנוּ כִּי אֲנָשִׁים מֵאִתָּנוּ יֵצְאוּ וְעָבְרוּ
אִתְּכֶם בְּמִלִּים וּבְלִבּוֹ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם, בְּאִמְרָם
שֶׁעָלֵיכֶם לְהַמּוֹל וּלְשֹׁמֵר אֶת הַתּוֹרָה —
דְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ לֹא צוִינוּ אוֹתָם.

כה: עַל כֵּן שָׁקְלוּנוּ כְּלָנוּ כְּשֶׁהָייְנוּ מְכֻנְסִים
יַחַד, וּבִחְרָנוּ אֲנָשִׁים וְשִׁלַּחְנוּ אוֹתָם אֵלֵיכֶם עִם
פּוֹלוֹס וּבִרְנָבָא חֲבִיבֵינוּ,

כו: אֲנָשִׁים שְׁמֻסְרוּ אֶת נַפְשָׁם לְמַעַן שֵׁם
אֱדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

כז: וְשִׁלַּחְנוּ אִתָּם אֶת יְהוּדָה וְאֶת שִׁילָא,
כְּדִי שֶׁהֵם בְּעַל־פִּה יֹאמְרוּ לָכֶם אֶת אוֹתָם
הַדְּבָרִים;

כח: כִּי הָיָה לְרִצּוֹן לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְגַם לָנוּ
שֶׁלֹּא תוֹשֵׁם עָלֵיכֶם מַעֲמָסָה יִתְּרָה מִלְּבַד
הַדְּבָרִים הַנּוֹחֲצִים הָאֵלֶּה:

כט: שֶׁתִּתְרַחֲקוּ מִן הַנִּזְבָּח וּמִן הָדֵם וּמִן
הַנִּחְנָק וּמִן הַזִּנוּת. וְכַאֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ נַפְשְׁכֶם
מֵאֲלֹהֵי תִּיטִיבוּ לַעֲשׂוֹת. הָיוּ יְצִיבִים בְּאֶדוֹנֵינוּ.

ל: וְהִלְלוּ אֲשֶׁר נִשְׁלַחוּ בָּאוּ לְאֶנְטִיּוֹכְיָה,
וּכְנֹסוּ אֶת כָּל הָעָם וְנָתַנוּ אֶת הָאֶגְרָת.

לא: וְכַאֲשֶׁר קָרָאוּ, שָׁמְחוּ וְהִתְנַחְמוּ.

לב: וּבְמִלִּים רַבּוֹת חִזְקוּ אֶת הָאֲחִים וַיֵּצְבוּ
אוֹתָם חֲבֵרֵיהֶם שֶׁל יְהוּדָה וְשִׁילָא, שֶׁכֵּן גַּם הֵם
הָיוּ גִבִּיָּאִים.

לג: וּלְאַחֵר שֶׁהָיוּ שָׁם זָמַן מָה, שִׁלַּחוּ
אוֹתָם הָאֲחִים בְּשְׁלוֹם אֶל הַשְּׁלִיחִים.

לד: פּוֹלוֹס וּבִרְנָבָא נִשְׁאַרוּ בְּאֶנְטִיּוֹכְיָה,
וּלְמַדּוּ וּבִשְׁרוּ עִם רַבִּים אֲחֵרִים אֶת דְּבַר
הָאֱלֹהִים.

עדתא גבו גברא מנהון. ושדרו לאנטיוכי עם פולוס וברנבא להיוודא דמחקרא בר שבא. ולשילא. גברא דרשא הוה בהון באחא.

כג: וכתבו אגרתא באידיהון הכנא. שליחא וקשישא אחא. לאילין דאית באנטיוכי ובסוריא ובקליקיא. אחא דמן עממא שלם.

כד: שמיע לן דאנשין מן נפקו ודלחוכון במלא. ואהפכו נפשכון בד אמרין: דההון גזרין ונטרין נמוסא. אילין דחנן לא פקדן אנון.

כה: מטל הנא אתחשבן פלן בד כנישין חנן וגבין גברא. ושדרן לנתכון עם פולוס וברנבא חביבין.

כו: אנשא דאשלמו נפשטהון חלף שמה דמרן ישוע משיחא.

כז: ושדרן עמהון ליהודא ולשילא. דההון במלתא נאמרון לכון הנין הלין.

כח: הנה גיר צבינא לרוחא דקודשא ואף לן. דלא נתתסים עליכון יוקרא יתירא לבר מן הלין דאלעזר.

כט: דתתרחקון מן דדביחא ומן דמא ומן חניקא ומן גניותא. וכד תטרון נפשכון מן הלין. שפיר תהוון. הנו שרירין במרן.

ל: הנון דין דאשתלחו. אנתו להון לאנטיוכיא. וכנשו פלה עמא ויהבו אגרתא. לא: וכד קרו. חדיו ואחביאנו.

לב: ובמלתא עמירמא חילו לאחא וקנימו אנון. דבית יהודא ושילא מטל דאף הנון נביא הנו.

לג: וכד הנו תמן ובנא. שרו אנון אחא בשלמא לנת שליחא.

[לגי: פרם הנה צבנגה דשילא דנקנא

תמן.]

לד: פולוס דין וברנבא קנוי הנו באנטיוכיא. ומלפין הנו ומספרין עם אתרנא סגיאא מלתא דאלהא.

לה: ובתר יומתא אמר פולוס לברנבא: נתפנא ונסעור לאחא דבכל מדינא דאכרון בה מלתא דאלהא. ונחנא מנא עבידין.

לו: ברנבא דין צבא הנה דנדבר ליוחנן הו דאתפני מרקוס.

לז: פולוס דין לא צבא הנה דנדברה עמהון מטל דשבק הנה אנון בד הנון בפמפוליא ולא אזל עמהון.

לח: מטל הנא חרינא. פרשו חד מן חד. וברנבא דבר למרקוס ורדו בימא ואזלו להון לקופרוס.

לט: פולוס דין גבא לה לשילא. ונפק בד מגעל מן אחא לטיבותה דאלהא.

מ: ורדא הנה בסוריא ובקליקיא. ומקיים עדתא.

קפלאון טז

א: ומשי הנה לדרבא מדינתא וללוסטרא. אית הנה דין תמן תלמידא חד. דשמה טימתאוס ברה דיהודיתא חדא מהימנמא. ואבוהי ארמניא הנה.

ב: וכלהון תלמידא דמן לוסטרא ומן איקנון מסהדין הנו עלוהי להנא.

ג: צבא הנה פולוס דנדבריהי עמה. ונסב גורה מטל יהודיא דאית הנו באתר. דעין הנו גיר פלהון לאבוהי דארמניא הנה.

ד: וכד אזלין הנו במדינתא. מכרזין הנו ומלפין להון דנהוון נטרין פוקדנא אילין דכתבו שליחא וקשישא דבארשלם.

ה: ואכן הַקְהִלוֹת הַתַּבָּסוּס בְּאִמּוֹנָה
וְהִתְרַבּוּ בְּמִסְפַּר מְדֵי יוֹם.

ו: וְהֵם הָלְכוּ בְּחִבְלֵי פְּרוּגִיָּה* וְגִלְטִיָּה,
וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מְנַעַח אוֹתָם מִלְדַּבֵּר אֶת דְּבַר
הָאֱלֹהִים בְּאִסְיָה.

ז: וּכְשֶׁבָּאוּ לְחֹבֶל מוֹסִיָּה*, רָצוּ לָלֶכֶת
מִשָּׁם לְבִתּוֹנִיָּה, וְלֹא הִרְשָׁתָהּ לָהֶם רוּחַ יִשׁוּעַ.
ח: וְכֹאשֶׁר יָצְאוּ מִמוֹסִיָּה, בָּאוּ לְחֹבֶל
טְרוֹאס*.

ט: וּבְחֻזֹן לִילָה נִרְאָה אֶל פֹּלוֹס כְּמוֹ אִישׁ
מִקְדוֹנִי אֶחָד, עוֹמֵד וּמִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ בְּאִמְרוֹ:
בּוֹא לְמִקְדוֹנִיָּה וְעֹזֵר לִי.

י: כְּשֶׁרָאָה פֹּלוֹס אֶת הַחֻזֹן הַזֶּה, מִיד
רָצִינוּ לַיצֹאת לְמִקְדוֹנִיָּה, כִּי הִבְנוּ שְׂאֵדוֹנִינוּ
קָרָא לָנוּ לְבִשֹׁר לָהֶם.

יא: וְהִפְלַגְנוּ מִטְרוֹאס וּפְנִינוּ יֵשֶׁר
לְסִמּוֹתֵרְקָה*; וּמִשָּׁם, בְּיוֹם הַמִּתְחַרֵּת, בָּאוּ
לְעִיר נִיאֶפּוֹלִיס.

יב: וּמִשָּׁם לְפִילִיפּוֹס, אֲשֶׁר הִיא הַבִּירָה
שֶׁל מִקְדוֹנִיָּה וְהִיא מוֹשְׁבָה. וְהֵיינוּ בְּעִיר הַזֹּאת
יָמִים מְסִימִים.

יג: וַיָּצְאוּנוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת אֶל מַחוּץ לְשַׁעַר
הָעִיר אֶל שַׁפַּת הַנֶּהָר, מִשּׁוֹם שְׁנִירָאָה שֶׁם בֵּית
תַּפְלָה. וְכֹאשֶׁר יִשְׁבָּנוּ, הִבְרִינוּ עִם הַנָּשִׁים שֶׁהָיוּ
מְכַנְסוֹת שָׁם.

יד: וְאִשָּׁה אַחַת, מוֹכֶרֶת אַרְגָּמָן, שֶׁהִיָּתָה
יֹרֵאת אֱלֹהִים, שָׁמָּה הָיָה לִידֶיהָ, מִן הָעִיר
תְּאֵטִירָה* — אֶת לִבָּהּ שֶׁל זוֹ פָּתַח אֲדוֹנִינוּ,
וְשָׁמָּה מֶה שְׁאָמַר פֹּלוֹס;

טו: וְנִטְבְּלָה הִיא וּבְגֵי בִיתָהּ, וּבִקְשָׁה
מֵאֲמָנוּ בְּאִמְרָה: אִם בְּאֵמֶת בְּטוֹחִים אֲתָם

שֶׁהָאֲמָנִי בְּאֲדוֹנֵינוּ, בּוֹאוּ וְהִתְאֲכִסְנוּ בְּבִיתִי.
וְהֵאִיצָה בָּנוּ הִרְבָּה.

טז: וְאַרְעַ כְּשֶׁהִלְכְּנוּ לְבֵית הַתַּפְלָה, פָּגְשָׁה
בָּנוּ עֲלִמָּה אַחַת שֶׁהִיָּתָה בָּהּ רוּחַ נְחוּשׁ וְהִיא
עֲשֵׂתָה מִסְחָר רַב לְאֲדוֹנֶיהָ בְּנָחוּשִׁים שְׁנַחֲשָׁה.

יז: וּבָאָה אַחֲרֵי פֹלוֹס וְאַחֲרֵינוּ, וַיַּעֲקֶקָה
בְּאִמְרָה: הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הֵם עֲבָדֵי אֵל עֲלִיוֹן
וּמִבְשָׂרִים לָכֵם אֶת דֶּרֶךְ הַחַיִּים.

יח: וְכֵךְ עֲשֵׂתָה יָמִים רַבִּים. וְהִתְכַּעַס פֹּלוֹס
וְאָמַר לְרוּחַ הַהִיא: מִצִּוָּה אֲנִי עֲלֶיךָ בְּשֵׁם יִשׁוּעַ
הַמָּשִׁיחַ שֶׁתַּצְאִי מִמֶּנָּה! וְכוּ בְּרַגַע יָצָאָה.

יט: כְּשֶׁרָאוּ אֲדוֹנֶיהָ שֶׁיָּצְאָה מִמֶּנָּה תַּקְנֹת
מִסְחָרָם, תַּפְסוּ אֶת פֹּלוֹס וְאֶת שִׁילָא וְסִחְבוּ
וְהִבִּיאוּ אוֹתָם לִפְכָּר;

כ: וְקִרְבוּ אוֹתָם אֶל הַקְּצִינִים וְאֶל רֹאשֵׁי
הָעִיר, וְאָמְרוּ: הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עוֹכְרִים אֶת
עִירֵנוּ, כִּי יְהוּדִים הֵם

כא: וּמְכַרְיִים לָנוּ מִנֶּהָגִים שְׂאָסוּר לָנוּ
לְקַבְּלָם וְלַעֲשׂוֹתָם מִשּׁוֹם שְׂרוּמִיִּים אֲנַחְנוּ.

כב: וְהָמוֹן רַב הִתְקַהֵּל עֲלֵיהֶם. אִזְּ קָרְעוּ
הַקְּצִינִים אֶת בְּגָדֵיהֶם וָצִוּ לְהִלְקוֹתָם.

כג: וְלֹאֲחֹר שֶׁהִלְקוּ אוֹתָם הִרְבָּה, הִשְׁלִיכוּ
אוֹתָם לְבֵית הַסֵּהֵר, וָצִוּ אֶת שׁוֹמֵר בֵּית הַסֵּהֵר
לְשַׁמֵּר עֲלֵיהֶם בְּהַקְפָּדָה.

כד: וְהוּא, כְּאֲשֶׁר קָבַל אֶת הַפְּקָדָה הַזֹּאת,
הִכְנִיס אוֹתָם וְכֹלָא אוֹתָם בְּאַגַּף הַפּוֹנִימִי שֶׁל
בֵּית הַסֵּהֵר, וְסָגַר אֶת רִגְלֵיהֶם בְּסֹד.

כה: וּבְחֻצוֹת הַלִּילָה הִתְפַּלְלוּ פֹלוֹס
וְשִׁילָא וְהִלְלוּ אֶת הָאֱלֹהִים, וְהָאֲסִירִים שֶׁמְעוּ
אוֹתָם.

כו: פִּתְאוֹם הָיָה יַעֲזוּעַ גָּדוֹל וְהוֹדַעְעוּ
יְסוּדוֹת בֵּית הַסֵּהֵר; וּמִיד נִפְתְּחוּ כָּל הַדְּלָחוֹת,

ה: ברם ענדא מתקימן הוי בהימנוטא.
וסגן הוי במינא כליום.

ו: הלכו דין בפרונגא ובגלטיא אתרונא.
וכלת אנון רוחא דקודשא דלא נמללון מלתא
דאלהא באסיא.

ז: וכד אָהוּ למוסיא אתרא. צבין הוּ
דינאולין מן תמן לביתונגא. ולא אפסת להון
רוחה דישוע.

ח: וכד נפקו מן מוסיא. אָהוּ להון
לטראוס אתרא.

ט: ובחזא דלליא אתחזי לפולוס. איך
גברא חד מקדונגא דקאם וכעא מנה פד אָמר:
דתא למקדונגא ועברין.

צחחא טו

י: פד דין חזא פולוס הנא חזא. מחדא
צבין למפק למקדונגא מטל דאסתפלן דמון
קרן דנסבר אנון.

יא: ורדין מן טראוס. ותרצן לסמותרקא.
ומן תמן לימא אתרנא אָהין לניאפוליס
מדינתא.

יב: ומן תמן לפיליפוס. דהי הִי רשא
דמקדונגא. ואיתיה קולונגא. הוין דין בה
בהרא מדינתא יומתא ידיעא.

יג: ונפקן בימא דשבתא לבר מן תרעא
דמדינתא על יד נהרא מטל דתמן מתחזא הָנא
בית צלותא. וכד יתבן. ממללן הוין עם נשא
דכנישן הוי תמן.

יד: וארתא חדא מזבנת ארגונא דדחלא
הָנא מן אלהא. שמה הָנא לודיא. מן תאטירא
מדינתא. דהרא פתח לבה מרן ושמצא הָנא
מדם דאָמר הָנא פולוס.

טו: ועמדת הָנא הִי ובני ביתה. וכעיא הָנא
מנן ואָמרא: דאן הו דשריראית תכילין אנתון

דחימנת במקרן. תו שרו לכון בביתי. וסגי
אלצתן.

טז: והוא דכד אזלין חנו לבית צלותא.
פגעת בן עלימתא חדא דאית הָנא לה רוחא
דקצמא. ועבדא הָנא למריה תאגורתא
סגיאתא בקצמא דקצמא הָנא.

יז: ואָתא הָנא פֿולוס ובתרן. וקעיא
הָנא ואָמרא: הָלין אָנשא עבדויה אנון דאלהא
מרימא. ומסברין לכון אורחא דחיא.

יח: והכנא עבדא הָנא יומתא סגימא.
ואתתפיר פולוס. ואָמר לה לרוחא הִי: פֿקד
אָנא לכי בשמה דישוע משיחא דתפקין מנה.
ובה בשעתא נפקת.

יט: וכד חזו מריה דנפק לה מנה סברא
דתאגורתהון. אחדויה לפולוס ולשילא. ונגדו
איתיו אנון לשוקא.

כ: וקרבן אנון לאסטריטגא ולרשא
דמדינתא ואָמרין הָנו: דהָלין אָנשא מדלחין
לה למדינתן. מטל דיהודגא אנון.

כא: ומכרין לן עבדא אילין דלא מפס לן
למקבלו ולמעבד. מטל דרהומיא חנו.

כב: וכנשא סגימא אתפנשו עליהון. הידין
אסטריטגא סדקו נחמיהון. ופקדו דנגדון
אנון.

כג: וכד נגדו אנון סגי. ארמיו אנון בית
אסירא. ופקדו לנטר בית אסירא דנטר אנון
זהיראית.

כד: הו דין פד קבל הָנא פוקדנא. אָעל
חבש אנון בביתא גוגא דבית אסירא. ואָסר
רגליהון בסדא.

כה: ובפלגה דלליא פולוס ושילא מצלין
הָנו ומשבחין לאלהא. ושמעין הָנו להון
אסירא.

והמוסרות של כלם נתרו.

כז: וכאשר התעורר שומר בית הסהר וראה שדלתות בית הסהר פתוחות, לקח חרב ורצה להרג את עצמו, כי חשב שהאסירים ברחו.

כח: וקרא לו פולוס בקול רם ואמר לו: אל תעשה לעצמך שום רע, כי כלנו פה! כט: והוא הדליק מנורה, וקפץ ונכנס בריצה, ונפל לרגלי פולוס ושילא;

ל: והוציא אותם החוצה ואמר להם: רבותי, מה עלי לעשות כדי להנשע? לא: והם אמרו לו: האמן באדונינו ישוע המשיח ותנשע אפה ובירך.

לב: ודברו אליו את דבר יהוה, ולכל בני ביתו.

לג: ובאותה השעה בו בלילה לקח ורחץ את חבורותיהם, ומיד נטבל הוא ובני ביתו כלם.

לד: ולקח והעלה אותם לביתו, וערך להם שלחן, ושמח הוא וכל בני ביתו באמונת אלהים.

לה: ויכאור הפקר שלחו הקצינים את נושא־השבטים לומר למנהל בית הסהר: שחרר את האנשים האלה.

לו: בפאשר שמע מנהל בית־הסהר, נכנס ואמר את הדבר הזה לפולוס: הקצינים שלחו כדי שתשתחררו; ועכשו צאו ולכו בשלום.

לז: אמר לו פולוס: על לא עוון הלקונו לעיני כל העולם — אותנו שאנשים רומיים אנו — והשליכנו לבית הסהר. ועכשו בסתר מוציאים אותנו? לא! אלא יבואו הם ויוציאונו.

לח: והלכו נושא־השבטים ואמרו לקצינים את הדברים האלה שנאמרו להם. וכאשר שמעו שרומיים הם, פחדו; לט: וכאו אליהם ובקשו מהם שיצאו וילכו להם מן העיר.

מ: וכאשר יצאו מבית הסהר, נכנסו אל לודיה; וראו שם את האחים ונחמו אותם, ויצאו.

פרק יז

א: ועברו על־יד הערים אמפיפוליס* ואפולוניה וכאו לתסלוניקי, מקום שהיה בו בית כנסת ליהודים.

ב: ופולוס נכנס אליהם כמנהגו, ושלוש שבועות דבר אליהם מתוך הכתובים,

ג: כשהוא מפרש ומראה שעתיד היה המשיח לסבל ולקום מבין המתים; והוא הוא ישוע המשיח, זה אשר אני מבשר לכם.

ד: ואחרים מהם האמינו והצטרפו אל פולוס ואל שילא; גם רבים מן היינים אשר יראו את אלהים, וגם נשים ידועות לא מעטות.

ה: וקנאו היהודים ולקטו להם אנשים רעים מרחובות העיר, והקהילו המון רב והסעירו את העיר; וכאו והתקיפו את ביתו של יסון, ובקשו להוציא אותם משם ולמסר אותם להמון.

ו: וכאשר לא מצאו אותם שם, גדרו את יסון ואת האחים שהיו שם, והביאו אותם אל ראשי העיר כשהם צועקים: אלה הם שעברו את כל הארץ, והנה עוד לכאן באו.

ז: ומארחם הוא יסון זה. וכל אלה קמים נגד מצוות הקיסר, באמרם שיש מלך

כו: ומן שליא וועא רבא הוּא. ואתחזיע
שתאסא דבית אסירא. ואתפתחו מחדא
תרעא קלהון. ואסוריהון דכלהון אשתריו.
כז: וכד אתתעיר נטר בית אסירא. ונחזא
דפתיחין תרעא דבית אסירא. נסב ספסרא
ובעא דנקטול נפשה. מטל דסבר הוּא דערקו
להון אסירא.

כח: וקריהי פולוס בקלא רמא ואמר לה:
לא תעבד לנפשך מדם דביש. מטל דקלן
הרפא חנו.

כט: ואנהר לה שרגא. ושור ועל כד ראת.
ונפל על רגליהון דפולוס ודשילא.

ל: ואפק אנון לבר ואמר הוּא להון: מרי.
מנא ולא לי למעבד איך דאחא.

לא: והנון אמרין הוּו לה: הימן במרן
ישוע משיחא. ותחא אלת וביתר.

לב: ומללו עמה מלתא דמריא ועם פלהון
בני ביתה.

לג: וכה בשעתא בה בלליא. דבר אסחי
אנון מן נגדהון. ובר שעתה צמד הו ובני ביתה
פלהון.

לד: ודבר אסק אנון לביתה. וסם להון
פתורא. ורוו הוּא הו ובני ביתה פלהון
בהימנותא דאלהא.

לה: וכד הוּא צפרא. שדרו אסטרגא
לשקלי שבטא דנאמרון לרב אסירא: שרי
להלין אנשא.

לו: וכד שמע רב בית אסירא. על אמר לה
הי הדא מלתא לפולוס: דשדרו אסטרגא
איך דתשתרון. והשא פוקו. וזלו בשלמא.

לז: אמר לה פולוס: דלא סכלו נגדון לעין
עלמא כלה לאנשא רהומיא. דארמיון בית
אסירא. והשא מטשיאית מפקין לן. לא גיר.

אלא הנון גאתון נפקון.

לח: ואזלו שקלי שבטא ואמרו
לאסטרגא מלא הלין דאתאמר להון. וכד
שמעו דרהומיא אנון. דחלו.

לט: ואתו לנתהון ובעו מנהון. דנפקון
ונשנון להון מן מדינתא.

מ: וכד נפקו מן בית אסירא. עלו לנת
לודיא. ונחו תמן לאחא וביאו אנון. ונפקו.

קפלאון יז

א: ועברו על אמפיפוליס ואפולוניא
מדינתא. ואתו לתסלוניקא. איפא דאית הוּא
כנושתא דיהודיא.

ב: ועל פולוס איפנא דמעד הוּא לנתהון.
ושבא תלת מלל עמהון מן כתבא.

ג: כד מפשק הוּא ומחנא דעתיד הוּא
משיחא דנחש ודנקום מן בית מיתא. והיו
ישוע משיחא. הנא דמסבר אנא לכוּן.

ד: ואנשין מנהון הימנו. ונקפו לפולוס
ולשילא. וסגינא מן יוניא אילין דחלין הוּו
מן אלהא. ואף נשא ידיעתא לא זעורין.

ה: וחסמו הוּו יהודיא. ואקפו להון אנשא
בישא מן שוקא דמדינתא. ועברו אכלוס
סגינא ודלחו הוּו למדינתא. ואתו וקמו להון
על ביתה דאיסו. ובעין הוּו דנפקון אנון מן
תמן. ושלמוּן אנון לאכלוס.

ו: וכד לא אשפחו אנון תמן. גרוהי הוּו
לאיסו ולאחא דאית הוּו תמן. ואיתיו אנון
לנת רשא דמדינתא כד קעין הוּו: דהלין אנון
דלכלה ארעא דלחו. והא תוב להרפא אָהוּ.

ז: ונקבלנהון הנו איסו. וכלהון הלין
לוקבל פוקדנהי דקסר קימין. כד אמרין
דאית מלכא אחרנא. ישוע.

אחר — ישוע.

ח: נסערו ראשי העיר וכל העם כאשר שמעו זאת.

ט: ולקחו ערביות מסון וגם מן האחים, ואז שלחו אותם.

י: ומיד בו בלילה שלחו האחים את פולוס ואת שילא לעיר ברואה. וכאשר באו לשם, נכנסו לבתי הכנסת של היהודים;

יא: כי היהודים אשר שם היו יותר חפשיים מן היהודים אשר בתסלוניקי; ובשמחה שמעו מהם את הדבר כל יום, כשהם מבררים מן הכתובים, אם הדברים האלה כן הם.

יב: ורבים מהם האמינו; וכן גם מן היונים, גברים רבים ונשים ידועות.

יג: וכשידעו היהודים ההם אשר מתסלוניקי כי דבר האלהים מכרז על-ידי פולוס בעיר ברואה*, באו לשם ולא חדלו לעורר ולעכר את האנשים.

יד: ושלחו האחים את פולוס לרדת אל הים, ושילא וטימותאוס נשארו באותה העיר.

טו: והללו שגלו אל פולוס באו אתו עד העיר אתונה; וכאשר נפרדו ממנו, קבלו ממנו אגרת אל שילא וטימותאוס, שיבואו אליו מהר.

טז: והוא פולוס, כאשר חכה באתונה, התמרמר ברוחו כראותו שהעיר כלה מלאה אלילים.

יז: ודבר בבית הכנסת עם היהודים ועם הללו שהיו יראי אלהים, ובשוק עם הללו שהיו מזדמנים שם בכל יום.

יח: גם פילוסופים משיטת אפיקורוס, ואחרים שנקראים סטואים, התנפחו אתו.

ואחרים מהם אמרו: מה רוצה מגנב המלים הזה? ואחרים אמרו: אלים זרים הוא מכרז, שכן את ישוע ואת תקומתו הכרזו להם.

יט: ואחזוהו והביאוהו לבית המשפט שנקרא אריוס פגוס, באמרם לו: הנוכל לדעת מהי התורה התדשה הזאת שאתה מכרז?

כ: כי דברים זרים זורע אתה באזנינו, ורוצים אנו לדעת מה הם אלה.

כא: האתונאים כלם והזרים הבאים לשם — שום דבר לא ענין אותם, אלא לומר ולשמע דבר-מה חדש.

כב: וכאשר עמד פולוס באריוס פגוס, אמר: אנשים אתונאים, רואה אני אתכם שבכל מרבים אתם מאד בפלחן שדים.

כג: ואולם כאשר סבבתי וראיתי את בית פלחניכם, מצאתי במה אחת שפתיב עליה: של האל הנסתר. ובכן את אשר בכלי ידיעתכם אותו יראים אתם אותו — את זה אני מבשר לכם:

כד: כי האל אשר עשה את העולם וכל מה שיש בו, והוא הוא אדון השמים והארץ, איננו שוכן בהיכלות מעשה ידים.

כה: ואין הוא משרת בידי בני אדם, ואינו נצרך לשום דבר, שכן הוא נותן לכל אדם חיים ונפש.

כו: ומדם אחד עשה את כל עולם בני האדם, למען יגורו על פני כל הארץ; והבדיל זמנים בפקדתו ושם גבולות למושב בני אדם.

כז: למען יבקשו ויחפשו את אלהים ומיצירי ימצאוהו, משום שאף אינו רחוק מכל אחד מאתנו;

ד'רשין הוּו עמה. ואנש אנש מנהון אמרין הוּו:
מנא צבא הנא מלקט מלא. ואחרנא אמרין
הוּו: אלהא נוכריא מכרז. מטל דלישוע
ולקימתה מכרז הוּו להוּ.

יט: ואחדוהי ואיתוהי לבית דינא
דמתקרא אריס פגוס בד אמרין לה: משכחין
חנן למדע מנו הנא יולפנא חדתא דמכרז
אנת.

כ: מלא גיר נוכריא ורע: אנת
במשמעטן. וצבין חנן למדע מנא אגין הליו.
כא: אנתנא דין פלהון ואילין דאחין לתמן
נוכריא. על מדם אחרין לא בטיל להון. אלא
למאמר ולמשמע מדם חדת.

כב: וכד קם פולוס באריס פגוס. אמר:
גברא אנתנא: חזא אנא לכו דבכלהין יתירין
אנתון בדחלת שאדא.

כג: בד גיר מתפרך הוּו וחזא הוּו פית
דחלתכוּן. אשכחת עלתא חדא דכתיב הוּו
עליה: דאלהא גניא. הוּו הכיל דכד לא ידעין
אנתון דחלין אנתון לה. לה להנא אנא מספר
אנא לכוּן.

כד: אלהא גיר דעבד עלמא וכל מא דאית
בה. והוּו מרא דשמא ודארעא. בהיפלא
דעבד אידיא לא שרא.

כה: ולא משתמש מן אידי בנינשא. ועל
מדם לא סניק. מטל דהוּו יחב לכל אנש חיא
ונפשא.

כו: ומן חד דם עבד עלמא כלה דבנינשא.
דנהון עמרין על אפי ארעא כלה. ופרש זבנא
בפוקדנה וסם תחומא דעומרא דבנינשא.

כז: דנהון בצעין לאלהא ומעקבין. ומן
בריתה משכחין לה. מטל דאפלא הוּו רחיק
מן כל חד מנן.

ח: אנתלחו דין רשא דמדינתא וכלה
עמא. בד שמעו הליו.

ט: ונסבו ערבא מן איסון ואף מן אחא.
והידין שרו אנוּן.

צחחא טו

י: אחא דין בר שעתה בה בלליא שרו
לפולוס ולשילא לבראזאא מדינתא. וכד אָו
לתמן. עאלין הוּו לכנושטא דיהודיא.

יא: חארין הוּו גיר הנון יהודיא דתמן מן
יהודיא הנון דאית הוּו בתסלוניקא. ושמעין
הוּו מנהון מלתא כליוס חדאית בד מפרשין
הוּו מן כתבא: דאן הליו דכנא איתיהון.

יב: וסגיאא מנהון הימנו. והכנא אף מן
ינויא גברא סגיאא. ונשא ידיעתא.

יג: וכד ידעו הנון יהודיא דמן תסלוניקא
דמלתה דאלהא אתפרוז מן פולוס בברזאא
מדינתא. אָו אף לתמן ולא שליו למנעו
ולמדלחו לאנשוטא.

יד: ולפולוס שראוהי אחא דנחות לה
לימא. וקוּו הוּו בה במדינתא די שילא
וטימתאוס.

טו: והנון דאתליו לה לפולוס. אָו עמה
עדמא לאתנוס מדינתא. וכד נפקין מן
צאדוהי. קבלו מנה אגרתא לנת שילא
וטימתאוס דבעגל גאוליון לנתה.

טז: הוּו דין פולוס בד מקנא הוּו באתנוס.
מתמרמר הוּו ברוחה בד חזא הוּו דמדינתא
כלה מליא פתכרא.

יז: וממלל הוּו בכנושטא עם יהודיא ועם
אילין דחלין מן אלהא. ובשוקא עם אילין
דמסתקבלין הוּו כליוס.

יח: ואף פילסופא דמן יולפנה
דאפיקורוס ואחרנא דמתקרין אסטואיקו

כח: כי בו אנו חיים ומתנועעים ונקמים,
כפי שגם אחדים מן החכמים אצלכם אמרו:
ממנו מוצאנו.

כט: על כן, אנשים שמוצאנו מאליהם,
אין אנו חייבים לחשב שהאלוהות דומה לזהב
או לכסף או לאבן מפסלת באמנות ובידע של
בן אדם;

ל: שהרי האלהים העביר את עתות
התעוה, ובזמן הזה הוא מצוה על כל בני
האדם שכל אחד, בכל מקום, ישוב;

לא: שכן יעד יום שבו הוא עתיד לשפט
בצדק את כל הארץ על ידי איש אשר מנה,
והפנה כל אדם לאמונתו בהקימו אותו מבין
המתים.

לב: וכאשר שמעו על התקומה מבין
המתים, כמה מהם לגלגו וכמה מהם אמרו:
בזמן אחר נשמע אותך על זאת.

לג: וכך יצא פולוס מביניהם.

לד: ואחדים מהם הצטרפו אליו והאמינו;
אחד מהם היה דיונוסיוס מן השופטים של
אריוס פגוס, ואשה אחת אשר שמה דמרס,
ואחרים עמם.

פרק יח

א: ואחרי שיצא פולוס מאתונה, הוא בא
לקורינתוס

ב: ומצא שם איש יהודי אחד אשר שמו
אקילס מחבל פונטוס, אשר באותו זמן בא
מארץ איטליה, הוא ופרסקלה אשתו, מפגי
שקלודיוס קיסר צוה שיצאו כל היהודים
מרומא; והתקרב אליהם.

ג: ומכיון שהיה בן אמונות, התגורר
אצלם ועבד אתם. באמונתם היו עושי
אכפים.

ד: והיה מדבר בבית הכנסת בכל שבת,
ומשכנע יהודים ועובדי אליילים.

ה: וכאשר באו שילא וטימותאוס
ממקדוניה, היה הוא פולוס נחוק בדבר,

ו: מפגי שקמו נגדו יהודים וגדפו כאשר
העיד להם שישוע הוא המשיח. ונער את
בגדיו ואמר להם: מעתה נקי אני. אני הולך
לי אל הגויים.

ז: ויצא משם ונכנס לביתו של איש אשר
שמו טיטוס, שהיה ירא אלהים, וביתו היה
סמוך לבית הכנסת.

ח: וקריספוס, רב בית הכנסת, האמין
באדונינו הוא וכל בני ביתו. וקורינתים רבים
שמעו והאמינו באלהים ונטבלו.

ט: ואמר האדון בחזון לפולוס: אל תירא,
אלא דבר ואל תשחק,

י: כי עמך אני, ואיש לא יוכל להרע לך.
ועם רב יש לי בציר הזאת.

יא: והוא ישב שנה אחת וששה חודשים
בקורינתוס, ולמד אותם את דבר האלהים.

יב: וכאשר היה גליון נציב אכיה,
התקהלו היהודים יחדו על פולוס והביאוהו
לפני פס המשפט.

יג: באמרו: זה משדל בני אדם להיות
יראי אלהים בלי התורה.

יד: וכאשר בקש פולוס לפתח פיו ולדבר,
אמר גליון ליהודים: יהודים, אלו הייתם
מתלוננים על דבר-מה רע או איזו מרמה או
תועבה, הייתי מקבל אתכם כראוי.

ג: ומטל דבר אומנותהון הוּא. שרָא לה לַתְּהוֹן. ופִּלַח הוּא עֲמַהוֹן. באומנותהון דִּין לולֵרָא הוּוּ.

ד: וממלל הוּא בכנושתא בכל שפָא ומפִּיס הוּא ליהודיָא ולחנפָא.

ה: וכד אָתָּו הוּוּ מן מקדוֹניָא שילָא וטימתאוס. אליץ הוּא במלתא הוּ פולוס.

ו: מטל דקימין הוּוּ לקובלה יְהוּדִיא ומגדפין הוּוּ. פִּד מסִּהָד הוּא להוֹן דִּישוּע הוּוּ משיחָא ונפִץ מאנוהי ואמר להוֹן: מן השָא אָנָא דבָא אָנָא. אָזל אָנָא לִי לִנְת עממָא.

ז: ונפק מן תַּמָּן. ועל לביתה דגבִרָא דשמה טטוס. אינָא דדחל הוּא מן אֱלֵהָא. וביתה נקיף הוּא לכנושתא.

ח: ונקריספוס רב כנושתא הימָן הוּא במָרן הוּ ובני ביתה פִּלהוֹן. וסגיאָא קורנתיָא שִׁמְעִין הוּוּ. ומהימין באֱלֵהָא ועמדִין.

ט: ואמר מָרִיא בחוֹנָא לפולוס: לָא תדחל. אֱלָא מלל וְלָא תשתוק.

י: מטל דאָנָא עפִךְ אָנָא. ואנֶשׁ לָא משפח למִהְרוֹתֶךָ. ועמָא סגיאָא אִית לִי במדינתָא דהָא.

יא: יחב הוּא דִּין שְׁתָּא תָּדָא ויִרְחָא שְׁתָּא בקורנתוס ומלֵף הוּא להוֹן מלתָא דאֱלֵהָא.

צחחא יז

יב: וכד אִיתוּהי הוּא גֵּאלִיוֹן אָנתופטוס דאָבִיאָא. אַתְּפִנְשׁוּ אַכְלָדָא יְהוּדִיא עַל פּוֹלוֹס. ואִיתוּהי קִדָּם בֵּיס.

יג: פִּד אָמְרִין: דִּהָנָא לָבֵר מן נמוסָא מפִּיס לבנינֶשׁא דגהוֹן דחלין לאֱלֵהָא.

יד: וכד בָּעָא הוּא פולוס דנפתח פומָה ונמלל. אָמר גֵּאלִיוֹן ליהודיָא: אֵלוֹ עַל מָדָם דְּבִישׁ אָוֹ דְּנָכִיל אָוֹ דְּסָנָא מְקַטְרִגִּין הָנִיתוֹן אִוִּי

כח: בִּה הוּ גִיר חִיִּין אָנָן ומתחזיעין אָנָן ואִיתִין. אִיד דאָף אָנֶשׁא מן חִכִּימָא דלִנְתְּכוֹן אָמְרוּ: דִּמְנָה הוּ טוֹהֶמָן.

כט: אָנֶשׁא הָכִיל דטוֹהֶמָן מן אֱלֵהָא הוּ. לָא חִבִּין אָנָן לִמְסַבֵּר דלִדְהָבָא אָוֹ לִסְאֵמָא אָוֹ לִכֵּאפָא דגליפָא באומנותָא ובידעֶתָא דברנֶשׁא דמָיָא אֱלֵהוּתָא.

ל: וּבִנָא גִיר דטעִיחָא אַעבֵּר אֱלֵהָא. וּבִזְבִּנָא הוּא מִפְקֵד לְלֵהוֹן בְּנִינֶשׁא דכל אָנֶשׁ בכל דופָא נחוב.

לא: מטל דאָקִיס יומָא דִּבֵּה עֲתִיד דנדון אַרְעָא כָּלָה בכאנותָא בִּיד גִּבְרָא אִינָא דפרש. ואפני לכל אָנֶשׁ לְהִימְנוּתָהּ בְּדִאקִימָה מן בֵּית מִיתָא.

לב: וכד שִׁמְעוּ קִמְתָּא מן בֵּית מִיתָא. מנהוֹן מִמִּיקִין הוּוּ. ומנהוֹן אָמְרִין הוּוּ: בִּזְבִּן אַחֲרִין שִׁמְעִין אָנָן לָךְ עַל הָדָא.

לג: וְהִכְנָא נִפֵּק פּוֹלוֹס מן בִּינְתָהוֹן.

לד: ואנֶשִׁין מנהוֹן נִפְקוּהי וְהִימְנוּ. חד דִּין מנהוֹן אִיתוּהי הוּא דִּינּוּסִיס מן דִּינָא דאָרִיס פִּגּוּס. ואנתָא תָּדָא דשְׁמָה הוּא דְּמָרִיס. ואַחֲרָנָא עֲמַהוֹן.

קפלאון יח

א: וכד נִפֵּק פּוֹלוֹס מן אָתְנוּס. אָתָּא לָהּ לקורנתוס.

ב: ואשפח תַּמָּן גִּבְרָא חד יְהוּדִיא. דשְׁמָה הוּא אָקלוּס דאִיתוּהי הוּא מן פונטוס אַתְרָא. דִּבֵּה בְּהוּ וּבָנָא אָתָּא הוּא מן אַתְרָא דאִיטָלְיָא. הוּ ופריסקלָא אַנתתָה. מטל דִּפְקֵד הוּא קלודיוס קסר דנפקון פִּלהוֹן יְהוּדִיא מן רְהוּמָא ואַתְקַרֵּב לַתְּהוֹן.

וכאשר שמעוהו אקילס ופרסקלה, הביאוהו לביתם ובארח מלא הורו לו את דרך האדון. כז: וכאשר רצה ללכת לאכיה, חטפוהו האחים וכתבו לתלמידים כי יקבלוהו. וכשהלך, עזר הרבה על ידי החסד לכל המאמינים;

כח: כי בחזקה התנופח נגד היהודים לפני הקהל, בהראותו מן הכתובים על ישוע שהוא המשיח.

פרק יט

א: ובעת שהיה אפלו בקורנתוס, סבב פולוס באזורים העליים, ובא לאפסוס ושאל את התלמידים אשר מצא שם:

ב: האם קבלתם את רוח הקדש לאחר שהאמנתם? ענו ואמרו לו: אף לא שמענו שיש רוח הקדש.

ג: אמר להם: ובמה נטבלתם? אמרו: בטבילת יוחנן.

ד: אמר להם פולוס: יוחנן הטביל את העם בטבילת התשובה, באמרו שיאמינו בזה שיבוא אתרו — אשר הוא ישוע המשיח.

ה: וכאשר שמעו את הדברים האלה, נטבלו בשם אדונינו ישוע המשיח.

ו: ופולוס סמך עליהם יד, ובאה רוח הקדש עליהם, ודברו בלשונות שונות והתנבאו.

ז: כלם היו שנים-עשר אנשים.

טו: אבל אם הסוגיות הן על מלה ועל שמות ועל התורה שלכם, אתם יודעים ביניכם; כי אני אינני רוצה להיות שופט בענינים אלה.

טז: וגרש אותם מכס משפטו.

יז: ותפסו כל עובדי האלילים את סוסתניס, זקן בית הפנסט, והפיהו לפני בית המשפט; וגליון התעלם מכך.

יח: ואחרי שפולוס היה שם ימים רבים, ברח לשלום את האחים והפליג בים לנסע לסוריה; ובאו אתו פרסקלה ואקילס, לאחר שגלח את ראשו בקנכראוס בגלל נדר שנדר. יט: והגיעו לאפסוס*, ופולוס נכנס לבית הפנסט ודבר עם היהודים.

כ: ובקשו ממנו שישהה אצלם, ולא הסכים —

כא: באמרו: צריך אני על כל פנים לעשות את החג הבא בירושלים; ואם ירצה אלהים, אבוא שוב אליכם.

כב: ואת אקילס ואת פרסקלה עזב באפסוס, והוא הפליג בים ובא לקיסריה. ועלה ושאל בשלום בני הקהלה, והלך לו לאנטיוכיה.

כג: ואחרי שהיה שם כמה ימים, יצא וסבב ממקום למקום בחבלי פרוגיה וגלטיה כשהוא מחזק את כל התלמידים.

כד: ואיש אחד אשר שמו אפלו, יהודי שמוצאו היה מאלכסנדריה* והיה נואם מכשר ובקי בפיתובים — בא לאפסוס.

כה: הלה למד לדרך האדון והיה נלהב ברוח; ודבר ולמד בארח מלא על ישוע, אף שלא ידע אלא את טבילת יוחנן.

כו: והוא החל לדבר בגלוי בבית הפנסט;

יהודיא. בוליתא מקבל הוית לכוך.

טו: אן דיין וואטמא אנון על מלתא ועל שמעה ועל נמוסא דילכוך. אלתון ידעין אנתון פינתכוך. אנה גיר לא צבא אנה דאהוא דינה דהלין צבנתא.

טז: וטרד אנון מן בים דילה.

יז: ואחרו הונו פלהון חנפא לסוסתניס קשישא דכנושפא. ומחין הונו לה קדם בים. וגאליון מהמא הנה בהליון.

יח: וכד הנה פולוס תמן יומתא סגיא. יחב שלמא לאחא. ורדא בימא דנאול לסוריא. ואהו עמה פריסקלא ואקלוס. כד ספר רשה בקנפראוס. מטל דנדרא נדיר הנה לה.

יט: ומטיו לאפסוס ועל פולוס לכנושפא. וממלל הנה עם יהודיא.

כ: ובעין הונו מנה דנגר לנתהון. ולא אחטפס.

כא: כד אמר: דנלא לי אמניאית דעאדא דאתא באורשלם אעבדיוהי. ואן אלהא נצבא אפנא חוב לנתכוך.

כב: ולאקלוס ולפריסקלא שבק אנון באפסוס. והו רדא בימא ואהא לקסריא. וסלק ושאל בשלמא דבני עדתא. ואול לה לאנטיוכי.

כג: וכד הנה תמן יומתא ידיעא. נפק ואחרך פתר פתר באתרא דפרוגיא ודגלטיא. כד מקים הנה ללהון תלמידא.

כד: וגברא חר דשמה הנה אפלו יהודיא דאיתוהי הנה טוהמה מן אלכסנדריא ורדא הנה במלתא ומדק הנה בכתבא. אהא לאפסוס.

כה: הנה מתלמד הנה לאורחה דמריא.

ורתח הנה ברוח. וממלל הנה ומלך מליאית על ישוע. כד מדם לא ידע הנה אלא אן מעמודיתא דיוחנן.

כו: ושרי עין בגלא ממלל בכנושפא. וכד שמעוהי אקלוס ופריסקלא. איתוהי לביתהון. ומליאית חויהי אורחה דמריא.

כז: וכד צבא דנאול לאכא. חטפוהי אחא. וכתבו לתלמידא דנקבלוניהי. וכד אול. עדר סגי ביד טיבותא ללהון מהימנא.

כח: תקיפאית גיר דרש הנה לוקבל יהודיא קדם פנשא. כד מחנא הנה מן כתבא על ישוע דמשיחא הו.

קפלאון יט

א: וכד איתוהי הנה אפלו בקורנתוס. אחרך פולוס באתרונתא עליא. ואהא לאפסוס ומשאל הנה לתלמידא. אילין דאשפח תמן.

ב: דאן קבלתון רוחא דקודשא מן דהימנתון. ענו ואמרין לה: ואפלא אן אית רוחא דקודשא שמיע לך.

ג: אמר להון: ובמנא עמדתון. אמרין: במעמודיתא דיוחנן.

ד: אמר להון פולוס: יוחנן אעמד מעמודיתא דתיבותא לעמא. כד אמר הנה דנהימנון באינא דאתא בתרה. דאיתוהי ישוע משיחא.

ה: וכד הליון שמעו. עמדו בשמה דמרן ישוע משיחא.

ו: וסם עליהון איךא פולוס. ואהא רוחא דקודשא עליהון. וממלליו הנו בלשון לשון ומתנבין הנו.

ז: הוין הנו דיין פלהון אנשא תרעסר.

בְּאַפְסוֹס, וּפָחַד גָּפַל עַל כָּלָם וַנִּתְגַּדֵּל שֵׁם
אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

יח: וְרַבִּים מֵאלֶּה אֲשֶׁר הָאֱמִינוּ בָּאוּ
וּסְפְרוּ אֶת צְוֹנוֹתֵיהֶם וְהִתְנִדּוּ עַל מֶה שֶׁעָשׂוּ.

יט: וְגַם מְכַשְּׁפִים רַבִּים אָסְפוּ אֶת
סִפְרֵיהֶם וְהִבִּיאוּ וְשָׂרְפוּ אוֹתָם לְעִיגֵי כֹל;
וַחֲשָׁבוּ אֶת מַחֲרָם, וְהִסְתַּפְּם בַּחֲמֹשׁ רַבְבוֹת
כֶּסֶף.

כ: וְכֵן, בְּכֹחַ גָּדוֹל, הִתְחַזְּקָה וְרִבְתָּה
אֱמוּנַת אֱלֹהִים.

כא: בְּאֲשֶׁר נִשְׁלְמוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, שֵׁם
פָּלוֹס עַל לְבוֹ לַעֲבֹר בְּכֹל מַקְדוֹנִיָּה וּבִאֲכִיָּה
וּלְלַכֵּת לִירוּשָׁלַיִם; וְהוּא אָמַר: אַחֲרֵי שֶׁאֵלֶךְ
לָשֵׁם, עָלִי לָרְאוֹת גַּם אֶת רוֹמָא.

כב: וַשְּׁלַח לַמַּקְדוֹנִיָּה שְׁנֵי אַנְשִׁים מִן
הַמְּשָׁרְתִּים אוֹתוֹ, אֶת טִימוֹתָאוֹס וְאֶת
אַרְסֶטוֹס, אֵף הוּא נִשְׁאָר זְמַן מֶה בְּאַסִּיָּה.

כג: בְּעֵת הַהִיא הֵיטָה מֵהוּמָה גְּדוֹלָה עַל-
אוֹדוֹת דֶּרֶךְ אֱלֹהִים.

כד: הָיָה שֵׁם צוֹרֵף כֶּסֶף אֶחָד וּשְׁמוֹ
דִּמִּטְרִיוֹס, שֶׁעָשָׂה מַקְדָּשִׁי כֶּסֶף לְאַרְטֵמִּיס
וְהִשִּׁיג רֹחַ גְּדוֹל לִבְנֵי אֱמִנוֹתוֹ.

כה: הִלָּה בְּנֵס אֶת כָּל בְּנֵי אֱמִנוֹתוֹ וְאֶת
הַעוֹבְדִים אִתָּם, וְאָמַר לָהֶם: אַנְשִׁים, יוֹדְעִים
אִתָּם שֶׁכָּל מִסְתָּרָנוּ הוּא מִן הַמֶּלֶאכָה הַזֹּאת.

כו: גַּם אִתָּם שׁוֹמְעִים וְרוֹאִים שֶׁלֹּא רַק אֶת
בְּנֵי אֶפְסוֹס, אֲלָא גַם אֶת רַב אֲסִיָּה כֹלָה שֶׁכָּנַע
וְהַדִּיחַ פָּלוֹס זֶה, בְּאָמְרוֹ שֶׁהִלְלוּ אֲשֶׁר נַעֲשִׂים
בְּיַדִּי בְּנֵי אָדָם אֵינָם אֱלִים.

ח: וּפָלוֹס נָכַנס לְבֵית הַכְּנֹסֶת, וְדִבֵּר בְּגִלּוֹי
שְׁלוּשָׁה חֳדָשִׁים, וּלְמַד עַל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים.

ט: וְאֲנָשִׁים מֵהֶם הִתְעַקְּשׁוּ וְהִתְנַפְּחוּ,
וַחֲרָפוּ אֶת דֶּרֶךְ אֱלֹהִים לִפְנֵי קָהָל הַגִּזְיִים. אִזּוֹ
פָּרַשׁ פָּלוֹס וְהִבְדִּיל מֵהֶם אֶת הַתַּלְמִידִים, וְכָל
יוֹם דִּבֵּר אִתָּם בְּבֵית מִדְרָשׁ שֶׁל אִישׁ אֲשֶׁר
שְׁמוֹ טוֹרְנוֹס.

י: וְזֶה הָיָה בְּמִשְׁךְ שְׁנָתִים, עַד אֲשֶׁר כָּל
תּוֹשְׁבֵי אֲסִיָּה, יְהוּדִים וְאַרְמִים, שָׁמְעוּ אֶת דִּבְרֵי
יְהוָה.

יא: וּגְבוּרוֹת גְּדוֹלוֹת עָשָׂה הָאֱלֹהִים עַל-
יְדֵי פָלוֹס,

יב: עַד כְּדֵי כֵן שֶׁגַם מִן הַבְּגָדִים אֲשֶׁר עַל
גּוּפּוֹ הִבִּיאוּ סוּדָרִים אוֹ פָּסוֹת בֶּד וּשְׁמוֹ עַל
הַחוּלִים; וְסָרוּ מֵהֶם הַמַּחְלּוֹת וְגַם הַשָּׂדִים
יָצְאוּ.

יג: גַּם אַנְשִׁים יְהוּדִים שֶׁהָיוּ סוֹבְבִים
וּמְשַׁבְּעִים עַל הַשָּׂדִים, רָצוּ לְהַשְׁבִּיעַ בְּשֵׁם
אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ עַל אֵלֶּה שֶׁהָיוּ לָהֶם רוּחוֹת
טִמְאוֹת — בְּאֶמְרָם: מִשְׁבִּיעִים אֲנוּ אִתְּכֶם
בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ אֲשֶׁר פָּלוֹס מְכָרִיו.

יד: וְהָיוּ שֹׁבְעֵה בָנִים שֶׁל אִישׁ יְהוּדִי אֶחָד,
כֹּהֵן גָּדוֹל אֲשֶׁר שְׁמוֹ סִקְוָה, שֶׁעָשׂוּ זֹאת.

טו: וַעֲנָה הַשֹּׁד הָרַע וְאָמַר לָהֶם: אֶת יֵשׁוּעַ
אֲנִי מִכִּיר וְאֶת פָּלוֹס אֲנִי יוֹדֵעַ, אֲכַל אִתָּם, מִי
אִתָּם?

טז: וְקִפֵּץ עֲלֵיהֶם הָאִישׁ אֲשֶׁר הָרוּחַ הָרַעָה
בוֹ, וְהִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם וְהִכְרִיעַ אוֹתָם; וּכְשֶׁהֵם
עֲרֻמִּים וּפְצוּעִים בָּרְחוּ מִן הַבַּיִת הַהוּא.

יז: וְזֶה נֹדַע לְכָל הַיְּהוּדִים וְהָאַרְמִים שֶׁגָּרוּ

פֿלהון. ומתמרם הָנָא שְׁמָה דְּמָרְן יִשׁוּעַ
מְשִׁיחָא.

יח: וסגיאא מן אילין דהימנו. אַתִּין הָנוּ
ומשתעין סְכָלֹתְהוֹן: ומודין במדס דעבדין
הָנוּ.

יט: סגיאא דין ואף חרשא. כְּנָשׁוּ
כְּתִבְהוֹן. ואיתיו אוקדו אַזּוֹן קָדָם פֿלַנְשׁ.
וחשבו דמיהון. וסלק פֿספֿא רבנא חמֿש.
כ: והכנא בחילא רבא חקפא הָנָת וסגיא
הימנוא דאלהא.

כא: כד דין אשפֿלס הלין. סָם פֿוֹלוֹס
ברעיגה דנחפֿךְ בכלה מקדוֹנִיא וקאכאִיא
ונאזל לאורשֿלם. ואמר: דמא דאזֿלֿת לתמן.
ולא לי דאף רחומי אַחזָא.

כב: ושרד הָנָא תרין אנשין מן הָנוּ
דמשמשין הָנוּ לֵה לְמַקְדוֹנִיא. לטימֿתאוס
ולארסטוס. הוּ דין קוֹי זבנא באַסיָא.

צחחא יח

כג: הָנָא הָנָא דין בָּהּ זבנא שגושיא
סגיאא על אורחה דאלהא.

כד: אית רָנָא דין חפֿן עבד סאמא חד:
דשמה הָנָא דמטריִוס. דעבד הָנָא נוסא
דסאמא לארטמיס. ומותר הָנָא לבני אומנוֹתָה
ייתרנא רבא.

כה: הָנָא כְּנָשׁ אַזּוֹן לבני אומנוֹתָה פֿלהון
ולאילין דפֿלחין עמהון. ואמר להון גִּבְרָא:
ידעין אנתון דתאגורפֿן פֿלָה מן הָנָא הִי
פולחנא.

כו: אף אנתון שמעין אנתון וחזין אנתון
דלא הָנָא בלחוד לבני אפסוס. אָלָא אף
לסוגאא דכלה אַסיָא אפֿיס הָנָא פֿוֹלוֹס ואַחֲפֿךְ
כד אָמר: דלו אלהא אַזּוֹן הָנוּ דבאדי
בנינשא מתעבדין.

ח: ועל הָנָא פֿוֹלוֹס לכנושתא. וממלל הָנָא
עין בגלא ירחא תלחא ומפֿיס הָנָא על
מלכותה דאלהא.

ט: ואנשין מנהון מתקשין הָנוּ ומתחרין.
ומצחין לאורחא דאלהא קָדָם כְּנָשׁ דעממא.
הדין ארחק פֿוֹלוֹס. ופרש מנהון לחלמידא.
וכליוס ממלל הָנָא עמהון באַספֿולא דגברא
דשמה טורנוס.

י: והדא הָנָת שנין תרתי. עֲדָמָא דשמעו
מלחא דמריָא כלהון דעמרין באַסיָא יהודיא
וארמֿיא.

יא: וחילא רורבא עבד הָנָא אלהא באידה
דפֿוֹלוֹס.

יב: חכנא אף מן נחמא דעל גושמה.
סודרא אָו רוקעא מיתין הָנוּ וסימין על
פריהא. ופרקין הָנוּ מנהון פֿרהגא. ואף שאדא
נפֿקין הָנוּ.

יג: צבו הָנוּ דין אף אנשא יהודיא אילין
דמתפרפֿין הָנוּ ומומין על שאדא. דנומון
בשמה דמרן ישוע על אילין דאית הִי להון
רוחא טנפֿתא. כד אמרין הָנוּ. מומין אָנוּ לכוּן
בשמה דישוע אינא דמכרו פֿוֹלוֹס.

יד: אית הָנָא דין שבֿעא בְּנוּהי דגברא חד
יהודיא רב פֿהגא דשמה הָנָא סקנא. דעבדין
הָנוּ הדא.

טו: ונֶעֱנָא שאדא הוּ בישא ואמר להון:
לִישׁוּעַ מִשְׁתּוֹדַע אָנָּא. ולפֿוֹלוֹס ידע אָנָּא.
אנתון דין מן אנתון.

טז: ושור עליהון גִּבְרָא הוּ דאית הָנָא בֵּה
רוחא בישמא. ואתחיל עליהון. ושפֿל אַזּוֹן.
וכד שליחין נפֿעיעין ערקו מן ביתא הוּ.

יז: והדא אחידעֿת הָנָת לכלהון יהודיא
וארמֿיא דעמרין באַפסוס. ונפֿלח דחלחא על

כז: ולא רק העסק הזה יחשף לשמצה ויחדל, אלא גם ההיכל של האלה הגדולה ארטמיס יחשב כאין; וגם היא האלה, אשר כל אסיה וכל העמים סוגדים לה, תהיה לבז. כח: וכאשר שמעו את הדברים האלה, נתמלאו חמה וצעקו ואמרו: גדולה היא ארטמיס של האפסים!

כט: ונסערה כל העיר; ורצו יחד ובאו לתיאטרון, וחטפו והובילו עמהם את גיוס ואת ארטסרכוס, אנשים מקדוניים, בני לויתו של פולוס.

ל: ופולוס רצה להכנס לתיאטרון, ומנעוהו התלמידים.

לא: וגם ראשי אסיה, מבין שהיו ידידיו, שלחו ובקשו ממנו שלא יספן את נפשו להכנס לתיאטרון.

לב: וההמונים אשר היו בתיאטרון סערו מאד וצעקו, אלה בכה ואלה בכה. ברם רבים מהם לא ידעו לשם מה התקהלו.

לג: והמון היהודים אשר היו שם העמידו מהם איש יהודי ושמו אלכסנדרוס. וכאשר קם, הניף ידו ורצה להשיב דבר לפני העם. לר: כשהכירו שהוא יהודי, צעקו כלם בקול אחד פשעתיים: גדולה היא ארטמיס של האפסים!

לה: והשקיט אותם ראש העיר, באמרו: אנשים אפסים, מי מבני אדם אינו יודע שעיר האפסים כהנת היא של ארטמיס הגדולה ולצלמה שירד מן השמים?

לו: לכן, מבין שאין איש יכול לסתור זאת, עליכם להיות שקטים ואל תעשו דבר בחפזון;

לז: כי הבאתם את האנשים האלה, אף

שלא שדדו היכלים ולא קללו את אלתנו. לח: אבל אם לדמטריוס זה ובני אמנותו יש ריב עם איש, הנה נציב בעיר. אמנים הם, יגשו ויתדינו זה עם זה.

לט: ואם דבר אחר מבקשים אתם, יחרץ במקום שיעד לאספה עלי ידי החקים;

מ: כי גם עכשו עומדים אנו בסכנה שנאשם כמעוררי מהומה, שכן אין אנו יכולים להצדיק את התקהלות היום הזה אשר התקהלנו חנם והתפרענו ללא סבה.

מא: ולאחר שאמר את אלה, שלח את הקהל.

פרק כ

א: ואחרי ששקטה המהומה, קרא פולוס לתלמידים ונחם אותם; ונשק אותם ויצא והלך למקדוניה.

ב: ולאחר ששבב באזורים האלה ונחם אותם במלים רבות, בא לארץ יון.

ג: והיה שם שלושה חדשים. ברם היהודים התנפלו לו פשעמד ללכת לסוריה, והוא חשב לחזור למקדוניה.

ד: ויצאו אתו עד לאסיה סופטרוס אשר מן העיר ברואה, וארטסרכוס וסקונדוס אשר מתסלוניקי, וגיוס אשר מן העיר דרבי, וטימותאוס אשר מלוסטר, ומאסיה — טויביקוס וטרופימוס.

ה: אלה הלכו לפגינו וחכו לנו בטרואס. ו: ואנחנו יצאנו מפליפוס עיר המקדונים, אחרי ימי המצות, ונסענו בים

תעבדון מדם בסורקבא.

לו: איתיתון גיר לגברא הלין. בד לא היפלא חלצו ולא צחיו לאלהתן.

לח: אן דין הנא דמטריס ובני אומנותה אית להון דינא עם אנש. הא אנתופטוס במדינתא. אומנא אנון. נקרבון ונדוינן חד עם חד.

לט: ואנהו דמדם אחרין בעין אנתון. בדופתא דיהיבא מן נמוסא לכנושא משתרא.

מ: מטל דאף השא בקנדינוס קימין חנו דנדרשא איך שגושא. דלא משכחין חנו דנפוק רחא על פנשא דיומא הנא דאתפנשן בטלאית ואשתגשן דלא עלתא.

מא: וכד הלין אמר שרא לכנושא.

קפלאון כ

א: וכתר דשלי שגושא. קרא פולוס לתלמידא. וביא אנון ונשק אנון. ונפק אול לה למקדונא.

ב: וכד אתפרך אנון לאתרנא הלין וביא אנון במלא סגיאטא. אהא לה להלס אתרא. ג: והוא תמן תלתא ירחין. עבדו דין עלוהי נכלא יהודיא. בד עתיד הווא למאול לסוריא. ואתחשב דנהפוך לה למקדונא.

ד: ונפקו עמה עדמא לאסיא. סופטרוס דמן ברוא מדיתא. וארסטרכוס וסקונדוס דמן תסלוניקא וגאיוס דמן דרבא מדיתא וטימתאוס דמן לוסטרא. ומן אסיא טויכיקוס וטרופימוס.

ה: הלין אולו קדמין וקויו לן בטרואוס.

ו: חנו דין נפקן מן פיליפוס מדיתא דמקדונא בתר יומתא דפטירא. ורדין בימא

כו: ולו הדא צבותא בלחוד מתפרסא ובטלא. אלא אף הו היפלא דארטמיס אלהתא רבתא מתחשב לה איך לא מדם. ואף הי אלהתא. דכלה אסיא וכלהון עממא סגדין לה. מתתשטא.

כח: וכד שמעו הלין. אתמליו חמתא. וקעין הנו ואמרין: רבא הי ארטמיס דאפסיא. כט: ואשתגש פלה מדינתא. ורהטו אכאדא ואולו לתאטרון. וחספו אובלו עמהון לגאיוס ולארסטרכוס גברא מקדונא בני ליתיה דפולוס.

ל: ופאלוס צבא הווא דנעול לתאטרון. וכלאוהי תלמידא.

לא: ואף רשא דאסיא מטל דרחמיה הנו שדרו בעו מנה דלא נחל נפשה דנעול לתאטרון.

לב: פנשא דין דאית הו בתאטרון טב שגישין הנו. ואחרנא אחרניתא קעין הנו. סגיאא דין מנהון לא ידעין הנו מטל מנא אתפנשו.

לג: עמא דין דיהודיא דאית הנו תמן. אקיימו מנהון לגברא יהודיא דשמה הווא אלכסנדרוס. וכד קם אגין אידה. צבא הווא דנפוק רחא לעמא.

לד: וכד ידעו דיהודיא הו. קעו פלהון בחד קלא איך שיעין תרתין: דרבא הי ארטמיס דאפסיא.

לה: ושלי אנון רשא דמדינתא. בד אמר: גברא אפסיא. מנו גיר מן בנינשא דלא למדינתא דאפסיא דכומרתא הי דארטמיס רבתא ולצלמה דמן שמיא נחת.

לו: מטל הכיל דלוקבל הדא אנש לא משפח למאמר. ולא לכוון דתהוון שלין. ולא

יבאנו לטרוֹאס בעֶבֶר חֲמֵשֶׁה יָמִים; וְהֵינּוּ שָׁם שְׁבָעָה יָמִים.

ז: וּבַיּוֹם הַהוּא בִשְׁבָת, כִּשְׁהֵינּוּ מְכַנְסִים לְבָצֵעַ אֶת הַלֶּחֶם, פּוֹלוֹס דִּבֶּר אֲלֵיהֶם, מִשּׁוּם שֶׁהָיָה עֲתִיד לָצֵאת בַּיּוֹם הַמִּתְחַת; וְהָאֲרִיז לְדַבֵּר עַד חֲצוֹת הַלַּיְלָה.

ח: וְהָיוּ שָׁם לַפְּדִי אֵשׁ רַבִּים בְּעֲלִיָּה אֲשֶׁר הֵינּוּ מְכַנְסִים בָּהּ.

ט: וּבַחֹר אֶחָד אֲשֶׁר שְׁמוֹ אֲנָטִיכּוֹס יָשָׁב בְּחִלּוֹן וְשִׁמְעִי, וְשָׁקַע בִּשְׁנָה עֲמָקָה בְּהָאֲרִיז פּוֹלוֹס אֶת דְּבָרוֹ; וּבִשְׁנָתוֹ נָפַל מִהֶקּוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית, וְהוֹרֵם מֵת.

י: וְיֵרֵד פּוֹלוֹס, גָּהַר עָלָיו וַחֲבָקוֹ וְאָמַר: אֵל תִּבְהִלּוּ, כִּי נִפְשׁוּ בּוֹ.

יא: וּבְאֲשֶׁר עָלָה, בָּצַע אֶת הַלֶּחֶם וְטָעַם, וְהַמְשִׁיף לְדַבֵּר עַד שֶׁעָלָה הַבֶּקֶר, וְאָז יָצָא לִלְכֹת בִּיבֻשָּׁה.

יב: וְלָקְחוּ אֶת הַבָּחֹר חִי וְשִׁמְחוּ עָלָיו עַד מָאֹד.

יג: וְנִגְנְחוּ יֵרֵדְנוּ בְּאַגְיָה וְהַפְּלִגְנוּ לְכוּיֹן תַּסּוֹס, כִּי שָׁם הֵינּוּ עֲתִידִים לִקְבֹּל אֶת פּוֹלוֹס, שֶׁכֵּן כֶּף צָוָה עָלֵינוּ בְּאֲשֶׁר הָלַךְ בִּיבֻשָּׁה.

יד: בְּאֲשֶׁר קִבְּלוּהוּ מִתַּסּוֹס*, לִקְחָנוּהוּ בְּאַגְיָה וּבִאֲנוּ לְמִיטוּלֵינוּ.

טו: וּמִשָּׁם בַּיּוֹם הַמִּתְחַת הַפְּלִגְנוּ אֶל מוֹל הָאֵי בַּיּוֹם; וְשׁוֹב בַּיּוֹם הַמִּתְחַת — בְּאֲנוּ לְסַמוֹס*, וְשִׁהֵינוּ בְּטִרוּגְלִיֹן; וּבַיּוֹם הַמִּתְחַת בְּאֲנוּ לְמִילְטוֹס;

טז: כִּי פּוֹלוֹס הִחְלִיט לַעֲבֹר עַל פְּנֵי אֶפְסוֹס כְּדִי שֶׁלֹא לְהִתְעַכֵּב שָׁם, מִשּׁוּם שֶׁאֵין לַעֲשׂוֹת — אִם אֶפְשֶׁר — אֶת יוֹם הַשְּׁבוּעוֹת בִּירוּשָׁלַיִם.

יז: וּמִמִּילְטוֹס שָׁלַח לְהִבְיָא אֶת זְקַנֵּי קַהֲלַת אֶפְסוֹס.

יח: וּבְאֲשֶׁר בָּאוּ אֵלָיו, אָמַר לָהֶם: אַתֶּם יוֹדְעִים לָמֵן הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁנִּכְנַסְתִּי לְאַסְיָה, כִּיצַד הָיִיתִי עִמָּכֶם כָּל הַעַת.

יט: בְּעֶבְרִי אֶת אֱלֹהִים בַּעֲנָה רַבָּה וּבִדְמָעוֹת, וּבְנִסְיוֹנוֹת אֲשֶׁר בָּאוּ עָלַי בְּנִכְלִי הַיְּהוּדִים.

כ: וְלֹא הִזְנַחְתִּי כָּל דְּבָר שֶׁהוֹעִיל לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם, לְהַכְרִיזוֹ לָכֶם וּלְלַמֵּד בְּרַחֲבוֹת וּבִבְתִּים.

כא: כִּשְׁהִנְעִידוֹתִי לַיְּהוּדִים וּלְאַרְמִים עַל הַתְּשׁוּבָה אֶל הָאֱלֹהִים וְהָאֱמוּנָה בְּאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

כב: וְכַעַת אֲנִי אָסִיר בְּרוּחַ, וְהוֹלֵךְ אֲנִי לִירוּשָׁלַיִם וְאֵינֶנִּי יוֹדֵעַ מֶה יִקְרָה לִי בָּהּ.

כג: בְּרַם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מַעֲדִידָה לִי בְּכָל צִיר וְאוֹמֶרֶת: בְּכָלִים וְצָרוֹת עֲתִידִים לָךְ.

כד: אֲכַל לֹא חֲשׁוּבָה לִי כָּלִל נַפְשִׁי, לְמַעַן אֲשָׁלִים אֶת מְרוֹצְצֵי וְאֶת הַשָּׂרִית שֶׁקִּבְּלָתִי מֵאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ — לְהַעֲדִיד עַל בְּשׂוֹרַת חֶסֶד הָאֱלֹהִים.

כה: וְכַעַת יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁלֹא תִרְאוּ עוֹד אֶת פְּנֵי, כְּלָכֶם אֲשֶׁר הִתְהַלַּכְתִּי בִּינְיָכֶם וּהִכְרוֹזְתִּי לָכֶם אֶת הַמַּלְכוּת.

כו: וְלָכֵן מַעֲדִיד אֲנִי לָכֶם הַיּוֹם הַזֶּה, שֶׁנִּקְרָא אֲנִי מִדָּם כְּלָכֶם;

כז: כִּי לֹא נִמְנָעְתִּי מִלְּהוֹדִיעַ לָכֶם אֶת כָּל רָצוֹן הָאֱלֹהִים.

כח: שִׁמְרוּ אִפּוֹא אֶת נַפְשְׁכֶם וְאֶת כָּל הָעֵדֶר אֲשֶׁר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הִקְיִמְכֶם בּוֹ לְמַשְׁגִּיחִים* כְּדִי שֶׁתִּרְעוּ אֶת עֲדָתוֹ שֶׁל הַמָּשִׁיחַ אֲשֶׁר קָנָה אוֹתָהּ בְּדָמוֹ;

ואַתִּין לטראַוס ליומָתא חמשא. וְהוּן תַּמָּן
יומָתא שבעא.

ז: וּבְיומָא דחד בשפּא כד פנישין חָנן
דנקצא אוקרסטא. ממלל הוּא עמהון פּולוס.
מטל דליומא אחרנא עתיד הוּא דנפוק לה.
ואגַר הוּא לממללו עֲדמא לפלגה דלליא.

ח: וְאִית הוּא תַּמָּן למפידא דנוגא סגיאא
בעלימא הִי דכנישין חָנן בָּה.

ט: וְיַחב הוּא עֲלִימא חד דשמה הוּא
אוטיכוס בכותא ושמע. וטבע בשנתא
יקירתא. כד אגַר הוּא במלתא הוּ פולוס.
ובשנתה נפל הוּא מן תלתא מדירין ואתקל כד
מית.

י: וְנַחַת פּולוס. נפל לעל מנה ועפקה
ואמר: לא תתויעון. מטל דנפשה בָּה הִי.

יא: כד סלק דין קצא לחמא וטעם. וְהוּא
ממלל עֲדמא דסלק צפרא. וְהִידִין נפק דינאול
ביבשא.

יב: וְדברוּהי לעלימא כד חִי. וְחִדּוּ בָּה
יורבאית.

יג: חָנן דין נחתן לאלפא. ורדין לועדא
דחפוס מטל דתַּמָּן עתידין חוּן דנקבלויהי
לפולוס. הִכנא גיר פקד הוּא לן כד אַזל הוּא
הוּ ביבשא.

יד: כד דין קבלניהי מן חפוס. שְקלְנִיהי
באלפא ואַתִּין למיטולינא.

טו: וּמִן תַּמָּן ליומא אחרנא רדין לוקבל
פיוס גזרתא. וְחַיב ליומא אחרנא אַתִּין
לסמוס. וְקוּן בטרגליון. וליומא אחרנא אַתִּין
למילטוס.

טז: פסיק הוּא לה גיר לפולוס דנעבריה
לאפסוס דלמא נשתחרר לה תַּמָּן. מטל
דמסרהב הוּא דאן משפחא יומא דפנטקוסטא

באורשלים נעבדיוהי.

יז: וּמִנָּה מן מילטוס שדר איתי לקשישא
דערמא דאפסוס.

יח: וְכד אַתָּו לוחא אָמר להוּ: אַנתוֹן
ידעין אנתוֹן דמן יומא קדמא דעלת לאסגיא.
איפנא הוּי עמכון פלה ובנא.

יט: כד פלח אָנא לאלהא במפּיכותא
סגיאמא ובדמעא ובנסיונא אילין דעדין חָנוּ
עלי בנכליהון דיהודיא.

כ: וְלא בסית במדס דפקח הוּא לנפשכתון
דאכרו לכוֹן ואלף בשוקא ובכחא.

כא: כד מסהד הוּי ליהודיא ולארמא
על תביומא דלוח אלהא וְהִמְנוּתא דבמרן
ישוע משיחא.

צחחא יט

כב: וְהָשָׂא אָנא אָסיר אָנא ברוחא ואַזל
אָנא לאורשלים. וְלא ידע אָנא מָנא אָרע לי
בָּה.

כג: ברם רוחא דקודשא בכל מדינא
מסהד לי ואמר: דאסורא ואולצנא עתידין
לָךְ.

כד: אָלא לי לא חשיבא נפשי מדס איך
דאשלים רַהֲטִי וחשמשתא דקבלת מן מָרן
ישוע. דאסהד על סברתא דטיבותא דאלהא.
כה: וְהָשָׂא אָנא ידע אָנא דחוב פרצופי
לא חזין אנתוֹן. פלכון אילין דאתפרפת
אכרות לכוֹן מלכותא.

כו: וּמטל הָנא מסהד אָנא לכוֹן יומא
דיומנא. דדכא אָנא מן דמא דכלכוֹן.

כז: לא גיר אשתאלת דאָוועכוֹן פלה
צביגה דאלהא.

כח: אָוורוּ הָכִיל בנפשכוֹן ובכלה
מרעיתא הִי דאָקִימכון בָּה רוחא דקודשא

ב: וּמַצֵּאנוּ שֵׁם אֲנִיה שְׁנוֹסַעַת לְפָנֶיךָ, וְעֵלֵינוּ עָלֶיךָ וְהַפְלִגְנוּ.

ג: וְהִצַּעְנוּ עַד הָאֵי קַפְרִיסִין וְעֻבְנוֹהוּ מִצַּד שְׂמָאל, וּבָאנוּ לְסוֹרֶיָה, וּמִשָּׁם הִצַּעְנוּ לְצוֹר, כִּי שֵׁם הָיָה עַל הָאֲנִיָּה לִפְרָק אֶת מִטְעָנָהּ.

ד: וּבְאֶשֶׁר מִצֵּאנוּ שֵׁם תַּלְמִידִים, וְנִשְׁאֲרָנוּ אֲצֵלָם שִׁבְעָה יָמִים. וְהִלְלוּ אֹמְרוּ כָּל יוֹם לְפָנָיו בְּרוּתָהּ, שְׁלֵא יִלָּךְ לִירוּשָׁלַיִם.

ה: וְאַחֲרֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה, יֵצְאוּ לִלְכַת בְּדֶרֶךְ; וְלוּי אוֹתָנוּ כָּלָם, הֵם וְנִשְׁיָהֶם וּבְנֵיהֶם, עַד אֶל מַחוּץ לְעִיר; וְכָרְעוּ עַל בְּרִכְיָהֶם עַל שִׁפְתַּי הֵם וְהַתְּפַלְּלוּ.

ו: וְנִשְׁקָנוּ אִישׁ אֶת אַחִיו וְעֵלֵינוּ לְאֲנִיָּה, וְהֵם חֲזָרוּ לְבֵתֵיהֶם.

ז: וְאַנְחָנוּ הַפְלִגְנוּ מִצוֹר וּבָאנוּ לְעִיר עֶפְרוֹ. וְנָתַנוּ שְׁלוֹם לְאַחִים אֲשֶׁר שָׁם, וְנִשְׁהִינוּ אֲצֵלָם יוֹם אֶחָד.

ח: כִּיּוֹם הַמִּתְחַרֵּת יֵצְאוּ וּבָאנוּ לְקִיסְרֵיָה, וּנְכַנְסֵנוּ וְנִשְׁהִינוּ בְּבֵיתוֹ שֶׁל פִּילִיפּוֹס הַמְּבַשֵּׁר שֶׁהָיָה מִן הַשִּׁבְעָה.

ט: הָיָה לוֹ אַרְבַּע בָּנוֹת בְּתוּלוֹת שֶׁהָיוּ מִתְנַבְּאוֹת.

י: וּבְאֶשֶׁר הָיִינוּ שָׁם יָמִים רַבִּים, יָרַד מִיְהוּדָה נְבִיא אֶחָד אֲשֶׁר שְׁמוֹ אֲגָבּוֹס.

יא: וְנִכְנַס אֵלֵינוּ, וְלָקַח אֶת חֲגוּרַת מִתְנִי שֶׁל פּוֹלוֹס וְקָשַׁר אֶת רִגְלָיו שֶׁל עֲצָמוֹ וְאֶת יָדָיו, וְאָמַר: כֹּה אוֹמַרְתָּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ: הָאִישׁ בַּעַל הַחֲגוּרָה הַזֹּאת, כָּכָה יִקְשְׁרוּהוּ הַיְּהוּדִים בִּירוּשָׁלַיִם וְיִמְסְרוּהוּ לַיָּדִי הַגּוֹיִים.

יב: וּכְשֶׁמָּעַנוּ אֶת הַמַּלְאִכִּים הָאֵלֶּה, בִּקְשָׁנוּ מִמֶּנּוּ אֲנַחְנוּ וְאִנְשֵׁי הַמָּקוֹם שְׁלֵא יִלָּךְ לִירוּשָׁלַיִם.

יג: אָז עָנָה וְאָמַר פּוֹלוֹס: מָה אַתֶּם עוֹשִׂים,

כט: כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂאֲחֲרֵי לְכַתִּי יִכְנָסוּ בִּינֵיכֶם וְזָאבִים עֲזִים אֲשֶׁר לֹא יָחוּסוּ עַל הָעֶדֶר.

ל: וְגַם מִכֶּם עֲצַמְכֶם יָקוּמוּ אֲנָשִׁים דּוֹכְרֵי עֲקָלְקוֹלוֹת, לְהַטּוֹת אֶת הַתַּלְמִידִים לִלְכַת אַחֲרֵיהֶם.

לא: עַל כֵּן הָיוּ עָרִים וְזָכְרוּ כִּי שְׁלוֹשׁ שָׁנִים יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּדַמְעוֹת, לֹא חִדַּלְתִּי לְהוֹכִיחַ אִישׁ אִישׁ מִכֶּם.

לב: וְכַעַת מִפְקִיד אֲנִי אֶתְכֶם לְאַלְהִים וְלִדְבַר חֲסִדוֹ אֲשֶׁר יָכוֹל לְבָנוֹת אֶתְכֶם וְלַתַּח לְכֶם נִחְלָה עִם כָּל הַקְּדוֹשִׁים.

לג: כִּסֶּף אוֹ זָהָב אוֹ בְּגָדִים לֹא חִמַּדְתִּי.

לד: וְאַתֶּם יוֹדְעִים אַתֶּם, שִׁדְדִי אֵלֶּה שָׂרְתוּ לְמַעַן צָרְכִי וְלְמַעַן הִלָּלוּ אֲשֶׁר אִתִּי.

לה: וְהַפֵּל הָרְאִיתִי לְכֶם — שֶׁכֶּף צָרִיף לְעַמֵּל וְלִדְאָג לְחַלְשִׁים, וְלִזְכֹּר אֶת דְּבָרֵי אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ, כִּי הוּא אָמַר: אֲשֶׁרִי מִי שְׁנוֹתֶן יוֹתֵר מִמִּי שֶׁמִּקְבֵּל.

לו: וְלֵאחֲרַי שְׂאֲמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כָּרַע עַל בְּרַכְיוֹ וְהַתְּפַלְּל, וְכָל הָאֲנָשִׁים אִתּוֹ. לז: וּבָכּוּ כָּלָם בְּכִי גָדוֹל, וְחִבְּקוּהוּ וְנִשְׁקוּהוּ.

לח: אַכְּל בְּיוֹתֵר הִתְעַצְבוּ עַל הַדְּבַר שְׂאֲמַר, שְׂאִינִם עֲתִידִים עוֹד לְרִאיוֹת אֶת פָּנָיו. וְהֵם לוֹוּהוּ עַד לְאֲנִיָּה.

פרק כא

א: וּנְפָרְדְּנוּ מֵהֶם וְהַפְלִגְנוּ יֶשֶׁר אֶל הָאֵי קוֹ, וּבִיּוֹם הַמִּתְחַרֵּת בָּאנוּ לְרֹדוֹס, וּמִשָּׁם אֶל פֶּטְרָה.

אפסקופא. דתרעון לעדתה דמשיחא ה' דקנה
בדמה.

כט: אָנא גיר ידע אָנא. דמן בְּתַר דאָול
אָנא געלון עמכון דאבא תקיפא. דלא חיסין
על מרעיתא.

ל: וָאף מנכון דילכון נקומון גברא ממללי
מעקממא. איך דנהפכון לתלמידא דנאולון
בְּתַרהון.

לא: מטל הנא הויתון עירין ועהידין
דשניא תלת לא שלית בלליא ובאיממא כד
בדמעא מרתא אָנא לאנש אנש מנכון.

לב: והשא מגעל אָנא לכון לאלהא
ולמלתא דטיבותה. דהי משכחא בנא לכון
ויהבא לכון יורתנא עם בלהון קדישא.

לג: כספא אָו דהבא אָו נחתא לא רגת.
לד: ואנתון ידעין אנתון דלסניקותי
ולאילין דאית עמי שמש הלין אידי.

לה: וכל מדרס חויתכון. דהכנא גלא
למלאא ולמאצף דאילין דכריהין. ולמעדרו
מלוהי דמין ישוע. מטל דהו אמר: דטובוהי
לאינא דיהב יתיר מן אינא דנסב.

לו: וכד הלין אמר: קעד על בורכוהי וצלי
וקלהון אנשא עמה.

לז: והות בכתא רבתא בכלהון. ועפקוהי
ומנשקין הונו לה.

לח: יתיראית דין משתנקין הונו על ה'
מלתא דאמר. דלא תוב עתידין דנחון
פרצופה. וליוהי עדמא לאלפא.

קפלאון כא

א: ופרשן מנהון. ורדין תריצאית לקו
גורתא. ולימא אחרנא אָתִין לרודוס. ומן
תמן לפטרא.

ב: ואשכחן תמן אלפא דאָולא לפוניקא.
וסלקן לה ורדין.

ג: ומטין עדמא לנות קופרוס גורתא.
ושבקה לסמלא. ואָתִין לסוריָא. ומן תמן
מטין לצור. תמן גיר אית הונו לה לאלפא
למנחו טענה.

ד: וכד אשכחן תמן תלמידא. קוין לנתהון
יוממא שבעא. והלין אָמרין הונו לפולוס ברוח
דלא גאול לאורשלם.

ה: ומן בְּתַר הלין יוממא. נפקן דנאול
באורחא. ומלון הונו לן בלהון הונו ונשיהון
ובניהון עדמא לבר מן מדינתא. וקעדו על
בורפיהון על יד ימא וצלין.

ו: ונשקן לחדדא. וסלקן לאלפא. והפכו
הונו לבתיהון.

ז: תמן דין רדין מן צור. ואָתִין לעפו
מדינתא. ויהבן שלמא לאחא דתמן. ושרין
צאדיהון יומא חד.

ח: ולימא אחרנא. נפקן ואָתִין לקסריָא.
ועלן שרין בביתה דפילפוס מסברנא. אינא
דאיתוהי הונו מן שבעא.

ט: ואית הונו לה בנתא בתולמא ארבע
דמתנבין הונו.

י: וכד איתין תמן יוממא סגיאא. נחת
הונו מן יהוד גביא חד דשמה הונו אָגבוס.

יא: ועל לנתן. ושקל ערקתא דחצוהי
דפולוס. ואָסר רגלא דנפשה ואידוהי. ואָמר:
הכנא אמר רוחא דקודשא: דגברא מרה
דערקתא דודא. הכנא גאסרונה יהודיא
באורשלם. ונשלמונה באידי עממא.

יב: וכד הלין מלא שמען. בעין מנה תמן
ובני אתרא דלא גאול לאורשלם.

יג: הידין ענא ואמר פולוס: מנא עבדין

ראשיהם, וינדע לכל אדם שמה שנאמר עליך שקר הוא, ואתה מקים ושומר את התורה.
כה: ועל אלה שהאמינו מן הגויים, אנו פתכנו שישמרו נפשם מן הנזבח ומן הזנות ומן הנחנק ומן הדם.

כו: אז לקח פולוס את האנשים האלה ביום המחרת, ונטהר אתם; ונכנס והלך אל ההיכל, בהודיעו להם את מלאת ימי הטהרה — עד שיקרב קרבנו של איש איש מהם.

כז: וכאשר הגיע היום השביעי, ראוהו יהודים מאסיה בהיכל ועוררו עליו את כל העם, ושמו עליו ידיהם

כח: כשהם צועקים ואומרים: אנשים, בני ישראל, עזרו! זהו האיש שמלמד נגד עמנו בכל מקום, ונגד התורה ונגד המקום הזה. וגם ארמים הכנים להיכל וחלל את המקום הקדוש הזה.

כט: כי קדם ראו את טרופימוס האפסי אתו בעיר, ותשבו שונכנס עם פולוס להיכל.

ל: וכל העיר נסערה, והתקהלו כל העם ותפסו את פולוס, וסתבوهו אל מחוץ להיכל; ומיד נסגרו הדלתות.

לא: וכאשר בקש הקמון להרגו, שמע שר־האלף של הגדוד את כל העיר רוגשת.

לב: מיד לקח שר־מאה וחילים רבים, ורץ אליהם. וכשראו את שר־האלף ואת המילים, חדלו להכות את פולוס.

לג: ונגש אליו שר־האלף ואחוזו, וצוה שיכבדוהו בשמי שלשלאות, ושאל עליו:

כי בוכים אתם ושוברים את לבי. הרי מוכן אני לא רק להאסר, אלא גם למות בירושלים בעד שם אדונינו ישוע המשיח.

יד: וכאשר לא שמע לנו, חדלנו ואמרנו: רצון אדונינו יעשה.

טו: ואחרי הימים הללו הכנו את עצמנו ועלינו לירושלים.

טז: ובאו אתנו כמה תלמידים מקיסריה, והם מביאים אתם אח אחד מן התלמידים הראשונים, אשר שמו מנסון והוא מקפריסין, כדי שיכבדנו בביתו.

יז: וכאשר באנו לירושלים, קבלונו האחים בשמחה.

יח: וביום המחרת נכנסנו עם פולוס אל יעקב, בעת שכל הזקנים היו אצלו.

יט: ונתנו להם שלום, ופולוס ספר להם לפי הסדר כל מה שעשה האלהים בגויים על־ידי שרותו.

כ: וכשמעם, שבחו את האלהים; ואמרו לו: רואה אתה, אחינו, כמה רכבות ביהודה אשר האמינו, וכל אלה קנאים הם לתורה.

כא: אבל נאמר להם עליך שאתה מלמד שעל כל היהודים אשר בגויים לסור ממשה, באמרך שלא ימולו את בניהם ולא יתחלכו במנהגי התורה.

כב: ובכן, מפיון ששמעו כי באת לבא, כג: עשה מה שאנו אומרים לך: יש לנו ארבעה אנשים שנדרו להטהר.

כד: קח אותם ולך והטהר אתם, ושלם עליהם את ההוצאות כדי שיגלחו את

אנתון דבכיך אנתון ושחקין אנתון לה ללפי.
אנא גיר לא הוה דאתאסר בלחוד מטיב אנא.
אלא אף דאמות באורשלים חלף שמה דמרן
ישוע משיחא.

יד: וכד לא אתטפסין לך. בהלך לך ואמרן:
דעבינה דמרן נהוא.

טו: ובתר יומתא הלין אתטיבן. וסלקן לך
לאורשלים.

טז: ואתו הוה עמן אנשא תלמידא מן
קסריא. פד דבירין עמהון אחא חד מן
תלמידא קדמא דשמה הוה מנסון. ואיתוהי
הוה מן קופרוס. דנקבלן בביתה.

יז: וכד אתין לאורשלים. קבלון אחא
חדאית.

יח: וליקמא אחרנא עלן עם פולוס לוח
יעקוב. פד אית הוה לוחה פלהון קשישא.
יט: ויהבן להון שלמא. ומשפעא הוה
להון פולוס פתר פתר כלמא דעבד אלהא
בעממא בתשמשתה.

כ: וכד שמעו. שפחו לאלהא. ואמרו לה:
חזא אלת אחיו. כמה רבנן אית ביהוד אילין
דיהימנו. וכלהון הלין טנגא אנון דנמוסא.

כא: אתאמר להון דין עליך דמלך אלת
דנפרקון מן מושא כלהון יהודיא דבעממא.
פד אמר אלת דלא נהוון גזרין בניהון. ולא
בעידא דנמוסא נהוון מהלכין.

כב: מטל הכיל דמשתמעא הי להון
דאתית לכא.

כג: עבד מדם דאמרין חנון לך: אית לך
גברא ארבעא דנדיר להון דנתדכון.

כד: דבר אנון וול אתדכא עמהון. ואפק
עליהון נפקתא איך דנגרעון רשיהון.
ומתדעא לכלנש דמדם דאתאמר עליך דגל

הו. ואנת לנמוסא שלם אנת ונטר.

כה: על אילין דין דיהימנו מן עממא. חנו
פתכן דנהוון נטריין נפשהון מן דדיכיא. ומן
יניותא. ומן חניקא. ומן דמא.

כו: הידין פולוס דבר אנון לגברא הלין.
ליקמא אחרנא ואתדכי עמהון. ועל אנו
להיכלא כד מודע להון מוליא דיומתא
דמדכייתא. עדמא דאתקרב קורבנא דאנש
אנש מנהון.

צחחא כ

כז: וכד מטי יומא דשבועא. יהודיא דמן
אסיא חזאוהי בהיכלא. וגריו עלוהי עמא כלה
וארמיו עלוהי אידיא.

כח: פד מבגנין ואמרין: גברא בני יסריל
עדרו. הנו גברא דלוקבל עמא דילן מלך בכל
דנפא ולוקבל נמוסא ולוקבל אתרא הנא. ואף
לארמא אעל להיכלא. וסיבה לאתרא הנא
קדישא.

כט: קדמו הוה גיר חנו עמה לטרופימוס
אפסיא במדינתא. וסברין הוה דעם פולוס על
להיכלא.

ל: ואשתגשת כלה מדינתא. ואתפנשו
כלה עמא. ואחדוהי לפולוס וגרוהי לבר מן
היכלא. ובר שעתה אתתחדו תרעא.

לא: וכד בעא הוה כנשא למקטלה.
אשתמעא לכילירפא דאספיר דכלה מדינתא
אתתזיעת לה.

לב: ובר שעתה דבר לקנטרונא
ולאסטרטיטא סגיאא. ורהט עליהון. וכד חנו
לכילירפא ולאסטרטיטא. בהלו מן דמחין
הוה לה לפולוס.

לג: וקרב לוחה פילירפא ואחדה. ופקד
דנאסרונה בתרמין ששלן. ומשאל הוה

מיהו? מה עשה?

לד: ויצעקו עליו אנשים מן ההמון בכה ויבכה, ובגלל צעקתם לא היה יכול לדעת איזהו הדבר הנכון, וצוה שיובילוהו למחנה. לה: וכשהגיע פולוס למדרגות, נשאוהו התילים בגלל אלימות העם:

לו: כי בא אחרינו עם רב, והם צעקו ואמרו: הסר אותו!

לז: וכאשר היה פולוס קרוב להפגס למחנה, אמר לשר-האלף: האם אתה מרשה לי לדבר אתך? והוא אמר לו: יננית אתה יודע??

לח: האם לא אתה המצרי ההוא אשר לפני הימים האלה הסית והוציא למדבר ארבעת אלפים אנשים בני בליעל?

לט: אמר לו פולוס: אני איש יהודי מטרסוס אשר בקיליקיה, עיר ידועה אשר נולדתי בה. מבקש אני ממך, הרשה לי לדבר אל העם.

מ: וכאשר הרשה לו, עמד פולוס על המדרגות והניף ידו אליהם. וכשהשתתקו, דבר אליהם עברית ואמר להם:

פרק כב

א: אחים ואבות, שמעו דבר הגנתי לפניכם.

ב: וכאשר שמעו כי עברית הוא מדבר אליהם, השתתקו עוד יותר. והוא אמר להם:

ג: איש יהודי אני, יליד טרסוס אשר בקיליקיה, אבל גדלתי בעיר הזאת לרגלי גמליאל. ונחנכתי כליל בתורת אבותינו, והייתי קנאי לאלהים כמו שגם אתם כלכם.

ד: ואת הדרך הזאת רדפתי עד מות,

בהיותי אוסר גברים ונשים ומוסר אותם לבית הסהר.

ה: כפי שיציד עלי הפהן הגדול וכל הזקנים אשר מהם קבלתי אגרות ללכת אל האחים שבדמשק, כדי שגם את הנמצאים שם אביא כבולים לירושלים ויקבלו ענש.

ו: וכאשר הלכתי והתחלתי מגיע לדמשק, בחצי היום, פתאום מן השמים נגה עלי אור גדול:

ז: ונפלתי ארצה, ושמעתי קול שאמר לי: שאול, שאול, למה אתה רודף אותי?

ח: ואני עניתי ואמרתי: מי אתה, אדוני? והוא אמר לי: אני הוא ישוע הנצרי אשר אתה רודף.

ט: והאנשים שהיו איתי ראו את האור, אך לא שמעו את הקול של המדבר אלי.

י: ואמרתי: מה אעשה, אדוני? ואדוניו אמר לי: קום לך לדמשק ושם ידבר אתך על כל מה שאתה מצוה לעשות.

יא: וכיון שלא ראיתי בגלל זהר האור ההוא, אחזוני בידי הללו שהיו עמי ונכנסתי לדמשק.

יב: ואיש אחד, חנניה, צדיק על-פי התורה, כפי שהעידו עליו כל היהודים אשר שם —

יג: בא אלי ואמר לי:

ט: שאול אחי, פקח עיניך. ובו ברגע נפקחו עיני והבטתי בו.

יד: ואמר לי: אלהי אבותינו הקימך לדעת את רצונו, ולראות את הצדיק ולשמע קול מפיו.

טו: ותהיה לו לעד אל כל בני אדם על כל מה שראית ושמעת.

ד: וְלִהְיוֹת אִישׁ אֶחָד וְדַפֵּת עֲדָמָא לְמוֹתָא.
כד אָסר הָיִית וּמִשְׁלָם הָיִית לְבֵית אִסְיָרָא
גְּבֵרָא וְנָשָׂא.

ה: אִיךְ מָא דִּסְהַד עָלֵי רַב כְּהֵנָא וְכִלְהוֹן
קְשִׁישָׁא. דְּמִנְהוֹן קִבְּלַת אֲגָרְתָא דְּאֹל לִנְת
אֲחָא דְּבִרְמָסוּק. דָּאף לִהְנוֹן דָּאִית הָנוּ תַּמָּן.
אִיתָא אֲנוֹן לְאוּרְשָׁלַם כִּד אִסְיָרִין וְנִקְבְּלוֹן
מִסָּם בְּרָשָׁא.

ו: וְכִד אֹל הָיִית וְשִׁרִית מִמָּטָא אָנָּא
לְדִרְמָסוּק. בְּפִלְגָּה דִּיּוֹמָא. מִן תַּחֲתִית שְׁלֵיָא מִן
שְׁמִיָּא אֹזְלָג עָלֵי נוֹהֲרָא סְגִיָּאָא.

ז: וְנִפְלַת עַל אֶרְעָא. וְשִׁמְעַת קָלָא דְּאָמַר
הָנָא לִי: שְׁאוּל שְׁאוּל. מָנָא רַדָּף אֲנִית לִי.
ח: אָנָּא דִּין עֲנִית וְאָמַרְתָּ: מִן אֲנִית מְרִי.
וְהוּ אָמַר לִי: אָנָּא הוּ יֵשׁוּעַ נְצִרְיָא דְּאֲנִית רַדָּף
אֲנִית.

ט: וְאִנְשָׁא דָּאִית הָנוּ עָמִי חָזוּ נוֹהֲרָא. קָלָא
דִּין לֹא שְׁמַעוּ דִּהּוּ דְּמִמְלָל הָנָא עָמִי.

י: וְאָמַרְתָּ: מָנָא אֲעֲבֹד מְרִי. וּמִן אָמַר
לִי: קוּם זֶל לְדִרְמָסוּק. וְתַמָּן נִתְמַלֵּל עֲמָךְ עַל
כָּל מַדָּם דִּמְתַּפְקֵד לָךְ דִּתְעֲבֹד.

יא: וְכִד לֹא מִתְחַזָּא הָנָא לִי מִטַּל
תְּשׁוּבָתָהּ דְּנוֹהֲרָא הוּ. אֲחִדּוּנִי בְּאִידִי הָנוּן
דְּעָמִי הָנוּ. וְעֵלַת לְדִרְמָסוּק.

יב: וּגְבֵרָא חֵד חֲנִנְיָא כֹּאנָּא בְּנוֹמָסָא. אִיךְ
דִּסְהַדִּין הָנוּ עָלוּהִי כְּלִהוֹן יְהוּדִיָּא דִּתַּמָּן.

יג: אֲתָּא לִנְתִי. וְאָמַר לִי: שְׁאוּל אָחִי פִתַּח
עֵינֶיךָ. וְכֵּה בִּשְׁעָתָא אֲתַפְתַּח עֵינֵי וְחִרַת בָּהּ.

יד: וְאָמַר לִי: אֲלֵהָא דְּאֲבָהִתִּי אֲקִימָךְ
לְמַדְעָא צְבִינָה. וְתַחֲזָא לְזוּרִיקָא. וְתִשְׁמַע קָלָא מִן
פּוּמָה.

טו: וְתַהוּא לֵה סְהַדָּא לִנְת כְּלִהוֹן בְּנִינְשָׁא
עַל כָּלמָא דִּחֲזִית וְשִׁמְעַת.

עָלוּהִי. דְּמִנְהוּ. וּמָנָא עָבֵד.

לד: וְקָעִין הָנוּ עָלוּהִי אִנְשָׁא מִן אָכְלוּס
מַדָּם מַדָּם. וּמִטַּל קִצְתָּהוֹן לֹא מִשְׁכַּח הָנָא
לְמַדְעָא אִידָּא הִי שְׁרִירָתָא. וּפְקֵד הָנָא דְּנוֹבְלוּנָה
לְמִשְׁרִיתָא.

לה: וְכִד מִטִּי פֹּלוּס לְדִרְגָּא. טַעֲנוּהִי
אֲסִטְרִיטִיטָא מִטַּל קִטִּירָא דְּעָמָא.

לו: אֲתָּא הָנָא גִיר בְּתֵרָה עָמָא סְגִיָּאָא
וְקָעִין הָנוּ וְאָמַרִין: שְׁקוּלִיהִי.

לז: וְכִד מִטִּי לְמַעַל לְמִשְׁרִיתָא הוּ פֹּלוּס.
אָמַר לְכִילִירְכָּא. אֵן מַפָּס אֲנִית לִי אֲמַלְל עֲמָךְ.

הו דִּין אָמַר לֵה: יוֹנָאִית דָּע אֲנִית.

לח: לֹא הָיִית אֲנִית הוּ מִצְרָא. דִּקְדָּם
יּוֹמָתָא הָלִין אֲוִיעַת וְאַפְקַת לְמַדְבָּרָא אַרְבַּעָא
אַלְפִין גְּבִרִין עֲבָדִי בִּישְׁתָּא.

לט: אָמַר לֵה פֹּלוּס: אָנָּא גְּבֵרָא אָנָּא
יְהוּדִיָּא מִן טִרְסוּס דְּקִילִיקָנָא מִדִּינְתָּא דִּידְעָתָא
דְּכֵה יֵלִיד אָנָּא. בָּעָא אָנָּא מִנָּךְ אָפָס לִי
לְמַמְלָלוּ לְעָמָא.

מ: וְכִד אָפָס לֵה. קָם פֹּלוּס עַל דִּרְגָּא.
וְאֲוִיעַ הָנָא לִהוֹן אִידָּהּ. וְכִד בְּהָלוּ. מַלְל עֲמַהוֹן
עֲבָרָאִית וְאָמַר לִהוֹן:

קפלאון כב

א: אֲחָא וְאַבְהָתָא. שְׁמַעוּ מִפֶּק בְּרוּחִי
דְּלִנְתְּכוֹן.

ב: וְכִד שְׁמַעוּ דְּעֲבָרָאִית מִמְלָל הָנָא
עֲמַהוֹן. יִתִּירָאִית בְּהָלוּ. וְאָמַר לִהוֹן:

ג: אָנָּא גְּבֵרָא אָנָּא יְהוּדִיָּא וִילִיד אָנָּא
בְּטִרְסוּס דְּקִילִיקָנָא. אֲתִרְבִּית דִּין בְּהָדָא
מִדִּינְתָּא. עַל גִּבְּרִי רִגְלוּהִי דְּגַמְלִיאִיל וְאַתְרִדִּית
גְּמִירָאִית בְּנוֹמָסָא דְּאַבְהָתִי. וְאִיתִי הָיִית טַעֲנָא
דְּאַלְהָא. אֲכַמָּא דָּאף אֲנִתְּכוֹן כְּלִכּוֹן אִיתִיכּוֹן.

רב קניתי את האזרחות הרומית. אמר לו פולוס: ואני אף נולדתי בה.

כט: ומיד פרשו ממנו הללו שהתכבדו להלקותו; ושר-האלף פחד כשנודע לו כי רומי הוא, על שום שקשר אותו.

ל: וכיום המתרת רצה לדעת נכונה מה היא ההאשמה אשר הביאו עליו היהודים. והתירו וצוה שיבואו ראשי-הכהנים וכל אספת מנהיגיהם; ולקח את פולוס והורידו והעמידו ביניהם.

פרק כג

א: וכשהביט פולוס באספתם, אמר: אנשים, אחי, אני במצפון נקי לגמרי התהלכתי לפני אלהים עד היום.

ב: וחנניה הכהן צוה את העומדים לידו להכות את פולוס על פיו.

ג: ופולוס אמר לו: עתיד האלהים להכותך, קיר מסדי! ואתה יושב אתה לשפט אותי על-פי התורה, בעוד שאתה עובר על התורה ומצוה שכיפוני?

ד: והעומדים שם אמרו לו: את כהן האלהים אתה מקלל!?

ה: אמר להם פולוס: לא ידעתי, אחי, שהוא הכהן; שהרי כתיב: נשיא בעמך לא תאר.

ו: וכשהבחין פולוס שחלק מן העם צדוקים וחלק פרושים, צעק באספה: אנשים, אחי, אני פרוש בן פרושים, ועל המתקנה לתקומת המתים אני נשפט!

ז: וכשאמר זאת, התנצחו הפרושים והצדוקים זה עם זה;

טז: וכעת מהויע אתה מתמהמה? קום השבל והטהר מחטאיד בקראך את שמו.

יז: וחרתי ובאתי לכאן, לירושלים, והתפללתי בהיכל,

יח: וראיתיו במראה, אומר לי: הודרו וצא מירושלים, כי אין מקבילים את עדותך עלי.

יט: ואני אמרתי: אדוני, אף הם יודעים שאני מסרתי לבית הספר והפיתי בכל בתי הכנסת את המאמינים בך.

כ: וכאשר נשפך דם אסטפנוס ערך, גם אני עמדתי אתם והסכמתי לרצונם של הורגיו, ושמרתי על בגדי האנשים שרגמו אותו.

כא: ואמר לי: לך, כי אני שולח אותך הרחק להכריז לגויים.

כב: ולאחר ששמעו את פולוס עד לדבר הזה, הרימו קולם וצעקו: יוסר מן הארץ אחד שפמותרו, כי אינו ראוי לחיות!

כג: וכאשר צעקו והשליכו את בגדיהם מעליהם והעלו אבק השמימה,

כד: צוה שר-האלף שיכניסוהו למחנה; וצוה שיחקר במלקות, למען ידע בשל איזו סבה צעקו עליו.

כה: וכאשר מתחווהו ברצועות, אמר הוא פולוס לשר-המאה שצמד מעליו: האם מתר לכם להלקות איש רומי שלא הרשע בדין?

כו: וכשמע שר-המאה, נגש אל שר-האלף ואמר לו: מה אתה עושה? הרי האיש הזה רומי הוא!

כז: ונגש אליו שר-האלף ואמר לו: אמר לי, האם אתה רומי? והוא אמר לו: כן.

כח: וצוה שר-האלף ואמר לו: אני בכסף

בכספא סגיאא קניתה לרהומיותא. אָמר לה
פולוס: אָנא דין אָף בָּה אַתְלִידת.

כט: ומחנא פרקו להון מנה הנון דבעין
הנו למנגדותה. ונדחל פילירפא בד ילף
דרהומיא הו. על דפכרה הנוא.

צחחא כא

ל: וליומא אחרנא צבא הנוא למדע
שריראית. דמנא הי קטגנומא דמיתין הנו
עלוהי יהודיא. ושריהי ופקד דנאתון רפי
פְּהֵנא וכלה פנשא דרשיהון. ודבר לפולוס.
ואתת אקימה פינתהון.

קפלאון כג

א: וכד חר פולוס בכנשהון. אָמר: גברא
אחי. אָנא בכל תארפא טבתא אתדפרת קדם
אלהא עדמא ליומא.

ב: וחנניא כהנא פקד להנון דקימין על
גבה דנמחונה לפולוס על פומה.

ג: ופולוס אָמר לה: עתיד הו אלהא
דנמחין אסתא מחורפא. ואנת יתב אנת דאן
אנת לי איך דבנמוסא. פד עבר אנת על
נמוסא ופקד אנת דנמחונני.

ד: ואילין דקימין הנו תמן אָמרין לה:
לכהנא דאלהא מצחא אנת.

ה: אָמר להון פולוס: לא ידע הוית אחי
דכהנא הו. כתיב הו גיר: דלרשא דעמך לא
חלוט.

ו: וכד ידע פולוס דמנה דעמא איתוהי
דודוקא. ומנה דפרישא. קעא הנוא בכנשא:
גברא אחי. אָנא פרישא אָנא בר פרישא. ועל
סברא דקיממא דמיתא מתתדין אָנא.

ז: וכד דא אָמר: נפלו חד בחד פרישא
וידוקיא. [ואתפלג עמא.]

טז: והשא מנא משתחר אנת. קום עמד
ואתדפא מן חטחין. פד קרא אנת שמה.

יז: והפכת אתית לכא לאורשלם. וצלית
בהיפלא.

יח: וחזיתיה בחזוןא כד אָמר לי: אסתרהב.
ופוק לך מן אורשלם. מטל דלא מקבלין
סהדותך דעלי.

יט: ואָנא אָמרת: מרי. אָף הנון ידעין
דאָנא משלם הוית לבית אסירא ומחא הוית
בכל כנושן לאילין דמהימנין הנו בך.

כ: וכד מתאשד הנוא דמה דאסטפנוס
סהדך. ואָף אָנא עמהון קאם הוית ושלם הוית
לצבנהון דקטלוהי. ונשר הוית מאנא דאילין
דרגמין הנו לה.

כא: ואָמר לי: זל. דאָנא משרד אָנא לך
לרוחקא למכרזו לעממא.

כב: וכד שמעוהי לפולוס עדמא להדא
מלתא. ארימו קלהון וקעו: נשתקל מן ארעא
אינא דהכנא הו. לא גיר גלא לה למחא.

כג: וכד מבגנין הנו ומשרין הנו מאניהון.
ומסקין הנו חלא לשממא.

כד: פקד פילירפא דנעלונה למשריתא.
ופקד דבנגדא נשתאל איך דנדע מטל אידא
עלתא קעין הנו עלוהי.

כה: וכד מתחוהי בערקא. אָמר הו פולוס
לקנטרונא דקאם הנוא עלוהי. מפס לכון
דלגברא רהומיא דלא מחיב דתנגדון.

כו: וכד שמע קנטרונא. קרב לנת
פילירפא. ואָמר לה: מא עבד אנת. הנוא גיר
גברא רהומיא הו.

כז: וקרב לנתה פילירפא. ואָמר לה: אָמר
לי. אנת רהומיא אנת. ואָמר לה: אין.

כח: ונענא כילירפא ואָמר לה: אָנא

אֶל שַׁר־הָאֵלֶף, וְאָמַר: הָאֲסִיר פּוֹלוֹס קָרָא לִי וּבִקֵּשׁ מִמֶּנִּי לְהִבִּיא אֶת הַבַּחּוֹר הַזֶּה אֵלַי, כִּי יֵשׁ לוֹ דְּבַר־מָה לֹאמַר לָךְ.

יט: אָחִז שַׁר־הָאֵלֶף בְּיָדוֹ שֶׁל הַבַּחּוֹר, וּמָשְׁכוּ הַצָּדָה וּשְׂאֵל אוֹתוֹ: מָה יֵשׁ לָךְ לֹאמַר לִי?

כ: וְאָמַר לוֹ הַבַּחּוֹר: הִיְהוּדִים נוֹעְצֻו לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ שְׂתוּרִיד אֶת פּוֹלוֹס מִחֵר לְאֶסְפֶּתָם, כְּאֵלוֹ חֲפָצִים הֵם לְדַעַת מִמֶּנּוּ עוֹד דְּבַר.

כא: אָתָּה אִפּוּא אֵל תִּשְׁמַע לָהֶם, כִּי הִנֵּה יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים אָנָשִׁים מֵהֶם מַחֲכִים לוֹ בַּמֶּאֱרָב וְהֵם חֲרָמוֹ עַל עֲצָמָם שֶׁלֹּא יֵאָכְלוּ וְלֹא יִשְׁתּוּ עַד אֲשֶׁר יִהְרָגוּהוּ; וְהִנֵּה מוֹכִנִּים הֵם וּמַחֲכִים לְהַכְטִחָתְךָ.

כב: וְשִׁלַּח שַׁר־הָאֵלֶף אֶת הַבַּחּוֹר בְּצִוּוֹתוֹ עָלָיו: אֵל יָדַע אִישׁ שֶׁהוֹדַעְתָּ לִּי אֵת אֱלֹהֵי.

כג: וְקָרָא לְשֹׁנֵי שַׁר־מֵאָה וְאָמַר לָהֶם: לָכוּ הִכִּינוּ מֵאֲתִים רוֹמָאִים שֶׁיִּלְכוּ לְקִיסְרֵיהָ, וְשִׁבְעִים פְּרָשִׁים וּמֵאֲתִים מְטִילֵי כִידוֹן שֶׁיֵּצְאוּ בִּשְׁעַת הַשְּׁלִישִׁית בַּלַּיְלָה.

כד: הִכִּינוּ גַם בְּהֵמָה, כְּדִי שִׁירָכִיבוּ אֶת פּוֹלוֹס וַיִּמְלִטוּהוּ אֵל פִּילֹסֶס הַנָּצִיב.

כה: וְכָתַב וַנִּתֵּן לָהֶם אֲגָרָת שֶׁהִיָּה בָּהּ כָּד: כו: קְלוּדִיּוֹס לוּסִיּוֹס אֵל פִּילֹסֶס הַנָּצִיב הַדְּגוּל — שְׁלוֹם.

כז: אֵת הָאִישׁ הַזֶּה תִּפְסּוּ הִיְהוּדִים כְּדִי לְהָרֹגוּ; וְקִמְתִּי אֲנִי עִם הָרוֹמָאִים וְהַצִּלְתִּיו בַּהֲנוּדַע לִי כִּי רוֹמִי הוּא.

כח: וְכִינּוֹן שֶׁבִּקְשָׁתִי לְדַעַת אֶת הָעֵלָה שֶׁבְּגִלְלָה הָאֲשִׁימוּהוּ, הוֹרִדְתִּיו אֵל אֶסְפֶּתָם;

כט: וּמִצָּאִתִּי כִּי הָאֲשִׁימוּהוּ בְּנוֹגֵעַ לְשִׁאלוֹת שֶׁל תּוֹרָתָם, וְעָלָה שְׁנֵת מֵאָסֵר אוֹ

ח: כִּי הַצְדוּקִים אֹמְרִים שָׁאִין תַּחֲתֶיהָ וְלֹא מִלְּאֲכִים וְלֹא רוּחַ, אֲךָ הַפְּרוּשִׁים מוֹדִים בְּכֻלָּם.

ט: וְהִיתָה הַמִּלָּה גְדוּלָּה, וְקָמוּ אָנָשִׁים סוֹפְרִים מִצֵּד הַפְּרוּשִׁים וְרַבֵּי אֲתָם וְאָמְרוּ: אֵין אָנוּ מוֹצְאִים שׁוּם רַע בְּאִישׁ הַזֶּה; וְאֵם רוּחַ אוֹ מִלְּאָךְ דְּבַר אֲתוֹ, מָה יֵשׁ בָּזֶה?

י: וּכְשֶׁהִיתָה הַמַּהוּמָה גְדוּלָּה בִּיגִיָּהם, חָשַׁשׁ שַׁר־הָאֵלֶף שֶׁמָּא יִשְׁפְּעוּ אֶת פּוֹלוֹס, וְשִׁלַּח רוֹמָאִים לְבּוֹא וּלְחַטֵּפוּ מִתּוֹכָם וּלְהִבִּיאוּ לַמַּחֲנֶה.

יא: וְכַאֲשֶׁר הָיָה לַיְלָה, נִרְאָה אֲדוֹנֵינוּ אֵל פּוֹלוֹס וְאָמַר לוֹ: הַתַּחֲזֹק, כִּי כְּמוֹ שֶׁהַעֲדוּת עָלִי בִירוּשָׁלַיִם, כָּךְ עֲתִיד אָתָּה לְהַעֲד גַּם בְּרוֹמָא.

יב: וְכֵהִיּוֹת בְּקֹר הַתְּאֲסָפּוֹ אָנָשִׁים מִן הִיְהוּדִים וְחֲרָמוֹ עַל עֲצָמָם שֶׁלֹּא יֵאָכְלוּ וְלֹא יִשְׁתּוּ עַד אֲשֶׁר יִהְרָגוּ אֶת פּוֹלוֹס.

יג: וְהִלְלוּ שִׁבְרָתוֹ בְּשִׁבּוּעָה אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת הָיָה יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים אָנָשִׁים.

יד: וַנִּגְשׂוּ אֵל הַפְּהֻגִים וְאֵל הַזִּקְנִים וְאָמְרוּ: חֲרָם חֲרָמֵנוּ עַל עֲצָמָנוּ, שֶׁלֹּא נִטְעַם מֵאוֹמָה עַד אֲשֶׁר נִהְרָג אֶת פּוֹלוֹס.

טו: וְעָתָה בִּקְשׂוּ אֲתָם וְרָאִי הַסֵּנֶהֲדָרִין מִשַׁר־הָאֵלֶף כִּי יִבִּיאוּהוּ אֵלֵיכֶם, כְּאֵלוֹ חֲפָצִים אֲתָם לְחַקֵּר אֶת מַעֲשָׂהוּ לְאֲשׁוּרוֹ, וְאִנְחָנוּ מוֹכִנִּים לְהָרֹגוּ בְּטָרֵם יִגִּיעַ אֵלֵיכֶם.

טז: וְשָׁמַע בֶּן אַחוֹתוֹ שֶׁל פּוֹלוֹס אֶת הַמְּזוּמָה הַזֹּאת, וַנִּכְנַס לַמַּחֲנֶה וְהוֹדִיעַ לְפּוֹלוֹס.

יז: וְשִׁלַּח פּוֹלוֹס וְקָרָא לְאַחַד מִשְׁרֵי־הַמֵּאָה, וְאָמַר לוֹ: הוֹבֵל אֶת הַבַּחּוֹר הַזֶּה אֵל שַׁר־הָאֵלֶף, כִּי יֵשׁ לוֹ דְּבַר־מָה לֹאמַר לוֹ.

יח: וְלָקַח שַׁר־הַמֵּאָה אֶת הַבַּחּוֹר וְהִבִּיאוּ

פִּילִירְכָא. וְאָמַר: פֻּלוּס אַסִּירָא קִרְנִי. וּבְעָא
מְנִי דַאִיתָא הָנָא עֲלִימָא לְנִתְךָ. דַּאִית לֵה מָדָם
דִּנְאֵמֵר לָךְ.

יט: וְאַחֲרָהּ בְּאִידָהּ פִּילִירְכָא לַעֲלִימָא.
וּנְגִידָה לְחַד גִּבָּא. וּמִשְׁאֵל הָנָא לֵה: דִּמְנָא אִית
לָךְ דִּתְאֵמֵר לִי.

כ: וְאָמַר לֵה עֲלִימָא: יְהוּדִיא אֶתְחַשְׁבו
דִּנְבִיעוּן מִנְךָ דִּתְחַת לְפֻלוּס מָחָר לִכְנִשְׁהוֹן.
אִיךְ צְבִין מָדָם יִתִּיר דִּנְאֵלְפֻון מִנָּה.

כא: אַנְתְּ הָכִיל לֹא תִתְטַפִּיס לְהוֹן. הָא גִיר
יִתִּיר מִן אַרְבַּעִין גְּבִירִין מִנְהוֹן נְטִירִין לֵה
בְּכַמְאָנָא. וְאַחֲרָמוּ עַל נִפְשָׁהוֹן דִּלֹא גֹאכְלוּן
וְלֹא נִשְׁתּוֹן עֲדָמָא דִּנְקִטְלוּנִיָּהּ. וְהָא מְטִיבִין.
וּמִקְוִין לִשְׁוִידִיךְ.

כב: וְשָׂרִיָּהּ פִּילִירְכָא לַעֲלִימָא. כֹּד פִּקְדָּה:
דֹּאנְשׁ לֹא נִדַּע דִּהֲלִין בְּדַקָּתָא לִי.

כג: וְקִרְא לְתִרְיִן קִנְטְרוּנִין. וְאָמַר לְהוֹן:
וְלוֹ עֲתִדוּ רְהוּמִיא מֵאֲתִין דִּנְאֻלוֹן לִקְסִרִיא.
וּפִרְשָׁא שְׁבַעִין. וְשִׂדְיִ בְּיִמִּנָא מֵאֲתִין. דִּנְפִקוּן
מִן תִּלְתָּ שְׁעִין בִּלְלִיא.

כד: טִיבֻוּ דִּין אָף בְּעִירָא אִיךְ דִּנְרַכְבוּנָה
לְפֻלוּס. וּנְפִלְטוּנִיָּהּ לְנִת פִּילְכֶס הַגְמוּנָא.

כה: וּכְתַב אֲנִרְתָּא יָהֵב לְהוֹן דַּאִית בָּהּ
הַכְּנָא.

כו: קִלְדִּיּוֹס לִוְסִיּוֹס לְפִילְכֶס הַגְמוּנָא
נְצִיחָא. שְׁלָם.

כז: לִגְבִּירָא הָנָא אַחֲדוּ יְהוּדִיא אִיךְ
דִּנְקִטְלוּנִיָּהּ. וְקָמַת אָנָא עִם רְהוּמִיא. וּפִרְקַתָּהּ
כֹּד יִלְפִת דִּרְהוּמִיא הוּא.

כח: וְכֹד בְּעָא הוּיָת לְמַדַּע עֲלִתָא דִּמְטִלְתָּה
רְשִׁין הוּוּ לֵה. אֶתְחַתָּה לִכְנִשְׁהוֹן.

כט: וְאַשְׁכַּחַת דַּעַל זְאִטְמָא דִּנְמוֹסְהוֹן
רְשִׁין הוּוּ לֵה. וְעֲלִתָא דְשׁוּיָא לְאַסּוּרָא אָו

ח: וְדוּקִיָּא גִיר אַמְרִין דִּלִּית קִימְתָּא. וְלֹא
מִלְאכָא וְלֹא רוּחָא. פִּרְיִשָּׁא דִּין מוֹדִין בְּכִלְהִין.

ט: וְהָנָא קָלָא רַבָּא. וְקָמוּ אֲנָשָׁא סְפָרָא מִן
גִּבָּא דְפִרְיִשָּׁא. וְנִצִּין הוּוּ עֲמַהוֹן וְאַמְרִין: לֹא
מִשְׁכַּחִין חוֹנֵן מָדָם דְּבִישׁ בְּהָנָא גִבְרָא. אֵן דִּין
רוּחָא אָו מִלְאכָא מְלֵל עֲמָה. מְנָא אִית בָּהּ
בְּהָדָא.

י: וְכֹד הָנָא שְׁגוּשִׁיא רַבָּא בִּינְתַהוֹן. דִּחַל
הָנָא כִּילִירְכָא דִּלְמָא נִפְשַׁחוּנָה לְפֻלוּס. וְשִׁלַּח
לְרְהוּמִיא דִּנְאֵתוֹן נִחְטָפוּנָה מִן מִצְעַתַּהוֹן.
וּנְעִלּוּנָה לְמִשְׁרִיתָא.

יא: וְכֹד הָנָא לִלְיָא אֶתְחַזִּי לֵה מִרְן
לְפֻלוּס. וְאָמַר לֵה: אֶתְחִיל. מְטֵל דַּאִיךְ
דַּאִסְתֵּרַת עֲלִי בְּאוּרְשָׁלַם. הַכְּנָא עֲתִיד אַנְתְּ
דַּאָף בְּרְהוּמָא תְּסַחֵד.

יב: וְכֹד הָנָא צִפְרָא. אֶתְכַנְשׁוּ הוּוּ אֲנָשִׁין
מִן יְהוּדִיא. וְאַחֲרָמוּ עֲלִיהוֹן. דִּלֹא גֹאכְלוּן וְלֹא
נִשְׁתּוֹן עֲדָמָא דִּנְקִטְלוּנִיָּהּ לְפֻלוּס.

יג: הוּוּ הוּוּ דִּין הוּוּ דַּאִקִּימוּ בְּמוֹמְתָא
הָנָא קִימָא. יִתִּיר מִן אַרְבַּעִין גְּבִירִין.

יד: וְאַתְקִרְבוּ לְנִת בְּהָנָא וּלְנִת קְשִׁישָׁא
וְאַמְרִין הוּוּ: דִּחְרָמָא אַחֲרָמֵן עֲלִין דִּמְדָם לֹא
נִטְעִם עֲדָמָא דִּנְקִטְלוּ לְפֻלוּס.

טו: וְהָשָׂא בְּעוּ אֶתְוֹן וְרִשָּׁא דִּכְנוּשְׁתָּא מִן
פִּילִירְכָא דִּנִּיתִיּוּהִי לְנִתְכוּן. אִיךְ בְּעִין אֶתְוֹן
דִּתְבַּצּוֹן שְׁרִירָאִית סוּעֶרְגָּה. וְחוּנֵן מְטִיבִין חוּנֵן
דִּנְקִטְלוּהִי עַד לֹא נִמְטָא לְנִתְכוּן.

טז: וְשִׁמַּע הָנָא בְּרַחְתָּה דְּפֻלוּס אֶפְרַסְנָא
הָנָא. וְעַל לְמִשְׁרִיתָא. וּבִדֵּק לְפֻלוּס.

יז: וְשִׁדְר פֻּלוּס קִרְא לְחַד מִן קִנְטְרוּנָא.
וְאָמַר לֵה: אֹפֵל לַעֲלִימָא הָנָא לְנִת פִּילִירְכָא.
אִית לֵה גִיר מָדָם דִּנְאֵמֵר לֵה.

יח: וְדַבְרָה קִנְטְרוּנָא לַעֲלִימָא וְאַעֲלָה לְנִת.

מות לא היתה עליו.

ל: וכאשר נודעה לי מזמת המאָרב
שזממו עליו היהודים, מיד שלחתיו אליך
וצויתי את מאשימיו לבוא ולדבר אתו לפניך.
היה בריא.

לא: אַז, כפי שצוּו, לקחו הרומאים את
פולוס בלילה והביאוהו לעיר אנטיוכוס.
לב: וביום המחרת שלחו הפרשים את
הרגלים חבריהם לחזור למחנה;
לג: והביאוהו לקיסריה, ונתנו את האגרת
לנציב והעמידו לפניו את פולוס.

לד: וכשקרא את האגרת, שאל אותו
מאיזו מדינה הוא. וכאשר שמע שמקיליקיה,
לה: אמר לו: אשמע אותך כשיבואו
מאשימך. וצוה שישמרוהו בארמון הורדוס.

פרק כד

א: ואחרי חמשה ימים ירד חנניה הפֶּהֶן
הגדול עם הזקנים ועם טרטלוס הנואם,
והודיעו לנציב על פולוס.

ב: וכאשר הוא נקרא, החל טרטלוס טוען
נגדו ואומר:

ג: בלב שלוה חיים אנו, הודות לך,
ותקונים רבים נעשו לעם הזה בדאגתך.
וכלנו, בכל מקום, מקבלים את חסדך, פילכס
הדגול.

ד: אבל כדי שלא להלאותך בדברים
רבים, מבקש אני ממך שתשמע לענותנו
בקצרה:

ה: כי מצאנו את האיש הזה משחית
ומעורר מהומה בקרב כל היהודים אשר בכל

הארץ, שכן ראש פת הנצרים הוא,

ו: ואת היכלנו רצה לחלל. וכאשר
תפסנוהו, בקשנו לשפוט על-פי תורתנו.

ז: אבל בא לוסיוס שר-האֶלֶף וכלח רב
חטפו מדינו ושלחו אליך,

ח: וצוה על מאשימיו שיבואו אליך.
ויכול אתה — לכשתשאל אותו — לשמע
ממנו על כל הדברים האלה שאנו טוענים
נגדו.

ט: וטענו עליו גם היהודים, באמרם
שאלה אכן כך הם.

י: ורמז הנציב לפולוס לדבר, וצוה פולוס
ואמר: זה שנים רבות יודע אני כי שופט אתה
לעם הזה, ועל כן בשמחה מגן אני על עצמי;
יא: שהרי יכול אתה לדעת שאין יותר
משנים-עשר ימים מאז שעליתי לירושלים
להשתחוות.

יב: ולא מצאוני מדבר עם איש בתיכל,
אף לא מקהיל קהל — לא בבית הכנסת
שלחם ולא בעיר.

יג: ואין לאל ידם להוכיח לפניך מה שהם
טוענים נגדי עכשו.

יד: ברם את זאת אני מודה, שבזו הפת
שהם אומרים — בָּה עובד אני את אֱלֹהֵי
אבותי, בהאמיני בכל הפתובים בתורה
ובנביאים;

טו: בהיות לי תקנה באלהים, אשר גם הם
עצמם מקונים, שעתידיה להיות תקומה מבין
המתים — של הצדיקים ושל הרשעים.

טז: משום כך גם עמל אני, שיהיה לי
תמיד מצפון נקי לפני אלהים ולפני בני אדם.

יז: ואחרי שנים רבות באתי אל בני עמי
למת צדקה ולהקריב קרבן.

למוֹתא לית הוּא לִנְתָה.

ל: וכד אתפדק לי נכלא בכמאנא דעבדו
עלוהי יהודיא. מחדא שדרתה לנתן. ופקדת
לקטגרנוהי דנאתון ונאמרין עמה קדמך. הוי
חלים.

לא: הידין רהומיא איך דאתפקדו.
דברוהי לפולוס בלליא ואיתוהי לאנטיפטרוס
מדילנא.

לב: וליומא אחרנא שרו פרשא לרגלא
חבריהון דנהפכוני למשריתא.

לג: ואיתוהי לקסרנא. ויחבו אגרתא
להגמונא. ואקיוהי קדמוהי לפולוס.

לד: וכד קרא אגרתא. משאל הוּא לה דמן
אידיא הופרנא איתוהי. וכד ילף דמן
קיליקיא.

לה: אמר לה: שמע אנא לך מא דאָתו
קטגרניך. נפקד דנטרונה בפרטורין דהרודס.

קפלאון כד

זחחא כב

א: ומן בחר יומתא חמשא נחת חנניא רב
פהנא עם קשישא טרטלוס רהטרא. ואודעו
להגמונא על פולוס.

ב: וכד אתקרי. אקף הוּא טרטלוס מקטרג
לה ואמר.

ג: בסוגאא דשינא עמרין חנון מטלתך.
ותקנתא סגיאָתא הוי לעמא הנא בשקל טענך.
וקלן בכל דוקא מקבלין חנון טיבותך נציחא
פילכס.

ד: הלא דין נלאיך בסגיאָתא. פּעא אנא
מןך דתשמע למפכיכותן בפסיקתא.

ה: אשפחן גיר לגברא הנא דאיתוהי
משחטנא ומעיר שגושניא לכלהון יהודיא

דבכלה ארעא. רשא הוּא גיר דיולפנא דנצריא.

ו: ולהיפלן צבא למסיבוי. וכד אחרדנהי.
בעין דנדוניוהי איך דבנמוסן.

ז: אָתא דין לסיסו פילירפא. ובקטירא
סגיאָא מן אידין אעריה. ולך שדרה.

ח: נפקד לקטגרנוהי דנאתון לנתן.
ומשפח אנת פד משאל אנת לה דתאלף מנה
על פלהין הלין דמקטרגין חנון לה.

ט: אריבו דין עלוהי אף הנון יהודיא כד
אמרין: דהלין הכנא אגין.

י: נרמז הגמונא לפולוס דנמלל. וענא
פולוס ואמר: מן שניא סגיאָתא ידע אנא
דאיתך דינא דעמא הנא. ומטל הנא חדיאית
נפק אנא רוחא על אפי נפשי.

יא: פד משפח אנת למדע דלית לי יתיר
מן תרעסר יומין דסלקת לאורשלם למסגד.
יב: ולא אשכחוני דממלל אנא עם אנש
בהיפללא. ואף לא כנשא דכנש אנא. לא
בכנושתהון. ולא במדינא.

יג: ולא דנתון מטנא באידיהון קדמך על
מדם דהשא מקטרגין לי.

יד: ברם דין הדא מורא אנא: דבה בהנא
יולפנא דאמרין. בה פלח אנא לאלהא
דאבהי. פד מהימן אנא לכלהין דכתיבן
בנמוסא ובנביא.

טו: וכד אית לי סברא על אלהא אינא
דאף הנון הלין מסברין. דעתידא דתהנא
קימתא דמן בית מיתא דכנאא ודעולא.

טז: מטל הנא אף עמל אנא. דתארפא
דכיתא תהנא לי קדם אלהא וקדם בנינשא
אמינאית.

יז: לשנין דין סגיאָא אָתית לנת בני עמא
דילי דאָתל ודקתא. ואקרב קורפנא.

פרק כה

א: כַּאֲשֶׁר בָּא פֶּסְטוֹס לְקִיסְרִיָּה, אַחֲרֵי שְׁלוֹשָׁה יָמִים עָלָה לִירוּשָׁלַיִם.

ב: וְהוֹדִיעָהוּ רָאשֵׁי-הַכֹּהֲנִים וְרָאשֵׁי הַיְּהוּדִים עַל פֹּלוֹס;

ג: וְהֶעֱתִירוּ אֵלָיו וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ אֵת הַטּוֹכָה הַזֹּאת, שִׁי־שֶׁלַח לְהִבְיֹאוֹ לִירוּשָׁלַיִם, בְּעוֹד שֶׁהֵם הַכִּינוּ מֵאַרְבָּעִים בִּדְרָךְ כֶּדִי לְהַרְגוֹ.

ד: וּפֶסְטוֹס הִשִּׁיב תְּשׁוּבָה: פֹּלוֹס נִשְׁמַר בְּקִיסְרִיָּה וְאֵינִי מִמָּהֵר לָנֶסֶע.

ה: לָכֵן אֵלֶּה שִׁבְכֶם שִׁישׁ לֹאֵל יָדָם — יָרְדוּ אִתָּנוּ וְיִטְעֲנוּ עַל כָּל עוֹזֵן שִׁישׁ בְּאִישׁ.

ו: וְאַחֲרֵי שֶׁהָיָה שֵׁם שְׁמוּנָה אוֹ עֲשָׂרָה יָמִים, יָרַד לְקִיסְרִיָּה; וּבַיּוֹם הַמִּתְחַרֵּת יָשָׁב עַל כֶּסֶּם הַמִּשְׁפָּט וְצוּהָ שִׁיבִיאוּ אֵת פֹּלוֹס.

ז: וְכַאֲשֶׁר בָּא, הִקְיִפוּהוּ הַיְּהוּדִים שִׁירְדוּ מִירוּשָׁלַיִם, וְהִבְיֹאוּ עָלָיו הָאֲשָׁמוֹת רַבּוֹת וּקְשׁוֹת אֲשֶׁר לֹא יָכְלוּ לְהוֹכִיחַ.

ח: בְּעוֹד שֶׁפֹּלוֹס הִשִּׁיב: לֹא הָעוִיִּיתִי כָּלֵל, לֹא לַתּוֹרָה שֶׁל הַיְּהוּדִים וְלֹא לְהִיכָל וְלֹא לְקִיסָר.

ט: אָבֵל פֶּסְטוֹס, מִפִּינָה שֶׁרָצָה לַעֲשׂוֹת חֶסֶד לַיְּהוּדִים, אָמַר לְפֹלוֹס: רוֹצֶה אַתָּה לַעֲלוֹת לִירוּשָׁלַיִם וְשֵׁם לְהִשְׁפֹּט לִפְנֵי עַל אֵלֶּה?

י: עָנָה פֹּלוֹס וְאָמַר: אֲצֵל כֶּסֶם הַמִּשְׁפָּט שֶׁל הַקִּיסָר אֵינִי עוֹמֵד; כָּאֵן מִן הָרָאוּי לִי לְהִשְׁפֹּט. לֹא חָטָאתִי כָּלֵל לַיְּהוּדִים, כִּפִּי שָׂגַם אֶתָּה יוֹדֵעַ הַיָּטֵב.

יא: וְאֵם עוֹל עֲשִׂיתִי, אוֹ דְבַר-מָה שׁוּהָ מוֹת, לֹא אֶסְרֵב לָמוֹת. אָבֵל אִם אֵין בִּי דְבַר מִן הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה שֶׁמְקַטְרָגִים עָלַי, אִישׁ לֹא יִתֵּן

יח: וּמִצְאוּנִי אֵלֶּה בְּהִיכָל כְּשֶׁאֵינִי מִשְׁהָר, לֹא עִם הַמּוֹן וְאִף לֹא בְּמִהוּמָה, זוֹלָתִי זֹאת שֶׁהִתְפָּרְעוּ אֲנָשִׁים יְהוּדִים שֶׁבָּאוּ מֵאַסִּיָּה.

יט: אֲשֶׁר מִן הָרָאוּי הֵיכָה שִׁיעַמְדוּ אִתִּי לִפְנֵיךְ וְיִטְעֲנוּ מִה שִׁישׁ לָהֶם;

כ: אוֹ אֵלֶּה עֲצָמָם יֹאמְרוּ מִה עוֹזֵן מִצְאוּ בִּי כַּאֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לִפְנֵי אֶסְפָּתָם,

כא: מִלְּבַד הַדָּבָר הָאֶחָד הַזֶּה שֶׁקָּרָאתִי כְּשֶׁעֲמַדְתִּי בִּינֵיהֶם: עַל תְּקוּמַת הַמֵּתִים וְנִשְׁפֹּט אֵינִי הַיּוֹם לִפְנֵיכֶם!

כב: אֵף פִּילָפָס, מִפִּינָה שִׁידַע אֵת הַדְּרָךְ הַזֶּה שֶׁלֹּא בְּמִלָּאָה, דָּחָה אוֹתָם בְּאִמְרוֹ: כַּאֲשֶׁר יָבוֹא שׁוֹר-הָאֵלֶף אֲשַׁמַּע בִּינֵיכֶם.

כג: וְצוּהָ עַל שׁוֹר-הַמָּאָה כִּי יִשְׁמַר אֵת פֹּלוֹס בְּנוֹחוֹת, וְכִי לֹא יִמְנַע מֵאִישׁ מִמִּכְרֵיו לַשִּׁרְתָּ אוֹתוֹ.

כד: וְאַחֲרֵי יָמִים מַעֲשִׂים שָׁלְחוּ פִּילָפָס וְדֵרוֹסְלָה אִשְׁתּוֹ — שֶׁהָיְתָה יְהוּדִיָּה — וְקָרְאוּ לְפֹלוֹס, וְשָׁמְעוּ מִמֶּנּוּ עַל אֱמוּנַת הַמִּשִּׁיחַ.

כה: וְכַאֲשֶׁר דִּבֶּר אִתָּם עַל הַצֶּדֶק וְעַל הַקְּדוּשָׁה וְעַל הַדִּין הַעֲתִיד לָבוֹא, נִתְמַלֵּא פִּילָפָס פֶּחַד וְאָמַר: עֲכָשׁוּ לִי, וְכַאֲשֶׁר יִהְיֶה לִי פְּנֹאֵי, אֲשַׁלַּח לְקָרֵא לָךְ.

כו: כִּי חָשַׁב שִׁנְתָּן לוֹ שֶׁחַד מֵאֵת פֹּלוֹס. בְּעֵבֹר זֹאת גַּם שָׁלַח תָּמִיד לְהִבְיֹא אוֹתוֹ וְדִבֶּר אִתּוֹ.

כז: וְכִשְׁמָלָאוּ לוֹ שֵׁם שְׁנֵתִים, בָּא בְּמִקּוֹמוֹ נָצִיב אַחֵר, שֶׁנִּקְרָא פְּרָקִיּוֹס פֶּסְטוֹס. וּפִילָפָס, כֶּדִי לַעֲשׂוֹת חֶסֶד לַיְּהוּדִים, עֲזָב אֵת פֹּלוֹס אֶסִּיר.

קפלאון כה

א: וכד אָהָא פֿהסטוס לקסר־א. בָּתֶּר
תֵּלְתָא יוֹמִין סֶלֶק לאורשֶׁלם.

ב: ואודעוהי רַבִּי פֿהגא ורשא דיהודיא
על פֿולוס.

ג: וּבְעֵין הָנוּ מִנָּה כִּד שְׁאֲלִין לָהּ הָדָא
טִיבֻתָּא דנשָׁדֶר נִיטִיוֹהי לאורשֶׁלם. כִּד עֲבָדִין
הָנוּ כִּמְאָנָא באורחָא דנְקֻטְלוֹנִיָּה.

ד: וּפֿהסטוס פֿנִי פֿתַּגְמָא דפֿולוס מִתְנַטֵּר
בִּקְסָרִיא. וְאָנָא מִסְרֵהב אָנָא דאֲחֻזֹּק.

ה: וְאֵילִין הָכִיל דאִית דִּמְטִיא
באִידִיהוֹן נַחְתוֹן עֲמֵן. וְעַל כֹּל סִכְלוֹ דאִית בֵּה
בִּגְרָכָא. נְקֻטְרָגוֹן.

ו: וכד הָנָא תַּמָּן יוֹמְתָא תִּמְנִיא אָו עֶסְרָא.
נַחַת לָהּ לִקְסָרִיא. וְלִיּוֹמָא אַחֲרָנָא יִתֵּב עַל
בֵּיס. וּפֶקֶד דִּנִּיתוֹן לִפֿולוס.

ז: וכד אָהָא. חֲדֻרוֹהי יְהוּדִיא דִּנְחָתוּ מִן
אורשֶׁלם. וְרִשְׁיָנָא סָגִיא וְקִשְׂיָא מִיתִין הָנוּ
פִּתְרָה. אֵילִין דִּלָּא מִשְׁכַּחֲתִין הָנוּ דִּנְחָוּן.

ח: וכד פֿולוס נֶפֶק הָנָא רִיחָא: דִּלָּא אֶסְפֵּל
מִדָּם. לָא בְּנִמוּסָא דִּיהוּדִיא. וְלָא בִּהִיפְלָא. וְלָא
בִּקְסֵר.

ט: פֿהסטוס דִּין מִטֵּל דַּצְבָּא הָנָא דִּנְרִשָּׁא
טִיבֻתָּא בִּיהוּדִיא. אָמַר לָהּ לִפֿולוס: צָבָא
אַתָּה דַּחֲסֵק לאורשֶׁלם. וְתַמָּן עַל הָלִין תִּתְדִין
קִדְמִי.

י: עָנָא פֿולוס וְאָמַר: עַל בֵּיס דִּקְסֵר קָאם
אָנָא. הָרַפָּא הוּ וְדִק לִי לִמְתַּדְנֹהּ. לָא מִדָּם
חֲסִית לִיהוּדִיא. אֵיךְ דִּאָּף אַתָּה יִתִּיר יָדַע אַתָּה.
יא: וְאָן סִכְלוֹתָא עֲבִידָא לִי. אָו מִדָּם
דִּשְׁוֹא לְמוֹתָא. לָא מִשְׁתַּאֲלֵל אָנָא מִן מוֹתָא. אָן
דִּין לִית צָאדִי מִדָּם מִן הָלִין דִּמְקֻטְרָגִין לִי.

יח: וְאַשְׁכַּחוּנִי הָלִין בִּהִיפְלָא כִּד מִדְּפִי
אָנָא. לָא עִם כְּנִשָּׂא וְאָף לָא בִּשְׁגוּשְׂיָא.

יט: אָלָא אָן דִּשְׁגֹּשׁוּ אָנְשֵׁין יְהוּדִיא דִּאָּהָו
מִן אֶסְרִיא. אֵילִין דִּלָּא הָנָא דִּנְקוּמוֹן עִמִּי
קִדְמִיךְ. וְנִקְטְרָגוֹן מִדָּם דִּאִית לֵהוֹן.

כ: אָו הָנוּן הָלִין. גִּאמְרוֹן מִנָּה אִשְׁבַּחוּ בִּי
סִכְלוֹתָא כִּד קָמַת קָדָם כְּנִשְׁהוֹן.

כא: אָלָא אָן הָדָא חָדָא מִלְתָּא דִּקְעִית כִּד
קָאם אָנָא בִּינְחָהוֹן: דַּעַל קִזְמָתָא דִּמִּיתָא
מִתְתַּדִּין אָנָא יוֹמְנָא קִדְמִיפֿון.

כב: פֿילכס דִּין מִטֵּל דִּידַע הָנָא לָהּ
לאורחָא הָדָא מִלְּאִית תְּהִי אָנוּן. כִּד אָמַר:
דִּמָּא דִּאָּהָא כִּלְפִּירָפָא שְׁמַע אָנָא בִּינְחָתוֹן.

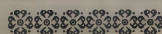
כג: וּפֶקֶד לִקְנֻטְרוֹנָא דִּנְטִירֻוֹהי לִפֿולוס
בִּנְיָחָא. וְדִלָּא אָנְשׁ מִן יְדוּעוֹהי נִתְפְּלָא דִּנְהָנָא
מִשְׁמֵשׁ לָהּ.

כד: וּמִן בָּתֶּר קִלִּיל יוֹמְתָא שְׁדֵר פֿילִיכס
דִּרוּסְלָא אַתְתָּה דִּאִיתִיָּה הָנָה יְהוּדִיָּתָא. וְקִרְו
לָהּ לִפֿולוס. וְשִׁמְעוּ מִנָּה עַל הִימְנוּתָא
דִּמְשִׁיחָא.

כה: וכד מִמְלָל עֲמֵהוֹן עַל וִדִּיקוּתָא וְעַל
קִדִּישׁוּתָא וְעַל דִּינָא וְעֵתִיד. אַתְּמִלִּי דַּחֲלָתָא
פֿילכס וְאָמַר: דִּהֲשָׂא זֵל. וְאַמְתִּי דִּנְהָנָא לִי
אַתְרָא. אֲשֻׁדֶּר בְּתֶרֶךְ.

כו: סָבֵר הָנָא גִיר דִּשְׁוִיחָא מִתִּיבָה הָנָא לָהּ
מִן פֿולוס. מִטֵּל הָדָא אָף אִמְיָנִאִית מִשְׁדֵּר הָנָא
מִיתָא לָהּ וּמִמְלָל עֲמָהּ.

כז: וכד מִלִּי לָהּ תִּרְתִּין שְׁנִין. אַחֲרָנָא
הַגְּמוּנָא אָהָא הָנָא דִּלּוּכְתָּה דִּמְתַּקְרָא הָנָא
פֿרָקִיוֹס פֿהסטוס. פֿילכס דִּין אֵיךְ דִּנְעַבֵּד
טִיבֻתָּא בִּיהוּדִיא. שְׁבַקָה לִפֿולוס כִּד אֶסִּיר.

כג: וביום המחרת באו אגריפס ובגרניקא בהדר רב ונכנסו לבית המשפט עם שררי האלף וראשי העיר. ופסטוס צוה, ובא פולוס. כד: ואמר פסטוס: אגריפס המלך וכלכם האנשים שנמצאים עמנו; על האיש הזה שאתם רואים, כל עם היהודים קבלו לפני, בירושלים וכאן, כשהם צועקים שלא ראוי לו לזה לחיות עוד.

כה: אבל אני הבנתי כי לא עשה שום דבר שנה מות; ומפנין שהוא בקש להשמר למשפט הקיסר, צייתי שישלח.

כו: ואינני יודע מה אכתב עליו לקיסר. על כן רציתי להביאו לפניכם, וביותר לפניך, המלך אגריפס, כדי שלאחר שיחקר דינו, אמצא מה לכתב;

כו: כי אין זה הולם, בשעה שאנו שולחים איש אסיר, שלא נכתב מה עוונו.

פרק כו

א: אמר אגריפס לפולוס: מתר לך לדבר בעד עצמך. אז הושיט פולוס את ידו, והשיב ואמר:

ב: על כל מה שמאשם אני על-ידי היהודים, המלך אגריפס, חושב אני את עצמי מאשר כי לפניך אני משיב היום;

ג: בפיחוד משום שידוע אני כי בקי אתה בכל השאלות והחקים של היהודים. על כן מבקש אני ממך שתשמעני בארץ רוח.

ד: הרי יודעים הם אף הם היהודים — אם ירצו להעיד — את הליכותי מילדותי, שהיו לי מתחלה בעמי ובירושלים;

אותי להם חנם. לקיסר קורא אני! יב: אז דבר פסטוס עם יועציו, ואמר: לקיסר קראת, אל הקיסר אתה הולך.

יג: בעבר ימים ירדו אגריפס המלך ובגרניקא לקיסריה לשאל בשלום פסטוס.

יד: וכאשר היו אצלו כמה ימים, ספר פסטוס למלך על משפטו של פולוס, באמרו: איש אחד געזב אסיר על-ידי פילכס;

טו: וכאשר הייתי בירושלים, הודיעו לי עליו ראשי-הכהנים וזקני היהודים, ובקשו שאעשה להם דין בו.

טז: ואמרתי להם שלרומאים אין מנהג לתת אדם חנם להרג עד אשר יבוא בעל דינו ויכחו בפניו, ותנתן לו הודמנות להשיב על מה שהוא מאשם.

יז: וכאשר באתי לכאן, ללא שהיות ישבתי ביום המחרת על פס המשפט וצוייתי שיעבאו אלי את האיש.

יח: ועמדו אתו מאשימיו ולא יכלו להוכיח עליו שום אשמה חמורה כפי שחשבתי.

יט: אבל היו להם אי-אלה טענות כלפיו על-אודות דתם ועל אודות ישוע אחד שמת, אשר פולוס אמר שהוא חי.

כ: ומפנין שלא עמדתי על חקר הדברים האלה, אמרתי לפולוס: האם רוצה אתה ללכת לירושלים ושם להשפט על אלה?

כא: אך הוא בקש כי ישמר למשפט הקיסר. וצוייתי שישמר עד אשר אשלחהו אל הקיסר.

כב: ואמר אגריפס: הייתי רוצה לשמע את האיש הזה. ופסטוס אמר: מחר תשמע אותו.

אָנש יִהְיֶה לִי לְהוֹן מִוְהַבֵּת. בְּגִוְהֵי דְקֶסֶר קָרָא
אָנָּא.

יב: הִיִּדִין פִּהֶסְטוּס מִלָּל עִם בְּנֵי מַלְכָּה
וְאָמַר: בְּגֵן קֶסֶר קָרִית. לֹת קֶסֶר אָזַל אֲלֹת.

צחחא כג

יג: וְכֵד הָנוּ יוֹמָתָא. נַחַת אַגְרָפּוּס מַלְכָּא
וּבְרִנְיָקָא לְקֶסְרִיא דְנִשְׁאָלוֹן שְׁלָמָה דִּפְהֶסְטוּס.

יד: וְכֵד הָנוּ לֹתָהּ יוֹמָתָא. אֲשַׁתְּעִי
פִּהֶסְטוּס לְמַלְכָּא דִּינָה דְפּוֹלוּס כִּד אָמַר: גְּבָרָא
חַד אֲסִירָא אֲשַׁתְּבַק מִן אִידֵי פִילָכֶס.

טו: וְכֵד הָוִית בִּאֲרֻשְׁלָם. אֲוִדְעוּ לִי עֲלוּהִי
רַבִּי קְהֵנָא וְקִשְׁיָשָׁא דִּיהוּדִיא וּבְעֻ דְאַעְפֵּד
לְהוֹן דִּינָא מִנָּה.

טז: וְאָמַרְתָּ לְהוֹן: דְּלִית עֵידָא לְרֹחֻמֵּיָא
דְנַחְלֹן בְּרִנְיָשָׁא מִוְהַבֵּת לְקֶטְלָא. עֲדָמָא דְנִאָתָא
בְּעַל דִּינָה וּנְפִסִּיּוּהִי בִּאֲפֻוּהִי. וְנִתְיָהֵב לָהּ
אֲתָרָא לְמַפֵּק בְּרוּחָא עַל מָא דְמִתְרִשָּׁא.

יז: וְכֵד אָחִית לָכָא. דְּלֹא תוּהֵיָא לְיוֹמָא
אֲחֵרָנָא יִתְבַּת עַל בֵּיס. וּפְקֻדָּת דִּנִּיתוּנִיָּהִי לִי
לְגִבְרָא.

יח: וְקָמוּ עִמָּה קִטְגִּרְנוּהִי. וְלֹא אֲשַׁכְּחוּ
מִדָּם רִשְׁיָנָא בִּישָׁא דְנַחוּן עֲלוּהִי אֵיךְ מָא
דְסִבֵּר חֲוִית.

יט: וְאַטְמָא דִּין מִדָּם מִדָּם עַל דְּחִלְתָּהוֹן
אֵית הָנָא לְהוֹן לֹתָהּ. וְעַל יִשׁוּעַ אָנֹשׁ דְּמִית. הוּ
דְאָמַר הָנָא פּוֹלוּס דְּחִי חוּ.

כ: וּמִטַּל דְּלֹא קָאִם הָוִית אָנָּא עַל בַּעְתָּא
דְּהִלִּין. אָמַרְתָּ חֲוִית לְפּוֹלוּס: דָּאָן בָּעָא אֲלֹת
דְּחֵאזַל לְאֲרֻשְׁלָם. וְחִמֵּן תַּחְדִּין עַל הִלִּין.

כא: הוּ דִּין בָּעָא דְנַחְטֵר לְדִינָה דְקֶסֶר.
וּפְקֻדָּת דְנַחְטֵר עֲדָמָא דְאַשְׁדְּרִיּוּהִי לֹת קֶסֶר.

כב: וְאָמַר אַגְרָפּוּס: צָבֵא חֲוִית
דְאַשְׁמַעִיּוּהִי לְגִבְרָא הָנָא. וּפִהֶסְטוּס אָמַר:

דְלִמְחֵר שְׁמַע אֲלֹת לָהּ.

כג: וְלִיוֹמָא אֲחֵרָנָא אָתָּא אַגְרָפּוּס
וּבְרִנְיָקָא בְּרוּחָא סְגִיָּאָא. וְעַל לְבִית דִּינָא עִם
כִּילִּירָפָא וּרְשָׁא דְמִדִּינָתָא. וּפְקֵד פִּהֶסְטוּס.
וְאָתָּא פּוֹלוּס.

כד: וְאָמַר פִּהֶסְטוּס: אַגְרָפּוּס מַלְכָּא
וּכְלֹכוֹן גְּבָרָא דִּאֵיתִיכּוֹן עִמָּן. עַל הָנָא גְּבָרָא
דְּחִזִּין אֲנַחוּן כָּלָה עֲמָא דִּיהוּדִיא קִבְלָנִי
בִּאֲרֻשְׁלָם וְהִרָפָא. כִּד קִעִין דְּלֹא תוֹב וְלֹא לָהּ
לְהָנָא דְנַחְטָא.

כה: וְאָנָּא דִּין אֲדִרְכִּית דְּמִדָּם דְּשָׁנָא
לְמוֹתָא לֹא סַעִיר לָהּ. וּמִטַּל דְּהוּ בָּעָא דְנַחְטֵר
לְדִינָה דְקֶסֶר. פְּקֻדָּת דְנִשְׁתַּבֵּר.

כו: וְלֹא יָדַע אָנָּא מָנָא אֲכַתּוּב עֲלוּהִי
לְקֶסֶר. מִטַּל הָנָא צִבִּית לְמִיתִיּוּתָהּ קִדְמִיכּוֹן.
וְיִתִּירָאִית קִדְמִיךְ מַלְכָּא אַגְרָפָא. דְּמָא
דְאַשְׁתָּאֵל דִּינָה. אֲשַׁכַּח מָנָא אֲכַתּוּב.

כז: לֹא גִיר וְלֹא דִכֵּד מִשְׁדִּרִין חֲנֹן גְּבָרָא
אֲסִירָא דְלֹא נִכְתּוּב סְכּלוּתָהּ.

קפלאון כו

א: וְאָמַר אַגְרָפּוּס לְפּוֹלוּס. מַפֵּס לָךְ
לְמַמְלָלוּ עַל אֲפִי נַפְשֵׁךְ. הִיִּדִין פּוֹלוּס פִּשְׁט
אִידָהּ. וּנְפִק הָנָא רִיחָא וְאָמַר:

ב: עַל כָּל מָא דְמִתְרִשָּׁא אָנָּא מִן יִהוּדִיא
מַלְכָּא אַגְרָפָא. סִבֵּר אָנָּא עַל נַפְשִׁי דְטוֹבְנָא
אָנָּא. דְקִדְמִיךְ יוֹמָנָא נְפִק אָנָּא רִיחָא.

ג: יִתִּירָאִית יָדַע אָנָּא דְמַפֵּס אֲלֹת בְּכִלְהוֹן
וְאַטְמָא וּנְמוּסָא דִּיהוּדִיא. מִטַּל הָנָא בָּעָא אָנָּא
מִנְךְ דְּבִמְגִרַת רִיחָא תִשְׁמַעֲנִי.

ד: יָדַעִין אָנֹן גִּיר אָף הַנּוֹן יִהוּדִיא אֵן
צָבִין דְנִסְהֲדוֹן דּוּבְרֵי דִמֵּן טְלִיּוּתִי דִּיהֵנוּ לִי מִן
שׁוּרְיָא כַּעֲמִי וּבִאֲרֻשְׁלָם.

ה: כי מזמן מכירים הם אותי ויודעים שבכת הפרושים המבקת חייתי.

ו: ועכשו על תקנת ההבטחה שהיתה לאבותינו מאת האלהים עומד אני ונשפט —

ז: אשר על התקנה הזאת שנים-עשר שבטינו מקוים להגיע אליה, בתפלות שקודות יומם ולילה, ועליה, על התקנה הזאת, מאשם אני, המלך אגריפס, על ידי היהודים.

ח: מה דנים אתם? האם לא ראוי שנאמין כי האלהים מקים מתים?

ט: הרי אני לפני שמי על לבי לעשות מעשים רבים נגד שם ישוע הנצרי,

י: זאת שעשיתי גם בירושלים; וקדושים רבים השלכתי לבית הסהר בסמכות שקבלתי מאת ראשי-הכהנים. וכאשר נהרגו כמה מהם, השתתפתי עם הללו שהרשיעו אותם.

יא: ובכל מעמד של קהל עניתי אותם, בהיותי מכריח אותם לגדף את שם ישוע.

יב: ובוזעם הרב שהייתי מלא עליהם, גם לערים אחרות נצאתי לרדף אותם.

יג: וכאשר הלכתי לשם כך לדמשק בסמכות ובקשות ראשי-הכהנים,

יד: בחצי היום בדרך ראיתי מן השמים, הוי המלך, שנוגה עלי ועל כל אשר עמי אור נפלא משל השמש.

יז: ונפלנו כלנו ארצה, ושמעתי קול אומר לי בעברית: שאול, שאול, למה אתה רודף אותי? קשה לך לבעט בדרךנות.

טו: ואני אמרתי, מי אתה, אדוני? ואדונינו אמר לי: אני הוא ישוע הנצרי אשר אתה רודף.

טז: ואמר לי: קום על רגליך, כי לזאת נראיתי אליך — למנותך למשרת ולעזר על

שראיתיני ושתיד אתה לראותני.

יז: ואציל אותך מעם היהודים ומהגויים

האחרים אשר אני שולח אותך אליהם יח: לפקח את עיניהם, למען ישוּבו מחשך לאור ומשלטון השטן אל האלהים, ויקבלו סליחת חטאים וגו'ל עם הקדושים על ידי האמונה בי.

יט: על כן, המלך אגריפס, לא קמתי במרי נגד המראה השמימי,

כ: אלא הכרזתי תחלה לאלה אשר בדמשק ולאלה אשר בירושלים ובכל כפרי יהודה, וגם לגויים הכרזתי, שישוּבו ויפנו אל האלהים ויעשו מעשים ראויים לתשובה.

כא: ובגלל הדברים האלה תפסוני היהודים בהיכל ורצו להרגני.

כב: אבל עורני האלהים עד היום הזה; והנה עומד אני ומעיד לקטן ולגדול, וחיוץ ממשלה והנביאים אינני אומר דבר, אלא הדברים שהם אמרו כי עתידים להיות —

כג: שהמשיח יסבל, ושיהיה ראשית התקומה מבין המתים, ושתיד הוא להכריז אור לעם ולגויים.

כד: וכאשר כך השיב פולוס להגנתו, קרא פסטוס בקול גדול: השתעצת, פולה! רב ספר גרם לך להשתעצ!

כה: אמר לו פולוס: לא השתעצתי, פסטוס הדגול, אלא דברי אמת וישר מדבר אני.

כו: ואף המלך אגריפס יודע היטב על אלה; ולכן בגלוי אני מדבר לפניו, כי אינני סביר שאחד מן הדברים האלה נעלם ממנו, שהרי לא בסתר נעשו.

ה: מטל דמן נוגרא מפסין בי. וידעין
דביולפנא רשיא דפרישא חייית.

ו: והשא על סברא דשוודא דהוא אנה
לאבבתן מן אלהא. קאם אנה ומתתדין אנה.

ז: דעל הנה סברא. תרמעסרא שרבן
מסברן דנמנען. בצלותא חפיטתא דאיממא

ודללא. ועלוהי על הנה סברא מתרשא אנה
מן אידי יהודיא מלכא אגרפא.

ח: מנא דינין אנתון לא ולא דנהימן
דמקים אלהא מיתא.

ט: אנה גיר מן קדים סמת ברעני
דסקובלא סגינא אסעור לוקבל שמה דישוע
נצריא.

י: הדיא דעבדת אף באורשלם וקדישא
סגינא ארמית בית אסירא בשולטנא דקבלת

מן רבי פהנא. וכד מתקטלין הונו מנהון.
אשתותפת לאילין דחיבו אנון.

יא: ובכל פנושיא משתנד הוית בהון. כד
אלץ הוית דנהון מגרפין בשמה דישוע.

וברוגנא סגינא דמלא הוית עליהון. אף
למדינתא אתרניתא נפק הוית למרדף אנון.

יב: וכד אזל הוית מטל הדיא דרמסוק
בשולטנא ובמפסנויתא דרבי פהנא.

יג: בפלגה דיומא באורחא חזית מן
שמיא או מלכא. דאזלג עלי ועל כל דעמי הונו

נוהרא דמיתר מן דשמשא.
יד: ונפלן פלן על ארעא. ושמצת קלא כד

אמר לי עבראית. שאול שאול מנא רדף את
לי. קשא הו לך למבעטו לעוקסא.

טו: ואנה אמרת: מן אלת מרי. ומרן אמר
לי: אנה הו ישוע נצריא דאלת רדף אלת.

טז: ואמר לי קום על רגליך. מטל הדיא הו
גיר אתחזית לך דאקימך משמשנא וסהדא

דמדס דחזיתני. ודעתיך אלת דתחזיני.

יז: ואפציך מן עמא דיהודיא ומן עממא
אתרנא דלנתהון משדר אנה לך.

יח: דתפתח עיניהון איך דנהפכו מן
חשוכא לנהירא ומן שולטנא דסטנא לנת

אלהא. ונקבלון שובקן חסיהא ופסא עם
קדישא בהימנויתא דבי.

יט: מטל הנה מלכא אגרפא. לא קמת
בחרנא לוקבל חנוא שמנא.

כ: אלא אכרות מן לקודמין להון
דבדרמסוק ולהון דבאורשלם ודבכלהין

קוריא דיהוד. ואף לעממא אכרות. דנתובון
ונתפון לנת אלהא. ונעבדון עבדא דשוין

לתיבונא.
כא: ועל אפי הלין אחדוני יהודיא

בהיפלא. ועבין הונו למקטלני.
כב: עדרני דין אלהא. עדמא ליומא הנה

והא קאם אנה ומסהד אנה לזעורא ולרבא.
כד מדס לבר מן מושא ונכיא לא אמר אנה.

אלא אילין דהון אמרו דעתיך דנהון.
כג: דנחש משיחא. ודנהון רשייתא

דקימתא דמן בית מיתא. ודעתיך דנכרו
נוהרא לעמא ולעממא.

צחא כד

כד: וכד הכנא נפק הנה פולוס רחא.
קעא פהסטוס בקלא רמא. שנית לך פולא.

ספרא סגינא עבדך דתשנא.
כה: אמר לה פולוס: לא שנית נציחא

פהסטוס. אלא מלי שררא ותקנויתא ממלל
אנה.

כו: ואף מלכא אגרפוס יתיראית דע
עליהון דהלין ומטל הנה עין פגלא ממלל אנה

קדמוהי. מטל דחדא מן הלין מלא לא סבר

ו: וְשֵׁר־הַמָּאָה מִצָּא שָׁם אֲנִיָּה
מֵאֶלְפִסְנֶדְרִיָּה, שְׁנֹסְעָה לְאִיטָלְיָה, וְהוֹשִׁיבֵנוּ
בָּהּ.

ז: וּמִכֵּיָן שֶׁהִתְנַהֵּל בְּכַבְדוֹת יָמִים רַבִּים,
הִצְעֵנוּ בְּקָשִׁי אֶל מוֹל הָאֵי קִנִּידוֹס*; וּמִכֵּיָן
שֶׁהָרוּחַ לֹא הִנִּיחָה לָנוּ לָשׁוּט יָשָׁר, עָקַפְנוּ אֶת
כְּרִתִּים מוֹל הָעִיר סְלִמוֹנָה.

ח: וְאַחֲרֵי שֶׁשָּׁטְנוּ בְּקָשִׁי סָבִיבוּ, הִצְעֵנוּ אֶל
מָקוֹם שֶׁנִּקְרָא הַנְּמָלִים הַיָּפִים, וְקִרְוָהּ לֹא עִיר
אֲשֶׁר שְׁמָהּ לֹא סָאָה*.

ט: וְהֵינּוּ שָׁם זְמַן רַב, עַד אֲשֶׁר עָבַר גַּם
יוֹם הַצֹּחַס שֶׁל הַיְּהוּדִים. וְהִיתָה סִפְנָה לָשׁוּט
בָּיָם, וּפְנִלוֹס יַעֲץ לָהֶם

י: וְאָמַר: אֲנָשִׁים, רוֹאֶה אֲנִי שֶׁמִּסְעָנוּ
יִתְנַהֵל בְּמִצּוֹקָה וּבִאֲבָדֵן רַב. לֹא רַק שֶׁל מִטְעַן
אֲנִיחֵנוּ, אֲלֹא גַם שֶׁל נַפְשׁוֹתֵינוּ שָׁלֵנוּ.

יא: אָבֵל שֵׁר־הַמָּאָה שָׁמַע לְרַב הַחוּבֵל
וּלְבַעַל הָאֲנִיָּה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְדַבְרֵי פְּנִלוֹס.

יב: וּמִכֵּיָן שֶׁהִנְמַל לֹא הִתְאִים לְחֹרֶף בּוֹ
אֶת הַחֹרֶף, רָצוּ רַבִּים מֵאִתּוֹ שֶׁנִּפְלִיג מִשָּׁם;
וְאִם נוֹכַל — שֶׁנִּצֵּעַ וְנִחְרֹף בְּנִמַּל אֶחָד
בְּכִרְתִּים, שֶׁנִּקְרָא פִינֶפֶס* וְנִשְׁקָף הֵיחָל לְדָרוֹם.

יג: וְכֹאֲשֶׁר נִשְׁבָּה רוּחַ הַדָּרוֹם וְהֵם סָבְרוּ
שֶׁיִּגְעִיעוּ כְּפִי חֲפָצָם, שָׁטְנוּ סָבִיב לְכִרְתִּים.

יד: וְאַחֲרֵי זְמַן קָצֵר גְּעוּרָה עָלִינוּ רוּחַ
סוּפָה, שֶׁנִּקְרָאת טוֹפוֹנִיקוֹס אֲוִרְקִלִּידוֹן.

טו: וְהָאֲנִיָּה נִסְחָפָה וְלֹא יָכְלָה לַעֲמֹד נֶגֶד
הָרוּחַ, וְהִנַּחְנוּ לָהּ לֵאשֶׁר הִיא.

טז: וְכֹאֲשֶׁר עָבְרָנוּ לִיד אֵי אֶחָד שֶׁנִּקְרָא
קוֹדָה, בְּקָשִׁי יָכְלָנוּ לְהַחֲזִיק אֶת הַסִּירָה שֶׁל
הָאֲנִיָּה.

יז: וְלֹאֲחֵר שֶׁהִרְמֵנוּ אוֹתָהּ, חִגְרָנוּ אֶת
הָאֲנִיָּה וְתִקְנוּ אוֹתָהּ. וּמִכֵּיָן שֶׁחֲשִׁשְׁנוּ שְׁמָא

כז: הַמֵּאֲמִין אִתּוֹ, הַמִּלֵּךְ אַגְרִיפָס,
לְנִבְיָאִים? יוֹדַע אֲנִי שֶׁאִתּוֹ מֵאֲמִין.

כח: אָמַר לוֹ הַמִּלֵּךְ אַגְרִיפָס: בְּמַעַט מָה
אִתּוֹ מִשְׁכָּנַע אוֹתִי לֵהיוֹת מְשִׁיחִי!

כט: וּפְנִלוֹס אָמַר: הֵייתִי מְבַקֵּשׁ מֵאֱלֹהִים
בְּמַעַט וּבִהְרֵבָה, לֹא רַק אִתּוֹ אֲלֵא גַם כָּל
הַשּׁוֹמְעִים אוֹתִי הַיּוֹם, שֶׁיִּהְיוּ כְּמוֹנִי — וְזוֹלָתִי
הַכְּבָלִים הָאֵלֶּה.

ל: וְגַם הַמִּלֵּךְ, וְהַנְּצִיב וּבְרִינְקָא וְהַלְלוּ
שִׁיּוֹשְׁבִים הָיוּ אִתּוֹ.

לא: וְכֹאֲשֶׁר פָּרְשׁוּ מִשָּׁם, דִּבְרוּ זֶה עִם זֶה
וְאָמְרוּ: שׁוּם דָּבָר שׁוּה לְמוֹת אוֹ לְכַבָּלִים לֹא
עָשָׂה הָאִישׁ הַזֶּה.

לב: וְאָמַר אַגְרִיפָס לְפָסְטוֹס: יָכוֹל הִיָּה
הָאִישׁ הַזֶּה לְהַשְׁתַּחֲרֵר אֵלָיו לֹא קָרָא אֶל
הַקִּיסָר.

פֶּרֶק כז

א: וְצוּהָ עָלָיו פָּסְטוֹס שֶׁיִּשְׁלַח אֶל הַקִּיסָר
לְאִיטָלְיָה, וּמִסֵּר אֶת פְּנִלוֹס וְאֶסִירִים אֲחֵרִים
אִתּוֹ לְאִישׁ אֶחָד, שֵׁר־מָאָה מִן הַגְּדוּד הַסִּבִּסְטִי,
אֲשֶׁר שְׁמוֹ יוּלִיוֹס.

ב: וְכֹאֲשֶׁר הִיָּה עָלֵינוּ לְהַפְלִיג, יִרְדְּנוּ
בְּאֲנִיָּה שֶׁהִיתָה מִן הָעִיר אֲדְרִמֶּנְטוֹס וְשֶׁנֹּסְעָה
לְמַחֲזֵ אֶסִיָּה; וְנִכְנַס אִתָּנוּ לְאֲנִיָּה אֲרִסְטֹרְכוֹס,
מִקְדוֹנִי מִן הָעִיר תְּסִלוֹנִיקִי.

ג: וּבַיּוֹם הַמַּחֲתֵר הִצְעֵנוּ לְצִידוֹן; וְשֵׁר־
הַמָּאָה נִהַג בְּפִנְלוֹס בְּרַחֲמָנוּת וְהִרְשָׁה לוֹ לָרֶדֶת
אֶל יָדָיו וְלִהְנַפֵּשׁ.

ד: מִשָּׁם הִפְלִגְנוּ; וּמִכֵּיָן שֶׁהִרְוּחוֹת הָיוּ
נִגְדִיּוֹת, עָקַפְנוּ אֶת כְּפָרִיסִין

ה: וְעָבְרָנוּ בָּיָם שֶׁל קִילִיקְיָה וְשֶׁל
פִּמְפּוּלִיָּה, וְהִצְעֵנוּ אֶל הָעִיר מוֹרָה אֲשֶׁר
בְּלוֹקִיָּה.

ו: ואשכח תמן קנטרונא אלפא מן
אלכסנדריא דאזלא חנת לאיטליא. ואותבן
בה.

ז: ומטל דיקיראית רדיא חנת ליזמתא
סגיאא. למחסן מטין לוקבל קנידוס גורתא.
ומטל דלא שבקא חנת רוחא דנאזל תריצאית.
אתכרכן על קרטא לוקבל סלמנא מדינתא.
ח: ולמחסן פד רדין חנן חדריה. מטין
לדופתא דמתקריא למאנא שפירא. וקריבא
חנת לה מדינתא דשמה לאסאא.

ט: והנין תמן זבנא סגיאא. עדמא דעבר
אף יומא דצומא דיהודיא. והוא לה קנטא
דנרדא אנש בימא. ומלך הוא להן פולוס.
י: ואמר: גברא. חזא אנא דבאולצנא
ובחוסרנא סגיאא הויא מרדיתן. לו בלחוד
דמובלה דאלפן. אלא אף דנפשמן דילן.
יא: קנטרונא דין לקוברנטא ולמרה
דאלפא שמע הוא יתיר מן מלוהי דפולוס.

יב: ומטל דלא עהן הוא הו למאנא
למסתיו בה סתנא. סגיאא מנן צבין חנו
דנרדא מן תמן. ואן הו דמשפחין דנמנעון
ונסתון בלמאנא חד דאיתוהי הוא בקרטא.
ומתקרא הוא פונכס. וחזר הוא לתימנא.

יג: וכד נשבת רוחא דתימנא. וסברו
דממטין איך צבניהון. רדין חנן חדר קרטא.
יד: ומן בחר קליל נפק עלין משבא
דעלעלא. דמתקרא טופוניקוס אורקלדיון.
טו: ואתחטפת אלפא ולא אשכחת דתקום
לוקבל רוחא. ויחנן לאידא דהי.

טז: וכד עברן גורתא חדא דמתקריא
קודא. למחסן אשכחן אחדן לקרקורא.

יז: וכד שקלנה. משיצין חנין. ומתקנין לה
לאלפא. ומטל דחילין חנין דילמא נפל

אנא דטעין לה. דלא הוא בטושיא סעירן.
כז: מהימן אנת מלפא אגרפא לנביא.
ידע אנא דמהימן אנת.

כח: אמר לה מלפא אגרפוס: בקליל מדם
מפיס אנת לי דאהנא כרסטניא.

כט: ופולוס אמר: בעא חנית מן אלהא
בקליל ובסגי לא הוא לך בלחוד. אלא אף
לכלהון אילין דשמעין לי יומנא. דנהוון
אכותי. לבר מן אסורא הלין.

ל: וקם לה מלפא והגמונא וברניקא
ואילין דיתבין חנו צמהון.

לא: וכד פרקו מן תמן. ממלחין חנו חד
עם חד ואמרין: דמדם דשנא למותא או
לאסורא לא עבד גברא הנא.

לב: ואמר אגרפוס לפהסטוס: משבח הוא
גברא הנא דנשתרא אלו בגן קסר לא קרא.

קפלאון כז

א: ופקד עלוהי פהסטוס דנשתדר לנת
קסר לאיטליא. ואשלמה לפולוס ולאסירא
אחרנא עמה לגברא חד קנטרונא מן אספיר
סבסטא. דשמה הוא יוליוס.

ב: וכד הוא דנרדא. נחתן לאלפא דאיתיה
חנת מן אדרמנטוס מדינתא. ואזלא חנת
לאתרא דאסא. ועל הוא עמן לאלפא
ארסטרכוס מקדונא דמן תפלוניקא מדינתא.

ג: וליקומא אחרנא מטין לצידן. ואתחשח
קנטרונא במרחמנותא לנת פולוס. ואפס לה
דנאזל לנת רחמוהי ונתתניח.

ד: ומן תמן רדין. ומטל דרוחא סקובלן
הני. אתכרכן על קופרוס.

ה: ונעברן ימא דקיליקיא ודפמפוליא.
ומטין למורא מדינתא דלוקיא.

נתקל בַּשְׂרִטוֹן הַיָּם, הוֹרְדָנוּ אֶת הַמִּפְרָשׁ וְכָף שָׁטְנוּ.

יח : וּבְאֲשֶׁר קָמָה עָלֵינוּ סַעְרָה קָשָׁה הִטְלָנוּ בַּיּוֹם הַמִּתְחַרֵּת אֶת חֲפָצֵינוּ לַיָּם.

יט : וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הִטְלָנוּ בַּיָּדֵינוּ אֶת כָּלִי הָאֹנִיָּה עֲצָמָה.

כ : בְּאֲשֶׁר הִתְמַשָּׁן הַחֹרֶף יָמִים רַבִּים מְדִי וְלֹא נִרְאָתָה הַשָּׁמֶשׁ, וְלֹא הֵיָרַח וְלֹא הַכּוֹכָבִים — תִּקְנַת חַיֵּינוּ כָּל כֹּלָה פֶּסֶקָה.

כא : וּבְאֲשֶׁר אִישׁ לֹא אָכַל כְּלוּם, אִזְּ קָם פּוֹלוֹס בִּינֵיהֶם וְאָמַר: אֲנָשִׁים, אֵלֹו נִשְׁמַעְתֶּם לִי, לֹא הֵיָינוּ מַפְלִיגִים מִכֶּרְתִּים, וְהֵיָינוּ חוֹשְׁכִים עֲצָמָנוּ מִן הָאֲבָדָן הַזֶּה וּמִן הַצָּרָה הַזֹּאת.

כב : וַעֲכָשׁוּ מִיָּעֶץ אֲנִי לָכֶם לְהִיּוֹת בְּכָלִי מוֹעֶקָה, כִּי אִף נִפְשׁ אַחַת מִכֶּם לֹא תֵאבֹד, מִלְּבַד הָאֹנִיָּה;

כג : כִּי בַלִּילָה הַזֶּה נִרְאָה אֵלִי מֵלֶאֱךָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁלוּ אֲנִי וְאוֹתוֹ אֲנִי עוֹבֵד,

כד : וְאָמַר לִי: אֵל תִּירָא, פּוֹלָה; עֲתִיד אַתָּה לַעֲמֹד לִפְנֵי הַקִּיסָר. וְהִנֵּה נִמֵּן לְךָ הָאֱלֹהִים בְּמַתָּנָה אֶת כָּל הַמַּפְלִיגִים אַתָּה.

כה : עַל כֵּן הִתְעוֹדְדוּ, אֲנָשִׁים! מֵאַמִּין אֲנִי בֵּאלֹהִים שֶׁכֶּף יִהְיֶה כְּפִי שֶׁדָּבַר אֵלַי.

כו : בְּרַם עָלֵינוּ לְהִיּוֹת מוֹיְטָלִים אֶל אִי אֶחָד.

כז : וְאַחֲרֵי אַרְבָּעָה-עָשָׂר יָמִים שִׁתְעִינוּ וּשְׁלֹטְנוּ בַּיָּם הָאֲדִירֵאטִי*, בַּחֲצוֹת הַלֵּילָה, סָבְרוּ הַמַּלְחִים שֶׁהֵם הִתְקַרְבּוּ לִיָּבֶשָׁה.

כח : וְהִטְלִיּוּ אֶנֶךְ וּמִצָּאוּ עֲשָׂרִים קוֹמָה; וְשָׁטוּ עוֹד קָצֵת וּמִצָּאוּ חֲמֵשׁ-עָשָׂרָה קוֹמָה.

כט : וּבְאֲשֶׁר חֲשָׁשְׁנוּ שָׁמָּה נִמְצָא

בְּמִקּוֹמוֹת שִׁישׁ בָּהֶם סְלָעִים, הִטְלִיּוּ אַרְבָּעָה עֲגָנִים מֵאַחֲרֵי הָאֹנִיָּה וְהִתְפַּלְלוּ שִׁיְהִיָּה יוֹם.

ל : וְהַמַּלְחִים רָצוּ לְבְרַח מִן הָאֹנִיָּה וְהוֹרִידוּ מִמֶּנָּה אֶת הַסִּירָה לַיָּם, בְּאַמְתָּלָה שִׁישֻׁטוֹ בָּהּ וַיִּקְשְׁרוּ אֶת הָאֹנִיָּה לִיָּבֶשָׁה.

לא : וּבִשְׂרָאָה פּוֹלוֹס, אָמַר לְשׁוֹר־הַמָּאָה וְלַחֲתָלִים: אִם אֵלֶּה אֵינָם נִשְׁאַרִים בָּאֹנִיָּה, אַתֶּם לֹא תוֹכְלוּ לְחַיּוֹת.

לב : אִזְּ חֲתָכוּ הַחֲתָלִים אֶת חֲבָלֵי הַסִּירָה מִן הָאֹנִיָּה וְהַנִּיחִיָּה לְהִסָּחֶף.

לג : וְהוּא פּוֹלוֹס עַד עֲלוֹת הַבֹּקֶר הִפְצִיר בְּכֻלָּם שִׁיֵּאָכְלוּ אֶכְל, בְּאָמְרוֹ לָהֶם: הַיּוֹם הַזֶּה אַרְבָּעָה-עָשָׂר יָמִים שְׁלֹא טַעַמְתֶּם כְּלוּם בְּגִל הַפֶּחַד.

לד : לָכֵן מִבְּקֵשׁ אֲנִי מִכֶּם שֶׁתִּקְבְּלוּ אֶכְל לַקִּיּוֹם חַיִּיכֶם; כִּי שְׁעָרָה מֵרֹאשׁוֹ שֶׁל אֶחָד מִכֶּם לֹא תֵאבֹד.

לה : וְלֵאחֶר שְׁאָמַר אֶת אֵלֶּה, לָקַח לֶחֶם וְשִׁבַּח אֶת אֱלֹהִים לַעֲיִנִי כָּלָם, וּבָצַע וְהַחֲלִל לְאַכֹּל.

לו : וְהִתְנַחֲמוּ כָּלָם וַקְבְּלוּ אֶת הַמְּזוֹן. לז : הֵיָינוּ בָּאֹנִיָּה מֵאַתִּים וְשִׁבְעִים וְשֵׁשׁ נַפְשׁוֹת.

לח : וּבְאֲשֶׁר שָׁבְעוּ מִן הָאֶכְל, הִקְלוּ מַעַל הָאֹנִיָּה וְלָקְחוּ אֶת הַחֹטָה וְהַשְׁלִיכוּ לַיָּם.

לט : עַם אוֹר הַיּוֹם לֹא יָדְעוּ הַסַּפָּנִים אִיזוֹ אֶרֶץ הִיא, אָבָל רָאוּ בְּצַד הַיָּבֶשָׁה מִפְּרָץ אֶחָד שֶׁל הַיָּם, אֲשֶׁר לָשֵׁם שָׁקְלוֹ אִם אֶפְשָׁר לְדַחֹת אֶת הָאֹנִיָּה.

מ : וְנִתְקוּ אֶת הָעֲגָנִים מִן הָאֹנִיָּה וְהַשְׁמִיטוּ אוֹתָם לַיָּם, וְהַתִּירוּ אֶת חֲבָלֵי הַהֲגָאִים וּפְרָשׁוּ אֶת הַמִּפְרָשׁ הַקָּטָן אֶל הָרוּחַ הַנוֹשֶׁבֶת, וְשָׁטְנוּ כָּל־פִּי הַיָּבֶשָׁה.

דאלפא אוקינוס ארבע. ומצלין הנו דנהנא יומא.

ל: מלחא דין בעו למערק מנה מן אלפא. ואחיתו מנה לקרקורא לימא. בעלתא דנאולון פה ונאסרונה לאלפא בארעא.

לא: וכד חזא פולוס. אמר לקנטרונא ולאסטרטיטא: דאן הלין באלפא לא מכתרין. אנתון לא משכחין אנתון דתחון. לב: הידין פסקו אסטרטיטא לחבליה דקרקורא מן אלפא ושבויה טעיא.

צחחא כה

לג: הו דין פולוס עדמא דהנא צפרא. מפיס הו ללהון דנקבלון סיברתא. פד אמר להון: יומנא הא ארפתער יומין מן קנטא. מרם לא טעים לכון.

לד: מטל הדא בעא אנא מנכון דתקבלון מאכולתא לקוימא דחיפון. מנתא גיר מן רשא דחד מנכון לא אבדא.

לה: וכד הלין אמר: נסב לחמא ושפח לאלהא קדם פלהון. וקצא ואקף למאכל. לו: ואתפיו פלהון. וקבלו תורסיא.

לז: איתין הוין דין באלפא מאתין ושבעין ושת נפשין.

לח: וכד סבעו מאכולתא אקלו מן אלפא ושקלו חטא ושדו בימא.

לט: וכד הו יומא. ספגא אידא הי ארעא לא אשתודעו. אלא חרו על גלב יבשא כנפא חדא דימא. איכא דרגין הו דאן משפחא נדחונה לאלפא.

ם: נפסקו אוקינוס מן אלפא וארפיו אנין בימא. ושרו רכבא דסופנא. ותלו ארמון ועורא לרוחא דנשפא. ורדין הוין לאפי יבשא.

במחתמה דימא. אחתניהי לארמון. והכנת רדין הוין.

יח: וכד קם לה עלין פימונא קשיא. לימא אחרנא שדין מאנין בימא.

יט: ולימא דחלתא מאנא דילה דאלפא באדין שדין.

כ: וכד אחד לה סתנא יומתא יתירא. ולא שמשא מתחון הו ולא סהרא ולא כופכא. סברא דחין כל פלה אתפטק הו לה.

כא: וכד אנש מרם לא מסתיבר הו. הידין קם פולוס פינתהון ואמר: אלו אתטפיסתון לי גברא לא רדין הוין מן קרטא.

ומתחספין הוין מן חוסרנא ומן אולצנא הנא.

כב: והשא מלך אנא לכון דתהוון דלא עקא. נפשא גיר חדא מנכון לא אבדא אלא אן אלפא.

כג: אתחיו לי גיר בלליא הנא מלאכה דאלהא הו דדילה אנא ולה פלח אנא.

כד: ואמר לי: לא תדחל פולא. עתיד הו לך למקם קדם קסר. והא יחב לך אלהא מוהבתא לכל רדין עמר.

כה: מטל הנא אתלפבו גברא. מהימן אנא גיר באלהא דהכנא הו איך מא דאתמלל עמי.

כו: ברם לגורתא חדא אית לן דנשתדא.

כז: ומן פתר ארפתער יומין. דטעין ואתטרפן בהדריס ימא. בפלגה דלליא סברו מלחא דלארעא מתקרבין הו.

כח: וארמיו אוקינוס. ואשפחו קומין עסרין. ותוב קליל רדו. ואשפחו קומין חמשעסרא.

כט: וכד דחילין הוין דלמא נשתכח לן בדופינתא דאית בהין שועא. ארמיו מן חרתה

ז: באותו האזור היו שדות לאיש אחד אשר שמו פופליוס, שהיה ראש האי; ובשמחה קבל אותנו בביתו שלושה ימים.

ח: ואביו של פופליוס היה חולה, סובל מחם וממחלת מעים; ונכנס פולוס אליו והתפלל, ושם עליו ידו, ורפא אותו.

ט: ואחרי היות הדבר הזה, גם שאר החולים שהיו באי באו אליו ונרפאו.

י: וכבודים גדולים כבודנו; וכאשר יצאנו משם, צידונו.

יא: יצאנו אחרי שלושה חדשים והפלגנו באניה אלכסנדריה ששטתה את החוף באותו האי; והיה עליה אות התאמים.

יב: ובאנו לעיר סרקוסה* ושהינו שם שלושה ימים.

יג: ומשם הסתובבנו והגענו לעיר רגיון*. ואחרי יום נשכה לנו רוח הדרום; ואחרי יומים באנו לעיר פוטיאלוס שבאיטליה.

יד: ומצאנו שם אחים; ובקשו מאתנו, והיינו אצלם שבועה ימים. ואז נסענו לרומא.

טו: וכאשר שמעו האחים אשר שם, יצאו לקראתנו עד לרחוב הנקרא אפיוס פורוס ועד לשלשת הפנדיקים. וכשראה אותם פולוס, הודה לאלהים והתחזק.

טז: ונכנסנו לרומא; ושר-המאה הרשה לפולוס לגור היכן שרצה, עם חיל ששמר עליו.

יז: אחרי שלושה ימים שלח פולוס וקרא לראשי היהודים. וכאשר התכנסו, אמר להם: אנשים, אחי, אף כי בשום דבר לא קמתי נגד

מא: והאניה פגעה במקום גבוה, בין שני צמקי הים, ונתקעה בו; צדה הקדמי צמד עליו ולא נע, אבל צדה האחורי התפרק מלח הגלים.

מב: והפצו החילים להרג את האסירים, פן ישחו ויברחו מהם.

מג: ושר-המאה מנע אותם מזאת, משום שרצה להציל את פולוס; ועל אלה שניכלו לשחות צוה שישחו ראשונים ויעברו אל היבשה.

מד: ואת היתר העבירו על לוחות ועל קרשים אחרים של האניה; וכך כלם נמלטו אל היבשה.

פרק כח

א: אחרי כן נודע לנו שהאי נקרא מלטה. ב: והברברים אשר גרו בו הראו כלפינו רחמים רבים, והדליקו אש וקראו לכלנו להתחמם, בגלל הגשם הרב והקר.

ג: ופולוס הרים ורדים רבים ושם על האש, ויצא מהם צפע בגלל חם האש והכיש את ידו.

ד: וכאשר ראוהו הברברים תלוי על ידו, אמרו: נראה שהאיש הזה רוצח, כי אף שנצל מן הים, הצדק לא הניח לו לחיות.

ה: אף הוא פולוס הניף ידו והשליך את הצפע לאש, ושום רע לא קרה לו.

ו: ואולם הברברים חשבו שמיד יתפח ויפל מת ארצה. וכאשר חפו זמן רב וראו שלא קרה לו שום רע, שנו דבריהם ואמרו כי אל הוא.

ז: אית הָנָא דִּין קורנא בָּהּ בְּהוּ אַתְרָא
לגבֵּרָא חַד דְּשִׁמְהָ הָנָא פּוּפּלִיּוּס. דְּהוּ הָנָא
רֶשֶׁה דְּגוֹרְמָא. וְקַבְלָן בְּבִיתָהּ תִּלְתָּא יוֹמִין
חֲדָאִית.

ח: אַבּוּהִי דִּין דְּפּוּפּלִיּוּס בְּאַשְׁתָּא וּבְכָאב
מַעֲיָא כְּרִיהּ הָנָא. וְעַל לִנְתָהּ פּוּלּוּס. וְעַלִּי וְסָם
עַלּוּהִי אִידָהּ. וְאַחֲלָמָה.

ט: וְכַד הָנָהּ הָדָא. וְאַף שְׂרָפָא אֵילִין דְּאִית
הָנוּ בָּהּ בְּגוֹרְמָא כְּרִיהָא. קֶרְבִּין הָנוּ לִנְתָהּ
וּמִתְאַסִּין הָנוּ.

י: וְאִיקְרָא רוּבָא יְקִרּוּן. וְכַד נִפְקִין הָנוּ
מִן תַּמָּן. וְוִדּוּן.

יא: נִפְקִין דִּין בְּתֵר יִרְחָא תִּלְתָּא וִרְדִּין
בְּאַלְפָא אֶלְכַסְנִידִיקָא. דְּאַסְתִּית הָנָהּ בָּהּ
בְּגוֹרְמָא. וְאִית לִנְתָהּ עַלִּיהּ אַתָּא וְתַאמָא.

יב: וְאַתִּין לִסְרָקוּסָא מְדִילְתָּא. וְקוּין תַּמָּן
יוֹמָתָא תִּלְתָּא.

יג: וּמִן תַּמָּן אַתְפֵּרְכֵּן. וּמַנְעֵן לִרְגִיוֹן
מְדִילְתָּא וְכֵתֵר יוֹמָא חַד נִשְׁבֵּת לֵן רוּחָא
דְּתִימָנָא. וְלִתְרִין יוֹמִין אַתִּין לְפּוּטִיאָלוּס
מְדִילְתָּא דְּאִיטָלְיָא.

יד: וְאַשְׁפִּחֵן תַּמָּן אַחָא. וּבְעוּ מִנֵּן. וְהָיוּ
לִנְתָהּ יוֹמָתָא שְׁבַע. וְהִידִין אֶזְלָן לְרִהוּמָא.

טו: וְכַד שְׁמַעוּ אַחָא דְּתַמָּן. נִפְקוּ לְאִירְעָן
עֲדָמָא לְשׁוּקָא דְּמִתְקָרָא אָפִיוּס פּוּרוּס וְעֲדָמָא
לְתִלְתָּא חֲנֹן. וְכַד חֲזָא אֶזְלָן פּוּלּוּס. אֶזְרִי
לְאַלְהָא וְאַתְחִיל.

טז: וְעַלִּין לְרִהוּמָא. וְאַפִּס קִנְטְרוּנָא
לְפּוּלּוּס דְּגִשְׂרָא אִיפָא דְּצָבָא עִם אִסְטְרִטְיוּטָא
הוּ דְּנִטֵּר הָנָא לָהּ.

יז: וּמִן בְּתֵר תִּלְתָּא יוֹמִין שְׁדֵר פּוּלּוּס קָרָא
לְרִשְׁיָהּ דְּיִהוּדִיא. וְכַד אַתְפְּנָשׁוּ. אָמַר לְהוּן:
גְּבֵרָא אַחִי. אָנָּא כַּד בְּמַדָּם לָא קָמַת לְוִקְבֵּל

מָא: וְגִשְׁתָּ אֶלְפָא בְּדוּפְתָא דְּרָמָא. בִּינָת
תְּרִין עוֹמְקִין דְּיָמָא וְאַתְחִרִית בָּהּ. וְקָם עַלִּיהּ
גְּבָהּ קִדְמָא וְלָא מִתְחִיעַ הָנָא. גְּבָהּ דִּין
אַתְרָא אֲשֶׁתֵּרִי מִן קִטְרָא דְּגִלְלָא.

מב: וְצָבוּ הָנוּ אִסְטְרִטְיוּטָא דְּנִקְטָלוֹן אֶזְלָן
לְאַסִּירָא. דְּלָא גִרְמוֹן סַחָנָא וְנִצְרָקוֹן לְהוּן
מִנְהוּן.

מג: וְקִנְטְרוּנָא כָּלָא אֶזְלָן מִן הָדָא. מְטָל
דְּצָבָא הָנָא דְּנִחָא לְפּוּלּוּס. וְלֵאֵילִין דְּמִשְׁכַּחִין
הָנוּ לְמִרְמִיו סַחָנָא פִּקְדָּהּ לְהוּן דְּבִקְדָמָא נִסְחָן
וְנִצְעִירוֹן לְאַרְעָא.

מד: וְלִשְׂרָפָא עַל דְּפָא וְעַל קִיסָא אַתְרָנָא
דְּאַלְפָא אַעֲבֵרוּ אֶזְלָן. וְהִכְנָא כְּלָהוֹן אֲשֶׁתְּוֹבוּ
לְאַרְעָא.

קפלאון כח

א: וּמִן בְּתֵרֵךְ יִלְפֵן. דְּמִילִטָא מִתְקִרָא הִי
גְּוֹרְמָא.

ב: וּבִרְבְּרָא דְּעִמְרִין הָנוּ בָּהּ רַחֲמָא סְגִיאָא
חַוִּיו לִנְתָן. וְאַוּחְדוּ נִוְרָא וְקִרְאָן לְכָלֵּן דְּנִשְׁחָן.
מְטָל מְטָרָא סְגִיאָא וְקִירְשָׁא דְּאִית הָנָא.

ג: וּפּוּלּוּס שְׁקָל סוּגָאא דְּחִבּוּבָא וְסָם עַל
נִוְרָא. וְנִפְקַת מִנְהוּן אֶכְדָנָא מִן רִתְחָא דְּנוּרָא
וְנִכְתַּת בְּאִידָהּ.

ד: וְכַד חֲזָאוּהּ בִּרְבְּרָא דְּתִלְיָא בְּאִידָהּ
אָמְרִין הָנוּ: כְּבֵר הָנָא גְּבֵרָא קְטוּלָא הוּ. דְּכַד
אַשְׁתּוּב מִן יָמָא. בְּאַנוּתָא לָא שְׁבַקְתָּהּ דְּנִחָא.

ה: הוּ דִּין פּוּלּוּס אֶזְרִי אִידָהּ וְשִׁדָּה
לְאַכְדָנָא בְּנוּרָא. וּמַדָּם דְּסָנָא לָא הָוִיהִי.

ו: סְבִרִין הָנוּ דִּין בִּרְבְּרָא דְּבֵר שְׁעִתָּה
מִתְמַסָּא וְנִפְל כַּד מִית עַל אַרְעָא. וְכַד עֲדָנָא
סְגִיאָא סְפִיו וְחֲזוּ דְּמַדָּם דְּסָנָא לָא הָוִיהִי.
שְׁחִלְפוּ מִלִּיהוּן וְאַמְרוּ: דְּאַלְהָא הוּ.

הָעַם וְתוֹרַת אֲבוֹתַי, נִמְסְרָתִי בְּכַבָּלִים, מִירוּשָׁלַיִם, לִידֵי הָרוֹמָאִים.

יח: וְהֵם לֹא־חָרָה שְׁתַּקְרוּנִי, רָצוּ לְשַׁחְרֹרְנִי מִשּׁוּם שֶׁלֹא מָצְאוּ בִּי שׁוּם אֲשָׁמָה שְׁנוֹת מוֹת. יט: וְכֹאשֶׁר קָמוּ הַיְּהוּדִים נִגְדִי, נֹאֲלָצְתִי לִקְרֹא לְעֶרְעוּר לִפְנֵי הַקִּיסָר; לֹא כָּאֱלוֹ שֵׁשׁ לִי לְהֹאשִׁים בְּמִשְׁהוֹ אֶת בְּנֵי עַמִּי.

כ: עַל כֵּן בִּקְשָׁתִי מִכֶּם שֶׁתִּבְּאוּ וְאֶרְאֶה אֶתְכֶם וְאֶסְפֶּר לָכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; כִּי בְּגִלָּל תִּקְנוֹת יִשְׂרָאֵל כָּבוֹל אֲנִי בִשְׁלֹשֶׁלֶת הַזֹּאת.

כא: אָמְרוּ לוֹ הֵם: אֲנַחְנוּ לֹא קִבַּלְנוּ עָלֶיךָ אֲגָרַת מִיְּהוּדָה, וְאִישׁ מִן הָאֲחִים שָׁבָאוּ מִירוּשָׁלַיִם לֹא אָמַר לָנוּ דְּבָר רַע עָלֶיךָ.

כב: אָבָל רוֹצִים אֲנוּ לְשַׁמֵּעַ מִמֶּךָ מָה אַתָּה חוֹשֵׁב; שֶׁכֵּן הַפֶּת הַזֶּה, יוֹדְעִים אֲנוּ שְׂאִינָה מִקִּבְּלָתָהּ עַל אִישׁ.

כג: וְקִבְּעוּ לוֹ יוֹם; וְהִתְאַסְּפוּ וּבָאוּ אֵלָיו רַבִּים לְמִקְוֶה שֶׁהַתְּגוּרָר בּוֹ, וּגְלָה לָהֶם עַל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים, בְּהַעֲדוֹ וּבְהוֹכִיחוֹ לָהֶם עַל יְשׁוּעַ מִתּוֹרַת מֹשֶׁה וּמִהַנְּבִיאִים, מִהַפְּקָר עַד הָעֶרֶב.

כד: וְאֲנָשִׁים מֵהֶם הָאֲמִינוּ לְדְבָרָיו, וְאַחֲרֵים לֹא הִשְׁתַּכְּנוּעוּ.

כה: וַיֵּצְאוּ מִלִּפְנֵי מִבְּלֵי הַסִּפִּים זֶה עִם זֶה. וְאָמַר לָהֶם פּוֹלוֹס אֶת הַדְּבָר הַזֶּה: הֵיטֵב דְּבָרָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ בְּפִי יִשְׁעִיהוּ הַנְּבִיא כָּלפִּי, אֲבוֹתֵיכֶם,

כו: לֵאמֹר: לֵךְ אַל הָעַם הַזֶּה וְאַמְרָתָה לָהֶם: שְׁמֹעַ תִּשְׁמָעוּ וְלֹא תִבְּנוּ, וְתִרְאוּ וְלֹא תִבְחִינוּ;

כז: כִּי הַשֶּׁמֶן לֵב הָעַם הַזֶּה; וְהַכְּבִידוּ שְׁמִיעַתָם וַעֲצֻמוֹ עֵינֵיהֶם, פֶּן יֵרְאוּ בְּעֵינֵיהֶם, וַיִּשְׁמָעוּ בְּאָזְנֵיהֶם, וַיִּבְּנוּ בְּלִבָּם וַיִּשׁוּבוּ אֵלָי, וְאֶסְלַח לָהֶם.

כח: לָכֵן שִׁתְּהָא זֹאת יְדוּעָה לָכֶם, שְׁאֵל הַגּוֹיִים גִּשְׁלָחָה תְּשׁוּעַת אֱלֹהִים זֹאת; כִּי הֵם אַף יִשְׁמָעוּ לָהּ.

כח^ב: וְלֹא־חָרָה שְׁאֲמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יֵצְאוּ הַיְּהוּדִים וְהַתּוֹנְפָחוּ הַרְבֵּה בִּיְנֵיהֶם.

כט: וּפּוֹלוֹס שָׁכַר לוֹ בֵּית מִכְסָּפוֹ שֶׁלוֹ, וְגַר בּוֹ שְׁנַתִּים, וְקִבֵּל שָׁם אֶת כָּל הַבָּאִים אֵלָיו; ל: וְהִכְרִיז עַל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים וְלַמֶּד בְּגִלּוֹי עַל אֲדוֹנֵינוּ יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בְּאֵין מַפְרִיעַ.

עמא ונמוסא דאבְּהִי. באסורא אשתלמת מן
אורשלים באידא דרהומיא.

יח: והנון פד שאלוני. צבו דנשרונני. מטל
דלא אשפחו בתרי רשינא מדם דשוא למותא.
יט: וכד קימין הנו לוקבלי יהודיא.
אתאלצת דאקעא בגן קסר. לא איך אית לי
דאקטרג במדם לבני עמי.

כ: מטל הנא בעית מנכון דתאתון
ואחזיכון ואשפעא לכון הלץ. מטל סברא גיר
דיסריל אסיר אנא בששלתא הדא.

כא: אמרין לה הנו: חנן אגרתא עליך לא
קפלן מן יהוד. ולא אנש מן אחא דאתו מן
אורשלים אמרו לן מדם דביש עליך.

כב: צבין חנו דין דנשמע מנך מדם
דמתרעא אנת. מטל דיולפנא הנא ידעינן דעל
אנש לא מקבל.

כג: ואקימו לה יומא. וכנשו ואתו לנתה
סגינא בר דשרא הנו. וגלא להון על מלכותא
דאלהא. פד מסהד ומפיס להון על ישוע מן
נמוסא דמושא ומן נביא מן צפרא ועדמא
לרמשא.

כד: ואנשין מנהון מתטפיסין הנו למלוהי.
ואחרנא לא מתטפיסין הנו.

כה: ואשתריו מן לנתה פד לא שלמין
לחדדא. ואמר להון הו פולוס מלתא הדא.
שפיר מלל רוחא דקודשא בפום אשעינא נביא
לוקבל אבְּהִתכון.

כו: פד אמר: דיל לנת עמא הנא ואמר
להון: דשמעא תשמעון ולא תסתכלון. ותחזון
ולא תבחרון.

כז: אתעבי לה גיר לבִּה דעמא הנא.
ומשמעתהון אוקרו. ועיניהון עמְּצו. דלא
נחזון בעיניהון. ונשמעון באדניהון. ונסתכלון
בלבִּהון. ונתובון לנתי ואשבוק להון.

כח: תחידע לכון הכיל הדא. דלעממא הו
אשתדר הנא פורקנא דאלהא. הנו גיר ואף
שמעין לה.

כחב: [וכד הלין אמר: נפקו יהודיא. וסגי
דרשין הנו בינתהון.]

כט: ואגר לה פולוס מן דילה בִּיתא וְהוּא
בה תרתין שנין. ומקבל הנא תמן לכלהון
אילין דאֶתִּין הנו לנתה.

ל: ומכרז הנא על מלכותה דאלהא. ומלף
הנא עין בגלא על מרן ישוע משיחא דלא
כלין.

אגרת

יעקב השליח

פרק א

א: יעקב, עבד אלהים ואדונינו ישוע המשיח, לשנים-עשר השבטים המפגרים בגוים — שלום.

ב: כל שמחה תהא נא לכם, אחי, כאשר תבואו לידי נסיונות רבים ושונים.

ג: כי יודעים אתם שמבחן האמונה מקנה לכם סבלנות.

ד: אבל שתהא לאותה סבלנות פעל משלם, כדי שתהיו שלמים ומשלמים ולא תהיו חסרים שום דבר.

ה: ואם איש מכם חסר חכמה, יבקש מאלהים הנותן לכל בנדיבות ואינו גוער — ותנתן לו.

ו: אבל יבקש באמונה בלי לפקפק, כי המפקפק דומה לגלי הים אשר הרוח מסעירה אותם.

ז: ואל יחשב האיש שהוא שיקבל דבר-מה מאת יהוה

ח: — איש אשר חלוק בלבו ומבלבל בכל דרכיו.

ט: אבל יתהלל-נא האח המד ברוממותו; י: והעשיר — בשפלו, כי כציון עשב בן חולף הוא;

יא: כי השמש זורחת בחמה ומיבשת את העשב, ונופל ציצו ואובד יפי מראהו: כך גם העשיר נובל בהליכותיו.

יב: אשרי האיש העומד בנסיונות, כי לאחר שנבחן יקבל את עטרת החיים אשר הבטיח אלהים לאוהביו.

יג: אל יאמר איש כאשר הוא מתנסה: על-ידי אלהים אני מתנסה; כי האלהים איננו מנסה ברעות, ואיננו מנסה איש;

יד: אלא איש איש מתנסה על-ידי תאנתו הוא, ומשתוקק ומתפתה.

אַגְרָתָא

דִּיעֲקוֹב שְׁלִיחָא

קפלאון א

צחחא כו

א : יַעֲקֹב עֲבֹדָה דִּאלֹהָא וּדְמָרְן יִשׁוּעַ
מִשְׁחָא. לְתַרְמַעֲסָרָא שְׂרָבִן דְּזִרְעִין בְּעַמְמָא
שְׁלָם.

ב : כָּל חֲדָא תְּהוּא לִכּוֹן אַחֵי. כֹּד תְּעֵלוֹן
לְנִסְיוֹנָא סְגִיָּאָא וּמִשְׁחָלְפָא.

ג : יָדְעִין אַנְתּוֹן גִּיר דְּבוֹקִיא דְּהִימְנוּתָא
מִקְנָא לִכּוֹן מִסִּיבְּרִינוּתָא.

ד : לֹה דִין לְמִסִּיבְּרִינוּתָא. נְהוּא לֹה עֲבָדָא
מִשְׁמָלִיא. דְּתַהוּוֹן גְּמִירִין וּמִשְׁלָמִין. וּבְמִדָּם
לֹא הָוִיתוֹן חֲסִירִין.

ה : אֵן אָנֹשׁ דִין מְנֹכּוֹן חֲסִיר מִן חֲכַמְתָּא.
נִשְׁאַל מִן אֱלֹהָא דִּיהֵב לִכֹּל פְּשִׁיטָאִית וְלֹא
מַחְסֵד. וּמִתִּיהָבָא לֹה.

ו : נִשְׁאַל דִין בְּהִימְנוּתָא כֹּד לֹא מַתְפַּלֵּג. הוּ
גִיר דְּמַתְפַּלֵּג. דְּמֵא לְגַלְלָא דִּימָא דְּשִׁגְשָׁא לְהוֹן
רוּחָא.

ז : וְלֹא נִסְפֵּר הוּ בְּרִנְשָׁא דְנִסְבִּי מִדָּם מִן
מָרְיָא.

ח : אֵינָא דְּפִלְגִי בְּרַעֲיָנָה וְשִׁגִישׁ בְּכִלְהִין
אוּרְחָתָה.

ט : נִשְׁתַּבַּח דִין אַחָא מְכִיכָא. בְּרוּמְרָמָה.
י : וְעִתִּירָא בְּמוֹפְכָה. מְטֵל דְּאִיר הִפְכָּא
דְּעִסְכָּא הִכְנָא עֶבֶר.

יא : דְּנַח גִּיר שְׁמִשָּׁא בְּחוּמָה וּמוֹכֵשׁ לֹה
לְעִסְכָּא. וְהִפְכָּה נָפֵל. וְשׁוּפְרָא דְּחוּוָה אָבֵד.
הִכְנָא אָף עִתִּירָא חֲמָא בְּהוּפְכָוְהִי.

יב : טוֹבְוְהִי לְגִבְרָא דְּמִסִּיבְּרִי נִסְיוֹנָא. דְּמֵא
דְּאַתְבַּחַר נִסְבִּי כְּלִילָא דְּחִיָּא. הוּ דְּמִלֵּךְ אֱלֹהָא
לֹאִילִין דְּרַחֲמִין לֹה.

יג : לֹא גֵאמֵר אָנֹשׁ כֹּד דְּמִתְנַסָּא מִן אֱלֹהָא
מִתְנַסָּא אָנָּא. אֱלֹהָא גִיר לֹא מְנַסִּי בְּבִישְׁתָּא.
וְהוּ לֹאֲנֹשׁ לֹא מְנַסָּא.

יד : אֵלָא אָנֹשׁ אָנֹשׁ מִן רַגְתָּה הוּ מִתְנַסָּא
וּמִתְרַגֵּג וּמִתְנַגֵּד.

פֶּרֶק ב

א : אחי, אל תחזיקו במשוא פנים את אמונת הכבוד של אדונינו ישוע המשיח;

ב : שכן אם יכנס לבית הכנסת שלכם איש שטבעותיו זהב או שבגדיו יפים, ויכנס עני בכגדים צואים,

ג : ותביטו בהוא שלבוש בגדים יפים ותאמרו לו: אתה שב כאן בטוב; ולעני תאמרו: אתה עמד שם; או: שב לך כאן לפני הדם רגלינו —

ד : כלום לא נחלקתם בלבבכם והייתם לבוררים בעלי מחשבות רעות?

ה : שמעו אחי האהובים, הלא בעניי העולם העשירים באמונה בחר אלהים שיהיו יורשים במלכות שהבטיח אלהים לאוהביו?

ו : אף אתם בזיתם את העני. כלום לא העשירים מתנשאים עליכם והם סוחרים אתכם לבית המשפט?

ז : כלום לא הם מגדפים את השם הטוב שנקרא עליכם?

ח : ואם בזאת ממלאים אתם את תורת אלהים, ככתוב: ואהבת לרעך כמוך — יפה עושים אתם.

ט : אכל אם נושאים אתם פנים, חטא אתם עושים, ומוכחים אתם מן התורה פעוברים על התורה;

י : שכן מי ששומר את כל התורה ובדבר אחד נכשל, אשם כלפי כל התורה;

יא : כי מי שאמר לא תנאף, הוא אמר לא

טו : והתאנה הזאת הורה ויולדת חטא; והחטא, לאחר שהשלם, יולד מות.

טז : אל תטעו, אחי האהובים. יז : כל מתנה טובה ומשלמת יורדת ממעל מאת אבי האורות אשר אין אצלו שום שנוי, אף לא צל חלופי.

יח : הוא רצה וילד אותנו בדבר האמת למען נהיה בכורי יציריו.

יט : ואתם, אחי האהובים, יהא כל איש מכם מהיר לשמע, ומאחר לדבר ומאחר לכעס,

כ : כי פעם איש לא יפעל צדקת אלהים. כא : לכן הרחיקו מכם כל טנוף ורוב רע וקבלו בענוה את הדבר הנטוע בטבענו, היכול להושיע את נפשותיכם.

כב : והיו עושי הדבר ולא שומעים בלבד, ואל תטעו את עצמכם;

כג : שכן אם יהיה איש שומע הדבר ולא עושהו, הלה דומה למי שראה את פניו במראה;

כד : כי ראה את עצמו ועבר, ושכח ביצד היה.

כה : אכל כל המביט בתורת החרות השלמה ועומד בה, לא שומע הוא של שמע שנשכח, אלא עושה מעשים; והלה מברך יהיה במעשהו.

כו : ואם איש חושב שהוא משרת את אלהים ואינו מרסן את לשונו אלא מטעה את לבו, שרותו של זה הבל הוא;

כז : כי זהו השרות הטהור והקדוש לפני אלהים האב: לפקד את היתומים והאלמנות בצרותיהם, ולשמר איש את נפשו ללא רכב מן העולם.

כאולצניהון. ולמטר אנש נפשה מן עלמא
דלא טולשא.

קפלאון ב

א: אחי: לא במסב באפא תהוון אחידין
להימנוחא דתשובחתה דמרן ישוע משיחא.

ב: אן גיר נעול לכנושטכון אנש דעזקתה
דדחבא או דמאנוהי שפירא. ונעול מספנא
במאנא צאא.

ג: נתחורון בהו דלביש מאנא שפירא.
ותאמרון לה: אנת הרבא תב שפיר.
ולמספנא תאמרון לה. אנת קום להל. או תב
לך הרבא קדם כובשא דרגלין.

ד: לא הא אתפלגתון לכון בנפשכון.
והיותון מפרשנא דמחשבתא בישתא.

ה: שמעו אחי חביבא. לא הוה למספנא
דעלמא עתירא בהימנוחא גבא אלהא דנהוון
ירחא במלכותא הי דמלך אלהא לאילין
דרחמין לה.

ו: אנתון דין שטחונייה למספנא. לא הא
עתירא משתעלין עליכון. והוון נגדין לכון
לבית דינא.

ז: לא הא הוון מגדפין על שמא טבא
דאתקרי עליכון.

ח: ואן נמוסא דאלהא בהדא משלמין
אנתון איך דכתיב: דתרחם לקריבך איך
נפשך. שפיר עבדין אנתון.

ט: אן דין באפא נספין אנתון חטייתא
עבדין אנתון. ומתכונין אנתון מן נמוסא איך
עברי על נמוסא.

י: אינא גיר דכלה נמוסא גטר ובחדא
שרע. לכלה נמוסא אתחייב.

יא: הו גיר דאמר דלא תגור. הו אמר דלא

טו: והדא רגתא בטנא וילדא חטייתא.
חטייתא דין מא דאתגמרת לידא מותא.

טז: לא תטעון אחי חביבא.

יז: פל מוהבתא טבתא ומשמלייתא מן
לעל נחתא מן אבא דנהירא. הו דלית לנתה
שוחלפא מדם אפלא טלנייתא דשוגניא.

יח: הויו צבא וילדן במלתא דקושטא.
דנהוא רשייתא דבריתא.

יט: ואנתון אחי חביבא כל אנש מנכון
נהוא מסרהב למשמע. ומותר לממללו.
ומותר למרגו.

כ: רוגזה גיר דגברא ודיקיותא דאלהא לא
עבד.

כא: מטל הנא ארחקו מנכון פלה טנפותא
וסוגאא דבישוותא. ובמפכותא קבלו מלתא
דנציבא בכינן. דהי משפחא דתחא אגין
לנפשטכון.

כב: הנו דין עבודא דמלתא. ולא שמועא
בלחוד. ולא תטעון נפשטכון.

כג: אן אנש גיר נהוא שמועה דמלתא
ולא עבודה. הנא דמא להו דחנא אפוהי
במחזיתא.

כד: חנא גיר נפשה ועבר. וטעא דאיפנא
הנא.

כה: פל דין דחר בנמוסא משלמנא
דחארותא וקוי בה. לא הנא שמועא דשמעא
דמתטעא אלא עבודא דעבדא. והנא טובנא
נהוא בעבדה.

כו: ואן אנש סבר דמשמש לאלהא ולא
אחד לשנה אלא מטעא לה לבה. דהנא סריקא
הי תשמשתה.

כז: תשמשתא גיר דכיתא וקדישתא קדם
אלהא אבא הדא הי. למסער יתמא וארמלתא

כד: רואה אתה שמתוך המעשים מצדך איש, ולא מתוך האמונה בלבד.

כה: כן גם רחב הזונה, הלא מתוך המעשים הצדקה, כי קבלה את המרגלים והוציאה אותם בדרך אחרת?

כו: כשם שהגוף בלי רוח מת הוא, כן גם האמונה בלי מעשים מתה היא.

פרק ג

א: אל יהיו בכם מורים רבים, אחי, אלא רעו שאנחנו חייבים ביהר דין:

ב: כי אנחנו פלנו נכשלים רבות. כל שאינו נכשל בדבור, הרי זה איש משלם שיכול לשעבד גם את כל גופו; כי הגה בפי הסוסים אנו שמים מתגים למען ישתעבדו לנו, ואת כל גופם אנו מכונים.

ד: גם האניות האדירות, באשר רוחות עזות מוליכות אותן, מנהגות הן על-ידי קרש קטן למחוז חפצו של ההגאי.

ה: כן גם הלשון איבר קטן היא, ומתנשאת. גם אש קטנה מציתה יערות גדולים.

ו: והלשון אש היא, ועולם החטא פיצר הוא. והיא הלשון, בהיותה בין איברינו, מכתימה את כל גופנו; ומציתה את שושלות הורתינו הרצות כגלגלים, ובושרת גם היא באש.

ז: הן כל טבעי החיות והעוף ורמשי הים והיבשה משעבדים לטבע האנושות.

ח: אבל הלשון אין איש יכול לכבשה; הרעה הזאת הפלתי מרסנת מלאה היא סם המות.

תרצח. ואם אינך נואף אלא רוצח, היית לעובר על התורה.

יב: כך דברו וכך פעלו: באנשים העתידים להשפט על-ידי תורת החרות;

יג: כי דין ללא רחמים יחול על מי שאינו נוהג ברחמים. ברחמים מתנשאים אתם על הדין.

יד: מה התועלת, אחי, אם יאמר איש: יש לי אמונה, ומעשים אין לו? האם יכולה האמונה להושיעו?

טו: ואם את או אחות יהיו בעירם וחסרי לחם יומם,

טז: ויאמר להם איש מכם: לכו בשלום, התחממו ושבעו; ולא תתנו להם את צרכי הגוף — מה התועלת?

יז: כן גם אמונה בלי מעשים מתה היא לבדה.

יח: הן יאמר איש: לך יש לך אמונה ולי יש לי מעשים; הראני את אמונתך שבלי מעשים, ואני אראה לך את אמונתי מתוך מעשי.

יט: מאמין אתה שאחד הוא האלהים; טוב אתה עושה. גם השדים מאמינים ורוצדים.

כ: ואולם הרוצה אתה לדעת, הוי אדם חלש, שאמונה בלי מעשים מתה היא?

כא: אבינו אברהם הלא מתוך המעשים הצדק, כי העלה את יצחק בנו על המזבח? כב: רואה אתה שאמונתו סייעה למעשיו,

ומתוך המעשים השלמה אמונתו;

כג: והתמלא הפתוב שאמר, שהאמין אברהם באלהים ונחשבה לו לצדקה, ואוהב אלהים נקרא.

כד: חזא אנת דמן עבדא מזדבק ברוששא.
ולא הוה מן הימנותא בלחוד.

כה: הכנא אף רחב וניתא. לא הוה מן
עבדא אודבקת. דקבלת לגשושא ובאורחא
אחרתא אפקת אנון.

כו: איפנא דפגרא דלא רוחא מית או.
הכנא אף הימנותא דלא עבדא מיתא חי.

קפלאון ג

א: לא סגינא מלפנא נהוון בכון אחי.
אלא הויתון ידעין. דדינא יתירא חבינא חנן.

ב: סגינא גיר משתרעין חנן פלן. כל
דבמלתא לא שרע. הוה איתוהי גברא גמירא.
דמשפח משעבד אף לכלה פגרה.

ג: הא גיר פגודא בפומא דרכשא רמין
חנן איך דנשתעבדון לן. וכלה גושמהוון
מהפכין חנן.

ד: אף אלפא עשינא כד דכירן להין
רוחא קשינא. מן קיסא זעורא מתנתפון
לאחר דחאר צבינה דהו דמדבר.

ה: הכנא אף לשנא. הדמא הו זעורא
ומשתעלא. אף נורא זעורא עבא סגינא
מוקדא.

ו: ולשנא נורא הו. ועלמא דחטינא איך
עבא הו. והו לשנא כד איתוהי בהדמין.
מכתם לה לכלה פגרה. ומוקד יוכלא דשרכתן
דירהטין איך גיגלא. וקד אף הו בנורא.

ז: פלהון גיר פניא דחיתא ודפרחתא
ורחשא דימא ודיבשא משתעבדין לכינא
דאנשותא.

ח: לשנא דין אנש לא אשפח דנכבשיהוי.
בישתא חי הדא דלא מתתכסא. מלא הו סמא
דמוקא.

תקטול. אן דין לא גאר אנת אלא קטל אנת.
הוית לך עבר על נמוסא.

יב: הכנא הויתון ממללין. והכנא הויתון
סערין: איך אנשא דבנמוסא דחארוחא
עתידין אנתון למתדנו.

יג: דינא גיר הוה דלא רחמא על הו דלא
עבד רחמא. משתעלין אנתון ברחמא על
דינא.

יד: מנא הנינא אחי אן אנש אמר דאית
לי הימנותא. נעבדא לית לה. דלמא משכחא
הימנותה דתחיוהי.

טו: ואן אחא או חתא נהוון ערטלין
וחסירין סיפרתא דיומא.

טז: ונאמר להון אנש מנכון. ולו בשלמא.
שחנו וסבעו. ולא תחלוון להון סניקותה
דפגרא. מנא הנינא.

יז: הכנא אף הימנותא דלא עבדא. מיתא
חי בלחודיה.

יח: אמר גיר אנש: לך אית לך הימנותא.
ולי אית לי עבדא. חנוי הימנותך דלא עבדא.
ואנא מחווא אנא לך הימנותי מן עבדי.

יט: מהימן אנת דחד הו אלקא. שפיר
עבד אנת. אף שאדא מהימין ורעלין.

צחא כו

כ: צבא אנת דין דתדע או ברוששא חלשא.
דהימנותא דלא עבדא מיתא חי.

כא: אבון אברהם לא הוה מן עבדא
אודבק. דאסק לאיסחק ברה על מדבחא.

כב: חזא אנת דהימנותה סיעת לעבדוהי.
ומן עבדא הימנותה אתגמרת.

כג: ושלם כתבא דאמר: דהימן אברהם
באלהא. ואתחשבת לה לודיקו. ורחמא
דאלהא אתקרי.

ט: בַּהּ מְבָרְכִים אֲנוּ אֶת יְהוָה וְהָאֵב, וּבַהּ
מְקַלְלִים אֲנוּ בְּנֵי אָדָם אֲשֶׁר עֲשׂוּיִים בְּדִמּוּת
אֱלֹהִים;

י: וּמֵאוֹתוֹ הִפָּהּ יוֹצְאוֹת קָלְלוֹת וּבִרְכוֹת.
לֹא יָאֵה, אַחִי, שִׁיעֲשׂוּ דְבָרִים כָּאלֵה.

יא: כָּלוּם אֲפֹשֶׁר שְׂמַמְעִין אֶחָד יֵצְאוּ מִים
מִתּוֹקִים וּמְרִים?

יב: אוֹ כָלוּם יְכוּלָה, אַחִי, הַתַּנָּה לַעֲשׂוֹת
זֵיתִים? אוֹ הַגֶּפֶן תֵּאֲנִים? כֵּן גַּם אֵין הַמִּים
הַמְּלוּחִים יְכוּלִים לַהֲעֲשׂוֹת מִתּוֹקִים.

יג: מִי מִכֶּם חָכַם וּמִלְמֵד? יֵרָאֵה נָא אֶת
מַעֲשָׂיו בְּהִלְכּוֹת נְאוֹת, בְּחֻכְמָה עֲנֹה.

יד: אֲבָל אִם קִנְאָה מְרָה יֵשׁ בָּכֶם, אוֹ מְדוֹן
בְּלִבְבְּכֶם, אֵל תַּתִּירָהוּ נֶגֶד הָאֵמֶת וְאֵל תִּשְׁקְרוּ.

טו: שֶׁכֵּן הַחֻכְמָה הַזֹּאת לֹא מִמַּעַל יֵרְדֶה,
אֲלֹא אֶרֶצִית הִיא, מִמַּחֲשָׁבוֹת הַנֶּפֶשׁ וּמִן
הַשָּׂדִים;

טז: כִּי הֵיכָן שִׁישׁ קִנְאָה וּמְרִיבָה, שֵׁם גַּם
מִהוּמָה וְכָל רָע.

יז: אֲבָל הַחֻכְמָה שְׂמַמְעֵל טְהוֹרָה הִיא
וּמִלֵּאָה שְׁלוֹם, וְעֲנֹה וְצִיִּתְנוּת, וּמִלֵּאָה רַחֲמִים
וּפְרוֹת טוֹבִים, וּבִלְתִּי מִהֶסֶסֶת הִיא, וְאֵינָנָה
נוֹשָׂאת פָּנִים.

יח: וּפְרוֹת הַצִּדְקָה נִזְרָעִים בְּשִׁלּוֹהַ לַעֲוִשֵׁי
הַשָּׁלוֹם.

פרק ד

א: מֵאַיִן יֵשׁ בָּכֶם מִלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת?
הֲאֵם לֹא מִן הַתַּאֲוֹת הַנִּלְחָמוֹת בְּאִיבְרִיכֶם?
ב: מִתַּאֲוִים אֲתֶם וְאֵין לָכֶם; וְהוֹרְגִים אֲתֶם

וּמִקְנָאִים אֲתֶם וְלֹא עוֹלָה בִּידְכֶם; וְרִבִּים אֲתֶם
וְעוֹשִׂים מִלְחָמוֹת וְאֵין לָכֶם, מְשׁוּם שְׂאִינְכֶם
מִבְּקָשִׁים.

ג: מִבְּקָשִׁים אֲתֶם וְאֵינְכֶם מִקְבָּלִים, מְשׁוּם
שֶׁמִּבְּקָשִׁים אֲתֶם בָּרַע כְּדִי לְהַשְׁבִּיעַ אֶת
תַּאֲוֹתֵיכֶם.

ד: נוֹאֲפִים, הֲאֵינְכֶם יוֹדְעִים שְׂאֵהֶבֶת
הָעוֹלָם הַזֶּה אֵיבָה הִיא כִּלְפֵי אֱלֹהִים? לִפִּיכֶךְ
מִי שֶׁחָפֵץ לִהְיוֹת אוֹהֵב הָעוֹלָם הַזֶּה נַעֲשֶׂה
לְאוֹיֵב אֱלֹהִים.

ה: אוֹ כָלוּם חוֹשְׁבִים אֲתֶם כִּי לִשְׂוֹא אָמַר
הַכְּתוּב: בִּקְנָאָה מִתַּנָּה הַרוּחַ הַשּׁוֹכֵנֶת בָּנוּ?
ו: אֲבָל יֵתֵר חֵן נָתַן לָנוּ אֲדוֹנֵינוּ, עַל כֵּן
אָמַר: אֱלֹהִים מִשְׁפִּיל גְּאִים, וְלַעֲנוּם נוֹתֵן חֵן.

ז: לָכֵן הִשְׁתַּעַבְדוּ לְאֱלֹהִים וְהִתְצַבּוּ נֶגֶד
הַשֵּׁטֶן וּבִרְחַם מִכֶּם.

ח: וְקִרְבוּ אֶל הָאֱלֹהִים וְיִקְרַב אֲלֵיכֶם.
טְהַרוּ יְדֵיכֶם, חוֹטְאִים; קִדְּשׁוּ לְבַבְכֶם, חִלּוּקֵי-
הַלֵּב.

ט: הַשְׁפִּילוּ עַצְמְכֶם וְהִתְאַבְּלוּ, וּצְחֻקְכֶם
יִהְיֶה-נָא לְאֲבָל וְשִׂמְחַתְכֶם לִגְיוֹן.

י: הַשְׁפִּילוּ עַצְמְכֶם לִפְנֵי יְהוָה וִירוּמְכֶם.
יא: אֵל תִּדְבְּרוּ זֶה נֶגֶד זֶה, אַחִי; כִּי הַמְדַּבֵּר
נֶגֶד אַחִיו אוֹ דֵין אֶת אַחִיו, מְדַבֵּר נֶגֶד הַתּוֹרָה
וְדֵין אֶת הַתּוֹרָה. וְאִם אֶת הַתּוֹרָה אֲתֶה דֵין, אֵינְךָ
עוֹשֶׂה הַתּוֹרָה אֲלֹא שׁוֹפָטָה.

יב: הֵן אֶחָד הוּא נוֹתֵן הַתּוֹרָה וְהַשּׁוֹפֵט,
אֲשֶׁר הוּא יְכוֹל לְהוֹשִׁיעַ וּלְאַבֵּד. אֲבָל אֲתֶה, מִי
אֲתֶה כִּי תִשְׁפֹּט אֶת רֵעֶךָ?

יג: וַיֵּמָּה נֹאמַר עַל הֶלְלוּ שְׂאוּמְרִים: הַיּוֹם
אוֹ מָחָר אֲנוּ הוֹלְכִים לַעֲרִי אִיזוּשָׁהּ; וְנַעֲשֶׂה
שֵׁם שְׁנֵה אַחַת, וְנִסְחַר וְנִרְוִיחַ?

יד: וְאֵינֶם יוֹדְעִים מַה יְהִיָּה מָחָר; כִּי מַה

אנתון וקרבא עבדין אנתון ולית לכון. מטל
דלא שאלין אנתון.

ג: שאלין אנתון ולא נסבין אנתון. מטל
דבישאית שאלין אנתון. איך דתתרוסון
רגינתכון.

ד: גירא. לא ידעין אנתון דרחמתי
דעלמא הנא בעלדביותא הי לות אלהא. אינא
הכיל דצבא דנהא רחמא דעלמא הנא.
בעלדבבא הוא לאלהא.

ה: או דלמא סריקאית סברין אנתון
דאמר כתבא דבטננא רגא רוחא דעמרא בן.
ו: טיפיותא דין יתירתא יחב לן מרן. מטל
הדא אמר: דאלהא ממפך לרמא. ולמפיכא
יחב טיפיותא.

ז: אשתעפרו הכיל לאלהא. וקומו לוקבל
סטנא. וערק מנכון.

ח: וקרובו לות אלהא. ונתקרב לכון. דפו
אידיכון חטיא. קדשו לפנתכון פליגי נפשא.
ט: אתמפכו ואתבלו. וגוחככון לאבלא
נתהפך. וחדותכון לעקתא.

י: אתמפכו קדם מריא ונמרמכון.
יא: לא תהיון ממללין על חדא אחי. הי
גיר דממלל על אחויה או דאן לאחויה. ממלל
על נמוסא ודאן לנמוסא. ואן לנמוסא דאן
אנת. לא הוית עבודה דנמוסא אלא דינה.
יב: חד הו גיר סאם נמוסא ודינא. דהו
משפח דנחא ונופד. אנת דין מן אנת דדאן
אנת לה לקריבך.

יג: מנא דין גאמר על אילין דאמרין:
דיומנא או מחר אזלין חנן למדינתא אינא
דהי. ועבדין חנן תמן שנתא חדא. ומתתגרין
חנן ויתרין חנן.

יד: ולא ידעין מנא הוא מחר. מנא אנון

ט: בה מברכין חנן למריא ואבא. ובה
ליטין חנן לבנינשא דבדמותא דאלהא
עבדין.

י: ומנה מן פומא נפקן לוטתא ובורפתא.
לא ולא אחי דהלין הכנא נסתערן.

יא: דלמא משפחא דמן חד מבושא נפקון
מריא חליא ומריא.

יב: או דלמא משפחא תתא אחי דיתא
תעבד. או גפתא תאנא. הכנא אפלא מריא
מליחא משפחין דנתעבדון חליא.

יג: מנו מנכון דחפים ורדא: נחוא
עכדוהי בהופכא שפירא. בחכמתא מפיכתא.
יד: אן דין חסמא מריא אית בכון. או
חרנא בלפיכון. לא תתחתרון על קושטא
ותדגלון.

טו: מטל דהדא חכמתא מן לעל לא
נחת. אלא איתיה ארעניתא. מן חושבא
דנפשא ומן שאדא.

טז: אינא גיר דאית חסמא וחרנא. תמן
אף דלוחיא וכלמדם דביש.

יז: חכמתא דין דמן לעל דכנא הי. ומליא
שלמא. ומפיכא ומשפתמניא. ומליא רחמא
ופארא טבא. ונדלא פלגותא הי. ובאפא לא
נסבא.

יח: פארא דין דודיקותא. בשינא
מודרעין לאילין דעבדין שלמא.

קפלאון ד

א: מן אינא אית בכון קרבא ומצותא. לא
הנא מן רגינתא דמקרבן בהדמיכון.

ב: מתגררגין אנתון ולית לכון. וקטלי
אנתון וטנין אנתון ולא אתנא באידיכון. ונציין

הם חיינו בלתי אם אד הנראה לרגע קט וכלה ונעלם?

טו : — במקום שיאמרו: אם ירצה יהוה ונחיה, נעשה זאת או זאת.

טז : מתגאים הם ביהירותם. כל גאונה כזאת רעה היא.

יז : והיודע את הטוב ולא עושהו, חטא הוא לו.

פרק ה

א : הוי העשירים, הילילו ובכו על המצוקות הבאות עליכם;

ב : כי עשרכם השחת והצחין, ובגדיכם נאכלו על-ידי עש.

ג : וזהבכם וכסףכם נחלדו, ונחלדתם תהיה לעדות עליכם, והיא עתידה לאכל את עשרכם. אש צברתם לכם לימים האחרונים.

ד : הנה זועק שכר הפועלים שקצרו את שדותיכם, אשר קפחתם אותו; וצעקת הקוצרים באה באזני יהוה צבאות;

ה : כי התענגתם בארץ והתהוללתם והאכלתם את גופכם כמו ליום טבחה.

ו : הרשעתם והרגתם את הצדיק, ולא קם נגדכם.

ז : אבל אתם, אחי, האריכו רוחכם עד לביאת יהוה, באפר המכסה לפרות אדמתו היקרים ומאריך רוחו עליהם עד קבלו גשם יורה ומלקוש.

ח : כן גם אתם האריכו רוחכם וחזקו לכבכם, כי קרבה ביאת אדונינו.

ט : אל תתאוננו זה על זה, אחי, למען לא

תשפטו; כי הנה המשפט עומד לפני השער.

י : את דמות הנביאים אשר דברו בשם יהוה קחו לכם, אחי, לארץ רוח בצרותיכם;

יא : כי הנה למברכים חושבים אנו את הללו שסבלו. שמעתם על סבלנותו של איוב, ואת האחרית שעשה לו יהוה ראיתם; כי רחום הוא יהוה וחנון.

יב : וקדם לכל דבר, אחי, אל תשבעו לא בשמים ולא בארץ, אף לא בשבועה אחרת, אלא יהא דברכם כן כן ולא לא, כן תחייבו בדין.

יג : ואם איש מכם יהיה בצרה, יתפלל; ואם שמח, יזמר;

יד : ואם חולה, יקרא לזקני הקהלה ויתפללו עליו וימשחוהו שמן בשמו של אדונינו.

טו : ותפלת האמונה תכריא את ההוא שחולה, ואדונינו יקים אותו; ואם חטאים נעשו על-ידו, יסלחו לו.

טז : התורו זה לזה על עוונותיכם, והתפללו זה בעד זה שתתפארו, כי גדול כחה של תפלה שמתפלל הצדיק.

יז : גם אליהו אדם יודע-סבל היה כמזנו, והתפלל שלא ירד מטר על הארץ, ולא ירד שלוש שנים וששה חדשים.

יח : ושוב התפלל, והשמים נתנו מטר והארץ נתנה פריה.

יט : אחי, אם איש מכם יתעה מדרך האמת, וישיבהו איש מתעותו,

כ : ידע נא כי המשיב את החוטא מתעות דרכו מושיע את נפשו ממות ומכסה על רב חטאיו.

גיר חזין. אלא אן להנא דקליל מתחנא. וטלק ומופא.

טו: חלק דנאמרון: דאן מריא נצפא ונחא. עבדין חנן דדא או הי.

טז: משתבחרין בפתירותהון. כל שובתקרא דאיך הנא בישא חו. ואינא דידע טבתא ולא עבד לה. חטתא חווא לה.

קפלאון ה

א: או עתירא. איללו ובכו על דוונא דאחין עליכון.

ב: עותרכון גיר אתחבל וסרי. ומאניפון אתאכלו מן ססא.

ג: ודחבכון וסאמכון אשחת לה. ושוחתהון הויא לסקהדווא עליכון. והי עתידא דתאכול בסרכון. נקרא בנשתון לכון ליומקתא אחריא.

ד: הא אגרא דפעלא דחצדו ארעכתון הו דטלמתון קצא. ונעתא דחצודא לאדוהי דמריא צבאות עלת.

ה: בסמתון גיר על ארעא ואחלעבתון ותרסין אנתון פגריכון איך דליקמא דנכסתא.

ו: חייבתון וקטלתון לזדיקא. ולא קם לוקבלכון.

צחחא כח

ז: אנתון דין אחי אגרו רוחכון עדמא למאיתיה דמריא. איך אפרא דמספא לפארא נקירא דארעה. ומגר רוחה עליהון עדמא דנסב מטרא בכירא ולקישא.

ח: הכנא אף אנתון אגרו רוחכון. ולבנתכון שררו. קרבת לה גיר מאיתיה דמרן.

ט: לא תפנתון חד על חד אחי. דלא תתדינון. הא גיר דינא קדם פרעא קאם.

י: דמוקא לנביא סב לכון אחי: למגרת רוקא דאולצניכון. הנון דמללו בשמה דמריא.

יא: הא גיר יחפין חנן טובא לאילין דסיפרו. שמעתון מספרנותה דאיוב. וחרתא דעבד לה מריא חזיתון. מטל דמרחמן חו מריא ומרחמן.

יב: קדם כל מדם דין אחי. לא הויתון ימין. לא בשמיא ולא בארעא. אפלא במקמא אחרתא. אלא תהנא מלכתון. אין אין ולא לא. דלא תתחייבון תחית דינא.

יג: ואן אנש מנכון נהנא באולצנא נהנא מצלא. ואן חדא נהנא מזמר.

יד: ואן כריה. נקרא לקשישא דעדמא ונצלון עלוהי. ונמשחונה משחא בשמה דמרן. טו: וצלוחא דהימנותא מחלמא לה להו דכריה. ומקים לה מרן. ואן חטתא עבדין לה משתבקין לה.

טז: הויתון דין מודין סכלנתכון חד לחד. והויתון מצלין חד על חד דתתאסון. רב חו גיר חילה דצלוחא איךא דזדיקא מצלא לה.

יז: אף אליא ברנשא חנא חשושא אכנתון. וצלי דלא נחות מטרא על ארעא. לא נחת תלת שנין ושפא ירחין.

יח: ותוב צלי. ושמיא יחבו מטרא. וארעא יחבת פאריה.

יט: אחי: אן אנש מנכון נטעא מן אורחא דקושפא. ונפיוהי אנש מן טעיותה.

דשמיא מן טעיותה.

כ: נדע דהו דמהפך לחטא מן טעיותא דאורחה. מהא נפשה מן מותא. ועטא סוגא דחטתוהי.

הַאֲגֵרֶת הָרְאשׁוֹנָה

שֶׁל כִּיפָא הַשְּׁלִיחַ

פֶּרֶק א

א : כִּיפָא, שְׁלִיחַ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אֶל הַבְּחִירִים וְהַתּוֹשָׁבִים הַמִּפְזָרִים בְּפוֹנוֹטוֹס וּבְגִלְטִיָּה וּבְקִפְדּוֹקִיָּה וּבְאֶסְיָה וּבְכִיתוֹנִיָּה*,

ב : אֲשֶׁר נִבְחָרוּ בְּקִדְמוֹת יְדִיעָתוֹ שֶׁל אֱלֹהִים הָאֵל, בְּקִדּוֹשׁ הָרוּחַ, לְצִיּוֹת וְלַהֲגִיט דְּמוֹ שֶׁל יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ: חֶסֶד וְשָׁלוֹם יִרְבּוּ לָכֶם.

ג : בְּרוּךְ הוּא הָאֱלֹהִים אֲבִי אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בְּחִמְלָתוֹ הִרְבָּה הוֹלִידֵנוּ מִחֻדְשׁ, בְּתַקּוּמַת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, לְתַקְנָה שֶׁל חַיִּים

ד : וּלְנַחֲלָה שְׂאִינָה נִשְׁחַתַּח וְאִינָה נִטְמָאת וְאִינָה נּוֹבֶלֶת, הַמוִּכְנָה לָכֶם בְּשָׁמַיִם;

ה : בְּהִיוֹתְכֶם שְׂמוּרִים בְּכַח אֱלֹהִים וּבְאֶמּוּנָה — לַחַיִּים הַמוִּכְנִים לְהַתְגַּלּוֹת בְּזִמְנֵים הָאֲחֵרוֹנִים,

ו : אֲשֶׁר בְּהֶם תִּשְׁמַחוּ לְעוֹלָם, גַּם אִם בְּזִמְנֵי הַזֶּה מִתְעַצְבִּים אִתָּם קִמְעָה בְּנִסְיוֹנוֹת שׁוֹנִים שְׁעוֹבָרִים עֲלֵיכֶם,

ז : בְּאִפֵּן שֶׁבַחֲנָן אֶמּוּנַתְכֶם יֵרָאֶה כִּי מַצִּין

הוּא מְזַהֵב צָרוֹף שׁוֹנֵבֲחָן בָּאֵשׁ — לְתַפְאֶרֶת וּלְכָבוֹד וְלַתְהִלָּה בְּהַתְגַּלּוֹת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,

ח : אֲשֶׁר לֹא רָאִיתֶם אוֹתוֹ וְאוֹהֲבִים אִתָּם אוֹתוֹ, וּבְאֶמּוּנָתוֹ שְׂשִׁים אִתָּם בְּשִׁמְחָה מִפְאֶרֶת עֲצוּמָה מְדַבֵּר:

ט : כִּי תִקְבְּלוּ אֶת גְּמוּלַת אֶמּוּנַתְכֶם, חַיִּי נַפְשׁוֹתֵיכֶם,

י : אוֹתָם הַחַיִּים אֲשֶׁר חֲקֵרוּם הַנִּבְיָאִים בְּאֲשֶׁר נִבְאוּ עַל הַחֶסֶד שֶׁהָיָה עֲתִיד לְהִגָּחַן לָכֶם.

יא : וְחֲקְרוּ עַל אֵיזֶה זְמַן מֵרָאָה וּמַעֲדָה רוּחַ הַמָּשִׁיחַ הַשׁוֹכֵנָת בְּהֶם, כִּי עֲתִידִים סְבִלוֹת הַמָּשִׁיחַ וְתַפְאֶרְתּוֹ שֶׁלְאַחַר מִכֵּן.

יב : וּנְגַלָּה לָהֶם כָּל אֲשֶׁר חֲקְרוּ, מִשׁוּם שֶׁלֹא לְעֲצָמָם בְּקִשׁוֹ; אֲלֹא לָנוּ בְּשִׁבְלֵנוּ נִבְאוּ דְבָרִים אֲשֶׁר עָתָה נִגְלוּ לָכֶם עַל-יְדֵי הַדְּבָרִים שֶׁבִּשְׂרָנוּ לָכֶם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּשְׁלַחָה מִן הַשָּׁמַיִם, אוֹתָם דְּבָרִים שְׂאִינָה מְלֻאָכִים מִשְׁתַּקְקִים לְהַשְׁקִיף בְּהֶם.

אַגְרָתָא קַדְמִיתָא

דְּכַאפָּא שְׁלִיחָא

קפלאון א

א : כַּאפָּא שְׁלִיחָא דִישׁוּע מְשִׁיחָא לְגַבִּיָּא
לְתוֹתָבָא דִּירֵעִין בְּפוּנוֹס וּבְגִלְטָא
וּבְקַפְדוֹקִיָּא וּבְאַסִּיָּא וּבְכַתוּנָא.
ב : אֵילִין דְּאַתְגַּבְיוּ בְּמַקְדְּמוֹת יִדְעָתָה
דְּאַלְהָא אָבָא בְּקִדְשׁוֹתָא דְרוּחָא. דְּנִהוּן
לְמַשְׁמַעְתָּא וְלִרְסֵס דְּמָה דִישׁוּע מְשִׁיחָא
טִיבוֹתָא וְשִׁלְמָא נִסְגָּא לְוַחְכוֹן.
ג : מְבַרַךְ הוּ אֵלְהָא אָבוּהִי דְמֶרְן יִשׁוּע
מְשִׁיחָא: הוּ דְּכַתְּנָנָה סְגִיָּאָא אֱוֹלָדִין מִן דִּרְשׁ.
בְּקִמְתָּה דִישׁוּע מְשִׁיחָא לְסַבְּרָא דְחִיָּא.
ד : וְלִירְחוּתָא דְלָא מְתַחְבֵּלָא וְלָא מְתַטְנָפָא
וְלָא חֲמִיָּא. הִי דְמְטִיבָא לְכוֹן בְּשִׁמְיָא.
ה : כִּד נְטִירִין אֲנַתוֹן בְּחִילָא דְאַלְהָא
וּבְהִימְנוּתָא לְחִיָּא דְמְטִיבִין דְּנַתְּגִלוֹן לִזְבִּנָּא
אַחֲרִיָּא.
ו : דְּבַהוֹן תַּחְדּוֹן לְעֵלִם. אָפִן בְּהֵנָּא וּבִנָּא
קָלִיל מְתַתְּעִיקִין אֲנַתוֹן בְּנִסְיוֹנָא מְשַׁחֲלָפָא
דְּעָדִין עֲלִיפּוֹן.

ז : אֵיפְנָא דְבוּחְרָנָא דְהִימְנוּתְכוֹן נְתַחְזָא
דְּמִימֶר מִן דְּהָבָא סְנִינָא דְאַתְבָּקִי בְּנוֹרָא
לְתַשְׁבוּחָתָא וְלֵאקְרָא וְלִקְוִלְסָא בְּגִלְיָנָה
דִישׁוּע מְשִׁיחָא.
ח : הוּ דְלָא חֲזִיתוּנִיהִי וּמְחַבִּין אֲנַתוֹן לָהּ.
וּבְהִימְנוּתָה רְוִיִין אֲנַתוֹן. בְּחִדּוּתָא מְשַׁבְּחָתָא
דְלָא מְתַמְלָלָא.
ט : דְּתַקְבִּלוֹן פּוֹרְעָנָא דְהִימְנוּתְכוֹן חִיָּא
דִּנְפִשְׁתְּכוֹן.
י : הֵנוּן חִיָּא דְעָקְבוּ הֵנוּ עֲלִיהוֹן נְבִיָּא. כִּד
אַתְבָּרִיו עַל טִיבוֹתָא דְעִתִּידָא הֵנוּת דְּתַתִּיבָּה
לְכוֹן.
יא : וּבְצֵו דְּבִאֲנִיָּא וּבִנָּא מְחוּיָּא וּמְסַהֲדָא
רוּחָה דְּמְשִׁיחָא דְעִמְרָא בַּהוּן. דְּעִתִּידִין חֲשׁוּהִי
דְּמְשִׁיחָא וְתַשְׁבוּחָתָה דְּמִן בְּתַרְפִּין.
יב : וְאַתְגִּילִי לַהוֹן כָּל דְּבָצִין הֵנוּ מְטִל דְּלו
לְנַפְשָׁהוֹן בְּעִין הֵנוּ. אֵלָּא לֵן דִּילֵן מְתַנְבִּין הֵנוּ
אֵילִין דְּהָשָׂא אֲתַגִּילִי לְכוֹן כִּיד אֵילִין דְּסַפְרִנְכוֹן
בְּרוּחָא דְקוּדְשָׁא דְאַשְׁתַּדֵּר מִן שְׁמִיָּא. דְּבַהִין
בְּהִלִּין מְתַגְרָגִין אָף מְלֵאכָא דְנִדִּיקוֹן.

כה : וידבר אליהנו קמים לעולמים. וזהו הדבר שהתבשרתם.

פרק ב

א : לכן הסירו מכם את כל הרע וכל המרמה ומשוא הפנים והקנאה ולשון הרע;

ב : והיו כתינוקות עוללים, והתאוו לדבר כלחלב נד ורוחני אשר תגדלו בו אלי חיים,

ג : אם טעמתם וראיתם כי טוב הוא יהיה

ד : אשר אתם נגשים אליו, אשר הוא אבן חיה שמאסוה בני אדם, אך נבחרה ויקרה לאלהים.

ה : וגם אתם, כאבנים חיות הבנו, והיו

היכלים רוחניים וכהנים קדושים — להעלות זבחים רוחניים הרצויים לפני אלהים ביד

ישוע המשיח;

ו : כי אמור בפתוב: הנני שם בציון אבן

בחונה ויקרה בראש הפנה; ומי שמאמין בה לא יבוש.

ז : לכם אפוא נתן הניקר הזה, לכם

המאמינים, אך לאלה שאינם מציתים, צור מכשול היא ואבן נגף

ח : אשר נכשלים הם בה משום שאינם מציתים לדבר, כי לזאת נועדו.

ט : אבל אתם משפחה נבחרה המכהנת

למלכות, עם קדוש, עדה פדויה, למען תבשרו את תהלות מי שקראכם מחשך אל אורו

הנצלה —

י : אתם אשר לפניכם לא נחשבתם עם, אך

יג : על-כן חגרו מתני שכליכם והיו ערים לגמרי, וקויו לשמחה שתבוא לכם בהתגלות אדונינו ישוע המשיח,

יד : ככונים צייתנים, ואל תשתתפו עוד בתשויות הראשונות אשר השתוקקתם שלא בדעת,

טו : אלא היו קדושים בכל הליכותיכם כמו שקדוש הוא מי שקראכם;

טז : כי כתוב: והייתם קדושים כפי שגם אני קדוש אני.

יז : ואם לאב קוראים אתם, אשר אין לפניו משוא-פנים והוא שופט כל אדם לפי מעשיו, התהלכו בזמן מגוריכם זה,

יח : בהיותכם יודעים שלא בכסף שנשחת ולא בזהב נפדתם ממעשי ההבל שלכם אשר קבלתם מאבותיכם,

יט : אלא בדם יקר של שם אשר מוס ורכב אין בו, אשר הוא המשיח,

כ : אשר מראש יעד לזאת, מלפני מוסדות עולם, ונגלה באחרית העתים למענכם

כא : אשר האמנתם על-ידו באלהים שהקימו מבין המתים ונתן לו כבוד — למען

תהינה אמונתכם ותקותכם באלהים,

כב : עם שתתקדשנה נפשותיכם בציות לאמת ותהינה מלאות אהבה בלי משוא

פנים, למען תאהבו זה את זה בלב טהור ושלם

כג : כאנשים שנולדו מחדש, לא מזרע נשחת אלא מבלתי נשחת, בדברו החי של

אלהים הקים לעולם;

כד : כי כל הבשר חציר וכל יפיו בציון השדה. יבש חציר ונגבל ציץ,

איך עופיא דחקלא. יבש עמ רא וחמא עופיא.

כה: ומלתה דאלהן קימא לעלמין. והדא הי מלתא הי דאסתברתון.

קפלאון ב

א: אניחו הכיל מנכון פלה בישותא וכלה נכלא ומסב באפא וחסמא ומאכל קרצא.

ב: והנו איך ילודא שבכא. ואתגרנגו לה למלתא איך דלחלבא נקדא ורוחנא דכה תתרבון לחיא.

ג: אן טעמתון וחזיתון דטב הו מריא. ד: הו דלה מתקרבין אנתון. דאיתוהי כאפא חיא דאסליוהי בנינשא. נגבא ומיקר לנת אלהא.

ה: ואף אנתון איך כאפא חיתא אתבנו. והנו היפלא רוחנא וכהנא קדישא. למסקו דבחא רוחנא דמקבלין קדם אלהא ביד ישוע משיחא.

צחחא כט

ו: אמיר הו גיר בכתבא: דהא סאם אנא בצהיון. כאפא בחירפא ויקירפא ברש וויחא. ומן דמהימן בה לא נבהת.

ז: לכון הכיל אתיהב הנא איקרא לאילין דמהימנין. להנון דין דלא מתטפיסין. כאפא הו דתוקלתא ואבנא דכשלא.

ח: דמתתקלין בה בדלא מתטפיסין למלתא ולהדא סימין.

ט: אנתון דין שרפתא אנתון גביתא. דמכהנא למלכותא. עמא קדישא. פנשא פריקא. דתספרון תשבחתה דהו דקרכון מן חשוכא לנוהרה מיתרא.

י: אילין דמן קדים לא חשיבין חזיתון

יג: מטל הנא חזוקו חצא דתרעיתכון: ואתערירו גמיראית. וספרו על חדותא דאחיא לכון בגלינה דמין ישוע משיחא.

יד: איך בניא משתמענא. ולא תשפותפון תוב לרגינתא קדמינתא. אילין דרגין חזיתון דלא בידעתא.

טו: אלא הנו קדישין בכלהון הופכיכון. איך דקדיש הו הו מן דקרכון.

טז: מטל דכתיב: דהחיתון קדישין. איפנא דאף אנא קדיש אנא.

יז: ואן הו דאבא קרין אנתון הו דלית קדמוהי מסב באפא ודאן לכל אנש איך עבדוהי. בדחלתא אתדפירו פונבא הנא דתותבוחתון.

יח: בד ידעין אנתון דלא בכספא דכלא. ולא בדחבא אתפרקתון מן עבדיכון סריקא הנון דקבלתון מן אבהיכון.

יט: אלא בדמא יקירא דאמרא דמומא וטולשא לית בה. דאיתוהי המשיח.

כ: הו דמקדם היה פריש לה להדא מן קדם תרמינה דעלמא. ואתגלי בתרתהון דובנא מטלכתון.

כא: אילין דבאידה הימנתון באלהא הו דאקימה מן בית מיתא. ויהב לה שובחא דהימנותכון וסברכון נהנא על אלהא.

כב: בד נהיון קדישין נפשיתכון במשתמענותה דשררא ונהיון מלין חובא דלא מסב באפא. דמן לבא דכיא וגמירא תהוון מחבין חד לחד.

כג: איך אנשא דמן דרש אתילדותון לא מן זרעא דכלא. אלא מן אינא דלא בלא במלתא חיתא דאלהא דקמא לעלם.

כד: מטל דכל בסר עמירא. וכלה יאיותה

כַּעַת עִם אֱלֹהִים; אִף לֹא רַחֲמִים הָיוּ עֲלֵיכֶם,
אִךְ כַּעַת הִשְׁפַּעְנוּ עֲלֵיכֶם רַחֲמִים.

יא : אֶהְיֶה, מִבְּקֶשׁ אֲנִי מִכֶּם כְּעוֹבְרֵי-אֶרֶץ
וַיִּגְרִים,* סוּרוּ מִכָּל תַּאוֹת הַגּוֹף אֲשֶׁר
נִלְחַמְתֶּם נֶגֶד הַנֶּפֶשׁ;

יב : וְשִׁתְּהִינָה הַלִּיכוֹתֵיכֶם נְאוֹת לִפְנֵי כָל
בְּנֵי אָדָם, כְּדִי שֶׁהַמְדַּבְּרִים עֲלֵיכֶם דְּבָרִים רָעִים
יֵרְאוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וַיִּשְׁבְּחוּ אֶת
הָאֱלֹהִים בַּיּוֹם מִבְּחֵן.

יג : וַהֲיוּ נִכְנָעִים לְכָל בְּנֵי אָדָם לְמַעַן
אֱלֹהִים; לְמַלְכִּים בְּגִלָּל שְׁלוֹטֹנִם;

יד : וְלִשְׁוֹפְטִים, מִפְּנֵי שְׁוֹשְׁלָחִים הֵם
מִטַּעֲמוֹ לְהַעֲנִשׁת הָעוֹבְרִינִים וּלְתַהַלֵּת עוֹשֵׁי
הַטּוֹב;

טו : כִּי כֵן רָצוֹן הָאֱלֹהִים, שֶׁבְּמַעֲשֵׂיכֶם
הַטּוֹבִים תִּסְבְּרוּ אֶת פִּי הַסִּפְּלִים, אֲשֶׁר אֵינֶם
יודעים אֶת אֱלֹהִים —

טז : כְּכַנִּי חוֹרֵץ וְלֹא בֹאנָשִׁים שְׁעוֹשִׂים אֶת
חֲרוֹתָם כְּסוֹת לְרַעְתָּם, אֲלֹא כְּעַבְדֵי אֱלֹהִים.

יז : אֶת כָּל אָדָם כְּבָדוּ; אֶת אַחֲיֵיכֶם אֶהְיֶה;
וּמֵאֱלֹהִים יֵרְאוּ, וְאֵת הַמַּלְכִּים כְּבָדוּ.

יח : וְהַעֲבִידִם אֲשֶׁר בְּקֶרְבְּכֶם, הַכּוֹנְעוּ
לְאֻדוֹנֵיכֶם בִּירְאָה, לֹא רַק לטוֹבִים וְלַעֲנוּיִם,
אֲלֹא גַם לְקָשִׁים וְלִנְקָשִׁים;

יט : כִּי יֵשׁ חֵן לִפְנֵי הָאֱלֹהִים לֹאֵלֶּה אֲשֶׁר
לְמַעַן הַמַּצְפּוֹן הַטְּהוֹר סוֹבְלִים מִצּוֹקוֹת
שִׁבְאוֹת עֲלֵיהֶם בְּעוֹל.

כ : בְּרַם אֵלֶּה שֶׁבְּגִלָּל עוֹנוֹתֵיהֶם סוֹבְלִים
צָרוֹת, אִיזוֹ תַּהֲלֶה יֵשׁ לָהֶם? אָכֵל בֹּאֲשֶׁר
עוֹשִׂים אִתָּם אֶת הַטּוֹב וּמִצִּיקִים לָכֶם, וְאִתָּם
סוֹבְלִים — אִזּוֹ גְּדֹלָה תַּהֲלֹתְכֶם אֲצֵל אֱלֹהִים.

כא : הֵן לְזֹאת נִקְרְאתֶם, כִּי הַמְּשִׁיחַ אִף מֵת
בְּעַדְנוּ וְהַשְׁאִיר לָנוּ אֶת הַרְגָּמָה הַזֹּאת כְּדִי

שְׁחַלְכוּ בְּעֻקְבוֹתָיו —

כב : הוּא אֲשֶׁר לֹא עָשָׂה חֲטָא אִף לֹא
נִמְצְאָה מִרְמָה בְּפִיו;

כג : אֲשֶׁר חָרַף וְלֹא חָרַף, וְסָבַל וְלֹא אִים,
אֲלֹא מִסַּר אֶת רִיגוֹ לְשׁוֹפֵט צָדִק;

כד : וְנִשָּׂא אֶת חֲטָאֵינוּ כָּלֵם וְהַעֲלָה אוֹתָם
בְּגוֹפוֹ עַל הַצֶּלֶב, בְּאִפֶּן שֶׁבֹאֲשֶׁר מֵתִים אָנוּ
לְחֲטָא, בְּצַדִּיקוֹתָיו שְׁלוֹ נְחִיָּה, כִּי בְּחַבּוּרֹתָיו
נִרְפָּאתֶם;

כה : שֶׁפֶן תּוֹעִים הֵייתֶם כְּכֹבָשִׁים, וְשִׁבְתֶּם
כַּעַת אֶל הָרוּעָה וְהַמְשַׁגִּיחַ* שֶׁל נַפְשׁוֹתֵיכֶם.

פֶּרֶק ג

א : כֵּן גַּן אִתָּן, הַנָּשִׁים, הַכּוֹנְעָה לְבַעֲלֵיכֶן,
כְּדִי שֶׁבְּהַלִּיכוֹתֵיכֶן הַנְּאוֹת תִּקְנִינָה לֹא קָשִׁי
אֶת הַלָּלוּ שְׁאֵינֶם מִצִּיתִים לְדָבָר,

ב : כְּשִׁירְאוּ שְׂאִתָּן מִתְּהַלְכוֹת בִּירְאָה
וּבְצִנְיָעוֹת.

ג : וְאַל תִּתְקַשְׁטֶנָּה בְּקִשּׁוּטִים חִיצוֹנִיִּים שֶׁל
תַּלְתּוּלִי שְׁעֶרְכֶן, אוֹ שֶׁל עֲדִי זָהָב אוֹ שֶׁל
בְּגָדִים יָקָרִים,

ד : אֲלֹא תִתְקַשְׁטֶנָּה בְּאָדָם הַחֲבוּי שֶׁל הַלֵּב,
בְּרוּחַ עֲנוּה בְּלִתי נִשְׁחַתֶּת, קִשּׁוּט נִעְלָה לִפְנֵי
הָאֱלֹהִים;

ה : כִּי כֵן גַּם לִפְנֵים הַנָּשִׁים הַקְּדוּשׁוֹת
שֶׁקּוֹי לֹאֱלֹהִים קִשְׁטוֹ עֲצָמָן, וְנִכְנָעוּ לְבַעֲלֵיהֶן

ו : כְּפִי שֶׁשָּׂרָה נִכְנָעָה לְאַבְרָהָם וְקִרְאָה לוֹ
אֲדוֹנִי, — אֲשֶׁר הִנֵּךְ בְּנוֹת לָהּ בְּמַעֲשִׂים

אלהא.

כא: להדא גיר אחקריתון. דאף משיחא מית חלפין. ושבק לן הנא טופסא. דאנתון בעקבתה תהלכון.

כב: הו דלא עבד חטיחא. אפלא נכלא אשתכח בפומה.

כג: הו דמצטחא הונא ולא מצחא. וחאש הונא ולא מחלחם. אלא משלם הונא דינה לדינא דכאנומא.

כד: ושקל חטהין קהלון ואסק אנון בפגרה לצליבא. דכד מיתין חנון לחטיחא. בודיקומא דילה נחא. בשומחה גיר אתאסיתון.

כה: דטעין הויתון איך ערבא. ואתפניתון השא לנת רעיא וסעורא דנפש תכון.

קפלאון ג

א: הכנא אף אנתין נשא. אשתעבדין לבעליבין. דאילין דלא מתטפיסין למלתא בדופריפין שפירא דלא עמלא תקנן אנון. ב: פד חוין דבדחלתא ובנכפומא מתדברן אנתין.

ג: ולא תצטבתן בעצבתא בריא דגדולא דסעריפין או דחשלתא דדהבא או דלבושא מימרא.

ד: אלא אצטבתין בברנשא כסיא דלפא. ברוחא מכיכתא דלא מתחבלא. צבתא דמימרא קדם אלהא.

ה: הכנא גיר אף מן קדים נשא קדישתא אילין דמסבין חוין באלהא. מצבתן חוין נפשתיין ומשתעבדן חוין לבעליהין.

ו: איפנא דסרא. משתעבדא חנות לאברהם. וקריא לה מרי. הי דהוין אנתין לה

עמא. השא דין עמא דאלהא. אף לא רחמא אית חוין עליכון. השא דין אשתפעו עליכון רחמא.

יא: חביבי בעא אנא מנכון איך ערצא ואיך מותבא אתפרקו מן פלהין רגיגתה דפגרא. הלין דעבדן קרבא לויקבל נפשא.

יב: ונהוין שפירין הופכיכון קדם פלהון בנינשא. דאילין דממללין עליכון מלא כישתא. נחוזן עבדיכון שפירא ונשבחון לאלהא ביימא דבוחרנא.

יג: ונהויתון משתעבדין ללהון בנינשא מטל אלהא. למלכא מטל שולטנהון.

יד: ולדינא מטל דמנה משתדדין לתבעתא דמספלנא. ולתשבוחתא דעבדי טבתא.

טו: דהכנא חו צבינא דאלהא. דבעבדיכון שפירא חסכרון פומא דסכלא הנון דלא ידעין לאלהא.

טז: איך בני חארא. ולא איך אנשא דעבידא להון חארותהון תחפיתא לבישותהון. אלא איך עבדוהי דאלהא.

יז: לכל אנש יקרו. לאחיכון אהבו. ומן אלהא דחלו. ולמלכא יקרו.

יח: ואילין עבדא דאית בכון. אשתעבדו למריכון בדחלתא. לא בלחוד לטבא ולמפיכא. אלא אף לקשיא ולעסקא.

יט: להלין גיר אית להון טיבותא קדם אלהא. לאילין דמטל תארפא שפירפא מסיברין עקמתא דאתין עליהון בעולא.

כ: אילין דין דמטל סכלנתהון מסיברין אולצנא. אידא תשבוחתא הויא להון. אלא מא דעבדין אנתון דשפיר ואלצין לכון ומסיברין אנתון. הידין ירבא תשבוחתכון לנת

טובים, בעוד אינכן חרדות מכל פחד.

ז: ואתם הגברים בן גורו עם נשיכם בדעת; וכמו כלים חלשים, בכבוד החזיקו אותן, משום שגם הן יורשות עמכם את מתנת חיי עולם — פן תפלו בהפלותיכם.

ח: ולבסוף, היו כלכם באחדות וחישו עם הללו שסובלים, ואהבו זה את זה, והיו רחמנים וענוים.

ט: ואל תשלמו לאיש רעה תחת רעה, ואף לא חרוף תחת חרוף; אלא לעמת אלה ברכו, כי לזאת נקראתם, שתירשו את הברכה.

י: לכן מי שחפץ חיים ואוהב לראות ימים טובים, ינצר לשונו מרע ושפתיו מדבר מרמה;

יא: יסור מרע ויעשה טוב, ויבקש שלום וירדפהו;

יב: כי עיני יהוה אל צדיקים ואזניו לשמע אותם, ופני יהוה ברעים.

יג: ומיהו שיעשה לכם רעה אם תהיו קנאים לטוב?

יד: ואם תסבלי למען הצדקה, אשריכם. ואל תפחדו מן המפחידים אתכם, ואל תתרגשו,

טו: אלא קדשו בלבבכם את האדון המשיח. והיו מוכנים להשיב לכל הדורש מכם מענה על תקנת אמונתכם, בענה וביקראה,

טז: בהיות לכם מצפון נקי, כדי שהמדברים עליכם בעל אנשים רעים יבשו כאנשים הדוחים את הליכותיכם הנאות במשיח.

יז: הן יתרון הוא לכם שכאשר עושים

אתם את המעשים הטובים תסבלי את הרעות, אם כן הוא רצון אלהים, ולא כאשר עושים אתם את הרעות;

יח: כי גם המשיח מת פעם אחת על חטאינו, הצדיק בעד החוטאים, כדי לקרב אתכם לאלהים; ומת בגוף וחייה ברוח, יט: והכריזו לנפשות שהיו כלואות בשאול,

כ: הללו אשר לפני לא צייתו, בימי נח, כאשר ארך רוחו של אלהים צנה שתעשה תבה, בתקנה לתשובתם, ושמונה נפשות בלבד נכנסו לתוכה ונושעו במים;

כא: שכן גם אתם, באותה דגמה, נושעים אתם בטבילה — לא כאשר אתם רוחצים את הגוף מלכלוך, אלא כאשר מודים אתם באלהים במצפון טהור, ובתקומתו של ישוע המשיח

כב: אשר נשא לשמים והוא לימין האלהים, ונשתעבדו לו מלאכים ושליטים וגבורות.

פרק ד

א: ובכן אם המשיח סבל בעדכם בפשור, גם אתם באותו הלך-נפש התאזרו; כי כל מי שמת בגופו חדל מכל החטאים,

ב: כדי שלא עוד לתאוות בני אדם יחיה, כל זמן היותו בגוף, אלא לרצון אלהים;

ג: כי די הוא הזמן שעבר אשר פעלתם בו את רצון עובדי האלילים, בפרציות ובשכרות

נבנתון איך אנשא דטלמין לדופריפון שפירא
דבמשיחא.

יז: ערדא הי לכוז גיר דכד עבדין אנתון
עבדא טבא תסבלון בישתא אן הכנא או
צבינא דאלהא. ולא כד עבדין אנתון בישתא.
יח: מטל דאף משיחא חדא זבן מית חלף
חטהין ודיקא חלף חטא. דנקרבכון לאלהא.
ומית בפגור. וחזא ברוח.

יט: ואכרו לנפשתא אילין דאחידן הוי
בשיוול.

כ: הלין דמן קדים לא אהטפס הוי
ביוממה דנוח. כד מגרת רוחה דאלהא פקדת
דיתהא קבוצא על סכרא דתיבותהון. ותמנא
נפשן בלחוד עלין לה נחיי במיא.

כא: דאף אנתון בה בהו טופסא חאין
אנתון במעמודיתא. לו כד פגרא משיגין
אנתון מן צאתא. אלא כד מודין אנתון
באלהא בתארפתא דכיתא ובקממה דישוע
משיחא.

כב: הו דאתעלי לשמיא. ואיתוהי על
ימינא דאלהא. ואשתעברו לה מלאכא
ושליטנא וחילונא.

קפלאון ד

צחא ל

א: אן משיחא הכיל חש חלפיפון בבסר.
ואף אנתון בה בהנא רעינא אזרינו. כל מן
דמאת גיר בפגרה. שלי לה מן פלהון חטהא.
ב: דלא מקיל לרגינתא דבני אנשא נחא.
כמא זבנא דאיתוהי בפגרא אלא לצבינא
דאלהא.

ג: ספק גיר זבנא הו דעבר דפלחתון בה
צבינא דחנפא. באסוטיחא ובריותא:

בנתא בעבדא טבא. כד לא מתחזיען אנתין
מן כל דחלא.

ז: ואנתון גברא הכנא עמרו עם נשיפון
בידעתא. ואיך דלמאנא מחילא באיקרא
אהודו אגין. מטל דאף הגין עמכון ירתון
מוהבתא דחיא ולעלם. דלא תהוון מתחקלין
בצלנחכון.

ח: שולמא דין דתהוון בלכון באויותא.
והיותון חשין עם אילין דחשין. ורחמין חד
לחד. והיותון רחמננין. ומכירין.

ט: ולאנש בישתא חלף בישתא לא
תפרעון. ואפלא צוחיתא חלף צוחיתא. אלא
דלקובלא דהלן היותון מברכין. להרא גיר
אתקריתון. דבורכתא תארותון.

י: מן דצבא הכיל חיא ורחם יומתא טבא
למחזא. נטר לשנה מן בישתא. וספנתה דלא
נמללן נכלא.

יא: נעבר מן בישתא ונעבד טבתא.
ונבעא שלמא ונרהט בתרה.

יב: מטל דעינוהי דמריא על ודיקא.
ואדנוהי למשמע אנון. ואפוהי דמריא על
בישא.

יג: ומנו דנעבד לכוז בישתא. אן תהוון
טנגא דטבתא.

יד: ואנהו דתחשון על אפי באנוחא.
טוביכוז. ולא תדחלון מן אילין דמדחלין לכוז
ולא תשתגשון.

טו: אלא קדשו בלבנחכון למריא
משיחא. והיותון מטיבין למפק ברוחא לכל
דחבע לכוז מלתא על סכרא דהימנוחכון
במכיוחא ובדחלתא.

טז: כד אית לכוז תארפתא טבתא. איפנא
דקנון דממללין עליפון איך דעל אנשא בישא.

טז: אבל אם יסבל כמשיחי, אל יבוש
אלא יפאר את אלהים בעצם השם הזה;
יז: כי העת היא שיתחיל המשפט מבית
אלהים; ואם מאתנו מתחיל, מה אחרית אלה
אשר אינם מציתים לבשורת אלהים?
יח: ואם צדיק בקשי נושע, רשע וחוטא
היכן ימצאו?

יט: לכן הללו שסובלים כרצון אלהים,
יפקידו בידו את נפשותיהם במעשים
טובים — כביד הבורא הנאמן.

פרק ה

א: ומבקש אני מן הזקנים אשר בכם, אני
הזקן חרצכם ועד סבלות המשיח ושתף
לכבודו העתיד להתגלות:

ב: רעו את עדר אלהים המפקד בידכם,
והשגיחו עליי בארח רוחני; לא בכפיה, אלא
ברצון; לא לרווחים טמאים, אלא בכל
לבבכם;

ג: לא פאדוני העדר, אלא באפן שתהיו
להם למופת נאה,

ד: שכאשר יתגלה רב הרועים תקבלו
ממנו עטרת כבוד אשר לא תבל.

ה: ואתם הבחורים הפנעו לזקנים,
והתעטפו היטב בנמיכות רוח זה כלפי זה, כי
האלהים אויב המתנשאים הוא, ולענוים יתן
חן.

ו: לכן השפילו עצמכם תחת ידו החזקה
של אלהים, כדי שהיא תרוממכם בזמן הנכון;
ז: ואת כל יהבכם השליכו על אלהים, כי
הוא דואג לכם.

ח: והיו ערים וזכרו, מפני שאויבכם

ויבזמה ובהוללות ובפלחן שדים.

ד: והנה עכשו הם מתפלאים ומגדפים
אתכם על שאינכם מתהוללים עצמם בפריצות
הראשונה ההיא,

ה: הללו אשר יתנו דין וחשבון לאלהים
העתיד לשפט את המתים ואת החיים;

ו: שהרי משום כך בשר גם למתים —
כדי שישפטו כבני אדם בבשר ויחיו באלהים
ברוח.

ז: אבל קץ הכל מגיע. על כן התפכחו
והתעוררו לתפלה.

ח: ולפני כל דבר, אהבה עזה תהא לכם
זה אל זה, כי האהבה מכסה על רב חטאים.

ט: והיו אוהבי אורחים בלי לרטן.

י: וכל איש מקם במתנה שקבל מאלהים
ישרת בזה את חבריו, פסוקני-בית טובים של
חסדו רבי-הפנים של אלהים.

יא: כל מי שמדבר, כדבר אלהים ידבר;
וכל מי שמשרת — כמתוך הכח שאלהים
נותן לו, כדי שבכל מה שאתם עושים יפאר
האלהים על-ידי ישוע המשיח, אשר לו
התפארת והיקר לעולמי עולמים. אמן.

יב: אהובי, אל תתמהו על הנסיונות
הבאים עליכם, כאלו דבר מיוזר קרה לכם, כי
לכחינתכם באים הם;

יג: אלא שמחו ששמתתפים אתם
בסבלות המשיח, כדי שכן גם תשמחו
ותשישו בהתגלות תפארת המשיח.

יד: ואם מחרפים אתם למען שם המשיח,
אשריכם; כי רוח אלהים המפארת נחה
עליכם.

טו: רק אל יסבל איש מקם ברוצח או
כגנב או כפושע.

ובצחנותא ובזמרא ובפולחנא דשאדא.

ד: והא השא מתדמרין ומגדפין עליכון בדלא משתרחין אנתון עמהון בתי אסוטותא קדמיא.

ה: הנון דיהבין פתגמא לאלהא הו דעתיד למדן מיתא ומיא.

ו: מטל הנא גיר אסתבר אף למיתא דנתתדינון איך בנינשא בבסר. ונחון באלהא ברוח.

ז: מטית לה דין חרתא דכל. מטל הנא אתנפפו. ואתתעירו לצלותא.

ח: וקדם כל מדם חוץא חריפא לות חדדא נהוא לכו. חוץא גיר מחפא סוגא דחטא.

ט: ונהיתון רחמין אכסניא דלא רטנא.

י: וכלנש מנכון מוהבתא דקבל מן אלהא נשמש ביה לחברוהי איך רפי בתא טבא דטיבותא מפרשתא דאלהא.

יא: כל מן דממלל איך מלתא דאלהא נמלל. וכל מן דמשמש איך דמן חילא הו דאלהא יהב לה. דבכל דעבדין אנתון נשתפח אלהא ביד ישוע משיחא. הו דדילה הוי תשובותא ואיקרא לעלם עלמין. אמין.

יב: חביבי. לא תתדמרון בנסינא דהוין לכו. איך דמדם נוכרי גדש לכו. מטל דלבוחרנכון הו הוין.

יג: אלא חדו דמשתותפין אנתון לחשווי דמשיחא. דהכנא אף בגלינא דתשובותא תחדון ותרוזון.

יד: ואן מתחסדין אנתון על אפי שמה דמשיחא. טוביכון. דרוחא משבחתא דאלהא מתתניחא עליכון.

טו: בלחוד לא אנש מנכון איך קטולא או

איך גנבא או איך עבד בישתא נהוא חאש.

טז: אן דין חאש איך פרסטינא. לא נבהת.

אזלא נשפח לאלהא ביה בהנא שמא.

יז: מטל דזבנא הו דנשרא דינא מן ביתא

דאלהא. אן דין מנן משרא. אידא הוי חרתא

דאילין דלא מתטפסין לסברתא דאלהא.

יח: ואן ודיקא למחסן חיא. רשיעא

וחטא איכא משתבח.

יט: מטל הנא אילין דחשין איך צבינה

דאלהא. ננעלון לה נפשטהון בעבדא שפירא

איך דלברויא מהימנא.

קפלאון ה

א: בעא אנא דין מן קשישא דאית בכון

אנא קשישא חברכון. וסהרא דחשוהי

דמשיחא. ושויתפא דשובחה הו דעתיד

דנתגלא.

ב: רעו מרעיתא דאלהא דמשלמא לכו.

וסעורו רוחנאית. לא בקטירא אלא בצבנא.

לא ביותרנא טנפא אלא מן פלה לבכון.

ג: לא איך מריא דמרעיתא. אלא איך

דתהוון להון דמותא שפירתא.

ד: דכד נתגלא רב רעווא. תקבלון מנה

פלילא דשובחא דלא חמא.

ה: ואנתון עלימא אשתעבדו לקשישיכון.

ואתעטפו חיצאית מפיכות רעינא לות חדדא.

מטל דאלהא סקובלא הו דאילין דמתתרימין.

ולמפיכא יהב טיבותא.

ו: אתמככו הקיל תחית אידה תקיפתא

דאלהא. דהי תרימכון בזבנא דודק.

ז: וצפתכון פלה שדו על אלהא. דלה

בטיל עליכון.

ח: ואתתעירו ונעדרו. מטל דבעלדכבכון.

השָׁטָן נוֹהֵם בְּאַרְיֵה וּמִתְהַלֵּךְ וּמִחַפֵּשׂ אֶת מִי
יִכְלַע.

ט: לָכֵן הִתְיַצְבוּ נִגְדּוֹ בְּהִיּוֹתְכֶם מִתַּחְזָקִים
בְּאַמוּנָה, וּדְעוּ שְׂגָם עַל אַחֲיֵכֶם שֶׁבְּעוֹלָם בְּאִים
אוֹתָם יִסּוּרִים.

י: וְאַלֵּהִי הַחֲסֵד אֲשֶׁר קָרָאנוּ אֵלַי כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם עַל-יְדֵי יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ,
אֵף כִּי נִסְבַּל אֶת הַצָּרוֹת הַקְּלוֹת הָאֵלֶּה, לְמַעַן
נִתְחַזֵּק וְנִכְוֹנֵן וְנִפְּזֵן בּוֹ לְעוֹלָם —

יא: לוֹ הַכְּבוֹד וְהַשְׁלֹטֹן וְהַיִּקָּר לְעוֹלָמֵי

עוֹלָמִים. אָמֵן.

יב: אֶת הַדְּבָרִים הַמְּעֻשִׂים הָאֵלֶּה כְּפִי
שֶׁסְּבוּר אָנִי, כְּתִבְתִּי לָכֶם בְּיַד סִלְוָנוֹס הָאָח
הַנָּאֵמָן. וּבִטּוֹחַ אָנִי וּמַעֲיֵד שֶׁזֶּהוּ הַחֲסֵד הָאֱמֵתִי
שֶׁל אֱלֹהִים, זֶה שְׁאֲתָם עוֹמְדִים בּוֹ.

יג: דּוֹרָשֶׁת בְּשִׁלּוּמְכֶם הַקְּהֵלָה הַנִּבְחָרָה
אֲשֶׁר בְּבָבֶל, וּמִרְקוֹס בְּנֵי.

יד: דְּרָשׁוּ זֶה בְּשִׁלּוֹם זֶה בְּנִשְׁיָקָה קְדוֹשָׁה.
שִׁלּוֹם לְכָל אֲשֶׁר בְּמָשִׁיחַ הֵם. אָמֵן.

סְטָנָא אִיךְ אַרְיָא נָהֵם וּמַהֲלֵךְ. וּבָעָא דְלִמְנֻ
נְבִלַע.

ט: קומו הָכִיל לְקוֹבְלָהּ בְּדַ מְשַׁרְרִין אַנְתּוֹן
בְּהִימְנוּתָא. וְדַעוּ דָּאָף עַל אַחִיכּוֹן דְּבַעֲלָמָא
הַנּוֹן הָלִין חֲשָׂא עֲרֻצִין.

י: אַלְהָא דִין דְּטִיבוּתָא הוּ דַּקְרֵן לְשׁוֹבְחָהּ
דְּלַעֲלֵם בִּיד יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא. הוּ דִּיחָב לֵן בְּד
נְסִיבֵר הָלִין אױלְצִנָּא זַעױרָא. דִּנְתַּחֲמִיל וְנִשְׁתַּרְר
וְנִתְקִים בֵּה לַעֲלֵם.

יא: דִּלֵּה שׁוֹבְחָא וְאױתְדִנָּא וְאִיקְרָא לַעֲלֵם

לַעֲלִמִין. אָמִין.

יב: הָלִין זַעױרְתָּא אִיךְ דְּסִבֵּר אָנָּא כְּתִבְתּ
לְכוֹן. בִּיד סְלוֹנוֹס אַחָא מְהִימְנָא. וּמַפֵּס אָנָּא
וְסִדֵּד אָנָּא דְהִדָּא הִי טִיבוּתָא שְׁרִירָתָא
דְּאַלְהָא. הִדָּא דְקִימִין אַנְתּוֹן בֵּה.

יג: שְׂאֵלָא שְׁלֵמְכוֹן עֲדַתָּא גְבִיתָא דְּבִכְבֵּל.
וּמִרְקוֹס בְּרִי.

יד: שְׂאֵלוּ בְּשֵׁלְמָא חַד דְּחַד בְּנוֹשְׁקָתָא
קְדִישָׁתָא. שְׁלָמָא עִם כָּלכוֹן אִילִין דְּבִמְשִׁיחָא
אַנּוֹן. אָמִין.

האגרת השניה

של כיפא השליח

פרק א

א : שמעון כיפא, עבד ושליח של ישוע המשיח, אל אלה אשר השוו עמנו לאמונה שזה בכווד בצדקת אלהינו ומושיענו ישוע המשיח:

ב : חסד ושלוש ירבו לכם בהפכת האלהים ואדונינו ישוע המשיח.

ג : כפי שנמתן את כל הדברים של גבורתו האלהית לשם חיים ויראת אלהים על ידי הפרת מי שקרא אותנו בתפארתו ומעלתו.

ד : אשר בידן נתן לנו הבטחות גדולות ויקרות, כדי שעל ידי אלה תהיו שתפי הטבע האלהי, בהמלטכם משחת התאווה שבועולם.

ה : וזאת בעוררכם את כל השקידה, הוסיפו על אמונתכם תרומיות, ועל התרומיות דעת.

ו : ועל הדעת איתנות, ועל האיתנות

סבלנות, ועל הסבלנות יראת אלהים.

ז : ועל יראת האלהים חבת אחים, ועל חבת האחים אהבה;

ח : כי כפאשר אלה מצויים ושופעים אצלכם, מעמידים הם אתכם לא בטלים אף לא חסרי פרי בהפרת אדונינו ישוע המשיח.

ט : הרי מי שאין אלה מצויים אצלו, עור הוא שאינו רואה, ושכח את טהור חטאיו הראשונים.

י : ועל כן, אחי, שקדו עוד יותר, באפן שעל ידי מעשיכם הטובים תעשו את קריאתכם ובחירתכם מחזקות; כי בעשותכם את אלה, לא תפסלו לעולם;

יא : שכן כך ברחבות תנתן לכם כניסה למלכות עולם של אדונינו ומושיענו ישוע המשיח.

יב : ועל כן אינני נלאה מלהזכיר לכם

אָרַתָא תַרְיָנִיתָא

דְּכַאפָא שְׁלִיחָא

קפלאון א

א : שְׁמַעוֹן כַּאפָא עֲבָדָא וְשְׁלִיחָא דִישׁוּעַ
מְשִׁיחָא לְאַלְיִין דְּלִהִימְנוּתָא שׁוּיַת בְּאִיקְרָא
עַמֵּן אֲשֵׁתוּי בּוֹדִיקוּתָא דְאַלְהֵן וּפְרוֹקֵן יִשׁוּעַ
מְשִׁיחָא.

ב : טִיבּוּתָא וְשִׁלְמָא נִסְגָא לְכוּן בְּשׁוּדְעָא
דְאַלְהָא וּדְמָרְן יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא.

ג : אִיךְ מִן דְּכִלְהֵין אִילִין דְּאִימִיהֵין דְּחִילָה
אַלְהִיָא לֵית חִיָא וְדַחֲלַת אַלְהָא יֵאָב בִּיד
שׁוּדְעָא דְהוּ דִקְרָא לֵן. בְּתִשְׁבּוּחַתָּהּ
וּמִיתְרוּתָהּ.

ד : דְּבְאִידִיהֵין שׁוּדְיָא דְרוּבָא וְזִקְרָא יֵאָב
לֵן. דְּבִיד הֶלֶץ תְּהוּוֹן שׁוּתְפָא דְכִנָּא אַלְהִיָא.
כְּד עֲרָקִין אֲנַחוּן מִן חֲבֵלָא דְרִגִיגָתָא דְבַעֲלָמָא.

ה : וְהִי דִין הָדָא כְּד שְׁקֵל טַעֲנָא כֻּלָּהּ
מַעֲלִין אֲנַחוּן. אוֹסְפוּ עַל הִימְנוּתְכוֹן
מִיתְרוּתָא. עַל דִין מִיתְרוּתָא יִדְעָתָא.

ו : עַל דִין יִדְעָתָא מַחְמַסְנֻתָא. עַל דִין
מַחְמַסְנֻתָא מְסִיבְרֻנֻתָא. עַל דִין מְסִיבְרֻנֻתָא
דְּחַלַת אַלְהָא.

ז : עַל דִין דְּחַלַת אַלְהָא רַחֲמַת אַחוּתָא. עַל
דִין רַחֲמַת אַחוּתָא חוּבָא.

ח : הֶלֶץ גִּיר כְּד שְׁכִיחֵן לִנְתְּכוֹן וּנְתִירֵן לֹא
הָוָא בְּטִילָא. אַפְלָא דְלֹא פֹאֲרָא מְקִימֵן לְכוּן
בְּשׁוּדְעָה דְמָרְן יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא.

ט : הוּ גִיר דְלֹא שְׁכִיחֵן לֵה הֶלֶץ. סְמִיָא הוּ
דְלֹא חֲזָא. נְטַעָא דּוּפְיָא דְחֻטְהוּי קְדַמָּיָא.

י : וְעַל הִי נְתִירָאִית אַחִי יִצְפּוּ דְבִיד
עֲבָדִיכוֹן טָבָא קְרִיתְכוֹן וּגְבִיתְכוֹן מִשְׁרַתָּא
תְּעַבְדוּן. כְּד הֶלֶץ גִּיר עֲבָדִין אֲנַחוּן. לֹא מַתּוּם
מִשְׁתַּרְעִין אֲנַחוּן.

יא : הִכְנָא גִיר עֲתִירָאִית מְתִיבָא לְכוּן
מַעֲלָתָא דְמַלְפוּתָא דְלַעֲלֵם דְמָרְן וּפְרוֹקֵן יִשׁוּעַ
מְשִׁיחָא.

יב : וְעַל הָדָא לֹא מֵאָנָא לִי מִן דְּאַעֲהָד

פרק ב

א: אָבֵל הָיָה גַם נִבְיָאִי שְׁקָר בָּעַם, כְּפִי שְׁגָם בָּכֶם יְהִי מוֹרֵי שְׁקָר הַמְכַנִּיסִים כְּפִירוֹת הַרְסָנוּיֹת וְכוּפְרִים בְּאִדּוֹן שְׁקָנָה אוֹתָם, בַּהֲבִיאָם עַל נַפְשָׁם אֲבִדּוֹן מְהִיר.

ב: וְרַבִּים יָלְכוּ אַחֲרֵי תוֹעֲבֹתָם, אֲשֶׁר בְּגִלְלָם תַּגְדֹּף דֶּרֶךְ הָאֱמֶת.

ג: וּבְתַאֲנוּת בָּצַע, בְּמַלִּים וּבְדוּי, יִסְתְּרוּ בָכֶם, הִלְלוּ אֲשֶׁר דִּינָם מִקֶּדֶם אֵינָנוּ בְּטֹל וְאֲבִדְנָם אֵינָנוּ נָם;

ד: שֶׁכֵּן אִם הָאֱלֹהִים לֹא חָס עַל הַמַּלְאָכִים שְׁחָטָאוּ, אֲלֹא בִשְׁלֹשׁוֹת אֶפֶל הַשְּׁלִיךְ אוֹתָם לַתַּחְתּוּיֹת וּמִסֵּר אוֹתָם שִׁישְׁמְרוּ לַמִּשְׁפָּט;

ה: וְעַל הָעוֹלָם הַקּוֹדֵם לֹא חָס, אֲלֹא אֵת נֹחַ הַשְּׁמִינִי, קוֹרָא הַצֶּדֶק, שֶׁמֶר בָּאֲשֶׁר הִבִּיא מִבּוֹל עַל עוֹלָם הָרָשָׁעִים;

ו: וְאֵת עֲרֵי סִדּוֹם וְעַמּוֹרָה שָׂרָף וּבְמַהֲפָכָה הִרְשִׁיעַ אוֹתָן, כִּשְׁהוּא שָׁם הִגְמָה לְרָשָׁעִים הַעֲתִידִים לַהֲיוֹת;

ז: גַּם אֵת לוֹט הַצִּדִּיק שֶׁהִתְעַנָּה מִן הַהִתְנַהֲגוֹת הַמִּתְעַבֶּת שֶׁל אֱלֹהִים שֶׁהָיוּ מִפְּקָרִים, הִצִּיל;

ח: כִּי בְרָאִיָּה וּבִשְׁמִיעָה, בָּאֲשֶׁר גָּר הַצִּדִּיק בִּינְיָהִם, יוֹם יוֹם עָנָה אֵת נַפְשׁוֹ הַצִּדִּיקָה בְּגִלְלַת הַמַּעֲשִׂים הַמְרָשָׁעִים —

ט: יוֹדַע יְהוָה לְהוֹשִׁיעַ מִצָּרָה אֵת הַיִּרְאִים אוֹתוֹ, וְאֵת הָרָשָׁעִים יִשְׁמַר לַיּוֹם הַדֵּין כִּשְׁהֵם מִיִּסְרִים,

י: בְּיַחֲדוּת אֵת הַהוֹלָכִים אַחֲרֵי הַבֶּשֶׁר בְּתַאֲנוּת טִמְאָה וּבְזִים לַמְּרוֹת, תְּצוּפִים וּשְׁחָצִנִים אֲשֶׁר בְּגִדְפָם אֵינָם חֲרָדִים מִן הַכְּבוֹד,

תָּמִיד אֵת אֱלֹהִי, אִף כִּי יוֹדְעִים אַתֶּם וְיַצִּיבִים אַתֶּם בְּאֵמֶת הַזֹּאת.

יג: וּלְצוּדֶק נִרְאָה לִי כָּל עוֹד אֲנִי בַּמִּשְׁכָּן הַזֶּה, לְעוֹרֵר אֶתְכֶם בְּתוֹכָרְתָּ;

יד: כִּי יוֹדַע אֲנִי שֶׁהִסְתַּלְקוּתִי מִן הַמִּשְׁכָּן הַזֶּה תִּהְיֶה בְּמַהֲרָה, כְּפִי שְׁגָם אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ הוֹדִיעָנִי.

טו: וְשׁוֹקֵד אֲנִי שְׁגָם תָּמִיד תִּהְיֶה הִיא לָכֶם, כְּדִי שְׁגָם אַחֲרֵי הַפְּטִירָה תִּקְיָמוּ אֵת זִכְרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

טז: הֵן לֹא בִלְכַתְּנוּ אַחֲרֵי מַשְׁלִים עֲרוּכִים בְּאֵמֶנוֹת הוֹדַעְנוּ לָכֶם אֵת גְּבוּרָתוֹ וּבִיָּאתוֹ שֶׁל אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אֲלֹא בָאֲשֶׁר רוֹאֵי גִדְּלָתוֹ הֵינָנוּ;

יז: כִּי בָאֲשֶׁר לָקַח מֵאֱלֹהִים הָאֵב יָקָר וְתַפְאֶרֶת, בָּאֲשֶׁר קוֹל כְּוָה בָּא אֵלָיו אַחֲרֵי הַתַּפְאֶרֶת הַנֶּאֱנָה בְּגִדְּלָתוֹ: וְהוּא בְּנֵי הָאֱהוּבָא אֲשֶׁר בּוֹ חִפְצָתִי —

יח: גַּם אֲנַחְנוּ שְׁמַעְנוּ אֵת הַקוֹל הַזֶּה מִן הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר בָּא אֵלָיו, כִּשְׁהֵינּוּ עֲמוּ בְּהַר הַקָּדוֹשׁ.

יט: וְיֵשׁ לָנוּ גַם דְּבַר נְבוּאָה אֲשֶׁר אִמַּתִּי הוּא, אֲשֶׁר טוֹב עוֹשִׂים אַתֶּם כִּשְׁמִבִּיטִים אַתֶּם בּוֹ כְּמוֹ בְּנֵי הַמַּאִיר בְּמָקוֹם אֶפֶל, עַד שִׁיאוֹר הַיּוֹם וְהַשֶּׁמֶשׁ תִּזְרַח בְּלְבוּתֵיכֶם;

כ: בְּהִיּוֹתְכֶם לָדֵם יוֹדְעִים אֵת זֹאת, שֶׁכָּל נְבוּאָה לֹא בְּבִאּוֹר הַכְּתוּב עֲצָמוֹ הִיא;

כא: כִּי לֹא בְּרָצוֹן בֶּן־אָדָם בָּאָה אֵי פַעַם נְבוּאָה, אֲלֹא בְּהִיּוֹתָם מוֹנְעִים עַל־יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ דְּבָרוֹ אֲנִשִּׁי אֱלֹהִים קוֹדְשִׁים.

קפלאון ב

א: הנו דין אף נביא דגלא בעמא. איך
דאף בכון נהוון מלפנא דגלא. אילין דמעלין
הרסיס דאבדנא. ובמרא דזבן אנון פפרין. פד
מיתין על נפשהון אבדנא מסרהבא.

ב: וסגינא גאולון פתר טנפותהון דילהון.
הלין דמטלתהון אורחא דשררא תתגדף.
ג: ובלעפותא במלא ובריא נתתגרונ בכון.
הנון דדינהון מן קדים לא בטל. ואבדנהון לא
נאם.

ד: אן גיר אלקא על מלאכא דחטו לא
חס. אלא בששלטא דעמטנא עגן אנון
בתחתיתא. ואשלם אנון דנתנטרון לדינא.

ה: ועל עלמא קדמא לא חס. אלא לנוח
דחמניא כרוזא דכאנוחא נטר. פד טופנא על
עלמא דרשיעא איתי.

י: למדינתא דסדום ודעמורא אוקד.
ובחפוכא חייב אנון. פד תחניתא לרשיעא
דעתידין דנהוון סם.

ז: אף ללוט ודיקא דמתקפח חנא מן
הופכא דבטנפותא דאילין דדלא נמוסא
איתייהון חנו פצי.

ח: בחזתא גיר ובשמעא כד עמר חנא
כאנא בינתהון יום מן יום לנפשה ודיקתא
בעבדא דלא נמוס משנא חנא.

ט: ידע חו מריא דנפרוק מן אולפנא
לאילין דדחלין לה. לעולא דין ליומא דדינא
כד משתנקין נטר.

י: יתיראית לאילין דבחר בסרא ברגינתא
דטמאותא אולין. ועל מרותא מבסרין.
מרחא. ומשקלא. דמן תשובותא לא זיעין פד
מגדפין.

לכון אמיןאית על הלין. פד טב אף ידעין
אנתון וסמיקין אנתון על שררא הנא.

יג: דכאנא דין אסתברת לי דכמא דאיתי
במשפנא הנא אעירכון בעוהדנא.

יד: פד ידע אנא דעונדני מן משפנא הנא
פעגל הווא איפנא דאף מרן ישוע משיחא
אודעני.

טו: יצא אנא דין דאף אמיןאית תהנא
לכון דאף מן פתר מפקנא עוהדנא דהלין
תהוון עבדין.

טז: לא חנא גיר פד פתר מתלא דעבדין
באומנותא אולין חנו אודענכון חילה
ומאתיתא דמרן ישוע משיחא. אלא כד חניא
הנון דרבותא.

יז: פד גיר נסב מן אלקא אכא איקרא
ותשובותא. פד קלא אקא לה דאין הנא מן
פטר תשובותא פאית ברבותא: דהנו ברי
חפיכא דבה אנא אצטבית.

יח: אף חנו לה להנא קלא שמענו מן
שמיא דאקא לה. פד איתין חנון עמה בטורא
קדישא.

יט: ואית לן דשרירא אף מלתא דנביותא.
הי דשפיר עבדין אנתון פד בה חירין אנתון
אין דבשונא דמנהר בארתא עמוטא. עדמא
דאיממא ננהר. ושמשא נדנח בלבנותכון.

כ: פד הווא לוקדם ידעין אנתון. דכל
נביותא לא חנא בפושקא דכתבא דילגיא
הווא.

כא: לא חנא גיר בעצנא דברושא אקת
ממותם נביותא. אלא כד מן רוחא דקודשא
מתנגדין מללו אנשא קדישא דאלהא.

כא : פי מוטב היה להם שלא להפיר את
דרך הצדקה מאשר לאחר שהפירו לסגת
אחור מן המצוה שנמסרה להם.
כב : וקרה להם הפשל האמתי: הפלב
אשר שב אל קיאו, החזירה שרחצה
בהתגוללות ברפש.

פרק ג

א : זאת כבר האגרת השניה, אהובי,
שפוחב אני לכם, אשר בהן מעורר אני
בתזכרת את לבבכם התמים,
ב : למען תזכרו את הדברים שנאמרו
מראש ביד הנביאים הקדושים, ואת מצות
אדונינו ומושיענו ביד השליחים;
ג : בהיותכם קדם יודעים את זאת,
שיבואו באחרית הימים לצים מתלוצצים,
המתהלכים לפי תאוותיהם,
ד : ואומרים: איפה הבטחת ביאתו, פי
מאז ששכבו אבותינו, הכל כך נשאר מתחלת
הבריאה;
ה : פי שוכחים הם זאת מרצונם,
שהשמים היו מקדם והארץ קמה מן המים
ועל-ידי המים בדבר האלהים —
ו : אשר על-ידן העולם דאז נשטף במים
ואבד.
ז : ברם השמים של עכשו והארץ אצורים
בדברו, בהיותם שמורים לאש, ליום הדין
ואבדן האנשים הרשעים.
ח : ואת הדבר האחד הזה אל תשכחו,
אהובים, שיום אחד ליהיה כאלף שנים הוא,
ואלף שנים כיום אחד.

יא : במקום שמלאכים הגדולים מהם בלח
ועז אינם מביאים עליהם משפט גדוף.
יב : אבל אלה, שפחיות אלמות נוצרו
בטבע לחרב ולהשמד, בגדפם את אשר אינם
יודעים ישמדו בהשמדם,
יג : בקחתם את שבר העולה. להנאה
חושבים הם את ההתענגות ביום — מכתמים
ומלאי מומים, שלאחר שנהנים בסעודותיהם
מתעוררים הם במשחה עמם;
יד : בהיות להם עינים מלאות נאוף, ומן
החטא אינם חדלים, בפחותם נפשות בלתי
יציבות; ולב מרגל בתאנות בצע יש להם, בני
הקללה;
טו : שכאשר עזבו את דרך הישר, תעו
והלכו בדרך בלעם בן בעור אשר אהב את
שכר העולה.
טז : אבל תוכחת עברתו היתה לו אתון
אלמת שפאשר דברה בקול בני אדם, עצרה
את אולת הנביא.
יז : אלה הם מעינות בלי מים, עננים
נדפים על-ידי סערה, אשר אפלת חשך
שמורה להם;
יח : פי כאשר מדברים הם את שיא
ההכל, מפתים הם בתאוות הבשר הטמאות
את אלה שנמלטים לשעה קלה מן המתהלכים
בתעוה,
יט : ומבטיחים להם חרות בהיותם הם
עבדי השחת; פי על-ידי מה שהאדם מנצח,
לזה הוא גם משעבד;
כ : שהרי אם נמלטו מטמאות העולם על-
ידי הכרת אדונינו ומושיענו ישוע המשיח,
אזי בהסתבכם באותם הדברים שוב מנצחים
הם. נהיתה אחריהם גרועה מן ההתחלה;

כא : פקח הָנָא להון גִּיר דְּלֵא נְשִׁתּוּדְעוֹן
לאורחא דְּזִיקוּתָא. אָו דכד אֲשִׁתּוּדְעוֹ
לבסתרָא נהפכוֹן מִן פּוּקִדְנָא קִדִּישָׁא
דֵּאשְׁתֵּלֵם להון.

כב : גִּדֵּשׁ להון דִּין דַּמְלָא שְׁרִירָא. פִּלְכָא
דִּהֲפֵךְ עַל תִּיבּוּה. תּוּרִיתָא דִּסְחָת בַּעוּרָגְלָא
דִּסְיָנָא.

קפלאון ג

א : הָדָא כְּדוּ תַּפִּיבִי אַזְרַתָּא דַּמְרִיתִין פִּתְב
אָנָא לכוֹן. הָלִין דְּבַהִין מַעִיר אָנָא בַּעוּדְהָדְנָא
לְרַעֲיָנְכוֹן שְׁפִינָא.

ב : דַּתְעַהְדּוֹן לְמַלָּא דְקִדְם אַתְאַמֵּר מִן
נְבִיאָא קִדִּישָׁא. וּלְפּוּקִדְנָה דְּמִרְן וּפְרוֹקֵן דְּבִיד
שְׁלִיחָא.

ג : כִּד הָדָא לִיקְדָם יִדְעִין אַנְתּוֹן. דִּנְאֲתוֹן
בַּחֲרַתָּא דִּיוֹמָתָא מְבוֹחָנָא דְּמְבוֹחִין. כִּד אִיךְ
רִגִּיתְהוֹן מִהֲלָכִין.

ד : וְאַמְרִין : דֵּאִיכָּא הוּא מוּלְכָנָא דִּמְאֲתִיתָה.
מִן כִּד גִּיר אֲבָהֶתֶן שְׁכִבּוּ. פִּלְמָדָם הִכְנָא מְכַתֵּר
מִן שׁוּרְיָא דְּבִרִיתָא.

ה : טַעֲיָא להון גִּיר הָדָא כִּד צִבִּין. דִּשְׁמִיא
אִיתִיהוֹן הָנוּ מִן קִדִּים. וְאַרְעָא מִן מִזָּא וְכִיד
מִזָּא קָמַת בַּמְלָתָא דֵּאֲלָהָא.

ו : הָלִין דְּבִאֲיִדִּיהִין עֲלָמָא דִּהִידִין טָף
בְּמִיָּא וְאַבֵּר.

ז : שְׁמִיא דִּין דִּהֲשָׂא וְאַרְעָא בַּמְלָתָה
אַסִּינִין. כִּד לְנוּרָא מִתְנַטְרִין לִיוֹמָא דִּדִּינָא
וְדֵאבְדָּנָא דְּבִנְיָשָׁא רְשִׁיעָא.

ח : הָדָא דִּין חָדָא לֹא תַטְעִיכוֹן תַּפִּיבִי דַּחַד
יוֹמָא לְמִרְיָא אִיךְ אֲלָף שְׁנִין אִיתּוּהִי. וְאַלְף
שְׁנִין אִיךְ יוֹמָא חַד.

יא : אִיכָּא דְּמַלְכָּא דְּבַחִילָא וְבַעוּשָׁנָא
רְוּרְבִין מִנהוֹן לֹא מִיתִין עֲלִיהוֹן דִּינָא דְּגוּדְפָא.
יב : הָלִין דִּין דֵּאִיךְ חִינְתָּא חֲרַשְׁתָּא הָנוּ
בְּכִינָא לְחַרְבָּא וְלַחְבָּלָא. כִּד בִּאִלִּין דְּלֵא
יִדְעִין מְגִדְפִין. בְּחִבְלָהוֹן נִתְחַבְּלוֹן.

יג : כִּד נְסִפִּין אַגְרָא דְּעוּלָא. חֲנוּיָא וְחָא
חֲשִׁיב להון בּוּסְמָא דִּיוֹמָא. מְכַתְמָא וּמְלִי
מוֹמָא. דְּכִד מִתְבַּסְמִין בְּנִיחְתָּהוֹן. בְּמִשְׁתּוּתָא
עֲמֻכוֹן מִתְפַּנְקִין.

יד : כִּד עִינָא אִית להון דְּמִלִּין גּוּרָא. וּמִן
חֲטָהָא לֹא מוּפִין. כִּד מְשׁוּדְלִין לְנַפְשָׁתָא דְּלֵא
סְמִיכִין. וְלֵכָּא דְּמִדְרַשׁ בַּלְעֲבוּתָא אִית להון.
בְּנִיא דְּלוּטָתָא.

טו : דְּכִד שְׁבִקוּ אורחָא תְּרִיצָתָא. שְׁגוּ
וְאַוּלוּ בַּאורחָא דְּבִלְעָם כִּר בַּעוּר. הוּא דֵּאֲגִרָא
דְּעוּלָא אֲחֵב.

טז : מִפְסוּתָא דִּין הָנוּת לָהּ דַּמְתַּעֲבָרְנוּתָה.
אַתְנָא דְּלֵא קָלָא דְּכִד בְּקָלָא דְּבִנְיָשָׁא מְלָלָת.
פִּלְת לְשִׁטּוּתָא דְּנְבִיאָא.

יז : הָלִין אָנוּן מַעֲיָנָא דְּלֵא מִזָּא. עֲנָנָא דְּמִן
עֲלַעֲלָא מִתְרַדְפִין. הָלִין דַּעֲמֻטָּנָא דִּחֲשׁוּכָא
נְסִיר להון.

יח : כִּד גִּיר גּוּנְחָא דְּסִרְיָקוּתָא מִמְּלִלִין.
מְשׁוּדְלִין בְּרִגִּיתָא טַנְפָּתָא דְּכִסְרָא לֵאִילִין
דְּבַמְלָא קָלִיל עֲרָקִין מִן אִילִין דְּבַטְעִיּוּתָא
מִתְהַפְכִין.

יט : וְחֵארוּתָא להון מְשִׁתּוּדִין. כִּד הָנוּן
עֲבָדָא אִיתִיהוֹן דְּחִבְלָא. לְהוּ גִיר מָדָם דֵּאֲנִשׁ
זָכָא מִנָּה. לְהָנָא אָף מְשַׁעֲבַד.

כ : אִן גִּיר עֲרוּקוּ מִן טַנְפּוּתָה דַּעֲלָמָא.
בַּשׁוּדְדָּה דְּמִרְן וּפְרוֹקֵן יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא. בַּהִין
בְּהָלִין כִּד מִתְעַרְזִלִין תּוֹב מוֹדִכִין. הָנוּת לָהּ
חֲרַתְהוֹן בִּישָׁא מִן קְדִמִּיתָא.

לְאֵלָה, שְׁקִדּוֹ לְהַמְצֵא לְפָנָיו בְּשָׁלוֹם בְּלִי כְּתָם
וּבְלִי מוֹם.

טו : וְאֵת אֶרֶץ רִיחוֹ שֶׁל אֲדוֹנֵינוּ חֲשָׁבוּ
לִישׁוּעָה, כִּפִּי שָׁגַם אֲחִינוּ הָאֱהוּב בְּלוֹס,
כְּתֻמָּה שְׁנוּתָנָה לוֹ, כָּתַב לָכֶם;

טז : כִּפִּי שָׁגַם בְּכָל אֲגָרוֹתָיו שֶׁדָּבַר בָּהֶן עַל
אֵלָה, אֲשֶׁר יֵשׁ בָּהֶן דְּבַר־מָה קִשָּׁה לְהַבְנֶה,
הִלְלוּ שְׁחֲסֵרֵי דַעַת הֵם וְאֵינָם יַצִּיבִים מַעֲוִיתִים
אוֹתָם, כִּמּוֹ גַּם אֵת שְׁאָר הַכְּתוּבִים —
לְאֲבֹדָנָם.

יז : לְפִיכָךְ אֲתָם, אֱהוּבִי, בְּהִיוֹתְכֶם יוֹדְעִים
מֵרֹאשׁ, שִׁמְרוּ אֵת עֲצֻמְכֶם מִן בִּלְכֻתְכֶם אַחֵר
מַעֲוֹתָם שֶׁל אֵלָה אֲשֶׁר מַפְקָרִים הֵם, תִּפְּלוּ
מִיַּצִּיבוֹתְכֶם.

יח : וּגְדִלוֹ בְּחֶסֶד וּבְדַעַת אֲדוֹנֵינוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ
יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. לוֹ הִתְפַּאֲרַת גַּם עֲתָה וּבְכָל עֵת
וּלְיוֹם עוֹלָם. אָמֵן.

ט : אֵין יְהוָה מֵאַחֵר בְּהִבְטָחוֹתָיו, כִּפִּי
שְׁאֲנָשִׁים חוֹשְׁבִים לְאַחֹר, אֲלֹא מֵאֲרִיךְ רוּחוֹ
לְמַעַנְכֶם; כִּי אֵינוּ רוֹצֶה שְׁיֵאבֹד אִישׁ, אֲלֹא
שֶׁכָּל אִישׁ יָבוֹא לְחִשּׁוּבָה.

י : וּכְגֹנֵב יָבוֹא יוֹם יְהוָה, אֲשֶׁר בּוֹ הַשָּׁמַיִם
יַעֲבְרוּ פֶתְאוֹם, וְהִיסּוּדוֹת בְּהִשְׁרָפָם יִתְּפָרְקוּ,
וְהָאָרֶץ וְהַמַּעֲשִׂים שָׁבָה יִשְׁרָפוּ.

יא : לְפִיכָךְ, הוֹאִיל וְכָל אֵלָה יִתְּפָרְקוּ, אֵיךְ
מִן הָרְאוּי לָכֶם שֶׁתִּתְּהַלְכוּ בְּדַרְכֵי קֹדֶשׁ
וּבִירְאַת אֱלֹהִים.

יב : מַחֲפִים וְנִכְסָפִים לְבִיאַת יוֹם הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר בּוֹ הַשָּׁמַיִם בְּהִצְרָפָם בְּאֵשׁ יִתְּפָרְקוּ,
וְהִיסּוּדוֹת בְּהִשְׁרָפָם יִמָּסוּ?

יג : בְּרַם לְשָׁמַיִם חֲדָשִׁים וּלְאָרֶץ חֲדָשָׁה,
כְּהִבְטָחוֹ, מַחֲפִים אָנוּ — אֲשֶׁר צִדְקָה שׁוֹכֶנֶת
בָּהֶם.

יד : לָכֵן, אֱהוּבִי, בַּעַת שְׁמַחֲפִים אֲתָם

אנתון. יצפו דדלא כותמא ודלא מומא לה
תשתכחון בשלמא.

טו: ולמגרת רוחה דמרן פורקנא
תחשבון. איפנא דאף אחון חביבא פולוס איך
תכמתא דאתיחבת לה פתב לכוך.

טז: איפנא דאף בכלהין אגרתה דמלל
בהין על הלין. אילין דאית בהין מדם דעסיק
לסופלא. הלין דאילין דדלא ידעתא אנון ולא
ממיקין מעקמין להין. איך דאף לכתבא
דשרפא לנת אבדנהון.

יז: אנתון הכיל חביבי בד קדמין אנתון
ידעין. טרו נפשכון דלמא כד אולין אנתון
פתר טעיותא דאילין דדלא גמוס אנון. תפלון
מן מסתותוכון.

יח: הוייתון דין מתרביין בטיביותא
ובידעתא דמרן ופרוקן ישוע משיחא. לה
תשבוחתא אף השא וכללובן וליוס עלמא.
אמין.

ט: לא משתחרר מריא במולכנהי. איך
דאנשין שיוחרא מסברין. אלא מגר רוחה
מטלתכון. בד לא צבא דאנש נאבד. אלא
דכלנש לתיבותא נאתא.

י: אנתא דין יומה דמריא איך גנבא. הו
דבה שמיא מן שלי עברין. אסטוכסא דין בד
יקדין נשתרון. וארעא נעבדא דבה תאקד.

יא: בד הכיל הלין בלהין משתרין. דאיך
אילין ודק לכוך. דתהוון בהופכא קדישא
ובדחלת אלקא.

יב: בד מספין אנתון וסוחין אנתון
למאתיתא דיומה דאלקא. דבה שמיא בד
מתברין בנורא נשתרון. ואסטוכסא בד
יקדין נשוחון.

יג: שמיא דין חדתא וארעא חדתא איך
מולכנה מספין אנון. הלין דבהון ודיקותא
עמרא.

יד: מטל הנא חביבי בד להלין מספין

הַאֲגֶרֶת הָרֵאשׁוֹנָה

שֶׁל יוֹחָנָן הַשָּׁלִיחַ

פֶּרֶק א

א : מִבְּשָׂרִים אֲנִי לָכֶם אֵת הֵהוּא שֶׁהָיָה מִבְּרֵאשִׁית, אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ וְרָאִינוּ אוֹתוֹ בְּעֵינֵינוּ, רָאִינוּ וּמִשְׁשָׁנוּ בְּיָדֵינוּ — אֲשֶׁר הוּא דִּבֶּר הַחַיִּים.

ב : וְהַחַיִּים נִגְלוּ, וְרָאִינוּ וּמַעֲדִידִים אֲנִי, וּמִכְרִיזִים אֲנִי לָכֶם אֵת חַיִּי עוֹלָם אֲשֶׁר הָיָה אֶצֶל הָאֵב וְנִגְלוּ לָנוּ.

ג : וְמָה שֶׁרָאִינוּ וּשְׁמַעְנוּ מוֹדִיעִים אֲנִי גַם לָכֶם כְּדֵי שֶׁתְּהִיָּה לָכֶם שְׁתַּפּוֹת עֲמָנוּ; וְשִׁתְּפוּתֵנוּ שֶׁלָּנוּ הִיא עִם הָאֵב וְעִם בְּנוֹ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

ד : וְאֵת אֱלֹהֵי כּוֹתֵבִים אֲנִי לָכֶם כְּדֵי שֶׁשְׁמַחְתֵּנוּ בָּכֶם תְּהִיָּה מְשֻׁלֶּמֶת.

ה : וְזוֹהִי הַבְּשׂוּרָה שֶׁשְׁמַעְנוּ מִמֶּנּוּ וּמִבְּשָׂרִים אֲנִי לָכֶם, שֶׁאֱלֹהִים אוֹר הוּא וְכָל חֵשֶׁךְ אֵין בּוֹ.

ו : וְאִם אוֹמְרִים אֲנִי שֶׁשְׁתַּפּוֹת יֵשׁ לָנוּ עִמּוֹ, וּמִתְּהַלְכִּים אֲנִי בַחֲשָׁךְ, שֶׁקִּרְנִים אֲנִי וְלֹא

בְּאֵמֶת מִתְּנַהֲלִים אֲנִי.

ז : אָבֵל אִם בָּאוֹר מִתְּהַלְכִּים אֲנִי, כְּמוֹ שֶׁהוּא בָּאוֹר, יֵשׁ לָנוּ שְׁתַּפּוֹת זֶה עִם זֶה וְדָם יִשׁוּעַ בְּנוֹ מְטַהֵר אוֹתָנוּ מִכָּל חֲטָאֵינוּ.

ח : וְאִם נֹאמַר שֶׁאֵין לָנוּ חֲטָא, אֵת עֲצָמָנוּ אֲנִי מְטַעִים וְהָאֵמֶת אֵינָנָה בָּנוּ.

ט : אָבֵל אִם מִתְּנִידִים אֲנִי עַל חֲטָאֵינוּ, נֶאֱמָן הוּא וְצָדִיק לְסֵלִחַ לָנוּ אֵת חֲטָאֵינוּ וּלְטַהֵר אוֹתָנוּ מִכָּל עוֹלָתָנוּ.

י : וְאִם אוֹמְרִים אֲנִי שֶׁלֹּא חֲטָאֵנוּ, עוֹשִׂים אֲנִי אוֹתוֹ לְשִׁקְרָן, וְדִבְּרוּ אֵינוֹ אֶצְלָנוּ.

פֶּרֶק ב

א : בְּנִי, אֵת אֱלֹהֵי כּוֹתֵב אֲנִי לָכֶם כְּדֵי שֶׁלֹּא תַחֲטְאוּ. וְאִם יַחֲטֵא אִישׁ, יֵשׁ לָנוּ פֶּרֶק לִיט אֶצֶל הָאֵב — יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ הַצָּדִיק;

ב : כִּי הוּא כִּפְּרָה עַל חֲטָאֵינוּ, וְלֹא בְּעַד שֶׁלָּנוּ בְּלִבָּהּ, אֲלֹא גַם בְּעַד כָּל הָעוֹלָם.

ג : וּבִזְאֹת מְרִגִּישִׁים אֲנִי שֶׁיִּדְעֻנָּהוּ, אִם

אַגראַפֿא קאָדמִיפֿא

דיוח־נָן שליח־א

קאָפּלאָן א

א : מסבֿרין אָנן לכּון להו דאִיתוּהי אָנא מן
בר־שית. הו דשמעֿן וחזינִיהי בעינין. חזין וגשֿן
באִידין. הו דאִיתוּהי מלֶתא דחִיא.

ב : וחי־א אַתגליו. וחזין וסֶהדין אָנן.
ומכרזין אָנן לכּון חיא דלעֶלם הָנוּךְ דאִיתיהוֹן
אָנו לֶת אָבא ואתגליו לָן.

ג : ומדֶם דחזין ושמעֿן מורעין אָנן
אַף לכּון. דתהנֶא לכּון שׁוּתפּוּתא עפּון.
ושׁוּתפּוּתן דין דילן אִיתיה עִם אָבא ועִם בֶּרֶה
ישׁוע משיח־א.

ד : והלין פֿתבֿין אָנן לכּון דחדימת דבכּון
תהנֶא משמֶלִיא.

ה : והדא הי סברתֶא דשמעֿן מנֶה.
ומסבֿרין אָנן לכּון: דאַלֶּהא נוה־רא הו
וחשׁוֹבֶא כּל פֿלֶה לית בֶּה.

ו : ואן אָמריִן אָנן דשׁוּתפּוּתא אית לָן עמֶה
ומהלכִין אָנן בחשׁוֹבֶא. דגֶּלֶא חנֶן ולו בשׂר־רא
רדיִן אָנן.

ז : אָן דין בנוה־רא מהלכִין אָנן אִיךְ דהו
אִיתוּהי בנוה־רא. אִית לָן שׁוּתפּוּתא עִם
חד־דא. ודמֶא דישׁוע בֶּרֶה מדכֶּא לָן מן פֿלֶהוֹן
חֶטְהִין.

ח : ואן גאמר דלית לָן חֶטְהִיא. נפֿשֿן
מטעִין אָנן ושׂר־רא לית בָּן.

ט : אָן דין מורדיִן אָנן בחֶטְהִין. מהימֶן הו
חדיק דנשבּוק לָן חֶטְהִין. ונדפֿין מן פֿלֶה צולֶן.

י : ואן אָמריִן אָנן דלא חֶטְהִין. עבדיִן לה
דגֶּלֶא. ומלֶתא לית לֶתָּן.

קאָפּלאָן ב

א : בני הלין פֿתבֿ אָנא לכּון דלא תחטוֹן.
ואן אָנשׁ נחֶטֶא. אִית לָן פֿרקליטֶא לֶת אָבא.
ישׁוע משיח־א ודיקֶא.

ב : והיו גיר חוסֶיא דעל אפֿי חֶטְהִין. ולו
חלפֿין דילן בלחוד. אֶלֶא אָף חלֶף פֿלֶה עֶלמֶא.

ג : ובֶּהדֶא מרגשִין אָנן דדענִיהי. אָן
נטריִן אָנן פּוקדֶנוּהי.

שומרים אָנוּ אֶת מִצְוֹתָיו;

ד : כִּי הָאֹמֵר 'יִדְעָתִי' וְאֵת מִצְוֹתָיו אֵינוֹ שׁוֹמֵר, שֶׁקֶרֶן הוּא וְהָאֵמֶת אֵינָהּ בּוֹ.

ה : אֲבָל הַשׁוֹמֵר אֶת דְּבָרוֹ, בְּזֶה מְשַׁלֵּמֶת בְּאֵמֶת אֱהַבֵת הָאֱלֹהִים; כִּי בְּזֹאת יוֹדְעִים אָנוּ כִּי בּוֹ אֲנַחְנוּ.

ו : הָאֹמֵר 'בּוֹ אֲנִי', עָלָיו לְהִתְהַלֵּךְ לִפִּי הַלִּיכּוֹתָיו.

ז : אֶהוּבִי, לֹא מִצְוָה חֲדָשָׁה כּוֹתֵב אֲנִי לָכֵם, אֲלֵא מִצְוָה יְשָׁנָה אֲשֶׁר הִיְתָה לָכֵם מִבְּרֵאשִׁית; וְהַמִּצְוָה הַיְשָׁנָה הִיא הַדְּבָר שֶׁשִּׁמְעֶתֶם.

ח : עוֹד מִצְוָה חֲדָשָׁה כּוֹתֵב אֲנִי לָכֵם, אֲשֶׁר אֲמַתִּית הִיא בּוֹ וּבְכֵם, מִשּׁוֹם שֶׁהַחֲשָׁד עָבַר וְהָאֹר הָאֲמִתִּי הַחַל לְהִרְאֹת.

ט : לִפְיֶךָ מִי שֶׁאֹמֵר שֶׁהוּא בָּאֹר, וְשׁוֹנֵא אֶת אָחִיו — בַּחֲשָׁד הוּא עַד עַתָּה.

י : אֲבָל הָאוֹהֵב אֶת אָחִיו עוֹמֵד בָּאֹר וּמִכְשׁוֹל אֵין בּוֹ.

יא : וְהַשׁוֹנֵא אֶת אָחִיו, בַּחֲשָׁד הוּא; וּבַחֲשָׁד הוּא מִתְהַלֵּךְ וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לֵאמֹר הוּא הוֹלֵךְ, מִפְּנֵי שֶׁהַחֲשָׁד עוֹר אֶת עֵינָיו.

יב : כּוֹתֵב אֲנִי לָכֵם, בָּנִים, מִפְּנֵי שֶׁנִּסְלַחוּ לָכֵם חַטָּאֵיכֶם בְּעִבּוֹר שְׁמוֹ.

יג : כּוֹתֵב אֲנִי לָכֵם, אֲבוֹת, מִפְּנֵי שִׁידְעֶתֶם אוֹתוֹ אֲשֶׁר הִיָּה מִבְּרֵאשִׁית. כּוֹתֵב אֲנִי לָכֵם, בַּחוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁנִּצְחַתֶּם אֶת הָרַע. כְּתַבְתִּי לָכֵם, יְלָדִים, מִפְּנֵי שִׁידְעֶתֶם אֶת הָאֵב.

יד : כְּתַבְתִּי לָכֵם, אֲבוֹת, מִפְּנֵי שִׁידְעֶתֶם אוֹתוֹ אֲשֶׁר מִבְּרֵאשִׁית. כְּתַבְתִּי לָכֵם, בַּחוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁחֲזַקְתֶּם אִתְּם, וְדָבַר הָאֱלֹהִים שׁוֹכֵן בְּכֶם וְנִצְחַתֶּם אֶת הָרַע.

טו : אֵל תֵּאָהָבוּ אֶת הָעוֹלָם וְלֹא אֶת מֶה שֵׁישׁ בּוֹ; כִּי מִי שֶׁאוֹהֵב אֶת הָעוֹלָם, אֱהַבֵת הָאֵב אֵינָהּ בּוֹ;

טז : כִּי כָל מֶה שֵׁישׁ בּוֹ בְּעוֹלָם תִּפְאוֹת הַגּוֹף הוּא וְתִפְאוֹת הָעֵינַיִם הוּא וְגִפְאוֹת הָעוֹלָם, אֲשֶׁר אֵינֶם מִן הָאֵב אֲלֵא מִן הָעוֹלָם עֲצָמוֹ הֵם.

יז : וְהָעוֹלָם עוֹבֵר, הוּא וְתִפְאוֹתָיו, אֵין הָעוֹשֶׂה אֶת רְצוֹן אֱלֹהִים עוֹמֵד לְעוֹלָם.

יח : בְּנִי, הַעַת הַתְּחִרְוֶנָּה הִיא; וּכְפִי שֶׁשִּׁמְעֶתֶם שִׁיבֹא מְשִׁיחַ שֶׁקֶר, אֵף עֲכָשׁוּ נִהְיוּ מְשִׁיחֵי שֶׁקֶר רַבִּים; וּמִזֹּאת יוֹדְעִים אָנוּ שֶׁהַעַת הַתְּחִרְוֶנָּה הִיא.

יט : מֵאֲתָנוּ יֵצְאוּ, אֵין לֹא מֵאֲתָנוּ הֵיוּ; שֶׁכֵּן אֵלוֹ מֵאֲתָנוּ הֵיוּ, הֵיוּ נִשְׁאָרִים אֲצִלָּנוּ. אֲבָל יֵצְאוּ מֵאֲתָנוּ כְּדֵי שִׁיְדַעַע שְׁלֹא מֵאֲתָנוּ הֵיוּ.

כ : וְאַתֶּם יֵשׁ לָכֵם מְשִׁיחָה מִן הַקְּדוֹשׁ, וּמִבְּחִינִים אִתְּם כָּל אֶדָם.

כא : לֹא כְּתַבְתִּי לָכֵם מִכִּיּוֹן שֶׁאֵינְכֶם יוֹדְעִים אֶת הָאֵמֶת, אֲלֵא מִכִּיּוֹן שִׁידְעִים אִתְּם אוֹתָהּ, וְשֶׁכָּל שֶׁקֶר אֵינָנוּ מִן הָאֵמֶת.

כב : מִיְהוּ שֶׁקֶרֶן בְּלִתִּי אִם זֶה שְׁכּוֹפֵר בְּכָף שֵׁישׁוּעַ הוּא הַמְּשִׁיחַ? וְהוּא מְשִׁיחַ שֶׁקֶר. הַכּוֹפֵר בָּאֵב כּוֹפֵר גַּם בְּכֵן.

כג : וְהַכּוֹפֵר בְּכֵן גַּם בָּאֵב אֵינוֹ מֵאֲמִין. מִי שְׁמוּדָה בְּכֵן גַּם בָּאֵב הוּא מוֹדָה.

כד : וְאַתֶּם, מֶה שֶׁשִּׁמְעֶתֶם לְפָנִים יִשְׁאָר אֲצִלְכֶם; שֶׁכֵּן אִם יִשְׁאָר אֲצִלְכֶם מֶה שֶׁשִּׁמְעֶתֶם לְפָנִים, גַּם אִתְּם תִּשְׁאָרוּ בָּאֵב וּבְכֵן.

כה : וְזוֹהִי הַהִבְטָחָה שֶׁהִבְטִית לָנוּ — חַיִּי עוֹלָם.

כו : וְאֵת אֱלֹהֵי כְּתַבְתִּי לָכֵם בְּגִלְלֵי הַמַּתְעִים אִתְּכֶם.

בה: מן גִּיר דְּרַחֲם לְעִלְמָא. חוּבָה דַּבְּכָא לִית
בֵּה.

טו: כֹּל מִדָּם גִּיר דְּאִית בֵּה בְּעִלְמָא רַגְתָּא
הוּ דַּפְגְּרָא. וְרַגְתָּא הוּ דְּעִינָא. וְשׁוּבְהָרָא
דְּעִלְמָא. הָלִין דְּלֹא הָנִי מִן אַבָּא. אֱלֹא מִנָּה
אֲנִין מִן עִלְמָא.

יו: וְעֵבֶר עִלְמָא וְרַגְתָּה. הוּ דִּין דְּעֵבֶר
צְבִינָה דַּלְהָא מִקְנָא לְעִלְמָא.

יח: בְּנִי. זַבְנָא הוּ אַחְרָיָא. וְאִךְ מִדָּם
דְּשִׁמְעִתוֹן דַּתָּא מְשִׁיחָא דְגָלָא. וְהָשָׂא הָנוּ
לְהוֹן סְגִיָּאָא מְשִׁיחָא דְגָלָא. וּמִן הָדָא יִדְעִין
חֲנִן דְּזַבְנָא הוּ אַחְרָיָא.

יט: מִנֵּן נִפְקוּ אֱלֹא לֹו מִנֵּן הָנוּ. אֱלוּ גִיר
מִנֵּן הָנוּ. לִתְּנִן מִכְתָּרִין חֲנוּ. אֱלֹא נִפְקוּ מִנֵּן.
דִּתְתִּידַע דְּלֹו מִנֵּן חֲנוּ.

כ: וְאַתָּוֹן מְשִׁיחֻתָּא אִית לִכּוֹן מִן
קְרִישָׁא. וּפְרִשִׁין אֲנַתָּוֹן הוּ לְכֹל אֲנָשׁ.

כא: לֹא כְתִבְתָּ לִכּוֹן דְּלֹא יִדְעִין אֲנַתָּוֹן לֵה
לְשִׁרְרָא. אֱלֹא דִידְעִין אֲנַתָּוֹן לֵה. וְדִכְלָה
דְּגִלְוִתָּא לֹא הָנִת מִנָּה מִן שִׁרְרָא.

כב: מִנֵּו דְגָלָא אֱלֹא אֵן אִינָא דְכִפֵּר דִּישׁוּעָא
לֹא הוּא מְשִׁיחָא. וְהָנוּ מְשִׁיחָא דְגָלָא. הוּ דְכִפֵּר
בְּאַבָּא כִפֵּר אָף בְּבָרָא.

כג: וְהוּ דְכִפֵּר בְּבָרָא. אֶפְלֹא בְּאַבָּא
מִהִימָן. מִן דְּמוֹדָא בְּבָרָא. וְאָף בְּאַבָּא מוֹדָא.

כד: וְאַתָּוֹן מִדָּם דְּשִׁמְעִתוֹן מִן קֳדִים
נִקְנָא לִנְתִּכּוֹן. אֵן גִּיר מִקְנָא לִנְתִּכּוֹן מִדָּם
דְּשִׁמְעִתוֹן מִן קֳדִים. וְאָף אֲנַתָּוֹן מִקְוִין אֲנַתָּוֹן
בְּאַבָּא וּבְבָרָא.

כה: וְהָנוּ שׁוּוֹדְרָא דַּשְׁתּוּדִי לֵן. חִיָּא
דְּלְעִלְמָא.

כו: הָלִין דִּין כְּתִבְתָּ לִכּוֹן מִטְּל אֵילִין
דְּמִטְעִין לִכּוֹן.

ד: הוּ גִיר דַּאֲמֵר: דִּידְעִתָּה. וּפּוֹקְדָנוּהִי לֹא
נִטֵּר. דְּגָלָא הוּ וְשִׁרְרָא לִית בֵּה.

ה: הוּ דִּין דְּנִטֵּר מְלִתָּה. בְּהִנָּא מְשִׁלְּם
שְׁרִירָאִית חוּבָה דַּלְהָא. בְּהָדָא גִיר יִדְעִין חֲנִן
דִּבֵּה חֲנִן.

ו: הוּ דַּאֲמֵר דִּבֵּה אִיתִי. וְלֹא לֵה דַּאֲיִךְ
הִלְכְתָּה דִּילָה נִהְלֵךְ.

צחחא לא

ז: חֲבִיבִי. לֹו פּוֹקְדָנָא חֲדַתָּא כְּתִב אֲנָא
לִכּוֹן. אֱלֹא פּוֹקְדָנָא עֲתִיקָא הוּ דְּאִית חֲנוּא לִכּוֹן
מִן בְּרִשִׁית. פּוֹקְדָנָא דִּין עֲתִיקָא אִיתוּהִי מְלִתָּא
הִי דְשִׁמְעִתוֹן.

ח: תּוֹב פּוֹקְדָנָא חֲדַתָּא כְּתִב אֲנָא לִכּוֹן הוּ
דְּאִיתוּהִי שְׁרִירָא בֵּה וּבִכּוֹן. דְּחִשׁוּכָא עֵבֶר לֵה.
וּנְוִהָרָא שְׁרִירָא שְׁרִי מִתְחַזָּא.

ט: מִן דַּאֲמֵר הָכִיל דְּאִיתוּהִי בְּנוּהָרָא וּסְנָא
לְאַחוּהִי. בְּחִשׁוּכָא אִיתוּהִי עֲדָמָא לְהָשָׂא.

י: הוּ דִּין דְּמִתְחַב לְאַחוּהִי. בְּנוּהָרָא מִכְתָּר.
וְכִשְׁלֹא לִית בֵּה.

יא: הוּ דִּין דְּסְנָא לְאַחוּהִי. בְּחִשׁוּכָא
אִיתוּהִי. וּבְחִשׁוּכָא מִהֲלֵךְ. וְלֹא יִדַּע לְאִיכָּא
אֲזִל. מִטְּל דְּחִשׁוּכָא סְמִי אֲנִין עֵינּוּהִי.

יב: כְּתִב אֲנָא לִכּוֹן בְּנִיָּא. דַּאֲשִׁתְּבָקוּ לִכּוֹן
חֲטִיבִיכּוֹן מִטְּל שְׁמָה.

יג: כְּתִב אֲנָא לִכּוֹן אַבְהָא. דִּידְעִתוּנִיָּהִי
לְהוּ דְּאִיתוּהִי חֲנוּא מִן בְּרִשִׁית. כְּתִב אֲנָא לִכּוֹן
עֲלִימָא. וְזִכִּיתוּנִיָּהִי לְבִישָׁא. כְּתִבְתָּ לִכּוֹן
טְלִיָּא. דִּידְעִתוֹן לְאַבָּא.

יד: כְּתִבְתָּ לִכּוֹן אַבְהָא. דִּידְעִתוֹן לְהוּ דְּמִן
בְּרִשִׁית. כְּתִבְתָּ לִכּוֹן עֲלִימָא. דְּחִילְתָּנָא אֲנַתָּוֹן.
וּמְלִתָּה דַּלְהָא שְׁרִיָּא בִּכּוֹן. וְזִכִּיתוּנִיָּהִי
לְבִישָׁא.

טו: לֹא תִרְחֲמוּן עִלְמָא. וְלֹא מִדָּם דְּאִית

ט: כל מי שנולד מאלהים איננו עושה חטא, משום שזרעו ישנו בו; ואינו יכול לחטא, משום שמאלהים נולד.

י: בזאת נבדלים בני האלהים מבני השטן: כל מי שאינו עושה צדקה ואינו אוהב את אחיו איננו מאלהים;

יא: כי זוהי המצוה ששמעתם לפנים – שתאהבו זה את זה;

יב: לא פקנן אשר היה מן הרע והרג את אחיו. ומשום מה הרגו? רק משום שרעים היו מעשיו, ושל אחיו – מעשי צדק.

יג: ואל תחפלאו, אחי, אם ישנא אתכם העולם.

יד: אנחנו יודעים אנו שעברנו ממות לחיים, בזאת שאהבים אנו את אחינו. מי שאינו אוהב את אחיו נשאר במות;

טו: כי כל השונא את אחיו רוצח אדם הוא. ויודעים אתם שכל הרוצח אדם אין יכולים לעמד בו חיי עולם.

טז: בזאת יודעים אנו את אהבתו אלינו, כי הוא נתן את נפשו בעדנו. וגם אנו מן הראוי שנתן את נפשותינו בעד אחינו.

יז: ומי שיש לו נכסי העולם ויראה את אחיו הנזקק ויכלא רחמיו ממנו, הפיצד יש בו אהבת אלהים?

יח: בני, אל נאהב זה את זה במלים ובכשון, אלא במעשים ובאמת.

יט: ובזאת מפירים אנו שמן האמת אנחנו, ובטרם יבוא הוא מעודדים אנו את לבנו;

כ: שהרי אם לבנו מרשיע אותנו, כמה האלהים שגדול הוא מלבנו ויודע כל דבר? כא: אהובי, אם לבנו איננו מרשיע

כו: וגם אתם, אם תעמד אצלכם המשיחה שקבלתם ממנו, אינכם זקוקים לכך שאיש ילמד אתכם; אלא כפי שהמשיחה אשר מאלהים היא מלמדת אתכם על כל דבר, ואמתית היא ואין בה שקר, וכפי שלמדה אתכם עמדו בה.

כח: ועתה, בני, עמדו בו, שכאשר יתגלה לא גבוש ממנו אלא יהיה לנו עז בביאתו. כט: אם ידעתם שצדיק הוא, דעו שגם כל העושה צדקה ממנו הוא.

פרק ג

א: ויראו כמה רבה אהבתו של האב אלינו, שבנים קראנו אף עשנו. משום כך אין העולם יודע אותנו, משום שגם אותו לא ידע.

ב: אהובי, עכשו בני אלהים אנו; ולא נגלה עד עתה מה עתידים אנו להיות. אבל יודעים אנו שכאשר יתגלה, בדמותו נהיה, ונראה אותו כפי שהוא.

ג: וכל מי שיש לו תקנה זאת עלי, מטהר את עצמו כפי שהוא טהור הוא.

ד: אבל מי שעושה חטא פועל עולה, כי החטא פלו עולה הוא.

ה: ויודעים אתם כי הוא אשר נגלה לשאת את חטאינו ושום חטא אין בו.

ו: וכל העומד בו אינו חוטא; וכל החוטא לא ראהו ולא ידעו.

ז: בני, אל יטעה אתכם איש: העושה צדקה צדיק הוא, כפי שגם הוא המשיח צדיק.

ח: והפועל חטא מן השטן הוא, כי מראשית הוא השטן חוטא הוא. ועל כן הופיע בן האלהים, להפיר את מעשי השטן.

דמן רשיטא הו סטנא חטיא הו. ומטל הנא
אתחזי ברה דאלהא דנשרא עבדוהי דסטנא.
ט: כל דאתילד מן אלהא. חטימא לא
עבד. מטל דזרעה בה איתוהי. ולא משפח
למחטא מטל דמן אלהא אתילד
י: בהדא מתפרשין בנוהי דאלהא מן
בנוהי דסטנא. כל דלא עבד ודיקוהא. ולא
מחב לאחוהי. ליתוהי מן אלהא.

יא: דהנו פוקדנא דשמעתון מן קדים.
דחתכון חד לחד.

יב: לו איך קאין הו דאיתוהי חנא מן
בישא. וקטל לאחוהי. ומטל הנא קטלה. אלא
מטל דבישין חנו עבדוהי. ודאחוהי ודיקין.
יג: ולא תתדמרון אחי אן סנא לכוון
עלמא.

יד: חנו ידעין חנו דשנינן מן מותא לחיא.
בהדא דמחבין חנו לאחין. הו דלא מחב
לאחוהי. במותא מקנא.

טו: כל גיר דסנא לאחוהי. קטל אנשא
הו. וידעין אנתון דכל דקטל אנשא. לא
משפחין מקוין בה חיא דלעלם.

טז: בהדא ידעין חנו חובבה דלנתון. דהו
יחב נפשה חלפין. ואף חנו ודק לן דעל אפי
אחין נתל נפשתן.

יז: ואינא דאית לה קנינא דעלמא. ונחזא
לאחוהי דסניק. ונאחוד רחמוהי מנה. איפנא
אית בה חובבה דאלהא.

יח: בני. לא נחב חדלחד במלא ובלשנא.
אלא בעבדא ובשרא.

יט: ובחדא משתודעין חנו דמן שררא
איתין. וקדם דנאמא הו מפיסין חנו לבן.

כ: דאן הו דלפן בסר לן. כמא אלהא דרב

כו: ואף אנתון אן תקנא לנתכון
משיחיתא דקבלתון מנה. לא סניקין אנתון
דאנש נלפכון. אלא איך משיחיתא דאיתיה
מן אלהא הי מלפא לכוון על כל מדם. ושירא
הי ולית בה דגלותא. ואיך דאלפכון קנו בה.
כח: והשא בני קנו בה. דמא דמתגלא לא
נבהת מנה. אלא תהוא לן גליות אפא
במאתיתה.

כט: אן ידעתון דודיק הו. דעו דאף כל
דעבד ודיקוהא. מנה איתוהי.

קפלאון ג

א: וחזו דכמא סני חובבה דאבא לנתון.
דבניא קרן אף עבדן. מטל הנא עלמא לא ידע
לן. מטל דאפלא לה ידע.

ב: חפיבי. השא בנוהי חנו דאלהא. ולא
אתגלי עדמא להשא מנא עתידין חנו דנהוא.
ידעין חנו דין דמא דאתגלי. בדמותה הוין
חנו. וחזין חנו לה איך מדם דאיתוהי.

ג: וכל אינא דאית לה עלוהי הנא סברא.
מדכא נפשה איך דהו דכא הו.

ד: מן דין דעבד חטימא. עולא סער.
חטימא גיר פלה עולא הי.

ה: וידעין אנתון דהו דאתגלי דנסב
חטהין. וחטימא בה לית.

ו: וכל דבה מקנא. לא חטא. וכל דחטא.
לא חזיהי ולא ידעה.

ז: בני. לא אנש נטעיכון. הו דעבד
ודיקוהא. ודיקא הו. איך דאף הו משיחא
איתוהי ודיקא.

ח: והו דסער חטימא. מן סטנא הו. מטל

ח : כי האלהים הוא אהבה. וכל מי שאינו אוהב אינו יודע את האלהים.

ט : בזאת נודעה אהבתו של אלהים אלינו, כי האלהים שלח את בנו היחיד לעולם למען נחיה על-ידו.

י : בזאת היא האהבה: לא שאנחנו אהבנו את אלהים, אלא שהוא האלהים אהבנו ושלח את בנו בפירה על חטאינו.

יא : אהובי, אם ככה אהבנו האלהים, אף אנחנו חייבים אנו לאהב זה את זה.

יב : את האלהים לא ראה איש מעולם; אבל אם נאהב זה את זה, האלהים עומד בנו ואהבתו נשלמת בנו.

יג : ובזאת יודעים אנו שעומדים אנו בו והוא עומד בנו, כי נתן לנו מרוחו.

יד : ואנחנו ראינו ומעידים אנו, שהקב שלח את בנו מושיע לעולם.

טו : כל המודה בישוע שהוא בן-האלהים, עומד בו והוא עומד באלהים.

טז : ואנחנו האמנו וידענו את האהבה שיש לאלהים כלפינו; כי האלהים הוא אהבה, וכל העומד באהבה — באלהים הוא עומד.

יז : ובזאת נשלמת אהבתו עמנו, למען יהיה לנו עז ביום הדין; כי כמו שהיה הוא כן גם אנחנו נמצאים בעולם הזה.

יח : אין פחד באהבה, אלא האהבה המשלמת משליכה החוצה את הפחד; שכן הפחד געוץ בחשש, והמפחד איננו משלם באהבה.

יט : אנחנו אפוא נאהב את האלהים משום שהוא אהבנו ראשונה.

כ : ואם לאמר איש: אהב אני את

אותנו, עז לנו לפני אלהים;

כב : וכל מה שאנו מבקשים אנו מקבלים ממנו, כי שומרים אנו את מצוותיו וטובות פועלים אנו לפניו.

כג : וזהו מצותו — שנאמין בשם בנו ישוע המשיח ונאהב זה את זה כפי שצונו.

כד : ומי ששומר את מצוותיו נשמר בו, והוא שוכן בו. ובזאת מבחינים אנו כי שוכן הוא בנו — מרוחו שנתן לנו.

פרק ד

א : אהובי, אל תאמינו לכל רוח, אלא בחנו את הרוחות אם מאלהים הן, כי נביאי שקר רבים יצאו בעולם.

ב : בזאת תודע רוח אלהים: כל רוח המודה כי ישוע המשיח בא בבשר, מאלהים היא.

ג : וכל רוח שאינה מודה כי ישוע בא בבשר איננה מאלהים, אלא זו ממשיח השקר היא, אשר שמעתם כי יבוא, וכעת הוא כבר בעולם.

ד : אבל אתם בנים מאלהים אתם; ונצחתם אותם משום שגדול אשר בכם ממנו אשר בעולם.

ה : ואלה מן העולם הם, לכן מן העולם הם מדברים והעולם שומע אותם.

ו : אבל אנחנו מאלהים אנו, והיודע את האלהים שומע אותנו; ואשר אינו מאלהים אינו שומע אותנו. בזאת מבחינים אנו את רוח האמת ואת רוח המעוות.

ז : אהובי, נאהב נא זה את זה, כי האהבה מאלהים היא. וכל מי שאהב, נולד מאלהים ויודע את האלהים;

מן לבן. וידע פלמדם.

צחחא לב

כא: חביבי. אן לבן לא כסר לן. גלזן אגין אפין קדם אלקהא.

כב: וכל מדם דשאלין חנן. נסבין חנן ממה. מטל דנטרין חנן פוקדנוהי. ושפירתא סערין חנן קדמוהי.

כג: והגו פוקדנה. דנהימן בשמא דברה ישוע משיחא. ונחב חד למד איך דפקדן. כד: ואינא דנטר פוקדנוהי. בה מתנטר. והו שרא בה. ובקדא מסתכלין חנן דשרא בן מן רוחה הו דחב לן.

קפלאון ד

א: חביבי. לא לכל רוחין תהימנון. אלא היתון פרשין רוחא אן מן אלקהא איתיהין. מטל דסגיאא נביא דגלא נפקו בה בעלמא. ב: בקדא מתידעא רוחה דאלקהא. כל רוחא דמוריא דישוע משיחא אקא כבסר. מן אלקהא חי.

ג: וכל רוחא דלא מוריא דישוע אקא כבסר. לימיה מן אלקהא. אלא קדא מן משיחא חי דגלא. הו דשמעתון דאחא. והשא בעלמא איתוהי מן פרו.

ד: אנתון דין מן אלקהא איתפון בנא. נוכיתון אנון. אנון דרב הו הו דבכוך מן הו דבעלמא.

ה: והלזין מן עלמא אנון. מטל קנא מן עלמא ממלזין. ועלמא להון שמע.

ו: חנן דין מן אלקהא חנן. והו דידע לאלקהא. שמע לן. והו דלא איתוהי מן אלקהא. לא שמע לן. בה בקדא מסתכלין חנן לרוחא דשרא ולרוחא דמטעניוהא.

ז: חביבי. נחב חד למד. מטל דחובא מן אלקהא הו. וכל מן דמחב מן אלקהא ללד. וידע לאלקהא.

ח: מטל דאלקהא חובא הו. וכל דלא מחב. לא ידע לאלקהא.

ט: בקדא אחידע חובא דאלקהא דלנתן. דלברה יחידא שדר אלקהא לעלמא דנחא באידה.

י: בקנא איתוהי חובא. לא חנא דחנן אחבן לאלקהא. אלא דהו אלקהא אחבן ושרר לברה חוסיא על אפי חסיהן.

יא: חביבי. אן קנא אחבן אלקהא. ואף חנן חביבין חנן חד למד למחבן.

יב: לאלקהא מן מתום אנש לא תזיהי. אן דין נחב חד למד. אלקהא בן מקנא. וחובא משתמלא בן.

יג: ובקדא ידעין חנן דבה מקוין חנן והו מקנא בן. דמן רוחה יחב לן.

יד: נחנן חזין ומסדין חנן דאבא שדר לברה פרוקא לעלמא.

טו: כל דמורא בישוע דהויו ברה דאלקהא. אלקהא בה מקנא. והו מקנא באלקהא.

טז: נחנן הימן וידען חובא דאית לה לאלקהא צאדין. אלקהא גיר חובא הו. וכל דמקנא בחובא. באלקהא מקנא.

יז: ובקדא משתלם חובא עמן. דגליות אפא תהו לן ביומא דדינא. מטל דאיך דהוה הו. קנא אף חנן איתין בקנא עלמא.

יח: דחלתא בחובא לית. אלא חובא משמלזא לבר שרא לה דחלתא. מטל דחלתא בקנטא איתיה. הו דין דחל לא משמלי בחובא.

יט: חנן הקיל נחב לאלקהא מטל דהו

לאלהים עושהו לשקרן, מפני שלא האמין לעדות שהעיד האלהים על בנו.

יא: וזוהי העדות, שהאלהים נתן לנו חיי עולם, והחיים האלה בבנו הם.
יב: כל המחזיק בבן מחזיק גם בחיים; וכל מי שאינו מחזיק בבן האלהים, אין לו חיים.

יג: את אלה כתבתי לכם למען תדעו כי חיי עולם יש לכם אשר האמתם בשמו של בן האלהים.

יד: והבטחון הזה יש לנו כלפיו, שכל אשר מבקשים אנו ממנו כרצונו — הוא שומע אותנו.

טו: ואם משכנעים אנו שהוא שומע אותנו על מה שאנו מבקשים ממנו, בטוחים אנו שפטר קבלנו את משאלותינו שבקשנו ממנו.

טז: איש אם יראה את אחיו חוטא חטא שמחייב עליו מות, יבקש וינתנו לו חיים — לאשר לא פדי מות חוטאים; כי יש חטא מות. לא על זה אומר אני שיבקש איש.

יז: הן כל עולה חטא היא; ויש חטא אשר לא למות הוא.

יח: ויודעים אנו שכל הנולד מאלהים אינו חוטא; כי הנולד מאלהים שומר את נפשו, והרע אינו נוגע בו.

יט: יודעים אנו שמאלהים אנוחנו והעולם כלו נתון ברע.

כ: ויודעים אנו שפן האלהים בא ונתן לנו דעת למען נדע את האמת, ונהיה בו באמת בבנו ישוע המשיח. זהו האל האמתי וחי עולם.

כא: בני, שמרו את נפשכם מעבודת אלילים.

האלהים, ואת אחיו הוא שונא — שקרן הוא; כי מי שאת אחיו הנראה אינו אוהב, איך יוכל לאהב את האלהים הבלתי-נראה? כא: והמצוה הזאת קבלנו ממנו, שכל האוהב את האלהים יאהב גם את אחיו.

פרק ה

א: כל מי שמאמין שיסוע הוא המשיח, יליד אלהים הוא. וכל האוהב את המוליד, אוהב גם את שנולד ממנו.

ב: ובזאת יודעים אנו שאוהבים אנו את בני האלהים: כאשר אוהבים אנו את האלהים ועושים אנו את מצוותיו;

ג: כי זוהי אהבת האלהים, שנשמר את מצוותיו. ומצוותיו אינן קשות,

ד: משום שכל הנולד מאלהים מנצח את העולם. וזהו הנצחון שנצח את העולם — אמונתנו;

ה: כי מיהו המנצח את העולם וזולתי המאמין שיסוע הוא בן האלהים?

ו: זהו אשר בא על-ידי מים ודם — ישוע המשיח: לא במים בלבד, אלא במים ודם. והרוח מעידה, כי היא הרוח היא אמת.

ז: ויש שלושה מעידים בשמים: האב והדבר ורוח הקדש, ושלשתם אחד הם.

ח: ויש שלושה מעידים בארץ: הרוח והמים והדם, ושלשתם באחד הם.

ט: אם עדות בני אדם מקבילים אנו, על אחת כמה וכמה עדותו של האלהים שגדולה היא; וזוהי עדותו של האלהים שהעיד על בנו.

י: כל מי שמאמין בבן האלהים יש לו העדות הזאת בנפשו. וכל מי שאינו מאמין

קדמית אחבן.

כ: אן דין אנש גאמר: דמחב אנא לאלקהא. ולאחוי סנא. דגלא הו. הו גיר דלאחוי דמתחזא לא מחב. לאלקהא הו דלא מתחזא איפנא משבח דנחב.

כא: והנא פוקדנא קבלן מנה. דכל דמחב לאלקהא נחב אף לאחוי.

קפלאון ה

א: כלמן דמהימן ישוע איתוהי משיחא. מן אלקהא יליד. וכל דמחב לקודא. מחב אף להו דאחילד מנה.

ב: ובקדא ידעין חנן דמחבין חנן לבנוהי דאלקהא. מא דלאלקהא מחבין חנן ועבדין חנן פוקדנוהי.

ג: הנו גיר חוביה דאלקהא. דנטר פוקדנוהי. ופוקדנוהי לא יקירין.

ד: מטל דכל דיליד מן אלקהא. זכא לה לעלמא. והדא הי זכותא דזכותה לעלמא. הימנותן.

ה: מנו גיר דזכא לה לעלמא אלא הו דמהימן ישוע ברה הו דאלקהא.

ו: הנו דאחא ביד מיא נדמא. ישוע משיחא. לא הוה במיא בלחוד. אלא במיא נדמא. ורוחא מסהדא. דהי רוחא איתיה שררא.

ז: ואיתיהון תלתא סהדין בשמיא. אבא. ומלתא. ורוחא דקודשא. ותלתיהון חד אנון. ח: ואיתיהון תלתא סהדין בארעא. רוחא ומיא נדמא. ותלתיהון בחד אנון.

ט: אן סהדוהא דבנינשא מקבלין חנן. חד כמא סהדוהא דאלקהא דרפא הי. והדא הי סהדוהא דאלקהא דאסהד על ברה.

י: כל מן דמהימן בברה דאלקהא. אית לה הדא סהדוהא בנפשה. וכל דלא מהימן לאלקהא. דגלא עברה. בדלא הימן לסהדוהא דאסהד אלקהא על ברה.

יא: והדא הי סהדוהא. דחיא דלעלם יחב לן אלקהא. והנון חיא בברה איתיהון.

יב: כל דאחיד לברא. אחיד אף לחיא. וכל דלא אחיד לברה דאלקהא. לית לה חיא.

יג: הלין כתבת לכון. דתדעון דחיא דלעלם אית לכון לאילין דהימנותהון בשמה בברה דאלקהא.

יד: והדא פרהסיא אית לן לותה. דכל דשאלין חנן לה איך צבינה. שמע לן.

טו: ואן מפסין חנן דשמע לן על מדם דשאלין חנן מנה. תכילין חנן דקבלן מן פדו שאלתן דשאלן מנה.

טז: אן אנש נחזא לאחוי דחטא חטאה דלא מחיב דמוהא. נשאל ומתחבין לה חיא. לאילין דלא הוה איך דלמוהא חטין. אית גיר חטאה דמוהא. לא הוה על הנו אמר אנא דנבעא אנש.

יז: כל עולא גיר חטיהא הו. ואית חטאה דלא הוה דמוהא הו.

יח: וידעין חנן דכל דיליד מן אלקהא. לא חטא. הו גיר דיליד מן אלקהא נטר נפשה. וכישא לא מתקרב לה.

יט: ידעין חנן דמן אלקהא חנן. ועלמא כלה בכישא הו סים.

כ: וידעין חנן דברה דאלקהא אחא. ויחב לן מדעא דנדע לשריקא. ונהוה בה בשריקא בברה ישוע משיחא. הנו אלקהא שריקא וחיא דלעלם.

כא: בני: טרו נפשכון מן דחלת פתכרא.

האגרת השנייה

של יוחנן השליח

א: אינם מודים שיִשוע המשיח בא בפֶּשֶׁר. והוּ
המַתְעָה וּמִתְנַגֵּד הַמָּשִׁיחַ.

ח: הִזְהָרוּ לִנְפְשֵׁכֶם שֶׁלֹא תֵאבְדוּ מֵהַ
שִׁפְעֵלְתֶם אֲלֵא שֶׁתִּשְׁלַמוּ שְׂכָר מְלֵא.

ט: כֹּל מִי שֶׁעֹבֵר וְאִינוּ עֹמְדִים בְּתוֹרַת
הַמָּשִׁיחַ, אֵין לוֹ אֱלֹהִים. וְהַעֲוֹד בְּתוֹרָתוֹ, לִזֶּה
יֵשׁ לוֹ הָאֵב וְהַבֶּן.

י: אִם בָּא אֲלֵיכֶם אִישׁ וְאִינוּ מְבִיא אֶת
הַתּוֹרָה הַזֹּאת, אַל תִּקְבְּלוּהוּ בְּבֵיתְהוּ וְאַל
תֹּאמְרוּ לוֹ שְׁלוֹם;

יא: כִּי הָאוֹמֵר לוֹ שְׁלוֹם מִשְׁתַּחֲוֶה בְּמַעֲשָׂיו
הָרָעִים.

יב: כִּיִּנֵּן שֶׁהִרְבֵּה הָיָה לִי לִכְתֹּב אֲלֵיכֶם, לֹא
רְצִיתִי בְּנִיר וִידִיו, אֲלֵא מִקְּנָה אֲנִי שֶׁאֲבוֹא
אֲלֵיכֶם וְפֹה אֶל פֹּה נִדְבַר לְמַעַן תִּהְיֶה הַשְׂמִיחָה
שְׁלֵמָה.

יג: הִירָשִׁים בְּשִׁלּוּמָךְ בְּגִי אַחֲוֶיךָ הַבְּחִירָה.
אֲמֵן.

א: הִזְקֵן אֶל הַגְּבִירָה הַבְּחִירָה וְאַל בְּנִיָּה
אֲשֶׁר אֲנִי אוֹהֵב בְּאַמֶּת, אֲךָ לֹא אֲנִי בְּלִבִּי,
אֲלֵא כָּל הַיּוֹדְעִים אֶת הָאֱמֶת,

ב: לְמַעַן הָאֱמֶת הָעֹמֶדֶת בְּנוֹ, וְעַמָּנוּ הִיא
לְעוֹלָם;

ג: יִהְיֶה עֲלֵיכֶם חֶסֶד וְרַחֲמִים וְשְׁלוֹם מֵאֵת
הָאֱלֹהִים הָאֵב וּמֵאֵת אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בֶּן
הָאֵב, בְּאַמֶּת וּבְאֱהָבָה.

ד: שִׁמְחֵתִי מְאֹד שֶׁמָּצָאתִי מִבְּנֵיךְ
מִתְהַלְכִּים בְּאַמֶּת, כִּפִּי הַמִּצְוָה שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאֵת
הָאֵב.

ה: וְכַעַת מִפְּצִיר אֲנִי בָךְ, הַגְּבִירָה, לֹא
כֹּאֲלוּ מִצְוָה חֲדָשָׁה כּוֹתֵב אֲנִי אֲלֵיךְ, אֲלֵא זֶה
שֶׁהִיָּתָה לָנוּ מִתְחַלָּה — שֶׁנֶּאֱהָב זֶה אֶת זֶה.

ו: וְזֹאת הִיא אֱהָבָה, שֶׁנִּתְהַלָּךְ לִפְנֵי
מִצְוֹתָיו. זֹאת הִיא הַמִּצְוָה, כִּפִּי שֶׁשִּׁמְעֶתֶם
מִתְחַלָּה, אֲשֶׁר בָּהּ תִּתְהַלְכוּ;

ז: כִּי מִתְעִים רַבִּים יֵצְאוּ בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר

אַגְרָא דַּתְרִמִּין

דְּיוֹחָנָן שְׁלִיחָא

אָתָא בבִּסְרָא. הָנָא הוּא מַטְעִינָא
וּאנְטִיכְרִיסְטוּס.

ח : אֲזִדְהָרוּ בַּנְפִּשְׁכוֹן דְּלֹא תּוֹבְדוֹן מִדָּם
דְּפִלְחָתוֹן. אֲלֹא דֶאֱגָרָא מִשְׁלֵמָנָא תַּתְּפִּרְעוּן.

ט : פֿל אֵינָא דַּעְבֵּר וְלֹא מִקְנָא בִּיּוֹלְפָנָה
דְּמִשְׁיחָא. אֲלֵהָא לִית לָהּ. וְהוּ דִּמְקָנָא
בִּיּוֹלְפָנָה. הָנָא וּאָבָא וּבָרָא אִית לָהּ.

י : אֵן אַנְשׁ אַתָּא לְוִתְכוֹן וְהָנָא יוֹלְפָנָא לֹא
מִיחָא. לֹא תִקְבִּלּוּנִיָּה בְּבִיתָא. וְשִׁלְמָא לֹא
תֵאמְרוּן לָהּ.

יא : הוּ גִיר דַּאֲמֵר לָהּ שְׁלֵמָא. מִשְׁתּוֹתֵי
בַּעֲבֹדָהּ בִּישָׂא.

יב : פֿד סְגִיאָתָא אִית הָנָא לִי לְמַכְתֵּב לְכוּן.
לֹא בַעֲיִת דְּבִיד קְרִטְסָא וְדִיוֹתָא. אֲלֹא מִסְבֵּר
אַנָּא דַּאֲתָא לְוִתְכוֹן. וּפּוּמָא לֹת פּוּמָא נִמְלָל.
דְּחִדּוּתָא תְּהוּא מִשְׁמֵלָא.

יג : שְׂאֲלִין שְׁלֵמְכִי בְּנִיא דְּחִתְכִּי גְבִיתָא.
אַמִּין.

א : קָשִׁישָׂא לְגִבִּיתָא קוֹרֵיָא. וּלְבִנִּיָּה אֵילִין
דֶּאֱנָא מִחָב אֲנָא בְּשִׁרְרָא. לֹא הָנָא דִּין אֲנָא
בְּלַחֲדוּ. אֲלֹא כָּלְהוֹן אֵילִין דִּידְעִין לְשִׁרְרָא.
ב : מִטֵּל שִׁרְרָא דִּמְקָנָא בִּן. וְעַמֵּן אִיתּוּהִי
לְעֵלָם.

ג : תְּהוּא עֲמָכוֹן טִיבִיתָא וְרַחֲמָא וְשִׁלְמָא
מִן אֲלֵהָא אָבָא. וּמִן מֶרֶן יִשׁוּעַ מִשְׁיחָא בְּרָה
דֶּאָבָא בְּשִׁרְרָא וּבַחֲוָבָא.

ד : חֲדִית סְגִי. דַּאֲשַׁכַּחַת מִן בְּנִיכִי
דְּמַהֲלִכִין בְּשִׁרְרָא. אִיפְּנָא דְּפוֹקֵדְנָא נִסְבֵּן מִן
אָבָא.

ה : וְהָשָׂא מִפִּיס אֲנָא לְכִי קוֹרֵיָא. לֹא הָנָא
אִיךְ דְּפוֹקֵדְנָא חֲדָתָא כְּתֵב אֲנָא לְכִי. אֲלֹא הוּ
דֶאִית הָנָא לֵן מִן שׁוֹרֵיָא. דִּנְחָב חֲד לַחֲד.

ו : וְהָנָא אִיתּוּהִי חוּבָא. דִּנְהַלֵּךְ אִיךְ
פוֹקֵדְנֹוּהִי. הָנָא פּוֹקֵדְנָא אִיתּוּהִי אִיךְ מָא
דְּשִׁמְעָתוֹן מִן שׁוֹרֵיָא דְּבֵה הָוִיתוֹן מַהֲלִכִין.

ז : מִטֵּל דְּסִגִּיאָא מַטְעִינָא נִפְקוּ בֵּה
בַּעֲלָמָא. אֵילִין דְּלֹא מוֹדִין דִּישׁוּעַ מִשְׁיחָא

הַאֲגֶרֶת הַשְּׁלִישִׁית

שֶׁל יוֹחָנָן הַשָּׁלִיחַ

לִהְיוֹת רֹאשׁוֹן בָּהֶם, דְּיוֹטְרָפִיס, אֵינוֹ מִקְבֵּל אוֹתָנוּ.

י: עַל כֵּן, אִם אָבֹא, אֲזַכִּיר אֶת מַעֲשָׂיו אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה, שֶׁבְּדַבְרֵי בָּלַע בּוֹדָה עֲלֵינוּ; וְכֹאשֶׁר לֹא דִי לוֹ בְּאֵלֶּה, הוּא אֵינוֹ מִקְבֵּל אֶת הָאֲחִים; וְאֵת הָרוֹצִים לִקְבֹּל הוּא מוֹנֵעַ וְאֵף מִגֵּרֶשׁ מִן הַקֹּהֶלֶה.

יא: אֶהוּבָנוּ, אֵל תְּדַמָּה לָרַע אֲלֵא לְטוֹב. הָעוֹשֶׂה אֶת הַטוֹב מֵאֱלֹהִים הוּא; וְהָעוֹשֶׂה אֶת הָרַע לֹא רֹאֶה אֶת הָאֱלֹהִים.

יב: עַל דִּימְטְרִיוֹס יֵשׁ עֲדוֹת מִכָּל אִישׁ וּמִן הָאֲמֶת עֲצֻמָּה; וְגַם אֲנוּ מַעֲיִדִים, וְיֹדְעִים אֲתֶם שְׁעֲדוֹתָנוּ אֲמֶת הִיא.

יג: הַרְבֵּה הָיָה לִי לִכְתֹּב אֵלֶיךָ, אֲךָ אֵינֶנִּי רוֹצֶה לִכְתֹּב אֵלֶיךָ בְּדִיו וְקֶנֶה.

יד: בְּרַם מִקְנֶה אֲנִי שֶׁבְּמַהֲרָה אֶרְאֶה אוֹתָךְ וּפֶה אֵל פֶּה נִדְבֹר.

טו: יְהֵא שְׁלוֹם עֲלֶיךָ. דּוֹרָשִׁים בְּשִׁלּוּמָךְ הַיְדִידִים. דְּרֵשׁ בְּשִׁלּוֹם הַיְדִידִים כָּל אִישׁ בְּשִׁמוֹ.

א: הֲזֹקֵן אֶל גֵּאִיוֹס אֶהוּבִי אֲשֶׁר אֲנִי אוֹהֵב אוֹתוֹ בְּאֲמֶת. אֶהוּבָנוּ, בְּכָל דְּבָר מִתְּפַלֵּל אֲנִי עֲלֶיךָ שֶׁתְּצַלִּיחַ וְתִהְיֶה בָּרִיא, כִּפִּי שֶׁמִּצְלִיחָה נִפְשֶׁךָ;

ג: כִּי שֶׁמַּחְתִּי מְאֹד שְׂבָאִים אֲחִים וּמַעֲיִדִים עַל אֲמַתְךָ, כִּפִּי שֶׁאֲתָה מִתְּהַלֵּךְ בְּאֲמֶת.

ד: וְאֵין לִי שֶׁמַּחָה גְדוֹלָה מִזֹּו שֶׁאֲשַׁמַּע כִּי בְנֵי מִתְּהַלְכִּים בְּאֲמֶת.

ה: אֶהוּבָנוּ, בְּאֲמוּנָה עוֹשֶׂה אֲתָה מֶה שֶׁאֲתָה עוֹשֶׂה לְאֲחִים; וּבִיטוֹר לְאֲשֶׁר זָרִים הֵם,

ו: אֲשֶׁר הָעִידוּ עַל אֶהְבְּתְךָ לִפְנֵי הַקֹּהֶלֶה, אֲשֶׁר יָפָה תַּעֲשֶׂה אִם תִּלְוֶה אוֹתָם, כִּי־אִתּוֹ לִפְנֵי אֱלֹהִים;

ז: כִּי לְמַעַן שְׁמוּ יֵצְאוּ, בְּלֹא שְׁלָקָחוּ מֵאוּמָה מִן הַגּוֹיִים.

ח: לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חִיבִים לִקְבֹּל אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה, לְמַעַן נִהְיֶה עוֹזְרִים לְאֲמֶת.

ט: בְּקִשְׁתִּי לִכְתֹּב לְקֹהֶלֶה, אֲלֵא שֶׁהָאוֹהֵב

אַגְרָתָא דַּתְלָת

דְּיוֹתָנָן שְׁלִיחָא

ט: בַּעַז הָיִית דְּאֶכְתּוּב לַעֲדָתָא. אֲלֵא הוּ
דַּרְחָם דִּנְהוּא קִדְמָא בְּהוּן דְּיוֹטְרָפִיס לֹא
מִקְבֵּל לָן.

י: מִטַּל הֵנָּה אָנְהוּ דְּאֶתָּא. אַעְהָד עֲבֹדוּהִי
דְּעֵבֶד. דְּבִמְלָא בִישְׁתָּא בָּדָא עֲלִין. וְכֵד לֹא
סִפֵּק לֵה הָלִין. הוּ לֹא מִקְבֵּל לֶאֱחָא. וְלֵאִילִין
דְּצִבִּין דִּנְקֻבְלוּן כָּלָא. וּמִסָּפֵק אָף מִן עֲדָתָא.

יא: חֲבִיבִין. לֹא תַחֲדָמָא בְּבִישְׁתָּא אֲלֵא
בְּטַבְתָּא. הוּ דְּעֵבֶד טַבְתָּא מִן אֱלֹהָא אִיתְּוֵהִי.
וְהוּ דְּעֵבֶד בִּישְׁתָּא לֹא חֲזִיִּהִי לֶאֱלֹהָא.

יב: עַל דִּימִטְרִיוֹס אִית הוּ סְהֵדוּתָא מִן
כְּלָנָשׁ וּמִנְהָ דְּשֶׁרָא. אָף חֲנֹן דִּין סְהֵדִין חֲנֹן.
וְדַעֲיָתוֹן דְּסְהֵדוּתָן שֶׁרִירָא הִי.

יג: סִגְיָתָא אִית הוּא לִי לִמְכַתֵּב לָךְ. אֲלֵא
לֹא כַּעַז אֲנָא דְּכִיד דְּיוֹתָא וְקִנְיָא אֶכְתּוּב לָךְ.

יד: מִסְבֵּר אֲנָא דִּין דְּבַעְגָּל אַחֲוִיךָ. וּפּוֹמָא
לֹת פּוֹמָא נִמְלָל.

טו: שְׁלָמָא נְהוּא עִמָּךְ. שְׁאֲלִין שְׁלָמָךְ
רַחֲמָא. שְׁאֵל שְׁלָמָא דְּרַחֲמָא. כְּלָנָשׁ בִּשְׁמָה.

א: קְשִׁישָׁא לְגֵאִיוֹס חֲבִיבִי. דְּאֲנָא מַחֲב
אֲנָא לֵה בְּשֶׁרָא.

ב: חֲבִיבִין בְּכַלמָדָם מִצֵּלָא אֲנָא עֲלִיךְ
דְּתַצֵּלַח וְתִהְוֵא חֲלִים. אַכְמָא דְּמַצֵּלַחָא נִפְשֶׁךְ.

ג: חֲדִית גִּיר סָגִי דְּאֶתִּין אַחָא וְסְהֵדִין עַל
שֶׁרֶךְ אַכְמָא דְּאֶת בְּשֶׁרָא מִהֲלָךְ אֶתָּא.

ד: וְדִרְבָּא מִן הָדָא חֲדוּתָא לִית לִי.
דְּאֶשְׁמַע דְּבִנִי בְּשֶׁרָא מִהֲלָכִין.

ה: חֲבִיבִין בְּהִימְנוּתָא עֵבֶד אֶתָּא הוּ מָא
דְּסָעֵר אֶתָּא לֹת אַחָא וְיַתִּירָאִית דְּאִיתִיהוּן
אֶכְסִנְיָא.

ו: אִילִין דְּאֶסְהָדוּ עַל חוּפְךָ קִדָּם עֲדָתָא.
אִילִין דְּשִׁפִּיר עֵבֶד אֶתָּא אֵן נָקָף אֶתָּא לַהוּן.
אַכְמָא דְּפָאָא לֶאֱלֹהָא.

ז: חֲלָף גִּיר שְׁמָה נִפְקוּ. כִּד מָדָם לֹא נִסְבוּ
מִן עֲמִמָּא.

ח: חֲנֹן הִכִּיל חֲבִיבִין לִמְקַבְּלוּ לְדֹאִיךְ הָלִין.
דְּמַעֲדָנָא נְהוּא לְשֶׁרָא.

אַגֶּרֶת

יְהוּדָה הַשְּׁלִיחַ

ו: וְאַתְּ הַמְּלָאכִים אֲשֶׁר לֹא שָׁמְרוּ אֶת
מַעֲלָתָם אֶלֹא עֲזָבוּ אֶת מַעֲוֹנָם, שָׁמַר בְּכַבְלֵי
עוֹלָמִים, תַּחַת אֶפֶל, לְמִשְׁפַּט הַיּוֹם הַגָּדוֹל;

ז: כָּפִי שִׁסְדוֹם וְעַמְלָה וְהַעֲרִים אֲשֶׁר
סָבִיבָן, שֶׁבְּאַפִּן דּוֹמָה לֹאֵלָה וְנוֹ וְהִלְכּוּ אַחֲרֵי
בְּשׂוֹר אַחֵר, נְתוּנוֹת תַּחַת אֵשׁ עוֹלָם בְּשִׁמְשָׁן
דִּגְמָה.

ח: בְּאוֹתוֹ אֶפֶן גַּם אֵלֶּה הַהוֹנִים בְּחִלּוֹם
אֲכֵן מִטְנָפִים אֶת הַבְּשׂוֹר, וְרוּחִים אֶת הַמְּרוֹת
וּמִגְדָּפִים אֶת הַדְּרוֹת הַכְּבוֹד.

ט: אֲבָל מִיכָּאֵל, שֶׁר הַמְּלָאכִים, אֲשֶׁר
בְּהַתְּדִינּוּ עִם הַמֶּקְטָרֵג דִּבֵּר בְּנוֹגֵעַ לְגוֹפוֹ שֶׁל
מִשָּׁה, לֹא הִעִז לְהִבְיֵא עָלָיו מִשְׁפַּט גְּדִיף, אֶלֹא
אָמַר: יִגְעַר בְּךָ יְהוָה.

י: בְּרַם אֵלֶּה מִגְדָּפִים דִּבְרִים שְׂאִינִם
יִדְעִים: וּדְבָרִים שֶׁבְּאַרְחַ טְבַעֵי כְּחִיּוֹת אֱלֹמוֹת
יִדְעִים הֵם, בָּהֶם הֵם נִשְׁתַּחֲוִים.

יא: אוֹי לָהֶם, כִּי בְּדֶרֶךְ קִיִּן הִלְכּוּ, וְאַחֲרֵי

א: יְהוּדָה, עֶבֶד יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ וְאַחַ שֶׁל
יַעֲקֹב, אֶל הַגּוֹיִים הַקְּרוֹאִים אֲשֶׁר אֶהוֹבִים
בְּאַלְהִים הָאֵב, שְׁמוֹנִים בִּישׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ:

ב: רַחֲמִים וְשְׁלוֹם וְאַהֲבָה יִרְבּוּ לָכֶם.

ג: אֶהוֹבִי, כְּאֲשֶׁר אֶת כָּל הַשְּׂקִידָה נִזְקַט
אֲנִי כְּדִי לִכְתֹּב לָכֶם עַל יִשׁוּעַתְנוּ הַמְּשַׁתָּפֶת,
יֵשׁ לִי הַצָּרָה לִכְתֹּב לָכֶם בְּהַפְצִירִי בָכֶם
שֶׁתְּקִימוּ מֵאַבָּק בְּעַד הָאֱמוּנָה שְׁנִמְסְרָה פַּעַם
אַחַת לְקִדּוּשִׁים;

ד: כִּי כַּמָּה אַנְשִׁים הִשְׁיִגוּ לָהֶם כְּנִיסָה,
אֲשֶׁר מִתְחַלֶּה נִכְתְּבוּ מֵרֹאשׁ לְהַרְשָׁעָה הַזֹּאת,
אַנְשִׁים רְשָׁעִים הַהוֹפְכִים אֶת חֶסֶד אֱלֹהֵינוּ
לְתוֹעֵבָה, וְבוֹ אֲשֶׁר הוּא לְבַדּוֹ אֲדוֹן אֱלֹהִים,
אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בּוֹ כּוֹפְרִים.

ה: וְלַהֲפִירְכֶם רוּצָה אֲנִי, אֵף כִּי פַעַם
אַחַת יִדְעַתֶּם כָּל דְּבַר, שֶׁהָאֱלֹהִים, כְּאֲשֶׁר גָּאֵל
אֶת הָעָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, שְׁנִית הָאֲבִיד אֶת אֵלֶּה
אֲשֶׁר לֹא הָאֱמִינּוּ.

אַגְרָא

דיהודא שליחא

ו: נלמלאכא אילין דלא נטרו רשנותהון
אלא שבקו עומרהון. לדינא דיומא רבא
באסורא דלעלמין תחית עמטנא נטר.

ז: איכנא דסדום ועמורא ומדינתא
דחבריהין. דבה בדמותא דהלין נזי ואזל בתר
בסרא אחרנא. סימן תחית נורא דלעלם. פד
עבידן תחיתא.

ח: פה בדמותא אף הלין דבחלמא
משתרנגין. לבסרא מן מטנפין. למרותא דין
טלמין. ועל שובחא מגדפין.

ט: מיכאיל דין רש מלאכא דעם אכל
קרצא בד דאן ממלל הוּא מטל פגרה דמושא.
לא אמר דניתא עלוהי דינא דגודפא. אלא
אמר: נגזור כך מרָא.

י: הלין דין באילין דלא ידעין מגדפין.
באילין דין דכניאית איך חיתא חרשָתא
מפסין. בהין מתחבלין.

יא: נזי להון דבאורחה דקאין אולו. ובתר

א: יהודא עבדא דישוע משיחא אחא דין
דיעקוב. לעממא קרָא דבאלהא אבא
רחימין. בישוע משיחא נטירין.

ב: רחמא ושלמא וחובא נסגא לכון.

ג: חביבי. פד פלה יציפותא עבד אנא
למכתב לכון על פורקנן דגנא. אנקא אית לי
למכתב לכון פד מפּיס אנא דאגנא תעבדון
חלף הימנותא אינא דחדא זבן אשתלמת
לקדישא.

ד: קנו גיר אנשין מעלנותא. אילין דמן
שוירא קדמו אתפתבו בחויבא הנא. אנשא
רשיעא דלטיבותה דאלהן מהפכין לטנפותא.
נבהו דאיתוהי בלחודוהי מרא אלהא מן
ישוע משיחא פפרין.

ה: למערהדותכון דין צבא אנא. פד
ידעיתון פלמדם חדא זבן. דאלהא בד לעמא
מן ארעא דמצרין פרק. הי דרתין לאילין
דלא הימנו אובד.

אֲשֶׁר נֹאמְרוּ מֶלֶאשׁ עַל-יְדֵי שְׁלִיחָיו שֶׁל
אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

יח : שֶׁאֲמָרוּ לָכֵם כִּי בְּאַחֲרִית הָעֵתִים יִהְיוּ
לְצִיִּים הַהוֹלְכִים אַחֲרֵי הַרְשָׁע לְפִי הַתַּאֲוֹת
שֶׁלָּהֶם.

יט : אֵלֶּה הֵם הַפּוֹרְשִׁים, נִפְשִׁיִּים שְׂרוּחַ
אֵין בָּהֶם.

כ : אָכַל אַתֶּם, אֱהוּבִי, הַכֶּנוּ מִחֲדָשׁ
בְּאֻמוֹנְתְּכֶם הַקְּדוּשָׁה בְּהַתְּפַלֵּלְכֶם בְּרוּחַ
הַקְּדָשׁ.

כא : שִׁמְרוּ עֲצֻמְכֶם בְּאַהֲבַת אֱלֹהִים,
בְּחַפְזוֹתְכֶם לְרַחֲמֵי שֶׁל אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ
לְחַיֵּי עוֹלָם.

כב : וְאַחֲדִים אֲשֶׁר נִדְּוֹנוּ, הוֹכִיחוּ.

כג : וְאַחֲדִים חֲטָפוּ וְהִצִּילוּ מִן הָאֵשׁ; וְעַל
אֲחֵדִים רַחֲמוּ בִּירְאָה, בְּשׁוֹאֲכֶם אִף אֶת
הַפִּתּוֹת הַמִּכְתָּמַת עַל-יְדֵי הַבָּשָׂר.

כד : וְלוֹ, הֵיכּוֹל לְשִׁמְרָכֶם בְּלִי מִכְּשׁוֹל
וּלְהַעֲמִידְכֶם בְּלִי מוֹם

כה : לִפְנֵי תַּפְאֲרָתוֹ בְּשִׂמְחָה — אֲשֶׁר הוּא
לְבָדוּ הָאֱלֹהִים מוֹשִׁיעֵנוּ בְּיַד יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ
אֲדוֹנֵינוּ — הַכְּבוֹד וְהַשְׁלֹטוֹן וְהַיִּקָּר וְהַגְּדֻלָּה
בְּטָרֶם כָּל עוֹלָם, עַתָּה וּבְכָל הָעוֹלָמִים. אָמֵן.

תַּעֲוֹת בְּלָעַם בְּעֶבֶר שְׂכָר נָהוּ, וּבִמְרֵי קָרַח
אָבְדוּ.

יב : אֵלֶּה הֵם סְלָעִים אֲשֶׁר בְּסַעֲדוֹתֵיהֶם
מִתְהוֹלְלִים, בְּהִיוֹתָם רוֹעִים אֶת עֲצָמָם בְּלִי
יִרְאָה, עֲנָנִים בְּלִי מֶטֶר הַנִּדְּפִים עַל-יְדֵי רוּחֹת;
עֲצִים שֶׁחֲדַל פְּרִים וְהֵם בְּלִי פְרוֹת, אֲשֶׁר מֵתוּ
פְּעָמִים וְנִתְקוּ מִשְׁרָשָׁם;

יג : גְּלִי יָם עֲזִים אֲשֶׁר בְּקִצְפָם מֵרָאִים אֶת
בְּשָׂתָם; כּוֹכְבִּים תּוֹעִים אֲשֶׁר אֶפְלַת חֲשָׁף
עוֹלָם שְׂמוּרָה לָהֶם.

יד : וְגַם עַל אֵלֶּה הַתִּנְבָּא חֲנוּף, אֲשֶׁר
שְׂבִיעִי הוּא מֵאֲדָם, בְּאֲמָרוֹ: הִנֵּה בָּא יְהוָה
בְּרִכְבוֹת קְדוֹשִׁים

טו : לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט עַל כָּל, וּלְהוֹכִיחַ אֶת
כָּל הַרְשָׁעִים בְּגִלְל כָּל הַמַּעֲשִׂים הַמְרָשָׁעִים
אֲשֶׁר הִרְשִׁיעוּ, וּבְגִלְל כָּל הַדְּבָרִים הַקָּשִׁים
אֲשֶׁר דִּבְּרוּ עָלָיו חוֹטְאִים רָשָׁעִים.

טז : אֵלֶּה הֵם הַמְרַטְנִים וְהַמִּתְאֻנְנִים עַל
כָּל דָּבָר, בְּהַתְּהַלֵּכְם לְפִי תַּאֲוֹתֵיהֶם; וּפִיָּהֶם
מִדְּבַר נִזְרָאוֹת, וּמִהֲדָרִים הֵם פָּנִים לְמַעַן
רוּחִים.

יז : אָכַל אַתֶּם, אֱהוּבִי, זָכְרוּ אֶת הַדְּבָרִים

טעיותה דכלעם באגרא אשחרו. ובעצניותה דקורח אבדו.

יב: הלין אנון שועא דבניחתהון. מתפרפעין בד דלא דחלתא נפשהון רעין. ענגא דלא מטרא. דמן רוחא פהין. אילנא דאופי אבהון ואימיהון דלא פארא. דמיתו חנינות. וסלקו מן עקרהון.

יג: גלאא עויזא דימא. דבינד רועתהון מחוין בהמתהון. כופכא טעיא. דעמטנא דחשוכא דלעלם להון נטיר. יד: אתנבי דין אף על הלין הו דאיתוהי דשבעא מן אדם חנוך. כד אמר: הא אהא מרזא ברפנותא דקדישא.

טו: הי דנעבד דינא על כל. ונכס ללהון רשיעא מטל כלהון עבדא רשיעא דארשעו. ומטל כלהין מלא קשיטא דמללו עלוהי חטיא רשיעא.

טז: הלין אנון דמרטנין ועדלין בכל צבו. כד איד רגינתהון מהלכין. ופומהון ממלל גניחתא. ומשבחין לפרצופא מטל יותרנא. יז: אנתון דין חביבי אתדכרו למלא דקדם אתאמר מן שליחוהי דמרן ישוע משיחא.

יח: דאמרין אנו לכו: דבחרתא דזבנא נהוון מבוחנא. דאיך רגינתא דילהון אוליין בחר רושעא.

יט: הלין אנון דמפרשין. נפשנא דרוחא לית בהון.

כ: אנתון דין חביבי. בהימנויותון קדישטא אתבנו מן דרש. ברוחא דקודשא כד מצלין.

כא: נפשכון בחופא דאלהא טרו. כד מספיתון לחננה דמרן ישוע משיחא לחיא דלעלם.

כב: לאנשין אפסו דאתחדינו.

כג: ואנשין מן נורא חטופו ופצו. אנשין רחמו עליהון בדחלתא. כד סגין אנתון אף לכותינא דמן בסרא מכתם.

כד: להו דין דמשכח דננטרכון דלא שורעתא. ונקימכון דלא מומא.

כה: דבלחודוהי אלהא פרוקן כיד ישוע משיחא מרן. קדם תשבוחתה בחדותא. שובחא ואוחדנא ואיקרא ורבותא קדם כלה עלמא השא ובכלהון עלמא אמין.

אגרת פולוס השליח אל הרומים

פרק א

א : פולוס עבד ישוע המשיח, קרוא
ושליח שנבדל לבשורת האלהים
ב : אשר הבטיח מקדם ביד נביאיו בכתבי
הקדש,
ג : על בנו אשר נולד בבשר מזרע בית
דוד
ד : ונתודע כבן האלהים בגבורה וברוח
הקדש, כי קם מבין המתים, ישוע המשיח
אדונינו,
ה : אשר בו קבלנו חסד ושליחות לכל
הגוים, למען ישמעו לאמונת שמו,
ו : אשר גם אתם מהם אתם, קרואים
בישוע המשיח;
ז : לכלם אשר ברומא, אהובי אלהים,
קרואים וקדושים: שלום וחסד עליכם מאת

האלהים אבינו ומאת אדונינו ישוע המשיח.
ח : תחלה מודה אני לאלהי בישוע
המשיח על כלכם, כי אמונתכם ושמעה בכל
העולם.

ט : הן עד לי האלהים, אשר משרת אני
אותו ברוחי בבשורת בנו, שללא הרף, בכל
עת, זוכר אני אתכם בתפלותי.

י : ומתחנן אני שאם הפעם תפתח לי דרך,
ברצון האלהים, שאבוא אליכם;

יא : כי משתוקק אני מאד לראותכם ולתת
לכם מתנת רוח אשר תתחזקו בה,

יב : ויחד נתנחם באמונה שלכם ושלי.

יג : רוצה אני שתדעו, אחי, שפעמים
רבות רציתי לבוא אליכם — ונמנע ממני עד
כה — כדי שגם בכם יהיה לי פרי כבשאר
הגוים,

יד : הינונים ונהפזברים, החקמים
והפסילים; כי לכל אדם חייב אני להכריז.

אגרתא דפולוס שליחא דלנות רהומיא

קפלאון א

נחחא א

א : פולוס עבדא דישוע משיחא. קריא
ושליחא. דאחפדש לסברתא דאלהא.
ב : דמן קדים מלך ביד נביוהי בכתבא
קדישא.
ג : על ברה הו דאחילד בבסר מן זרעא
דבית דוד.
ד : ואחידע ברא דאלהא בחיל וברוח
קדוש דקס מן בית מיתא. ישוע משיחא מרן.
ה : דבה נסבן טיבותא ושליחותא דלהון
עממא איך דנשתמעון להימנותא דשמה.
ו : דאף אנתון מנהון אנתון קריא בישוע
משיחא.
ז : ללהון דברהומי חביבוהי דאלהא
קריא וקדישא. שלמא וטיבותא עמכון מן
אלהא אבון ומן מרן ישוע משיחא.

ח : לוקדס מורא אנא אלהי בישוע
משיחא על אפי כלכון. דהימנותכון
אשתמעט בכלה עלמא.
ט : סהד הו לי גיר אלהא דלה משמש אנא
ברוחי בסברתא דברה דדלא שלנא בכלזבן
מתדבר אנא לכון בצלותי.
י : ומתחנן אנא דאן מן פדו תפתח לי
אורחא בצביגנה דאלהא דאתא לנתכון.
יא : מטל דטב סנא אנא דאחזיכון ואחל
לכון מוהבתא דרוח דבה תשתררון.
יב : ואחכדא נחביא בהימנותא דילכון
דילי.
יג : צבא אנא דין דתדעון אחי דזבנין
סגיאן צבית דאתא לנתכון. ואחפליח עדמא
להשא. דאף בכון נהנא לי אדשא איך
דבשרפא דעממא.
יד : יוניא וברבריא. חכימא וסכלא.
דלכלנש חביב אנא דאכרו.

טו: וכך מתאמץ אני כדי שגם לכם אשר ברוּמָא אֲבֹשֶׁר;

טז: כי אינני בוש בפְּשֹׁדָה, משום שגבורת אֱלֹהִים היא לחיים לְכָל הַמֵּאֲמִין בָּהּ, אִם מִן הַיְּהוּדִים תִּחְלֶה וְאִם מִן הָאֲרָמִים;

יז: כי בָּהּ צִדְקַת הָאֱלֹהִים מִתְגַּלֶּית מֵאֲמוּנָה לֵאמֹנָה, בַּכְּתוּב: צִדִּיק בְּאֲמוּנָה יִחְיֶה.

יח: הֵן וְעַם אֱלֹהִים נִגְלָה מִן הַשָּׁמַיִם עַל כָּל עוֹלָתָם וְרָשָׁעָתָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם אֲשֶׁר מִתְחִיקִים אֶת הָאֵמֶת בַּעֲוֹלָה;

יט: שֶׁכֵּן דַּעַת הָאֱלֹהִים גְּלוּיָה בָּהֶם, כִּי הָאֱלֹהִים גָּלָה אוֹתָהּ בָּהֶם;

כ: שֶׁהִרִי נִסְתָּרוֹת הָאֱלֹהִים מֵאִזּוֹ מוֹסְדוֹת עוֹלָם נִרְאוֹת לְבְרוּאָיו עַל־יְדֵי הַשָּׂכֵל, וּגְבוּרָתוֹ וְאֱלֹהוּתוֹ אֲשֶׁר לְעוֹלָם, בְּאִפֶּן שִׁיְהִי לֵלֵא הַצִּטְדִּיקוֹת,

כא: מִשּׁוּם שִׁידְעוּ אֶת הָאֱלֹהִים וְלֹא שִׁבְחוּהוּ וְלֹא הוֹדוּ לוֹ בְּאֱלֹהִים, אֲלֹא נִהְבְּלוּ בַּמַּחְשְׁבוֹתֵיהֶם וַחֲשָׁד לִבָּם הִבְלִיתִי מִכֵּין.

כב: וּבְחֻשָּׁבִים בְּלִבָּכֶם שִׁחַכְמִים הֵם, הִיוּ לְשׁוֹטִים

כג: וַהֲמִירוּ אֶת כְּבוֹדוֹ שֶׁל הָאֱלֹהִים הִבְלִיתִי־כֹלָה בְּדַמוֹת צֶלֶם הָאָדָם הַכֹּלָה, וּבְדַמוֹת שֶׁל עוֹף וְשֶׁל אֲרֵפֶע רִגְלִים וְשֶׁל רִמְשֵׁי הָאָרֶץ.

כד: עַל כֵּן מִסְרָם הָאֱלֹהִים לַתַּאֲוֹת הַטְּמֵאוֹת שֶׁל לִבָּם, לְבִיזוֹת אֶת גּוֹפֶם בָּהֶן;

כה: וַהֲמִירוּ אֶת אֵמֶת הָאֱלֹהִים בַּכֶּזֶב, וַיִּרְאוּ וְשִׁרְתוּ אֶת הַבְּרוּאִים יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר אֶת בּוֹרְאָם, אֲשֶׁר לוֹ הַתְּשַׁבְּחוֹת וְהַבְּרָכוֹת לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אָמֵן.

כו: עַל כֵּן מִסְרָם הָאֱלֹהִים לַמַּחְלוֹת

בְּזִיּוֹת: כִּי נִשְׁיֵהֶם הִחְלִיפוּ אֶת שְׁמוֹשׁ טִבָּעָן, וּבְאֲשֶׁר אֵינוֹ טִבָּעִי הִשְׁתַּמְשׂוּ.

כז: וְכֵן גַּם הַגִּבְרִים שִׁלְהֶם עֲזָבוּ אֶת הַשְׁמוֹשׁ הַטִּבָּעִי בְּנָשִׁים, וַהֲתִהוּלוּ בַּתְּאֻנָּה זֶה אֶל זֶה; וַגִּבְרָ עִם גִּבְרָ בִּשְׁת עָשׂוּ, וְאֵת הַגְּמוּלָה הָרְאוּיָה לְסִטִּיתָם קִבְּלוּ בָּהֶם עֲצָמָם.

כח: וּכְפִי שֶׁלֹא דָנוּ בְּלִבָּכֶם לְדַעַת אֶת הָאֱלֹהִים, מִסְרָם הָאֱלֹהִים לַהֲבִלוֹת דַּעַת כְּדֵי שִׁיעֲשׂוּ מֵה שֶׁאֵינוֹ רְאוּיָה,

כט: בְּהִיוֹתָם מְלֵאִים כָּל עוֹלָה וְזִנוּת וּמְרִירוֹת וְרָע וְעֶשֶׂק וְקִנְאָה וְרִצְחָ וּמְרִיבָה וּמְרָמָה וּמִחְשָׁבוֹת רָעוֹת

ל: וְרִטוֹן וְקִטְרוֹג, וּבְהִיוֹתָם שְׁנוּאֵי אֱלֹהִים, זִדִּים, גָּאִים, בְּרִבְכָּנִים, חוֹרְשֵׁי רָעוֹת, חֲסֵרֵי תְבוּנָה, שֶׁאֵינָם מְצִיתִים לְהוֹרִיָּהֶם, לֹא: וְאֲשֶׁר בְּרִית אֵין לָהֶם, וְלֹא אֶהְבָּה, וְלֹא שְׁלוֹם, וְלֹא רַחֲמִים בָּהֶם;

לב: אֲשֶׁר בִּידְעָם אֶת מִשְׁפָּט אֱלֹהִים, שֶׁאֵת הַעוֹשִׂים דְּבָרִים כָּאֵלֶּה דֵּן הוּא לְמוֹת, לֹא רַק שֶׁהֵם עוֹשִׂים אוֹתָם, אֲלֹא גַם מִשְׁתַּתְּפִים עִם הַעוֹשִׂים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

פֶּרֶק ב

א: מִשּׁוּם כֵּךְ אֵין לָךְ הַצִּטְדִּיקוֹת, לָךְ בֶּן־אָדָם הֵדֵן אֶת חֲבֵרוֹ: כִּי בָּזָה שְׂאֵתָה דֵּן אֶת חֲבֵרְךָ, אֶת עֲצֻמְךָ אֶתָּה מְרִשִּׁיעַ; שֶׁהִרִי גַם אֶתָּה הֵדֵן, אֶת אוֹתָם הַדְּבָרִים עוֹשֶׂה אֶתָּה.

ב: וַיִּדְעִים אָנוּ שֶׁמִּשְׁפָּט אֱלֹהִים הוּא כְּפִי הָאֵמֶת עַל עוֹשֵׂי אֵלֶּה.

ג: וְמָה אֶתָּה חוֹשֵׁב, בֶּן־אָדָם, אֶתָּה הֵדֵן אֶת הַעוֹשִׂים דְּבָרִים אֵלֶּה בְּעוֹד שֶׁגַם אֶתָּה עוֹשֶׂה אוֹתָם — שְׂאֵתָה תִמְלֹט מִמִּשְׁפָּט הָאֱלֹהִים?

טו: והכנא מתחפט אנא דאף לכון
דכרהומי אספר.

טז: לא גיר ברת אנא בה בסברתא. מטל
דחילא הי דאלהא לחיא דכל דמהימנין בה.
אן מן יהודיא ליקדם ואן מן ארמא.

יז: באנותה גיר דאלהא בה מתגלגא מן
הימנותא להימנותא. איך דכתיב: דכאנא מן
הימנותא נחא.

יח: מתגלגא הו גיר רוגזה דאלהא מן
שמיא על פלה עולהון ורשעהון דבנינשא.
הגון דקושמא בעולא אחידין.

יט: מטל דידיעותה דאלהא גליא הי בהון.
אלהא גיר גלה בהון.

כ: פסיתה גיר דאלהא מן תרמיתה
דעלמא לבריתה בסופלא מתחזין. וחילה
ואלהותה דלעלם. דנהוון דלא מפק ברוח.

כא: מטל דיידעו לאלהא. ולא איך
דלאהא שבחיהי ואודיו לה. אלא אסתרקו
במחשבתהון. ואתחשך לבהון דלא מסתפל.
כב: וכד סברין בנפשהון דחפימין אנון.
שטו להון.

כג: וחלפו תשובותה דאלהא דלא
מתחבל בדמותא דצלמא דברנשא דמתחבל
ובדמותא דפרחתא ודארבעת רגליה ודרחשא
דארעא.

כד: מטל הנא אשלם אנון אלהא
לרגיגתא טמאתא דלבהון. דנצערון פגריהון
בהון.

כה: וחלפו שררה דאלהא בכדבותא.
ודחלו ושמשו לבריתא טב מן דלכרויהין. דלה
תשבחון ובורפן לעלם עלמין אמין.

כו: מטל הנא אשלם אנון אלהא לכאבא
דצערעא. נקבתהון גיר חלף חשחתא דכינהין

ובמדם דלא מכן אתחשח.

כז: ותוב אף דכריהון הקנא שבקו
חשחתא דכינא דנקבתא. ואשפתחו ברגתא
חד על חד. ודכרא על דכרא כהתתא עבדו.
ופורענא דזדק הוּא לטעיותהון בקנומהון
קבלויהי.

כח: ואיך דלא דנו בנפשהון דנדעון
לאלהא. אשלם אנון אלהא למדעא
דסריקותא דנהוון עבדין מדם דלא גלא.

כט: כד מלין פל עולותא. תניותא.
ומרירותא. ובישותא. ועלובותא. וחסקא.
וקטלא. וחרינא. ונכלא. ומחשבתא בישתא.

ל: ורטנא. ומאכל קרצא. וסניאין
לאלהא. מצערנא. חתירא. שבהרנא משפחי
בישתא. חסירי רעינא. דלאכיהוון לא
מתטפיסין.

לא: ודקמא לית להון. ולא חובא. ולא
שינא. ולא רחמא אית בהון.

לב: אילין דכד דעין דינה דאלהא
דלאילין דאיך הלין סערין למותא מחיב. לא
הוּא בלחוד עבדין להין. אלא אף משפותפין
לאילין דהלין עבדין.

קפלאון ב

א: מטל הנא לית לך מפק ברוחא או
ברנשא דאן חברה. בהו גיר דאן אנת חברך.
נפשך הו מחיב אנת. ואף אנת גיר דאן
אנת. בהין הו מתהפך אנת.

ב: וידעין חנן דאיתוהי דינה דאלהא
בקושמא על אילין דבהלין מתהפכין.

ג: מנא דין מתחשב אנת או ברנשא דאן
אנת לאילין דבהלין מתהפכין כד אף אנת

ד : או המעז אמה על עשר טובו ועל ארך רוחו ועל ההזדמנות שנתן לך, ואינך יודע שטוב האלהים מביא אותך לתשובה?

ה : ואולם בגלל קשי לבבך אשר אינו שב, צובר אמה לך מצבור זעם ליום הועם ולהתגלות משפטו הצודק של האלהים, ו : המשלם לכל איש כמעשיו:

ז : לאלה אשר בהתמדה של מעשים טובים מבקשים את התפארת והכבוד והאל-פליון — נתון הוא להם חיי עולם;

ח : אבל אלה שמתנגדים ואינם נשמעים לאמת, אלא לעולה נשמעים, יגמל להם זעם וחרון.

ט : וצרה ותלאה על כל אדם העושה את הרע, על היהודים בתחלה, ועל הארמים:

י : אבל תפארת וכבוד ושלום לכל העושה את הטוב, ליהודים בתחלה, ולארמים: יא : כי אין משוא פנים עם האלהים.

יב : הרי אלה שבלא תורה חטאו, גם בלא תורה יאבדו; ואלה שחטאו בתורה, על-ידי התורה ישפטו;

יג : כי לא שומעי התורה צדיקים לפני האלהים, אלא עושי התורה מצדיקים.

יד : הרי אם גוים שאין להם תורה, מטבעם מקיימים את התורה — הללו, באין להם תורה, היו לעצמם תורה.

טו : והם מראים את פעל התורה כטוב על לבם; ומעיד עליהם מצפונם בהיות מחשבותיהם מוכיחות או מלמדות זכות זו על זו,

טז : ביום שישפט האלהים את נסתרות בני-אדם, לפי בשורת, על-ידי ישוע המשיח.

יז : אבל אם אמה, שיהידי נקרא אמה וסומך אמה על התורה, ומתנאה אמה באלהים,

יח : שיודע אמה את רצונו, ומבחין אמה בדברים ההגונים, כי מלמד אמה מן התורה,

יט : וכתחת על עצמו שמדבר אמה לעוירים ואור לאשר הם בחשך,

כ : ומתנוד לחסרי בינה ומורה לנערים, ויש לך מראית הדעת והאמת בתורה —

כא : ובכן אמה, שמלמד אמה אחרים, את עצמו איך מלמד? ואשר מכריז אמה שלא לגנוב, התגנב אמה?

כב : ואשר אומר אמה שלא לנאף, התנאף אמה? ואמה אשר בז לאלילים, התבזז אמה את בית המקדש?

כג : ואמה המתנאה בתורה, התבזה את האלהים בכך שמתעבר אמה על התורה? כד : כי שם האלהים בגללכם הוא מגדף בין הגוים, כפחית.

כה : הרי המילה מועילה אם תמלא את התורה; אבל אם תסטה מן התורה, מילתך נהיית לערלה.

כו : ואם הערל ישמר את מצות התורה, האם לא תחשב הערלה למילה?

כז : וישפט אותך הערל שמטבעו ממלא את התורה, אותך אשר עם הפתב ועם המילה עובר אמה על התורה.

כח : הרי לא מי שבגלוי הוא היהודי; גם

בהק מתהפך אנת. דאנת תערוק מן דיגה דאלהא.

ד: או על עותרא דבסימותה ועל מגרת רוחה. ועל אתרא דהב לך ממרח אנת ולא ידע אנת דבסימותה דאלהא לתבוטא הו מיחיא לך.

ה: אלא מטל קשיות לכך דלא תאב. סאם אנת לך סימתא דרוגזא ליזא דרוגזא ולגליגא דדינא כאנא דאלהא.

ו: הו דפרע לכלנש איך עכדוהי.

צחחא ב

ז: לאילין דבמסיבנוטא דעבדא טבא. תשובותא ואיקרא ולא מתחבלנוטא בעין. יחב להון חיא דלעלם.

ח: אילין דין דעצין. ולא מתטפיסין לשררא אלא לעולא מתטפיסין. נפרוע אנון רוגזא וחמתא.

ט: ואולצנא וטורפא לכל ברנש דפלח בישתא. ליהודיא לוקדם. ולארכיא.

י: תשובותא דין ואיקרא ושלמא לכל דפלח טבתא. ליהודיא לוקדם ולארכיא.

יא: לא גיר אית מסב באפא לות אלהא. יב: אילין גיר דדלא נמוסא חטו. אף דלא נמוסא נאבדון ואילין דבנמוסא חטו. מן נמוסא נתתדינון.

יג: לא הו גיר שמועוהי דנמוסא כאנין קדם אלהא. אלא עבדוהי דנמוסא מזדקין.

יד: אן גיר עממא דנמוסא לית להון מן פינהון נעבדון דנמוסא. הנון דכד נמוסא לית הו להון. לנפשהון הו נמוסא.

טו: והנון מחוין עבדה דנמוסא. בד פתיב על לבהון. ומסהדא עליהון תארתהון. בד

מחשבתהון מכונן או נפקן רוחא לחדא.

טז: ביזא דדאן אלהא כסימא דבני אנשא איך סברתא דילי ביד ישוע משיחא. יז: אן אנת דין דיהודיא מתקרא אנת ומתתניח אנת על נמוסא. ומשתבהר אנת באלהא.

יח: דינע אנת צבינה. ופרש אנת וליתא. דיליף אנת מן נמוסא.

יט: ואתחכלת על נפשך דמדברנא אנת דעורא ונוהרא דאילין דאיתיהון בחשוכא. כ: ורדויא דחסיירי רעינא. ומלפנא דטליא. ואית לך דומיא דינעמא דשררא בנמוסא.

כא: אנת הכיל דמלך אנת לאחרנא. לנפשך לא מלך אנת. נדמכרו אנת דלא נגביון. אנת גנב אנת.

כב: ודאמר אנת דלא נגורון. אנת גאר אנת. ואנת דשאט אנת פתכרא. מחלץ אנת בית מקדשא.

כג: ואנת דמשתבהר אנת בנמוסא. בהו דעבר אנת על נמוסא לאלהא הו מצער אנת. כד: שמה גיר דאלהא מטלתכון הו מתגדר בית עממא. איך דכתיב.

כד: גזורתא גיר מהניא אן נמוסא תגמור. אן תעבר לך דין מן נמוסא. גזורתך הנת לה עורלותא.

כו: אן הו דין דעורלותא תטר פוקדנה דנמוסא. לא הא עורלותא מתחששא לה גזורתא.

כז: נתדון עורלותא דמן פינה גמרא נמוסא. לך דכתבא ובגזורתא עבר אנת על נמוסא.

כח: לא הו גיר מן דבגליא הו הו

לא אשר נראית בפֿשֿר היא המִּילָה;

כט: אֵלָא הִיהוּדִי הוּא אֲשֶׁר בְּחִבּוֹי הוּא; והמִּילָה היא זוֹ שֶׁל הַלֵּב, בְּרוּחַ וְלֹא בִכְתָב, אֲשֶׁר תְּהַלְתָּה אֵינְנָה מִבְּנֵי אָדָם אֵלָא מֵאֵת הָאֱלֹהִים.

פֿרָק ג

א: מהו אפוא יִתְרוֹנוֹ שֶׁל הִיהוּדִי? אוֹ מַה יִּתְרוֹנָה שֶׁל המִּילָה?

ב: הִרְבָּה בְּכָל אִפֶּן. רֵאשִׁית הַפְּקָדוֹ בִּידֵיהֶם דְּבָרֵי הָאֱלֹהִים.

ג: גַּם אִם כְּמָה מֵהֶם לֹא הֶאֱמִינוּ, הָאֵם בְּכָךְ שֶׁלֹא הֶאֱמִינוּ בְּטֹלוֹ אֶת נֶאֱמָנוּת הָאֱלֹהִים?

ד: חֲלִילָה; שֶׁהִרֵי הָאֱלֹהִים מֵהֵימָן וְכָל אָדָם כּוֹזֵב, כִּפְתּוּב: לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְּרֶיךָ וְתִזְכֶּה בְּשִׁפְטָם אוֹתָךְ.

ה: אֲבָל אִם עוֹלְתָנוּ מֵאֲשֶׁרֶת אֶת צְדָקַת הָאֱלֹהִים, מַה נֹּאמַר? הָאֵם עוֹל הוּא הָאֱלֹהִים הַמְּבִיא אֶת וַעֲמוֹ? כֹּאֲדָם אֲנִי מְדַבֵּר.

ו: חֲלִילָה. אַחֲרֵת אֵיךְ יִשְׁפֹּט הָאֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם?

ז: שֶׁכֵּן אִם אִמֵּת הָאֱלֹהִים שׁוֹפְעַת עַל-יְדֵי מִרְמָתִי — לְתַפְאֲרָתוֹ שְׁלוֹ, מְדוּעַ אֲפּוֹא כְחוּטָא נִשְׁפֹּט אֲנִי?

ח: אוֹ שְׁמָא כְמוֹ שֶׁמַּגְדִּיפִים אוֹתָנוּ אֲנָשִׁים וְאוֹמְרִים שְׁאָנוּ אוֹמְרִים: נַעֲשֶׂה אֶת הָרַע כְּדִי שִׁיבֹא הַטּוֹב — הֲלֹלוּ אֲשֶׁר מִשְׁפָּטָם שְׁמור הוּא לְצַדִּיק.

ט: מַה אֲפּוֹא יֵשׁ לָנוּ יוֹתֵר? שֶׁכֵּן כְּבֹר פִּסְקָנוּ עַל הִיהוּדִים וְעַל הָאֲרָמִים כִּי תַחַת חֲטָא הֵם כְּלָם,

י: כִּפְתּוּב: אֵין צְדִיק, אִף לֹא אֶחָד;

יא: וְלֹא מִשְׁכִּיל וְלֹא דוֹרֵשׁ אֶת אֱלֹהִים.

יב: כְּלָם סָרוּ יַחְדּוֹ, נֶאֱלָחוּ; וְאֵין עוֹשֶׂה טוֹב, אִף לֹא אֶחָד.

יג: קִבְּרִים פְּתוּחִים גְּרוֹנוֹתֵיהֶם, וְלִשְׁנוֹתֵיהֶם יַחְלִיקוּן, וְחֲמַת עֶכְשׁוֹב תַּחַת שְׁפָתֵיהֶם.

יד: פִּיהֶם מְלֹא אֵלָה וּמִרְרוֹת,

טו: וְרִגְלֵיהֶם קְלוֹת לְשַׁפֵּךְ דָּם.

טז: שׂוֹד וְשֹׁכֵר בְּמִסְלוֹתָם,

יז: וְדֹרֵךְ שְׁלוֹם לֹא יַדְעוּ;

יח: וְאֵין פֶּחַד אֱלֹהִים לִנְגֹד עֵינֵיהֶם.

יט: יוֹדְעִים אָנוּ כִּי מַה שְׁאֲמָרָה הַתּוֹרָה, אֲמָרָה לֹאֵלָה שֶׁבַתּוֹרָה הֵם, כְּדִי שֶׁכָּל פֶּה יִסְכֹּר וְהָעוֹלָם כֻּלּוֹ יַחֲבִיב לִפְנֵי אֱלֹהִים,

כ: מִשּׁוּם שֶׁמִּמַּעֲשֵׂי הַתּוֹרָה לֹא יִצְדַּק לִפְנֵינוּ כָּל בָּשָׂר; כִּי מִן הַתּוֹרָה נוֹדַע הַחֲטָא.

כא: בְּרַם כַּעַת בְּלִי תוֹרָה צְדָקַת אֱלֹהִים נִגְלָתָה, וּמַעֲדִידִים עָלֶיהָ הִיא הַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים.

כב: אֲבָל צְדָקַת הָאֱלֹהִים הִיא עַל-יְדֵי אֱמוּנַת יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ — לְכָל אָדָם, גַּם עַל כָּל אָדָם שֶׁמֵּאֱמִין בּוֹ, כִּי אֵין כָּל הַבְּרָל,

כג: מִשּׁוּם שֶׁכָּלִם חֲטָאוּ וַחֲסִרִים הֵם כְּבוֹד אֱלֹהִים.

כד: וּמַצְדִּיקִים הֵם בַּחֲסֵד, חֲנּוּם, וּבִכְפּוּדוֹת אֲשֶׁר בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,

כה: זֶה אֲשֶׁר מֵרֹאשׁ שְׁמוֹ הָאֱלֹהִים לְכַפֵּרֶת בְּאֱמוּנַת דָּמוֹ, בְּגִלָּל חֲטָאֵינוּ אֲשֶׁר חֲטָאנוּ לִפְנֵים,

כו: בְּאֲרֻכָּה שְׁנַתָּן לָנוּ הָאֱלֹהִים בְּאֲרֹךְ רִיחוֹ, לְהִרְאוֹת אֶת צְדָקָתוֹ שְׁבוּמָן הִזֶּה, שֶׁהוּא יִהְיֶה צְדִיק וְיִצְדִּיק בְּצַדִּיקָה אֶת מִי שֶׁבְּאֱמוּנַת אֱדוּיָנוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

יְהוּדִיָּא. אָף לָא אֵידָא דַּמְתַּחוּזָא בְּכִסְרָא
גִּזְרִיתָא.

כט: אֵלָא הוּא הוּא יְהוּדִיָּא אֵינָא דְּבִכְסִיָּא הוּא.
וּגְזִירִיתָא אֵידָא וְדִלְבָּא הִי בְּרוּחַ וְלֹא בְּכַתְבָּא.
אֵידָא דַּתְּשׁוּבָתָהּ לֹא הָיָה מִן בְּנִינְשָׁא אֵלָא
מִן אֵלֶּהָ.

קפלאון ג

א: מְנָא הִי הַכִּיל יְתִירוּתָהּ דִּיהוּדִיָּא. אָו
מְנָא יְתִירָנָא וְגִזְרִיתָא.

ב: סְגִי בְּכָל מַדְם. לִוְקִדְם דַּאֲתַהִימְנוּ
מְלוּהִי דַּאֲלֶּהָ.

ג: אָן מְנַהוּן גִּיר לֹא הִימְנוּ. דַּלְמָא בְּדִלָא
הִימְנוּ הִימְנוּתָהּ דַּאֲלֶּהָ בְּטָלוּ.

ד: חֶס. אִיתְּוִהִי גִיר אֲלֶּהָ שְׂרִירָא. וְכָל
בְּרִנְשָׁא דְּגָל. אִיךְ דְּכַתְיִב: דַּתְּהוּא כְּאִין בְּמַלִּיךְ.
וְתוֹכָא כַּד דִּינִין לָךְ.

ה: אָן דִּין עוֹלָן כְּאִנְוִתָהּ דַּאֲלֶּהָ מַקִּים.
מְנָא נֹאמַר. לְמָא עוֹל הוּא אֲלֶּהָ דְּמִיתָא רִוְגוּתָהּ.
אִיךְ בְּרִנְשָׁא הוּא מְמַלְל אָנָּא.

ו: חֶס. וְאָן לֹא. אֵיפְנָא נְדוּן אֲלֶּהָ
לְעִלְמָא.

ז: אָן גִּיר שְׂרָרָה דַּאֲלֶּהָ אֲתִיתָר בְּדִגְלוּתִי
לְתִשְׁבּוּתָהּ דִּילָהּ. לְמָנָא הַכִּיל אָנָּא אִיךְ חֲטִיָּא
מַתְתִּידִין אָנָּא.

ח: אָו דַּלְמָא אִיךְ דְּמַגְדִּפִּין עֲלִין אֲנִשָּׁא
וְאִמְרִין: דְּאִמְרִין חֲנִן דִּנְעִבְדַּ בִּישְׁתָּא דְּנֹאֲתִין
טְבִיתָא. הֵנוּן דִּינְהוּן נְטִיר הוּא לְכֹאֲנוּתָא.

ט: מְנָא הַכִּיל אֲחִידִין חֲנִן יְתִירָא. דְּקִדְמָן
פִּסְקִין עַל יְהוּדִיָּא וְעַל אֲרָמִיָּא דַּתְּחִית חֲטִיָּתָא
אֲנוּן פְּלִהוּן.

י: אִיךְ דְּכַתְיִב: דְּלִית כְּאִנָּא אָף לֹא חַד.

יא: וְלֹא דַּמְסַתְּפַל וְלֹא דְבָעָא לְאַלְהָא.
יב: פְּלִהוּן סְטוּ אַכְאָדָא וְאִסְתַּלְּיוּ. וְלִית
דְּעִבְדַּ טְבִיתָא. אָפְלָא חַד.

יג: קְבִירָא פְּתִיחָא גְּגִרְתָּהוּן. וְלִשְׁנִיָּהוּן
נְפִילְתִּנִין. וְחַמְתָּא דַּאֲסֶפֶס תְּחִית סְפִנְתָּהוּן.

יד: פּוּמַהוּן מְלָא לְוִטְתָּא וּמִרְתָּא.

טו: וְדִגְלִיָּהוּן קְלִילִין לְמֹאשַׁד דְּמָא.

טז: שְׁחָקָא וְדוּוּנָא בְּאִוִּירְתָּהוּן.

יז: וְאִוִּירְתָּא דְּשִׁלְמָא לֹא יָדְעוּ.

יח: וְדַחֲלָתָהּ דַּאֲלֶּהָ לִית קִדְם עֵינִיָּהוּן.

יט: יָדְעִין חֲנִן דִּין דְּמַדְם דְּאִמְרָא נְמוּסָא
לְאִילִין דְּבְּנְמוּסָא אֲנוּן אִמְרָא. דְּכָל פּוּס נְסַתְכִּרָא.
וְעִלְמָא כָּלָה נְתַחִיב לְאַלְהָא.

כ: מְטַל דְּמִן עֲבָדוּהִי דְּנְמוּסָא לֹא מוֹדִדְק
כָּל בְּסַר קְדָמוּהִי. מִן נְמוּסָא גִיר אֲתִידַעַת
חֲטִיָּתָא.

כא: חֲשָׂא דִין דִּלָא נְמוּסָא כְּאִנְוִתָהּ
דַּאֲלֶּהָ אֲתַגְלִית. וּמַסְהֵד עֲלִיהָ הוּא נְמוּסָא
וּנְכִיָּא.

כב: כְּאִנְוִתָהּ דִּין דַּאֲלֶּהָ בִּיד הִימְנוּתָא הִי
דִּישׁוּעַ מְשִׁיחָא לְכָל אֲנִשָּׁא אָף עַל כָּל אֲנִשָּׁא
דְּמַהִימֵן בֵּהּ. לִית גִּיר פּוֹרְשָׁנָא.

כג: מְטַל דְּכִלְהוּן חֲטוּ. וְחִסְרִין מִן
תְּשׁוּבָתָהּ דַּאֲלֶּהָ.

כד: וּמוֹדִדְקִין בְּטִיבּוּתָא מִגֵּן וּבְפּוֹרְקָנָא
דְּאִיתְּוִהִי בִישׁוּעַ מְשִׁיחָא.

כה: הֵנָּא דְּקִדְם סְמָה אֲלֶּהָ חוּסִיָּא
בְּהִימְנוּתָא דְּדִמָּה. מְטַל חֲטִיָּהִין דְּמִן קִדְם
חֲטִין.

כו: בְּאַתְרָא דִּיהִיב לָן אֲלֶּהָ בְּמַגֵּרַת רִוְחָה
לְתַחֲתִיָּתָא דְּכֹאֲנוּתָהּ דְּבִזְבוּנָא הֵנָּא. דְּהוּא נְהוּא
כְּאִנָּא וְנוֹדִק בְּכֹאֲנוּתָא לְמִן בְּבִהִימְנוּתָא הוּא
דְּמִרְן יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא.

וכסו חטאיהם.

ח: ואשרי האיש לא יחשב לו אלהים חטאתו.

ט: ויבן האשר היה על המילה הוא, או על הערלה? כי אומרים אנו שנחשבה לאברהם אמונתו לצדקה.

י: כיצד אפוא נחשבה לו? במילה או בערלה? לא במילה אלא בערלה;

יא: שכן לאות לקח את המילה, ולחוטם הצדקה של אמונתו שבערלה, כדי שיהיה אב לכל אשר מאמינים מן הערלה, למען תחשב גם להם לצדקה;

יב: ואב למילה, לא רק לאשר מן המילה הם, אלא גם לאשר הולכים בעקבות אמונת הערלה של אבינו אברהם.

יג: הרי לא בתורה היתה ההבטחה לאברהם ולזרעו שיהיה יורש העולם, אלא בצדקה של אמונתו;

יד: שכן אלו אלה אשר מן התורה היו היורשים, היתה האמונה לריק וההבטחה היתה מבטלת;

טו: כי התורה פועלת היא זעם, שכן באין תורה אין גם עברה על התורה.

טז: לכן באמונה שבחסד נצדק, כדי שתהיה שרירה ההבטחה לכל זרעו, לא לאשר מן התורה הוא בלבד, אלא גם לאשר מאמונת אברהם הוא, אשר אב הוא של כלנו, יז: כפי שכתוב: כי אב המון גוים נתת, לפני אלהים אשר האמנת בו, המחיה מתים וקורא לאשר אינם כמו ישנם.

יח: ובלא תקנה האמין בתקנה, שיהיה אב להמון גוים, בכתוב: כה יהיה זרעך.

יט: ולא נחלש באמונתו באשר הרהר

כו: ויבן איפה ההתנאות? נתבטלה לה. על-ידי איזו תורה? של מעשים? לא, אלא על-ידי תורה של אמונה.

כח: לכן סוברים אנו שבאמונה מצדק האדם ולא במעשי התורה.

כט: שכן, האם אלהי היהודים הוא בלבד, ושל הגוים לא? כן, גם של הגוים;

ל: משום שאחד הוא האלהים המצדיק את הנמולים על-ידי אמונה, אף את הערלים על-ידי אותה האמונה.

לא: האם אפוא את התורה מבטלים אנו על-ידי האמונה? חלילה! אלא מקימים אנו את התורה.

פרק ד

א: מה אפוא אומרים אנו על אברהם, ראש האבות, שמצא בפשר?

ב: שהרי אלו הצדק אברהם על-ידי מעשים, היתה לו תהלה, אף לא אצל האלהים;

ג: כי מה אמר הכתוב? שהאמין אברהם לאלהים ונחשבה לו לצדקה.

ד: ברם מי שעובד אין שכרו נחשב לו כבחסד, אלא כמה שמגיע לו.

ה: אבל לזה שאינו עובד אלא רק מאמין במי שמצדיק את החוטאים, נחשבת לו אמונתו לצדקה;

ו: כשם שגם דוד אמר על אשרו של האיש אשר האלהים חושב לו צדקה ללא מעשים, באמרו:

ז: אשרי אלה אשר נסלחה להם עולתם

צחחא ג

עורלותא. אמרין חנן גיר דאתחשבת
לאברהם הימנותה לכאנו.

י: איפנא הכול אתחשבת לה. בגזורתא.
או בעורלותא. לא הוּא בגזורתא. אלא
בעורלותא.

יא: אתא הוּא גיר שקלה לגזורתא וחתמא
דכאנותא דהימנותה דבעורלותא. דנהוּא
אבא ללהון אילין דמהימנין מן עורלותא.
דתחשב אף להון לכאנו.

יב: ואבא לגזורתא. לא הוּא לאילין דמן
גזורתא אנון בלחוד. אלא אף לאילין דשלמין
לעקבתא דהימנותא דעורלותא דאבון
אברהם.

יג: לא הוּא גיר בנמוסא הוּא מולכנא
לאברהם ולזרעה דנהוּא ירמא לעלמא. אלא
בכאנותא דהימנותה.

יד: אלו גיר הלין דמן נמוסא הוּו ירמא.
סריקא הוּת הימנותא. ומבטל הוּא מולכנא.
טו: נמוסא גיר מעפדנא הוּ דרוגנא. פר
דלית גיר נמוסא. אפלא עבר נמוסא.

טז: מטל הָנא בהימנותא דבטיבותא
נזידק. דנהוּא שריר מולכנא לכלה זרעה. לא
לאינא דמן נמוסא הוּ בלחוד. אלא אף לאינא
דמן הימנותא הוּ דאברהם. דאיתוהי אבא
דכלן.

יז: איפנא דכתיב: דסמך אבא לסוגא
דעממא קדם אלהא הוּ דהימנת ביה. דמחא
מיתא וקרא לאילין דלא איתיהון איך
איתיהון.

יח: ודלא סברא לסברא הימן. דנהוּא
אבא לסוגא דעממא. איך דכתיב: דהכנא
נהא ורעך.

יט: ולא אתפרה בהימנותה. פד מתבקא

כז: איכו הכול שובקרא. אתבטל לה.
באינא נמוסא. דעבדא. לא. אלא בנמוסא
דהימנותא.

כח: מתרעין חנן הכול דבהימנותא הוּ
מודק ברנשא ולא בעבדא דנמוסא.

כט: למא גיר אלהא דיהודיא הוּ בלחוד.
ודעממא לא. איך. אף דעממא.

ל: מטל דחד הוּ אלהא. דמודק גזורתא
בהימנותא אף עורלותא ביה בהימנותא.

לא: למא הכול נמוסא הוּ מבטלין חנן
בהימנותא. חס. אלא נמוסא הוּ מקימין חנן.

קפלאון ד

א: מנא הכול אמרין חנן על אברהם רשא
דאבהתא דאשכח בבסר.

ב: אלו גיר אברהם מן עבדא אודק הוּא.
אית הוּא לה שובקרא. אלא לא לות אלהא.

ג: מנא גיר אמר פתבא: דהימן אברהם
לאלהא. ואתחשבת לה לזדיקו.

ד: למן דפלח דין. לא מתחשב לה אגרה
איך דבטיבו. אלא איך מן דמתחייב לה.

ה: להוּ דין דלא פלח. אלא הימן בלחוד
במן דמודק לחטא. מתחשבא לה הימנותה
לכאנו.

ו: איפנא דאף דויד אמר על טובה דגברא
אינא דאלהא חשב לה ודיקותא דלא עבדא
כד אמר.

ז: דטוביהון לאילין דאשתבק להון
עולהון. ואתכסיו חטיהון.

ח: וטובוהי לגברא דלא נחשוב לה אלהא
חטיתה.

ט: הָנא הכול טובא על גזורתא הוּ. או על

ז: שְׁהִרִי בְקִשֵּׁי יָמוֹת אִישׁ בְּעַד הָרָשָׁעִים,
אִם כִּי בְּעַד הַטּוֹבִים אוֹלִי יַעֲזֹ אִישׁ לָמוֹת —
ח: כָּאֵן מֵרָאָה לָנוּ הָאֱלֹהִים אֶת אֶהְבוֹ
אֵלֵינוּ; שֶׁפֶן אִם בְּעוֹד הַיּוֹתָנוּ חוֹטָאִים מֵת
הַמְּשִׁיחַ בַּעֲדָנוּ.

ט: עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה נִצְדָק עֲכָשׁוּ בְּדָמוֹ,
וְבוֹ נִנְצָל מִן הַזֵּעִם;

י: שֶׁפֶן אִם בְּעַת הַיּוֹתָנוּ אוֹיְבִים הַתְּרָעָה
הָאֱלֹהִים אֶתָּנוּ בְּמוֹת בְּנוֹ, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה,
בְּהַתְּרָצוֹתוֹ, נִנְשָׁע בְּחַיּוֹ.

יא: וְלֹא זֹאת בְּלִבְדִּי, אֲלֹא גַם נִתְּהַלֵּל
בְּאֱלֹהִים עַל-יְדֵי אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר
בּוֹ קִבְּלָנוּ עֲכָשׁוּ אֶת הַהַתְּרָצוֹת.

יב: הִרִי כְמוֹ שַׁעַל-יְדֵי אָדָם אֶחָד נִכְנָס
הַחֲטָא לְעוֹלָם, וְעַל-יְדֵי הַחֲטָא הַמּוֹת, כֶּךָ עֶבֶר
הַמּוֹת לְכָל בְּנֵי אָדָם, מִפְּנֵי שֶׁכָּלִם חֲטָאוּ;

יג: שֶׁפֶן עַד לַתּוֹרָה, הַחֲטָא אַף שֶׁהָיָה
בְּעוֹלָם, לֹא נִחְשָׁב חֲטָא מִשּׁוּם שֶׁלֹּא הָיְתָה
תּוֹרָה.

יד: בְּכָל זֹאת מִלֶּךְ הַמּוֹת מֵאָדָם וְעַד מֹשֶׁה
גַּם עַל אֱלֹהִים שֶׁלֹּא חֲטָאוּ בְּדָמוֹת עֲבָרָה שֶׁל
אָדָם, אֲשֶׁר הוּא דְמוֹת הַהוּא שְׁלֵעֲתִיד.

טו: אֲבָל לֹא כְּנִפְיִלָה כֶּךָ הַמִּתְּנָה; שֶׁפֶן אִם
בְּגִלְל וּפִלְתוֹ שֶׁל אֶחָד מֵתוֹ רַבִּים, עַל אַחַת
כְּמָה וְכְמָה חֶסֶד הָאֱלֹהִים וּמִתְּנָתוֹ בְּגִלְל הָאָדָם
הָאֶחָד יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ יִשְׁפַע לְרַבִּים.

טז: וְלֹא כְּעוֹזֵן שֶׁל הָאֶחָד בֶּן הַמִּתְּנָה; כִּי
הַמְּשִׁיחַ שֶׁהָיָה מֵאֶחָד לַהֲרַשְׁעָה הָיָה, אֲבָל
הַמִּתְּנָה — מִחֲטָאִים רַבִּים הָיְתָה לְצַדִּיקָה;

יז: שֶׁהִרִי אִם בְּגִלְל הָעוֹזֵן שֶׁל אֶחָד מִלֶּךְ
הַמּוֹת, כֹּל שֶׁפֶן אֱלֹהִים שֶׁקִּבְּלוּ אֶת שִׁפְעַת הַחֶסֶד
וְהַמִּתְּנָה וְהַצַּדִּיקָה יִמְלְכוּ בְּחַיִּים עַל-יְדֵי הָאֶחָד
יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

בְּגוֹפוֹ הַמֵּת, שֶׁהָיָה בֶּן מֵאָה שָׁנָה, וּבְרַחֲם הַמֵּת
שֶׁל שָׂרָה;

כ: וּבִהְבִּטְחַת אֱלֹהִים לֹא פָקַק, כִּיחֲסֹר
אֱמוּנָה, אֲלֹא הַתְּחִזֵּק בְּאֱמוּנָה וְנָתַן כְּבוֹד
לְאֱלֹהִים;

כא: וּבִטַּח כִּי מָה שֶׁהִבְטִיחַ לוֹ אֱלֹהִים,
יָכוֹל הוּא לַמְּלֹא.

כב: מִשּׁוּם כֶּךָ נִחְשָׁבָה לוֹ לְצַדִּיקָה.

כג: וְלֹא לְמַעַנּוֹ בְּלִבְדִּי נִכְתְּבָה זֹאת,
שֶׁנִּחְשָׁבָה אֱמוּנָתוֹ לְצַדִּיקָה.

כד: אֲלֹא גַם לְמַעַנּוֹ; כִּי גַם לָנוּ עֲתִיד הוּא
לְחֻשָׁב, לָנוּ הַמַּאֲמִינִים בְּמִי שֶׁהָקִים אֶת
אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ מִבֵּין הַמֵּתִים,

כה: אֲשֶׁר נִמְסַר בְּשָׁל חֲטָאֵינוּ וְקָם לְמַעַן
יְצַדִּיקָנוּ.

פֶּרֶק ה

א: לָכֵן מִכִּיּוֹן שֶׁהִצַּדִּיקָנוּ עַל-יְדֵי אֱמוּנָה,
יְהֵא לָנוּ שְׁלוֹם עִם הָאֱלֹהִים בְּאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ
הַמְּשִׁיחַ.

ב: אֲשֶׁר בּוֹ הַתְּקַרְבָּנוּ עַל-יְדֵי אֱמוּנָה
לְחֶסֶד הָיָה אֲשֶׁר אָנוּ עוֹמְדִים בּוֹ, וּמִתְּהַלְלִים
אָנוּ בְּתִקְנוֹת כְּבוֹד הָאֱלֹהִים.

ג: וְלֹא זֹאת בְּלִבְדִּי, אֲלֹא גַם בְּצִרְוֹתֵינוּ
מִתְּהַלְלִים אָנוּ, כִּי יוֹדְעִים אָנוּ שֶׁהַצָּרָה
מִשְׁלִימָה בָנוּ אֶת הַסְּבָלָנוֹת,

ד: וְהַסְּבָלָנוֹת אֶת הַמִּכְבָּח, וְהַמִּכְבָּח אֶת
הַתְּקָנָה.

ה: וְהַתְּקָנָה אֵינָה מִבִּישָׁת, מִשּׁוּם שֶׁאֶהְבַּת
הָאֱלֹהִים מִשְׁפַּעַת עַל לְבוֹתֵינוּ עַל-יְדֵי רוּחַ
הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּתְּנָה לָנוּ.

ו: אֲבָל אִם הַמְּשִׁיחַ, בְּגִלְל חִלְשָׁתָנוּ, מֵת
בְּזִמְנָה הַזֶּה בְּעַד הָרָשָׁעִים —

בפגרה מיתא. דהוא בר מאא שנין. ובמרבעא
מיתא דסרא.

כ: ובמולכנא דאלהא לא אתפלג איך
חסיר הימנוטא. אלא אתחיל בהימנוטא ויהב
תשבוטתא לאלהא.

כא: ואשר דמדם דמלך לה אלהא משפח
למגמר.

כב: מטל הנא אתחשבת לה לכאנו.
כג: ולא הווא מטלתה בלחוד אתפתבת
הדא דאתחשבת הימנוטא לכאנו.

כד: אלא אף מטלתן דאף לן עתיד הו
דנחשוב. אילין דהימנן במן דאקים למרן
ישוע משיחא מן בית מיתא.

כה: דהו אשתלם מטל חטהין. וקם מטל
דינודקן.

קפלאון ה

א: מטל דאינודקן הכיל בהימנוטא. נהוא
לן שלמא לות אלהא במרן ישוע משיחא.

ב: דבה אתקרבן בהימנוטא לטיבותא
הדא דבה קימין חנו. ומשתבהרין בסברא
דתשבוטתה דאלהא.

ג: ולא הכנא בלחוד. אלא אף באולצנין
משתבהרין חנו. דינדינין דאולצנא
מסיברנוטא גמר בן.

ד: ומסיברנוטא בוקיא. ובוקיא סברא.
ה: סברא דין לא מבהת. מטל דחופה
דאלהא משפע על לבנותן ברוחא דקידושא
דאתחבת לן.

ו: אן דין משיחא מטל כריהותן. בזבנא
הנא חלף רשיעא מית.

ז: למחסן גיר אנש חלף רשיעא מאת.
חלף טבא גיר טך ממרח אנש לממת.

ח: הרפא מתוא אלהא חופה דלותן דאן
כד חטיא איתין חוין. משיחא חלפין מית.

ט: כמא הכיל יתיראית נודדק השא
בדמה נחפצא מן רוגנא.

י: אן גיר כד איתין בעלדכבא אתרעי צמן
אלהא במוטא דברה. כמא הכיל יתיראית
בתרעותה נחא בחייה.

יא: ולא הכנא בלחוד. אלא אף נשתבהר
באלהא ביד מרן ישוע משיחא. דבה הו השא
קבל תרעותא.

צחחא ד

יב: איכנא גיר דביד חד ברנשא עלת
חטיחא לעלמא וביד חטיחא מותא. והכנא
בכלהון בנינשא עבר מותא. בדי דכלהון חטו.

יג: עדמא גיר לנמוסא חטיחא כד איתיה
חות בעלמא. לא חשיבא חות חטיחא. מטל
דלית חווא נמוסא.

יד: אלא אמלך מותא מן אדם ועדמא
למושא אף על אילין דלא חטו בדמותא דעבר
נמוסה דאדם. הו דאיתוהי דמותא דהו
דעתיד.

טו: אלא לא הווא איך שורעתא הכנא
מוהבתא. אן גיר מטל שורעתה דחד סגיאא
מיתו. כמא הכיל יתיראית טיבותה דאלהא
ומוהבתה מטל חד ברנשא ישוע משיחא
בסגיאא תתיחא.

טז: ולא איך סכלותא דחד הכנא
מוהבתא. דינא גיר דהוא מן חד לחויבא הווא.
מוהבתא דין מן חטהא סגיאא הווא לכאנו.

יז: אן גיר מטל סכלותא דחד אמלך
מותא. יתיראית אילין דנסבו סגיאא
דטיבותא ודמוהבתא ודכאנוטא בחיא נמלכון
ביד חד ישוע משיחא.

שאתו, עם המשיח, נחיה;

ט: כי יודעים אנו שהמשיח קם מבין המתים ולא ימות שוב, ואין המות שולט בו;
י: כי אֲשֶׁר מֵת, מֵת הוּא לַחַטָּא פְּעַם אַחַת; וְאֲשֶׁר חִי, חִי הוּא לְאֱלֹהִים.

יא: כֵּן גַּם אַתָּם, חֲשֹׁבוּ אֶת עֲצֻמְכֶם מֵתִים לַחַטָּא, וְחַיִּים לְאֱלֹהִים בְּאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

יב: לִכֵּן אַל יִמְלֹךְ הַחַטָּא בְּגוֹפְכֶם הַמֵּת בְּאִפְסוֹ שְׁתַּצִּיתוּ לְתַשׁוּקוֹתָיו.

יג: וְגַם אַל תִּכְבְּיוּ אֶת אִיבְרֵיכֶם בְּנֹשֶׁק עוֹלָה לַחַטָּא, אֲלֵא הַכִּינוּ עֲצֻמְכֶם לְאֱלֹהִים בְּאֲנָשִׁים שֶׁהָחִיו מִן הַמֵּתִים, וְיִהְיוּ אִיבְרֵיכֶם נִשְׁק לְצַדִּיקַת אֱלֹהִים.

יד: וְהַחַטָּא לֹא יִשְׁתַּלֵּט עֲלֵיכֶם, כִּי אֵינוֹכֶם פֹּתַת הַתּוֹרָה אֲלֵא פֹתַת הַחֶסֶד.

טו: וּבִכֵּן מַה? נַחֲטָא מִפְּנֵי שְׂאִין אֲנוּ פֹתַת הַתּוֹרָה אֲלֵא פֹתַת הַחֶסֶד? חֲלִילָה!

טז: הַאֵינוֹכֶם יוֹדְעִים כִּי לְמִי שְׂאִתֶּם מְכִינִים אֶת עֲצֻמְכֶם לְצִיַּת לוֹ לְעִבְדוּת — עֲבָדִים אַתֶּם לָזֶה אֲשֶׁר מְצִיתִים אַתֶּם לוֹ? אִם לַחַטָּא, וְאִם לְצִיַּת הַצִּדִּיקָה.

יז: אָבֵל תּוֹדָה לְאֱלֹהִים, כִּי הֵייתֶם עֲבָדֵי הַחַטָּא וְצִיתֶם מִן הַלֵּב לְמַתְּכַנֵּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר הִתְמַסְרֶתֶם אֵלֶיהָ;

יח: וְכַאֲשֶׁר שִׁחַרְרֶתֶם מִן הַחַטָּא, הִשְׁמַעְבַּדְתֶּם לְצִדִּיקָה.

יט: כִּמוֹ בֵּין בְּנֵי אָדָם אוֹמֵר אֲנִי, בְּגִלְל חֲלֹשֶׁת בְּשׂוֹרְכֶם, שִׁכְמוֹ שֶׁהִכְנַתֶּם אֶת אִיבְרֵיכֶם לְעִבְדוּת הַטִּמְאָה וְהָעוֹלָה, כֵּן גַּם צִתָּה הַכִּינוּ אֶת אִיבְרֵיכֶם לְעִבְדוּת הַצִּדִּיקָה וְהַקִּדְשָׁה.

כ: הֵן כַּאֲשֶׁר הֵייתֶם עֲבָדֵי הַחַטָּא, חֲפָשִׁים הֵייתֶם כְּלִפֵּי הַצִּדִּיקָה.

יח: לִכֵּן, כְּפִי שֶׁבְּגִלְל עוֹזֵן שֶׁל אֶחָד הֵייתָ הַרְשָׁעָה לְכָל בְּנֵי הָאָדָם, כִּךָּ בְּגִלְל צִדִּיקָה שֶׁל אֶחָד יִהְיֶה זְכוּי לַחַיִּים לְכָל בְּנֵי הָאָדָם;

יט: כִּי כִשֵּׁם שֶׁבְּגִלְל אִי־צִיּוּתוֹ שֶׁל אָדָם אֶחָד חוֹטְאִים רַבִּים הָיוּ, כִּךָּ גַּם בְּגִלְל צִיּוּתוֹ שֶׁל אֶחָד, רַבִּים יִהְיוּ צְדִיקִים.

כ: הַכְּנִיסָה שֶׁהֵייתָ לְתוֹרָה הִיא שְׂרִירָהּ הַחַטָּא; וּבַאֲשֶׁר רָבָה הַחַטָּא שָׁם עֶדְף הַחֶסֶד, כַּאֲ: כְּדִי שִׁכְמוֹ שֶׁמֶלֶךְ הַחַטָּא בְּמֹת, כִּךָּ יִמְלֹךְ הַחֶסֶד בַּצִּדִּיקָה לַחַיִּי עוֹלָם עַל־יְדֵי אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

פֶּרֶק ו

א: מַה אָפּוֹא נֹאמֵר? נִמְשִׁיךְ בַּחַטָּא כְּדִי שִׁיעוֹרף הַחֶסֶד?

ב: חֲלִילָה! שָׁכֵן אֲנַחְנוּ אֲשֶׁר מֵתָנוּ לַחַטָּא, כִּיצַד נִחִיָּה בּוֹ שׁוֹב?

ג: אִו הַאֵינוֹכֶם יוֹדְעִים שְׂאֲנַחְנוּ אֲשֶׁר נִטְבַּלְנוּ בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בְּמוֹתוֹ נִטְבַּלְנוּ?

ד: כִּי נִקְבַּרְנוּ אִתּוֹ בִּטְבִּילָה לַמּוֹת, כְּדִי שִׁכְמוֹ שֶׁקָּם יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ מִבֵּין הַמֵּתִים כְּבָבוֹד אֲבִיו, כִּךָּ גַּם אֲנַחְנוּ נִתְּהַלֵּךְ בְּחַיִּים חַדָּשִׁים;

ה: שָׁכֵן אִם יַחַד אִתּוֹ נִשְׁתַּלְנוּ בְּדַמּוֹת מוֹתוֹ, כִּךָּ גַּם בְּתִקְוַתּוֹ נִחִיָּה.

ו: הֵן יוֹדְעִים אֲנוּ שֶׁהָאָדָם הַיֵּשֵׁן שִׁלְנוּ נִצְלָב אִתּוֹ כְּדִי שִׁיכְטֵל גּוֹף הַחַטָּא, לְמַעַן לֹא נִשְׁרַת עוֹד לַחַטָּא;

ז: שֶׁהָיָה מִי שִׁמַּת הַשְׁתַּחֲרַר מִן הַחַטָּא.

ח: לִכֵּן אִם מֵתָנוּ עִם הַמָּשִׁיחַ, נִאֲמִין

ט: ידעין חנו גיר דמשיחא קס מן בית
מיחא ותוב לא מאת. ומותא לא משתלט בה.
י: דמית גיר. לחטיחא חו מית חדא זבן.
ודחי. חי חו לאלקא.

יא: הכנא אף אנתון. חשוכו נפשו
דמיחא אנתון לחטיחא. וחיא אנתון לאלקא
במרן ישוע משיחא.

יב: לא הכיל תמלך חטיחא בפגרכון
מיחא איך דחשטמעון לרגיגתה.

יג: ואף לא תטיבון הדמיכון וינא דעולא
לחטיחא. אלא טיבו נפשו לאלקא איך
אנשא דמן מיחא חיותון. והדמיכון וינא נהוון
לכאנותה דאלקא.

יד: וחטיחא לא משתלטא עליכון. לא גיר
אימיכון תחית נמוסא. אלא תחית טיבותא.
טו: מנא הכיל. נחטא דלא הוין תחית
נמוסא אלא תחית טיבותא. חס.

טז: לא ידעין אנתון דלמן דמטיבין אנתון
נפשו דחשטמעון לה לעבדוּתא. דילה
אנתון עבדא דהו דמשתמעין אנתון לה. אן
לחטיחא. ואן למשמע אדנא דכאנותא.

יז: טיבו דין לאלקא דעבדא חיותון
דחטיחא. ואשתמעון מן לבא לדמוּתא
דיולפנא דאשתלמתון לה.

יח: וכד אתחררתון מן חטיחא.
אשתעבדתון לכאנותא.

יט: איך דבית בנינשא אמר אנא מטל
כריהותא דבסרכון. דאיפנא דטיבתון
הדמיכון לעבדוּתא דטפותא ודעולא. הכנא
אף השא טיבו הדמיכון לעבדוּתא דכאנותא
נדקדוּתא.

כ: כד עבדא חיותון גיר דחטיחא. מחרר
הרתון לכאנותא.

יח: אכנא הכיל דמטל סכלותא דחד הוּא
חויבא לכלהון בנינשא. הכנא מטל כאנותא
דחד תהוּא זכותא לחיא לכלהון בנינשא.

יט: איפנא גיר דמטל לא משתמענותה
דחד ברנשא חטיא סגיאא הוּו. הכנא אף מטל
משתמענותה דחד סגיאא כאנא הוּוין.

כ: מעלנא דין דהוּא לנמוסא דתסגא
חטיחא. ובר דסגית חטיחא. תמן אתיתרת
טיבותא.

כא: דאיך דאמלכת חטיחא במוּתא. הכנא
תמלך טיבותא בכאנותא לחיא דלעלם ביד
מרן ישוע משיחא.

קפלאון ו

א: מנא הכיל נאמר. נקנא כה בחטיחא
דטיבותא תתיפר.

ב: חס. אילין גיר דמיתון לחטיחא. איפנא
נחא כה תוב.

ג: או לא ידעין אנתון דאילין דעמדון
בישוע משיחא. במוּתה חו עמדון.

ד: אתקברין גיר עמה במעמידתא
למוּתא. דאיפנא דקס ישוע משיחא מן בית
מיחא בתשפוחתא דאבוהי. הכנא אף חנו
בחיא חדתא נהלך.

ה: אן גיר אכחד אתנצבן עמה בדמוּתא
דמוּתה. הכנא אף בקימתה נהוּא.

ו: ידעין חנו גיר. דברנשן עתיקא אודקף
עמה דנתבטל פגרא דחטיחא. דתוב לא
נשמש לחטיחא.

ז: אינא דמית גיר. אתחרר לה מן
חטיחא.

ח: אן הכיל מיתון עם משיחא. נהימן
דעמה עם משיחא נחא.

החמוד אלולי התורה שאמרה 'לא תחמד'.

ח: ובמצנה הזאת מצא לו החטא עלה. והשלים בי כל תאנה; שפן בלי התורה החטא היה מת.

ט: אני לפנים הייתי חי בלי תורה, אבל כאשר באה המצנה, החטא חיה

י: ואני מתי, ונמצאה לי מצות החיים ההיא למות;

יא: כי החטא בעלה שמצא לו על-ידי המצנה, הדיחני ובה הרגני.

יב: ובכן התורה קדושה היא, והמצנה קדושה היא וישרה וטובה.

יג: האם אפוא הטוב היה לי למות? חלילה! אלא החטא שיראה כי חטא הוא, כי בטוב השלים בי את המות — למען ירשע החטא עוד יותר במצנה.

יד: הן יודעים אנו שהתורה של הרוח היא, אבל אני של הבשר אני, ומכור אני לחטא;

טו: כי את אשר אני פועל אינני יודע, ולא את אשר אני רוצה אני עושה, אלא את אשר אני שונא — אותו אני עושה.

טז: ואם את אשר אינני רוצה אני עושה, מעיד אני על התורה שטובה היא.

יז: אבל כעת לא אני פועל זאת, אלא החטא השוכן בי;

יח: שפן יודע אני שאין טוב שוכן בי, הינו בבשרי; כי לרצות בטוב קל לי, אבל לעשותו אינני יכול.

יט: הן לא את הטוב שאני רוצה לעשות עושה אני; אלא את הרע שאינני רוצה לעשות, אותו עושה אני.

כ: ואם את אשר אינני רוצה אני עושה,

כא: ומה פרי היה לכם אז ממה שהיום מתבשרים אתם בו? כי אתריתו הוא המות. כב: וכעת ששחרתם מן החטא ונהייתם עבדים לאלהים, יש לכם פרי קדוש אשר אתריתו חיי עולם.

כג: שכר החטא הוא מות, ומתנת האלהים — חיי עולם באדונינו ישוע המשיח.

פרק ז

א: או אינכם יודעים, אחי, — שהרי ליודעי תורה אני מדבר — כי התורה שלטת על איש כל זמן שהוא חי?

ב: כמו האשה שקשורה לבעלה על-ידי התורה כל זמן שהוא חי. אבל אם מת בעלה, השתחררה היא מן התורה כאשר לבעלה.

ג: ואם כאשר חי בעלה תספח לאיש אחר, תהיה לנואפת. אבל אם ימות בעלה, השתחררה היא מן התורה ואין היא לנואפת אם תהיה לאיש אחר.

ד: וכעת, אחי, גם אתם מתם לתורה בגופו של המשיח, למען תהיו לאחר, לזה אשר קם מבין המתים, כדי שתעשו פרי לאלהים.

ה: הרי כאשר היינו בבשר, כאבי החטאים שבתורה פעלו באיברינו שנעשה פרי למות.

ו: אבל כעת נפטרנו מן התורה ומתנו לזה שאחז אותנו, למען נשרת מעתה בתחדשות הרוח לא בלישן הכתב.

ז: מה אפוא אומרים אנו? התורה חטא היא? חלילה! ברם על החטא לא למדתי אלא על-ידי התורה; שהרי לא הייתי יודע את

כא: ומנא אדשא אית הונא לכוך הידין.
אינא דיומנא כהתין אנתון בה. חרתה גיר
איתיה מותא.

כב: והשא דאתחררתון מן חטיא
והרתון עבדא לאלהא. אית לכוך פארא
קדישא. דחרתהון חיא דלעלם.

כג: פאגורפא דין דחטיא מותא הו.
ומהבתה דאלהא חיא דלעלם במרן ישוע
משיחא.

קפלאון ז

א: אן לא ידעין אנתון אחי. לידעי נמוסא
גיר ממלל אנא. דנמוסא שליט הו על גברא
כמא דחי.

ב: איך אנתתא דאסירא הי בבעלה. כמא
דחי בנמוסא. אן דין מית בעלה. אתחררת מן
נמוסא דבעלה.

ג: אן דין כד חי בעלה. תקף לגבר אחרין.
הנות לה גירפא. אן דין נמות בעלה. אתחררת
מן נמוסא. ולא איתיה גירפא אן תהנא
לגברא אחרנא.

ד: והשא אחי. אף אנתון מיתתון לנמוסא
בפגרה דמשיחא. דתהוון לאחרין אינא דקם
מן בית מיתא דתתלון פארא לאלהא.

ה: כד בבסרא הנין גיר. כאבא דחטהא
דבנמוסא מתחפטין הו בהדמין דפארא נתל
למותא.

ו: השא דין אתבטלן מן נמוסא. ומיתן
להו דאחיד הונא לן. דנשמש מפיל בחדתותא
דרוחא ולא בעתיקות כתבא.

זחחא ה

ז: מנא הכיל אמרין חנן: נמוסא חטיא
הו. חס. אלא לחטיא לא ילפת אלא ביד

נמוסא. לא גיר רגתא ידע הנית. אלו לא
נמוסא דאמר: דלא תרג.

ח: ובהנא פוקקנא אשכחת לה חטיא
עלתא. וגמרת פי כל רגא. בלעד נמוסא גיר
חטיא מיתא הנות.

ט: אנא דין חי הנית דלא נמוסא מן
קדים. כד אנתא דין פוקקנא. חטיא חית.
י: ואנא מיתת. ואשתכח לי פוקקנא הו
דחיא למותא.

יא: חטיא גיר בעלתא דאשכחת לה ביד
פוקקנא. אטעיתני ובה קטלחני.

יב: נמוסא מדין קדיש הו. ופוקקנא קדיש
הו וכאין וטב.

יג: טבתא הכיל לי למותא הו הנות. חס.
אלא חטיא. דתתחזא דחטיא הי דבטבתא
גמרת פי מותא. דיתיראית תתחייב חטיא
בפוקקנא.

יד: ידעין חנן גיר דנמוסא דרוח הו. אנא
דין דבסר אנא. ומזבן אנא לחטיא.

טו: מדם דסער אנא גיר לא ידע אנא.
ולא הונא מדם דצבא אנא עבד אנא. אלא
מדם דסנא אנא הו הו עבד אנא.

טז: ואן מדם דלא צבא אנא עבד אנא.
סדה אנא על נמוסא דשפיר הו.

יז: השא דין לא הונא אנא סער אנא הדא.
אלא חטיא דעמרא בי.

יח: ידע אנא הו גיר דלא עמרא בי הנו
דין בבסרי טבתא. דאצבא גיר בטבתא פשיק
לי. דאסעריה דין לא משבח אנא.

יט: לא הונא גיר לטבתא דצבא אנא
דאעבד עבד אנא. אלא בישתא דלא צבא
אנא דאעבד לה הו עבד אנא.

כ: ואן מדם דלא צבא אנא עבד אנא לא

אלהים, שכן אין היא משתעבדת לתורת האלהים מפני שאיננה יכולה.

ח : ואלה שבבשר הם אינם יכולים למצא חן בעיני אלהים.

ט : אבל אתם אינכם בבשר אלא ברוח, אם באמת רוח האלהים שוכנת בכם. ואיש אם אין בו רוח המשיח, הלה איננו שלו.

י : אבל אם המשיח בכם, הגוף מת הוא בגלל החטא, והרוח חיה היא בגלל הצדקה.

יא : ואם רוחו של מי שהקים את אדונינו ישוע המשיח מבין המתים שוכנת בכם, מי שהקים את ישוע המשיח מבין המתים יחיה גם את גופיכם המתים בגלל רוחו השוכנת בכם.

יב : כעת, אחי, אין תיבים אנו לבשר שנתהלך בבשר;

יג : שכן אם בבשר חיים אתם, צתידיים אתם למות. ואם ברוח תמיתו את מעללי הגוף, תחיו.

יד : הרי המנהגים ברוח אלהים, אלה בני אלהים הם;

טו : כי לא לקחתם רוח עבדות לשוב אל הפחד, אלא לקחתם רוח של מעמד הבנים אשר בה קוראים אנו 'אבא' אבינו.

טז : והיא הרוח מעידה לרוחנו שבני אלהים אנו.

יז : ואם בנים, גם יורשים — יורשי אלהים ובני נחלתו של ישוע המשיח, אשר אם נסבל אתו גם נפאר אתו.

יח : אכן סבור אני שאין סבלות הזמן הזה שקולים כנגד התפארת העתידה להגלות בנו;

יט : שכן כל הבריאה מקוה ומצפה להתגלות בני האלהים;

לא אני עושה אלא החטא השוכן בי.

כא : מוצא אני אפוא את התורה שמספיקה היא עם שכלי הרוצה לעשות את הטוב, מפני שהרע קרוב לי;

כב : כי שמח אני בתורת האלהים באדם הפנימי.

כג : אבל רואה אני תורה אחרת באיברי, שנלחמת נגד התורה שבשכלי ושוכה אותי לתורת החטא אשר באיברי.

כד : אדם אמלל אני! מי יצילני מגוף המות הזה?

כה : מודה אני לאלהים על-ידי אדונינו ישוע המשיח. כעת אפוא בשכלי עבד אני לתורת האלהים, אבל בבשרי אני עבד לתורת החטא.

פרק ח

א : לכן אין הרשעה על אלה שאינם מתהלכים בבשר בישוע המשיח;

ב : כי תורת רוח החיים אשר בישוע המשיח שחררה אותך מתורת החטא והמות;

ג : שכן מבין שהתורה הייתה חלשה על-ידי חלשת הבשר, שלח האלהים את בנו בדם מות בשר החטא, למען ירשיע את החטא בכשרו.

ד : כדי שצדקת התורה תתמלא בנו אשר לא בבשר מתהלכים אנו, אלא ברוח.

ה : הן אלה שבבשר הם, באשר לבשר הם הוגים; ואלה אשר של הרוח הם, באשר לרוח הם הוגים;

ו : שכן מחשבת הבשר היא מות, ומחשבת הרוח חיים ושלוש;

ז : כי מחשבת הבשר איבה היא כלפי

לוח אלהא. לנמוסא גיר דאלהא לא
משמעבדא מטל דלא משכחא.

ח: ואילין דבבסר אנון. למשפר לאלהא
לא משכחין.

ט: אנתון דין לא הויתון בבסר אלא
ברוח. אן שרינאית רוחה דאלהא עמרא
בכון. אן דין אנש לית בה רוחה דמשיחא.
הנא לא הווא דילה.

י: ואן דין משיחא בכון. פגרא מית הו
מטל חטיטא. רוחא דין חיא אי מטל פאנוחא.

יא: ואן רוחה דהו מן דאקים למרן ישוע
משיחא מן בית מיתא עמרא בכון. הו מן

דאקמה לישוע משיחא מן בית מיתא אף
לפגריכוף מיתא נחא מטל רוחה דעמרא בכון.

יב: השא אחי חביבין חנון לו לבסרא
דבבסר נהלך.

יג: אן גיר בבסר חאין אנתון. עתידין
אנתון הו לממת. ואן ברוח הופכי פגרא

ממיתין אנתון. חאין אנתון.
יד: אילין גיר דברוחא דאלהא מתדברין.

הלין בנאי אנון דאלהא.
טו: לא גיר נסבתון רוחא דעברותא תוב

לדחלתא. אלא נסבתון רוחא דסימת בנאי
דבה קרין חנון אבא אבון.

טז: והי רוחא מסבדא לרוחן דאימין
בנאי דאלהא.

יז: ואן בנאי. אף ירתא. ירתא דאלהא
ובני ירתותה לישוע משיחא דאן נחש עמה

אף עמה נשמבת.
יח: מתרעא אנון גיר דלא שוין חשויה

דזבנא הנא לתשובותא אידא דעתידא
דתגלא בן.

יט: פלה גיר בריחא מסבדא ומסכיא

הוא אנון עבד אנון. אלא חטיטא דעמרא בי.
כא: משכח אנון הכיל לנמוסא דשלם

לרעני הו דעבא דנעבד טבתא. מטל דבישתא
קריבא אי לי.

כב: חדא אנון גיר בנמוסה דאלהא
בברנשא דלגו.

כג: חווא אנון דין נמוסא אחרנא בהדמי
דמקרב לוקבל נמוסא דרעני. ושבא לי

לנמוסא דחטיטא דאית בהדמי.
כד: דווא אנון ברנשא. מנו נפאני מן

פגרא הנא דמוחא.
כה: מווא אנון לאלהא ביד מרן ישוע

משיחא. השא הכיל אנון ברעני עבדא אנון
דנמוסא דאלהא. בבסרי דין אימית עבדא

דנמוסא דחטיטא.

קפלאון ח

א: מכיל לית חיבותא לאילין דלא
מהלכין בבסר בישוע משיחא.

ב: נמוסא גיר דרוחא דחיא דבישוע
משיחא חררך מן נמוסא דחטיטא ודמוחא.

ג: מטל דמחיל הווא גיר נמוסא ביד
כריהותה דבסרא. שדר אלהא לברה דדמוחא

דבסרא דחטיטא. מטלתה דחטיטא דנחביה
לחטיטא בבסרה.

ד: דכאנוחא דנמוסא בן תתמלא דלא הווא
בבסר מהלכין חנון. אלא ברוח.

ה: אילין גיר דבבסר אנון. דבסר הו
מתרעין. ואילין דדרוח אנון. דרוח

הו מתרעין.
ו: תרעיתא גיר דבסרא מוחא הו.

ותרעיתא דרוחא חיא ושלמא.
ז: מטל דתרעיתא דבסרא בעלדכבותא אי

כ: כי הבריאָה השתעבדה להבל, לא מרצונה, אלא בגלל מי ששעבד אותה בתקנה
 כא: שגם היא הבריאָה תשתחרר מעבדות הפליוֹן אל חרות תפארת בני האֱלֹהִים.

כב: הן יודעים אנו שכל הבריות נאנחות וסובלות חבלים עד היום הזה.

כג: ולא רק הן, אלא גם אנחנו, שיש בנו כפורי הרוח, נאנחים אנו בנפשנו ומצפים למעמד הבנים, לפדות גופינו;

כד: כי בתקנה חיים אנו, אך תקנה שנראית איננה תקנה; שהרי אם רואים אנו אותה, מדוע מצפים אנו לה?

כה: אבל אם מקנים אנו למה שאינו נראה, בסבלנות מחכים אנו.

כו: כן גם היא הרוח עוזרת בחלשתנו, כי מה להתפלל, בראוי, אין אנו יודעים. אבל היא הרוח מתפללת בעדנו באנחות עצומות מדרך.

כז: והחוקר לִכְבוֹת, הוא יודע מהי מחשבת הרוח, כי לפי רצון האֱלֹהִים מתפללת היא בעד הקדושים.

כח: ויודעים אנו שהאֱלֹהִים את האֱלֹהִים, בפל הוא עוזר להם לטובה — לאלה אשר מראש יעדם להיות קרואים.

כט: ומלפנים הפיר אותם וצין אותם בַּדְמוּת צורת בנו, למען יהיה הוא הבכור לאחים רבים.

ל: ואת אלה שצין מראש, להם קרא; ואת אלה שִׁקְרָא, אותם הצדיק; ואת אלה שהצדיק, אותם פאר.

לא: מה אפוא נאמר על הדברים האלה? אם האֱלֹהִים בעדנו, מיהו אשר נגדנו?
 לב: ואם על בנו לא חס, אלא מסר אותו

בעד כלנו, כיצד לא יתן לנו הכל אתו?
 לג: מי יטען נגד בחירי אֱלֹהִים? האֱלֹהִים מצדיק.

לד: מי מרשיע? המשיח מת וקם, וישנו לימין האֱלֹהִים ומפגיע בעדנו.

לה: מי יפרידנו מאהבתו של המשיח? צרה או מאסר, או רדיפה או רעב, או צירם או סכנה או חרב?

לו: פכתוב: למענך כל יום מתים אנו, נחשכנו כשמים לטבח.

לז: אבל בכל אלה מנצחים אנחנו על ידי מי שאהבנו;

לח: כי בטוח אני שלא המות ולא החיים, ולא המלאכים ולא שלטונות, ולא כוחות ולא הקנימות ולא העמידות,

לט: ולא הגבה ולא העמק, וגם לא בריה אחרת לא תוכל להפרידני מאהבתו של האֱלֹהִים אשר באדונינו ישוע המשיח.

פרק ט

א: אמת אומר אני במשיח ואינני משקר, ושכלי מעיד עלי ברוח הקדש,

ב: שעצב רב לי וכאב שאינו פוסק מלבי;

ג: כי התפללתי שאני עצמי מנדה אהיה מן המשיח בעד אחי וקרובי שבבשר,

ד: אשר בני ישראל הם, אשר שלהם היה מעמד הבנים, והכבוד והבריתות, והתורה והשרות, וההבטחות

ה: והאבות; ומהם הופיע המשיח בבשר, שהוא אלוה על כל, אשר לו התשבחות

לגלינא דבנוהי דאלהא.

כ: ברייתא גיר אשתעבדת לסריקותא לא בצבנגה. אלא מטל מן דשעבדה על סברא. כא: דאף הי ברייתא תתתיר מן עבדותא דחבלא בחוררא דתשובותא דבניא דאלהא.

צחחא ו

כב: ידעין חנן גיר דכלהין ברייתא מתפתחן ומחבלן עדמא ליומנא.

כג: ולא בלחוד הנין. אלא אף חנן דאית בן רשייתא דרוחא מתפתחין חנן בנפשו. ומספין חנן לסימת בניא לפורקנא דפגריין.

כד: מטל דבסברא או חזין. סברא דין דמתתחא לא חנא סברא. אן גיר חזין חנן לה מנא מספין חנן לה.

כה: אן דין למדם דלא מתחא מספריין חנן. במסיבונותא מקוין חנן.

כו: דהכנא אף הי רוחא מעדרא לכריהומן. מנא גיר נצלא איך מא דולא לא ידעין. אלא הי רוחא מצליא חלפין בתנחא דלא נותמלן.

כז: דמאש דין לבנתא הי ידע מנא הי תרעיתא דרוחא. דאיך צבנגה או דאלהא מצליא חלף קדישא.

כח: ידעין חנן דין דאילין דמחבין לאלהא. בכל מדם מעדר להון לטבתא לאילין דקדם סם דנהוון קריא.

כט: ומן לוקדם ידע אנון. ורשם אנון דמותא דצורתא דברה. דהו נהנא בוכרא דאחא סגיא.

ל: לאילין דין דקדם רשם. להון קרא. ולאילין דקרא. להון ודק. ולאילין ודק. להון שבת.

לא: מנא דכיל נאמר על חלין. אן אלהא

חלפין. מנו דלוקבלן.

לב: ואן על ברה לא חס. אלא חלף פלן אשלמה. איפנא לא כל מדם עמה נתל לן. לג: מנו נקבול על גביא דאלהא. אלהא מודק.

לד: מנו מחיב. משיחא מית. וקם. ואיתוהי על ימינא דאלהא. ובעא חלפין.

לה: מנו נפרשני מן חוביה דמשיחא. אולצנא. או חבושיא. או רדופיא. או פפנא. או ערטליותא. או קונדינוס. או סיפא.

לו: איך דכתיב דמטלך פליוס מיתין חנן. ואמתשכון איך אמרא לנכסתא. לו: אלא בהלין פלהין ופזין חנן ביד מן דאחבן.

לח: מפס אנא גיר דלא מותא. ולא חיא. ולא מלאכא. ולא שולטנא. ולא חילא. ולא דקימן. ולא דעתידן.

לט: ולא רומא. ולא עומקא. ואף לא ברייתא אחרתא תשפח דתפרשן מן חוביה דאלהא דבמרן ישוע משיחא.

קפלאון ט

א: קושטא אמר אנא במשיחא ולא מדגל אנא. ורעיני מסהר עלי ברוחא דקודשא.

ב: דכריותא הי לי רפתא וכאבא דמן לפי לא שלא.

ג: מצלא חוית גיר דאנא קנומי חרמא אהנא מן משיחא חלף אחי ואחזני דבבסר.

ד: דאיתיהון בני יסרגיל. דדילהון חות סימת בניא. ותשובותא. וקנימא. ונומוסא. ותשמשתא. ומולכנא.

ה: ואבהתא. ומנהון אתחזי משיחא בבסר. דאיתוהי אלהא על כל דלה תשבחן

והברכות לעולמי ועולמים. אמן.

ו : אך לא פשול פשול דברו של אלהים; כי לא כלם אשר מישראל ישראל הם.

ז : וגם לא מפני שמזרע אברהם הם כלם בנים, שהרי נאמר: ביצחק יקרא לך זרע.

ח : דהיינו, לא בני הפשר הם בני האלהים, אלא בני ההבטחה נחשבים לגרע;

ט : כי דבר ההבטחה הוא זה: למועד הנה אבוא, ויהיה בן לשרה.

י : ולא זאת בלבד, אלא גם רבקה, כאשר עם אחד, אבינו יצחק,

יא : היתה לה אישות, בטרם נולדו בניה ולא עשו טוב או רע, נתנדעה מראש בחירת האלהים, כדי שיהא תעמד לא במעשים אלא על-ידי מי שקרא;

יב : כי נאמר: המבגר יהיה עבד לצעיר, יג : פכתוב: ואהב את יעקב, ואת עשו שנאמי.

יד : מה אפוא נאמר? האם עול יש אצל האלהים? חלילה!

טו : הנה גם למשה אמר: ארחם על אשר ארחם, ואחן את אשר אחן.

טז : לכן לא בידי מי שרוצה ולא בידי מי שרץ, אלא בידי האלהים הרחמן;

יז : כי אמר בכתוב לפרעה: בעבור זאת העמדתיך, למען אראה בך את כחי ולמען יכרו שמי בכל הארץ.

יח : לפיכך על מי שהוא רוצה הוא מרחם, ועל מי שהוא רוצה הוא מקשה.

יט : ואולי תאמר: על מה הוא מאשים?

פי מיהו אשר יתיצב נגד רצונו?

כ : ובכן אתה מי אתה, בן אדם, שנותן אתה מענה לאלהים? שמא יאמר הנוצר למי שיצרו: מדוע פכה יצרתני?

כא : או כלום לא שליט הקדר על החרסית שלו, שמאותו החמר יעשה כלים — אחד לכבוד ואחד לקלון?

כב : ואם רצה האלהים להראות את ועמו ולהודיע את כחו, והביא בלב ארץ רוחו ועם על כלי הועם המשלמים לאבדון,

כג : והשפיע רחמיו על כלי הרחמים שהיו מוכנים לאלהים לכבוד —

כד : אשר הם אנחנו הקרואים, לא רק מן היהודים אלא גם מן הגויים,

כה : כפי שגם בהושע אמר: אקרא ללא-עמי עמי, וללא רחמה רחמה.

כו : והיה במקום אשר נקראו לא-עמי, שם יקראו בני אל חי.

כז : וישעיהו הכריז על בני ישראל: כי אם יהיה מספר בני ישראל כחול הים השארית אשר מהם תושע.

כח : דבר גזר ופסק, ויעשהו אדני בארץ. כט : כפי מה שהקדים לומר הוא ישעיהו: לולי יהיה צבאות הותר לנו שריד, בסלם היינו ולעמורה דמינו.

ל : מה אפוא נאמר? שהגויים אשר לא רצו אחרי צדקה השיגו צדקה, אבל צדקה אשר מאמינה היא.

לא : ואולם ישראל שרץ אחרי תורה של צדקה, תורה של צדקה לא השיג.

ובורפן לעלם עלמין אמין.

ו: לא הוּא דין מפל נפלת מלתה דאלהא.

לא הוּא גיר פלהון דמן יסריל איתיהון יסריל.

ז: ואפלא מטל דמן ורעה און דאברהם פלהון בניא. מטל דאתאמר דבאיסחק נתקרא לך ורעה.

ח: הנו דין לא הוּא בניא דבסרא איתיהון בניא דאלהא. אלא בניא דמולפנא מתחשבין לורעה.

ט: דמולפנא גיר איתיה מלתא דהא: דבונא הוּא אהא. ונהוּא ברא לסרא.

י: ולו דהא בלחוד. אלא אף רפקא. פד עם חד אבון איסחק.

יא: אית הוּא לה שותפותא עדלא נתלדון בניה ולא נסערון טבתא או בישתא. קדמת אתידעת גביתתה דאלהא דהי תקוּא לא בעבדא אלא כיד מן דקרא.

יב: אתאמר גיר: דקשישא נהוּא עבדא לזעורא.

יג: איך דכתיב: דליעקוב רחמת ולעסו סגית.

יד: מנא הכיל נאמר. דלמא עולא אית לות אלהא. חס.

טו: הא אף למושא אמר: ארחם על אינא דמרחם אנא. ואחון לאינא דחאן אנא.

טז: לא הכיל באידי מן דעבא. ולא באידי מן דרהט. אלא באידי אלהא מרחמנא.

יז: אמר גיר בכתבא לפרעון: דלה להרא אקיימך. דאחוןא כך חילי. ונדתכרו שמי בארעא כלה.

יח: מדין על מן דעבא או מרחם. ועל מן דעבא מקשא.

יט: וכבר תאמר: דעל מנא רשא. מנו גיר

דנקום לוקבל צבינה.

כ: אנת הכיל מן אנתון או ברנשא דפתגמא לאלהא יהב אנת. דלמא אמרא גבילתא למן דגבלה: דלמנא הכנא גבלתני. כא: או לא שליט פחרא על טינה. דמנה מן גבילתא נעבד מאנא חד לאיקרא וחד לצערא.

כב: אן דין עבא אלהא דנחוןא רוגזה ונודע חילה. איתי בסונאא דמגרת רוחה רוגזא על מאנא דרוגזא דגמירין לאבדנא.

כג: ואשפע רחמוהי על מאנא דרחמא דמטיבין הוּו לאלהא לתשובתא.

כד: דאימין חנן קריא. לא הוּא בלחוד מן יהודיא. אלא אף מן עממא.

כה: איפנא דאף בהושע אמר: דאקרא לאילין דלא הוּו עמי עמא דילי. וללא אתרחמת. אתרחמת.

כו: נהוּא גיר בדופתא כד מתקרין הוּו לא עמי. תמן נתקרין בניא לאלהא חיא.

כז: אשעיא דין אכרו על בני יסריל. דאן נהוּא מנינא דבני יסריל איך חלא דבימא.

כח: מלתא גרם נפסק. ונעבדיה מריא על ארעא.

כט: ואיך מדם דקדם אמר הוּו אשעיא: דאלו לא מריא עבאות אופר לן סרידא. איך

סדום הוּוין חוּוין ולעמורא מתדמין חוּוין.

צחחא ז

ל: מנא הכיל נאמר. דעממא דלא רהטין הוּו פתר באנותא. אדרכו באנותא. באנותא

דין אידא דמן הימנותא חי.

לא: יסריל דין דרהט הוּא כתר גמוסא

דכאנותא. לגמוסא דכאנותא לא אדרך.

יב: וכן לא הפלה לא את היהודים ולא את הארמים; כי אחד הוא יהיה לכלם, העשיר לכל הקורא אליו;
 יג: שכן כל אשר יקרא את שם יהוה ישוע.

יד: כיצד אפוא יקראו אל אשר לא האמינו בו? או כיצד יאמינו לזה אשר לא שמעוהו? או כיצד ישמעו באין מכריז?
 טו: או כיצד יכריזו אם לא ישלחו? כפתוב: מה נאוו רגלי מבשרי שלום ומבשרי טובות.

טז: אבל לא כלם נשמעו להכרזת הבשורה, שהרי ישעיהו אמר: אדני, מי האמין לבת קולנו?

יז: לפיכך האמונה ממשמע און היא, ומשמע האון מדבר אלהים.

יח: אבל אומר אני, האם לא שמעו? והנה בכל הארץ יצאה בת קולם ובקצות תבל מליהם!

יט: ואולם אומר אני, האם לא ידע ישראל? ראשית משה אמר כן: אקניאכם בעם לא עם, ובגוי סורר אכעיסכם.

כ: וישעיהו העז ואמר: נראיתי אל לא בקשוי, ונמצאתי ללא שאלו עלי.

כא: ולישראל אמר: פרשתי ידי כל היום אל עם סורר ומורה.

פרק יא

א: ואולם אומר אני: האם דחה האלהים את עמו? חלילה! הן גם אני מישראל, מורע אברהם, משכט בנמין.

ב: לא דחה האלהים את עמו אשר היה ידוע לו מקדם. או האניכם יודעים מה אמר

לב: משום מה? משום שלא מאמונה אלא ממעשי התורה, כי נכשלו באבן נגף, לג: כפתוב: הנני יסד בציון אבן נגף וצויר מכשול, והמאמין בה לא יבוש.

פרק י

א: אחי, חפץ לפי ובקשתי לאלהים בעדם — שיושעו;

ב: כי מעיד אני עליהם שקנאת אלהים בהם, אך לא בדעת.

ג: את צדקתו של אלהים לא ידעו, אלא בקשו לכונן את הצדקה של עצמם, ומשום כך לא נכנעו לצדקתו של אלהים.

ד: הן תכליתה של התורה הוא המשיח, לצדקה לכל המאמין.

ה: הרי כך כתב משה על הצדקה שבתורה: מי ישעשה את אלה יחיה בהם.

ו: אבל הצדקה שבאמונה כך אומרת: אל תאמר בלבבך: מי עלה לשמים והוריד את המשיח?

ז: ומי ירד לתהום שאול והעלה את המשיח מבין המתים?

ח: אלא מה אמר? קרוב אליך הדבר, לפיך וללבך. זהו דבר האמונה שאנו מכריזים.

ט: ואם תודה בפירך באדונינו ישוע ותאמין בלבבך שהאלהים הקימו מבין המתים, תושע;

י: כי הלב אשר מאמין בו מצדק, והפה אשר מודה בו נושע;

יא: שהרי הכתוב אמר: כל המאמין בו לא יבוש.

יב: נבִּהְדָא לָא פֶּרֶשׁ לָא לִיהוּדִיא וְלֹא
לֵאנְרִמְיָא. חַד הוּא גִיר מְרִיא דְכִלְהוֹן. דַּעֲתִיר
בְּכָל דְקִרְאָא לָהּ.

יג: כָּל גִּיר דִּנְקִרְא שְׁמָה דְמְרִיא. נְחָא.
יד: אִיפְנָא הָכִיל נִקְרוֹן לֵאנְרָא דְלֹא הִימְנו
בָּהּ. אָו אִיפְנָא נְהִימְנוֹן לָהּ דְלֹא שְׁמַעוּהִי. אָו
אִיפְנָא נְשַׁמְעוֹן דְלֹא מְכִרְזָנָא.

טו: אָו אִיפְנָא נְכִרְזוֹן אֵן לָא נְשַׁתְּלַחוֹן.
אֵין דְכְּתִיב: דִּמָּא יֵאָן רְגִלְהוֹן דְמַסְבְּרִי
שְׁלָמָא וְדַמְסְבְּרִי טְבָחָא.

טז: אֵלֹא לָא הִנָּא כִלְהוֹן אֲשַׁתְּמַעו
לְכִרְזוֹתָא דְסִבְרִתָּא. אֲשַׁעֲיָא גִיר אָמַר: מְרִי
מִנּוּ הִימֵן לְבֵרַת קֶלֶן.

יז: מִכִּיל הִימְנוּתָא מִן מַשְׁמַע אֲדָנָא הִי.
וּמַשְׁמַע אֲדָנָא מִן מִלְתָּא דֵאלֹהָא.

יח: אֵלֹא אָמַר אָנָּא: דִּלְמָא לָא שְׁמַעו.
וְהָא בְּכִלָּה אַרְעָא נִפְקַת בֵּרַת קִלְהוֹן. וּבְסוּפִיָּה
דִּתְבִּיל מְלִיחֹן.

יט: אֵלֹא אָמַר אָנָּא: דִּלְמָא לָא יָדַע
יִסְרִיל. קְדַמְיָא מוֹשֵׁא הִכְנָא אָמַר: אֲשַׁנְכוֹן
בַּעַם דְלֹא עָם. וּבַעֲמָא דְלֹא מְתַטְפִּיס אַרְגוֹכוֹן.
כ: אֲשַׁעֲיָא דִין אַמְרָח וְאָמַר: דֵּאֲתַחְזִית
לֵאלִילִין דְלֹא בַּעְאוּנִי. וְאֲשַׁתְּכַחַת לֵאלִילִין דְעָלִי
לָא שְׁאָלוּ.

כא: לִיִּסְרִיל דִין אָמַר: דַּפְשֻׁט אִידִי יוֹמָא
כִּלְה לִנּוּת עָמָא דַּמְתַּחְרָא וְלֹא מְתַטְפִּיס.

קפלאון יא

א: אֵלֹא אָמַר אָנָּא: דִּלְמָא דַּחְקָה אֵלֹהָא
לַעֲמָה. חָס. אָף אָנָּא גִיר מִן יִסְרִיל אָנָּא. מִן
זִרְעָה דֵאֲבִרְהֵם. מִן שְׂרַבְתָּא דְבִנְיָמִין.

ב: לָא דַּחַק אֵלֹהָא לַעֲמָה אִינָּא דִמֵּן קֳדִים
יָדַע הִנָּא לָהּ. אָו לָא יָדַעִין אֲנַתוֹן בְּכַתְבָּא

לב: מַטְל מָנָא. מַטְל דְלֹא הִנָּא מִן
הִימְנוּתָא. אֵלֹא מִן עֲבָדוּהִי דְנִמוּסָא. אֲתַתְּקִלוּ
גִיר בְּכַאפָּא דִתּוּקִלְתָּא.

לג: אֵין דְכְּתִיב: דִּהָא סָאִם אָנָּא בְּצִהוֹן
כַּאפָּא דִתּוּקִלְתָּא וְכַאפָּא דְמַכְשׁוּלָא. וּמִן דְכָה
נְהִימֵן לָא נְבַהַת.

קפלאון י

א: אֲחִי צִבְיָנָא דְלִבִּי וּבַעוּתִי דִלְנוֹת אֵלֹהָא
חֲלִפִיָּהוֹן דִּנְחֹן.

ב: מַסְהֵר אָנָּא גִיר עֲלִיָּהוֹן דְטַנְנָא דֵאלֹהָא
אִית בַּהוֹן. אֵלֹא לוֹ בִּידַעְתָּא.

ג: כַּאנוּתָה דִין דֵאלֹהָא לָא יָדַעו. אֵלֹא בַּעו
דְכַאנוּתָא דִנְפִשְׁהוֹן נְקִימוֹן. וּמַטְל הִנָּא
לְכַאנוּתָה דֵאלֹהָא לָא אֲשַׁתְּעַבְדוּ.

ד: סָכָה גִיר דְנִמוּסָא מַשִּׁיחָא הוּא לְכַאנוּתָא
לְכָל דְמַהִימֵן.

ה: מוֹשֵׁא גִיר הִכְנָא כְּתַב כַּאנוּתָא
דְבִנְמוּסָא: דִּמֵּן דִּנְעַבְדֵּי הִלִין. נְחָא בַּהִין.

ו: כַּאנוּתָא דִין דְבַהִימְנוּתָא הִכְנָא אָמַר:
דְלֹא תֵאמַר בִּלְבָךְ: דִּמְנו סִלֵּק לְשִׁמְיָא. וְאַחַת
לְמַשִּׁיחָא.

ז: וּמְנו נַחַת לְתַהוּמָא דְשִׁיּוּל. וְאַסְק
לְמַשִּׁיחָא מִן בֵּית מִיתָא.

ח: אֵלֹא מָנָא אָמַר: קָרִיב הוּא לָךְ פְּתַגְמָא.
לְפוּמָךְ וְלִלְבָךְ: הִדָּא הִי מִלְתָּא דִהִימְנוּתָא
דְמְכִרְזִין אָזִל.

ט: וְאֵן תּוֹדָא בְּפוּמָךְ בְּמִרְן יִשׁוּעַ. וְתַהִימֵן
בִּלְבָךְ דֵאלֹהָא אֲקִימָה מִן בֵּית מִיתָא. תַּחָּא.
י: לְבָא גִיר דְמַהִימֵן בָּהּ. מוֹדִדֵּק. וְפוּמָא
דְמִידָא בָּהּ. חֵיא.

יא: אָמַר גִּיר פְּתָבָא: דְכָל דְמַהִימֵן בָּהּ. לָא
נְבַהַת.

טו: הרי אם מאיסתם היתה התרצות
בשכיל העולם, מה אפוא שיכתם, אם לא
חיים מבין המתים?

טז: אם הראשית קדושה, כן גם העפסה.
ואם השרש קדוש הוא, גם הענפים.

יז: ואם נכרתו מן הענפים, ואתה שזית
בר אתה הרפכת במקומם ונעשית שתר
לשרש הזית ולשמנו,

יח: אל תתנאה על הענפים. אם תתנאה,
לא אתה נושא את השרש, אלא הוא השרש
נושא אותך.

יט: ואולי תאמר: הענפים שנכרתו —
כדי שאני ארפב במקומם.

כ: יפה! אלה מפני שלא האמינו נכרתו,
אבל אתה על-ידי האמונה קמת. אל תתנשא
במחשבתך, אלא ירא;

כא: שהרי אם האלהים לא חס על
הענפים מטבעם, שמא גם עליך לא יחוס.
כב: לכן ראה את טובו ואת חמרתו של
אלהים — על אלה שנפלו חמרה; ועליך טוב,
אם תעמד באסתו הטוב. ואם לאו, גם אתה
תפרת.

כג: והללו אם לא ימשיכו בחסר
אמונתם, גם הם ירפבו; כי יכול האלהים
להרפיכם שוב.

כד: הרי אם אתה אשר מזית בר נכרת,
אשר פטבעך, ושללא פטבעך הרפכת בזית טוב
— הלא כל-שכן הללו אם ירפבו בזית
אשר פטבעם?

כה: רוצה אני שתדעו, אחי, את הסוד
הזה, כדי שלא תהיו חכמים בעיני עצמכם:

בכתוב על אליהו, כאשר קבל לפני האלהים
על ישראל ואמר:

ג: אדני, את נביאך הרגו ואת מזבחתיך
הרסו, ואנתר אני לבדי ויבקשו את
נפשי?

ד: ונאמר לו בהתגלות: הנה השארתי לי
שבעת אלפים אנשים אשר לא כרעו על
ברפיהם ולא השתחוו לבעל.

ה: כן גם בזמן הזה נשארה שארית על-
ידי בחירה של חסד.

ו: ואם בחסד — לא ממעשים. אם לאו,
החסד אינו חסד. ואם במעשים — לא מן
החסד. אם לאו, המעשה אינו מעשה.

ז: מה אפוא? ישראל את אשר בקש לא
מצא. אבל הבחירה מצאה; ויתרם נתעוררו
בלבכם.

ח: בכתוב: נתן להם האלהים רוח סוררת,
ועינים לא להבחין בהן, ואזנים לא לשמע עד
היום הזה.

ט: ודוד עוד אמר: יהי שלחנם לפניכם
לפח, וגמולם למכשול.

י: תחשכנה עיניהם מראות, ויהי מתנם
כפוף תמיד.

יא: ואולם אומר אני: האם נכשלו כדי
שיפלו? חלילה! אלא בהכשלות שלהם היו
חיים לגוים, לקנאתם.

יב: ואם הכשלותם היתה עשר לעולם,
וחיובם עשר לגוים, לא-כל-שכן השלמתם?

יג: לכם אומר אני, לגוים: אני אשר
שליח לגוים אני, את שרותי אני מפאר,

יד: אולי אקניא את בני בשרי ואושיע
אנשים מהם.

מנהון.

טו: אן גיר מסתלינותהון תרעותא לעלמא הנות. כמא הכיל פונייהון. אלא חיא דמן בית מיתא.

טז: אן דין רשיתא קדישא. אף גבילתא. ואן עקרא קדיש או. אף סופא.

יז: ואן מן סופא אתפשח. ואנת דזיתא אנת דבבא אתטעמת בדופיתיהן ונהית שותפא לעקרה ולשומגה דזיתא.

יח: לא תשתבהר על סופא. אן דין משתבהר אנת. לא הווא אנת שקיל לה לעקרא. אלא הו עקרא שקיל לך.

יט: וכבר תאמר: דסופא דאתפשח דאנא בדופיתיהן אתטעם.

כ: שפיר. הלין מטל דלא הימנו אתפשחו. אנת דין בהימנותא קמת. לא תתרים ברעיןך. אלא דחל.

כא: אן אלהא גיר על סופא דמן פניהן לא חס. דלמא אפלא עליך נחוס.

כב: חזי הכיל בסימותה וקשיותה דאלהא. על אילין דנפלו קשיותא. עליך דין בסימותא אן תקנא בה בבסימותא. ואן לא אף אנת תתפשח.

כג: והנון אן לא נקוון בחסירות הימנותהון אף הנון נתטעמין. משכח גיר אלהא דתוב נטעם אנון.

כד: אן גיר אנת דמן זיתא אנת דבבא הו דבכניך אתפשחת. ודלא בכניך אתטעמת בזיתא טבא. כמא הכיל הנון אן נתטעמין בזיתא דכניהון.

צחחא ח

כה: צבא אנא דין דתדעון אחי ארזא הנא. דלא תהוון תפמיין ברעין נפשוון.

דאליא מנא אמר. כד קבל הווא לאלהא על יסריל ואמר.

ג: מרי לנבייך קטלו. ולמדבחיך סחפו. ואנא הו בלחודי אשתחרת. וכעין לנפשי.

ד: ואתאמר לה בגלינא: דהא שבקת לנפשי שבעא אלפין גברין. אילין דעל בורפיהון לא ברכו ולא סגדו לבעלא.

ה: הכנא אף בהנא ובנא שרפנא הו אשתחר בגביתא דטיבותא.

ו: אן דין בטיבותא. לא הווא מן עבדא. ואן לא. טיבותא לא איתיה טיבותא. אן דין בעבדא. לא הווא מן טיבותא. ואן לא. עבדא לא איתוהי עבדא.

ז: מנא הכיל. הי דבעא הווא יסריל לא אשכח גביתא דין אשכחת. שרפהון דין אתעורו בלפהון.

ח: איפנא דכתיב: דחב להון אלהא רותא מדערניתא. ועינא דלא נבחרון בהין. ואדנא דלא נשמעון. עדמא ליומא דיומנא.

ט: ודויד תוב אמר: נהווא פתורהון קדמיהון לפתא. ופורענהון לתוקלתא.

י: נחשקן עיניהון דלא נחזון. ותצהון בכלובן נהוא כפיר.

יא: אמר אנא דין: דלמא אתתקלו איך דנפלון. חס. אלא בתוקלתהון דילהון הנו חיא לעממא לטננהון.

יב: ואן תוקלתהון הנות עותרא לעלמא ותיבותהון עותרא לעממא: כמא הכיל שומליהון.

יג: לכוון דין אמר אנא לעממא: אנא דאיתי שליחא דעממא. לתשמשתי משבח אנא.

יד: דלמא אטן לבני בסרי. ואחא אנשין

אלהים, שתעמידו את גופכם זבח חי וקדוש ומקבל לאלהים, בשרות שכלי.

ב: ואל תדמו לעולם הזה, אלא השתנו בחדוש שכלכם והבחינו מהו רצונו הטוב והמקבל והמשלם של האלהים.

ג: אומר אני לכם בחסד שנתן לי לכלכם, שלא תחשבו מעבר למה שראוי לחשב, אלא חשבו בצניעות, כל איש כפי שחלק לו האלהים את האמונה במדה;

ד: כי כשם שבגוף אחד איברים רבים יש לנו, וכל האיברים לא אותה פעלה אחת יש להם,

ה: כך גם אנחנו שרבים אנו — גוף אחד אנחנו במשיח, ואיש איש מאתנו איברים אנחנו של זולתנו.

ו: אבל יש לנו מתנות שונות, לפי החסד שנתן לנו: יש של נבואה — כמדת אמונתו;

ז: ויש אשר שרות יש לו — בשרות; ויש אשר מורה הוא — בהוראתו;

ח: ויש אשר מנחם הוא — בנחומו; ואשר נותן — בכנות; ואשר עומד בראש — בחריצות; ואשר מרחם — במאור פנים.

ט: ואל תהיה אהבתכם רמיה, אלא שנאו את הרע ודבקו בטוב.

י: אהבו את אחיכם ואהבו זה את זה. הקדימו לכבד זה את זה.

יא: היו חרוצים ולא עצלנים. היו נלהבים ברוח. עבדו את אדונכם.

יב: שמחו בתקנתכם. עמדו בצרותיכם. התמידו בתפלה.

יג: תנו חלקכם לצרכי הקדושים. היו אוהבי אורחים.

יד: ברכו את רודפיכם, ברכו ואל תקללו.

עורון ללב במדה מעטה בא על ישראל — עד אשר יפנס מלוא הגוים;

כו: ואז כל ישראל יושע, כפתוב: ובא מצינו גואל ויסיר פשע מיעקב.

כז: ואז תהיה להם ברית אשר ממנו, כאשר אסלח להם את חטאייהם.

כח: ברם בבשורה אויבים הם בגללכם, ובבחינה חביבים הם בשל האבות;

כט: כי אין האלהים חוזר בו ממתנתו ומקריאתו.

ל: הרי כשם שגם אתם לפניכם לא ציתם לאלהים וקצת רחמתם בגלל אי-ציותם שלהם,

לא: כך גם אלה לא ציתו קצת לרחמים אשר עליכם, כדי שגם עליהם יהיו רחמים;

לב: שכן האלהים פלא כל אדם באי-ציות כדי שירחם על כל אדם.

לג: הנה עמק העשר והחכמה והדעת של האלהים! אשר לא יחקר איש את משפטיו, וידרכו לא תחקרנה;

לד: כי מי ידע את מחשבת יהוה? או מי היה לו ליועץ?

לה: ומי הקדים לתת לו ואחרי כן לקח ממנו?

לו: שהרי הכל ממנו והכל בו והכל על-ידו, אשר לו התשבחות והברכות לעולמי עולמים. אמן.

פרק יב

א: מבקש אני אפוא מכם, אחי, ברחמי

דעוירות לבא מן אַתֶּר קליל הֵנָּה לִיסְרִיִּל.
עֲדָמָא דנְעוּל מוֹלִיָּא דַעֲמָמָא.

כו: וְהִידִין כָּלָה יִסְרִיִּל נָחָא. אִיכְנָא
דכתיב: דנאָתא מן צהיוֹן פְּרוּקָא. וְנִהְפֵךְ
עוֹלָא מן יַעֲקוֹב.

כז: וְהִידִין תְּהוּא לְהוֹן דִּיתְקָא הִי דְמֵן
לְחָתִי. מָא דשְׂבָקָת לְהוֹן חֲטָהִיהוֹן.

כח: בְּסִבְרָתָא דִין בַּעֲלֵהֲבָא אָנוֹן
מְטֻלְחָכוֹן. וּבְגִבְיֹתָא חֲבִיבִין אָנוֹן מְטֻל
אַבְהָתָא.

כט: לֹא גִיר הֶפֶךְ אֱלֹהָא בְּמוֹהֲבָתָהּ
וּבְקָרְיָתָהּ.

ל: אִיכְנָא גִיר דֶּאָף אֲלֹתוֹן לֹא מִתְפִּיטִין
הֲרִיתוֹן לֵאלֹהָא מֵן קֳדָם. וְהָשָׂא אֲתַחֲנַנְתוֹן
מְטֻל לֹא מִתְפִּיטִסְנוֹתְהוֹן דִּהְנוֹן.

לא: הִכְנָא אָף הֵלִין לֹא אֲתַפְּסִיטוּ הָשָׂא
לְרַחֲמָא דַעֲלִיכּוֹן. דֶּאָף עֲלִיהוֹן נְהוּוֹן רַחֲמָא.
לב: חֲבֵשׁ גִּיר אֱלֹהָא לְכָל אָנֶשׁ בְּלֹא
מִתְפִּיטִסְנוֹתָא. דַּעַל כָּל אָנֶשׁ נִרְחָם.

לג: אִו עוֹמְקָא דַעוֹתָרָא וְחִמְכָּתָא וּמִדַּעָא
דֵאלֹהָא. דֶאָנֶשׁ לֹא מֶשׁ דִּינְוְהִי. וְאוֹרְחָתָהּ לֹא
מִתְעַקֵּן.

לד: מִנּוּ גִיר דַּע רַעֲיָנָה דִמְרִיָּא. אִו מִנּוּ
הֵנָּה לֹה בַעַל מִלְכָּא.

לה: וּמִנּוּ קֳדָם יֵהֵב לֹה. וְכֵן נִסְבַּ מִנָּה.
לו: מְטֻל דְּכָל מִנָּה וְכָל בָּהּ וְכָל בְּאִידָהּ.
דלֹה תִשְׁבַּחְתוּן וּבוֹרְכֵן לַעֲלֵם עֲלָמִין אָמִין.

קפלאון יב

א: בָּעָא אָנָּה הִכִּיל מְנֹכּוֹן אַחִי בְּרַחֲמוֹהִי
דֵאלֹהָא. דִתְקִימוֹן פְּגִרִיכּוֹן דִבְחָתָא חִיתָא
וּקְדִישָׁתָא וּמִקְבִּלְתָּא לֵאלֹהָא. בְּתִשְׁמִשְׁתָּא
מִלִּילָתָא.

ב: וְלֹא תִתְדַמּוֹן לַעֲלָמָא הֵנָּה. אֱלֹא
אַשְׁתַּחֲלֹפוּ בַחוּדְתָא דִרַעֲיָנִיכּוֹן. וְהוֹיִתוֹן
פְּרִשִׁין אִינוּ צְבִינָה דֵאלֹהָא טָבָא וּמִקְבִּלָא
וּגִמְרִיא.

ג: אָמַר אָנָּה דִין בְּטִיבּוֹתָא דֵאֲתִיבָתָּ לִי
לְכָלְהוֹן. דֵּלֹא תְהוּוֹן מִתְרַעֲיִן לְבֵר מֵן מָא דֵלֹא
דִתְתַרְעוֹן. אֱלֹא דִתְהוּוֹן מִתְרַעֲיִן בְּנִכְפוּתָא כָּל
אָנֶשׁ אִיךְ דַּפְלָג לֹה אֱלֹהָא הִימְנוּתָא
בְּמִשׁוּחְתָּא.

ד: אִיכְנָא גִיר דְּבַחַד פְּגָרָא הִדְמָא סְגִיָּא
אִית לָן. וְכָלְהוֹן הִדְמָא לֹא אָנָּה חַד סוּעֲרָנָא
אִית לְהוֹן.

ה: הִכְנָא אָף חֲנוֹן דְּסִגִּיָּא חֲנוֹן חַד חֲנוֹן פְּגָרָא
בְּמִשְׁיָחָא. חַד חַד מִנּוּ דִין הִדְמָא חֲנוֹן דִּתְדַדָּא.
ו: אֱלֹא אִית לָן מוֹהֲבָתָא מִשְׁחִלְפָּתָא אִיךְ
טִיבּוֹתָא דֵאֲתִיבָתָּ לָן. אִית דְּנִבְיּוּתָא. אִיךְ
מִשׁוּחְתָּא דִהִימְנוּתָהּ.

ז: וְאִית דִּתְשִׁמְשִׁתָּא אִית לֹה. בְּתִשְׁמִשְׁתָּהּ.
וְאִית דְּמִלְפָּנָא הוּ. בִּיּוֹלְפָנָהּ.

ח: וְאִית דְּמִבְּיָאנָא הוּ. בְּבוּיָאָהּ. וְדִיָּהֵב
בְּפִשְׁטִיטוּתָא. וְדִקָּאָם בְּרִשָּׁא בְּחִפְּטִיטוּתָא.
וְדִמְרָחַם בְּפָצִיחְתָּא.

ט: וְלֹא נְהוּא נְכִיל חוּבִכּוֹן. אֱלֹא הוֹיִתוֹן
סְנִין לְבִישְׁתָּא. וּמִתְנַקְפִּין לְטָבָתָא.

י: הוֹיִתוֹן רַחֲמִין לֵאחִיכּוֹן וּמִתְכִּין חַד
לְחַד. הוֹיִתוֹן מִקְדָּמִין מִקְרִין חַד לְחַד.

יא: הוֹיִתוֹן הִפְּטִין וְלֹא חֲבִנִין. הוֹיִתוֹן
רַתְחִין בְּרוּחַ. הוֹיִתוֹן פִּלְחִין לְמָרוֹכּוֹן.

יב: הוֹיִתוֹן חֲדִין בְּסִבְרָכּוֹן. הוֹיִתוֹן
מִסִּיבְרִין אִוִּלְצִיכּוֹן. הוֹיִתוֹן אִמִּינִין בְּצִלּוֹתָא.

יג: הוֹיִתוֹן מִשְׁתּוֹתְפִין לְסִנְיֹקוּתָא
דְּקִדִּישָׁא. הוֹיִתוֹן רַחֲמִין אִכְסִיָּא.

יד: בִּרְכוּ לְרִדּוּפִיכּוֹן. בִּרְכוּ וְלֹא תְלוּטוֹן.

ד: שֶׁכֶּן מִשְׁרַת אֱלֹהִים הוּא רַק לטוֹבָה לָךְ.
וְאִם אַתְּ הָרַע אַתָּה עוֹשֶׂה, פָּחַד; כִּי לֹא לְחַיִּים
חָגוּר הוּא חֶרֶב; שֶׁכֶּן מִשְׁרַת אֱלֹהִים הוּא
וְנוֹקֵם שֶׁל זֶעַם עַל עוֹשֵׂי הָרַע.

ה: וְעַל כֵּן עֲלִינוּ לְהַפְנוֹעַ, לֹא רַק בְּגִלְל
הַזֶּעֶם, אֲלָא גַם בְּגִלְל מִצְּפוּנָנוּ.

ו: לָכֵן גַּם מִסּ גִּלְגֻּלַת נֹתָנִים אַתָּם; כִּי
מִשְׁרַתִּי אֱלֹהִים הֵם הַאֲחָרָאִים עַל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה.

ז: שְׁלֹמוֹ אִפּוּא לְכָל אָדָם כִּפִּי שְׁמַגִּיעַ לוֹ:
לְמִי שְׁמִס גִּלְגֻּלַת — מִס גִּלְגֻּלַת; וּלְמִי שְׁמַכֶּס
— מַכֶּס; וּלְמִי שִׁירְאָה — יִרְאָה; וּלְמִי
שְׁכָבוֹד — כָּבוֹד.

ח: וְאֵל תִּהְיוּ חֲזָבִים דְּבָר לְאִישׁ, אֲלָא
לְאֹהֵב זֶה אֶת זֶה; כִּי מִי שְׂאוֹהֵב אֶת חֲבֵרוֹ מִלֵּא
אֶת הַתּוֹרָה.

ט: כִּי אִף שְׂאֻמְרָה: לֹא תִרְצַח, וְלֹא תִנְאַף,
וְלֹא תִגְנֹב, וְלֹא תִחְמַד, וְאִם יֵשׁ מִצְוָה אַחֶרֶת
— בְּדִבְרֵי הַזֶּה הִיא מִתְמַלֵּאת: וְאֵהֱבֶה לְרֵעִי
כְּמוֹךְ.

י: הָאֵהֱבָה לֹא תִפְעַל רָעָה לְרֵעִי, מִשּׁוּם
שְׂהֻאֵהֱבָה הִיא מְלוֹי הַתּוֹרָה.

יא: וְגַם זֹאת רָעוּ, שֶׁהָעֵת הִיא וְהַשָּׁעָה הִיא
שׁוֹתְעוֹרֵר מַעֲתָה מִשְׁנַתְנוּ; כִּי עֵתָה קָרְבוּ
אֲלֵינוּ חֲסִינוּ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בָּעֵת שְׂהֻאֲמָנוּ.

יב: מַעֲתָה עֶבֶר הַלֵּיל, וְהַיּוֹם קָרֵב. לָכֵן
נִפְרָקָה גַּא מֵעֲלִינוּ אֶת מַעֲשֵׂי הַחֹשֶׁךְ, וְנִלְבָּשָׁה
אֶת נֶשֶׁק הָאוֹר;

יג: וּכְמוֹ בַּיּוֹם, נִתְהַלֶּכֶה בִּפְאוֹת, לֹא
בְּהוֹלֵלוֹת וְלֹא בְּשִׁכְרוֹת וְלֹא בְּמִשְׁכָּב טָמֵא,
וְלֹא בְּקִנְיָה וּבְכַדּוֹן.

יד: אֲלָא לְבָשׂוּ אֶת אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ
וְאֵל תִּדְאָגוּ לְבִשְׂרֹכֶם בְּזָקָה לְתַאוֹת.

טו: שְׁמַחוּ עִם הַשְּׂמִיחִים, וּבְכוּ עִם
הַבּוֹכִים.

טז: וְיִמָּה שְׂחוֹשְׁבִים אַתָּם עַל עֲצָמְכֶם —
גַּם עַל אֲחִיכֶם. וְאֵל תִּחַשְׁבוּ גְבוּהָה, אֲלָא
הַתַּחַבְרוּ אֶל הָעֲנוּוִים. וְאֵל תִּהְיוּ חֲכָמִים בְּעֵינֵי
עֲצָמְכֶם.

יז: וְאֵל תִּשְׁלְמוּ לְאִישׁ רָעָה תַּחַת רָעָה,
אֲלָא שִׁימוּ לֵב לְכַד שֶׁתַּעֲשׂוּ אֶת הַטוֹב לְפָנֵי כָּל
בְּנֵי אָדָם.

יח: וְאִם אִפְשָׁר, עַד כַּמָּה שָׂוִיה בִּידְכֶם,
עֲשׂוּ שְׁלוֹם עִם כָּל אָדָם.

יט: וְאֵל תִּתְנַקְמוּ, אֲהוּבֵי, אֲלָא תִּתְנוּ מָקוֹם
לַזֶּעֶם, כִּי כְּתוּב: אִם לֹא תַעֲשֶׂה דִין לַעֲצָמְךָ,
אֲנִי אַעֲשֶׂה אֶת דִּינְךָ, אָמַר אֱלֹהִים.

כ: וְאִם רָעִב שׁוֹנֵאֵף הָאֲכִילְהוּ; וְאִם צָמָא,
הַשְׁקֵהוּ. וְאִם אֶת אֵלֶּה תַעֲשֶׂה לוֹ, גַּחְלִי אֵשׁ
תַּעֲרִים עַל רֹאשׁוֹ.

כא: אֵל יִנְצַח אַתְּכֶם הָרַע, אֲלָא נִצְחוּ אֶת
הָרַע בְּטוֹב.

פֶּרֶק יג

א: כָּל נֶפֶשׁ תִּפְנוֹעַ לְרִשְׁיוֹת הַשְּׁלֹטוֹן; כִּי
אֵין שְׁלֹטוֹן שְׂאִינָנוּ מֵאֱלֹהִים; וְהַשְּׁלֹטוֹנוֹת
אֲשֶׁר יֵשְׁנָם מִפְּקָדִים מִשְׁעַם אֱלֹהִים.

ב: לָכֵן מִי שֶׁקָּם נֶגֶד הַשְּׁלֹטוֹן, נֶגֶד צו
אֱלֹהִים הוּא קָם. וְאֵלֶּה אֲשֶׁר קָמִים נֶגְדָם, דִּין
יִשְׂאוּ;

ג: שֶׁהָרִי אֵין הַשׁוֹפְטִים אִימָה לְמַעֲשִׂים
טוֹבִים אֲלָא לְרָעִים. רוֹצֶה אַתָּה אִפּוּא שְׁלֹא
לִפְחַד מִן הַשְּׁלֹטוֹן? עֲשֶׂה אֶת הַטוֹב וְיִהְיֶה לָךְ
שִׁבְח מִמֶּנּוּ;

טו: חָדוּ עִם דְּחָדִין. וּבִכּוּ עִם דְּכָכִין.
טז: וּמָדַם דְּמַתְרַעִין אֲנָתוֹן עַל נִפְשָׁכוֹן.
אָף עַל אַחִיכּוֹן. וְלֹא תַתְרַעוֹן רַעֲיָנָא רָמָא.
אֵלָא קִפּוּ לְאִילִין דְּמַכִּיכִין. וְלֹא הוֹיִתוֹן חִפְיָמִין
בְּרַעֲזָן נִפְשָׁכוֹן.

יז: וְלֹא תַפְרַעוֹן לֵאנָשׁ בִּישְׁתָּא חֵלְף
בִּישְׁתָּא. אֵלָא נִתְבַּטֵּל לִכּוֹן דְּתַעֲבָדוֹן טְבָתָא.
קָדָם בְּנִינְשָׁא כֻּלְהוֹן.

יח: וְאֵן מִשְׁפַּתָּא אֵיךְ דְּמֵן לִנְחָכוֹן. עִם כָּל
בְּרַנְשׁ שְׁלָמָא עֲבָדוּ.

יט: וְלֹא הוֹיִתוֹן תְּבַעֲזִין נִפְשָׁכוֹן חִפְיָבִי.
אֵלָא הָבוּ אַתְרָא לְרוּגְזָא. כְּתִיב הוּא גִיר: דָּאֵן
לֹא תַעֲבָד דִּינָא לְנִפְשָׁךְ. אֵלָא אַעֲבָד דִּינָךְ אֱמֵר
אֵלְהָא.

כ: וְאֵן כִּפּוֹן בְּעַלְדִּכְכֶּךְ. אָוּפְלִיחִי. וְאֵן צִהָא.
אֲשִׁקִּיחִי. וְאֵן הֶלֶין תַּעֲבָד לָהּ. גּוּמְרָא דְנוּרָא
תַּקְפֵּר עַל קַרְקַפְתָּהּ.

כא: וְלֹא תוֹפִיכּוֹן בִּישְׁתָּא. אֵלָא זְכָאוּה
לְבִישְׁתָּא בְּטַבָּתָא.

קפלאון יג

א: כָּל נִפְשׁ לְשׁוּלְטָנָא דְרַבּוּתָא תִּשְׁתַּעֲבָד.
לִית גִּיר שׁוּלְטָנָא דְלֹא הוּא מִן אֵלְהָא הוּא.
וְאִילִין שׁוּלְטָנָא דְאִיתִיהוֹן מִן אֵלְהָא הוּא
פְּקִידִין.

ב: מִן דְּקָאִם הָכִיל לּוֹקְבֵל שׁוּלְטָנָא. לּוֹקְבֵל
פּוֹקְדָנָא דְאֵלְהָא קָאִם. וְהֶלֶין דְּקִימִין
לּוֹקְבֵלְהוֹן דִּינָא נִסְבּוֹן.

ג: דִּינָא גִיר לֹא הֵנוּ דְחֵלְתָא לַעֲבָדָא טְבָא
אֵלָא לְבִישָׁא. צָבָא אֲנִת הָכִיל דְלֹא תִדְחַל מִן
שׁוּלְטָנָא. עֲבָד טְבָתָא. וְתִשְׁבּוּחָתָא תְּהוּא לָךְ
מִנָּה.

ד: מִשְׁמַשְׁנָא הוּא גִיר דְאֵלְהָא אֵלָא לָךְ
לְטְבָתָא. וְאֵן בִּישְׁתָּא עֲבָד אֲנִת. דְחַל. לֹא הוּא

גִיר סְרִיקָאִית אֲסִיר לְסַפְסָרָא. מִשְׁמַשְׁנָא הוּא
גִיר דְאֵלְהָא וְתּוּבָעָא דְרוּגְזָא לְאִילִין דְּעַבְדִּין
בִּישְׁתָּא.

ה: וּמָטֵל הֵנָּא אֵלְצָא לָן דְּנִשְׁתַּעֲבָד לֹא
מָטֵל רּוּגְזָא בְּלַחוּד. אֵלָא אָף מָטֵל תַּאֲרַתָן.

ו: מָטֵל הֵנָּא אָף כֶּסֶף רִשָּׁא זְהִבִין אֲנָתוֹן.
מִשְׁמַשְׁנָא אֲנָן גִיר דְאֵלְהָא דְעֻלִּיחִין דְּהֶלֶין
קִימִין.

ז: פְּרוּעוּ הָכִיל לְכָל אָנָשׁ אֵיךְ דְּמַתַּתְחִיב
לָהּ. לְמֵן דְּכֶסֶף רִשָּׁא כֶּסֶף רִשָּׁא. וּלְמֵן דְּמַכְסָא
מַכְסָא. וּלְמֵן דְּחֵלְתָא דְחֵלְתָא. וּלְמֵן דְּאִיקָרָא
אִיקָרָא.

ח: וְלֹאנָשׁ מָדַם לֹא תַחוּבוֹן. אֵלָא חַד לַחַד
לְמַחְבּוֹ:

צחחא ט

מִן דְּמַחְב גִיר לְחַבְרָה. נְמוּסָא מְלִי.

ט: אָף הִי גִיר דְאָמַר: דְלֹא תִקְטוּל. וְלֹא
תַגּוּר. וְלֹא תַגְנוּב. וְלֹא תִגְרָג. וְאֵן אִית פּוֹקְדָנָא
אַחֲרָנָא. בְּהָדָא מְלֵחָא מִשְׁתַּלֵּם: דְּתַרְחַם
לְקַרִיכֶךְ אֵיךְ נִפְשָׁךְ.

י: חוּבָא לְקַרִיכָה בִישְׁתָּא לֹא סָעַר. מָטֵל
דְּחוּבָא מוּלִיָּה הוּא דְנְמוּסָא.

יא: וְאָף הָדָא דְעוּ. דְּוּבָנָא הוּא וְשַׁעֲתָא הִי
מְפִיל דְנִתְתַּעֲזִיר מִן שְׁנַתָן. הָשָׂא הוּא גִיר
אַתְקַרְבוּ לָן חִיִּין יִמִּיר מִן דְּכִד הִימָנָן.

יב: לֵלְקָא מְפִיל עֲבָר. וְאִימָמָא קָרַב. נִיח
הָכִיל מִנָּן עֲבָדָא דְחִשּׁוּכָא. וְנִלְכַּשׁ זִיגָה
דְנוּהָרָא.

יג: וְאֵיךְ דְּבִאִימָמָא בְּאִסְכָּמָא נִהְלָךְ. לֹא
בְזָמְרָא וְלֹא בְרִינְיוּתָא. וְלֹא בְּמַדְמָכָא טַנְפָא.
וְלֹא בְּחֶסֶמָא וּבְחִרְנָא.

יד: אֵלָא לּוּבְשׁוּדִי לְמֵרֵן יִשׁוּעַ מִשִּׁיחָא.
וְלֹא תַאצְפוֹן דְּבִסְרָכוֹן לְרִיגְתָּא.

פֶּרֶק יד

א . ולחלש בַּאֲמוֹנָה תָּנוּ לוֹ יָד, וְאַל תִּהְיֶה
בְּעֵלֵי סִפְקוֹת בְּמַחְשְׁבוֹתֵיכֶם;

ב : כִּי יֵשׁ הַמֶּאֱמִין שֶׁמֶתֶר לוֹ לֶאֱכֹל הַכֹּל,
וְהַחֲלֵשׁ אוֹכֵל יֵרֶק.

ג : אָכַל הָאוֹכֵל אֶל יָבוֹז לְמִי שְׁאִינוֹ אוֹכֵל.
וּמִי שְׁאִינוֹ אוֹכֵל אֶל יָדוֹן אֶת מִי שְׁאוֹכֵל; שֶׁכֵּן
הָאֱלֹהִים קָרַב אוֹתוֹ.

ד : מִי אִתָּה שְׁאִתָּה דָן עֶבֶד אֲשֶׁר לֹא שֶׁלְּדִי?
אֲשֶׁר אִם הוּא קָם, לְאֲדוֹנָיו קָם; וְאִם נוֹפֵל,
לְאֲדוֹנָיו נוֹפֵל. וְאוּלָם קוֹם יָקוֹם, כִּי יֵשׁ בְּיַדִּי
אֲדוֹנָיו לְהַקִּימוֹ.

ה : יֵשׁ הַמִּפְלָה יוֹם מִיּוֹם*, וְיֵשׁ הַמַּחְשִׁיב
אֶת כָּל הַיָּמִים. יְהִי כָּל אִישׁ בְּטוֹת בְּדַעְתּוֹ שְׁלוֹ.

ו : מִי שֶׁמַּחְשִׁיב יוֹם, לְאֲדוֹנָיו הוּא מַחְשִׁיב;
וְכָל שְׁאִינוֹ מַחְשִׁיב יוֹם, לְאֲדוֹנָיו אִינוֹ
מַחְשִׁיב. וְהָאוֹכֵל אוֹכֵל לְאֲדוֹנָיו וּמוֹדָה
לְאֱלֹהִים; וְאֲשֶׁר אִינוֹ אוֹכֵל, לְאֲדוֹנָיו אִינוֹ
אוֹכֵל, וּמוֹדָה לְאֱלֹהִים;

ז : כִּי אֵין אִישׁ מֵאֲתָנוּ שְׁחִי לַעֲצָמוֹ, וְאֵין
אִישׁ שֶׁמַּח לַעֲצָמוֹ;

ח : שֶׁכֵּן אִם חַיִּים אָנוּ, לְאֲדוֹנֵינוּ אָנוּ
חַיִּים; וְאִם מֵתִים אָנוּ, לְאֲדוֹנֵינוּ אָנוּ מֵתִים.
לְפִיכָךְ אִם אָנוּ חַיִּים וְאִם אָנוּ מֵתִים — שֶׁל
אֲדוֹנֵינוּ אֲנַחְנוּ.

ט : מִשּׁוֹם כֵּךְ אַף הַמְּשִׁיחַ מֵת וְחַי וְקָם,
כְּדִי שֶׁהוּא יִהְיֶה אֲדוֹן לְמֵתִים וְלְחַיִּים.

י : וְאִתָּה מִדּוּעַ דָּן אִתָּה אֶת אַחִיד? גַּם
מִדּוּעַ אִתָּה בּוֹ לְאֲחִיד? הֲרִי כָּלְנוּ עֲתִידִים אָנוּ
לַעֲמֹד לִפְנֵי פֶס הַמְּשִׁיחַ,

יא : כְּפָתוּב: חִי אָנִי, נָאִם יְהוָה, כִּי לִי
תִּכְרַע כָּל בֶּרֶךְ וְלִי תוֹדָה כָּל לְשׁוֹן.

יב : לָכֵן כָּל אִישׁ מֵאֲתָנוּ יִתֵּן מַעֲנֶה עַל

עֲצָמוֹ לְאֱלֹהִים.

יג : מַעֲתָה אֶל נְדוֹן זֶה אֶת זֶה, אֲלֹא דוֹקָא
זֹאת דּוֹנוֹ, שְׁלֹא תִשִּׁים מִכְשׁוֹל לְאַחִיד.

יד : הֵן יוֹדַע אָנִי וּבְטוֹת אָנִי בְּאֲדוֹן יִשׁוּעַ,
שְׁאֵין דְּבַר מִסְאָב מֵעֲצָמוֹ; אֲלֹא לְמִי שֶׁחוֹשֵׁב
דְּכִרְמָה לְטִמָּא, לוֹ בְּלִבֵּד הוּא טִמָּא.

טו : וְאִם בְּגִלֵּל מֵאֲכָל אִתָּה מַעֲצִיב אֶת
אַחִיד, לֹא בִּצְהִיבָה מִתְּהַלֵּךְ אִתָּה. אֶל תִּהְרֹס
בְּמֵאֲכָלְךָ אֶת מִי שֶׁלְּמַעֲנוֹ מֵת הַמְּשִׁיחַ.

טז : וְאַל יִגְדֹף טוֹבִיבְנוּ;

יז : כִּי מַלְכוּת הָאֱלֹהִים אֵינָנָה אֲכִילָה
וּשְׁתִּיָּה, אֲלֹא צִדְקָה וְשָׁלוֹם, וְשִׁמְחָה בְּרוּחַ
הַקֹּדֶשׁ.

יח : הֵן מִי שֶׁבִּצְהִיבָה מִשְׁרַת אֶת הַמְּשִׁיחַ,
רְצוֹנִי הוּא לְאֱלֹהִים וּבַחֲנוּן בְּעֵינֵי בְּנֵי אָדָם.

יט : כָּעֵת נִרְדְּפָה שְׁלוֹם וְאֶת בְּנֵין אִישׁ אֶת
רֵעֵהוּ.

כ : וְאַל נִהְרֹס אֶת מְלֹאכֶת אֱלֹהִים בְּגִלֵּל
מֵאֲכָל; כִּי הַכֹּל טְהוֹר הוּא, אֲף רַע הוּא לְאָדָם
שְׁאוֹכֵל בְּמִכְשׁוֹל.

כא : מוֹטָב שְׁלֹא נֹאכֵל בְּשֹׁר וְלֹא וּשְׁתָּה
יַיִן, וְלֹא דְּבַר שֶׁנִּכְשֵׁל בּוֹ אַחִינוּ.

כב : אִתָּה שִׁיֵּשׁ בֶּךְ אֲמוֹנָה, הַחֹזֵק בָּהּ
בְּעֲצָמָךְ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים. אֲשֶׁרִי מִי שְׁאִינוֹ דָּן אֶת
עֲצָמוֹ בְּמָה שֶׁבָּרַר;

כג : כִּי מִי שֶׁמִּפְקֶק וְאוֹכֵל — יֵאָשֶׁם,
מִשּׁוֹם שְׁלֹא בַּאֲמוֹנָה; שֶׁכֵּן כָּל מֶה שְׁאִינוֹ
מֵאֲמוֹנָה חֲטָא הוּא.

פֶּרֶק טו

א . לָכֵן חֲבִיבִים אָנוּ, הַחֲזִיקִים, לְשֹׂאת אֶת
חִלְשַׁת הַחֲלָשִׁים וְלֹא לַעֲשׂוֹת הַלְּהֻנָּת עֲצָמָנוּ,

ב : אֲלֹא אִישׁ אִישׁ מֵאֲתָנוּ יַעֲשֶׂה הַלְּהֻנָּת

קפלאון יד

א: לאינא דין דכריה בהימנוטא הבו לה
אינא. ולא תהוון מתפלגין במחשבתכון.
ב: אית גיר דמהימן דכל מדם נאכול.
תכריה ירקא אכל.
ג: הו דין דאכל להו מן דלא אכל לא
נשוט. והו מן דלא אכל להו מן דאכל לא
נדון. אלקא גיר קרבה.
ד: אלת מן אלת דדאן אלת עבדא דלא
דילך. דאן קאם למרה קאם. ואן נפל למרה
נפל. מקם הו דין קאם. מטא גיר באידי מרה
דנקימיוהי.
ה: אית דדאן יומא מן יומא. ואית דדאן
פלהון יומתא. פל אנש דין במדעא דנפשה
נשתרר.
ו: מן דמתרעא דיומא. למרה מתרעא.
וכל דלא מתרעא דיומא. למרה לא מתרעא.
ודאכל. למרה אכל. ולאלקא מודא. ודלא
אכל. למרה לא אכל. ומודא לאלקא.
ז: לית גיר אנש מן דלנפשה חי. ולית
אנש דלנפשה מאת.
ח: מטל דאן חזין חנן. למרן הו חזין
חנן. ואן מיתין חנן. למרן הו מיתין חנן. ואן
חזין חנן הכיל ואן מיתין חנן. דמרן חנן.
ט: מטל הנא אף משיחא מית וחזא וקם.
דהו נהנא מריא למיתא ולחזא.
י: אלת דין מנא דאן אלת לאחור. או אף
אלת למנא שאט אלת לאחור. פלן גיר צתידין
חנן למקם קדם בים דמשיחא.
יא: איך דכתיב: דחי אנא. אמר מריא.
דלי תפוף כל ברוך. ולי נודא כל לשון.
יב: מדין כל אנש מן פתגמא חלף נפשה
יהב לאלקא.

יג: לא מכיל נדון חד לחד. אלא הדא
דונו יתיראית דתוקלתא לאחור לא תסים.
יד: דע אנא גיר ומפס אנא במריא ישוע
דמדם דמסיב מן לוחה לית. אלא לאינא דרגא
על מדם דטמא. להו הו בלחוד טמא.
טו: אן דין מטל מאכולתא מעיק אלת
לאחור. לא חנא בחופא מהלך אלת. לא חובד
במאכולתך להו דמטלתא מית משיחא.
טז: ולא תתגדף טבתן.
יז: מלכותה גיר דאלקא לא הות מאכלא
ומשתיא. אלא כאנוטא ושלמא וחדותא
ברותא דקודשא.
יח: מן דבהלין גיר משמש למשיחא.
שפר לאלקא. וקדם בנינשא בקא.
יט: השא כתר שלמא נרהט ובתר בנינא

חד דחד.

כ: ולא מטל מאכולתא נשרא עבדא
דאלקא. פל מדם גיר דכא הו. אלא כיש הו
לברנשא דבתוקלתא אכל.
כא: שפיר הו דלא נאכול בסרא. ולא
נשתא חמרא. ולא מדם דמתתקל ביה אחון.
כב: אלת דאית כך הימנוטא. בנפשך
אחודיה קדם אלקא. טובוהי למן דלא דן
נפשה במדם דפרש.
כג: אינא גיר דמתפלג. ואכל אתחייב לה.
מטל דלו בהימנוטא. פל מדם גיר דלא חנא
מן הימנוטא. חטיחא הו.

קפלאון טו

א: חזיבין חנן הכיל חנן חילתנא דכורהנא
דמחילא נשקול. ולא לנפשו נשפר.
ב: אלא אנש מן לקריבה נשפר בטבתא
איך דלכנינא.

רעהו בְּטוֹב לִשְׁם בְּנִין;

ג: כִּי גַם הַמְּשִׁיחַ לֹא לְהִנָּאת עֲצָמוֹ עָשָׂה, אֲלֵא בְּכַתּוּב: חֲרַפְתָּ מִחֶרְפִּיד נִפְלָה עָלַי.

ד: הֵן כָּל מֵה שֶׁנִּכְתַּב מִקֶּדֶם, לְלַמּוּדֵנוּ נִכְתַּב, לְמַעַן תִּהְיֶה לָנוּ חֻקָּה בְּסִבְלָנוֹת הַפְּתוּבִים וּבְנִחְמָתָם.

ה: וְאַלֹהֵי הַסִּבְלָנוֹת וְהַנִּחְמָה יִתֵּן לָכֶם שְׂתַחֲשָׁבוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ שְׂוִים בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ,

ו: כְּדִי שֶׁכֵּלֵב אֶחָד וּכְפֹה אֶחָד תִּשְׁבְּחוּ אֶת הָאֱלֹהִים אֲבִי אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

ז: עַל כֵּן קָרְבוּ וּשְׂאוּ זֶה אֶת זֶה, כְּפִי שְׁגֵם הַמְּשִׁיחַ קָרַב אֶתְכֶם אֶל תַּפְאֶרֶת הָאֱלֹהִים.

ח: וְאֹמַר אֲנִי יִשְׁיִעַ הַמְּשִׁיחַ שֶׁרַת אֶת הַמִּילָה לְמַעַן אֲמַת הָאֱלֹהִים, כְּדִי לָקִים אֶת הַהִבְטָחָה אֲשֶׁר לְאַבְרָם.

ט: וְהַגּוֹיִים יִשְׁבְּחוּ אֶת הָאֱלֹהִים עַל הַרְחָמִים שֶׁהָיוּ עֲלֵיהֶם, בְּכַתּוּב: אוֹדֵךְ בְּגוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֲזַמְּרָה.

י: וְעוֹד אֹמֵר: גִּילּוֹ גוֹיִם עִם עָמוֹ.

יא: וְעוֹד אֹמֵר: הִלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם, שֶׁבְּחוּהוּ כָּל הָאֲמִים.

יב: וְעוֹד יִשְׁעִיהוּ אֹמֵר: וְיִהְיֶה שֶׁרֶשׁ לִישִׁי, וְאֲשֶׁר יָקוּם יִהְיֶה רֹאשׁ לַעֲמִים וְאֵלָיו יִקְוּ גוֹיִם.

יג: וְאַלֹהֵי הַתְּקִנָּה יִמְלֵא אֶתְכֶם כָּל שִׂמְחָה וְשָׁלוֹם בְּאֻמוֹנָה, לְמַעַן תִּשְׁפְּעוּ בְּתִקְנֹתַי בְּגִבּוֹרֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

יד: וְאַף אֲנִי, בְּטוֹחֲנִי עֲלֵיכֶם, אֲחִי, שְׁגֵם

אֲתֶם מִלֵּאֵי טוֹבָה, וּמִגִּמְרִים אֲתֶם בְּכָל דַּעַת, וַיְכֻלִּים אֲתֶם לְהוֹרוֹת גַּם אֶת הָאֲחֵרִים.

טו: וּקְצַת בְּהֻעָזָה כְּתַבְתִּי לָכֶם, אֲחִי, כְּדִי לְהוֹפִירְכֶם אֶת הַחֹסֶד שֶׁנָּתַן לִי מֵאֱלֹהִים

טז: לִהְיוֹת מִשְׁרַת לִישׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ בְּגוֹיִים וּלְשִׁרַת אֶת בְּשׂוֹרַת הָאֱלֹהִים, לְמַעַן יִהְיֶה קָרְבֵּן הַגּוֹיִים מִקִּבֹּל וּמִקֶּדֶשׁ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

יז: לָכֵן יֵשׁ לִי גֵאוּנָה בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים;

יח: שֶׁהָרִי אֵינְנִי מַעֲזוֹ לֹמַר דְּבָר שֶׁלֹּא פָעַל הַמְּשִׁיחַ עָלַי-יָדִי לְצִיּוֹת הַגּוֹיִים — בְּאֹמַר וּבִמְעָשִׁים,

יט: בְּכַח אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים וּבְכַח רוּחַ אֱלֹהִים, בְּאִפֶּן שֶׁסִּבְבְּתִי מִירוּשָׁלַיִם עַד לְאַלְוִרִיקוֹן* לְהַשְׁלִים אֶת בְּשׂוֹרַת הַמְּשִׁיחַ,

כ: כְּשֶׁאֲנִי מִתְאַמֵּץ לְבִשּׁוֹר לֹא הֵיכָן שֶׁהִכְרוּ שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, כְּדִי שֶׁלֹּא אֶכְנֶה עַל יְסוֹד אֲחֵר,

כא: אֲלֵא כְּפִי שֶׁכְּתוּב: אֵלֶּה שֶׁלֹּא נֶאֱמַר לָהֶם עָלָיו יִרְאוּהוּ, וְאַלֶּה שֶׁלֹּא שָׁמְעוּ יִצִּיתוּ. כב: בְּגִלְגַּל זֹאת פְּעָמִים רַבּוֹת נִמְנָע מִמֶּנִּי לְבוֹא אֵלֵיכֶם.

כג: אֲבָל כָּעַת מִבִּינֵן שְׂאִין לִי מְקוֹם בְּאֶזְרוֹרִים הָאֵלֶּה וּמִשְׁתוֹקֵק אֲנִי מִלִּפְנֵי שְׁנַיִם רַבּוֹת לְבוֹא אֵלֵיכֶם —

כד: כְּאֲשֶׁר אֵלַף לְסַפֵּר, מִקְּנֶה אֲנִי שֶׁאֲבֹא וְאֶרְאֶה אֶתְכֶם, וְאַתֶּם תִּלְוּוּנִי לִשְׁם לְאַחֵר שֶׁאֲהִנֶּה קִמְעָה בְּמִרְאָכֶם.

כה: אֲבָל כָּעַת אֲנִי הוֹלֵךְ לִירוּשָׁלַיִם לְשִׁרַת אֶת הַקֹּדוֹשִׁים;

כו: כִּי אֵלֶּה שֶׁבְּמִקְדוֹנִיָּה וּבִכְנֶיָה רָצוּ

ג: מטל דאף משיחא לא הוּא לנפשה שפר. אלא איך דכתיב: דחסדא דמתסדניך נפל עלי.

ד: פל מדם גיר דמן קדים אתפתב. ליולפנא הוּ דילן אתכתב. דבמסיפונותא ובבויצא דכתבא סברא נהוּא לן.

ה: אלקא דין דמסיפונותא דבויצא נחל לכוּן דשויותא תחתשבון חד על חד בישוע משיחא.

ו: ובחד רעין ובחד פום תשבחון לאלקא אבויה דמרן בישוע משיחא.

ז: מטל הדא הנו מקרבין וטענין לחדדא איפנא דאף משיחא קרבכון לתשובותה דאלקא.

ח: אמר אנא דין בישוע משיחא שמש גזורתא חלף שררה דאלקא. איפנא דנשר מולכנא דאבהתא.

ט: ועממא נשבחון לאלקא חלף רחמא דהנו עליהון. איך דכתיב: דאורא לך בעממא. ולשמך אומר.

י: ותוב אמר: אתפסמו עממא עם עמה. יא: ותוב אמר: שבחו למריא כלכון עממא. שבחיהי פלהין אמנותא.

יב: ותוב אשעיא אמר: דנהוּא עקרא לאישי. ומן דנקום נהוּא רשא לעממא. ועלוהי נסברון עממא.

יג: אלקא רין דסברא נמליכון פלה חדותא ושלמא בהימנותא. דתתייתרון בסברה בחילא דרוחא דקודשא.

צחחא י

יד: מפס אנא דין אף אנא עליפון אחי דאף אנתון מלין אנתון הוּ טבתא. ומשמלין אנתון בכלה ידעתא. ומשפחין אנתון אף

לאחרנא למרתיי.

טו: קליל דין מרחאית כתבת לכוּן אחי. איפנא דאעהדכון בטיבותא דאתיהבת לי מן אלקא.

טז: דאהוּא משמשנא בישוע משיחא בעממא. ואפלוח לסברתא דאלקא. דנהוּא קורבנא דעממא מקבל ומקדש ברוחא דקודשא.

יז: אית לי הקיל שובהקרא בישוע משיחא לנת אלקא.

יח: לא גיר ממרח אנא דאמר מדם דלא סער באדי משיחא למשמעא דעממא במלתא ובכבדא.

יט: בחילא דאתותא ודתדמרתא ובחילא דרוחא דאלקא. איפנא דמן אורשלם אתכרך עדמא לאלוריקון ואמלא סברתה דמשיחא. כ: פד מתחפט אנא דאספר לא כר דאתקרי שמה דמשיחא. דלא אבנא על שתאסתא נוכריתא.

כא: אלא איפנא דכתיב: דאילין דלא אתאמר להון עלוהי. נחזוגה. ואילין דלא שמעו. נתפסיון.

כב: מטל הנא אתתכסת ובנין סגיאן דאתא לנתכון.

כג: השא דין מטל דדופא לית לי בהלין אתרותא. וסוּא חוית מן קדם שניא סגיאנתא דאתא לנתכון.

כד: מא דאזל אנא לאספניא: מסבר אנא דאתא ואחזיכון. ואנתון תלוונני לתמן. מא דקליל מן סגי אתפסמת בחזותכון.

כה: השא דין אזל אנא לאורשלם דאשמש לקדישא.

כו: צבו גיר הלין דבמקדוניה ובאכאיה

שְׁתַּהֲיָה לָהֶם שְׁתַּפּוֹת עִם הָעֲנִיִּים הַקְדוּשִׁים
אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַיִם.

כז: רָצוּ מִשּׁוֹם שָׁגֶם חֲבִיבִים הֵם לָהֶם; שָׁפֵן
אִם בְּרוּחַ הַשְׁתַּתַּפּוֹ עִמָּהֶם הַגּוֹיִּים, חֲבִיבִים הֵם
לְשֶׁרֶת אוֹתָם גַּם בְּאֲשֶׁר לְבָשָׁר.

כח: לִכֵּן אַחֲרֵי שֶׁאֲגַמֵּר זֹאת וְאַחֲתָם לָהֶם
אֶת הַפָּרִי הַזֶּה, אֶעֱבֹר בְּרַכְכֶּם לְסַפָּרְדִּי;

כט: כִּי יוֹדַע אֲנִי שֶׁבְּאֲשֶׁר אָבּוֹא אֵלֵיכֶם,
בְּמִלּוֹא בְּרַכַּת בְּשׁוֹרֶת הַמָּשִׁיחַ אָבּוֹא.

ל: אֲכַל מִבֶּקֶשׁ אֲנִי מִכֶּם, אַחִי, בְּאֲדוֹנֵינוּ
יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ וּבִאֲהַבַת הָרוּחַ, שֶׁתַּעֲמִלּוּ אִתִּי
בְּתַפְלָה בְּעֲדֵי לֵאלֹהִים,

לא: לְמַעַן אֲנַצֵּל מִן הַסּוֹרְרִים שְׁבִיהִיּוּדָה,
וְהַשְׁרוּת אֲשֶׁר אֲנִי נוֹשֵׂא לְקְדוּשִׁים בִּירוּשָׁלַיִם
יִתְקַבֵּל יְפֵה,

לב: וְאָבּוֹא אֵלֵיכֶם בְּשִׂמְחָה, בְּרִצּוֹן
אֱלֹהִים, וְאֲנֹחַ עִמָּכֶם.

לג: וְאֵלֹהֵי הַשְּׁלוֹם יֵהָא עִם כָּלְכֶם. אָמֵן.

פָּרֶק טז

א. מִפְקִיד אֲנִי בִידְכֶם אֶת פָּפִי אַחֲתָנוּ,
אֲשֶׁר שְׁמִשִּׁית הִיא שֶׁל קֹהֶלֶת קִנְבְּרָאוֹס,

ב: שֶׁתְּקַבְּלֶיהָ בְּאֲדוֹנֵינוּ כְּרָאוֹי לְקְדוּשִׁים;
וּבְכָל דְּבַר שֶׁתִּבְקֶשׁ מִכֶּם תַּעֲזֹרוּ לָהּ, מִשּׁוֹם
שָׁגֶם הִיא הֵיחָה עֶזֶר לְרַבִּים, אָף לִי.

ג: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם פְּרִיסְקָלָה וְאַקִּילֶס,
עוֹבְדִים עֲמִיתִים אִתִּי בִישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,

ד: כִּי הֵם הֵם אֶת צוֹאֲרֵיהֶם בְּעַד נִפְשֵׁי
נַתְּנוּ; וְלֹא רַק אֲנִי מוֹדֶה לָהֶם, אֲלֹא גַם כָּל
קֹהֶלוֹת הַגּוֹיִּים.

ה: וְתִנּוּ שְׁלוֹם לְקַהֲלָה אֲשֶׁר בְּבִיתָם. דְּרָשׁוּ
בְּשִׁלוֹם אֲפֻנְטוֹס חֲבִיבִי, אֲשֶׁר הוּא בְּכּוֹרִי
אֲכִיָּה *בְּמִשִּׁית.

ו: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם מָרְיָם, אֲשֶׁר עֲמָלָה בָּכֶם
הִרְבָּה.

ז: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם אַנְדְּרוֹנִיקוֹס וַיּוֹנָה
קְרוֹבִי, שֶׁהָיָה שְׁבוּיִים אִתִּי וַיְדוּעִים הֵם בְּקֶרֶב
הַשְּׁלִיחִים, וּבְמִשִּׁית לְפָנַי הָיוּ.

ח: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם אֲמִפְּלָאוֹס חֲבִיבִי
בְּאֲדוֹנֵינוּ.

ט: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם אוֹרְבָּנוֹס, עוֹבֵד עֲמִית
אִתְּנוּ בְּמִשִּׁית, וּבְשִׁלוֹם אֲסֵטִכְיוֹס חֲבִיבִי.

י: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם אֲפֵלָה הַנִּבְחָר בְּאֲדוֹנֵינוּ.
דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם בְּנֵי בֵיתוֹ שֶׁל אַרְסֶטְבוֹלוֹס.

יא: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם הֶרֶודִיוֹן קְרוֹבִי. דְּרָשׁוּ
בְּשִׁלוֹם בְּנֵי בֵיתוֹ שֶׁל נְרָקִיסוֹס אֲשֶׁר הֵם
בְּאֲדוֹנֵינוּ.

יב: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם טְרוֹפֶנָה וְטְרוֹפֶסָה
הַעֲמִלוֹת בְּאֲדוֹנֵינוּ. דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם פְּרָסִיס
חֲבִיבִתִּי, אֲשֶׁר עֲמָלָה הִרְבָּה בְּאֲדוֹנֵינוּ.

יג: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹם רוֹפּוֹס הַנִּבְחָר בְּאֲדוֹנֵינוּ,
וּבְשִׁלוֹם הָאֵם שֶׁלוֹ וְשָׁלִי.

יד: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹמָם שֶׁל אֲסוֹנְקִרִיטוֹס
וְאַפִּלָּגוֹן וְהֶרְמָה וַיִּפְטֶרְבָּה וְהֶרְמָה וְהָאֲחִים
אֲשֶׁר עִמָּהֶם.

טו: דְּרָשׁוּ בְּשִׁלוֹמָם שֶׁל פִּילוֹלוֹגוֹס וַיּוֹלִיָּה
וְנָרוֹס וְאַחֲתוֹ וְאוֹלוֹמֶפֶה וְכָל הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר
עִמָּהֶם.

טז: תִּנּוּ שְׁלוֹם אִישׁ לְרֵעֵהוּ בְּנִשְׁקָה
קְדוּשָׁה. דוֹרָשׁוֹת בְּשִׁלוֹמָכֶם כָּל קֹהֶלוֹת
הַמָּשִׁיחַ.

יז: מִבֶּקֶשׁ אֲנִי מִכֶּם, אַחִי, שֶׁתִּזְהָרוּ מֵאֵלָה
שְׁגוֹרָמִים מַחְלוֹקוֹת וּמִכְשׁוּלִים בְּנִגּוּד לַתּוֹרָה

דשומפוטא תהוא להון עם מסכנא קדישא דאית באורשלם.

כז: צבו מטל דאף חבין להון. אן גיר בדרוח אשומפוטא עמהון עממא. חבין און דאף בדבסר נשמשון און.

כח: הדיא היל מא דגמרת. וחתמת להון אדשא הנא. עבר אנא עליכון לאספניא.

כט: ידע אנא גיר דאמתי דאתא אנא לנתכון. במוליא הו דבורפתא דסברתא דמשיחא אתא אנא.

ל: בעא אנא דין מנכון אחי במרן ישוע משיחא ובחובא דרוחא. דתעמלון עמי בצלותא דחלפי לות אלקא.

לא: דאתפצא מן אילין דלא מתטפיסין דביהוד. ותשמשתא דמופל אנא לקדישא דבאורשלם תתקבל שפיר.

לב: ואתא לנתכון בחדותא בצביגה דאלקא: ואתתניח עמכון.

לג: אלקא דין דשלמא נהוא עם כלכון אמין.

קפלאון טז

א: מגעל אנא לכון דין לפופא חתן דאיתיה משמשניתא דעדתא דקנפראוס.

ב: דתקבלונה במרן איך דודק לקדישא. ובכל צבו דבעא מנכון תקומון לה. מטל דאף הי קיומתא הנת לסגיאה אף לי.

ג: שאלו בשלמא דפרסקלא דאקלוס פלחא דעמי בישוע משיחא.

ד: דהנון הלין חלף נפשי צוריהון יאבו. ולא הוה אנא בלחודי מודא אנא להון. אלא אף פלהין עדתא דעממא.

ה: והבו שלמא לעדתא דאית בביתהון. שאלו בשלמא דאפנטוס חביבי אינא דאיתוהי רשיתא דאכאא במשיחא.

ו: שאלו בשלמא דמריא אידא דסגי לאית בכון.

ז: שאלו בשלמא דאנדרוניקוס ודיוניא אחיני. דהנו שביא עמי. וידעין און בשליחא. ובמשיחא קדמי הנו.

ח: שאלו בשלמא דאמפלואס חביבי במרן.

ט: שאלו בשלמא דאורבנוס פלחא דעמן במשיחא. דאסטכיוס חביבי.

י: שאלו בשלמא דאפלא גביא במרן. שאלו בשלמא דבני ביתה דארסבולוס.

יא: שאלו בשלמא דהרודין אחיני. שאלו בשלמא דבני ביתה דנרקסוס אילין דאיתיהון במרן.

יב: שאלו בשלמא דטרופנא דטרופסא דלאיין במרן. שאלו בשלמא דפרסס חביבתי. אידא דסגי לאית במרן.

יג: שאלו בשלמא דרופוס גביא במרן. דאמה דילה דילי.

יד: שאלו בשלמא דאסונקרטוס. דאפלאגון. דהרמא. דפטרכא. דהרמא. דאחא דעמהון.

טו: שאלו בשלמא דפילגלוס ודיוליא. דנארוס דחתה דאלומפא. דכלהון קדישא דעמהון.

טז: שאלו בשלמא חד דחד בנושקתא קדישתא. שאלן בשלמכון פלהין עדתא דמשיחא.

יז: בעא אנא מנכון אחי. דתודיהון מן אילין דפלגותא ומכשולא עבדין לבר מן

שְׁלַמְדָתָם; הִתְרַחֲקוּ מֵהֶם;

יח: שֶׁפֶן אֱלֹה אֲשֶׁר כָּךְ הֵם אֵינָם מְשֻׁרָתִים
אֶת אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ אֲלֵא אֶת כְּרִסָּם,
וּבִדְבָרֵי נֶעַם וּבִבְרָכוֹת מְטַעִים הֵם אֶת לֵב
הַפְּשׁוּטִים.

יט: אֲבָל צִיּוֹתְכֶם שְׁלָכֶם נוֹדַע לְכָל אֶחָד.
לִכֵּן שָׁמַח אֲנִי בָכֶם, וְרוֹצֶה אֲנִי שֶׁתִּהְיוּ חֲכָמִים
לְטוֹב וּתְמַיִמִּים לְרַע.

כ: וְאֱלֹהֵי הַשְּׁלוֹם יִמְחָץ בְּמַהֲרָה אֶת הַשָּׁטָן
תַּחַת רַגְלֵיכֶם. חֲסֵד אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ יִהְיֶה
עִמָּכֶם.

כא: דוֹרְשִׁים בְּשִׁלּוּמְכֶם טִימוֹתָאוֹס הָעוֹבֵד
הָעֲמִית אֹתִי, וְלוֹקִיּוֹס וְסוֹסִיפָטְרוֹס
קְרוֹבִי.

כב: דוֹרֵשׁ אֲנִי בְּשִׁלּוּמְכֶם, אֲנִי טַרְטִיוֹס

אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי אֶת הָאֲגֶרֶת בְּאֲדוֹנֵינוּ.

כג: דוֹרֵשׁ בְּשִׁלּוּמְכֶם גִּיּוֹס הַמֶּאֱרַח אוֹתִי
וְאֵת כָּל הַקְּהֵלָה. דוֹרֵשׁ בְּשִׁלּוּמְכֶם אָרְסְטוֹס,
מְנַהֵל מִשְׁקַת הָעִיר, וְקוֹרְאָטוֹס הָאֵח.

כד: וְלֵאלֹהִים — הֵיכּוֹל לַחֲזֹק אֶתְכֶם
בְּכַשׁוֹרְתִּי שֶׁהִכְרָזָה עַל יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ
בְּהִתְגַּלּוּת הַסּוֹד אֲשֶׁר כְּמוֹס הָיָה מַעֲמוֹת עוֹלָם,
כה: אֵךְ הִתְגַּלָּה בְּזִמְנָה הַזֶּה עַל-יַדִּי כְּתָבִי
הַנְּבִיאִים, וּבְמַצָּנוֹת אֱלֹהֵי עוֹלָם נִתְּנוֹדַע לְכָל
הַגּוֹיִּים לְמַעַן מְשַׁמַּעַת הָאֱמוּנָה —

כו: לוֹ, אֲשֶׁר הוּא בְּלִבְד הַחֶכֶם, הַכָּבוֹד עַל
יַדִּי אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.
אָמֵן.

כז: חֲסֵד אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ עִם כָּלְכֶם.

אָמֵן.

יולפנא דאנתון ילפתון. דתתרחקון לכון
מנהון.

יח : אילין גיר דהכנא אנון לא משמשינ
למרן ישוע משיחא אלא לכרסהון. ובמלא
בסימחא ובבורכתא מטעין לבנתא דפשיטא.
יט : משתמענותכון דין דילכון לכל פרנש
אתידעת. חדא אנא הקיל בכון. וצבא אנא
דתהוון חכימין לטבתא ותמימין לבישתא.
כ : אלקא דין דשלמא נשחקיוהי בעגל
לסטנא תחית רגליכון. טיבותה דמרן ישוע
משיחא תהוא עמכון.

כא : שאלין בשלמכון טימתאוס פלחא
דעמי. ולוקיוס ואיסון וסטיפטרוס אחיני.
כב : שאל אנא בשלמכון אנא טרטיוס

דכתבת אגרתא במרן.

כג : שאל בשלמכון גאיוס מקבלני דכלה
ערתא. שאל בשלמכון ארסטוס רבפיחא
דמדינתא. וקוארטוס אחא.

כד : לאלקא דין הו דמשפח דנשררכון
בסברתא דילי הי דאתפרזת על ישוע משיחא
בגליגא דארנא דמן ובני עלמא מכסי הו.
כה : אתגלי דין בזבנא הו ביד פחבא
דנביא ובפוקדנה דאלקא דלעלם. אתידע
לכלהון עממא למשמעא דהימנותא.

כו : דהויו חכימא בלחודוהי. שובחא ביד
ישוע משיחא לעלם עלמין אמין.

כז : טיבותה דמרן ישוע משיחא עם
כלכון אמין.

הַאֲגֵרֶת הָרָאשׁוֹנָה שֶׁל פִּילׁוֹס הַשְּׁלִיחַ אֶל הַקּוֹרִינְתִּים

פָּרָק א

א : פִּילׁוֹס, קְרֹא וְשְׁלִיחַ שֶׁל יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ
בְּרִצּוֹן אֱלֹהִים, וְסוֹסֶתֶנִּים הָאֵת,
ב : אֶל עֵדֶת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּקוֹרִינְתוֹס,
הַקְּרֹאִים וְהַקְּדוּשִׁים הַמְּקֻדָּשִׁים בִּישׁוּעַ
הַמָּשִׁיחַ, וְאֶל כָּל הַקּוֹרְאִים אֶת שֵׁם אֲדוֹנֵינוּ
יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בְּכָל מְקוֹם, שְׁלֹהֶם וְשִׁלְנוּ;
ג : חֶסֶד עֲלֵיכֶם וְשִׁלּוֹם מֵאֵת הָאֱלֹהִים
אֲבִינוּ וּמֵאֵת אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.
ד : מוֹדָה אֲנִי לָאֱלֹהִים בְּעֲדֵכֶם בְּכָל עֵת עַל
חֶסֶד הָאֱלֹהִים שֶׁנָּתַן לָכֶם בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,
ה : אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם בּוֹ כִּפְלֵי, בְּכָל אֹמֶר וּבְכָל
דַּעַת,
ו : כִּפֵּי שְׁעֵדוֹת הַמָּשִׁיחַ הַתְּחִזְקָה בָּכֶם,
ז : בְּאִפְּן שֶׁלֹּא חֲסַרְתֶּם אֶף אַחַת

מִמִּתְנוּתֵינוּ, אֲלֹא מַחֲכִים אַתֶּם לְהַתְּגַלּוֹת
אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

ח : אֲשֶׁר הוּא יְחִזֵּק אֶתְכֶם עַד לִקְצֵ לְמַעַן
תִּהְיוּ בְּלֹא אֲשֶׁם בְּיוֹם אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.
ט : נֶאֱמָן הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִקְרָאתֶם עַל-
יְדוֹ אֶל שְׁתַּפּוֹת בְּנוֹ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ אֲדוֹנֵינוּ.
י : וּמִבְּקֵשׁ אֲנִי מִכֶּם, אַחִי, בְּשֵׁם אֲדוֹנֵינוּ
יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, שֶׁתִּהְיֶה מְלָה אַחַת לְכֻלְכֶּם; וְאֵל
יִהְיוּ בָכֶם מַחְלֻקוֹת, אֲלֹא שֶׁתִּהְיוּ מְשֻׁלְּמִים
בְּדַעַת אַחַת וּבְמַחֲשָׁבָה אַחַת;
יא : שִׁפְן, אַחִי, שְׁלַחוּ לִי עֲלֵיכֶם מִבֵּית
כְּלוּאָה, שֵׁשׁ מְרִיבוֹת בִּינִיכֶם.
יב : וְזֹאת אוֹמֵר אֲנִי, כִּי יֵשׁ בָּכֶם שְׂאוֹמֵר:
אֲנִי שֶׁל פִּילׁוֹס; וְיֵשׁ שְׂאוֹמֵר: אֲנִי שֶׁל אֶפְלוֹ;
וְיֵשׁ שְׂאוֹמֵר: אֲנִי שֶׁל כִּיפָא; וְיֵשׁ שְׂאוֹמֵר: אֲנִי
שֶׁל הַמָּשִׁיחַ.

אַגְרָתָא דְפּוֹלוֹס שְׁלִיחָא דְלוֹת קוֹרְנֵתִיא קְדָמִיתָא

קפלאון א

צחחא יא

א : פּוֹלוֹס קרִיא וְשְׁלִיחָא דִישׁוּע משיחא
בְּצִבְיָנָה דְאַלְהָא. וסוסתניס אָחא.
ב : לעדָתָא דְאַלְהָא דְבְּקוֹרְנֵתוֹס. קרִיא
וְקִדְשָׁא דְבִישׁוּע משיחא מְקַדְשִׁין. וְלִכְלָהוֹן
אַיִלִין דְקָרִין שְׁמָה דְמָרְן יִשׁוּע משיחא בְּכָל
אַתֵּר. דִּילָהוֹן ודִילָן.
ג : טיבּוּתָא עֲמֻכּוֹן וְשִׁלְמָא מִן אֱלֹהָא אבּוֹן.
וּמִן מָרְן יִשׁוּע משיחא.
ד : מוֹדָא אָנָּה לְאַלְהִי בְּכָלזֶבֶן חֲלָפִיכּוֹן עַל
טִיבּוּתָא דְאַלְהָא דְאַתְיָהֶבֶת לִכּוֹן בִּישׁוּע
משיחא.
ה : דְּבָכֵל מַדְם עֲתֵרְתּוֹן בֵּה בְּכָל מְלָא וּבְכָל
יְדַעְתָּא.
ו : אֵיךְ דְסִקְדוּתָה דְמשיחא אֲשִׁתְרַת
בְּכּוֹן.

ז : דְּלָא אֲתַבְצֵרְתּוֹן בְּחָדָא מִן מוֹהֲבָתָה.
אַלָּא מַסְפִּין אֲנִתּוֹן לְגִלְיָנָה דְמָרְן יִשׁוּע
משיחא.
ח : דְּהוּ נִשְׁרַכּוֹן עֲדָמָא לְאַחֲרִיתָא. וְדְלָא
רִשְׁקִין תְּהוּזִין בְּיוֹמָה דְמָרְן יִשׁוּע משיחא.
ט : מַהִימֵן הוּ אֱלֹהָא. דְּבִאֲיָדָה אֲתַקְרִיתּוֹן
לְשׁוּתְפּוּתָא דְבֵרָה יִשׁוּע משיחא מָרְן.
י : בְּעָא אָנָּה דִין מְנַכּוֹן אַחִי בְּשִׁמָּה דְמָרְן
יִשׁוּע משיחא. דְּתַהוּזָא חָדָא מְלָתָא לְכָלכּוֹן.
וְלָא נְהוּזִין בְּכּוֹן פִּלְגּוּתָא. אֱלָא דְתַהוּזִין גְּמִירִין
בְּחָדָא תְּרַעֲיָתָא וּבְחָד רַעֲיָנָא.
יא : שְׁלַחוּ לִי גִיר עֲלִיכּוֹן אַחִי מִן בֵּית
כְּלָאָא דְחִרְיָנָא אֵית בִּינְתּוֹכּוֹן.
יב : הָדָא דִין אָמַר אָנָּה. דְּאֵית מְנַכּוֹן
דְּאָמַר: אָנָּה דְפּוֹלוֹס אָנָּה. וְאֵית דְּאָמַר: אָנָּה
דְּאָפֵלוּ אָנָּה. וְאֵית דְּאָמַר: אָנָּה דְכֶאֱפָא אָנָּה.
וְאֵית דְּאָמַר: אָנָּה דְמשיחא אָנָּה.

יג : האם התפלג המשיח? או האם פולוס נצלב למענכם? או בשם פולוס נטבִּלְתֶּם?
יד : מודה אני לאלהי שלא הטבִּלְתִּי איש מכם, אלא את קריספוס ואת גאיוס,
טו : פן יאמר איש כי בשמי הטבִּלְתִּי.
טז : והטבִּלְתִּי גם את בני ביתו של אסטפָנָה, אף אני יודע עוד אם הטבִּלְתִּי איש אחר;
יז : כי לא שלחני המשיח להטבִּיל אלא לבשר — לא בחכמת מלים, כְּדִי שלא יהא צלב המשיח לריק;
יח : שפן דבר הצלב סכלות הוא לאובְדִים, אבל לנו הנושעים גבורת אלהים הוא.
יט : הרי כתוב: אַאבֶּד חֲכָמָת חֲכָמִים, וּבִינַת נְבוֹנִים אֶסְתִּיר.
כ : אִיֶּה הַחֶכֶם? או אִיֶּה הַסּוֹפֵר? או אִיֶּה הַפְּלִמוּסֵן שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה? הֲלֹא סָבַל הָאֱלֹהִים אֶת חֲכָמַת הָעוֹלָם הַזֶּה?
כא : שֶׁהָרִי מִפִּיִּן שִׁבְחָתָם הָאֱלֹהִים לֹא יָדַע הָעוֹלָם עַל־יְדֵי חֲכָמָה אֶת הָאֱלֹהִים, רָצָה הָאֱלֹהִים עַל־יְדֵי סִכְלוֹת הַהֲכָרָה לְהוֹשִׁיעַ אֶת אֱלֹה אֲשֶׁר מֵאֲמִינִים;
כב : שֶׁפֶן הִיְהוּדִים מִבְּקָשִׁים אוֹתוֹת, וְהָאֲרָמִים מִחֻפְשִׁים חֲכָמָה.
כג : אֲבָל אֲנַחְנוּ מִכְרִיזִים מְשִׁיחַ צְלוֹב, מִכְּשׁוֹל לִיְהוּדִים וּסְכָלוֹת לְאֲרָמִים,
כד : אֶף לָהֶם אֲשֶׁר קְרוּאִים, יְהוּדִים וְאֲרָמִים, הַמְּשִׁיחַ הוּא גְבוּרַת הָאֱלֹהִים וְחֲכָמַת הָאֱלֹהִים;
כה : מִשּׁוּם שֶׁסְּכָלוֹת אֱלֹהִים חֲכָמָה הִיא מִבְּנֵי אָדָם, וְחִלְשַׁת אֱלֹהִים חֲזָקָה מִבְּנֵי אָדָם;
כו : כִּי רָאוּ אֵף אֶת קְרִיאָתְכֶם, אַחִי, שֶׁלֹּא רַבִּים בְּכֶם הַחֲכָמִים בְּבִשּׁוֹר, וְלֹא רַבִּים בְּכֶם

הַחֲזָקִים, וְלֹא רַבִּים בְּכֶם בְּנֵי אֲצִילִים.
כו : אֶף הָאֱלֹהִים בָּחַר אֶת סְכָלֵי הָעוֹלָם כְּדִי לְבַיֵּשׁ אֶת הַחֲכָמִים; וּבָחַר אֶת חֲלָשֵׁי הָעוֹלָם כְּדִי לְבַיֵּשׁ אֶת הַחֲזָקִים;
כז : וּבָחַר אֶת אֵלֶּה שִׁיחּוּסֶם נְחוּת בְּעוֹלָם, וְאֵת הַמָּאוּסִים וְאֵת אֲשֶׁר הֵם אָפָס — כְּדִי לְבַטֵּל אֶת אֲשֶׁר יִשָּׁנֶם,
כח : כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְהַלֵּל לִפְנֵיו כָּל בָּשָׂר.
כט : אֵף אַתֶּם, מִמֶּנּוּ אַתֶּם בְּיָשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר הִזָּה לָנוּ לְחֲכָמָה מֵאֵת הָאֱלֹהִים, לְצַדִּיקָה וּקְדוּשָׁה וּפְדוּת,
ל : כַּפְתּוּב: כָּל הַמִּתְהַלֵּל יִתְהַלֵּל בִּיהוָה.

פָּרָק ב

א : וְאֲנִי, אַחִי, כַּאֲשֶׁר בָּאתִי אֵלֵיכֶם, לֹא בְּדַבּוּר גְּבוּרָה אֶף לֹא בְּחֲכָמָה בִּשְׂרָתִי לָכֶם אֶת סוֹד הָאֱלֹהִים.
ב : וְלֹא דִנְתִּי אֶת עַצְמִי בִּינִיכֶם כְּאִלּוּ שִׁיּוּדַע אֲנִי דְּבָר, בְּלִמִּי אִם אֶת יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, וְאוֹתוֹ — צְלוֹב.
ג : וְאֲנִי בִּירְאָה רַבָּה וּבִרְחַת הַיִּיתִי אֲצִלְכֶם;
ד : וּדְבָרִי וְהַכְרָזָתִי לֹא הָיוּ בְּשִׁכְנוּעַ שֶׁל מְלוֹת חֲכָמָה, אֲלָא בְּהוֹכַחַת הָרוּחַ וּהַגְּבוּרָה,
ה : כְּדִי שֶׁלֹּא תִהְיֶה אֲמוּנַתְכֶם בְּחֲכָמַת בְּנֵי אָדָם אֲלָא בְּגְבוּרַת אֱלֹהִים.
ו : אֲבָל אֶת הַחֲכָמָה דּוֹבְרִים אֲנִי בֵּין הַשְּׁלָמִים, חֲכָמָה לֹא שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, אֶף לֹא שֶׁל שְׁלִיטֵי הָעוֹלָם הַזֶּה אֲשֶׁר יִחְדְּלוּ;
ז : אֲלָא בְּסוֹד דּוֹבְרִים אֲנִי אֶת חֲכָמַת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִסְתָּרַת הִתְהַ, וְהָאֱלֹהִים הַקְּדוֹם וְיֹעֵד אוֹתָהּ מִלִּפְנֵי הָעוֹלָמִים לְכַבֹּדָנוּ,

חילתנא. ולא סגיאין בכון בני טוהמא רבא.
כו: אלא גבא אלהא לסכלוהי דעלמא
דנבקה לחכימא. וגבא כריהוי דעלמא דנבקה
לחילתנא.

כח: וגבא לאילין דבציר טוהמהון בעלמא
ולמסליא ולאילין דלית אנון. דנבטל לאילין
דאיתיהון.

כט: דלא נשתבהר כלבסר קדמוהי.
ל: אף אנתון דין מנה אנתון בישוע
משיחא. הו דהנא לן חכמתא מן אלהא
ודייקוהא וקדישוהא ופוירקנא.
לא: איך דכתיב: דמן דמשתבהר במריא
נשתבהר.

קפלאון ב

א: ואנא אחי בד איתי לנתכון. לא
בממלא רורבא. אפלא בחכמתא סברתכון
ארנא דאלהא.

ב: ולא דנת נפשי בינתכון איך דמדם ידע
אנא אלא אן לישוע משיחא. אף לה בד זקיף.
ג: ואנא בדחלתא סגיאיתא וברתיחא
הוית לנתכון.

ד: ומלתי וקרוזוהי לא הנת במפיסנוהא
דמלא דחכמתא. אלא בתחויחא דרוהא
נדחילא.

ה: דלא תהנא הימנותכון בחכמתא
דבנינשא. אלא בחילא דאלהא.

ו: חכמתא דין ממללין חנן בגמירא.
חכמתא לא דהנא עלמא. אפלא דשליטנוהי
דעלמא הנא דמתבטלין.

ז: אלא ממללין חנן חכמתא דאלהא
בארז. הי דמכסא הנת וקדם הנא פרשה
אלהא מן קדם עלמא לשובחא דילן.

יג: דלמא אתפלג לה משיחא. או למא
פולוס אודקף על אפיפון. או בשמה דפולוס
עמדתון.

יד: מודר אנא לאלהי דלנאנש מנכון לא
אעמדת אלא לקריספוס ולגאיוס.

טו: דלא אנש נאמר דבשמי אעמדת.

טז: אעמדת דין אף לביה דאסטפנא.
תוב דין לא ידע אנא אן לאנש אחרין
אעמדת.

יז: לא גיר שדרני משיחא למעמדו אלא
למסברו. לא בחכמת מלא. דלא נסתרק
זקיפה דמשיחא.

יח: מלחא גיר דזקיפא לאבידא שטיוהא
הי. לן דין לאילין דחיינ חנן חילא הי דאלהא.
יט: כתיב גיר: דאופד חכמתא דחכימא.
ואגלוז פרעיתא דספולתנא.

כ: איכו חכימא. או איכו ספרא. או איכו
דרושא דעלמא הנא. לא הא אשטיה אלהא
חכמתה דעלמא הנא.

כא: מטל גיר דבחכמתה דאלהא לא ידע
עלמא בחכמתא לאלהא. צבא אלהא
דבשטיוהא דכרוזוהא נחא לאילין דמהימנין.

כב: מטל דיהודיא אנתחא שאלין.
וארמיא חכמתא בעין.

כג: חנן דין מכרוין חנן משיחא בד זקיף.
תוקלתא ליהודיא. ולארמיא שטיוהא.

כד: להנון דין דקרין יהודיא וארמיא
משיחא חילא הו דאלהא וחכמתא דאלהא.

כה: מטל דשטיוהא דאלהא חכימא הי מן
בנינשא. וכריהוהא דאלהא חילתניא הי מן
בנינשא.

כו: חנו גיר אף קריתכון אחי. דלא
סגיאין בכון חכימא בבסר. ולא סגיאין בכון

ב: חלב השקייתי אתכם ולא נתתי לכם מאכל, כי עדין לא יכלתם. אבל גם עכשו אינכם יכולים,

ג: כי עדין בפשר אתם; שכן היכן שיש בכם קנאה ומריבה ומחלוקות, הלא ארציים אתם ומתלהלים בפשר?

ד: כי כאשר איש איש מכס אומר: אני של פולוס, ואחר אומר: אני של אפלו, הלא ארציים אתם?

ה: שהרי מיהו פולוס, או אפלו, אלא משרתים אשר על-ידם האמנתם, ואיש איש כפי שנתן לו יהוה?

ו: אני נטעתי ואפלו השקה, אך האלהים הצמיח.

ז: לכן לא הנוטע חשוב ולא המשקה, אלא אלהים המצמיח.

ח: מי שנוטע ומי שמשקה חד הם, ואיש כפי עצמו מקבל את שכרו;

ט: כי עם אלהים אנו עובדים, ואתם הנכם עבודת אלהים ובנין אלהים.

י: וכפי חסד האלהים שנתן לי הנחתי יסוד כארדיכל חכם, ואחר בונה עליו. אבל יראה כל איש איך הוא בונה עליו;

יא: כי יסוד אחר אין איש יכול להניח מלבד זה המנח, אשר הוא ישוע המשיח.

יב: ואם בונה איש על היסוד הזה וזה או כסף או אבנים יקרות, או עץ או חציר או קש,

יג: מעשה כל איש יתגלה; כי היום ההוא יגלה אותו, משום שבאש יתגלה. ומעשהו של כל איש, איך הוא, האש תבחנהו.

יד: והבונה אשר יעמד מעשהו יקבל את שכרו.

ח: היא אשר איש משליטי העולם הזה לא ידעה; שכן אלו ידעוה, לא היו צולבים את אדון הכבוד.

ט: ואולם בכתוב: עין לא ראתה ואזן לא שמעה, ולא עלה על לב אדם את אשר הכין האלהים לאוהביו.

י: אבל לנו גלה האלהים ברוחו; שכן הרוח חוקרת הכל, אף את מעמקי האלהים;

יא: כי מיהו האדם היודע את אשר באדם, בלתי אם רוח האדם אשר בו? כן גם את אשר באלהים אין איש יודע, אלא רוח האלהים.

יב: אבל אנחנו לא את רוח העולם לקחנו, אלא את הרוח אשר מאת האלהים, למען נדע את המתנות שנתנו לנו מאת האלהים,

יג: דברים אשר גם מדברים אנו לא לפי הלמוד של מלות חכמה של בני אדם, אלא לפי הלמוד של הרוח, ולרוחניים משווים אנו רוחניות;

יד: כי האדם אשר בפפש איננו מקבל את הרוחניות, כי סכלות הן לו; ואינו יכול לדעת שברוח הן נדונות.

טו: אבל הרוחני דן כל דבר, והוא איננו נדון על-ידי איש;

טז: כי מי יודע את מחשבת יהוה וילמדהו? אבל לנו, מחשבת המשיח יש לנו.

פרק ג

א: ואני, אחי, לא יכלתי לדבר עמכם כמו עם רוחניים, אלא כמו עם ארציים, וכמו אל תיגוקות במשיח.

ח: ה' דחד מן שליטנא דעלמא הנא לא ידעה. אלו גיר ידעוה. לו למרה דתשבוחתא זקפין חנו.

ט: אלא איך דכתיב: דעינא לא חזת: ואדנא לא שמעת. ועל לבא דברנשא לא סלק. מרם דטיב אלהא לאילין דרחמין לה. י: לן דין גלא אלהא ברוחה. רוחא גיר כל מרם בעינא. אף עומקוהי דאלהא.

יא: אינו גיר ברנשא דדע דבברנשא. אלא אן רוחא דברנשא דבה. הכנא אף דבאלהא אנש לא ידע אלא אן רוחא דאלהא. יב: חנו דין לא חנא רוחא דעלמא נסבן. אלא רוחא דמן אלהא. דנדע מוהבתא דמן אלהא אתיהב לן.

צחחא יב

יג: אילין דאף ממללין חנו לא חנא ביולפנא דמלא דחכמתא דבנינשא. אלא ביולפנא דרוחא. ולרוחנא רוחניתא מפחמין חנו.

יד: ברנשא גיר דבנפש חו לא מקבל רוחניתא. שטיותא אגין גיר לה. ולא משבח דנדע דברוח מתתדין.

טו: רוחנא דין כל מרם דאן. והו מן אנש לא מתתדין.

טז: מנו גיר ידע רעינה דמריא דנלפיוהי. לן דין רעינא דמשיחא אית לן.

קפלאון ג

א: ואנא אחי לא אשפחת דאמלל עמכון איך דעם רוחנא. אלא איך דעם פגנא ואיך דללודא במשיחא.

ב: חלקא אשקיתכון ולא יחבת לכון מאכולתא. לא גיר עדפיל משפחין חריתון.

אלא אף לא השא משפחין אנתון.

ג: עדפיל גיר בבסר אנתון. איכא גיר דאית בכון חסמא וחרנינא. ופלגנתא. לא הא פגנא אנתון. ובבסר מהלכין אנתון.

ד: מא דאמר גיר אנש אנש מנכון: אנא דפולוס אנא. ואחרנא אמר: אנא דאפלו אנא. לא הא פגנא אנתון.

ה: מנו גיר פולוס. ומנו אפלו. אלא משמשנא דבאידיהון הימנתון. ואנש אנש איך דחב לה מריא.

ו: אנא נצבת. ואפלו אשקי. אלא אלהא רבי.

ז: לא הכיל חו דנצב איתוהי מרם. ולא חו דמשקא. אלא אלהא דמרבא.

ח: מן דנצב דין ומן דמשקא חד אנון. ואנש איך עמלה אגרה מקבל.

ט: עם אלהא גיר פלחין חנו. ופולחנא דאלהא ובנינא דאלהא אנתון אנון.

י: ואיך טיבותא דאלהא דאתיחבת לי. סמת שתאסתא איך ארדכלא חפימא. אחרנא דין עליה בנא. כל אנש דין נחזא איכנא בנא עליה.

יא: שתאסתא גיר אחרתא סטר מן הדא דסימא אנש לא משבח למסם. דאיתיה ישוע משיחא.

יב: ואן אנש דין בנא על הדא שתאסתא דהבא. או סאמא. או כאפא יקירתא: או קיסא. או עמירא. או חבתא.

יג: עבדא דכל אנש מתגלא. יומא גיר חו גלא לה. מטל דבנורא מתגלא. ועבדה דכל אנש איכנא איתוהי. נורא תפרשיוהי.

יד: ואינא דנקנא עבדה חו דבנא. אגרה נקבל.

ה : לכן אל תשפטו בטרם עת, עד אשר יבוא יהוה המאיר את תעלומות החשך ומגלה את מחשבות הלב; ואז יהיה השבח לאיש איש מאת האלהים.

ו : דברים אלה, אחי, כוננתי על עצמי ועל אפלו בשבילכם, כדי שבני תלמדו שלא לחשב יותר ממה שכתוב, ואיש אל יתנשא על חברו בגלל איש;

ז : כי מי בחן אותך? או מה יש לך שלא קבלת? ואם קבלת, מדוע אתה מתגאה באלו לא קבלת?

ח : כפר שבעתם לכם ועשרתם, ובלעדינו מלכתם! הלואי ומלכתם, כדי שגם אנחנו נמלך עמכם.

ט : אבל סבורני שאותנו השליחים הציב האלהים אחרונים, כמו למות, כי היינו מחוזה לעולם ולמלאכים ולבני אדם.

י : אנחנו שוטים למען המשיח, אך אתם חכמים במשיח. אנחנו חלשים, ואתם חזקים. אתם מכבדים, ואנחנו מביזים.

יא : עד השעצה הזאת רעבים אנו וצמאים אנו, וערמים אנו ומכים אנו, ובית קבוע אין לנו,

יב : ויגעים אנו בהיותנו צמלים כדינו. מחרפים אותנו ואנו מברכים; רודפים אותנו ואנו סובלים.

יג : מקללים אותנו ואנו מפצירים בהם. כחלאת העולם היינו, וסחי של כל איש, עד עתה.

יד : לא כדי לביש אתכם כותב אני את אלה, אלא כהוכח בנים אהובים אני מוכיח; טו : שכן אם רבוא מחנכים יהיו לכם במשיח, בכל זאת לא אבות רבים; כי אני

טו : ומי שמעשהו ישרף — נפסיד, אך הוא ינצל, וכך כמו מן האש.

טז : האיןכם יודעים שהיכל אלהים אתם ורוח אלהים שוכנת בכם?

יז : מי שמשחית את היכל אלהים, האלהים משחית אותו; כי היכל אלהים, אשר אתם הוא, קדוש הוא.

יח : איש אל יטעה את נפשו. מי שסבור בכם כי חכם הוא בעולם הזה, יהא לכסיל כדי שיהיה חכם;

יט : כי חכמת העולם הזה טפשות היא לפני האלהים; כי כתוב: לוכד חכמים בערמתם.

כ : ועוד: יהוה יודע מחשבות חכמים כי תמה הבל.

כא : לכן אל יתהלל איש בבני אדם; כב : כי הכל שלכם הוא: אם פולוס ואם אפלו ואם פיפא, ואם העולם ואם התיים ואם המות, ואם הקימות ואם העתידות; כל דבר שלכם הוא,

כג : ואתם של המשיח, והמשיח של האלהים.

פרק ד

א : שנהא כך נחשבים בעיניכם: במשרתי המשיח וסוכני רזי אל.

ב : לפיכך באן נדרש מן הסוכנים שאיש איש ימצא נאמן.

ג : ולי דבר פועט הוא לי שאשפט על ידכם, או על ידי כל אדם; אלא שאף אני אינני שופט את עצמי,

ד : כי מאומה אינני מבחין בנפשי. אבל לא בזאת נצדקתי, שכן שופטי הוא יהוה.

טו: ואינא דעבדה גאקד נחסר. הו דין נשתוב. הכנא דין איך דמן נורא.

טז: לא ידעין אנתון דהיפלה אנתון דאלהא. ורוחה דאלהא עמרא בכון.

יז: מן דמחבל היפלה דאלהא. מחבל לה אלהא. היפלה גיר דאלהא קדיש הו. דאנתון אנון.

יח: אנש לא נטעא נפשה. מן דסבר בכון דחפים הו בעלמא הנא. נהוא לה סכלא דנהוא חפימא.

יט: חכמתה גיר דעלמא הנא ללותא הי לנת אלהא. כתיב הו גיר: דאחד חפימא בחרעותהון.

כ: ותוב: מריא ידע מחשבתהון דחפימא דסריקן איין.

כא: מטל הנא לא אנש נשתבהר בבנינשא.

כב: כל מדם גיר דילכון הו. אן פולוס. ואן אפלו. ואן כאפא. ואן עלמא. ואן חיא. ואן מותא. ואן דקימן. ואן דעתידין. כל מדם דילכון הו.

כג: ואנתון דמשיחא נמשיחא דאלהא.

קפלאן ד

א: הכנא הוין חשיבין לכון איך משמשנא דמשיחא ורפי פתא דארזוהי דאלהא.

ב: הרפא מפיל מתבעא ברפי פתא דאנש פד מהימן נשתבח.

ג: לי דין הדא בצירותא הי לי דמנכון אתתדין. אן מן כל ברנש. אלא אפלא אנא נפשי דאן אנא.

ד: לא גיר מדם בנפשי חשיש אנא. אלא לו בהדא אודדקת. דיני גיר מריא הו.

ה: מטל הנא לא מן קדם זכנא תהוון דינין: עדמא דנאתא מריא הו דמנהר פסייתה דחשוכא וגלא מחשבתהון דלפנותא. והידין נהוא שובחא לאנש אנש מן אלהא.

ו: הלין דין אחי מטלחכון הו סמת על פרצופא דילי ודאפלו. דבן תאלפון דלא תתרעון יתיר מן מא דכתיב. ואנש על חברה לא נתתרים מטל אנש.

ז: מנו גיר בצך. אן מנא אית לך דלא נסבת. ואן נסבת. למנא משתבהר אלת איך הו דלא נסבת.

ח: מן פדו סבעתון לכון. ועתרתון. ובלעדין אמלכתון. אשתוף דין אמלכתון. דאף חנו נמלך עצמכון.

ט: סבר אנא דין דלן לשליחא אחריא הו סמן אלהא איך דלמופא. דהוין תאטרון לעלמא ולמלאכא ולבנינשא.

י: חנו שטיא מטל משיחא. אנתון דין חפימא במשיחא. חנו פריהא. ואנתון חילתנא. אנתון משתבחין. וחנו מצטעריין.

יא: עדמא להדא שעמא פפנין חנו וצהין חנו. וערטליין חנו ומתקפחין חנו. ובית קימא לית לן.

יב: ולאין חנו פד פלחין חנו באידין. מצעריין לן ומברכין חנו. דרפיין לן ומסיפריין חנו.

יג: מצחין לן. ובעין חנו מנהון. איך נפתא דעלמא הוין. וכופרא דכל אנש עדמא להשא.

יד: לא הוה איך דאבהתכון פתח אנא הלין. אלא איך דלכניא חפיבא מרתא אנא.

טו: אן גיר רפו תראא נהוון לכון במשיחא. אלא לא סגינא אבהא. בלשוע גיר משיחא אנא הו אולדתכון בסברתא.

הולדתי אתכם בישוע המשיח על-ידי הבשורה.

טז: מבקש אני אפוא מכם שתדמו לי.
יז: על כן שלחתי אליכם את טימותאוס, אשר הוא בני האהוב והנאמן באדני, כדי שהוא יזכירכם את ארחותי שבמשיח, כפי שאני מלמד בכל הקהלות.

יח: אנשים מכם התנשאו, כאלו שלא אבוא אליכם.

יט: אבל אם ירצה יהוה, במהרה אבוא אליכם ואדע לא את דברם של המנשאים את עצמם, אלא את כחם;

כ: כי מלכות האלהים איננה במלה אלא בכח.

כא: איך רוצים אתם? בשבט שאבוא אליכם, או באהבה וברוח ענוה?

פרק ה

א: בסכום, נשמעת ביניכם ונות, ונות אשר בואת שאף בין עובדי אלילים איננה נזכרת, עד כדי כך שכן לקח את אשת אביו.
ב: ואתם יהירים אתם; וכיותר, לא ישבתם באבל למען יוסר מביניכם מי שעשה את המעשה הזה.

ג: אכן אני, בהיותי רחוק מכם בגוף וקרוב אליכם ברוח, כבר שפטתי כקרוב את מי שעושה זאת,

ד: שבשם אדונינו ישוע המשיח תתאספו כלכם ואני עמכם ברוח, עם גבורת אדונינו ישוע המשיח,

ה: ותמסרו את הלה לשטן לאבדן גופו כדי שיחיה ברוח ביום אדונינו ישוע המשיח.

ו: לא יאה גאותכם. האינכם יודעים

שמעט שאור מחמיץ את כל העסה?

ז: טהרו מכם את השאור הישן למען תהיו עסה חדשה, כפי היותכם מצות; כי הפסח שלנו הוא המשיח שנובח בעדנו.

ח: על כן נעשה את החג לא בשאור ישן ולא בשאור הרע והמרידות, אלא בשאור הטהר והקדשה.

ט: כתבתי לכם באגרת שאל תתערכו עם זונים.

י: ואינני אומר עם זונים שבעולם הזה, או על חמסנים, או על גזלנים, או על עובדי אלילים, שאם לא כן, חייבים הייתם לצאת גם מן העולם.

יא: וזאת שכתבתי לכם שלא תתערכו, אם יש הנקרא אח והוא זונה או חמסן, או עובד אלילים או נבל, או שפור או גזלן — עם אשר כזה אף לא לאכל לחם;

יב: כי מה לי לשפט את החיצוניים? אבל אתם שפטו את שבפנים;

יג: ואת החיצוניים אלהים שופט; והסירו את הרע מביניכם.

פרק ו

א: האם מעז איש מכם, כאשר דין לו עם אחיו, להשפט לפני הרשעים ולא לפני הקדושים?

ב: או אינכם יודעים שהקדושים ישפטו את העולם? ואם העולם על-ידכם ישפט, האין אתם ראויים לשפט משפטים פועטים?

ג: האינכם יודעים שמלאכים ונשפט? על אחת כמה וכמה דברים אשר לעולם הזה!

טז: בַּעַא אָנָא הָכִיל מִנְכוּן דְּבִי תַתְרַמּוּן.

צחחא יג

יז: מַטְל הָנָא שְׁדֵרְת לְנִתְכוּן לְטִימַתְאֹס. דְּאִיתְהוּי בְּרִי חֲבִיבָא וּמַהִימָנָא בְּמֵרְיָא. דְּהוּ נַעֲהֵדְכוּן אֹרְחָתִי דְּבַמְשִׁיחָא אֵיךְ מָדָם דְּמַלְךְ אָנָא בְּכֻלְהִין עֲדַתָּא.

יח: אֵיךְ הוּ דִּין דְּלָא אָתָּא אָנָא לְנִתְכוּן. אַתְחַתְרוּ אָנְשָׁא מִנְכוּן.

יט: אֵלָא אֵן מֵרְיָא עֲבָא בַּעֲגַל אָתָּא אָנָא לְנִתְכוּן. וְאַדַּע לָא מַלְתְּהוּן דְּהִנּוּן דְּמֵרִימִין נִפְשֵׁהוּן. אֵלָא חִילְהוּן.

כ: מַלְכוּתָה גִיר דְּאַלְהָא לָא הִנֵּת בְּמַלְתָּא. אֵלָא בְּחִילָא.

כא: אֵיפְנָא צְבִיתוּן. בְּחוּטְרָא אָתָּא לְנִתְכוּן. אָו בְּחוּבָא וּבְרוּחָא מִפִּיכְתָּא.

קפלאון ה

א: סָכָא מִשְׁתַּמְעָא בִּינְתְּכוּן וְנִיּוּתָא. וְדֵאֵיךְ הֵדָא וְנִיּוּתָא אֵידָא דְּאַפְלָא בֵּית חֲנַפָּא מִשְׁתַּמְהָא. עֲדַמָּא דְּנֹסֵב בְּרָא אֲנִיתָא אַבּוּהִי. ב: וְאַנְתּוֹן חֲתִירִין אֲנִתּוֹן. וְלָא דִּין יִתִּירָאִית יִתְבַּתּוֹן בְּאַבְלָא דְּנִשְׁתַּקֵּל מִן בִּינְתְּכוּן הוּ מִן דְּהָנָא סוּעֲרָנָא סַעַר.

ג: אָנָא גִיר כֵּד רַחִיק אָנָא מִנְכוּן בַּפְגָּר. וְקָרִיב אָנָא לְכוּן בְּרוּת. מִן כֵּדוּ דְּגֵת אֵיךְ קָרִיבָא לְהוּ מִן דְּהָדָא סַעַר.

ד: דְּבִשְׁמָה דְּמָרְן יֵשׁוּעַ מְשִׁיחָא תַתְּכַנְשׁוּן לְכוּן וְאַנָּא עִמְכוּן בְּרוּת עִם חִילָה דְּמָרְן יֵשׁוּעַ מְשִׁיחָא.

ה: וְחַשְׁלִמוּנָה לְהָנָא לְסִטְנָא לֹאבְדָּנָא דְּפָגְרָה. דְּבְרוּת נָחָא בְּיוֹמָה דְּמָרְן יֵשׁוּעַ מְשִׁיחָא.

ו: לָא שְׁפִיר שׁוּבְהֶרְכוּן. לָא דְּעֵין אֲנִתּוֹן

דְּחַמִּירָא קָלִיל פְּלָה גְבִילְתָּא מַחְמַע.

ז: דְּכּוּ מִנְכוּן חַמִּירָא עֲתִיקָא דְּתַהוּזִין גְבִילְתָּא תַתְּרָא אֵיפְנָא דְּאִיתְכּוּן פְּטִירָא. פַּצְחָא גִיר דִּילָן מְשִׁיחָא הוּ דְּאִתְנַכְס חֲלָפִין. ח: מַטְל הָנָא נַעֲבַד עֲדַעְדָּא. לָא בְּחַמִּירָא עֲתִיקָא. וְלָא בְּחַמִּירָא דְּבִישׁוּתָא וְדְּמֵרִירוּתָא. אֵלָא בְּחַמִּירָא דְּדִכִּיּוּתָא וְדְּקִישׁוּתָא.

ט: כְּתַבְתָּ לְכוּן בְּאַגְרָתָא דְּלָא תַתְּחַלְטוּן עִם וְנִיָּא.

י: לָא דִּין אָמַר אָנָא עִם וְנִיָּא דְּבַעֲלָמָא הָנָא. אָו עַל עֲלוּבָא. אָו עַל חֲטוּפָא. אָו עַל פְּלַחִי פַתְכָּרָא. וְאַן לָא חֲבִיבִין הִנִּיתּוֹן אָף מִן עֲלָמָא לְמַפֵּק.

יא: הֵדָא דִּין דְּכְתַבְתָּ לְכוּן דְּלָא תַתְּחַלְטוּן. אֵן אִית דְּמַתְּקֵרָא אָתָּא וְאִיתְהוּי וְנִיָּא. אָו עֲלוּבָא. אָו פְּלַח פַתְכָּרָא. אָו מַצְעָרָן. אָו רָרִי. אָו חֲטוּף. עִם אֵינָא דְּהִכְנָא הוּ. אֲפֻלָּא לְחַמָּא לְמַאכַל.

יב: מָא לִי גִיר לְמָדָן לְכִרְיָא. אֲנִתּוֹן דִּין לְדִלְגוּ דִּינוּ.

יג: לְכִרְיָא דִּין אֲלֵהָא דָּאן. וְשׁוּקְלוּהִי לְבִישָׁא מִן בִּינְתְּכוּן.

קפלאון ו

א: מִמְרַח אָנְשׁ מִנְכוּן כֵּד אִית לָה דִּינָא עִם אַחוּהִי. דְּנִדּוּן קָדָם עוֹלָא וְלָא קָדָם קְדִישָׁא.

ב: אָו לָא דְּעֵין אֲנִתּוֹן דְּקִישָׁא לְעֲלָמָא נְדוּנוֹן. וְאַן עֲלָמָא בְּכוּן מַתְתִּירִין. לָא שְׁוִין אֲנִתּוֹן לְמָדָן דִּינָא דְּקִדְקָא.

ג: לָא דְּעֵין אֲנִתּוֹן דְּלְמַלְאכָא דִּינִין חֲנוּן. חַד כְּמָא אֵילִין דְּדַעֲלָמָא אֲנִין הָנָא.

טז: או האינכם יודעים שמי שדבק בזונה גוף אחד הוא? כי נאמר: והיו שניהם לגוף אחד.

יז: אבל מי שדבק באדונינו נהיה עמו לרוח אחת.

יח: נוסו מן הזנות; כי כל חטא שיעשה אדם, מחוץ לגופו הוא. אבל מי שזונה, בגופו הוא חוטא.

יט: או האינכם יודעים שגופכם היכל הוא של רוח הקדש השוכנת בכם, אשר קבלתם מאת האלהים, ואין אתם של עצמכם?

כ: כי נקניתם במחיר. לכן בברו את האלהים בגופכם וברוחכם אשר של האלהים הם.

פרק ז

א: ועל הדברים אשר כתבתם לי, טוב לאיש שלא יקרב אל אשה.

ב: אבל בגלל הזנות תהא לאיש אשתו, ולאשה יהא בעלה.

ג: האיש יפרע לאשתו את החוב המתחייב; כן גם האשה לבעלה.

ד: אין האשה שלטת על גופה, אלא בעלה. כן גם האיש אינו שליט על גופו, אלא אשתו.

ה: לכן אל תמנעו עצמכם זה מזה, אלא באשר שניכם תסכימו, בעת שתתמסרו לצום ולתפלה; ושוב תפנו לאותו ענין, כדי שלא יגסה אתכם השטן בשל תאות גופכם.

ו: אבל זאת אומר אני כמו לחלשים, לא מתוך צו;

ד: אבל אם יש לכם משפט על אשר לעולם, את הבזויים בקהלה הושיבו לכם בדין!

ה: ואולם לבשת אומר אני לכם. ובכן אין בכם אף לא חכם אחד שיכול לישוב בין אח לאחיו?

ו: אלא שאח נשפט עם אחיו, ועוד לפני בלתי מאמינים!

ז: לכן אתם עצמכם כבר אשמים שיש לכם דין זה עם זה; כי מדוע אינכם געשקים אתם? מדוע אינכם נגזלים אתם?

ח: אלא שאתם עושקים וגוזלים אף את אחיכם.

ט: או אינכם יודעים שהעזלים אינם יורשים את מלכות האלהים? אל תטעו. לא זונים ולא עובדי אלילים, ולא נואפים ולא משחיתים, ולא שוכבי זכר

י: ולא עושקים, ולא גנבים ולא שפזרים, ולא נבלים ולא גזלנים — אלה אינם יורשים את מלכות האלהים.

יא: ואלה היו בכמה מהם, אלא שרתצתם וקדשתם והצדקתם בשם אדונינו ישוע המשיח וברוח אלהינו.

יב: הפל מתר לי, אף לא הפל מועיל לי. הפל מתר לי, אף איש לא ישתלט עלי.

יג: המאכל של הכרס והכרס של המאכל, אף האלהים את שניהם מכלה. והגוף לא לזנות אלא לאדונינו, ואדונינו לגוף.

יד: והאלהים גם את אדונינו הקים וגם אותנו מקים בגבורתו.

טו: האינכם יודעים שגופיכם איברים הם של המשיח? הנקח איבר של המשיח ונעשהו איבר של זונה? חלילה!

ד: אָלָא אַן אִית לכוּן דִּינָא עַל דַּעֲלָמָא.
לֵאִילִין דְּבִסִּין בַּעֲדָתָא אָוֹתְבוּ לכוּן בְּדִינָא.
ה: לכוּנְאָרָא הוּ דִּין אָמַר אָנָא לכוּן. הַכְּנָא
לִית בְּכוּן אָפֵלָא חַד חֲפִימָא דְנִשְׁכַּח נִשְׁוֹא בֵּית
אַחָא לֵאחֻהִי.

ו: אָלָא אַחָא עִם אַחֻהִי מַתְתִּידִין. וְחֻב
קָדָם אֵילִין דִּלָּא מַהִימִין.

ז: מִן בְּדוּ הַכִּיל קְנוּמְכוּן חֲבֹתוֹן. לכוּן
דִּינָא חַד עִם חַד אִית לכוּן. מִטַּל מָנָא גִיָּא
לֹא מַתְעַלְפִּין אַנְתוּן. מִטַּל מָנָא לֹא מַתְגַּלְזִין
אַנְתוּן.

ח: אָלָא אַנְתוּן עַלְפִּין אַנְתוּן וְגַלְזִין אַנְתוּן
אַף לֵאחֻיכוּן.

ט: אָו לֹא יִדְעִין אַנְתוּן דַּעוּלָא מַלְכוּתָה
דֵּאֲלֵהָ לֹא יִרְתִּין. לֹא תַטְעוּן. לֹא וְנִיָּא. וְלֹא
פְּלַחִי פַחֲכֵרָא. וְלֹא גִיָּרָא. וְלֹא מַחְבֵּלָא. וְלֹא
שְׁכַבִּי עִם דִּכְרָא.

י: וְלֹא עֲלוּבָא. וְלֹא גִנְבָא. וְלֹא רִנְיָא. וְלֹא
מַצְעֲרָנָא. וְלֹא חֲטוּפָא. הֵלִין מַלְכוּתָה דֵּאֲלֵהָ
לֹא יִרְתִּין.

יא: וְהֵלִין אִית הוּי בִּאנְשׁ אַנְשׁ מְנֹכוּן.
אַלָא סַחִיתוּן. וְאַתְקַדְשַׁתוּן. וְאַזְדַּקְתוּן בְּשִׁמָּה
דְּמָרְן יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא וּבְרוּחָה דֵּאֲלֵהֶן.

יב: כֹּל שְׁלִיט לִי. אָלָא לֹא כֹל פִּקָּח לִי. כֹּל
שְׁלִיט לִי. אָלָא עַלִי אַנְשׁ לֹא נִשְׁחַלֵּט.

יג: מֵאֲכוּלָתָא דְכִרְסָא. וְכִרְסָא
דְּמֵאֲכוּלָתָא. אֲלֵהָ דִין לְתַרְתִּיָּהִין מִכְּטַל.
פִּגְרָא דִין לֹא לִגְנִיּוּתָא אָלָא לְמָרְן. וְמָרְן
לְפִגְרָא.

יד: אֲלֵהָ דִין וְלְמָרְן אַקִּים. וְלֹן מַקִּים
בְּחִילָה.

טו: לֹא יִדְעִין אַנְתוּן דְּפִגְרִיכוּן הִדְמָא אָנוּן
דְּמְשִׁיחָא. נִסְבַּ הִדְמָא דְּמְשִׁיחָא. גְּעַבְדִּיהִי

הִדְמָא דְּגִנִּיּוּתָא. חֶס.

טז: אָו לֹא יִדְעִין אַנְתוּן דְּמִן דְּנִקָּף לִגְנִיּוּתָא.
חַד הוּ פִּגְרָא. אָמִיר גִּיר דְּנִהוּן תְּרִיהוּן חַד פִּגְרָא.
יז: מִן דְּנִקָּף דִּין לְמָרְן. הוּא עִמָּה חִדָּא
רוּחַ.

יח: עֲרוּקוּ מִן גְּנִיּוּתָא. כֹּל חֲטִיטָא גִיר
דְּנַעֲבָד בְּרִשְׁנָא לְבַר מִן פִּגְרָה הִי. מִן דְּמִזְנָא.
דִּין. בְּפִגְרָה הוּ חֲטָא.

יט: אָו לֹא יִדְעִין אַנְתוּן דְּפִגְרִיכוּן הִיפֵּלָא
הוּ דְּרוּחָא דְּקוּדְשָׁא דְּעִמְרָא בְּכוּן. הוּ דְּקַבְּלָתוֹן
מִן אֲלֵהָ. וְלֹא הִנִּיתוּן דְּנַפְשָׁכוֹן.

כ: אֲזוּדְכֵנְתוּן גִּיר בְּרִמְיָא. הִנִּיתוּן הַכִּיל
מִשְׁבַּחִין לֵאֲלֵהָ בְּפִגְרִיכוּן וּבְרוּחִיכוּן הֵנוּן
דֵּאִיתִיהוּן דֵּאֲלֵהָ.

קפלאון ז

צחחא יד

א: וְעַל אֵילִין דְּכַתְּבַתוּן לִי דִין. שְׁפִיר הוּ
לְגִבְרָא דֵּלְאִנְתָּתָא לֹא נַתְקַרְבַּ.

ב: אָלָא מִטַּל גְּנִיּוּתָא אַנְשׁ אַנְתָּתָה נֶאֱחֹד.
וְאַנְתָּתָא לְבַעֲלָה תֶּאֱחֹד.

ג: גִּבְרָא לֵאנְתָתָה חֻבָּא דְּמַתְתָּחִיב נְפֻרְעַ.
הַכְּנָא אָף הִי אַנְתָּתָא לְבַעֲלָה.

ד: אַנְתָּתָא לֹא שְׁלִיטָא עַל פִּגְרָה. אָלָא
בְּעֵלָה. הַכְּנָא אָף גִּבְרָא לֹא שְׁלִיט עַל פִּגְרָה.
אַלָא אַנְתָּתָה.

ה: לֹא הַכִּיל תְּגַלְזוּן חַד לְחַד. אָלָא אָמַתִּי
דְּתַרְיֹכוֹן תִּשְׁתּוּן בִּזְבוּן דְּתַתְּעִנוּן לְצוּמָא
וְלַצְלוּתָא. וְחֻב לָהּ לַצְבוּתָא תַתְּפֹנוּ. דִּלָּא
נְנִסִּיכוּן סָטְנָא מִטַּל רִגְתָּא דְּפִגְרִיכוּן.

ו: הָדָא דִין אָמַר אָנָא אֵיךְ דְּלִמְחִילָא. לוּ
מִן פּוֹקֵדְנָא.

ז: כי חפץ אני שכל בני אדם יהיו בטֹהֶרֶת
כמוני, אלא שכל אדם נתנת לו מתנה מאת
האלהים, זה בכה וזה בכה.

ח: ואומר אני למי שאין להם נשים
ולא למנות, שמוטב להם אם ישארו כמוני.

ט: אבל אם אינם עומדים בזה, יתחתנו;
כי מוטב לשאת אשה מאשר לבער בתאנה.

י: ולמי שיש להם נשים מצוה אני, לא
אני אלא אדני, שלא תפרש אשה מבעלה.

יא: ואם תפרש, שתשאיר בלי איש או
תתפס עם בעלה. והאיש אל יעזב את אשתו.

יב: אבל לשאיר אני אומר, לא אדני, אם
יש אח שיש לו אשה בלתי מאמינה והיא
רוצה לגור עמו, אל יעזב אותה.

יג: ואשה שיש לה בעל בלתי מאמין והוא
רוצה לגור עמה, אל תעזב את בעלה;

יד: כי האיש שאיננו מאמין מקדש
באשה המאמינה, והאשה שאיננה מאמינה
מקדשת באיש המאמין; שאם לא כן, בניכם
טמאים הם, אלא שבעת טהורים הם.

טו: אבל אם זה שאינו מאמין פורש,
שיפרש. אין האח או האחיות משעבדים
באלה; לשלום קראנו האלהים,

טז: כי מה את יודעת, אשה, אם תושיעי
את בעלך? או אתה, האיש, יודע אתה אם
תושיע את אשתך?

יז: ואולם איש איש כפי שחלק לו יהוה,
ואיש איש כפי שקראו האלהים, כך יתהלך
וכך גם לכל הקהלות אני מצוה.

יח: איש אם בהיותו נמול הוא נקרא, אל

יחזור אל הערלה. ואם בערלה נקרא, אל
ימול;

יט: כי אין המילה מאומה, אף לא
הערלה, אלא שמירת מצוות האלהים.

כ: כל איש בקריאה שנקרא — כה
יעמד.

כא: אם בהיותך עבד נקראת, אל יהא
אכפת לך, אלא גם אם יכול אתה להשתחרר,
בחר לך לשרת;

כב: כי מי שבעת היותו עבד נקרא
באדוניו, משחרר הוא של האלהים. בן גם
מי שנקרא בהיותו בן חורין, עבד הוא של
המשיח.

כג: במחיר נקניתם; אל תהיו עבדים של
בני אדם.

כד: אחי, כל איש באשר נקרא, בזה יעמד
אצל האלהים.

כה: ועל הבתולות מצוה מאת האלהים
אין בדי, אבל נותן אני עצה כאיש שנחן
מאת אלהים להיות נאמן.

כו: וסבור אני שזה טוב בגלל מצוקת
השעה — שמוטב לו לאדם להיות כך:

כז: קשור אתה לאשה, אל תבקש התרה;
משחרר מאשה, אל תבקש אשה.

כח: ואם תשא אשה, אינך חוטא. ואם
בתולה תנשא לאיש, אינה חוטאת. אכן צרה
בגוף תהיה לאשר הם כך; ואני חס עליכם.

כט: וזאת אומר אני, אחי, שהזמן מעתה
נתקצר; שאלה אשר יש להם נשים, יהיו
כאלו אין להם;

ל: והבוכים כאלו אינם בוכים; והשמחים

ז: אָנא גיר צבא אָנא דכלהון בנינשא
אכנתי נהוון בדכיותא. אָלא כלנש מוהבתא
יהיבא לה מן אלהא. אית דהכנא ואית
דהכנא.

ח: אָמר אָנא דין לאילין דלית להון נשא
ולארמלתא. דפקח להון אן נקוון אכנתי.

ט: אן לא דין מסיברין. נודוגון. פקח גיר
למסב אנתתא טב מן דלמאקד ברגתא.

י: לאילין דין דאית להון נשא מפקד
אָנא. לא אָנא אָלא מרי. דאנתתא מן בעלה
לא תפרוש.

יא: ואן תפרוש. תקנא דלא גברא. או
לבעלה תתרעא. וגברא לאנתתא לא נשבוק.
יב: לשרפא דין אָמר אָנא אָנא. לא מרי.
אן אית אחא דאית לה אנתתא דלא מהימנא.
והי צביא דתעמר עמה. לא נשבקיה.

יג: ואנתתא אידא דאית לה בעלא דלא
מהימן. והו צבא דנעמר עמה. לא תשבוק
בעלה.

יד: מקדש הו גיר גברא אינא דלא
מהימן. באנתתא דמהימנא. ומקדשא הי
אנתתא אידא דלא מהימנא. בגברא דמהימן.
ואן לא. בניהון טמאין אנון. השא דין דכין
אנון.

טו: אן דין הו דלא מהימן פרש. נפרוש.
לא משעבד אחא או חתא בהלין. לשלמא הו
קרן אלהא.

טז: מנא גיר ידעא איתי אנתתא אן
לבעלכי תחין. אן אנת גברא ידע אנת אן
לאנתך תחא.

יז: אָלא אָנש אָנש איך דפלג לה מריא.
ואָנש אָנש איך דקריהי אלהא הכנא נהלך.
ואף לכלהין עדתא הכנא מפקד אָנא.

יח: אן פד גזיר אָנש אתקרי. לא נהפוך
לה לעורלותא. ואן בעורלותא אתקרי. לא
נגזור.

יט: גזורתא גיר לא הנת מדם. אפלא
עורלותא. אָלא נטורתא דפוקנזוי דאלהא.

כ: כלנש בקרינא דאתקרי בה נקנא.

כא: אן עבדא אתקריית. לא נתבטל לך.
אָלא אָפן משפח אנת למתחררו. גבי לך
דתפלוח.

כב: אינא גיר דעבדא אתקרי במרן.
מחררא הו דאלהא. הכנא אף אינא דבר
חארא אתקרי. עבדא הו דמשיחא.

כג: בדמיא אודכנותון. לא תהוון עבדא
דבנינשא.

כד: כל אָנש במדס דאתקרי אחי. בה
נקנא לנת אלהא.

כה: על בתולתא דין פוקננא מן אלהא
לא אחיד אָנא. מלפא דין יהב אָנא איך גברא
דאחתננת מן אלהא דאהוה מהימן.

כו: וסבר אָנא דהדא שפירא מטל אָננא
דזבנא. דפקח לה לברנשא דהכנא נהוה.

כז: אסיר אנת באנתתא. לא תבעא
שריא. שרא אנת מן אנתתא. לא תבעא
אנתתא.

כח: ואן תסב אנתתא. לא חטא אנת. ואן
בתולתא תהוה לגברא. לא חטיא. אולצנא
גיר בפגר הוה. לאילין דהכנא אנון. אָנא דין
עליכון חאס אָנא.

כט: והדא אָמר אָנא אחי. דזבנא מכיל
אזדלהו לה. דאילין דאית להון נשא. נהוון
איך דלית להון.

ל: ואילין דבכין. איך לא בכין. ואילין

פֶּרֶק ח

א : ועל-דבר זכחי אלילים יודעים אנו
שבכלנו דעת; והדעת מעוררת גאונה, אבל
האהבה בונה.

ב : ואם איש סבור שהוא יודע דבר-מה,
עדין אינו יודע מאומה כפי שמן הראוי לו
לדעת.

ג : ואם איש אוהב את האלהים, הוא ידוע
לו.

ד : ובכן, על-דבר מאכל זכחי אלילים,
יודעים אנו שהאליל אינו כלום בעולם,
ושאין אלהים אחר אלא אחד;

ה : כי גם אם יש שנקראים, אלים, אם
בשמים אם בארץ, כפי שיש אלים רבים
ונאדונים רבים,

ו : בכל זאת לנו אחד הוא אלוה האב,
אשר הכל ממנו ונאנחנו בו; ואדון אחד, ישוע
המשיח, אשר הכל על-ידו, אף אנחנו על-ידו.
ז : אבל לא בכל אדם הדעת; כי יש
אנשים שבמצפונם, עד עכשו, אוכלים כאלו
נזבח לאלילים; ומפנין שמצפונם חלש, הוא
נטמא.

ח : אבל המאכל אינו מקרב אותנו
לאלהים; כי אין לנו יתרון אם אנו אוכלים,
ואין אנו מתגרעים אם לא נאכל.

ט : אבל ההרהר פן תהיה רשותכם זאת
מכשול לחלשים;

י : שכן אם איש יראה אותך, אשר כך
הדעת, מסב בבית אלילים, הלא יתחזק
מצפונו, מפני שחלש הוא, לאכל מן הנזבח?

יא : ויאבד בגלל הדעת שלך זה שחלוש

כאלו אינם שמחים; והקונים כאלו אינם
מתזיקים קנן.

לא : והמשמשים בעולם הזה — לא
שמוש שלא בצדק, כי חולפת לה צורת
העולם הזה.

לב : על כן רוצה אני שתהיו בלי דאגה; כי
מי שאין לו אשה הוגה באשר לאדוניו, איך
יטיב בעיני אדוניו.

לג : ומי שיש לו אשה דואג לאשר לעולם,
איך יטיב בעיני אשתו.

לד : אבל יש הבדל בין אשה לבתולה: זו
שלא נשאה לאיש הוגה באדונייה, להיות
קדושה בגופה וברוחה. וזו שיש לה בעל הוגה
בעולם, איך תיטיב בעיני בעלה.

לה : וזאת לתועלתכם שלכם אני אומר;
לא פלצור מטיל אני עליכם, אלא שתהיו
רבקים לאדוניכם בהתנהגות נאותה, בלא
שהוגים אתם בעולם.

לו : ואם איש סבור שהוא מתבזה
בתולתו שעבר זמנה, והוא לא נתנה לאיש,
ומן הראוי לתמה — כרצונו יעשה; אין הוא
חוטא. שתתחתן.

לז : אבל מי שבאמת פסק בדעתו, ואין
מאלץ אותו דבר והוא שליט על רצונו, וכך דן
בלבו לשמר את בתולתו — טוב הוא עושה.
לח : ובכן מי שנותן את בתולתו טוב
עושה; ומי שאינו נותן את בתולתו טוב יותר
עושה.

לט : האשה כל זמן שחי בעלה קשורה
היא בתורה, אבל אם ימות בעלה, חפשיה
היא להיות למי שתמצה. ובלבד באדוניו.

מ : ואשריה אם כך תשא, לפי דעתי
שלי; וסבורני אף אני שרוח אלהים ישנה בי.

דחדין. איך לא חדין. ואילין דובנין. איך לא מקדין.

לא: ואילין דמתחשחין בעלמא הנא. לא לבר מן ודקא דחשחא. עבר לה גיר אספמא דעלמא הנא.

לב: מטל הנא צבא אנא דדלא צפתא תהוון. אינא גיר דלית לה אנתתא. רנא בדמרה. דאיכנא נשפר למרה.

לג: ואינא דאית לה אנתתא. יצף דעלמא. דאיכנא נשפר לאנתתא.

לד: פורשנא דין אית בינת אנתתא לבתולתא. אינא דלגברא לא הות. רנא במקרה. דתהוא קדישא בפגרה וברוחה. ואינא דאית לה בעלא. רנא בעלמא. דאיכנא תשפר לבעלה.

לה: הנא דין לעודרנכון או דילכון אמר אנא. לא הווא מחנוקיתא רמא אנא לכון. אלא דתהוון אמנין לנת מרכון. באספמא שפירא. פד לא רגין אנתון בעלמא.

לו: אן אנש דין סבר דמתבונח בבתולתא דעבר ובנה. ולא יהבה לגברא ווליא דנתליה. איך דצבא נעבר. לא חטא. תודוג.

לז: אינא דין דשריראית פסק ברעגנה. ולא אלצא לה צבותא. ושלט על צבגנה. והכנא דן בלפה. דנטר בתולתה. שפיר עבר. לח: ואינא הכיל דיהב בתולתה. שפיר עבר. ואינא דלא יחב בתולתה. יתיראית שפיר עבר.

לט: אנתתא כמא דחי בעלה. אסירא הי בנמוסא. אן דין נדמך בעלה. מחרא הי דתהוא למן דצבא בלחוד במקרן.

מ: טוביה דין אן הכנא תקנא איך רעני

דילי. סבר אנא דין אף אנא דרוחא דאלהא אית בי.

קפלאון ח

צחחא טו

א: על דבחא דין דפתכרא ידעין חנן דבכלן אית ידעתא. וידעתא מחתרא חובא דין בנא.

ב: אן אנש דין סבר דידע מדם. לא עדכיל מדם ידע אכמא דנלא לה למדע.

ג: אן אנש דין מחב לאלהא. הנא אתידע מנה.

ד: על מאכולתא הכיל דדבחא דפתכרא ידעין חנן דלא הווא מדם או פתכרא בעלמא. ודלית אלהא אחרין אלא אן חד.

ה: אפן גיר אית דמתקרין אלהא. או בשמיא או בארעא איכנא דאית אלהא סגינא ומרונתא סגינא.

ו: אלא לן דילן חד או אלהא אבא דכל מנה וחנן בה. וחד מרנא ישוע משיחא. דכל באידה. אף חנן באידה.

ז: אלא לא הווא בכל אנש אית ידעתא. אית גיר אנשא דבתארתהון עדמא להשא דעל פתכרא איך דדביחא אכלין. ומטל דכריהא תארתהון. מתטושא.

ח: מאכולתא דין לא מקרבא לן לאלהא. לא גיר אן אכלין חנן מתיתרין חנן. ולא אן גאכול מתבצרין חנן.

ט: חנו דין דלמא שולטנכון הנא נהוא תוקלתא לכריהא.

י: אן אנש גיר נחויך לך דאית כך ידעתא דסמך אנת בית פתכרא. לא הא תארתה מטל דכריה או משתררא למאכל דדביחא.

יא: ועבר לה בידעתך דילך או אינא

הוא, אשר למענו מת המשיח.

יב: ואם ככה אתם עוים לאחייכם ופוגעים במצפונם החלוש, למשיח אתם עוים.

יג: לכן אם המאכל מכשיל את אחי, לא אכל בשר לעולם, לכל אכשיל את אחי.

פרק ט

א: האם אינני בן-חורין? או אינני שליח? או את אדונינו ישוע המשיח לא ראיתי? או אינכם פעלי באדוני?

ב: ואם לאחרים אין אני שליח, בכל זאת — לכם הנני, ואתם חותם שליחותי אתם.

ג: ודבר הגנתי לאלה שדנים אותי הוא זה:

ד: האם אין לנו רשות לאכל ולשתות? ה: והאם אין לנו רשות להוליד עמנו אחות אשה, כמו שאר השליחים וכמו אחיו של אדונינו וכמו כיפא?

ו: או אני בלבד ובר-נבא אין לנו רשות שלא לעבד?

ז: מיהו שמשרת בצבא בהוצאותיו שלו? או מיהו שנוטע כרם ומפרותיו איננו אוכל? או מיהו שרועה צאן ומחלב עדרו איננו אוכל?

ח: האם כאדם אומר אני את אלה? הנה גם התורה אמרה את אלה;

ט: שכן כתוב בה בתורת משה: לא תחסם שור בדישו. האם על השורים אכפת לאלהים?

י: אלא ידוע שלמענו אמר, ואכן למענו נכתב, משום שהחורש מן הראוי לו שיחורש

בתקנה, והדש — בתקנה ליבול.

יא: אם אנחנו משל הרוח ורענו בכם, רבותה היא אם אנחנו נקצר מכם משל הגוף?

יב: ואם לאחרים יש שלטון עליכם, הלא מן הראוי לנו עוד יותר? אך לא השתמשנו בשלטון הזה, אלא סובלים אנו הכל כדי שבשום דבר לא נעצר את בשורת המשיח.

יג: האינכם יודעים שהעובדים בבית הקדש מתפרנסים מבית הקדש? והעובדים אצל המזבח חולקים עם המזבח?

יד: כן גם צנה אדונינו, שהמכריזים את בשורתו יחיו מבשורתו.

טו: אבל אני לא השתמשתי באחת מאלה, ולא כתבתי כדי שפכה יהיה לי, כי מוטב לי שמות אמות ולא ישים איש את גאותי לריק;

טז: כי אף שאני מבשר אין לי גאונה; שהרי חובה מטלת עלי, ואוי לי אם לא אבשר.

יז: הן אם מרצוני אני עושה זאת, יש לי שכר; אבל אם לא מרצוני, נאמן פקידות אני.

יח: איזהו אפוא שכרי? שפאשר אני מבשר, בלי מחיר אעשה את בשורת המשיח ולא אשתמש בשלטון שנתן לי בבשורה;

יט: כי אף שמשחרר אני מכל אלה, שעבדתי עצמי לכל אדם למען ארויח את הרבים.

כ: והייתי עם היהודים פיהודי למען ארויח את היהודים; ועם אשר פחת התורה הם, הייתי כמו פחת התורה, למען ארויח את אלה אשר פחת התורה הם.

כא: ולא אלה אשר תורה אין להם, הייתי

לכרובא דנכרוב. ואינא דמדרך על סברא דעללתא.

יא: אן חנן דרוחא ורען בכון. רבא חי אן חנן מנכון דפגרא נחצוד.

יב: ואן לאחרנא אית להון שולטנא עליוכו. לא לן ולא יתיראית. אלא לא אתחשחון בשולטנא הנא. אלא כל מדם מסיברין חנן. דבמדם לא נתפס סברתה דמשיחא.

יג: לא ידעין אנתון דאילין דבבית קודשא פלחין. מן בית קודשא מסטיברין. ואילין דלמדבקה פלחין. עם מדבקה פלגין. יד: הכנא אף מרן פקד. דאילין דסברתה מכרזין. מן סברתה נחון.

טו: אנא דין לא אתחשחח בתדא מן הלין. ולו מטל הדא כתבת דהכנא נהוא לי. פקח לי גיר דממת אמות ולא דאנש שובהרי נסרק. טז: אף דמספר אנא גיר. לית לי שובהרא. קטירא גיר סים עלי. ה' לי דין אלא אסבר.

יז: אן גיר בצבניי הדא סער אנא. אגרא אית לי. אן דין דלא בצבניי. רבת ביתותא וו מהימן אנא.

יח: אינו הקיל אגרי דכד מספר אנא. דלא נפקתא אעבדיה לסברתה דמשיחא. ולא אתחשח בשולטנא דיהב לי בסברתא.

יט: כד מחרר אנא גיר מן פלחין. לכל אנש שעבדת נפשי. דלסגיאא אתר.

כ: והוית עם יהודיא. אך יהודיא. דליהודיא אתר. ועם דתחית נמוסא אנון. הוית איך דתחית נמוסא. דלאילין דתחית נמוסא אנון אתר.

כא: ולאילין דנמוסא לית להון. הוית איך

דמרע דמטלתה מית משיחא.

יב: ואן הכנא מספלין אנתון באחיכוון ומקפחין אנתון תארתהון מרעתא. במשיחא וו מספלין אנתון.

יג: מטל הנא אן מאכולתא מכשלא לאחי. לעלם בסרא לא אכול. דלא אכשל לאחי.

קפלאון ט

א: למא לא הוית בר חארא. או לא הוית שליחא. או לישוע משיחא מרן לא חוית. או לא הויתון עבדי במרי.

ב: ואן לאחרנא לא הוית שליחא. אלא לכון איתי. ותתמא דשליחותי אנתון אנון.

ג: ומפק ברוחי לאילין דדינין לי הנן.

ד: למא לא שליט לן למאכל ולמשחא.

ה: ולמא לא שליט לן חתא אנתתא

למכרכו עמן איך שרפא דשליחא ואיך אחוהי דמרן ואיך פאפא.

ו: או אנא בלחוד וברנבא לית לן שולטנא דלא נפלוח.

ז: מנו דמפלח פלחיתא בנפקתא דנפשה.

או מנו דנצב ברמא. ומן פארוהי לא אכל. או מנו דרעא ענא. ומן חלכא דמרעיתה לא אכל.

ח: דלמא איך ברנשא הלין אמר אנא. הא אף נמוסא הלין אמר.

ט: כתיב גיר בה בנמוסא דמושא. דלא תבלום תורא דמדרך. למא על תורא בטיל לה אלקא.

י: אלא ידיעא דמטלתן וו אמר: ומטלתן גיר אתכתבת. מטל דעל סברא ולא לה

ו : ואלה דגמה היו לנו, שלא נתאנה רעות
כפי שהם התאוו.

ז : וגם אל נהיה עובדי אלילים כפי שגם
מקצתם עבדו, כפתוב: וישב העם לאכל ושתו
ויקומו לצחק.

ח : גם אל נזנה כפי שזנו מקצתם, ונפלו
ביום אחד עשרים ושלשה אלף.

ט : ואל ננסה את המשיח כפי שנסוהו
מקצתם, ואבדום הנחשים.

י : גם אל תתלוננו כפי שהתלוננו מקצתם
ואבדו בידי המשחית.

יא : וכל הדברים האלה שקרו להם היו
לדגמה לנו, ונכתבו לשם מוסרנו, כי אחרית
העולמים הגיעה אלינו.

יב : לכן מי שסבור שהוא עומד, יזהר
שלא יפל.

יג : נסיון לא בא עליכם אלא של בני
אדם. אבל נאמן הוא האלהים אשר לא יניח
לכם להתנסות יותר ממה שאתם יכולים, אלא
יעשה מוצא לנסיונכם באפן שתוכלו לעמד
בו.

יד : על כן, אהובי, נוסו מעבודת
האלילים.

טו : כאל חכמים אומר אני: שפטו אתם
מה שאני אומר:

טז : כוס התודה שאנו מבקרים, האין היא
שתפות דם המשיח? והלחם שאנו בוצעים,
האין הוא שתפות גוף המשיח?

יז : לפיכך כשם שאחד הוא הלחם ההוא,
כך כלנו גוף אחד אנחנו; כי כלנו מהלחם
האחד ההוא לוקחים אנו.

יח : ראו את ישראל שבפשר: הלא אוכלי
הזבחים נעשים שתפים למזבח?

כמו בלי תורה — אף שלא להים אינני בלי
תורה אלא בתורת המשיח — למען ארויח
גם את הללו אשר בלי תורה הם.

כב : הייתי עם החלשים כחלש למען
ארויח את החלשים. הייתי הכל לכל אדם כדי
להושיע כל אדם.

כג : וזאת עושה אני למען אהיה שמה
לבשורה.

כד : האיןכם יודעים שהרצים באצטדיון
רצים כלם, אבל אחד נוטל את הנצחון? כך
רוצו כדי שתשיגו.

כה : הן כל אדם הנאבק בתחרות מזיר את
דעתו מפל דבר. ואלה רצים כדי לקבל עטרה
אשר נשחתת, אבל אנחנו אשר אינה נשחתת.

כו : לכן כך רץ אני, לא כמו בעד דבר
בלתי דיוע; וכך נאבק אני, לא כמי שמפכה את
האזיר,

כז : אלא כובש אני ומשעבד את גופי, פן
אני, שהכרזתי לאחרים, אני עצמי אפסל.

פרק י

א : ורוצה אני שתדעו, אחי, שאבותינו
כלם פתח העין היו, וכלם בים עברו.

ב : וכלם ביד משה נטבלי בצענו ובים;
ג : וכלם מאכל רוחני אחד אכלו;

ד : וכלם משקה רוחני אחד שתו; כי שתו
מן הסלע הרוחני אשר בא עם, והסלע ההוא
הוא היה המשיח.

ה : אבל לא ברבם רצה האלהים; כי נפלו
במדבר.

ו: הָלִין דִּין טוּפְסָא לָן הוּ הָנוּ. דְּלֵא הָנוּ
רָגִין בִּישְׁתָּא אִיפְנָא דִּהְנוּן רָגוּ.

ז: וְאָף לֹא נָהוּא פְּלַחִי פִּתְכֵרָא אִיפְנָא
דְּאָף מְנַהוּן פְּלַחוּ. אִיךְ דְּכִתִּיב: דִּיתָב עֲמָא
לְמַאכְל וְלְמִשְׁתָּא. וְקָמוּ לְמִשְׁתַּעֲיוּ.

ח: וְאָף לֹא נִנְנָא אִיפְנָא דִּמְנַהוּן וְנִינּוּ.
וְנִפְלוּ בְּחַד יוֹמָא עֲסָרִין וְתִלְתָּא אֲלָפִין.

ט: וְלֹא נִנְסָא לְמִשְׁתָּא אִיפְנָא דִּמְנַהוּן
נִסִּיו. וְאָפְדוּ אָנוּן חֲנוּתָא.

י: אָף לֹא תִרְטוּנוּן אִיפְנָא דִּמְנַהוּן רִטְנוּ.
וְאָפְדוּ בְּאִידִי מַחְבְּלָנָא.

יא: הָלִין דִּין פְּלַחִין רָגִדֵּשׁ לַהוּן לְטוּפְסָן
הָנוּ. וְאִתְכְּתֵב מְטָל מְרֻדִיתָא דִּילָן. דִּחְרַתְהוּן
דְּעִלְמָא עֲלִין מִטִּית.

יב: מִפִּיל מִן דְּסָבֵר דִּקָּם. נִזְדַּהֵר דְּלֹא נָפֵל.
יג: נִסְיוֹנָא לֹא מְטִיכוֹן אֲלֵא דְּבִנְיָנָשָׁא.

מִהִימָן הוּ דִּין אֲלֵהָא דְּלֹא נִרְפִּיכוֹן דִּתְנִסּוֹן
יִתִּיר מִן מָדָם דְּמִצִּין אֲנַתוֹן. אֲלֵא נִעְבֵּד
לְנִסְיוֹנָכוֹן מִפְקָנָא. אִיפְנָא דְּתִשְׁכַּחוּן
לְמִסִּיבְרוּ.

יד: מְטָל הָנָא חֲבִיבִי עֲרוֹקוּ מִן פּוּלְחָנָא
דִּפְתְּכֵרָא.

טו: אִיךְ דִּלְחִפִּימָא אָמַר אָנָּא. דִּינוּ אֲנַתוֹן
מָדָם דְּאָמַר אָנָּא.

טז: פֶּסָא הוּ דִּתְרוּדִיתָא דְּמִבְרַכִּין חֲנוּן. לֹא
הָנָא שׁוּתְפוּתָא אִיתְהוּי דְּדִמָּה דְּמִשְׁתָּא.
וְלַחְמָא הוּ דְּקָצִין חֲנוּן. לֹא הָנָא שׁוּתְפוּתָא
אִיתְהוּי דִּפְגֵּרָה דְּמִשְׁתָּא.

יז: אִיפְנָא הָכִיל דִּחַד הוּ לַחְמָא הוּ. הָכִנָּא
כָּלֵן חַד חֲנוּן פִּגְרָא. פִּלָּן גִּיר מִן הוּ הוּ חַד לַחְמָא
נִסְבִּין חֲנוּן.

יח: חֲנוּ לִיסְרַיִל דְּבִבְסֵר. לֹא הָנָא אִילִין
דְּאָכְלִין דִּבְחָא הָנוּן שׁוּתְפָא לְמַדְבָּחָא.

דְּלֹא נָמוּס. כִּד לֹא אִיתִי לֵאֲלֵהָא דְּלֹא נָמוּס.
אֲלֵא בְּנָמוּסָה דְּמִשְׁתָּא. דְּאָף לַהְנוּן דְּדִלָּא
נָמוּס אָנוּן אַתֵּר.

כב: הָוִית עִם כִּרְיָהָא אִיךְ כִּרְיָהָא.
דְּלִכְרִיָּהָא אַתֵּר. לְכָל אָנָּשׁ כָּל הָוִית דְּלִכְלָנָשׁ
אָתָּא.

כג: הָדָא דִּין עֲבֵד אָנָּא. מְטָל דְּאֵהוּא
שׁוּתְפָא לְסִבְרָתָא.

כד: לֹא יִדְעִין אֲנַתוֹן דְּאִילִין דְּבִאֲסֻדִּיוֹן
רְהִטִּין. פְּלַהוּן הוּ רְהִטִּין. אֲלֵא חַד הוּ נָסֵב לָהּ
נְכוּתָא. הָכִנָּא הָרְטוּ אִיךְ דִּתְדִרְכוּן.

כה: כָּל אָנָּשׁ גִּיר דְּאָנוּנָא עֲבֵד. מִן כָּל
מָדָם אֶחָד רְעִינָה. וְהָלִין רְהִטִּין דְּנִסְבוּן פְּלִילָא
דִּמְתַּחְבֵּל. חֲנוּן דִּין דְּלֹא מַתְחַבֵּל.

כו: אָנָּא הָכִיל הָכִנָּא רְהִט אָנָּא. לֹא הָנָא
אִיךְ דְּעַל מָדָם דְּלֹא יִדְעָ. וְהָכִנָּא מַתְפַּחֵשׁ
אָנָּא. לֹא אִיךְ הוּ דְּלֹאֲרָא פָּחֵשׁ.

כז: אֲלֵא פִגְרִי הוּ כְּבֵשׁ אָנָּא וּמִשְׁעֲבֵד אָנָּא
דִּלְחָמָא אָנָּא דְּלֹאֲחֲרָנָא אֲכָרוּתָא. אָנָּא קְנוּמִי
אֲסַתְלָא לִי.

קפלאון י

צחחא טז

א: צָבָא אָנָּא דִּין דִּתְדַעוֹן אַחִי. דְּאָבְהִין
פְּלַהוּן תַּחֲתִית עֲנָנָא הָנוּ. וְכַלְהוּן בִּימָא עֲבֵרוּ.

ב: וְכַלְהוּן בִּיד מוּשָׁא עֲמָדוּ בְּעִנְנָא
וּבִימָא.

ג: וְכַלְהוּן חֲדָא מֵאֲכוּלָתָא דְּרוּחָא אָכְלוּ.

ד: וְכַלְהוּן חַד מִשְׁתָּא דְּרוּחָא אֲשַׁתִּיו.
שְׁתִּין חֲנוּ גִיר מִן פֶּאפָּא דְּרוּחָא דְּאֲתִיָּא חֲנוּ
עֲמַהוּן. פֶּאפָּא דִּין הִי הוּ הָנָא מִשְׁתָּא.

ה: אֲלֵא לֹא הָנָא בְּסוּגָאָהוּן אֲצַטְבִּי אֲלֵהָא.
נִפְלו גִיר בְּמַדְבָּרָא.

ולעדת האלהים.

לג: כמו שגם אני בכל דבר משפיע רצון לכל אחד, ואינני מבקש את מה שמועיל לי, אלא את מה שמועיל לרבים כדי שינשעו.

פֶּרֶק יא

א: הדמו לי, כפי שגם אני מדמה למשיח.
ב: ומשבח אני אתכם, אחי, שבכל דבר אתם זוכרים אותי ומחזיקים במצוות כפי שמסרתי לכם.

ג: אבל רוצה אני שתדעו, שכל איש ראשו הוא המשיח, וראש האשה הוא האיש, וראש המשיח הוא האלהים.

ד: כל איש שמתפלל או מתנבא וראשו מכסה, מבזה את ראשו.

ה: וכל אשה שמתפללת או מתנבאת וראשה מגלה, מבזה את ראשה; כי שונה היא לזו שראשה מגלח:

ו: שכן אם אין האשה מתכסית, שגם תסתפר. אבל אם ביזון הוא לאשה להסתפר או להתגלח, תתכסה.

ז: הן האיש אינו חייב לכסות ראשו, משום שדמות האלהים הוא וכבודו, אך האשה היא כבוד האיש:

ח: כי אין האיש מן האשה, אלא האשה מן האיש:

ט: שהרי גם לא נברא האיש למען האשה, אלא האשה למען האיש.

י: על כן חיבת האשה שתהא מרות על ראשה בעבור המלאכים.

יא: ברם אין האיש בלעדי האשה, אף לא האשה בלעדי האיש — באדונינו:

יט: ויבן מה אומר אני? שהאליל הוא ממש, או זבח האליל הוא ממש? לא.

כ: אלא מה שזובחים עובדי האלילים, לשדים הם זובחים ולא לאלהים; ואינני רוצה שתהיו שתפים לשדים.

כא: אינכם יכולים לשותות את כוס אדונינו ואת כוס השדים; ואינכם יכולים להשתתף בשלחן אדונינו ובשלחן השדים.

כב: וכי הקנא נקניא את אדונינו? האם חזקים אנו ממנו? כל דבר מתר לי, אך לא כל דבר מועיל.

כג: כל דבר מתר לי, אך לא כל דבר בונה.

כד: איש אל יבקש את של עצמו, אלא כל איש גם את אשר לחברו.

כה: כל מה שנמכר בשוק אכלו בלי חקירה למען המצפון:

כו: כי ליהנה הארץ במלואה.

כז: ואם איש מעובדי האלילים מזמין אתכם ורוצים אתם ללכת, כל מה שמושם לפניכם אכלו בלי חקירה למען המצפון.

כח: אבל אם איש יאמר לכם: זה מן הנזבח, אל תאכלו למען זה שאומר לכם ולמען המצפון.

כט: והמצפון, אומר אני, לא שלכם אלא של האומר; כי למה תדון חרותי על-ידי המצפון של אחרים?

ל: אם אני משתמש בתודה, למה אגדף על מה שאני מודה?

לא: לכן אם אתם אוכלים ואם אתם שותים ואם אתם עושים דבר-מה, הפל לכבוד אלהים עשו.

לב: היו בלא מכשול ליהודים ולארמים

לב: דלא תוקלא הנו ליהודיא. ולא רמיא
ולעדתה דאלהא.

לג: איך דאף אנא בכל מדם לכלנש שפר
אנא. ולא כעא אנא מדם דלי פקח. אלא מדם
דלסגיאא פקח דנחון.

קפלאון יא

א: אתדמו בי. איפנא דאף אנא במשיחא.
ב: משבח אנא לכוך דין אחי דבכל מדם
עהידין אנתון לי. ואיפנא דאשלמת לכוך
פוקדנא אחידין אנתון.

ג: צבא אנא דין דתדעון דכל גבר רשה
משיחא הו. ורשה דאנתתא גברא הו. ורשה
דמשיחא אלהא הו.

ד: כל גברא דמצלא או מתנבא כד מכסי
רשה. מבהת רשה.

ה: וכל אנתתא דמצליא או מתנבא כד
גלא רשה. מבהתא רשה. שויא הי גיר עם הי
דגריע רשה.

ו: אן גיר לא מתפסא אנתתא. אף
תסתפר. אן דין משפר הו לאנתתא למסתפרו
או למגרע. תתכסא.

ז: גברא גיר לא מחיב דנכסא רשה. מטל
דדמותא הו ותשבוחתא דאלהא. אנתתא דין
תשבוחתא הי דגברא.

ח: לא גיר איתוהי גברא מן אנתתא. אלא
אנתתא מן גברא.

ט: אף לא גיר גברא אתפרי מטל
אנתתא. אלא אנתתא מטל גברא.

י: מטל הנא חיבא אנתתא דשולטנא
נהוא על רשה מטל מלאכא.

יא: פרם דין לא גברא לבר מן אנתתא.
אפלא אנתתא לבר מן גברא במקן.

יט: מנא הכיל אמר אנא. דפתכרא מדם
איתוהי. או דבכא דפתכרא מדם הו. לא.

כ: אלא הו מדם דדבכין חנפא. לשאדא
הו דבכין. ולא לאלהא. לא דין צבא אנא
דתהוון שותפא לשאדא.

כא: לא משכחין אנתון דתשתון פסא
דמרן וכסא דשאדא. ולא משכחין אנתון
דתשתותפון בפחורא דמרן ובפחורא
דשאדא.

כב: או דלמא מטנו מטנין חנון למרן.
דלמא חסינין חנון מנה. כל מדם שליט לי.
אלא לא כל מדם פקח.

כג: כל מדם שליט לי. אלא לא כל מדם
מבנא.

כד: לא אנש דנפשה נהוא כעא. אלא
כלנש אף דחברה.

כה: כל מדם דמודפן במקלון. הויתון
אכלין דלא עוקבא מטל תארתא.

כו: דמריא הי גיר ארעא במלאה.
כז: אן אנש דין מן חנפא קרא לכוך וצבין
אנתון למאול. כל מדם דמתתסים קדמיכוך
אכולו דלא עוקבא מטל תארתא.

כח: אן אנש דין גאמר לכוך: דהנא
דדביחא הו. לא תאכלון. מטל הו דאמר לכוך
ומטל תארתא.

כט: תארתא דין אמר אנא לא הו
דילכוך. אלא דהו דאמר. למנא גיר חארותי
מתהדינא מן תארתא דאחרנא.

ל: אן אנא בטיבותא מתחשח אנא. מנא
מתגדר אנא על מדם דאנא מודא אנא.

לא: לא אכלין אנתון הכיל. ואן שתיין
אנתון. ואן מדם עבדין אנתון. כל מדם
לתשבוחתא דאלהא הויתון עבדין.

יב: כי כשם שהאשה מן האיש, כן גם האיש על-ידי האשה; אבל הפל מאלהים.
 יג: שפטו ביניכם לעצמכם, היזה לאשה להתפלל באשר ראשה מגלה?
 יד: האין גם הטבע עצמו מלמד אתכם שאיש אשר שערו פרע, חרפה היא לו?
 טו: ואשה אשר מגדל שערה, כבוד הוא לה, כי שערה לשם כסות נמן לה.
 טז: ואם איש חולק על אלה, לנו אין מנהג כזה, ולא לעדת האלהים.
 יז: וזאת שאני מצוה אינני כמשבח אתכם, משום שלא לידי התקדמות באתם, אלא לנסיגה ירדתם;
 יח: כי, ראשית, באשר מתאספים בקהלה שומע אני שיש ביניכם מחלוקות, ובמדת מה מאמין אני;
 יט: שכן גם מריבות עתידות להיות ביניכם, באפן שיודעו הבחונים בכם.
 כ: וככן באשר אתם מתאספים, לא כראוי ליום אדונינו אוכלים אתם ושותים;
 כא: אלא איש איש מקדים לאכל את ארוחתו, ואז אחד רעב ואחד שפור.
 כב: וכי אין לכם בתיים לאכל ולשתות בהם? או התבווזו לעדת האלהים ותבישו את אלה שאין להם? מה אמר לכם? אשבח אתכם? בזאת אינני משבח.
 כג: הן אני קבלתי מאת אדונינו מה שמסרתי לכם, שאדונינו ישוע, בלילה ההוא שנמסר בו, לקח לחם
 כד: וברך ובצע, ואמר: קחו אכלו; וזהו גופי הנבצע למענכם. כך עשו לזכרוני.
 כה: כן אחרי שסעדו נתן גם את הכוס, ואמר: הכוס הזאת היא הברית החדשה בדמי.

כך עשו כל אימת שאתם שותים לזכרוני;
 כו: כי כל אימת שאתם אוכלים את הלחם הזה ושותים את הכוס הזאת, מזכירים אתם את מות אדונינו עד ביאתו.
 כז: לכן מי שאוכל מלחם האדון ושותה מכוסו ואינו ראוי לו, אשם הוא לדם האדון ולגופו.
 כח: על כן יבחן איש את עצמו ואז יאכל מן הלחם הזה וישתה מן הכוס הזאת;
 כט: כי מי שאוכל ושותה ממנו שלא כראוי, אוכל ושותה הרשעה לעצמו מפני שלא הבדיל את גוף האדון.
 ל: בגלל זאת רבים בכם חולים וחלשים, ורבים אשר ישנים;
 לא: שכן אלו דנו את עצמנו, לא היינו נדונים.
 לב: אבל באשר אנו נדונים על-ידי אדונינו, מיסרים אנו כדי שלא נרשע עם העולם.
 לג: לכן, אחי, באשר אתם מתאספים לאכל, חכו זה לזה.
 לד: ומי שרעב יאכל בביתו, פן לאשמה מתאספו. ועל השאר, באשר אבוא אצוה אתכם.

פרק יב

א: ואשר לרוחניות, אחי, רוצה אני שתדעו
 ב: כי עובדי אלילים הייתם, וללא הברל

יב : איפנא גיר דאנתתא מן גברא. הכנא
אף גברא מן אנתתא. כל מדם דין מן אלקא.
יג : דוגו בינופון לנפשכון. יאא לאנתתא
דכד גלא רשה חצלא לאלקא.
יד : אפלא הו כינא מלף לכון דגברא מא
דקאם סערה. צערא הו לה.
טו : ואנתתא מא דמרבי סערה.
תשובותא חי לה. מטל דסערה חלף תכסיתא
הו אתיהב לה.
טז : אן אנש דין מתחרא על הלין. לן לית
ענדא איך הנא. ולא לעדתה דאלקא.

צחא יז

יז : הדא דין דמפקד אנא לא איך משבח
אנא לכון. מטל דלא הוה לקדמיפון אתיתון.
אלא לבצירותא הו נחתתון.
יח : לוקדם גיר מא דמתכנשין אנתון
בעדתא. פלגותא שמע אנא דאית בינתכון.
ומדם מדם מהימן אנא.
יט : עתדין אנון גיר אף חרנא דנהוון
בינתכון. דאילין דבקין בכון נחידעון.
כ : מא הכיל דמתכנשין אנתון. לו איך
דודק ליומה דמרן אכלין אנתון ושחין.
כא : אלא אנש אנש חשמיתה קדם אכל
לה. והוא חד כפן. וחד רוא.

כב : דלמא בתא לית לכון דתאכלון
ותשתון. או בעדתה דאלקא בסין אנתון.
ומבהתין אנתון לאילין דלית להון. מאמר
לכון. אשבחכון. בהדא לא משבח אנא.
כג : אנא גיר קבלת מן מרן הו מדם
דאשלמת לכון. דמרן ישוע בהו לליא
דמשלם ההוא. נסב הוה לחמא.

כד : וברך וקצא ואמר: סבו אכולו. הנו
פגרי. דעל אפיפון מתקצא. הכנא הניתון

עבדין לדוכרני.

כה : הכנא מן בטר דאחשמו. אף פסא
יחב ואמר: הנא כסא איתוהי דיתקא חדתא
בדמי. הכנא הניתון עבדין כל אמתי דשחין
אנתון לדוכרני.

כו : כל אמתי גיר דאכלין אנתון לחמא
הנא ושחין אנתון פסא הנא. מותה הו דמרן
מעדיין אנתון עדמא למאיתתה.

כז : אינא הכיל דאכל מן לחמה דמרין
ושחא מן פסה ולא שווא לה. מחיב הו לדמה
דמרין ולפגרה.

כח : מטל הנא נהוא אנש בקא נפשה.
והידיין אכל מן לחמא הנא ושחא מן פסא
הנא.

כט : מן דאכל גיר ושחא מנה פד לא
שווא. חויבא הו לנפשה אכל ושחא. דלא פרש
פגרה דמרין.

ל : מטל הנא סגיאין בכון מרעא וכריהא.
וסגיאא דדמכין.

לא : אלו גיר נפשן דינין חוין. לא
מתדינין חוין.

לב : פד מתדינין חנו דין מן מרן.
מתרדיו מתרדין חנו. דלא עם עלמא נחתיב.
לג : מכיל אחי אמתי דמתכנשין אנתון
למאכל. הניתון מקוין חד לחד.

לד : מן דין דכפן. בביתיה נלעס. דלא
לחבוותא תהוון מתכנשין. על שרפא דין מא
דאית אפקדכון.

קפלאון יב

א : על רותננתא דין אחי. צבא אנא
דחידעון.

ב : דמנפא הניתון. ולפתכרא אילין דלית

נחתם אחרי אלילים אשר קול אין להם.

ג : לכן אני מודיע לכם, שאין איש המדבר ברוח אלהים ואומר: ישוע חרם הוא; ואף אין איש יכול לומר: ישוע הוא האדון, אלא ברוח הקדש.

ד : ברם מיני מתנות ישנם, אך אחת היא הרוח.

ה : ומיני שרותים ישנם, אך אחד הוא האדון.

ו : ומיני גבורות ישנם, אך אחד הוא האלהים הפועל הכל בכל איש.

ז : אבל לאיש איש נתנת התגלות הרוח כדי לעזור לו.

ח : יש שנתן לו על-ידי הרוח דבר חכמה; ולאחר דבר דעת על-ידי אותה הרוח.

ט : לאחר אמונה על-ידי אותה הרוח; לאחר מתנות הרפואה על-ידי אותה הרוח.

י : ולאחר גבורות; ולאחר נבואה; ולאחר הבחנת רוחות; ולאחר מיני לשונות; ולאחר באור לשונות.

יא : אבל את כל אלה רוח אחת פועלת, וחולקת לכל איש כרצונה;

יב : כי כשם שהגוף הוא אחד ויש בו איברים רבים, וכל איברי הגוף, אף כי רבים הם, גוף אחד הם, כך גם המשיח.

יג : הן גם אנחנו כלנו ברוח אחת נטבחנו לגוף אחד, אם יהודים ואם ארמים, ואם עבדים ואם בני חורין; וכלנו רוח אחת שותיני;

יד : שכן גם הגוף איננו איבר אחד אלא רבים.

טו : הן אם תאמר הרגל: הואיל ואינני יד,

אינני מן הגוף; האם משום כך איננה מן הגוף?

טז : ואם תאמר האזן: הואיל ואינני עין אינני מן הגוף; האם משום כך איננה מן הגוף?

יז : שהרי אלו היה כל הגוף עין, היכן היה השמיע? ואלו היה כלו שמע, היכן היה ההרחה?

יח : אבל פעת שם האלהים בגוף את כל אחד ואחד מן האיברים כפי שהוא רצה.

יט : ואלו היו כלם איבר אחד, היכן היה הגוף?

כ : אבל פעת יש איברים רבים, אך אחד הוא הגוף.

כא : אין העין יכולה לומר ליד: אינך דרושה לי; גם הראש איננו יכול לומר לרגלים: אינכן דרושות לי.

כב : אלא דוקא האיברים שחשבים חלשים — בהם יש צורך.

כג : והללו שאננו חושבים כי נקלים הם בגוף, עליהם משפיעים אנו יותר כבוד. והללו אשר לבשת הם, עושים אנו להם לבוש הולם יותר.

כד : אבל האיברים המכבדים אשר בנו לא דרוש להם כבוד; שכן האלהים מזג את הגוף ונתן כבוד רב יותר לאיבר אשר הוא פחות.

כה : כדי שלא תהיה מחלקת בגוף, אלא כל האיברים יחד ידאגו זה לזה,

כו : שבאשר איבר אחד יכאב, כלם יסבלו; ואם יכבד איבר אחד, כל האיברים יכבדו.

טו : אן תאמר גיר רגלא. דמטל דלא הוית
אידא לא הוית מנה מן פגרא. לו מטל הדא
לימיה מנה מן פגרא.

טז : ואן תאמר אדנא. על דלא הוית עינא
לא הוית מנה מן פגרא. לו מטל הדא לימיה
מנה מן פגרא.

יז : אלו גיר כלה פגרא עינא הוה. איכא
הנות משמעטא. ואלו כלה משמעטא הוה.
איכנא מריח הוה.

יח : השא דין אלהא סם כל חד חד מן
הדמא בפגרא איכנא דהו צבא.

יט : אלו דין כלהון חד הוה הדמא. איכא
הנא פגרא.

כ : השא דין הדמא איתיהון סגיאא חד הו
דין פגרא.

כא : לא משפחא עינא דתאמר לאידא.
דלא מתבעיא איתי לי. אפלא רשא משפח
דנאמר לרגלא: לא מתבעין אנתין לי.

כב : אלא יתיראית אילין הדמא
דמסתברין דמחילין. עליהון הו סונקנא.

כג : ואילין דסברין חנן דמצערין אנון
בפגרא. להלין איקרא יתירא מסגין חנן.
ואילין דדנופכא אנון. אסכמא יתירא עבדין
חנן להון.

כד : אילין דין הדמא דאית בן דמיקרין.
לא מתבעא להון איקרא. אלהא גיר מזגה
לפגרא. ויחב איקרא יתירא להדמא אינא
דזעור.

כה : דלא תהוה פלוגתא בפגרא. אלא
כלהון הדמא שוקאית חד על חד נהוון יצפין.

כו : דאמתי דמד הדם נהוה כאב. כלהון
נהוון חשין. ואן משתבח חד הדם. כלהון
הדמא נהוון משתבחין.

להון קלא דלא פורשן מתדברין הניתון.

ג : מטל הנא מודע אנא לכון דלית אנש
דברוקא דאלהא ממלל ואמר: דחרם הו
ישוע. ואפלא אנש משפח למאמר דמריא הו
ישוע. אלא אן ברוקא דקודשא.

ד : פולגא דין דמוהבתא איתיהון. אלא
חדא הי רוקא.

ה : ופולגא דחשמשתא איתיהון. אלא חד
הו מריא.

ו : ופולגא דחילונתא אית. אלא חד הו
אלהא. דמעבד כל בכל אנש.

ז : לאנש אנש דין מחיהב לה גלינא
דרוקא איך דעדרא לה.

ח : אית דיהיכא לה ברוקא מלתא
דחכמתא. לאחרנא דין מלתא דידעתא כה
ברוקא.

ט : לאחרנא הימנוקא כה ברוקא.
לאחרנא מוהבתא דאסיוקא כה ברוקא.

י : לאחרנא דין חילא. לאחרנא דין
נכייקא. לאחרנא דין פרושוקא דרוקא.
לאחרנא דין זניא דלשנא. לאחרנא דין
פושקא דלשנא.

יא : כלהין דין הלין חדא הי רוקא סערא.
ומפלגא לכל אנש איך דהי צביא.

יב : אכונא גיר דפגרא חד הו. ואית כה
הדמא סגיאא. כלהון דין הדמא דפגרא כד
סגיאא איתיהון חד אנון פגר. הכנא אף
משיקא.

יג : אף חנן גיר כלן כחדא רוח לחד פגר
עמדן. אן יהודיא ואן ארמא. ואן עבדא ואן
בני חארא. וכלן חדא רוקא אשתיין.

יד : אף פגרא גיר לא הוה חד הדם. אלא
סגיאא.

ז: כָּל דְּבַר תִּשָּׂא, כָּל דְּבַר תִּמְאֵן, לְכָל תִּקְוָה, הֵפֶל תִּסְבֹּל.

ח: הָאֵהָבָה לֹא תִפֹּל לְעוֹלָם; כִּי הִנּוּבֹאוֹת תִּתְבַּטְּלֶנָּה וְהַלְשׁוֹנוֹת תִּשְׁתַּתְּקֶנָּה וְהַרְעַת תִּתְבַּטֵּל.

ט: הֵן מַעַט מִהֶרְבָּה יוֹדְעִים אָנוּ, וּמַעַט מִהֶרְבָּה מִתְנַבְּאִים אָנוּ;

י: אֲבָל בְּאֲשֶׁר תְּבֹא הַשְּׁלֵמוֹת, אֹז יִתְבַּטֵּל מֶה שֶׁהָיָה מַעַט.

יא: בְּאֲשֶׁר הָיִיתִי תִינוּק, כְּתִינוּק דְּבַרְתִּי וּכְתִינוּק הָיִיתִי וּכְתִינוּק חֲשַׁבְתִּי, אֲבָל בְּאֲשֶׁר הָיִיתִי לְאִישׁ, בְּטִלְתִּי דְּבָרִים אֱלֹהִים שֶׁל הַיִּלְדוּת. יב: וְכַעַת כְּכִמְרָאָה רוֹאִים אָנוּ, בְּמִשָּׁל; אֲבָל אֹז — פְּנִיִּים אֵל פְּנִיִּים. כָּעַת יוֹדַע אָנִי מַעַט מִהֶרְבָּה, אֲבָל אֹז אֲדַע כְּפִי שְׂנוּדַעְתִּי.

יג: הִרִי אֱלֹהִים הֵן שְׁלֹשׁ הַנִּשְׁאָרוֹת: אֲמוּנָה וְתִקְוָה וְאֵהָבָה, אֵף הַגְּדוּלָּה מִהֵן — הָאֵהָבָה.

פָּרֶק יד

א: רַדְפוּ אֵהָבָה וְקִנְאוּ לַמִּתְנֹת הָרוּחַ, וּבִיחוּר שֶׁתִּתְנַבְּאוּ.

ב: הֵן מִי שֶׁמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן לֹא לִבְנֵי אָדָם הוּא מְדַבֵּר, אֲלֵא לְאֱלֹהִים; כִּי אִין אִישׁ מְבִין מֶה שֶׁהוּא מְדַבֵּר, אֲלֵא בְרוּחַ סוּד הוּא מְדַבֵּר. ג: יִמִּי שֶׁמִּתְנַבֵּא מְדַבֵּר לִבְנֵי אָדָם — בְּנִין וְעַדוּד וְנִחְמָה.

ד: הַמְדַּבֵּר בְּלִשׁוֹן, אֵת עֲצָמוֹ הוּא בּוֹנֶה; וְהַמִּתְנַבֵּא בּוֹנֶה אֵת הַקֵּהלָה.

ה: רוּצָה אָנִי שֶׁלְכֶם תִּדְבְּרוּ בְּלִשׁוֹנוֹת, וּבִיחוּר שֶׁתִּתְנַבְּאוּ; כִּי גְדוֹל מִי שֶׁמִּתְנַבֵּא מִן הַמְדַּבֵּר בְּלִשׁוֹן אִם זֶה אֵינּוּ מִפְּרֹשׁ. אֲבָל אִם הוּא מִפְּרֹשׁ, הוּא בּוֹנֶה אֵת הַקֵּהלָה.

ו: וְכַעַת, אַחִי, אִם אָבֹא אֲלֵיכֶם וְאֲדַבֵּר

כֹּז: וְאַתֶּם גּוֹף הַמִּשִּׁיחַ אַתֶּם וְאֵיכָרִים בְּמַקְוֹמוֹתֵיכֶם;

כח: כִּי הָאֱלֹהִים שֵׁם בַּעֲדָתוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה שְׁלִיחִים, אַחֲרֵיהֶם נְבִיאִים, אַחֲרֵיהֶם מוֹרִים, אַחֲרֵיהֶם עוֹשֵׂי גְבוּרוֹת, אַחֲרֵיהֶם מִתְנֹת רְפוּאָה, וְעוֹזְרִים, וּמְנַהֲיִגִּים, וּמִיָּנִי לְשׁוֹנוֹת.

כט: וְכִי כָלָם שְׁלִיחִים? וְכִי כָלָם נְבִיאִים? הָאִם כָּלָם מוֹרִים?

ל: הָאִם כָּלָם פּוֹעֲלֵי גְבוּרוֹת? הָאִם לְכָלָם יֵשׁ מִתְנֹת הַרְפוּאָה? הָאִם כָּלָם מְדַבְּרִים בְּלִשׁוֹנוֹת? אוֹ הָאִם כָּלָם מִפְּרֹשִׁים?

לא: אֲבָל אִם לְהוֹטִים אַתֶּם לַמִּתְנֹת הַגְּדוּלוֹת, אָנִי עוֹד אֲרָאָה לְכֶם דֶּרֶךְ נַעֲלָה יוֹתֵר.

פָּרֶק יג

א: אִם בְּכָל לִשׁוֹן שֶׁל בְּנֵי אָדָם וּמִלֵּאכִים אֲדַבֵּר וְאֵהָבָה לֹא תִהְיֶה בִּי, הָיִיתִי לְנִחָשֶׁת הוּמָה אוֹ צִלְצֹל נוֹתֵן קוֹל.

ב: וְאִם תִּהְיֶה בִּי נְבוּאָה וְאֲדַע אֵת הַסּוּדוֹת כָּלָם וְכָל הַרְעַת; וְאִם תִּהְיֶה בִּי כָּל הָאֲמוּנָה עַד לְהַעֲמִיק הָרִים, וְאֵהָבָה אֵין בִּי, לֹא הָיִיתִי כְלוּם.

ג: וְאִם בְּכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לִי אֲאָכִיל אֵת הָעִנְיִים; וְאִם אֲמַסֵּר אֵת גּוּפִי לְהַשְׁרֹף וְאֵהָבָה לֹא תִהְיֶה בִּי, מְאֻמָּה אֵינִי מְרוּחִם.

ד: הָאֵהָבָה מְאַרְכֵּת רוּחַ וְאֲדִיכָה; הָאֵהָבָה אֵינָה מְקַנְאָת; הָאֵהָבָה אֵינָה רוֹעֶשֶׁת וְאֵינָה מְתִיחֶרֶת;

ה: וְאֵינָה נוֹהֶגֶת לְגִנְאִי, וְאֵינָה מְבַקֶּשֶׁת אֵת שְׁלָה; אֵינָה מִתְרַגֶּזֶת וְאֵינָה חוֹשֶׁבֶת רָעָה;

ו: אֵינָה שֹׂמְחָה בַּעֲוֹלָה, אֲלֵא שֹׂמְחָה בְּאֵמֶת.

ח: חובא ממתום לא נפל. נבינתא גיר מתבטלן. ולשנא נשפתקון. וידעתא תתבטל.

ט: קליל או גיר מן סגי דעין חנן. וקליל מן סגי מתנבין חנן.

י: אמתי דין דתא תא גמירותא. הידין נתבטל הו מדם דקליל חנא.

יא: פד ילודא חוית. איך ילודא ממלל חוית. ואיך ילודא מתרעא חוית. ואיך ילודא מתחשב חוית. פד דין חוית גברא. בטלת הליון דטליותא.

יב: השא דין איך דבמתויתא חוין חנן בפלאותא. הידין דין אפין לוקבל אפין. השא ידע אנה קליל מן סגי. הידין דין אדע איך מא דאמדיעת.

יג: קליל חנן גיר תלת דמכתין. הימנותא וסברא וחובא. דרפ דין מנהין חובא.

קפלאון יד

א: הרטו פתר חובא. וטנו במוהבתא דרוחא. יתיראית דין דתתנבון.

ב: מן דממלל גיר בלשנא. לא חנא לבנינשא ממלל אלא לאלהא. לא גיר אנש שמע מדם דממלל. אלא ברוח ארנא ממלל.

ג: אינא דין דמתנבא. לבנינשא ממלל. בנינא ולובבא ובוינא.

ד: דממלל בלשנא נפשה או בנא. דמתנבא עדתא בנא.

ה: צבא אנא דין דכלכון תמללון בלשנא. יתיראית דין דתתנבון. רב או גיר אינא דמתנבא מן הו דממלל בלשנא. אן לא מפשק. אן דין מפשק עדתא בנא.

ו: והשא אחי. אן אתא לנתכון ואמלל עמכון בלשנא. מנא מותר אנא. לכון אלא אן

כו: אנתון דין פגרה אנתון דמשיחא ויהרמא בדופתכון.

צחחא יח

כח: סם גיר אלהא בעדתה לוקדם שליחא. פתרהון נביא. פתרהון מלפנא. פתרהון עבדי חילא. פתרהון מוהבתא דאסיותא. ומערנא ומדברנא. וזנא דלשנא. כט: דלמא כלהון שליחא. דלמא כלהון נביא. למא כלהון מלפנא.

ל: למא כלהון סערי חילא. למא לכלהון אית להון מוהבתא דאסיותא. למא כלהון בלשנא ממלל. או דלמא כלהון מפשקין. לא: אן דין טנין אנתון במוהבתא רורבתא אנא תוב אחויכון אורחא דמיתרא.

קפלאון יג

א: אן בכל לשון דבנינשא אמלל ובדמלאבא. וחובא לא נהנא בי. חוית לי נחשא דנאם. או צצלא דיהב קלא.

ב: ואן תהנא בי נביותא. ואדע ארנא כלהון וכלה ידעתא. ואן תהנא בי קלה הימנותא אינא דטורא אשנא. וחובא לית בי. לא חוית מדם.

ג: ואן אובל פל דאית לי למספנא. ואן אשלם פגרי דנאקד. וחובא לא נהנא בי. מדם לא יתר אנא.

ד: חובא נגירא חי רוחה ובסיס. חובא לא חסם. חובא לא משתגש. ולא מתחתר.

ה: ולא סער דבהתמא. ולא בעא דילה. ולא מתתפיר. ולא מתרעא דביש.

ו: לא חדא בעולא. אלא חדא בקושמא.

ז: פל מדם מסיבר. פל מדם מהימן. פל מסבר. פל סבל.

בְּלִשְׁנוֹת יוֹתֵר מִפְּלֶכֶם.

יט: וְאוֹלָם בִּקְהָלָה אֲנִי רוֹצֶה לְדַבֵּר חֲמִשׁ מַלִּים בְּשִׁכְלִי כְּדֵי לִלְמַד גַּם אַחֲרִים, יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר רְבוּא מַלִּים בְּלִשְׁוֹן.

כ: אַחִי, אַל תִּהְיוּ יִלְדִים בְּשִׁכְלֶכֶם, אֲלֹא לְרַעוֹת הָיוּ תִינוּקוֹת, וּבְשִׁכְלֶכֶם הָיוּ מִבְּגָרִים. כא: בַּתּוֹרָה כְּתוּב: בְּשִׁפְהָ זָרָה וּבְלִשְׁוֹן אַחֲרֵת אֲדַבֵּר אֶל הָעָם הַזֶּה; גַּם כָּךְ לֹא יִשְׁמְעוּנִי, נֹאֵם יְהוָה.

כב: וּבִכְךָ הַלִּשְׁנוֹת הוֹשְׁמוּ לְאוֹתוֹת, לֹא לֹא לְמַאֲמִינִים אֲלֹא לְבִלְתִּי מַאֲמִינִים; אֲבָל הַנִּבְּוֹאוֹת אֵינָן לְבִלְתִּי מַאֲמִינִים, אֲלֹא לְמַאֲמִינִים.

כג: לִכֵּן אִם תִּתְאַסֹּף כָּל הַקְהָלָה וְכֻלָּם יִדְּבְרוּ בְּלִשְׁנוֹת, וְיִכְנסוּ הַדִּיוֹטוֹת אוֹ מִי שְׂאִינָם מַאֲמִינִים, הֲאֵם לֹא יֵאמְרוּ: אֵלֶּה הַשְּׁתַּנְּעוּ?

כד: וְאִם כָּלְכֶם תִּתְנַבְּאוּ וְיִכְנס אֲלֵיכֶם הַדִּיוֹט אוֹ מִי שְׂאִינוֹ מַאֲמִין, הוּא יִבְחַן עַל־יְדֵי כָלְכֶם וְיִוְכַח עַל־יְדֵי כָלְכֶם;

כה: וְסִתְּרִי לְבֹו יִתְגַּלֶּה, וְאִזּוּ יִפֹּל עַל פָּנָיו וְיִשְׁתַּחֲוֶה לְאֱלֹהִים וְיֵאמֶר: בָּאֵמֶת יֵשׁ אֱלֹהִים בְּקִרְבְּכֶם.

כו: לִכֵּן אוֹמֵר אֲנִי, אַחִי, שֶׁכַּאֲשֶׁר אַתֶּם מִתְאַסְּפִים, מִי שֶׁמֶכֶם אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ מִזְמוֹר — יֵאמֶר. וּמִי שֵׁישׁ לוֹ לִקְחָה, וּמִי שֵׁישׁ לוֹ הַתְּגָלוֹת, וּמִי שֵׁישׁ לוֹ לְשׁוֹן, וּמִי שֵׁישׁ לוֹ פְּרוֹשׁ — כָּלָם לִכְנֹן יִהְיוּ.

כז: וְאִם יִדְּבֵר אִישׁ בְּלִשְׁוֹן, שְׁנַיִם יִדְּבְרוּ, וְלִכְל הַיּוֹתֵר שְׁלוֹשָׁה; וְאֶחָד אֶחָד יִדְּבֹר, וְאֶחָד יִפְרֹשׁ.

אֲלֵיכֶם בְּלִשְׁנוֹת, מָה אוֹעִיל לָכֶם אִם לֹא אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם בְּהַתְּגָלוֹת אוֹ בְּדַעַת אוֹ בְּנִבְיָאָה אוֹ בְּהוֹרָאָה?

ז: כִּי גַם דְּבָרִים שְׂאִין בָּהֶם נֶפֶשׁ וְהֵם נוֹתְנִים קוֹל, אִם חֲלִיל וְאִם נָבֵל, אִם אֵינָם יוֹאֲדִים הַבֵּדֵל בֵּין צִלִּיל לְחִבְרוֹ, אִיךָ יִנָּדַע מִה שֶׁמִּנְגֵּן אוֹ מִה שֶׁנִּפְרָט?

ח: וְאִם הַתְּצוּצָרָה תִּשְׁמִיעַ קוֹל בְּלִתִּי מִגֶּדֶר, מִי יִתְכַּוֵּן לִקְרֹב?

ט: כֵּן גַּם אַתֶּם, אִם תֵּאמְרוּ דְּבַר בְּלִשְׁוֹן וְלֹא יִהְיֶה מִפְּרָשׁ, אִיךָ יִנָּדַע מִה שֶׁאַתֶּם אוֹמְרִים? כַּמִּדְּבָרִים אֶל הָאָוִיר תִּהְיוּ.

י: הֲרֵי מִינִים רַבִּים שֶׁל לִשְׁנוֹת יֵשׁ בְּעוֹלָם וְאֵין אַחַת מֵהֶן בְּלִי קוֹל.

יא: וְאִם אֵינֶנִּי יוֹדַע אֶת פֶּשֶׁר הַקּוֹל, אֵהְיֶה לוֹעֵז לְמִי שֶׁמִּדְּבֵר; וְגַם הַמִּדְּבֵר יִהְיֶה לוֹעֵז לִי. יב: כֵּן גַּם אַתֶּם, הוֹאִיל וְלֹהוּטִים אַתֶּם לְמַתָּנוֹת הָרוּחַ, בְּקִשְׁוֹ לְשַׁפֵּעַ לְמַעַן הַבְּנוֹת הַקְהָלָה.

יג: וְהַמִּדְּבֵר בְּלִשְׁוֹן יִתְפַּלֵּל שִׁיפְרֹשׁ; יד: שֶׁהֲרִי אִם אֲנִי מִתְפַּלֵּל בְּלִשְׁוֹן רוּחִי מִתְפַּלֵּלֶת, אֵךְ שִׁכְלִי בְּלִי פְרִי הוּא.

טו: וּבִכְךָ מָה אַעֲשֶׂה? אִתְּפַלֵּל בְּרוּחִי, וְאִתְּפַלֵּל גַּם בְּשִׁכְלִי; וְאוֹמֵר בְּרוּחִי, וְאוֹמֵר גַּם בְּשִׁכְלִי;

טז: שְׂאֵם לֹא כֵן, אִם תִּבְרָךְ בְּרוּחַ, הַתּוֹפֵס אֶת מְקוֹם הַהִדְיוֹט אִיךָ יֵאמֶר אֲמֵן עַל הַתּוֹדָה שֶׁלָּךְ? שֶׁכֵּן אֵין הוּא יוֹדַע מָה אַתָּה אוֹמֵר.

יז: הֵן אַתָּה מִבְּרַךְ הַיֵּטֵב, אֲבָל חִבְרָךְ אֵינוֹ נִבְּנָה.

יח: מוֹדָה אֲנִי לְאֱלֹהִים, כִּי אֲנִי מִדְּבֵר

יח: מוֹדָא אָנָא לֹא־לֵהָא. דִּיתִיר מִן פֿלכֹון
מִמֶּלֶל אָנָא בִלְשָׁנָא.

יט: אָלֹא בַעֲדָתָא צָבֵא אָנָא דַּחֲמֵשׁ מְלִין
בַּמַּדְעִי אַמֶּלֶל. דַּאָף לֹא־חֲרָנָא אֵלֶף יִתִיר מִן
רַבּוּ מְלִין בִּלְשָׁנָא.

כ: אַחִי לֹא הָוִיתוֹן טִלִין פֿרַעַנִיפֿון. אָלֹא
לְבִישָׁתָא הָווּ יִלּוּדָא. וּבַרַעַנִיפֿון הָווּ גַּמִּירִין.

כא: בְּנִמּוּסָא כְּתִיב: דַּבֵּמִמְלָא נּוֹכְרִיָא
וּבִלְשָׁנָא אֲחִרָנָא אַמֶּלֶל עֲמָה עִם עֲמָה הָנָא.
אָף לֹא הִכְנָא נִשְׁמַעוֹנִי. אָמַר מְרִיא.

כב: מָדִין לִשְׁנָא לֹא־תָא הוּא סִימִין לֹא
לְמַהִימָנָא. אָלֹא לֵאֲיִלִין דִּלֹא מַהִימִנִין. נְבִינֹתָא
דִּין לֹא הָנָא לֵאֲיִלִין דִּלֹא מַהִימִנִין אָלֹא לֵאֲיִלִין
דְּמַהִימִנִין.

כג: אֵן הוּא הִכִּיל דַּחֲתַפְּנֵשׁ פֿלֵה עֲדָתָא.
וְכִלְהוֹן בִּלְשָׁנָא נִמְלִלוֹן. גַּעֲלוֹן הִדְיוּטָא אָו
אֵילִין דִּלֹא מַהִימִנִין. לֹא אָמַרִין דִּהֲלִין שָׁנוּ
לְהוֹן.

כד: וְאֵן פֿלכֹון תְּהוּוֹן מִתְנַבִּין. וְנַעֲזוּל
לִוְתִּכּוֹן הִדְיוּטָא אָו מִן דִּלֹא מַהִימִן. מִתְבַּצָּא
מִן פֿלכֹון. וּמִתְפֿון מִן פֿלכֹון.

כה: וּכְסִיתָא דִּלְפָּה מִתְגַּלִּין. וְהִידִין נִפֿל
עַל אִפּוּהִי. וְנִסְגֹּד לֹא־לֵהָא וְגֵאמַר: שְׂרִירָאִית
אֵלֵהָא אִית בִּכּוֹן.

צחחא יט

כו: אָמַר אָנָא הִכִּיל אַחִי. דַּאֲמַתִּי
דַּמִּתְפֿנְשִׁין אֲנִתוֹן. לֹא־יֵנָא מְנֹכּוֹן דֹּאִית לֵה
מִזְמוּרָא גֵאמַר. וְאֵינָא דֹּאִית לֵה יוֹלְפָנָא.
וְאֵינָא דֹּאִית לֵה גִלְגָּנָא. וְאֵינָא דֹּאִית לֵה
לִשְׁנָא. וְאֵינָא דֹּאִית לֵה פּוֹשָׁקָא. פֿלַחִין
לְבִנְיָנָא הָווּן.

כז: וְאֵן בִּלְשָׁנָא אָנֵשׁ נִמְלֵל. תֵּרִין נִמְלִלוֹן.
וְכַד סָגִי תִלְתָּא. וְחַד חַד נִמְלִלוֹן וְחַד נִפְשָׁק.

אַמֶּלֶל עֲמֹכּוֹן אָו בִּגְלִינָא אָו בִּידַעְתָּא. אָו
בְּנִבְיֹתָא. אָו בִּיּוֹלְפָנָא.

ז: אָף צְבֹנְתָא גִיר אֵילִין דִּלִּית בִּהִין נִפְשָׁא
וְיִהְיוּ קָלֹא. אֵן אַבּוּבָא וְאֵן קִיתָרָא. אֵן
פּוֹרְשָׁנָא לֹא עֲבָדִין בֵּית קִינְתָּא לְחִבְרִתָּה.
אֵיפְנָא מִתִּידַע מָדָם דְּמוֹדַמַר אָו מָדָם
דְּמִתְנַקֵּשׁ.

ח: וְאֵן קִרְנָא תִקְרָא קָלֹא דִלֹא פֿרִישׁ. מִנּוּ
נִתְטִיב לְקִרְבָּא.

ט: הִכְנָא אָף אֲנִתוֹן. אֵן תֵּאמְרוּן מִלְתָּא
בִּלְשָׁנָא וְלֹא תִהְיוּ מִפְּשָׁקָא. אֵיפְנָא מִתִּידַע
מָדָם דַּאֲמַרִין אֲנִתוֹן. הָווּן אֲנִתוֹן לִכּוֹן אִיךְ הוּ
דַּעַם אָאָר מִמֶּלֶלִין אֲנִתוֹן.

י: הָא גִיר גִּנְסָא דִלְשָׁנָא סָגִיאָא אִית
בַּעֲלָמָא. וְלִית חַד מְנַהוֹן דִּלֹא קָלֹא.

יא: וְאֵן לֹא יָדַע אָנָא חִילָה דִּקָּלֹא. הוּא
אָנָא לִי בִרְבִרָא לְהוּ דְּמִמֶּלֶל. וְאָף הוּ דְּמִמֶּלֶל.
הוּא לֵה לִי בִרְבִרָא.

יב: הִכְנָא אָף אֲנִתוֹן. מִטַּל דִּטְנָנָא אֲנִתוֹן
דְּמוֹהֲבִתָּא דְרוּחָא. לְבִנְיָנָא דַּעֲדָתָא בַּעֲו
דַּתְתִּיתְרוֹן.

יג: וְהוּ דְּמִמֶּלֶל בִּלְשָׁנָא. נִצֵּלֹא דְנִפְשָׁק.

יד: אֵן הוּ גִיר דִּהוּיָת מִצֵּלָא בִלְשָׁנָא. רוּחִי
הוּ מִצֵּלָא. מַדְעִי דִּין דִּלֹא פֿאַרִין הוּ.

טו: מָנָא הִכִּיל אַעֲבַד. אַצֵּלֹא בְרוּחִי.
וְאַצֵּלֹא אָף בַּמַּדְעִי. וְאַזְמַר בְּרוּחִי. וְאַזְמַר אָף
בַּמַּדְעִי.

טז: וְאֵן לֹא אֵן מִבְּרַךְ אֲנִת בְּרוּת. הוּ
דְּמִמֶּלֶל דּוּכְתָּה דִּהִדְיוּטָא. אֵיפְנָא גֵאמַר אָמִין
עַל תְּוִדִּיתְךָ דִּילָךְ. מִטַּל דְּמָנָא אָמַר אֲנִת לֹא
יָדַע.

יז: אֲנִת גִּיר שְׁפִיר מִבְּרַךְ אֲנִת. אָלֹא חִבְרַךְ
לֹא מִתְבַּצָּא.

ב: ובה חיים אתם, אם זוכרים אתם באיזה דבר בשרתי לכם, אם לא לשוא האמנותם;

ג: כי מתחלה מסרתי לכם כפי שקבלתי, שהמשיח מת בעד חטאינו כמו שכתוב;

ד: שנקבר וקם ביום השלישי כמו שכתוב,

ה: ונראה אל פיפא ואחריו לשנים-עשר; ו: ואחרי כן נראה אל יותר מחמש מאות אחים יחד, אשר רבים מהם קיימים עד עכשו, ומהם ישנו.

ז: ואחרי אלה נראה אל יעקב, ואחריו אל השליחים כלם.

ח: ואחרון מכלם, כמו אל גפל, נראה גם אלי.

ט: אני הוא קטן השליחים ואינני ראוי להקרא שליח, מפני שרדפתי את עדת האלהים.

י: אבל בחסד אלהים הנני מה שאני; וחסדו אשר בי לא היה לריק, אלא יגעתי יותר מכלם — לא אני אלא חסדו אשר עמי. יא: וכבן אם אני ואם הם, כך אני מכריזים וכך האמנותם.

יב: ואם המשיח מכרו שקם מבין המתים, איך יש בכם אנשים האומרים שאין תחיית מתים?

יג: ואם תחיית מתים אין, גם המשיח לא קם.

יד: ואם המשיח לא קם, לשוא היא הכרתנו, לשוא גם אמונתכם,

טו: ונמצאים אנו גם עדי שקר לאלהים, כי העידונו על האלהים שהקים את המשיח בעוד שלא הקים;

כח: ואם אין מפרש, המדבר בלשון ישחק בקהלה, וידבר בינו לעצמו ולאלהים. כט: והנביאים שנים או שלושה ידברו, והשאר יכחנו.

ל: ואם תגלה לאחר אשר יושב, ישחק הראשון;

לא: כי יכולים אתם כלכם אחד אחד להתנבא, באפן שכל איש ילמד וכל איש ינחם;

לב: שכן רוח הנביאים משעבדת לנביאים,

לג: משום שאין האלהים אלהי מהומה אלא אלהי השלום, כפי שבכל קהלות הקדושים.

לד: נשיכם בקהלה תשתקנה, כי לא מתר להן לדבר, אלא להבוע כפי שגם התורה אמרה.

לה: ואם רוצות הן ללמד דבר, תשאנה את בעליהן בכתיהן; כי בושה היא שנשים תדברנה בקהלה.

לו: וכי מכם יצא דבר אלהים? או אליכם בלבד הגיע?

לז: ואם איש מכם סבור שהוא נביא, או שהוא רוחני, ידע כי הדברים האלה אשר אני כותב לכם מצוות אדונינו הם.

לח: ואיש אם אינו ידע, שלא ידע. לט: לכן, אחי, היו להוטים להתנבא, ולדבר בלשונות אל תאסרו.

מ: אבל שכל דבר — כהגן וכשורה יהיה.

פרק טו

א: ומודיע אני לכם, אחי, את הבשורה שבשרתי לכם וקבלתי אותה וצמדתם בה;

סריקאית הימנתון.

ג: אשלמת לכון גיר מן לוקדם איך מדם דקבלת. דמשיחא מית על אפי חטהין איפנא דכתיב.

ד: דאתקבר. וקם לתלתא יומין איך דכתיב.

ה: ואתחזי לכאפא. ובתרה לתרעסר.

ו: ובתרפון אתחזי ליתיר מן חמשמא אחיך אכחך. דסגינא מנהון קנימין אנון עדמא להשא. ומנהון דמכו.

ז: ומן פתר הלין אתחזי ליעקוב ובתרה לשליחא כלהון.

ח: לתרתא דין דכלהון. איך דליחטא אתחזי אף לי.

ט: אָנא אָנא זעורהון דשליחא. ולא שווא אָנא דאתקרא שליחא. מטל דרדפת עדתה דאלהא.

י: בטיבותה דין דאלהא איתי מדם דאייתי. וטיבותה דבי לא הנת סריקא. אלא יתיר מן כלהון לאיתי. לא אָנא אלא טיבותה דעמי.

יא: אן אָנא הכיל ואן הנון. הכנא מכרוין חנו ויכנא הימנתון.

יב: אן דין משיחא מתפרז דקם מן בית מיחא. איפנא אית בכון אנשא דאמרין: דלית חית מיחא.

יג: ואן חית מיחא לית. אפלא משיחא קם.

יד: ואן משיחא לא קם. סריקא הי פרוזותן. סריקא ואף הימנותכון.

טו: משתכחין חנו דין אף סהדא דגלא דאלהא. דאסהדן על אלהא דאקים למשיחא. פד לא אקים.

כח: ואן לית דמפשק. נשתוק לה בעדתא הו דממלל בלשנא. ובינוהי לנפשה ולא להא נמלל.

כט: נביא דין תרין אָו תלתא נמללון. ושרפא נפרשון.

ל: ואן לאחרנא נתגלא בד יתב. קדמא נשתוק לה.

לא: משכחין אנתון גיר פלכון דחד חד תתנבון. דכלנש גאלף וכלנש נתפא.

לב: רוחא גיר דנביא לנביא משתעבדא.

לג: מטל דאלהא לא הָנא דשגושיא. אלא דשלימא. איך דבכלהין עדתא דקרישא.

לד: נשיכון בעדתא נהון שתיקן. לא גיר מפס להין דנמללן. אלא דנשטעבדן. איפנא דאף נמוסא אָמר.

לה: ואן מדם צבין דנאלפון. בכתיחין נשאלן לבעליהין. בהתתא הי גיר דנשא בעדתא נמללן.

לו: אָו דלמא מנכון הו נפקת מלתה דאלהא. אָו לנתכון הו בלחוד מטת.

לז: אן אנש דין מנכון סבר דנביא הו אָו דרוחא הו. גרע הלין דכתב אָנא לכון. דפוקדנא אָנון דמרן.

לח: אן אנש דין לא ידע. לא גרע.

לט: טנו הכיל אחי למתנבין. ולממללו בלשנא לא תכלון.

מ: כל מדם באספמא ובטכסא נהוא.

קפלאון טו

א: מודע אָנא לכון דין אחי סברתא דסברתכון וקבלתונה וקמתון בה.

ב: ובה חאין אנתון. באידא מלתא סברתכון אן עחדין אנתון. אן לא הָנא

טז: שֶׁפֶן אִם אֵין הַמֵּתִים קָמִים, גַּם הַמֵּשִׁיחַ לֹא קָם.

יז: וְאִם הַמֵּשִׁיחַ לֹא קָם, הַכֹּל הִיא אֲמוּנוֹתְכֶם וְעֵדִין אַתֶּם בְּחַטָּאֵיכֶם,

יח: וְאוֹלֵי גַם אֱלֹה שִׁישְׁנוּ בַּמֵּשִׁיחַ אֶבְדּוּ.

יט: וְאִם בְּחַיִּים אֱלֹה בְּלִבְד תִּקְוֹתֵנוּ בַּמֵּשִׁיחַ, אֲמַלְלִים אָנוּ מִכָּל בְּנֵי אָדָם.

כ: אֲבָל כַּעַת הַמֵּשִׁיחַ קָם מִבֵּין הַמֵּתִים וְהָיָה רִאשִׁית הַיְּשׁוּשִׁים.

כא: וְכִשֶּׁם שַׁעֲלִידֵי בֶן־אָדָם הָיָה הַמּוֹת, כֵּן גַּם עַל־יַד בֶּן־אָדָם הִיא תַּחֲתִית הַמֵּתִים;

כב: כִּי כִשֶּׁם שֶׁבְּאָדָם כָּל בְּנֵי אָדָם מֵתִים, כֵּן גַּם בַּמֵּשִׁיחַ כָּלֶם חַיִּים —

כג: אִישׁ אִישׁ בְּסֻדְרוֹ: הָרִאשִׁית הָיָה הַמֵּשִׁיחַ; אַחֲרֵי כֵן אֱלֹה אֲשֶׁר שֶׁל הַמֵּשִׁיחַ הֵם בְּבִיאָתוֹ.

כד: וְאִזּוֹ יִהְיֶה הַקֶּץ, כַּאֲשֶׁר יִמְסַר אֶת הַמַּלְכוּת לְאֱלֹהִים הָאֵב, כַּאֲשֶׁר יִבְטֹל כָּל רָאשׁוֹת וְכָל שְׁלֹטוֹן וְכָל הַגְּבוּרוֹת;

כה: כִּי עֲתִיד הוּא לְמַלֵּךְ עַד אֲשֶׁר יֵשִׁית אֶת כָּל אוֹיְבָיו תַּחַת רִגְלָיו.

כו: וְהָאוֹיֵב הָאַחֲרוֹן שִׁיבְטֵל הוּא הַמּוֹת; כִּי אֶת הַכֹּל שֶׁעֲבָד תַּחַת רִגְלָיו.

כז: וְכִשְׂאֹמֶר שֶׁהַכֹּל יִשְׁתַּעַבֵּד לוֹ, בְּרוּר שְׁחוּץ מִמִּי שֶׁשִּׁעַבֵּד לוֹ אֶת הַכֹּל.

כח: וְיֵלֵאחֶר שִׁישְׁתַּעַבֵּד לוֹ הַכֹּל, אִזּוֹ הוּא הַבֵּן יִשְׁתַּעַבֵּד לְמִי שֶׁשִּׁעַבֵּד לוֹ אֶת הַכֹּל, כְּדִי שִׁיְהִיָּה הָאֱלֹהִים כָּל בָּכָל.

כט: שְׂאֵם לֹא כֵן, מָה יַעֲשׂוּ הַלָּלוּ שֶׁנִּטְבָּלִים בְּעַד הַמֵּתִים אִם אֵין הַמֵּתִים קָמִים? לְמָה הֵם נִטְבָּלִים בְּעַד הַמֵּתִים?

ל: וְלָמָּה גַם אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּסֻכָּה בְּכָל שַׁעָה?

לא: אַחֲרֵי, נִשְׁבַּע אָנִי בְּגִאוֹתְכֶם אֲשֶׁר יֵשׁ לִי בְּאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמֵּשִׁיחַ, שֶׁכָּל יוֹם אָנִי מֵת.

לב: אִם כָּמוֹ בֵּין בְּנֵי אָדָם הִשְׁלַכְתִּי לַחֲיוֹת בְּאַפְסוֹס, מָה הִרְוַחְתִּי אִם אֵין הַמֵּתִים קָמִים? נֹאכָל וְנִשְׁתָּה, כִּי מָחָר נָמוּת!

לג: אֵל תִּטְעוּ: שִׁיחּוֹת אָנּוּ מִשְׁחִיתוֹת מִדּוֹת טוֹבוֹת.

לד: הָעִירוּ לְבַבְכֶם בְּצִדְקָה וְאֵל תַּחֲטְאוּ; כִּי יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁאֵין בָּהֶם דַּעַת אֱלֹהִים, לְבַשְׁתֶּכֶם אוֹמֵר אָנִי.

לה: יֹאמֶר אִישׁ מִכֶּם: אֵיךְ קָמִים הַמֵּתִים? וּבִאֲיוֹה גּוֹף הֵם קָמִים?

לו: כִּסִּיל! הֲזֹרַע שְׂאֵתָה זֹרַע, אִם אֵינוּ מֵת, לֹא יִחְיֶה.

לז: וְיִמָּה שְׂאֵתָה זֹרַע, לֹא אֶת הַגּוֹף שֶׁעֲתִיד לִהְיוֹת אֵתָה זֹרַע, אֲלֹא גִרְגִּיר עָרוֹם שֶׁל חֲסִים אוֹ שֶׁל שְׁעוּרִים אוֹ שֶׁל שְׂאֵר הַזֵּרְעִים.

לח: וְאֱלֹהִים נוֹתֵן לוֹ גּוֹף כִּפִּי שֶׁהוּא רוֹצֶה, וְלִכָּל אֶחָד מִהַזֵּרְעִים גּוֹף טָבֵעוֹ.

לט: הֵן לֹא כָּל גּוֹף שֶׁוֹה; כִּי אַחֵר הוּא הַגּוֹף שֶׁל הָאָדָם, וְאַחֵר שֶׁל הַבְּהֵמָה, וְאַחֵר שֶׁל הָעוֹף, וְאַחֵר שֶׁל הַדְּגִים.

מ: וְיֵשׁ גּוֹפִים שְׁמֵמִיִּים וְיֵשׁ גּוֹפִים אֲרִצִּיִּים. אֲבָל אַחֵר הוּא כְבוֹד הַשְּׁמִימִיִּים, וְאַחֵר שֶׁל הָאֲרִצִּיִּים.

מא: מֵא: וְאַחֵר הוּא כְבוֹד הַשְּׁמֵשׁ, וְאַחֵר הוּא כְבוֹד הַיָּרֵחַ, וְאַחֵר כְבוֹד הַפּוֹכְבִּים; וְכוֹכֵב מְפֹכֵב נִעְלָה בְּכָבוֹד.

מב: כֵּן גַּם תַּחֲתִית הַמֵּתִים: גִּזְרִים בְּכָליוֹן, קָמִים בְּאֵל־כָּליוֹן;

טז: אן מיתא גיר לא קימין. אף לא משיחא קם.

יז: ואן משיחא לא קם. בטלא הייגנותכון. ועדפיל בִּחְטֵהִיכֹן אַנתֹן.

יח: וכבר אף אילין דמכו במשיחא אַבְדוּ להון.

יט: ואן בהלין הייגא בלחוד מסברין חֲנֹן במשיחא. דִּין חֲנֹן הייגא מן פֿלהון בניגשא.

כ: הייגא דִּין משיחא קם מן בית מיתא. וְהֵיא רְשִׁיתָא דַּמְכָּא.

כא: ואיכנא דכיד ברנשא הֵיא מוּתָא. הַכְּנָא אָף בִּיד בִּרְנִישָׁא הֵיא חֵית מִיתָא.

כב: איכנא גיר דבאדס פֿלהון בניגשא מִיתִין. הַכְּנָא אָף בַּמְשִׁיחָא כִּלְהֹן חֲאִין.

כג: אַנְשׁ אַנְשׁ בַּטְכִּסָּה. רְשִׁיתָא הֵיא מְשִׁיחָא. כַּתְרֶן אֵילִין דַּמְשִׁיחָא אַנֹן בַּמֵּיתִיתָה.

כד: וְהִידִין תְּהֵיא חֲרֵתָא. מָא דַּמְשִׁלֵּם מַלְפוּתָא לֹאֲלֵהָ אַבָּא. מָא דַּבְטֵל כֹּל רֶשׁ וְכֹל שׁוֹלְטֵן וְכֹל חֵילִין.

כה: עֵתִיד הֵיא גִיר דַּנְמֶלְךְ. עֲדַמָּא דַּנְסִים בַּעֲלֵדְבָכְוֵי פֿלהון תַּחֲתִית רַגְלוֹהִי.

כו: וְאַחֲרָיא בַּעֲלֵדְבָכְוֵי מַתְבַּטֵּל מוּתָא. כֹּל גִּיר שַׁעֲבֵד תַּחֲתִית רַגְלוֹהִי.

כז: מָא דַּאֲמַר דִּין דַּלְמָדָם מַשְׁתַּעֲבֵד לֵהּ. יִדְעָא הֵיא דַּסְטֵר מִן הֵיא דַּשַּׁעֲבֵד לֵהּ כֹּל.

כח: וְמָא דַּאֲשַׁתַּעֲבֵד לֵהּ כֹּל. הִידִין הֵיא בְּרָא נִשְׁתַּעֲבֵד לֵהּ דַּשַּׁעֲבֵד לֵהּ כֹּל. דִּנְהֵיא אֲלֵהָ כֹּל בַּכֹּל.

כט: ואן לא מָנָא נַעֲבֵדֹן הֵנֹךְ דַּעֲמִין חֵלְף מִיתָא. אן מִיתָא לא קימין. מָנָא עַמְדִין חֵלְף מִיתָא.

ל: וְלִמָּנָא אָף חֲנֹן בַּכֹּל שַׁעֲבָא בַּקִּנְדִּינוֹס

קימין חֲנֹן.

לא: יִמָּא אַנָּא בַּשׁוּבְהֶרְכֹּן אַחֵי דֵאִית לִי בַּמֶּרְן יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא. דַּכִּלִּים מָאָת אַנָּא.

לב: אן אֵיךְ דַּבִּית בַּנִּיגְשָׁא אַשְׁתִּידִית לַחֲיוּתָא בַּאֲפִסּוֹס. מָנָא אַתְהֵנִית. אן מִיתָא לא קימין נֶאֱכֹל וְנִשְׁתָּא. מַחֵר גִּיר מִיתִין חֲנֹן.

לג: לא תַּטְעֹן. מַחֲבֵלֵן רַעֲיָנָא בַּסִּימָא שׁוֹעִיתָא בִּישְׁתָּא.

צחחא כ

לד: אַעֲרִירוּ לַבְּכֹן וְדִיקָאִית. וְלֹא תַחֲטֹן. אִית גִּיר אֲנִישָׁא יִדְעָתָא דַּאֲלֵהָ לִית בַּהֹן. לַבְּהַתְּחֹן הֵיא אָמַר אַנָּא.

לה: גַּאֲמַר אַנְשׁ מִנְכֹן. דַּאֲיַכְנָא קִימִין מִיתָא. וְבֵאִינָא פַּגְרָא אַתִּין.

לו: סַכְלָא. וְרַעָא דִּירַע אַתָּא. אן לא מָאָת לֹא חֵיא.

לז: וְהֵיא מַדָּם דִּירַע אַתָּא. לֹא חֵיא הֵיא פַּגְרָא דַּעֲתִיד לְמַהֵיא וְרַע אַתָּא. אֲלֵא פַּרְדָּתָא עַרְטֵלִיתָא דַּחֲטָא אָו דַּסְעָרָא אָו דַּשַּׁרְפָּא דִּירַעֹנָא.

לח: אֲלֵהָ דִּין יֵהֵב לֵהּ פַּגְרָא אֲיַכְנָא דַּעֲבָא. וְלַחֵד חֵד מִן וְרַעֲנָא פַּגְרָא דַּכִּינָה.

לט: לֹא חֵיא גִיר כֹּל פַּגֵּר שׁוֹא. אַחֲרִין הֵיא גִיר פַּגְרָא דַּבְּרִנְשָׁא. וְאַחֲרִין דַּבְּעִירָא. וְאַחֲרִין דַּפֶּרַחְתָּא. וְאַחֲרִין דַּנִּינָא.

מ: וְאִית פַּגְרָא שְׁמִינָא. וְאִית פַּגְרָא אַרְעִינָא. אֲלֵא אַחֲרִין הֵיא שׁוּבְחָא דַּשְׁמִינָא. וְאַחֲרִין דַּאֲרַעֲנִיא.

מא: וְאַחֲרִין הֵיא שׁוּבְחָא דַּשְׁמָשָׁא. וְאַחֲרִין הֵיא שׁוּבְחָא דַּסִּהְרָא. וְאַחֲרִין שׁוּבְחָא דַּכּוּפְכָא. וְכּוּפְכָא מִן כּוּפְכָא מִתֵּר הֵיא שׁוּבְחָא.

מב: הַכְּנָא אָף חֵית מִיתָא. מְוִדְרַעֲיִן בַּחֲבָלָא. קִימִין דֵּלָא חֲבָלָא.

מג: גזרעים בקלון, קמים בכבוד; גזרעים
בחלשה, קמים בגבורה.

מד: גזרע גוף נפשי, קם גוף רוחני; שפן
יש גוף הנפש ויש גוף הרוח.

מה: כן גם כתוב: ויהי אדם, האדם
הראשון, לנפש חיה; ואדם האחרון לרוח
מחיה.

מו: אבל לא הרוחני ראשון אלא הנפשי,
ואחרי כן הרוחני.

מז: האדם הראשון עפרי מן הארץ;
האדם השני האדון מן השמים.

מח: כמותו אשר עפרי, כן גם העפריים;
וכמותו אשר מן השמים, כן גם השמימיים.

מט: וכמו שלבשנו את דמות ההוא
שמעפר, כך נלבש את דמות ההוא שמן
השמים.

נ: וזאת אומר אני, אחי, שבשר נדם אינם
יכולים לרשת את מלכות השמים; ואין
הכליון יורש את האל-כליון.

נא: הנה אומר אני לכם סוד: לא כלנו
נישן, אך כלנו נשתנה,

נב: בן-רגע כהרף-עין, בשופר האחרון
לכשיריע; ויקומו המתים בלי כליון, ונאנחנו
נשתנה;

נג: כי עתיד זה אשר נשחת ללבש אל-
כליון, וזה אשר מת — ללבש אלמות.

נד: וכאשר זה שנשחת ילבש אל-כליון,
וזה אשר מת — אלמות, אז יתקיים דבר
הכתוב: בלע המות בנצחון.

נה: איה עקצץ, מנות? ואיה נצחונך,
שאלו?

נו: עקצו של המות הוא החטא; ותקן
החטא הוא התורה.

נז: אבל תודה לאלהים שנתן לנו נצחון
על-ידי אדונינו ישוע המשיח.

נח: לכן, אחי ואהובי, יהיו יציבים ואל
תהיו רופפים; אלא יהיו שופעים תמיד
בעבודתו של יהוה, בהיותכם יודעים
שעמלכם איננו לריק ביהוה.

פרק טז

א: אשר למה שנאסף בשביל הקדושים,
כפי שצויתי את קהלות גלטיה, כן עשו גם
אתם.

ב: בכל אחד בשבת איש איש מכס ישים
וישמר בביתו מה שמשגת ידו, כדי שלא
כאשר אבוא יהיה האסוף.

ג: וכאשר אבוא, את אלה אשר תבחרו
אתם, אותם אשלח עם אגרת להביא את
חסדכם לירושלים.

ד: ואם ראוי המעשה שגם אני אלך, עמי
ילכו.

ה: ואבוא אליכם לאחר שאעבר דרך
מקדוניה, כי עובר אני את מקדוניה.

ו: ואולי גם אשהה אצלכם, או אחרי
אצלכם, ואחר כך תלויני לאן שאלך;

ז: שכן אינני חפץ לראותכם עכשו בעובר
ארח; כי מקנה אני להתעכב למשך זמן
אצלכם, אם אדני ירשה לי.

ח: הן אשאר באפסוס עד לחג השבועות,

ט: כי פתח גדול נפתח לי, מלא פצלות,

מג: מוזרעין בצערא. קימין בשובחא.
מוזרעין בכריהותא. קימין בחילא.

מד: מוזרע פגרא נפשנא. קאם פגרא
רוחנא. אית גיר פגרא דנפש. ואית פגרא
דרוח.

מה: הכנא אף כתיב: הוּא אדם ברנשא
קדמא לנפש חיא ואדם אחרא לרוחא
מחיניתא.

מו: אלא לא הוּא לוקדם רוחנא. אלא
נפשנא. והידין רוחנא.

מז: ברנשא קדמא עפרנא דמן ארעא.
ברנשא דחרין מרא מן שמא.

מח: איכנא דאיתוהי הו עפרנא. הכנא
אף עפרנא. ואיכנא דאיתוהי הו דמן שמא.
הכנא אף שמא.

מט: ואיך דלבשן דמותא דהו דמן עפרא.
הכנא גלבש דמותא דהו דמן שמא.

נ: הוּא דין אמר אנא אחי: דבסרא דמא
מלפותא דשמא למארת לא משכחין. ולא
חבלא ירת לא מתחבלנותא.

נא: הו אמר אנא לכוּן ארנא: לו פלן
נדמך. פלן דין נתחלף.

נב: חריפאית איך רפף עינא בקרנא
אחרימא בד תמרא. ונקומון מימא דלא
חבלא. ונתן נתחלף.

נג: עתיד הו גיר הנא דמתחבל דגלבש לא
מתחבלנותא. והנא דמאח דגלבש לא
מיותא.

נד: מא דלבש דין הנא דמתחבל לא
מתחבלנותא. והנא דמאח לא מיותא.
הידין תהוּא מלתא הי דכתיבא. דאתפלע
מותא בוכותא.

נה: איכו עוקסך מותא. ואיכא הי זכותי
שיל.

נו: עוקסה דין דמותא חטימא הי. וחילא
דחטימא נמוסא הו.

נז: טיבו דין לאלהא דיהב לן זכותא ביד
מרן ישוע משיחא.

נח: מכיל אחי וחביבי. הנו משררין. ולא
תהוּן מתחזיעין. אלא הנו מתחזירין בכלזון
בעבדה דמרא. בד דעין אנתון דעמלכון לא
הוּא סריק במרא.

קפלאון טז

א: על מדם דין דמתפנש לקדישא. איכנא
דפקדת לעדתא דגלטיא. הכנא אף אנתון
עברו.

ב: בכל חד בשבא אנש אנש מנכון
בביתא נהוּא סאם ונטר הו מדם דמטא
באידוהי. דלא מא דאחית הידין נהוּן גביתא.
ג: ומא דאחית. לאילין דגבין אנתון להוּן
אשר באגרתא. דנופלון טיפיתכון
לאורשלם.

ד: אן דין שוּא הו סוערנא דאף אנא אול.
עמי גאולין.

ה: אמתא אנא דין לנתכון מא דעברת מן
מקדונא. עבר אנא לה גיר למקדונא.

ו: וכבר אף לנתכון אקנא או אסתא
לנתכון. דאנתון תלוּנני לאתר דאול אנא.

ז: לא גיר צבא אנא דהשא איך עבר
אורחא אחזיכון. מספר אנא גיר דאחר ובנא
לנתכון אן מרי מפס לי.

ח: מקנא אנא גיר באפסוס עדמא
לפניטקוסטא.

ט: תרעא גיר רבא אתפתח לי. דמלא

וּמִתְנַגְדִּים רַבִּים.

י: וְאִם יָבוֹא אֲלֵיכֶם טִימוֹתָאוֹס, דַּאֲגוּ לָכֶּה שְׂבָלִי חֲשַׁשׁ יִהְיֶה אֲצִלְכֶם; כִּי הוּא עוֹשֶׂה אֶת עֲבֹדַת יְהוָה כְּמוֹנִי.

יא: לָכֵן אִישׁ אֶל יָכוֹז לוֹ, אֲלֹא שְׁלֹחֵהוּ לְשִׁלּוֹם לָבוֹא אֵלַי, כִּי אֲנִי מַחֲבֶה לוֹ עִם הָאֲחִים.

יב: וּמֵאַפְלוֹ, אַחִי, רַבּוֹת בְּקָשְׁתִּי מִמֶּנּוּ שֶׁיָּבוֹא אֲלֵיכֶם עִם הָאֲחִים, וְאוֹלִי לֹא הָיָה רָצוֹן שֶׁיָּבוֹא אֲלֵיכֶם; אֲבָל כַּאֲשֶׁר יִהְיֶה לוֹ פָּנָאִי יָבוֹא אֲלֵיכֶם.

יג: הִתְעוֹרְרוּ וְעִמְדוּ בְּאַמוּנָה; אִמְצוּ וַחֲזִקוּ.

יד: וְכָל עֲנִיְיִכֶם יַעֲשׂוּ גַּא בְּאַהֲבָה.

טו: וּמִבְּקֶשׁ אֲנִי מִכֶּם, אַחִי, עַל בֵּית אֲסֵטֶפָּה — כִּי יוֹדְעִים אַתֶּם שֶׁהֵם רֹאשֵׁית אַכְיָה, וּמִסְרוּ אֶת עַצְמָם לְשֵׁרֹת הַקְּדוֹשִׁים —

טז: שָׁגַם אַתֶּם תִּשְׁמְעוּ לַאֲשֶׁר כָּאֵלֶּה, וְלָכֵל אִישׁ אֲשֶׁר עָמַל עִמָּנוּ וְעוֹזֵר.

יז: וְשִׂמַּח אֲנִי עַל בּוֹאֵם שֶׁל אֲסֵטֶפָּה וּפְרִטוֹנִטוֹס וְנָכְאִיקוֹס, כִּי מֵה שֶׁהִחֲסִרְתֶּם אֲצִלִּי הֵם מְלֹאוּ;

יח: כִּי הִרְגִּיעוּ אֶת רוּחִי שְׁלִי וְאֶת שְׁלָכֶם. לָכֵן הִכִּירוּ בְּאֲשֶׁר כָּאֵלֶּה.

יט: דוֹרְשׁוֹת בְּשִׁלּוּמְכֶם כָּל הַקֵּהלוֹת אֲשֶׁר בְּאַסִּיָּה. דוֹרְשִׁים הִרְבֵּה בְּשִׁלּוּמְכֶם, בְּאֲדוֹנִינוּ, אֲקִילָס וּפְרִיֶסְקֵלָה עִם הַקֵּהלָה אֲשֶׁר בְּבִיתִם. כ: דוֹרְשִׁים בְּשִׁלּוּמְכֶם כָּל הָאֲחִים. דִּרְשׁוּ אִישׁ בְּשִׁלּוֹם רַעְהוּ בְּנִשְׁקָה קְדוֹשָׁה.

כא: שְׁלוֹם בְּכַתֵּב יָדִי שְׁלִי, פּוֹלוֹס.

כב: מִי שְׁאִינוּ אוֹהֵב אֶת אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ — חֶרֶם יִהְיֶה! אֲדוֹנֵינוּ בָּא.

כג: חֲסֵד אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ עִמָּכֶם. וְאַהֲבַתִּי עִם כָּלְכֶם בַּמָּשִׁיחַ יִשׁוּעַ. אָמֵן.

סוערנא. וסקובלא סגיאין.

י: אן דין נאָתא צאדיכון טימתאוס. חנו
דדלא דחלא נהוא לנתכון. עבדא גיר דמריא
פלח אכתי.

יא: למא הכיל אנש נשוייהי. אלא
לואהי בשלמא דנאָתא לנתי. מקנא אנא לה
גיר עם אחא.

יב: מן אפלו דין אחי סגי בעית מנה
דנאָתא לנתכון עם אחא. וכבר לא הנה צבינא
דנאָתא לנתכון. אמתי דין דנהוא לה אתרא
אָתא לנתכון.

יג: אַתתעירו. וקומו בהימנוּתא. אַתגברו.
ואתחסנו.

יד: וכלהין צבנתכון בחופא נהוין.

טו: בעא אנא דין מנכון אחי. על ביתא
דאסטפנא. מטל דידיעין אנתון דהנון אנון
רשיחא דאָכיא. וסמו נפשהון לתשמשתא
דקדישא.

טז: דאָף אנתון תהוון משתמעין לאילין

דקנא אנון ולכלנש דלאא עמן ומערר.

יז: חדא אנא דין במאיתיה דאסטפנא.
נדפרטונטוס ודאָכאיקוס. דמדם דבצרתון
לנתי הנון מליו.

יח: אַניחו גיר רוחי דיילי ודילכון. הויתון
הכיל משתודעין לאילין דקנא אנון.

יט: שאַלן בשלמכון עדתא כלהין
דבאספא. שאַלן בשלמכון סגי במרן אקלוס
ופרסקלא עם עדתא דבכיתהון.

כ: שאַלן בשלמכון אחין פלהון. שאלו
בשלמא חד דחד בנושקתא קדישתא.

כא: שלמא בככתבת אידא דיילי דפולוס.

כב: מן דלא רחם למרן ישוע משיחא
נהוא חרם. מרן אָתא.

כג: טיבותה דמרן ישוע משיחא עמכון.
וחובי עם פלכון במשיחא ישוע אָמין.

הַאֲגֵרֶת הַשְּׁנִיָּה

שֶׁל פֻּלּוֹס הַשְּׁלִיחַ

אֶל הַקּוֹרִינְתִּים

פָּרָק א

א: פֻּלּוֹס שְׁלִיחַ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בִּרְצוֹן אֱלֹהִים, וְטִימוֹתָאוֹס הָאֵח, אֶל עֲדַת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בַּקּוֹרִינְתוֹס, וְאֶל כָּל הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּכָל אֶקְיָה:

ב: חֶסֶד עֲלֵיכֶם וְשָׁלוֹם מֵאֵת הָאֱלֹהִים אֲבִינוּ וּמֵאֵת אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

ג: בְּרוּךְ הָאֱלֹהִים אֲבִי אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אֵב הַרְחֵמִים וְאֱלֹהֵי כָל נַחְמָה,

ד: הַמְנַחֵם אוֹתָנוּ בְּכָל צְרוּתֵינוּ, בְּאִפֶּן שֶׁגַּם אֲנַחְנוּ נוֹכַל לְנַחֵם אֶת אֱלֹהִים שֶׁהֵם בְּכָל צָרָה — בְּנַחְמָה שֶׁאֲנַחְנוּ מְנַחֲמִים עַל-יְדֵי הָאֱלֹהִים:

ה: כִּי כֵשֶׁם שֶׁשׁוֹפְעִים בְּנוֹ סִבְלוֹת הַמָּשִׁיחַ, כֵּךְ עַל-יְדֵי הַמָּשִׁיחַ שׁוֹפֵעַת גַּם נַחְמָתָנוּ.

ו: וְגַם אִם נִלְחָצִים אָנוּ, לְמַעַן נַחְמֶתְכֶם וּלְמַעַן חֲיִיכֶם נִלְחָצִים אָנוּ;

ז: וְאִם מְנַחֲמִים אָנוּ, זֶה כְּדֵי שְׂאֵתֶם

תִּנְחָמוּ וְתִהְיֶה בְּכֶם הַשְׂקֵדְנוּת לְשֵׂאת אוֹתָם סִבְלוֹת אֲשֶׁר גַּם אֲנַחְנוּ סוֹבְלִים אוֹתָם. וְתִקְנָתָנוּ עֲלֵיכֶם אֵיתָנָה הִיא, כִּי יוֹדְעִים אָנוּ שֶׁאִם שְׂתַּפִּינוּ אִתָּם לְסִבְלוֹת, שְׂתַּפִּינוּ אִתָּם גַּם לְנַחְמָה.

ח: אֲבָל חֲפָצִים אָנוּ שֶׁתִּדְעוּ, אַחֵי, עַל-אוֹדוֹת הַצָּרָה שֶׁהִיָּתָה לָנוּ בְּאַסִּיָּה, שֶׁנִּלְחָצְנוּ מְאֹד, יוֹתֵר מִכִּפִּי כֹחֵנוּ, עַד כִּי קְרוּבִים הָיוּ חַיֵּינוּ לְהַגְמֵר,

ט: וּפִסְקָנוּ מוֹת עַל נַפְשָׁנוּ כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָנוּ בְּטָחוֹן בַּעֲצָמָנוּ אֲלֵא בְּאֱלֹהִים הַמַּקִּים אֶת הַמֵּתִים,

י: הוּא אֲשֶׁר מִמֵּיתוֹת קָשׁוֹת הִצִּילָנוּ; וּמַקִּוִּים אָנוּ כִּי יִצִּילָנוּ עוֹד

יא: בַּעֲזֶרֶת תַּפְלֵתְכֶם בַּעֲדָנוּ, בְּאִפֶּן שֶׁתִּהְיֶה מִתְנָתוֹ לָנוּ חֶסֶד שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּפָנֵי רַבִּים, וְרַבִּים יוֹדוּ לוֹ בְּגִלְגָּלוֹ;

יב: כִּי זוֹהִי גְּאֻלָּתָנוּ: עֲדוֹת מַצְפּוֹנָנוּ שֶׁהִתְנַהֲגָנוּ בַּעֲוֹלָם בְּפִשְׁטוּת וּבְטָהֵר וּבְחֶסֶד אֱלֹהִים וְלֹא בְּחִכְמַת הַבָּשָׂר, וּבִיּוֹתֵר כָּלִפְיָכֶם.

אגרתא דפולוס

שליחא דלנת

קורנתיא תריניתא

קפלאון א

צחחא כא

א : פולוס שליחא דישוע משיחא בצבנגה דאלהא וטימתאוס אחא. לעדמא דאלהא דאית בקורנתוס. ולכלהון קדישא דאית באכיא כלה.

ב : טיבותא עמכון ושלמא מן אלהא אבין ומן מרן ישוע משיחא.

ג : מברך הו אלהא אבוהי דמרן ישוע משיחא. אבא דרחמא ואלהא דכל בויא.

ד : הו דמביא לן בכלהון אולצנין. דאף חנן נשפח נביא לאילין דבכל אולצנין אנון בהו בויא דחנן מתביאין חנן מן אלהא.

ה : איפנא גיר דמתתירין בן חשויה דמשיחא. הכנא ביד משיחא מתיתר אף בויאן.

ו : אפן דין מתאלצין חנן. על אפי בויאון הו ועל אפי חייכון מתאלצין חנן.

ז : ואן מתביאין חנן מטל דאלתון

מתביאין. ותהנא בכון חפיטותא דתסיפרון אנון לחשא. הנון דאף חנן חשין חנן להון. וסברן דעליפון שריר הו. דעצין חנן גיר דאן שותפין אנתון בחשא. שותפין אנתון אף בבויא.

ח : צבין חנן דין דתדעון אחי על אולצנא דהנא לן באסיא. דרורבאית אתאלצן יתיר מן חילן. עדמא דקריבין חנו חיינ למתטלקו.

ט : ועל נפשן פסקן מותא. דלא נהנא לן תוכלנא על נפשן. אלא על אלהא הו דמקים מיחא.

י : הו דמן מותא חסינא פרקן. ותוב מסברין חנן דפרק לן.

יא : במעדרנותא דבעותכון דעל אפיין. דתהנא מוהבתה דלנתן טיבותא דעבדיא באפי סגינא. וסגינא נודון לה על אפיין.

יב : שובהרן גיר חנו. סהדותא דרענין. דבפשיתותא ובדכיותא ובטיבותא דאלהא אתהפכן בעלמא. ולא בחכמתא דפגרא. ויתידאית לנתכון דילכון.

פרק ב

יג: לא דברים אחרים כותבים אנו לכם, אלא אותם שיודעים אתם וגם מכירים; ובוטט אני שעד הקץ תפירו,

יד: כפי שגם הפנתם קמעה שאנו גאותכם, כמו שגם אתם שלנו ביום אדונינו ישוע המשיח.

טו: ובקשחון זה רציתי קדם לבוא אליכם כדי שתקבלו חסד כפול,

טז: ולעבר דרככם למקדוניה, ומקדוניה שוב לבוא אליכם, ואתם תשלחוני ליהודה.

יז: ובכן בחשבי זאת האם כפזיו חשבתיו? או האם מן הנפשו הם הדברים שאני חושב? משום שצריך היה כי יהיה בהם בן בן ולא לא.

יח: מהימן הוא האלהים שדברנו אליכם לא היה בן ולא;

יט: כי בן האלהים ישוע המשיח שהכרו לכם על-ידינו, על-ידי ועל-ידי סלונסו וטימותאוס, לא היה בן ולא, אלא בן היה בו; כ: כי כל הבטחות האלהים בו, במשיח, בן היו. לכן על-ידו נותנים אנו אמן לכבוד האלהים.

כא: והאלהים הוא מחזק אותנו עמכם במשיח; הוא אשר משחנו

כב: וחתם אותנו ונתן את ערבון רוחו בלבותינו.

כג: ואני מעיד לאלהים על נפשי כי מפני שחסתי עליכם לא באתי לקוריתוס;

כד: לא מפני שאדוני אמונתכם אנו, אלא עוזרי שמחתכם אנחנו, שהרי באמונה עומדים אתם.

א: ושפטתי זאת בנפשי, שלא עוד בעצב אבוא אליכם;

ב: שכן אם אני אעציב אתכם, מי ישמחני וזלת מי שהעצבתי אותו?

ג: ואשר כתבתי לכם את זאת — פן באשר אבוא יעציבוני הללו שצריכים היו הם לשמחני. ובוטט אני בכלכם ששמחתי של כלכם היא.

ד: ומתוך מצוקה גדולה ומתוך יגון לב כתבתי לכם את אלה בדמעות רבות, לא כדי שתתעצבו, אלא כדי שתדעו את האהבה היתרה שיש לי אליכם.

ה: ואיש אם העציב, לא אותי העציב, אלא כמעט את כלכם — פן יכבד הדבר עליכם.

ו: ויד לו להלז התוכחה מאת רבים. ז: ומעתה, אדרבא, מן הראוי שתסלחו לו ויתנחמוהו, פן מרב עצב יבלע לו לאיש אשר בזה.

ח: על בן מבקש אני מכס שתאשרו בו את אהבתכם;

ט: כי בגלל זאת כתבתי, גם שאדע מן הנסיון אם מציתים אתם בכל דבר.

י: ולמי שאתם סולחים — גם אני; כי גם אני מה שסלחת, למי שסלחתי, למענכם סלחתי בפני המשיח;

יא: פן יערים עלינו השטן, שכן יודעים אנו את מחשבותיו.

יב: אבל כאשר באתי לטרואס בבשורת המשיח, נפתח לי שער באדון.

קפלאון ב

א: דנת דין הדא בנפשי. דלא תוב בכריותא אתא לנתכון.

ב: אן אָנא גיר מכרא אָנא לכון מנו נחריני. אלא הו דאָנא אכרית לה.

ג: ודכתבת לכון הי הדא. דלא כד אתא נכרון לי. הנון אילין דלא הוּא להון דהנון נחריני. תכיל אָנא דין על פלכון דחדותי דכלכון הי.

ד: ומן אולצנא רבא ומן אָנוסיא דלכא כתבת לכון הלין בדמעא סגיאָתא. לא מטל דתכרא לכון. אלא מטל דתדעון חובא יתירא דאית לי לנתכון.

ה: אן דין אָנש אכרי. לא הוּא לי אכרי. אלא בציר קליל לכלכון. דלא תאקר מלתא עליפון.

ו: כדו לה דין להנא כאתא דמן סגיאָא. ז: ומכיל אחרניאית וְלא דתשפקון לה נחביאונה. דלמא בכריותא יתירא נתבלע לה הו מן דהכנא הו.

ח: מטל הנא כעא אָנא מנכון דתשררון כה חובכון.

ט: מטל הנא גיר כתבת. אף דאָדע בנסינא אן בכל מדם משתמעין אנתון.

י: למן דאנתון דין שבקין אנתון. אף אָנא. אף אָנא גיר מדם דשבקת למן דשבקת. מטלתכון הו שבקת בפרצופה דמשיחא.

יא: דלא נעלבן סטנא. ידעין אָנן גיר מחשבתה.

צחחא כב

יב: כד אָתית דין לטרואוס פסברתה דמשיחא. ואתפתח לי תרעא במריא.

יג: לא הוּא אחרנן כתבין אָנן לכון. אלא אילין ידעין אנתון אף משתודעין אנתון. תכיל אָנא דין דעדמא לאחריתא תשמודעון. יד: איפנא דאף אשמודעתון קליל מן סגי דשובהרכון חנו. איך דאף אנתון דילן ביומה דמרן ישוע משיחא.

טו: ובהנא תוכלנא צבא הוית מן קדים דאתא לנתכון. דאעייפאית תקבלון טיבותא. טז: ואעבר עליפון למקדונא. ותוב מן מקדונא לנתכון אתא. ואנתון תלונני ליהוד.

יז: הדא הכיל דאתרעית. למא איך מסרהבא אתרעית. או דלמא דבסר אָנן אילין דמתרעא אָנא. מטל דלא הוּא דנהנא בהין אין וְלא לא.

יח: מהימן הו אלהא. דלא הנת מלתן דלנתכון אין וְלא.

יט: ברה גיר דאלהא ישוע משיחא הו דבאידן אתפרז לכון. בי ובסלנוס וטימתאוס. לא הוּא אין וְלא. אלא אין הוּא בה.

כ: פלהון גיר מולכנוהי דאלהא. כה הו במשיחא אין הו. מטל הנא באידה יחבין אָנן אָמין לתשובחתה דאלהא.

כא: אלהא הו דין משרר לן עצמכון במשיחא. הו דהו משחן.

כב: ותחמן. ויחב רהבונא דרוחה בלפנתן. כג: אָנא דין לאלהא מסהד אָנא על נפשי. דמטל דחאס אָנא עליכון לא אָתית לקורנתיאוס.

כד: לא הוּא מטל דמרי הימנותכון חנו. אלא מעדרנא חנו דחנותכון. בהימנותא הו גיר קימין אנתון.

יג: לא הִיָּה לי מְנוּחַ בְּרוּחִי, כִּי לֹא מִצָּאתִי
אֶת טִיטוֹס אִחִי, אֲלֹא עֹזְבֹתִי אוֹתָם וְיִצְאֹתִי לִי
לְמַקְדוֹנִיָּה.

יד: אָבֵל תּוֹדָה לַאלֹהִים שֶׁבָּכַל עַת עוֹשֶׂה
אוֹתָנוּ חֲזוּת בְּמַשִּׁיחַ וּמַגִּלָּה עַל-יְדֵינוּ אֶת רֵיחַ
יְדִיעָתוֹ בְּכָל מְקוֹם;

טו: כִּי רֵיחַ נִיחֹחַ אֲנַחְנוּ בְּמַשִּׁיחַ לַאלֹהִים,
בְּקֶרֶב הַנוֹשָׁעִים וּבְקֶרֶב הָאוֹבְדִים;

טז: לְהִלָּלוֹ שֶׁל רֵיחַ הַמָּוֶת לְמוֹת, וּלְהִלָּלוֹ
שֶׁל רֵיחַ הַחַיִּים לְחַיִּים. וּמִי רָאוּי לֵאמֹר?

יז: כִּי אֵין אָנוּ בְּשֹׁאֵר, הַמְדִּלֵּים אֶת דְּבָרֵי
הָאֱלֹהִים, אֲלֹא לְפִי הָאִמָּת וּכְמֵאֵת הָאֱלֹהִים,
לְפָנֵי הָאֱלֹהִים בְּמַשִּׁיחַ אָנוּ מְדַבְּרִים.

פָּרֶק ג

א: הֲאֵם מִתְחִילִים אָנוּ שׁוֹב מִחַדָּשׁ
לְהִרְאוֹת לָכֶם מִי אֲנַחְנוּ? אוֹ הֲאֵם צְרִיכִים אָנוּ
בְּאַחֲרִים שְׂאֲגוֹרוֹת הַמִּלְצָה תִּפְתַּכְנָה לָכֶם
עֲלֵינוּ, אוֹ שְׂאֲתֶם תִּכְתְּבוּ הַמִּלְצוֹת עֲלֵינוּ?

ב: הִרִי אֲתֶם הַנֶּכֶם אֲגַרְתָּנוּ שְׁלָנוּ, הַכְתוּכָה
בְּלִבָּנוּ וַיְדוּעָה וְנִקְרְאוֹת עַל-יְדֵי כָל אָדָם;

ג: כִּי יְדוּעִים אֲתֶם שְׂאֲגַרְתְּ הַמַּשִּׁיחַ אֲתֶם,
הַמְשַׁרְתָּת עַל-יְדֵינוּ, הַכְתוּכָה לֹא בָדָיו אֲלֹא
בְּרוּחַ אֱלֹהִים חַיִּים; לֹא בְלוּחוֹת אֶבֶן, אֲלֹא
בְלוּחוֹת שֶׁל לֵב בְּשׁוֹר.

ד: וּבִשְׁחוֹן כְּזֶה יֵשׁ לָנוּ בְּמַשִּׁיחַ כְּלָפִי
הָאֱלֹהִים.

ה: לֹא שְׂאָנוּ מִכְשָׁרִים לְחַשֵּׁב דְּבַר-מָה
כְּמַעֲצָמָנוּ, אֲלֹא כִּחְנוּ מֵאֵת הָאֱלֹהִים

ו: אֲשֶׁר עָשָׂנוּ רְאוּיִים לְהִיּוֹת מְשַׁרְתֵּי
בְּרִית חֲדָשָׁה, לֹא בִּכְתָב אֲלֹא בְּרוּחַ; כִּי הַכְּתָב
מִמִּית, אָבֵל הַרוּחַ מְחִיָּה.

ז: הֵן אִם שְׂרוּת הַמָּוֶת נִחְרַת בִּכְתָב
בְּאַבְנִים וְהִיָּה בְּכָבוֹד עַד כִּי לֹא יָכֻלוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְהַכְיֵט בְּפָנֵי מֹשֶׁה בְּגִלָּל כְּבוֹד פָּנָיו
שֶׁבִטֵּל,

ח: אֵיךְ אֶפֹּא לֹא יְהִיָּה שְׂרוּת הָרוּחַ עוֹד
יֹתֵר בְּכָבוֹד?

ט: שֶׁהִרִי אִם לְשְׂרוּת הַהִרְשָׁעָה הִיָּה כְּבוֹד,
עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה יַעֲדֶךָ בְּכָבוֹד שְׂרוּת
הַצִּדְקָה;

י: כִּי כִּאלוֹ אִף הַנִּכְבָּד לֹא כִּבֵּד בְּהִשְׁוָאָה
לְכָבוֹד הַנִּעֲלָה הַזֶּה;

יא: שֶׁהִרִי אִם מַה שֶׁבִּטֵּל הִיָּה בְּכָבוֹד, כָּל-
שֶׁכֵּן הַקִּים — בְּכָבוֹד יְהִיָּה.

יב: לָכֵן מַפְיִין שִׁישׁ לָנוּ תִקְוָה זֹאת, בְּיֵתֵר
אִמָּץ מִתְנַהֲגִים אָנוּ;

יג: וְלֹא כְּמֹשֶׁה שִׁשָּׁם מִסּוּהָ עַל פָּנָיו כְּדִי
שֶׁלֹּא יַכְיֵטוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל סוּפוֹ שֶׁל זֶה
שֶׁמִּתְבַּטֵּל.

יד: אָבֵל נִתְעַוְּרָה יְדַעְתֶּם; שֶׁכֵּן עַד הַיּוֹם,
כְּאֲשֶׁר נִקְרְאוֹת הַבְּרִית הַיְשָׁנָה, אוֹתוֹ הַמִּסּוּהָ
מִנַּח עֲלֵיהֶם וְלֹא מִתְגַּלָּה שֶׁבְּמַשִּׁיחַ הוּא
מִתְבַּטֵּל.

טו: וְעַד הַיּוֹם כְּאֲשֶׁר נִקְרָא מֹשֶׁה, מִטָּל
הַמִּסּוּהָ עַל לִבָּם.

טז: וְכֹאשֶׁר יִפְנֶה אִישׁ מֵהֶם אֶל יְהוָה יוֹסֵר
מִמֶּנּוּ הַמִּסּוּהָ.

יז: יְהוָה הוּא הָרוּחַ; וּבְאֲשֶׁר רוּחַ יְהוָה שָׁם
הַחֲרוּת.

יח: וְאֲנַחְנוּ כָּלָנוּ בְּפָנִים גְּלוּיּוֹת אֶת כְּבוֹד
יְהוָה בְּכִמְרָאָה רּוֹאִים אָנוּ; וְלֹאֹתָהּ דְמוּת
מִשְׁתַּנִּים אָנוּ, מִכְּבוֹד לְכְבוֹד, כְּמִיְהוָה הָרוּחַ.

יג: לא חָנָא לי נִיחָא ברוח דלא אֶשְׁכַּח
לטטוס אחי. אֶלָּא שְׂרִית אַנּוּן ונפקת לי
למְקוֹדוּנִיָּא.

יד: טיבו דין לאֶלְהָא. ובכל זמן חֲזָתָא
עבד לן במשיחא. וגלא בן ריחא דידעתה בכל
אתר.

טו: ריחא חנו גיר בפסימא במשיחא
לאֶלְהָא באילין דחאין ובאילין דאברין.

טז: לאילין דריחא דמוֹתָא למוֹתָא.
ולאילין דריחא דחיא לחיא. ולהלן מנו
נשוא.

יז: לא הוין גיר איך שרפא דממוגין
מלוהי דאֶלְהָא. אֶלָּא איך דבשרא. ואיך דמן
אלהא קדם אלהא במשיחא ממללין חנו.

קפלאון ג

א: משרין חנו לן טוב מן דרש דנחויכון
מנא חנו או דלמא סניקין חנו איך אחרגא.
דאגרתא דפוקדא נחפתנן לכון עלין. או
דאנתון תכתבון תפקדון עלין.

ב: אגרתן גיר דילן אנתון אנון דכתיבא
בלבן. ודיעא ומתקרא מן כל אנש.

ג: ידיעין אנתון גיר דאגרתה אנתון
דמשיחא דאשתמשח מנן. דכתיבא לא
בדיוֹתָא. אֶלָּא ברוחא דאֶלְהָא חיא. לא
בלוחא דכאפא. אֶלָּא בלוחא דלבא דבסרא.
ד: תוכלנא דין הכנא אית לן במשיחא
לוח אלהא.

ה: לו דחנו ספקין חנו דנחנעא מדם איך
דמן נפשן. אֶלָּא חילן מן אלהא חו.

ו: חו דאשון דנהוא משמשנא דדיחא
דחמא. לא בכחבא אֶלָּא ברוחא. כתבא גיר
קטל. רוחא דין מחיא.

ז: אן גיר תשמשמא דמוֹתָא בכחבא
אתרשמת בכאפא ונהות בתשובותא. איכנא
דלא נשכחון בני יסגיל למחר בפרצופה
דמושא. מטל שובחא דפרצופה חו דאתבטל.

ח: איכנא הכיל תשמשמא דרוחא לא
יתיראית תהנו בשובחא.

ט: אן גיר לתשמשמא דחויבא חנא
שובחא. חד כמא תחיתר תשמשמא
דודיקותא בשובחא.

י: איך חו גיר דאפלא משבחא חו
דאשתבחח. בפוחמא דחנא שובחא מיתרא.
יא: אן גיר מדם דאתבטל בשובחא חנא.
יתיראית אינא דמקנא בשובחא ונהוא.

יב: מטל דאית לן הכיל חנא סברא.
יתיראית בגלא עין מתדברין חנו.

יג: ולא איך מושא דרמא חנא תחפיתא
על אפוחי. דלא נחורון בני יסגיל בשולמה
דחו דמתבטל.

יד: אֶלָּא אתעורו מדעיהון. עדמא גיר
ליומנא אמתי דדיחא עתיקתא מתקרא. חו
חי תחפיתא קימא עליהון. ולא מתגליא
דבמשיחא חו מתבטלא.

טו: ועדמא לימנא אמתי דמתקרא
מושא. תחפיתא על לבהון רמא.

טז: ואמתי דאנש מנהון נחפנא לוח
מרזא. משחקלא מנה תחפיתא.

יז: מרזא דין חויו רוחא. ואתר דרוחא
דמרזא. חארוחא חו.

יח: חנו דין כלן באפא גליחא. תשובותה
דמרזא איך דבמחזיתא חוין חנו. ולה
לדמוחא משתחלפין חנו. מן שובחא
לשובחא איך דמן מרזא רוחא.

פָּרָק ד

א : לכן אין אנו נלאים מן השרות הזה שאנו מחזיקים בו, כפי הרוחמים שהשפיעו עלינו,

ב : אלא מאסנו בסתרי בשרת ואין אנו מתהלכים בערמה ואין אנו מרמים בדבר האלהים, אלא בגלוי האמת מציגים אנו את עצמנו לכל מצפוניהם של בני האדם לפני האלהים.

ג : ואם נסתרת היא בשורתנו, נסתרת היא לאובדים,

ד : אשר האלהים עור את שכלם בעולם הזה מפני שאינם מאמינים — כדי שלא יורח עליהם אור הבשורה של כבוד המשיח אשר הוא דמות האלהים.

ה : הן לא על עצמנו מכריזים אנו, אלא על המשיח ישוע אדונינו; ועל עצמנו — שאנחנו עבדיכם למען ישוע;

ו : כי האלהים אשר אמר יפיע אור מחשך, הוא זרח בלבותינו למען נואר בדיעת כבוד האלהים, בפני ישוע המשיח.

ז : ברם יש לנו האוצר הזה בכלי חרס, כדי שיהיה גדל הכח מאת האלהים ולא מאתנו.

ח : בכל דבר נלחצים אנו, אך אין אנו מברעים; אנו מתקפים, אך אין אנו מנצחים; ט : אנו נרדפים, אך אין אנו נטושים; אנו משלכים, אך אין אנו אובדים;

י : כי בכל עת נושאים אנו בגופנו את מיחת ישוע, כדי שגם חיי ישוע יתגלו בגופנו;

יא : שהרי אם בהיותנו חיים נמסרים אנו

למות למען ישוע, כך גם חיי ישוע יתגלו בגופנו זה אשר מת.

יב : כעת המות פועל בנו, והחיים בכם. יג : לכן גם אנחנו, שרוח אחת של אמונה יש לנו, — כפתיב: האמנתי, לכן גם דברתי. — מאמינים אנו, ולכן גם מדברים אנו.

יד : ויודעים אנו כי מי שהקים את אדונינו ישוע, על-ידי ישוע יקים גם אותנו, ויקרבונו אליו עמכם;

טו : כי הפל למענכם הוא, שכאשר ישפיע החסד ביד רבים תרבה התודה לכבוד האלהים.

טז : בגלל זאת אין אנו נלאים; כי גם אם האדם החיצוני שלנו נשחת, הנה הפנימי מתחדש יום יום.

יז : הן צרת הזמן הזה, אף שהיא קטנה וקלה, מכינה לנו כבוד גדול אין קץ לעולמי עולמים;

יח : שהרי אין אנו ששים בדברים אלה שנראים, אלא באלה שלא נראים. והנראים זמניים הם, אך הבלתי נראים לעולם הם.

פָּרָק ה

א : הן יודעים אנו שאם יהרס ביתנו שבארץ, זה של הגוף, בכל זאת יש לנו בנין אשר מאת האלהים, בית שאינו מעשה ידים — בשמים לעולם.

ב : הן גם על זאת גאנחים אנו, ונכספים לבלש את ביתנו אשר מן השמים.

ג : אם לא גם כאשר נלבש נמצא ערמים;

ד : כי כאשר נמצאים אנו כעת בבית הזה גאנחים אנו מלבדו; ואין אנו רוצים לפשט

קפלאון ד

א : מטל הנא לא מנא לן בתשמשתא הדא דאחידין חנן. איך רחמא דהו עלין.
 ב : אלא אסלין חנן פסיתה דכהתתא. ולא מהלכין חנן בחרעותא. ולא נכלין חנן מלתה דאלהא. אלא בגליותא דשרא מחוין חנן נפשן לבלהון רענא דבנינשא קדם אלהא.
 ג : ואן דין מכסא חן סברתא דילן. לאילין דאברין חן מכסא.
 ד : אילין דאלהא בעלמא הנא עור מדעיהון על דלא מהימנין. דלא נדנח להון נותרה דסברתא דשובחה דמשיחא. דהויו דמותה דאלהא.
 ה : לא חנא גיר נפשן מכרזין חנן. אלא למשיחא ישוע מרן. לנפשן דין דעבדיפון חנן מטל ישוע.
 ו : מטל דאלהא חן דאמר דמן חשוכא נהירא נדנח. חן דנח בלבנות. דנתנהר בידעתא דשובחה דאלהא. בפצופה דישוע משיחא.
 ז : אית לן דין סיממא הדא במנא דחצפא. דרבותא דחילא מן אלהא תהוא ולא מנן.
 ח : בכל מדם דין מתאלצין חנן. אלא לא מתחנקין חנן. מתטרפין חנן. אלא לא חייבין חנן.
 ט : מתרדפין חנן. אלא לא משתבקין חנן. מסתחפין חנן. אלא לא אברין חנן.
 י : בכלובן גיר מיתותה דישוע בפגרין שקילין חנן. דאף חיויה דישוע בפגרין נתגלון.
 יא : אן חנן גיר חנא למוותא משתלמין חנן מטל ישוע. הנא אף חיויה דישוע נתגלון בפגרין הנא דמאת.

יב : השא מותא בן מתחפט וחנא בכון.
 יג : אף חנן הכיל דחדא חן רוחא דהימנותא אית לן איך דכתיב: דהימנות מטל הנא אף מללת. מהמנין חנן. מטל הנא ואף ממללין חנן.
 יד : וידעין חנן דהו מן דאקים למרן ישוע. אף לן ביד ישוע נקים. ונקרבן עמכון לותה.
 טו : כל מדם גיר מטלכוכן חן. דכד מתתרא טיבותא כיד סגיאא. תסגא תודיתא לשובחה דאלהא.

צחחא כג

טז : מטל הנא לא מנא לן. אפן ברנשן גיר בריא מתחפל. אלא דמן לגו מתחדת יום מן יום.

יז : אויצנה גיר דובנא הנא כד טב זעור וקליל. שובחא רבא דלא סכא לעלם עלמין מטיב לן.

יח : דלא חדין חנן בהלין דמתחזין. אלא בהלין דלא מתחזין. דמתחזין דין דובנא אגין. דלא מתחזין דין דלעלם אגין.

קפלאון ה

א : ידעין חנן גיר דאן בייפן דבארעא הנא דפגרא נשתרא. אלא אית לן בננא דמן אלהא. בייפא דלא בעבד אידיא בשמיא לעלם.

ב : אף על הדא גיר מתחנחין חנן. וסוין חנן דנלפש בייפן דמן שמיא.

ג : אלא אף מא דלכשן נשתכח לן ערטל.

ד : כד איתין גיר השא בהנא בייפא. מתחנחין חנן מן יוקרה. ולא צבין חנן

אותו, אלא ללבוש עליו כְּדִי שֶׁתִּבְלַע מִיתָתוֹ בְּחַיִּים.

ה: וְהַמְכִּין אוֹתָנוּ לְזֹאת הוּא הָאֱלֹהִים, אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ אֶת עֶרְבּוֹן רוּחוֹ;

ו: שֶׁכֵּן יוֹדְעִים אָנוּ אִפּוֹא וּבְטוּחִים, שֶׁכָּל עוֹד שׁוֹכְנִים אָנוּ בַּגּוֹף נִעְדָּרִים אָנוּ מֵאֲדוֹנֵינוּ;

ז: כִּי בְּאֻמוֹנָה מִתְהַלְכִים אָנוּ, וְלֹא בְּמֶרְאָה.

ח: לִכֵּן בּוֹטְחִים אָנוּ, וְנִכְסְפִים לְהַעֲדֵר מִן הַגּוֹף וְלַחַיּוּת אֲצֵל אֲדוֹנֵינוּ.

ט: וְשׁוֹקְדִים אָנוּ, אִם נִעְדָּרִים אָנוּ וְאִם שׁוֹכְנִים, לְמַצֵּא חַן בְּעֵינָיו;

י: כִּי כָלָנוּ עֲתִידִים לַעֲמֹד לִפְנֵי פֶסַח הַמָּשִׁיחַ כְּדִי שִׁישְׁלֵם לְאִישׁ אִישׁ בְּגוֹפוֹ מִה שֶׁנַּעֲשָׂה עַל-יָדוֹ, אִם טוֹב וְאִם רָע.

יא: מִכֵּינֵן שִׁיּוֹדְעִים אָנוּ אִפּוֹא אֶת יְרֵאת אֲדוֹנֵינוּ, מִשְׁכַּנְעִים אָנוּ בְּגִי אָדָם. וְלֹא־לֵהִים גְּלוּיִים אָנוּ, וְסָבוּר אָנִי שֶׁגַּם לְשַׁלְכֵכֶם שְׁלָכֶם גְּלוּיִים אָנוּ.

יב: לֹא עוֹד אֶת עֲצָמָנוּ מִשְׁבָּחִים אָנוּ לִפְנֵיכֶם, אֲלֵא נּוֹתְנִים אָנוּ לָכֶם סִבָּה לְהִתְגָּאוֹת בָּנוּ לִפְנֵי הַלָּלוּ שֶׁמִּתְגָּאִים בְּפָנִים וְלֹא בְּלֵב.

יג: הֵן אִם מִשְׁתַּגָּעִים אָנוּ, אֲנִי לֹא־לֵהִים; וְאִם יִצְיָבִים אָנוּ, אֲנִי לָכֶם.

יד: הֵן אֶהְבֵּת הַמָּשִׁיחַ מֵאֲלֻצֵּת אוֹתָנוּ לְשַׁפֵּט כָּךְ: שֶׁאֶחָד מִתּוֹ בְּעַד כָּל אָדָם, לִפְיָךְ כָּל אָדָם מֵת.

טו: וּבְעַד כָּל אָדָם הוּא מֵת, כְּדִי שֶׁהַחַיִּים לֹא יִחְיוּ לְעַצְמָם, אֲלֵא לְזֶה אֲשֶׁר לְמַעַנָם מֵת וְקָם.

טז: וּמַעֲתָה אֵין אָנוּ מִכִּירִים אִישׁ בַּגּוֹף. וְאִם הִכְרָנוּ אֶת הַמָּשִׁיחַ בַּגּוֹף, בְּכָל זֹאת מַעֲתָה אֵין אָנוּ מִכִּירִים.

יז: לִכֵּן כָּל מִי שֶׁבִּמְשִׁיחַ הוּא בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. הַיְשׁוּת עֲבָרוּ לָהֶן;

יח: וְכָל דְּבַר הִזָּה לְחֲדָשׁ מֵאֵת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר רָצָה אוֹתָנוּ אֵלָיו בְּמָשִׁיחַ, וְנָתַן לָנוּ אֶת שְׂרוּת הַרְצוּי;

יט: שֶׁכֵּן הָאֱלֹהִים הִזָּה בְּמָשִׁיחַ אֲשֶׁר רָצָה אֶת הָעוֹלָם עִם גְּדֻלָּתוֹ, וְלֹא חָשַׁב לָהֶם אֶת חֲטָאֵיהֶם, וְשָׁם בָּנוּ אֶת דְּבַר הַרְצוּי.

כ: לִכֵּן שְׂגִירִים אָנַחְנוּ בְּעַד הַמָּשִׁיחַ, וּכְאִלּוּ שֶׁהָאֱלֹהִים מִבְּקָשׁ מִכֶּם עַל-יָדֵינוּ. לִכֵּן לְמַעַן הַמָּשִׁיחַ מִבְּקָשִׁים אָנוּ: הַתְּרָצוּ לֹא־לֵהִים; כֹּא: כִּי אוֹתוֹ אֲשֶׁר לֹא יָדַע חֲטָאת — לְמַעַנְכֶם עָשָׂהוּ לְחֲטָאת, כְּדִי שֶׁאֲנַחְנוּ נִהְיֶה בּוֹ לְצִדְקַת אֱלֹהִים.

פֶּרֶק ו

א: וּכְעוֹזְרִים מִבְּקָשִׁים אָנוּ מִכֶּם, שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְכֶם לְרִיק חֶסֶד אֱלֹהִים אֲשֶׁר קִבַּלְתֶּם;

ב: כִּי אָמַר: בָּעֵת רָצוֹן עֲנִיתִיךָ, וּבִיּוֹם יִשׁוּעָה עוֹרִיתִיךָ. הִנֵּה עֲתָה עֵת רָצוֹן, וְהִנֵּה עֲתָה יוֹם יִשׁוּעָה.

ג: בְּשׁוּם דְּבַר אֵל תִּתְּנוּ לְאִישׁ עֲלֵה לְמַכְשׁוֹל, כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה מוֹם בְּשְׂרוּתָנוּ;

ד: אֲלֵא כָּל דְּבַר נִצְיָגָה אֶת עֲצָמָנוּ שֶׁמִּשְׁרָתִי אֱלֹהִים אָנַחְנוּ, בְּסִבְלֵנוֹת רַבָּה, בְּצָרוֹת, בְּמַחְסוֹרִים, בְּמִצּוֹקוֹת,

ה: בְּמַלְקוֹת, בְּכִבְלִים, בְּמַהוּמוֹת, בְּעָמָל, בְּאִשְׁמוּרוֹת, בְּצוֹם,

ו: בְּטַהֲרָה, בְּדַעַת, בְּאֶרֶךְ רוּחַ, בְּאֲדִיבוּת, בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, בְּאַהֲבָה בְּלֹא מֶרְמָה,

ז: בְּדִבְרֵי אֱמֶת, בְּגִבּוּרֵת אֱלֹהִים, בְּנִשְׁקַח הַצִּדְקָה שֶׁבִּנְיָמִן וּבִשְׂמָאל,

למשלה. אלא דנלבש לעל מנה. דתתבלע
מיתותה בתיא.

ה: ודמעמד לן לה להדא אלקה או. הו
דיחב לן רהבונא דרוחה.

ו: מטל דידעין חנן הכיל ומפסין חנן.
דכמא דבפגרא שרין חנן עגידין חנן מן מרן.

ז: בהימנותא או גיר מהלכין חנן ולא
בתוין.

ח: מטל הנא תכילין חנן ומסוחין חנן.
דנענד מן פגרא ונהוא לנת מרן.

ט: ומתחפטין חנן דאן ענדא חנן ואן
עמורא. לה הנין שפרין.

י: פלן גיר עתידין חנן למקם קדם בים
דמשיחא. דנתפרע אנש אנש בפגרה מדם
דעביר לה. אן דטב ואן דביש.

יא: מטל דידעין חנן הכיל דחלתה דמרן.
לבני אנשא או מפסין חנן. לאלקה דין גלין
חנן. סבר אנא דין דאף למדעיכון דילכון גלין
חנן.

יב: לא חנא תוב נפשן משבחין חנן לכון.
אלא עלתא או יחבין לכון דהויתון משתבחרין
בן. לנת הנון דבאפא או משתבחרין ולא
בלבא.

יג: אן גיר שטין חנן לאלקה. ואן תקנין
חנן לכון.

יד: חובה גיר דמשיחא אלץ לן דרגין חנן
הדא. דחד חלף פלגש מית. מדין פלגש מית
לה.

טו: וחלף פלגש או מית. דאילין דחין לא
לנפשהון נחון. אלא להו אינא דעל אפיהון
מית וקם.

טז: ומפיל חנן לאנש בפגר לא דידעין חנן.
ואן דידעין בפגר למשיחא. אלא מן השא לא
דידעין חנן.

יז: כל מן דבמשיחא או הכיל בריחא או
חדתא. עתיקתא עבר להין.

יח: וכל מדם הנא חדתא מן אלקה. הו
דרעין לה במשיחא. ויחב לן תשמשתא
דתרעותא.

יט: אלקה חנא גיר במשיחא. הו דרעי
לעלמא עם רבותה. ולא חשב להון חטהיהון.
וסם בן דילן מלתא דתרעותא.

כ: אזורא חנן הכיל חלף משיחא. ואיך הו
דאלקה בעא מנכון באידין. חלף משיחא
הכיל בעין חנן אתרעו לאלקה.

כא: הו גיר דלא ידע חנא חטיחא.
מטלתכון חטיחא עבדה. דחנן נהוא בה
ודיקותא דאלקה.

קפלאון ו

א: ואיך מעדרגא בעין חנן מנכון. דלא
תסתרק בכון טיבותא דאלקה דקבלתון.

ב: אמר גיר: דכובנא מקבלא עגיתך.
וביקומא דחיא עדרתך. הא השא זבנא מקבלא.
והא השא יומא דחיא.

ג: למא במדם תתלון לאנש עלתא
דתוקלתא. דלא נהוא מומא בתשמשתון.

ד: אלא בכל מדם נחוא נפשן דמשמשנא
חנן דאלקה. במסיפרנותא סגיאיתא באולצנא.
באנגקוס. בבחבוישא.

ה: בנגרא. באסורא. בשגוישא. בלאותא.
בשהרא. בצומא.

ו: בדכיותא. בידעתא. בנגירות רוחא.
בכסיותא. ברוחא דקודשא. בחובא דלא
נכלא.

ז: במלתא דקושמא. בחילא דאלקה.
בזינא דזיקותא דבימינא ובסמלא.

פרק ז

א : לכן, מפנין שיש לנו ההבטחות האלה, אהובי, נטהר את עצמנו מפל טמאה של הבשר ושל הרוח, ונפעל קדשה ביראת אלהים. סבלו אותנו, אחי.

ב : לא עזלנו לאיש; לא השחתנו איש; לא עשקנו איש.

ג : לא לשם הרשעתכם אני אומר; שפן קדם אמרתי, שבלבנו אתם למות יחד ולחיות.

ד : עז רב יש לי בלפניכם, והרבה נאנה יש לי בכם; ומלא אני נחמה, ובכל צרתי שופעת בי מאד השמחה.

ה : הן גם אחרי שבאנו למקדוניה אף לא היה שום מנוח לגופנו, אלא בכל נלחצנו — בחוץ מלחמות ובפנים פחד.

ו : אבל האלהים המנחם את הענווים, נחם אותנו בביאתו של טיטוס;

ז : ולא רק בביאתו, אלא גם במנוחה שהונח לו בכם; כי בשר לנו על אהבתכם אלינו, ועל אבלכם וקנאתכם לנו. וכאשר שמעתי, שמחה רבה היתה לי;

ח : שכן גם אם העצבתי אתכם באגרת, אין נפשי מתחרטת, גם אם התחרטה; כי רואה אני שהאגרת ההיא, גם אם לשעה, העציבה אתכם.

ט : ואולם שמחה היא גרמה לי, לא על שנעצבתם, אלא מפני שעצבונכם הביאכם לידי תשובה; כי התעצבתם בהשפעת אלהים, כדי שבשום דבר לא תנזקו על-ידינו;

י : שהרי העצב אשר על-ידי אלהים גורם חרטה ונפשית בלתי מערערת ומפנה אלי

ח : בכבוד ובקלון, בשבח ובגנוי; כמטעים ומהימנים;

ט : בבלתי ידועים, וידועים אנו; כמתים, והנה חיים אנו; כמסירים, ואין אנו מתים; י : כנעצבים, ותמיד אנו שמחים; כעניים, ורבים מעשירים אנו; כמו שאין לנו כלום, וכל דבר יש לנו.

יא : פינו פתוח אליכם, קורינתים, ולבנו רחב.

יב : אינכם דחוקים בנו, אלא דחוקים אתם בדחיותכם.

יג : כאל בנינים אני אומר: שלמו לי את גמולי אשר אצלכם, והרחיבו אהבתכם אלי.

יד : ואל תהיו בני ווג עם מי שאינם מאמינים; כי איזו שתפוח יש לצדקה עם העולה? או איזה מזוג יש לאור עם החשך? טו : או איזו הספקה יש למשיח עם השטן? או איזה חלק יש למאמין עם שאינו מאמין?

טז : ואיזו אחדות יש להיכל אלהים עם השדים? הן אתם היכל אלהים חיים אתם, כפי שנאמר: אשפן בהם ואתהלך בהם; ואהיה אלהיהם, והם יהיו לי לעם.

יז : על כן צאו מביניהם והבדלו מהם, נאם יהוה, ובטמאים אל תגעו;

יח : ואני אקבלכם, ואהיה לכם לאב, ואתם תהיו לי לבנים ולבנות, נאם יהוה אוחז-הפל.

קפלאון ז

צחחא כד

א: מטל דאית לן הכיל הלין מולפנא חביבי. נדכא נפשו מן פלה טמאותא דבסכא נדרוהא. ונפלוח קדישוהא בדחלתא דאלהא. סיברון אחי.

ב: באנש לא אעולן. לאנש לא חבלן. לאנש לא עלכן.

ג: לא חנא למחטבותכו אמר אנא. קדמת גיר אמרת: דבלפן אתון. לממת אכחדא ולמחא.

ד: פרהסא סגיאחא אית לי לנתכון. וסגיא אית לי בכון שובהרא. ומלא אנא בויא. וסוגאא מחתרא בי חדותא בכלהון אולצני. ה: אף מן דאמין גיר למקדונא. אף לא חד ניח הוא לפגרן. אלא בכל מדם אתאלצן. מן לבר קרבא ומן לגו דחלתא.

ו: אלא אלהא הו דמביא למפיכא. ביאן במאתיתה דטטוס.

ז: ולא בלחוד במאתיתה. אלא אף בניחה הו דאתתניה בכון. סברן גיר על חובכון דלנתון ועל אבלכון וטנכון דעל אפין. וכד שמעת חדותא סגיאחא הנת לי.

ח: דאפן אכרית לכו באגרתא. לא תיא לי נפשי. אפן תיא חות. חזא אנא גיר דהי אגרתא אפן דשעתא אכרית לכו.

ט: אלא חדותא עבדת לי. לא על דכרית לכו. אלא מטל דכריותכו לחיבותא הו איתיתכו. פרית לכו גיר בדאלהא. איפנא דבמדם לא תחסרון מן.

י: פרייתא גיר דמטל אלהא. תות נפשא עבדא דלא הפכא. ומפניא לחיא. פרייתא דין

ח: בשובחא ובצערא. בקולסא ובגונא. איך מטענא ושרירא.

ט: איך לא ידיעא וידיעין חנן. איך מיתין חנן. והא חזין חנן. איך דמתרדין חנן ולא מיתין חנן.

י: איך דכרית לן ובכלובן חדין חנן. איך מספנא ולסגיאא מעתרין חנן. איך דמדם לית לן. וכל מדם אחידין חנן.

יא: פומן פתיח הו לנתכון קורנתיא. ולפן רוח.

יב: לא אליצין אנתון בן. אליצין אנתון דין ברחמיכון.

יג: איך דלבניא דין אמר אנא. פורעוני חובלי דלנתכון. ורנחו חובכון לחתי.

יד: ולא תהוון בני זוגא לאילין דלא מהימנין. אידיא גיר שותפותא אית לודיקותא עם עולא. או אינא חולטנא אית לנהירא עם חשוכא.

טו: או אידיא שלמותא אית למשיחא עם סטנא. או אידיא מנתא אית לדמהימן עם דלא מהימן.

טז: אידיא דין אריותא אית להיפלה דאלהא עם דשאדא. אנתון גיר היפלה אנתון דאלהא חיא. איפנא דאמיר: דאעמר בהון ואהלך בהון. ואהנא אלההון. והנון נהוון לי עמא.

יז: מטל הנא פוקו מן בינתהון. ואתפרשו מנהון אמר מריא. ולטמאא לא תתקרבו. יח: ואנא אקבלכון. ואהנא לכו לאבא. ואנתון תהוון לי לבניא ולבנתא אמר מריא דכל אחיד.

ה: ולא כפי שצפינו, אלא לדם מסרו עצמם לאדונינו, וגם לנו ברצון האלהים, ו: באפן שאנחנו נבקש מטיטוס כי בשם שהתחיל, כך ישרים בכם גם את החסד הזה. ז: ואולם כפי שבכל דבר שופעים אתם, באמונה ובדבר ובדעת ובכל שקידה, ובאהבתנו אליכם, כן גם שפעו בחסד הזה. ח: לא צוות מצוה אני עליכם, אלא בחריצות של חבריכם מנסה אני את אמת אהבתכם.

ט: הרי יודעים אתם את חסדו של אדונינו ישוע המשיח אשר בהיותו עשיר היה לעני למענכם, כדי שאתם תעשירו בעניותו.

י: ויעוץ יועץ אני לכם דבר שיועיל לכם, משום שלפני שנה התחלתם לא לרצות בלבד אלא גם לעשות.

יא: ואולם כעת השלימו בפעל את מה שרצייתם, באפן שבשם שהיתה לכם השאיפה לרצות, כן גם תשלימו בפעל ממה שיש לכם;

יב: שכן אם יש רצון, אזי לפי מה שיש לו לאיש כך הוא מתקבל, לא לפי מה שאין לו;

יג: כי לא שלאחרים תהיה רוחה ולכם מצוקה, אלא בשויון היו בזמן הזה, באפן שהשפע שלכם ימלא את מחסורם שלהם,

יד: ובאפן שגם השפע שלהם ימלא את מחסורכם שלכם, כדי שיהיה שויון, בפתוב:

טו: מי שלקח הרבה, לא נותר לו; ומי שלקח מעט, לא חסר לו.

טז: אבל תודה לאלהים שנתן את השקידה הזאת בעדכם בלבד של טיטוס;

חיים, אבל העצב של העולם גורם מות; יא: כי הנה העבדה הזאת שהתעצבתם מאת אלהים, עד כמה עוררה בכם שקידה והתנצלות, ורגז ויראה, ואהבה וקנאה ונקם? ובכל דבר הצגתם את עצמכם שטהורים אתם באותו ענין.

יב: ותהא זאת שבכתתי לכם: לא למען הפוגע, אף לא למען ההוא שפגע, אלא למען תודע לפני האלהים שקידתכם בעדנו. יג: לכן התנחמנו, ועם נחמתנו עוד יותר שמחנו בשמחתו של טיטוס, כי רוחו התרעננה עם כלכם;

יד: כי כמה שהתנצאתי לפני עליכם לא התבישתי, אלא כפי שבכל דבר דברנו אליכם אמת, כך גם התנאותנו לפני טיטוס אמת נמצאה.

טו: ואף רחומי התרפו עוד יותר אליכם בזכרו את הציות של כלכם, שביראה ובירתת קבלתם אותו.

טז: שמח אני שבכל דבר בטוח אני בכם.

פרק ח

א: ומודיעים אנו לכם, אחי, את חסד אלהים שנתן בקהלות מקדוניה,

ב: שבמבחן הגדול של צרתם עדיפות היתה לשמחתם, ועמק צניותם שפע לעשר נדיבותם;

ג: שכן מעיד אני כי כפי פחם ויותר מפחם, מרצונם שלהם,

ד: בקשו מאתנו בהפצרה רבה כי ישתתפו בחסד של שרות הקדושים;

דעלמא מותא הו עבדא.

יא: הא גיר הי הדא דאתעיקתון מטל אלעה. כמא אעבדת בכון חפיטותא ומפק ברוחא. ורוגזא ודחלתא. וחובא וטנגא נתבעתא. ובכל מדם חויתון נפשכון. דדכין אנתון כה בצבותא.

יב: תהנא דין הדא דכתבת לכון. דלא הונא מטל מספלנא. אפלא מטל הו מן דמספל כה. אלא מטל דתמידע קדם אלהא חפיטותכון מטלחן.

יג: מטל הנא אתביאן. ועם בויאן יתיראית חדין בחדותה דטטוס. דאתחניחת רוחה עם פלכון.

יד: דבמדם דאשבתהרת לה על אפיכון לא כהתת. אלא איך דבכל מדם קושמא מללן עמכון. הכנא אף שובתהרן דלות טטוס בקושמא אשתבח.

טו: ואף רחמוהי יתיראית סגיו עליכון. כד מתדבר משמענונתא דלכון. דבדחלתא וברתיתא קבלתוניהי.

טז: חדא אנא ובכל מדם תכיל אנא עליכון.

קפלאון ח

א: מודעין חנן לכון דין אחי. טיבותה דאלעה דאתחלת בעדתא דמקדוניה.

ב: דבבוקיא סגיא דאולצנהון. יתירותא הנת למדותהון. ועומקא דמספנותהון אתימר בעותרא דפשיטותהון.

ג: סהד אנא גיר דאיך דחילהון ויתיר מן חילהון. בצבין נפשהון.

ד: בעו מנן בבעותא סגיאמא. דנשתותפון בטיבותא דתשמשתא דקדישא.

ה: ולא איך מא דסברין חנין. אלא נפשהון אשלמו לוקדם למרן. ואף לן בצבנה דאלעה.

ו: דחנן נבעא מן טטוס. דאיך דשרי הכנא נשלם בכון אף טיבותא הדא.

ז: אלא איפנא דבכל מדם מתיתרין אנתון. בהימנותא ובמלתא ובידעתא ובכל חטיפו ובחויפן דלנותכון. הכנא אף בהדא טיבותא תתיתרון.

ח: לא הונא מפקד פקד אנא לכון. אלא בחפיטותא דחבריכון שררא דחובכון מנסא אנא.

ט: ידעין אנתון גיר טיבותה דמרן ישוע משיחא. דמטלחון אתמספן כד איתוהי עתירא. דאנתון במספנותה תעתרון.

י: ממלך דין מלך אנא לכון הדא דמעדרא לכון. מטל דמן אשתקדי שריתון לו למצבא בלחוד. אלא אף למעבד.

יא: השא דין שלמו בעבדא הו מדם דצביתון. דאיפנא דהנא לכון סונחא למצבא. הכנא אף בעבדא תשלמון מן מא דאית לכון. יב: אן גיר צבנא איתוהי איך מא דאית לה. הכנת מתקבל לא הונא איך מא דלית לה.

יג: לא הונא גיר דלאחרנא תהנא רוחתא נלכון אולצנא. אלא בשויותא. הנו פובנא הנא. דיתירותכון דילכון תהנא לחסירותהון דהנון.

יד: דאף יתירותהון דהנון תהנא לחסירותכון דילכון. דתהנא שויותא איך דכתיב.

טו: דהו דאסגיו שקל. לא אתימר לה. והו דקליל שקל. לא אתבצר לה.

טז: טיבו דין לאלעה דחובה חפיטותא

יז : שָׁכַן קִבֵּל אֶת בִּקְשָׁתִינוּ; וּמִכֵּינֹן שֶׁהוּא
דוֹאֵג מְאֹד, מִרְצוֹנוֹ יֵצֵא אֵלֵיכֶם.
יח : וְשִׁלַּחְנוּ אֹתוֹ גַּם אֶת אַחִינוּ, אֲשֶׁר
תִּהְיֶה בְּבִשּׁוּרָה בְּכָל הַקְּהִלּוֹת;
יט : כִּי כִּן שָׁגַם נִכְחֹר נִכְחֹר עַל-יְדֵי הַקְּהִלּוֹת
לִיצֵאת אֹתָנוּ בְּחֶסֶד זֶה הַמוֹצֵא לַפֶּעַל עַל-יְדֵינוּ
לְכַבֹּדוֹ שֶׁל אֱלֹהִים וּלְעִידוֹנוֹ אָנוּ.
כ : חוֹשָׁשִׁים אָנוּ בְּזֶה, כִּי אִישׁ יִטִּיל בָּנוּ
דְּפִי בְּנִדְיבוֹת הַזֹּאת הַמוֹצֵאת לַפֶּעַל עַל-יְדֵינוּ;
כא : וּמִקְפִּידִים אָנוּ בְּטוֹבוֹת לֹא לִפְנֵי
אֱלֹהִים בְּלִבֵּר, אֲלֵא גַם לִפְנֵי בְּנֵי אָדָם.
כב : וְשִׁלַּחְנוּ עִמָּם גַּם אֶת אַחִינוּ אֲשֶׁר
מוֹכַח לָנוּ תָּמִיד, בְּדִבְרֵים רַבִּים, שֶׁחֲרוּץ הוּא;
וְעַתָּה עוֹד יוֹתֵר חֲרוּץ בְּשֶׁל הַבִּשּׁוּחַן הָרֵב בָּכֶם.
כג : אִם אֶפֶס טִיטוֹס, שֶׁתָּף הוּא לִי וְעוֹזֵר
בְּקִרְבְּכֶם. וְאִם אַחִים אֲחֵרִים, שְׁלִיחֵי הַקְּהִלּוֹת
הֵם שֶׁל כְּבוֹד הַמָּשִׁיחַ.
כד : מַעֲטָה הָרָא בָּהֶם לִפְנֵי כָּל הַקְּהִלּוֹת
אֶת הוֹכַחַת אֶהְבְּתֶכֶם וְנֶאֱנַחְנוּ בָּכֶם.

פֶּרֶק ט

א : וְעַל הַשְּׂרוֹת לְקְדוּשִׁים, דְּבָר מֵיָתֵר
אֲעֲשֶׂה אִם אֶכְתֵּב לָכֶם;
ב : שֶׁכֵּן יוֹדֵעַ אֲנִי אֶת נְכוֹנוֹת לְבַבְכֶם, וְלָכֵן
הִתְגַּאֲיֵיתִי בָכֶם לִפְנֵי הַמְּקַדּוֹנִים שֶׁאֶכְיָה מוֹכֵנָה
מִלִּפְנֵי שְׁנֵה; וְקִנְאֶתְכֶם עוֹרְרָה רַבִּים.
ג : אֲבָל שִׁלַּחְתִּי אֶת הָאֲחִים כִּדִּי שֶׁלֹּא
תִּהְיֶה לְרִיק הַגָּאֹה שֶׁהִתְגַּאֲיֵינוּ בָכֶם בְּעֵינֵי זֶה,
כִּדִּי שִׁתְּהִיו מוֹכְנִים כְּפִי שְׁאֻמְרָתִי;

ד : כִּי יָבוֹאוּ אֹתִי הַמְּקַדּוֹנִים וְיִמְצְאוּ
אֶתְכֶם בְּלִתֵּי מוֹכְנִים וְנֶאֱנַחְנוּ גְבוּשׁ — שֶׁלֹּא
לֹאמַר שְׂאֵתָם תִּבּוֹשׁוּ — בְּאוֹתָהּ גָּאֹהָ
שֶׁהִתְגַּאֲיֵינוּ.

ה : לָכֵן נִתְּחִי דַעֲתִי לְבִקֵּשׁ מֵאִחֵי אֱלֹהִי כִי
יָבוֹאוּ לִפְנֵי אֵלֵיכֶם וְיִכְיֵנוּ אֶת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר
מִכֶּכֶר הִגַּד לָכֶם עָלֶיהָ, כִּדִּי שִׁתְּהִיָּה מוֹכֵנָה
כְּבִשְׂפֶע וְלֹא כְּבִקְמָצוֹת.

ו : בָּרָם זֹאת: מִי שִׁזְרַע בְּצִמְצוֹם גַּם קוֹצֵר
בְּצִמְצוֹם; וּמִי שִׁזְרַע בְּשִׂפְע גַּם יִקְצֹר בְּשִׂפְע.
ז : כָּל אִישׁ כְּפִי שִׁישׁ בְּדַעְתּוֹ, לֹא כִמְתוּף
צֵעֵר, אוֹ כִמְתוּף הֶכְרַח; שֶׁכֵּן אֶת הַנּוֹתֵן הַשְּׂמִחַ
אוֹהֵב אֱלֹהִים.

ח : הֵן יֵשׁ בְּיַדִּי הָאֱלֹהִים לְהַרְבוֹת בְּקִרְבְּכֶם
כָּל טוֹב, בְּאֶפֶן שֶׁתָּמִיד, בְּכָל דְּבָר, יִהְיֶה לָכֶם
מִה שֶׁמְסַפִּיק לָכֶם, וְתִשְׁפְּעוּ בְּכָל מַעֲשֶׂה טוֹב,
ט : כְּכַתוּב: פֶּזֶר וְנָתַן לְאֶבְיָוִים, וְצִדְקָתוֹ
עוֹמֶדֶת לְעוֹלָם.

י : וְהַנּוֹתֵן זֶרַע לִזְרַע וְלֶחֶם לִמְאֲכָל, הוּא
יָתֵן וְיִרְבֶּה וְיִרְעֶכֶם וְיִצְמִיחַ פְּרוֹת צִדְקַתְכֶם,
יא : כִּדִּי שֶׁבְּכָל דְּבָר תַּעֲשִׂירוּ בְּכָל נְדִיבוֹת
אֲשֶׁר הִיא מִשְׁלִימָה עַל-יְדֵינוּ אֶת הַתּוֹדָה
לְאֱלֹהִים;

יב : שֶׁכֵּן עֲשִׂית הַשְּׂרוֹת הִנֵּה לֹא רַק אֶת
מַחֲסוֹר הַקְּדוּשִׁים מְמַלֵּאת, אֲלֵא גַם שׁוֹפְעַת
בְּתוֹדוֹת רַבּוֹת לְאֱלֹהִים;

יג : כִּי בְּגִלְל מִכְחַן הַשְּׂרוֹת הִנֵּה מִשְׁבַּחִים
הֵם אֶת הָאֱלֹהִים עַל שֶׁנִּכְנַעְתֶּם לַהֲדוֹאֹת
בְּשׁוֹרֵת הַמָּשִׁיחַ וְהַשְׁתַּמְחַתֶּם בְּנִדְיבוֹתְכֶם עִמָּם
וְעַם כָּל אִישׁ.

יד : וְחַפְּלָה נוֹשָׂאִים הֵם בְּעַדְכֶם, בְּאַהֲבָה
רַבָּה, בְּגִלְל רֵב חֶסֶד אֱלֹהִים אֲשֶׁר עָלֵיכֶם.

הָדָא חֲלָפִיכּוֹן בִּלְבָה דִּטְטוּס.

יז: קְעוּתוֹן גִּיר קָבֵל. וּמָטֵל דִּטְב בִּטִּיל לָהּ.
מִן צִבְיָנָה נִפֵּק צְאִיכּוֹן.

יח: שְׁדָרִין דִּין עֲמָה אָף לֵאחֹוֹן אִינָא
דְּתִשְׁבּוּחַתָּה בְּסִבְרָתָא בְּכֻלְהִין עֲדָתָא.

יט: הִכְנָא דֶאָף מִגְבָּא גִבָּא מִן עֲדָתָא
דְּנִפּוֹק עֲמִן טִיבּוּתָא הָדָא דְּמִשְׁמַשְׁתָּא מִנָּן
לְשׁוּבְחָה דִּילָה דֶאֱלֹהָא וְלִלְוִבְכּוֹן דִּילָן.

כ: קְנִיטִינָן בְּהָדָא. דְּלֹא אָנֵשׁ נָסִים בִּן
מוֹמָא בְּהָדָא רַבּוּתָא דְּמִשְׁמַשְׁתָּא מִנָּן.

כא: יִצְיִפִּין אֲנִן דִּין דְּשִׁפְרָתָא. לֹא קִדָּם
אַלְהָא בְּלַחֲד. אֲלֵא אָף קִדָּם בְּיִנְיָשָׁא.

כב: שְׁדָרִין דִּין עֲמָהוֹן אָף לֵאחֹוֹן אִינָא דִּלָן
בְּקָא בְּלִלְוִבְכּוֹן בְּסִינְיָתָא. דְּחִפִּיטָא הוּא. הָשָׂא דִּין
יִתִּירָאִית חִפִּיט בְּתוּכִלְנָא סִינְיָא דְּעֻלִּיכּוֹן.

כג: אֵן הָכִיל טְטוּס שְׁוֹתְפָא הוּא דִּילִי
וּמַעֲדָרְנָא בְּכוֹן. וְאֵן אֲחִין אַחֲרָנָא שְׁלִיחָא אֲנִין
דְּעֲדָתָא דְּשׁוּבְחָה דְּמִשְׁיחָא.

כד: מִכִּיל תְּחִינָתָא דְּחֻבְכּוֹן וְשׁוּבְכּוֹן
דְּבִכּוֹן בְּהוֹן חָנוּ בְּפָרְצוּף עֲדָתָא כְּלָהִין.

קפלאון ב

צחחא כה

א: עַל תְּשִׁמְשָׁתָא דִּין דְּקִדִּישָׁא. יִתִּירָתָא
עֲבַד אָנָּא אֵן פְּתַב אָנָּא לְכוֹן.

ב: יָדַע אָנָּא גִיר טוֹיבָה דְּרַעֲינְכוֹן. וּמָטֵל
הָנָא אֲשַׁתְּבַּהֲרֵת בְּכוֹן לְמַקְדּוֹנִיָּא. דֶּאֱכָאִיָּא
עֲתִידָא הִי מִן אֲשַׁתְּקִדִּי. וְטַנְנָא דִּילְכוֹן
לְסִינְיָא גֵרָג.

ג: שְׁדָרֵת דִּין לֵאחֹא דְּלֹא נִסְתַּרְק שׁוּבְכָרָא
דְּאֲשַׁתְּבַּהֲרֵן בְּכוֹן עַל הָדָא צִבּוּתָא. דֶּאֱיִפְנָא
דְּאִמְרַת תְּהוּוֹן מִטִּיבִין.

ד: דְּלִמָּא גֵאחֹוֹן עֲמִי מַקְדּוֹנִיָּא.
וְנִשְׁכַּחְוִנְכוֹן כִּד לֹא עֲתִידִין אֲנַחֹוֹן. וְנִבְהַת חֲנָן
דְּלֹא גֵאמֵר דֶּאֲנַחֹוֹן תְּבַהֲתוֹן. בְּשׁוּבְכָרָא הוּא
דֶּאֲשַׁתְּבַּהֲרֵן.

ה: מָטֵל הָנָא אֲתַבְטֵל לִי דֶאֱבָעָא מִן אֲחִי
הָלִין דֶּנֶאחֹוֹן קִדְמִי לְנַחֲכוֹן. וְנַעֲתָדוֹן בּוֹרְפָתָא
הִי דִמֵּן קִדִּים אֲשַׁתְּמַעְתּוֹן. דְּתַהוֹנָא מִטִּיבָא
הִכְנָא אִיךְ בּוֹרְפָתָא. לֹא הוּא אִיךְ יַעֲנוּתָא.

ו: הָדָא דִּין. מִן דְּרַע בְּחוּסָנָא. אָף
בְּחוּסָנָא תַּצֵּד. וּמִן דְּרַע בְּבוֹרְפָתָא. אָף
בְּבוֹרְפָתָא נַחֲצוֹד.

ז: כָּל אָנֵשׁ אִיךְ דֶּאִית בְּרַעֲיָנָה. לֹא הוּא
אִיךְ דִּמֵּן פְּרִינָתָא אָו אִיךְ דִּמֵּן קִטִּירָא. לְהוֹבָא
הוּא גִיר תְּדִיָּא רַחֵם אֲלֵהָא.

ח: מִטִּיָּא הִי גִיר בְּאִדִּי אֲלֵהָא כָּל טִיבּוּ
דְּנִימֵר בְּכוֹן. דְּבִלְוִבְכּוֹן בְּלִמְדָּם הוּא מָא דְּסִפֵּק
לְכוֹן נִהוּא לְכוֹן. וְתַחֲתִירוֹן בְּכָל עֲבַד טֵב.

ט: אִיךְ דְּכִתִּיב. דְּבִדֵּר וְיֵאָב לְמִסְפָּנָא.
וְדִיקוּתָה קִימָא לְעֵלָם.

י: הוּא דִּין דִּיָּהֵב זִרְעָא לְזִרְעָא וְלַחֲמָא
לְמֵאכּוּלָתָא. הוּא נָתַל וְנִסְגָּא וְנִרְעָכוֹן. וְנִרְבָּא
פֶּאֶרָא דְּוִדִּיקוּתָכוֹן.

יא: יָבֵל כָּל מָדָם תַּעֲתִירוֹן בְּכָלָה פְּשִׁיטוּתָא
דְּהִי גִמְרָא בְּאִידִין תְּוִדִּיתָא לֵאֲלֵהָא.

יב: מָטֵל דְּפּוֹלְחָנָא דְּתִשְׁמַשְׁתָּא הָדָא לֹא
הוּא בְּלַחֲד חִסְרִינָתָא דְּקִדִּישָׁא מִמְלָא. אֲלֵא
אָף מִימֵר בְּתוֹדִיתָא סִינְיָתָא לֵאֲלֵהָא.

יג: מָטֵל בּוֹקִיָּא גִיר דְּתִשְׁמַשְׁתָּא הָדָא
לֵאֲלֵהָא מִשְׁבַּחִין דֶּאֲשַׁתְּעַבְּדָתוֹן לְתוֹדִיתָא
דְּסִבְרָתָה דְּמִשְׁיחָא. וְאֲשַׁתְּוַתְּפוּתוֹן
בְּפִשְׁטוּתָכוֹן עֲמָהוֹן וְעַם פְּלָנֵשׁ.

יד: וְצִלּוּתָא מַקְרִבִין חֲלָפִיכּוֹן בְּחוּבָא
סִינְיָא מָטֵל סוּגָאָא דְּטִיבּוּתָה דֶּאֱלֹהָא

טו: התודה לאלהים על מתנתו העצומה
מספר.

פֶּרֶק י

א: ואני פולס מבקש מכם, בנעם המשיח
ובענותו, שגם אם בפנים מד אני אצלכם,
בכל זאת באשר אני רחוק, בוטח אני עליכם;
ב: ומבקש אני מכם שבאשר אבוא לא
אאלץ, בפטחון שיש לי, להעז — כפי שאני
מתכונן — על האנשים אשר חושבים אותנו
כמתהלכים בפשור;

ג: שכן גם אם מתהלכים אנו בפשור, בכל
זאת לא בפשור משרתים אנו;

ד: כי נשק שרותנו איננו של הפשור אלא
של גבורת אלהים, ובו פוכשים אנו מבצרים
קשים;

ה: וסותרים אנו מחשבות וכל רום
המתנשא נגד דעת האלהים; ושוכים אנו את
כל המחשבות לציות למשיח.

ו: ומוכנים אנו לעשות נקם במי שאינם
מציתים, באשר ישלם ציותכם.

ז: בפני הדברים מתבוננים אתם? אם
איש בוטח בעצמו שהוא של המשיח, הלה
ידע מעצמו שקמו שהוא של המשיח, בן גם
אנחנו.

ח: הן גם אם אתנאה קצת יותר בסמכות
שנמן לי אדונינו, לא אבוש; כי למען בניהיכם
אתם נתן לנו, ולא להריסתכם.

ט: אבל אני מהפס, פן אחשב כאלו הפחד
מפחיד אני אתכם באגרותי;

י: שכן יש אנשים שאומרים: האגרות

נכבדות ותקיפות, אך הופעתו הגופנית
חלושה ודברו נקלה.

יא: אבל מי שאומר כך, שיחשב על זאת:
כמו שאנחנו בדבר אנחנו בעת היותנו
רחוקים, כך אנחנו גם במעשה בעת היותנו
קרובים;

יב: כי אין אנו מעזים לחשב או להשוות
את עצמנו עם הללו המהללים את עצמם.
ברם מכינן שהם משוים את עצמם עם עצמם,
אין הם מבינים.

יג: אבל אנחנו אין אנו מתנאים יותר
ממדתנו, אלא במדת התחום אשר חלק לנו
האלהים כדי שנגיע גם עד אליכם;

יד: כי לא כבלתי מגיעים אליכם מותחים
אנו את עצמנו, שכן עד אליכם הגענו
בכשורת המשיח.

טו: ואין אנו מתנאים מעבר למדתנו
בעמל של אחרים, אבל יש לנו תקנה שבגדל
אמינותכם נתגדל בכם כמדתנו.

טז: ונשגה לבשר גם הלאה מכם. לא
נתנאה בדברים מוכנים במדה של אחרים.

יז: והמתהלל — ביהוה יתהלל;

יח: כי לא מי שמשבח את עצמו הוא
הבחון, אלא מי שיהוה ישבח.

פֶּרֶק יא

א: מי יתן ותסבילני קמעה כדי שאדבר
בטפשות, ואולם אתם אף טובלים אותי;

ב: שהרי מקנא אני לכם בקנאת אלהים,
כי הארשתיכם לאיש אחד — להציג בתולה

דעליפון.

טו: טיבו דין לאלקא על מוהבתה דלא מתמלקא.

קפלאון י

א: אָנא דין פולוס בעא אנא מנכון בניחותה ובמכיכותה דמשיחא. דאָפן באָפן מפין אנא לנחון. אלא כד רחיק אנא תכיל אנא עליפון.

ב: בעא אנא מנכון דלא מא דאָתית אתאָלץ בתוכנא דאית לי. דאָשיח איך דמתרעא אנא על אנשא אילין דחשבין לן דאיך דבבסר מהלכין חנן.

ג: אָפן בבסר גיר מהלכין חנן. אלא לא חנא דבסרא פלחין חנן.

ד: זינא גיר דפלחיתן לא חנא דבסרא. אלא דחילא דאלקא. ובה פבשין חנן חסנא מרידא.

ה: וסתרין חנן מחשבכתא וכל רומא דמתתרים לוקבל ידעתה דאלקא. ושבין חנן כל תרעין למשמעתה דמשיחא.

ו: נמטיבין חנן למעבד תבעתא מן אילין דלא משתמעין. מא דאתמלית משתמענותכון.

ז: בפוצופא חירין אנתון. אן אנש תכיל על נפשה דמשיחא חו. חנא נדע מן נפשה דאיך דהו דמשיחא חו. חנא אף חנן.

ח: אן גיר אף מדם יתיר אשטבהר על שולטנא דיהב לי מרן. לא בהת אנא. מטל דלבנגנכון חו דילכון יחב לן ולא לסוחפכון.

ט: מהמא אנא דין דלא אסתבר איך חו דמוחלו מוחל אנא לכון באגרת.

י: מטל דאית אנשא דאמרין: דאגרתא

יָקִירָן וְחִסְיָן. מֵאֲתִיָּה דִין דְּגוֹשְׁמָא כְּרִיָּה. וּמִלְתָּה שְׂיֻטָּא.

יא: אלא חנא נתרעא מן דהכנא אמר. דאיפנא דאיחין במלתא דאגרתן כד רחיקין חנן. חנא איחין אף מא דקריבין חנן בעבדא.

יב: לא גיר ממרחין חנן דנחשוב אן דנפחם נפשן עם חנן דמשבכהרין נפשהו. אלא מטל דחנן בהון להון מפחמין. לא מסתפלך.

יג: חנן דין לא משתבהרין חנן יתיר מן משוחתן. אלא במשוחתא דתחומא דפלג לן אלקא. דנמטא אף עדמא לנחון.

יד: לא חנא גיר איך דלא מתמטין חנן לנחון מתחין חנן נפשן. עדמא גיר לנחון מטין בסברתה דמשיחא.

טו: ולא משתבהרין חנן לבר מן משוחתן בעמלא דאחרנא. אלא אית לן סברא. דכד רכנא הימנותכון בכון נתרורב איך משוחתן. טז: ונתיתר אף להל מנכון למספרו. לא במשוחתא דאחרנא באילין דמתקנן נשטבהר.

יז: חו דין דמשטבהר. במריא נשטבהר. יח: לא חנא גיר מן דנפשה משבח חו חו בקא. אלא מן דמריא נשבחיהו.

קפלאון יא

צחחא כו

א: אשחוף דין מסיברין חויתון לי קליל דאמלל פפיהאית. אלא אף מסיברין אנתון חו לי.

ב: טאן אנא גיר בכון פטנא דאלקא. מברתכון גיר לגברא חד. בתולתא דכיתא

טְהוֹרָה לְמִשְׁחִית.

ג: אָבֵל חוֹשֵׁשׁ אֲנִי שְׁמָא כְּמוֹ שֶׁהָשִׂיא הַנֶּחֱשׁ אֶת חֲנֹה בְּעֶרְמָתּוֹ, כִּךְ תִּדְחַנְהָ מִחֲשׁוֹבוֹתֵיכֶם מִן הַתָּם אֲשֶׁר אֵצֶל הַמִּשְׁחִית;

ד: שָׁכֵן אֵלֹו זֶה אֲשֶׁר בָּא אֲלֵיכֶם הַכְרִיז לָכֶם יְשׁוּעַ אַחֵר אֲשֶׁר אֲנַחֲנוּ לֹא הַכְרַזְנוּ, אוֹ רוּחַ אַחֶרֶת לִקְחֹתָם אֲשֶׁר לֹא לִקְחֹתָם, אוֹ בְשׁוּרָה אַחֶרֶת אֲשֶׁר לֹא קִבַּלְתָּם — הֵיטֵב הֵייתֶם מְצִיחִים;

ה: כִּי חוֹשְׁבֵנִי שֶׁלֹּא הֵייתִי נְחוּת בְּמֵאוּמָה מִן הַשְּׁלִיחִים הַדְּגוּלִּים מְאֹד;

ו: כִּי גַם אִם בּוֹר אֲנִי בְּדַכְרִי, בְּכָל זֹאת לֹא בִדְעַת אֲשֶׁר לִי, אֲלֹא בְּכָל דְּבָר נִגְלִינוּ אֵצֶלְכֶם.

ז: אוֹ שְׁמָא הַסֶּכֶל הַסֶּכֶלִיתִי שֶׁהִשְׁפַּלְתִּי אֶת עֲצָמֵי כַּדִּי שֶׁאַתֶּם תּוֹרְמוּ, וּבְחֻנָּם הַכְרַזְתִּי לָכֶם אֶת בְּשׁוּרַת אֱלֹהִים.

ח: וּקְהֵלוֹת אַחֲרוֹת שְׁלוֹתִי וְנֻטְלְתִי אֶת הַהוֹצָאוֹת לְשִׁרְתוֹכֶם.

ט: וְכֹאֲשֶׁר בָּאתִי אֲלֵיכֶם וְחָסַר לִי, לֹא הֵייתִי לְמַעֲמָסָה עַל אִישׁ מִכֶּם; כִּי הָאֲחִים שֶׁבָּאוּ מִמְּקוֹדוֹנְיָה מָלְאוּ אֶת מַחְסוֹרִי. וּבְכָל דְּבָר שֶׁמִּרְתִּי אֶת עֲצָמֵי וְשׁוֹמֵר אֲנִי, שֶׁלֹּא אֶכְבֵּד עֲלֵיכֶם.

י: אָמַת הַמִּשְׁחִית בִּי, שֶׁהִגְאֹנָה הַזֹּאת לֹא תִבְטַל בִּי בַּגְּלִילוֹת אֲכִיָּה.

יא: מִדּוּעַ? מִשׁוּם שֶׁאֵינֶנִּי אוֹהֵב אֶתְכֶם? הָאֱלֹהִים יוֹדֵעַ!

יב: אָבֵל אֶת זֹאת אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה גַם אֲעֲשֶׂה, לְמַעַן אֲקַצֵּץ אֶת הָעֵלָה שֶׁל הַמַּחֲפָשִׁים עֲלֶה לְהַתְּגַאוֹת כְּמוֹנוּ בְּמָה שֶׁאֲנוּ מִתְּגַאֲסִים; יג: שָׁכֵן הַלֵּל שְׁלִיחִי שֶׁקָּרָה הֵם וּפּוֹעֲלֵי רַמְיָה, וּמְשִׁימִים עֲצָמָם דּוֹמִים לְשְׁלִיחֵי הַמִּשְׁחִית.

יד: וְאֵין לְהַתְּפַלֵּא עַל זֹאת; שָׁכֵן אִם הַשָּׁטָן מִתְּדַמֶּה לְמִלְאָךְ הָאוֹר,

טו: לֹא דְבָר גְּדוֹל הוּא אִם גַּם מִשְׁרָתִיו מִתְּדַמִּים לְמִשְׁרָתִי הַצְדָּקָה, אֲשֶׁר אַחֲרֵיהֶם תִּהְיֶה כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם.

טז: וְשׁוֹב אוֹמֵר אֲנִי, אֵל יִחְשַׁב עָלַי אִישׁ כְּאֵלֹו כְּסִיל אֲנִי; וְאִם לֹאוּ, אֲפֹלוּ כְּכִסִּיל קִבְּלוּנִי, כְּדִי שָׁגַם אֲנִי אֶתְגַּאֲהַ קֶצֶת.

יז: מַה שֶׁאֲנִי מְדַבֵּר, לֹא בְּאֲדוֹנֵינוּ מְדַבֵּר אֲנִי, אֲלֹא כְּבִטְפָּשׁוֹת, בְּנִקְבָּה זֹאת שֶׁל הַתְּגַאוֹת.

יח: מִכִּיּוֹן שְׂרָפִים מִתְּגַאֲסִים בְּכֶשֶׁר, גַּם אֲנִי אֶתְגַּאֲהַ;

יט: שֶׁהָרִי נִהְיִים אִתָּם לְשַׁמֵּעַ אֶת חֲסָרֵי הַשָּׁכֵל, בְּהִיּוֹתְכֶם אִתָּם הַחֲכָמִים.

כ: וְנִלְשָׁמֵעִים אִתָּם לְמִי שֶׁמִּשְׁעִבֵּד אֶתְכֶם, וְלְמִי שֶׁמְכַרְסֵם אֶתְכֶם, וְלְמִי שֶׁנוֹטֵל מִכֶּם, וְלְמִי שֶׁמִּתְנַשֵּׂא עֲלֵיכֶם, וְלְמִי שֶׁמְכַה אֶתְכֶם עַל פְּגִיבְכֶם.

כא: בְּכַחֲרָפָה אוֹמֵר אֲנִי, כְּאֵלֹו חֲלָשִׁים אֲנוּ; בְּחֶסֶר־שָׁכֵל אוֹמֵר אֲנִי, שֶׁבְּכָל מַה שֶׁמַּעֲזוּ אִישׁ גַּם אֲנִי מַעֲזוּ.

כב: אִם עֲבָרִים הֵם, גַּם אֲנִי. אִם יִשְׂרָאֵלִים הֵם, גַּם אֲנִי. אִם זֶרַע אֲבָרֵהֶם הֵם, גַּם אֲנִי.

כג: אִם מִשְׁרָתִי הַמִּשְׁחִית הֵם, בְּחֶסֶר־שָׁכֵל אוֹמֵר אֲנִי שִׁיּוֹתֵר מֵהֶם אֲנִי; בִּיגִיעָה יוֹתֵר מֵהֶם; בְּמִכּוֹת יוֹתֵר מֵהֶם; בְּכִבְלִים יוֹתֵר מֵהֶם; בְּמוֹת פְּעָמִים רַבּוֹת.

כד: עַל יְדֵי יְהוּדִים חֲמֵשׁ פְּעָמִים הִלְקִיתִי אֶרְבָּעִים חֲסֵר אַחַת.

כה: שְׁלֹשׁ פְּעָמִים הִכִּיתִי בְּשִׁבְטִים; פַּעַם אַחַת בְּרִבְעָמִית; שְׁלֹשׁ פְּעָמִים נִטְרָפָה סְפִינְתִּי; יוֹמָם וְלַיְלָה בָּיָם בְּלִי סְפִינָה הֵייתִי.

דאקרב למשיחא.

ג: דחל אנא דין דלמא איך דאטעי חוץ לחנא בנכילותה. הכנא נתחבלון רעניכון מן פשיטותא דלות משיחא.

ד: אן גיר הו דאָתא לנחון. אחרנא ישוע אכרו לכון אינא דחנן לא אכרו. או ריחא אחרתא נסבתון אינא דלא נסבתון. או סברתא אחרתא אינא דלא קבלתון. שפיר מתפייסין חיותון.

ה: רנא אנא גיר דמדם לא בצרת מן שליחא אלין דטב מיתרין.

ו: אפן גיר בורא אנא במלתי. אלא לא בידיעתי. אלא בכלמדם אתגלין לנחון.

ז: או דלמא מסבלו אסכלת דמפכת נפשי דאנתון תתרימון. ומנן אכרות לכון סברתה דאלהא.

ח: ועדתא אחרניתא חלצת. ונספת נפקתא לתשמשתא דילכון.

ט: וכד אָתית צאדיכון וחסר לי. לא יקרת על אנש מנכון. סניקותי גיר מלי אחא דאָתו מן מקדוניה. ובכל מדם גטרת נפשי ונטר אנא. דלא אקר עליכון.

י: איתוהי בי שררה דמשיחא. דהנא שובקרא לא נתפסל בי באחרותא דאָכאִיא. יא: למנא. מטל דלא מחב אנא לכון. אלהא הו ידע.

יב: אלא קדא דעבד אנא. אף אעבד. דאפסוק הו עלתהון דאילין דבעין עלתא. דבקה מדם משתבהרין נשתכחון אכנות.

יג: איתיהון גיר קלין שליחא דגלא ופעלא נכילא. ומדמין נפשהון לשליחא דמשיחא.

יד: ולית למתדמרו בהדא. אנהו גיר

דסטנא מתדמא במלאכא דנוהרא.

טו: לא הנת רבא צביתא. אן אף משמשנוהי מתדמין במשמשנא דודיקותא. הנן דחרתהון תהנא איך עבדיהון.

טז: טוב דין אמר אנא: למא אנש נספר עלי איך דסכלא אנא. ואן לא. אפן איך דלסכלא קבלוני. דאף אנא קליל אשתברה. יז: מדם דממלל אנא לא הוה במרן ממלל אנא. אלא איך דבפיהותא. בהדא דוכתא דשובקרא.

יח: מטל דסגיאא משתבהרין בבסרא. אף אנא אשתברה.

יט: מנחין אנתון גיר למשתמעו. לחסירי רענינא. פד אנתון חפיימא אנתון.

כ: ומתדנין אנתון למן דמשעבד לכון. ולמן דאכל לכון. ולמן דגסב מנכון. ולמן דמתהרים עליכון ולמן דמחא לכון על אפיכון.

כא: איך דבצערא אמר אנא. איך הו דחנן מתילין חנן הו. בחסירות רענינא אמר אנא: דבכל מדם דממרח אנש. אף אנא ממרח אנא.

כב: אן עבריא אנון. אף אנא. אן יסרליא אנון. אף אנא. אן ורעה אנון דאברקם. אף אנא.

כג: אן משמשנא אנון דמשיחא. בחסירות רענינא אמר אנא: דיתיר מנהון אנא. בלאותא יתיר מנהון. במחנותא יתיר מנהון. באסורא יתיר מנהון. במותא ובנין סגיאן.

כד: מן יהודיא חמש ובנין. ארבעין ארבעין חסיר חדא בלעת.

כה: תלת ובנין פשבטא אנתגדת. חדא ובן אתרגמת. תלת ובנין הוית בנוגא. איממא

מדבר, שאין רשות לאדם למללם.

ה: בזה אתגאָה, אך בי עצמי לא אתגאָה, זולתי בחלשות;

ו: שהרי אם ארצה להתגאות, לא אהיה כסיל, כי אמת אמר. ברם נמנע אני, פן יחשבני איש יותר ממה שהוא רואה בי ושומע ממני.

ז: וכדי שלא אתגאָה בשפעת החיונות, נמסר לי קוץ לבשרי, מלאכו של השטן שיהא מכה אותי לבל אתגאָה.

ח: ועל זה שלש פעמים בקשתי מאדני להסיר ממני;

ט: ואמר לי: די לך חסדי, כי בחלשה משלמת גבורתי. לכן בשמחה אתגאָה בחלשותי, למען תשרה עלי גבורת המשיח. י: לכן מרצה אני בחלשות, בחרפה, בצרות, בדיפות, במצוקות למען המשיח; כי באשר אני חלש, אז חזק אני.

יא: הנה הייתי לחסר־שכל בהתגאותי; כי אתם אלצתם אותי. הן חביבים הייתם אתם להעיד עלי, משום שלא הייתי נחות במאומה מן השליחים הרגולים מאד, גם אם אינני כלום.

יב: את אותות השליחים עשיתי ביניכם בכל הסבלנות, ובנסים ובנפלאות ובגבורות; יג: שכן במה פחותים הייתם מן הקהלות האחרות, זולתי בזה שאני לא הייתי למעמסה עליכם. סלחו לי את העוון הזה.

יד: הנה זאת הפעם השלישית שאני מוכן לבוא אליכם, ולא אהיה למעמסה עליכם, מפני שאינני מבקש את שלכם, אלא אתכם; שכן אין הבנים חביבים לאצר אוצרות לאבות, אלא האבות לבניהם.

כו: במסעות רבים; בספנת נהרות; בספנת שוודים; בספנה מבגי צמי; בספנה מהגויים; בספנה הייתי בעיר; בספנה הייתי במדבר; בספנה בים; בספנה מפני אחי שקר;

כז: בעמל וביגיעה; באשמורות רבות; ברעב ובצמא; בצום רב; בקר ובצירם;

כח: מלבד יתר הדברים, ונהתקלות עלי כל יום, ודאגתי לכל הקהלות.

כט: מי נחלש ואני אינני נחלש? מי נכשל ואני אינני בוער?

ל: אם ראוי להתגאות, בחלשותי אתגאָה. לא: האלהים אבי אדונינו ישוע המשיח המברך לעולמי עולמים, יודע שאינני משקר. לב: בדמשק, שר הצבא של המלך חרמת שמר את עיר הדמשקאים כדי לתפשוני.

לג: ומחלון הורדוני בסל מן החומה ונמלטתי מדיו.

פֶּרֶק יב

א: ראוי להתגאות, אך לא פדאי, כי בא אני אל חיונות אדונינו והתגליתיו.

ב: מכיר אני איש במשיח כבר ארבע עשרה שנים — אם בגוף ואם לא בגוף אינני יודע, האלהים יודע — אשר הוא עצמו נחטף עד לרקיע השלישי.

ג: ומכיר אני את האיש הזה — אם בגוף ואם לא בגוף אינני יודע, האלהים יודע —

ד: שנחטף לפרדס ושמע דברים עצומים

מתמללן. אילין דלא שלִיט לברנשא לממללו
אנין.

ה: על הנא אשתבהר. על נפשי דין לא
אשתבהר אלא אן בכורהנא.

ו: אן אצבא גיר דאשתבהר. לא הוא אנא
שטיא. שררא הו גיר אמר אנא. חאס אנא
דין. דלמא אנש נתרעא עלי יתיר מן מא
דחוא לי. ודשמע מני.

ז: נדלא אתתרים ביתירותא דגלינא.
אשתלם לי שפיא לכסרי. מלאכה דסטנא
דנהוא מקפח לי. דלא אתתרים.

ח: ועל הנא תלת ובנין בעית מן מרי
דנפרק מני.

ט: ואמר לי: ספקא לך טיבותי. חילי גיר
בכריהותא מתגמר. חדאית הכיל אשתבהר
בכורהני. דנגן עלי חילה דמשיחא.

י: מטל הנא צבא אנא בכורהנא. בצערא.
באולצנא. ברדופיא. בחבושיא דעל אפי
משיחא. אמתי בכריה אנא גיר. הידין הו
חילתן אנא.

יא: הא הנית חסיר רעינא בשובהרי.
דאנתון אלצותונני. חגיבין הניתון גיר דאנתון
פסהדון עלי. מטל דלא בצרת מדם מן שליחא
אילין דטב מתירין. אפן לא הנית מדם.

יב: אתנתא ושלחא עבדת פינתכון בכל
מסיפרו. ובגברותא. ובתדמרתא. ובחילא.

יג: במקנא גיר אתבצרותון מן עדתא
אתרניתא אלא אן בהדא. דאנא לא יקרת
עליכון. שבוקו לי הדא סכלותא.

יד: הא הדא דתלת אי ובנין דמטיב אנא
דאתא לנתכון. ולא אקר עליכון. מטל דלא
קעא אנא דילכון. אלא לכון. לא גיר חגיבין
בניא למסם סימחא לאכבהא. אלא אכבהא

ולליא. דלא ספיתא בימא הנית.

כו: באורחתא סגיאתא. בקונדינוס
דנהרנתא. בקונדינוס דגיטא. בקונדינוס דמן
טוהמי. בקונדינוס דמן עצמא. בקונדינוס
הנית במדינתא. בקונדינוס הנית בחורבא.
בקונדינוס בימא. בקונדינוס דמן אחא דגלא.
כז: בעמלא ובלאותא. בשהרא סגיאתא.
בכפנא ובצהיאתא. בצומא סגיאתא. בעריאתא
ובערטליותא.

כח: סטר מן יתירתא. וכנושיא דעלי
דכליום. וצפתי דעל אפי פלהין עדתא.

כט: מנו מתפרה. ולא אנא מתפרה אנא.
מנו מתפשל. ולא אנא יקד אנא.

ל: אן למשתבהרו ולא. בכורהני
אשתבהר.

לא: ידע הו אלהא אבוהי דמרן ישוע
משיחא מברכא דלעלם עלמין. דלא מכרב
אנא.

לב: בדרמסוק רב חילא דארטוס מלכא
נטר הנא מדינתא דדרמוסקנא למאחדני.

לג: ומן פותא בסריגתא שבוני מן שורא.
ואתפלטת מן אידוהי.

קפלאון יב

צחא כו

א: למשתבהרו ולא. אלא לא פקח. אתא
אנא לי גיר לחוננא ולגלינוהי דמרן.

ב: ידע אנא גברא במשיחא מן קדם
ארבעסרא שנין. אן בפגר דין ואן דלא פגר
לא ידע אנא. אלהא הו ידע. דאתחטף הו הנא
עדמא לתולתא דשמאי.

ג: וידע אנא לה להנא ברנשא. אן בפגר
דין ואן דלא פגר לא ידע אנא. אלהא הו ידע.
ד: דאתחטף לפרדיסא. ושמע מלא דלא

ג: שפן מבקשים אתם הוכחה כי המשיח מדבר ב, הוא אשר איננו חלש בכם, אלא חזק הוא בכם.

ד: הן גם אם נצלב בחלשה, בכל זאת חי הוא בגבורת אלהים. גם אנחנו חלשים אנו עמו, אבל חיים אנו עמו בגבורת אלהים אשר בכם.

ה: בחנו את עצמכם אם עומדים אתם באמונה. רפאו את עצמכם; או האינכם מבחינים כי ישוע המשיח בכם הוא? ואם לאו, פסולים אתם.

ו: אבל מקוה אני שתדעו כי אנחנו איננו פסולים.

ז: ומבקש אני מאלהים שלא יהיה בכם דבר-מה רע באפן שההוכחה שלנו תראה, אלא שאתם תהיו עושי הטוב ואנחנו נהיה בפסולים;

ח: כי אין אנו יכולים לעשות דבר נגד האמת, אלא בעד האמת.

ט: ושמחים אנו כִּאֲשֶׁר אֲנִי חֲלָשִׁים וְאַתֶּם חֲזָקִים. ועל זאת גם מתפללים אנו — שאתם תשלמו.

י: לכן, בהיותי רחוק, כותב אני את אלה, כדי שכִּאֲשֶׁר אֲבֹא לֹא אֶפְעַל בְּחֶמְרָה פְּסָמֹת שֶׁנָּתַן לִי אֱדֹנִי לְבִנְיָתְכֶם וְלֹא לְהָרִיסְתֶּכֶם.

יא: מעתה, אחי, שמחו והשלמו עצמכם והתנחמו; ואחדות ושלום תהיינה בכם, ואלהי האהבה והשלום יהיה עמכם.

יב: תנו שלום איש לרעהו בנשיקה קדושה.

יג: דורשים בשלומכם כל הקדושים.

יד: שלום אֲדֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ וְאַהֲבַת הָאֱלֹהִים וְשִׁתְפוּת רִיחַ הַקֹּדֶשׁ עִם כָּלְכֶם. אָמֵן.

טו: ואני בשמחה אף את ההוצאות אוציא, ואף את עצמי אתן למען נפשותיכם, גם אם בעוד שאני עוד יותר אוהב אתכם, אתם אוהבים אותי פחות.

טז: ואולי אני לא הייתי למעמסה עליכם; אבל כִּאִישׁ עֲרֻמוֹמִי, בעֲרָמָה גִּבְרִיתִי אֲתֹכֶם.

יז: האם על-ידי איש אחר אשר שלחתי אליכם חמדתי אתכם?

יח: בקשתי מטיטוס ושלחתי אתו את האחים. האם טיטוס חמד אתכם בדבר-מה?

יט: האם לא ברוח אחת הלכנו, ובאותן עקבות?

כ: האם שוב חושבים אתם כי לפניכם אנו מתנצלים? לפני האלהים במשיח אנו מדברים; וכל אלה, אהובי, למען בנינכם אתם;

כא: שכן חושש אני שמא אבוא אליכם ולא אמצאכם כפי רצוני, ואף אני אמצא על-

ידכם לא כפי רצונכם; שמא יהיו מריבה וקנאה, וחרמה ומרדנות, ולשון-הרע ורטון, ויהירות ומהומה;

כא: שמא כִּאֲשֶׁר אֲבֹא אֲלֵיכֶם יִשְׁפִּילֵנִי אֱלֹהִי וְאַתָּאֲבֵל עַל רַבִּים שֶׁחָטְאוּ וְלֹא שָׁבוּ מִן הַטָּמְאָה וּמִן הַזִּנּוּת וּמִן הַזִּמָּה אֲשֶׁר עָשׂוּ.

פרק יג

א: זוהי הפעם השלישית שמוכן אני לבוא אליכם, שכן על-פי שנים ושלשה עדים יקום כל דבר.

ב: לדם אמרתי לכם ושוב מקדים אני ואומר לכם — כפי שגם בשתי הפעמים שהייתי אצלכם אמרתי לכם, גם עכשו בהיותי רחוק כותב אני לאלה אשר חטאו ולשאר — שאם אבוא שוב, לא אחוס;

לכניהון.

טו: אָנא דין חדיאית ונפקתא אָפּק. ואָף קנומי אָתל על אָפי נפשכון. אָפּן פד יתיראית מִחָב אָנא לכון. אַלתון בציראית מחבין אנתון לי.

טז: וכבר אָנא לא יקרת עליכון. אָלא איך גברא חרעא בנכלא גנבתכון.

יז: למא ביז אָנש אחרין דשדרת לנתכון אתיענת עליכון.

יח: מן טטוס בעית. ושדרת עמה לאחא. למא במדם אתיענ עליכון טטוס. לו פחדא רוחא הלכן. ובהין בעקבתא.

יט: למא תוב סברין אנתון דלכון נפקין חנן רוחא. קדם אָלהא במשיחא ממללין חנן. וכלהין חביבי מטל בנינא חו דילכון.

כ: דחל אָנא גיר דלמא אָתא לנתכון. ולא אשפחכון איך דצבא אָנא. ואשחכח לכון אָף אָנא איך מא דלא צבין אנתון. דלמא חרינא. וחסמא. וחמתא. ועצינא. ומאכל קרצא. ורטנא. וחחירותא. ושגושא.

כא: דלמא כד אָתא לנתכון. נמככני אָלהי. ואחאבל על סגינא אילין דחטו ולא תבו. מן טנפותא ומן וניותא. ומן פחזותא דעבדו.

קפלאון יג

א: הדא דתלת חיי ובנין דמטיב אָנא דאָתא לנתכון. דעל פום תרין וחלתא סהדין תקום פל מלא.

ב: מן קדים אמרת חיות לכון. ותוב מקדם אָנא אָמר אָנא לכון. דאיך דאָף תרתין ובנין דחיות לנתכון אמרת לכון. אָף השא כד רחיק אָנא כתב אָנא. להלין דחטו ולשרפא דאחרנא: דאן אָתא תוב. לא אחוס.

ג: מטל דבוקנא כָּעין אנתון דמשיחא דממלל בי. חו דלא הָנא מחיל בכון. אָלא חילתן חו בכון.

ד: אָפּן אודקף גיר במחילותא. אָלא חו חו בחילא דאָלהא. אָף חנן מחילין חנן עמה. אָלא חוין חנן עמה בחילא דאָלהא דבכון.

ה: נפשכון בקו. אן פה בהימנותא קימין אנתון. נפשכון אָפו. או לא משמורעין אנתון דישוע משיחא בכון חו. ואן לא מסליא אַלתון.

ו: מסבר אָנא דין דתדעון דחנן לא חוין מסלין.

ז: כָּעא אָנא דין מן אָלהא דלא נהנא בכון מדם דביש. איך דבוקנ דילן נתחנא. אָלא דאָלתון תהוון סערין טבתא. וחנן נהנא איך מסליא.

ח: לא גיר משפחין חנן דנעבד מדם לוקבל קושפא. אָלא חלף קושפא.

ט: חדין חנן דין מא דחנן פריהין ואנתון חילתנין. הדא דין ואָף מצלין חנן דאָלתון תתגמרין.

י: מטל הָנא כד רחיק אָנא הלין פֿתב אָנא. דלא מא דאָתית קשיאית אסעור איך שולטנא דיהב לי מרי. לבנינכון ולא לסוחפכון.

יא: מכיל אחי: חדו ואַתגמרו ואַתפֿיאו. ואוויחא ושינא נהנא בכון. ואָלהא דחובא ודשלמותא נהנא עמכון.

יב: שאלו בשלמא חד דחד בנושקתא קדישפא.

יג: שאלין בשלמכון פלהון קדישא.

יד: שלמה דמרן ישוע משיחא. וחופה דאָלהא. ושופותא דרוחא דקודשא עם פלכון. אָמין.

אגרת פולוס השליח אל הגלטים

פרק א

א : פולוס, שליח לא מטעם בני אדם ולא על-ידי אדם, אלא על-ידי ישוע המשיח ואלהים אביו אשר הקימו מבין המתים;
ב : וכל האחים אשר עמי, אל הקהלות אשר בגלטיה;
ג : חכם עליכם ושלוש מאת האלהים האב ומאת אדונינו ישוע המשיח
ד : אשר נתן את נפשו בעד חטאינו כדי להצילנו מן העולם הרע הזה כרצון האלהים אבינו,
ה : אשר לו הכבוד לעולמי עולמים. אמן.
ו : מתפלא אני כיצד פונים אתם במהירות מן המשיח — אשר קראכם בחסדו — אל בשורה אחרת,
ז : אשר איננה: אלא יש אנשים העוברים אתכם ורוצים לשנות את בשורת המשיח.
ח : ואולם גם אם אנחנו או מלאך מן השמים יבשר לכם מחוץ למה שבשרנו לכם,

חרם יהיה!

ט : כפי שאמרתי קדם, ועכשו אומר אני שוב, איש אם יבשר לכם מחוץ למה שקבלתם, חרם יהיה!
י : הן פעת המשוך אני את בני אדם או את אלהים? או בעיני בני אדם מבקש אני למצא חן? הרי אלו עד פה הפקתי רצון בני אדם, לא הייתי עבד למשיח.
יא : ואולם מודיע אני לכם, אחי, שהבשורה אשר התבשרה על-ידי איננה מאדם;
יב : כי גם אני לא מאדם קבלתיה וילמדיה, אלא בהתגלות של ישוע המשיח;
יג : שהרי שמעתם על ארחותי לשעבר ביהדות, שרדפתי עד מאד את עדת האלהים והחרבתי אותה;
יד : והצטינתי ביהדות יותר מרבים מבני גילי אשר בעמי, וקנאתי עד מאד לתורת אבותי.

אגרתא דפולוס שליחא דלוח גלטיא

קפלאון א

צחחא כח

א : פולוס שליחא לא מן בני אנשא ולא
בנד ברנשא. אלא בנד ישוע משיחא ואלהא
אבוהי הו דאקיימה מן בית מיתא.
ב : וכלהון אחא דעמי לעדתא דאית
בגלטיא.

ג : טיבותא עמכון ושלמא מן אלהא אבא
ומן מרן ישוע משיחא.

ד : הו דיחב נפשה חלף חטתין. דנפצין מן
עלמא הנא בישא. איך צבונה דאלהא אבון.

ה : דלה שובחא לעלם עלמין אמין.

ו : מתדמר אנא איכנא בעגל מתהפפין
אנתון מן משיחא הו דקרכון בטיבותא
לסברתא אחרתא.

ז : אידא דלא איתיה. אלא אנשא הו אית
דלחין לכון. וצבין דנשחלפון סברתא
דמשיחא.

ח : אפן חנו דין או מלאכא מן שמיא
נסברכון לבר מן מא דסברנכון. נהוא חרם.
ט : איכנא דמן לוקדם אמרת. והשא תוב
אמר אנא: דאן אנש מסבר לכון לבר מן מא
דקבלתון. נהוא חרם.

י : השא גיר לבנינשא הו מפיס אנא או
לאלהא. או לבני אנשא בעא אנא דאשפר.
אלו גיר עדמא להשא לבני אנשא שפר הוית.
עבדא למשיחא לא הווא הוית.

יא : מודע אנא לכון דין אחי דסברתא
דאסתברת מני לא הות מן ברנשא.

יב : אפלא גיר אנא מן ברנשא קבלתה
וילפתה. אלא בגלנא דישוע משיחא.

יג : שמעתון גיר הופכי דמן קדים
דביהודיותא. דיתיראית דדף הוית עדתה
דאלהא וחרב הוית לה.

יד : ומתמר הוית ביהודיותא טב מן
סגיאא בני שני דאית הנו בטוהמי. ויתיראית
טאן הוית ביולפנא דאבהי.

הכרח להמול.

ד: ובגלל אחי שקר* שנכנסו בינינו לרגל
את החרות שיש לנו בלשוע המשיח כדי
לשעבד אותנו.

ה: לא נכנענו לשעבודם אף לא לשעה
אחת — כדי שאמת הבשורה תעמד
בקרבתכם.

ו: והללו שנחשבים חשויים — ולא
אכפת לי מה הם, כי האלהים אינו נושא פנים
לכני אדם — גם הם עצמם דבר לא הוסיפו
לי:

ז: אלא להפך, שכן ראו כי בידי הפקדה
בשורת הערלה כשם שכיפא הפקד על
המילה;

ח: כי מי שעורר את כיפא לשליחות
המילה, עורר גם אותי לשליחות הגויים.

ט: וכאשר יעקב וכיפא ויוחנן, שנחשבו
לעמדים, הפירו בחד שנמן לי, נתנו לי
ולברנבא את ימין השתפות — שאנחנו
בגויים והם במילה.

י: רק שנזכר את העניים; ושקדתי לעשות
את זאת.

יא: אבל כאשר בא כיפא לאנטיוכיה,
הוכחתי בפניו משום שנכשלו בו.

יב: בטרם באו אנשים מאת יעקב, אבל
עם הגויים. אבל כאשר באו, הרחיק עצמו
ופרש מפני שפחד מבני המילה.

יג: נכנעו אתו לזאת גם שאר היהודים,
באפן שגם ברנבא נדח להעמדת הפנים
שלהם.

יד: וכאשר ראיתי כי אינם מתהלכים
נכונה באמת הבשורה, אמרתי לכיפא לעיני
כלם: אם אתה, שיהודי אתה, חי כארמי ולא

טו: אבל כאשר הוא אשר הבדילני מבטן
אמי וקראני בחסדו — רצה

טז: לגלות בי את בנו כדי שאבשרנו
בגויים, לא גליתי זאת מיד לבשר נדס;

יז: ולא הלכתי לירושלים אל השליחים
הקודמים לי, אלא הלכתי לערב וחזרתי שוב
לדמשק.

יח: ואחרי שלש שנים הלכתי לירושלים
לראות את כיפא, ושהיתי אצלו חמשה עשר
ימים.

יט: ואחר מן השליחים לא ראיתי, אלא
את יעקב אחי אדונינו.

כ: והדברים האלה שאני כותב לכם, הנה
לפני האלהים — אינני משקר.

כא: ואחרי כן באתי אל גלילות סוריה
וקליקנה.

כב: וקהלות יהודה אשר במשיח לא
ידעוני בפנים,

כג: אלא רק זאת שמעו — שנה אשר
קדם רדף אותנו, הנה עכשו מבשר את
האמונה אשר קדם לכן הרס.

כד: והם שבחו בי את האלהים.

פרק ב

א: ושוב, אחרי ארבע עשרה שנה, עליתי
לירושלים עם ברנבא ולקחתי עמי את
טיטוס.

ב: ועליתי על-פי התגלות, וגליתי להם
את הבשורה שאני מכריז בגויים; וביני
לבינם הצגתי למי שנחשבים חשויים, פן
רצתי או אני רץ לשוא.

ג: גם טיטוס אשר עמי, שהיה ארמי, לא

טו: פד צבא דין הו מן דפרשני מן פרס
אמי. וקרני בטיבותה.

טז: דנגלא ברה בי. דאסבריהי בעממא.
בר שעתה לא גלית לבסרא ולדמא.

יז: ולא אולת לאורשלם לנת שליחא דמן
קדמי. אלא אולת לארכיאי. ותוב הפפת
לדרמסוק.

יח: ומן בתר תלת שנין. אולת לאורשלם
דאחזא לכאפא. וקנית לנתה יומתא
חמשעשר.

יט: ולאחרין דין מן שליחא לא חזית. אלא
אן ליעקוב אחויה דמרון.

כ: הלן דין דכתב אנא לכון. הא קדם
אלהא דלא מכרב אנא.

כא: ומן בתר הלן. אחית לאתרנתא
דסוריא דקליקיא.

כב: ולא ידען הני לי באפין עדתא דביהוד
הלן דבמשיחא.

כג: אלא הדא בלחוד שמעין הנו: דהו
דמן קדים דרף הנוא לן. השא הא מספר
הימנוותא. הי דמן קדם ובנא מסחף הנוא.
כד: ומשבחין הנו בי לאלהא.

קפלאון ב

א: תוב דין מן בתר ארבעסרא שנין.
סלקת לאורשלם עם ברנבא. ודברת עמי
לטטוס.

ב: סלקת דין בגלינא. וגלית להון סברתא
דמכרו אנא בעממא. וחזית לאילין
דמסתברין הנו דמדם איתיהון ביני ולהון. דם
סריקאית רהטת או רהט אנא.

ג: אף טטוס דעמי דארמנא הנוא. לא
אתאננס דנגזור.

ד: מטל דין אהא דגלא דעלו עלין.
דנגשון חארוותא דאית לן בישוע משיחא.
איפנא דנשעבדונן.

ה: אפלא מלא שעא אתרמין לשועבדהון
דשררא דסברתא נקוא לנתכון.

ו: הנון דין דמסתברין דאיתיהון מדם. מן
דין איתיהון לא בטיל לי. אלהא גיר באפי
אנשא לא נסב. הנון דין הלן. מדם לא אוספו
לי.

ז: אלא אחרנאיית. חנו גיר דאתהימנת
סברתא דעורלותא. איך דאתהימן כאפא
בגזורתא.

ח: הו גיר דחפט לכאפא בשליחותא
דגזורתא. חפט אף לי בשליחותא דעממא.

ט: וכד ידעו טיבותא דאתהיבת לי. יעקוב
וכאפא ויוחנן. הנון דמסתברין הנו דאיתיהון
עמודא. ימינא דשוטפותא יהבו לי ולברנבא.
דחנן בעממא והנון בגזורתא.

י: בלחוד דלמספנא הוין עהדין חנו.
ואתבטל לי דהי הדא אעבדיה.

יא: פד אהא דין כאפא לאנטיוכי.
באפוהי אכסתה. מטל דמתקלין הנו בה.

יב: דעדלא נאתון אנשא מן לנת יעקוב.
עם עממא אכל הנוא. פד אהו דין. נגד הנוא
נפשה ופרש מטל דדחל הנוא מן הנון דמן
גזורתא.

יג: ואתרמיו הנו עמה להדא אף שרפא
דיהודיא. הכנא דאף ברנבא אתדבר הנוא
למסב באפיהון.

צחחא כט

יד: וכד חזית דלא אולין תריצאית
בשררה דסברתא. אמרת לכאפא לעין פלהון:
אן אלת דיהודיא אלת ארמאית חיא אלת ולא

ג: כה סכלים אתם, שהתחלתם ברוח
ועכשו בפשר מסימים אתם?

ד: את כל אלה לשוא סבלתם? הלואי
ולשוא.

ה: ובכן מי שנתן בכם את הרוח ופעל
בכם גבורות, ממעשי התורה או משמיעת
האמונה?

ו: — כמו שהאמין אברהם לאלהים
ונחשבה לו לצדקה.

ז: דעו אפוא כי הללו אשר מן האמונה
הם בני אברהם:

ח: שכן מכין שהאלהים דע מראש כי
באמונה יצדקו הגויים, הקדים לבשר
לאברהם, כמו שאמר הכתוב הקדוש: ונברכו
בך כל הגויים.

ט: לפיכך המאמינים מברכים באברהם
המאמין:

י: שכן הללו אשר ממעשי התורה —
תחת קללה הם; כי כתוב: ארור כל מי שלא
יעשה את כל הכתוב בתורה הזאת.

יא: ושאין איש נצדק לפני האלהים על-
ידי התורה — זה גלוי משום שכתוב: צדיק
באמונה יחיה.

יב: והתורה איננה מאמונה, אלא מי
שיעשה את הדברים הכתובים בה, יחיה בהם.

יג: אכל אותנו המשיח פדה מקללת
התורה והוא היה לקללה בעדנו, כי כתוב:

ארור כל התלוי על עץ —

יד: למען תהיה ברפת אברהם בגויים על-
ידי ישוע המשיח, ונאנחנו נקח את הבטחת
הרוח על-ידי האמונה.

טו: אחי, בדרך שבין בני אדם אומר אני,
שבירת של אדם שאשררה, אין איש פוסל או

כיהודי, איך מאלץ אתה את הגויים לחיות
כיהודים?

טז: שהרי אם אנחנו שמטבענו יהודים
אנו ואין אנו חטאים מן הגויים —

טז: מכין שיודעים אנו שאין אדם מצדק
ממעשי התורה אלא באמונת ישוע המשיח,

האמנו גם אנחנו בישוע המשיח כדי שנצדק
מאמונת המשיח ולא ממעשי התורה, משום
שממעשי התורה לא יצדק כל בשר.

יז: אכל אם בעת שאנו מבקשים להיות
מצדקים במשיח, נמצא גם אנחנו חטאים,
האם מכאן שישוע המשיח משרת החטא
הוא? חלילה!

יח: שהרי אם את הדברים שסתרתי בונה
אני שוב, מראה אני על עצמי שאני עובר על
המצוה:

יט: כי אני על-ידי התורה מתי לתורה כדי
שאחיה לאלהים.

כ: וצליב אני עם המשיח; ומעתה לא אני
חי, אלא המשיח חי בי. וזה שעכשו חי אני
בבשר, חי אני באמונת בן-האלהים אשר
אהבני ונתן את נפשו בעדי.

כא: אינני דוחה את חסד האלהים; שכן
אם על-ידי התורה היא ההצדקה, המשיח מת
לחנם.

פרק ג

א: הוי גלטים חסרי שכל! מי קנא בכם?
כי הנה ישוע המשיח כמו ציור ציר לנגד
עיניכם כשהוא צלוב.

ב: זאת בלבד רוצה אני לדעת מכם:
ממעשי התורה קבלתם את הרוח, או
משמיעת האמונה?

יהודאית. איפנא אלץ אלת לעממא דיהודאית
נחון.

טו: אן חנן גיר דמן פנן יהודא חנן. ולא
הנין מן עממא חטיא.

טז: מטל דידעין חנן דלא מזדבק ברנשא
מן עבדא דנמוסא. אלא בהימנותא דישוע
משיחא. ואף חנן בה בישוע משיחא הימנן
דמן הימנותה דמשיחא מזדבק. ולא מן עבדא
דנמוסא. מטל דמן עבדא דנמוסא לא מזדבק
כל בסר.

יז: אן דין פד בעין חנן דמזדבק במשיחא.
אשתכחן לן אף חנן חטיא. מדין ישוע
משיחא משמשנא הו דחטיא. חס.

יח: אן גיר לאילין דסתרת טוב להין פנא
אנא. חוית על נפשי דעבר על פוקדנא אנא.
יט: אנא גיר בנמוסא לנמוסא מיתת.
דלאלקא אחא.

כ: ועם משיחא זקיף אנא. ומפיל לא הונא
אנא חי אנא. אלא חי בי משיחא. והנא
דחשא חי אנא כבסר. בהימנותא הו דברה
דאלקא חי אנא. הו דאחבני ויהב נפשה
חלפי.

כא: לא טלם אנא טיבותה דאלקא. אן
גיר ביד נמוסא הי דדיקיתא. משיחא מנן
מית.

קפלאון ג

א: או חסירי רעינא גלטיא. מנו חסם
בכון. דהא איך הו דמצר ציר הונא קדם
עניכון ישוע משיחא כד צליב.

ב: הדא בלחוד צבא אנא דאדע מנכון. מן
עבדא דנמוסא נסבתון רוחא. או מן שמעא
דהימנותא.

ג: הכנא סכלין אנתון. דשריתון ברוחא.
והשא בבסר משלמין אנתון.

ד: הלין פלהין איקא הו סיפרתון.
ואשתוף דין איקא.

ה: הו הכיל דיהב בכון רוחא וסער בכון
חילא. מן עבדא דנמוסא. או מן שמעא
דהימנותא.

ו: איפנא דהימן אברהם: לאלקא.
ואתחשבת לה לזדיקו.

ז: דעו הכיל דאילין דמן הימנותא אנון.
הנון בניא דאברהם.

ח: מטל גיר דקדם ידע: אלקא
דבהימנותא הו מזדקין עממא. קדם סבר
לאברהם איך דאמר כתבא קדישא: דכך
נתברכון פלהין עממא.

ט: מדין מהימנא הו. מתברכין באברהם
מהימנא.

י: אילין גיר דמן עבדא אנון דנמוסא.
תחית לוטתא אנון. פתיב גיר: דליט הו כל מן
דלא נעבד כל דכתיב בנמוסא הנא.

יא: דלא דין מזדבק אנש בנמוסא לנת
אלקא. הדא גליא הי. מטל דכתיב: דזיקא
בהימנותא נחא.

יב: נמוסא דין לא הונא מן הימנותא. אלא
מן דנעבד אילין דכתיבן בה. נחא בהין.

יג: לן דין משיחא ובנן מן לוטתא דנמוסא
והו הונא חלפין לוטתא. פתיב גיר: דליט הו
כל מן דמתתלא בקיסא.

יד: דבעממא תהונא פורכתה דאברהם
בישוע משיחא. וחנן נסב שוודיא דרוחא
בהימנותא.

טו: אחי איך דבית בנינשא אמר אנא.
דדיתקא דברנשא דאשפררת. אנש לא מסלא

מִשְׁנֵה כֹּה דָּבָר.

טז: וְאוֹלָם לְאַבְרָהָם הַבְּטָחָה הַהִבְטָחָה וְלוֹרְעוֹ; וְלֹא אָמַר לוֹ 'לוֹרְעִיד' כְּמוֹ לְרַבִּים, אֲלֹא לְוֹרְעָה, כְּמוֹ לְאַחַד, אֲשֶׁר הוּא הַמְּשִׁיחַ.
יז: וְזֹאת אוֹמֵר אֲנִי: בְּרִית שְׂאֲשָׁרָהּ מִקֶּדֶם עַל-יְדֵי הָאֱלֹהִים בְּמְשִׁיחַ, הַתּוֹרָה שֶׁבָּאָה אַחֲרֵי אַרְבַּע מֵאוֹת וּשְׁלוּשִׁים שָׁנָה אֵינָה יְכוּלָה לְפַסֵּל אוֹתָהּ וּלְבַשֵּׁל אֶת הַהִבְטָחָה.

יח: וְאִם מִן הַתּוֹרָה הִיא הַנִּחְלָה, אֲנִי אֵינְנָה מִן הַהִבְטָחָה. אֲבָל לְאַבְרָהָם נָתַן הָאֱלֹהִים בְּהִבְטָחָה.

יט: מָה אַפּוֹא הַתּוֹרָה? בְּגִלְל הָעֵבֶרָה נּוֹסְפָה, עַד כִּי יָבֹא הַזֶּרַע אֲשֶׁר לוֹ הָיְתָה הַהִבְטָחָה; וְהִיא הַתּוֹרָה נִתְּנָה עַל-יְדֵי מְלָאכִים בְּיַד מִתּוֹנָד.

כ: וּמִתּוֹנָד אֵינְנוּ שֶׁל אַחַד, אֲבָל הָאֱלֹהִים אַחַד הוּא.

כא: הָאֵם אַפּוֹא הַתּוֹרָה נִגַּד הַבְּטָחַת הָאֱלֹהִים? חֲלִילָה! שֶׁהָרִי אֵלֵינוּ נִתְּנָה תּוֹרָה שִׁיְכוּלָה לְהַחְיֹת, אֲנִי בְּאַמַּת מִן הַתּוֹרָה הָיְתָה הַצִּדְקָה;

כב: אֲלֹא שֶׁהַפְּתוּב כָּלָא אֶת הַכֹּל תַּחַת הַחֲטָא, כִּדִּי שֶׁהַהִבְטָחָה תִּנָּתֵן לְמַאֲמִינִים עַל-יְדֵי אֱמוּנַת יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

כג: אֲבָל טָרַם בּוֹא הָאֱמוּנָה, הַתּוֹרָה שֶׁמֶרָה אוֹתָנוּ כְּלוּאִים אֵלֵינוּ הָאֱמוּנָה שֶׁהָיְתָה עֲתִידָה לְהַגְלוֹת.

כד: וּבִכֵּן הַתּוֹרָה הָיְתָה לָנוּ אוֹמְנָת אֶל הַמְּשִׁיחַ כִּדִּי שֶׁנִּצְדַּק מֵאֱמוּנָה.

כה: אֲבָל כַּאֲשֶׁר בָּאָה הָאֱמוּנָה אֵין אָנוּ תַּחַת אוֹמְנִים;

כו: שֶׁפֶן כָּלְכֶם בְּנִים אִתָּם לֹאֲלֹהִים בְּאֱמוּנַת יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ;

כז: כִּי אִתָּם שֶׁנִּטְבַּלְתֶּם בְּמְשִׁיחַ, לְבַשְׁתֶּם אֶת הַמְּשִׁיחַ.

כח: אֵין יְהוּדִי, וְלֹא אֲרָמִי; אֵין עֶבֶד, וְלֹא בֶן חוֹרִין; אֵין זָכָר, וְלֹא נָקְבָה; כִּי כָלְכֶם אַחַד אִתָּם בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

כט: וְאִם שֶׁל הַמְּשִׁיחַ אִתָּם, אֲנִי זֶרַע אַבְרָהָם אִתָּם וַיּוֹרְשִׁים בְּהִבְטָחָה.

פֶּרֶק ד

א: וְאוֹמֵר אֲנִי, שֶׁכָּל זְמַן שֶׁהַיּוֹרֵשׁ זַעַר אֵין הוּא נִבְדֵּל מִן הָעֵבֶדִים, אֲף כִּי אֲדוֹן הוּא שֶׁל כָּלָם.

ב: אֲבָל תַּחַת אֶפְטְרוֹפִסִּים הוּא וּפְקִידֵי בֵּית, עַד לְזְמַן שֶׁקָּבַע אֲבִיו.

ג: כֵּן גַּם אֲנַחְנוּ, כַּאֲשֶׁר עוֹלָלִים הָייְנוּ, תַּחַת עֲקָרֵי הָעוֹלָם מִשְׁעַבְדִּים הָייְנוּ.

ד: אֲבָל כַּאֲשֶׁר הִגִּיעַ מָלֵא הָעֵצ, שֶׁלַח הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹ, וְהָיָה יָלִיד אִשָּׁה וְהָיָה תַּחַת הַתּוֹרָה,

ה: לְמַעַן יַפְדֶּה אֶת הַלָּלוּ אֲשֶׁר תַּחַת הַתּוֹרָה הֵם, וְיִקְבֹּל אֶת מַעֲמַד הַבָּנִים.

ו: וּמִפִּיָּךְ שֶׁאִתָּם בָּנִים, שֶׁלַח הָאֱלֹהִים אֶל לְבוֹתֵיכֶם אֶת רוּחַ בְּנוֹ הַקּוֹרֵאת: אֲבָא, אֲבִינוּ.

ז: מִעַתָּה אֵינְכֶם עֹבְדִים אֲלֹא בָנִים; וְאִם בָּנִים, גַּם יוֹרְשֵׁי הָאֱלֹהִים עַל-יְדֵי יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

ח: הָרִי אֲנִי, כַּאֲשֶׁר לֹא יַדְעֶתֶם אֶת הָאֱלֹהִים, עֲבַדְתֶּם אֶת הַלָּלוּ שֶׁמִּטְבַּעֵם לֹא הָיוּ אֵלִים.

ט: אֲבָל כָּעֵת, שִׁידוּעִים אִתָּם אֶת הָאֱלֹהִים, וּבִיּוֹתָר — שֶׁנּוֹדְעֶתֶם לֹאֲלֹהִים, שׁוֹב פְּנֵיתֶם לָכֶם אֶל אוֹתָם עֲקָרִים רוֹפְפִים

או משחלף ביה מדם.
טז: לאברהם דין אתמלך מולפנא

ולורעה. ולא אמר לה ולורעך. איך
ולסגיאא. אלא לורעך איך ולחד. הו
דאיתוהי משיחא.

יז: הדיא דין אמר אנא: דדיחקא דמן
קדים אשתררת מן אלהא במשיחא. נמוסא
הו דהנא מן פתר ארבעמאא ונתלתין שנין. לא
משפח דנסליה ונבטל מולפנא.

יח: אן דין מן נמוסא אי ירתותא. מכיל
לא הנות מן מולפנא. לאברהם דין במולפנא
או יאהב לה אלהא.

יט: מנא הכיל נמוסא. מטל מסטינותא
אתמוסף. עדמא דנאתא ורעא הו דלה הנא
שויתא. ואתייב הו נמוסא ביד מלאכא
באידיא דמצעיא.

כ: מצעיא דין לא הנא דחד. אלהא דין
חד הו.

כא: נמוסא הכיל סקובלא או דמולפנא
דאלהא. חס. אלו גיר אתיהב הנא נמוסא
אינא דמשפח הנא למחיו. שריראית מן
נמוסא הויא הנות ודיקויתא.

כב: אלא חבש כתבא כל מדם תחית
חטיחא. דמולפנא בהימנותא דישוע משיחא
נתייב לאילין דמהימנין.

צחחא ל

כג: עד לא דין תאתא הימנותא. נמוסא
נטר הנא לן. בד חבישין חנן להימנותא
דעתידיא הנות למתגליו.

כד: נמוסא הכיל תראא הנא לן לוח
משיחא. דמן הימנותא נודדק.

כה: בד אלת דין הימנותא. לא הנין תחית
תראא.

כו: כלכון גיר בנאיא אנתון דאלהא
בהימנותא דישוע משיחא.

כז: אילין גיר דבמשיחא עמדתון.
למשיחא לבשתון.

כח: לית יחודיא ולא ארמא. לית עבדא
ולא בר חארא. לית דכרא ולא נקבתא. כלכון
גיר חד אנתון בישוע משיחא.

כט: ואן דמשיחא אנתון. מכיל ורעה
אנתון דאברהם וירתא במולפנא.

קפלאון ד

א: אמר אנא דין דכמא זבנא דירתא
טלא. לא פריש מן עבדא. בד מרא או
דכלהון.

ב: אלא תחית אפטורפא איתוהי ורבי
פתא. עדמא לזבנא דסם אבוהי.

ג: הכנא אף חנן. בד ילודא חוין. תחית
אסטוכסוהי דעלמא משעבדין חוין.

ד: בד מטא דין שולמה דזבנא. שדר
אלהא לברה והנא מן אנתתא. והנא תחית
נמוסא.

ה: דלאילין דתחית נמוסא אנון גזבן.
ונקבל סימט בנאיא.

ו: ודאיתיכון דין בנאיא. שדר אלהא רוחא
דברה ללפנותכון. הי דקריא אבא אבון.

ז: מכיל לא הויתון עבדא. אלא בנאיא. ואן
בנאיא. אף ירתא דאלהא ביד ישוע משיחא.

ח: הידין גיר בד לא ידעין חויתון
לאלהא. פלחתון להנון דמן פניהון לא הנו
אלהא.

ט: השא דין דייעתון לאלהא. ויתיראית
דאיתיעתון מן אלהא. תוב הפכתון לכון על
הנון אסטוכסא מרעא ומסכנא. ומגדרש צבין

כד: ואלה משלים הם לשתי הפריטות;
אחת, אשר מהר סיני, יולדת לעבדות, והיא
הגר;

כה: שפן הגר הר סיני הוא אשר בערב,
ותואמת לירושלים זאת, ומשרתת בעבדות
היא ובגיה.

כו: אבל ירושלים של מעלה חפשיה היא,
אשר היא אמנו;

כז: פי כתוב: רני עקרה לא ילדה, פצחי
רנה וצהלי לא-חלה, פי רבים בגי שוממה
מבגי בעולה.

כח: ונאנחנו, אחי, כיצחק, בגי ההבטחה
אנחנו.

כט: ויכשם שאז רדף ההוא שנולד בפשר
את ההוא שברוח, כן גם עכשו.

ל: אבל מה אמר הכתוב: גרש האמה ואת
בנה, כי לא יירש בן האמה עם בן החפשיה.

לא: ויבן אנחנו, אחי, לא בגי האמה אלא
בגי החפשיה.

פרק ה

א: על כן עמדו בחרות אשר שחרר אותנו
המשיח ואל תאסרו שוב בעל עבדות.

ב: הנה אני פולס ואמר לכם, שאם
תמולו, המשיח כָּלֵל לא יועיל לכם.

ג: מעיד אני שוב לכל איש אשר ימול,
שתיב הוא לקים את כל התורה.

ד: חדלתם לכם מן המשיח, אתם
שנצדקים בתורה, ונפלתם מן החסד.

ה: הן אנחנו, ברוח אשר מן האמונה, אל
תקנות הצדקה מיתלים אנו;

ו: כי במשיח ישוע לא המילה היא דבר-

נצלויכם, ומחדש רוצים אתם להשפיעבד
לכם.

י: ימים נחדשים ומועדים ושנים שומרים
אתם.

יא: חוששני שמא לשוא יגעתי בכם.

יב: היו כמאני, כי גם אני הייתי כמוכם.
אחי, מבקש אני מכם! לא עויתם לי כלל.

יג: הן יודעים אתם שבחלשת בשרי
בשרתי לכם בתחלה.

יד: ואת הנסיון של בשרי לא בזיתם ולא
תעבתם, אלא כמו מלאך אלהים קבלתם
אותי, וכמו את ישוע המשיח.

טו: איה אפוא אשריכם? כי מעיד אני
עליכם שאלו אפשר היה, את עיניכם הייתם
עוקרים ונותנים לי.

טז: שמא לאויב הייתי לכם בהכריזי לכם
את האמת?

יז: הם מקנאים בכם שלא לטובה, אלא
לכלל אתכם הם רוצים, כדי שאתם תקנאו
בהם.

יח: ואולם טוב הוא שתתקנאו בטובות
בכל עת, ולא רק כאשר אני אצלכם.

יט: בגי, אשר מחדש בתכלי לדה אני
עליכם, עד אשר יעצב בכם המשיח;

כ: שפן רוצה הייתי להיות אצלכם עכשו
ולשנות את גימת קולי, משום שתמה אני
עליכם.

כא: אמרו לי אתם שרוצים להיות תחת
התורה, האינוכם שומעים את התורה?

כב: הן כתוב שלאברהם היו שני בנים,
אחד מן האמה ואחד מן החפשיה.

כג: ברם זה שמן האמה נולד בפשר, אבל
זה שמן החפשיה — בהבטחה.

אנתון למשפעדו להון.

י: יומא וירחא וזבנא ושניא נטרין אנתון.

יא: דחל אנא ולמא סריקאית לאית בכון.

יב: הנו אכנתי. מטל דאף אנא אכנתון

הרית. אחי בעא אנא מנכון. לא מדם

אספלתון בי.

יג: ידעין אנתון גיר דבכריהות בסרי

ספרתכון הית מן קדים.

יד: ונסיונא דבסרי לא שטתון ולא נדתון.

אעלא איך דלמלאכא דאלהא קבלתונגי. ואיך

דלשוע משיחא.

טו: אינו הכיל טובכון. סהד אנא גיר

עליכון. דאלו משכתא הנות. עיניכון חצין

היתון ורביין לי.

טז: דלמא בעלדבכא הית לכון דאכרות

לכון שררא.

יז: חסמין בכון. לא הנוא לשפירתא. אעלא

למחפשכון הו צבין. דאנתון תהוון חסמין

בהון.

יח: שפיר הו דין דתחסמון בשפירתא

בכל זבן. ולא אמתי דלנתכון אנא בלחוד.

יט: בני אילין דמנדרש מחבל אנא. עדמא

דנתתציר בכון משיחא.

כ: צבא הנית גיר דאהוא לנתכון השא

ואשחלף ברת קלי. מטל דתמיה אנא בכון.

כא: אמרו לי אנתון אילין דצבין דנהוון

תחית נמוסא. לה לנמוסא לא שמעין אנתון.

כב: פתיב גיר דלאברהם תרין בנין הנו

לה. חד מן אמתא. וחד מן חארטא.

כג: אעלא הו דמן אמתא. בבסר אתילד. הו

דין דמן חארטא במולכנא הנא.

כד: הליו דין איתיהין פלאמתא. דתרמין

דיתקוס. חדא דמן טור סיני. ילדא לעבדותא.

דאיתיה הגר.

כה: הגר גיר טורא הו דיסיני דבארבאיא.

לשלמא להדא אורשלם. ופליחא עבדותא הי

ובגיה.

כו: הי דין אורשלם עליחא חארטא הי.

דאיתיה אמין.

כז: פתיב גיר: דאתפסמי עקרתא הי דלא

ילדא. ואתפצחי. נגעי הי דלא מחבלא. מטל

דיסגיו בגיה דצדיתא תיר מן בגיה דבעילתא.

כח: חנן דין אחי. איך איסחק בני מולכנא

חנן.

כט: ואיך דהידין הו דיליד הנוא בבסרא

רדף להו דברוחא. הכנא אף השא.

ל: אעלא מנא אמר כתבא: אפקיה לאמתא

ולברה. מטל דלא גארת ברה דאמתא עם ברה

דחארטא.

לא: חנן הכיל אחי לא הוין בני אמתא.

אעלא בני חארטא.

קפלאון ה

א: קומו הכיל בחרותא הי דמשיחא

חררן. ולא תתפדנון טוב בנירא דעבדותא.

זחחא לא

ב: הא אנא פולוס אמר אנא לכון: דאן

תתגורון. משיחא מדם לא מהנא לכון.

ג: מסהד אנא דין טוב לכל ברנש

דמתגור. דחביב דכלה נמוסא נמלא.

ד: אתפלתון לכון מן משיחא. אילין

דבנמוסא מזדדקין אנתון. ומן טיבותא

נפלתון.

ה: חנן גיר ברוחא דמן הימנותא לסברא

דזדיקותא מקוין חנו.

ו: במשיחא גיר ישוע לא גזורתא מדם

כא : קנאה, רצח, שכרות, הוללות וכל הדומים לאלה. והעושים את אלה — פפי שקדם אמרתי לכם, גם עכשו אני אומר — אינם יורשים את מלכות האלהים.

כב : אבל פרות הרוח הם אהבה, שמחה, שלום, ארף-רוח, נעם, טוב-לב, אמונה,

כג : ענוה, סבלנות; על אלה אין תורה מטלת.

כד : והשכינים למשיח צלבו את בשרם עם כל באביו ותאוותיו.

כה : על כן נחיה ברוח ונפגע לרוח.

כו : ואל נהיה בעלי כבוד שוא המזולזלים זה בזה ומקנאים זה בזה.

פרק ו

א : אחי, אם איש מכם יתפס בעברה, אתם אשר ברוח אתם השיבוהו ברוח ענוה; והזהרו פן גם אתם תנסו.

ב : וישאו איש את גטל רעהו, כי פכה תמלאו את תורת המשיח;

ג : שכן אם איש חושב שהוא משהו בעוד שאינו כך, את עצמו הוא מטעה.

ד : אבל איש את מעשהו יבחן, ואז בינו לעצמו תהיה גאותו ולא באחרים;

ה : כי כל איש את משא עצמו ישא.

ו : והשומע את הדבר ישתתף בכל הטובות עם מי שמשמיע לו.

ז : אל תטעו, האלהים לא יתהל; כי מה

מה ולא העזלה, אלא האמונה הנשלמת באהבה.

ז : היטב רצתם; מי הפריעכם לכל תשמעו לאמת?

ח : הבטחון שלכם איננו ממי שקרא אתכם.

ט : מעט שאור מחמיץ את כל העסה.

י : אני בוטח עליכם באדונינו, שאינכם מהרהרים בשום דבר אחר; ומי שעבר אתכם הוא ישא את הדין — מי שיהיה.

יא : ואני, אחי, אלו עדן הכרזתי את המילה, על מה הייתי נרדף? האם התבטל מכשול הצלב?

יב : הלואי וברות יפרתו העוברים אתכם.

יג : אבל אתם, אחי, לחרות נקראתם; רק שלא תהיה חרותכם עלה לבשר, אלא היו נכנעים זה לזה באהבה;

יד : שהרי כל התורה בדבר אחד מתמלאת, בזה: ואהבת לרעך כמוך.

טו : אבל אם נושכים אתם ואוכלים אתם זה את זה, הנהרו פן תאכלו זה על-ידי זה.

טז : ואומר אני: ברוח התהלכו, ואת תשוקת הבשר לעולם אל תמלאו;

יז : כי הבשר משתוקק למה שמזיק לרוח, והרוח משתוקקת למה שמזיק לבשר; ושניהם מתנגדים זה לזה, באפן שפעשו מה שאינכם רוצים.

יח : אבל אם ברוח מתנהלים אתם, אינכם תחת התורה;

יט : שכן ידועים הם מעשי הבשר, אשר הם זנות, טמאה, פריצות,

כ : עבודת אלילים, כשוף, איבה, מריבה, קנאות, חמה, מרדנות, מחלוקות, פלוגים,

איתיה ולא עורליתא. אלא הימנוותא דמתמרא בחובא.

ז: שפיר רהטין הויתון. מנו דנדכון. דלשרא לא תחטפיון.

ח: פיסכון לא הוה מן הו דקרכון.

ט: חמירא קליל פלה גבילתא מחמע.

י: אנה תכיל אנה עליכון במרן. דמדם אחרין לא מתרעין אנתון. ואינא דדלח לכון הו נסיפריהי לדינא. מן דאיתוהי.

יא: אנה דין אחי אלו עדפיל גזורתא מכרו הוית. למנא מתנדף הוית. דלמא אחבטל לה כשלה דוקיפא.

יב: אשתוף דין אף מפסק נפסקון הנון דדלחין לכון.

יג: אנתון דין לחארוותא הו אתקריתון אחי. בלחוד לא תהוה חארוותכון לעלת בסרא. אלא בחובא הויתון משתעבדין חד לחד.

יד: פלה גיר נמוסא בתרא מלתא מתמלא: בקי דתחב לקריבך איך נפשך.

טו: אן דין חד לחד מנפתין אנתון ואכלין אנתון. חו דלמא חד מן חד תסופון.

טז: אמר אנה דין: דברותא הויתון מהלכין. ורגתא דבסרא לא מן מתוס תעבדון.

יז: בסרא גיר ראג מדם דנכא לרוותא. רוותא רגא מדם דנכא לבסרא. ותריותון סקובלא אנון חד דחד. דלא מדם דעבין אנתון תהוון עבדין.

יח: אן דין ברוותא מתדברין אנתון. לא הויתון תחית נמוסא.

יט: ידיעין אנון גיר עבדוהי דבסרא. דאיתוהון. וניותא. טנפותא. צחנותא.

כ: פולחנא דפתכרא. חרשוותא.

בעלדבבותא. חרינא. טננא. חמתא. עצינא. פלגותא. סדקא.

כא: חסמא. קטלא. ריוותא. זמרא. וכל דלהלין דמין. ואילין דהלין סערין. איך דמן ליקדם אמרת לכון. אף השא אמר אנה: דמלכותה דאלהא לא גרתיין.

כב: פארא דין דרוותא איתוהון חובא. חדותא. שלמא. מגרת רוותא. בסימותא. טבותא. הימנוותא.

כג: מפכיותא. מסיפנוותא. על הלין נמוסא לא סים.

כד: אילין דין דמשיחא אנון בסרהון זקפו עם פלהון פאכוהי נרגיגתה.

כה: נחא הקיל ברוותא. ולרוותא נשלם.

כו: ולא נהוה סריקי שובחא. דמקלין חד על חד וחסמין חד בחד.

קפלאון ו

א: אחי. אן אנש מנכון נתקדם בסכלותא. אנתון אילין דברות אנתון אתקנוהי ברוותא מפכיתא. והויתון זהירין. דלמא אף אנתון תתנסון.

ב: וטענו יוקרא דחדרא. דהכנא ממלין אנתון נמוסא דמשיחא.

ג: אן אנש גיר סבר דאיתוהי מדם פד לא איתוהי. נפשה מטעא.

ד: אלא אנש עבדה נהוה בקא. והידין פינהי לנפשה נהוה שובחרה. ולא באחרגא.

ה: כל אנש גיר מובלא דנפשה נשקול.

ו: נשתותף דין הו דשמע מלתא להו מן דמשמע לה בכלהין טבתא.

ז: לא תטעון. אלהא לא מתבונח. מדם

שאדם זרע, אותו הוא קוצר.

ח: מי שבבשר זרע, מן הבשר קוצר הוא כליון; ומי שברוח זרע, מן הרוח יקצר חיי עולם.

ט: וכאשר עושים אנו את הטוב אל נרפה; כי יבוא זמן שנקצר, ולא נרפה.

י: לכן עכשו, בעוד יש לנו זמן, נעשה טובות לכל אדם, וביותר לבני בית האמונה.

יא: ראו אילו פתובים פתבתי לכם בידי.

יב: אלה שרוצים להתגאות בבשר הם מאלצים אתכם להמול רק כדי שלא ירדפו על צלב המשיח;

יג: שהרי אף הם הנמולים עצמם אינם

שומרים את התורה, אלא רוצים הם שתמולו כדי שיתגאו בבשרכם.

יד: אבל לי אין לי להתגאות אלא בצלב אדונינו ישוע המשיח, אשר בו העולם צלוב לי ואני צלוב לעולם;

טו: כי לא המילה היא הברמה ולא הערלה, אלא הבריה החדשה.

טז: והללו שבבקים בדרך הזאת, שלום יהא עליהם ורחמים, ועל ישראל של אלהים.

יז: מעתה אל יעיק עלי איש, כי את חבירות אדונינו ישוע המשיח אני נושא בגופי.

יח: חסד אדונינו ישוע המשיח עם רוחכם, אחי, אמן.

ד'רע גיר בר אנשאָהוּ הוּ ח'צד.

ח: מן דבבסר ורע. מן בסרא חבלא או ח'צד. ומן דברות ורע. מן רותא ח'יא דלעלם נחצוד.

ט: וכד עבדין חנו דטב. לא הנות מאנא לן. נהנא גיר ובנא דנחצוד. ולא תמאן לן.

י: השא הקיל עד ובנא אית לן. נפלוח טבתא לות פל אנש. יתיראית לות בני ביתא דהימנותא.

יא: ח'זו: אילין כתיבן כתבת לכון באידי.

יב: אילין דצבין דנשטבהרון בבסרא. הנון אלצין לכון דתתגזרון. דבלחוד בזקיפה דמשיחא לא נתרדפון.

יג: אפלא גיר הנון הלין דגזרין. גטרין

נמוסא. אלא צבין דתתגזרון. דבבסרכון דילכון נשטבהרון.

יד: לי דין לא נהנא לי דאשתבהר אלא אן בזקיפה דמרן ישוע משיחא. דבה עלמא זקיף לי. ואנא זקיף לעלמא.

טו: לא גיר גזורתא איתיה מדם ולא עורלותא. אלא בריחא חדתא.

טז: ואילין דלהנא שבילא שלמין. שלמא נהנא עליהון ורחמא ועל יסריל דאלהא.

יז: מפיל לי אנש עמלא לא נרמא. אנא גיר פותמתה דמרן ישוע משיחא בפגרי שקיל אנא.

יח: טיבותה דמרן ישוע משיחא עם ריחכון אחי אמין.

אגרת פולוס השליח אל האפסים

פרק א

א: פולוס, שליח ישוע המשיח ברצון
אלהים, אל אלה אשר הם באפסוס, הקדושים
והמאמינים בישוע המשיח:
ב: שלום עליכם וחסד מאת האלהים
אבינו ומאת אדונינו ישוע המשיח.
ג: ברוך האלהים אבי אדונינו ישוע
המשיח, אשר ברכנו בכל ברכות הרוח
בשמים, במשיח,
ד: כפי שהקדים וברכנו בו לפני מוסדות
עולם להיות קדושים ובלי מום לפניו;
ה: ובאהבה הקדים ויצן אותנו לו ושם
אותנו לבנים בישוע המשיח פטוב בעיני
רצונו,
ו: למען ישמח בבוד חסדו אשר השפיע
עלינו על-ידי אהבו;
ז: אשר בו יש לנו פדות, ובכמו סליחת
החטאים, כעשר חסדו

ח: אשר שפע בנו בכל חכמה ובכל בינה
רוחנית;
ט: והודיענו את סוד רצונו אשר מראש
קבע להוציא לפעל בו,
י: להסדר מלאת העתים, שכל מה
שבשמים ובארץ שוב יתחדש במשיח.
יא: ובו אנו נבחרנו, כפי שהקדים ויצן
אותנו; ורצה הפועל את הכל כמחשבת רצונו,
יב: שנהיה אנחנו אשר הקדמנו לקנות
למשיח — להדרת תפארתו.
יג: גם אתם בו שמעתם את דבר האמת,
אשר הוא בשורת חיים; ובו האמנתם
ונחתמתם ברוח הקדש שהבטחה,
יד: אשר היא ערבון נחלתנו לפדות
הנושעים ולהתלהת כבודו.
טו: על כן גם אני, מאז ששמעתי על
אמונתכם באדונינו ישוע המשיח ואהבתכם
לכל הקדושים,

אגרתא דפולוס שליחא דלנות אפסיא

קפלאון א

צחחא לב

א : פולוס שליחא דישוע משיחא בצבינה
דאלהא לאילין דאיתיהון באפסוס קדישא
ומהימנא בישוע משיחא.
ב : שלמא עמכון וטיבותא מן אלהא אבון
ומן מרן ישוע משיחא.
ג : מברך הו אלהא אבוהי דמרן ישוע
משיחא. הו דברכן בכל בורכן ברוח בשמיא
במשיחא.
ד : איפנא דקדם גבן בה מן קדם פרמיתה
דעלמא. דנהנא קדישא ודלא מוס קדמוהי.
ה : ובחובא קדם רשמן לה וסמן לבניא
בישוע משיחא. איך דשפר לצבינה.
ו : דנשפח שובחא דטיבותה הו דאשפע
עליך ביד חביבה.
ז : דבה אית לן פורקנא ובדמה שובקנא
דחטהא. איך עותרא דטיבותה.

ח : הי דאיתרת בן בכל חכמא ובכל
סובל דרוח.

ט : ואודען ארנא דצבינה הו דקדם הונא
סם דנסעור בה.

י : למדפבנותא דמוליהון דובנא. דכלמדם
מנדרש נתחדת במשיחא דבשמיא ובארעא.

יא : ובה חנן אתגבין איך דקדם רשמן.
וצבא הו דכל סער איך פרעיתא דצבינה.

יב : דנהנא חנן אילין דקדמן ספרן
במשיחא להדרא דתשבוחתה.

יג : אף אנתון בה שמעתון מלתא
דקושטא דאיתה סברתא דתיכון. ובה

הימנחון ואתחמתחון. ברוחא דקודשא
דמליכא הנות.

יד : הי דאיתיה דהבונא דירתותן.
לפורקנא דאילין דחאין ולשובחא דאיקרה.

טו : מטל הנא אף אנא. הא מן דשמעת
הימנחון דבמרן ישוע משיחא. וחובכון

דלנות פלהון קדישא.

ד: אָבֵל אֱלֹהִים הָעֹשֶׂיר בְּרַחֲמָיו, בְּגִלְל
אֶהְכֶּתוּ הַרְבֵּה שְׂאֵהֲכֶנּוּ,

ה: כַּאֲשֶׁר מֵתִים הָיִינוּ בְּחַטָּאֵינוּ, הִחְיֵנוּ
עִם הַמָּשִׁיחַ וּבְחֶסֶדוֹ גָּאֵלְנוּ;

ו: וְהִקִּימָנוּ עִמּוֹ וְהוֹשִׁיכָנוּ עִמּוֹ בְּשָׂמִים
בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,

ז: לְהִרְאוֹת לְעוֹלָמִים הַבָּאִים אֶת גְּדֹלַת עֲשֶׂר
חֶסֶדוֹ וְאֵת טוֹבוֹ שֶׁהִיא עֲלֵינוּ בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ;

ח: כִּי בְּחֶסֶדוֹ נִגְאָלְנוּ עַל-יְדֵי אֱמוּנָה. וְזֹאת
לֹא מֵאַתָּכֶם, אֲלֹא מִתְּנַת אֱלֹהִים הִיא,

ט: לֹא מִן הַמַּעֲשִׂים, כְּדֵי שֶׁלֹא יִתְגָּאֶה
אִישׁ;

י: כִּי בְּרִיאָה שְׁלֹו אֲנַחְנוּ, אֲשֶׁר נִבְרָאנוּ
בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ לַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים אֲשֶׁר הֵכִין
הָאֱלֹהִים מִקֶּדֶם לַמַּעַן נִתְהַלֵּךְ בָּהֶם.

יא: עַל כֵּן זָכְרוּ, שְׂאֵתֶם לְפָנִים גּוֹיֵי הַבָּשָׂר
הַיִּיתֶם וְנִקְרָאתֶם עַרְלָה עַל-יְדֵי הַנִּקְרָאִים
מִיֵּלָה, וְהִיא מַעֲשֵׂה יָדַיִם בְּבָשָׂר.

יב: וְהִיִּיתֶם בָּעֵת הַהִיא בְּלִי מָשִׁיחַ; וְנִכְרִים
הַיִּיתֶם לַמִּנְהַגֵּי יִשְׂרָאֵל; וְזֵרִים הַיִּיתֶם לְבְרִית
הַהִבְטָחָה; וּבְלִי תִקְוָה הַיִּיתֶם, וּבְלִי אֱלֹהִים
בַּעֲוֹלָם.

יג: אָבֵל עֲכָשׁוּ, בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אֶתֶם
אֲשֶׁר לְפָנִים הַיִּיתֶם רַחֲוִקִים, קְרוֹבִים נִהְיִיתֶם
בְּדָמוֹ שֶׁל הַמָּשִׁיחַ;

יד: כִּי הוּא שְׁלוֹמָנוּ, אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת
שְׁנֵיהֶם לְאַחַד וְהִרָם אֶת הַמַּחְצָה שֶׁעָמְדָה
בֵּתְנָהּ;

טו: וּבָשַׁל אֶת הָאֵיבָה בְּבָשָׂרוֹ וְאֵת תּוֹרַת
הַחֻקֹּת בְּמַצּוֹתֶיהָ, לַמַּעַן יִכְרָא אֶת שְׁנֵיהֶם בּוֹ
עֲצָמוֹ לְאֶדָם אֶחָד חָדָשׁ; וְעָשָׂה שְׁלוֹם
טז: וְרָצָה אֶת שְׁנֵיהֶם בְּגוֹף אֶחָד לֵאלֹהִים,
וּבְצִלְבוֹ קָטַל אֶת הָאֵיבָה;

טז: אֵינֹנִי חָדַל לְהוֹדוֹת עֲלֵיכֶם וּלְזַכֵּר
אֶתְכֶם בְּתַפְלוֹתַי,

יז: שְׂאֵלְהִי אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אָבִי
הַכְּבוֹד, יִתֵּן לָכֶם רוּחַ שֶׁל חֻכְמָה וְהַתְגַּלּוּת
בְּדַעַת אוֹתוֹ,

יח: וְיֹאִיר עֵינֵי לְבַבְכֶּם לְדַעַת מַהִי תִקְוַת
קְרִיאָתוֹ וּמַהוֹ עֲשֶׂר כְּבוֹד נִתְלַתוֹ בְּקֹדוֹשִׁים,

יט: וּמַהִי עֲתֵרַת גְּדֻלַּת כְּחוֹ בָנוּ אֲשֶׁר
מֵאַמִּינִים אָנוּ; כַּפֵּעַל עֲצָם כְּחוֹ

כ: אֲשֶׁר הוּא פָּעַל בְּמָשִׁיחַ, וְהִקִּימוֹ מִבֵּין
הַמֵּתִים וְהוֹשִׁיבּוֹ לִימִינוֹ בְּשָׂמִים,

כא: מַעַל לְכָל רָשָׁיוֹת וּשְׁלוֹטָנוֹת וְכוֹחוֹת
וּמְרִיּוֹת, וּמַעַל לְכָל שֵׁם שֶׁנִּקְרָא לֹא רַק בַּעֲוֹלָם
הַזֶּה אֲלֹא גַם בְּשַׁעֲתִיד;

כב: וְשֶׁעָבַד הַכָּל תַּחַת רִגְלָיו; וְאוֹתוֹ, אֲשֶׁר
הוּא מַעַל הַכָּל, נִתְּנוּ רֹאשׁ לַעֲדָה

כג: אֲשֶׁר הִיא גּוֹפּוֹ וְהַמְלוֹא שֶׁל הַמַּמְלָא
אֶת הַכָּל בְּכָל.

פֶּרֶק ב

א: גַּם אֶתְכֶם שֶׁהִיִּיתֶם מֵתִים בְּחַטָּאֵיכֶם
וּבַעֲוֹנוֹתֵיכֶם,

ב: בְּאֵלֶה שֶׁהִלַּכְתֶּם בָּהֶם לְפָנִים לְפִי
אַרְצִיּוֹתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וּלְפִי רָצוֹן רֹאשׁ
הַשְׁלִטוֹן שֶׁל הָאֹוִיר, שֶׁל הָרוּחַ הַזֹּאת הַפּוֹעֶלֶת
בְּכָנֵי הַמָּרִי —

ג: בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁגַם אֲנַחְנוּ הִתְהַלַּכְנוּ
בָּהֶם לְפָנִים, בְּתַאֲוֹת בְּשָׂרֵנוּ; וְעָשִׂינוּ אֶת רָצוֹן
בְּשָׂרֵנוּ וּמִחֻשְׁבָּתֵנוּ, וּבְכָנֵי הַזֶּעֶם הָיִינוּ לְחַלוּשִׁין
בְּשָׂאָר.

טז: לא משתלא אנא למודיו על אפיכון.
ולמענהוכן בצלחתי.

יז: דאלהה דמרן ישוע משיחא אבא
דתשובותא. נתל לכון רוחא דחכמתא
נדגלנא בידעתה.

יח: וננהרן עינא דלפנתכון. דתדעון מנו
סברא דקרינה. ומנו עותרא דשובחא
דירתותה בקדישא.

יט: ומנא הי יתירותא דרבותא דחילה. פן
באילין דמהימנין חנן. איך מעבדנוחא
דחוקפא דחילה.

כ: דעבד במשיחא. ואקמה מן בית
מיתא. ואותבה מן ימינה בשמיא.

כא: לעל מן פלהין ארפוס ושולטנא.
וחילא ומרנותא. ולעל מן כל שם דמשתמה.
לא בלחוד בעלמא הנא אלא אף בדעתיד.
כב: ושעבד כל מרם תחית רגלוהי. ולה
דאיתוהי לעל מן כל זאבה רשא לעדמא.

כג: דאיתיה גושמה ושומלנא דהו דכל
בכל משמלא.

קפלאון ב

א: אף לכון דמיתין הניתון בחטהיפון
ובסכלותכון.

ב: בהלין דמן קדים הלכתון הניתון בהין.
איך עלמיותה דעלמא הנא. ואיך צבנה דרש
שולטנא דאאר דרוחא. דא דמתחפטא
בבניא דלא מתטפיסנוחא.

ג: בהנון עבדא דאף חנו אתהפכן בהון מן
קדים ברגיגתא דבסרן. ועבדין הנין צבנא
דבסרן דתרעיתן. ובניא הנין דרוגנא מלנאית
איך שרנא.

ד: אלהא דין דתיר ברחמוהי. מטל חופה

סניאא דאחבן.

ה: פד מיתין הנין בחטהין. אחנן עם
משיחא. ובטיבותה פרקן.

ו: ואקימן עמה. ואותבן עמה בשמיא
בישוע משיחא.

ז: דנחוא לעלמא דאחין רבותא דעותרא
דטיבותה ובסימותה דהנות עלין בישוע
משיחא.

ח: בטיבותה הו גיר אתפרקן בהימנוחא.
והוא לא הנות מנכון. אלא מוהבתא הי
דאלהא.

ט: לא מן עבדא דלא אנש נשתבהר.

י: ברכתא חנו גיר דילה. דאתברין בישוע
משיחא לעבדא טבא. הנון דמן קדים טיב
אלהא דבהון נהלך.

יא: מטל דא הניתון עהדין דאנתון
עממא מן קדים דבסר הניתון ומתקרין הניתון
עורלותא. מן הי דמתקריא גזורפא ואיתיה
עבד אידנא בכסרא.

יב: ואיתיכון הניתון בהו זבנא דלא
משיחא. ונוכריין הניתון מן דוברא דיסריל.
ואכסניא הניתון לדיתקא דמולפנא. ודלא
סבר הניתון דלא אלה בעלמא.

יג: השא דין בישוע משיחא אנתון דמן
קדים רחיקין הניתון. קריבא הניתון בדמה
דמשיחא.

יד: הויו גיר שינן. הו דעבד תרפיהין
תדא. ושרא סניא דקאם הווא במצעתא.

טו: ובפלדבכותא בכסרה. ונמוסא
דפוקדא בפוקדוהי בטל. דלתריהון נברא
בקנומה לחד ברנשא חדמא ועבד שינא.

טז: ורעי לתריהון בחד פגר עם אלהא.
ובקזיפה קטל בעלדבכותא.

יז: ובא ובקשר שלום לכם הרחוקים והקרובים;

יח: כי בו יש לנו לשגינו גישה ברוח אחת אל האב.

יט: לפיכך אינכם זרים ולא ארעיים, אלא בני עיר הקדושים ובני בית אלהים;

כ: ונבגיתם על יסוד השליחים והנביאים, והוא הנה ראש הפנה של הבנין — ישוע המשיח.

כא: ובו מרכב כל הבנין וגדל להיכל קדוש ביהוה,

כב: בהיותכם גם אתם נבנים בו למשכן אלהים ברוח.

פרק ג

א: בעבור זאת אני, פולוס, אסיר אני של ישוע המשיח למענכם הגויים —

ב: אם שמעתם על נהול חסד אלהים שנמן לי בקרבכם,

ג: שבהתגלות נודע לי הסוד כפי שכתבתי לכם בקצרה;

ד: כפי שיכולים אתם, באשר אתם קוראים, להבחין בידיעתי בסוד המשיח,

ה: אשר בדורות אחרים לא נודע לבני אדם כמו שנגלה בעת לשליחי הקדושים ולנביאי ברוח,

ו: שיהיו הגויים בני נחלתו ושפתים של גופו ושל ההבטחה שנתנה בו על ידי הפשוטה,

ז: אשר אני הייתי למשרתה כפי מתנת

חסד אלהים שנמן לי על ידי פעלת כח.

ח: לי, שקטן אני מכל הקדושים, נתן החסד הנה, למען אבשר בגויים את עשר המשיח אשר אין לו חקר,

ט: ואאיר לכל אדם מה מהלך הסוד אשר היה כמס מעולמים באלהים שבא את הכל, י: כדי שעל ידי העדה תודע לרשות ולממשלות שבשמים חכמת אלהים רבת הפנים,

יא: אשר הוא הכין מעולמים ועשאה בישוע המשיח אדונינו,

יב: שבו יש לנו עז וגישה בבטחון אמונתו.

יג: לכן מבקש אני שלא ארפה בצרומי אשר למענכם, כי זוהי תפארתכם.

יד: וכורע אני על ברפי לפני אבי אדונינו ישוע המשיח,

טו: אשר על ידו נקרא שם לכל אבהות שבשמים ובארץ,

טז: למען יתן לכם כפי אשר תפארתו להתחזק בכם ברוחו,

יז: כדי שישלח המשיח באדם הפנימי שלכם על ידי האמונה, ובלבותיכם על ידי האהבה, עם שיהא איתן שרשכם ויסודכם,

יח: כדי שתוכלו להבין עם כל הקדושים מהו הגבה והעמק והארץ והרחב,

יט: ותדעו את שגב דעת אהבת המשיח ותמלאו בכל מלוא האלהים.

כ: לו היכול בגבורה לעשות למעננו יותר מכל, ויותר ממה שאנו מבקשים וחושבים, כפי כחו הפועל בנו,

כא: לו הקבוד בעדתו בישוע המשיח, בכל דורות עולמי העולמים. אמן.

יז: ואָתָא סַבְר שְׁלָמָא לְכוּן לְרַחֵיקָא וּלְקַרִיבָא.

יח: מְטַל דִּבְהוּ הָנָא לֵן קוֹרְבָא לְתַרִין בְּחָדָא רִיח לִנְת אָבָא.

יט: מִכִּיל לֹא הָוִיתוֹן אַכְסְנִיא וְלֹא תוֹתָבָא. אֵלָא בְנֵי מְדִינָתָא דְקַדִישָׁא וּבְנֵי בֵיתָה דְאֵלָהָא.

כ: וְאַתְבִּינִיתוֹן עַל שְׁתַּאֲסָתָא דְשְׁלִיחָא וְדִנְבִיָא. וְהוּ הָנָא רֵשׁ קֶרְנָא דְבִנְיָנָא יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא.

כא: וְכֵה מִתְרַכַּב פִּלָּה בְּנִינָא וְרַבָּא לְהִיפְלֹא קַדִישָׁא בְּמִרְיָא.

כב: כִּד אָף אֲנַתוֹן בֵּה מִתְבָּרִין אֲנַתוֹן. לְמַעֲמָרָא דְאֵלָהָא בְּרוּחַ.

קפלאון ג

צחחא לג

א: מְטַל הָנָא אָנָא פּוֹלוֹס אֶסִירָא אָנָא דִישׁוּעַ מְשִׁיחָא עַל אֶפִיכוֹן עֲמָמָא.

ב: אֵן שְׁמַעְתוֹן. מְדַבְּרָנוּתָא דְטִיבּוּתָה דְאֵלָהָא דְאַתְיָהֶבֶת לִי בְכוּן.

ג: דְּבִגְלִינָא אֲתִידַע לִי אֲרֻזָּא. אֵיכְנָא דְכַתְּבַת לְכוּן בְּזַעֲרוֹרָתָא.

ד: אֵיךְ מָא דְמִשְׁכַּחִין אֲנַתוֹן כִּד קָרִין אֲנַתוֹן לְמִסְתַּפְּלוּ יִדְעִי דְבִאֲרֻזָּה דְמְשִׁיחָא.

ה: הוּ דְבִדְרָא אֲתֵרְנָא לֹא אֲתִידַע לְבִנְיָנָשָׁא. אֵיךְ דִּהְשָׁא אֲתַגְלִי לְשְׁלִיחוּהִי קַדִישָׁא וְלִנְבִיּוּהִי בְרוּחַ.

ו: דִּנְהוּוֹן עֲמָמָא בְנֵי יִרְתוּתָהּ וְשׁוֹתָפָא דְפִגְרָה דְמִוּלְפָנָא דְאַתְיָהֶב בֵּה כִּד סְבֵרְתָא.

ז: הִי דְאָנָא הָוִית מְשִׁמְשָׁנָה אֵיךְ מְוַהֲבָתָא דְטִיבּוּתָה דְאֵלָהָא דְאַתְיָהֶבֶת לִי מִן מַעֲבָדְנוּתָא דְחִילָה.

ח: לִי דְזַעֲרוֹרָא אָנָא בְּכָלְהוֹן קַדִישָׁא אֲתִיָּהֶבֶת טִיבּוּתָא הָדָא. דְאַסְפֵּר בְּעֲמָמָא עוֹתִירָה דְמְשִׁיחָא הוּ דִלָּא מִתְעַקֵּב.

ט: וְאַנְהָר לְכָל אָנָשׁ אֵידָא הִי מְדַבְּרָנוּתָא דְאֲרֻזָּא הוּ דְכֶסֶּא הָנָא מִן עֲלָמָא בְּאֵלָהָא דְכָל בְּרָא.

י: דְבִיד עֲדָתָא תְּתִידַע חֻכְמָתָה דְאֵלָהָא. מְלִית פּוֹרְשָׁנָא לְאַרְפוֹס וּלְשׁוֹטְגָנָא דְבִשְׁמִיָּא. יא: הִי דְעֲתִיד הָנָא מִן עֲלָמָא וְעַבְדָּה בִישׁוּעַ מְשִׁיחָא מְרָן.

יב: הוּ דִבְהַ אֵית לֵן פְּרֹהֲסִיָּא וּקְרִיבּוּתָא בְּחוּכְלָנָא דְהִימְנוּתָהּ.

יג: מְטַל הָנָא שְׁאֵל אָנָא דִלָּא תְמָאֵן לִי בְאוּלְצִנִי דְעַל אֶפִיכוֹן. דִּהָדָא הִי תְשׁוּבוּתְכוֹן.

יד: וְכֹאֵף אָנָא בּוֹרְכִי לִנְת אֲבוּהִי דְמָרְן יִשׁוּעַ מְשִׁיחָא.

טו: הוּ דִמְנָה מְשִׁתְמָהָא כָּל אֲבָהוּתָא דְבִשְׁמִיָּא וּבְאַרְעָא.

טז: דִּנְתָּל לְכוּן אֵיךְ עוֹתִירָא דְתְשׁוּבוּתָהּ דְבְחִילָא תְשִׁתְּרוּן בְּרוּחָהּ.

יז: דְּבִכְרָנְשָׁכוֹן דִּלְגוּ נְעֵמֵר מְשִׁיחָא בְּהִימְנוּתָא וּבְלִבְנוּתְכוֹן בְּחוּבָא. כִּד נְהוּא שְׁרִיר עֲקָרְכוֹן וּשְׁתַּאֲסָתְכוֹן.

יח: דְתְשִׁכְחוֹן לְמִדְרָכוּ עִם פִּלְהוֹן קַדִישָׁא מְנוּ רֻמָּא וְעוּמָקָא וְאוּרְכָא וּפְתִיָּא.

יט: וְתִדְעוֹן רַבּוּתָא דִידְעָתָא דְחוּבָה דְמְשִׁיחָא. וְתַתְמַלּוֹן בְּכָלָה מוּלָּא דְאֵלָהָא.

כ: לְהוּ דִין דְמַצָּא בְּחִילָא יִתִיר מִן פִּלְ לְמַעַבֵּד לֵן וְיִתִיר מִן מָא דְשְׁאֲלִין אֲנִן וְרִגִין אֲנִן אֵיךְ חִילָה דְמִסְתַּעַר בֵּין.

כא: לָה תְשׁוּבוּתָא בְּעֲדָתָה בִישׁוּעַ מְשִׁיחָא בְּכָלְהוֹן דְרָא דְעֲלִמִי עֲלִמִין אֲמִין.

פֶּרֶק ד

א : לֹכֵן מִבְּקֶשׁ אֲנִי מִכֶּם, אֲנִי הָאֲסִיר
בְּאֲדוֹנֵינוּ, שֶׁתְּהַלְכוּ בִּיָּאָה לְקִרְיָאָה
שְׁנֹקְרָאֲתֶם.

ב : בְּכָל עֲנוּת־לֵב וְנֹעַם וְאֶרֶךְ רוּחַ; וְסִבְלוּ
זֶה אֶת זֶה בְּאַהֲבָה.

ג : וְשִׁקְדוּ לְשָׁמַר אֶת אַחַדוֹת הָרוּחַ בְּקֶשֶׁר
שֶׁל שְׁלוֹם,

ד : לְמַעַן תִּהְיוּ בְּגוּף אֶחָד וּבְרוּחַ אַחַת,
כְּפִי שְׁנֹקְרָאֲתֶם בַּתְּקוּנָה הָאֶחָת שֶׁל קְרִיאָתְכֶם;
ה : כִּי אֶחָד הוּא הָאֲדוֹן, וְאַמוּנָה אַחַת,
וּטִבִּילָה אַחַת,

ו : וְאֱלֹהִים אֶחָד אָב לְכָל וְעַל הַכָּל וְעַל־יְדֵי
הַכָּל וּבְכָלֵנוּ.

ז : וּלְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְּנוּ נִתֵּן הַחֶסֶד
כְּמִדַּת מִתְּנַת הַמְּשִׁיחַ.

ח : לֹכֵן נֶאֱמַר: עֲלֶה לְמָרוֹם וְשָׁכַח שְׁבִי
וְנָתַן מִתְּנוֹת לְבָנֵי אָדָם.

ט : וְשַׁעֲלָה — מִהוּ אִם לֹא שָׁגַם יִרְדַּ קֶדֶם
לְתַחֲתִיּוֹת אֶרֶץ?

י : הֵהוּא שִׁירְד הוּא אֲשֶׁר גַּם עָלָה אֶל מַעַל
כָּל הַשָּׁמַיִם כְּדִי לְהַשְׁלִים אֶת הַכָּל.

יא : וְהוּא נָתַן אֶת אֱלֹה שְׁלִיחִים וְאֶת אֱלֹה
נִבְיָאִים, אֶת אֱלֹה מְבַשְּׂרִים וְאֶת אֱלֹה רוּעִים
וְאֶת אֱלֹה מוֹרִים,

יב : לְהַשְׁלִימַת הַקְדוּשִׁים, לְעִבּוּדַת הַשְּׁרוּת,
לְכִנּוּן גּוּף הַמְּשִׁיחַ,

יג : עַד אֲשֶׁר נִהְיָה כְּלָנוּ אֶחָד בְּאַמוּנָה
וּבְדַעַת בֶּן־הָאֱלֹהִים, וְאִישׁ אֶחָד מִשְׁלָם בְּשַׁעוֹר
קוֹמַת מְלוֹא הַמְּשִׁיחַ;

יד : וְלֹא נִהְיָה עוֹלָלִים הַמִּתְּנַוָּדִים

וּמִשְׁתַּנִּים בְּכָל רוּחַ שֶׁל תּוֹרוֹת סִלְף שֶׁל בְּנֵי
אָדָם אֲשֶׁר בְּעָרְמָתָם זִמְמִים לְהַחְזוֹת,

טו : אֲלֹא שְׁנִיחָה אֲמַתִּיִּים בְּאַהֲבָתָנוּ כְּדִי
שֶׁכָּל דָּבָר אֲשֶׁר לָנוּ יִגְדַּל בְּמַשִּׁיחַ אֲשֶׁר הוּא
הָרֹאשׁ,

טז : וּמִמָּנוּ כָּל הַגּוּף מִרְכָּב וּמִתְקַשֵּׁר בְּכָל
הַפְּרָקִים, לְפִי הַמִּתְּנָה שְׁנִתְּנַת בְּמִדָּה לְכָל
אִיבָר, לְשֵׁם גְּדִילַת הַגּוּף, כְּדִי שִׁישְׁלָם בְּכִנּוּ
בְּאַהֲבָה.

יז : וְזֹאת אוֹמֵר אֲנִי וּמַעֲיֵד, בִּיהוָה,
שֶׁמַּעֲתָה אֵל תִּתְּהַלְכוּ כְּשֶׁאֵר הַגּוֹיִם
הַמִּתְּהַלְכִּים בְּהִבָּל שְׁכָלָם,

יח : וְחֹשׁוּכִים בְּבִינָתָם וְנוֹכְרִים הֵם לַחַיִּי
אֱלֹהִים, מִשּׁוּם שֶׁאֵין בָּהֶם דַּעַת וּבְגִלָּל עֲוֹנוֹן
לָכֶם

יט : — אֲשֶׁר פָּרְתוּ אֶת תְּקוּנָתָם וּמָסְרוּ אֶת
עֲצָמָם לְזִמָּה וְלַעֲשִׂיַת כָּל טְמָאָה בְּתַאֲוֹתֵיהֶם.
כ : אֲכָל אֲתָם לֹא כָד לְמִדָּתָם אֶת הַמְּשִׁיחַ,

כא : אִם אֲמָנָם שֶׁמַּעֲתָם אוֹתוֹ וְבוֹ לְמִדָּתָם
כְּפִי הָיִית הָאֲמַת בִּישׁוּעַ,

כב : אֲלֹא כִי תָסִירוּ מִכֶּם אֶת הִלִּיכוּתֵיכֶם
הָרֵאשׁוֹנוֹת, אֶת הָאֲדָם הַיֵּשֶׁן הַנּוֹשָׁחַת בְּתַאֲוֹת
מִתְּנוֹת,

כג : וְתִתְּחַדְּשׁוּ בְרוּחַ דַּעַתְכֶם,

כד : וְתִלְבְּשׁוּ אֶת הָאָדָם הַחֲדָשׁ שֶׁנִּבְרָא
בְּאֱלֹהִים בְּצִדְקָה וּבִקְדֻשַּׁת אֱמֶת.

כה : עַל כֵּן הָסִירוּ מִכֶּם כְּזָב וּדְבָרֵי אֱמֶת
אִישׁ עִם רֵעֵהוּ; כִּי אִיבָרִים אָנוּ זֶה לָזֶה.

כו : רָגְזוּ וְאֵל תַּחֲטְאוּ, וְאֵל תִּשְׁקַע הַשֶּׁמֶשׁ
עַל רַגְזְכֶם,

כז : וְאֵל תִּתְּנוּ מָקוֹם לְמִקְטָרְג.

קפלאון ד

א : פֿעא אָנא הָכיל מִנְכוֹן אָנא אָסירא
בְּמֶרְן דִּתְהִלְכוֹן אִיפְנָא דִּזְאָא לְקִרְנָא
דִּאֲתַקְרִיתוֹן.

ב : בְּכֵלָה מִפִּיכוֹת רִעִנָא וְנִיחוּתָא וְנִגְיֵרוֹת
רוּחָא. וְהוּיִתוֹן מְסִיבְרִין חֵד לַחַד בַּחוּבָא.

ג : וְהוּיִתוֹן חֲפִיטִין לְמִטְר אָוִיחָא דְרוּחָא
בַּחוּבָא דְשִׁלְמָא.

ד : דִּתְהוּוֹן בַּחַד פֿגֶּרָא וּבַחַדָּא רוּחָא. אִיךְ
מָא דִּאֲתַקְרִיתוֹן בַּחַד סִבְרָא דְקִרְנִיכוֹן.

ה : חֵד הוּי גִיר מֶרָא. וּבַחַד הִימְנוּתָא.
וּבַחַד מַעֲמֻדִיתָא.

ו : וְחֵד אֱלֹהָא אָבָא דְכָל. וְעַל כָּל נְבִיד כָּל
וּבְכֵלָן.

ז : לַחַד חֵד מִנֹּן דִּין אֲתִיחַבַּת טִיבוּתָא אִיךְ
מְשׁוּחָתָא דְמוֹהֲבַתָּה דְמִשִּׁיחָא.

ח : מִטַּל הָנָא אָמִיר דְסִלֵּק לְמֶרְוּמָא וְשָׁבָא
שְׂבִיתָא. וְיֵחֵב מוֹהֲבַתָּא לְבִנֵי אָנְשָׁא.

ט : דְסִלֵּק דִּין מָנָא הִי. אֱלֹא אֵן דְאָף נַחַת
לְוִקְדֵם לְחַחֲמִתָּה דֶאֱרֵעָא.

י : הוּי דִנְחַת. הוּי הוּי דְאָף סִלֵּק לְעַל מִן
כְּלָהוֹן שְׁמִיָּא דְנִשְׁלֵם כָּל.

יא : וְהוּי זָחַב אִית דְשִׁלִּיחָא. וְאִית דְנִבְיָא.
וְאִית דְמִסְבְּרָנָא. וְאִית דְרִעְוִנָא. וְאִית
דְמִלְפָּנָא.

יב : לְגִמְרָא דְקִדִּישָׁא. לְעִבְדָּא דְתִשְׁמִשְׁמָא.
לְבִנְיָנָא דְפִגְרָא דְמִשִּׁיחָא.

יג : עֲדֻמָּא דִנְהוּא כָלָן חֵד מִדֵּם בְּהִימְנוּתָא
וּבִידְעָתָא דְבִרָה דֶאֱלֹהָא. וְחֵד גִּבְרָא גְמִירָא.

כ : בְּמִשְׁוּחָתָא דְקוּמְתָא דְשׁוּמְלִיָּה דְמִשִּׁיחָא.

יד : וְלֹא נְהוּא יִלּוּדָא דְמוֹדְעוּעִין וּמִשְׁתַּנִּין
לְכָל רוּח דִּיוּלְפָּנָא נִכְלִיא דְבִנְיָנָשָׁא. הָנוּן

דְבַחְרֵעוּתְהוּן מִצְטַנְעִין דְנִטְעוֹן.

טו : אֱלֹא הָנוּן שְׁרִירִין בַּחוּבָן. דְכָל מִדֵּם
דִּילָן נִרְפָּא בְּמִשִּׁיחָא דְהוּי רִשָּׁא.

טז : וּמִנָּה כְּלָה פֿגֶּרָא מִתְרַכֵּב. וּמִתְקִשֵּׁר
בְּכָל שְׁרִין. אִיךְ מוֹהֲבַתָּא דְמִתְחַלְפָּא

בְּמִשְׁוּחָתָא לְכָל הָדֵם. לְתַרְפִּיתָא דִּילָה דְפִגְרָא.
דְבַחוּבָא נִשְׁתַּלֵּם בְּנִיגָה.

יז : הָדָא דִין אָמֵר אָנָא וּמִסֵּהָד אָנָא
בְּמֶרָא. דִּמֵּן הָשָׂא לֹא תְהוּוֹן מִהֲלִכִין אִיךְ

שְׁרָפָא דְעִמָּמָא דְמִהֲלִכִין בְּסִרְקוֹת רִעִינְהוּן.
יח : וְחִשּׁוּכִין בְּמִדְעִינְהוּן. וְנוֹכְרִיין אָנוּן מִן

חִיּוּהִי דֶאֱלֹהָא מִטַּל דְלִית בְּהוּן יִדְעָתָא. וּמִטַּל
עוֹרִירוֹת לְבַהוּן.

יט : הָנוּן דְפִסְקוֹ סְבִרְהוּן. וְאִשְׁלֵמוֹ נִפְשֵׁהוּן
לְפִחוּזוּתָא. וְלְפִילוּחָנָא דְכְּלָה טְנִפוּתָא

בִּיעֻנוּתְהוּן.

כ : אֲתָנוּן דִּין לֹא חָנָא הִכְנָא יִלְפַתוֹנִיָּה
לְמִשִּׁיחָא.

כא : אֵן שְׁרִירָאִית שְׁמַעְתוֹנִיָּה וְכֵה
יִלְפַתוֹן. אִיךְ מָא דֶאֱיִתְהוּי קוּשְׁתָּא בִישׁוּעַ.

כב : אֱלֹא דִתְנִיחוּן מִנְכוֹן הוּפְכִיכוֹן
קִדְמָא. לְבִרְנָשָׁא הוּ עִתִּיקָא דְמִתְחַבֵּל

בְּרִיגִינָתָא דְטוּעִיָּי.

כג : וְתַתְּחַדְתוֹן בְּרוּחָא דְמִדְעִיכוֹן.

כד : וְתַלְבַּשׁוֹן לְבִרְנָשָׁא חֲדָתָא. הוּי
דְבִאלֹהָא אֲתַבְרִי בְּיִדִּיקוּתָא וּבְחִסִּיוֹתָא

דְקוּשְׁתָּא.

כה : מִטַּל הָנָא אָנִיחוֹ מִנְכוֹן בְּדִבּוּתָא.
וּמִלְלוֹ קוּשְׁתָּא אָנְשׁ עִם קְרִיבָה. הָדֵמָא חָנוּן

גִיר חֵד דְחֵד.

כו : רִגּוּ וְלֹא תַחֲטוּן. וְשִׁמְשָׁא עַל רִוְגוֹכוֹן
לֹא נַעֲרֵב.

כז : וְלֹא תַתְּלוֹן אֲתָרָא לֹאֲכָל קֶרְפָּא.

נחלה במלכות המשיח והאלהים.

ו: שלא יטעה אתכם איש בדברי הבל; שהרי בגלל אלה בא זעם אלהים על בני המרי.

ז: לכן אל תהיו שתפים להם.

ח: הן לפנים הייתם חושך, אך פעת אור אתם באדונינו. לפיכך, כבני אור, בן התהלכו;

ט: כי פרות האור הן בכל טוב וצדקה ואמת.

י: והבחינו מה טוב בעיני אדונינו.

יא: ואל תשתתפו במעשי החושך אשר אין בהם פרי, אלא גנו אותם;

יב: כי מה שעושים בסתר מגיע אף לבטא.

יג: הן כל דבר מוכח על-ידי האור ומתגלה, וכל מה שגלוי אור הוא.

יד: על בן גאמר: עורה הישן וקום מבין המתים ויאיר לך המשיח.

טו: לכן ראו ביצר להתהלך בדרך ארץ, לא בכסילים,

טז: אלא בתכמים הפודים את זמנם, מפני שהימים רעים.

יז: לכן אל תהיו חסרי דעת, אלא הבינו מהו רצון אלהים.

יח: ואל תשתכרו מיין אשר פריצות בו, אלא המלאו רוח

יט: ודברו עם עצמכם במזמורים ובתשבחות; ובזמירות הרוח זמרו בלבבכם ליהוה.

כ: והודו תמיד על כל אדם לאלהים האב בשם אדונינו ישוע המשיח.

כא: הפנעו זה לזה באהבת המשיח.

כח: ומי שגנב מעתה אל יגנב, אלא יעמל בידיו ויעשה מעשים טובים כדי שיהיה לו לתת למי שנוקן.

כט: כל דבר חעוב אל יצא מפיהם, אלא מה שגאה ומועיל לבונן, למען יאציל חן על השומעים.

ל: ואל תעציבו את רוח הקדש של אלהים אשר נחתמתם בה ליום הגאולה.

לא: כל מרידות וחמה ורגז וצעקה וגדוף יוסרו מכם, עם כל הרע.

לב: והיו נעימים זה לזה ורחמנים, וסלחו זה לזה כפי שהאלהים במשיח סלח לנו.

פרק ה

א: לכן הדמו לאלהים, כבנים אהובים.
ב: והתהלכו באהבה כפי שהמשיח אהבנו ומסר את נפשו בעדנו, קרבן וזבח לאלהים לריח ניחוח.

ג: וזנות וכל טמאה ותאוננות אף הזכר אל יזכרו ביניכם — כיאה לקדושים;

ד: ולא חרופים ולא דברים של שטות או של בזוי או של התלוצצות, שאין צורך בהם, אלא במקום אלה — תודה.

ה: וזאת דעו: כל אדם שהוא זונה או טמא או תאנות, שהוא עובד אלילים, אין לו

מטל הלין הו גיר אתא רוגזה דאלהא על בניא
דלא מתטפיסנוותא.

ז: לא הכיל תהוון להון שותפא.

ח: אייתכון הניתון גיר מן לוקדם
חשוכא. השא דין נוהרא אנתון במרן. איך
בני נוהרא הכיל הכנא הלכו.

ט: פארוהי גיר דנוהרא בכלה אנון
טבותא תדיקווא וקושפא.

י: והיותון פרשין מנא שפיר קדם מרן.
יא: ולא היותון משתותפין לנת עבדא
דחשוכא דפארא לית בהון. אלא היותון
מכוין להון.

יב: מדם גיר דבטושי עבדין. נדיד הו אף
לממלותה.

יג: כל מדם גיר מתפון. מן נוהרא
ומתגלא. וכל מדם דגלא נוהרא הו.

יד: מטל הנא אמיר: דאתתעיר דמפא
וקום מן בית מיתא. וננהר לך משיחא.

טו: חזו הכיל איפנא תהלכון זיהאית. לא
איך סכלא.

טז: אלא איך חפימא. דזבנין קארסהון
מטל דיומא בישא אנון.

יז: מטל הנא לא תהוון חסירי רעינא.
אלא אסתפלו מנו צבינה דאלהא.

יח: ולא היותון ריון בחמרא דבה אית
אסוותא. אלא אתמלו ברוחא.

יט: ומללו עם נפשכון במזמורא
ובתשפחתא ובזמירתא דרוחא היותון זמרין
בלבנותכון למריא.

כ: והיותון מודין בכלזבן על אפי פלנש
בשמה דמרן ישוע משיחא לאלהא אבא.

כא: והיותון משתעבדין חד לחד בחופה
דמשיחא.

כח: ואינא דגנב הו. מכיל לא נגנוב.
אלא נלאא באידוהי ונפלוח טבתא. דנהוה לה
למתל למן דסניק.

צחחא לד

כט: כל מלא סניא מן פוימכון לא תפוק.
אלא אידא דשפירא וחשחא לבנינא. דתתל
טיבותא לאילין דשמעין.

ל: ולא תהוון מעיקין לרוחא קדישא
דאלהא. דאתתמתון בה ליומא דפורקנא.
לא: פלה מרירותא. וחמתא. ורוגזא.
ורובא. וגודפא. נשתקלן מנכון. עם פלה
בישותא.

לב: והיותון בסימין חד לנת חד.
נמרחמנין. והיותון שבקין חד לחד. איפנא
דאלהא במשיחא שבק לן.

קפלאון ה

א: היותון הכיל מתדמין באלהא איך
בניא חביבא.

ב: והלכו בחופא. איך דאף משיחא
אחבן. ואשלם נפשה על אפין קורבנא דבכא
לאלהא לריחא בסימא.

ג: זניותא דין וכלה טנפותא ועלובותא.
אפלא משתמהו תשתמה בינתכון. איך דינא
לקדישא.

ד: ולא צוחתא. ולא מלא דשטיותא או
דבוחא או דשעיא. הלין דלא מתפעין. אלא
חלף הלין תודיתא.

ה: הדא דין היותון ידעין. דכל אנש
דאיתוהי זניא או טנפא או עלובא. דאיתוהי
פלח פתכרא. לית לה ירותא במלכותה
דמשיחא דאלהא.

ו: דלמא אנש נטעכון במלא סריקתא.

כב: הנָּשִׁים, הַנּוֹעֵנָה לְכַעֲלִיכֶן כְּמוֹ
לְאֲדוֹנֵינוּ;

כג: כִּי הָאִישׁ הוּא רֹאשׁ הָאֵשֶׁה כְּפִי שְׁגֹם
הַמְּשִׁיחַ הוּא רֹאשׁ הָעֵדָה, וְהוּא הוּא מוֹשִׁיעַ
הַגּוֹפִי.

כד: וְאוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁהַעֲדָה נִכְנָעַת לַמְּשִׁיחַ,
כֵּן גַּם הַנָּשִׁים לְכַעֲלִיהֶן בְּכָל דָּבָר.

כה: הַגִּבְרִים, אֲהָבוּ אֶת נָשִׁיכֶם, כְּמוֹ שְׁגֹם
הַמְּשִׁיחַ אֲהָבָה אֶת עֵדָתוֹ וּמָסַר אֶת נַפְשׁוֹ בַּעֲדָהּ
כו: כְּדִי לְקַדְּשָׁהּ וּלְטַהֲרָהּ בְּרַחֲצֵת הַמִּים
וּבַדְּבָר,

כז: וּלְהַעֲמִידָה עֵדָה לְעֶצְמוֹ כְּשֶׁהִיא
מִפְאֲרֵת וְאֵין בָּהּ פֶּתֶם וְלֹא קֶמֶט וְלֹא פְדוּמָה
לְאֵלָה, אֲלֵא תִהְיֶה קְדוּשָׁה בְּלֹא מוֹם.

כח: כִּךְ עַל הַגִּבְרִים לְאַהֲבָה אֶת נָשִׁיהֶם כְּמוֹ
אֶת גּוֹפֵם: כִּי מִי שְׂאוֹהֵב אֶת אִשְׁתּוֹ, אֶת עֶצְמוֹ
הוּא אוֹהֵב;

כט: שֶׁהָרִי מַעוֹלָם לֹא שָׂנֵא אִישׁ אֶת גּוֹפּוֹ,
אֲלֵא מִזִּין הוּא אוֹתוֹ וְדוֹאֵג לוֹ כְּמוֹ שְׁגֹם
הַמְּשִׁיחַ לַעֲדָה;

ל: מְשׁוּם שְׁאֵיבָרִים אָנוּ שֶׁל גּוֹפּוֹ,
וּמִבְּשָׂרוֹ אָנוּ וּמִעֶצְמוֹ.

לא: עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ
וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ, וְהָיוּ שְׁנֵיהֶם לְבָשָׂר אֶחָד.

לב: הַסּוּד הַזֶּה גְּדוֹל הוּא, — אֲנִי מְדַבֵּר
עַל הַמְּשִׁיחַ וְעַל עֵדָתוֹ.

לג: בָּרִם גַּם אִתָּם, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵכֶם כִּךְ
יֵאָהֵב אֶת אִשְׁתּוֹ — כְּמוֹ אֶת עֶצְמוֹ; וְהָאֵשֶׁה
תִּירָא אֶת בַּעְלָהּ.

פָּרָק ו

א: הַכִּנִּים, הַשְּׁמָעוּ לְאֲבוֹתֵיכֶם בְּאֲדוֹנֵינוּ,

כִּי כִךְ רָאוּי.

ב: וְזֹאת הַמַּצָּנָה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁהִכְטַח בָּהּ:

בבד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ,

ג: לְמַעַן יִיטֵב לְךָ וְלִמְעַן יֵאָרִיכוֹן יָמֶיךָ עַל
הָאָדָמָה.

ד: הָאֲבוֹת, אֵל תִּרְגִּיזוּ אֶת בְּנֵיכֶם, אֲלֵא
בְּדָלוּ אוֹתָם בְּתוֹכַחַת אֲדוֹנֵינוּ וּבְתוֹרָתוֹ.

ה: הָעֲבָדִים, הַשְּׁמָעוּ לְאֲדוֹנֵיכֶם שֶׁבְּכָשָׁר
בִּירְאָה וּבְתֹרֶת וּבְחֵם לָב, כְּמוֹ לַמְּשִׁיחַ;

ו: לֹא לְמַרְאִית עֵינַי, כִּי לִבִּי אָדָם
מִתְרַצֵּם אִתָּם, אֲלֵא כְּעַבְדֵי הַמְּשִׁיחַ הַעוֹשִׂים
אֶת רְצוֹן הָאֱלֹהִים.

ז: וְשָׂרְתוּ אוֹתָם בְּכָל נִפְשָׁכֶם בְּאַהֲבָה, כְּמוֹ
אֶת אֲדוֹנֵינוּ וְלֹא כְּמוֹ אֶת בְּנֵי אָדָם,

ח: בִּידִיעַתְכֶם שֶׁכָּל טוֹב אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אִישׁ,
אוֹתוֹ הַדְּבָר יִגְמַל לוֹ מֵאֵת אֲדוֹנֵינוּ — אִם
עָבַד הוּא וְאִם בֶּן חוֹרִין.

ט: גַּם אִתָּם, הָאֲדוֹנִים, כִּךְ תַּעֲשׂוּ
לְעַבְדֵיכֶם. סִלְחוּ לָהֶם עַל חַטָּא, מְשׁוּם
שִׂיּוּדָעִים אִתָּם כִּי גַם אֲדוֹנֵיכֶם שָׁלַכְם בְּשָׂמִים
הוּא וְאֵין עִמּוֹ מִשׁוֹא פָּנִים.

י: מַעֲתָה, אַחִי, הִתְחַנְקוּ בְּאֲדוֹנֵינוּ
וּבְעֶצְמַת גְּבוּרָתוֹ;

יא: וּלְכִשׁוּ אֶת כָּל נֶשֶׁק הָאֱלֹהִים כְּדִי
שְׂתוּכְלוּ לַעֲמֹד נֶגֶד תַּחְבּוּלוֹת הַמִּקְטָרֵג;

יב: כִּי מֵאֲבָקְכֶם אֵינָנו עִם בָּשָׂר וְדָם, אֲלֵא
עִם רָשִׁיּוֹת וְעִם שְׁלִיטִים, וְעִם מוֹשְׁלֵי עוֹלָם
הַחֹשֶׁךְ הַזֶּה, וְעִם רוּחוֹת רָעוֹת אֲשֶׁר מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם.

יג: עַל כֵּן לְכִשׁוּ אֶת כָּל נֶשֶׁק הָאֱלֹהִים כְּדִי
שְׂתוּכְלוּ לְהִתְנַגֵּד לָרַע, וּבְהִיוֹתְכֶם מוֹכֵנִים בְּכָל

כב : נשא הרתין משמעבדן לבעליפין איך דלמרן.

כג : מטל דגברא רשה או דאנתא. איפנא דאף משיחא רשא או דעדא. והויו מחינא דפגרא.

כד : אלא איפנא דעדא משמעבדא למשיחא. הכנא אף נשא לבעליהין בכל מדרם. כה : גברא אהבו נשיכון. איך דאף משיחא אהב לעדמה ונפשה אשלם על אפיה. כו : ונקרשיה ונדכיה בסחיא דמיא ובמלתא.

כו : ונקימיה עדתא לנפשה בד משבחא. ולית בה טולשא ולא קמטא ולא מדרם דלהלן דמא. אלא תהא קדישא דלא מוס.

כח : הכנא ולא לגברא דנחבון נשיהון איך דלפגריהון. מן דלאנתמה גיר מחב. נפשה הו מחב.

כט : לא גיר אנש ממיתוס סנא פגרה. אלא מתרסא לה וצף דילה. איפנא דאף משיחא דעדא.

ל : מטל דחדמא חנן דפגרה. ומן בסרה חנן ומן גרמוהי.

לא : מטל הנא נשפוק גברא לאבוהי ולאמה ונקף לאנתמה. ונהון תריהון חד בסר.

לב : הנא ארזא רב או. אנה דין אמר אנה על משיחא ועל עדתה.

לג : ברם אף אנתון כל חד חד מנכון הכנא נרחם אנתמה איך דלנפשה. אנתמה דין תהא דחלא מן בעלה.

קפלאן ו

א : פניא אשתמעו לאבהיכון במרן. הדא

גיר פאנא.

ב : והנו פוקדנא קדמיא דמליך. יקר לאבוק ולאמר.

ג : דנהאן לך שפיר. ונארפון חייך על ארעא.

ד : אבהא. לא תרגזון בניכון. אלא רבו אנון במרדוהא וביולפנא דמרן.

ה : עבדא. אשתמעו למריכון דבבסר. בדחלתא וברתיחא ובפשיטות לפא איך דלמשיחא.

ו : לא במחזא עינא איך הו דלכנינשא שפרין אנתון. אלא איך עבדא דמשיחא דעבדין צכינא דאלהא.

ז : ושמשו אנון מן פלה נפשכון בחופא. איך דלמרן ולא איך דלכנינשא.

ח : בד דיעין אנתון דהו מדרם דעבד אנש דשפיר. הו או מתפרע מן מרן. אן עבדא ואן בר חארא.

ט : אף אנתון מריא. הכנא הויתון עבדין לעבדיפון. הויתון שבקין להון סכלותא. מטל דידעין אנתון דאף מרכון דילכון איתוהי בשמיא. ומסב באפא לית לנתה.

צחא לה

י : מפיל אחי אתחילו במרן ובתוקפא דחילה.

יא : ולבשו פלה זינא דאלהא. איפנא דתשפחון למקם לויקבל צנעתה דאכל קרצא.

יב : מטל דתכתושכון לא הנה עם בסרא ודמא. אלא עם ארכוס ועם שליטנא. ועם אהידי עלמא דהנא חשוכא. ועם רוחא כישתא דתחית שמיא.

יג : מטל הנא לבשו פלה זינא דאלהא. דתשפחון תארעון בישא. וכד מעתדין אנתון

דָּבָר — לַעֲמֹד.

יֵד: קוֹמוּ אִפּוֹא וְאִזְרוּ מְתִיכֶם בְּאֵמֶת, וּלְבָשׁוּ אֶת שְׂרִיזֵן הַצִּדְקָה;

טו: וְהַנְעִילוּ רַגְלֵיכֶם נְכוֹנוֹת לְבִשׁוֹרֶת הַשְּׁלוֹם.

טז: עִם אֱלֹהִי קַחוּ לָכֶם אֶת מִגֵּן הָאֱמוּנָה, אֲשֶׁר בּוֹ יִהְיֶה בְּלַחְכֶם לְכַבּוֹת אֶת כָּל הַחַצִּים הַבּוֹצְרִים שֶׁל הָרַע.

יז: וְחַבְשׁוּ אֶת כּוֹבַע הַיְשׁוּעָה, וְאַחֲזוּ אֶת חֶרֶב הָרוּחַ אֲשֶׁר הִיא דָּבָר הָאֱלֹהִים.

יח: וּבְכָל הַתַּפְּלוֹת וּבְכָל הַתַּחֲנוּנוֹת הַתַּפְּלִלוֹת תָּמִיד בְּרוּחַ, וְכֵן בַּתַּפְּלָה הֵיוּ שׁוֹקְדִים בְּכָל עֵת — מִתַּפְּלִילִים בְּהַתְמַדָּה וּמִתַּחֲנוּנִים בְּעֵד כָּל הַקְדוּשִׁים;

יט: גַּם בְּעֵד, שִׁינָתָן לִי דָבָר בְּפִתְחֵי אֶת פִּי, לְמַעַן אֲכַרִּיז בְּגִלּוֹי אֶת סוֹד הַבְּשׂוּרָה,

כ: אֲשֶׁר שְׁלִיחוֹ אֲנִי בְּשִׁלְשָׁאוֹת, לְמַעַן אֲגִיד אוֹתוֹ בְּפִמְכִּי כְּפִי שְׁעָלִי לְהַגִּיד אוֹתוֹ.

כא: כִּדִּי שֶׁתִּדְעוּ גַּם אַתֶּם מָה הַמַּצֵּב אֲצִלִּי וּמָה אֲנִי עוֹשֶׂה, הִנֵּה יוֹדִיעַ לָכֶם טוֹכִיקוֹס,

הָאֵחַ הָאֱהוּיב וְהַמְּשִׁרֶת הַנֶּאֱמָן בְּאֲדוֹגִינוֹ,

כב: אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיו אֵלֵיכֶם לְשֵׁם כֶּד, לְמַעַן תִּדְעוּ מָה הַמַּצֵּב אֲצִלִּי וְהוּא יִנְחֵם אֶת לְבַבְכֶם.

כג: שְׁלוֹם לְאַחִינוֹ, וְאַהֲבָה עִם אֱמוּנָה מֵאֵת הָאֱלֹהִים הָאֵב וּמֵאֵת אֲדוֹגִינוֹ יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

כד: חֲסֵד עִם כָּל הָאֱהָבִים אֶת אֲדוֹגִינוֹ יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ לֹלָא חֲדַל. אָמֵן.

- בכלמדם תקומון.
 יד: קומו הכיל וחוזקו חציכון בקושטא.
 ולבשו שרנא דזיקותא.
 טו: וסאנו ברגליכון טויבה דסברתא
 דשלמא.
 טז: ועם הלין. סבו לכון סכרא דהימנוטא.
 דבה תתמצון חילא למדעכו כלהון גארוהי
 זקרא דבישא.
 יז: וסימו סנורתא דפורקנא. ואחודו
 סיפא דרוחא. דאיתוהי מלתא דאלהא.
 יח: ובכל צלון ובכל כעון צלו בכלוכן
 ברוח. ובה בצלותא הויתון שהרין בכל ערן.
 כד מצלין אנתון אמינאית. ומתכשפין על
 אפי כלהון קדישא.
- יט: אף עלי. דתתיב לי מלתא במפתח
 פומי. דעין בגלא אכרו ארנא דסברתא.
 כ: הו דאנא איזגדה בששלחא.
 דבפרהסיא אמליוהי איך דולא לי
 לממלותה.
 כא: דתדעון דין אף אנתון מדם דלנותי
 ומדם דסער אנא. הא מודע לכון טוכיקוס
 אחא חביבא ומשמשנא מהימנא במרן.
 כב: דלה שדרת לנחכון עליה על הדא.
 דתדעון מא דלנותי ונביא לפנתכון.
 כג: שלמא עם אחין. וחובא עם הימנוטא
 מן אלהא אבא ומן מרן ישוע משיחא.
 כד: טיבותא עם כלהון אילין דמחבין
 למרן ישוע משיחא דלא חבל אמין.

אגרת פולוס השליח אל הפיליפים

פרק א

א : פולוס וטימותאוס עבדי ישוע המשיח,
אל כל הקדושים בישוע המשיח אשר הם
בפיליפוס, עם הזקנים והשמשים:
ב : חסד עליכם ושלום מאת האלהים
אבינו ומאת אדונינו ישוע המשיח.
ג : מודה אני לאלהי על זכרכם התמידי
ד : בכל תחנוני למענכם, ועם שאני שמח
מתחנן אני
ה : על שתפוחכם בבשורה מן היום
הראשון ועד עתה;
ו : כי בטוח אני בזה, שמי שהתחיל בכם
את המעשים הטובים, הוא ישלים עד ליום
אדונינו ישוע המשיח.
ז : הן כך ראוי לי לחשב על כלכם, מפני
שנטועים אתם בלבי, ומפני שבכבלי ובהגנתי

על אמת הבשורה שתפי אתם בחסד;
ח : שהרי עד הוא לי האלהים איך אוהב
אני אתכם ברחמי ישוע המשיח.
ט : וזאת אני מתפלל, ששוב תרבה
ותשפע אהבתכם ברוח ובכל תבונה רוחנית,
י : למען תבחינו בדברים המתאימים
ותהיו טהורים בלי מכשול ביום המשיח.
יא : ומלאי פרות צדקה אשר בישוע
המשיח, לתהלת אלהים ולכבודו.
יב : ורוצה אני שתדעו, אחי, שפעלתי
בזקא הועילה להצלחת הבשורה,
יג : כך שגם ככלי נגלו במשיח בכל
הארמון ולכל שאר האנשים.
יד : ורב האחים שבאדונינו בטחו בכבלי
והעזו עוד יותר לדבר בלי פחד את דבר
האלהים.
טו : ואחדים מקנאה ומריבה מכריזים את

אַגְרָמָא

דפולוס שליחא

דלנות פיליפפיא

קפלאון א

א: פולוס וטימתאוס עבדא דישוע משיחא. לכלהון קדישא ובישוע משיחא דאית בפיליפוס. עם קשישא ומשמשנא.
 ב: טיפוחא עמכון ושלמא מן אלקא אבון. ומן מרן ישוע משיחא.
 ג: מודא אנא לאלהי על עוהדנכון אמיןא.
 ד: דבכל בענתי דעל אפיכון. וכד חדא אנא מחפשף אנא.
 ה: על שותפותכון דבסברתא מן יומא קדמא ועדמא להשא.
 ו: מטל דתכיל אנא על הדא. דהו מן דשרי בכון עבדא טבא. הו נשלם עדמא ליומה דמרן ישוע משיחא.
 ז: דכנא גיר ודק לי למתרעיו על פלכון. מטל דבלבי סימןא אנתון. ובאסורי ובמפק

ברוחי דעל שררה דסברתא דשותפי אנתון בטיפוחא.

ח: סהד הו לי גיר אלקא. דאיכנא מחב אנא לכון ברחמוהי דישוע משיחא.
 ט: והדא מצלא אנא. דחוב נסגא ונתימר חובכון בידעתא ובכל סופל דרוח.
 י: דתהוון פרשין אילין דעקנן. ותהוון דכין דלא תוקלא ביומה דמשיחא.
 יא: ומלין פארא דוידקוחא דבישוע משיחא לשובחא ולאיקרא דאלקא.
 יב: צבא אנא דין דתרעון אחי. דסוערני דילי יתיראית אהא לקדמוהי בסברתא.
 יג: דכנא דאף אסורי אתגליו במשיחא בפרטורין פלה ולשרפא דכל אנש.
 יד: וסוגאא דאחא דבמרן אתתכלו על אסורי. ואשיחו יתיראית דלא דחלא לממללו מלתא דאלקא.
 טו: ואנש אנש מן חסמא וחריןא. אנש

הַמְּשִׁיחַ, אֲבָל אֲחֵדִים בְּרָצוֹן טוֹב וּבִאֲהָבָה;
טז: שֶׁכֵּן יוֹדְעִים הֵם כִּי אֲנִי מִפְּקָד עַל
הַגִּנַּת הַבְּשׂוּרָה.

יז: אֲבָל הִלְלוּ שְׁמִכְרִיזִים אֶת הַמְּשִׁיחַ
בְּמַרְיָכָה, אֵין זֹאת בְּטֹהֵר, אֲלֹא שְׁחוּשְׁבִים הֵם
לְהוֹסִיף צָרָה עַל כָּבְלִי.

יח: וּבִזְאת שְׂמִיחָתִי וְשִׂמְחָה אֲנִי, שֶׁבְּכָל
אִפְּן, אִם בְּאִמְתָּלָהּ וְאִם בְּאִמְתָּהּ, הַמְּשִׁיחַ יִכְרוּ;
יט: כִּי יוֹדַע אֲנִי שֶׁהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יִמְצְאוּ
לִי לְחַיִּים עַל-יְדֵי תַּפְלִיתְכֶם וְעַל-יְדֵי מִתְּנַת
הַרוּחַ שֶׁל יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

כ: כִּד שְׁמִיחָנָה אֲנִי וּמִצָּפָה שֶׁלֹּא אֲבוּשׁ
בְּשׂוּם דְּבָר; אֲלֹא בְּבִשְׁחוֹן בְּתַמִּיד גַּם עֵתָה
יִתְגַּדֵּל הַמְּשִׁיחַ בְּגוֹפִי, אִם בְּחַיִּים וְאִם בְּמוֹת;
כא: שֶׁכֵּן הַמְּשִׁיחַ הוּא חַי, וְאִם אֲמוּת —
יִתְרוֹן לִי.

כב: אֲבָל אִם גַּם בְּחַיִּים אֵלֶּה שֶׁל הַבֶּשֶׁר
יֵשׁ לִי פְרִי בְּמַעֲשֵׂי, אֵינֹנִי יוֹדַע מָה אֲבַחֵר לִי;
כג: כִּי שְׂנִיָּהֶם דּוֹחֵקִים בִּי: מִשְׁתּוֹקֵק אֲנִי
לְהַפְטֹר כְּדִי לִהְיוֹת עִם הַמְּשִׁיחַ, וְזֶה טוֹב מְאֹד
הֵיכָּה לִי.

כד: אֲבָל גַּם שֶׁאֲשָׂאֵר בְּגוֹפִי דּוֹחֵקֵת בִּי
הַתּוֹעֲלֹת לְמַעֲנֶכֶם.

כה: וְזֹאת בְּבִשְׁחוֹן יוֹדַע אֲנִי, שֶׁאֲנִי נִשְׁאָר
וּמִמְשִׁיד לְמַעַן שְׂמִיחָתְכֶם וְהַתְּקַדְמוֹת
אֲמוֹנָתְכֶם.

כו: שֶׁפֶּאֶשֶׁר אֲבוֹא שׁוֹב אֵלֵיכֶם, תִּשְׁפַּע בִּי
גְּאוֹתְכֶם בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

כז: רַק הַתְּנַבִּיִּי גִּידָה לְבִשְׁוֹרַת הַמְּשִׁיחַ,
כְּדִי שֶׁאִם אֲבוֹא אֶרְאֶה אֶתְכֶם, וְאִם אֶעֱדֹר
אֲשַׁמַּע עֲלֵיכֶם, שְׁעוֹמְדִים אַתֶּם בְּרוּחַ אֲחֵת
וּבְנֶפֶשׁ אֲחֵת, וּמְנַצְחִים אַתֶּם יַחַד בְּאִמּוֹנַת
הַבְּשׂוּרָה.

כח: וּבְשׂוּם דְּבָר אֵינְכֶם נִבְהָלִים מִן
הַקָּמִים וְגִידָנוּ — הוֹכַחָה לְאַבְדָּנָם וּלְיִשׁוּעַתְכֶם
אַתֶּם. וְזֹאת מֵאֱלֹהִים נָתַן לָכֶם.

כט: לֹא רַק שֶׁהָאֵמֶן תִּאֲמִינוּ בַּמְּשִׁיחַ, אֲלֹא
גַּם שֶׁתִּסְבְּלוּ לְמַעַנּוֹ,

ל: וְתַעֲמְדוּ בַּמֶּאֱבָק אֲשֶׁר כְּמוֹתוֹ רְאִיתֶם
כִּי וְכַעַת שׁוֹמְעִים אַתֶּם עָלָי.

פֶּרֶק ב

א: לָכֵן אִם יֵשׁ לָכֶם נִחְמָה בַּמְּשִׁיחַ, וְאִם
עֲדוּד הַלֵּב בְּאַהֲבָה, וְאִם שְׂתַפּוּת הַרוּחַ, וְאִם
חִמְלָה וְרַחֲמִים —

ב: הַשְׁלִימוּ אֶת שְׂמִיחָתִי בְּהִיּוֹת לָכֶם רַעַת
אֲחֵת וְאַהֲבָה אֲחֵת וְנִפְשׁ אֲחֵת וּמִחְשָׁבָה אֲחֵת.

ג: וְדַבֵּר אֶל תַּעֲשׂוּ בְּמַרְיָכָה אוֹ בְּכַבּוֹד
שׂוֹא, אֲלֹא בְּנִמְכּוֹת רוּחַ יִחְשַׁב כָּל אִישׁ אֶת
חֲבֵרוֹ לְנוֹעֲלָה מִמֶּנּוּ.

ד: וְאַל יִדְאֵג אִישׁ לַעֲצֻמוֹ, אֲלֹא כָּל אִישׁ
גַּם לְחֲבֵרוֹ.

ה: וְזֹאת חֲשַׁבּוּ בְּלִבְכֶּכֶם, מֶה שֶׁגַּם יִשׁוּעַ
הַמְּשִׁיחַ.

ו: אֲשֶׁר בְּהִיּוֹתוֹ בְּדַמּוֹת הָאֱלֹהִים לֹא
לִשְׁלַל חֲשַׁב אֶת זֹאת שֶׁהוּא שָׂוִה לְאֱלֹהִים,
ז: אֲלֹא הִרִיק אֶת עֲצָמוֹ וְנָטַל דְּמוּת עֶבֶד,
וְהָיָה בְּדַמּוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם וְנִמְצָא בְּצוּרָה כְּבֹן
אָדָם.

ח: וְהִשְׁפִּיל עֲצָמוֹ וְנָצִית עַד מוֹת — מִיתַת
הַצֶּלֶב.

ט: עַל כֵּן גַּם הָרִימוּ הָאֱלֹהִים מְאֹד וְנָתַן לוֹ

בְּחֶדָּא רוח. ובְּחֶדָּא נֶפֶשׁ ומתנצחין אנתון
אכֹּחֵד בהימנותא דסברתא.

כח: ובמדם לֹא מתתויעין אנתון מן הנון
דקימין לקובלן. לתחיתא דאבְּדָהוּן ולחיא
דילכון. והדא מן אֵלֶּהָ הוּא אחיחֶבֶת לכון.
כט: דלא בלחוד מהימנו תהימנון בֵּה
במשיחא. אֵלָּא אָף דעל אפּוּהי תחשון.

ל: ותסיברון אָגוּנָא איך הוּ דחִזִּיתוּן בִּי
והָשָׂא שְׁמַעִין אנתון עֲלִי.

קפלאון ב

א: אֵן אִית לכון הִכִּיל בּוּיָאָא במשיחא.
ואן ממלא כלבָּא בחובָּא. ואן שׁוּתְפוּתָא
דרוחָּא. ואן רוחָּפָא ורחמָּא.
צחחא לו

ב: שְׁלֵמו חדותי. דחד רַעִינָא נהוּא לכון
וחד חובָּא. נְחָדָא תרעיתָא.

ג: ומדם בחִינָא אֹו בשׁוּבְחָא סריקָא לֹא
תעבדון. אֵלָּא במפִּיכוּת רַעִינָא כִּלְנֶשׁ לחברה
איך דמימר מִנָּה נחשוב.

ד: וְלֹא אִמְשׁ דנִפְשָׁה גֹאצָּף. אֵלָּא כֹל אִנְשׁ
אָף דחברה.

ה: והדא אֲתִרְעֹו בנפשכון הִי דאָף ישוע
משיחא.

ו: הוּ דכד אִיתוּהי בדמוּתָא דאֵלֶּהָ. לֹא
הוּא חטופִּיא חשְׁבָּה להדא דאִיתוּהי פחמָּא
דאֵלֶּהָ.

ז: אֵלָּא נִפְשָׁה סרק. דמוּתָא דעבָּדָא נסב.
והוּא בדמוּתָא דבִּנְיָשָׂא. ובאספמָּא אֲשִׁתְּכָה
איך בִּרְנָשָׂא.

ח: ומכָּן נִפְשָׁה ואֲשִׁתְּמַע עֲדְמָא למוּתָא.
מוּתָא דִּין דזקיפָּא.

ט: מְטֹל הָנָא אָף אֵלֶּהָ אסגִי רִמְרָמָה.

אִנְשׁ דִּין בְּצִבְינָא טָבָא ובחובָּא למשיחא
מכְרִזִּין.

טז: מְטֹל דִּידְעִין דלמפִּק ברוּחָא דסברתָא
סִים אָנָּא.

יז: הָנוּן דִּין דבְּחִינָא למשיחא מכְרִזִּין.
לֹא הוּא דכִּנְיָתִי. אֵלָּא דסְבִרִין דמוּספִין
אולצָּנָא לאַסוּרִי.

יח: ובְּהָדָא חֲדִית וחדָא אָנָּא. דבכלל פרוס
אֵן בעֲלִתָּא ואן בקוּשְׁתָּא משיחא נִתְפְּרֹו.

יט: יָדַע אָנָּא גִיר דהִלִּין לחיא הוּ
משתכֹּחַן לִי בְּעִוְתָכוֹן ובְּמוֹהֶבְתָּא דרוּחָא
דִישׁוּע משיחא.

כ: אִיפְּנָא דמספֵּר אָנָּא ומספָּא אָנָּא
דממדם לֹא אֲבֵהֶת. אֵלָּא בגליות אפָּא. איך
דבכלזבֹּן אָף הָשָׂא נִתְרֹוּב משיחא בפגרי. אֵן
בְּחִיא ואן בְּמוּתָא.

כא: חֲנִי גִיר דִּילִי משיחא הוּ. ואן אַמוּת.
יִתְרָנָא הוּ לִי.

כב: אֵן דִּין אָף בְּהִלִּין חִיא דבסָרָא. פֹּאֲרָא
אִית לִי בְּעַבְדִּי. לֹא יָדַע אָנָּא מָנָא אָנְבָּא לִי.

כג: אֵלְצֵן לִי גִיר מִרְפִּיחִין. למפטר רגִי
אָנָּא דעם משיחא אָהֵנָּא. והדא טָב פִּקְחָא
הָנוּחַ לִי.

כד: אֵלָּא אָף דאָקָנָא בפגרי אֵלְצֵן לִי
צבוּתָא מְטֹלְתָכוֹן.

כה: והדא תכִּילָאִית יָדַע אָנָּא. דפֹּאֲשׁ
אָנָּא ומקָנָא אָנָּא לחדותָא דילכון ולתרפִּיתָא
דהימנותכון.

כו: דכד אַתָּא תוֹב לְנִתְכוֹן נחִימר בִּי
שוֹבְהֶרְכוֹן דְּבִישׁוּע משיחא.

כז: בִּלְחוּד אִיבְּנָא דִיָּאָא לסברתָה
דמשיחא הִיִּיתוּן מִתְדַּבְּרִין. דאֵן אַתָּא אַחֲזִיכוֹן
ואן פִּרִיק אָנָּא. אֲשִׁמַּע עֲלִיכוֹן דְּקִימִין אנתון

שם נעלה מכל השמות,

י: כְּדִי שְׁבִשְׁם יִשׁוּעַ תִּכְרַע כָּל בְּרִךְ אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ וְאֲשֶׁר מִתַּחַת לָאָרֶץ,

יא: וְכָל לְשׁוֹן תּוֹדָה כִּי יֵהְיֶה הוּא יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ לְכַבֹּד הָאֱלֹהִים אָבִיו.

יב: לָכֵן, אֱהוּבִי, כִּפִּי שְׁתַּמִּיד צִיְתָם, לֹא רַק כְּאֲשֶׁר קָרֹב אֲנִי אֲלֵיכֶם, אֲלֵא כָּעֵת, שֶׁרְחוּק אֲנִי מִכֶּם, כָּל שָׁנָה בִּירְאָה וּבְרִיתָתָהּ פָּעֵלֹתָ אֶת פָּעַל יִשׁוּעַחֲכֶם;

יג: כִּי הָאֱלֹהִים מְעוֹרֵר בְּכֶם גַּם לְרִצּוֹת וְגַם לִפְעֹל אֶת מַה שְּׁאַתֶּם רוֹצִים.

יד: כָּל דְּבָר עָשׂוֹ בְּלִי רִטּוֹן וּבְלִי פִקְדוֹן, טו: לְמַעַן תִּהְיוּ תְּמִימִים וּבְלִי מוֹם, כְּכִנּוּיִם טְהוֹרִים שֶׁל אֱלֹהִים, הַחַיִּים בְּדוֹר עֲקֹשׁ וּפְתִלְחָל; וְהֵרָאָו בִּינֵיהֶם כְּמֵאוֹרוֹת בְּעוֹלָם,

טז: כִּי הֵנֹכֶם בְּמָקוֹם חַיִּים לָהֶם — לְגִאֲנוֹתֵי שְׁלִי בַיּוֹם הַמָּשִׁיחַ, שֶׁלֹּא סֵתָם רִצְיָתִי וְלֹא לְרִיק עֲמִלְתִּי.

יז: אֲבָל גַּם אִם מִסָּד אֲנִי עַל זֶבַח וְשֵׁרוֹת אֱמוּנֹתְכֶם, שִׂמַּח אֲנִי וְשִׂשׁ עִם כָּלְכֶם.

יח: כִּךְ גַּם אִתָּם שִׂמְחוּ וְשִׂישׁוּ עִמִּי.

יט: וּמִקֵּנָה אֲנִי בְּאֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ, שֶׁאֲשַׁלַּח לָכֶם אֶת טִימוֹתָאוֹס בְּמַהֲרָה, כְּדִי שְׁגִם לִי תִהְיֶה נֹחַת בְּאֲשֶׁר אֲשַׁמְעַ עַל אוֹדוֹתֵיכֶם;

כ: כִּי אֵין לִי פֹה אַחֵר כְּמוֹנֵי שְׁבִמְסִירוֹת דּוֹאג לָכֶם;

כא: שָׁנָה כָּלָם אֶת אֲשֶׁר לַעֲצָמָם מִבְּקָשִׁים וְלֹא אֶת אֲשֶׁר לִישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

כב: אֲבָל אֶת מִבְּחָנִי שֶׁל זֶה יוֹדְעִים אִתָּם, שֶׁכִּבְּרָה עִם אָבִיו כִּךְ הוּא עֹבֵד אֹתִי בְּשׁוֹרָה.

כג: אוֹתוֹ מִקֵּנָה אֲנִי לְשַׁלַּח אֲלֵיכֶם בְּמַהֲרָה, לְאַחֵר שְׁאֲרָאָה מִהֵיכָּה בְּאֲשֶׁר אֵלִי.

כד: וּבּוֹטַח אֲנִי בְּאֲדוֹנִי, שְׁגִם אֲנִי אָבּוֹא

אֲלֵיכֶם בְּמַהֲרָה.

כה: אֲבָל כָּעֵת אֲלֻצְנִי הַמָּצֵב לְשַׁלַּח אֲלֵיכֶם אֶת הָאִם אֶפְרֹדִיטוֹס אֲשֶׁר הוּא עוֹזֵר וְעוֹבֵד עֲמִית אֹתִי — אִךְ שְׁלִיחַ שְׁלָכֶם וּמִשְׁרַת לְצִרְכֵּי —

כו: שָׁנָה נִכְסֵף לְרֵאוֹת אֶת כָּלְכֶם; וְעֵצוֹב הִיָּה, כִּי יָדַע שֶׁשִּׁמְעֵתֶם שְׁחָלָה.

כז: הֵן גַּם חָלָה עַד מוֹת, אֲבָל הָאֱלֹהִים רַחֵם עָלָיו; וְלֹא עָלָיו בְּלִבָּר, אֲלֵא גַם עָלִי, כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לִּי יָגוֹן עַל יָגוֹן.

כח: עַל כֵּן בְּזִרְיוֹת שְׁלַחְתִּיו אֲלֵיכֶם, שֶׁכְּאֲשֶׁר תִּרְאוּהוּ, שׁוֹב תִּשְׁמְחוּ, וְלִי תִהְיֶה קִצָּת נִיחַת נִפְשִׁי.

כט: לָכֵן קְבֹלוּהוּ בִּיהֲוָה בְּכָל שִׂמְחָה, וּהַתִּיחֲסוּ בְּכַבֹּד לְאַלֵּה אֲשֶׁר כִּךְ הֵם;

ל: כִּי לְמַעַן עֲבֹדַת הַמָּשִׁיחַ הִגִּיעַ עַד מוֹת, וְחָרַף אֶת נִפְשׁוֹ כְּדִי לְמַלֵּא מַה שֶּׁהִחְסִרְתֶּם אִתָּם בְּשֵׁרוֹת לִי.

פרק ג

א: מַעֲתָה, אֹחִי, שִׂמְחוּ בְּאֲדוֹנֵינוּ. אֶת עֲצָם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְכַתֵּב אֲלֵיכֶם אֵין זֶה לְטִרְחָ לִי, כִּי מִזְהִירִים הֵם אִתְּכֶם.

ב: הַנִּהְרֹו מִן הַכְּלָבִים, הַנִּהְרֹו מִפּוֹעֲלִים רָעִים, הַנִּהְרֹו מִחַתּוֹף הַבֶּשֶׂר.

ג: הֵן אֲנִיחֵנוּ הַמִּיָּלָה, הַעוֹבְדִים אֶת הָאֱלֹהִים בְּרוּחַ וּמִתְהַלְלִים בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, וְאֵין אֲנִי בּוֹטְחִים בְּבֶשֶׂר,

ד: אִךְ כִּי הִיָּה לִי מִבְּטָח גַּם בְּבֶשֶׂר; שֶׁהִרִי אִם אִישׁ חוֹשֵׁב שֶׁמִּבְטָחוֹ בְּבֶשֶׂר, אֲנִי יוֹתֵר מִמּוֹנוֹ;

ה: נִמּוֹל בֵּן שְׁמוֹנֶת יָמִים; מִמוּצָא יִשְׂרָאֵל;

ויהיב לה שמא דמיתר מן כל שמיהן.

י: דבשמה דישוע כל ברוך תפוך דבשמיא וברארעא ודלחת מן ארעא.

יא: וכל לשון נודא דמרעא הו ישוע משיחא. לשובחא דאלהא אבוהי.

יב: מפיל חביבי. איבנא דבכלוזן אשתמעון לא כד קריב אנא לכון בלחוד.

אָלא הָשָׂא דרחיק אנא מנכון. יתיראית בדחלתא וברתיחא פלוחו פולחנא דחייפון.

יג: אלהא הו גיר מחפט בכון. אף למצבא אף למסער הו מדם דצבין אנתון.

יד: כל מדם היתון עבדין דלא רטנא ודלא פולג.

טו: דהוון תמימא ודלא מום איך בניא דכיא דאלהא דעמרין בדרא עסקא ומעקמא.

ואתחוו בינתהון איך נהירא בעלמא.

טז: דאיתיפון להון בדופת חיא לשובהרי דיילי בזומה דמשיחא. דלא הו איקא רהטת ולא סריקאית עמלת.

יז: אלא אפן מתנקא אנא על דבחמא ותשמשתא דהימנוותכון. חדא אנא וריו אנא עם כלכון.

יח: הכנא אף אנתון חדו ורנוו עמי.

יט: מספר אנא דין במרן ישוע דאשרד לנתכון לטימתאוס בעגל. דאף לי נהוא לי נקחא כד אלה מטלחכון.

כ: לית לי גיר אחרין הרבא דאיד נפשי הו דאכיספאית לצף דילכון.

כא: פלהון גיר הנפשהון הו בעין. ולא דישוע משיחא.

כב: בוקיה דין דהנא ידעין אנתון. דאיך פרא עם אבוהי. הכנא פלח עמי בסברתא.

כג: להנא מספר אנא דאשרד לנתכון

בעגל מא דחזית מא ולותי.

כד: נתכיל אנא על מרי. דאף אנא בעגל אָחָא אָנָא לנתכון.

כה: השא דין אלצפני צבותא דאשרד לנתכון לאפפרודיטוס אָחָא. דאיתוהי מערנא ופלחא דעמי. דילכון דין שליחא ומשמנא דחשחתי.

כו: מטל דסנא הו למחזא לכלכון. ומעק הו דידע דשמעתון דאתפרה.

כז: אף אתפרה גיר עדמא למותא. אלא אלהא רחם עלוהי. לא הו דין עלוהי בלחוד.

אָלא אָף עָלִי. דלא תהוה לי עקא על עקא. כח: תפטיאית הכול שדרתה לנתכון. דכד תחזוניהי תוב תחדון. ולי קליל נהוא נפאשא.

כט: קבלוהי הכול במרעא בכל חדון. ולאלילין דהכנא אנון. באיקרא אחודו אנון.

ל: מטל עבדא גיר דמשיחא עדמא למותא מטי. ובסר על נפשה. דנמלא מדם דבצרתון חיתון בתשמשתא ולותי.

קפלאון ג

א: מפיל אחי חדו במרן. הנין בד הנין דאכתוב לכון לא מאנא לי. מטל כלכון מוהרן.

ב: אודארו מן פלבא. אודארו מן פעלא בישא. אודארו מן פסק בסרא.

ג: גזורתא גיר חנן איתין. אילין דפלחין חנן עליהא ברוחא ומשתבחרין חנן בישוע משיחא. ולא תכילי אנו על בסרא.

ד: בד לי אית הו לי תוכלגא אף על בסרא. אן גיר אנש סבר דתוכלגה בבסרא הו.

ה: גזירא בר תמנא יומין. מן טוהמא יתיר מנה אנא.

ה: גזירא בר תמנא יומין. מן טוהמא

משקט בנזמין; עברי בן עברים; בתורה — פרוש;

ו: בקנאה — רודף העדה; ובצדקה של התורה בלי לפי הייתי.

ז: אבל אלה שיתרון היו לי, לחסרון חשבתי אותם בגלל המשיח.

ח: אף חושב אני את כלם לחסרון בשל מעלת ידיעת ישוע המשיח אדוני, אשר למענו הכל הפסדתי ולזבל חשבתי פדי שאריות את המשיח

ט: ואמצא בו בבלי היות לי צדקה של עצמי אשר מן התורה, אלא אשר מאמונת המשיח שהיא צדקה מאת האלהים,

י: פדי שאדע בה את ישוע ואת גבורת תקומתו, ואשתתף ביסוריו ואדמה למותו — יא: אולי אוכל להגיע לתקומה מבין המתים.

יב: לא שכבר לקחתי או שכבר השלמתי, אלא רץ אני שמא אשיג את מה שבגללו השיגי ישוע המשיח.

יג: אחי, אני על עצמי אינני חושב שהשגתי, אבל אחת אני יודע, שאני שוכח את אשר מאחרי, ונחלץ אני אל אשר לפני.

יד: ורץ אני לקראת המטרה לטל את נצחון הקריאה-של-מעלה של האלהים בישוע המשיח.

טו: השלמים אפוא את אלה יחשבו; ואם אחרת חושבים אתם, גם זאת האלהים יגלה לכם.

טז: ברם לזאת אשר הגענו, נלכה בנתיב אחד ובלב אחד.

יז: הדמו אלי, אחי, והתבוננו במתהלכים בה, לפי הדגמה שאתם רואים בנו;

יח: כי יש רבים שמתהלכים אחרת, הללו שפועמים רבות אמרתי לכם עליהם, וכעת בבכי אני אומר, שאיני צלב המשיח הם; יט: אשר אחריתם אבדון, אשר פרסם אלהיהם, ובשפתם כבודם, אשר מחשבתם בארץ היא.

כ: אבל עבודתנו שלנו בשמים היא, ומשם מחכים אנו למושיענו, לאדונינו ישוע המשיח,

כא: שהוא יחליף את גוף ענינו למען יהיה בדמות גוף כבודו, כפי כחו הגדול אשר על-ידו הכל השתעבד לו.

פרק ד

א: על בן, אחי האהובים והרחומים, שמחתי ועצרת, ככה עמדו באדונינו, אהובי.

ב: מאוהדיה מבקש אני ומסונטיכי, שיהיה להם לב אחד באדונינו.

ג: גם ממך מבקש אני, בן-זוגי האמתי בעל, שתעזור להן; כי הן יגעו אתי בבשורה עם קלמים ועם שאר עוזרי אשר שמותיים כתובים בספר החיים.

ד: שמחו באדונינו בכל עת; ושוב אומר אני — שמחו.

ה: וענותכם תודע גא לכל אדם. אדונינו קרוב הוא.

ו: אל תדאגו לשום דבר, אלא תמיד בתפלה ובתחנון ובתודה תנדענה משאלותיכם לפני האלהים.

ז: ושלום אלהים הנשגב מכל דעת ינצר את לבבכם ושכלכם בישוע המשיח.

ח: מעתה, אחי, דברים אשר אמתיים הם

אנתון.

יח: אית גיר סגיאא דאחרנאית מהלכין.
הנון דובנין סגיאן אמרת לכוון עליהון השא
דין פד פכא אגא אמר אגא. הנון דבעלדבבא
אנון דזקיפה דמשיחא.

יט: הנון דחרתהון אבדנא חי. הנון
דאלההון פרסהון. ותשובותהון בהתתהון
הנון דתרעיתהון בארעא חי.

כ: דילן דין פולחנן בשמיא חו. ומן תמן
מספין חנן למחננן למרן ישוע משיחא.

כא: דהו נחלף פגרא דמופכין. דנהוא
בדמותא דפגרא דשובחה. איך חילה רפא חו
דבה כל אשתעבד לה.

קפלאון ד

א: מפיל אחי חביבא ורחימא. חדותי
וכלילי. הכנא קומו במרן חביבי.

ב: מן אוהדיא בעא אגא ומן סונטכא.
חד רענא נהוא להין במרן.

ג: אף מנך בעא אגא בר זוגי שריא.
דתהוא מצדד להין דהנין לאי עמי בסברתא
עם קלמים ועם שרפא דמעדרני. הנון
דשמיהון כתיבין בכתבא דחיא.

ד: תדו במרן בכלזבן. ותוב אמר אגא
תדו.

ה: ומפיוכתכון תתידע לות פלגש. מרן
קריב חו.

ו: דמדם לא תאצפון. אלא בכל זבן
בצלוחתא ובבעותא ובתודיתא שאלתכון
נתידען קדם אלהא.

ז: ושלמה דאלהא חו דרב מן כל מדע.
נשטר ללכנותכון ומדעיכון בישוע משיחא.

ח: מפיל אחי. אילין דשרירן ואילין

דיסדיל מן שבטא דבנימין. עבריא בר
עבריא. בנמוסא פרישיא.

ו: בטננא דרופא דעדמא. ובנדיקותא
דנמוסא. דלא רשין חוית.

ז: אלא הליו דיותנא חו לי. חוסרנא
חשבת אגין מטל משיחא.

ח: אף חשב אגא להין פלהין חוסרנא
מטל רבותא דינעתה דישוע משיחא מרי. חו
דמטלתה כל מדם חסרת ואיך זבלא חשבת.
דלמשיחא אחר.

ט: ואשתכח בה. פד לית לי ודיקותא
דנפשי. חי דמן נמוסא. אלא חי דמן הימנוטא
דמשיחא. דאיתיה ודיקותא דמן אלהא.

י: דבה אשתודע לישוע ולחילא דקמתה.
ואשתותף בחשויה ואתדמא במותה.

יא: דלמא אשכח אמטא לקמתא דמן
בית מיתא.

יב: לא חוא מן פדו נסבת או מן פדו
אתנמרת. אלא רהט אגא דלמא אדרך למדם
דמטלתה אדרכני ישוע משיחא.

צחחא לו

יג: אחי. אגא על נפשי לא רנא אגא
דאדרכת. תדא דין ידע אגא. דדבספרי טעא
אגא ולקדמי משתושט אגא.

יד: ורהט אגא לוקבל גישא דאסב זכותא
דקרנא דלעל דאלהא בישוע משיחא.

טו: אילין דגמירין הביל הליו נתרעון. ואן
מדם אחרנאית מתרעין אנתון. אף תדא
אלהא נגלא לכוון.

טז: ברם לתדא דמטין. בחד שבילא
נשלם. ובחדא אויותא.

יז: אתדמו בי אחי. ונהיתון מתבקין
באילין דהכנא מהלכין. איך דמותא דבן חוין

לֹא אַחַת מִהֶקְהָלוֹת לֹא הִשְׁתַּתְּפָה אִתִּי
בְּחִשְׁבוֹן שֶׁל לִקְיָהָ וְנִתְיָנָה, אֲלֵא אַתָּם בְּלִבְדִּי;
טו: שָׁכֵן גַּם לְתַסְלוֹנִיקִי שֶׁלַחְתָּם לִי פַעַם
יַפְעָמִים אֶת צָרְכִי.

יז: לֹא שְׂרָצָה אֲנִי מִתְּנָה, אֲלֵא רוֹצֶה אֲנִי
שֶׁהַפְּרוֹת יִרְבוּ לָכֶם.

יח: הִפֵּל קִבְלָתִּי, וְהוֹתֵר לִי וּמֵלֵא אֲנִי.
וְלִקְחָתִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר שִׁלַּחְתָּם לִי בְּיַד
אֶפְפְּרוֹדִיטוֹס, רֵיחַ נִיחֹחַ וְנִבְחַ רְצוֹי עָרַב
לֵאלֹהִים.

יט: וְאַלֹהֵי יִמְלֵא כָּל צָרְכְּכֶם כְּפִי עֲשֹׂרו
בְּתַפְאֶרֶת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

כ: וְלֵאלֹהִים אֲבִינוּ הַתַּפְאֶרֶת וְהַכְּבוֹד
לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. אָמֵן.

כא: דִּרְשׁוּ בְּשָׁלוֹם כָּל הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר
בְּיֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

כב: דוֹרְשִׁים בְּשָׁלוֹמְכֶם הָאֲחִים אֲשֶׁר
אִתִּי. דוֹרְשִׁים בְּשָׁלוֹמְכֶם כָּל הַקְּדוּשִׁים, בְּיֹתֵר
אֵלֶּה אֲשֶׁר מִבֵּית הַקֵּיסָר.

כג: חֲסֹד אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ עִם כָּלְכֶם.
אָמֵן.

וְאֲשֶׁר הַגּוֹנִים, וְאֲשֶׁר יִשְׂרִים וְאֲשֶׁר טְהוֹרִים,
וְאֲשֶׁר נְחַמְדִּים וְאֲשֶׁר מְצִינִים, וּמַעֲשִׂים שֶׁהֵם
לְשִׁבְחָ וּלְתִהְלָה — עַל אֵלֶּה חֲשַׁבּוּ.

ט: דְּבָרִים אֵלֶּה שֶׁלִּמְדַתְּם וְקִבְלַתְּם,
וּשְׁמַעְתֶּם וּרְאִיתֶם בִּי — אֶת אֵלֶּה עֲשׂוּ;
וְאַלֹהֵי הַשָּׁלוֹם יְהִי עִמָּכֶם.

י: שְׁמַחְתִּי מְאֹד בְּאֲדוֹנֵינוּ עַל שֶׁהִמְשַׁכְתֶּם
לְדָאָג לִי, כְּפִי שְׂגֵם דְּאֵגְתֶּם, אֲךָ לֹא הִסְפַּקְתֶּם.
יא: וְאוּלָם לֹא מִפְּנֵי שֶׁחִסַּר לִי אוֹמֵר אֲנִי
זֹאת; שָׁכֵן לְמִדְתִּי שִׁיָּהָא מְסַפִּיק לִי מֵה שֵׁיִשׁ
לִי.

יב: יוֹדַע אֲנִי לְהִשְׁפִּיל; יוֹדַע אֲנִי גַם
לְשַׁפֵּעַ. כָּפַל וּבָכַל דְּבַר מְרָגֵל אֲנִי, גַּם בְּשִׁבְעַ
גַּם בְּרָעַב, בְּשִׁגְשׁוּיָא וּבְמַחְסוֹר.

יג: כָּל דְּבַר יָכוֹל אֲנִי בְּמַשִּׁיחַ הַמְּחַזֵּק
אוֹתִי.

יד: בְּרַם טוֹב עֲשִׂיתֶם שֶׁהִשְׁתַּתְּפַתְּם
בְּמַצִּיקוֹתִי.

טו: וְיוֹדַעִים אַתֶּם גַּם אַתֶּם הַפִּילִיפִים,
שֶׁבְּתַחֲלַת הַבְּשׂוֹרָה, כְּשִׁנְצָאתִי מִמְּקוֹדוֹנִיָּה, אֲףִי

מקדוניא. אף לא חדא מן עדתא אשתופף לי
בחושפן מסבא ומתלא אלא אנתון בלחוד.

טז: דאף לתסלוניקא חדא זבן ומרתין
חשחתי שדרתון לי.

יז: לו דמוהבתא בעא אנא. אלא בעא
אנא דפארא נסגון לכון.

יח: פלמדם קבלת. ויתיר לי. נמלא אנא
ונסבת פל דשדרתון לי ביד אפרודיטוס
ריחא בסימא ודבתא מקבלא דשפר לאלהא.
יט: ואלהי נמלא כלל סניקותון איך
עותרה בשובתא דישוע משיחא.

כ: לאלהא דין אבון שובתא ואיקרא
לעלם עלמין אמין.

כא: שאלו בשלמא דכלהון קדישא
דבישוע משיחא.

כב: שאלין בשלמכון אחא דעמי. שאלין
בשלמכון פלהון קדישא. יתיראית הלין דמן
ביתה דקסר.

כג: טיבותה דמן ישוע משיחא עם
פלכון אמין.

דנכפן. ואילין דכאנן ואילין דדכנן. ואילין
דרחימן ואילין דשביחן. ואילין עבדא
דשובתא נדקולסא הלין אתרעו.

ט: הלין דילפתון. וקבלתון ושמעון.
נחזיתון ביי הלין סעורו. ואלהא דשלמא נהוא
עמכון.

י: דורבאית דין חדית במרן דאקפתון
למאצר דילי. איפנא דאף יצפין הויתון. אלא
לא ספיקין הויתון.

יא: לא הווא דין מטל דחסר לי אמר אנא.
אנא גיר ילפת דנהוא ספק לי הו מדם דאית
לי.

יב: ידע אנא דאתמכך. ידע אנא ואף
דאתיתר בכל מדם מדרש אנא אף בסבעא.
אף בכפנא. במשרתותא. ובחסירותא.

יג: דכל מדם מצא אנא חילא במשיחא
דמחיל לי.

יד: ברם שפיר עבדתון דאשתותפתון
לאולצני.

טו: ידעין אנתון דין אף אנתון
פיליפסיא. דבשורא דסברתא כד נפקת מן

אגרת פולוס השליח אל הקולסים

ז : כפי שלמדתם מאפפורה צמיתנו האהוב
אשר משרת נאמן הוא של המשיח בעדכם ;
ח : והוא הודיענו על אהבתכם שבירות .
ט : לכן גם אנחנו, מיום ששמענו, איננו
חדלים להתפלל בעדכם ולבקש שתמלאו רצת
רצון האלהים בכל חכמה ובכל תבונה
רוחנית ,
י : למען תתהלכו בנאיות ותמצאו חן
בעיני אלהים בכל מעשים טובים, ותתנו פרי
ותגדלו בדעת האלהים ,
יא : ותתחזקו בכל כח כפי גדל כבודו,
בכל סבלנות ובארץ רוח ,
יב : ובשמחה תודו לאלהים האב אשר
עשנו ראויים לחלק בנחלת הקדושים באור ,
יג : וגאלנו משלטון החשך והביאנו אל
מלכות בנו האהוב ,

פרק א

א : פולוס שליח ישוע המשיח ברצון
אלהים, וטימותאוס האח,
ב : אל אלה אשר בקולסוס*, האחים
הקדושים והמאמינים בישוע המשיח: שלום
עליכם וחסד מאת האלהים אבינו .
ג : מודים אנו לאלהים אבי אדונינו ישוע
המשיח בכל עת, ומתפללים אנו בעדכם
ד : מאז ששמענו על אמונתכם בישוע
המשיח ואהבתכם לכל הקדושים ,
ה : בשל התקנה השמורה לכם בשמים,
אשר שמעתם מלפנים בדבר אמת הבשורה
ו : שהכרזה לכם, כפי שגם לכל העולם;
והיא גדלה ונותנת פרי, כפי שגם בקם, למן
היום ששמעתם והפרתם את חסד האלהים
נאמנית .

אגרתא דפולוס שליחא דלנת קולפסיא

קפלאון א

א : פולוס שליחא דישוע משיחא בצביגה דאלהא וטימתאוס אחא.
ב : לאילין דאית בקולפוס אחא קדישא ומהימנא בישוע משיחא. שלמא עמכון וטיבותא מן אלהא אבון.
ג : מודין אנן לאלהא אבוהי דמרן ישוע משיחא בכלזבן. ומצלין אנן עליכון.
ד : הא מן דשמעון הימנותכון דבישוע משיחא וחובכון דלנת פלהון קדישא.
ה : מטל סברא הו דנטיר לכון בשמאי. הו דמן קדים שמעתון. במלתא דקושטא דסברתא.
ו : הי דאתפרות לכון איך דאף לכלה עלמא. ורביא ויאבא פארא איפנא דאף בכון. מן יומא דשמעתון ואשמודעתון טיבותה דאלהא בקושטא.

ז : איך מא דילפתון מן אפפרא כנתן חביבא. דהו איתוהי חלפיכון משמשנא מהימנא דמשיחא.
ח : והו אודען חובכון דברותא. צחחא לח
ט : מטל הנא אף חנן מן יומא דשמעון. לא שליין אנן למצלין עליכון. ולמשאל דתתמלון ידעתא דצביגה דאלהא בכל חכמא ובכל סופל דרוח.
י : דתהלכון איך דודק. ותשפרון לאלהא בכלהון עבדין טבין. ותתלון פארא ותרבון בידעתא דאלהא.
יא : ובכל חיל תתחילון איך רבותא דשובחה. בכל מסיבדנו ובמגרת רוח.
יב : ובחדותא תודון לאלהא אבא דאשיון למנתא דירתותא דקדישא בנוהרא.
יג : ופרקן מן שולטנה דחשוכא ואיתון למפותא דברה חביבא.

יד: אֲשֶׁר בּוֹ יֵשׁ לָנוּ פְדוּת וּסְלִיחַת הַחַטָּאִים,

טו: אֲשֶׁר הוּא דְמוּת הָאֱלֹהִים הַבִּלְתִּי נִרְאָה וּבִכּוֹר כָּל הַבְּרִיּוֹת;

טז: וּבּוֹ נִבְרָא כָּל מַה שֶּׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ, כָּל הַנִּרְאָה וְכָל הַבִּלְתִּי נִרְאָה, אִם כְּסֹאוֹת וְאִם מְרִיּוֹת, וְאִם רְשִׁיּוֹת וְאִם שְׁלֹטוֹנוֹת, הַכֹּל בִּידּוֹ וּבּוֹ נִבְרָאוּ;

יז: וְהוּא בְּטָרֵם כָּל, וְהֵלֵל קִים בּוֹ.

יח: וְהוּא רֹאשׁ גּוֹף הָעֵדָה, אֲשֶׁר הוּא הָרֹאשׁ וְהַבְּכוֹר מִבֵּין הַמַּתִּים לְמַעַן יִהְיֶה רֹאשׁוֹן בְּכָל;

יט: כִּי בּוֹ רָצָה לְשַׁכֵּן כָּל הַמְּלֹאָא;

כ: וְעַל-יָדּוֹ לְרִצּוֹת אֵלָיו אֶת הַכֹּל; וְרָצָה בְּדָם צִלְּכוֹ עַל-יָדּוֹ אִם אֶת אֲשֶׁר בָּאָרֶץ וְאִם אֶת אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם.

כא: גַּם אֶתְכֶם אֲשֶׁר לְפָנַיִם נִכְרִים הֵייתֶם וְאוֹיְבִים בְּשִׁכְלֵיכֶם בְּשֵׁל מַעֲשֵׂיכֶם הָרָעִים — רָצָה אֶתְכֶם עֲכָשׂוּ

כב: רָצָה אֶתְכֶם עֲכָשׂוּ בְּגּוֹף בְּשָׂרוֹ וּבְמוֹתוֹ, כְּדִי לְהַעֲמִידְכֶם לְפָנָיו קְדוֹשִׁים בְּלִי מוֹם וּבְלִי דָפִי,

כג: אִם תִּמְשָׁכּוּ בְּאֻמוֹנְתְכֶם עִם שְׂאִיתָן יִסְתַּדְּכֶם וְאִינְכֶם מְטִים מִתְקַנֵּת הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר שְׁמַעְתֶּם כִּי הִכְרֵזָה בְּכָל הַבְּרִיָּאָה פִּתְחַת הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר אֲנִי פּוֹלוֹס הֵייתִי לְמִשְׁרֵתָהּ.

כד: וְשָׁמַח אֲנִי בִּיְסוּרִים אֲשֶׁר לְמַעַנְכֶם; וּמִמֶּלֶא אֲנִי אֶת חֹסֶר סִבְלוֹת הַמְּשִׁיחַ בְּבִשְׂרִי, בַּעַד גּוֹפּוֹ אֲשֶׁר הוּא הָעֵדָה,

כה: אֲשֶׁר אֲנִי הֵייתִי לְמִשְׁרֵתָהּ כְּפִי הַנְּהַגַת הָאֱלֹהִים שְׁנִתְּנָה לִי בְכֶם כְּדִי שְׂאֵשְׁלִים אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים,

כו: אֶת הַסּוֹד שֶׁהִיא כְּמוֹס מַעוֹלָמַיִם

וּמְדוּרוֹת, אֶף עִתָּה נִגְלָה לְקְדוֹשִׁים,

כז: לְאֵלָה אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים רָצָה לְהוֹדִיעַ מֶה עֲשֶׂר תִּפְאָרְתּוֹ שֶׁל הַסּוֹד הַזֶּה בְּגוֹיִים, שֶׁהוּא הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם — תִּקְנַת תִּפְאָרְתּוֹ, כַּח: אֲשֶׁר מְכַרְיִים אֲנִי וּמִלְמִידִים, וּמִסְפִּירִים לְכָל אָדָם בְּכָל חֲכָמָה, לְמַעַן נַעֲמִיד כָּל אָדָם כְּשֶׁהוּא מְשָׁלֵם בְּיָשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

כט: הֵן בּוֹאֵת גַּם עִמָּל אֲנִי, וְנֹאבֵק אֲנִי בַּעֲזָרַת הַכֹּחַ הַנֶּחֱסֵן לִי.

פָּרֶק ב

א: וְרוֹצָה אֲנִי שֶׁתִּדְּעוּ אֵיזָה מֵאֲבָק יֵשׁ לִי בַּעֲדְכֶם וּבַעַד אֵלָה אֲשֶׁר בְּלִדְיָקְיָהּ, וּבַעַד הַשָּׂאֵר אֲשֶׁר לֹא רָאוּ אֶת פָּנָי בְּבִשְׂרִי,

ב: לְמַעַן יִנְחַם לְבַבְכֶם וְיִתְקַרְבוּ בְּאַהֲבָה לְכָל שְׁפַעַת הַבְּשָׁחוֹן וְלַהֲבִנַת דַּעַת סוֹד הָאֱלֹהִים הָאֵב וְהַמְּשִׁיחַ,

ג: אֲשֶׁר גִּנּוּתִים בּוֹ כָּל אוֹצְרוֹת הַחֲכָמָה וְהַדַּעַת.

ד: וְזֹאת אוֹמֵר אֲנִי כְּדִי שֶׁלֹּא יִטְעֶה אֶתְכֶם אִישׁ בְּשִׁדּוּל מְלִים;

ה: שֶׁכֵּן גַּם אִם בְּבִשְׂרִי רָחוֹק אֲנִי מִכֶּם, בְּכָל-זֹאת עִמְכֶם אֲנִי בְּרוּת, וְשָׁמַח אֲנִי בְּרֵאוּתִי אֶת הַסּוֹד שֶׁלְכֶם וְאֶת יַצִּיבוֹת אֻמוֹנְתְכֶם בְּמִשְׁחִית.

ו: לָכֵן כְּפִי שֶׁקִּבַּלְתֶּם אֶת יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ אֲדוֹגִינוּ, בּוֹ הִתְהַלְכוּ

ז: כְּשֶׂאֲתֶם מִתְחַזְּקִים אֶת שְׂרָשְׁכֶם וְנִבְנִים בּוֹ, וְנִקְמִים בְּאֻמוֹנָה שְׁלֹמְדַתְכֶם, אֲשֶׁר בָּהּ תִּשְׁפְּעוּ בְּהוֹדִיָּהּ.

ח: הִזְהָרוּ שֶׁלֹּא יִלְכַּד אֶתְכֶם אִישׁ בְּפִילוֹסוֹפִיָּהּ וּבְמִדּוּחֵי הַכֹּל לְפִי תוֹרוֹת שֶׁל בְּגִי

יד: הו דבה אית לן פורקנא. ושובקנא
דחטתא.

טו: הו דהווי דמותא דאלהא דלא
מתחנא. ובוכרא דכלהין בריתא.

טז: ובה אחברי כלמדם. דבשמא
ובארעא. כל דמתחנא וכל דלא מתחנא. אן
מותבא. ואן מרונתא. ואן ארפוס. ואן
שולטנא. כלמדם באידה ובה אחבריו.

יז: והווי דמן קדם כל. וכלמדם בה קאם.
יח: והווי רשא דפגרא דערטא. דאיתוהי
רשא ובוכרא דמן בית מיתא. דנהוא קדמי
בכל.

יט: דבה הו צבא כלה מוליא למעבר.
כ: ובאידה למרעיו לה כל מדם. ושין
בדמא דזקיפה באידוהי. אן דבארעא ואן
דבשמא.

כא: אף לכון דמן קדים נוכריא הויתון
ובעלדבבא ברעניפון מטל עבדיפון בישא.
כב: שניכון השא בפגרא דבסרה ובמותה.
דנקימכון קדמוהי קדישין דלא מום ודלא
רשין.

כג: אן תקוון בהימנותכון בד שריקרא
שתאסתכון. ולא מתחניעין אנתון מן סברא
דסברתא. הי רשמעתון דאתפרות בכלה
בריתא דתחית שמא. הי דאנא פולוס הוית
משמשנה.

כד: וחדא אנא בחשא דעל אפיפון.
וממלא אנא חסירותא דאולצנוהי דמשיחא
בבסרי חלף פגרה דאיתוהי ערתא.

כה: הי דאנא הוית משמשנה איך
מדברנותא דאלהא דאתחבת לי בכון.
דאשמלא מלתה דאלהא.

כו: ארנא הו דמכסי חנא מן עלמא ומן

דרא. השא דין אתגלי לקדישוהי.

כז: לאילין רצבא אלהא דנודע מן
עותרא דשובחה דארנא הנא בעממא. דהווי
משיחא. דבכון סברא דשובחן.

כח: הו דחנן מכרזין חנן ומלפין חנן.
ומספלין חנן לכל ברנש בכל חכמא. דנקים
לכל ברנש בד גמיר בישוע משיחא.

כט: בהדא חו גיר אף עמל אנא. ומתפתש
אנא במעדרנותא דחילא דמתיקב לי.

קפלאון ב

א: צבא אנא דין דתרעין אינא אגונא
אית לי חלפיפון הנודע בלדיקא. וחלף שרפא
אלין דפרצופי לא חנו בבסר.

ב: דנתביאון לבנותכון ונתקרבוין בחובא.
לכלה עותרא דפיסא. ולסופלא דידעתה
דארנא דאלהא אבא דמשיחא.

ג: הו דבה בסין פלהין סיממא דחכמתא
דידעתא.

ד: חדא דין אמר אנא דלא אנש נהוא
מטעא לכון בפיסא דמלא.

ה: אפן גיר בבסר פריק אנא מנכון. אלא
ברוח עצמכון אנא. וחדא אנא דחנא אנא
מטפסותכון ושרירותא דהימנותכון
דבמשיחא.

ו: איפנא חכיל דקבלתון לישוע משיחא
ממן. בה הלכו.

ז: בד משררין עקריפון. ומתבנין אנתון
בה. ומתקימין אנתון בהימנותא. הי דילפתון
דבה תיתרתון בתודיתא.

ח: אודוהרו דלמא אנש נחלצכון
בפילסופותא ובטעיותא סריקמא איך יולגנא

כא: — אל תגזע, ואל תטעם, ואל תדבק,
 כב: אשר הם שמוש שפלה, ומצוות
 ולמודים של בני אדם;

כג: ונראים שיש בהם דבר חכמה בחזות
 של ענוה ויראת אלהים, ושאינם חסים על
 הגוף לא בדבר נכבד אלא בדברים שצריך
 הנפש הם.

פרק ג

א: לפיכך אם קמתם עם המשיח, בקשו
 את אשר למעלה, במקום שהמשיח יושב
 לימין האלהים.

ב: חשבו על אשר למעלה ולא על אשר
 בארץ;

ג: כי מתם וחייתם צפונים עם המשיח
 באלהים.

ד: וכאשר יתגלה המשיח, אשר הוא
 חיינו, אז גם אתם תתגלו אתו בכבוד.

ה: לכן מותו את איבריכם שבארץ: את
 הזנות, את הטמאה, את הפאנות והתשוקה
 הרעה, ואת החמדנות אשר עבודת אלילים
 היא;

ו: כי בגלל אלה בא ועם אלהים על בני
 המרי.

ז: ובאלה גם אתם התהלכתם לפניכם,
 כאשר חייתם בהם.

ח: אבל עכשו הסירו מכם את כל אלה:
 את הרגז, הכעס, הרע, הגדוף ונבול הפה.

ט: ואל תשקרו זה לזה, אלא פשטו את
 האדם הישן עם כל הליכותיו;

י: ולכשו את החדש המתחדש בדעת
 בדמות בורא;

אדם, ולפי עקרי העולם ולא לפי המשיח
 ט: אשר בו שוכן כל מלוא האלהות באפן
 גשמי;

י: ובו גם אתם נמלאים, כי הוא ראש כל
 הרשיות והשלטונות.

יא: ובו נמלתם מילה שלא בידיכם,
 בהפשטת בשר החטאים במילת המשיח.

יב: ונקברתם אתו בשבילה; ובו קמתם
 אתו, כי האמתם בלח האלהים אשר הקימו
 מבין המתים.

יג: ואתכם אשר מתים הייתם בחטאיכם
 ובערלת בשרכם — החיה אתו, וסלח לנו את
 כל חטאינו;

יד: ומחק במצותיו את שטר חובותינו
 אשר היה נגדנו, ונטל אותו מן התוך ומקע
 אותו בצלבו.

טו: ובהפשטת גופו חשף את הרשיות
 ואת השליטים, וביש אותם בגלוי בו בעצמו.

טז: לכן אל יפריעכם איש במאכל
 ובמשקה, או בהבחנות של חגים ושל ראשי
 חודשים ושל שבחות,

יז: אשר הם על הדברים העתידיים, אך
 הגוף הוא המשיח.

יח: ואל ירצה איש בנמיכות רוח
 להכניעכם שתשמעו בדו לפלחן מלאכים,
 כי מעו הוא על מה שלא ראה ולשווא מתנשא
 בשכל בשרו,

יט: ואיננו אוחו בראש אשר ממנו מרפב
 ומוקם כל הגוף בפרקים ובאיברים וגדל גדול
 אלהים;

כ: שכן אם מתם עם המשיח מעקרי
 העולם, מדוע גדונים אתם כאלו חיים אתם
 בעולם?

דבנינשא. ואיך אסטוכסוהי דעלמא ולא איך משיחא.

ט: ובה עמר פלה מוליא דאלהותא גושמנאית.

י: ובה אף אנתון משתמלין אנתון. דהו איתוהי רשא דלהין ארכוס ושולטנא.

יא: ובה אתגזרתון גזורתא דלא באידין. בשלח בסרא דחטהא בגזורתא דמשיחא.

יב: ואתקברתון עמה במעמודיתא. ובה קמתון עמה. דהימנתון בחילא דאלהא דאקימה מן בית מיתא.

יג: ולכון דמיתין הניתון בחטהיכון ובעורלות בסרכון. אחיכון עמה. ושבק לן פלהון חטהין.

יד: ונעטא בפוקדנהי שטר חובין. הו דאיתוהי הנה סקובלן. ושקלה מן מצעתא וקבעה בזקיפה.

טו: ובשלח פגרה פרסי לארכוס ולשליטנא. ואבהת אנון גליאית בקנומה.

טז: לא הכיל אנש נדרדכון במאכלא ובמשתא או בפולגא דעאדא ודרש ירחא ודשבא.

יז: הלין דאיתיהין טלניתא דאילין דעתידין. פגרא דין משיחא הו.

יח: ולמא אנש נצבא במפיכות רענא למחיבותכון דחשתעבדון לפולחנא דמלאכא. בדסעא על מדס דלא חזא. וסריקאית מתחתר ברענא דבסרה.

יט: ולא אחד רשא. דמוה פלה פגרא מתרפב ומתקנים בשרינא ובהדמא. ורבא תרבייתא דאלהא.

כ: אן גיר מיתתון עם משיחא מן אסטוכסוהי דעלמא. למנא איך הו דחייין

אנתון בעלמא מתתדינין אנתון.

כא: לא לם תקרוב. ולא חטעם. ולא תקף.

כב: דאיתיהין חשחמא דמתחבלא. ופוקדא אגין וילפנא דבינשא.

כג: ומתחזון דאית בהין מלתא דחכמתא בפרצוף מפכיכותא דחלת אלהא. ודלא חיסין על פגרא. לו במדס דמיקר. אלא באילין דחשחמא אגין דבסרא.

קפלאון ג

צחחא לט

א: אן הכיל קמתון עם משיחא. דלעל בעו. אחר דמשיחא יתב על ימינא דאלהא.

ב: דלעל אתרעו. ולא דבארעא.

ג: מיתתון לכון גיר. וחייכון פסין עם משיחא באלהא.

ד: ואמתי דמשיחא מתגלא דהויו חייין. דידין אף אנתון תתגלון עמה בשובחא.

ה: אמיתו הכיל הדמיכון דבארעא. וניויתא. טנפותא. וכאבא. ורגחא בישמא. ועלובותא דהי הי דחלת פתכרא.

ו: ומטל הלין גיר אמתא רוגזה דאלהא על בניה דלא מתפסיסנותא.

ז: ובהלין אף אנתון הלכתון מן קדים. בד מתהפכין הניתון בהין.

ח: השא דין אניחו מנכון פלהין הלין: ריגזא. חמתא. בישותא. גודפא. ממללא טנפא.

ט: ולא תהוון מדגלין חד בחד. אלא שולחוהי לברנשא עתיקא עם פלהון הופכוהי.

י: ולבשו חדתא. דמתחדת בידעתא בדמותא דבריה.

עשו, כמו לאדונינו ולא כמו לבני אדם;
 כד: ודעו שתקבלו מאת אדונינו גמול
 בנחלה, כי את האדון המשיח עובדים אתם.
 כה: ביום המעול יגמל לו כפי שעול, ואין
 משוא פנים.

פרק ד

א: האדונים, נהגו שניון וצדק עם
 עבדיכם, ודעו שגם לכם יש אדון בשמים.
 ב: התמידו בתפלה, ושקדו בזה ותנו
 תודה;

ג: והתפללו גם בעדנו, שאלהים יפתח לנו
 שער דבור, להגיד את סוד המשיח שבגללו
 אסיר אני,

ד: כדי שאגלה אותו ואגיד אותו כפי
 שאני חייב.

ה: התהלכו בחכמה עם החיצונים, ופרו
 את זמנכם.

ו: יהי דברכם תמיד בן, כמתקל במלח;
 ודעו כיצד עליכם להשיב דבר לכל איש.

ז: מה המצב אצלי יודיע לכם טוביקוס,
 האח האהוב והמשרת הנאמן ונעמיתנו ביהוה,

ח: אשר שלחתי אליכם לעזר זה, כדי
 שידע מה המצב אצלכם וינחם את לבבכם,

ט: עם אנסימוס האח הנאמן והאהוב
 אשר מקם הוא. הם יודיעו לכם מה המצב
 אצלנו.

י: דורש בשלומכם ארסטרכוס השבוי
 אתי; ומרקוס בן דודו של ברנבא, אשר
 צויתם עליו שאם יבוא אליכם תקבלוהו;

יא: במצב שאין יהודי וארמי, ולא מילה
 וערלה, ולא יוני ובכרי, ולא עבד ובן חורין,
 אלא המשיח הוא הכל ובכל איש.

יב: לכן, בבחירי אלהים קדושים
 ואהובים, לבשו רחמים וחסד, ונעם
 ונמיכות רוח, וניחותא וארף רוח;

יג: וסבלו זה את זה, וסלחו זה לזה; ואם
 יש לאיש תלונה על חברו, כשם שהמשיח
 סלח לכם בן סלחו גם אתם.

יד: ועם כל אלה האהבה, אשר היא קשר
 השלמות.

טו: וינהיג את לבבכם שלום המשיח,
 אשר נקראתם אליו בגוף אחד; והודו
 למשיח,

טז: למען ישפן בכם דברו בשפע בכל
 חכמה; ולמדו וחנכו את עצמכם בזמורים
 ובתשבחות ובשירות הרוח; ושירו לאלהים
 בלבבכם בן.

יז: וכל מה שאתם עושים בדבור
 ובמעשה, עשו בשם אדונינו ישוע המשיח,
 והודו על-ידו לאלהים האב.

יח: הנשים, הפנענה לבעליהן כיאות
 במשיח.

יט: הגברים, אהבו את נשיכם ואל תקוהו
 ממקרים עליהן.

כ: הבנים, השמעו להוריהם בכל דבר, כי
 כך טוב בעיני אדונינו.

כא: האבות, אל תרגיזו את בניהם, פן
 יתיאשו.

כב: העבדים, השמעו בכל דבר לאדוניכם
 שבגוף, לא למראית עין כהללו שמתראים
 לבני אדם, אלא בהם לב וקיראת יהוה.

כג: וכל אשר אתם עושים, בכל נפשכם

דמריא.

כג: וכל דעבדין אנתון. מן פלה נפשכון
עבדו. איך דלמן. ולא איך דלכנישא.
כד: ודעו דמן מרן מקבלין אנתון פורענא
בירתותא. למריא גיר משיחא פלחין אנתון.
כה: מסכלנא דין מתפרע איך מרם
דאספל. ולית מסב באפא.

קפלאון ד

א: מריא. עבדו שויתא וכאנותא לנת
עבדיפון. והיותון ידעין דאף לכו אית או
מרא בשמיא.

ב: בצלותא אתאמנו והיותון עירין אנתון
בה ומודין.

ג: ומצלין אף עלין דאלהא נפתח לן
תרעא דמלתא. לממללו ארנא דמשיחא
דמטלתה אסיר אנא.

ד: דאגליוהי ואמלליוהי איפנא דנלא לי.
ה: בחכמתא הלכו לנת פריא. וזכנו
קארסכון.

ו: ומלכתון בללזבן בטיפותא. איך
דבמלתא תהנא ממדכא. והיותון ידעין לאנש
אנש איפנא ולא לכו למתבו פתגמא.

ז: מרם דלתי דין נודעכון טויקוס אחא
חפיבא ומשמשנא מהימנא. וכנתן במריא.

ח: הנא דשדרת לנתכון עליה על הדא.
דנדע מא דלנתכון ונביא לפנתכון.

ט: עם אנסימוס אחא מהימנא וחפיבא.
הו דאיתוהי מנכו. הנון נודענכון מרם
דלנתון.

י: שאל בשלמכון ארסטרקוס שביא
דעמי. ומרקוס בר דדה דברנבא. הו

יא: פר דלית יהודיא וארמא. ולא
גזורתא ועורלותא. ולא יוניא וברבריא. ולא
עבא ובר חארא. אלא כל ובכלנש משיחא
או.

יב: לבשו הקיל איך גביא דאלהא קרישא
ותפיבא רחמא ורוחפא. ובסימותא. ומפיכות
רעינא. וניחותא. ונגירות רוחא.

יג: והיותון מסיפרין חד לחד ושבקין חד
לחד. ואן אית לאנש על חברה רועמא.
איפנא דמשיחא שבק לכו. הכנא אף אנתון
שבוקו.

יד: ועם הלין פלחין חופא. דהויו חוקא
דגמירותא.

טו: ושלמה דמשיחא נדבר לפנתכון. דלה
אתקירותון בחד פגר. והיותון מודין למשיחא.

טז: דמלתה תעמר בכון צתיראית בכל
חכמא. והיותון מלפין ורדין נפשכון
במזמורא ובתשבחתא ובזמירתא דרוחא.
ובטיבותא היותון זמרין בלפנתכון לאלהא.

יז: וכל מרם דסערין אנתון במלתא
ובעבדא. בשמה דמרן ישוע משיחא היותון
עבדין. והיותון מודין באידה לאלהא אבא.
יח: נשא אשתעבדין לבעליפין איך דודק
במשיחא.

יט: גברא אחבו נשיכון. ולא תהוון
מרירין עליהון.

כ: בניא אשתמעו לאבהיפון בכלמרם.
הכנא גיר שפיר קדם מרן.

כא: אבהא לא תרגזון בניפון. דלא
נתתעיקון.

כב: עבדא אשתמעו בכלמרם למריפון
דפגרא. לא במחנא עינא איך הנון דשפרין
לכנישא. אלא בלבא פשיטא ובדחלתה

יא : וַיֵּשׁוּעַ הַנִּקְרָא יוֹסֵטוֹס — אֱלֹה שֶׁהֵם
מִן הַמַּיְלָה: וְהֵם בְּלִבְד עָזְרוּ לִי בַּמַּלְכוּת
הָאֱלֹהִים, וְהֵם הָיוּ לִי לְנַחֲמָה.

יב : דּוֹרֵשׁ בְּשִׁלּוּמֵכֶם אֶפְפָּרָא אֲשֶׁר מִכֶּם,
עֲבֹד הַמַּשִּׁיחַ: תָּמִיד עָמַל הוּא בַּעֲדְכֶם בַּתְּפִלָּה,
שֶׁתַּעֲמְדוּ שְׁלָמִים וּמַלְאִים כָּל רָצוֹן הָאֱלֹהִים.

יג : הֵן מַעֲיֵד אֲנִי עָלָיו שֶׁיֵּשׁ לוֹ קִנְיָאָה רַבָּה
בַּעֲדְכֶם וּבַעֲד אֱלֹה אֲשֶׁר בְּלָדִיקָהָ
וּבְהִירְפוּלִים.

יד : דּוֹרֵשׁ בְּשִׁלּוּמֵכֶם לּוֹקָא הֶרּוּפָא,

חֲכִיבֵנוּ, וְדֹאמָא.

טו : דְּרִשׁוּ בְּשִׁלּוּם הָאֲחִים אֲשֶׁר בְּלָדִיקָהָ,
וּבְשִׁלּוּם נּוּמְפָא וְהִקְהֵלָה שְׁבָבִיתוֹ.

טז : וּלְאַחַר שֶׁתִּקְרָא הָאֲגֵרָת הַזֹּאת
אֲצִלְכֶם, פַּעֲלֹ שֶׁתִּקְרָא גַם בִּקְהֵלֶת לְדִיקָהָ: וְזוֹ
שֶׁנִּכְתְּבָה מִלְּדִיקָהָ קְרֹאוּהָ אִתָּם.

יז : וְאִמְרוּ לְאַרְכִּיפּוֹס: הַזֹּהָר בְּשִׁרְוֹת
שֶׁקִּבְּלָתָּ בְּאֶדְוִינֵנוּ, לְמַלֵּא אוֹתוֹ.

יח : דְּרִישֵׁת שְׁלֹום זֹאת בְּיַדִּי אֲנִי, פּוֹלוֹס.

זָכְרוּ אֶת כָּבְלִי. הַחֲסֵד עִמָּכֶם. אָמֵן.

דאָתפּקדטון עֲלוּהי. דאָן אַתּא לִנְתִּיבִין.
תּקבֿלוּנִיהי.

יא: וישוע הו דמתקרא יוסטוס. הלין
דאיתיהון מן גזורתא. והנון בלחוד עדרוני
במלכותה דאלהא. והנון הנו לי בויצא.

יב: שאל בשלמכון אפפרא. הו דמנכון.
עבדא דמשיחא. כד בכלובן עמל חלפיפון
בצלוחתא. דתקומון גמירא ומשמליצא בכלה
עבניה דאלהא.

יג: סהד אנא גיר עלוהי דטנגא סגיא
אית לה חלפיפון וחלף הנון דבלדיקיא
נדבא ירפוליס.

יד: שאל בשלמכון לוקא אסיא חפֿיבֿן
ודאמא.

טו: שאלו בשלמא דאחא דבלדיקיא
ודנומפא דעדתא דבביתה.

טז: ומא דאתקרית אגרתא הדא לנתכון.
עבדו דאף בעדתא דלדיקיא תתקרא. והי
דאתפתבת מן לדיקיא קראוה אנתון.

יז: ואמרו לארכיפוס. דאזדחר
בתשמשתא הי דקבלת כמרן דתהוה משמלא
לה.

יח: שלמא הנא באידא דילי דפולוס.
הויתון עהדין לאסורי. טיפוחא עמכון. אמין.

הַאֲגֵרֶת הָרְאשׁוֹנָה שֶׁל פֹּלוֹס הַשְּׁלִיחַ אֶל הַתְּסֻלוֹנִיקִים

פָּרָק א

א : פֹּלוֹס וְסִלְנוֹס וְסִימוֹתְאוֹס אֶל קְהֵלֶת הַתְּסֻלוֹנִיקִים אֲשֶׁר בְּאַלְהִים הָאֵב וּבְאֲדוֹגִינוֹ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ: חֲסֵד עֲלֵיכֶם וְשְׁלוֹם.

ב : מוֹדִים אֲנוּ לְאַלְהִים עַל כָּלְכֶם בְּכָל עֵת, וְזוֹכְרִים אֲנוּ אֶתְכֶם תָּמִיד בְּתַפְלוֹתֵינוּ;

ג : וּמִזְכִּירִים אֲנוּ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים הָאֵב אֶת מַעֲשֵׂי אֱמוּנָתְכֶם וְאֶת עֲמַל אֱהֻבְתְּכֶם וְאֶת סִבְלָנוֹת תַּקְוַתְכֶם בְּאֲדוֹגִינוֹ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

ד : הֵן יוֹדְעִים אֲנוּ אֶת בְּחִירַתְכֶם, אַחֵי אֱהוּבֵי אֱלֹהִים;

ה : שָׁכֵן הִטְפַּתְנוּ לֹא בְּמַלִּים בְּלִבְד הִיתָה אֲלֵיכֶם, אֲלֹא גַם בְּגִבּוֹרָה וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבִשְׁכֻנוֹעַ אֱמֶתִי. גַּם יוֹדְעִים אַתֶּם בִּיצֵד הֵיינוּ בִּינֵיכֶם לְמַעַנְכֶם.

ו : וְאַתֶּם הַתְּדַמִּיתֶם לָנוּ וְלְאֲדוֹגִינוֹ, כִּי קִבַּלְתֶּם אֶת הַדָּבָר בְּמִצּוּקָה גְּדוּלָה וּבִשְׁמַחַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

ז : וְהֵייתֶם דְּגֻמָּה לְכָל הַמַּאֲמִינִים אֲשֶׁר בְּמִקְדוֹנִיָּה וּבְאַכְיָה;

ח : כִּי מִכֶּם נִשְׁמַע דְּבַר אֲדוֹגִינוֹ לֹא רַק בְּמִקְדוֹנִיָּה וּבְאַכְיָה, אֲלֹא בְּכָל מְקוֹם נִשְׁמַעָה אֱמוּנָתְכֶם בְּאַלְהִים, עַד כִּי אֵין אֲנוּ צָרִיכִים לֹאמַר עֲלֵיכֶם דְּבַר;

ט : שָׁכֵן הֵם מְסַפְּרִים אֵיזוֹ כְּנִיסָה הִיתָה לָנוּ אֲלֵיכֶם, וְכִיצַד פָּנִיתֶם מַעְבֹּדַת אֱלִילִים אֶל אֱלֹהִים כְּדֵי לַעֲבֹד אֶל חַי וְאַמֶּתִי,

י : בְּחִנּוּתְכֶם לָכֵן מִן הַשָּׁמַיִם, לִישׁוּעַ אֲשֶׁר הָקִים מִבֵּין הַמֵּתִים, אֲשֶׁר הוּא יַצִּיל אוֹתָנוּ מִן הַנּוֹעַם הַבֹּא.

פָּרָק ב

א : וְאַתֶּם יוֹדְעִים אַתֶּם, אַחֵי, שְׁכֻנִּסְתֵּנוּ אֲלֵיכֶם לֹא הִיתָה לְרִיק.

ב : אֲבָל קִדָּם סִבְלָנוּ וְהֵיינוּ לְבוּז בְּפִילֹפּוֹס, כְּפִי שְׂאֵתֶם יוֹדְעִים. וְאִזּוֹ בְּמִאֲבָק גְּדוּלַת הַשְּׁמַעָנוּ לָכֶם בְּכַטְחוֹן אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּשׁוֹרַת הַמָּשִׁיחַ;

ג : שֶׁהָרִי נִחְמַתְנוּ אֵינְנָה מַטְעוֹת, אֵף לֹא מִשְׁמָאָה, אֵף לֹא בְּרַמְיָה,

אגרתא דפולוס שליחא דלוח תסלוניקיא קדמיתא

קפלאון א

צחחא מ

א : פולוס וסלגנוס וטימתאוס לעדתא דתסלוניקיא דבאלהא אבא ובמרן ישוע משיחא. טיבותא עמכון ושלמא.
ב : מודין חנן לאלהא בכל זמן על פלכון. ומתדכרין חנן לכון בצלותן אמינאית.
ג : ועודין חנן קדם אלהא אבא עבדא דהימנותכון ועמלא דחובכון ומסיבונתא דסברכון דבמרן ישוע משיחא.
ד : ידעין חנן גיר גביתכון אחי חביבוי דאלהא.

ה : מטל דמסברנותן לא חנא במלא בלחוד הנות לנותכון. אלא אף בחילא וברוחא דקודשא ובפיסא שריקא. אף אנתון ידעין אנתון איכנא הוין פינתכון מטלתכון.
ו : ואנתון בן אתדמייתון ובמרן. דקבלתון מלתא באולפנא רבא ובחודתא דרוחא דקודשא.
ז : והיותון דמותא ללחון מהימנא דאית

במקדוניא ובאכאא.

ח : מנכון גיר אשתמעת מלתה דמרן לא בלחוד במקדוניא ובאכאא. אלא בכל אתר הימנותכון דבאלהא. אשתמעת. איכנא דלא נסתנק דנאמר עליכון מדם.
ט : הנון גיר משמעין אינא מעלנא הוין לן לנותכון. ואיכנא אתפניתון לנות אלהא מן דחלת פתכרא דתפלחון לאלהא חיא ושריקא.
י : פד מספין אנתון לברה מן שמיא. לישוע הו דאקים מן בית מיחא. דהו מפצא לן מן רוגזא דאתא.

קפלאון ב

א : ואנתון ידעין אנתון אחי. דמעלנן דלנותכון לא חנא סריקאית הוין.
ב : אלא לוקדם חשנן ואצטערנן איך ידעין אנתון בפילפוס. והידין באגונא רבא מללן עמכון בפראסיא דאלהן סברתה דמשיחא.
ג : בוין גיר לא חנא מן טעיותא. אפלא מן טנפותא. אפלא בנכלא.

ד: אלא כפי שבחוננים אנו לאלהים לכך שתפקד בשורתו בדינו, כך מדברים אנו, לא כדי למצא חן בעיני בני אדם, אלא בעיני אלהים הבוחן את לבבנו;

ה: כי גם מעולם לא השתמשנו בדבור של פתוי, כפי שיודעים אתם, ולא בכסות של חמדנות. האלהים עד.

ו: ולא בקשנו כבוד מבני אדם, לא מכאן ולא מאחרים, אף שיש לנו להיות נכבדים בתור שליחי המשיח;

ז: אלא היינו ענוים ביניכם, וכאומנת המטפחת את בגיה,

ח: כן גם אנחנו מטפחים, ונכספים אנו לתת לכם לא רק את בשורת האלהים, אלא גם את נפשנו, משום שאהובינו אתם.

ט: הן זוכרים אתם, אחינו, שיגענו ועמלנו בפעל ידנו, בלילה וביום, כדי שלא נהיה למעמסה על איש מהם.

י: אתם עדים — והאלהים, כיצד הכרזנו לכם את בשורת האלהים בטהר ובישר, והיינו בלא לפי כלפי כל המאמינים;

יא: כשם שיודעים אתם שהפצרנו בכל אחד ואחד מהם כאב בבניו ונחמנו את לבבכם,

יב: והעדרנו בכם שתתהלכו כפאה לפני האלהים אשר קראכם למלכותו ולכבודו.

יג: לכן גם מודים אנו תמיד לאלהים, כי דבר האלהים שקבלתם מאתנו, לא פדבר בני אדם קבלתם אותו, אלא כפי שהוא באמת — דבר האלהים, והוא אכן פועל בכם אשר מאמינים.

יד: ואתם, אחי, נתדמיתם לקהלות האלהים ביהודה אשר בישוע המשיח, שכן סבלתם גם אתם מבני שבטכם כמו שגם הם

מן היהודים

טו: אשר את אדונינו ישוע המשיח הרגו, ואת הנביאים אשר מהם, ואותנו רדפו; ואינם משפיעים רצון אלהים ונעשים מתנגדים לכל בני אדם;

טז: כי מונעים אותנו מדבר אל הגויים למען יושעו — למלא חטאתיהם בכל עת, ואולם הגיע אליהם הזעם עד קץ.

יז: אבל אנחנו, אחי, יתומים היינו מהם זמן מעט, בפנים אף לא בלבנו, וביזתר השתדלנו לראות את פניכם באהבה רבה.

יח: ורצינו לבוא אליכם, אני פולוס, פעם אחת ופעמים, ומנעני השטן;

יט: שכן מי תקנתנו ושמחתנו וצטרטת תהלתנו, זולתי אתם לפני אדונינו ישוע בביאתו?

כ: כי אתם תפארתנו ושמחתנו.

פרק ג

א: ומכיון שלא עמדנו בזה, בפרנו להשאר באמונה לבדנו,

ב: ולשלח אליכם את טימותאוס אחינו ומשרת אלהים ועוזרנו בבשורת המשיח, כדי שיחזק אתכם וישאל אתכם על אמונתכם,

ג: כדי שלא ימוט איש מהם בצרות האלה; שהרי יודעים אתם שלזאת מיעדים אנו;

ד: כי גם כאשר היינו אצלכם הקדמנו ואמרנו לכם שעתידיים אנו לסבל, כפי שיודעים אתם שקרה.

ה: לכן גם אני לא התאפקתי, עד כי שלחתי לדעת על-אודות אמונתכם, שמא ינסה אתכם המנסה ויהיה עמלנו לריק.

ד: אלא איך מא דבקין חנון לאלהא דתתחימן סברתה. הכנא ממלחין חנון. לא איך דלכנינשא נשפר. אלא לאלהא הו דבקא לבנותן.

ה: אפלא גיר ממתוס אתחשתן. בממלא שדלא איך דידעין אנתון. ולא בעלתא דיענוותא. אלהא סהד.

ו: ולא בעין שובחא מן בנינשא. לא מנכון ולא מן אחרנא. כד משפחין חנון יקירא למהנא איך שליחא דמשיחא.

ז: אלא חנון פנתכון מפיכא. ואיך מרבינשתא דמחבבא בניה.

ח: הכנא אף חנון מחבבין חנון ומסוחין חנון למתל לכון. לא בלחוד סברתה דאלהא. אלא אף נפשן. מטל דחביבין אנתון.

ט: עהדין אנתון גיר אחין. דלאין חנון ועמלין בעבד אידין בלליא ובאיממא. דעל חד מנכון לא נאקר.

י: אנתון סהדין ואלהא. איפנא אכרון לכון סברתה דאלהא. דכנאית וכאנאית. ודלא רשין חנון לנת פלהון מהימנא.

יא: איפנא דידעין אנתון דמן חד חד מנכון. איך אבא מן בנהי בעין חנון. ומלין חנון בלבכון.

יב: ומסהדין חנון לכון. דתהלכון איך דיאא לאלהא. הו דקרכון למלכותה ולשובחה.

יג: מטל הנא אף חנון מודין חנון אמנאית לאלהא. דמלתא דאלהא דקבלתון מנן. לא חנון איך מלתא דכנינשא קבלתונה. אלא איפנא דאיתיה שרידאית. מלתא דאלהא. והי בעבדא מסתערא בכון באילין דמהימנין.

יד: אנתון דין אחי. אתדמיתון לעדתא דאלהא דביהוד הלין דבישוע משיחא. דהכן

סיפרתון אף אנתון מן בני שרפתכון. איפנא דאף חנון מן יהודיא.

טו: חנון דלמרון ישוע משיחא קטלו. ולכניא דמנהון. ולן דרפו. ולא להא לא שפרין. ועבדין סקובלא ללהון בנינשא.

טז: דכלין לן דמלל עם עממא דנחון. למשלמו חסיהון בכלזבן. מטי דין עליהון רוגזא עדמא לחרתא.

יז: חנון דין אחי חנון יתמא מנכון ובנא דשעתא באפין ולא בלבן. ויתיראית אתחפטן למחנא אפיכון בחובא סגינא.

יח: וצבין דנאטא לנתכון. אנא פולוס חדא זבן ותרתיין. ועופני סטנא.

יט: אינו גיר סברן וחדותן. וכלילא דשובהרן. אלא אן אנתון קדם מרון ישוע במאיתתה.

כ: אנתון אנון גיר תשובותן וחדותן.

קפלאון ג

א: ומטל דלא חמסנן צבין למפש באנתונס בלחודין.

ב: ונשדר לנתכון לטימתאוס אחון ומשמשנא דאלהא ומעדרנן בסברתה דמשיחא. דנשררכון ונבעא מנכון על הימנותכון.

ג: דלא אנש מנכון תתקטע לה באולצנא הלין. אנתון גיר דעין אנתון דלהדא או סימין חנון.

ד: אף כד לנתכון חנון גיר. קדמן אמרון לכון דעתידין חנון למתאלצו. איפנא דידעין אנתון דהנא.

ה: מטל הנא אף אנא לא חמסנת. עדמא דשדרת דאדע הימנותכון. דדלמא ננסיכון מנסינא ונהנא עמלן סריקא.

ה: ולא בתשוקות תאנה כשאר הגוים אשר אינם יודעים את האלהים.

ו: ואל תעזו לחרג ולעלב איש את אחיו בענין הנה, כי אדונינו נוקם הוא על כל אלה, כפי שגם מלפנים אמרנו לכם והעדנו:

ז: שכן לא קראכם האלהים לטמאה אלא לקדשה.

ח: על כן מי שבוזה, לא אדם הוא בוזה, אלא את אלהים אשר נתן בכם את רוח קדשו.

ט: ועל אהבת אחים אינכם צריכים שיכתבו לכם: שהרי אתם עצמכם למודי אלהים לאהב זה את זה.

י: אף עושים אתם כן כלפי כל האחים אשר בכל מקדוניה. אבל מבקש אני מכם, אחי, שתשפיעו יותר

יא: ותשתדלו להיות שלווים ועסוקים בעניינים; ועבדו בידיכם כפי שצוינו אתכם, יב: כדי שתתנהגו פיאות כלפי החיצונים ולא תצטרכו לאיש.

יג: ורוצה אני שתדעו, אחי, למען לא תתעצבו על הישנים כשאר האנשים אשר אין להם תקנה;

יד: שכן אם מאמינים אנו שישוע מת וקם, כן גם את אלה אשר ישנו בישוע יביא האלהים אתו.

טו: ואת זאת אומרים אנו לכם בדבר אדונינו, שאנו הנשואים בביאת אדונינו — אנו אשר חיים — לא נקדים את אלה אשר ישנו;

טז: כי הוא אדונינו ירד מן השמים בפקדתו ובקולו של שר המלאכים ובשופר אלהים, והמתים אשר במשיח יקומו ראשונה;

ו: אבל כעת, מאז שטימותאוס בא אלינו מכם ובשר לנו על אמונתכם ועל אהבתכם, ושאתם זוכרים אותנו לטובה תמיד ונכספים אתם לדאותנו, כפי שגם אנו אתכם,

ז: בגלל זאת התנחמנו בכם, אחי, על כל מצוקותינו וצרותינו — בגלל אמונתכם.

ח: וכעת חיים אנו, אם אתם תכוונו באדונינו;

ט: שהרי איזו תודה יכולים אנו לשלם בעדכם לאלהים על כל השמחה שאנו שמחים בגללכם,

י: מלבד להתחנן עוד יותר לפני אלהים, לילה יום, שנראה את פניכם ונשלים מה שחסר לאמונתכם?

יא: והוא האלהים אבינו, ואדונינו ישוע המשיח, יישר דרכנו אליכם;

יב: וירפה ויעשיר את אהבתכם זה אל זה, ואל כל אדם, כפי שאנחנו אוהבים אתכם;

יג: ויכוון את לבבכם להיות בלי דפי בקדשה לפני אלהים אבינו, בביאת אדונינו ישוע המשיח עם כל קדושו.

פרק ד

א: מעתה, אחי, מבקשים אנו מכם ומתחננים לפניכם באדונינו ישוע, ששכפי שקבלתם מאתנו כיצד עליכם להתנהל ולמצא חן בעיני אלהים — תוסיפו עוד יותר;

ב: שכן יודעים אתם אילו מצוות נתנו לכם באדונינו ישוע.

ג: הן זהו רצון האלהים: קדשתכם, ושתתרחקו מכל זנות;

ד: וידע איש איש מכם לבעל את כליו בקדשה ובכבוד,

צחחא מא

ה: ולא בחשא דרגתא איך שרפא דעממא
הנון דלא ידעין לאלקא.

ו: ולא תהוון משיחין למעבר ולמעלב
אנש לאחיהי בהדא צבותא. מטל דמרן או
תבועא על הלין פלהין. איפנא דאף קדם ובנא
אמרן לכון וסהדן.

ז: לא גיר קרכון אלקא לטנפותא. אלא
לקדישותא.

ח: מפיל מן דטלם. לא חנא לברנשא
טלם. אלא לאלקא או דיהב בכון רוחה
קדישתא.

ט: על חובא דין דאחא לא סניקין למכתב
לכון. אנתון גיר קנומכון מלפא אנתון
דאלקא דתחבון חד לחד.

י: אף עבדין אנתון קנא ללהון אחא
דבכלה מקדוניה. בעא אנא דין מנכון אחי
דתתיתרון.

יא: ותתחפטון דתהוון שלין. נעגין
בסוערניפון. והייתון פלחין באידיפון איפנא
דפקדנכון.

יב: דתהוון מהלכין באספקא לות בדיא.
ועל אנש לא תסתנקון.

יג: צבא אנא דין דתדעון אחי דעל אילין
דדמפין לא תהנא כריא לכון איך שרפא
דאנשא דסברא לית להון.

יד: אן גיר מהימנין חנ דישוע מית וקם.
הכנא אף אלקא לאילין דדמכו בישוע מיתא
עמה.

טו: הדא דין אמרין חנ לכון במלתה
דמרן. דחנן אילין דמשחרין במאתתה דמרן
דחין חנ. לא נדרך לאילין דדמכו.

טז: מטל דהו מרן בפוקדנא ובקלא דרש
מלאכא ובקרנא דאלקא נחת מן שמיא.
ומיתא דבמשיחא נקומון לוקדם.

ו: השא דין מן דאחא לנתן טימחאוס מן
צאדיפון. וספרן על הימנותכון ועל חובכון
ודאית לנתכון עוהדנן טבא בכלעדן. וסוין
אנתון למחזון איפנא דאף חנ לכון.

ז: מטל הנא אתביאן בכון אחין על פלהין
עקתן ואולצין מטל הימנותכון.

ח: והשא או חין חנ. אן אנתון תתקימון
במרן.

ט: אידא גיר תודיתא משפחין חנ
למפרע חלפיפון לאלקא על כל חדותא דחדין
חנ מטלתכון.

י: אלא דקדם אלקא יתיראית נתפשף
בלליא ובאיממא דנחנא אפיכון. ונגמור מא
דחסירא הימנותכון.

יא: הו דין אלקא אבון ומרן ישוע
משיחא נתרין אורחן לנתכון.

יב: ונסנא ונותר חובכון. דחד לנת חד
דלות כלנש. איפנא דחנן מחבין חנ לכון.

יג: ונקים לבנותכון דלא רשין בקדישותא
קדם אלקא אבון במאתיתתה דמרן ישוע
משיחא פלכון קדישוהי.

קפלאון ד

א: מפיל אחי בעין חנ מנכון ומתפשפין
חנ לכון במרן ישוע. דאיך דקבלתון מן
איפנא ולא לכון דתהלכון ותשפרון לאלקא.
דיתיראית תוספון.

ב: ידעין אנתון גיר אילין פוקדנא יחבן
לכון במרן ישוע.

ג: חנו גיר צבינה דאלקא. קדישותכון.
ודתהוון פריקין מן כל זניותא.

ד: ונהנא דע אנש אנש מנכון למקנא
מאנה בקדישותא ובאיקרא.

בְּאֵלֶּה שְׁעִמְלִים בְּכֶם וְעוֹמְדִים לִפְנֵיכֶם
בְּאֲדוֹנֵינוּ וּמַלְמִדִים אִתְּכֶם;

יג: שִׁיחֵיו חֲשׂוֹבִים לָכֶם בְּאַהֲבָה יִתְּרָה,
וּבְעֶבֶר עֲבוֹדָתָם הָיוּ עִמָּהֶם בְּשָׁלוֹם.

יד: וּמִבְקָשִׁים אָנוּ מִכֶּם, אֲחִי: הוֹכִיחוּ אֶת
הַמַּעֲוִלִּים, וְעוֹדְדוּ אֶת הַמֵּי־אֲשִׁים, וְשֹׂאוּ אֶת
מַעֲמַסַּת הַחֲלָשִׁים, וְהַאֲרִיכוּ רוּחְכֶם כָּל־פֶּלֶי כָּל
אָדָם.

טו: וְהִזְהָרוּ שֶׁלֹּא יִגְמַל אִישׁ מִכֶּם רָעָה
תַּחַת רָעָה, אֲלֹא תָמִיד רָדְפוּ לְהִיטִיב אִישׁ
לְרָעָהוּ וּלְכָל אָדָם.

טז: שִׁמְחוּ תָּמִיד,

יז: וְהִתְפַּלְלוּ בְּלִי הֶרֶץ.

יח: וּבְכָל דְּבַר תָּנוּ תוֹדָה; כִּי זֶהוּ רָצוֹן
הָאֱלֹהִים בִּישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ כָּל־פְּעִיכֶם.

יט: אֶת הָרוּחַ אַל תִּכְבּוּ;

כ: אֶת הַנְּבוּאוֹת אַל תִּדְּחוּ.

כא: כָּל דְּבַר בָּחֲנוּ וּבִטְוֹב אַחֲזוּ;

כב: וּמִכָּל דְּבַר רַע נִוְסוּ.

כג: וְהוּא אֱלֹהֵי הַשָּׁלוֹם יִקְדֹּשׁ בְּשִׁלְמוֹת
אֶת כָּלְכֶם, וְאֶת כָּל רוּחְכֶם וְנַפְשְׁכֶם וְגוּפְכֶם
יִשְׁמֵר בְּלֹא דָפִי לְבִיאַת אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.
כד: נֶאֱמַן הוּא מִי שֶׁקִּרְאַכֶּם, אֲשֶׁר הוּא
יַעֲשֶׂה.

כה: אֲחִי, הִתְפַּלְלוּ בְּעֲדָנוּ.

כו: דִּרְשׁוּ בְּשָׁלוֹם כָּל אַחֲיָנוּ בְּנִשְׁיָקָה
קְדוּשָׁה.

כז: מִשְׁבִּיעַ אֲנִי אִתְּכֶם בְּאֲדוֹנֵינוּ, שֶׁתִּקְרָא
הָאֲגָרָת הַזֹּאת לְכָל הָאֲחִים הַקְּדוּשִׁים.

כח: חֹסֵד אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ עִמָּכֶם.

אָמֵן.

יז: וְאֲנִי אֲנַחֲנוּ הַנִּשְׁאָרִים, אֲשֶׁר חַיִּים,
נִחְטָף אִתְּכֶם יַחַד בְּעָנְנִים לִקְרֹאת אֲדוֹנֵינוּ
בְּאֵוִיר, וְכָךְ נִהְיָה תָּמִיד עִם אֲדוֹנֵינוּ.

יח: לְפִיכָךְ נִחְמָו זֶה אֶת זֶה בְּדִבְרִים אֵלֶּה.

פֶּרֶק ה

א: אֲכָל עַל הַזְּמָנִים וְהַעֲתִים, אֲחִי, אִין
צָרָךְ לִכְתֹּב לָכֶם;

ב: שֶׁכֵּן אִתְּכֶם יוֹדְעִים בְּנִדְאוֹת כִּי יוֹם
אֲדוֹנֵינוּ, כְּגֹבֵב בְּלִילָה — כֵּן יָבוֹא.

ג: כְּאֲשֶׁר יֵאמְרוּ שָׁלוֹם וְשִׁלְוָה, אֲזַי פְּתָאוֹם
יָקוּם עֲלֵיהֶם הָאֲבִדוֹן, בְּצִירִים עַל הַהֶרֶה, וְלֹא
יִמָּלְטוּ.

ד: אֲכָל אִתְּכֶם, אֲחִי, אֵינְכֶם בַּחֲשָׁף
שִׁישִׁיגְכֶם הַיּוֹם הַהוּא כְּגֹבֵב;

ה: כִּי כָלְכֶם בְּנֵי הָאוֹר אִתְּכֶם, וּבְנֵי הַיּוֹם;
וְלֹא בְנֵי הַלַּיְלָה אִתְּכֶם, וְלֹא בְנֵי הַחֹשֶׁךְ.

ו: לָכֵן אַל נִישָׁן כְּמוֹ הַשָּׂאֵר, אֲלֹא נִהְיָה
עֲרִים וּמִפְכָּחִים;

ז: שֶׁהָרִי הַיָּשָׁנִים יִשְׁנִים בְּלִילָה,
וְהַמִּשְׁתַּכְּרִים מִשְׁתַּכְּרִים בְּלִילָה.

ח: אֲכָל אֲנַחֲנוּ, שְׁכֵנֵי הַיּוֹם אָנוּ, נִהָא עֲרִים
בְּשִׁכְלָנוּ וּלְבוּשֵׁים שְׂרִיזֵן הָאֲמוּנָה וְהָאֲהֲבָה,
וְנִחְבֹּשׁ אֶת כּוֹבַע תְּקוּת הַחַיִּים;

ט: כִּי לֹא יַעֲדָנוּ הָאֱלֹהִים לְזַעַם אֲלֹא לִקְנִיזֵן
הַחַיִּים בְּאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ

י: אֲשֶׁר מֵת בְּעֲדָנוּ כְּדִי שִׁיחַד אִתּוֹ נִחְיָה
אִם עֲרִים אָנוּ וְאִם יִשְׁנִים.

יא: לָכֵן נִחְמָו זֶה אֶת זֶה וּבָנוּ זֶה אֶת זֶה,
כְּפִי שְׁגָם אִתְּכֶם עוֹשִׁים.

יב: וּמִבְקָשִׁים אָנוּ מִכֶּם, אֲחִי, שֶׁתִּכְרִירוּ

יז: והידין חנון אילין דמשפתחין חנון
דחייין חנון נתחטף עמהון אכחדא בענגא.
לאורעה דמרן באאר. והכנא בכלזבן עם מרן
נהנא.
יח: הנו הכל מביאין חד לחד במלא הלין.

קפלאון ה

א: על ובנא דין ועדנא אחי. לא סניקין
אנתון למכתב לכו.
ב: אנתון גיר שריראית דדעין אנתון
דיומה דמרן איך גנבא בלליא הכנא אנתא.
ג: פד נאמרו: דשלמא הו ושינא. והידין
מן שליא נקום עליהון אבדנא. איך חבלא על
בטנתא. ולא נמדון.
ד: אנתון דין אחי לא היתון בחשוכא.
דהו יומא איך גנבא נדרככון.
ה: כלכון גיר בני נוהרא אנתון ובני
איממא. ולא היתון בני לליא ולא בני
חשוכא.
ו: לא נדמד הכיל איך שרפא. אלא הוין
עירין ומהונין.
ז: אילין גיר דדמפין בלליא הו דמפין.
ואילין דרוין בלליא הו דרוין.
ח: חנון דין דבני איממא חנון הוין עירין
ברענן. ולבישין שרינא דהימנותא נדחובא
ונסים סנורפא דסכרא דחיא.
ט: מטל דלא סמן אלהא לרוגזא. אלא
לקנינא דחיא במרן ישוע משיחא.
י: הו דמית על אפיין. דאן עירין חנון ואן
דמפין חנון. אכחדא עמה נחא.
יא: מטל הנא ביאו חד לחד. ובנו חד

לחד. איפנא דאף עבדין אנתון.
יב: בעין חנון דין מנכון אחי דהויתון
דדעין לאילין דלאין בכון. וקימין באפיכון
במרן ומלפין לכו.
יג: דהנו חשיבין לכו בחובא יתירא.
ומטל עבדהון אשתינו עמהון.
יד: בעין חנון דין מנכון אחי: רדו
למספלנא. ולבבו לזעורי נפשא. וסבו טענא
דמחילא. ואגרו רוחכון לנת כלנש.
טו: ואזדהרו דלמא אנש מנכון בישתא
חלף בישתא נפרע. אלא בכלזבן הרטו דתר
טבתא לות חדדא ולות כלנש.
טז: הנו חדין בכלזבן.
יז: ומצלין דלא שלנא.
יח: ובכל מדם הנו מודין. הנו גיר צבניה
דאלהא בלשוע משיחא בכון.
יט: רוחא לא תדעכון.
כ: נביותא לא תסלון.
כא: כלמדס בקו. נדשפיר אהודו.
כב: ומן כל צבו בישא ערוקו.
כג: הו דין אלהא דשלמא נקדשכון
גמיראית לכלכון. וכלה רוחכון ונפשכון
ונפגכון ננטר דלא רשין למאתיתה דמרן
ישוע משיחא.
כד: מהימן הו מן דקרכון. דהו נעבד.
כה: אחי צלו עלין.
כו: שאלו בשלמא דאחין פלהון
בנושקתא קדישתא.
כז: מומא אנא לכו במרן. דתתקרא
אגרתא דלא לכלהון אחא קדישא.
כח: טיבותה דמרן ישוע משיחא עמכון
אמין.

הַאֲגֵרֶת הַשְּׁנִיָּה

שֶׁל פִּיּוּס הַשְּׁלִיחַ

אֶל הַתַּסְלוּנִיקִים

פֶּרֶק א

למעניכם,

ז : וְאַתֶּכֶם הַנִּלְחָצִים יוֹשִׁיעַ אֶתְנוּ בַּהֲתַגְלוֹת
אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ מִן הַשָּׁמַיִם עִם צָבָא
מִלְאָכָיו,

ח : כִּי אֲשֶׁר בִּלְהֵט אֵשׁ יַעֲשֶׂה נֶקֶם בָּאֵלֶּה
שֶׁלֹּא יָדְעוּ אֶת הָאֱלֹהִים וּבָאֵלֶּה שֶׁלֹּא הִכִּירוּ
בְּכַשְׁוֹרֶת אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,

ט : אֲשֶׁר יִגְמַל לָהֶם בְּמִשְׁפָּט אֲבִדוֹן עוֹלָם
מִלִּפְנֵי אֲדוֹנֵינוּ וּמִהֲדָר גְּבוּרָתוֹ,

י : כִּשְׂבֹּא לְהַכְבִּיד בְּקִדּוּשׁוֹ וּלְהִרְאוֹת אֶת
נִפְלְאוֹתָיו בְּמַאֲמִינוֹ, בְּאִפֹּן שְׂמָמָן עֲדוּתָנוּ
עֲלֵיכֶם בְּיוֹם הַהוּא.

יא : לִכֵּן בְּכָל עֵת מִתְפַּלְלִים אֲנוּ בַּעֲדֵכֶם,
שָׂאֲלֵהֶם יַעֲשֶׂה אֶתְכֶם רְאוּיִים לְקִרְיַתְכֶם
וּיְמַלֵּא אֶתְכֶם כָּל הַרְצוֹן לְטוֹבוֹת וּפְעֻלֵי
הָאֱמוּנָה בְּגִבּוּרָה,

יב : לְמַעַן לְשַׂמַּח בְּכֶם שֵׁם אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ
הַמָּשִׁיחַ, אֲףֹ אַתֶּם בּוֹ כְּפִי חֶסֶד אֱלֹהֵינוּ
וְאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

א : פִּיּוּס וְסִלְגוּס וְטִימוֹתָאוּס אֶל קְהֵלֶת
הַתַּסְלוּנִיקִים אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים אֲבִינוּ וְאֲדוֹנֵינוּ
יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ:

ב : חֶסֶד עֲלֵיכֶם וְשָׁלוֹם מֵאֵת הָאֱלֹהִים
אֲבִינוּ וּמֵאֵת אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

ג : חֲבִיבִים אֲנוּ לְהוֹדוֹת עֲלֵיכֶם לֵאלֹהִים
בְּכָל עֵת, אַחִי, כְּפִי הִרְאוֹי; כִּי יוֹתֵר וְיוֹתֵר
גְּדֹלָה אֲמוּנוֹתְכֶם, וּמִתְרַפֵּית אֶהְבֵּת כָּלְכֶם אִישׁ
לְרֵעֵהוּ,

ד : עַד כִּי גַם אֲנַחְנוּ נִתְגָּאָה בְּכֶם בְּקִהְלוֹת
אֱלֹהִים עַל אֲמוּנוֹתְכֶם וְעַל סִבְלָנוֹתְכֶם בְּכָל
הַרְדִּיפָה וְהַצָּרוֹת שֶׁאַתֶּם סוֹבְלִים,

ה : לְהַפְגִּיט הַמִּשְׁפָּט הַצּוֹדֵק שֶׁל אֱלֹהִים,
לְמַעַן תִּהְיוּ רְאוּיִים לְמַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר סוֹבְלִים
אַתֶּם עֲלֵיהָ.

ו : וְאַם יֵשֶׁר לִפְנֵי הָאֱלֹהִים, יִגְמַל צָרָה

אגרתא דפולוס שליחא דלנת תפלוניקיא דתרתיין

קפלאון א

צחאא מב

א : פולוס וסלנוס וטימתאוס. לעדתא
דתפלוניקיא דבאלהא אבון. ומרן ישוע
משיחא.

ב : טיבותא עמכון ושלמא מן אלהא אבון
ומן מרן ישוע משיחא.

ג : למודיו חביבין חנן לאלהא בכלל וכן
עליכון אחי איך מא דולא. דיתיראית רביא
הימנוותכון. וסגא חובא דכלכון דכלנש לנת
חברה.

ד : איך דאף חנן בכון נהנא משתבהרין
חנן בעדתא דאלהא על הימנוותכון ועל
מסיבנוותכון. דבכלה דיפוחכון ואולצניפון
דמסיבין אנתון.

ה : לתחויחא דדינא באנא דאלהא.
דתשוון למלכותה הי דעל אפיה חשין אנתון.

ו : ואן באנא קדם אלהא דנפרוע אולצנא

לאולציפון.

ז : ולכון דמתאלצין אנתון נחא עמ
בגליגה דמרן ישוע משיחא דמן שמיא עם
חילא דמלאכיה.

ח : מא דעבד תבעתא בגוזלא דנונא מן
הגון דלא ידעו לאלהא. ומן הגון דלא
אשמודעו לסברתה דמרן ישוע משיחא.

ט : דהנון בדינא נחפרעון אבדנא דלעלם
מן פרצופה דמרן ומן שויבתא דחילה.

י : מא דאתא דנשתבח בקדישוהי. ונחנא
תדמרתה במהימנוהי. דתתהימן סהדותן
דעליכון בהו יומא.

יא : מטל הנא בכלזבן מצלין חנן עליכון.
דנשויכון אלהא לקרינכון. ונמליכון כלה
צבינא דטבתא ועבדא דהימנוותא בחילא.

יב : דנשתבח בכון שמה דמרן ישוע
משיחא. אף אנתון בה איך טיבותה דאלהן
ומרן ישוע משיחא.

פרק ב

א: ומבקשים אנו מכם, אחי, על-דבר ביאת אדונינו ישוע המשיח ועל דבר אסיפתנו אליו.

ב: שלא תזעזעו במהרה בפשטנותיכם ולא תבהלו לא מדבור ולא מרוח ולא מאגרת אשר כאלו מאתנו היא, שהנה הגיע יום אדונינו.

ג: אל יטעה אתכם איש בשום אופן — כי אלא יבוא קדם המרד ויתגלה איש החטא בן האבדון

ד: אשר מתנגד הוא ומתנשא על כל מה שנקרא אלהים ויראה, עד כי גם ישב בהיכל האלהים כמו אל ויראה על עצמו כאלו אלהים הוא.

ה: האינכם זוכרים שבאשר הייתי אצלכם אמרתי לכם את אלה?

ו: וכעת יודעים אתם מה מונע שיתגלה הוא בעתו;

ז: שכן סוד העולה כבר החל לפעל, רק אם מה שפצת מונע יוסר מן התוך,

ח: ואז יתגלה הרשע אשר אדונינו ישוע יכלהו ברוח פיו ויבטלהו בהתגלות ביאתו.

ט: הן ביאתו של ההוא בפעלת השטן היא, בכל גבורה ואותות ומופתים כוזבים, י: ובכל הטעית העולה אשר באובדים, על שלא קבלו את אהבת האמת להושע בה.

יא: על כן ישלח להם אלהים פעלת הטעיה כדי שיאמינו לשקר,

יב: וידונו כל אשר לא האמינו באמת אלא חפצו בעולה.

יג: אבל אנחנו חייבים להודות לאלהים עליכם בכל עת, אחי, אהובי אדונינו, כי בחרכם האלהים מראשית אלי חיים בקדשת הרוח ובאמונת האמת.

יד: הרי לאלה קראכם בהשפתנו, למען תהיו תפארת לאדונינו ישוע המשיח.

טו: לפיכך, אחי, עמדו יציבים, והחזיקו במצוות שלמדתם, אם בדברנו ואם באגרותנו.

טז: והוא אדונינו ישוע המשיח, והאלהים אבינו אשר אהבנו ונתן לנו נחמת עולם ותקנה טובה בחסדו,

יז: ינחם את לבבכם ויכוון אתכם בכל דבר ובכל מעשה טוב.

פרק ג

א: מעתה, אחינו, התפללו בעדנו, שדבר אדונינו ירוץ ויפאר בכל מקום, כמו אצלכם, ב: ושונצל מאנשים רעים ורשעים, כי לא לכל אדם האמונה.

ג: אבל נאמן הוא יהוה, אשר ישמרכם ויצילכם מן הרע.

ד: ובוטחים אנו עליכם באדונינו, שמה שאנו מצוים אתכם עשייתם וגם עושים אתם.

ה: ואדונינו יכון לבבכם לאהבת האלהים ולסכלנות המשיח.

ו: מצוים אנו אתכם, אחי, בשם אדונינו ישוע המשיח שתתרחקו מכל אח המתהלך בדרך הרע ולא לפי המצוות שקבל מאתנו.

ז: הן יודעים אתם כיצד עליכם להדמות לנו, כי לא הלכנו ביניכם בדרך הרע;

ח: גם לא אכלנו לחם חנם מאיש מכם,

קפלאון ב

א: בעין חנו דין מנכון אחי על מאתיתה דמרן ישוע משיחא ועל פנושיא דילן דלנתה.

ב: דלא עגל תתועיון פרעניכון. ולא תתוהון לא מן מלתא. ולא מן רוחא. ולא מן אגרתא דאין דמן לנתן אי. דהא לס מטי יומה דמרן.

ג: למא אנש נטעיכון בחד מן אספמין. מטל דאן לא תאתא לוקדם מרודותא. ונתגלא ברנשא דחטיחא ברה דאבדנא.

ד: הו דדלקובלא או. ומשתעלא על כלמן דמתקרא אלה ודחלא. איבנא דאף בהיכלא דאלהא אין אלהא נחב. ונחוא על נפשה אין דאלהא או.

ה: לא עהדין אנתון דכד לנתכון הוית הלין אמרת הוית לכון.

ו: והשא ידעין אנתון מא דאחיד דנתגלא הו בזבנה.

ז: ארוה גיר דעולא מן פדו שרי למתחפטו. בלחוד אן הו מא דהשא אחיד נשתקל מן מצעתא.

ח: והידין נתגלא עולא הו דמרן ישוע נסיפיוהי ברוח פומה. נבטליוהי בגליגנא דמאתיתה.

ט: מאתיתה גיר דהו במעבדנותא אי דסטנא. בכל חיל ואתותא ותדמרתא דגלתא. י: ובכלה טועיי דעולא דהויה באבדא. על דלא קבלו חובא דקושמא דבה נחון.

יא: מטל הנא נשדר להון אלהא מעבדנותא דטועיי. דנהימנון לשוקרא.

יב: ונתתדינון פלהון אילין דלא הימנו בקושמא. אלא אצטביו בעולא.

יג: חנו דין חביבין חנו למודיו לאלהא בכלוזבן. על אפיכון אחי חביבוהי דמרן. דגבכון אלהא מן רשיחא לחיא בקדישותא דרוחא ובהימנותא דשררא.

יד: להלין או גיר קרכון במספרנותא דילן. דתהוון תשבוחתא למרן ישוע משיחא.

טו: מפיל אחי. אתקממו וחמסנו בפוקדנא דילפתון. אן במלתא ואן באגרתא דילן.

טז: הו דין מרן ישוע משיחא. ואלהא אבון הו דאחבן וזחב לן פויגא דלעלם וסברא טבא בטיבותה.

יז: נביא לפנתכון. ונקים בכל מלא ובכל עבד טב.

קפלאון ג

א: מן השא אחין. צלו עלין. דמלתה דמרן תהוא רהטא ומשתבחה בכל דופא אין דלנתכון.

ב: ודנחפצא מן בנינשא בישא ועצנתא. לו גיר דכלנש אי הימנותא.

ג: מהימן או דין מריא: דהו ננטרכון ונשתבכון מן בישא.

ד: תכילין חנו דין עליכון במרן. דמדם דמפקדין חנו לכון. עבדתון אף עבדין אנתון.

ה: ומרן נחרוץ לפנתכון לחובה דאלהא ולמסיפרנותה דמשיחא.

ו: מפקדין חנו לכון דין אחי בשמה דמרן ישוע משיחא דהויתון פריקין מן כל אחא אינא דביש ביש מהלך. ולא אין פוקדנא דקבל מנן.

ז: אנתון גיר ידעין אנתון איפנא ולא למתדמיו בן. הלכן ביש ביש פינתכון.

ח: אפלא לחמא דמנן אכלן מן אנש

יג: אָבֵל אַתֶּם, אַחִי, אֶל תִּרְפוּ בַּעֲשׂוֹת
הַטּוֹב.

יד: וְאִישׁ אִם לֹא יִשְׁמַע לְדִבְרֵים אֱלֹהִים
שֶׁבְּאַגְרָת, יֵצֵן לָכֶם הֵלֵךְ וְאֶל תִּתְעַרְבוּ עִמּוֹ
כְּדֵי שִׁיבוֹשׁ.

טו: וְלֹא כְּאוֹיֵב תִּתְּנֶהוּ בּוֹ, אֲלֵא הוֹכִיחוּ
אוֹתוֹ כֹּאֵח.

טז: וְהוּא אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם יִתֵּן לָכֶם שָׁלוֹם
בְּכָל עֵת וּבְכָל דִּבְרַר. אֲדוֹגִינוּ עִם כָּלְכֶם.

יז: שָׁלוֹם בִּכְתָב יְדֵי אֲנִי פֹלֹס כְּתִבְתִּי —
אֲשֶׁר הוּא הָאוֹת בְּכָל אֲגָרוֹתֵי; כִּף כּוֹתֵב אֲנִי.

יח: חֲסֵד אֲדוֹגִינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ עִם כָּלְכֶם,
אַחִי. אָמֵן.

אֲלֵא בַּעֲמַל וְיִגַע עֲבַדְנוּ, וּבִלְיִלָה וּבִיּוֹם, כְּדֵי
שֶׁלֹא נִהְיֶה לְמַעֲמָסָה עַל אִישׁ מִכֶּם;

ט: לֹא מִשּׁוֹם שָׁאִין לָנוּ רָשׁוֹת, אֲלֵא כְּדֵי
שֶׁבָנוּ עֲצָמֵנוּ נִתֵּן לָכֶם דְּגֻמָּה לְהַדְמוֹת לָנוּ;

י: שֶׁבָנוּ גַם כְּאֲשֶׁר הָיִינוּ אֲצִלְכֶם, זֹאת
צוֹיֵנוּ אֲתֹכֶם, שֶׁכֵּל מִי שָׁאִינוּ רוֹצֶה לַעֲבֹד גַּם
אֶל יֹאכֵל;

יא: כִּי שׁוֹמְעִים אֲנוּ שֵׁשׁ בָּכֶם אֲנָשִׁים
שֶׁמִּתְהַלְכִים בְּדֶרֶךְ הָרָע וּבִכְלוֹם אֵינֶם עוֹסְקִים
אֲלֵא בַּהֲבָלִים.

יב: וְאוֹתֶם, אֶת הַלָּלוּ, מִצּוֹיִם אֲנוּ
וּמִבְקָשִׁים מֵהֶם בְּאֲדוֹגִינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,
שֶׁבְּהִשְׁקֹט יַעֲבֹדוּ וְיֹאכְלוּ אֶת לַחֲמֶם.

מנכון. אַלֶּא בעמלֶא ובלאוּתֶא בלליֶא
ובאַימֶמֶא. פֿלחין חוּין דעל אַנש מנכון לֹא
גאָר.

ט: לֹא הוּא מַטל דלֹא שליט לן. אַלֶּא
דבנפֿשן נחל לכוּן טופֿסֶא דבן תתדמוּן.
י: אָף פֿד לנחכוּן חוּין גיר. הָדא מפקדין
חוּין לכוּן. דכל דלֹא צָבֵא דנפלוּח אַפֿלֹא
נלעס.

יא: שִׁמְעִין חוּן גיר דאִית בכּוּן אַנשֶׁא
דביש ביש מהלכין. ומדֹם לֹא פֿלחין. אַלֶּא אַן
סריקתֶא.

יב: להוּן דין להלין מפקדין חוּן ובעין חוּן
מנהוּן במרן ישוע משיחֶא. דבשליֶא נהוּן
פֿלחין ואַכלין לחמהוּן.

יג: אַנחון דין אחי. לֹא תמאן לכוּן
למעבֿד דשפֿיר.

יד: ואן אַנש לֹא משתמע למלין הלין
דבאגרתֶא. נתפֿרש לכוּן הָנֵא. וְלֹא הוּיתוּן
מתחלטין עִמָּה דנבכהת.

טו: וְלֹא אֵיךְ בעלדבֿבֶא תאחדוּנה. אַלֶּא
הוּיתוּן מרתין לֵה אֵיךְ דלאחֶא.

טז: הוּ דין מֶרֶה דשלמֶא נחל לכוּן שלמֶא
בכלוזבן בכלמדֹם. מֶרֶן עִם פֿלכוּן.

יז: שלמֶא בכּתבֶא אידי אַנֶא פֿולוס
פֿתבֿת. דאִיתוּהי אַתֶּא דבֿכלהין אגרתֶי. הֶכְנֵא
כּתב אַנֶא.

יח: טיבּוּתֶה דמרן ישוע משיחֶא עִם
פֿלכוּן אחי. אַמִּין.

הַאֲגֵרֶת הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל פֹּלוֹס הַשְּׁלִיחַ אֶל טִימוֹתָאוֹס

פָּרָק א

א : פֹּלוֹס שְׁלִיחַ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בְּמַצּוֹת
אֱלֹהִים מוֹשִׁיעֵנו וְהַמָּשִׁיחַ יֵשׁוּעַ תְּקוּנָתוֹ,
ב : אֶל טִימוֹתָאוֹס הֶבֶן הָאֶמֶתִי בְּאֻמוֹנָה:
חֶסֶד וְרַחֲמִים וְשָׁלוֹם מֵאֵת הָאֱלֹהִים אֲבִינוֹ
וְהַמָּשִׁיחַ יֵשׁוּעַ אֲדוֹנֵינוּ.
ג : בְּקִשְׁתִּי מִמֶּךָ כְּאֲשֶׁר הִלְכְתִּי לְמַקְדוֹנִיָּה,
שֶׁתִּשָּׂאֵר בְּאֶפְסוֹס וּתְצַנֶּה עַל אֲנָשִׁים אֲחֵדִים
שֶׁלֹא יוֹרוּ תוֹרוֹת שׁוֹנוֹת,
ד : וְלֹא יִחַמְּכֻרוּ לְאֻדּוֹת וּלְתוֹלְדוֹת
הַדּוֹרוֹת, אֲשֶׁר אֵין לָהֶם סוֹף, הַמְכִּיאוֹת בִּיתֶר
שָׂאת לִידִי מְרִיבוֹת וְלֹא לִידִי בְּגִנָּה בְּאֻמוֹנָת
אֱלֹהִים.
ה : אֲבָל תְּכַלִּית הַמַּצָּנָה הִיא אֲהֵבָה אֲשֶׁר
מִלֵּב טְהוֹר וּמִמְצָפוֹן נָקִי וּמֵאֻמוֹנָה אֱמֶתִית.
ו : וּמֵאֵלֶּה תַּעֲזוּ כְּמָה אֲנָשִׁים וְסֻטּוֹ לְדַבְּרֵי
הַבֵּל.

ז : בְּרַצּוֹתֶם לֵהִיּוֹת מוֹרֵי תוֹרָה בְּעוֹד אֵינָם
מִבְּיָנִים מָה הֵם מְדַבְּרִים וְלֹא עַל מָה הֵם
מִתְנַצְּחִים.
ח : וְאוֹלָם יוֹדְעִים אָנוּ שֶׁתּוֹרָה טוֹבָה הִיא
אִם יִתְנַהֵג בָּהּ אִישׁ כְּפִי הַתּוֹרָה,
ט : בְּהִיוֹתוֹ יוֹדֵעַ כִּי לְצַדִּיקִים אֵין נִקְבַּעַת
תּוֹרָה, אֲלָא לְמַעֲוָלִים וּלְמוֹדְרִים, וְלִרְשָׁעִים
וּלְחוֹטְאִים וּלְנִבְלִים, וְלִבְלָתֵי טְהוֹרִים וּלְמַפְסִים
אֵת אֲבוֹתֵיהֶם וּלְמַפְסִים אֵת אֲמוֹתֵיהֶם,
וְלִרְצָחִים
י : וְלִזְנוּנִים וּלְשׁוֹכְכִים אֵת זָכָר, וְלִגְזוּנְבִים
בְּנֵי חוֹרֵין וּלְשִׁקְרָנִים וְלַעֲזוּבִים עַל שְׁבוּעוֹת,
וְלִכָּל מָה שֶׁנֶּגֶד הִלָּקָה הַפְּרִיא
יא : שֶׁל בְּשׁוֹרֶת תַּפְאֶרֶת אֱלֹהִים הַמְכַרְדּוֹ
אֲשֶׁר אֲנִי הַפְּקֻדָּתִי עָלֶיהָ.
יב : וּמוֹדָה אָנִי לוֹ אֲשֶׁר חִזְקֵנִי, לְאֲדוֹנֵינוּ
יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ אֲשֶׁר חֲשַׁבְנִי נֶאֱמָן וּמִנֵּה אוֹתִי
לְשֵׁרוֹתוֹ —

אגרתא דפולוס שליחא דלוח טימתאוס קדמיחא

קפלאון א

צחחא מג

א : פולוס שליחא דישוע משיחא בפוקדנא דאלהא מחינן. ודמשיחא ישוע סברן.

ב : לטימתאוס ברא שריחא בהימנוחא. טיפוחא ורחמא ושלמא מן אלהא אבון. ומשיחא ישוע מרן.

ג : בעית הוית מנך בד אול אנא למקדוניא. דתקנא באפסוס. ותפקד לאנש אנש דלא גלפון יולפנא משחלפא.

ד : ולא נתרמון לשועיחא ולתשעניחא דשרכתא דסכא לית להין. הלין דחריגא הו עבדן יחידאית. ולא בנינא בהימנוחא דאלהא.

ה : סכא דין דפוקדנא איתוהי חובא. דמן לבא דכיא ומן תארפא טבתא ומן הימנוחא שריחא.

ו : ומנהין מן הלין טעו אנשא. וסטו למלא סריקחא.

ז : בדבעו למהנא מלפנא דנמוסא. בד לא מסתפלין מדם דממליין ולא מדם דעלוהי מתחרין.

ח : ידעין חנן דין דנמוסא שפיר הו אן אנש אכונה דנמוסא נתרבר בה.

ט : בד דע דלכאנא נמוסא לא סים. אלא לעולא ולמרווא. ולרשיעא ולחטיא ולענחא ולאילין דלא דכין. ולאילין דמחין לאבהיהון. ולאילין דמחין לאמהתהון. ולקטולא.

י : ולזניא. ולשכבי עם דכרא. ולגנבי בני חארא. ולדגלא. ולעברי על מומתא. ולכלמדם דאיתוהי סקובלא ליולפנא חלימא. יא : וסברתא דתשובותה דאלהא מברכא הי דאנא אתהימנא.

יב : ומורא אנא לה דחילני למרן ישוע משיחא. דחשבני מהימנא וסמני לחשמשתה.

ד: הרוצה שכל בני אדם יושעו ויפנו אל רצת האמת;

ה: כי אחד הוא האלהים ואחד הוא המתנוף של אלהים ושל בני אדם — בן האדם ישוע המשיח

ו: אשר נתן את נפשו כפר בעד כל אדם, עדות שבאה בעתה,

ז: אשר אני נתמניתי לברוא ושלוח שלח. אמת אומר אני ואינני משקר, שהייתי למורה הגוים באמונת האמת.

ח: לכן רוצה אני שהגברים יתפללו בכל מקום כשהם נושאים את ידיהם בטהר, בלי לגזוב ולא הרהורים.

ט: בן גם הנשים, באפנה צנועה של לבוש, בבלישנות ובצניעות תהא התקשטותן, לא בתלתולי שער ובנוהב, או במרגליות או בבגדים הדורים.

י: אלא במעשים טובים פיהא לנשים המצהירות על יראת אלהים.

יא: האשה תלמד בשקט בכל הכנועה; יב: כי אינני מרשה לאשה ללמד, ולא להעז כנגד האיש, אלא תהא בשקט;

יג: שכן אדם נוצר קדם ואמר כף חנה. יד: ואדם לא נפתה, אף האשה נפתתה ועברה על המצוה.

טו: ואולם תושע עלי ידי ילדיה, אם יעמדו באמונה ובאהבה ובקדשה ובצניעות.

פֶּרֶק ג

א: מהימן הדבר שאם איש משתוקק לזקנה, למעשה טוב הוא משתוקק.

ב: אבל מן הראוי שיהיה הזקן מי שאין נמצא בו מום, והוא בעל לאשה אחת, אשר

יג: אותי אשר מלפנים מגדף הייתי ורודף ומבזה; אבל רחמתי, כי באשר לא ידעתי עשיתי בלא אמונה;

יד: ושפע בי חסד אדונינו, והאמונה והאהבה שבשוע המשיח.

טו: מהימן הדבר וראוי לקבלו, שישוע המשיח בא לעולם להושיע את החוטאים, אשר הראשון בהם אני הוא.

טז: אבל משום כך רחם עלי, כדי שבי ראשונה יראה ישוע המשיח את כל ארץ רוחו, למופת לעתידים להאמין בו לחיי עולם.

יז: ולמלך העולמים שאינו כלה ואינו נראה, אשר הוא אלהים אחד, היקר והתפארת לעולמי עולמים. אמן.

יח: את המצוה הזאת מוסר אני לך, בני טימותאוס, לפי נבואות קדמות שהיו עליך, כדי שתלחם על-ידך את המלחמה הטובה הזאת.

יט: באמונה ובמצפון נקי. הן הללו שדחו זאת מעליהם אבדו את האמונה,

כ: כהומנאוס ואלכסנדרוס אשר מסרתי לשטן כדי שיסרו למען לא יגדפו.

פֶּרֶק ב

א: מבקש אני אפוא ממך, שקדם לכל דבר תנשא בקשה לאלהים, ותפלה ותחנון והודיה, בעד כל בני אדם.

ב: בעד המלכים והשרים, למען נחיה חיים שלווים ושקטים בכל יראת אלהים וטהר;

ג: כי טוב הדבר הזה ומקבל לפני האלהים מושיענו,

ד: דהו דצבא דכלהון בנינשא נחון
ונתפנון לידעתא דשרא.

ה: חד הו גיר אלהא. וחד הו מצעיא
דאלהא ודבנינשא. ברנשא ישוע משיחא.

ו: הו דיחב נפשה פורקנא חלף כל אנשא.
סהדוּתא דאֶתת בזבנה.

ז: הו דאנא אתתסימת פרוזה ושלחה.
קושטא אמר אנא ולא מדגל אנא. דהוית
מלפנא דעממא בהימנוּתא דשרא.

ח: צבא אנא הכיל דהונו מצלין גברא בכל
דיוכא. פד מרימין אידיהון דכנאית דלא רוגנא
ודלא מחשבתא.

ט: הכנא אף נשא באספמא נכפא
דלבושא בתחמצתא ובנכפוטא נהוא
תצפיתחין לא בגדולא ובדחבא או במרגניתא
או בנחתא שפירא.

י: אלא בעבדא טבא איכנא דאא לנשא
דמשפודין דחלת אלהא.

יא: אנתתא בשליא הות ילפא בכל
שועבד.

יב: לאנתתא גיר למלפו לא מפס אנא.
ולא לממרחו על גברא. אלא תהוא בשליא.
יג: אדם גיר אתגבל לוקדם. והדין תנא.
יד: ואדם לא טעא. אנתתא דין טעת
ועברת על פוקדנא.

טו: חיא דין ביד ילדיה. אן נקוין
בהימנוּתא ובחופא ובקדישוּתא ובנכפוטא.

קפלאון ג

א: מהימנא הי מלתא. דאן אנש ראג
קשיוּתא. עבדא טבא ראג.

ב: ולא דין דנהוא קשיוּשא אינא דמוּמא
לא משתכח בה. והוא בעלא דחדא אנתתא.

יג: לי דמן קדים מגדפן הוית ורדוף
ומצעבן. אלא אתחננת. מטל דכד לא ידע
הוית עברת דלא הימנוּתא.

יד: סגית בי דין טיבותה דמרן והימנוּתא
וחופא דבלישוע משיחא.

טו: מהימנא הי מלתא ושוּינא הי
למקבלוּתה. דישוע משיחא אֶתא לעלמא
למחיו לחטא. דקדמיהון אנא אנא.

טז: אלא מטל הנא רחס עלי. דבי קדמא
נחוא ישוע משיחא כלה מגרת רוחה
לתחיתא דאילין דעתידין דנהימנון בה לחיא
דלעלם.

יז: למלכא דין דעלמא להו דלא מתחבל
ולא מתחנא. דהויו חד אלהא. איקרא
ותשובותא לעלם עלמין אמין.

יח: הנא פוקדנא מגעל אנא לך ברי
טימחאוס. איך נביתא קדמיתא דהויו עליך.
דתפלוח בהין פלחוטא דא שפירמא.

יט: בהימנוּתא ובתארפא טבתא. אילין
גיר דלהדא דחקו מנהון. מן הימנוּתא
אסתרוּקו.

כ: איך הומנאוס ואֶלכסנדרוס. הלין
דאשלמת לסטנא דנתרדון. דלא נהוון
מגדפין.

קפלאון ב

א: בעא אנא הכיל מנך דמן קדם פלמך
בעוּתא תהוא מקרב לאלהא וצלוחא
ותחננתא ותודיתא חלף פלהון בנינשא.

ב: חלף מלכא ורורבנא. דעומרא שליא
וניחא נעמר בכלה דחלת אלהא ודכיוּתא.

ג: דא גיר שפירא ומקבלא קדם אלהא
מחנין.

להתנהג בבית האלהים, אשר הוא עדת
אלהים חיים, צמוד האמת ויסודה.

טו: ובאמת גדול הוא הסוד הזה של הצדק
אשר התגלה בפשר ונצדק ברוח, ונראה
למלאכים, והכרוז בין הגויים, והאמן בעולם,
והעלה בכבוד.

פרק ד

א: והרוח אומרת במפרש, שבזמנים

האחרונים יסורו אנשים מן האמונה וילכו
אחרי רוחות תועות ואחרי תורות של שדים

ב: אשר בחזות כוזבת מטעים, ומדברים
כזב ונכנים במצפונם,

ג: ואוסרים להתחתן ומונעים ממאכלים
אשר האלהים ברא אותם לשמוש ולהודיה
בשביל המאמינים והיודעים את האמת;

ד: שכן כל מה שברא אלהים טוב הוא,
ואין דבר פסול אם בתודה ילקח;

ה: כי מקדש הוא בדבר אלהים ובתפלה.

ו: אם את אלה תלמד לאחיד, משרת טוב
תהיה לישוע המשיח, גדל בדברי האמונה
ובלקח הטוב אשר אפה למוד.

ז: ומספורי סבתא תפלים הפנע, ואמן
עצמך בחסידות.

ח: הן אפון הגוף מועיל לזמן מעט, אך
החסידות מועילה בכל דבר ויש לה הבטחת
החיים של הזמן הזה ושל העתיד.

ט: מהימן הדבר וראוי לקבלו.

י: הן בעבור זה מתנגעים אנו וסובלים
אנו חרפה, כי בוטחים אנו באלהים חיים

שכלו ער, והוא צנוע, ומתון, ואוהב אורחים,
ויודע ללמד,

ג: לא סובא זין, ולא אשר דו ממהרת
להפנות, אלא יהיה ענו ולא איש ריב, ולא
אוהב כסף;

ד: ומנהיג היטב את ביתו, ומחזיק את
בניו במשמעת בכל טהר;

ה: שהרי אם את ביתו שלו אינו יודע
להנהיג היטב, איך יוכל להנהיג את עדת
אלהים?

ו: ואל יהיה צעיר בתלמודו, פן יתנשא
ויפל בדין השטן.

ז: ומן הראוי שגם תהיה לזכותו עדות
טובה מן החיצוניים, כדי שלא יפל בחרפה
ובכפחי השטן.

ח: וכן יהיו גם השמשים טהורים, ואל
ידברו בכפל פנים, ואל יטו אחרי הרבה זין,
ואל יאהבו רוחים טמאים,

ט: אלא יחזיקו את סוד האמונה במצפון
טהור.

י: והם יבחנו תחלה, ואחרי כן ישרתו
בהיותם בלי דפי.

יא: כן גם הנשים תהיינה צנועות, ויהא
שכלן ער, ותהיינה נאמנות בכל דבר, ואל
תדברנה לשון הרע.

יב: השמשים יהיו מי שאשה אחת לו
והוא מנהיג היטב את בניו וביתו;

יג: שכן המשרתים היטב קונים לעצמם
מעלה טובה ובטחון רב באמונת ישוע
המשיח.

יד: את אלה פותב אני לך בקוותי כי
במהרה אבוא אליך.

טו: אבל אם אתאחר, שתדע איך צריך

ולא למתהפכו בכיתה דאלהא. דאיתיה עדמא
דאלהא חיא עמונדא ושחאסתא דשרא.
טז: ושריראית רב הו ארנא הנא
דכאנומא. דאחגלי בבסר. ואודדק ברוח.
ואתחזי למלאכא. ואחפרז בית עממא.
ואתהימן בעלמא. ואסתלק בשויבחא.

קפלאון ד

א: רוחא דין פשיקאית אמרא: דבזבנא
אחריא נפרקון אנש אנש מן הימנומא.
ונאולון בחר רוחא טעיתא וכתר יולפנא
דשאדא.

ב: הלין דבאספמא דגלא מטעין וממללין
דבבויתא. וכוכין בתארתהון.

ג: וכלין למודגוגו. ומפרקין מן מאכלתא
אילין דאלהא ברא אנין לחושחא ולחודיתא
לאילין דמהימנין וידעין שררא.

ד: מטל דכל דברא לאלהא. שפיר הו.
ולית מרם דמסלי אן בתודיתא נתנסב.

ה: מתקדש גיר במלתא דאלהא
ובצלוחא.

ו: הלין אן תהנא מלף לאחיק. משמשנא
טבא תהנא דישוע משיחא. פד מתרבא אלת
במלא דהימנומא וביולפנא טבא דילף אלת.
ז: מן שועיתא דין פפיהתא דסבתא
אשתאל. ודרש נפשך בכאנומא.

ח: דורשא גיר דפגרא ובנא הו זעורא
מותר. פאנומא דין כללמדם מותרא. ואית לה
שוודיא דחיא דובנא הנא ודעתיד.

ט: מהימנא הי מלתא. ושויא הי
למקבלותה.

י: מטל הדא הו גיר לאין חנן ומתחסדין
חנן. דמסברין חנן פאלהא חיא. דאיתוהי

אינא דעיר רעינה. ונכף. ומטפס. ורחם
אכסניא. ומלפן.

ג: ולא עבר על חמרא. ולא רהטא אידה
לממחא. אלא נהוא מפיר. ולא נצי. ולא רחם
כספא.

ד: ומדבר ביתה שפיר. ואחיד בנוהי
בשועבדא בכלה דכיומא.

ה: אן גיר ביהא דנפשה לא ידע דנדבר
שפיר. איכנא משפח עדתה דאלהא דנדבר.

ו: ולא נהוא טלא תולמדה. דלא נתחרים
ונפל באידה דסטנא.

ז: ולא דין דאף סהדויתא שפירמא אית
לה מן ברא. דלא נפל בחסדא ובפחא
דסטנא.

ח: ואף משמשנא הכנא נהוין דכין. ולא
נמללון תרתין. ולא נהוין צלין לחמרא
סגינא. ולא נרחמון יותרגא טנפא.

ט: אלא נאחדון ארנא דהימנומא
בתארמא דכיתא.

י: והנון הלין נתבקון לוקדם. והידין
נשמשון פד איתיהוין דלא רשין.

צחחא מד

יא: הכנא אף נשא. נהוין נכפן. ונהוא
עיר רעינהין. ונהוין מהימנן בכל מרם. ולא
נהוין אכלן קרצא.

יב: משמשנא נהוין אינא דחדא אלתמא
הות לה. ודבר בנוהי וביתה שפיר.

יג: אילין גיר דשמשו שפיר. ורגא טבא
קנין לנפשהוין. ומגלא אפא סגינא בהימנומא
דישוע משיחא.

יד: הלין כתב אנא לך פד מסבר אנא
דבעגל אתא אנא לומר.

טו: ואנהו דין דמוחר אנא. דתדע איכנא

תהייתה;

ח: כי איש אם אינו דואג לאשר שלו הם, וביותר לאשר הם בני בית האמונה, הלה פפר באמונה וגרוע הוא יותר ממי שאינם מאמינים.

ט: לכן בחר את האלמנה אשר גילה אינו פחות מששים שנה, אשר היתה נשואה לאיש אחד,

י: ויש לזכותה עדות של מעשים טובים — אם גדלה בנים, אם קבלה אורחים, אם רחצה את רגלי הקדושים, אם סעדה את הסובלים, אם התהלכה בכל מעשה טוב.

יא: אבל את האלמנות הצעירות דחה; כי מהססות הן על המשיח ומבקשות להנשא לגברים;

יב: ומשפטן תקף, משום שדחו את אמונתן הראשונה.

יג: וגם לומדות הן עצלות, בהיותן סוככות בבתים; ולא רק עצלות, אלא גם להרבות בדבור ולהתעסק בהכלים ולדבר מה שאיננו מן הראוי.

יד: לכן רוצה אני שהצעירות תתחתנה ותלדנה בנים, ותנהלנה את בתיהן, ואל תתנה לאויב אף לא עלה אחת של חרוף;

טו: שכן כמה כבר החלו לסור אחרי השטן.

טז: אם למאמין או מאמינה יש אלמנות, יפרנסו אותן; ואל תהייתה למעמסה על הקהלה, כדי שיספיק לה בשביל מי שאלמנות אמת הן.

יז: הזקנים המתנהגים היטב, ראויים יהיו למשנה כבוד, ביחוד הללו שעמלים בדבר ובהוראה;

אשר הוא המושיע של בני האדם כלם, וביותר של המאמינים.

יא: דברים אלה למד וצוה.

יב: ואל יבז איש לצעירותיו. ברם היה דגמה למאמינים, בדבור ובהתנהגות ובאהבה ובאמונה ובטהרה.

יג: עד אשר אבוא, שקד על הקריאה ועל התפלה ועל ההוראה.

יד: ואל תזלזל במתנה אשר בך, אשר נתנה לך בנבואה ובסמיכות יד של הזקנים.

טו: בדברים אלה תהגה ובהם יהיה, למען יודע לכל אחד כי מצליח אתה.

טז: הזהר בנפשך ובלקחך, וזהה איתן בהם; כי כאשר את אלה תעשה, את נפשך תושיע ואת השומעים אותך.

פרק ה

א: בזקן אל תגער, אלא הפצר בו בכאב, ובצעירים בבאחיד,

ב: ובזקנות בבאמהות, ובצעירות בבאחיותיך — בכל טהרה.

ג: ואלמנות כבד, את אשר אלמנות הן באמת.

ד: ואם יש אלמנה אשר יש לה בנים או בני בנים, ילמדו תחלה לעשות צדקה עם בני ביתם וישלמו גמול להוריהם, כי כן רצוני לפני האלהים.

ה: ואשר באמת אלמנה היא וצריירת, זו — תקוה באלהים והיא מתמידה בתפלות ובתחנונות בלילה וביום.

ו: אבל זו שעוסקת בתענוגות ממה היא בחייה.

ז: דברים אלה צוה עליהן, כדי שבלי דפי

מחנא דבנינשא קלהון. ותיראית דמהימנא.

יא: הלין אלף ופקד.

יב: ולא אנש נבסא על טליותר. אלא הוי דמוותא למהימנא במלתא. ובחופא. ובחופא. ובחופא. ובחופא. ובחופא.

יג: עד אתא אנא אתחפט בקרנא ובכעוותא וביולפנא.

יד: ולא תבסא במוהבתא דאית בר. הי דאתחזבת לך פנביוותא ובססא אידיא דקשיוותא.

טו: בהלין אתהגא ובהין הוי. דתתידע לכלנש דלקדמך אתא אנת.

טז: ואזדאר בנפשוך וביולפנך. וחמסן בהון. פד הלין גיר תעבד. נפשוך תחא ולאילין דשמעין לך.

קפלאון ה

א: בקששא לא תגעור. אלא אפיסיהי איך דלאבא. ולאילין דטלין איך דלאחך.

ב: ולקשישתא איך אמרתא. ולאילין דטלין איך דלאחותר. בכלה דכיוותא.

ג: לארמלתא יקר לאילין דארמלתא אנין פשרא.

ד: ואן אית ארמלתא דאית לה בניא או בני בניא. גאלפון לוקדם דבבני ביתהון נודדקון. ונפרעון חובלא לאבהיהון. דא גיר מקבלא קדם אלהא.

ה: אידיא דין דשריראית ארמלתא הי נמשוחדא. דא סברה על אלהא הו. ואמינא בצלותא ובכעוותא בלליא ובאיממא.

ו: אידיא דין דפלתא אסטרגיא. מיחא הי פד חיא.

ז: הלין הוית מפקד להין. דדלא רשין

נהוין.

ח: אן אנש גיר דאילין דדילה אנון ותיראית דאילין דאיתיהון בני ביתא דהימנוותא לא יצף. הנא כפר לה דהימנוותא. ובש הו מן אילין דלא מהימנין.

ט: הוית הכיל גבא ארמלתא אידיא דלא בצירא מן שתינ שנין. אידיא דלחד הו גברא הות.

י: ואית לה סהדותא דעבדא שפירא. אן רבית בניא. אן קבלת אכסניא. אן אשיגת רגליהון דקדש. אן ארוחת לאליצא. אן הלכת בכל עבד טב.

יא: מן ארמלתא דין אילין דטלן אשתאל. מצטרין להין גיר על משיחא. וצען למחא לגברא.

יב: ודינהין קים הו. דטלם הימנוותהין קדמיתא.

יג: ללפן דין אף חבננוותא. פד מתפרכן בית פתא. ולא בלחוד חבננוותא. אלא אף דנסגין ממללא. ונפרקן סריקתא. ונמללן מדם דלא גלא.

יד: צבא אנא הכיל דאילין דטלן נודוון. וגאלדן בניא. ונדברין פתייהין. ולא נתלן לבצעלדבבא אפלא חדא עלתא דצוחיתא. טו: על דהשא גיר שריו אנש אנש למסטא בחר סטנא.

טז: אן אנש מהימנא או מהימנא אית להון ארמלתא. נטרסון אנין. ולא גאקרון על עדתא. דלאילין דארמלתא אנין דשרא חספק.

יז: קשישא אילין דשפיר מתדברין. לאיקרא עפיפא נשוון. ותיראית אילין דלאין במלתא וביולפנא.

מהם.

ג: ואם יש איש שמלמד תורה אחרת ואינו דבק בדבריו הבריאם של אדונינו ישוע המשיח ובלקח יראת האלהים,

ד: הרי זה מתנשא בעוד שאינו יודע מאומה, אלא חולה הוא בפלמס ובחקר מלים אשר נובעים מהם קנאה ומריבה, וגדוף וכונה רעה,

ה: וריב אנשים אשר שכלם משחת ומחסרי אמת הם, וחושבים שיראת אלהים היא עסק. אבל אתה התרחק מאלה,

ו: כי עסקנו שלנו גדול הוא, בהיותו יראת אלהים עם ספק דינו;

ז: כי מאומה לא הבאנו לעולם, וידוע שגם להוציא ממנו אין אנו יכולים.

ח: לכן די לנו במוזן ובלבוש.

ט: אבל הרוצים להתעשר נלכדים בנסיונות ובמלכודות ובתשוקות רבות אשר אניליות ומזיקות הן ומטביעות אנשים בהרס ובאכזריות;

י: כי שרש כל הרעות הוא אהבת הכסף, ויש אנשים שהשתוקקו לו וסטו מן האמונה והביאו את עצמם לידי צרות רבות.

יא: אבל אתה, איש האלהים, ברח מאלה וירדף צדקה וחסידות, ואמונה ואהבה, וסכלנות וענוה.

יב: והאבק במאבק הטוב של האמונה; והשג את חיי עולם אשר נקראת אליהם, והודית עליהם הודאה טובה לפני עדים רבים.

יג: מעיד אני בך לפני האלהים הממיה כל, וישוע המשיח אשר העיד לפני פוֹנְטִיוֹס פִּילָטוֹס את העדות היפה —

יד: שתשמר את המצוה בלא רכב ובלא

יח: שהרי הכתוב אמר: לא תחבס שור בדישו, וראוי הוא הפועל לשכרו.

יט: על זקן אל תקבל קטרוג, אלא על פי שנים ושלשה עדים.

כ: את החוטאים הוכח בפני כל, כדי שגם שאר האנשים יפחדו.

כא: מעיד אני בך לפני האלהים ואדונינו ישוע המשיח ומלאכיו הבחירים, שתשמר את הדברים האלה ואל תקדם דעתך לשום דבר, ואל תעשה דבר במשוא פנים.

כב: אל תסמך יד בחפזון על איש, ואל תשתתף בחטאי אחרים. שמר עצמך בטהרה.

כג: ומעתה אל תשתה מים, אלא שתה מעט יין בגלל קיבתך ובגלל מחלותיך הנמשכות.

כד: יש בני אדם אשר חטאיהם ידועים הם ומקדימים אותם לבית הדין; ויש שהולכים אחריהם.

כה: כן גם המעשים הטובים ידועים הם; ואשר אחרת הם, אינם יכולים להחבא.

פרק ו

א: מי שנמצאים פחת על העבדות יחניסו לאדוניהם בכל הכבוד, כדי שלא יהא מגדף שם האלהים ותורתו.

ב: מי שיש להם אדונים מאמינים אל יזלזלו בהם על שאחיהם הם, אלא ביותר ישרתו אותם על שמאמינים הם ואהובים הרונים נחת משרותם. דברים אלה למד ובקש

אלף ובעי מנהון.

ג: אן דין אנש דמלף יולפנא אחרנא. ולא מתקרב למלא תלימתא דמרן ישוע משיחא וליולפנא דדחלת אלהא.

ד: הנא מתתרים כד מדם לא ידע. אלא כריה בדרשא ובכעתא דמלא. דמנהין הוא חסמא וחרנא וגודפא ומסם ברענא בישא. ה: ושחקא ובנינשא אילין דמחבל רעניהון וגליזין מן קושטא. וסברין דתאגורמא הי דחלת אלהא. אלת דין אתרחק מן הלין.

ו: תאגורמן גיר דילן רבא הי דאיתיה דחלת אלהא בחשחתא דמסתן.

ז: מדם גיר לא אעלן לעלמא. וידעא דאפלא דנפק מנה משכחין חנו.

ח: מטל הנא ספקא לן מאכולמא וכתסימא.

ט: אילין דין דעבין למעמר. נפלן בנסיונא ובפחא וברגינתא סגיאתא דסכלן ומסגפן. ומטבען לבנינשא בחבלא ובאבדנא.

י: עקרא גיר דלהין בישתא איתיה רחמת פספא. ואית אנשא דאתרגו לה. ומן הימנותא טעו ונפשהון אעלו לדוונא סגיאה.

יא: אלת דין או ברנשא דאלהא מן הלין ערוק. והרט פתר ודיקומא ובתר פאנומא ובתר הימנותא ובתר חובא ובתר מסיבננותא ובתר מפיכותא.

יב: ואתפתש באגונא טבא דהימנותא. ואדרך מלא דלעלם דלהון אתקריה ואודית תודיתא טבתא קדם סהרא סגיאה.

יג: מסהד אנא לך קדם אלהא הו דמחא כלל. וישוע משיחא הו דאסהד קדם פנטוס פילטוס סהדותא שפירמא.

יח: אמר גיר כתבא: דלא תבלום תורא בדרכתא. ושווא הו פעלא אגרה.

יט: על קשישא קטגרנומא לא תקבל אלא על פום תרין או תלתא סהדין.

כ: לאילין דחטין קדם פלנש פון. דאף שרפא דאנשא נדחיון.

כא: מסהד אנא לך קדם אלהא ומרן ישוע משיחא ומלאכוהי גביא. דהלן תטר. ולא נתקדם רענך למדם. ולא תסעור מדם במסב באפא.

צחחא מה

כב: איךא בעגל על אנש לא תסים. ולא תשתותף בחטהא נוכריא. נפשך טר בכיומא.

כג: ומפיל מיא לא תשתא. אלא חמרא קליל הוית שתא מטל אסטומכך. ומטל כורהניך אמינא.

כד: אית בנינשא דחטהיהון ידיעין אנון. ומקדמין להון לבית דינא. ואית דבתרהון אזלין.

כה: הכנא אף עבדא טבא ידיעין אנון. ואילין דאחרנאית אנון. למטשא לא משכחין.

קפלאון ו

א: אילין דאיתיהון תחית גירא דעבדותא. למריהון בכל איקר נאחדון. דלא נהוא שמה דאלהא ויולפנה מתגדר.

ב: אילין דין דאית להון מריא מהימנא. לא נבסון בהון על דאחיהון אנון. אלא יתיראית נשמשון אנון. על דמהימנא אנון ותביבא. הלן דמתתניחין בתשמשתהון. הלן

דפי עד להתגלות אדונינו ישוע המשיח,

טו : אשר בעתו עתיד להראותה האלהים
המברך והאדיר לבדו, מלך המלכים ואדון
האדונים,

טז : אשר לו בלבד האל-פליון ושוכן הוא
באור שאין איש יכול להתקרב אליו, ואיש
מבני אדם לא ראהו ואף אינו יכול לראותו,
אשר לו היקר והשלטון לעולמי עולמים.
אמן.

יז : את עשירי העולם הזה צוה שלא
יתנשאו בלבבם ולא יבטחו על עשר שאין בו

בטחון, אלא על אלהים חיים אשר נתן לנו
הכל בשפע להנאתנו;

יח : ושיעשו מעשים טובים ויתעשרו
בפעלים יפים, ויהיו נכונים לתת ולהשתתף,
יט : וינחיו לעצמם יסוד טוב לעתיד, למען
ישיגו חיים אמתיים.

כ : אתה טימותא, הנהר במה שהפקד
בגדיך, וברח מבטויים ריקים ומעוותים של
מדע פוזב;

כא : כי המצהירים עליו סטו מן האמונה.

כב : החסד עמך. אמן.

יד : דתטריוהי פוקדנא דלא טולשא ודלא
מומא עדמא לגלינה דמרן ישוע משיחא.
טו : הו דעתיד בזבגה נחיוהי אלהא
מברכא וחילתנא בלחודוהי. מלכא דמלכא
ומרא דמרותא.

טז : הו דהו בלחודוהי לא מתחבל. ועמר
בנוהרא דאנש לא משכח דנתקרב לה. ואנש
מן בנינשא לא חזיה אפלא מצא למחזיה. הו
דלה איקרא ושולטנא לעלם עלמין. אמין.
יז : לעתירא דעלמא הנא פקד דלא
נתתרימון ברעניוהו. ולא נתמכלון על
עותרא דלית עלוהי תוכלנא. אלא על אלהא

חיא הו דיחב לן כל עתיראית לניחן.
יח : ונעבדון עבגדא טבא ונעטרון
בסוערנא שפירא. ונהוון דלילין למתל
ולמשותפון.

יט : ונסימון לנפשהון שתאסתא טבתא
למדם דעתיד. דנדרכון חיא שרירא.

כ : או טימתאא אזדאר במדם דאחגעל
לך. וערוק מן בנת קלא סריקתא ומן הפכתא
דידעתא דגלתא.

כא : אילין גיר דמשתודין לה טעו להון מן
הימניותא.

כב : טיבותא עמר. אמין.

הַאֲגֵרֶת הַשְּׁנִיָּה

שֶׁל פֹּלוֹס הַשְּׁלִיחַ

אֶל טִימוֹתָאוֹס

פָּרָק א

א: פֹּלוֹס שְׁלִיחַ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בְּרָצוֹן
הָאֱלֹהִים וּבִהְבִּטָּחַת הַחַיִּים אֲשֶׁר בִּישׁוּעַ
הַמָּשִׁיחַ,

ב: אֶל טִימוֹתָאוֹס הַבֵּן הָאֶהוֹב: חֶסֶד
וְרַחֲמִים וְשְׁלוֹם מֵאֵת אֱלֹהִים הָאֵב וּמֵאֵת
אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.

ג: מוֹדֶה אֲנִי לֵאלֹהִים אֲשֶׁר מָאֵז אֲבוֹתִי
אֲנִי מְשַׁרְח אוֹתוֹ בְּמַצְפּוֹן טָהוֹר, כִּי תָמִיד זֹכֵר
אֲנִי אוֹתָךְ בְּתַפְלוּתִי לִילָה יוֹם.

ד: וְנִכְסֶף אֲנִי לְרֹאוֹתְךָ — וְזֹכֵר אֵת
רַמְעוּתֶיךָ — לְמַעַן אֶתְמַלֵּא שְׂמֵחָה

ה: בְּזַכְרוֹן שִׁישׁ לִי עַל אֲמוּנָתְךָ הָאֱמֵתִית,
אֲשֶׁר שְׂכָנָה תַּחֲלָה בְּאֵם אִמְךָ לוֹאִים וּבְאִמְךָ
אֲוִיָּקָה, וּבְטוֹחַ אֲנִי שָׁגֵם בָּךְ.

ו: לֵכֵן אֲנִי מוֹפִיר לְךָ שְׁתַּעֲזָרֵר אֵת מִתְּנַת
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יִשְׁנָה בָּךְ בְּסִמְכַת יָדַי;

ז: כִּי הָאֱלֹהִים לֹא נָתַן לָנוּ רוּחַ שֶׁל פֶּחַד,

אֶלֹא שֶׁל גְּבוּרָה וְאֶהְבָּה וְתוֹכָחָה.

ח: לֵכֵן אֵל תְּבוֹשׁ בְּעֵדוֹת אֲדוֹנֵינוּ, גַּם לֹא
כִּי, בְּאַסִּירוֹ, אֶלֹא שֶׁאֵת הַרְעוֹת עִם הַבְּשׂוּרָה
בַּגְּבוּרַת הָאֱלֹהִים.

ט: אֲשֶׁר הוֹשִׁיעָנוּ וּקְרָאנוּ בַּקְרִיאָה
קְדוּשָׁה, לֹא לְפִי מַעֲשֵׂינוּ, אֶלֹא לְפִי רְצוֹנוֹ
וְחֶסֶדוֹ שֶׁנָּתַן לָנוּ בִישׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ מִלִּפְנֵי עַת
הַעוֹלָמִים,

י: וְכַעַת נִגְלָה בְּהַתְגַּלוּת מוֹשִׁיעָנוּ יִשׁוּעַ
הַמָּשִׁיחַ אֲשֶׁר בָּטַל אֵת הַמָּוֶת וְהִרְאָה אֵת
הַחַיִּים וְהָאֱלִי־כִלְיוֹן בַּבְּשׂוּרָה,

יא: אֲשֶׁר אֲנִי נִתְמַנִּיתִי בָּהּ לְכָרוֹז וְשְׁלִיחַ
וּמוֹרָה הַגּוֹיִים.

יב: לֵכֵן סוֹבֵל אֲנִי אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וְאֵינִי בּוֹשׁ; כִּי יוֹדַע אֲנִי בְּמִי הָאֱמֵנִתִי, וּבְטוֹחַ
אֲנִי שִׁדְרִי מִשְׁנַת לְשִׁמְרִי לִי אֵת פְּקֻדוֹנֵי לַיּוֹם
הַהוּא.

יג: תִּהְיֶה לְךָ מִתְּכַנֶּת הַדְּבָרִים הַבְּרִיאִים

אגרתא דפולוס

שליחא דלוח

טימתאוס דתרתינ

קפלאון א

א : פולוס שליחא דישוע משיחא בצבינה דאלהא. ובמולפנא דחיא דבישוע משיחא.
 ב : לטימתאוס ברא חביבא. טיבותא ורחמא ושלמא מן אלהא אבא ומן מרן ישוע משיחא.
 ג : מחדא אנא לאלהא הו דלה משמש אנא מן אבהתי בתארתא דכיתא. דאמינאית מתדבר אנא לך בצלוחי דליא ודאיממא.
 ד : נסוא אנא למחזיקי ומתדבר אנא דמעיק. דאתמלא חדותא.
 ה : בעוהדנא דהוא לי בהימנוחך שרייתא. הי דשרת לוקדם באמא דאמן לואיס. ובאמן אוניקא. מפס אנא דין דאף בך.
 ו : מטל הנא מעהד אנא לך דתעיר מתהבתא דאלהא הי דאית בך בסים אידי.

ז : לא גיר יחב לן אלהא רוחא דדחלתא. אלא דחילא ודחופא ודמרתינותא.
 ח : לא הקיל תבהת בסהדותה דמרן. אף לא בי באסירה. אלא שקול בישתא עם סברתא בחילא דאלהא.
 ט : הו דאחין וקרן בקרינא קדישא. לו איך עבדין. אלא איך צבינה וטיבותה הי דאתחבת לן בישוע משיחא מן קדם ובנא דעלמא.
 י : ואתגלית השא בגלינה דמחזיקן ישוע משיחא. דבטל למותא וחוי חיא ולא מתחבלנותא בסברתא.
 יא : הי דאתחסימת ביה אנא כרוזא ושליחא. ומלפנא דעממא.
 יב : מטל הנא מסיבר אנא הלין. ולא כהת אנא. ידע אנא גיר במן הימנת. ומפס אנא דמטיא באידוהי גועלני למטר לי ליומא הו.
 יג : נהמן לך חורא מלא חלימתא דשמעת

ז: הכן מה שאני אומר. יתן לך אדונינו חכמה בכל דבר.

ח: זכר את ישוע המשיח שקם מבין המתים, אשר מזרע דוד הוא כבשורתי,

ט: אשר בה סובל אני רעות עד למאסר פעושה און. אבל דבר האלהים איננו אסיר.

י: לכן סובל אני הפל למען הבחירים, כדי שגם הם ימצאו את החיים שבישוע המשיח עם כבוד עולם.

יא: מהימן הדבר: כי אם מתנו עמו, גם נחיה עמו;

יב: ואם נסבל, גם נמלך עמו. אבל אם נכפר בו, גם הוא יכפר בנו.

יג: ואם לא נאמין בו, הוא באמונתו נשאר, כי לכפר בעצמו אינו יכול.

יד: את אלה הנזכר להם והעד לפני אדונינו, שלא יריבו על מלים חסרות תועלת — להרס השומעים אותן.

טו: וישקד להעמיד עצמך משלם לפני האלהים, פועל לא יבוש המכריז נכונה את דבר האמת.

טז: המנוע מדברי הכלים שאין בהם תועלת, כי יוסיפו עוד יותר על רשעתם של המתעסקים בהם.

יז: וידברם ברקב לאכל ברבים; ואחד מהם הוא הומנאוס והשני פילטוס.

יח: אשר תעו מן האמת באמרם כי תקומת המתים היתה, וממוטטים את אמונתם של אחרים.

יט: אבל היסוד האיתן של אלהים יציב הוא ויש לו החותם הזה: יודע יהנה את אשר שלו הם, ויסור מעול כל הקורא את שם יהנה.

כ: ברם בבית גדול לא רק כלי זהב או

אשר שמעתי ממני, באמונה ובאהבה שבישוע המשיח

יד: את הפקדון הטוב שמר על ידי רוח הקדש השוכנת בנו.

טו: יודע אתה זאת, שסרו ממני כל אלה שבאסיה, אשר מהם פוגלוס והרמנגיס.

טז: יתן אדונינו רחמים לבית אנסיפרוס; כי פעמים רבות שובב את נפשי, ובשלשלאות מוסרותי לא בוש,

יז: אלא גם כאשר בא לרומא חפשי בחריצות ומצאני.

יח: יתן לו אדונינו למצא רחמים לפני אדונינו ביום ההוא. וכמה שרתני באפסוס, ביותר יודע אתה.

פרק ב

א: לכן אתה, בני, התחזק בחדסד אשר בישוע המשיח.

ב: והדברים ששמעתי ממני ביד עדים רבים, מסר אותם לאנשים נאמנים אשר יש בידם ללמד גם אחרים.

ג: וסבל את הרעות כחיל טוב של ישוע המשיח.

ד: אין איש משרת בצבא ומתערב בענייני העולם למען ייטב בעיני מי שבחר אותו.

ה: ואם מתחרה איש, אין הוא מכפר אם איננו מתחרה כחזק.

ו: האפר העמל ראוי שיאכל ראשון מפרותיו.

מני בהימנותא ובחובא ובלשוע משיחא.

צחחא מו

יד: גועלנא טבא טר ברוחא דקודשא ה' דעמרת בן.

טו: דע אלת הדא. דהפכו מני פלהון הלין דבאסיא. דאיתיהון מנהון פוגלוס והרמגניס. טז: נחל מרן רחמא לביתא דאגסיפרוס. דובנין סגיאן אניחני ובששלחא דאסורי לא ברהת.

יז: אלא אף בד אלתא לרהומי. בחפיטותא בעני ואשכחני.

יח: נחל לה מרן דנשפח רחמא לנת מרן ביזמא הו. וכמא דשמני באפסוס. יתיראית דע אלת.

קפלאון ב

א: אלת הקיל ברי אתחיל בטיבותא דבישוע משיחא.

ב: ואילין דשמעת מני ביד פגדא סגיאא. הגין אגעל לאנשא מהימנא. אילין דמטא באידהון אף לאחרנא למלפו.

ג: וסיבר בישתא איך פלחא טבא דישוע משיחא.

ד: לא אנש פלח. ומתפפר בצבנתא דעלמא דנשפר להו מן דגכיה.

ה: ואן מתפתש אנש. לא מתפלל אן בנמוסא לא מתפתש.

ו: לאכרא דלאא ולא לה. דקדמא מן פארוהי נסטיבר.

ז: אסתפל מרם דאמר אנא. נחל לך מרן חקמתא בכל מרם.

ח: אתדבר לישוע משיחא דקם מן בית מיתא. הו דאיתוהי מן ורעא דדויד איך

סברתא דילי.

ט: דבה סבל אנא בישתא עדמא לאסורא אך עבד בישתא. אלא מלתא דאלהא לא אסירא.

י: מטל הנא כלמדם מסיבר אנא מטל גביא. דאף הנון נשכחון חיא דבישוע משיחא עם שובחא דלעלם.

יא: מהימנא חי מלתא: אן גיר מיתן עמה. אף עמה נחא.

יב: ואן נסיבר. אף נמלך עמה. אן דין נכפור בה. אף הו נכפור בן.

יג: ואן לא נהימן בה. הו בהימנותא מקנא. דנכפור גיר בנפשה לא משפח.

יד: הלין הנית מעהד להון. ומסהד קדם מרן דלא נהוון מתחרין במלא דלא יותרן. לסוחפא דאילין דשמעין להין.

טו: ונתבטל לך דתקים נפשך גמיראית קדם אלהא. פלחא דלא בהתתא. דמכרו תריצאית מלתא ושררא.

טז: מן מלא סריקתא דלית בהין חשחו אשתאל. יתיראית גיר נוספון על רושעהון הלין דעגין בהין.

יז: ומלתהון איך חלדימא נומא תאחוד בסגיאא. איתוהי דין חד מנהון הומנאוס נאחרנא פילטוס.

יח: הלין דטעו מן שררא בד אמרין דקימתא דמיתא הנת לה. והימנותא דאנש אנש מהפכין.

יט: שתאסתא דין שרירתא דאלהא קימא חי. ואית לה חתמא הנא: וידע מרנא לאילין דדילה אנון. ונפרוק מן עולא פל דקרא לשמה דמרנא.

כ: בכיתא דין רבא לא הונו מאנא דדהבא

ה: אשר יש להם אצטלה של יראת אלהים, ומגבורתה רחוקים הם. אלה אשר כן הם, רחוק אותם מעליך;

ו: כי מהם המתגנבים לבתים ושוכים נשים שקועות בנחשאים ונסחפות בתשוקות שונות,

ז: הלומדות בכל צת ולעולם אינן יכולות להגיע לידעית האמת.

ח: וכמו שינים וימברים קמו נגד משה, כן גם הם קמים נגד האמת, אנשים אשר שכלם נשחת ורחוקים הם מן האמונה.

ט: ואולם לא יצליחו, כי אנולתם ידועה לכל איש, כפי שנודעה גם זו של ההם.

י: אבל אתה הלכת אחרי לקחי ואחרי הליכותי ואחרי רצוני ואחרי אמונתי ואחרי ארץ רוחי ואחרי אהבתי ואחרי סבלנותי יא: ואחרי רדיפתי ואחרי סבלותי. ויודע אתה אילו צרות סבלתי באנטיוכיה ובאיקנון ובקוסטרה — איזו רדיפה סבלתי; ומפלן הצילני אנכי.

יב: ואכן כל הרוצים לחיות בישוע המשיח ביראת אלהים — נרדפים.

יג: ואנשים רעים ומתעים יוסיפו על רעתם בעודם תועים ומתעים.

יד: אבל אתה עמד בדברים שלמדת והתחזקת בהם; כי יודע אתה ממי למדת, טו: ושמועניך למוד ספרי הקדש אתה, היכולים להחכימך לחיים באמונה אשר בישוע המשיח.

טז: כל כתוב שנכתב ברוח, מועיל הוא להוראה ולתוכחה ולתקון ולחנינו בצדק,

יז: למען יהיה איש האלהים מגמר לכל מעשה טוב ומשלם.

כסף יש בו, אלא גם של עץ גם של חרס — מהם לכבוד ומהם לקלון.

כא: לכן אם איש יטהר עצמו מאלה, יהיה כלי טהור לכבוד, מתאים לשמוש אדוניו ומוכן לכל מעשה טוב.

כב: מפל תשוקות הנעורים ברח, ורדף צדק ואמונה ואהבה ושלום עם הקוראים לאדונינו בלב טהור.

כג: מהתנצחיות אויליות שחסרות השכל הן — המנע; כי יודע אתה שהן מולידות מריבות.

כד: ועבד אדונינו אל לו לריב, אלא יהיה ענו כלפי כל אדם, ומלמד ומאריך רוחו,

כה: באפן שיוכיח בענוה את המערערים כנגדו — אולי יתן להם האלהים חזרה בתשובה וידעו את האמת.

כו: ויתפכחו לנפשם ויתלצו מפח השטן אשר נלכדו בו לרצונו.

פרק ג

א: וזאת דע, שבנימים האחרונים גבואו זמנים קשים;

ב: ויהיו האנשים אוהבי עצמם ואוהבי כסף, גאותנים, יהירים, מגדפים, בלתי מצייתים להוריהם, כפויי טובה, רשעים,

ג: מקטרגים, משעבדים לאתה, אכזריים, שונאי טוב,

ד: מוסרים, פוחזים, שחצנים, אוהבי תענוגות יותר מאשר את אהבת אלהים;

בלחוד או דסאמא אית בה. אלא אף דקיסא
אף דפחרא. מנהון לאיקרא. ומנהון לצערא.
כא: אן אנש הכיל נדפא נפשה מן הלין.
הוא מאנא דכנא לאיקרא. דעהן לחוששא
דמרה. ומטיב לכל עבד טב.
כב: מן פלהין רגיגתא דטליותא צרוק.
והוט בטר באנותא. והימנותא. וחובא.
ושלמא. עם אילין דקרין למרן בלבא דכנא.
כג: חריגא סכלא אילין דדלא מרדו אנון.
אשתאל מנהון. ידע אלת גיר דתכתושא
מולדין.

כד: עבדה דין דמרן לא חביב למתפתשו.
אלא דנהוא מפיד לות פלגש. ומלפן. ונגירא
רוחה.

כה: דנהוא דא לאילין דמתחרין לקובלה
במפכיותא. דלמא נחל להון אלהא תיבנותא
דנדעון שררא.

כו: ונעדהון נפשהון ונפרקון מן פחה
דסטנא. דבה אתחצידו לצבנה.

קפלאו ג

א: הדא דין הוית ידע. דביקומתא אחריא
נאתון ובנא קשיא.

ב: ונהון בינינשא רחמי נפשהון. ורחמי
פספא. שבהרגא. רמא. מגדפגא. דלאנשיהון
לא מתטפיסין. כפרי בטיבותא. רשיעא.

ג: אכלי קרצא. משעבדי לרגתא.
בעריריא. סניי טבתא.

ד: משלמא. מסרהבא. חתירא. רחמי
רגיגתא טב מן חופה דאלהא.

ה: דאית להון אספמא דחלת אלהא. ומן
חילה רחיקין. אילין דהכנא אנון. דחוק אנון
מנך.

ו: מנהון אנון גיר הנן דמחלדין בית
בתא. ושבינ נשא דטמירן בחדשה. ומתדברן
לרגיגתא משחלפתא.

ז: דבכל זבן ילפן. וממתוס לידעתא
דשררא למאתא לא משפחן.

ח: איפנא דין דגוס וימברס קמו לוקבל
מושא. הכנא אף הנון קימין לוקבל שררא.
אנשא דמחבל רענהון. וסלין מן הימנותא.
ט: אלא לא נאתון לקדמיהון. שטיותהון
גיר מתידעא חי לכלנש. איפנא דאף דהון
אתידעא.

י: אלת דין איתית בטר יולפני. ובטר
דופרי. ובטר צבני. ובטר הימנותי. ובטר
נגירות רוחי. ובטר חובי. ובטר מסיברנותי.

יא: ובטר רדיפותי. ובטר חשי. וידע אלת
אילין סיברת באנטכנא ובאיקנזון ובלוסטרך.
אידיא רדיפותא סיברת. ומן פלהין פציני
מרי.

יב: וכלהון דין אילין דצבין בדחלת אלהא
דנחון בישוע משיחא. מתרדפין.

יג: בינינשא דין בישא ומטעינא. נוספון
על בישותהון כד טעין ומטעין.

יד: אלת דין קנא באילין דילפת
ואשתררת. ידע אלת גיר מן מנו ילפת.

טו: ודמן טליותך ספרא קדישא יליף
אלת. דמשפחין דנחפמנך לחיא בהימנותא
דבישוע משיחא.

טז: כל פתב דבריוחא אתפתב. מותרנא או
לילפנא ולכוונא ולחורצא ולמרדיותא
דבכאנותא.

יז: דנהוא גמיר ברנשא דאלהא לכל עבד
טב ומשלמן.

פֶּרֶק ד

א: מעיד אני בך לפני האלהים ואדונינו ישוע המשיח העתיד לשפט את החיים ואת המתים בהתגלות מלכותו:

ב: הכרז את הדבר, ונעמד בשקידה בזמן ושללא בזמן; הובח וגער, בכל ארץ ורומ וקחה, ג: יבוא זמן שלא ישמעו ללקח הבריא, אלא לפי תשוקותיהם ירבו לעצמם מורים, בפתוי שמיעתם,

ד: ומן האמת יטו אונם ויסטו לספורים. ה: אבל אתה היה ער בכל דבר, וסבל את הרעות, ונעשה את מלאכת המבשר, ומלא את שרותך;

ו: כי מעתה נסוד אני והזמן שאפטר הגיע.

ז: את המאבק הטוב נאבקתי, ואת מרוצתי סימתי, ואת אמונתי שמרתי.

ח: ומעתה שמונה לי עטרת צדקה אשר ביום ההוא יגמל לי אדני, אשר הוא השופט הצדיק, אך לא לי בלבד, אלא גם למי שאהבו את התגלותו. דאג לך שתבוא אלי במהרה, ט: כי דימא עובדי; ואהב את העולם הזה והלך לו לתסלוניקי;

י: קריספוס לגלטיה, טיטוס לדלמטיה.

יא: ליקא בלבד עמי. את מרקוס קח

והביאהו עמך, כי מתאים הוא לי לשרות.

יב: את טוכיקוס שלחתי לאפסוס.

יג: את קפסת הספרים שהשארתי בטרואס אצל קרפוס הבא כאשר תבוא — גם את הספרים, ביחוד את מגלות הגוילים. יד: אלכסנדרוס המסגר רעות רבות הראני; ישלם לו אדונינו כמעשיו.

טו: גם אתה הזהר ממנו, כי מתנגד הוא מאד לדברינו.

טז: בהגנתי הראשונה על עצמי לא היה איש עמי, אלא כלם עובדי. אל תחשב להם זאת.

יז: ואולם אדוני קם לעזרי וחיזקני, כדי שעל-ידי תשלם ההכרזה וישמעו הגוים כלם; כי נצילתי מפי האריה.

יח: ויצילני אדני מכל מעשה רע, וחיני במלכותו שבשמים — אשר לו הכבוד לעולמי עולמים. אמן.

יט: מסר שלום לפרסקלה ולאקילס ולבית אגסיפרוס.

כ: ארסטוס נשאר בקורינתוס, ואת טרופימוס השארתי חולה בעיר מילטוס.

כא: דאג לך שתבוא לפני החרף. דורש בשלומך אובולוס, ופודס ולינוס וקלודיה והאחים כלם.

כב: אדונינו ישוע המשיח עם ריחך.

החסד עמנו. אמן.

קפלאון ד

א : מסהד אנא לך קדם אלהא ומרן ישוע משיחא הו דעתיד למדן חיא ומיחא בגלינא דמלכותה.

ב : אכרז מלתא. וקום בחפיטותא ובבנא ודלא ובנא. אכס וכנן. בכלה מגרת רוחא ויולפנא.

ג : נהנא גיר ובנא דליולפנא חלימא לא נשתמעון. אלא איך רגינתהון נסגון נפשהון מלפנא בחותחתא דמשמעתהון.

ד : ומן שררא נהפכוון אדנהון. לשועיחא דין נסטון.

ה : אלת דין הוית עיר בכלמדם. וסיבר בישתא. ועבדא עבד דמסברנא ותשמשתך שלם.

ו : אנא גיר מכיל מתנקא אנא. ובנא דאשתרא מטא.

ז : אגונא שפירא אתפתשת. ורהטי שלמת. והימנותי נטרת.

ח : ומן השא נטיר לי כלילא דכאנותא דנפרעיוהי לי מרי בינמא הו דהויו דינא כאנא. לא דין בלחוד לי אלא אף לאילין דאחבו לגלינה. נתבטל לך דתאתא לנתי בעגל.

ט : דאמא גיר שבקני. ואחב עלמא הנא ואיל לה לתסלוניקא.

י : קריספוס לגלטיא. טטוס לדלמטיא.

יא : לוקא הו בלחוד עמי. למרקוס דבר ואיתייה עמן. צהן לי גיר לתשמשתא.

יב : לטויקוס דין שדרת לאפסוס.

יג : בית פתבא דין דשבכת בטרואוס לנח קרפוס מא דאתא אלת איטיהי. וכתבא יחיראית פרבא דמגלא.

יד : אלכסנדרוס קינא בישתא סגיאתא חרני. פרע לה מרן איך עבדוהי.

טו : אף אלת דין אודאר מנה. טב גיר זקיף לוקבל מלין.

טז : במפק ברוחי קדמיא לא אנש הווא עמי. אלא כלהון שבקוני. לא תתחשב להון הדא.

יז : מרי דין קם לי וחילני. דבי כרוזותא תשתלם. ונשמעון עצמא כלהון. דאתפצית מן פומא דארקא.

יח : ונפאיני מרי מן כל עבד ביש. ונחני במלכותה דבשממא. דלה שובחא לעלם עלמין. אמין.

יט : הב שלמא לפרסקלא ולאקלוס ולבייתא דאגסיפרוס.

כ : ארסטוס פש לה בקורנתוס. טרופימוס דין שבקתה בד פריה במילטוס מדינתא.

כא : נתבטל לך דקדם סתנא תאתא. שאל בשלמן אובולוס. ופודס. ולינוס וקלודיא. ואחא כלהון.

כב : מרן ישוע משיחא עם ריחך. טיביתא עמן. אמין.

אגרת פולוס השליח אל טיטוס

פרק א

א: פולוס עבד אלהים ושליח ישוע המשיח באמונת בחירי אלהים ורצת האמת אשר ביראת אלהים,
ב: על תקנת חיי עולם אשר הבטיח האל האמתי לפני עמות עולם,
ג: וגלה את דברו בעתו על-ידי הכרזתו אשר אני הפקדתי עליה במצות האלהים מושיענו,
ד: אל טיטוס הבן האמתי באמונה המשתפת: חסד ושלוש מאת האלהים אבינו ומאת אדונינו ישוע המשיח מושיענו.
ה: לשם זאת השארתיך בכרתים, שתסדיר את הדברים החסרים ותמנה זקנים בכל עיר ועיר כפי שצויתיך —
ו: את מי שאין בו דפי, והוא בעל לאשה אחת, ויש לו בנים מאמינים שאינם מקללים ואינם הוללים נטולי רסן;

ז: כי חייב הוא הזקן להיות בלי דפי בסוכן-בית של אלהים; ואל יהיה נגזר על-ידי מחשבתו האנכית, ואל יהיה בעסן, ואל יהיה מתלקח ביני, ואל תמהר ידו להכות, ואל יהיה אוהב רוחים טמאים,
ח: אלא יהיה אוהב אורחים, ויהיה אוהב את הטוב, ויהיה צנוע, ויהיה ישר, ויהיה קדוש ומרסן עצמו מן התאוות,
ט: ושקוד על לקח דבר האמונה כדי שיוכל גם לנחם בלקחו הבריא ולהוכיח את המעצרים;
י: כי יש רבים שאינם נכנעים, ודבריהם הכלים, והם מטעים לבב אנשים — ביחוד אלה אשר מן המילה הם,
יא: אשר מן הראוי לספר את פיהם, כי בתים רבים משחיתים הם ומלמדים דברים בלתי הולמים למען רוחים טמאים.
יב: אמר אחד מהם, נביא שלהם: בני כרתים שקרנים הם תמיד, חיות רעות וכרסות בטלות.

אַגֶּרְתָּא

דפולוס שליחא

דלן טטוס

קפלאון א

א : פולוס עבדה דאלהא ושלחה דישוע משיחא בהימנוטא דגביא דאלהא וידעתא ושררא ובדחלת אלהא.

ב : על סברא דחיא דלעלם דמלך אלהא שרירא קדם ובוהי דעלמא.

ג : וגלא מלטה בזבנה ביד פרוזומן הי דאתהימנח אנא בפוקדנא דאלהא מחינן.

ד : לטטוס ברא שרירא בהימנוטא דגנא. טיבוטא ושלמא מן אלהא אבון. ומן מרן ישוע משיחא מחינן.

ה : מטלהנא שבקתך הוית בקרטא. דאילין דחסינן פתקן. ותקים קשישא במדינא מדינא איפנא דפקדןך.

ו : אינא דדלא רשין הו. והוא בעלא דחךא אנתתא. ואית לה בנא מהימנא דלא מצחין ולא איתיהון דלא שועבד באסוטותא.

ז : חייב הו גיר קשישא דנהא דלא רשין

איך רב ביתא דאלהא. ולא נהוא מתדבר ברעין נפשה. ולא נהוא חמתן. ולא נהוא עבר על חמרא. ולא תהוא דהטא אידה לממחא. ולא נהוא רחם יותרנא טנפא.

ח : אלא נהוא רחם אכסניא. ונהוא רחם טבתא. ונהוא נכף. ונהוא כאין. ונהוא חסיא. ולבין נפשה מן רגינתא.

ט : ובטיל לה על יולפנא דמלתא דהימנוטא. דנשכח אף למביאו ביולפנה חלימא. ולמפסו לאילין דמתחרין.

י : אית גיר סגינא דלא משמעבדין. וסריקן מליהון. ומטעין רענא דבנינשא. יתיראית דמן גזורתא אנון.

יא : הנון דלא למספרו פומהון. פתא גיר סגינא מחבלין. ומלפין מרם דלא גלא מטל יותרנא טנפא.

יב : אמר אנש מנהון. נביא דילהון. דבני קרטא בכלזבן דגלין אנון. חיותא בישתא וברסתא בטילתא.

ח: כַּאֲפֵן שֶׁהֵקֵם נִגְדָנוּ יְבוֹשׁ כְּשֶׁלֹּא יוֹכֵל לומר עֲלֵינוּ שׁוּם רַע.

ט: הַעֲבָדִים יִכְנָעוּ לְאֲדוֹנֵיהֶם בְּכָל דְּבָר, וְיִרְצוּ בְּעִינֵיהֶם וְאֵל יִהְיוּ מִמֶּרִים;

י: וְאֵל יִגְבּוּ אֵלָא יֵרָאוּ אֶת נֶאֱמָנוֹתָם הַטּוֹבָה בְּכָל דְּבָר לְמַעַן יִפְאָרוּ בְּכָל דְּבָר אֶת תּוֹרַת אֱלֹהִים מוֹשִׁיעֵנו;

יא: כִּי חִסְדּוֹ הַמוֹשִׁיעִי-כָּל שֶׁל אֱלֹהִים נִגְלָה לְכָל בְּנֵי אָדָם,

יב: וּמִחֲנֹךְ אוֹתָנוּ לְדַחוֹת אֶת הַרְשָׁע וְאֶת תַּאֲוֹת הָעוֹלָם, וְלַחֲיוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּצַנִּיעוֹת וּבְצִדְקָה וּבִירְאָת אֱלֹהִים,

יג: בְּחַפְזוֹתָנוּ לַחֲקוּנָה הַבְּרוּכָה וּלְהַתְנַחֲלוֹת תִּפְאָרַת הָאֱלֹהִים הַגָּדוֹל וּמוֹשִׁיעֵנו יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ,

יד: אֲשֶׁר הוּא נָתַן אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַדְנוּ כְּדִי לְגַאֵל אוֹתָנוּ מִכָּל עוֹלָה וּלְטַהֵר לְעַצְמוֹ עַם חָדָשׁ הַמִּקְנָא לְמַעֲשִׂים טוֹבִים.

טו: דְּבָרִים אֵלֶּה דְּבַר וּבִקָּשׁ, וְהוֹכַח בְּכָל צוּרִי, וְאִישׁ אֶל זְכוּי לָךְ.

פֶּרֶק ג

א: וְהוֹפֵר לָהֶם שִׁישְׁמְעוּ וְיִכְנָעוּ לַשָּׂרִים וּלְשִׁלְטִים, וְשִׁיְהִיו מוֹכְנִים לְכָל מַעֲשֵׂה טוֹב;

ב: וְלֹא יִגְדְּפוּ אִישׁ וְלֹא יִרְיִבוּ, אֵלָא יִהְיוּ עֲנוּיִם וּבְכָל דְּבָר יֵרָאוּ אֶת אֲדִיבוֹתָם כְּלָפִי כָּל בְּנֵי אָדָם.

ג: הֵן גַּם אֲנַחְנוּ בְּעֶבֶר כְּלִי דַעַת הֵיינוּ, וּבְלִי מַתִּינוֹת, וְתוֹעִים הֵיינוּ, וּמִשְׁעַבְדִּים הֵיינוּ לַתַּאֲוֹת שׁוֹנוֹת, וּבִרְעָה וּבִקְנָאָה הִתְהַלְכָנוּ,

יג: וְנֶאֱמַתִּית הִיא הָעֲדוֹת הַזֹּאת. עַל כֵּן הוֹכַח אוֹתָם קָשׁוֹת, כְּדִי שִׁיְהִיו בְּרִיאִים בְּאֵמוּנָה

יד: וְלֹא יִטּוּ לָבָם לְסַפּוּרִים שֶׁל יְהוּדִים וּלְצִוִּים שֶׁל אֲנָשִׁים הַשּׁוֹנְאִים אֶת הָאֱמָת;

טו: כִּי כָּל דְּבָר טָהוֹר הוּא לְטָהוּרִים, אֲבָל לְטָמְאִים וּלְבִלְתִּי מֵאֲמִינִים אֵין דְּבָר טָהוֹר, אֵלָא מִסָּאָב שְׂכָלָם וּמִצְפּוֹנָם.

טז: וּמִדִּים שֶׁהֵם יוֹדְעִים אֶת הָאֱלֹהִים, אֲבָל בְּמַעֲשֵׂיהֶם כּוֹפְרִים בּוֹ; וְהֵם שְׁנוּאִים וּמִמֶּרִים, וּפְסוּלִים לְכָל מַעֲשֵׂה טוֹב.

פֶּרֶק ב

א: אֲבָל אַתָּה דְּבַר אֶת אֲשֶׁר יָאָה לְלַקַּח הַבְּרִיא,

ב: וְלִמַּד שִׁיְהִיו הַזְּקִינִים עֲרִים בְּשִׂכְלָם, וְיִהְיוּ צְנוּעִים, וְיִהְיוּ טָהוּרִים, וְיִהְיוּ בְּרִיאִים בְּאֵמוּנָה וּבִאֲהָבָה וּבִסְבָּלָנוֹת.

ג: וְגַם הַזְּקִינוֹת כֵּן, שֶׁתִּתְנַהֲגוּ כִּיֵּאָה לִירְאָת אֱלֹהִים, וְלֹא תִהְיֶינָה מְקַטְרָגוֹת, וְלֹא תִהְיֶינָה מִשְׁעַבְדוֹת לִזְיָן רַב, וְתִהְיֶינָה מְלַמְּדוֹת אֶת הַטּוֹב

ד: וּמִוֹרוֹת אֶת הַצְּעִירוֹת לְאָהֵב אֶת בְּעֻלְיָהֶן וּבְגִיָּהֶן,

ה: וְלִהְיוֹת צְנוּעוֹת וּקְדוֹשׁוֹת, וְלִהְיוֹת מִשְׁגִּיחוֹת הֵיטֵב עַל בְּתִיָּהֶן וּנְכֻנְעוֹת לְבַעֲלֵיהֶן, כְּדִי שֶׁלֹּא יִגְדֹּף אִישׁ אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים.

ו: וְכֵן בִּקָּשׁ מִן הַצְּעִירִים, שִׁיְהִיו צְנוּעִים.

ז: וּבְכָל דְּבָר הִרְאָה בָּךְ עֲצֻמָּה דְּגָמָה, בְּכָל מַעֲשִׂים טוֹבִים; וּבְלִמְדָּךְ יְהִי לָךְ אִמֶּר בְּרִיא, אֲשֶׁר צָנוּעַ הוּא וּבְלִתִּי מִשְׁחַת וְאִישׁ אֵינְנוּ בּוֹ לוֹ,

ח: דאינא דקאם לקיבלן נבכת. פד לא
נשפח דנאמר עלין מדם דסנא.

זחחא מח

ט: עבדא למריהון נשתעבדון בכלמדם
ונשתפרון. ולא הנו מעצין.

י: ולא הנו גנבין. אלא נחון שרהון טבא
בכלמדם. דנצבתון בכלמדם יולפנה דאלהא
מתנן.

יא: אתגלית גיר טיבגותה דאלהא מחנת
פל לבנינשא כלהון.

יב: ורדיא לן דנכפור ברושעא וברגיגותא
דעלמא. ונחא בעלמא הנא בנכפותא
ובכאנותא ובדחלת אלהא.

יג: פד מספין חנן לסברא בריכא.
ולגליגא דתשובותה דאלהא רבא ומחנן
ישוע משיחא.

יד: דהו יאב נפשה חלפין. דנפרקן מן פל
עולא. ונדפין לנפשה עמא חדתא דחסם
בעבדא טבא.

טו: הליו מלל ובעי. וכן בכל פוקדן. ולא
אנש נבסא כך.

קפלאון ג

א: והוית מעהד להון דלרשא ולשליטנא
נשתמעון ונשתעבדון. ודנהון עתידין לכל
עבד טב.

ב: ועל אנש לא נגדפון. ולא נהון
מתפתשין. אלא נהון מפיכין. ובכלמדם
נחון בסימותהון לתת פלהון בנינשא.

ג: אף חנן גיר מן קדים דלא רעינא חנין.
ודלא פיסא. וטעין חנין. ומשעבדין חנין

יג: ושריראית איתיה סהדותא דא. מטל
הנא קשיאית הנית מפס להון. דנהון חלימין
בהימנותא.

יד: ולא נתרמון לשועינא דיהודיא.
ולפוקדא דבנינשא דסגין שררא.

טו: פלמדם גיר דכא או לרביא. לאילין
דין דמסיכין ולא מהימנין. מדם דדכא לית
להון. אלא מסיב או רעינהון ותארתהון.

טז: ומודין דינעין לאלהא. בעבדיהון דין
פפרין ביה. ואיתיהון סניאא. ודלא פיס.
ומסליא לכל עבד טב.

קפלאון ב

א: אנת דין מלל מדם דנאא ליולפנא
חלימא.

ב: ואלף דנהון קשישא עירין ברעיניהון.
ונהון נכפין. ונהון דכין. ונהון חלימין
בהימנותא ובחופא ובמסיבנותא.

ג: ואף קשישתא הכנא דנהון באסכמא
דנאא לדחלת אלהא. ולא נהון אכלן קרצא.
ולא נהון משעבדן לחמרא סניאא. ונהון
מלפן שפירתא.

ד: ומנכפן לאילין דטלין דנרחמן בעליהון
ובניהון.

ה: ונהון נכפון. וקדישין. ונהון יצפון
שפיר דבתייהון. ומשתעבדן לבעליהון. דלא
אנש נגדף על מלתה דאלהא.

ו: ומן אילין דטלין הכנא בעי דנהון
נכפין.

ז: בכלמדם דין דמותא בנפשך חנא בכל
עבדא טבא. ובמלפנותך תהוה לך מלתא
חלימתא דנכפא ולא מחבלא ולא אנש פסר
לה.

ושנואים היינו, גם איש את רעהו שנאנו.

ד: אבל אשר נגלו טיבו ורחמנותו של אלהים מושיענו,

ה: לא במעשי צדקה שעשינו, אלא ברחמיו שלו הושיענו, ברחיצת הלדה מחדש ובחדוש רוח הקדש

ו: אשר שפך עלינו בשפע על-ידי ישוע המשיח מושיענו,

ז: למען נצדק בחסדו ונהיה יורשים בתקנת חיי עולם.

ח: מהימן הדבר. ובאלה רוצה אני שגם אתה תחזיק אותם, למען ישקדו המאמינים באלהים לעשות מעשים טובים. אלה הם הטובים והמועילים לבני אדם.

ט: אבל מופות אוילי, ומספוגי הדורות, וממריבות ומהתנצחיות של סופרים המנע, כי

אין בהם תועלת והכלים הם.

י: מאיש פלגן, לאחר שהוכחת אותו פעם אחת ופעמים, התרחק;

יא: ודע כי מי שפך הוא עקלקל הוא וחוטא, והוא הרשיע את נפשו.

יב: באשר אשלח אליך את ארטמה או את טוביקוס, דאג לך שתבוא אלי לניקפולים, כי גמרתי בדעתי לחלף שם.

יג: את זנא הסופר ואת אפלו דאג לשלח ביאות, כדי שלא יחסר להם כלום.

יד: וילמדו גם אנשינו לעשות מעשים טובים בעניינים נחוצים, כדי שלא יהיו בלי פרי.

טו: דורשים בשלומך כל אלה אשר עמי. דרש בשלום כל האוהבים אותנו באמונה. החסד עם כלכם. אמן.

לרגיגתא משחלפתא. ובכישותא ובחטמא
מתהפקין חנין. וסניאין חנין. אף חד לחד סגין
חנין.

ד: בד דין אתגלית בסימותה ומרחמנותה
דאלהא מחנין.

ה: לא בעבדא דודיקותא דעבדן. אלא
ברחמיה דילה אחין בסחמא דמולדא דמן
דרש ובחודתא דרוחא דקודשא.

ו: ה' דאשד עלין עתיראית ביד ישוע
משיחא מחנין.

ז: רבטיבותה נודק ונהוא ירתא בסבא
דחיא דלעלם.

ח: מהימנא ה' מלתא. ובהלין צבא אנא
דאף אלת הוית משרר להון. דנתבטל להון
למפלח עבדא טבא אילין דהימנו באלהא.
הליו אנן דטבן ומותרן לבנינשא.

ט: מן בעתא דין סבלתא ומן תשעיתא

דשרבתא ומן חריגא ומן תכתושא דספרא
אשמאל. יותרן גיר לית בהין וסריקון אגין.
י: מן גבא הרסיוטא מן פתר תרא זבן
ותרתין דמרתא אלת לה. אשמאל.

יא: ונהוית ידע דמן דהכנא הו. מעקם הו
וחטא. והו חייב נפשה.

יב: מא דשדרת לנתך לארטמא או
לטוכיקוס. נתבטל לך דחאתא לנתי
לגיקפוליס. תמן גיר סמת ברעני דאסתא.

יג: על זאנא דין ספרא ועל אפלו. נתבטל
לך דחלנא אנון שפיר. דמדם לא נחטר להון.

יד: וגאלפון אף אילין דדילן אנון דנהוון
פלחין עבדא טבא בצבנותא דאלצן. דלא נהוון
דלא פארא.

טו: שאלין בשלמך פלהון אילין דעמי
אנן. שאל בשלמא דכלהון אילין דרחמין לן
בהימנותא. טיבותא עם פלכון. אמין.

אגרת פולוס השליח אל פילימון

א. אהבתך רוח לגפש הקדושים.

ח : לכן יש עז רב במשיח לצוות עליך מה שראוי.

ט : אבל למען האהבה בקש אבקש ממך, אני פולוס אשר זקן אני, כפי שאתה יודע, ועכשו גם אסיר ישוע המשיח;

י : ומבקש אני ממך על בני אשר גלדתי בכבלי — אוגסימוס,

יא : אשר בעבר לא הייתה לך בו תועלת, אבל עכשו גם לך גם לי מועיל הוא מאד,

יב : ושלחתיו אליך. ואתה — כמו את ילדי שלי בן קבל אותו;

יג : שהרי רציתי להחזיקו אצלי כדי שישרת אותי במקומך בכבלי הבשורה,

יד : אך בלי עצתך לא רציתי לעשות דבר, כדי שלא תהיה טובתך כבכפיה, אלא ברצונך.

א : פולוס : אסיר : ישוע המשיח, וטימותאוס האח, אל פילימון האהוב והעובד העמית אתנו,

ב : ואל אפיה חביבתנו, ואל ארכיפוס העובד העמית אתנו, ואל הקהלה אשר בביתך;

ג : חסד עליכם ושלום מאת האלהים אבינו ומאת אדונינו ישוע המשיח.

ד : מודה אני לאלהים בכל עת, וזוכר אני אותך בתפלותי —

ה : מאז ששמעתי על אמונתך ועל האהבה שיש לך אל אדונינו ישוע ואל כל הקדושים —

ו : למען תתן שתפיות אמונתך פרי במעשים ובדיעות כל הטובות שיש לכם ביסוע המשיח;

ז : כי שמחה רבה יש לנו ונחמה, שעל-ידי

אגרתא דפולוס שליחא דלנות פילמון

ח: מטל הדא פראסקיא סגיאחא אית לי
במשיחא דאפקוד לך אילין דודקן.
ט: מטל חובא דין מבצא או בעצא אנא
מן. אנא פולוס דאיתי סבא איך דינדע אנת.
השא דין אף אסירא דישוע משיחא.
י: ובצא אנא מן על ברי אינא דילדת
באסורי אגסימוס.
יא: הו דובון לית חנא לך בה משחו.
השא דין אף לך אף לי טב חשח.
יב: ושרתה לך. אנת דין איך דילדת
דילי הכנא קבליה.
יג: צבא חוית גיר דלנתי אחדיוהי דנהנא
משמש לי חלפין באסורא דסברתא.
יד: בלעד מלך דין לא צבית מדם
למעבד דלא איך דבקטירא תהנא טבתך אלא
בצביןך.

א: פולוס אסירה דישוע משיחא
וטמתאוס אחא לפילימון חביבא ופלחא
דעמן.
ב: ולאפיא חביבתן ולארכיפוס פלחא
דעמן ולעדתא דבביתך.
ג: טיבותא עמכון ושלמא מן אלהא אבון
ומן מרן ישוע משיחא.
ד: מודה אנא לאלהי בכלובן ומתדבר
אנא לך בצלחתי.
ה: הא מן דשמעת הימנותך וחובא דאית
לך לנות מרן ישוע ולנות פלהון קדישא.
ו: דתהנא שותפותא דהימנותך יהבא
פארא בעבדא ובידעתא דכל טבן דאית לכון
בישוע משיחא.
ז: חדותא גיר סגיאחא אית לן ובוניא.
רכיד חובך אתתניחו רחמא דקדישא.

כ: כן, אחי, אתרנח נא בך באדונינו.
שוכב את נפשי במשיח.

כא: מבין שבטותי אני שתשמע לי
כתבתי לך, וידע אני כי תעשה יותר ממה
שאני אומר.

כב: גם הכן לי מיד מקום לינה, כי מקנה
אני שבתפלותיכם אנתן לכם.

כג: דורש בשלומך אפפרא השבוי אשר
עמי בישוע המשיח;

כד: ומרקוס וארסטרכוס ודימא ולוקא
עוזרי.

כה: חסד אדונינו ישוע המשיח עם
רוחכם, אחי. אמן.

טו: ואולי גם בעבור זאת עזב לשעה,
למצן תחזיקהו לעולם;

טז: לא עוד כעבד, אלא למעלה מעבד —
אח אהוב שלי, ועל אחת כמה וכמה שלך גם
בבשר וגם באדונינו.

יז: לכן אם שתף אתה, קבל אותו כמו
אותי.

יח: ואם איזה גזק גרם לך כתוב, חשב
זאת לי.

יט: אני פולוס כתבתי בקדי, אני
אשלים — שלא לומר לך שגם את נפשך חייב
אתה לי.

טו : כּבֵּר דִּין אָף מַטֵּל הָדָא שְׁנֵי דְשַׁעְתָּא.
דַּלְעִלְס תַּאחֲדִיּוּהִי.

טז : לֹא מְכִיל אִיךְ עֲבָדָא. אֵלֹא יִתִּיר מִן
עֲבָדָא אַחָא חֲבִיבָא דִּילִי. חַד כַּמָּא דִּילָךְ
וּבְבִסֵּר וּבְמִרְן.

יז : אֵן הִכִּיל אִימִיךְ שׁוּתָפָא. קְבִלְהִי אִיךְ
דִּלִּי.

יח : וְאֵן מָדָם חֲסִרְךְ אִיךְ חֵיב. הָדָא עֲלִי
חֲשׁוּב.

יט : אָנָּא פֻּלוֹס כְּתִבְתָּ בְּאִידִי. אָנָּא פִּרְעַ
אָנָּא. דִּלָּא אָמַר לָךְ דְּאָף נִפְשָׁךְ חֵיב אֲנִתָּ לִי.
כ : אִין אַחִי. אָנָּא אַתְתַּנִּיחַ בְּךָ בְּמִרְן. אֲנִיחַ

רחמי במשיחא.

כא : מַטֵּל דְּתַכִּיל אָנָּא דְשַׁמַּע אֲנִתָּ לִי
כְּתִבְתָּ לָךְ. וְיָדַע אָנָּא דִּיתִיר מִן מָא דְאָמַר אָנָּא
עֲבָד אֲנִתָּ.

כב : בְּחָדָא דִּין אָף טֵיב לִי בֵּית מִשְׁרָא.
מִסְבֵּר אָנָּא גִיר דְּבַצְלִנְתְּכוֹן מְתִיבָא אָנָּא לְכוֹן.
כג : שְׁאֵל בְּשַׁלְמָךְ. אֶפְפָּרָא שְׁבִיָּא דַּעֲמִי
בִּישׁוּעַ מִשִּׁיחָא.

כד : וּמִרְקוֹס. וְאַרְסִטְרוֹס. וְדֹאמָא.
וּלְוָקָא מַעֲדָרְנִי.

כה : טִיבִיתָה דְּמִרְן יִשׁוּעַ מִשִּׁיחָא. עַם
רִיחְכוֹן אַחִי. אָמִין.

הַאָגֶרֶת

אֶל הָעִבְרִים

פָּרָק א

א : בְּכָל מִינֵי אֶפְנִים וּבְכָל מִינֵי צוּרוֹת
דִּבֶּר הָאֱלֹהִים מִקֶּדֶם אֶל אֲבוֹתֵינוּ בְּנִבְיָאִים;
וּבְיָמִים הָאֲחֵרוֹנִים הָאֵלֹה דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּבָנוּ.
ב : אֲשֶׁר שָׁם אוֹתוֹ לְיוֹרֵשׁ כָּל וְכוּ עָשָׂה אֶת
הָעוֹלָמִים;
ג : אֲשֶׁר הוּא זֹהָר כְּבוֹדוֹ וְצֶלֶם יִשׁוּתוֹ
וְאוֹחוֹ הַכֹּל בְּכַח דִּבְרוֹ; וְהוּא בַּעֲצָמוֹ עָשָׂה אֶת
טְהוֹר חֲטָאֵינוּ וְיָשָׁב לִימִין הַגְּדֵלָה בְּמִרוֹמִים.
ד : וְהוּא נִתְעַלָּה לְגַמְרֵי מִהַמְּלָאכִים, כְּפִי
שֶׁהִשָּׁם שִׁירֵשׁ גַּעֲלָה מִשְׁלָהֶם;
ה : כִּי לְמִי מִהַמְּלָאכִים אָמַר הָאֱלֹהִים
מַעֲוֹלָם: בְּנִי אֲמָה, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדָּתִיךָ? וְעוֹד:
אֲנִי אֲהִיָּה לּוֹ לְאָב, וְהוּא יִהְיֶה לִּי לְבֵן.

ו : וְעוֹד, כְּאֲשֶׁר הוּא מְבִיא אֶת הַבְּכוֹר אֶל
הָעוֹלָם, אָמַר: וְהִשְׁתַּחֲוִּי לוֹ כָּל מְלָאכֵי אֱלֹהִים.
ז : וְעַל הַמְּלָאכִים כֵּךְ אָמַר: עָשָׂה מְלָאכֵיו
רוּחַ וּמִשְׁרָתִיו אֲשֶׁר לוֹהֵט.
ח : אָבֵל עַל הַבֶּן אָמַר: כִּסְאָךְ אֱלֹהִים,
עוֹלָם וָעֶד; שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל שִׁבְט מַלְכוּתְךָ.
ט : אֲהַבְתָּ צְדָק וַתִּשְׁנֵא רָשָׁע; עַל כֵּן
מִשְׁחָךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ שָׁמֶן שְׁשׁוֹן מִחֲבָרֶיךָ.
י : וְעוֹד: אֲמָה מִבְּרָאשִׁית הַנִּחְתָּ יְסוּדוֹת
הָאָרֶץ, וּמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ שְׁמִים;
יא : הִמָּה יַעֲבִרוּ וְאֲמָה תַּעֲמֹד, וְכֹלָם בְּבָגֵד
יָבִלוּ,
יב : וְכִלְבוּשׁ תַּקְפָּלָם; הֵם יִחַלְפוּ, וְאֲמָה
הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתְמוּ.
יג : וְלִמִּי מִן הַמְּלָאכִים אָמַר מַעֲוֹלָם: שָׁב
לִימִינִי עַד אֲשִׁית אוֹיְבֶיךָ הָדָם תַּחַת רִגְלֶיךָ?

אַגְרָתָא

דְּלוֹת עִבְרִיָא

קַפְּלֵאוֹן א

זחחא מט

א : בכל מַנְנֵן ובכל דַּמְנֵן מֶלֶל אֱלֹהָא עִם
אַבְהִינֵן בְּנִיָא מִן קֳדִים.
ב : וּבְהִלֵּין יוֹמָתָא אַחֲרֵיָא מֶלֶל עַמֵּן בְּבֵרָה.
דִּלְהָ סָם יִרְתָּא דְּכַלמָדָם. וְבֵהָ עֵבֶד לַעֲלֵמָא.
ג : דִּהוּיֵי צִמְחָא דְּשׁוּבְחָה וְצִלְמָא
דְּאִיתוּתָה. וְאַחֲרֵי כֹל בְּחִילָא דְּמִלְתָּה. וְהוּ
בְּקִנּוּמָה עֵבֶד דִּיפְּנֵי דְּחִטְהִין. וְיִתֵּב עַל יַמִּינָא
דְּרַבּוּתָא בְּמִרְוּמָא.
ד : וְהָא כֹּלָה יָרֵב מִן מִלְּאכָא אִיךָ מָא
דְּמִימֵר שְׁמָא דִּירְתָּ מִן דִּילְהוֹן.
ה : לֹאִינָא גִיר מִן מִלְּאכָא מִן מִתּוּם. אָמֵר
אַלְהָא : דְּבִרֵי אֱלֹהִים. אָנָּה יוֹמָנָא יִלְדִּתְךָ. וְתוּב.
דֹּאנָא אֶהוּא לֵה לֹאכָא. וְהוּ נִהוּא לִי לְבָרָא.
ו : תוּב דִּין אֶמְתִּי דְּמַעַל בּוּכְרָא לַעֲלֵמָא
אָמֵר : דִּלְהָ נִסְגְּדוֹן כִּלְהוֹן מִלְּאכָא דֹּאֲלֵהָ.

ז : עַל מִלְּאכָא דִּין הִכְנָא אָמֵר : דְּעֵבֶד
מִלְּאכּוּהִי רוּחַ. וּמִשְׁמִשְׁנוּהִי נוֹר יִקְדָּא.
ח : עַל בְּרָא דִּין אָמֵר : דְּכּוּרְסִיךָ דִּילְךָ
אַלְהָא לַעֲלֵם עֲלִמִין. שְׁבִטָא פְּשִׁיטָא שְׁבִטָא
דְּמִלְּפוּתְךָ.
ט : רַחֲמַת בְּאֵנוּתָא. וְסִנִּית עוֹלָא. מְטֹל
הִנָּא מִשְׁחָךְ אֱלֹהָא אֱלֹהָךְ מִשְׁחָא דְּחִדּוּתָא
יִתִּיר מִן חִבְרִיךָ.
י : וְתוּב : אֵלֹהִים מִן בְּרִשִׁית סִמְתָּ שְׁתֵּאסִּיהִי
דֹּאֲרַעָא. וְשִׁמְיָא עֵבֶד אִידִיךָ אָנוּן.
יא : הַנוּן גִּעְבְּרִין. וְאַתָּה קָיָם אֱלֹהִים. וְכִלְהוֹן
אִיךָ נַחֲתָא גְּבִלוֹן.
יב : וְאִיךָ תְּכַסִּיתָא תַּעוּף אָנוּן. הַנוּן
נַחֲתִלְפוֹן. וְאַתָּה אִיךָ דֹּאֲיִתִּיךָ אֱלֹהִים. וְשִׁנִּיךָ לֹא
נִגְמֵרְךָ.
יג : לִמֵּן דִּין מִן מִלְּאכָא מִמִּתּוּם אָמֵר :
דְּתֵּב מִן יַמִּינִי. עוֹדְמָא דֹּאֲסִים בְּעִלְדִּבְכִּיךָ
כּוּבְשָׁא תַּחֲתִי רַגְלִיךָ.

למענו, וכנים רבים הביא לכבוד, להשלים
בִּיסורים את שר חייכם.

יא: הן הוא שקדש והללו שקדשו —
מאחד הם כלם. על כן לא בוש לקרא להם
אחיו, באמרו:

יב: אספדה שמך לאחי, ובתוך קהל
אהללך.

יג: ועוד: וקויתי לו. ועוד: הגה אנכי
והבנים אשר נתן לי האלהים;

יד: כי מפינו שהבנים השתתפו בבשר
ונדם, גם הוא באותה צורה השתתף באותם
דברים, כדי שבמותו יבטל את מי שמחזיק
בשלטון המות, אשר הוא השטן.

טו: וישחרר את אלה אשר מפחד המות
היו בכל חיייהם משעבדים לעבדות.

טז: הן לא מן המלאכים לקח, אלא מורע
אברהם לקח.

יז: על כן ראוי היה שבכל דבר ידמה
לאחיו, למען יהיה רחמן וכהן גדול נאמן
באשר לאלהים, ויהיה מכפר על חטאי העם;

יח: כי בזה שהוא סבל והתנסה, יכול הוא
לעזור למתנסים.

פרק ג

א: מעתה, אחי הקדושים אשר נקראתם
בקריאה שמן השמים, ראו את השליח הזה
והכהן הגדול של הודאתנו — ישוע המשיח,

ב: הנאמן למי שעשהו, כמשה בכל ביתו.

ג: הן רבה היא תפארתו של זה יותר משל
משה, כפי שרבו יותר כבוד בונה הבית
מבניו;

ד: שהרי כל בית על-ידי אנשים הוא

יד: האין כלם רוחות שרת הנושלות
בשרות למען העתידים לרשת את החיים?

פרק ב

א: על כן חייבים אנו להיות זהירים עוד
יותר במה ששמענו, פן נפל;

ב: שכן אם הדבר שדבר ביד מלאכים
נתאשר, וכל מי ששמע אותו ועבר עליו קבל
גמול בצדק,

ג: איך נמלט אנחנו אם נבזו לדברים
אשר הם חיינו? — אשר תחלה דברו על-ידי
אדונינו, ועל-ידי אלה ששמעו ממנו נתאשרו
בנו,

ד: בעוד האלהים מעיד עליהם באותות
ובמופתים ובגבורות שונות, ובחלוקות של
רוח הקדש שנתנו כרצונו.

ה: הרי לא למלאכים שעבד את העולם
הבא אשר עליו מדברים אנו,

ו: אלא כמו שמעיד הכתוב ואומר: מה
אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו?

ז: תשפילהו מעט ממלאכים; כבוד ויקר
שמת על ראשו, ותמשילהו במעשי ידיך;

ח: כל שמה תחת רגליו. ובזה שאת הפל
שעבד לו, לא השאיר דבר שאינו משעבד.
אבל פעת צדין אין אנו רואים שהפל משעבד
לו.

ט: אבל הוא אשר השפל מעט ממלאכים,
בשל סבל מותו, רואים אנו שהוא ישוע;
וכבוד ויקר מושם על ראשו, כי הוא בנפרד
מן האלהים טעם מות בעד כל אדם;

י: כי יאה היה לו, אשר הפל על-ידו והפל

מטלתה. ובניא סגיאא אעל לחשבוחתא.
דלרשא דחיהון בחשא נגמריהי.

יא: הו גיר דקדש והנון דאתקדשו. מן חד
אנון פלהון. מטל הנא לא בהת דנקרא אנון
אחוהי פד אמר:

יב: אסבר שמך לאחי ובגוה דעדא
אשבחך.

יג: ותוב: דאנא אהוא תכיל עלוהי.
ותוב: הא אנא ובניא דיהב לי אלהא.

יד: מטל גיר דבניא אשפותפו. בבסרא
נדמא. אף הו כה בדמותא אשפותף בהין
בהלין. דבמותה נבטל למן דאחיד שולטנא
דמותא דאיתוהי סטנא.

טו: ונשרא להנון אילין דבדחלתא דמותא
בכלהון חיהון משעבדין אנו לעבדותא.

טז: לא הוה גיר מן מלאכא נסב. אלא מן
זרעה דאברהם נסב.

יז: מטל הוה דוד אנו דכלל מדים נתדמא
לאחוהי. דנהוא מרחמנא ורפ פומרא מהימנא
בדאלהא. ונהוא מחסא על חטוהי דעמא.
יח: פהי גיר דהו חש ואתנסוי. משפח
דנעדר לאילין דמתנסין.

קפלאון ג

א: מכיל אחי קדישא דאתקרייתון בקרינא
דמן שמאי. חזאוהי להנא שליחא. ורפ
פומרא דתודיתון. ישוע משיחא.

ב: דמחימן למן דעבדה איך מושא בכלה
ביתה.

ג: סגיאא הי גיר תשובותה דהנא טב מן
דמושא. איפנא דסגי איקרא דכניה דביחא
טב מן בניה.

ד: כל ביחא גיר מן אנשא הו מתבנא. הו

יד: לא הא כלהון איתיהון רוחא
דתשמשתא. דמשפדין בתשמשתא מטל
אילין דעתידין למארת חיא.

קפלאון ב

א: מטל הנא חביבן חנו דיתיראית נהוא
זהירין במדים דשמעון דלא נפל.

ב: אן גיר מלתא דאתמללת פיד מלאכא
אשפורתא. וכל דשמעה וצבר עליה קפל
פורענא בכאנותא.

ג: איפנא חנו נערוק. אן נבסא על אילין
דהנון אנון חיינ. הנון דשריו מן מרן
למתמללו. ומן אילין דמנה שמעו בן
אשפירו.

ד: פד סהד עליהון אלהא באותותא
ובתדמרתא ובחילא משחלפא. ובפולגא
דרוחא דקודשא דאיתיהבו איך צבינה.

ה: לא הוה גיר למלאכא שעבד עלמא
דעתיד דעלוהי ממלחין חנו.

ו: אלא איך דמסהד כתבא ואמר: מנו
גברא דעהדתייהי. וברה דאנשא דסערתייהי.

ז: אמכתייהי קליל מן מלאכא. תשובותא
ואיקרא סמך ברשה. ואשלטתייהי בעבדא
דאידיד.

ח: וכל מדים שעבדת תחית רגלוהי. פהי
דין דכלמדים שעבד לה. לא שבך מדים דלא
משעבד. השא דין לא עדייל חוין חנו
דכלמדים משעבד לה.

ט: הו דין דמך קליל מן מלאכא. חוין חנו
דהווי ישוע מטל חשא דמותה. ותשובותה
ואיקרא סים ברשה. הו גיר סטר מן אלהא
חלף פלגש טעם מותא.

י: יאא הוה גיר להו דכל באידה וכל

נבנה, אך בונה הכל אלהים הוא.

ה: ומשה כעבד מהימן היה בכל הבית, לעדות הדברים שעתידים היו להאמר על-ידו, ו: אכל המשיח כבן על ביתו; ונאנחנו ביתו, אם נחזיק עד קץ בבטחון ובתהלת תקנתו;

ז: שכן רוח הקדש אמרה: היום אם בקולו תשמעו,

ח: אל תקשו לבבכם להרגיזו בממרים, וכיום מסה במדבר,

ט: אשר נסיני אבותיכם ובחננו וראו פעלי ארבעים שנה.

י: לכן אקוט בדור שהוא ואמר: עם תועי לבב הם, והם לא ידעו דרכי —

יא: עד אשר נשבעתי באפי אם יבואו אל מנוחת.

יב: לכן הנהירו אחי, פן יהיה באיש מכם לב רע בלתי מאמין ותסורו מאלהים חיים. יג: ברם דרשו מעצמכם כל הימים, עד ליום הנקרא היום, למען לא יקשה איש מכם במדיחי החטא.

יד: הן התחברנו עם המשיח, אם מראשית ועד אחרית נעמד בברית השיריה הזאת,

טו: כפי שאמור: היום אם בת קולו תשמעו, אל תקשו לבבכם להרגיזו;

טז: כי מי הם אשר שמעו והרגיזוהו, האם לא כל הללו שיצאו ממצרים ביד משה?

יז: ובמי קט ארבעים שנה אם לא באלה שחטאו ועצמותיהם נפלו במדבר?

יח: ועל מי נשבע שלא יבואו אל מנוחתו

אם לא על אלה שלא ציתו?

יט: ורואים אנו שלא יכלו לבוא משום שלא האמינו.

פרק ד

א: לכן נירא, פן בעוד עומדת הבטחת הבניסה אל מנוחתו, ימצא איש מכם נמנע מלהכנס.

ב: הן גם אנחנו התבשרנו כמוהם, אך לא הועיל להם הדבר ששמעו, מפני שלא היה מערב באמונה לשומעיו.

ג: אבל אנחנו נכנסים אל המנוחה, אנחנו אשר האמנו, ברם כמו שאמר: אשר נשבעתי באפי אם יבואו אל מנוחתי; שהרי מעשי אלהים היו מתחלת העולם;

ד: כפי שאמר על השבת: וישבת אלהים ביום השביעי מכל מלאכתו.

ה: וכאן עוד אמר: אם יבואו אל מנוחתי.

ו: לכן מפנין שהיתה אפשרות שאחדים יכנסו אליה, והללו שהתבשרו ראשונים לא נכנסו מפני שלא ציתו —

ז: שוב קבע יום אחר, לאחר זמן רב, ככתוב לעיל שאמר דוד: היום אם בקולו תשמעו, אל תקשו לבבכם;

ח: שהרי אלו הניח להם יהושע בן נון, לא היה אומר אחרי כן על יום אחר.

ט: לכן נשאר לעם אלהים לשבת;

י: כי הנכנס אל מנוחתו נח גם הוא ממלאכתו כמו האלהים משלו.

יא: לכן נשקד להכנס למנוחה ההיא, פן נפל כמו הללו אשר לא ציתו;

דין דבנא כל אלהא הו.

ה: ומושא איך עבדא אתהימן בבימא
כלה לסהדותא דאילין דעתינן הני למתמללו
באידה.

ו: משיחא דין איך ברא על ביתה.
ואיתוהי ביתה חנון אן עדמא לחרתא גאחוד
גליות אפא ושובהרא דסברה.

ז: מטל דאמרת ריחא דקודשא: דיומן
אן בקלה תשמעון.

ח: לא תקשון לפנתכון למרגוזה איך
ממרמגא ואיך יומא דנסינא דבמדברא.

ט: דנסיני אבהיפון. ובקו חזו עבדי
ארבעין שנין.

י: מטל הנא מאנת לי בדרא הו. ואמרת:
דעמא הו דטעא לבהון. והנון לא ידעו
אורחתי.

יא: איך דימית ברוגזי דלא נעלון לנחתי.
יב: אודארו הכיל אחי דלמא נהנא באנש
מנכון לבא בישא דלא מהימן ותפרקון מן
אלהא חיא.

יג: אלא בעו מן נפשכון פלהון יומתא
עדמא לימא דמתקרא יומנא. דלא נתקשא
אנש מנכון בטעיותא דחטייתא.

צחחא נ

יד: אתחלטן גיר עם משיחא. אן מן
רשיתא ועדמא לאחרימא בה בקימא הנא
שרירא נחמסן.

טו: איפנא דאמיר: דיומנא אן ברת קלה
תשמעון. לא תקשון לפנתכון למרגוזה.

טז: מן אנון גיר הנון דשמעו וארגוזה.
לא כלהון הנון דנפקו מן מצרין ביז מושא.

יז: ובאילין מאנת לה ארבעין שנין. אלא
בהנון דחטו. וגרמיהון נפלו במדברא.

יח: ועל אילין ימא דלא נעלון לנחיתה.
אלא על הנון דלא אתפסו.
יט: וחזין חנון דלא אשכחו למעל מטל
דלא הימנו.

קפלאון ד

א: נדחל הכיל דלמא כד קים מולפנא
דמעלתא דלנחיתה. נשתכח אנש מנכון
דפאש מן דלמעל.

ב: אף חנון גיר אסתברן איך דאף הנון.
אלא לא אותרת אנון להנון מלתא דשמעו.
מטל דלא ממוגא הות בהימנותא להנון
דשמעוה.

ג: עאלין חנון דין לנחיתה. חנון אילין
דהימן. איפנא דין אמר: איך דימית ברוגזי
דלא נעלון לנחתי. דהא עבדוהי דאלהא מן
שוריה דעלמא הנו.

ד: איך דאמר על שבתא: דאתתניח
אלהא בימא שביעיא מן עבדוהי פלהון.

ה: והרפא תוב אמר: דלא נעלון לנחתי.

ו: מטל הכיל דאית הנו ארתא דאנש
אנש נעול לה. והנון דאסתברו קדמא לא עלו
בדלא אתפסו.

ז: תוב יומא אחרנא סאם מן בטר זכנא
סגינא איפנא דמן לעל כתיב דאמר דויד:
דיומנא אן בקלה תשמעון. לא תקשון
לפנתכון.

ח: אלו גיר ישוע בר נון אניח הנו אנון.
לא אמר הנו מן בטרפן על יומא אחרנא.

ט: מדין קים הו למשבתו לעמה דאלהא.

י: אינא גיר דעל לנחיתה: דאתתניח אף הו
מן עבדוהי איך דאלהא מן דילה.

יא: נתחפט הכיל דנעול להי נחיתה. דלא

ו: כמו שגם במקום אחר אמר: אמה כהן לעולם על-דברתי מלכי-צדק.

ז: אף כשהיה לבוש בשר, הקריב תפלה ותחנון בצעקה חזקה ובדמעות למי שיכול היה להושיעו ממות — ונשמע.

ח: ואף כי הוא הבן, מן הפחד והיסורים שסבב למד ציית.

ט: וכך השלם והיה לגורם חיי עולם לכל הנשמעים לו;

י: ונקרא על-ידי האלהים: כהן גדול על דברתי מלכי-צדק.

יא: ועליו, על מלכי-צדק זה, דבר רב לנו לאמר, וקשה לבארו מפני שהייתם לגורמים בשמיעתכם.

יב: הן חביבים הייתם להיות מורים משום שזמן רב לכם בלמוד, אבל פעת שוב צריכים אתם ללמד אילו הם הכתובים הראשונים של ראשית דברי אלהים, ונעשייתם צריכים לחלב ולא למאכל מוצק;

יג: שכן כל איש שמאכלו חלב איננו מבין בדבר הצדקה, משום שתינוק הוא.

יד: אבל המאכל המוצק הוא למבגרים, אשר בגלל היותם מרגלים, חושיהם למדו להבחין בין טוב לרע.

פרק ו

א: לכן נעזב את תחלת דבר המשיח ונבוא אל השלמות; או כלום שוב מניחים אתם יסוד אחר לתשובה ממעשים מתים ולאמונה באלהים?

ב: ולתורת הסבילה וסמיכת היד,

יב: כי חי הוא דבר האלהים ופועל הכל, וחד הוא מתרב פיפיות וחודר עד להבדיל בין הנפש לרוח ובין הפרקים למח העצמות, ושופט את המחשבות ואת ההרהורים של הלב.

יג: ואין בריה נסתרת מלפניו, אלא הכל חשוף וגלוי לעיני מי שלפניו נותנים אנו דין וחשבון.

יד: ובכן מבין שיש לנו כהן גדול בעלה, ישוע המשיח בן-האלהים אשר עלה לשמים, נחזיקה בהודאתו;

טו: כי אין לנו כהן גדול אשר אינו יכול לחוש עצמו את חלשתנו, אלא אשר מנסה בכל דבר כמונו מבלי חטא.

טז: לכן נתקרב בבטחה לכס חסדו, למען נשא רחמים ונמצא חסד לעזרה בעת צרה

פרק ה

א: הן כל כהן גדול אשר מבגיי אדם, למען בגי אדם ממנה הוא על עניני אלהים כדי להקריב קרבנות וזבחים על חטאים —

ב: הוא אשר יכול להשפיל עצמו ולסבב עם אלה שאינם יודעים ותועים, מפני שגם הוא לבוש חלשה.

ג: ובגללה חביב הוא, כמו בעד העם כן גם בעד עצמו, להקריב על חטאיו.

ד: ואין איש לוקח לעצמו את הכבוד, אלא מי שנקרא על-ידי האלהים כאהרן.

ה: כן גם המשיח לא כבד את עצמו להיות לכהן גדול, אלא הוא שאמר לו: בגי אמה, אני היום ילדתיך;

נפֿל בדמותא דהנֿון דלא אתטפֿיסו.

יב: תֿיא הִי גִיר מלתה דאלֶהא וכל סַעֲרָא. וחרִיפֶא טב מן ספֿסָרָא דתרִין פּוּמִיָּה. וְעֹאֲלָא עֲדָמָא לפֿורשֶנָא דנפֿשא ודרוּחָא ודשרִתָּא ודמוּחָא ודגֶרמָא. ודינָא מחשְבֶתָא ותרעִיתָא דלָבָא.

יג: ולית בריתא דטשִיא מן קדמִיה. אָלָא כלמֶדֶם עֲרֵטֵל וגֵלָא קדָם עִינוּהִי. דלה יֶהֱבִין חֲנִן פִתְגָמָא.

יד: מֵטֵל דאִית לֶן הֶכִיל רב פומֶרָא רַבָּא. ישוע משיחָא ברה דאלֶהא דסֵלֶק לשמִיָּא. נחמֶסֶן בְּתוּדִיתָה.

טו: לֹא גִיר אִית לֶן רב פומֶרָא דלא מַצָּא דנַחֲשׁ עִם כְּרִיהוּתֵן. אָלָא דמנְסִי בְּכֵל מָדֵם אכֹתֵן. סַטֵר מן חֲטִיתָא. טז: נִתְקַרֵב הֶכִיל בְּגֵלָא עֵין לכורסִיא דטיבּוּתָה. דִּנְסֵב רחמָא ונִשְׁכַּח טִיבּוּתָא. לעודרָנָא בזבֶנָא דאולֶצְנָא.

קפֿלאון ה

א: כֹּל רב פומֶרָא גִיר דמן בנינְשָׁא הָוָא. חֶלֶף בנינְשָׁא קָאֵם עַל אֵילִין דדאלֶהא אַנִין. דנִקְרֵב קורבָנָא ודבַחָא חֶלֶף חֲטָהָא. ב: אִינָא דמשַׁכַּח דנִמְךָ נפֿשָׁה ונַחֲשׁ. עִם אֵילִין דלא יִדְעִין וטֵעִין. מֵטֵל דאָף הו כִּרְהוּתָא לְבִישׁ.

ג: וּמִטְלָתָה חִיב הו דאיפְנָא דחֶלֶף עָמָא. הִכְנָא אָף חֶלֶף נפֿשָׁה נִקְרֵב עַל חֲטָהוּהִי.

ד: וְלֹא הָוָא לנִפְשָׁה אָנֶשׁ נִסְב אִיקְרָא. אָלָא אִינָא דמתְקֶרָא מן אֶלֶהָא אִיפְנָא דאֶהְרֹן.

ה: הִכְנָא אָף משיחָא לֹא הָוָא נפֿשָׁה שַׁכַּח דנהוּנָא רב פומֶרָא. אָלָא הו דאָמַר לֵה: בְּרִי

אִנִּת. אָנָא יוֹמָנָא יִלְדֶתֶךָ.

ו: אִיךְ דאָף בדופֿתָא אַחרְתָּא אָמַר: אִנִּת הו כומֶרָא לַעֲלֵם בדמוּתָה דמלִפְיֻדְךָ.

ז: אָף כֹּד בִּסְרָא לְבִישׁ חָנָא. בְּעוּתָא וּתְכַשְׁפֶתָּא בְּנֻעֲתָא חִילְתִּינִתָּא וּבִדְמַעָא קִרְבִּי. חָנָא לִמֶן דמשַׁכַּח חָנָא מן מוּתָא דנַחֲיוּהִי. וּאִשְׁתַּמַּע.

ח: וְכֹד טַב בְּרָא אִיתוּהִי. מן דחֶלֶתָּא וּחֲשָׂא דסְבֵל יִלְפָה לַמשַׁמְעֻנוּתָא.

ט: וְהִכְנָא אַתְגֶּמֶר. וְהָוָא לְכֵלְהוּן אֵילִין דמשַׁמְעִין לֵה עֲלֵתָא דחִיא דלַעֲלֵם.

י: וּאִשְׁתַּמָּה מן אֶלֶהָא רב פומֶרָא בדמוּתָה דמלִפְיֻדְךָ.

יא: עֲלוּהִי דִין עַל הָנָא מלִפְיֻדְךָ סְגִיָּא הִי לֶן מִלְתָּא לַמֶּאמְרָה. וְעִסְקָא לַמִּפְשָׁקוּתָה. מֵטֵל דְּהוּתוֹן לִכּוֹן פְּרִיָּהָ בַמשַׁמְעֶתְכוֹן.

יב: חִיבִין הוּתוֹן גִּיר מלִפְנָא לַמְהוּנָא מֵטֵל דּוֹבְנָא לִכּוֹן בִּיולִפְנָא. הָשָׂא דִין חוּב סְנִיקִין אַנְתוֹן דחַאֲלֹפּוֹן אֵילִין אַנִין כְּתִיבְתָּא קְדַמִּיתָּא דִרֵּשׁ מְלוּהִי דאלֶהָא. וְהוּתוֹן לִכּוֹן סְנִיקָא עַל חִלְכָּא וְלֹא עַל מַאכּוּלָתָא שְׁרִירָתָא.

יג: כֹּל אָנֶשׁ גִּיר דמַאכּוּלָתָה חִלְכָּא הו. לֹא מִפֶּסֶס בְּמִלְתָּא דכֹּאנוּתָא. מֵטֵל דשִׁכְרָא הו.

יד: דַּגְמִירָא הִי דִין מַאכּוּלָתָא שְׁרִירָתָא. אֵילִין דמֵטֵל דַּמְדַּרְשִׁין אַתְנַפְקוּ רַגְשִׁיהוֹן לַמִּפְרֵשׁ טַבְתָּא וּבִישָׁתָא.

קפֿלאון ו

א: מֵטֵל הָנָא נִשְׁבּוּק שׁוּרִיָּא דמִלְתָּה דמְשִׁיחָא וּבֹאֲתָא לַגְמִירוּתָא. אָו לָמָּא תוּב שְׁתַּאֲסֶתָּא אַחרְתָּא מִרְמִין אַנְתוֹן לַחֲבִיבּוּתָא מן עֲבָדָא מִיתָא וְלַהִימְנוּתָא דבֹּאֲלָהָא.

ב: וְלִיּוּלִפְנָא דמַעְמוּדִיתָא. וְדִסִּים אִידָא.

וּלְתַקוּמָהּ מִבֵּין הַמֵּתִים וּלְמִשְׁפָּט עוֹלָם?

ג: אִם יִרְשֶׁה יִהְיֶה נֶעֱשֶׂה זֹאת.

ד: אָבֵל אֵין יְכוּלִים הִלְלוּ שִׁירָדוֹ פַּעַם אַחַת לְטָבִילָה וְטַעְמוֹ אֵת הַמַּתָּנָה שֶׁמֶן הַשָּׁמַיִם, וְלָקְחוּ אֶת רֵיחַ הַקֹּדֶשׁ,

ה: וְטַעְמוֹ אֵת דְּבָרוֹ הַטּוֹב שֶׁל אֱלֹהִים וְאֵת כֹּחַ הָעוֹלָם הַבָּא —

ו: שׁוּב לְחַטָּא, וְשׁוּב לְהַתְחַדֵּשׁ לְחַשׁוּבָה, וְשׁוּב לְצֹלֵב אֵת בֶּן-הָאֱלֹהִים וּלְבִיאוֹתוֹ.

ז: הֵן הָאֲדָמָה הַשּׁוֹתָה אֶת הַנֶּשֶׁם הַבָּא עָלֶיהָ פַּעַמִּים רַבּוֹת, וּמִצְמִיקָה עֶשֶׂב מוֹעִיל לְאֵלֶּה אֲשֶׁר הִיא נֹעֲבֶדֶת בְּשָׂבִילָם — מְקַבֵּלַת בְּרָכָה מֵאֵת הָאֱלֹהִים.

ח: אָבֵל אִם תּוֹצִיא קוֹצִים וְדַרְדָּרִים, פְּסוּלָה הִיא וְאֵינָה רְחוּקָה מִקְלָלָה, אֲלֹא סוּפָה שְׂרָפָה.

ט: וְאוֹלָם מְבֻטָּחִים אָנוּ בָכֶם, אַחֵי, בְּדָבָרִים טוֹבִים וְקִרְוָבִים לִישׁוּעָה, גַּם אִם מְדַבְּרִים אָנוּ בָּךְ;

י: כִּי לֹא עוֹל הָאֱלֹהִים לְשַׁכַּח אֶת מַעֲשֵׂיכֶם וְאֵת אֲהַבְתְּכֶם אֲשֶׁר הִרְאִיתֶם בְּשִׁמּוֹ, שִׁשְׂרֹתֶם וּמִשְׁרֹתֶם אִתָּם אֶת הַקְּדוּשִׁים.

יא: וְרוֹצִים אָנוּ שְׂאִישׁ אִישׁ מִכֶּם יִרְאֶה אֶת אוֹתָהּ הַשְּׁקִידָה לְמִלּוֹי תַּקְנוֹתְכֶם עַד הַסּוּף; יב: וְשִׁלָּא תִרְפוּ, אֲלֹא שְׁתַּהֲיוּ לְמַחְקֵי הִלְלוּ שְׂבָאֻמוֹנָה וּבֶאֱרֹךְ-רֵיחַ הָיו לִיּוֹרְשֵׁי הַהִבְטָחָה.

יג: הֵן בְּאֲשֶׁר הִבְטִיתִּי אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם, מִבֵּינָן שְׁלֹא הָיָה לוֹ גְּדוֹל מִמֶּנּוּ לְהַשְׁבַּע בּוֹ, וְשִׁבַּע בְּנִפְשׁוֹ,

יד: וְאָמַר: כִּי בִרְךָ אֲבִרְכְךָ וְהִרְבָּה אַרְבָּה אוֹתָךְ.

טו: וְכָךְ הִתְאַזָּר אֲרָךְ רֵיחַ וְקִבֵּל אֶת

הַהִבְטָחָה.

טז: הֲרִי בְנֵי אָדָם נִשְׁפָּעִים בְּגְדוֹל מֵהֶם, וּבְכָל מַחְלָקַת שְׁמַתְעוּרָת בִּיגִיָּהֶם, הַסִּיּוּם בִּרְ-תַקְיָה הוּא בְּשִׁבּוּעָה.

יז: לָכֵן בִּיּוֹתֵר רָצָה הָאֱלֹהִים לְהִרְאוֹת לִיּוֹרְשֵׁי הַהִבְטָחָה שֶׁהִבְטַחְתּוּ אֵינָה מִשְׁתַּנִּיית, וְקִשָּׁר אוֹתָהּ בְּשִׁבּוּעָה,

יח: בְּאִפֶּן שֶׁבִּשְׁנֵי דְבָרִים בְּלִמִּי מִשְׁתַּנִּים אֲשֶׁר אֵין הָאֱלֹהִים יְכוּל לְשַׁקֵּר בָּהֶם, תִּהְיֶה לָנוּ נִחְמָה גְּדוּלָה — לָנוּ אֲשֶׁר מִצְאָנוּ בּוֹ מְקַלֵּט — וְנִאֲחִז בַּתְּקוּנָה הַמְּבַטַּחַת לָנוּ,

יט: אֲשֶׁר הִיא לָנוּ כַּעֲגוֹן הַמַּחְזִיק בְּנִפְשָׁנוּ לְכָל תַּמּוּט, וְנִכְנָס אֶל מִבֵּית לְפָרְכָת,

כ: אֶל אֲשֶׁר יִשׁוּעַ הַקָּדִים וְנִכְנָס בַּעֲדָנוּ וְהָיָה לַכֹּהֵן לְעוֹלָם בְּדַמּוֹת מְלִפְי־צִדִּיק.

פָּרֶק ז

א: וּמְלִפְי־צִדִּיק זֶה הוּא מֶלֶךְ שָׁלֵם, כֹּהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן, וְהוּא בָּא לְקִרְאָת אַבְרָהָם בְּשׁוּבוֹ מִקְּטֹל הַמַּלְכִּים וּבִרְכוֹ.

ב: וְלוֹ הִפְרִישׁ אַבְרָהָם מַעֲשָׂרוֹת מִכָּל מַה שֶּׁהָיָה אִתּוֹ. פְּרוּשׁ שִׁמּוֹ מֶלֶךְ הַצֶּדֶק, וְעוֹד: מֶלֶךְ שָׁלֵם, דִּהְיִינוּ מֶלֶךְ הַשָּׁלוֹם;

ג: אֲשֶׁר לֹא אָבִיו וְלֹא אִמּוֹ נִכְתְּבוּ בִּסְפָר יוֹחֲסִין, וְלֹא רֵאשִׁית יָמָיו וְלֹא סוּף חַיָּיו, אֲלֹא בְּדַמּוֹת בֶּן-הָאֱלֹהִים עוֹמֶדֶת כִּהְנָתוֹ לְעוֹלָם.

ד: בָּרַם רְאוּבֵן כִּמְהָ גְּדוֹל הוּא זֶה שֶׁאַבְרָהָם רֵאשׁ הָאֲבוֹת נָתַן לוֹ מַעֲשָׂרוֹת וּבִכּוּרִים.

ה: הֲרִי אֵלֶּה מִבְּנֵי לִוי שֶׁקִּבְּלוּ אֶת הַכֹּהֲנָה, הִיָּתָה לָהֶם מִצְוַת הַתּוֹרָה לְקַחַת מַעֲשָׂרוֹת מִן הָעֵם; הֵם מֵאֲחִיהֶם, אֵף שֶׁגַּם הֵם יָצְאוּ מִחֲלָצִי אַבְרָהָם.

ולקממא דמן בית מיתא. ולדינא דלעלם.

ג: אן מריא מפס. נעבד הדא.

ד: אלא לא משפחין הנון דחדא וכן למעמודיתא נחתו. וטעמו מוהבתא דמן שמיא. ונסבו רוחא דקודשא.

ה: וטעמו מלתא טבתא דאלהא וחילא דעלמא דעתיד.

ו: דחוב נחטון. ומנדרש נחתותון לחיבותא. ומנדרש נזקפון לברה דאלהא ונצערון.

ז: ארעא גיר דאשתית מטרא דאָתא לה ובנין סגיאן. ואועית עסבא דחשח להנון דמטלתהון מתפלחא. מקבלא בורכמא מן אלהא.

ח: אנהו דין דתפק קורטבא ודרדרא. הויא לה מסלימא ולא רחיקא מן לוטמא. אלא חרתה יקנא או.

צחחא נא

ט: מפסין חנו דין עליכון אחי אילין דשפירן וקריבן לחיא אפן הכנא ממלחין חנו. י: לא חנא גיר עול אלהא דנטעא עבדיכון וחובכון הו דחיותון בשמה. דשמשתון לקדישא נמשמשיין אנתון.

יא: צבין חנו דין דאנש אנש מנכון הי הדא חפיטותא נחוא. לשומליא דסברכון עדמא לחרתא.

יב: ודלא תתקטע לכו. אלא דתהוון ממרינא להנון דבהימנותא ובנגירות רוחא הו זרתא דמולכנא.

יג: לאברהם גיר פד מלך לה אלהא. מטל דלית חנא לה דרב מנה דגאמא בה. ימא בנפשה.

יד: ואמר: דמברכו אברכך. ומסגיו

אסגיר.

טו: והכנא אגר רוחה. וקבל מולכנא.

טז: בנינשא גיר פדרב מנהון ימין. ועל כל חרין דהנא בינתהון שולמא שרירא במומתא הו לה.

יז: מטל הנא יתיראית צבא אלהא דנחוא לירתא דמולכנא דשוויה לא משתחלף. וחבשה במוממא.

יח: דבתרתין צבון דלא משתחלפן דלא משכח אלהא דנדגל בהין. בוינא רבא נהנא לן דאתגוסן בה. ונאחוד סברא דמליך לן.

יט: הו דאיתוהי לן איך אוקינא ולביך בנפשו דלא תתויע. ועאל לגו מן אפי תרעא. כ: פד דקדם על חלפין ישוע. ונהנא כומרא לעלם בדמותה דמלפיוזק.

קפלאון ז

א: הנא דין מלפיוזק איתוהי מלך שלים פומרא דאלהא מרימא. והו ארעה לאברהם פד הפך מן חרבא דמלכא וברכה.

ב: ולה פוש אברהם מעסרא מן כל מדים דאית חנא עמה. מתפשק דין שמה מלכא דכאניתא. וחוב מלך שלים דאיתוהי מלכא דשולמא.

ג: דלא אבוהי ולא אמה אתפתבו בשרבכתא. ולא רשימא דיומוהי. ולא שולמא דתוהי. אלא בדמותא דברה דאלהא. מקויא כומרותה לעלם.

ד: חנו דין פמא רב הנא. דאברהם רש אבהתא לה יחב מעסרא ורשימא.

ה: אילין גיר מן בני לוי דמקבלין חנו פומרותא. פוקנא אית חנא להון דנמוסא דנסבון מעסרא מן עמא. הנון מן אחיהון. פד

במקומה באה תקנה נעלה ממנה, אשר בה מתקרבם אנו לאלהים.

כ: והוא אשר אותה לנו בשבועה. הן הללו בלי שבועה היו לכהנים,

כא: אך זה בשבועה, כפי שאמר לו ביד דוד: נשבע יהוה ולא יכזב, אתה כהן לעולם בדמות מלכי־צדק.

כב: כל־כך מעלה הברית הזאת אשר ישוע היה בה לערב.

כג: והללו היו כהנים רבים, מפני שהיו בני תמותה ולא הונח להם להמשיך.

כד: אבל זה, מפניו שקיים לעולם, אין כהנתו חולפת:

כה: ויכול הוא להושיע לעולם את המתקרבים על־ידו לאלהים, כי חי הוא תמיד ונושא תפלה בעדם.

כו: הן כהן כזה גם יאה היה לנו — טהור ובלי רע ובלי רבב, אשר נבדל מחטאים ונשא מעל השמים;

כז: ואין לו צורך כל יום, ככהנים הגדולים, קדם להקריב זבחים על חטאיו ואחר־כך בעד העם; כי זאת עשה פעם אחת בנפשו אשר הקריב.

כח: הרי התורה מונה לכהנים בני אדם חלשים, אבל דבר השבועה שהיה אחרי התורה — את הן המשלם לעולם.

פרק ח

א: ראש כל הדברים הללו הוא: יש לנו כהן גדול אשר ישב לימין כסא הגדלה בשמים,

ז: אבל זה שאינו כתוב בספר הייחסיין שלהם לקח מעשרות מאברהם וברך את אשר קבל את ההבטחה.

ז: ואין חולק: הקטן יברך על־ידי הגדול ממנו.

ח: וכאן בני אדם בני תמותה מקבלים מעשרות, אך שם — הוא אשר הפתוב העיד עליו שחי הוא.

ט: וכפי שיאמר איש: על־ידי אברהם גם לוי הלוקח מעשרות אף הוא עשר;

י: כי היה עוד בחלצי אביו כאשר פגש את מלכי־צדק.

יא: לכן אלו היתה שלמות על־ידי כהנת הלויים אשר בה נתנה התורה לעם, למה צריך היה לקום כהן אחר בדמות מלכי־צדק? אלא היה אומר שיהיה בדמות אהרן.

יב: ברם כשם שהיה שנוי בכהנה כן היה שנוי גם בתורה;

יג: שהרי מי שנאמרו עליו הדברים האלה נולד משבט אחר אשר מעולם לא שרת איש ממנו במזבח.

יד: הן גלוי הדבר שמהיחודה זרח אדונינו, משבט אשר משה לא אמר עליו דבר בענין כהנה.

טו: ועוד יותר ברור בכך שאמר כי בדמות מלכי־צדק יקום כהן אחר,

טז: אשר לא בתורה של מצוות גשמיות נהיה, אלא בכח של חיים בלתי פוסקים;

יז: שהרי מעיד הוא עליו: אתה כהן לעולם בדמות מלכי־צדק.

יח: והשנוי שהיה במצוה הראשונה הוא בגלל חלשתה ומפני שלא היה בה תועלת;

יט: שכן התורה לא השלימה דבר, אבל

יט: מָדָם גִּיר לָא גִמַר נְמוּסָא. עַל דִּין חֲלָפוּהִי סִבְרָא דְמִיתָר מְנָה. דְּבָה מִתְקַרְבִּין אֲנִן לֹאֲלֵהָא.

כ: וְשִׁרְרָה לֵן בְּמוֹמְתָא הֵנוּן גִּיר דְּלֹא מוֹמְתָא הֵנוּ כּוּמְרָא.

כא: הֵנָּא דִּין בְּמוֹמְתָא אִיךְ דְּאָמַר לֵה בִיד דְּוִיד: דִּימָא מְרִיא וְלֹא נִדְגָל: דְּאֵלֵּת הִו כּוּמְרָא לְעֵלִם בְּדִמוּתָה דְּמִלְפִיזְדִּק.

כב: הֵנָּא כְּלָה מִיתְרָא דִּיתְחָקָא הָדָא דְהָנָא בָּה עֲרָבָא יִשׁוּע.

כג: וְהֵנוּן הֵנוּ כּוּמְרָא סִגִּיאָא. מְטַל דְּמִיתִין אֲנוּ וְלֹא מְשִׁתְּבִקִין אֲנוּ דִּנְקוּזִין.

כד: הֵנָּא דִּין מְטַל דְּלְעֵלִם קִים. לֹא עֲבָרָא כּוּמְרוּתָה.

כה: וּמִשְׁבַּח לִמְחִי לְעֵלִם לֹאֲלִין דְּמִתְקַרְבִּין בְּאִידָה לֹאֲלֵהָא. חִי הִו בְּכָל זִבְן וּמִסָּק צִלוּתָא חֲלָפִיהוּן.

כו: דְּאִיךְ הֵנָּא גִיר כּוּמְרָא אָף וָדֵק אֲנוּ לֵן. דִּכְיָא וְדִלָּא בִישׁוּ. וְדִלָּא טוֹלְשָׁא דְפִרִיק חֲטָהָא. וּמְרִים לְעַל מִן שְׁמִיא.

כז: וְלִית לֵה אוֹלְצָנָא כְּלִיּוֹם אִיךְ רַבִּי כּוּמְרָא דְלוֹקְדָם חֲלָף חֲטָהּוּהִי נִקְרַב דְּבַחָא. וְהִידִין חֲלָף עֲמָא. הָדָא גִיר עֲבָדָה חָדָא זִבְן בְּנַפְשָׁה דְקִרְב.

כח: נְמוּסָא גִיר בִּינִינְשָׁא הִו כְּרִיָּהָא מְקִים כּוּמְרָא. מְלֵתָא דִּין דְּמוֹמְתָא דְהֵנוּת בְּתֵר נְמוּסָא. בְּרָא גְמִירָא לְעֵלִם.

קפלאון ח

צחחא נב

א: רִשָּׁא דִּין דְּכִלְהִין אִית לֵן רַב כּוּמְרָא. אִינָא דִּיתָב מִן יְמִינָא דְכוּרְסִיא דְרַבּוּתָא בְּשְׁמִיא.

אָף הֵנוּן מִן חֲצָה דְאַבְרָהָם נִפְקוּ.

ו: הֵנָּא דִּין דְּלֹא כְּתִיב בְּשִׁרְבְּתָהוּן. מְעֶסְרָא שְׁקֵל מִן אֲבָרְהָם. וּבְרִכָּה לְהוּ דְקִפֵּל מוֹלָפְנָא.

ז: דְּלֹא חֲרִינָא דִּין. הִו דְּבַעֲרִיר מִתְבַּרַךְ מִן הִו דְּמִיתָר מְנָה.

ח: וְהִרְכָּא בִּינִינְשָׁא דְמִיתִין נְסִבִין מְעֶסְרָא. לְהֵל דִּין. הִו דְּאֶסְהֵד עֲלוּהִי כְּתָבָא דְחִי הִו.

ט: וְאִיךְ אֲנִשׁ נֹאמַר: בִּיד אֲבָרְהָם אָף לִי הִו דְּמְעֶסְרָא נְסִב אֲנוּ אָף הִו אֲתַעֲסֵר.

י: עֲדִפִּיל גִּיר בְּחֲצָה אֲנוּ דְאַבוּהִי בִיד אֲרַעָה לְמִלְפִיזְדִּק.

יא: אֲלוּ הִכִּיל גְמִירוּתָא בִּיד כּוּמְרוּתָא דְלִנְיָא אִיתִיה הֵנוּת דְּבָה סִים נְמוּסָא לְעֲמָא. לְמִנָּא מִתְבַּעָא אֲנוּ כּוּמְרָא אֲחִרָנָא דִּנְקוּם בְּדִמוּתָה דְּמִלְפִיזְדִּק. אָמַר דִּין בְּדִמוּתָה דְּאַהֲרֹן נְהָנָא.

יב: אֲלֹא אִיפְנָא דְהָנָא שׁוּחֲלָפָא בְּכוּמְרוּתָא. הִכְנָא אֲנוּ שׁוּחֲלָפָא אָף בְּנְמוּסָא. יג: הִו גִּיר דְּאַתְאָמַר עֲלוּהִי הֲלִין. מִן שְׁרַבְתָּא הִו אֲחִרָתָא אֲתִילָד. דְּאֲנִשׁ מִמְתוּם מְנָה לֹא שְׁמֵשׁ בְּמִדְבְּחָא.

יד: גִּלְיָא אִי גִיר דְּמִן יְהוּדָא דִּנְח מְרִין. מִן שְׁרַבְתָּא דְּלֹא אָמַר עֲלִיה מוֹשֵׁא מָדָם עַל כּוּמְרוּתָא.

טו: וְיִתְרָאִית תּוּב יִדְיָעָא בְּהִי דְאָמַר דְּבְּדִמוּתָה דְּמִלְפִיזְדִּק קָאם כּוּמְרָא אֲחִרָנָא.

טז: הִו דְּלֹא אֲנוּ בְּנְמוּסָא דְפּוֹקִדְנָא פִּגְרָנִיָּא הָוָא. אֲלֹא כְּחִילָא דְחִיא דְּלֹא מִשְׁתִּרִין.

יז: מְסִהֵד גִּיר עֲלוּהִי: דְּאֵלֵּת הִו כּוּמְרָא לְעֵלִם בְּדִמוּתָה דְּמִלְפִיזְדִּק.

יח: שׁוּחֲלָפָא דִּין דְּהָנָא לְפּוֹקִדְנָא קְדָמָא. מְטַל מְחִילוּתָה דִּיּוּתֵרְן לִית אֲנוּ בָּה.

יג: בכך שאמר חדשה, ישן את הראשונה; ומה שנתישן והזקין קרוב הוא לכליון.

פֶּרֶק ט

א: בראשונה היו בָּה פקודי שרות ובית קדש ארצי;

ב: שכן המשכן הראשון שנעשה היו בו המנוחה והשלחן ולחם הפנים, והוא נקרא בית קדש.

ג: אכל המשכן הפנימי אשר מבית לפרכת השניה נקרא קדש הקדשים.

ד: והיו בו מקטרת הזהב וארון הברית המצפה כלו זהב; והיו בו בארון צנצנת הזהב אשר המן בתוכה, ומטה אהרן אשר פרח ולוחות הברית;

ה: וממעל לו פרוכי הכבוד הסוככים על הכפרת. בָּרָם לא זאת השעה שנדבר על כל אחד מאלה אשר כָּךְ נערכו.

ו: ולמשכן החיצון נכנסו הפִּהָגִים בכל עת ומלאו את שרותם.

ז: אכל למשכן אשר מבית לו, אחת לשנה נכנס הפִּהָגִי הגדול לבדו, בָּדָם אשר הקריב בעד עצמו ובעד עוון העם.

ח: ובזאת היתה רוח הקדש מודיעה שעדין לא נגלתה דרך הקדושים, כל עוד היה קיום למשכן הראשון.

ט: וזה היה משל לזמן שבו הקריבו קרבנות וזִבְחִים אשר לא יכלו להשלים את מצפונם של המקריב אותם, אלא במאכל ובמשקה בלבד,

יב: והיה למשרת של בית הקדש ושל המשכן האמתי אשר קבע האלהים ולא אדם.

ג: הן כל פִּהָגִי גדול שמתמנה, הרי למען יקריב קרבנות וזִבְחִים. לכן היה מן הראוי גם לזה שיהיה לו מה להקריב.

ד: ואלו היה בארץ אף לא היה פִּהָגִי, כִּי היו פִּהָגִים אשר הקריבו קרבנות לפי התורה, ה: אשר שרתו לדמוות ולצל הדברים שבשמים, כפי שנאמר למשה בעשותו את המשכן: ראה נעשה הכל כמבנית אשר אתה מראה בָּהָר.

ו: אבל כעת ישוע המשיח קבל שרות נעלה יותר מן ההוא; כפי שגם הברית אשר נעשה בָּה למתנה, נעלה יותר ונתנה בהבטחות טובות יותר משל ההיא;

ז: כִּי אלו היתה הראשונה בלי חסרון, לא היה מקום לזאת השנייה;

ח: שהרי הוכיח אותם ואמר: הנה ימים באים, נאם יהוה, וברתי את בית ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה;

ט: לא כברית אשר נתתי לאבותם ביום אשר החזקתי בידם והוצאתים מארץ מצרים. יען אשר הם לא עמדו בבריתי, אף אני בתי להם, נאם יהוה.

י: וזאת הברית אשר אתן לבית ישראל אחרי הימים ההם, נאם יהוה: אתן את תורתִי בשכלם ועל לבם אכתובָה; והייתי להם אני לאלהים, והמה יהיו לי לעם.

יא: ולא ילמד איש את בן-עירו, אף לא את אחיו, לאמר, דע את יהוה; כִּי כָלָם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם.

יב: ואמחל להם על עוולתם, וחטאותיהם לא אזכר עוד להם.

יב: ואחסא אנון מן עולהון. נחטיהון
תוב לא אתדבר להון.

יג: בתי דאמר חדמא. לקדמימא אעתקה.
ואינא דעתק וסאב קריב הו לחבלא.

קפלאון ט

א: בקדמימא דין אית הונא בה פוקדא
דחמשמא ובית קודשא עלמניא.

ב: משכנא גיר קדמיא דאתעד אית הונא
בה מנרמא ופחורא ולחם אפא. ומתקרא הונא
בית קודשא.

ג: משכנא דין גניא ולגו מן אפי תרעא
דתרין מתקרא הונא קדוש קודשא.

ד: ואית הונא בה בית בסמא דדקבא.
וקבותא דדיתקא דקרימא כלה בדהבא.
ואית הונא בה קסטא דדקבא. הי דאית הונא
בה מנא לשבטא דאחרון הו דאפרע וליחא
דדיתקא.

ה: ולעל מנה פרוכא דשובחא דמטללין
על חוסיא. לא הונא דין ובנא הו דנאמר על
חדא חדא מן הלין דהכנא מתקנן חו.

ו: ולמשכנא בריא בכלוכן עאלין הונא
פומרא ומשלמין חו תשמשתהון.

ז: למשכנא דין ולגו מנה חדא הו בשנא
בלחודיה עאל הונא רב פומרא. בדמא הו
דמקרב הונא חלף נפשה וחלף סכלותה דעמא.

ח: בהדא דין מודעא חות רוחא דקודשא
דלא אתגלית עדיל אורחא דקדישא. פמא
ובנא דאית הונא קנימא למשכנא קדמיא.

ט: ואיתיה הונא מתלא הנא לזבנא הו
דהבא קורבנא ודבחא מתקרבין חו אלין דלא
משכחין חו למגמר תארמה דמן דמקרב להון
אלא במאכלא ובמשתא בלחוד.

ב: והונא משמשנא דבית קודשא
ודמשכנא דשררא הו דקבע אלהא ולא
ברנשא.

ג: כל רב פומרא גיר דקאם דנקרב
קורבנא ודבחא. מטל הנא דקא חות אף
להנא דנהנא לה מדם דנקרב.

ד: ואלו בארעא חונא. אפלא כומרא חונא
חונא. מטל דאיתיהון חו פומרא דמקרבין חו
קורבנא איך דבנמוסא.

ה: הנון דמשמשין לדמותא ולטלנימא
דהלין דבשמיא. איך דאתאמר למושא כד
עבד חונא משכנא: דחזי ועבד פלמדם
דדמותא הי דאתחזית לך בטורא.

ו: השא דין תשמשתא דמיתרא מן הי.
קבל ישוע משיחא. איך מא דמיתרא ואף
דיתקא הי דעביד בה מצעיא ובשוודיא
דמיתרין מן דהי אתיהבת.

ז: אלו גיר איתיה חות קדמימא דלא
רשין. לית חונא אתרא להדא דתרמין.

ח: רשא להון גיר ואמר: דהא יומתא
אתין אמר מריא. ואגמור על ביתא דבית
יסריל ועל ביתא דבית יהודא דיתקא חדמא.

ט: לא איך הי דיתקא דיהבת לאבדיהון.
ביומא דאחדת באידהון ואפקת אנון מן
ארעא דמצרין. מטל דהנון לא קווי בדיתקא
דילי. אף אנון בסית בהון אמר מריא.

י: הדא דין דיתקא דאחל לביתא דבית
יסריל פתר יומתא הנון אמר מריא: אתליוהי
לנמוסי במדעיהון. ועל לבנתהון אכתביוהי.

ואהנא להון אנון אלהא. והנון נהוון לי עמא.
יא: ולא נלף אנש לבר מדינתה. אפלא
לאחיה ונאמר: דדע למריא. מטל דכלהון
נדעונגי מן זעורהון נעמא לקשישהון.

כב: משום שכל דבר בתורה מטהר בדם, ובלי שפיכת דם אין מחילה.

כג: הן הכרח הוא כי אלה אשר הם בדמות השמימיים יטהרו בדברים האלה, אף אלה השמימיים — בזבחים טובים מאלה;

כד: שכן המשיח לא נכנס לבית מקדש מעשה ידים אשר דמות הוא של האמתי, אלא לשמים עצמם נכנס, להראות לפני האלהים בעדנו;

כה: גם לא להקריב את נפשו פעמים רבות בדרך שהיה עושה הפהן הגדול בהפנסו מדי שנה לבית המקדש בדם שאינו שלו;

כו: שאם לא כן, חייב היה לסבל פעמים רבות מתחלת העולם. אבל כעת, בקץ העולם, הקריב את נפשו פעם אחת בזבחתו, כדי לבטל את החטא.

כז: ויכשם שמטל על בני אדם למות פעם אחת ואחרי מותם המשפט,

כח: כן גם המשיח הקרב פעם אחת ובו עצמו זבח חטאי רבים, כדי שבפעם השנייה יראה בלי חטאים — לישועתם של המחכים לו.

פרק י

א: הן התורה צל הטובות העתידות היה בה; לא עצם הדברים. לכן, אף כי בכל שנה הקרבו אותם הזבחים, מעולם לא יכלו להשלים את המקריבים אותם;

ב: שהרי אלו השלימו, כבר היו חדלים מקרבנותיהם, משום שאלה אשר טהרו פעם

י: ובטבילות למיניהן, אשר הם פקודי הכשר המטלים עד לעת התקון.

יא: אבל המשיח אשר בא היה כהן גדול לטובות שפעל, והוא נכנס למשכן הגדול והמשלם שאינו מעשה ידים ואינו מן הברואים האלה.

יב: ולא נכנס בדם שעירים ועגלים, אלא בדם נפשו נכנס פעם אחת לבית המקדש ומצא פדות עולם;

יג: שכן אם דם שעירים ועגלים ואפר העגלה הזה על אלה שנטמאו וקדש אותם לטהרת בשרם.

יד: על אחת כמה וכמה דמו של המשיח אשר ברוח עולם הקריב את נפשו לאלהים בלי מום — יטהר את מצפוננו ממצעים מתים כדי שנושרת את אלהים חיים.

טו: לכן הוא היה למתוך הברית החדשה, כי במותו היה הוא לפדות לאלה שעברו על הברית הראשונה — למען יקבלו את ההבטחה אלה שנקראו לנחלת עולם.

טז: הרי היכן שיש צנאה*, מצביעה היא על מות מי שעשאה.

יז: בדם רק לנכח המת היא תקפה, משום שכל עוד חי מי שעשאה אין בה תועלת.

יח: לכן גם הראשונה לא נחנכה בלי דם; יט: כי לאחר שצווחה כל מצות התורה על-ידי משה לכל העם, לקח משה את דם העגלה ואת המים עם צמר שני ואזוב, והזה על הספרים ועל כל העם,

כ: ואמר להם: הנה דם הברית אשר צוה לכם מאת אלהים.

כא: גם על המשכן ועל כל כלי השרת הזה מן הדם;

י: ובמעמודיתא דזנין זנין דאיתיהון פוקדא דכסרָא דסימין ערמא לזבנא דתורצא.

יא: משיחא דין דאָתָא הָנא רב פומרא דטבתא דסער. ועל למשכנא רבא ומשלמנא דלא עביד באידיא. ולא הָנא מן הָלִין בריקתא. יב: ולא על בדמא דצפריא ודעגלא. אלא בדמא דנפשה על חדא זבן לבית מקדשא. ואשכח פורקנא דלעלם.

יג: אן גיר דמא דצפריא ודעגלא וקטמא דעגלתא מתרסס הָנא על אילין דמתטמאין הָנו. ומקדש להון לדופיא דכסרהון.

יד: כמא הקיל יתיראית דמה דמשיחא דברוחא דלעלם נפשה קרב דלא מום לאלקא. נדכא תארפן מן עבדא מיתא דנשמש לאלקא חיא.

טו: מטל הָנא הוּ הָנא מצעיא דדיקתא חדתא. דבמותה הוּ הָנא פורקנא לאילין דעברו על דיתקא קדמיתא. דנסבון מולפנא אילין דאתקריו ליתרותא דלעלם.

טז: איבא גיר דאית דיתקא. מותא הוּ מחווא דהו דעבדה.

יז: על מיתא הוּ דין בלחוד משתררא. מטל דכמא דחי הוּ דעבדה לית ביה חשחו. יח: מטל הָנא אפלא קדמיתא דלא דמא אשתררת.

יט: כד אתפקד גיר פלה פוקדנא מן מושא לעמא כלה בנמוסא. נסב הָנא מושא דמא דעגלתא ומיא בעמרא דחוריקתא וזופא ורס על ספרא ועל עמא כלה.

כ: ואמר להון: דהָנא הוּ דמא דדיקתא הוּ דאתפקדת לכון מן אלקא.

כא: אף על משכנא ועל פלהון מאנא

דתשמשתא מנה מן דמא רס.

כב: מטל דכל מדם בדמא הוּ מתדכא בנמוסא. ודלא שופע דמא לית שובקנא.

כג: אונקא הוּ גיר דהלין דדמותא אָזין דשמיתא בהלין מתדכין. הלין דין שמיתא. בדכחא דמיתרין מן הלין.

צחחא נג

כד: לא הָנא גיר לבית מקדשא דעביד באידיא על משיחא. דאיתוהי דמותא דהו שריקא. אלא לה לשמא על. דנתחוא קדם פרצופה דאלקא חלפין.

כה: אף לא דנקרב נפשה זבנתא סגיאָתא. איך דעבד הָנא רב פומרא ועאל בכל שגא לבית מקדשא בדמא דלא דילה.

כו: ואין לא. חייב הָנא דזבנתא סגיאָתא נחש מן שוריה דעלמא. השא דין בחרתה דעלמא. חדא הוּ זבן קרב נפשה דדיכיותה דנבטליה לחטיתא.

כז: ואיפנא דסים לבנינשא דחדא זבן נמותון ומן פתר מותהון דינא.

כח: דכנא אף משיחא חדא זבן אתקרב ובקנומה דבח חטתה דסגיאָא. דתרתין דין זבנין דלא חטתין מתחוא לחייהון דאילין. דמספין לה.

קפלאון *

א: נמוסא גיר טליתא אית הָנא ביה דטבתא דעתידן. לא הָנא קנומא דילהין דצבנתא. מטל הָנא כד בכל שגא הָנון כד הָנון דכחא מתקרבין הָנו. לא מן מתום אשפחו דנגמרון לאילין דמקרבין להון.

ב: אלו גיר גמרין הָנו. פבר דין אתחניחו מן קורבניהון. מטל דלא מפיל טריא הָנו

הימים ההם, נאם יְהוָה: נתתי את תורתִי
בְּשִׁכְלִם וְעַל לֶבָם אֶכְתְּבֶנָּה;

יז: וְעוֹלָתָם וְחַטֹּאתֵיהֶם לֹא אֶזְכֹּר לָהֶם.
יח: וְהִיכֵן שִׁישׁ סְלִיחַת חַטָּאִים לֹא דָרוּשׁ
קֶרֶבֶן עַל חַטָּאִים.

יט: לְפִיכָךְ, אֲחִי, יֵשׁ לָנוּ הָעִזּוֹ בְּכִנְיָסָה
לְבֵית הַקֹּדֶשׁ בְּדָם יְשׁוּעַ,

כ: וְיִתֵּיב הַחַיִּים שְׁחָדֵשׁ לָנוּ כְּעַת בְּפִרְכַּת
אֲשֶׁר הִיא בְּשָׂרוֹ;

כא: וְיֵשׁ לָנוּ כֹּהֵן כָּדוֹל עַל בֵּית הָאֱלֹהִים.
כב: לָכֵן נִתְקַרְבָּה נָא בְּלִבְכֶּם שָׁלֵם וּבְבִטְחוֹן
הָאֱמוּנָה, בְּהִיּוֹת לְבוֹתֵינוּ מְזִים וּטְהוּרִים
מִמַּצָּפוֹן מִרְשָׁע, וּגְפוּנֵינוּ רְחוּץ בְּמִים טְהוּרִים,
כג: וְנִחְזִיקָה בְּהוֹדָאת תְּקֻנָּתֵנוּ וְאֵל נִסְטָה;
כד: וְנִשִּׁים לֵב זֶה אֶל זֶה לְעוֹרֵר אֶהְבָּה
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים.

כה: וְאֵל נַעֲזֹב אֶת אֲסַפְתָּנוּ כִּמְנַהֵג שִׁישׁ
לְמַקְצַת אֲנָשִׁים, אֲלֵא הַפְּצִירוֹ אִישׁ בְּרַעְיוֹ,
כיוֹתֵר כִּפְּאוֹתְכֶם כִּי קָרֵב הַיּוֹם הַהוּא.

כו: הֲרִי אִם יִחַטָּא אִישׁ מִרְצוֹנוֹ לְאַחַר
שִׁקְבָּל אֶת דַּעַת הָאֱמֶת, אֵין עוֹד זָכָה שִׁיקְרָב
עַל חַטָּאִים,

כז: אֲלֵא צָפוּי הוּא הַמִּשְׁפָּט הַנּוֹרָא וְקִנְאָת
הָאֵשׁ הָאוֹכֶלֶת אֶת הָאוֹיְבִים;

כח: שִׁהְרִי אִם הַעוֹבֵר עַל תּוֹרַת מֹשֶׁה מֵת
לֵּלֹא רַחֲמִים עַל-פִּי שְׁנַיִם אוֹ שְׁלוֹשָׁה עֲדִים,

כט: כִּמָּה עַל-יָתֵר, סְבוּרִים אַתֶּם, יִקְבֹּל
עֲנֵשׁ מִי שְׂרוּמָס אֶת בֶּן-הָאֱלֹהִים וְחוֹשֵׁב לְחַלִּין
אֶת דָּם בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר קָדֵשׁ בּוֹ, וּיִמְבֹּה אֶת רוּחַ
הַחֶסֶד?

אחת לא היה נוקפם עוד מצפונם בחטאים.
ג: בָּרַם בָּאוֹתָם זִבְחִים מְזַכְּרִים הֵם אֵת
חַטָּאֵיהֶם בְּכָל שָׁנָה;

ד: שָׁכֵן אֵין דָּם פָּרִים וְשִׁעִירִים יָכוֹל
לְטַהֵר מִחַטָּאִים.

ה: לָכֵן בְּהִכְנָסוֹ לְעוֹלָם אָמַר: בְּזִבְחִים
וּקֶרְבָּנוֹת לֹא חֲפָצָה, אֲלֵא גוֹף הַלְּבָשְׁתָּנִי;
ו: וְעוֹלוֹת שְׁלָמִים עַל חַטָּאִים לֹא שְׁאֵלָה.

ז: אֲזַ אֲמַרְתִּי: הִנֵּה אֲנִי בָא — כִּי בְּרֹאשׁ
הַסָּפָרִים כָּתוּב עָלַי — לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ,
אֱלֹהִים.

ח: אָמַר לַעֲלִיל: זִבְחִים וּקֶרְבָּנוֹת וְעוֹלוֹת
שְׁלָמִים עַל חַטָּאִים לֹא חֲפָצָה, אֲשֶׁר הִקְרָבוּ
בְּתוֹרָה.

ט: וְאַחֲרֵי כֵן אָמַר: הִנֵּה אֲנִי בָא לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנְךָ, אֱלֹהִים. בְּכָךְ בָּטַל אֶת הָרֵאשׁוֹנָה כְּדִי
לְהִקִּים אֶת הַשְּׁנִיָּה;

י: שִׁהְרִי בְּרִצּוֹנוֹ זֶה קִדְּשָׁנוּ בְּקֶרֶבֶן גּוּפוֹ
שֶׁל יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ — פַּעַם אַחַת.

יא: הֵן כָּל כֹּהֵן גָּדוֹל שֶׁעָמַד וְשֵׁרֶת מְדִי
יוֹם, הִקְרִיב אֶת אוֹתָם הַזִּבְחִים אֲשֶׁר מַעֲלִם
לֹא יָכְלוּ לְטַהֵר מִחַטָּאִים.

יב: אֲבָל זֶה הִקְרִיב זִבַּח אֶחָד עַל חַטָּאִים
וַיֵּשֶׁב לִימִין הָאֱלֹהִים לְעוֹלָם,

יג: וּמִחֻמָּה מֵאֵז וְאֵילָף עַד אֲשֶׁר יוֹשְׁתוּ
אוֹיְבָיו הַדּוֹם תַּחַת רִגְלָיו,

יד: כִּי בְּקֶרֶבֶן אֶחָד הַשְּׁלִים לְעוֹלָם אֶת
הַמְּקַדְּשִׁים בּוֹ.

טו: וּמַעֲדָה לָנוּ גַם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שְׁאֲמַרְהָ:
טז: זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶתֵּן לָהֶם אַחֲרֵי

להון תארתהון בַּחֲטָהּ. לאילין דַּחְדָּא זבן
אתדפיו להון.

ג: אָלָא בהון בדבּחא מדפרין חֲטָהּיהון
בכל שָׂנָא.

ד: לא גיר משפּח דמא דחורא ודַּעֲפָרְיָא
למדפיו חֲטָהּא.

ה: מטל הָנָא בד עָאֵל לעלמא אָמַר:
בדבּחא וקורבָּנָא לָא צבית. פָּגְרָא דין
אלבִּשְׁתָּנִי.

ו: ויקרא שלמא דחֲלָף חֲטָהּא לָא שְׁאֵלָת.

ז: הדין אָמַרְתָּ: דִּהָא אָנָּא אָתָּא אָנָּא
דברש כְּתָבָא כְּתִיב עָלֵי דַּאֲעָפֵד צְבִינָךְ אֵלְהָא.

ח: מן לעל אָמַר: דבּחא וקורבָּנָא ויקרא
שלמא דחֲלָף חֲטָהּא לָא צבית. הָנוּךְ
דמתקרבין אָנוּ בְּנִמּוּסָא.

ט: ובתרה אָמַר: דִּהָא אָתָּא אָנָּא דַּאֲעָפֵד
צְבִינָךְ אֵלְהָא. בְּהָרָא בְּטָל לקדמיתא ונָקִים
לדתרתינן.

י: בְּהָנָא גִיר צְבִינָהּ אַתְקִדְשֵׁן פְּקוּרְפָּנָא
דפגרה דישוע משיחא דַּחְדָּא זבן.

יא: כָּל רַב פּוֹמֵרָא גִיר דַּקָּאם הָנָא
נמשמש פְּלִיזִם. הָנוּךְ כִּד הָנוּךְ דבּחא מקרב
הָנָא. אֵילִין דממתוס לָא משפּחין אָנוּ דנדפון
חֲטָהּא.

יב: הָנָא דין חד דבּחא קרב חֲלָף חֲטָהּא.
ויתב על יְמִינָא דאַלְהָא לעלם.

יג: נמקנא מפיל עֲדָמָא דנתתסימון
בעלדבכוהי פובשא תחית רגלוהי.

יד: כִּד פְּחַד גִּיר קוּרְבָּנָא גַּמְר לאילין
דמתקדשין בַּהּ לעלם.

טו: סְהָדָא לִן דִּין אָף רוּחָא דקודשא
דאָמַרְתָּ.

טז: הָדָא אִי דִיתְקָא דאַתָּל להון מן בְּתַר

יִומָתָא הָנוּךְ אָמַר מְרִיא: אַתְלִיּוּהִי לְמִוְסִי
במַדְעִיּוֹהִין. ועל לְפִנְתֵּיהוֹן אַכְתָּבִיּוּהִי.

יז: ועולוהון וחֲטָהּיהון לָא אַתְדַּכֵּר להון.

יח: אֵיפָא דִין דִּיאִית שׁוּבְקָנָא דחֲטָהּא. לָא
מתבַּעַא קוּרְבָּנָא דחֲלָף חֲטָהּא.

יט: אִית לִן הָכִיל אַחִי גְלִיּוֹת אָפָא
במַעֲלָנָא דבֵּית קוּדְשָׁא בְּדַמָּה דִישׁוּעָא.

כ: ואורחא דחֵיא דחַדָּת לִן הָשָׂא באֲפִי
תַרְעָא דִאִיתוּהִי בְּסִרְהָא.

כא: וְאִית לִן פּוֹמֵרָא רַבָּא עַל בֵּיתָהּ
דאַלְהָא.

כב: נְקֻרֹב הָכִיל בַּלְפָּא שְׂרִירָא וּבְחֻוֹכְלָנָא
דְהִימְנוּתָא. כִּד רְסִיסִין לְבִנְתֵּן וּדְכִין מִן

תַּאֲרָתָא בִישְׁתָּא. וּמַסְחִי פִגְרִין בְּמִיא דִכְבִּיא.

כג: וּנְחַמְסֵן בְּתוּדִיתָא דסִבְרִין וְלֹא נְצֻטְלָא.
מְהִימֵן אָנוּ גִיר מִן דַּמְלָךְ לִן.

כד: וּנְחִיר חַד בְּחַד בְּגוּרְגָּא דחֻוּפָא
ודַּעֲבָדָא טָבָא.

כה: וְלֹא נְהוּא שְׁבִקִין פְּנוּשִׁין אִיךְ דִּיאִית
עִנְדָּא לֹאנְשׁ אָנְשׁ. אָלָא בְּעוּ חַד מִן חַד.

כז: יִתִּירָאִית פְּמָא דחֻזִין אַנְתוֹן דִּקְרַב יִוְמָא הוּא.

כו: אִן גִּיר בְּצְבִינָהּ נְחֻטָּא אָנְשׁ מִן בְּתַר
דַּקְבֵּל יַדְעָתָא דשְׂרָרָא. לִית מְפִיל דִּבְחָתָא
דחתקרב חֲלָף חֲטָהּא.

כז: אָלָא עֲתִיד אָנוּ דִּינָא דחֵילָא וּטְגָנָא
דנורא דֹאכַל לבעלדבכבא.

כח: אִן גִּיר אֵינָא דַּעֲבַר עַל נְמוּסָא
דמושא. עַל פּוּם תַּרִין וּתְלָתָא סְהָדִין דִּלָּא
רַחֲמִין מָאֵת.

כט: כְּמָא סְבִרִין אַנְתוֹן יִתִּירָאִית מָסֵם
בְּרִשָׁא נַקְבֵּל אֵינָא דִדְשָׁה לְבָרָה דאַלְהָא.

נְחֻשֵׁב דְמָא וּדִיתְקָא דִילָּה אִיךְ דַּכְלָנְשׁ דִּבְהָ
אַתְקִדְשֵׁן. וְעַצֵּר לְרוּחָא דִּטִּיבֻתָּא.

ג: הן באמונה מבינים אנו שהעולמים
התקנו בדבר האלהים, והדברים הנראים היו
מן אשר אינם נראים.

ד: באמונה הקריב הכל לאלהים זבח טוב
יותר משל קין, ובגללה היתה עליו עדות
שצדיק הוא; ואלהים העיד על קרבנו,
ובגללו, אף כי מת, מדבר הוא.

ה: באמונה העבר חנוך ולא טעם מות,
ולא נמצא משום שהעבירו האלהים; שכן
בטרים העבירו היתה עליו עדות כי שפר בעיני
אלהים.

ו: ובלי אמונה אין איש יכול למצא חן
בעיני אלהים, כי חביב הוא מי שקרב לאלהים
— להאמין שהוא ישנו והוא גומל לדורשיו.
ז: באמונה נח, כאשר דבר אתו על דברים
שלא נראו, פחד ועשה לו תבה לחיי בני ביתו,
אשר בה הרשיע את העולם והיה ליושר
הצדקה שבאמונה.

ח: באמונה אברהם בהקראו נשמע ויצא
אל המקום שהיה עתיד לקחת לנחלה; ויצא
בכלי לרצת לאן הוא הולך.

ט: באמונה היה תושב בארץ שהבטחה
לו, בפנקריה, וגר באהלים עם יצחק ויעקב
בני ירשת-ההבטחה שלו;

י: כי חפה לעיר שיש לה יסוד, אשר
אמנה ועושה הוא האלהים.

יא: באמונה אף שרה, שהיתה עקרה,
השיגה פח לקלט זרע; ושלא בזמן לפי
שנותיה — ילדה, כי בטחה שנאמן הוא אשר
הבטיח לה.

יב: לכן מאחד שרפה מוקנה נולדו רבים
פכוכבים בשמים, וכחול שעל שפת הים אשר
אין לו מספר.

ל: מפירים אנו את מי שאמר: לי נקם
ואני אשלם; ועוד: דין יהיה עמו.

לא: נורא מאד לנפל בידי אלהים חיים.
לב: לכן זכרו את הימים הראשונים אשר
קבלתם בהם את הטבילה, ומאבק יסורים
גדול סבלתם, בחרפה ובצרות,

לג: והייתם לראוה ואף השתתפתם עם
האנשים שסבלו את הדברים האלה;

לד: וכאב לכם על האסירים, ואת גזלח
רכושכם סבלתם בשמחה, כי יודעים אתם
שיש לכם קנין בשמים — טוב יותר ובלתי
חולף.

לה: לכן אל תאבדו את הבטחון שיש
לכם, אשר עתיד לו שגר גדול;

לו: שכן סבלנות דרושה לכם, למען
תעשו את רצון האלהים ותקחו את ההבטחה;
לז: כי מעט הוא הזמן וקצר מאד שיבוא
הבא ולא יאחר.

לח: וצדיק מאמנתי יחיה; ואם יסוג לא
רצתה נפשי בו.

לט: אבל אנחנו אין אנו בני הנסיגה
המובילה לאבדון, אלא בני האמונה המקנה
לנו את נפשנו.

פרק יא

א: האמונה היא בטחון בדברים אשר
ישנם בתקוה באלו התממשו בפעל, והתגלות
דברים שאינם נראים.
ב: ובזאת היתה עדות על הקדמונים.

אילין דלא מתחזין.

ד: בהימנותא קרב הביל דבחתא דמינתא טב מן דקאין לאלהא. ומטלתה הנת עלוהי סהדותא דכאנא או. וסחד על קורבנה אלהא. ומטלתה אף בד מית ממל.

ה: בהימנותא אשתני חנוך ומותא לא טעם. ולא אשתכח מטל דשניה אלהא. מן קדם דנשגוהי גיר הנת עלוהי סהדותא דשפר לאלהא.

ו: דלא הימנותא דין לא משבח אנש דנשפר לאלהא. חיב או גיר מן דמתקרב לנת אלהא. דנהימן דאיתוהי. ולאילין דבצעין לה הוא פרוצא.

ז: בהימנותא נוח בד אתמלל עמה על אילין דלא מתחזין או. דחל נעבד לה קבותא לחיא דבני ביתה. דבה חיבה לעלמא. והוא ירתא דכאנותא דבהימנותא.

ח: בהימנותא אברהם בד אתקרי. אשתמע דנפוק לאתרא הו דעתיד הוה דנסב לירתותא. ונפק בד לא ידע הוה לאיפא אול.

ט: בהימנותא הוה תותבא בארעא הי דאתמלפת לה דבנוכריתא. ובמשכנא עמר עם איסחק ויעקוב בני ירתותא דילה דמולכנא.

י: מסכא הוה גיר למדינתא דשתאסתא אית לה. דאומנה ועבודה אלהא או.

יא: בהימנותא אף סרא דעקרתא הנת נסבת חילא דתקבל ורעא. ודלא בזבנא דשניה ללדת. על דאשרת דמהימן או הו דמלך לה.

יב: מטל הנא מן חד דבטל בסיפותא. אחילרו סגיאא איך פוכבא דבשמיא ואיך חלא דעל ספתה דימא דמגין לית לה.

ל: ידעין חנן להו דאמר: דיילי הי תבעתא. ואנא אפרוע ותוב דנדון מרא לעמה.

לא: דחלתא הי רבתא למפל באידוהי דאלהא חיא.

לב: אתדכרו הכיל לימותא קדמא. הנוך דבהון קבלתון מעמודיתא. ואגונא רבא סיברתון דחשא. בחסדא ובאולצנא.

לג: ודהריתון חוננא ואף אשתותפתון לאנשא דהלין סיברו.

לד: נכאב לכוך על אילין דאסירין. וחסופיא דנכסיפון בחדותא סיברתון מטל דידיעין אנתון דאית לכוך קננא בשמיא דמימר ולא עבר.

לה: לא הכיל תובדון גליות אפא דאית לכוך דעתיד לה אגרא סגיאא.

לו: מסיברנותא או גיר מתפעיא לכוך. דתעבדון צבינא דאלהא ותסבון מולכנא.

לז: מטל דקליל או ובנא וטב ועור. דנאמת הו דאתא ולא נוחר.

לח: כאנא דין מן הימנותא דיילי נחא. ואן מתקטעא לה לא צבינא בה נפשי.

לט: חנן דין לא הרין דקוטעא דמופל לאבדנא. אלא דהימנותא דמקניא לן נפשו.

קפלאון יא

א: איתיה דין הימנותא פיטא על אילין דאיתיהין בסברא. איך הו דהוי להין בסוערנא. וגלינא דאילין דלא מתחזין.

ב: ובקדא הנת סהדותא על קשישא.

צחחא נד

ג: בהימנותא גיר מסתפליגן דאתמקנו עלמא במלתא דאלהא. והלין דמתחזין אוי מן

הַמְשִׁיחַ יוֹתֵר מֵאוֹצְרוֹת מִצְרִים, כִּי הֵבִיט אֶל גְּמוּל הַשֹּׁכֵר.

כו: בְּאֻמּוֹנָה עֹזב אֶת מִצְרַיִם וְלֹא פָחַד מִחֲמַת הַמֶּלֶךְ, וַיַּחֲל פָּאֵלוֹ רָאָה אֶת אֱלֹהִים הַבִּלְתִּי נִרְאָה.

כז: בְּאֻמּוֹנָה עָשָׂה אֶת הַפֶּסַח וְהִזָּה אֶת הָדָם כְּדִי שֶׁלֹּא יָגַע בָּהֶם הַמַּשְׁחִית אֶת הַבְּכוֹרִים.

כח: בְּאֻמּוֹנָה עָבְרוּ אֶת יַם סוּף כְּמוֹ עַל אֲדָמָה יְבֵשָׁה, וְכוּ נִבְלְעוּ הַמִּצְרִים בְּאֶשׁר הַעֲזִיז עֲלֵיו.

כט: בְּאֻמּוֹנָה חוֹמוֹת יְרִיחוֹ נִפְלוּ אַחֲרֵי שֶׁהִקְפּוּ שִׁבְעָה יָמִים.

ל: בְּאֻמּוֹנָה רָחַב הַזֹּנוֹה לֹא אָבְדָה עִם הַלָּלוֹ שֶׁלֹּא צִיָּתוֹ; כִּי קִבְּלָה אֶת הַמְּרֻגְלִים בְּשָׁלוֹם.

לב: וַיָּמָה עוֹד אִמְרוּ? הֵן מִן־עַר לִי הַזֶּמֶן מִלִּסְפָּר עַל גִּדְעוֹן וְעַל בָּרָק, וְעַל שִׁמְשׁוֹן וְעַל יִפְתָּח, וְעַל דָּוִד וְעַל שְׁמוּאֵל וְעַל שְׂאֵר הַנְּבִיאִים.

לג: אֲשֶׁר בְּאֻמּוֹנָה נִצְחוּ מַמְלָכוֹת וּפְעָלוּ צִדִּק וְקִבְּלוּ הַבְּטָחוֹת וּסְכְּרוּ פִי אֲרִיּוֹת.

לד: וְכִבּוּ אֶת כַּח הָאֵשׁ וַנִּצְלוּ מִפִּי חֶרֶב, וְהִתְחַזְּקוּ מִחֲלָשׁוֹת, וְהָיוּ לְגִבּוֹרִים בְּמִלְחָמָה וְהִבִּסוּ מַחֲנוֹת שֶׁל אוֹיְבִים.

לה: וַנִּתְּנוּ לְנָשִׁים אֶת בְּנֵיהֶן בְּתֻקוֹמָה שֶׁל מַתִּים; וְנֹאחֲרִים בְּעֻזּוֹתֵיהֶן מִתּוֹ וְלֹא צָפוּ לְהִנָּצֵל, כְּדִי שֶׁתִּקְוָמָה טוֹבָה יוֹתֵר תִּהְיֶה לָהֶם.

לו: וְנֹאחֲרִים בְּזוּי וְהִלָּקְאוֹת סָבְלוּ; אַחֲרִים לְכַבְּלִים וּלְמֵאָסְרִים נִמְסְרוּ.

לז: אַחֲרִים נִרְגְּמוּ; אַחֲרִים גָּסְרוּ; אַחֲרִים

יג: בְּאֻמּוֹנָה מִתּוֹ כָּל אֵלָה וְלֹא לָקְחוּ אֶת הַהִבְטָחָה שֶׁלָּהֶם, אֲלֵא מִרְחוֹק רָאוּ אוֹתָהּ וּשְׁמָחוּ בָּהּ, וְהוֹדוּ כִּי זָרִים וְגֵרִים* הֵם בְּאֶרֶץ.

יד: וְהִלָּלוּ שְׂאוֹמְרִים זֹאת מִצְהִירִים שֶׁאֵת עֵידִם מִבְּקָשִׁים הֵם.

טו: וְאֵלוֹ בִּקְשׁוּ אֶת הָעִיר אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִמֶּנָּה, הִיָּה לָהֶם זְמַן שׁוֹב לַחֲזוֹר וּלְלַכֵּת אֵלֶיהָ.

טז: אֲבָל כַּעַת יָדוּעַ שֶׁלְטוּכָה מִמֶּנָּה נִכְסְפוּ, לֵהִיא אֲשֶׁר בְּשָׂמִים. לָכֵן לֹא בּוֹשׁ הָאֱלֹהִים לְהִקְרֹא אֱלֹהֵיהֶם, כִּי הִכִּין לָהֶם עִיר.

יז: בְּאֻמּוֹנָה הִקְרִיב אֲבָרְהָם אֶת יִצְחָק בְּנִסְיוֹנוֹ, וְהַעֲלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת יְחִידוֹ אֲשֶׁר קִבַּל בַּהִבְטָחָה;

יח: שֶׁהָרִי נֹאמַר לוֹ: כִּי בִי־יִצְחָק יִקְרָא לְךָ זֶרַע.

יט: וַחֲשַׁב בְּלִבּוֹ כִּי יֵשׁ לֹאֵל יְדֵי הָאֱלֹהִים לְהִקְיֵם אִף מִן הַמַּתִּים; וְלָכֵן כְּמִשְׁל נִתַּן לוֹ.

כ: בְּאֻמּוֹנָה כִּמָּה שְׁעֵתִיד הִיָּה בְּרוּךְ יִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְאֵת עֵשָׂו.

כא: בְּאֻמּוֹנָה בְּרוּךְ יַעֲקֹב, בְּאֶשׁר מֵת, אֶת כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יוֹסֵף וְהִשְׁתַּחֲוָה עַל רֹאשׁ מִטָּהוּ.

כב: בְּאֻמּוֹנָה הִזְכִּיר יוֹסֵף, בְּאֶשׁר מֵת, אֶת יִצְחָק בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְצִוָּה עַל־אוֹדוֹת עֲצֻמּוֹתָיו.

כג: בְּאֻמּוֹנָה הוֹרִי מִשָּׁה הַסְתִּירוּהוּ שְׁלוֹשָׁה חֳדָשִׁים בְּאֶשׁר נֹולַד; כִּי רָאוּ שִׁפְיָהּ הִילָד וְלֹא פָחַדוּ מִמִּצְוַת הַמֶּלֶךְ.

כד: בְּאֻמּוֹנָה סָרַב מִשָּׁה, בְּאֶשׁר הִיָּה לְאִישׁ, לְהִקְרֹא בֶן לְבַת פְּרָעָה;

כה: וּבַחֲרָ לוֹ לְהִיּוֹת בְּמִצְוָה עִם עַם אֱלֹהִים, וְלֹא לְהִנּוֹת זְמַן מַעַט בַּחֲטָא;

כו: וַחֲשַׁב שֶׁנִּעְלָה הוּא הָעֶשֶׂר בְּחִרְפַּת

יג: בהימנותא מיתו הלין קלהון ולא נסבו מולכנהון. אלא מן רוחקא חזאיהו וחדיו בה. ואודיו דאכסניא אנון ותותבא בארעא. יד: אילין דין דהלין אמרין. מחוין דלמדינתהון בעין.

טו: ואלו למדינתא הי דנפקו מנה בעין הון. אית הון להון ובנא דתוב נהפכון גאולון לה.

טז: השא דין ידיעא דלדטבא מנה רגין הון. להי דאיתיה בשמיא. מטל הון לא נכף אלהא דאלההון נתקרא. טיב להון גיר מדינתא.

יז: בהימנותא קרב אברהם לאיסחק בנסיונה. וליחידה אסק למדבחהו הו דקבל הון במולכנא.

יח: אתאמר הון לה גיר. דבאיסחק נתקרא לך ורעא.

יט: ואתרעי הון בנפשה. דמטיא באידוהי דאלהא אף מן מיתא למקמו. ומטל הון במתלא אתיבה לה.

כ: בהימנותא דמדם דעתיד הון כרך איסחק ליעקוב ולעסו.

כא: בהימנותא בד מאת יעקוב. כרך לכל חד מן בנהי דיוסף וסגד על רש חוטרה.

כב: בהימנותא יוסף בד מאת עהד למפקתא דבני יסגיל ופקד על גרמוהי.

כג: בהימנותא אבהוהי דמושא טשיוהי בד אתילד ירחא תלתא. דחזו דשפיר הון טליא. ולא דחלו מן פוקדנא דמלכא.

כד: בהימנותא מושא כד הון גברא. פפר דלא נתקרא ברא לברתה דפרעון.

כה: וגבא לה דבאולצנא עם עמה דאלהא נהוא. ולא דובן ועור נתבסס בחטיטא.

כו: ואתרעי דמיתר הו עותרא דחסדה דמשיחא. טב מן סימחה דמצרין. חאר הון גיר בפורען אגרא.

כז: בהימנותא שבקה למצרין ולא דחל מן חמתה דמלכא. וסיפר איך הו דחזא הון לאלהא דלא מתחזא.

כח: בהימנותא עבד פצחא ורסס דמא. דלא נתקרב להון הו דמתפל הון בוכרא.

כט: בהימנותא עברו ימא דסוף איך דעל ארעא יבישתא. ובה אתבלעו מצריא. בד אמרחו עלוהי.

ל: בהימנותא שוריה דאיריחו נפלו. מן דאתפרכו שבעא יומין.

לא: בהימנותא רחב זניתא לא אבדת עם הנון דלא אשתמעו. דקבלת לגשושא בשלמא.

לב: ומנא תוב אמר. זעור הו לי גיר ובנא דאשתעא על גדעון. ועל ברק. ועל שמשון. ועל נפתח. ועל דויד. ועל שמואל. ועל שרפא דנביא.

לג: אילין דבהימנותא זכו למלכותא. ופלחו באנותא. וקבלו מולכנא. וספרו פומא דארינותא.

לד: וידעכו חילא דנירא. ואתפציו מן פומא דסיפא. ואתחילו מן כורחנא. והו חילתנא בקרבא. וסחפו משריתא דבעלדבבא.

לה: ויחבו לנשא בניהין מן קימפא דמיתא. ואחרנא בשנדא מיתו ולא ספיו למתפציו. דקימפא מיפרתא תהון להון.

לו: אחרנא דין לבוחא ולנגדא עלו. אחרנא לא ורא ולחבושיא אשתלמו.

לז: אתנא אתרגמו. אחרנא אתגסרו.

ו: כי את מי שאוהבו יהוה — הוא מוכיח; ומיסר את הבנים אשר הוא חפץ בהם.

ז: לכן סבלו מוסר, כי כמו עם בנים נוהג אלהים עמכם; שכן איהו הבן שאין אביו ממסר אותו?

ח: ואם בלא מוסר אתם, אשר כל אדם מתחנך בו, אזי הייתם לנזכרים ולא בנים.

ט: ואם אבותינו שבבשר יסרו אותנו ויראנו מהם, לא-פל-שכן חביבים אנו להפנע לאבי הרוחות ונחיה?

י: שהרי הללו, לזמן קצר, כפי שרצו יסרו אותנו, אך האלהים — לטובתנו, כדי שנשתתף בקדשותו.

יא: כל מוסר בשעתו אינו נחשב שמחה אלא עצב, אבל בסוף יתן פרות של שלום וצדקה למתחנכים בו.

יב: על-כן חזקו ידיכם הרפות וברביכם הפושלות,

יג: ונעשו נתיבות ישרות לרגליכם, למען לא יתעה האיכר הפסח אלא ירפא.

יד: רדפו שלום עם כל אדם, ואת הקדשה אשר בלעדיה לא יראה איש את אדוניו.

טו: והזהרו פן ימצא בכם איש חסר חסד אלהים; או פן ינבט שרש לענה ויזיק לכם, ורבים יטמאו בו;

טז: או פן ימצא בכם איש זונה והולל כעשו אשר בנויד אחד מכר את בכורתו.

יז: הרי יודעים אתם שגם אחרי כן רצה לרשת את הבכורה ונדחה, כי לא מצא מקום לחשובה אף כי בקש אותה בדמעות.

יח: הרי לא קרבתם אל אש בוערת ומוחשית, אף לא לחשך ולצרפל ולסערה;

כפי חרב מתו; אחרים נעו ונדו לבושי עורות של כבשים ועזים, והם נזקקים ולחוצים ורצוצים,

לח: אנשים אשר העולם לא היה ראוי להם, והיו פתועים במדבר ובהרים ובמערות ובנקיני הארץ.

לט: וכל אלה שהיתה עליהם עדות באמונתם, לא קבלו את ההבטחה

מ: משום שאלהים דאג מראש לטובתנו אנו, כדי שלא ישלמו בלעדנו.

פרק יב

א: לכן גם אנו שיש לנו כל העדים האלה אשר כענן סביבים לנו, נתיירא מעלינו את כל מעמסותינו, גם את החטא שתמיד מזמן לנו, ובסבלנות נרוצה את המרוץ הזה הערוך לנו;

ב: ונביטה אל ישוע שהיה לראש אמונתנו ולמשלימה, אשר בעד השמחה שהיתה לו סבל את הצלב וכו' לחרפה, וישב לימין כסא האלהים.

ג: ראו אפוא כמה סבל מן החוטאים הללו שהיו מתנגדי עצמם, למען לא תיעפו ולא תרפה נפשכם.

ד: עדין לא הגעתם עד לדם במאבק נגד החטא,

ה: ושכחתם את הלקח אשר כאל בנים אמר לכם: בני, אל תתעלם ממוסר יהוה, ואל תרפה נפשך באשר מוכח אתה על-ידו;

ז: סיפרו הכיל מרדוּתא. מטל דאיך דלנת
בניא סער צאדיפון אלהא. אינו גיר ברא דלא
רדא לה אבוהי.

ח: ואן דלא מרדוּתא אנתון הי דכה
מתרדא כללש. הויתון לכון נוכריא ולא בניא.

ט: ואן אבהין דבסרא רדין הונו לן. ובהתין
הוין מנהון. כמא הכיל חביבין חנו דנשתעבד
לאבוהין דרוחמא ונחא.

י: הנון גיר לוכן הו זעור איך דצבין הונו
רדין הונו לן. אלהא דין לעודרנן דנשתופף
לקדישותה.

יא: כל מרדוּתא דין בזבנה לא מסתברא
דדחדוּתא הי אלא דכריותא. למרתא דין
פארא דשלמא ודודיקוּתא זיבא לאילין דכה
אתדרשו.

יב: מטל הנא אידיפון משריתא
ובורכיפון רעלתא שררו.

יג: נשכילא תריצא עבדו לרגליפון.
דהדמא דחגיר לא נטעש אלא נתאסא.

יד: הרטו בחר שלמא עם פלנש. ובחר
קדישותא דבלעדיה אנש למרן לא חזא.

טו: והויתון זהירין דלמא אנש נשתכח
בכון דחסיר מן טיפוחא דאלהא. או דלמא
עקרא דמברא נפק עופיא ונהרכון ובה סגיא
נסתיבון.

טז: או למא אנש נשתכח בכון דוני נרפא
איך עסו דבחדא מאכולתא זבן בוכרותה.

יז: ידעין אנתון גיר דאף מן בחרפן צבא
הנא דנארת בורפתא ואסתלי. אתרא גיר
לתיבוחא לא אשפח פד בדמעא בעה.

יח: לא גיר אתקרבחון לנורא דקקרא
ומתנששא. אף לא לחשוכא ולערפלא
ולערורא.

אחרנא בפומא דסיפא מיתו. אחרנא אתפרכו
פד לבישין משבא דאמרא ודענא. וסויקין
ואליצין ומטרפין.

לח: אנשא דלא שווא הנון עלמא.
נהנו איך טעיא בחורבא ובטורא ובמערא
ובפצריה דארעא.

לט: והלין פלהון דהנת עליהון סהדוּתא
בהימנותהון. לא קבלו מולכנא.

מ: מטל דאלהא קדם חר בעודרנן דילן.
דלא בלעדין נתגמרון.

קפלאון יב

א: מטל הנא חנו דאית לן הלין פלהון
סהדא דאיך עננא חדירין לן. נשרא מנן כל
יוקרין אף חטימא דבכלזבן מטיבא הי לן.
ובמסיפונותא נהרטיהוי לאגונא הנא דסיס
לן.

ב: ונחור ביצוע דהו הנא רשא וגמורא
להימנותן. דחלף חדוּתא דאית הנון לה סיפר
צליבא. ועל בהתתא אמסר. ועל ימינא
דכורסיה דאלהא יתב.

צחחא נה

ג: חנו הכיל כמא סיפר מן חטיא הנון
דהנון הנו סקובלא לנפשהון. דלא תמאן לכון
ולא תתרפא נפשכון.

ד: לא עדפיל מטיותן עדמא לדמא
באגונא דלוקבל חטימא.

ה: וטעיותיהי ליולפנא אינא דאיך
דלכניא אמר לכון: ברי לא תהמא מן
מרדוּתה דמריא. ולא תתרפא נפשך אמת
דמנה מתפון אנת.

ו: למן גיר דרחם לה מריא רדא לה.
ומנגד לבניא אילין דהו צבא בהון.

פרק יג

א : אהבת אחים מעמד בכם;
 ב : ואת הכנסת האורחים אל תשכחו, כי
 בזאת אנשים נמצאו ראויים לקבל מלאכים
 מבלי להבחין.
 ג : וזכרו את האסירים כאלו אסירים אתם
 עמכם. וזכרו את הנלחצים, אתם באנשים
 לבושי בשר.
 ד : הנשואים נכבדים הם בכל, ויצועם
 טהור הוא. ברום את הזונים והנזאפים ישפט
 אלהים.
 ה : אל יהא לבבכם אוהב בסף, אלא
 שישפיק לכם מה שיש לכם; כי הוא יהיה
 אמר: לא אעזבך ולא ארפה ממך ידים.
 ועלינו לומר בבטחה: אדני עזרי לא איךא,
 מה יעשה לי אדם?
 ו : וזכרו את מנהיגיכם אשר דברו אליכם
 את דבר האלהים; התבוננו אל אחרית
 הליכותם וחקו את אמונתם.
 ח : ישוע המשיח אתמול והיום הוא, הוא,
 ולעולם.
 ט : אל תסחפו לתורות זרות ושונות; שכן
 טוב כי נחזק את לבבנו בחסד ולא במאכלים,
 משום שלא הועילו למתהלכים בהם.
 י : ויש לנו מזבח אשר אין רשות
 למשרתים במשכן לאכל ממנו.
 יא : הן הבהמות אשר הפקח הגדול הביא
 את דמן לבית המקדש בצד חטאים — בשורן
 נשרף מחוץ למחנה.
 יב : משום כך ישוע, כדי לקדש את עמו
 בדמו, מחוץ לעיר סבל.

יט : ולא לקול שופר ולקול דברים אשר
 שומעיו בקשו שלא ידבר אליהם עוד;
 כ : כי לא יכלו לשאת את מה שצויו, שגם
 אם בהמה תקרב אל ההר — תסקל.
 כא : וכה נזרא היה המראה, שמשא אמר:
 גרא אני וחרד.
 כב : אבל אתם קרבתם אל הר ציון ואל
 עיר אלהים חיים, אל ירושלים שבשמים ואל
 המוני רבבות המלאכים,
 כג : ואל עדת הבכורים הכתובים בשמים,
 ואל אלהים שופט הכל, ואל רוחות הצדיקים
 שהשלמו,
 כד : ואל ישוע מתוך הכרית התרשה, ואל
 הנית דמו המטיב דבר מדם הכל.
 כה : לכן הזהרו לבל תסרכו למי שדבר
 אליכם, שהרי אם הללו לא נצלו, וסרכו למי
 שדבר אליהם בארץ, על אחת כמה וכמה
 אנחנו אם נסרב למי שדבר אלינו מן השמים,
 כו : אשר קולו הרעיד את הארץ; וכעת
 הבטיח ואמר: עוד פעם אחת אני מרעיד, לא
 רק את הארץ, אלא גם את השמים.
 כז : וזאת שאמר 'פעם אחת' מצביעה על
 שני הדברים המתערערים — משום
 שעשויים הם — כדי שישארו הללו שאינם
 מתערערים.
 כח : לפיכך, מבין שקבלנו מלכות בלתי
 מתערערת, נחזיקה בחסד אשר נשרת בו את
 האלהים וניטב בעיניו, בדרך-ארץ וביראה;
 כט : כי אלהינו אש אוכלת הוא.

קפלאח יג

יט: ולא לקלא דקרנא ולקלא דמלא הו
דהנון דשמעיהי אשתאולו דלא נתפוסף
נתמלל עמהון.

כ: לא גיר משפחין הנו למסיפרי מדם
דאחפיקדו: דאפן חיותא תתקרב לות טורא.
תתרגם.

כא: והכנא דחיל הווא חווא. דמושא
אמר. דדחיל אנא ורתית אנא.

כב: אנתון דין אתקרבחון לטורא דצהיון.
ולמדינתא דאלהא חיא. לאורשלם דבשמיא.
ולכנשא דרבנתא דמלאכא.

כג: ולעדפתא דבוכרא דמתפתבין בשמיא.
ולאלהא דינא דכל. ולרוחנתא דכאנא
דאחגמרו.

כד: ולישוע מצעיא דדינתקא חדתא.
ולרסס דימה דממלל טב מן הו דהביל.

כה: אודארו הקיל דלמא תשתאלון מן מן
דמלל עמכון. אן גיר הנון לא אתפציו.
ואשתאולו מן מן דמלל עמהון בארעא. חד
כמא חנון אן נשתאל מן מן דמלל עמן מן
שמיא.

כו: אינא דקלה ארעא עזיע. השא דין
מלך ואמר: דחוב חדא זבן אנא אזיע. לא
בלחוד ארעא אלא אף שמיא.

כז: הווא דין דאמר חדא זבן. מחווא
שוחלפא דהנון דמתחזיעין. מטל דעבידא
אנון. דנקוון הנון דלא מתחזיעין.

כח: מטל הקיל דקבלן מלכותא דלא
מתחזיעא. גאחוד טיבותא דבה נשמש ונשפר
לאלהא. בתחמצתא ובדחלתא.

כט: אלהן גיר נורא הו אכלתא.

א: חובא דאחא נכתר בכון.

ב: ורחמתא דאכסניא לא תטעון בחדא
גיר שנו אנשא דכד לא רגישין נקבלון
מלאכא.

ג: עהדו לאילין דאסירין. איך הו דעמהון
אסירין אנתון. אתפכרו לאילין דאליצין. איך
אנשא דבסרא לבישין אנתון.

ד: מיקר הו וונגא בכל. וערסהון דכיא הו.
לונגא דין ולגירא דאן אלהא.

ה: לא הווא רחם כספא רעינוכון. אלא
נספק לכון מדם דאית לכון. הו גיר מריא
אמר: דלא אשבקך ולא ארפא כך אידיא.

ו: ואית לן דגאמר תכילאית. מרי מעדני
לא אדחל. מנא עבד לי ברנשא.

ז: הויתון עהדין למדברניכון. אילין
דמללו עמכון מלתא דאלהא. אחבקו
בשולמא דדובריהון ומרו ביהימנותהון.

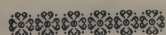
ח: ישוע משיחא: אתמלי ויומנא הויו
ולעלם.

ט: ליולפנא נוכריא ומשחלפא לא
תתדברון. שפיר הו גיר דבטיבותא נשרר
לבנותן ולא במאכלתא. מטל דלא אחעדרו
אילין דהלכו בהין.

י: אית לן דין מדבחא. דלא שליט למאכל
מנה להנון דבמשפנא משמשין.

יא: חיותא גיר הלין דמעל הווא דמהין רב
כומרא לבית מקדשא חלף חטהא. בסרהין
יקד חנא לבר מן משרייתא.

יב: מטל הנא אף ישוע דנקדש לעמה
בדמה. לבר מן מדינתא חש.

יט: בְּיֹתֶר מִבְּקֵשׁ אֲנִי מִכֶּם שֶׁתַּעֲשׂוּ זֹאת
לְמַעַן אֲחֻזּוּ אֵלֵיכֶם בְּמַהֲרָה.

כ: וְאֱלֹהֵי הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר בְּדָם בְּרִית עוֹלָם
הַעֲלָה מִבֶּיִן הַמֵּתִים אֶת רוּעֵה-הַצֶּאֱן הַגָּדוֹל,
דִּהְיִנּוּ אֶת יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ אֲדוֹנֵינוּ.

כא: הוּא יְשַׁלְּמְכֶם בְּכָל מַעֲשֵׂה טוֹב לְמַעַן
תַּעֲשׂוּ אֶת רְצוֹנוֹ; וְהוּא יַפְעֵל בָּנוּ אֶת אֲשֶׁר
טוֹב בְּעֵינָיו עַל-יְדֵי יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אֲשֶׁר לוֹ
הַפְּכוּד לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים. אָמֵן.

כב: וּמִבְּקֵשׁ אֲנִי מִכֶּם, אַחִי, שֶׁתַּשְׁאוּ
בְּאַרְבָּרֵיחַ אֶת דְּבַר הַנְּחֻמָּה, כִּי בִקְצָרָה
כְּתִבְתִּי לָכֶם.

כג: וְדַעוּ כִּי אֲחִינוּ טִימוֹתָאוֹס שֶׁחָרַר;
וְאִם יָבוֹא בְּמַהֲרָה, אָמוּ אֲרָאָה אֶתְכֶם.

כד: דַּרְשׁוּ בְּשָׁלוֹם כָּל מְנַהֲיִיכֶם,

כה: וּבְשָׁלוֹם כָּל הַקְּדוֹשִׁים. דוֹרְשִׁים
בְּשָׁלוֹמְכֶם כָּל אֱלֹהֵי אֲשֶׁר מְאִיטְלִיָּה. הַחֹסֵד עִם
כָּלֶכֶם. אָמֵן.

יג: וְלָכֵן גַּם אֲנַחְנוּ נִצָּאָה נָא אֵלָיו אֶל
מַחוּץ לְמַחֲנֶה בְּנִשְׁאָנוּ אֶת חֲרַפְתּוֹ,

יד: כִּי אֵין לָנוּ עֵיר קְבֵעַ בָּאֵן, אֲלֹא לְאֲשֶׁר
עֲתִידָה מַחֲכִים אָנוּ;

טו: וּבִקְדוּ נַעֲלָה בְּכָל עֵת זִכְרֵי הַלֵּל
לְאֱלֹהֵים, דִּהְיִנוּ — פְּרִי שְׁפָתִים הַמּוֹדוֹת
לְשִׁמּוֹ.

טז: וְאֵל תַּשְׁכְּחוּ אֶת הַרְחָמִים וְהַשְׁתַּפּוֹת
עִם הָעֲנִיִּים, כִּי בִזְכָּחִים אֱלֹהֵי יִיטֵב אִישׁ בְּעֵינָי
אֱלֹהִים.

יז: צִיְתוּ לְמְנַהֲיִיכֶם וְהַשְׁמַעוּ לָהֶם, כִּי
שׁוֹקְדִים הֵם לְמַעַן נַפְשׁוֹתֵיכֶם כְּאֲנָשִׁים
הַנוֹתְנִים דִּין וְחֶשְׁבּוֹן — עֲלֵיכֶם — כְּדִי
שֶׁבְשֻׁמְתָּה יַעֲשׂוּ זֹאת וְלֹא בְּאֲנָחָה, כִּי אֵין זֶה
מוֹעִיל לָכֶם.

יח: הַתְּפִלָּלוּ בְּעַדְנוּ, כִּי בְּטוֹיַחִים אָנוּ
שֶׁמֶצְפוֹן טְהוֹר לָנוּ, כִּי בְּכָל דְּבַר רוּצִים אָנוּ
לְהַתְּנַהֵג הַיֵּטֵב.

יג: ואף חנון הכיל נפוק לותה לבר מן
משריתא. כד שקילין חנון חסידה.
יד: לית לן גיר מדילתא דמקווא הרפא.
אלא לאידא דעתיךא מספין חנון.
טו: ובאידה נסק דבחא דתשבוחתא
בכלוזבן לאלקא. דאיתיה פארא דספוחא
דמורקן לשמה.
טז: ולא תטעון מרחמנותא ושותפותא
דמספנא. בהלין גיר דבחא שפר אנש לאלקא.
יז: אטטפסו למדברניכון ואשתמעו
להון. הנון גיר שחרין חלף נפשיתכון. איך
אנשא דיהבין חושבנכון. דבחדותא גהוון
עבדין הדא ולא בתנחמא. מטל דלא פקחא
לכון.
יח: צלו עלין. תכילין חנון גיר דתארמא
טבתא אית לן. דבכלמדם צבין חנון דשפיר
נתדבר.

יט: יתיראית בעא אנא מנכון דתעבדון
הדא. דבעגל אתפנא לכון.
כ: אלקא דין דשלמא. הו דאסק מן בית
מיתא לרעיא רבא דמרעיתא. בדמא דדיחקא
דלעלם. דאיתוהי ישוע משיחא מרן.
כא: הו נגמזרכון בכל עכד טב דתעבדון
צבינה. והו נסעור בן מדם דשפיר קדמוהי
ביד ישוע משיחא. דלה שובחא לעלם עלמין
אמין.
כב: בעא אנא דין מנכון אחי. דתגרוון
רוחכון במלתא דבויגא. מטל דבזעורייתא הו
פתבת לכון.
כג: דעו דין לאחון טימתאוס דאשתרי.
ואן בעגל גאתא עמה אחזיכון.
כד: שאלו בשלמא דכלהון מדברניכון.
כה: ודכלהון קדישא. שאלין בשלמכון
כלהון דמן איטליא. טיבותא עם כלכון אמין.

ההתגלות

אשר היתה על יוחנן המבשר מאת האלהים באי
פטמוס, שאליו הגלה על-ידי גרזן קיסר

פרק א

א : התגלות ישוע המשיח שנתן לו
האלהים להראות לעבדיו את הדברים
שצריכים להיות במהרה, וצין באשר שלח
ביד מלאכו לעבדו יוחנן
ב : אשר העיד את דבר האלהים ואת
עדות ישוע המשיח — כל הדברים שראה.
ג : אשרי מי שקורא ואלה אשר שומעים
את דברי הנבואה הזאת, ושומרים את
הדברים אשר כתובים בה, כי קרבה העת.
ד : יותן אל שבע הקהלות שבאסיה: חסד
לכם ושלום מאת ההוה והיה והבא, ומאת
שבע הרוחות אשר לפני כסאו,
ה : ומאת ישוע המשיח העד הנאמן, בכור
המתים וראש מלכי הארץ, אשר אוהב אותנו
ושחרר אותנו מתטאינו בדמו,

ו : ועשה אותנו למלכות ולכהנים
לאלהים אביו. לו התפארת והשלטון לעולמי
עולמים. אמן.
ז : הנה הוא בא עם העננים ותראהו כל
עין וגם הללו שדקרוהו, ויספרו עליו כל
משפחות הארץ. בן: אמן.
ח : אני אלף וגם תו, אומר יהוה אלהים,
ההוה והיה והבא, אחז-הכל.
ט : אני יוחנן, אחיכם ושתפכם בצרה
ובמלכות ובסבלנות שבִּישוע המשיח, הייתי
באי שנקרא פטמוס* בגלל דבר האלהים
ובגלל עדות ישוע המשיח.
י : הייתי ברוח ביום האדון ושמעתי
מאחרי קול גדול כשופר, אומר:
יא : מה שאמה רואה כתב בספר ושלח
אל שבע הקהלות: אל אפסוס ואל סמונא
ואל פרגמוס ואל תאטירה ואל סרדיס ואל

גלינא

והנא על יוחנן מסבנא מן אלהא בפטאמון
גורמא דאשתדי לה מן גארון קסר

קפלאון א

א : גלינא דישוע משיחא דיחב לה אלהא
למחורו לעבדוהי הגין ודוק למהנא בעגל.
ושודע פד שלח ביד מלאכה לעבדה יוחנן.
ב : דאסהד למלתא דאלהא ולסהדותא
דישוע משיחא כלהין דחנא.
ג : טובוהי למן דקרא ולאילין דשמעין
למלא דנביותא דא. ונטרין להגין דכתיבן
דה. ובגא גיר קרב לה.
ד : יוחנן לשבע עדתא דבאסיא. טיבותא
לכון ושינא מן הו דאיתוהי ואיתוהי חנא
ואתא. ומן שבע רוחתא אילין דקדם כורסיה.
ה : ומן ישוע משיחא סהדא מהימנא
בוכרא דמיתא ורשא דמלכא דארעא. הו
דמחב לן ושרא לן מן חסדיהן בדמה.
ו : נעבד לן מלכותא וכהנא לאלהא

אבוהי. לה תשובותא ואוחדנא לעלם עלמין.
אמין.

ז : הא אתא עם עננא. ונחזיניהי כל עינא
ואף הנון דדקרוהי. ונרקון עלוהי כל שרבתא
דארעא. אין. אמין.

ח : אנא איתי אלף אף תו. אמר מריא
אלהא. דאיתוהי ואיתוהי חנא ואתא. אחיד
כל.

ט : אנא יוחנן אחוכון ושותפכון באולפנא
ובמלכותא ובמסיבנוותא דבישוע משיחא
הוית בגורמא דמתקרא פטמוס מטל מלתא
דאלהא ומטל סהדותא דישוע משיחא.

י : הוית ברוחא ביומא מרגנא. ושמעת מן
בסתרי קלא רבא איך שיפודא דאמר:

יא : מא דחזא אלת כחוב בכתבא. ושרר
לשבע עדתא לאפסוס. ולסמורנא.
ולפרגאמוס. ולחאוטיקא. ולסרדיס.

פילדלפיה ואל לאודיקיה.*

יב: ופניתי לראות את הקול המדבר אלי;

וכאשר פניתי, ראיתי שבע מנורות זהב

יג: ובאמצע המנורות — את אשר דומה

לכן אדם, לבוש אפוד וחגור חגורת זהב על

חזהו.

יד: וראשו וישערו לבנים כצמר לכן

בשלג, ועיניו כשלהבת אש;

טו: ורגליו דומות לנחשת קלל לוהטת

כמו בתנור, וקולו כקול מים רבים.

טז: ויש לו בידו הימנית שבעה פוכבים;

ומפיו יוצאת חרב פיפיות חדה, ופניו

מאירות כשמש בגבורתה.

יז: וכאשר ראיתי, נפלתי לרגליו כמת;

והוא שם עלי את ידו הימנית באמר: אל

תירא. אני הראשון והאחרון,

יח: אשר חי ואשר הייתי מת. והנה חי

אני לעולמי עולמים. אמן. ויש לי מפתחות

המזות והשאל.

יט: לכן כתב מה שראית ואת אשר הוים

ואשר עתידים להיות אחרי אלה,

כ: את סוד שבעת הפוכבים שראית

בימיני ואת שבע מנורות הזהב: שבעת

הפוכבים מלאכי שבע הקהלות הם; ושבע

המנורות שבע הקהלות הן.

פרק ב

א: אל מלאך הקהלה שבאפסוס כתב: את

אלה אומר האוחז בימינו את שבעת

הפוכבים, המתהלך באמצע שבע מנורות

הזהב:

ב: יודע אני את מעשיך ואת עמלך ואת

סבלנותך, ושאינך יכול לשאת את הרעים;

ונסית את האומרים על עצמם כי שליחים*

הם, ואינם; ומצאת אותם שקרנים.

ג: ויש לך סבלנות, ונשאת בעבור שמי

ולא עיפתי.

ד: אבל יש לי עליך, שאת אהבתך

הראשונה עובת.

ה: לכן זכר מאין נפלתי והתחרט, נעשה

את המעשים הראשונים. ואם לא, אני בא

אליך מהר ואסיח את מונחתך ממקומה, אם

לא תשוב.

ו: אבל זאת יש לך, ששונא אתה את

מעשי הניקולאיטים* אשר גם אני שונא.

ז: מי שיש לו אוננים ישמע מה אומרת

הרוח לקהלות. מי שמנצח אתן לו לאכל מעץ

החיים אשר בגן אלהי.

ח: ואל מלאך הקהלה שבסמוינא* כתב:

את אלה אומר הראשון והאחרון שהיה מת

ביחי:

ט: יודע אני את מעשיך ואת צרתך ואת

דלותך — אבל עשיר אתה — ואת הגדוף

אשר מן האומרים על עצמם כי יהודים הם

ואינם אלא פגסת* השטן.

י: אל תירא כלל מן הדברים שאמה עתיד

לסבול. הנה עתיד המקטרג להשליך כמה מקם

לבית המשמר כדי שתנסו, ותהיה לכם צרה

עשרה ימים. היה נאמן עד מות ואמן לך

את עטרת החיים.

יא: מי שיש לו אוננים ישמע מה אומרת

הרוח לקהלות. מי שמנצח לא ינוק מן המזות

השני.

יב: ואל מלאך הקהלה שבפרגמוס* כתב:

את אלה אומר הוא אשר יש לו חרב פיפיות

חדה.

ולפילדלפּיָא. וּלְאִידִיקָא.

יב : וְאַתְפְּנִית לְמַחְזָא לְקָלָא דְּמַמְלָל עַמִּי.

וְכַד אַתְפְּנִית. חֲזִית שְׂבַע מִנְרֵתָא דְדִהֲבָא.

יג : וּבְמַצְעָתָא דְּמִנְרֵתָא דְדָמָא לְבַר אֲנָשָׁא
דְּלִבִּיש פּוּדְרָא. וְאַסִּיר צִיד תְּדוּהִי זִזְנָא
דְדִהֲבָא.

יד : רָשָׁה דִּין וְסַעְרָה חֲזָרִין אִיךְ עַמְרָא
חֲזָרָא אִיךְ תְּלָגָא. וְעִינְוִהִי אִיךְ שְׁלֵהֲבִיתָא
דְנוּרָא.

טו : וּרְגִלוּהִי דְמָן לְנַחֲשָׁא לְבִנְיָא
דְּמִשְׁלֵהָב אִיךְ דְּבִאֲתוּנָא. וְקָלָה אִיךְ קָלָא דְמִיָּא
סְגִיָּא.

טז : וְאִית לָהּ בְּאִידָה דִּימִיָּנָא כּוֹכְבָא
שְׂבַעָא. וּמִן פּוּמָה סִיפָא חֲרִיפָא דְתִרִין פּוּמִוּהִי
נָפֵק. וְאַפּוּהִי אִיךְ שְׂמִשָּׁא מְנַהֲרָן בְּחִילָה.
יז : וְכַד חֲזִיתָהּ. נִפְלַת לִנְת רְגִלוּהִי אִיךְ
מִיתָא. וְסָם עָלֵי אִידָה דִּימִיָּנָא כִּד אָמַר : לֹא
תִדְחַל. אָנָּה אִיתִי קְדָמָא וְאַחֲרָא.

יח : דְּחִי וְדִהֲוִית מִיתָא. וְהָא חֲזָא אִיתִי
לְעָלָם עֲלָמִין. אָמִין. וְאִית לִי קְלִידָא דְמוֹתָא
וְדִשְׁוִיל.

יט : כְּחוּב הִכִּיל מָא דְחֲזִית וְאִילִין
דְּאִיתִיהִין. וְאִילִין דְּעִתִּידָן לְמַהֲנָא כְּמַר הִלִּין.
כ : לֹאֲרֹזָא דְשְׂבַעָא כּוֹכְבָא דְחֲזִית בִּימִינִי.
וְלִשְׂבַע מִנְרֵתָא דְדִהֲבָא. שְׂבַעָא כּוֹכְבָא.
מְלֵאכָא דְשְׂבַע עֲדָתָא אִיתִיהִין. וְשְׂבַע מִנְרֵתָא.
שְׂבַע עֲדָתָא אִיתִיהִין.

קפלאון ב

א : לְמֵלֵאכָא דְעֲדָתָא דְכַאפְסוֹס כְּחוּב :
הִלִּין אָמַר הוּא דְאַחֲרִיד לְשְׂבַעָא כּוֹכְבָא בִּימִינָה.
דְּמַהֲלָן בְּמַצְעָתָא וְשְׂבַע מִנְרֵתָא דְדִהֲבָא.
ב : יָדַע אָנָּה לְעֶבְדִּיךְ וְלַעֲמֶלְךְ

וְלַמְסִיבְרָנוּתְךָ. וְדָלָא מִצָּא אֲנִי לְמַטְעִין
לְבִישָׁא. וְנִסִּית לְהִלִּין דְּאַמְרִין עַל נִפְשִׁהוּן
דְּשְׁלִיחָא אִיתִיהוּן. וְלֹא אִיתִיהוּן. וְאַשְׁפַּחַת
אַנּוּן דְּגָלָא.

ג : וּמְסִיבְרָנוּתָא אִית לָךְ. וְטַעֲנַת מְטַל
שְׂמִי. וְלֹא לֵאִית.

ד : אֵלָא אִית לִי עֲלִיךְ דְּחוּבְךָ קְדָמָא
שְׂבַקְתָּ.

ה : אַתְדַּכְר הִכִּיל מִן אִיכָא נִפְלַת וְאַתְתָּנָא.
וְלַעֲבָדָא קְדָמָא עֲבַד. וְאַן דִּין לֹא. אָתָּא אָנָּה
לָךְ עֲנֵל. וּמִזִּיע אָנָּה מִנְרֵתְךָ מִן דִּיכְתָּה אֵן לֹא
תְחוּב.

ו : אֵלָא הִדָּא אִית לָךְ. דְּסָנָא אֲנִי עֲבָדָא
דְּנִיקוּלָאִיטוּ. אִילִין דְּאָךְ אָנָּה סָנָא אָנָּה.

ז : הוּא דְאִית לָהּ אֲדָנָא. נִשְׁמַע מִנָּה אָמַר
רוּחָא לְעֲדָתָא : מִן דְּזָכָא. אָתַל לָהּ לְמַאכֵל מִן
קִיסָא דְחִיָּא דְאִיתוּהִי בְּפִרְדִּיסָה דְאַלְהִי.

ח : וְלְמֵלֵאכָא דְעֲדָתָא דְכְּסִמּוּרְנָא כְּחוּב :
הִלִּין אָמַר קְדָמָא וְאַחֲרָא. דְּהָנָא מִיתָא וְחֲזָא.

ט : יָדַע אָנָּה לְעֶבְדִּיךְ וְלַאוּלְפָּגֵן
וְלַמְסַכְּנוּתְךָ. אֵלָא עֲתִירָא אִיתִיךְ. וְלִגּוּדְפָא

דְּמִן הִלִּין דְּאַמְרִין עַל נִפְשִׁהוּן דִּיהִוּוּדָא
אִיתִיהוּן וְלֹא אִיתִיהוּן. אֵלָא כְּנוּשְׁתָּא דְסִטְנָא.

י : לֹא מִדָּם תִּדְחַל מִן אִילִין דְּעִתִּיד אֲנִי
לְמַחֲשָׁה. הָא דִּין עִתִּיד אָכְלִקְרָצָא לְמַרְמִיז
מִנְכוּן בְּבֵית נְטוּרָתָא. אִיכָנָא דְתַתְּנִסּוּן וְנִהֲנָא
לְכוּן אוּלְפָּנָא יוּמָא עֲסָרָא. הוּי מְהִימָנָא עֲדָמָא
לְמוֹתָא. וְאַתַּל לָךְ כְּפִילָא דְחִיָּא.

יא : מִן דְאִית לָהּ אֲדָנָא. נִשְׁמַע מִנָּה אָמַר
רוּחָא לְעֲדָתָא : מִן דְּזָכָא. לֹא נִתְנָכָא מִן מוֹתָא
תְנִינָא.

יב : וְלְמֵלֵאכָא דְעֲדָתָא דְכְּפִרְגָּמּוֹס כְּחוּב :
הִלִּין אָמַר הוּא דְאִית לָהּ סִיפָא חֲרִיפָא דְתִרִין
פּוּמִוּהִי.

כג : ואת בניה אהרג בזנות; ותדענה כל הקהלות שאני הוא החוקר כליות ולב; ואמן לכם, לכל אחד, כמעשיכם.

כד : אבל לכם אומר אני, לשאר אשר בתאטירה, כל הללו שאין להם התורה הזאת, אשר לא ידעו את עמקות השטן, כמו שאומרים, לא אטיל עליכם משא אחר.

כה : ברם את אשר יש לכם החזיקו עד אשר אבוא.

כו : ומי שמנצח ומי ששומר עד קץ את מעשי, אמן לו שלטון על הגוים;

כז : וירעה אותם בשבט ברזל, וככלי חרס ינפצו, כפי שגם אני קבלתי מאת אבי.

כח : ואמן לו את כוכב השחר.

כט : מי שיש לו אונים ישמע מה אומרת הרוח לקהלות.

פרק ג

א : ואל מלאך הקהלה שבסדרים* כתב: את אלה אומר הוא אשר יש לו שבע רוחות

האלהים ושבעת הכוכבים. יודע אני את מעשיך, ששם יש לך כי חי אתה, ולמת היית.

ב : התעורר וחזק את אלה אשר שארית הם, אשר היו עתידים למות, כי לא מצאתי את מעשיך שלמים לפני אלהי.

ג : לכן זכר כיצד קבלת ושמצת, ושמר והתחרט. ואם אפוא לא תתעורר, אבוא עליך כגנב ולא תדע באיזו שעה אבוא עליך.

ד : אבל יש לך שמות מעטים בסדרים אשר לא גאלו את בגדיהם, ויתהלכו עמי בכנדים לבנים, כי ראויים הם.

יג : יודע אני את מעשיך והיכן אתה גר, במקום אשר שם כפסא השטן; ומחזיק אתה בשמי ולא כפרת באמונתי בימים שהיה אנטיפס עדי נאמני, אשר נהרג אצלכם במקום שגר השטן.

יד : אבל יש לי עליך מעט: יש לך שם המחזיקים בתורת בלעם אשר למד את בלק להטיל מכשול לפני בני ישראל, לאכל זבחי אלילים ולזנות.

טו : בן יש לך אף אתה המחזיקים בתורת הניקולאטיים*. באותה צורה התחרט.

טז : ואם לא, אני בא אליך מהר ואלחם עמם בחרב פי.

יז : מי שיש לו אונים ישמע מה אומרת הרוח לקהלות. מי שמנצח אמן לו לאכל מן הפן הגנוז, ואמן לו אבן לבנה ועל האבן שם חדש כתוב, אשר אין איש יודע אותו אלא המקבל אותו.

יח : ואל מלאך הקהלה שבתאטירה* כתב: את אלה אומר בן-האלהים אשר יש לו עינים בשלהבת אש, ורגליו דומות לנחשת קלל.

יט : יודע אני את מעשיך ואת אהבתך ואת אמונתך ואת שריתך וגם את סבלנותך, ואת מעשיך האחרונים הרבים מן הראשונים.

כ : אבל יש לי עליך שהנחת לאשתך איזבל האומרת כי היא גביאה, ומלמדת ומדריכה את עבדי לזנות ולאכל זבחי אלילים.

כא : ונתתי לה זמן לשוב, ואיננה רוצה להתחרט על זנותה.

כב : הנני מטיל אותה למטה, ואת הנואפים עמה לצרה גדולה — אם לא שובו ממעשיה.

כג: ולבניה אקטול במופתא. ונדען בלהין
עדתא דאנא אימי דבצא כוליתא ולפנותא.
ואתל לכו ללל חד איך עבדיפון.

כד: לכו דין אמר אנא לאילין דשרפא
דבתא וטירא. בלהין הנון דלית להון מלפנותא
הדא. הנון דלא ידעו עמיקתא דסטנא איך
דאמרי: לא רמא אנא עליפון יוקרא אחרנא.
כה: ברם הו דאית לכו. אחורו עדמא
דאתא אנא.

כו: ומן דזכא ומן דנטר עדמא לשולמא
לעבדי. אתל לה שולטנא על צממא.
כז: ונרעא אנון בשבטא דפרזלא. ואיך
מאנא דפחרא נשתחקין. איך דאף אנא נסבת
מן לות אבי.

כח: ואתל לה כופכא צפריא.

כט: מן דאית לה אדנא. נשמע מנא אמר
רוחא לעדתא.

קפלאון ג

א: ולמלאכא דעדמא דבסרדיס פתוב:
הלץ אמר הו דאית לה שבע רוחתא דאלהא
ושבעא כוכבא: ידע אנא לעבדיך דשמא אית
לך דחי אלת. ומיתא הנית.

ב: אתתעיר. ושיר להלין דשרפא הנין
דעתין הני לממת. לא גיר אשכחת לעבדיך
דמשמלין קדם אלהי.

ג: אתדכר הקיל איפנא נסבת נשמעת.
וטר ואחתנא. ואן הקיל לא תתעיר. אתא
עליך איך גנבא. ולא תדע באידא שעתא
אתא עליך.

ד: אלא אית לך קליל שמהא בסרדיס
דלא טושו ללבושיהון. ונהלכון עמי בחורא
מטל דשנין איתיהון.

יג: ידע אנא לעבדיך ואיפא עמר אלת.
איפא דכורסיה דסטנא. ואחיד אלת בשמי.
ולא כפרת בהימנוחי ביממתא דהוא בהון
אנטיפאס סהדא דילי מהימנא דילי דאתקטל
לנותכון. איפא דעמר סטנא.

יד: אלא אית לי עליך זעוריא. אית לך
מסן דאחידין למלפנותא דבלעם. דאלף לבלק
למרמיו כשלא קדם בני יסריל: למאכל דבחי
פתכרא ולמונזיו.

טו: הכנא אית לך אף אלת דאחידין
למלפנותא דניקולאיטו. ביה בדמותא אתתנא.
טז: ואן דין לא. אתא אנא לנותך עגל:
ואקרב עמהון בסיפא דפומי.

יז: מן דאית לה אדנא. נשמע מנא אמר
רוחא לעדתא: מן דזכא. אתל לה למאכל מן
מנא דמטשי. ואתל לה חצצא חורא. ועל
חצצא שמא חדתא דכתיב. הו דלא אנש ידע
לה אלא אן הו דנסב לה.

יח: ולמלאכא דעדמא דבתא וטירא כתוב:
הלץ אמר ברה דאלהא דאית לה עינוהי איך
שלהביתא דנורא. ורגלוהי דמן לנחשא
לבנגא.

יט: ידע אנא לעבדיך ולחופך ולהימנוחק
ולתשמשתך ואף למסיברנוחק. ולעבדיך
אחריא דסגיאין מן קדמא.

כ: אלא אית לי עליך. דשבקת לאלתחק
איפול דאמרא הי לה נביתא. ומלפא ומטעיא
לעבדי למונזיו ולמאכל דבחי פתכרא.

כא: ויהבת לה ובנא דתתוב. ולא צבא
למתתיו מן וניותה.

כב: הא רמא אנא לה בערסא. ולאילין
דגירין עמה. באולפנא רבא. אן לא נתובון מן
עבדיה.

טז: כִּךְ שְׁפוֹשֵׁר אֶתָּה וְלֹא חֵם וְלֹא קָר; עֲתִיד אֲנִי לְהִקְיֹאךָ מִפִּי.

יז: מִכִּינֹן שְׁאֶתָּה אֹמֵר: עֲשִׂיר אֲנִי וְהִתְעַשְׂרָתִי, וְאֵין לִי צֶרֶךְ בְּמֵאוֹמָה, וְאֵינֶךָ יוֹדֵעַ שְׁאֶתָּה חָלָשׁ וְאִמְלֵל וְעֲנִי וְעוֹר וְעָרוֹם, יח: מִצִּיעַ אֲנִי לְךָ לְקִנּוֹת מִמֶּנִּי זָהָב צָרוּף בָּאֵשׁ כְּדֵי שֶׁתִּתְעַשֵּׂר, וּבְגָד לְכֹן לְהִתְעַשֵּׂף, וְלֹא תִרְאֶה בְּשֵׁת עֲרֻנְתְּךָ, וּמִרַח מִשְׁחָה בְּעֵינֶיךָ כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה רוֹאֶה.

יט: אֲנִי אֶת כָּל אוֹתָם אֲשֶׁר אֶהֱב, מוֹכִיחַ אֲנִי וּמִסֵּר. לְכֹן הִמְלֵא קִנְיָה וְהִתְחַרַּט.

כ: הִנֵּה עוֹמֵד אֲנִי לִיד הַדֶּלֶת וְאֶדְפֹּק; מִי שְׁשׁוּמֵעַ אֶת קוֹלִי וּפּוֹתֵחַ אֶת הַדֶּלֶת, אֶכְנֹס אֵלָיו וְאֶסְעֵד עִמּוֹ וְהוּא עִמִּי.

כא: וּמִי שְׁמִנְצָח אֶתֶּן לוֹ לְשִׁבְתִּי אִתִּי עַל כִּסְאִי, כִּמוֹ שֶׁנֶּם אֲנִי נִצְחָתִי וְיִשְׁכַּחְתִּי עִם אֲבִי בְּכִסְאוֹ.

כב: מִי שֵׁישׁ לוֹ אֲזִנִּים יִשְׁמַע מֶה אוֹמֶרֶת הַרוּחַ לְקַהֲלוֹת.

פֶּרֶק ד

א: אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה רְאִיתִי וְהִנֵּה שֹׁעַר פְּתוּחַ בְּשָׁמַיִם. וְהָקוֹל הִרְאִישׁוֹן אֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי בְּשׁוֹפָר מְדַבֵּר אֵלַי, אָמַר: עֲלֵה הֵנָּה וְאֶרְאֶה לְךָ אֶת הַדְּבָרִים שְׁצָרִיכִים לִהְיוֹת אַחֲרַי אֵלֶּה.

ב: מִיָּד הִיִּיתִי בְּרוּחַ וְהִנֵּה כִּסֵּא מְצָב בְּשָׁמַיִם וְעַל הַכִּסֵּא יוֹשֵׁב.

ג: וְהַיּוֹשֵׁב דּוֹמֶה בְּמִרְאֶה לְאַבְנֵי יִשְׁפָּה וְאֶדָם; וְהָשֵׁת שֵׁל עֲנֹן מְסֻכִּיב לַכִּסֵּא, דּוֹמֶה לְמִרְאֶה בְּרָקֶת.

ה: מִי שְׁמִנְצָח, כִּךְ יִתְעַשֵּׂף בְּבִגְדִים לְבָנִים; וְלֹא אֶמְחָה אֶת שְׁמוֹ מִסֵּפֶר הַחַיִּים, וְאוֹדֶה שְׁמוֹ לְפָנַי אֲבִי וּלְפָנַי מִלְּאֲכִיו.

ו: מִי שֵׁישׁ לוֹ אֲזִנִּים יִשְׁמַע מֶה אוֹמֶרֶת הַרוּחַ לְקַהֲלוֹת.

ז: וְאֵל מִלְּאֲךָ הִקְהִלָּה שְׁבִפִּלְדִּלְפִּיָּה* כְּתֹב: אֶת אֵלֶּה אוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ הָאֱמֵתִי אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ מִפְּתוּחוֹת דֹּד, הַפּוֹתֵחַ וְאֵין סוֹגֵר, וְסוֹגֵר וְאֵין אִישׁ פּוֹתֵחַ.

ח: יוֹדֵעַ אֲנִי אֶת מַעֲשֵׂיךָ; וְהִנֵּה נִתְּתִי לְפָנֶיךָ שֹׁעַר פְּתוּחַ אֲשֶׁר אֵין אִישׁ יָכוֹל לְסַגְרוֹ, כִּי מַעֲט כַּח יֵשׁ לְךָ וְשִׁמְרָתְךָ אֶת דְּבָרֵי וְלֹא כִּפְרָתְךָ בְּשָׁמַיִ.

ט: הִנֵּנִי נוֹתֵן מִכְּנֶסֶת הַשָּׁטָן*, הִלְלוּ שְׁאוֹמְרִים עַל עֲצָמָם כִּי יִהְיוּדִים הֵם וְאֵינָם אֵלָּא מַשְׁקֵרִים. הִנֵּנִי עוֹשֶׂה שִׁיבוֹאוֹ וְיִשְׁתַּחֲוּוּ לְרַגְלֶיךָ, וְיִדְעוּ שֶׁאֲנִי אֶהֱבָתֶיךָ.

י: מִכִּינֹן שְׁשִׁמְרָתְךָ אֶת דְּבַר סִכְלֹנֹתִי, אֵף אֲנִי אֲשִׁמְרֶה אוֹתְךָ מִשְׁעַת הַנִּסְפִּין הָעֲתִיד לְבוֹא עַל תִּבְל כָּלָה לְנִסּוֹת אֶת הַגֵּרִים עַל הָאָרֶץ.

יא: אֲנִי בֹא מֵהָר. הַחֹזֵק מֶה שֵׁישׁ לְךָ, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִקַּח אִישׁ אֶת עֲטֻרְתְּךָ.

יב: מִי שְׁמִנְצָח אֶעֱשֶׂהוּ עַמּוּד בְּהִיבֹל אֱלֹהִי, וְהַחוּצָה לֹא יֵצֵא עוֹד. וְאֶכְתֹּב עָלָיו אֶת שֵׁם אֱלֹהִי, וְאֶת שֵׁם יְרוּשָׁלַיִם הַתְּדֻשָּׁה הַיּוֹדֶרֶת מִן הַשָּׁמַיִם מֵאֵת אֱלֹהִי, וְאֶת שְׁמִי.

יג: מִי שֵׁישׁ לוֹ אֲזִנִּים יִשְׁמַע מֶה אוֹמֶרֶת הַרוּחַ לְקַהֲלוֹת.

יד: וְאֵל מִלְּאֲךָ הִקְהִלָּה שְׁבִלְאֹדִיקֵיָּה* כְּתֹב: אֶת אֵלֶּה אוֹמֵר הוּא אֲשֶׁר אָמֵן הוּא, הָעֵד הַנּוֹאֲמֵן הָאֱמֵתִי, רֹאשׁ בְּרִיאַת הָאֱלֹהִים.

טו: יוֹדֵעַ אֲנִי אֶת מַעֲשֵׂיךָ, שֶׁלֹּא קָר וְלֹא חֵם אֶתָּה — הַלּוֹאִי שֶׁהִיִּיתְךָ קָר, אוֹ חֵם —

ה: מן דזבא הקנא מתעטרך בלבושא חגרא. ולא אלתא שמה מן פתבא דחיא. ואורא בשמה. קדם אבי וקדם מלאכה. ו: מן דאית לה אדנא. נשמע מנא רוחא אמר לעדתא.

ז: ולמלאכא דעדתא דבפילדלפא כתוב: הלץ אמר קדישא שריא דאית לה קלידא דדויד. דפתח ולא אנש אחר. ואחד ולא אנש פתח.

ח: ידע אנא לעבדיך. והא יחבת קדמך תרעא פתיחא. דלא אנש מצא למאחדה. מטל דקליל אית לך חילא. ונשרת למלתי ולא כפרת בשמי.

ט: הא יחב אנא מן בנושתא דסטנא. הנון דאמרין על נפשהון דיהודיא איתיהון ולא איתיהון. אלא מדגלין. הא עבד אנא להון דינאון ונסגדון קדם רגליך. ונדעון דאנא אחבתך.

י: מטל דנשרת למלתא דמסיבננותי. ואנא נטר אנא לך מן שעתא דנסינא דעתיד למאחא על מתעמרניתא קלה למנסיו להנון דעמרין על ארעא.

יא: אתא אנא עגל. אחור מא דאית לך. אינא דלא אנש נסב לכליך.

יב: מן דזבא. אעבדיהוי עמודא בהיפלא דאלהי. ולבר לא נפוק טוב. ואכתוב עלוהי שמא דאלהי. ושמא דאורשלים חדתא. דנחתא מן שמא מן לות אלהי ולשמי.

יג: מן דאית לה אדנא. נשמע מנא רוחא אמר לעדתא.

יד: ולמלאכא דעדתא דבלאודיקיא כתוב: הלץ אמר הו דהויו אמין. סהרא מהימנא שריא. רשא דבריחא דאלהא.

טו: ידע אנא לעבדיך דלא קריא ולא חמימא איתך. לוי קריא הוית או חמימא. טז: הקנא דפשווא איתך ולא חמימא ולא קריא. עתיד אנא אתיך מן פומי.

יז: מטל דאמר אנת: דעתירא איתי ועתרת. ולא על מדם סונקא אית לי. ולא ידע אנת דאנת איתך מחילא. ודווא. ומסכנא. וסמא. וערטליא.

יח: מלך אנא לך למזון מני דהבא דבחיר מן נורא אינא דתעטר. ולבושא חגרא למתעטפו ולא תתחוא בהתתא דערטליוןך. ושינא כחול עיניך אינא דתהנא חוא.

יט: אנא לכלהון הנון דארחס. מנס אנא וירא אנא. טן הכיל ואחתנא.

כ: הא קמת על תרעא ואקוש. מן דשמע לקלי ופתח תרעא. אעול לותה ואחשם עמה והו עמי.

כא: ומן דזבא. אהל לה למתב עמי על פורסי. אינא דאך אנא זכית ויתבת עם אבי בכורסיה.

כב: מן דאית לה אדנא. נשמע מנא רוחא אמר לעדתא.

קפלאון ד

א: בתר הלץ חזית. והא תרעא דפתח בשמיא. וקלא קדמא דשמעת איך דשיפורא דממלל עמי אמר הווא: סק להרפא. ואחוא לך הגין דודקון למהנא בתר הלץ.

ב: מחוא הוית ברוחא. והא כורסיא דסים בשמיא. ועל כורסיא יתב.

ג: והו דיתב דמא בחזתא לכאפא דאיספון דסרדיון וקשתא דענגא מן חדרוהי דכורסיא דמא לחזתא דזמרנא.

פֶּרֶק ה

א : וְרֵאִיתִי עַל יְמִינוֹ שֶׁל הַיּוֹשֵׁב, סֵפֶר כְּתוּב מִפְּנִים וּמִחוּץ, חֲתוּם בְּשִׁבְעָה חוֹתָמוֹת.

ב : וְרֵאִיתִי מִלְּאֹךְ תֶּזֶק מִכְרִיז בְּקוֹל גָּדוֹל: מִי רֵאִוִי לִפְתַּח אֶת הַסֵּפֶר וְלִהְתִּיר אֶת חוֹתְמָיו?

ג : וְלֹא הָיָה יָכוֹל אִישׁ בְּשָׂמַיִם לְמַעַלָּה, וְלֹא עַל הָאָרֶץ, וְלֹא מִפְּתַח הָאָרֶץ, לִפְתַּח אֶת הַסֵּפֶר, וְלֹא לְהִבְטִי בוֹ.

ד : וּבְכִיתִי הַרְבֵּה, כִּי לֹא נִמְצָא אִישׁ הַרְאוִי לִפְתַּח אֶת הַסֵּפֶר, וְלֹא לְהִבְטִי בוֹ.

ה : וְאַחַד מִן הַזִּקְנִים אָמַר לִי: אַל תִּבְכֶּה. הִנֵּה נִצַּח הָאֲרִיזָה מִשִּׁבְט יִהוּדָה, אֲשֶׁר הוּא שָׂרֵשׁ דָּוִד. הוּא יִפְתַּח אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה וְאֶת שִׁבְעַת חוֹתְמָיו.

ו : וְרֵאִיתִי וְהִנֵּה בֵּין הַסֵּפֶא וְאַרְבַּע הַחַיּוֹת וּבֵין הַזִּקְנִים שֶׁהָ עוֹמֵד, פְּטֻבוֹת, אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ שִׁבְעַת קַרְנִים וְשִׁבְעַת עֵינַיִם שֶׁהֵן שִׁבְעַת רוּחוֹת הָאֱלֹהִים הַשְּׁלוּחוֹת לְכָל הָאָרֶץ;

ז : וְכֹא וְלָקַח אֶת הַסֵּפֶר מִיְּמִינוֹ שֶׁל הַיּוֹשֵׁב עַל הַסֵּפֶא.

ח : וְכֹאֲשֶׁר לָקַח אֶת הַסֵּפֶר, אַרְבַּע הַחַיּוֹת וְעֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה הַזִּקְנִים נָפְלוּ לִפְנֵי הַשֵּׁה, כְּשֶׁלְּכָל אֶחָד מֵהֶם יֵשׁ כָּלִי גָּבֵל וְקַצְרוֹת זָהָב מִלְּאוֹת קִטְרוֹרוֹת אֲשֶׁר הֵן תְּפִלוֹת הַקְּדוֹשִׁים,

ט : וְשָׂרוּ שִׁיר תְּדֵשׁ בְּאֶמְרָם: רֵאִוִי אִתָּהּ לְקַחַת אֶת הַסֵּפֶר וְלִפְתַּח אֶת חוֹתְמָיו, כִּי נִשְׁחַטָּה וְקִנֵּיתָנוּ לֵאלֹהִים, בְּדָמְךָ, מִכָּל שִׁבְט וְלִשׁוֹן וְעַם וְאָמָה;

ד : וּמִסְבִּיב: לַסֵּפֶא עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה כִּסְאוֹת; וְעַל הַכִּסְאוֹת הָלְלוּ עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה זִקְנִים יוֹשְׁבִים, לְבוּשִׁים בְּגָדִים לְבָנִים, וְעַל רֵאשֵׁיהֶם עֲטֻרוֹת זָהָב.

ה : וּמִן הַסֵּפֶא יוֹצְאִים בְּרָקִים וְקוֹלוֹת וּרְעָמִים, וְשִׁבְעָה לִפְיֵי אֵשׁ בּוֹעֲרִים לִפְנֵי כִסְאוֹ, אֲשֶׁר הֵם שִׁבְעַת רוּחוֹת הָאֱלֹהִים.

ו : וְלִפְנֵי הַסֵּפֶא כִּיִּם וְכוּכִית דּוֹמָה לְבִדְלָח, וּבְתוֹךְ הַסֵּפֶא וּסְבִיב הַסֵּפֶא אַרְבַּע חַיּוֹת מִלְּאוֹת עֵינַיִם מִלְּפָנֶיהֶן וּמֵאַחֲרֵיהֶן.

ז : וְהַחֲמִי הָרִאשׁוֹנָה דּוֹמָה לָאֲרִיזָה, וְהַחֲמִי הַשֵּׁנִי דּוֹמָה לַעֲגֹל, וְהַחֲמִי הַשְּׁלִישִׁית יֵשׁ לָהּ פָּנִים כְּשֶׁל בֶּן אָדָם, וְהַחֲמִי הַרְבִּיעִית דּוֹמָה לְגִשָּׁר מְעוּפָף.

ח : וְאַרְבַּע הַחַיּוֹת כָּל אַחַת מֵהֶן יֵשׁ לָהּ שֵׁשׁ כְּנָפִים סְבִיב, וּמִכְּפָלֶיהֶן הֵן מִלְּאוֹת עֵינַיִם; וְהַפּוּנָה אֵין לָהּ יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאֶמְרָן: קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ יְהוָה אֱלֹהִים אוֹחֵז-הַכֶּלֶל, אֲשֶׁר הָיָה וְהָיָה וְכֹא.

ט : וְכֹאֲשֶׁר הַחַיּוֹת הָאֵלֶּה נּוֹחַנוֹת כְּבוֹד וִיקָר וְתוֹדָה לַיּוֹשֵׁב עַל הַסֵּפֶא, הַחַי לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים,

י : נּוֹפְלִים עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה הַזִּקְנִים לִפְנֵי הַיּוֹשֵׁב עַל הַסֵּפֶא וּמִשְׁתַּחֲוִיִּים לַחַי לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, וּמִטִּילִים אֶל עֲטֻרוֹתֵיהֶם לִפְנֵי הַסֵּפֶא בְּאֶמְרָם:

יא : רֵאִוִי אִתָּהּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַקְּדוֹשׁ לְקַבֵּל כְּבוֹד וִיקָר וּגְבוּרָה, כִּי אִתָּהּ בְּרָאָת הַכֶּלֶל וּבְגִלְל רְצוֹנְךָ הָיוּ וְנִבְרָאוּ.

קפלאון ה

א: וחזית על ימינה דהו דיתב פתבא
דכתוב מן לגו ומן לבר. דטביע בטבעא
שבבא.

ב: וחזית מלאכא חילתנא דמכרו בקלא
רבא: מנו דשנא למפתח לכתבא ולמשרא
לטבעוהי.

ג: ולא אנש מצא חנא בשמיא לעל. ולא
על ארעא. ולא לתחת מן ארעא למפתח
לכתבא ולא למחזיה.

ד: ובבא חזית סגי. מטל דלא אנש
אשתכח דשנא למפתח לכתבא. ולא למחזיה.
ה: וחד מן קשישא אמר לי: לא תבבא.
הא זכא אריא דמן שרבתא ביהודא. דהו
עקרא דדוד. הו נפתח לכתבא הנא ולשבבא
חתמוהי.

ו: וחזית והא במצעתא דתרונוס ודארבע
חיותא ובמצעתא דקשישא אמרא דקאם איך
נכיסא. דאית לה קרנא שבע ועינא שבע.
דאיתיהין שבע רוחתא דאלהא דאשתדריין
לכלה ארעא.

ז: ואתא נסב פתבא מן ימינה דהו דיתב
על תרונוס.

ח: וכד נסבה לכתבא. ארבע חיותא
ועסריין וארבעא קשישא נפלו קדמוהי
דאמרא. כד אית לכל חד מנהון קיתרא
ופילאס דדחבא דמלך בסמא דאיתיהון
צלחא דקדישא.

ט: נמשבחין תשובותא חדתא כד אמריין:
שוא אלת למסב לכתבא ולמפתח לחתמוהי.
מטל דאתנכסת וזבתן לאלהא בדמך מן כל
שרבתא ולשנא ועמא ואומתא.

ד: ומן חדרוהי דתרונוס פורסנתא עסריין
וארבעא. ועליהון דכורסנתא הנון עסריין
וארבעא קשישא דיתבין. נמצטפין בלבושא
חנרא. ועל רשיהון פלילא דדחבא.

ה: ומן תרונוס נפקין ברקא וקלא ורעמא.
ושבבא למפידא דנורא דיקדיין קדמוהי
דתרונוס דילה. דאיתיהון שבע רוחתא
דאלהא.

ו: ונקדמוהי דתרונוס איך ימא דזוגיתא
דמא לקרוסטלוס. ובצעתא דתרונוס
נחדרוהי דתרונוס ארבע חיותא דמלך עינא
מן קדמיהין ומן בסתרהין.

ז: וחיותא קדמיתא דמא לאריא. וחיותא
תרנייתא דמא לעגלא. וחיותא תליתיתא אית
לה פרצופא איך דברנשא. וחיותא רביעיתא
דמא לנשרא דפרח.

ח: וארבעתיהין חיותא ללחא מנהין
אית לה שפא גפין לחודרא. ומן לגו מלך
עינא. ונחא לית להין אימא וללא מן
דגאמרן: קדיש קדיש קדיש מריא אלהא
אחיד כל דאיתוהי חנא ואיתוהי ואחא.

ט: ואמתי דנתלן הלין חיותא תשובותא
ואיקרא וקובלטיפותא להו דיתב על תרונוס.
דחי לעלם עלמין.

י: נפלין עסריין וארבעא קשישא קדם הו
דיתב על תרונוס. וסגדין להו דחי לעלם
עלמין. ושדין פלילהון קדם תרונוס כד
אמריין.

יא: שוא אלת ואלהן קדישא למסב
תשובותא ואיקרא וחילא. מטל דאלת ברית
לכל ומטל צבינג איתיהון חנו ואחבריו.

י: וַעֲשִׂיתָנוּ מַלְכִּים וְכֹהֲנִים לְאַלְהֵינוּ, וּמֹלָכִים אָנוּ עַל הָאָרֶץ.

יא: וְרָאִיתִי וְשָׁמַעְתִּי קוֹל מְלָאכִים רַבִּים סָבִיב הַפֶּסֶא וְהַחֲמִיּוֹת וְהַזְּקֵנִים, וּמִסְפָּרָם הָיָה רַבּוֹא רַבּוּבוֹת וְאַלְף אֲלָפִים.

יב: אוֹמְרִים בְּקוֹל גָּדוֹל: רָאוּי הָשָׂה הַטְּבוּחַ לְקַבֵּל כַּח וְעֶשֶׂר וְחֻכְמָה וְעוֹ וַיִּקְרַ וְהַתְּפָאֶרֶת וּבִרְכָּה.

יג: וְכָל בְּרִיָּה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וְעַל הָאָרֶץ וּמִתַּחַת לָאָרֶץ וּבָיִם, וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם — שָׁמַעְתִּי אוֹמְרִים: לֵיּוֹשֵׁב עַל הַפֶּסֶא וְלַשָּׂה הַבִּרְכָּה וְהַיִּקְר וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַשְּׁלֹטוֹן לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

יד: וְאַרְבַּע הַחֲמִיּוֹת אָמְרוּ: אָמֵן. וְהַזְּקֵנִים נָפְלוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ.

פֶּרֶק ו

א: וְרָאִיתִי כַּאֲשֶׁר פָּתַח הָשָׂה אֶחָד מִשְׁכַּעַת הַחוֹתָמוֹת, וְשָׁמַעְתִּי אַחַת מֵאַרְבַּע הַחֲמִיּוֹת אוֹמְרַת בְּקוֹל רַעַם: בּוֹא וּרְאָה.

ב: וְרָאִיתִי וְהִנֵּה סוֹס לָבָן וְהַיּוֹשֵׁב עָלָיו יֵשׁ לוֹ קֶשֶׁת; וְנִתְּנָה לוֹ עֲטֻרַת, וַיַּצֵּא מִנְצַח כְּדִי שִׁינִצַּח.

ג: וְכַאֲשֶׁר פָּתַח אֶת הַחוֹתָם הַשְּׁנִי, שָׁמַעְתִּי אֶת הַחֲמִיָּה הַשְּׁנִיָּה אוֹמְרַת: בּוֹא.

ד: וַיַּצֵּא סוֹס אַחֵר, אָדָם; וְהַיּוֹשֵׁב עָלָיו נִתְּנָה לוֹ לִטֹּל אֶת הַשְּׁלֹחַ מִן הָאָרֶץ כְּדִי שִׁיטְבְּחוּ זֶה אֶת זֶה; וְנִתְּנָה לוֹ חֶרֶב גְּדוֹלָה.

ה: וְכַאֲשֶׁר פָּתַח אֶת הַחוֹתָם הַשְּׁלִישִׁי, שָׁמַעְתִּי אֶת הַחֲמִיָּה הַשְּׁלִישִׁית אוֹמְרַת: בּוֹא וּרְאָה. וְרָאִיתִי וְהִנֵּה סוֹס שְׁחוֹר; וְהַיּוֹשֵׁב עָלָיו יֵשׁ לוֹ מַאֲוָנִים בְּדָדוֹ.

ו: וְשָׁמַעְתִּי קוֹל בֵּין אַרְבַּע הַחֲמִיּוֹת אוֹמְרַ: קַב חֲטִיִּם בְּדִינָר, וְשְׁלוֹשָׁה קָבִים שְׁעוּרִים בְּדִינָר, וְלִשְׁמֹן וְלִיָּן אֵל תּוֹזִיק.

ז: וְכַאֲשֶׁר פָּתַח אֶת הַחוֹתָם הָרְבִיעִי, שָׁמַעְתִּי אֶת הַחֲמִיָּה הָרְבִיעִית אוֹמְרַת: בּוֹא וּרְאָה.

ח: וְרָאִיתִי וְהִנֵּה סוֹס יֶרֶקֶק; וְהַיּוֹשֵׁב עָלָיו שֵׁם לוֹ — מוֹת, וְשָׂאוֹל יֵצֵאת אַחֲרָיו. וְנִתַּן לוֹ שְׁלֹטוֹן עַל רַבַּע הָאָרֶץ, לַהֲרֹג בַּחֶרֶב וּבִרְעֵב וּבַמָּוֶת וְעַל-יְדֵי חַיַּת הַטָּרֶף שֶׁל הָאָרֶץ.

ט: וְכַאֲשֶׁר פָּתַח אֶת הַחוֹתָם הַחֲמִישִׁי, רָאִיתִי מִתַּחַת לַמִּזְבֵּחַ אֶת נַפְשוֹת הַטְּבוּחִיִּים לִמְצוֹן דְּבַר הָאֱלֹהִים וּלְמִצְוֹן הַעֲדוּת שֶׁהֵיחָה לָהֶם.

י: וְהֵם צָעְקוּ בְּקוֹל גָּדוֹל בְּאִמְרָם: עַד מָתִי יִהְיֶה הַקָּדוֹשׁ הָאֱמֵתִי, אֵין אַתָּה שׁוֹפֵט וְנוֹקֵם אֶת דָּמֵנוּ מִן הַגֵּרִים עַל הָאָרֶץ?

יא: וְנִתְּנָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם גְּלִימָה לְבָנָה; וְנֹאמַר לָהֶם שִׁינֹחוּ עוֹד וְזִמן מַעֲט, עַד כִּי יִמְלֹאוּ גַם עֲמִיתֵיהֶם בַּשְּׂרִיּוֹת וְאַחֵיהֶם הַעֲתִידִים לַהֲרֹג בַּמּוֹהָם.

יב: וְרָאִיתִי כַּאֲשֶׁר פָּתַח אֶת הַחוֹתָם הַשְּׁשִׁי, וְנִעְזָוַע גְּדוֹל הָיָה; וְהַשֵּׁמֶשׁ הָיָה שְׁחוֹרָה כְּשֶׁק שַׁעַר, וְהַיָּרֵחַ הָיָה כָּדָם.

יג: וְכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם נָפְלוּ אֶרְצָה, כַּתְּאֵנָה הַמְּשֻׁלְכָה פְּגִיָּה כַּאֲשֶׁר הִיא מְטַלְטֶלֶת עַל-יְדֵי רוּחַ גְּדוֹלָה.

יד: וְהַשָּׁמַיִם נִתְּפָדְרוּ כְּסֶפֶר שְׁנִגְלָל; וְכָל הַהָרִים וְכָל הָאֵיִים זָעוּ מִמְּקוֹמוֹתֵיהֶם.

טו: וּמִלְכֵי הָאָרֶץ וְהַנְּגִידִים וְשָׂרֵי הָאֲלָפִים וְהַעֲשִׂירִים וְהַחֲזָקִים וְכָל עַבְדּוֹ וּבֶן-חֹרִין

י: וְעַבְדְּתָן לְאַלְהֵן מַלְכָּא וְכֹהֲנָא. וּמַמְלִכִין
עַל אַרְעָא.

יא: וְחַזִּית וּשְׁמַעַת קָלָא דְּמַלְאכָא סִינְאָא
חֲדָרָהּ דִּתְרוּנוֹס וְדִחִיּוּתָא חֲדָרָהּ שִׁישָׁא.
וְאִיתְהוּי הָוָא מְגִנְהוֹן רַבּוּ רַבְּנִין וְאַלְף אֲלָפִין.
יב: דְּאֶמְרִין בְּקָלָא רַבָּא: שְׁוֹא אֶמְרָא
נְכִיסָא לְמִסָּב חֵילָא וְעוּתְרָא וְחִכְמָתָא.
וְעוּשָׁנָא וְאִיקְרָא וְחִשְׁבוּתָא וּבּוּרְכָתָא.
יג: וְכַל בְּרִיתָא דְּבִשְׁמִיָּא וְעַל אַרְעָא
וְלַתְחַת מִן אַרְעָא. וְכִימָא. וְכַלְהִין דְּבַהוֹן
שְׁמַעַת דְּאֶמְרִין: לְהוּ דִּיתֵב עַל תְּרוּנוֹס וְלֹא מֶמְרָא
בּוּרְכָתָא. וְאִיקְרָא וְחִשְׁבוּתָא. וְאוּחֻדָּנָא.
לְעַלְמִין עַלְמִין.
יד: וְאַרְבַּע חִיּוּתָא אֶמְרִין הָוִי אֶמִין.
וְקִישִׁישָׁא נִפְלו וְסִגְדוּ.

קפלאון ו

א: וְחַזִּית כִּד פִּתַּח אֶמְרָא לְחַד מִן שְׁבַעַא
טַבְעָא. וּשְׁמַעַת לְחַדָּא מִן אַרְבַּע חִיּוּתָא
דְּאֶמְרָא אֵיךְ קָלָא דִּרְעָמָא: תָּא וְחַזִּי.
ב: וְחַזִּית. וְהָא סוּסִיָּא חֲנִירָא וְהוּ דִּיתֵב
עֲלוּהִי אִית לָהּ קִשְׁתָּא. וְאַתִּיחֵב לָהּ כִּלְיָא.
וְנִפֵּק כִּד זָכָא אִיכְנָא דִּנּוּכָא.

ג: וְכִד פִּתַּח לְטַבְעָא תְּרִינָא. שְׁמַעַת
לְחִיּוּתָא דִּתְרַתִּין דְּאֶמְרָא: תָּא.

ד: וְנִפֵּק סוּסִיָּא אַחֲרָנָא סוּמְקָא. וְהוּ דִּיתֵב
עֲלוּהִי אִתִּיחֵב לָהּ לְמִסָּב שִׁינָא מִן אַרְעָא.
וְאִיכְנָא דִּלְחַדָּא נִפְסוּן. וְאַתִּיחֵב לָהּ סִיפָא
רַבָּא.

ה: וְכִד פִּתַּח לְטַבְעָא תְּלִיתָא. שְׁמַעַת
לְחִיּוּתָא דִּתְלַת דְּאֶמְרָא: תָּא וְחַזִּי. וְחַזִּית וְהָא
סוּסִיָּא אוּפְכָא. וְהוּ דִּיתֵב עֲלוּהִי אִית לָהּ
מִסָּאָתָא בְּאִידָהּ.

ו: וּשְׁמַעַת קָלָא בְּמַצַּעַתָּא דְּאַרְבַּעַתִּיהִין
חִיּוּתָא דְּאֶמְרָא: דְּכּוּנִיקוֹס דִּחְטָא בְּדִינְרָא.
וְתִלְתָּא כּוּנִיקוֹ דְּסַעְרָא בְּדִינְרָא. וְלִמְשַׁחָא
וְלִחְמָרָא לָא תִּהֵר.

ז: וְכִד פִּתַּח לְטַבְעָא רַבִּיעִיָּא שְׁמַעַת
לְחִיּוּתָא דְּאַרְבַּע דְּאֶמְרָא: תָּא וְחַזִּי.

ח: וְחַזִּית וְהָא סוּסִיָּא יוֹרְקָא. וְהוּ דִּיתֵב
עֲלוּהִי שְׁמָא לָהּ מוּתָא. וְשִׁיּוּל נִקְפָּא כְּתִירָא.
וְאַתִּיחֵב לָהּ שׁוּלְטָנָא עַל רוּבַּעָא דְּאַרְעָא
לְמִקְטֵל בְּסִיפָא וּבְכַפְנָא וּבְמוּתָא וּמִן חִיּוּת
שְׁנָא דְּאַרְעָא.

ד: וְכִד פִּתַּח לְטַבְעָא חֲמִישִׁיָּא. חִזִּית
לְתַחַת מִן מִדְּבַחָא לְנִפְשָׁתָא דִּהְנוֹן דְּנִכְיִסִין
מִטֵּל מִלְתָּא דְּאַלְהָא וּמִטֵּל סִּהְדוּתָא דְּאִית הָוָא
לְהוֹן.

י: וְקָעִין הָוִי בְּקָלָא רַבָּא כִּד אֶמְרִין: עֲדָמָא
לְאַמְתִּי מְרִיָּא קְדִישָׁא שְׂרִירָא. לָא דָּאן אֲנִי.
וְחַבַּע אֲנִי דִּמֵּן מִן אֵילִין דְּעֶמְרִין עַל אַרְעָא.
יא: וְאַתִּיחֵבַת לְכַל חַד חַד מִנְהוֹן אֶסְטָלָא
חֲנִירָתָא. וְאַתְאַמֵּר לְהוֹן דִּנְתַּחְנִיחוּן חוּב וּבָנָא
זַעוּרָא. עֲדָמָא דְּמִשְׁמַלִּין אָף כְּנֻתְהוֹן
בְּעַבְדוּתָא וְאַחִיהוֹן דְּעִתִּידִין לְמִתְקַטְלוּ
אֶכְנֻתְהוֹן.

יב: וְחַזִּית כִּד פִּתַּח לְטַבְעָא שְׁתִּיתָא.
יְזוּעָא רַבָּא הָוָא. וּשְׁמִשָׁא הָוָא אוּפְכָא אֵיךְ
סִקָּא דְּסַעְרָא. וְסִהְרָא כֻּלָּהּ הָוָא אֵיךְ דִּמָּא.
יג: וְכּוּפְכָא דְּשְׁמִיָּא נִפְלו בְּאַרְעָא. אֵיךְ
תַּתָּא דְּשִׁרְיָא פִּקּוּעִיָּא כִּד מִן רוּחָא רַבְּתָא
מִתַּתִּיעָא.

יד: וּשְׁמִיָּא אֶתְפֵּרֵשׁ אֵיךְ כְּתָבָא דִּמְתַּכְרֵךְ.
וְכַל טוּרָא וְכַל גִּזְרָתָא מִן דִּיכְתִּיהוֹן אֶתְחִיעוּ.
טו: וּמַלְכָּא דְּאַרְעָא וְדוּרְכָנָא וְרִשְׁנִי
אַלְפִיָּא וְעִתִּירָא וְחִילְתָנָא וְכַל עַבְדָּא וְכַר

עֶשֶׂר אֱלֹהִים.

ט : אַחֲרֵי אֱלֹהֵי רֵאִיתִי וְהִנֵּה הַמּוֹן רַב אֲשֶׁר
לֹא הָיָה כָּלֹל אִישׁ לְמִנּוּתוֹ, מְכַל עִם וְשִׁבְט
וְאִמָּה וְלָשׁוֹן, עוֹמְדִים לִפְנֵי הַפֶּסֶא וְלִפְנֵי הַשָּׂה
כְּשֶׁהֵם לְבוּשִׁים גְּלִימוֹת לְבָנוֹת וּכְפוֹת תְּמָרִים
בִּידֵיהֶם,

י : וְקוֹרְאִים בְּקוֹל גָּדוֹל בְּאֶמְרָם: הִישׁוּעָה
לְאַלְהֵינוּ הַיּוֹשֵׁב עַל הַפֶּסֶא וְלַשָּׂה.

יא : וְכָל הַמַּלְאָכִים עָמְדוּ סְבִיב לַפֶּסֶא
וְלַזְקֵנִים וְלַאֲרֻבַּע הַחַיּוֹת, וְנִפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם
לִפְנֵי הַפֶּסֶא וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְאַלְהִים

יב : בְּאֶמְרָם: אָמֵן. הִבְרָכָה וְהַתְּפָאֶרֶת
וְהַתְּכַמָּה וְהַתְּוֹדָה וְהַיְקָר וְהַפֶּסֶת וְהַעֲזוּ לְאַלְהֵינוּ
לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. אָמֵן.

יג : וַעֲנָה אֶחָד מִן הַזְקֵנִים וַאֲמַר לִי: אֱלֹהֵי
הַלְבוּשִׁים גְּלִימוֹת לְבָנוֹת מִי הֵם וּמֵאַיִן בָּאוּ?

יד : וַאֲמַרְתִּי לוֹ: אֲדוֹנִי, אֵתָּה יוֹדֵעַ. וְהוּא
אָמַר לִי: אֱלֹהֵי הֵם אֲשֶׁר בָּאוּ מִן הַצָּרָה
הַגְּדוֹלָה, וְרַחֲצוּ אֶת גְּלִימוֹתֵיהֶם וְהִלְבִּינוּ אוֹתָן
בְּדָמּוֹ שֶׁל הַשָּׂה.

טו : בְּעֵבֹר זֹאת הָנָם לִפְנֵי פֶסֶא הָאַלְהִים
וּמִשְׁרָתִים אוֹתוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה בְּהִיכְלוֹ; וְהַיּוֹשֵׁב
עַל הַפֶּסֶא יִגְוֹן עֲלֵיהֶם.

טז : לֹא יִרְעֻבוּ עוֹד, וְלֹא יִצְמָאוּ עוֹד; לֹא
תִקַּח עֲלֵיהֶם הַשְּׂמֶשׁ, וְלֹא כָּל חֹם,

יז : כִּי הַשָּׂה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַפֶּסֶא יִרְעָה אוֹתָם
וַיִּנְהִיג אוֹתָם אֶל מַעֲיָגֵי מַיִם חַיִּים; וַיִּמְחָה
אֱלֹהִים כָּל דְּמָעָה מַעֲיָגֵיהֶם.

פָּרָק ח

א : וּכְאֲשֶׁר פָּתַח אֶת הַחוֹתָם הַשְּׂבִיעִי, הָיָה
שִׁקֵּט בְּשָׂמַיִם בְּחֻצֵי שָׁעָה.

הַסְתִּירוּ עֲצָמָם בַּמַּעֲרוֹת וּבַסְּלָעֵי הַהָרִים,

טז : בְּאֶמְרָם לְהָרִים וּלְסָלְעִים: נִפְּלוּ עָלֵינוּ
וְהַסְתִּירוּ אוֹתָנוּ מִפְּנֵי הַיּוֹשֵׁב עַל הַפֶּסֶא
וּמִזְעֻמוֹ שֶׁל הַשָּׂה,

יז : כִּי בֹא הַיּוֹם הַגָּדוֹל שֶׁל זְעֵמוֹ וּמִי יָכוֹל
לְעִמֵּד?

פָּרָק ז

א : וְאַחֲרֵי אֱלֹהֵי רֵאִיתִי אַרְבָּעָה מַלְאָכִים
עוֹמְדִים עַל אַרְבַּע פְּנוֹת הָאָרֶץ, וְאוֹחוֹזִים אֶת
אַרְבַּע רוּחוֹת הָאָרֶץ לְכָל תֵּשֶׁב רֹיחַ עַל הָאָרֶץ,
וְלֹא עַל הַיָּם וְלֹא עַל הָעֲצִים.

ב : וְרֵאִיתִי מַלְאָךְ אֶחָד עוֹלָה מִמִּזְרַח שָׁמֶשׁ
וְיָשָׁ לוֹ חוֹתָם אֱלֹהִים חַיִּים; וְהוּא צֶעֶק בְּקוֹל
גָּדוֹל אֶל אַרְבַּעַת הַמַּלְאָכִים אֲשֶׁר נִתֵּן לָהֶם
לְהוֹיָק לְאָרֶץ וְלַיָּם, בְּאֶמְרוֹ:

ג : אֵל תְּוִיָּקוּ לְאָרֶץ וְלֹא לַיָּם, אֵף לֹא
לְעֲצִים, עַד אֲשֶׁר נִחַתָּם אֶת עַבְדִּי אֱלֹהֵינוּ עַל
מַצְחוֹתֵיהֶם.

ד : וְשָׁמַעְתִּי אֶת מִסְפַּר הַלָּלוּ שֶׁנִּחַתְמוּ —
מֵאָה וְאַרְבָּעִים וְאַרְבָּעָה אֲלָפִים חֲתוּמִים מְכַל
שִׁבְטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.

ה : מִשְׁבֵּט יְהוּדָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף
חֲתוּמִים; מִשְׁבֵּט רְאוּבֵן שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף;
מִשְׁבֵּט גָּד שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף.

ו : מִשְׁבֵּט אֲשֶׁר שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף; מִשְׁבֵּט
נַפְתָּלִי שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף; מִשְׁבֵּט מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם
עֶשֶׂר אֱלֹף;

ז : מִשְׁבֵּט שִׁמְעוֹן שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף; מִשְׁבֵּט
לֵוִי שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף; מִשְׁבֵּט יִשָּׁשְׁכָר שְׁנַיִם
עֶשֶׂר אֱלֹף;

ח : מִשְׁבֵּט זְבוּלוֹן שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף; מִשְׁבֵּט
יוֹסֵף שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֱלֹף; מִשְׁבֵּט בִּנְיָמִן שְׁנַיִם

חארא טשיו נפשהון במערא ובשועא דטורא.
טז: פד אַמרינ לטורא ולשועא: פלו עלין
וטשו לן מן פרצופא דהו דיתב על תרונס ומן
רוגזה דאמרא.
יז: מטל דאָמא יומא רבא דרוגזה. ומנו
מצא למקם.

קפלאון ז

א: ובתר הלין תזית ארבעא מלאכא דקימין
על ארבע גונתה דארעא. ואחידין לארבע
רוחא דארעא. איבנא דלא תשב רוחא על
ארעא. ולא על ימא. ולא על אילנא.
ב: ותזית מלאכא אחרנא דסלק מן
מדנחא דשמשא. ואית לה טבעא דאלהא
חיא. וקעא בקלא רבא לארבעא מלאכא
דאמתיב להון דנהרון לארעא ולימא בדאמר.
ג: לא תהרון לארעא. ולא לימא. אפלא
לאילנא. עדמא דנחתום לעבדוהי דאלהון על
פית עיניהון.

ד: ושמעת מנינא דהון דאתחתמו מאא
וארבעין וארבעא אלפיא תתימא מן כל
שרבתא ובני יסריל.

ה: ומן שרבתא דיהודא תרעסר אלפיא
תתימא. ומן שרבתא דרוגיל תרעסר אלפיא.
מן שרבתא דגד תרעסר אלפיא.

ו: מן שרבתא דאשיר תרעסר אלפיא. מן
שרבתא דנפמלי תרעסר אלפיא. מן שרבתא
דמושא תרעסר אלפיא.

ז: מן שרבתא דשמעון תרעסר אלפיא. מן
שרבתא דלוי תרעסר אלפיא. מן שרבתא
דאיסכר תרעסר אלפיא.

ח: מן שרבתא דובולון תרעסר אלפיא.
מן שרבתא דיוסף תרעסר אלפיא. מן שרבתא

דבנימין תרעסר אלפיא.

ט: פתר הלין תזית. והא כנשא סגינא
דלממניה לא אנש מצא הוּא מן כל עמא
ושרבתא ואומתא ולשנא. דקימין קדם
תרונס. קדמוהי דאמרא בד מעטפין אסטלא
חנרתא. תקלא באידיהון.

י: וקעין בקלא רבא בד אַמרינ: פורקנא
לאַלהן דיתב על תרונס ולאמרא.

יא: וכלהון מלאכא קימין הוּו תדרוהי
דתרונס ודקשישא ודארבע חנרתא. ונפלו
קדם תרונס על אפיהון. וסגדו לאלהא.

יב: פד אַמרינ: אַמין. בורפתא.
ותשבוחתא. ותכמתא. וקובל טיבוהא.
ואיקרא. וחילא. ועושנא לאַלהן לעלם
עלמין. אַמין.

יג: ופני חד מן קשישא ואמר לי: הלין
דמעטפין אסטלא חנרתא. מן אנון ומן איבא
אָהוּ.

יד: ואמרת לה: מרי. אַנת ידע אַנת.
ואמר לי: הלין אנון דאָהוּ מן אוּלצנא רבא.
ואשיגו אסטליהון. ותרו אַנין בדמה דאמרא.
טו: מטל הָדא איתיהון קדם תרונס
דאלהא ומשמשין לה איממא ולליא בהיפלה.
והו דיתב על תרונס גון עליהון.

טז: לא נכפנון תוב. ולא נצהון תוב. לא
נפל עליהון שמשא ולא כל חומא.

יז: מטל דאמרא דבמצעתה דתרונס
נרעא אנון ונהדא אנון על מעינא דמיא חיא.
ונלחא אלהא כל דמעחא מן עיניהון.

קפלאון ח

א: וכד פתח לטבעא שביעיא הוּא שתקא
בשמיא איך פלגות ששא.

יג: וְרֵאִיתִי וְשָׁמַעְתִּי נֶשֶׁר אֶחָד עָף בְּאֶמְצַע
הַשָּׁמַיִם, אֹמֵר בְּקוֹל גְּדוֹל: אֹי, אֹי, אֹי
לְגֵרִים עַל הָאָרֶץ מִקּוֹל שָׁאֵר הַשּׁוֹפְרוֹת שֶׁל
שְׁלֹשֶׁת הַמַּלְאָכִים הָעִתִּידִים לְהָרִיעַ.

פֶּרֶק ט

א: וְהַמַּלְאָךְ הַחֲמִישִׁי הָרִיעַ; וְרֵאִיתִי כּוֹכֵב
שֶׁנִּפְל מִן הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ, וְנָתַן לוֹ מִפְתָּח
שֶׁל בּוֹר הַתְּהוֹם.

ב: וּפָתַח אֶת בּוֹר הַתְּהוֹם וַעֲשֵׂן עָלָה מִן
הַבּוֹר, כַּעֲשֵׂן תַנּוּר יוֹקֵד, וְהַשֶּׁמֶשׁ וְהָאֵוִיר
חֲשָׁכוּ מֵעֲשֵׂן הַבּוֹר.

ג: וּמִן הָעֲשֵׂן יָצְאוּ אַרְבַּע לְאָרֶץ, וְנָתַן לָהֶם
שִׁלְטוֹן כְּפִי שֵׁשׁ לְעֶקְרָבִים עַל הָאָרֶץ.

ד: וְנֹאמַר לָהֶם שְׁלֹא יִזְקִיו לְעֶשֶׂב הָאָרֶץ,
וְלֹא לְכָל יֵרֶק, אֲףִי לֹא לְכָל עֵץ, אֲלֵא לְבְנֵי אָדָם
שֶׁאֵין לָהֶם חֹתֶם הָאֱלֹהִים עַל מִצְחוֹתֵיהֶם.

ה: וְנָתַן לָהֶם שְׁלֹא יִהְיֶה אֹתָם, אֲלֵא
שִׁיעֲנוּ חֲמִשָּׁה חֲדָשִׁים; וְעֻנּוּם כְּעֻנֵי הָעֶקְרָב
כְּאִשֶּׁר יִכֶּה אִישׁ.

ו: וּבְיָמֵים הָהֵם יִבְקָשׁוּ בְנֵי אָדָם אֶת הַמָּוֶת
וְלֹא יִמְצְאוּהוּ, וְיִשְׁתַּקְּקוּ לָמוֹת וְהַמָּוֶת יִבְרַח
מֵהֶם.

ז: וְדַמּוֹת הָאֲרָבָה כְּצוֹרֶת סוּסִים מוֹכֲנִים
לְקָרֵב, וְעַל רֹאשָׁם כְּמוֹ עֶטְרֶת בְּדָמוֹת זָהָב,
וּפְנֵיהֶם כְּפָנֵי בְנֵי אָדָם.

ח: וְהָיָה לָהֶם שַׁעַר כְּשַׁעַר נָשִׁים, וְשִׁנֵּיהֶם
הָיוּ כְּשֵׁל אֲרִיּוֹת.

ט: וְהָיוּ לָהֶם שְׂרִיּוֹנִים כְּשְׂרִיּוֹנֵי בְּרֹזֶל, וְקוֹל
כְּנָפֵיהֶם כְּקוֹל מִרְכָּבוֹת סוּסִים רַבִּים הֶרְצִים
לְקָרֵב.

ב: וְרֵאִיתִי אֶת שְׁבַעַת הַמַּלְאָכִים אֲשֶׁר
עָמְדוּ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים; וְנָתַנוּ לָהֶם שְׁבַעַה
שּׁוֹפְרוֹת.

ג: וּמַלְאָךְ אֶחָד כָּא וַעֲמַד עַל הַמִּזְבֵּחַ וְלוֹ
מִקְטֶרֶת זָהָב, וְנָתַנוּ לוֹ קְטוֹרוֹת רַבּוֹת כְּדִי שִׁיתֵּן
בְּתַפְלוֹת כָּל הַקְּדוֹשִׁים עַל מִזְבֵּחַ הַזָּהָב אֲשֶׁר
לִפְנֵי הַכֹּפֶּא.

ד: וְעָלָה עֲשֵׂן הַקְטוֹרוֹת, תַּפְלוֹת הַקְּדוֹשִׁים,
מִיָּדוֹ שֶׁל הַמַּלְאָךְ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים.

ה: וְלָקַח הַמַּלְאָךְ אֶת הַמִּקְטֶרֶת וּמִלֵּא
אוֹתָהּ מֵאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ וְהִטִּיל עַל הָאָרֶץ, וְהָיוּ
רְעָמִים וּבְרָקִים וְקוֹלוֹת וְעֻצּוּעַ.

ו: וְשְׁבַעַת הַמַּלְאָכִים שֵׁשׁ לָהֶם שְׁבַעַה
שּׁוֹפְרוֹת הִכִּינוּ עִצָּמָם לְהָרִיעַ.

ז: וְהַמַּלְאָךְ הָרִאשׁוֹן הָרִיעַ; וְהָיוּ בְּרָד וְאֵשׁ
מְעַרְבִים בָּדָם, וְהוּטְלוּ עַל הָאָרֶץ; וּשְׁלִישׁ
הָאָרֶץ נִשְׂרָפָה, וּשְׁלִישׁ הָעֵצִים נִשְׂרָפוּ, וְכָל
עֶשֶׂב יֶרֶק נִשְׂרָף.

ח: וְהַמַּלְאָךְ הַשֵּׁנִי הָרִיעַ; וַכְּמוֹ הֵר גְּדוֹל
בוֹעֵר בָּאֵשׁ הוּטֵל לֵים, וְגַם שְׁלִישׁ הַיָּם הָיָה
לָדָם.

ט: וּמָתוּ שְׁלִישׁ כָּל הַיְּצוּרִים שְׁבָנִים, אֲשֶׁר
יֵשׁ לָהֶם נִפְשׁוֹת, וּשְׁלִישׁ הָאֲנִיּוֹת הַשָּׂמַדוֹ.

י: וְהַמַּלְאָךְ הַשְּׁלִישִׁי הָרִיעַ; וְנִפְל מִן
הַשָּׁמַיִם כּוֹכֵב בּוֹעֵר כְּלִפִּיד, וְנִפְל עַל שְׁלִישׁ
הַנְּהָרוֹת וְעַל מַעְיָנוֹת הַיָּם.

יא: וְשֵׁם הַכּוֹכֵב נִקְרָא לְעֹנָה. וּשְׁלִישׁ
הַיָּם הָיוּ לְלַעְנָה, וְרַבִּים מִבְּנֵי אָדָם מָתוּ מִן
הַיָּם מִשּׁוֹם שֶׁנִּהְיוּ מָרִים.

יב: וְהַמַּלְאָךְ הַרְבִּיעִי הָרִיעַ; וּשְׁלִישׁ
הַשֶּׁמֶשׁ לָקָה, וּשְׁלִישׁ הַיָּרֵחַ וּשְׁלִישׁ הַכּוֹכְבִּים,
כְּדִי שִׁיחֲשֹׁךְ שְׁלִישׁ מֵהֶם, וְחֲשָׁכוּ — וְהַיּוֹם לֹא
יֵאִיר שְׁלִישִׁיתוֹ, וְהַלֵּילָה בְּאוֹתוֹ הָאֵפוֹן.

יג: וחזית לשבעת לנשרא חד דפרח
במצעתא דשמיא כד אמר בקלא רבא: וי' וי'
לדעמרין על ארעא מן קלא דשרפא
דשיפורא דתלתא מלאכא דעתידין למינבבו.

קפלאון ט

א: ומלאכא חמישא יבב. וחזית פופכא
דנפל מן שמיא על ארעא. ואתיהב לה קלידא
דברא דתהומא.

ב: ופתח לברא דתהומא. וסלק תננא מן
ברא איך תננא דאתנא דמשתגר. וחשך
שמשא ואאר מן תננא דברא.

ג: ומן תננא נפקו קמצא לארעא. ואתיהב
להון שולטנא איך דאית להין לעקרבא על
ארעא.

ד: ואתאמר להון דלא נהרון לעמירא
דארעא. ולא לכל יורקא. אפלא לכל אילנא.
אלא אן לבנינשא אילין דלית להון חתמא
דאלהא על בית עיניהון.

ה: ואתיהב להון דלא נקטלון אנון. אלא
דנשפנקון ירחא חמשא. ותשניקהון איך
תשניקא דעקרבא אמתי דתמחא לאנש.

ו: וביומקא הנון נבעון בנינשא למותא
ולא נשכחוניהי. ונתגרנגון לממת ונערוק
מותא מנהון.

ז: דומיא דקמצא איך דמותא דרכשא
דמטיבין לקרבא. ועל רשהון איך פליא
כדמותא דדקבא. ואפיהון איך אפא
דבנינשא.

ח: ואית הווא להון סערא איך סערא
דנשא. ושניהון איך דארקנותא אימיהין הוי.
ט: ואית הווא להון שרינא איך שרינא
דפרזלא. וקלא דגפיהון איך קלא דמרפכתא
דרכשא סגיאא דרהטין לקרבא.

ב: וחזית לשבעא מלאכא דקדם אלהא
קימין הונו ואתיהבו להון שבעא שיפורא.

ג: ומלאכא אתרנא אהא וקם על מדבחא
ואית לה פירמא דדקבא. ואתיהבו לה בסמא
סגיאא. איפנא דתל בצלנותא דלהון קרישא
על מדבחא דדקבא דקדם תרונס.

ד: וסלק עטרא דבסמא צלנותא דקרישא
מן אידה דמלאכא קדם אלהא.

ה: ונסבה מלאכא לפירמא. ומליהי מן
נורא דמדבחא. וארמי בארעא. והונו רעמא
וברקא וקלא חוץא.

ו: ושבעא מלאכא דאית להון שבעא
שיפורא טיבו נפשהון דניבבון.

ז: ומלאכא קדמא יבב. והווא ברדא
ונורא דפתיבין בדמא. ואתרמיו בארעא.
ותולתא דארעא יקד. ותולתא דאילנא יקד.
וכל עמירא יורקא יקד.

ח: ומלאכא תרינא יבב. ואיך טורא רבא
כד בנורא יקד אתרמי בימא. והווא אף
תולתה דימא דמא.

ט: ומית תולתא דלהין בריקא דבימא
דאית להין נפשחא. ותולתא דאלפא
אתחבלין.

י: ומלאכא תליתא יבב. ונפל מן שמיא
פופכא כד יקד איך למפיידא. ונפלו על
תולתא דנהרותא ועל מעינא דמא.

יא: ושמה דכופכא מתאמר אפסנתוס.
והווא תולתהון דמא לאפסינתא וסגיאא
בנינשא מיתו מן מיא מטל דמרו.

יב: ומלאכא רביעא יבב. ובלע תולתה
דשמשא ותולתה דסהרא ותולתא דכופכא
איך דנחשך תולתהון וחשכו. ויומא לא ננהר
תולתה. ולליא בה בדמותא.

כא: ולא שבו מרציחותיהם, ולא מכשופיהם, ולא מזונותם, ולא מגנבותיהם.

פרק י

א: וראיתי מלאך אחר חזק יורד מן השמים, לבוש צנן; וקשת של צנן על ראשו, ופניו כשמש, ורגליו כעמודי אש;

ב: ויש לו בידו ספרון פתוח. והוא שם את רגלו הימנית על הים, ואת רגלו השמאלית על הארץ;

ג: וצעק בקול גדול, כמו ששואג האריה. וכאשר צעק, השמיעו שבצת הרעמים את קולותיהם.

ד: וכאשר דברו שבצת הרעמים, התעמתתי לכתב; ושמעתי קול מן השמים אומר: חתם את הדברים אשר דברו שבצת הרעמים ואל תכתב אותם.

ה: והמלאך שראיתי עומד על הים ועל הארץ, הרים את ידו הימנית לשמים ו: ונשבע בתי לעולמי עולמים, אשר ברא את השמים ואת אשר בסם ואת הארץ ואת אשר בה ואת הים ואת אשר בו — שלא יהיה עוד זמן.

ז: אבל בימי קולו של המלאך השביעי, כשהתעמד להריץ, גם נשלם סוד האלהים כפי שבשר לעבדיו הנביאים.

ח: והקול אשר שמעתי מן השמים שוב מדבר אלי ואומר: לך קח את הספרון הפתוח ביד המלאך שעומד על הים ועל הארץ.

ט: והלכתי אל המלאך, באמרי לו לתת את הספרון. והוא אמר לי: קח ואכל אותו, וימר לך את פרסו, אך בפיך יהיה מתוק בךבש.

י: ויש להם זנבות, דומים לאלה של עקרבים, ועקצים; וזנבותיהם יש להם השלטון להזיק לבני אדם חמשה חדשים.

יא: ויש להם מלך עליהם, מלאך הטהום, אשר שם לו בעברית — אברון, אך בינוית השם אשר לו אפולון.

יב: אוי אחד הלו; הנה באים עוד שני אוי אחרי אלה.

יג: והמלאך הששי הריע; ושמעתי קול אחד מקרנות מזבח הזהב אשר לפני האלהים, יד: אומר למלאך הששי אשר יש לו שופר: החר את ארבעת המלאכים האסורים על הנהר הגדול פרת.

טו: והחרו ארבעת המלאכים המוכנים לשעה וליום ולחדש ולשנה, כדי שיהרגו את שלש בני האדם.

טז: ומספר חילי הפרשים שני רבוא רבבות — שמעתי את מספרם.

יז: וכך ראיתי את הסוסים בחזון ואת היושבים עליהם, שיש להם שריונים של אש ולשם וגפרית; וראשי הסוסים כראשי אריות, ומפיהם יוצאים אש ועשן וגפרית.

יח: ומשלת המכות האלה נהרגו שליש בני האדם, מן האש ומן העשן ומן הגפרית היוצאים מפיהם;

יט: כי שלטונם של הסוסים בפיהם; וזנבותיהם; כי זנבותיהם דומים לנחשים ויש להם ראשים ובהם מזיקים הם.

כ: ושאר בני האדם אשר לא נהרגו במכות האלה, לא שבו ממעשי ידיהם — שלא להשתחוו לשדים ולאילי זהב וכסף ונחשת ואבן ועץ, ואינם יכולים לא לראות ולא לשמע;

מ'צין. ולא למשמע.

כא: ולא תבו מן קטליהון ולא מן חרשיהון. ולא מן וניוההון. ולא מן גונוביהון.

קפלאון י

א: וחזית מלאכא אחרנא חילתנא דנחת מן שמאי דמצטר ענא. וקשתא דענא על רשה ופרצופה איך שמשא. ורגלוהי איך עמודא דנורא.

ב: ואית לה באידה כתבונא דפתח. וסם רגליה דימינא על ימא. ורגליה דסמלא על ארעא.

ג: וקעא בקלא רבא אכונא דגסר אריא. וכד קעא. מללו שבועא רעמא קליהון.

ד: וכד מללו שבועא רעמא. עתיד חזית למכתב. ושמעת קלא מן שמאי דאמר: חתום הלין מללו שבועא רעמא. ולא תכתוב אנין.

ה: ומלאכא וחזית בד קאם על ימא ועל ארעא. ארים אידה דימינא לשמאי.

ו: וימא בהו דחי לעלם עלמין. דברא לשמאי ולאילין דבה. ולארעא ולאילין דבה. ולימא ולאילין דבה דובנא לא טוב נהנא.

ז: אלא ביוממא דקלה דמלאכא שביעיא. אפתי דעתיד למיבבו. ואשתלם ארזה דאלהא איך דסבר לעבדוהי נביא.

ח: וקלא דשמעת מן שמאי טוב. דממלל עמי ואמר: זל סב לכתבונא דפתח באידה דמלאכא דקאם על ימא ועל ארעא.

ט: ואזלת לוח מלאכא בד אמר אנא לה: למפל לכתבונא. ואמר לי: סב ואכוליה. ונמר לך פרסך אלא בפומך נהנא חליא איך דבשא.

י: ואית להון דונפיתא דדמין לדעקרבא. ועוקסא. ובדונפיתאון אית להון שולטנא למהרו לבנינשא ירחא חמשא.

יא: ואית להון מלכא עליהון. מלאכא דתהומא. דשמא לה עבראית אבדו. ביוניא דין שמא אית לה אפולון.

יב: חד ניא אזל. הא אחין טוב תרין ניא כתר הלין.

יג: ומלאכא שתייתא יבב. ושמעת קלא חד מן קרנחה דמדבחא דדחבא דקדם אלהא. יד: דאמר למלאכא שתייתא דאית לה שיפורא: שרי לארבעא מלאכא דאסירין על נהרא רבא פרת.

טו: ואשתריו ארבעא מלאכא דמטיבין לשעתא וליקמא ולירחא ולשנתא דנקטלון לחולתא דבנינשא.

טז: ומנינא דפלתא דפרשוטא תרמין רבו רבן. שמעת מנינהון.

יז: והכנא חזית להלין רכשא בחונא. ולהנזן דיתבין עליהון דאית להון שרינא נורנא ויקונדיא וכבריתא. ורשיהון דרכשא איך רשא דארינא. ומן פומהון נפקא נורא ותננא וכבריתא.

יח: ומן תלת מחנותא הלין אתקטלו חולתא דבנינשא מן נורא ומן תננא ומן פבריתא דנפקין מן פומהון.

יט: שולטנהון גיר דרכשא בפומהון הו בדונפיתאון. דונפיתאון גיר דמין לחונתא. ואית להון רשא. ובהון מבין.

כ: ושרפא דבנינשא דלא אתקטלו במחנותא הלין. ולא תבו מן עבדא דאידיהון. דלא נסגדון לדיוא ולפתכרא דדחבא ולדסמא ולדנחשא ולדכאפא ולדקיסא. ולא למחנא

י: ולא יניחו לגויותיהם להיות מושמות בקבר.
י: והגרים על הארץ ישמחו עליהם
ועלזו, וישלחו מתנות איש לרעהו, משום
ששני הנביאים האלה ענו את הגרים על
הארץ.

יא: ואחרי אותם שלושה ימים נחצי
נכנסה בהם רוח חיים מאלהים, וקמו על
רגליהם; ואימה גדולה נפלה על הרואים
אותם.

יב: ושמעו קול גדול מן השמים אומר
להם: עלו הנה. והם עלו לשמים בצענן,
ואויביהם ראו אותם.

יג: ובאותה שעה היה ועוצה גדול
ועשירית העיר נפלה; ונהרגו בעוצה שבעת
אלפים שמות בני אדם; והנותרים היו
מפתחים, ונתנו כבוד לאלהי השמים.

יד: אי שני הלק, והנה אוי שלישי בא
מהר.

טו: והמלאך השביעי הריע; והיו קולות
גדולים בשמים, אומרים: היתה מלכות
העולם לאדונינו ולמשיחו, וימלא לעולמי
עולמים.

טז: ועשרים וארבעה הזקנים, אשר לפני
פסא האלהים יושבים על פסאותיהם, נפלו
על פניהם והשתחוו לאלהים

יז: באמנם: מודים אנו לך, יהוה אלהים
אחוז-הכל, ההנה והנה, כי נטלת את פחד
הגדול ומלכת;

יח: והגויים רגזו; ובא זעמך ועת המיתים
להשפט, ולתת שכר לעבדיך הנביאים
והקדושים הנראים את שמך, הקטנים
והגדולים, ולהשחית את הללו שהשחיתו את
הארץ.

י: ולקחתי את הספרון מידו של המלאך
ואכלתי, והיה בפי כדבש מתוק; וכאשר
אכלתי, מררה פרסי.

יא: ואמר לי: עליך עוד להנבא על גוים
ועל אמות ולשונות ומלכים רבים.

פרק יא

א: ונתן לי קנה דומה למטה; והמלאך
עומד היה באמרו: קום ומדד את היכל
האלהים ואת המזבח ואת המשפחות בו;

ב: ואת החצר שמחוץ להיכל הוצא לחוץ
ואל תמדד אותה, משום שנתנה לגוים
וירמסו את העיר הקדושה ארבעים ושנים
חדשים.

ג: ואתן לשני עדי* וינבאו אלף ומאתים
וששים ימים כשהם לבושים שקים.

ד: אלה הם שני הייתים ושתי המנורות
אשר עומדים לפני ארון הארץ.

ה: ואם ירצה איש להזיק להם, אש
יוצאת מפיהם ואוכלת את אויביהם. ואם
ירצה איש להזיק להם, כך עליו לההרג.

ו: הללו יש להם שלטון לעצור את השמים
לכל ימטר מטר בימי נבואתם; ושלטון יש
להם על המים להפוך אותם לדם, ולהכות את
הארץ בכל מכה כמה פעמים שירצו.

ז: וכאשר ישלימו את עדותם, תית הטורף
העולה מן התהום תעשה עמם מלחמה,
ותנצח אותם ותהרג אותם.

ח: וגויותיהם ברחוב הרחב של העיר
הגדולה הנקראת, בארץ רוחני, סדום
ומצרים, במקום שגם אדוניהם נצלב.

ט: ויראו מן הגוים והשכטים והאמות
והלשונות את גויותיהם שלושה ימים נחצי,

ט: וְהָיוּ מִן עַמָּא וּשְׂרָבְתָא וְאִמּוֹתָא
וּלְשָׁנָא לְשַׁלְדִּיָּהוּן יוֹמָתָא תַּלְתָּא וּפְלָגָא.
וּלְשַׁלְדִּיָּהוּן לֹא נִשְׁבְּקוּן לְמַתְסָמוּ בְּקִבְרָא.

י: וְהָיוּ דַּעֲמָרִין עַל אַרְעָא נַחֲדוֹן עֲלִיָּהוּן
וּנְבִסְמוּן. וּמִוִּהֲבָתָא נִשְׁדָּרוּן לְחַדָּא. מְטֹל
דְּהָלִין תְּרִין נִבְיָא שְׁנָקוּ לְדַעֲמָרִין עַל אַרְעָא.
יא: וּבְחַד הַנּוֹן תַּלְתָּא יוֹמִין וּפְלָגָא. רִיחָא
דְּחִיָּא מִן אֱלֹהָא עָלַת בְּהוּן. וְקָמוּ עַל רִגְלֵיהוֹן
וּדְחַלְתָּא רַבְתָּא נִפְלַת עַל אֵילִין דְּחִזִּין לֵהוּן.
יב: וְנִשְׁמְעוּ לְקָלָא רַבָּא מִן שְׁמִיָּא דְאָמַר
לֵהוּן: סָקוּ לְהִרְכָּא. וְסָלְקוּ לְשְׁמִיָּא בְּעֻנָּא.
נַחְזוּ אֲנוּן בְּעַלְדִּכְבִּיָּהוּן.

יג: וּבְדִי שְׁעָתָא הָנָא וְזָעָא רַבָּא נַחֲד מִן
עֶסְרָא דְּמַדִּינְתָּא נִפְל. וְאַתְקִטְלוּ בְּזָעָא שְׁמִיָּא
דְּבִנְיָשָׁא אֶלְפָא שִׁבְעָא. וְהָיוּ דְּשִׁרְכָּא דְּחֵילָא
הָנוּ. וְיִחָבוּ תִּשְׁבּוּחַתָּא לְאֱלֹהָא וְשְׁמִיָּא.
יד: הָא תִּרְיָנָא אָזֹל. וְהָא הָא תְּלִיָּתִיָּא
אַתָּא עָגֹל.

טו: וּמִלֵּאכָא שְׁבִיעִיָּא יָבֵב. וְהָיוּ קָלָא
דְּוִרְבָּא בְּשְׁמִיָּא דְאָמְרִין: הָנָת מַלְכוּתָא דְּעָלְמָא
דְּמָרְן וּדְמִשִּׁיחָה. וְנִמְלֵךְ לְעָלַם עָלְמִין.

טז: וְעֶסְרִין וְאַרְבַּעָא קִשְׁיָשָׁא וְקִדְּם
תְּרוּנוֹס דְּאֱלֹהָא יִתְבִּין עַל כּוֹרְסוֹתְהוֹן נִפְלוּ עַל
אַפִּיָּהוּן. וְסָגְרוּ לְאֱלֹהָא.

יז: כֹּד אָמְרִין: מְוִדִּינָן לָךְ מְרִיָּא אֱלֹהָא
אַחִיר כָּל דְּאִיתְוִהִי וְאִיתְוִהִי הָנָא. מְטֹל דְּנִסְכַּת
לְחִילָךְ רַבָּא וְאַמְלַכְתָּ.

יח: וְעַמָּא רִגְזוּ. וְאַתָּא רִיגְזוּ תִּבְנָא
דְּמִיתָא לְמַתְתָּדְנוּ. וְלִמְתַּל אַגְרָא לְעִבְדִּיךְ נִבְיָא
קִדְּיָשָׁא אֵילִין דְּחַלִּין לְשִׁמְךָ. וְעוֹרָא וְוִרְבָּא.
וְלִמְחַבְּלוּ לְהָנוּן דְּחַבְּלוּ לְאַרְעָא.

י: וְנִסְבַּת לְכַתְּבוּנָא מִן אִידָה דְּמִלֵּאכָא
וְאַכְלָתָהּ. וְהָנָא בְּפוּמִי אֵיךְ דְּבִשְׁא חֲלִיָּא. וְכֹד
אַכְלָתָהּ מֵרַת פְּרִסִי.

יא: וְאָמַר לִי: זֶדֶק לָן תּוֹב לְמַתְנִבְיוּ עַל
עַמָּא וְעַל אִמּוֹתָא וּלְשָׁנָא וּמִלֵּאכָא סְגִיָּא.

קפלאן יא

א: וְאַתְיָהֵב לִי קִנְיָא דְּדָמָא לְחוּטְרָא.
וְקָאָם הָנָא מִלֵּאכָא כֹּד אָמַר: קוּם וּמִשׁוּחַ
לְהִיכְלָא דְּאֱלֹהָא וּלְמַדְבַּחָא וְלֵאילִין דְּסַגְדִּין
בְּהָ.

ב: וְלִדְרָתָא דְּלִכְר מִן הִיכְלָא. אַפֵּק מִן לִכְר
וְלֹא תִמְשַׁחֲהָ. מְטֹל דְּאַתְיָהֵבַת לְעַמָּא.
וְלְמַדִּינְתָּא קִדְּיָשָׁא נְדוּשׁוֹן יִרְחָא אַרְבַּעִין
וַתְּרִין.

ג: וְאַתְל לְתִרִין סְהָדִי וְנִתְבּוֹן יוֹמָא אֶלְפָא
וּמֵאֲתִין וְשִׁתִּין. כֹּד מַתְעַטְפִּין סָקָא.

ד: וְהָלִין אִיתִיָּהוּן תְּרִין זִימָא וְתִרְתִּין
מִגְרָתָא וְקִדְּם מְרָה דְּאַרְעָא קִימִין.

ה: וְאָן אָנֹשׁ לֵהוּן צָבָא לְמִכְּיָי. נִנְרָא נִפְקָא
מִן פּוּמָהוּן. וְאַכְלָא לְכַעֲלִדְכִיָּהוּן. וְאָן אָנֹשׁ
לֵהוּן צָבָא לְמִכְּיָי. הֲבָנָא זֶדֶק לָהּ לְמַתְקִטְלוּ.

ו: הָלִין אִיתִיָּהוּן שׁוּלְטָנָא דִּנְאֲחִדִּין
לְשְׁמִיָּא. אִיפְּנָא דְּמִטְרָא לֹא נִמְשֵׁר בְּיוֹמָתָא
דְּנִבְיָתְהוֹן. וְשׁוּלְטָנָא אִיתִיָּהוּן עַל מִיָּא
דְּנִהֲפִכּוֹן אֲנוּן לְדָמָא. וְלִמְמַחָא לְאַרְעָא בְּכָל
מַחוּתָא כְּמָא זְבִינָן דִּנְעִבּוֹן.

ז: וְאַמְתִּי דְּנִשְׁלָמוֹן סְהָדוּתְהוֹן. חִיּוֹת שְׁנָא
דְּסָלְקָא מִן תְּהוּמָא תַּעֲבִיד עִמָּהוּן קִרְבָּא.
וְתוֹפָא אֲנוּן וְתִקְטוֹל אֲנוּן.

ח: וְשַׁלְדִּיָּהוּן עַל שׁוּקָא פְּתִיָּא דְּמַדִּינְתָּא
רַבְתָּא דְּמַתְקִרָּא רִיחְנָאִית סְדוּם וּמַצְרִין.
אִיפָּא דְאָף מְרָהוּן אַצְטָלְב.

י : וְשִׁמְעָתִי קוֹל גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם, אֹמֵר: כַּעַת הִיְתָה הַיְשׁוּעָה וְהַגְבוּרָה וְהַמְּלָכוּת שֶׁל אֱלֹהֵינוּ, וְשֶׁל טוֹן מְשִׁיחוֹ; כִּי הַשִּׁלְף מִקְטָרְג אֲחִינוּ אֲשֶׁר קָטַרְג עֲלֵיהֶם לִפְנֵי אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם וְלַיְלָה.

יא : וְהֵם נִצְחוּהוּ בְּגִלֵּל דָּם הָשָׂה וּבְגִלֵּל דְּבַר עֲדוּתָם, וְלֹא אָהָבוּ אֶת נַפְשָׁם עַד מוֹת.

יב : בַּעֲבוּר זֹאת שְׁמֵחוּ הַשָּׁמַיִם וְהַשׁוֹכְנִים בָּהֶם. אוֹי לְאֶרֶץ וְלֵם, כִּי יוֹרֵד הַמַּלְשִׁין אֲלֵיכֶם בְּחֶמֶה גְּדוֹלָה, בִּידְעוּ שְׂזִמָּן מַעַט לוֹ.

יג : וְכַאֲשֶׁר רָאָה הַתַּנִּין כִּי הַשִּׁלְף עַל הָאֶרֶץ, רָדַף אֶת הָאִשָּׁה שֶׁיִּלְדָה אֶת הַזָּכָר.

יד : וְנִתְּנוּ לְאִשָּׁה שְׁתֵּי כַּנְפֵי הַנֶּשֶׁר הַגְּדוֹל, כְּדֵי שְׁמַעוּף לַמַּדְבָּר אֶל מְקוֹמָהּ אֲשֶׁר תִּכְלָכַל שָׁם מוֹעֵד וּמוֹעֲדִים וְחָצִי מוֹעֵד מִפְּנֵי הַנֶּחֱשׁ.

טו : וְהַטִּיל הַנֶּחֱשׁ מִפְּנֵי אַחֲרֵי הָאִשָּׁה מֵיָם כְּנֶהֱרָ, כְּדֵי לְהַטְבִּיעַ אוֹתָהּ בְּנֶהֱרָ.

טז : וְעוֹרָה הָאֶרֶץ לְאִשָּׁה; וַיַּתְחֶה הָאֶרֶץ פִּיהָ וּבִלְעָה אֶת הַנֶּהֱרָ שֶׁהַטִּיל הַתַּנִּין מִפְּנֵי.

יז : וְרָגַז הַתַּנִּין עַל הָאִשָּׁה, וְהִלָּךְ לַעֲשׂוֹת מִלְחָמָה עִם שְׂאֵר זְרָעָהּ אֲשֶׁר שׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים וַיֵּשׁ לָהֶם עֲדוּת יְשׁוּעָה.

פֶּרֶק יג

א : וְעַמְדָתִי עַל חוֹל הַיָּם; וְרֵאִיתִי שֶׁעֲלָתָה חִית טָרֵף מִן הַיָּם, אֲשֶׁר יֵשׁ לָהּ עֶשֶׂר קַרְנִים וְשִׁבְעָה רֵאשִׁים, וְעַל קַרְנֶיהָ עֲשָׂרָה נְזָרִים, וְעַל רֵאשֶׁיהָ שְׁמוֹת גְּדוּף.

ב : וְחִית הַטָּרֵף שֶׁרֵאִיתִי דוֹמָה הִיְתָה

יט : וְנִפְתַּח הֵיכַל הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם, וְנִרְאָה אֶרֶץ בְּרִיתוֹ בְּהִיכְלוֹ; וְהָיוּ בְּרָקִים וִירְעָמִים וְקוֹלוֹת תְּעוּזָה וּבְכָרֵד גְּדוֹל.

פֶּרֶק יב

א : וְאוֹת גְּדוֹל נִרְאָה בְּשָׁמַיִם: אִשָּׁה* לְבוּשָׁה שְׁמֶשׁ, וְהִירָם סַחַת רִגְלֶיהָ, וְעַל רֵאשֶׁהָ עֲטֹרֶת שֶׁל שְׁנַיִם-עֶשֶׂר פּוֹכְכִים.

ב : וּבְהִיוֹתָה הִרָה, צָעָקָה; וְהָיָה חֲלָה וּמִתְחַבֶּלֶת לִלְדֹת.

ג : וְנִרְאָה אוֹת אַחֵר בְּשָׁמַיִם: וְהָיָה תַנִּין אֵשׁ גְּדוֹל, אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ שִׁבְעָה רֵאשִׁים וְעֶשֶׂר קַרְנִים, וְעַל רֵאשֵׁיו שִׁבְעָה נְזָרִים;

ד : וַיִּנָּבּוּ קָטַע שְׁלִישׁ פּוֹכְכֵי הַשָּׁמַיִם וְהַטִּיל אוֹתָם לְאֶרֶץ. וְהַתַּנִּין עוֹמֵד הָיָה לִפְנֵי הָאִשָּׁה הַעֲתִידָה לִלְדֹת, לְמַעַן יֵאָכַל אֶת בְּנֶהּ בְּאֲשֶׁר תֵּלֵד.

ה : וְהָיָה יִלְדָה בֵּן זָכָר הַעֲתִיד לִרְעוֹת אֶת כָּל הַגּוֹיִים בְּשִׁבְטֵי בְרָזִל; וּבְנֶהּ נְחֻטָּף אֶל הָאֱלֹהִים וְאֶל כְּסָאוֹ.

ו : וְהָאִשָּׁה בְּרַחַה לַמַּדְבָּר, אֲשֶׁר שָׁם הָיָה לָהּ מְקוֹם מוֹכֵן מֵאֵת אֱלֹהִים, לְמַעַן יִכְלָלֶיהָ שָׁם אֶלֶף וּמֵאֵתִים וְשִׁשִּׁים יָמִים.

ז : וּמִלְחָמָה הִיְתָה בְּשָׁמַיִם: מִיכָאֵל וּמִלֶּאכִּיּו יֵצְאוּ לְהִלָּחֵם עִם הַתַּנִּין; וְהַתַּנִּין וּמִלֶּאכִּיּו נִלְחָמוּ

ח : וְלֹא יָכְלוּ, וְלֹא נִמְצָא עוֹד מְקוֹמָם בְּשָׁמַיִם.

ט : וְהַשִּׁלְף הַתַּנִּין הַגְּדוֹל, הַנֶּחֱשׁ הַעֲתִיק שֶׁנִּקְרָא מַלְשִׁין וְשִׁטָּן, הַמִּתְעָה אֶת תֵּבֵל כָּלָה; הַשִּׁלְף עַל הָאֶרֶץ, וּמִלֶּאכִּיּו הִשְׁלָכוּ עִמּוֹ.

יט: ואתפתח היפלה דאלהא בשמיא.
ואתחזית קבוצא דדיתקא דילה בהיפלה. והו
ברקא ורעמא וקלא וזעא וברדא רבא.

קפלאון יב

א: ואתא רבא אתחזית בשמיא. אלתא
דמעטפא שמשא. וסררא תחית רגלה. ועל
רשא פלילא דכופא תרעסר.

ב: וכד בכרסא אית לה קעיא הנת וחבלא.
ומשתנקא למאלד.

ג: ואתחזית אתא אחרתא בשמיא: והא
תנינא דנורא רבא. דאית לה רשא שבצא
וקרנא עסר. ועל רשויה שבצא תגא.

ד: ודונבה גנא לתולתא דכופא דשמיא.
וארמי אנון. בארעא. ותנינא קאם הנה קדם
אלתא דעתידיא למאלד. אינא דאמתי
דמאלד גאכליוהי לברה.

ה: וילדת ברא דכרא דעתידי למרעא
לקלהון צממא בשבטא דפרוזא. ואתחטף
ברה לנת אלהא ולנת תרונס דילה.

ו: ואלתא ערקת למדברא. אינא דאית
הנה לה דופתא דמטיבא מן אלהא אינא
דממן נתרסונה יומתא אלפא ומאמין ושתי.

ז: והנה קרבא בשמיא. מיכאיל
ומלאכיה למקרבוי עם תנינא. ותנינא
ומלאכיה אקרבוי.

ח: ולא אתמציו. ולא אשתכחת תוב
דופתהון בשמיא.

ט: ואתרמי תנינא רבא. חויא עתיקא.
דמתקרא מרמינא וסטנא. דמטעא
מחצמניתא קלה. אתרמי על ארעא.
ומלאכיה צמה אתרמיו.

י: ושמצת קלא רבא בשמיא דאמר: השא

הנה פורקנא וחילא ומלפונא דאלהן.
ושולטנא דמשיחה. מטל דאתרמי מקטרנא
דאחין. דמקטרג הנה להון קדם אלהן אימא
ולילא.

יא: והוון זכאיהי מטל דמה דאמרא ומטל
מלתא דסהדותהון. ולא אהבו לנפשהון צדמא
למותא.

יב: מטל הנה אתבסמו שמיא והוון
דבהון שרין. נה לארעא ולימא. מטל דנחת
מרמינא לנתכון דאית לה חמתא רבתא. ד
דע דקליל ובנא אית לה.

יג: וכד חנא תנינא דאתרמי על ארעא
דרף לאלתא דילדת לדכרא.

יד: ואתיקבו לאלתא תרין גפא דנשרא
רבא. אינא דתפרח למדברא לדוכתה. אינא
דמתפרסא תמן עדנא ועדנא ופלגות עדנא
מן אפי חויא.

טו: וארמי חויא מן פומה בסתר אלתא
מיא איך נהרא. איך דלה נטבע בנהרא.

טז: ועדרת ארעא לאלתא. ופתחת
ארעא פומה. ובלעת לנהרא דארמי הנה
תנינא מן פומה.

יז: ורגו תנינא על אלתא. ואול למעבד
קרבא עם הלין דשרפא דורעה. אילין דנטרין
לפוקדנוהי דאלהא. ואית להון סהדותא
דישוע.

קפלאון יג

א: וקמת על חלא דימא. וחזית דסלקת
חיות שנא מן ימא. דאית לה קרנא עסר
ורשא שבצא. ועל קרנא עסרא תגא. ועל
רשיה שמהא דגודפא.

ב: וחיות שנא דחזית דמיא הנת לנמרא.

תַּעֲשֶׂה כִּי תֵרֶד אֶשׁ מִן הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ לִפְנֵי
בְּנֵי אָדָם;

יד : וּמַתְּעָה אֶת הַגָּרִים עַל הָאָרֶץ בְּאוֹתוֹת
שְׁנַתְנוּ לָהּ לַעֲשׂוֹת לִפְנֵי חֵית הַטָּרֶף, בְּאִמְרָה
לִישְׁבֵי הָאָרֶץ לַעֲשׂוֹת צֶלֶם לַחֵית הַטָּרֶף אֲשֶׁר
הָיָה לָהּ מִכַּת חֶרֶב וְחִיתָהּ.

טו : וְנָתַן לָהּ לָתֵת רוּחַ לְצֶלֶם חֵית הַטָּרֶף
לְמַעַן יִדְבֹר צֶלֶם חֵית הַטָּרֶף; וְתַעֲשֶׂה שָׁפֶל
אֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא יִשְׁתַּחֲוּוּ לְצֶלֶם חֵית הַטָּרֶף
יוֹמָתוֹ;

טז : וְתַעֲשֶׂה שֶׁהֶלֶל, קְטָנִים וְגְדוֹלִים
וְעֹשִׂירִים וְעֲנִיִּים וּבְנֵי חוֹרֵין וְעַבְדִּים, יִנָּתֶן
לָהֶם סִימָן עַל יָדָם הַיְמָנִית אוֹ עַל מִצְחָם,

יז : כִּדִּי שְׂאִישׁ לֹא יוּכַל לִקְנוֹת אוֹ לִמְכֹר,
אֵלֶּה מִי שֵׁשׁ לוֹ הַסִּימָן אוֹ הַשֵּׁם שֶׁל חֵית
הַטָּרֶף אוֹ מִסְפָּר שְׁמָהּ.

יח : כָּאֵן הִיא הַחֻקָּהּ מִי שֵׁשׁ לוֹ תְּבוּנָה
יִחָשֵׁב אֶת מִסְפָּר חֵית הַטָּרֶף, כִּי מִסְפָּר שֶׁל
אָדָם הוּא וּמִסְפָּרוֹ שֵׁשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשֵׁשׁ.

פֶּרֶק יד

א : וְרֵאִיתִי וְהָיָה שֶׁה עוֹמֵד עַל הַר צִיּוֹן
וְעָמָו מִנֵּין מֵאָה אַרְבָּעִים וְאַרְבָּעָה אֵלֶּף אֲשֶׁר
שָׁמוֹ וְשֵׁם אָבִיו כְּתוּב לָהֶם עַל מִצְחוֹתֵיהֶם.

ב : וְשִׁמְעָתִי קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם כְּקוֹל מִים
רַבִּים וּכְקוֹל רֶעַם גָּדוֹל; וְהַקוֹל שִׁשְׁמְעָתִי —
כְּקוֹל נִגְנֵי-נִבֵּל פּוֹרְטִים עַל גְּבֻלֵיהֶם;

ג : וְהֵם שָׂרִים שִׁיר תְּדַשׁ לִפְנֵי הַפֶּסֶל וּלְפָנֵי
אַרְבַּע הַחַיּוֹת וְהַזָּאִנִּים. וְאִישׁ לֹא הָיָה יָכוֹל

לִגְמֹר, וְרִגְלֵיהָ כְּשֶׁל רֵב, וּפִיהָ כְּפִי אֲרִיּוֹת. וְנָתַן
לָהּ הַמִּנֵּין אֶת כָּחוֹ וְאֶת כֶּסֶף וְשִׁלְטוֹן רֵב.

ג : וְאֶחָד מֵרָאשֵׁיהָ כְּשָׁחוּט לְמוֹת, וּמִכַּת
הַמּוֹת אֲשֶׁר לוֹ נִרְפָּאָה. וְהַתְּפִלָּה כָּל הָאָרֶץ
עַל חֵית הַטָּרֶף;

ד : וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַמִּנֵּין מִשּׁוּם שְׁנַתָּן שִׁלְטוֹן
לַחֵית הַטָּרֶף וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַחֵית הַטָּרֶף בְּאִמְרָם:
מִי כְּחֵית הַטָּרֶף? וּמִי יָכוֹל לְהִלָּחֵם עִמָּה?
ה : וְנָתַן לָהּ פֶּה מְדַבֵּר גְּדוֹלוֹת וְגִדּוּפִים,
וְנָתַן לָהּ שִׁלְטוֹן לַפֶּעַל אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם חֳדָשִׁים.

ו : וּפְתַחְהָ פִּיהָ לְגִדּוּף כְּלָפִי הָאֱלֹהִים,
לְגִדּוּף אֶת שְׁמוֹ וְאֶת מִשְׁכָּנוֹ וְאֶת הַשּׁוֹכְנִים
בְּשָׁמַיִם.

ז : וְנָתַן לָהּ שִׁלְטוֹן עַל כָּל שֶׁבֶט וְעַם וְלָשׁוֹן
וְאִמָּה, וְנָתַן לָהּ לַעֲשׂוֹת מִלְחָמָה עִם הַקְּדוֹשִׁים
וּלְבַצֵּחַ אוֹתָם.

ח : וְיִשְׁתַּחֲוּוּ לָהּ כָּל הַגָּרִים עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
שָׁמָּה אֵינוֹ כְּתוּב בְּסִפְר הַחַיִּים שֶׁל הַשָּׂה
הַתְּבוּחַת מִמוֹסְדוֹת עוֹלָם.

ט : מִי שֵׁשׁ לוֹ אָזְנִים יִשְׁמַע.

י : מִי שִׁמְכוּבִיל בְּשָׁבִי, בְּשָׁבִי יֵלֶךְ; וּמִי
שֶׁהוֹרֵג בַּחֶרֶב, בַּחֶרֶב עָלָיו לְהִהָרֵג. כָּאֵן הִיא
הַסְּבִלְנוֹת וְהָאֲמוּנָה שֶׁל הַקְּדוֹשִׁים.

יא : וְרֵאִיתִי חֵית טָרֶף אַחֲרֵת עוֹלָה מִן
הָאָרֶץ, וְהָיָה לָהּ שְׁתֵּי קַרְנִים דּוּמוֹת לְאֵלֶּה שֶׁל
שֶׁה, וְדַבָּרָה כְּמִנֵּין.

יב : וְאֶת כָּל הַשִּׁלְטוֹן שֶׁל חֵית הַטָּרֶף
הָרֵאשׁוֹנָה הִיא מוֹצִיָּאָה לַפֶּעַל לְפָנֶיהָ,
וְעֹשֶׂתָה שֶׁהָאָרֶץ וְהַגָּרִים בָּהּ יִשְׁתַּחֲוּוּ לַחֵית
הַטָּרֶף הָרֵאשׁוֹנָה אֲשֶׁר מִכַּת הַמּוֹת שֶׁלָּהּ
הַבְּרִיָּאָה;

יג : וְעֹשֶׂתָה אוֹתוֹת גְּדוֹלִים, בְּאִפְּן שֶׁגַּם

ורגליה איך דדבא. ופומה איך פומא
דארין. ויחב לה פנינא חילה ותרונס דילה
ושולטנא רבא.

ג: וחד מן רשיה איך נכיס לקומא.
ומחוטא דמומא דילה אתאסית. ואתדמרת
פלה ארעא כסתר חיות שגא.

ד: ונסגדו לתנינא מטל דיהב שולטנא
לחיות שגא. ונסגדו לחיות שגא כד אמרין:
מנו איך חיות שגא. ומנו מצא למקרבו עמה.
ה: ואתיבה לה פומא דממלל דורבתא
וגורפא. ואתיבה לה שולטנא למעבד ירחא
ארבעין ותריין.

ו: ופתחת פומה לגורפא לנת אלהא
למגדפו על שמה ועל משפנה ועל אילין
דבשמיא שרין.

ז: ואתיבה לה שולטנא על כל שרבתא
ועמא ולשגא ואומתא. ואתיבה לה למעבד
קרבא עם קדישא ולמופא אנון.

ח: ונסגדון לה פלהון אילין דעמרין על
ארעא אילין דלא כתיב שמהון בכתבא דחיא
דאמרא נכיסא מן תרמיטה דעלמא.

ט: מן דאית לה אדנא. נשמע.

י: מן דבשביא מובל. בשביא אול. ומן
דבסיפא קטל. וזק לה דבסיפא נתקטל. הרפא
איתיה מסיבונותא והימנותא דקדישא.

יא: וחוית חיות שגא אחרתא דסלקא מן
ארעא. ואית הנה לה קרנא תרמין דרמין
לדאמרא. וממללא הנה איך פנינא.

יב: ושולטנא כלה דחיות שגא קדמימא
עבדא קדמיה. ועבדא הנה לארעא ולהנן
דבה עמרין דנסגדון לחיות שגא קדמימא
דאתחלמת מחותה דמומא.

יג: ועבדת אתותא דורבתא. איך דאף

נורא תעבד למחת מן שמיא על ארעא קדם
בנינשא.

יד: ומטעיא להנן דעמרין על ארעא
באתותא דאיתיהב לה למעבד קדם חיות שגא.
כד אמרא לעמוריה דארעא למעבד צלמא
לחיות שגא דאית הנה לה מחותא דסיפא
נחית.

טו: ואתיבה לה למחל רוחא לצלמא
דחיות שגא. איך דנמלל צלמא דחיות שגא.
ותעבד דכלהון אילין דלא נסגדון לה לצלמא
דחיות שגא נתקטלון.

טז: ותעבד לכלהון לזעורא ולדורבא
ולעתיירא ולמסבנא ולבני חארא ולעבדא
דנתיבה להון רושמא על אידיהון דימינא או
על בית עיניהון.

יז: איכנא דלא אנש נתמצא נזפן או נזפן
אלא הו דאית לה רושמא. או שמא דחיות
שגא. או מנינא דשמה.

יח: הרפא תכמתא איתיה. מן דאית לה
הונא. נחשב למנינא דחיות שגא. מנינא גיר
דברנשא איתוהי. ומנינה איתוהי שתמאא
ושתיין ושת.

קפלאון יד

א: וחוית. והא אמרא קאם על טורא
דצהיון. ועמה מנינא מאא נארבעין נארבעא
אלפיא. דאית להון שמה ושמא דאבוהי
דכתיב על בית עיניהון.

ב: ושמעתי קלא מן שמיא איך קלא דמיא
סגינא. ואיך קלא דרעמא רבא. וקלא
דשמעת. איך דקיתדורא דנקשין בקיתריהון.

ג: ומשבחין תשובותא חדמא קדמויה
דתרונס וקדם ארבע חיותא וקשישא. ולא

יג: וְשִׁמְעָתִי קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם אוֹמֵר: פָּחַב: אֲשֶׁר־יִהְיֶה מִתִּים אֲשֶׁר מִתִּים בְּאֱלֹהִים מַעֲשֶׂה. כֵּן, אוֹמֶרֶת הַרוּחַ, לִמְעַן יִנּוּחוּ מַעֲמָלָם, כִּי מַעֲשִׂיהֶם מְלוּיִם אוֹתָם.

יד: וְרֵאִיתִי וְהִנֵּה עֵנָן לָבָן; וְעַל הָעֵנָן יוֹשֵׁב, רוֹמָה לְכֹן-הָאָדָם, שֵׁשׁ לוֹ עַל רֹאשׁוֹ עֲטֹרַת זָהָב, וּבִידּוֹ מֶגֶל חָד.

טו: וּמִלֵּאָד אַחֵר יָצָא מִן הַהִיכָל, צוֹעֵק בְּקוֹל גָּדוֹל לַיּוֹשֵׁב עַל הָעֵנָן: הִטֵּל מִגְלָד וּקְצֵר, כִּי בָּאָה שְׁעַת הַקִּצֵּר, כִּי יָבֵשׁ קִצִּיר הָאָרֶץ. טז: וְהִטִּיל הַיּוֹשֵׁב עַל הָעֵנָן אֶת מִגְלוֹ עַל הָאָרֶץ, וְנִקְצְרָה הָאָרֶץ.

יז: וּמִלֵּאָד אַחֵר, אֲשֶׁר גַּם לוֹ יֵשׁ מִגְלָל חָד, יָצָא מִן הַהִיכָל שֶׁבִּשְׁמַיִם.

יח: וּמִלֵּאָד אַחֵר, שֵׁשׁ לוֹ שִׁלְטוֹן עַל הָאֵשׁ, יָצָא מִן הַמִּזְבֵּחַ וְצִעַק צִעָקָה גְּדוֹלָה לְהוֹא שֵׁשׁ לוֹ מִגְלָל חָד, בְּאֶמְרוֹ: שְׁלַח מִגְלָד הַחַד וּבְצֹר אֶת אֲשָׁפְלוֹת כָּרֶם הָאָרֶץ, כִּי בָשְׁלוּ צִנְבֵיָהּ.

יט: וְהִטִּיל הַמִּלֵּאָד אֶת מִגְלוֹ לָאָרֶץ וּבְצֹר אֶת כָּרֶם הָאָרֶץ, וְהִטִּיל אֶל הַגֶּת הַגְּדוֹלָה שֶׁל חֲמַת הָאֱלֹהִים.

כ: וְנִדְרָכָה הַגֶּת מִחוּץ לְעִיר, וְיָצָא דָם מִן הַגֶּת עַד רִסְגֵי הַסּוּסִים — אֵלַי וְשֵׁשׁ מֵאוֹת רִים.

פֶּרֶק טו

א: וְרֵאִיתִי אוֹת אַחֵר בִּשְׁמַיִם, גָּדוֹל וְנִפְלָא: שֶׁבָּעָה מְלָאכִים אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם שִׁבְעַ

לְלַמֵּד אֶת הַשִּׁיר מִלְּבַד מֵאָה וְאַרְבָּעִים וְאַרְבָּעָה אֵלַי הַפְּדוּיִים מִן הָאָרֶץ.

ד: אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר לֹא נִתְטַנְפוּ עִם נָשִׁים, כִּי בְּתוֹלִים הֵם. אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר הָלְכוּ אַחֲרֵי הַשָּׂה לְהִיכֵן שֶׁהוּא הוֹלֵךְ. אֵלֶּה עַל-יְדֵי יִשׁוּעַ נִפְדּוּ מִבְּגֵי אָדָם, בִּפְנוּרִים לְאֱלֹהִים וְלִשָּׂה.

ה: וּבִפְיָהֶם לֹא נִמְצָא שָׁקָר, כִּי בְּלִי מוֹם הֵם.

ו: וְרֵאִיתִי מִלֵּאָד אַחֵר עָף בִּשְׁמַיִם, וְיֵשׁ לוֹ בְּשׂוֹרֶת עוֹלָם לְבָשָׁר לְגִזְרִים עַל הָאָרֶץ וּלְכָל אִמָּה וְשִׁבְט וְלָשׁוֹן וְעַם —

ז: בְּאֶמְרוֹ בְּקוֹל גָּדוֹל: עֲבֹדוּ אֶת אֱלֹהִים וַיִּנּוּחוּ לוֹ כְּבֹד, כִּי בָּאָה שְׁעַת מִשְׁפָּטוֹ; וְהִשְׁמַחְוּ לַעֲוֵשֶׂה הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְהַיָּם וּמַעֲיֵנוֹת הַמַּיִם.

ח: וּמִלֵּאָד אַחֵר בָּא אַחֲרָיו בְּאֶמְרוֹ: נִפְלָה נִפְלָה בְּכָל הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר מִיֵּין חֲמַת זְנוּתָהּ הַשְׁקַתָּה אֶת כָּל הַגּוֹיִים.

ט: וּמִלֵּאָד אַחֵר, שְׁלִישִׁי, בָּא אַחֲרֵיהֶם בְּאֶמְרוֹ בְּקוֹל גָּדוֹל: מִי שֶׁמִּשְׁתַּחֲוֶה לַחַיִּית הַטֶּרֶף וּלְצִלְמָהּ וּמִקְבֵּל אֶת סִימְנָהּ עַל מִצְחוֹ אוֹ עַל יָדוֹ —

י: גַּם יִשְׁתָּה מִיֵּין חֲמַת אֱלֹהִים הַמְּזוּג בְּלִיתִי מֵהוֹל בְּכוֹס זַעֲמוֹ, וְיַעֲנֶה בָּאֵשׁ וּגְפֹרִית לִפְנֵי הַמִּלֵּאכִים הַקְּדוּשִׁים וּלְפָנֵי הַשָּׂה.

יא: וְעַשְׂן עֲנֻזִים יַעֲלֶה לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים; וְלֹא תִהְיֶה לָהֶם מְנוּחָה יוֹמָם וְלַיְלָה לְמִשְׁתַּחֲוִים לַחַיִּית הַטֶּרֶף וּלְצִלְמָהּ.

יב: בָּאֵן הִיא סְבֻלָּנוֹת הַקְּדוּשִׁים הַשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הָאֱלֹהִים וְאֶת אֲמוּנַת יִשׁוּעַ.

אלין דנטרין לפוקדנוהי דאלהא ולהימנוהא
דשוע.

יג: ושמעת קלא מן שמיא דאמר: כתוב:
טוביהון למיתא אלין דבאלהא מיתין מן
השא. אין אמר רוחא: איפנא דנתניחון מן
עמליהון. עכדיהון גיר נקפין עמהון.

יד: וחזית והא עננא חורפא. ועל עננא
יתב דדמא לברה דאנשא. דאית לה על רשה
פליא דדבבא. ובאידה מגלא חריפתא.

טו: ומלאכא אחרנא נפק מן היפלא בד
קעא בקלא רבא להו דיתב על עננא: ארמא
מגלך נחצוד. מטל דאנת שעתא דחצדא.
ומטל דיבש חצדא דארעא.

טז: וארמי הו דיתב על עננא מגלה על
ארעא. ואתחצת ארעא.

יז: ומלאכא אחרנא נפק מן היפלא
דבשמיא. דאית אף לה מגלא חריפתא.

יח: ומלאכא אחרנא נפק מן מדבחא.
דאית לה שולטנא על נורא. וקעא בקעתא
רבחא להו דאית לה מגלא חריפתא בד אמר:
שדר למגלך חריפתא. וקטוף לסגולא דכרמה
דארעא. מטל דאתעלם ענביה.

יט: וארמי מלאכא למגלה בארעא. וקטף
לכרמה דארעא. וארמי במעצרתא רבחא
דחמתה דאלהא.

כ: ואתחדישת מעצרתא לבר מן
מדינתא. ונפק דמא מן מעצרתא. עדמא
לפגודא דרכשא. מן אסטונתא אלף
ושתמאא.

קפלאון טו

א: וחזית אתא אחרתא בשמיא רבחא
נחמיהתא. מלאכא שבכא דאית להון מחותא

אנש מתמצא ונא למאלפה לתשבוחתא אלא
אן מאא וארבעין וארבעא אלפא זבני מן
ארעא.

ד: הלין איתיהון אלין דעם נשא לא
אתטושו. בתולא גיר איתיהון. הלין איתיהון
אלין דנקפוהי לאמרא לאיפא דאזל. הלין מן
ישוע אודנו מן בנינשא רשיתא לאלהא
ולאמרא.

ה: ובפומהון לא אשתכחת דגלותא. דלא
מומא גיר איתיהון.

ו: וחזית מלאכא אחרנא בד פרח
בשמיא. בד אית לה סברתא דלעלם למסכרו
להון דעמרין על ארעא ולכל אומתא
ושרבחא ולשנא ועמא.

ז: בד אמר בקלא רבא: פלוחו לאלהא
והבו לה תשבוחתא. מטל דאנת שעת דיגה.
נסגודו לדעבד לשמיא ולארעא ולימא
ולמעניא דמיא.

ח: ומלאכא אחרנא נקף לה בד אמר:
נפלת נפלת ככל רבחא. דמן חמרא דחמתא
דניוהא אשקנת ללהון עממא.

ט: ומלאכא אחרנא תליתיא נקף להון בד
אמר בקלא רבא: מן דסגד לחיות שנא
ולצלמה. ונסב רושמה על בית עינוהי או על
אידה.

י: אף נשתא מן חמרא דחמתא דאלהא
דאשיר דלא מזגא בכסא דרוגזה ונשתנק
בנורא וכבריתא קדם מלאכא קדישא וקדם
אמרא.

יא: ותננא דתשניקהון לעלם עלמין נסק.
ולא אית להון נחא איממא ולליא להלין
דסגדין לחיות שנא ולצלמה.

יב: דרבא מסיפנוהא דקדישא איתיה

המכות האחרונות, כי בהן השלמה חמתו של אלהים.

ב: וראיתי כמו ים זכוכית מערב באש, ואת הללו שנצחו את חית הטרף ואת צלמה ואת מספר שמה — עומדים על ים הזכוכית ויש להם גבלי אלהים,

ג: ושרים את שיר משה עבד אלהים ואת שיר השם, באמנם: גדולים ונפלאים מעשיך, יהוה אלהים אוֹחֹזֶה־כָּל; ושרים ונאמנים דרכיך, מלך העולמים.

ד: מי לא ירא ממך, יהוה, ויהלל את שמך? כי אתה לדרך קדוש וצדיק; כי כל הגוים יבואו ולשפחו לך, כי נגלו צדקותיך.

ה: ואחרי אלה ראיתי ונפתח היכל משכן העדות אשר בשמים;

ו: ושבעת המלאכים אשר יש להם שבע המפות יצאו מן ההיכל, לבושים בד טהור מבריק ונגורים על חזותיהם חגורות זהב.

ז: ואחת מארבע החיות נתנה לשבעת המלאכים שבע קצרות זהב מלאות חמת אלהים התי לעולמי עולמים;

ח: ונתמלא ההיכל עשן מכבוד אלהים ומגבורתו, ואיש לא היה יכול להפגס להיכל עד אשר תשלמנה שבע המפות של שבעת המלאכים.

פרק טז

א: ושמעתי קול גדול אומר לשבעת המלאכים: לכו ושפכו את שבע קצרות חמת האלהים על הארץ.

ב: והלך הראשון ושפך את קצרתו על הארץ, והיה שחין רע ומכאיב על בני האדם

שיש להם סימן חית הטרף ועל המשתחווים לצלמה.

ג: והמלאך השני שפך את קצרתו על הים, והיה לדם כמו של מת, וכל נפש חיה אשר בים מתה.

ד: והמלאך השלישי שפך את קצרתו על הנְהָרוֹת ועל מעינות המים, והיו לדם.

ה: ושמעתי את מלאך המים אומר: צדיק אתה יהוה והנה והיה, הקדוש, על ששפטת את אלה,

ו: כי דם קדושים ונביאים שפכו; ודם נתת להם לשמות, כי ראויים הם.

ז: ושמעתי את המזבח אומר: כן, יהוה אלהים אוֹחֹזֶה־כָּל, נאמן הוא וצודק משפטך.

ח: והרביעי שפך את קצרתו על השמש, ונתן לו לצרב את בני האדם באש.

ט: ונצרב בני האדם בחם גדול, ונגדפו בני האדם את שם האלהים שיש לו השלטון על המפות האלה, ולא התחרטו כדי לתת לו כבוד.

י: והחמישי שפך את קצרתו על הכסא של חית הטרף, והיתה מלכותה לחשך; ונשכו לשונם מכאב,

יא: ונגדפו את אלהי השמים בגלל כאביהם ושחיניהם, ולא התחרטו על מעשיהם.

יב: והששי שפך את קצרתו על הנהר הגדול פרת, ויבשו מימיו למען תוכן דרך המלכים ממזרח שמש.

יג: וראיתי מפי התנין ומפי חית הטרף ומפי נביא השקר שלש רוחות טמאות כמו צפרדעים;

יד: כי הן רוחות של שדים העושים

שבע אחרינתא. מטל דבהין אשתלמת חממה דאלהא.

ב: וחזית איך ימא דזוגינתא דחליטא בנוקא. ולהנן דזכו לחיות שנא ולצלמה ולמנינא דשמה. כד קימין על ימא דזוגינתא ואית להון קיתרוהי דאלהא.

ג: ומשבחין תשבוחתא דמושא עבדה דאלהא ותשבוחתא דאמרא כד אמרין: רורבין ותמיהין עבדיך מרזא אלהא אחיד כל. פאנן ושרירן אורחתך מלפא דעלמא.

ד: מנו דלא נדחל מנך מרזא ונשבח לשמך. מטל דאנת הו בלחודיך חסידא וכאנא. מטל דכלהון עממא גאתון ונסגדון קדמך. דודיקך אתגליו.

ה: וכתר הליך חזית. ואתפתח היפלא דמשפנא דסהדותא דבשמאי.

ו: ונפקו שבעא מלאכא דאית להון שבע מחנתא מן היפלא. כד לבישין פתנא דכיא נציחא. ואסירין לנות חדיהון וזנאס דדהבא.

ז: ונדא מן ארבע חיותא יהבת לשבעא מלאכא שבע פילאס דדהבא. דמלין מן חממה דאלהא דחי לעלם עלמין.

ח: ואתמלי היפלא מן תננא מן תשבוחתא דאלהא ומן חילה. ולא אנש מצא למעל להיפלא. עדמא דנשתמלין שבע מחנתא דשבעא מלאכא.

קפלאון טו

א: ושמצת קלא רבא דאמר לשבעא מלאכא: ולו ואשודו לשבע פילאס דחממה דאלהא בארעא.

ב: ואזל קדמאי ואשד לפילא דילה בארעא. והנא שוחנא בישא וכאכנא על

בנינשא דאית להון רושמא דחיות שנא ועל הנן דסגדין לצלמה.

ג: ומלאכא תרינא אשד לפילא דילה בימא. והנא דמא איך דמינתא. וכל נפשא דחיא מיתת דהנן דבימא.

ד: ומלאכא דחלתא אשד לפילא דילה בנהרותא ובמעיינא דמיא ונהון דמא.

ה: ושמצת למלאכא דמיא דאמר: ודיקא אנת הו דאיתוהי ואיתוהי חנא. חסידא מטל דהלין דנת.

ו: מטל דדמא דקדישא ודנביא אשדו. ודמא להון יהבת למשפא. דשנין איתיהון.

ז: ושמצת למדבחה דאמר. אין מרזא אלהא אחיד כל. שרינא הו ודיקא דינך.

ח: ורביעיא אשד לפילא דילה על שמשא. ואיתיהב לה למחמו לבנינשא בנוקא.

ט: ואתחממו בנינשא חומא רבא. וגדפו בנינשא על שמה דאלהא דאית לה שולטנא על מחנתא הלין. ולא אתתונו למפל לה תשבוחתא.

י: וחמלישא אשד לפילא דילה על תרונא דחיות שנא. ונהון מלכותה חשוכתא. ומלעסין הון לשניהון מן פאכא.

יא: וגדפו על אלהא דשמאי מן פאכיהון ומן שוחניהון. ולא אתתונו מן עבדיהון.

יב: ושתיתא אשד לפילא דילה על נהרא רבא פרת. ויבשו מוהי. איפנא דתחטיב אורחא דמלפא דמן מדנחא דשמשא.

יג: ונחזית מן פומה דתנינא ומן פומא דחיות שנא ומן פומה דנבכיא דגלא רוחתא תלת טמאתא איך אורדעא.

יד: איתיהין גיר רוחתא דדיוא. דעבדין אתותא. ואזלין על מלפא דמתעמרנינתא כלה

יושבת על חית טרף אדמה מלאה שמות
גדופים, שיש לה שבצה ראשים ועשר קרנים.

ד: האשה לבושה ארגמן ושני, ועדיה
בזהב ובאבנים יקרות ומרגליות, ויש לה כוס
והב בידה, מלאה טמאות וטנופי ונוחה.

ה: ועל מצחה שם כתוב: סוד: בכל
הגדולה, אם הזונות והתועבות של הארץ.

ו: וראיתי את האשה שפורה מדם
הקדושים ומדם עדי ישוע, והתפלאתי פליאה
גדולה באשר ראיתי.

ז: ואמר לי המלאך: מדוע התפלאת? אני
אמר לך את סוד האשה וחית הטרף הנושאת
אותה, אשר יש לה שבצת הראשים ועשר
הקרנים האלה.

ח: חית הטרף שראיתי, היתה ואיננה;
ועתידה לעלות מן התהום וללכת לאברון.
והגרים על הארץ אשר שמם איננו כתוב
בספר החיים ממוסדות עולם, יתפלאו
בראותם את חית הטרף שהיתה ואיננה
וקרבה.

ט: כאן התבונה של מי שיש לו חכמה.
שבצה הראשים שבצה הרים הם, אשר האשה
יושבת עליהם.

י: והמלכים שבצה הם: חמשה נפלו, אחד
ישנו, אחד עוד לא בא; וכאשר יבוא, עליו
להשאר מעט.

יא: וחית הטרף שהיתה ואיננה היא
השמינית, ומן השבצה היתה ולאברון היא
הולכת.

יב: ועשר הקרנים שראיתי, עשרה מלכים
הם אשר עוד לא קבלו מלכות, אך שלטון
במלכים, עם חית הטרף, מקבלים הם לשעה
אחת.

אותות והולכים אל מלכי חבל בלה לאסוף
אותם למלחמת היום הגדול שהוא של אחז-
הפל.

טו: הנני בא בגנב. אשרי מי שער ושומר
את בגדיו, פן ילך צרום ויראו את צרותו.
טז: ואספו אותם אל מקום שנקרא
בעברית הר-מגדון.

יז: והשביעי שפד את קצרתו על האויר,
והוא קול גדול מן ההיכל, מן הכסא, ואמר:
נהיתה.

יח: והיו ברקים ורעמים; ונעוצה היתה,
גדול, אשר לא היתה כמוהו מאז שהיו בני אדם
על הארץ — נעוצה כה גדול.

יט: ונחלקה העיר הגדולה לשלושה
חלקים, וערי הגוים נפלו; ובכל הגדולה
הזכרה לפני האלהים לתת לה את כוס יין
חמת ועמו.

כ: וכל אי נס, וההרים לא נמצאו.
כא: וברד גדול כמו כפר היתה מן השמים
על בני האדם; וגדפו בני האדם את האלהים
בגלל מכת הברד, כי גדולה מכתו מאד.

פרק יז

א: ובא אחד משבצת המלאכים שיש
להם שבע הקצרות, ודבר אלי באמרו: בוא
אראך לך את משפט הזונה הגדולה היושבת
על מים רבים,

ב: אשר מלכי הארץ ונו אתה והגרים
בארץ השתפרו מיין ונוחה.

ג: והובילני למדבר ברומ, וראיתי אשה

למכנשו און לקרבא דיומא הו רבא דאחיד
לל.

טו: הא אתא אנא איך גנבא. טובה למן
דעיר ונטר מאנוהי איכנא דלא נהלך ערטל
ונחזון פורסיה.

טז: וכנשו און לדוכתא דמחקריא
עבראית הרמאגדון.

יז: ושביעיא אשד לפילא דילה על אאר.
ונפק קלא רבא מן היכלא מן פורסיא דאמר:
הנת.

יח: והנו פרקא וקלא ורעמא. וזועא הנו
רבא דלא הנו אכונה מן דהנו בנינשא על
ארעא זועא הכנא רבא.

יט: והנת מדינתא רבתא לחלת מנון.
ומדינתא דעממא נפל. ובבל רבתא אתדכרת
קדם אלהא למתל לה פסא דחמרא דחמתא
דרוגיה.

כ: וכל גורמא ערקת. וטורא לא
אשתכחו.

כא: וברדא דורבא איך פכרא הנו מן
שמאי על בנינשא. וגדפו בנינשא על אלהא
מן מחותא דברדא. מטל דרבתא איתיה
מחותא סגי.

קפלאון יז

א: ואתא חד מן שבעא מלאכא דאית
להון שבע פילאס. ומלל עמי בד אמר: תא
אחוא לך דינא דזינתא רבתא. דיתבא על מייא
סגיאא.

ב: דינאו עמה מלכא דארעא. וריוו אילין
דעמרין בארעא מן חמרא דזינותה.

ג: ואובלני למדברא ברוחא. ונחזית
לאנתתא בד יתבא על חיות שגא סומקתא

דמליא שמהא דגודפא. דאית לה רשא שבעא
וקרנא עסר.

ד: אנתתא מעטפא ארגונא ונחזינתא.
ומדהבא בדחבא ובכפא זקינתא ומרגינתא.
ואית לה פסא דדחבא באידה דמלא מן
טמאנתא וטנפנתא דזינותה.

ה: ועל בית עיניה שמא דכתיב: ארנא.
בבל רבתא. אמא דזינתא ודסובבא דארעא.
ו: נחזית לאנתתא דרויא מן דמא
דקדישא ומן דמא דסהדוהי דישוע.
ואתדמרת בד חזינה דיומרא רבא.

ז: ואמר לי מלאכא: מטל מנא אתדמרת.
אנא אמר אנא לך ארנא דאנתתא ודחיות
שגא דטעינא לה. דאית לה הלין שבעא רשא
נעסר קרנתא.

ח: חיות שגא דחיות. איתיה הנת ולא
איתיה. נעתיך למסק מן תהומא ולאבדנא
למאול. ונתדמרון הנון דעמרין על ארעא
דלא כתיב שמהון בספרא דחיא מן תרמינה
דעלמא. בד חזין לחיות שגא דאיתיה הנת
ולא איתיה. וקרבת.

ט: הרבא הונא דאית לה חכמתא. שבעא
רשא שבעא טורא איתיהון. דעליהון אנתתא
יתבא.

י: ומלכא שבעא איתיהון. חמשא נפלו.
חד איתוהי. אחרנא לא עדפיל אתא. ומא
דאתא. קליל זרק לה למכתרו.
יא: וחיות שגא דאיתיה הנת ולא איתיה.
איתיה תמיניתא. ומן שבעא איתיה. ולאבדנא
אזלא.

יב: נעסר קרנא דחיות. עסרא מלכא און
דמלפונתא עדפיל לא נסבו. אלא שולטנא איך
מלכא חדא שעחא נסבין עם חיות שגא.

ה: כי הגיעו חטאיה עד השמים וזכר
אלהים את עוונותיה.

ו: שלמו לה כפי שהיא שלמה, וכפלו לה
כפלים כמעשיה; בפוס שמהלה, מהלו לה
כפלים.

ז: כפי שנעם לה להתהולל כל כך, תנו לה
ענוי ואבל, כי אמרה בלבה: יושבת אני מלכה
ואיני אלמנה, ואבל לא אראה.

ח: בעבור זאת ביום אחד תבואנה
מכותיה — מות ואבל ורעב, ובאש תשרף;
כי חזק הוא יהוה אלהים השופט אותה.

ט: ויכפו ויספדו עליה מלכי הארץ אשר
זנו ונתהוללו אתה, כאשר יראו את עצן
שרפתה.

י: והם עומדים מרחוק בגלל אימת ענויה,
באמרם: אוי אוי, העיר הגדולה ככל, העיר
החזקה, כי בשעה אחת בא משפט.

יא: וסוחר הארץ יתאבלו ויספדו עליה,
כי את סחורתם לא יקנה עוד איש —

יב: סחורה של זהב וכסף ואבנים יקרות
ומרגליות ובוץ וארזמן ומשי ושני, וכל עץ
בשם וכל כלי שנהב, וכל כלי מעץ יקר
ביותר, ומנחת ומבדול ומשיש;

יג: וקנזמן ואומזן ובשמים ומור ולבונה
ויין ושמן וסלת וחסה ובהמה וכבשים וסוסים
ומרכבות וגוף ונפש של בני אדם.

יד: ופרי מאות נפש סר ממך, וכל
הדברים הרשנים והנוצצים אבדו ממך; ולא
עוד ימצאום הסוחרים

טו: של אלה אשר התעשרו ממנה;
מרחוק יעמדו בגלל אימת ענויה ויכפו
ויתאבלו,

טז: באמרם: אוי אוי, העיר הגדולה

יג: אלה רצון אחד יש להם, ואת פתם
ואת שלטונם נותנים הם לחית הטרף.

יד: אלה ילחמו עם השוה; והשוה ינצח
אותם, כי אדון האדונים הוא ומלך המלכים;
והללו אשר עמו קרואים ונבחרים גאמנים.
טו: ואמר לי: המים שראית, במקום
שהזונה יושבת, המונים ועמים הם, אמות
וילשונות.

טז: ועשר הקרנים: שראית וחית
הטרף — אלה ישנאו את הזונה, ושוממה
יעשוה ויערמה; ואת בשרה יאכלו, ואותה
ישרפו באש;

יז: כי האלהים נתן בלבם לעשות את
רצונו, ולעשות רצון אחד, ולתת את מלכותם
לחית הטרף עד אשר יתמלאו דברי האלהים.
יח: והאשה אשר ראית היא העיר הגדולה
שיש לה מלכות על מלכי הארץ.

פרק יח

א: אחרי אלה ראיתי מלאך אחר יורד מן
השמים ויש לו שלטון רב, והארץ האירה
מפבדו.

ב: וצעק בקול גדול באמרו: נפלה נפלה
ככל הגדולה, והיתה לבית מעון שדים, ולכלא
של כל רוח טמאה, ולכלא של כל עוף טמא
ונתעב;

ג: כפי מנין חמתה שתו כל הגוים, ומלכי
הארץ זנו עמה, וסוחר הארץ משפע מענוניה
התעשרו.

ד: ושמעתי קול אחר מן השמים, אומר:
צאו ממנה, עמי, פן תשתתפו בחטאיה
ותקבלו מכותיה;

ו: פורעוה איך דהי פרעת. ועופו לה
עאפא איך עבדיה. בכסא דמוצת מזוגו לה
עאפא.

ז: כמא דשפר לה למצטדיו כלה הנא.
הבו לה שונקא ואבלא. מטל דבלפה אמרא:
דיתבא אנא מלכתא. וארמלתא לא איתי.
ואבלא לא אחזא.

ח: מטל הדא בחד יומא נאתנן מחתה.
מותא ואבלא וכפנא. ובנורא תאקד. מטל
דחילתנא דו מריא אלהא דדאן לה.

ט: ונכפון ונרקדון עליה מלכא דארעא
דעמה וניו ואצטדיו. פד נחזון לתנא דיקדנה.
י: והזון מן רוחקא קימין מטל דחלתא
דשונקא פד אמרין: יי יי. מדינתא רבתא
ככל. מדינתא חילתניתא. מטל דכחדא
שעתא אהא דינכי.

יא: ותגרא דארעא נתאבלון ונרקדון
עליה. מטל דתאגורתהון לא אנש טוב וכן.

יב: תאגורתא דדהבא. ודסאמא. ודכאפא
דקירתא. ודמרנניתא. ודבוצא. ודארגנא.
ודשאריא. ודחזריתא. וכל קיסא דבסמא.
וכל מאנא דגרם פילא. וכל מאנא דקיסא
יתיר מיקרא. ודנחשא. ודפרזלא. ודשישא.
יג: וקונומוון. ואמומוון. ובסמנא. ומורון.
ולבוותא. וחמרא. ומשחא. וסמידא. וחטא.
ובעירא. וערבא. ורכשא. ומרפכתא. ופגרא.
ונפשחא דבנינשא.

יד: ואבא דרגתא דנפשכי אול מנכי.
וכלהין שמינתא ונציחתא אפדין מנכי. ולא
תוב נשכחון אנין תגרא.

טו: דהלין דערתו מנה. מן רוחקא נקומון
מטל דחלתא דשונקא. ונכפון ונתאבלון.

טז: פד אמרין: יי יי. מדינתא רבתא

יג: הלין חד צבינא אית להון. וחילהון
ושולטנהון לחינת שגא יחבין.

יד: הלין עם אמרא נקרבון. ואמרא נזכא
אנון. מטל דמרא מרננתא איתוהי ומלכא
דמלכא. ואילין דעמה קריא וגביא מהימנא.
טו: ואמר לי: מיא דחיות. איכא דנניתא
יתבא. פנשא ועממא איתיהון אמנתא ולשנא.

טז: ועסר קרגא דחיות וחיות שגא. הלין
נסנון לנניתא. וחרבתא נעבדונה וערטליטא.
ובסרה נאכלון. ולה נוקדון בנורא.

יז: אלהא גיר יחב בלפותהון למעבד
צבינא. ולמעבד חד צבינא. ולמחל
מלפותהון לחינת שגא עדמא דנשפתמלן מלא
דאלהא.

יח: ואלתתא דחיות איתיה מדינתא
רבתא דאית לה מלכותא על מלכא דארעא.

קפלאון יח

א: פתר הלין חיות מלאכא אחרנא דנחת
מן שמיא. ואית לה שולטנא רבא. וארעא
נחרת מן תשובותה.

ב: וקעא בקלא חילתנא כד אמר: נפלת
נפלת בבל רבתא. ונהות בית מעמרא דדיוא.
ונטורתא דכל רוחא טמאתא. ונטורתא דכל
פרחתא טמאתא וסניתא.

ג: מטל דמן חמרא דחמתה אשתי פלהון
עממא. ומלכא דארעא עמה וניו. ותגרא
דארעא מן חילא דפורפעה עתרו.

ד: ושמעת קלא אחרנא מן שמיא דאמר:
פוקו מנה עמי. דלא תשמותפון בחטתיה.
ותסבון מן מחנתה.

ה: מטל דדבקו חטתיה עדמא לשמיא.
ואתדבר אלהא לעוליה.

רַב בְּשָׁמַיִם — אוֹמְרִים: הַלְלוּהָ! הַיְשׁוּעָה
וְהַגְבוּרָה וְהַתַּפְאֶרֶת וְהַיִּקָּר לַאלֹהֵינוּ;

ב: כִּי נֶאֱמָנִים וְצוֹדִיקִים מִשְׁפָּטָיו; כִּי שִׁפְט
אֶת הַזּוֹנֶה הַגְדוּלָה אֲשֶׁר הִשְׁחִיתָה אֶת הָאָרֶץ
בְּזוֹנוֹתָהּ, וְנִקֵּם אֶת דָּם עַבְדֵּיו מִיָּדָה.

ג: וְשָׁנִית אֲמָרוֹ: הַלְלוּהָ! וְעֲשֵׂנָה עָלֶה
לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

ד: וְנִפְלו עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה הַזִּקְנִים וְאַרְבַּע
הַחַיּוֹת, וְהִשְׁתַּחֲוּ לַאלֹהִים הַיּוֹשֵׁב עַל הַכִּסֵּא,
בְּאֲמָרָם: אָמֵן. הַלְלוּהָ!

ה: וְקוֹל יֵצֵא מִן הַכִּסֵּא, אוֹמֵר: שִׁבְחוּ אֶת
אֱלֹהֵינוּ כָּל עַבְדֵּיו וְהַיִּרְאִים אוֹתוֹ, קְטָנִים
וְגְדוֹלִים.

ו: וְשִׁמְעָתִי בְּקוֹל הַמּוֹן רַב וּבְקוֹל מִים
רַבִּים, וּכְמוֹ שֶׁל רַעְמִים חֲזָקִים — אוֹמְרִים:
הַלְלוּהָ, כִּי מָלַךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אוֹחֲזֵי-הַכֹּל.

ז: וְשִׁמְחָה וְגִילָה וְנִתְּן לוֹ כְּבוֹד, כִּי בָּאָה
חֲתֻמַּת הַשָּׁה וְאִשְׁתּוֹ הַכִּינָה עֲצָמָה.

ח: וְנִתְּן לָהּ לְהַתְלַבֵּשׁ בּוֹץ מִבְּרִיק וְטָהוֹר,
כִּי הַבּוֹץ צְדָקוֹת הַקְדוּשִׁים הוּא.

ט: וְאָמַר לִי: כְּתֹב: אֲשֶׁרִי אֵלֶּה שֶׁהִזְמִנּוּ
אֶל סַעֲדַת חֲתֻמַּת הַשָּׁה, וְאָמַר לִי: אֵלֶּה דְּבָרֵי
אֱלֹהִים אֲמִתִּיִּים הֵם.

י: וְנִפְלָתִי לְרַגְלָיו לְהִשְׁתַּחֲוֹת לוֹ, וְהוּא
אָמַר לִי: רְאֵה, לֹא! עֲמִיתְךָ אֲנִי, וְשֶׁל אַחִיד
אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם עֲדוֹת יְשׁוּעָה. לַאלֹהִים הַשְׁתַּחֲוֶה,
כִּי עֲדוֹת יְשׁוּעָה הֵיא רֹיחַ הַנְּבִיאָה.

יא: וְרֵאִיתִי אֶת הַשָּׁמַיִם פְּתוּחִים, וְהִנֵּה
סוּס לָבָן וְהַיּוֹשֵׁב עָלָיו נִקְרָא נֶאֱמָן וְאֲמִתִּי,
וּבִצְדָקָה הוּא שׁוֹפֵט וְנֹלָחֵם.

יב: עֵינָיו כְּשֶׁלֹּהֶבֶת אֵשׁ, וְעַל רֹאשׁוֹ נִזְרִים
רַבִּים, וְיֵשׁ לוֹ שְׁמוֹת כְּתוּבִים וְשֵׁם כְּתוּב אֲשֶׁר
אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ אֵלָּא הוּא.

הַלְבוּשָׁה בּוֹץ וְאַרְגָּמָן וְשָׁנִי וְעֲדוּיָה בְּזָהָב
וּבִאֲבָנִים יְקָרוֹת וּבְמַרְגְּלִיּוֹת,

יז: כִּי בְּשָׁעָה אַחַת חָרַב עָשָׂר אֲשֶׁר כָּזָה.
וְכָל רַב חוֹבֵל וְכָל הַמַּפְלִיג לְמָקוֹם, וְהַמַּלְחִים
וְכָל אֲשֶׁר עוֹבְדִים בַּיָּם, עָמְדוּ מִרְחוֹק

יח: וְצָעְקוּ בְּרֹאוֹתָם אֶת עֲשֵׁן שְׂרָפְתָהּ,
בְּאֲמָרָם: מִי הוֹמָה לָעִיר הַגְדוּלָה?

יט: וְהִשְׁלִיכוּ עָפָר עַל רִאשֵׁיהֶם, וְצָעְקוּ
כְּשֵׁהֶם בּוֹכִים וְנֹאבְלִים וְאוֹמְרִים: אוֹי אוֹי,
הָעִיר הַגְדוּלָה אֲשֶׁר הִתְעַשְּׂרוּ בָּהּ מִשְׁפַּעֲתָה כָּל
הַלֵּלוּ שֵׁיִשׁ לָהֶם אֲנִיּוֹת בַּיָּם, כִּי בְּשָׁעָה אַחַת
חָרְבָהּ.

כ: שִׁישׁוּ עָלֶיהָ שָׁמַיִם, וּקְדוּשִׁים
וְשִׁלְחִים, כִּי שִׁפְט אֱלֹהִים אֶת מִשְׁפָּטָם
מִמֶּנָּה.

כא: וּמִלֵּאָף חֲזָק אֶחָד נָטַל אֶבֶן, בְּאֶבֶן
רַחֲמִים גְּדוּלָה, וְהִטִּיל לַיָּם בְּאֲמָרוֹ: כָּכָה בְּשָׁעָף
תוֹטַל בְּכָל הָעִיר הַגְדוּלָה וְלֹא תִמָּצֵא עוֹד.

כב: וְצִלִּיל שֶׁל פּוֹרְטִי גָבַל וְשֶׁל נְגָנִים וְשֶׁל
מַחֲלִילִים וְשֶׁל תּוֹקְעִים בְּשׁוֹפְרוֹת לֹא יִשְׁמַע בָּךְ
עוֹד; וְכָל אֲמֵן מִכָּל אֲמִנוֹת לֹא יִמָּצֵא בָּךְ עוֹד;
וְקוֹל רַחֲמִים לֹא יִשְׁמַע בָּךְ עוֹד.

כג: וְאוֹר מְנוּרָה לֹא יֵרָאֶה בָּךְ; וְקוֹל חֲתָן
וּכְלָה לֹא יִשְׁמַע בָּךְ עוֹד; כִּי סוֹחֲרִידָה הָיָה גְדוּלִי
הָאָרֶץ; כִּי בְּכִשּׁוּפָהּ הִתְעוּ כָּל הַגּוֹיִם.

כד: וְכָה דָם הַנְּבִיאִים וְהַקְדוּשִׁים נִמָּצֵא,
וְשֶׁל כָּל הַטְּבוּחִים עַל הָאָרֶץ.

פָּרָק יט

א: אַחֲרֵי אֵלֶּה שִׁמְעָתִי קוֹל גְּדוֹל שֶׁל הַמּוֹן

ב: מטל דשרירין וכאנין דינוהי. מטל דדן
לזניתא רבתא דחבלת לארעא בנייתה. נתבע
לדמא דעבדוהי מן אידה.

ג: ודמרתין אמרו: הללויה. ותננה סלק
לעלם עלמין.

ד: ונפלו קשישא עסרין וארבעא וארבע
חינותא. וסגדו לאלהא דיתב על תרונס פד
אמרין: אמן. הללויה.

ה: וקלא נפק מן תרונס דאמר: שבחו
לאלתן פלהון עבדוהי ואילין דחלין לה
זעורא ורורבא.

ו: ושמעט איך קלא דכנשא סגיא. ואיך
קלא דמא סגיא. ואיך דרעמא עזיזא
דאמרין: הללויה. מטל דאמלך מריא אלתן
אחיד פל.

ז: נחרא ונרנו ונתל לה תשובותא. מטל
דאיתת משותא דאמרא. ואנתתה טיבת
נפשה.

ח: ואיתקב לה דתחטף בוצא נציחא
ודכנא. בוצא גיר זדקא דקדישא איתוהי.

ט: ואמר לי: כתוב. טוביהון דלחשמיתא
דמשתותא דאמרא אתקריו. ואמר לי: קלין
מלא שריתא דאלהא איתיהין.

י: ונפלת קדם רגלוהי למסגד לה ואמר
לי: חזי. לא. כנחך איתי ודאחך דאית להון
סהדותא דישוע. לאלהא סגור. סהדותא גיר
דישוע איתיה רוחא דנביותא.

יא: ונחית לשמא דפתיה. וקא סוסיא
חנרא. וקו דיתב עלוהי מתקרא מהימנא
ושריא. ובדיקיתא דאן ומקרב.

יב: עינוהי דין איך שלחיתא דנורא. ועל
רשה תגא סגיא. ואית לה שמחה דכתיבין
ושמא דכתיב דלא אנש ידע אלא אן הו.

דמעטפא בוצא וארגנא וחוריתא. ומדקבא
בדקבא ובכאפא יקירתא ובמרננתא.

י: מטל דבחדא שעתא חרב עותרא
דדאיך קנא וכל קוברניטא וכל דלופכתא
טאף. ונוטא. וכל דבימא פלחין מן רוחקא
קמו.

יח: וקעו פד חזין לתנא דיקדנה פד
אמרין: מן הי דמא למדינתא רבתא.

יט: וארמיו עפרא על רשיהון. וקעו פד
פכין ואבילין. ואמרין: וי. מדינתא רבתא
דבה צתרו פלהון קנון דאית להון אלפא בימא
מן שורתתה. מטל דבחדא שעתא חרבת.

כ: אתפסמו עליה שמא וקדישא
ושליחא. מטל דין אלהא דינכון מנה.

כא: ושקל חד מלאכא חילתנא כאפא
איך דרחא רבתא. וארמי בימא כד אמר:
הכנא בחאפא תחרמא בבל מדינתא רבתא.
ולא תשתכח טוב.

כב: וקלא דקיתורא ודמוסיקורא
ודמרא ודקעי בשיפורא. לא נשתמע בכי
תוב. וכל אומנא דכל אומנותא לא נשתכח
בכי תוב. וקלא דרחא לא נשתמע בכי תוב.

כג: ונוהרא דשרגא לא נתחזא בכי. וקלא
דחתנא דחלתא לא נשתמע בכי תוב. מטל
דחגריכי איתיהון חנו רורבנא דארעא. מטל
דחברשוותי אחטעיו פלהון עממא.

כד: ובה דמא דנביא ודקדישא אשתכח
נדכלהון קנון דנכיסין על ארעא.

קפלאון יט

א: פתר קלין שמעט קלא רבא דכנשא
סגיא בשמא דאמרין: הללויה. פורקנא
וחילא ותשובותא ואיקרא לאלתן.

פֶּרֶק כ

א: וְרָאִיתִי מֵלֶאֱךָ יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר לוֹ מִפְתַּח הַתְּהוֹם וְשִׁרְשֶׁרֶת גְּדוֹלָה בְּיָדוֹ.

ב: וְתַפֵּס אֶת הַתִּנִּין — הַנֶּחֱשׁ הַקָּדְמוֹנִי, אֲשֶׁר הוּא הַמְּלָשִׁין וְהַשֹּׁטֵן, אֲשֶׁר הִתְעָה אֶת כָּל תִּבְל — וַיִּכְבְּלוּ לְאַלְף שָׁנִים;

ג: וְהִטִּילוּ אֶל הַתְּהוֹם, וְסָגְרוּ וַחֲתָם עָלָיו כְּדִי שֶׁלֹּא עוֹד יִתְעָה אֶת הַגּוֹיִים, עַד אֲשֶׁר יִתְּמוּ אֵלַף הַשָּׁנִים. אָבֵל אַחֲרֵי אֵלֶּה צְרִיף שְׂיִתֵּר לְזִמֵּן מַעֲט.

ד: וְרָאִיתִי כִסְאוֹת, וַיֵּשְׁבוּ עֲלֵיהֶם, וּמִשְׁפָּט וּנֶמֶן לָהֶם. וְרָאִיתִי אֶת הַנִּפְשוֹת אֲשֶׁר נִטְבְּחוּ לְמַעַן עֲדוֹת יִשׁוּעַ וּלְמַעַן דִּבַּר הָאֱלֹהִים, וְאֲשֶׁר לֹא הִשְׁתַּחֲוּוּ לַחֵית הַטֶּרֶף וְלֹא לַצִּלְמָה, וְלֹא קִבְּלוּ אֶת הַסִּימֵן עַל מַצְחֹתֵיהֶם וְעַל יְדֵיהֶם; וְהֵם חֲיוּ וּמָלְכוּ עִם הַמַּשִּׁיחַ אֵלֶּף שָׁנִים.

ה: וּשְׂאֵר הַמֵּתִים לֹא חֲיוּ עַד אֲשֶׁר יִתְּמוּ אֵלֶּף הַשָּׁנִים. זֹהִי הַתְּקוּמָה הָרִאשׁוֹנָה.

ו: מֵאֲשֶׁר הוּא וְקִדּוּשׁ מִי שֵׁשׁ לוֹ חֵלֶק בַּתְּקוּמָה הָרִאשׁוֹנָה. עַל אֵלֶּה אֵין לוֹ לְמִנּוֹת הַשָּׁנִי שְׁלֹטוֹן; אֲלֹא יִהְיוּ כִּהְיוּ לַאֱלֹהִים וּלְמַשִּׁיחַ, וַיִּמְלְכוּ עִמּוֹ אֵלֶּף שָׁנִים.

ז: וְכֹאֲשֶׁר יִתְּמוּ אֵלֶּף הַשָּׁנִים, יִתֵּר הַשֹּׁטֵן מִבֵּית מֵאָסָר;

ח: וַיֵּצֵא לְהַתְעוֹת אֶת הַגּוֹיִים שְׂבָאֲרֵבַע פְּנוֹת הָאָרֶץ, אֶת גּוֹג וְאֶת מָגוֹג, לְאַסֹּף אוֹתָם לְמִלְחָמָה — אֲשֶׁר מִסְפָּרָם כָּחוֹל הַיָּם.

ט: וְהֵם עָלוּ לְרֹחֵב הָאָרֶץ וַהֲקִיפוּ אֶת מִחְנֵה הַקְּדוּשִׁים וְאֶת הָעִיר הַחֲבִיבָה; וַיִּרְדֵּה אֵשׁ מֵאֵת הָאֱלֹהִים מִן הַשָּׁמַיִם וְאָכְלָה אוֹתָם.

י: וְהַמִּקְטָרֵג אֲשֶׁר הִתְעָה אוֹתָם הַשֹּׁטֵן לְאַגֵּם הָאֵשׁ וְהַגִּפְרִית, אֲשֶׁר שָׁם גַּם חֵית הַטֶּרֶף

יג: וְלָבוּשׁ הוּא בְּגֵד מִזֶּה בָדָם, וְקָרָא שְׁמוֹ דִּבַּר הָאֱלֹהִים.

יד: וְהַצְבָּאוֹת שִׁבְשָׁמַיִם הִלְכוּ אַחֲרָיו עַל סוּסִים לְבָנִים, לָבוּשִׁים לָבוּשׁ שֶׁל בּוּץ טָהוֹר לָבָן.

טו: וּמִפְּיוֹ יוֹצֵאת חֶרֶב פְּפִיּוֹת חֲדָה לְמַעַן יִכֶּה בָּהּ אֶת הַגּוֹיִים; וְהוּא יִרְעָה אוֹתָם בְּשִׁבְט בְּרָזָל; וְהוּא יִדְרֹף אֶת גַּת הַיֵּין שֶׁל חֲמַת זַעַם הָאֱלֹהִים אוֹחֶזֶת־הַכֹּל.

טז: וַיֵּשׁ לוֹ עַל בְּגָדוֹ וְעַל יָרְכוֹ שֵׁם כְּתוּב: מֶלֶךְ הַמְּלָכִים וְאֶדוֹן הָאֲדוֹנִים.

יז: וְרָאִיתִי מֵלֶאֱךָ עוֹמֵד בְּשָׁמֶשׁ; וְצִעַק בְּקוֹל גְּדוֹל, בְּאִמְרוֹ לְכָל הָעוֹפּוֹת שִׁעְפּוֹת בְּאִמְצַע הַשָּׁמַיִם: בּוֹאוּ הַתְּאֻסָּפוּ לְסַעֲדַת אֱלֹהִים הַגְּדוֹלָה,

יח: לְמַעַן תֹּאכְלוּ בִּשְׂר מְלָכִים וּבִשְׂר שָׂרִי אֱלֹפִים וּבִשְׂר גְּבוּרִים וּבִשְׂר סוּסִים וְהַיּוֹשְׁבִים עֲלֵיהֶם, וּבִשְׂר כָּל בְּנֵי הַחֹרוּרִין וְהַעֲבָדִים וְהַקְּטָנִים וְהַגְּדוֹלִים.

יט: וְרָאִיתִי אֶת חֵית הַטֶּרֶף וְאֶת מְלָכֵי הָאָרֶץ וְצִבְאוֹתֵיהֶם מִתְּאַסְּפִים לַעֲשׂוֹת מִלְחָמָה עִם הַיּוֹשֵׁב עַל הַסּוּס וְעִם צִבְאוֹתָיו.

כ: וְנִלְכְּדָה חֵית הַטֶּרֶף וְגַם נָבִיא הַשֹּׁקֵר אֲשֶׁר עָמָה, אֲשֶׁר עָשָׂה אוֹתוֹת לִפְנֵיהָ, אֲשֶׁר הִתְעָה בָּהֶם אֶת הַלָּלוּ שֶׁקִּבְּלוּ אֶת סִימֵן חֵית הַטֶּרֶף וְאֶת הַלָּלוּ שֶׁהִשְׁתַּחֲוּוּ לַצִּלְמָה; וּכְשֶׁהֵם חַיִּים הִשְׁלָכוּ שְׁנֵיהֶם לְאַגֵּם הָאֵשׁ הַבּוֹעֵר בְּגִפְרִית.

כא: וְהַנּוֹתָרִים נִהְרְגוּ בַּחֶרֶב הַיּוֹשֵׁב עַל הַסּוּס, הַיּוֹצֵאת מִפְּיוֹ; וְכָל הָעוֹפּוֹת שִׁבְעוּ מְגִוֵּי־חַיִּים.

לה קלידא דתהומא. וששלתא רבתא באידה.
ב: ולבבה לתנינא חוץ קדמיא. דאיתוהי
מרמינא וסטנא. הו דאטעי לכלה
מתעמרניתא ואסרה אלה שנין.

ג: וארמיה בתהומא ואחד נטבע לעל
מנה. איפנא דלא תוב נטעא לעממא. עדמא
דנשתלמן אלה שניא. בתר הלין דין ולא
דנשתרא קליל ובנא.

ד: וחזית פורסותא. ויתבו עליהון. ודינא
אתיהב להון. וחזית לנפשתא אילין
דאחפסקין מטל סהדותא דישוע ומטל מלתא
דאלהא. ואילין דלא סגדו לחיות שניא ולא
לצלמה. ולא נסכו לרושמא על בית עיניהון
ועל אידיהון. וחזי ואמלכו עם משיחא אלה
שנין.

ה: ושרפא דמיתא לא חזי עדמא
דנשתלמן אלה שניא. דא חזי קיממא
קדמיא.

ו: טובתנא הו וקדישא הו דאית לה מנתא
בקממא קדמיא. על הלין למותא תנינא לא
אית לה שולטנא. אלא נהון פנהא דאלהא
ודמשיחא. ונמלכון עמה אלה שניא.

ז: ואמתי דמשתמלן אלה שניא. נשתרא
סטנא מן בית תבושיה.

ח: ונפוק למטעיו לעממא דבארבע
גונתה דארעא. לגוג ולמגוג. למכנשו אנון
לקרבא. הלין דמנינהון איך חלא דימא.

ט: ונסלקו על פתיה דארעא. וחדרוה
למשריתא דקדישא ולמדינתא חביבתא.
ונחתת נורא מן אלהא מן שמיא ואכלת אנון.

י: ואכלקרבא דאטעי אנון אשתדי
ביממא דנורא ודכבריתא. איפא דאף חיות
שניא ונביא דגלא. ונשתנקון איממא ולליא

יג: ומעטף מאנא דוליה בדמא. וקרא
שמה מלתא דאלהא.

יד: ופלחנתא דבשמיא נקיפין הו לה על
רכשא חנרא. דלבישין לבושא דבוץא דכנא
חנרא.

טו: ומן פומה נפק סיפא חריפא דתרין
פומהי איפנא דבה נמחא לעממא. והו נרעא
אנון בחוטרא דפרולא. והו נדוש מעצרתא
דחמרא דחממא דרוגזה דאלהא אחיד כל.

טז: ואית לה על מאנה ועל עטמה שמא
דכתיב: מלכא דמלכא ומרא מרומא.

יז: וחזית מלאכא בד קאם בשמשא.
וקעא בקלא רבא בד אמר לכלהין פרחתא
דפרחן במצעת שמיא: חזין אתפנשין
לחשמיתא רבתא דאלהא.

יח: איפנא דתאכלן בסרא דמלכא.
ובסרא דרשי אלפיא. ובסרא דחילתנא.
ובסרא דרכשא ודהנון דיתבין עליהון ובסרא
דלהון בני חארא ודעבדא דזעורא ורורבא.
יט: וחזית לחיות שניא ולמלכא דארעא
ולפלחנתהון דכנישין. למעבד קרבא עם הו
דיתב על סוסיא ועם פלחנתה.

כ: ואתחצידת חיות שניא ונביא דגלא
דעמה דעבד אתנתא קדמיה דבהין אטעי
לאילין דנסכו רושמא דחיות שניא ולאילין
דסגדו לצלמה. ובד חזין אתרמיו תריהון
ביממא דנורא דיקרא בכבריתא.

כא: והנון דשרפא אתקטלו בסיפא דהו
דיתב על סוסיא דנפק מן פומה. וכלהין
פרחמא סבלין מן שלדיהון.

קפלאון כ

א: וחזית מלאכא דנחת מן שמיא דאית

לחדשות עושה אני, ואמר: כתב, משום שאלה הדברים נאמנים ואמתים הם.

ו: ואמר לי: הוי. אני אלף וחו, הראש והסוף. אני אתן לצמא ממצען המים החיים חנם.

ז: מי שמנצח יירש את אלה; ואהיה לו לאלהים, והוא יהיה לי לבן.

ח: אכל לפחדנים והבלתי מאמינים והחטאים והמסאבים והרוצחים והזונים והמכשפים ועובדי האלילים וכל השקרגים — חלקם באגם הבוער באש וגפרית, אשר הוא המות השני.

ט: ובא אחד משבעת המלאכים שיש להם שבע הקערות המלאות בשבע המכות האחרונות, ודבר אלי באמרו: בוא אראה לך את הכלה אשתו של השם.

י: והבילני ברות אל הר גדול וגבוה, והראני את העיר הקדושה ירושלים יורדת מן השמים מאת האלהים,

יא: בהיות לה תפארת האלהים; אורה רומה לאבן יקרה מאד, כאבן ישפה הדומה לבדלח.

יב: ויש לה חומה גדולה וגבוהה אשר שנים-עשר שערים לה, ועל השערים שנים עשר מלאכים; ושמות כותבים עליהם, אשר הם שמות שנים-עשר שבטי בני ישראל;

יג: ממזרח שלושה שערים, ומצפון שלושה שערים, ומדרום שלושה שערים, וממערב שלושה שערים.

יד: וחומת העיר יש לה שנים-עשר יסודות, ועליהם שנים-עשר שמות של שנים-עשר שליחי השם.

טו: והוא אשר דבר אלי היתה לו מדה,

ונביא השקר, ויענו יומם ולילה לעולמי עולמים.

יא: וראיתי כסא לבן גדול, ואת היושב עליו אשר נסו מפניו הארץ והשמים, ומקום לא נמצא להם.

יב: וראיתי את המתים הגדולים והקטנים עומדים לפני הכסא, וספרים נפתחו; וספר אחר נפתח, אשר של החיים הוא. ונשפטו המתים מתוך הדברים שכתובים בספרים, לפי מעשיהם.

יג: ונתן הים את המתים שבו, והמות והשאל נתנו את המתים אשר בהם, ונשפטו כל אחד לפי מעשיו.

יד: והמות והשאל השלכו לאגם האש. זהו המות השני — אגם האש.

טו: ומי שלא נמצא כתוב בספר החיים השלך לאגם האש.

פרק כא

א: וראיתי שמים חדשים וארץ חדשה, כי השמים הראשונים והארץ הראשונה עברו, והים איננו עוד.

ב: ואת העיר הקדושה, ירושלים החדשה, ראיתי יורדת מן השמים מאת האלהים, מוכנה ככלה מקושטת לאישה.

ג: ושמעתי קול גדול מן השמים, אומר: הנה משפן אלהים עם בני האדם, וישפן עמם; והם יהיו לו לעם, והוא האלהים עמם יהיה להם לאלהים.

ד: ותעלם כל דמעה מעיניהם; והמות לא יהיה עוד, ולא אבל ולא צעקה, אף לא כאב יהיה עוד, כי הראשונות עברו.

ה: ואמר היושב על הכסא: הנה את כלן

לעלם עלמין.

יא: נחזית תרונס רבא חורא. ולהו דיתב לעל מנה דמן קדם אפוהי ערקת ארעא ושמיא. ודוכתא לא אשפכתת להון.

יב: נחזית למיתא רורבא ונעורא כד קימין קדם תרונס. וכתבא אתפתחו. וכתבא אחרנא אתפתח דאיתוהי דמיא. ואתתדינו מיתא מן הגין דכתבין בכתבא איך עבדיהון. יג: ויחב ימא מיתא דבה. ומופא נשיול יחבו מיתא דבהון. ואתתדינו כל חד איך עבדוהי.

יד: ומופא נשיול אשתדיו בימתא דנורא. הנה או מופא תנינא ימתא דנורא.

טו: ומן דלא אשפכת דבכתבא דמיא כתיב. אשתידי בימתא דנורא.

קפלאון כא

א: נחזית שמיא חדתא וארעא חדתא. שמיא גיר קדמיא וארעא קדמיא אולו. וימא לא איתוהי תוב.

ב: ולמדינתא קדישתא אורשלים חדתא חזית כד נחתא מן שמיא מן אלקא. כד מטיבא איך פלחא מצפתא לגברה.

ג: ושמעת קלא רבא מן שמיא דאמר: הו משכנא דאלקא עם בנינשא. ונשרא עמהון. והוון נהוון לה עמא. והו אלקא עמהון נהוון להון אלקא.

ד: ומופא כל דמעטא מן עיניהון. ומופא לא נהוון תוב. ולא אבלא. ולא קעטא. אפלא כאבא נהוון תוב. מטל דקדמיא עבדין.

ה: ואמר הו דיתב על תרונס: והו לכלהין חדתא עבד אנא. ואמר: פתוב. מטל דהליון מלא מהימנא ושריפתא איתיהין.

ו: ואמר לי: הוי. אנא אלק ותר. רשא ושולמא. אנא להו דצהא אפל מן מעינא דמיא חזא מגן.

ז: מן דרבא. גארת הליון. ואהוה לה אלקא. והו נהוון לי ברא.

ח: לדחולתנא דין. ולא מהימנא. וחטיא. ומסיבא. וקטולא. וזינא. וחרשא. ופלחי פתכרא. וכלהון דגלא מנתא דילהון בימתא דקדא בנורא וכבריפתא. דאיתיה מופא תנינא.

ט: ואחא חד מן שבצא מלאכא דאית להון שבע פילאס דמלין מן שבע מחותא אחריפתא. ומלל עמי כד אמר: תא אחוה לך לכלתא אנתתא דאמרא.

י: ואובלני ברוחא על טורא רבא ורמא. וחויני למדינתא קדישתא אורשלים. כד נחתא מן שמיא מן אלקא.

יא: כד אית לה תשובותא דאלקא. נהרה דמא לכאפא סגי יקירפתא. איך כאפא דאיספון דדמיא לקרוסטלוס.

יב: ואית לה שורא רבא ורמא. דאית לה תרעא תרעסר. ועל תרעא מלאכא תרעסר. ושמעה כתיבין עליהון. דאיתיהון שמעה דתרעסר שרבתא דבני ירסיל.

יג: מן מדנתא תרעא תלתא. ומן גרפינא תרעא תלתא. ומן מימנא תרעא תלתא. ומן מערבא תרעא תלתא.

יד: ושורא דמדינתא אית לה שתאסא תרעסר. ועליהין תרעסר שמעה דתרעסר שליחוהי דאמרא.

טו: והו דממלל הנה עמי אית הנה לה משוחתא קניא דדחבא. דנמשחיה למדינתא ולתרעיה ולשויה.

כו : ולא יפנס אליה כל מסאב ועושה
תועבה ושקר, כי אם אלה שכתובים בספר
החיים של השם.

פרק כב

א : והראה לי נהר מים חיים מכריק
כבללח, יוצא מפסא האלהים והשם.

ב : באמצע רחובה הרחב, ואצל הנדר מזה
ומזה, עץ החיים העושה פרות שנים-עשר,
בכל חדש נותן פרות; ועלי העץ לרפואת
הגוים.

ג : וכל קללה לא תהיה עוד; וכסא
האלהים והשם יהיה בה. ועבדיו ישרתוהו,

ד : ויראו את פניו; ושמו על מצבותיהם.

ה : ולילה לא יהיה עוד; ולא יהיה להם
צורך באור מנורה ובאש השמש, כי יהיה
אלהים מאיר להם; וימלכו לעולמי עולמים.

ו : ואמר לי: הדברים האלה נאמנים
ונאמתים הם, ויהיה אלהי רוח הנביאים שלח
את מלאכו להראות לעבדיו את הדברים אשר
צריכים להיות במהרה.

ז : והנני בא מהר. אשרי מי ששומר את
דברי הנבואה של הספר הזה.

ח : ואף אני יוחנן, השומע ורואה את
אלה. וכאשר אני שמעתי וראיתי, נפלתי
להשתחוות לרגלי המלאך שהראה לי את
אלה.

ט : ואמר לי: ראה, לא עמיתך אני, ושל
אחיד הנביאים אשר שומרים את דברי הספר

הנה זהב, למען ימדד את העיר ואת שעריה
ואת חומתה.

טו : והעיר בת ארבע פנות היא, וארבע
שנה לרחבה. ומדד את העיר בקנה, שנים-
עשר אלף ריס; וארבע ורחבה וגבהה שנים
הם.

יז : ומדד את חומתה, מאה וארבעים
וארבע אמות — מדת אדם אשר היא מדת
מלאך.

יח : ובנן חומתה ישפה; והעיר זהב טהור
דומה לזכוכית טהורה.

יט : ויסודות חומת העיר מקשטים בכל
אבן יקרה. היסוד הראשון יהלום; השני
ספיר; השלישי תרשיש; הרביעי ברקת;

כ : החמישי נפך; הששי אדם; השביעי
ישפה; השמיני שהם; התשיעי פטרדה;
העשירי שבו; האחד-עשר לשם; השנים-
עשר אחלמה.

כא : ושנים-עשר השערים שמים-עשרה
מרגליות הם; כל אחד מן השערים —
מרגלית. והרחוב הרחב של העיר זהב טהור
פזוכית נוצצת.

כב : והיכל לא ראיתי בה, כי יהיה אוהו-
הכל הוא ההיכל, והשם.

כג : והעיר אין לה צורך בשמש ולא בגרם
שאיירו לה, כי כבוד אלהים האיר אותה,
וימנרתה השם.

כד : וילכו הגוים שנושעו — באורה;
ומלכי הארץ מביאים אליה את כבודם ואת
יקר הגוים.

כה : ושעריה לא יסגרו ביום, כי לילה אין
שם.

כו : ויביאו אליה את כבוד הגוים ויקרם.

כו: וניתן לנהת תשובתא ואיקרא דעממא.

כז: ולא געול לה כל מסיבא. ודעבד טמאותא דגלותא. אלא אן אילין דכתיבין בכתבא דחיא דאמרא.

קפלאון כב

א: וחו לי נהרא דמא חיא נציחא איך קרוסטלוס דנפק מן תרונוס דאלהא דאמרא.

ב: במצעתא דשוקא פתיא ועל נהרא מן הרבא ומן להל קיסא דחיא דעבד פארא תרעסר. בכל ירחא ייב פארא. וטרפוהי דקיסא לאסיותא דעממא.

ג: וכל לוטתא לא טוב תהוא. ותרונוס דאלהא דאמרא בה נהוא. ועבדוהי נשמשוניהי.

ד: ונחזון אפוהי נשמה על בית עיניהון.

ה: ולליא לא נהוא טוב. ולא נהוא להון סינקנא דנהרא דשרגא. ודנורא דשמשא. מטל דמריא אלהא מנהר להון ונמלכון לעלם עלמין.

ו: ואמר לי: הלין מלא מהימנא ושריתא אגין. ומריא אלהא דרוחא דנביא שדר למלאכה למחיו לעבדוהי הנין דדוק למהוא בעגל.

ז: והא אתא אנא עגל. טובוהי למן דנטר למלא דנביותא דכתבא הנא.

ח: ואף אנא יוחנן הו דשמע וחוא הלין. וכד שמעת אנא וחזית. נפלת למסגד קדם רגלוהי דמלאכא דמתוא הוא לי הלין.

ט: ואמר לי: חזי. לא פנתך אימי ודאחיך נביא אילין דנטרין למלא דכתבא הנא. לאלהא סגוד.

טז: ומדינתא ברת ארבע זיחא סימא חי. ואורכא שווא לפתיה. ומשחה למדינתא בקניא על תרעסר אלפא אסטדוהא. ואורכא נפתיה ורומה שניא אנון.

יז: ומשח לשורה מאא וארבעין וארבע אמיין. משוחתא דברנשא הי דאיתיה דמלאכא.

יח: ודומסיותא דשורה איספס. ומדינתא דהבא דכיא דדמא לזוגיתא דכיתא.

יט: ושתאסא דשורא דמדינתא בכל פאפא יקירתא מצבתן. שתאסא קדמיתא נקעתא. תריניתא ספילא. תליתיתא תרשיש. רביעיתא זמרגדא.

כ: חמישיתא סרדוניכיס. שתייתא סומקא. שביעיתא איספון. תמיניתא ברולא. תשיעיתא זרגא. עסיריתא קרדנא. חדעסיריתא יקונדא. תרפעסיריתא עין עגלא.

כא: ותרעסר תרעא תרפעסרא מרגניתא אנון. פלחד מן תרעא חדא מרגניתא. ושוקא פתיא דמדינתא דהבא דכיא איך זוגיתא דמזלגא.

כב: והיכלא לא חזית בה. מריא גיר אחיד פל. היפלא איתוהי ואמרא.

כג: ומדינתא לית לה סינקנא דשמשא ולא דסהרא דנהרון לה. תשובתא גיר דאלהא אנהרתה. ושרגה אמרא הו.

כד: ונהלכון עממא דאתפרקו ביד נהרה. ומלא דארעא מיתין לנהת תשובתהון ואיקרא דעממא.

כה: ותרעיה לא נתחדון באיממא. לליא גיר לא אית תמן.

הָזֶה; לֹא־לֵהִים הַשְׁמַחָה.

י : וְאָמַר לִי: אֵל תַּחַתָּם אֶת דְּבָרֵי הַנְּבוּאָה
שֶׁל הַסֵּפֶר הַזֶּה, כִּי קְרוּבָה הֵעֵת.

יא : הַמַּעֲוֵל יַעֲוֵל עוֹד; וְהַמִּגְאֵל יִתְגַּאֵל
עוֹד; וְהַצִּדִּיק יוֹסִיף לַעֲשׂוֹת צְדָקָה; וְהַקְדוֹשׁ
יִתְקַדֵּשׁ עוֹד.

יב : הַנְּגִי בָּא מֵהֵרָ, וּשְׂכָרִי עִמִּי לְשֵׁלֶם לְכָל
אֶחָד כַּמַּעֲשָׂהוּ.

יג : אֲנִי אֲנִי אֶלֶף נָתַן, הָרֹאשׁוֹן וְהָאַחֲרוֹן,
הָרֹאשׁ וְהַסּוֹף.

יד : אֲשֶׁרֵי הַעוֹשִׂים אֶת מַצּוֹתָיו, לְמַעַן
יִהְיֶה שְׁלוֹטָנָם עַל עַץ הַחַיִּים וַיִּכְנְסוּ בַּשַּׁעְרִים
הָעִירָה.

טו : בַּחוּץ הַכְּלָבִים וְהַמְכַשְּׁפִים וְהַזּוֹנוֹתִים
וְהַרוֹצְחִים וְעוֹבְדֵי הָאֱלִילִים, וְכָל אוֹהֵב שִׁקָּר
וְעוֹשֶׂהוּ.

טז : אֲנִי יִשׁוּעַ שְׁלַחְתִּי אֶת מַלְאָכִי לְהַעֲדִיד

לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי לִפְנֵי הַקְּהָלוֹת. אֲנִי הוּא שְׂרֵשׁ
דָּוִד וְגִזְעוֹ, וְכוֹכַב הַשַּׁחַר הַמְּכַרִּיק.

יז : וְהָרוּחַ וְהַפֶּלֶא אוֹמְרִים: בּוֹא; וְיָמִי
שְׁשׁוּמֵעַ יֹאמַר: בּוֹא; וְיָמִי שְׁצֻמָּא יָבּוֹא; וְיָמִי
שְׂרוּצָה יִקַּח מִיָּם חַיִּים תָּנֹם.

יח : מַעֲדִיד אֲנִי לְכָל הַשּׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרֵי
הַנְּבוּאָה שֶׁל הַסֵּפֶר הַזֶּה, שְׂאֵם אִישׁ יוֹסִיף
עָלֵיהֶם, יָשִׁים הָאֱלֹהִים עָלָיו אֶת הַמַּכּוֹת
הַכְּתוּבֹת בַּסֵּפֶר הַזֶּה.

יט : וְאֵם אִישׁ יַחְסִיר מִדְּבָרֵי סֵפֶר הַנְּבוּאָה
הַזֹּאת, יַחְסִיר הָאֱלֹהִים אֶת חֶלְקוֹ מֵעֵץ הַחַיִּים
וַיִּמָּן הָעִיר הַקְּדוֹשָׁה וְהַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים בַּסֵּפֶר
הַזֶּה.

כ : אוֹמֵר הַמַּעֲדִיד אֶת אֱלֹהֵי: כֵּן, בָּא אֲנִי
מֵהֵרָ. אָמֵן. בּוֹא הָאָדוֹן יִשׁוּעַ.

כא : חֹסֵד אֲדוֹנֵינוּ יִשׁוּעַ הַמְּשִׁית עִם כָּל
הַקְּדוֹשִׁים. אָמֵן.

נְשָׁלֵם

י: ואמר לי: לא תחתום למלא דנביותא דכתבא הנא. קריב הו גיר זבנא. הו דמעול. יא: הו דמעול. נעול טוב. והו דצאא הו. נצטאא טוב. וזדיקא. וזדיקתא נעבד טוב. וקדישא. נתקדש טוב.

יב: הא אתא אנא עגל ואגרי עמי. למפרע לכל חד איד דאיתוהי עבדה. יג: אָנא אָנא אָלף ותו. קדמא ואחריא. רשא ושולמא.

יד: טוביהון לאילין דעבדין לפוקדוהי. איבנא דנהוא שולטנהון על קיסא דחיא. ובתרעא געלון למדינתא.

טו: לבר פלבא. וחרשא. וזניא. וקטולא. ופלחי פתכרא. וכל דרחם ועבד דגלותא. טז: אָנא ישוע שדרת למלאכי למסדרו

לכון הלין קדם עדתא. אָנא אימי עקרא וגנסא דדויד. וכופכא צפרנא נציחא. יז: ורוחא וכלתא אמרין תא. ומן דשמע. גאמר: תא. ומן דצהא. גאמא. ומן דצבא. נסב מציא חיא מנן.

יח: סהד אנא לכל דשמע למלא דנביותא דכתבא הנא. דאן אנש נסים עליהין. נסים אלהא עלוהי למחותא דכתיבן בכתבא הנא. יט: ואן אנש נבצר מן מלא דכתבא דנביותא הדא. נבצר אלהא למנתה מן קיסא דחיא. ומן מדינתא קדישתא. ואילין דכתיבין בכתבא הנא.

כ: אָמר הו דמסהד הלין: אין. אתא אנא עגל. אָמין. תא מריא ישוע. כא: טיפיתה דמרן ישוע משיחא עם פלהון קדישא. אָמין.

שלם

נספח

הערות לברית-החדשה הארמית-עברית
ומקבילות מהתנ"ך, מהברית החדשה
וממגילות מדבר יהודה

(כוכבית *) בטקסט העברי של הברית החדשה מפנה אל אותה ההערות דלהלן)

מתי

- א, כג: ישעיה ז, יד.
ב, ו: מיכה ה, א.
ב, יא: תהלים עב, י, טו; ישעיה ס, ו.
ב, טו: הושע יא, א.
ב, יח: ירמיה לא, טו.
ג, ג: ישעיה מ, ג; סרך היחד ח, יד.
ג, ד: ל"קמִצָא" יש משמעויות אחדות: חגבים, שרשים, שרשים דמויי גזר, גזר-בר. יוחנן המטביל ניזון משרשים ומדבש ברץ (ר') "מילין לשפה הסורית" מאת תאומא אודו 1876, נדפס מחדש בשנת 1979, חלק ב', עמ' 439).
- ד, ד: דברים ח, ג.
ד, ו: תהלים צא, יא-יב.
ד, ז: דברים ו, טז.
ד, י: דברים ו, יג.
ד, טז: ישעיה ח, כג; ט, א.
ה, טו: סאה אחת מכילה 13.3 ליטרים. המדובר בכלי שזו תכולתו.
ה, כא: שמות כ, יג; ויקרא כד, יז.
ה, כז: שמות כ, יד.
ה, לא: דברים כד, א.
ה, לג: ויקרא יט, יב; במדבר ל, ג.
ה, לח: ויקרא כד, יז-כ.
ה, מג: ויקרא יט, יח; דברים ז, ב; כג, ז; כה, יט; תהלים קלט, כא-כב.
ח, יז: ישעיה נג, ד.
ט, יג: שמואל א, טו, כב.
י, לז: דברים לג, ט.
יא, ה: ישעיה לה, ה; לוקס ז, כב.
יא, י: מלאכי ג, א.
יא, יד: מלאכי ג, כד; סרך היחד ט, יא.
יב, ז: שמואל א, טו, כב.

כז, לד:	תהלים סט, כב.
כז, לה:	תהלים כב, יט.
כז, לט:	תהלים כב, ח.
כז, ס:	ישעיה נג, ט.

מרקוס

א, ב:	מלאכי ג, א.
א, ג:	ישעיה מ, ג.
א, ח:	סרך היחד ג, ז-ח.
ו, יח:	ויקרא יח, טז.
ז, ז:	ישעיה כט, יג.
ז, י:	שמות כ, יב; כא, יז.
ט, יב:	ישעיה נג, ג; מלאכי ג, כג.
י, כה:	ר' הערה למתי יט, כד.
יא, ז:	זכריה ט, ט.
יא, יז:	ישעיה נו, ז; ירמיה ז, יא.
יב, י:	תהלים קיח, כב; ישעיה ח, יד; כח, טז; מתי כא, מב.
יב, יט:	דברים כה, ה.
יב, כט:	דברים ו, ד-ה.
יב, לא:	ויקרא יט, יח.
יב, לב:	דברים ד, לה.
יב, לו:	תהלים קי, א.
יג, ו:	ירמיה יד, יד.
יג, יד:	דניאל ט, כז; יב, יא.
יג, יט:	דניאל יב, א.
יג, כז:	דניאל ז, יג.
יד, כז:	תהלים קיג-קיח.
יד, כז:	זכריה יג, ז.
טו, יט:	ישעיה נ, ו.
טו, כד:	תהלים כב, יט.
טו, כח:	ישעיה נג, יב.
טו, לו:	תהלים סט, כב.

לוקא

א, ה:	דברי הימים א, כד, י.
א, ט:	שמות ל, ז.
א, יא:	שמות ל, א.
א, טו:	שופטים יג, ד-ה.
א, יט:	דניאל ט, כא.

יב, יז:	ישעיה מב, א.
יב, יח:	ישעיה יא, ב.
יב, כ:	ישעיה מב, אִד; יחזקאל לד, טז.
יב, מ:	יונה ב, א־ב.
יב, מב:	מלכים ב, י, א.
יג, יד:	דברים כט, ג; ישעיה ו, טִי.
יג, לה:	תהלים עח, ב.
יג, מג:	דניאל יב, ג.
יד, ד:	ויקרא יח, טז.
יד, כה:	רִס אחד הוא 184.9 מטר.
טו, ט:	ישעיה כט, יג.
טז, יח:	ר' כיפא א, ב; ד־ו; אפסים ב, יט־כב, פשר חבקוק ו, כה; ז, ח־ט. המלה הארמית "כִּיפָא" ניתנת לתרגום מעברית בארבעה אופנים שונים: סלע, אבן, כף, צור. באשר למלה כִּיפָא השווה איוב ל, ו וירמיה ד, כט.
טז, יט:	לוקא יא, נב; התגלות ג, ז.
יט, ד:	בראשית א, כז.
יט, ה:	בראשית ב, כד.
יט, כד:	בארמית, יש למלה "גִּמְלָא" ארבעה מובנים: גמל, חבל של אנייה, נמלה גדולה ו־קורה. מבין אלה נראה שחבל של אנייה קרוב ביותר למחט.
יט, כח:	סרך היחד ד, כה.
כ, ג:	השעה השלישית היא האמצע שבין שעת הזריחה ובין צהרי היום — בערך בשעה 9.00 בבוקר. שעת הזריחה בארץ־ישראל יכולה להיות לפעמים ב־4.30 בבוקר.
כא, ה:	זכריה ט, ט.
כא, יג:	ישעיה נו, ז; ירמיה ז, יא.
כא, טז:	תהלים ח, ג.
כא, מב:	תהלים קיח, כב; ישעיה ח, יג־טו; כח, טז.
כב, כד:	דברים כה, ה.
כב, לב:	שמות ג, ו.
כב, מד:	תהלים קי, א.
כד, יד:	התגלות ז, א־ח.
כד, טו:	דניאל ט, כז; יב, יא; זכריה יד, א־ז.
כד, כב, כד:	סרך היחד ח, ו; פשר חבקוק ב, יג.
כו, טו:	זכריה יא, יב.
כו, ל:	תהלים קיג־קיח.
כו, לא:	זכריה יג, ז.
כו, נד:	ישעיה נג ונבואות אחרות.
כו, סד:	דניאל ז, יג.
כו, סז:	ישעיה נ, ו.
כז, ט:	זכריה יא, יב־יג.
כז, ל:	ישעיה נ, ו.

כג, יד:	ר' מתי כז, יט.
כג, ל:	ישעיה ב, יט; הושע י, ח.
כג, לב:	ישעיה נג, יב.
כג, לד:	תהלים כב, יט.
כג, מו:	תהלים לא, ו.
כד, א:	ר' מתי כח, א.
כד, כז:	בראשית ג, טו; איוב יט, כה; תהלים ח, ו; טז, י; כב, א; ישעיה נב, יג—נג, יב.

יוחנן

א, א:	בראשית א, א.
א, ב:	משלי ח, כב.
א, יד:	ישעיה ז, יד; מ, ה; ס, א.
א, יח:	(השווה שמות לג, כ). הטקסט בפשיטתא אומר כאן יְחִידָא אֱלֹהָא , וצריך להיות יְחִידָא דְאֱלֹהָא , מהארמית היהודית יְחִיד אֱלֹהָא , כשהמלה יְחִיד מופיעה בסמיכות: יְחִיד אֱלֹהִים הַיְחִיד .

בנוסף על נוסח הפשיטתא, קיימת צורה נוספת של הבשורה בארמית המזרחית המתוארכת מהמאה הרביעית, או אפילו ממועד קדום יותר. ייתכן שהיא הושפעה מה- *Διατεσσάρων* (הנוסח המשלב את ארבעת ספרי הבשורה לנוסח רצוף אחד), והיא מיוצגת ע"י שני כתבי־יד עתיקים. האחד הוא כתב היד ה"סורי" מס' 30 המצוי בספריית מנזר הר־סיני, והשני — שממנו אנו מביאים את המובאה דלהלן — הוא ה־Codex Nitriensis Curetonianum מס' 14451 במזיאון הבריטי, שמה הגיע בשנת 1842 ממצרים. השם נגזר משמו של ד"ר קורטון (Cureton). למן המאה ה־10 ואילך היה המסמך רכושו של המנזר הסורי במדבר אסקיטא בנחל נטרון, מערבית לקאהיר. ספרו בן שני הכרכים של קורטון נושא את הכותרת: "שרידי הנוסח המבוקר העתיק־מאד של ארבע ההכרזות בסורית, שעד כה אינו מוכר באירופה". ("Remains of a very antient Recension of the Four Gospels in Syriac, hitherto unknown in Europe.") נתגלה, נערך ותורגם ע"י ויליאם קורטון, לונדון, 1858. בטקסט הנ"ל מופיע הנוסח של יוחנן א, יח כדלקמן:

"יחידא ברא דמן עובה דאבוהי" (הבן היחיד שמן חיק אביו) (ר' בורני: "המקור הארמי של ההכרזה הרביעית" עמ' 40; המקרא הרב־לשוני של וולטון, מהדורת 1657, עמ' 400, וכן ספרו של ברוס מצגר "טקסטואל קומנטרי..." משנת 1971, עמ' 198).

א, כא:	דברים יח, טו; סרך היחד ט, יא.
א, כג:	ישעיה מ, ג; סרך היחד ח, יד.
א, לג:	מגילות. סרך היחד ג, ז־ח.
א, מה:	בראשית מט, י; דברים יח, יח־יט; ישעיה ז, יד; נג, ב; ירמיה כג, ה־ו; דניאל, ט, כד.
א, נא:	בראשית כח, יב.
ב, יג:	הפסוק הזה ורבים אחרים מעידים על כך שיוחנן כתב אל מאמינים מבין הגויים. יהודי לא היה מקל להסבר הזה. במונח הכללי "יהודים" נהג יוחנן להשתמש בעיקר לציון קבוצה של מתנגדי ישוע.
ב, יז:	תהלים סט, י.

א, לא:	ישעיה ז, יד.
א, לב:	ישעיה ט, ז; שמואל ב, ז, יב.
א, לג:	דניאל ז, יד.
א, לז:	בראשית יח, יד.
א, סט:	תהלים קלב, יז.
א, עז:	ירמיה לא, לד.
ב, ד:	מיכה ה, א.
ב, כג:	שמות יג, ב.
ב, כד:	ויקרא יב, ח.
ג, ד:	ישעיה מ, ג-ה.
ג, ו:	ישעיה נב, י.
ג, טז:	סרך היחד ג, ז-ח.
ד, ד:	דברים ח, ג.
ד, ח:	דברים ו, יג; י, יב-כ.
ד, יב:	דברים ו, טז.
ד, יח:	ישעיה סא, א-ב.
ד, יט:	ויקרא כה, י.
ד, כו:	מלכים א, יז, ט.
ד, כז:	מלכים ב, ה, יד.
ה, יד:	ויקרא יד, א-לב.
ה, כ:	ישעיה מג, כה.
ו, ד:	ויקרא כד, ט; שמואל א, כא, ו.
ז, כב:	ישעיה לה, ה-ז; מתי יא, ה.
ז, כז:	מלאכי ג, א.
ח, י:	ישעיה ו, ט-י.
יח, ז:	סרך היחד ח, ו; פשר חבקוק ב, יג.
יח, כה:	ר' הערה למתי יט, כד.
יח, לא:	ישעיה נג ודניאל ט, כו.
יט, מד:	ישעיה כט, א-יד; ירמיה ט, י-יט; מיכה ג, יב; מלכים א, ט, רט.
יט, מו:	ישעיה נו, ז; ירמיה ז, יא.
כ, יז:	תהלים קיח, כב; ישעיה ח, יג-טו; כח, טז.
כ, כח:	בראשית לח, ח; דברים כה, ה.
כ, לז:	שמות ג, ו.
כ, מג:	תהלים קי, א.
כא, כב:	ירמיה ה, כט.
כא, כד:	דניאל ט, כו.
כא, כה:	ישעיה יג, ט-יג.
כא, כז:	דניאל ז, יג.
כב, ב:	תהלים ב, ב.
כב, לו:	חרב להתגוננות עצמית מפני לסטים; ר' מתי כו, נב.

יב, מא:	ישעיה ו, א.
יב, מב:	אחדים ממתנגדיו של ישוע היו, כפי הנראה, מתלמידי בית שמאי.
יב, מג:	סרך היחד ד, כג; פשר חבקוק יז, טו.
יג, יח:	תהלים מא, י.
טו, כה:	תהלים כה, יט; לה, יט; סט, ה.
טז, כב:	ישעיה לה, י.
טז, לב:	זכריה יג, ז.
יז, יב:	תהלים מא, י.
יט, יג:	הניב הארמי שהיה מדובר בארץ־ישראל כונה כאן "עברית".
יט, כד:	תהלים כב, יט.
יט, כט:	תהלים סט, כב.
יט, לו:	שמות יב, מו; במדבר ט, יב.
יט, לז:	זכריה יב, י.
כ, יט:	התלמידים חששו לנפשם מפני מתנגדי ישוע אחרי מות רבם; ר' גם פסוק כו.
כ, כב:	סרך היחד ד, כ ואילך.

מעשי השליחים

א, ה:	סרך היחד ג, ז-ח.
א, טז:	תהלים מא, י.
א, כ:	תהלים סט, כו; קט, ח.
א, כז:	משלי טז, לג.
ב, כא:	יואל ג, א-ה.
ב, כג:	זכריה יב, י.
ב, כח:	תהלים טז, ח-יא.
ב, כט:	מלכים א, ב, י.
ב, ל:	תהלים פט, ד-ה.
ב, לא:	תהלים טז, י.
ב, לט:	יואל ג, ה.
ב, מב:	סרך היחד ו, ג.
ג, ח:	ישעיה לה, ו.
ג, טו:	זכריה יב, י.
ג, כ:	ישעיה לה, י; דניאל ז, כב, כז.
ג, כג:	דברים יח, טו-יט.
ג, כה:	בראשית יב, א-ג.
ד, יא:	תהלים קיח, כב.
ד, כד:	בראשית א, א; ישעיה לו, טז.
ד, כז:	תהלים ב, א-ב.
ד, לב:	סרך היחד ו, ב.
ד, לד:	סרך היחד א, יא ואילך.
ד, לה:	דברים טו, יא.

ב, יח, כ: הכתוב מתכוון ל"כמה יהודים" השייכים לקבוצה מסויימת. לפעמים מתכוון יוחנן אל הצדוקים, הפרושים, הסופרים והכהנים הגדולים בדבריו.
ר' הערה ליוחנן ב, יג.

ב, כב: תהלים טז, י.
ג, ה: יחזקאל לו, כה-כו.
ג, ה: יחזקאל לו, כה-כו.
ג, יד: במדבר כא, ח-ט.
ג, כא: סרך היחד א, ה; ה, ג.
ג, כג: שמואל א, ט, ד.
ג, לד: אגרת ראשונה של יוחנן ב, כז.
ג, לה: תהלים ב, ז-ח.
ד, כ: דברים יב, ה-יא; מלכים א, ח, כט.
ד, כב: ישעיה ב, ג; מיכה ד, ב.
ד, לב: דברים ח, ג.
ד, לד: תהלים מ, ט.
ה, כב: תהלים עב, א; דניאל ז, יג-יד.
ה, כד: פשר חבקוק ח, א-ג.
ה, כט: דניאל יב, ב.
ה, לט: ישעיה לד, טז.
ה, מה: דברים לא, כז; לב א-מו.
ה, מו: בראשית ג, טו; מט, י; דברים יח, טו; תהלים מ, ח.
ו, יד: דברים יח, טו; סרך היחד ט, יא.
ו, לא: שמות טז, יד-לו; נחמיה ט, טו; תהלים עח, כד.
ו, לה: ישעיה נה, א-ב.
ו, מד: ירמיה לא, ג.
ו, מה: ישעיה נד, יג; ירמיה לא, לג.
ז, יט: שמות כד ג-ד.
ז, כב: בראשית יז, י.
ח, ה: ויקרא כ, י; דברים כב, כב; יחזקאל טז, לח-מ.
ח, יז: דברים יז, ו; יט, טו.
ח, מד: ישוע כיוון את ביקורתו החמורה נגד רבים ממאזיניו בשל גאוותם הרוחנית. (ר' גם דברים לב, ט-יז). ההאשמות נגד אנשי יהודה הבלתי מאמינים מתיחסות כאן להשפעת השטן.

י, יב: תהלים כג, א; פ, ב; ישעיה מ, יא; יחזקאל לד, יא-כג; לו, כד.
י, טז: ישעיה מט, יח-כב; נד, א-ד; ס, א-ה; מיכה ב, יב.
י, לד: תהלים פב, ו.
יא, כד: דניאל יב, ב.
יב, טו: ישעיה סב, יא; זכריה ט, ט.
יב, לח: ישעיה נג, א.
יב, מ: ישעיה ו, י.

- י, לח: ישעיה סא, א; תהלים מה, ח.
 י, מג: ישעיה נג, ה; ירמיה לא, לד; יחזקאל לד, טז; דניאל ט, כד; הושע א, ז; יג, יד; מיכה ז, יח.
- יא, ח: ויקרא יא, א-מז.
 יב, כג: דניאל ה, כ.
 יב, כד: ישעיה נה, יא.
 יג, ח: שמות ז, יא.
 יג, י: דברים יג, יג.
- יג, יג: פמפוליה היתה איזור החוף הדרומי של אסיה הקטנה, מערבית לקיליקיה.
 יג, יד: פיסידה היתה פרובינציה בצפון מערב פמפוליה. היתה גם עיר בשם אנטיוכיה בחבל ארץ זה.
- יג, יז: שמות יב, לד-מא.
 יג, יח: במדבר יד, לד.
 יג, יט: דברים ז, א; יהושע יד, ב.
 יג, כ: שופטים ב, טז-יט.
 יג, כא: שמואל א, י, כא.
 יג, כב: שמואל א, טז, יב-יג.
 יג, כג: ישעיה יא, א-ב.
 יג, לב: בראשית ג, טז; יב, ג.
 יג, לג: תהלים ב, ז.
 יג, לד: ישעיה נה, ג.
 יג, לה: תהלים טז, י.
 יג, מא: חבקוק א, ה.
 יג, מז: ישעיה מב, ו; מט, ו; ס, ג.
- יג, נא: איקונין (קונה של ימינו) היתה עיר באסיה הקטנה, צפונית להרי הטאורוס, ובה היתה מושבה יהודית.
- יד, ו: ליקאניה היתה פרובינציה צפונית לפמפוליה.
 יד, טו: תהלים קמו, הו.
 יד, כד: איטליה (ביוונית — אטליה, כיום: אנטליה), עיר במערב פמפוליה, קרוב לנהר קטרקסס, על שפת הים.
- יד, כה: אנטיוכיה, עיר מרובת אוכלוסין בסוריה; מקודם — עיר מושבם של מלכי בית סלווקוס הסורר-מקדוניים.
- טו, ג: פניקיה של אותם הימים הוגבלה רק לאיזור החוף של צור וצידן.
 טו, יז: עמוס ט, יא-יב.
 טו, כ: ויקרא ג, יז.
- טו, כג: קיליקיה, פרובינציה מזרחית לפמפוליה, בדרום מזרח אסיה הקטנה.
 טו, ו: פרוגיה היתה פרובינציה צפונית מערבית לפמפוליה; גלטיה היתה חבל ארץ פורה במרכז אסיה הקטנה.
- טז, ז: מוסיה היתה חבל ארץ בצפונה של פרוגיה, ליד אגם השיש (מרמרה). פיתונגה שכנה בין מיצר הבוספורוס ובין פרובינציית פונטוס שעל חוף הים השחור.

הו:	ויקרא י, ביה.
ז, ג:	בראשית יב, א.
ז, ד:	בראשית יב, ה; טו, ז.
ז, ה:	בראשית יב, ז; יג, טו; טו, יח-כא.
ז, ו:	בראשית טו, יג; שמות יב, מ.
ז, ח:	בראשית יז, י; כא, בד; ל, א-כו.
ז, ט:	בראשית לו, כח.
ז, י:	בראשית מא, מ-מג.
ז, יב:	בראשית מב, א.
ז, יג:	בראשית מה, ד.
ז, יד:	בראשית מה, ט-יא.
ז, טו:	בראשית מו, א-ז; מט, לג.
ז, טז:	בראשית כג, טז-יז; יהושע כד, לב.
ז, כ:	שמות ב, ב.
ז, כא:	שמות ב, י.
ז, כד:	שמות ב, יא.
ז, כז:	שמות ב, יג-יד.
ז, כט:	שמות ב, טו.
ז, ל:	שמות ג, ב.
ז, לג:	שמות ג, ה, ו, טו, טז.
ז, לד:	שמות ג, י.
ז, לה:	שמות ב, יד.
ז, לו:	דברים יח, טו-יז; סרך היחד ט, יא.
ז, מ:	שמות לב, א.
ז, מב:	עמוס ה, כה; ברית דמשק ז, יד.
ז, מג:	ברית דמשק ז, יד.
ז, מד:	שמות כה, ח-מ; כו, ל.
ז, מו:	שמואל ב, ז, א-יב; תהלים קלב, ה.
ז, מז:	מלכים א, ו, א-לח.
ז, נ:	ישעיה סו, א-ב.
ז, נא:	שמות לב, ט.
ז, נב:	דברי הימים ב, לו, טו-טז.
ז, נח:	תהלים לא, ו.
ח, כז:	צפניה ג, י.
ח, לג:	ישעיה נג, ד-ח.
ח, לט:	מלכים א, יח-יב; יחזקאל ג, יד.
ט, יא:	טַרְסוֹס (טארסוס של ימינו) — עיר מסחר גדולה בקיליקיה, בקציה הדרומי-מזרחי של אסיה הקטנה, כ-80 ק"מ מערבית ממפרץ איסקנדרון, על חוף הנהר קידנוס. שואל השליח נולד בה.
י, ב:	דניאל ד, כד.
י, יד:	ויקרא יא, א-מו.

כח, יג: רגיוֹם — (היום: רג'יוֹ די קאלאָרָה) — עיר נמל במפרץ מְסִינָה בדרום איטליה.
פּוֹטִיאָלוֹס (היום — פּוֹצוֹאולִי) עיר נמל ליד נאפולי.
כח, כח²: פסוק זה אינו מופיע בפשיטתא, אלא רק בברית החדשה של תאומא מחרקל, משנת 616.

יעקב

א, ב:	בן־סירא ב, א־ה.
א, ה:	משלי ב, ב־טו.
א, י:	תהלים קג, טו־טז.
א, יב:	בן־סירא ב, ה־כג.
א, יט:	קהלת ז, י.
א, כו:	תהלים לד, יד.
ב, ט:	ויקרא יט, טו; דברים א, יז.
ב, י:	דברים כז, כו.
ב, יא:	שמות כ, יג־יד.
ב, כא:	בראשית כב, ט־יב.
ב, כג:	בראשית טו, ו; ישעיה מא, ח.
ג, ב:	תהלים לב, ט.
ג, ה:	תהלים יב, ד־ה; נה, כב.
ג, ו:	תהלים נז, ה.
ג, ח:	תהלים קמ, ד.
ג, ט:	בראשית א, כז.
ג, יח:	ישעיה לב, יז.
ד, ג:	תהלים יח, מב.
ד, ו:	משלי ג, לד; איוב כב, כט.
ד, ח:	זכריה א, ג; ישעיה א, טז.
ד, יא:	תהלים טו, ג.
ד, יג:	משלי כז, א.
ה, ד:	ויקרא יט, יג.
ה, יא:	איוב א, כא; תהלים קג, ח.
ה, יג:	תהלים נ, טו.
ה, טו:	תהלים ל, ג.
ה, טז:	תהלים קמה, יח.
ה, יח:	מלכים א, יח, מד־מה.
ה, כ:	יחזקאל לג, ט.

הראשונה של כיפא

א, א: פּוֹנְטוֹס וּבִיתוֹנִיָּה היו פרובינציות בצפונה של אסיה הקטנה, לחוף הים השחור. גלטיה היתה פרובינציה ששכנה דרומית לפונטוס, וקפדוקיָה שכנה מזרחית לגלטיה. הפרובינציה המכונה אסיה שכנה במערבה של אסיה הקטנה, ועיר בירתה היתה אפסוס.
א, ז: משלי יז, ג.
א, י: דניאל ט, כד.

- טז, ח: טרואס, עיר נמל גדולה על חוף מוסיה, ידועה כיום כאַסקִיטֶמבּוּל שבִּתּוּרְכִיָּה.
- טז, יא: סְמוֹת־רָקִיָּה: אי בצפון הים האגאי. גֵּיאֻפּוֹלִיס — (קאבאלה של ימינו) — עיר נמל במקידוניה.
- טז, יד: תִּיאֻטִירָה — (אַחִיפֶּר של ימינו) — עיר על שפת הנהר ליקוס שבפרובינצית לודיה.
- יז, א: אַמְפִּיפּוֹלִיס וַאֲפּוֹלוֹנִיָּה — ערים במקידוניה המזרחית. תֶּסְלוֹנִיקָה — עיר נמל גדולה במקידוניה, ובה היתה קהילה יהודית גדולה.
- יז, יא: ישעיה לד, טז.
- יז, יג: בְּרוּאָה (נוֹרְאָה של היום) — עיר ובה קהילה יהודית, מערבית לתסלוניקה.
- יז, כה: ישעיה סו, א-ב.
- יז, כז: ישעיה נה, ו.
- יז, כט: ישעיה מו, ה, ז.
- יח, א: קורִינְתוֹס, עיר מסחר גדולה באכיה, בקצה האי הדרומי של יוון. היתה ידועה במותרותיה ובעבודת האלילים שבה.
- יח, י: ישעיה מא, י; ירמיה א, ח.
- יח, יח: במדבר ו, ט, יח.
- יח, יט: אַפֶּסּוֹס, עיר נמל גדולה בלודיה. היה בה מקדש אלילי של דיאנה, אלת הפיריון, שנקראה אַרְטֶמיס ביוונית.
- יח, כד: אלכסנדריה — עיר הנמל הגדולה במצרים.
- כ, יד: חסוס (ביוונית — אַפּוֹס) — היום בְּהֶרֶם-קֹי — עיר נמל במוסיה. מִיטְלִינִי היתה עיר נמל עשירה על חופו המזרחי של האי לֶסְבּוֹס.
- כ, טו: כִּיּוֹס וְפּוֹסוֹס — איים במרחק לא רב מחופה המערבי של אסיה הקטנה.
- כ, כח: במגילות מדבר יהודה (קומראן) — המונח המקביל ל"משגיח" הוא "מבקר". ר' מגילת הסרכים ו, יב ומגילת ברית דמשק ט, יז.
- כא, א: קוֹס וְרוֹדוֹס הם איים בים התיכון, בחופה הדרומי-מערבי של אסיה הקטנה. פֶּאטָאָה (גִּלְמִישׁ של ימינו) היתה עיר על חופה המערבי של פרובינצית לוקיה.
- כא, ט: יואל ג, א.
- כא, כו: במדבר ו, א-כא.
- כג, ה: שמות כב, כז.
- כד, טו: דניאל יב, ב.
- כד, טז: איוב כז, ו.
- כו, ו: בראשית ג, טו; ישעיה סה, יז; דניאל יב, ב.
- כו, יח: ישעיה לה, ה.
- כו, כג: ישעיה נג.
- כז, ז: קְנִידוֹס — עיר נמל בקצהו של חצי-אי מֶאֶרֶךְ בדרום מערבה של אסיה הקטנה.
- כז, ח: לֶסְאָה, עיר על חופו הדרומי של האי כרתים, 8 ק"מ מזרחית לקאלוד-לִימֶנֶס של ימינו.
- כז, יב: פִּנִיקֶס, עיר נמל בכרתים, על החוף הדרומי. כנראה לוטרו של ימינו.
- כז, כג: בראשית טז, ז.
- כז, כז: אֶדְרִיָּה — כינוי לים האדריאטי, המפריד בין יוון ואיטליה.
- כח, א: האי מִלְטָה (בארמית) הוא מִלְטָה.
- כח, יב: סירקוסא (סירקוסה של ימינו) עיר נמל גדולה על חופו המזרחי של האי סיציליה.

ב, ו:	בראשית יט, כד-כה.
ב, ז:	בראשית יט, ל.
ב, ח:	בראשית יט, א-כב; תהלים קיט, קנח; יחזקאל ט, ד.
ב, י:	שמות, כב, כח.
ב, יב:	ירמיה יב, א-ג.
ב, טו:	במדבר כב, ז.
ב, טז:	במדבר כב, כח.
ב, כב:	משלי כו, יא.
ג, ד:	ישעיה ה, יט.
ג, ה:	בראשית א, א-ח"י; תהלים כד, א-ב.
ג, ו:	בראשית ז, כא.
ג, ח:	תהלים צ, ד.
ג, ט:	חבקוק ב, ג-ד; יחזקאל יח, כג.
ג, י:	ישעיה לד, ד; נא, ו; חגי ב, ז.
ג, יג:	ישעיה סה, יז; סו, כב.

הראשונה של יוחנן

א, ט:	תהלים לב, א-ב; קג, ג; משלי כח, יג.
ב, טז:	סרך היחד א, ו.
ב, יט:	מעשי השליחים כ, כט-ל.
ב, כז:	ישעיה נד, יג.
ג, ה:	ישעיה נג, ד.
ג, יב:	בראשית ד, ח.
ג, יד:	ויקרא יט, יז.
ד, ו:	סרך היחד ה, כה; ברית דמשק ח, יז.
ד, יב:	שמות לג, כ-כג.

יהודה

ה:	במדבר יד, לה.
ו:	ברית דמשק ב, יח.
ז:	בראשית יט, כד-כה.
ח:	שמות כב, כח.
ט:	זכריה ג, ב; מלחמת בני אור ט, טז; יז, רז.
יא:	בראשית ד, ח-יא; במדבר טז, א-לה; לא, טז.
יד:	בראשית ה, כא-כד.
טו:	ספר חנוך א, א, ט.
טז:	תהלים יז, י.
כג:	עמוס ד, יא; זכריה ג, ב; ישעיה סד, ה.

רומים

א, ג:	תהלים פט, ד-ה.
א, טז:	תהלים מ, י; קיט, מז; פשר חבקוק ח, א-ג.

א, יא:	תהלים כב, ז, יג, כג; ישעיה נג, ג.
א, יג:	ירמיה א, יז.
א, טז:	שמות כ, ז; ויקרא יא, מד; יט, ב.
א, יט:	ישעיה נג, ז.
א, כג:	יוחנן א, יג; ג, ג-ה.
א, כד:	תהלים קב, יב; קג, טרטז; ישעיה מ, ו-ח.
ב, ד:	תהלים קיח, כב; דניאל ב, לד, מה.
ב, ה:	ישעיה סא, ו; סו, כ-כא; הושע יד, ג; מלאכי א, יא; סרך היחד ח, ז-ח.
ב, ו:	ישעיה כח, טז; סרך היחד ח, ו.
ב, ח:	ישעיה ח, יד-טו.
ב, ט:	שמות יט, ו; ישעיה מג, כא.
ב, י:	הושע ב, כג.
ב, יא:	תהלים לט, יג; עברים יא, יג.
ב, יז:	משלי כד, כא.
ב, כב:	ישעיה נג, ט.
ב, כג:	ישעיה נג, ז.
ב, כד:	ישעיה נג, ה.
ב, כה:	ר' תהלים קיט, קצו; ישעיה נג, ו; יחזקאל לד, ה-ו; וראה גם ההערה למעשי השליחים כ, כח.

ג, א:	בראשית ג, טז.
ג, ג:	ישעיה ג, טז-כד.
ג, ד:	תהלים מה, יד.
ג, ו:	בראשית יח, יב.
ג, י:	תהלים לד, יג-טו.
ג, יא:	ישעיה א, טז-יז.
ג, יב:	תהלים לד, טז-יז.
ג, טו:	ישעיה ח, יג.
ג, כ:	בראשית ו, יח.
ג, כא:	תהלים קי, א.
ד, ח:	משלי י, יב.
ד, יב:	בן-סירא ב, א,ה.
ד, יד:	ישעיה נא, ז.
ד, יח:	משלי יא, לא.
ה, ד:	ישעיה מ, יא.
ה, ו:	איוב כב, כט.

השניה של כיפא

א, ד:	הראשונה של יוחנן ב, טו.
א, יז:	מתי ג, יז; יז, ה; לוקא ט, לה.
א, יט:	תהלים קיט, קה.
ב, ה:	בראשית ו, יח; ז, ז.

ז, יח:	בראשית ח, כא.
ז, כא:	תהלים נא, ז.
ז, כב:	תהלים א, ב.
ח, כז:	תהלים ז, י.
ח, לא:	במדבר יד, ט.
ח, לב:	בראשית כב, טז; ישעיה נג, ד-ח.
ח, לג:	ישעיה נ, ח-ט; נד, טו; סרך היחד ח, ו; הודיות ב, יג.
ח, לד:	איוב לד, כט.
ח, לו:	תהלים מד, כג.
ט, ג:	שמות לב, לב.
ט, ד:	דברים ז, ו.
ט, ז:	בראשית כא, יב.
ט, ט:	בראשית יח, י-יד.
ט, י:	בראשית כה, כא.
ט, יב:	בראשית כה, כג.
ט, יג:	מלאכי א, ב-ג.
ט, יד:	דברים לב, ד.
ט, טו:	שמות לג, יט.
ט, יז:	שמות ט, טז.
ט, כ:	איוב ט, יב; ישעיה מה, ט.
ט, כה:	הושע ב, כה.
ט, כז:	הושע ב, א.
ט, כח:	ישעיה י, כב-כג.
ט, כט:	ישעיה א, ט; בראשית יט, כד.
י, ל:	ישעיה סה, א.
י, לג:	ישעיה ח, יד-טו; כח, טז.
י, ה:	ויקרא יח, ה.
י, ו:	דברים ל, יב.
י, ח:	דברים ל, יד.
י, י:	תהלים קטז, י.
י, יא:	ישעיה כח, טז; תהלים כה, ג.
י, יג:	יואל ג, ה.
י, טו:	ישעיה נב, ז.
י, טז:	ישעיה נג, א.
י, יח:	תהלים יט, ו.
י, יט:	דברים לב, כא.
י, כ:	ישעיה סה, א.
י, כא:	ישעיה סה, ב.
יא, א:	ישעיה לא, לו.
יא, ג:	מלכים א, יט, י, יד, ה; ברית דמשק א, ד; ב, יא.

א, יז:	חבקוק ב, ד.
א, כ:	תהלים קמו, ו.
א, כב:	ירמיה י, יד.
א, כג:	דברים, ד, טו-יט.
א, כד:	תהלים פא, יג.
א, כה:	תהלים קו, כ; יחזקאל ח, י.
א, כז:	ויקרא יח, כב-כה.
א, כט:	הושע ז, א-ד.
ב, ו:	ישעיה מ, י; ירמיה יז, י; תהלים סב, יג.
ב, ח:	עזרא ח, כב.
ב, טז:	קהלת יב, יד.
ב, כד:	יחזקאל לו, כ-כג.
ב, כט:	דברים ל, ו; ירמיה ד, ד.
ג, ב:	תהלים קמו, יט-כ.
ג, ג:	במדבר כג, יט.
ג, ד:	תהלים נא, ו; קטז, יא.
ג, ו:	בראשית יח, כה.
ג, י:	תהלים יד, א-ג; נג, ב-ד.
ג, יג:	תהלים ה, י; קמ, ד.
ג, יד:	תהלים י, ז.
ג, טו:	משלי א, טז; ישעיה נט, ז-ח.
ג, יח:	תהלים לו, ב.
ג, יט:	תהלים קו, מב; ירמיה טז, סג.
ג, כ:	תהלים קמג, ב.
ג, כט:	מלאכי ב, י.
ד, ג:	בראשית טו, ו.
ד, ח:	תהלים לב, א-ב.
ד, יא:	בראשית יז, י-יד.
ד, יג:	בראשית יז, א-ו; יח, כב; יז-יח.
ד, יז:	בראשית יז, ה.
ד, יח:	בראשית טו, ה.
ד, כא:	ישעיה נט, א.
ד, כב:	בראשית טו, ו.
ה, א:	ישעיה לב, יז-יח.
ו, ד:	יחזקאל יא, יט; לו, כ-כז.
ו, י:	ישעיה נג, י.
ו, יב:	בראשית ד, ז; תהלים קיט, קלג.
ו, כא:	יחזקאל טז, סא, סג.
ז, ז:	שמות כ, יז.
ז, י:	ויקרא יח, ה.
ז, יד:	מלכים א, כא, כה.

ב, ט:	ישעיה סד, ג.
ב, טו:	משלי כח, ה.
ג, ו:	ראה גם ד, ו; מעשי השליחים יח, כד.
ג, ח:	תהלים סב, יג.
ג, יג:	ישעיה מח, י.
ג, טז-יז:	סרך היחד ט, ו; ט, ח.
ג, יח:	משלי ג, ה-ז; ישעיה ה, כא.
ג, יט:	איוב ה, יב-יג.
ג, כ:	תהלים צד, יא.
ד, ד:	שמות לד, ז; תהלים לה, כד.
ד, ו:	משלי ג, ז.
ד, ט:	תהלים מד, כג.
ד, יב:	תהלים קט, כח.
ה, א:	ויקרא יח, ז-ח.
ה, ז:	ישעיה נג, ז.
ה, ח:	שמות יב, טו, יט.
ו, ז:	משלי כ, כב.
ז, יט:	ירמיה ט, כה-כו.
ח, ו:	מלאכי ב, י.
ט, ט:	דברים כה, ד.
ט, יג:	במדבר יח, ח-לא; דברים יח, א-ג.
י, א:	שמות יג, כא; יד, כב.
י, ג:	שמות טז, ד-לה; דברים ח, ג.
י, ד:	שמות יז, ו.
י, ז:	שמות כ, ג; לב, ו.
י, ח:	במדבר כה, א-ט.
י, ט:	במדבר כא, ו.
י, י:	במדבר יד, ב-לו.
י, יד:	שמות כ, ג.
י, יח:	ויקרא ז, ו.
י, יט:	תהלים צו, ה.
י, כ:	דברים לב, יז; תהלים קו, לו.
י, כו:	תהלים כד, א; נ, יב.
יא, ט:	בראשית ב, יח-כג.
יג, ד:	משלי י, יב.
יד, ה:	במדבר יא, כט.
יד, ח:	במדבר י, ט.
יד, כא:	ישעיה כח, יא-יב.
יד, כח:	סרך היחד ו, ו.
טו, ג:	ישעיה נג, ח-ט.

יא, ד:	מלכים א, יט, יח.
יא, ו:	דברים ט, ד"ה.
יא, ח:	דברים כט, ג; ישעיה כט, י.
יא, י:	תהלים סט, כג-כד.
יא, יז:	ירמיה יא, טז. ר' גם פסוק כד.
יא, כו:	ישעיה נט, כ; תהלים יד, ז.
יא, כז:	ירמיה לא, לג.
יא, לב:	תהלים קמה, ט, יד.
יא, לג:	איוב יא, ז; תהלים לו, ז.
יא, לד:	איוב טו, ח; ישעיה מ, יג; ירמיה כג, יח.
יא, לה:	איוב מב, ג.
יב, ט:	תהלים צו, י.
יב, יג:	בראשית יח, ג"ח.
יב, יז:	ישעיה ה, כא.
יב, יט:	ויקרא יט, יח; דברים לב, לה; תהלים צד, א.
יב, כ:	משלי כה, כא-כב.
יג, ד:	תהלים פב, ב-ד.
יד, ה:	הצומות השונים: מנהג הפרושים היה לצום בימי שני חמישי, אולם האיסיים ובני קהילת קומראן נהגו לצום דרך קבע בימים רביעי ושישי בשבוע. כן היה הדין גם לפי המסמך הנקרא "תורת השליחים" Διδάχνη פרק ח פסוק א.
יד, ו:	דברים ח, י.
יד, יא:	ישעיה מה, כג.
טו, ג:	תהלים סט, י; ישעיה נג, ד.
טו, ט:	תהלים יח, נ; שמואל ב, כב, נ.
טו, י:	דברים לב, מג; תהלים סז.
טו, יא:	תהלים קיז, א.
טו, יב:	ישעיה יא, י.
טו, יט:	אילוֹרִיקוֹן — פרובינציה ביוון הצפונית, על חוף הים האדריאטי, בבלקאנים הדרום-מערביים (אלבניה של ימינו).
טו, כא:	ישעיה נב, טו.
טז, ה:	אכיה, הפרובינציה הדרומית של יוון, שהשתרעה על כל חצי האי הפלופוני.
טז, יח:	יחזקאל יג, יח-יט.

הראשונה אל הקורינתים

א, ז:	תהלים לד, יא.
א, יט:	ישעיה כט, יד.
א, כ:	ישעיה לג, יח.
א, ל:	ירמיה כג, ה-ו.
ב, ו:	סרך היחד ח, א.
ב, ז:	תהלים נא, ח.

ג, ח:	בראשית יב, ג.
ג, י:	דברים כז, כו.
ג, יג:	דברים כא, כג.
ג, יד:	בראשית יב, ג; יח, יח; כח, יד.
ג, טז:	בראשית כב, יח.
ג, יז:	שמות יב, מ.
ג, יט:	שמות יט, ג.
ג, כ:	דברים ד, לט; ו, ד.
ד, ד:	בראשית מט, י; ישעיה ז, יד.
ד, י:	שאל מזהיר שלא לחזור לשמירת ימים, חדשים, מועדים ושנים (שהם עקרונות העולם הזה), על פי דתות הטבע של עכו"מ. ר' פסוק ח.
ד, כב:	בראשית כא, ב, ט.
ד, כז:	ישעיה נד, א.
ד, ל:	בראשית כא, י.
ה, יב:	תהלים יב, ד.
ו, א:	סרך היחד ה, כה"כ.
ו, ח:	משלי כב, ח.
ו, טו:	ירמיה לא, לג.

אל האפסים

א, כ:	תהלים קי, א.
א, כב:	תהלים ח, ז.
ב, יב:	ישעיה יא, י; מב, א.
ב, יז:	ישעיה נז, יט.
ב, יח-כב:	סרך היחד ח, ז"ח.
ב, כ:	ישעיה כח, טז.
ג, ו:	ישעיה ב, א-ג.
ג, יח:	איוב יא, ח-ט.
ד, ו:	דברים ו, ד; מלאכי ב, י.
ד, ח:	תהלים סח, יט.
ד, כו:	תהלים ד, ה.
ד, לא-לב:	סרך היחד ה, כד-כו.
ה, ד:	סרך היחד ז, יד.
ה, ח-ט:	סרך היחד א, י.
ה, יא:	ישעיה נב, יא.
ה, יד:	ישעיה ס, א.
ה, כב:	בראשית ג, טז.
ה, כז:	תהלים מה, יד.
ה, לא:	בראשית ב, כד.
ו, ב:	שמות כ, יב.

טו, ד:	תהלים טז, י.
טו, כא:	בראשית ג, יט.
טו, לב:	ישעיה כב, יג.
טו, לה:	יחזקאל לו, ג-ו.
טו, מה:	בראשית ב, ז.
טו, נה:	ישעיה כה, ח; הושע יג-יד.

השניה לקוריתים

א, ה:	תהלים לד, כ; צד, יט.
ב, ב:	ר' מעשי השליחים טז, ח.
ג, ג:	שמות כד, יב; ירמיה כד, ז; לא, לג; יחזקאל לו, כו.
ג, ז:	שמות לד, ל.
ג, יג:	שמות לד, לג, לה.
ג, יד:	ישעיה ו, י.
ד, ו:	בראשית א, ג-ד.
ד, ט:	תהלים לו, כד.
ד, יא:	תהלים מד, כג.
ד, יג:	תהלים קטז, י.
ה, א:	דניאל יב, ג.
ה, ט:	תהלים לט, יג.
ה, יא:	איוב לא, כג.
ה, כ:	ישעיה נב, ז.
ו, ב:	ישעיה מט, ח.
ו, יד:	סרך היחד, ג, יט ואילך.
ו, טז:	שמות כט, מה; ויקרא כו, יא-יב.
ו, יז:	ישעיה נב, יא.
ו, יח:	ירמיה לא, א, ט, לג.
ח, ט:	זכריה ט, ט.
ח, טו:	שמות טז, יח.
ט, ז:	משלי כב, ט.
ט, ט:	תהלים קיב, ט; משלי יא, כד.
ט, י:	הושע י, יב.
יא, ד:	צפניה ג, ד.
יא, יג:	מתחזים, שהעמידו פני שליחים; בפסוק כו — אחים המלמדים תוראות שקר. ר' גם ה-2 של כיפא ב, א, וההתגלות ב, ט.
יא, כד:	דברים כה, ג.
יב, ז:	איוב ב, ו.

אל הגלטים

א, טו:	ירמיה א, ה.
ב, ד:	ר' הערה לשניה אל הקוריתים יא, יג.

ה, א:	מתי כד, ג, לו.
ה, ב:	מתי כד, מב-מ; לוקא יב, לח-מ; כיפא ב, ג, י; התגלות ג, ג.
ה, ג:	ירמיה ו, יד; ח, יא.
ה, ה:	סרך היחד א, ט; ב, טז; ג, יג, כב-כה; מלחמת בני אור, במקומות שונים.
ה, ח:	ישעיה נט, יז.
ה, טו:	משלי כ, כב.

השניה אל התסלונים

א, ט:	ישעיה ב, י, יט.
ב, א:	מתי כד, לא; ר' גם הערה לתסלונים א, ד, טז.
ב, ג:	אפסים ה, ו.
ב, ד:	דניאל יא, לא-לו.
ב, ח:	ישעיה יא, ד; התגלות יט, טו, כ.
ב, י:	קורינתים ב, ד, ג-ד.
ב, יא:	יחזקאל כ, כד-כה; רומים א, כח.
ג, ו:	מתי יח, טז-יז; רומים טז, יז-יח.
ג, י:	בראשית ג, יט.

הראשונה אל טימותאוס

א, טו:	מתי יח, יא-יד.
א, כ:	קורינתים א, ה, ה.
ב, ד:	יחזקאל יח, כג; כיפא ב, ג, ט.
ב, ה:	ישעיה מה, כא-כב; עברים יב, כד.
ב, ו:	ישעיה נג, ה-יב.
ב, ט:	ישעיה ג, טז-כד.
ב, יב:	בראשית ג, טז; קורינתים א, יד, לד.
ב, יד:	בראשית ג, ו.
ג, ג:	ויקרא י, ט.
ה, א:	ויקרא יט, לב.
ה, יח:	דברים כה, ד.
ה, כג:	תהלים קד, טו.
ו, ו:	משלי טו, טז.
ו, ז:	קהלת ה, יד, יז.
ו, ח:	משלי ל, ח.
ו, ט:	משלי כג, ד; כח, כב.
ו, י:	ישעיה נז, יז.
ו, יג:	דברים לב, לט.
ו, טו:	דברים י, יז.
ו, יז:	תהלים סב, יא.
ו, יח:	דברים טו, ז-יא.

ו, ד: דברים ו, ז; כ; תהלים עח, ד; משלי כט, יז.
ו, יז: ישעיה נט, יז.

אל הפיליפים

א, כג: מלכים א, יט, ד.
ב, ו: זכריה ט, ט.
ב, ז: ישעיה מב, א-ט; נב, ב-ג.
ב, י: ישעיה מה, כג.
ב, יב: תהלים ב, יא.
ב, טז: ישעיה מט, ד.
ג, ב: ישעיה נו, י-יא.
ג, ג: דברים ל, ו-י.
ג, יד: ישעיה מה, ג.
ג, יט: תהלים יז, יד.
ג, כא: דניאל יב, ג.
ד, ג: שמות לב, לב; תהלים סט, כט; דניאל יב, א.
ד, ה: תהלים קמה, יח.
ד, ז: במדבר ו, כו.
ד, יא: משלי טו, יז.
ד, יג: ישעיה לג, כב.

אל הקולוסים

א, ב: קולֹסֹס (16 ק"מ מזרחית לַדְּנִיזְלִי של ימינו) — עיר על הנהר לוקוס, בדרום מערב פרוגיה.
א, ה: דניאל יב, ה.
א, טו: תהלים ב, ז-יב.
א, יז: משלי ח, כג-לא.
ב, ג: ישעיה יא, א-ב.
ב, יא: דברים י, טז; ל, ו.
ב, כב: ישעיה כט, יג.
ג, ח: תהלים לז, ח.
ג, ט: זכריה ח, טז.
ג, י: בראשית א, כז.
ג, יב: סרך היחד ח, ו; הודיות ב, יג.
ג, יח: בראשית ג, טז.
ג, כ: שמות כ, יב.
ד, א: ויקרא כה, מג, נג.

הראשונה אל התסלוניקים

ב, טו: זכריה יב, י.
ד, טז: דניאל יב, ב; התגלות י, ז; יא, טו.

ה, ו:	תהלים קי, ד.
ו, ח:	ישעיה ה, ו.
ו, י:	מלאכי ג, טז.
ו, יג:	בראשית כב, טריח.
ו, טז:	שמות כב, יא.
ו, יז :	בראשית כב, טזיח.
ז, א:	בראשית יד, יח.
ז, ד:	בראשית יד, כ.
ז, ה:	במדבר יח, כא.
ז, ו:	בראשית יד, יטכ.
ז, י:	בראשית יד, יח.
ז, יד:	בראשית מט, י; ישעיה יא, אב.
ז, יז:	תהלים קי, ד; ר' גם עברים ז, כא.
ז, כו:	ויקרא טז, ג, טז.
ח, ב:	סרך היחד ח, זיח.
ח, ה:	שמות כה, מ.
ח, ח:	ירמיה לא, לאילד.
ח, ט:	שמות יג, ג; יט, הו.
ח, י:	ירמיה כד, ז.
ח, יא:	ישעיה נד, יג; ירמיה לא, לד.
ט, ב:	שמות כה, כג, לא.
ט, ג:	שמות כו, לג.
ט, ד:	ויקרא טז, יב-יג.
ט, ה:	שמות כה, יח; כו, לד.
ט, ה:	במדבר יח, גה.
ט, ז:	שמות ל, י; ויקרא טז, ביב, יד.
ט, י:	ויקרא יא, ב; דברים יד, גכא.
ט, יג:	ויקרא טז, יד; במדבר יט, ט, יב, יז, יח.
ט, טז:	המלה השאולה מיוונית "דייתיִקִי" משמעותה ברית או צוואה. זהו המונח ששימש את

המתרגמים העבריים באלכסנדריה, בנוסח תרגום השבעים (הקֶסְפּוֹאֲגִינְטָה) של התנ"ך בתור ברית, וכן גם את היהודים שתרגמו את התנ"ך לארמית של ארם נהריים, הפשיטתא. בתרגום את ירמיה לא, לא; וכן בספר שמות כד, ח משחמשת הפשיטתא במלה הארמית "קֶמָא".

ט, כ:	שמות כד, ויח.
ט, כא:	ויקרא ח, טו, יט.
ט, כב:	ויקרא יז, יא.
ט, כה:	שמות ל, י.
ט, כז:	בראשית ג, יט.
י, יג:	תהלים קי, א.
י, טז:	ירמיה לא, לג.

השניה אל טימותאוס

א, י:	ישעיה כה, ח; הושע יג, יד.
ב, ח:	שמואל ב, ז, יב.
ב, יג:	במדבר כג, יט.
ב, כא:	ישעיה נב, יא.
ג, ח:	במדבר טז, א-לה.
ג, יב:	תהלים לד, כ.
ד, א:	דניאל ז, יג-יד.
ד, ב:	ישעיה נח, א.
ד, יד:	שמואל ב, ג, לט; תהלים כח, ד.
ד, יז:	דניאל ו, כב.

אל טיטוס

א, ז:	ויקרא י, ט; יחזקאל מד, כא.
ב, יד:	ישעיה נג, ה-יב.
ג, י:	משלי יח, א.

אל העברים

א, ב:	בראשית א, א, כו; תהלים ב, ח.
א, ה:	תהלים ב, ז.
א, ז:	תהלים קד, ד.
א, ח:	תהלים מה, ז.
א, ט:	תהלים מה, ח.
א, יב:	תהלים קב, כ-כח; ישעיה נא, ו.
א, יג:	תהלים קי, ח.
א, יד:	תהלים לד, ח.
ב, ו:	תהלים ח, ה-ז.
ב, יב:	תהלים כב, כג.
ב, יג:	תהלים יח, ג; ישעיה ח, יח.
ג, ב:	במדבר יב, ז.
ג, ט:	שמות יז, ז.
ג, יא:	במדבר יד, כא-לו; תהלים צה, ז-יא.
ג, יז:	במדבר יד, לה.
ג, יח:	תהלים צה, יא.
ד, ג:	תהלים צה, יא.
ד, ד:	בראשית ב, ב.
ד, ז:	תהלים צה, ז-ח.
ד, י:	התגלות יד, יג.
ד, יב:	קהלת יב, יא; ירמיה כג, כט.
ה, א:	ויקרא כא, י, כד.
ה, ה:	תהלים ב, ז.

יב, כו:	חגי ב, ו, כא.
יב, כח:	דניאל ב, מד; ז, יד, כז.
יג, א:	ישעיה נח, ז.
יג, ה:	יהושע א, ה.
יג, ו:	תהלים נו, ה; קיח, ו.
יג, ט:	ירמיה כט, ח.
יג, יא:	ויקרא טז, כז; שמות כט, יד; במדבר יט, ג-ו.
יג, יד:	תהלים לו, כא.
יג, יז:	יחזקאל ג, טז-כא.
יג, כ:	ישעיה מ, יא; יחזקאל לד, כג.

התגלות יוחנן

א, ג:	התגלות כב, ז, י.
א, ד:	שמות ג, יד.
א, ו:	שמות יט, ו; ישעיה סא, ו.
א, ז:	דניאל ז, יג; זכריה יב, י; יוחנן יט, לו.
א, ח:	ישעיה מא, ד; מד, ו.
א, ט:	פְּטָמוֹס — אי יווני בים האגאי, 150 ק"מ צפונית מערבית לרודוס.
א, י:	שמות כ, י.
א, יא:	שבוע הערים האלה היו במערבה של אסיה הקטנה. אפסוס היתה עיר מושבו של יוחנן, מחבר ספר ההתגלות.
א, יג:	דניאל ז, יג; י, ה-ו.
א, יד:	דניאל ז, ט.
א, יז:	דניאל ח, יח; י, טריט.
ב, ב:	ר' הערה לשניה לקורינתים יא, יג.
ב, ו:	הַנִּיקֹלָסְיִים היו בני כת גִּנוֹסְטִית לִיְבֻרְסִינִית.
ב, ז:	בראשית ב, ט; ג, כב, כד.
ב, ח:	סְמִירְנָה (איזמיר של ימינו) היתה עיר מסחר בעלת נמל על מפרץ עמוק, בחופה המערבי של אסיה הקטנה.
ב, ט:	מאחר והמובאות הן כלליות באופיין, אין כל אפשרות לזהות בבטחה את אלה שאליהם התכוון יוחנן. יתכן והמדובר בקבוצה סוטה (בתוך הקהילה הצעירה). ר' ההתגלות ג, ט; השניה לקורינתים יא, יג-טו, השניה של כיפא ב, א.
ב, יב:	ר' ישעיה מט, ב; פְּרָגְמוֹס, עיר עתיקה על הנהר קְאִיקוֹס במוסיה, היתה מרכז של ארבע מהכיתות הפאגאניות העיקריות. העיר ברגמה בת זמננו עומדת במישור שלמרגלות העיר העתיקה.
ב, יד:	במדבר לא, טז; יהודה יא.
ב, טו:	ר' הערה לפסוק ו.
ב, יח:	ר' הערה למעשי השליחים טז, יד.
ב, כ:	מלכים א, טז, לא.
ב, כג:	תהלים ז, י; ירמיה יז, י.
ב, כח:	תהלים ב, ח-ט.

י, יז:	ירמיה לא, לד.
י, כז:	צפניה א, יח.
י, ל:	דברים לב, לה-לו.
י, לז:	חבקוק ב, ג.
י, לח:	חבקוק ב, ד.
יא, ד:	בראשית ד, ד.
יא, ה:	בראשית ה, כד.
יא, ז:	בראשית ו, ח, יד.
יא, ח:	בראשית יב, א-ז.
יא, ט:	בראשית יד, יג; כו, ג; לה, יב.
יא, יא:	בראשית כא, א-ח.
יא, יב:	בראשית טו, ה; כב, יז.
יא, יג:	בראשית כג, ד; תהלים לט, יג.
יא, טז:	שמות ג, ו.
יא, יז:	בראשית כב, א-יח.
יא, כ:	בראשית כז, כז-כט, לט, מ.
יא, כא:	בראשית מח, ט-כ.
יא, כב:	בראשית נ, כד.
יא, כג:	שמות ב, ב-י.
יא, כד:	שמות ב, יא-כה.
יא, כח:	שמות יב, יב, יח.
יא, כט:	שמות, כב-כח.
יא, ל:	יהושע ו, א-כא.
יא, לא:	יהושע ב, א-כד; ו, יז-כג.
יא, לב:	שופטים ו, יא; ד, ו; יג, כד; יא, א-מ; שמואל א, ג, כ; שמואל ב, ב, ד.
יא, לד:	דניאל ג וגם ו.
יא, לה:	מלכים א, יז, יז-כד; מלכים ב, ד, ח-לז.
יא, לו:	בראשית לט, כ; מלכים א, כב, כז; ירמיה כ, ב; לז, טו.
יא, לז:	מלכים א, כא, יג; דברי הימים ב, כב, כא.
יב, ב:	ישעיה נג, ד-ז.
יב, ה:	איוב ה, יז; משלי ג, יא-יב.
יב, ח:	תהלים עג, יד-טו.
יב, יג:	תהלים עג, ב; משלי ד, כו.
יב, טו:	דברים כט, יז.
יב, טז:	בראשית כה, לב-לג.
יב, יז:	בראשית כז, לד, לח.
יב, יח:	שמות יט, יב, טז, יח.
יב, יט:	שמות יט, טז; כ, יט.
יב, כ:	שמות יט, יב-יג.
יב, כד:	בראשית ד, י; ירמיה לא, לא-לד.

ח, ה:	יחזקאל י, ב.
ח, ז:	שמות ט, כג-כו.
ח, ח:	שמות ז, כ-כא; ירמיה נא, כה.
ח, י:	ישעיה יד, יב; דניאל ח, י.
ח, יב:	שמות י, כא.
ט, ב:	שמות י, כא-כב; יואל ב, ב, י.
ט, ו:	לוקא כג, כ.
ט, יט:	יואל ב, ג-יא.
י, ג:	ירמיה כה, ל; הושע, יא, י.
י, ד:	דניאל יב, ד, ט.
י, ו:	דניאל יב, ז.
י, ז:	קורינתים א, טו, נא-נה; ישעיה כו, יט; יחזקאל לו, א-יג; דניאל יב, ב-ג; יוחנן ה, כה-כט; מעשי השליחים ג, כא; תסלוניקים א, ד, יד-יו; התגלות יא, טו.
י, ט:	יחזקאל ג, א-ג.
יא, א:	יחזקאל מ, ג; זכריה ב, ה-ו.
יא, ב:	זכריה יד, ב.
יא, ג:	לפי המסורת השליחית הקדומה, מזוהים שני העדים הללו עם חנוך ואליהו. וכן גם הכתובים המאוחרים יותר, כבן-סירא מח, י וספר היובלים ד, כג; י, יז.
יא, ד:	זכריה ד, ג, יא-יד.
יא, ה:	מלכים ב, א, י.
יא, ו:	מלכים א, יז, א; שמות ז, יט-כ.
יא, ז:	דניאל ז, ז; התגלות יג, א; יז, ח.
יא, ח:	ישעיה א, ט-י; לוקא יג, לד; התגלות טז, יט.
יא, יב:	מלכים ב, ב, יא.
יא, טו:	ר' מראי המקומות הניתנים להתגלות י, ז.
יא, יח:	התגלות טו, א; טז, א-כא; תהלים ב, א, ה, יב.
יב, ה:	ר' בראשית לו, ט-יא, ישעיה נד, ב-ו, יחזקאל לו, ד-כא; התגלות ז, ד-ח ו-י לתסלוניקים ד, יג-יז.
יב, ב:	מיכה, ד, י.
יב, ג:	ראה פסוק ט.
יב, ה:	תהלים ב, ט; התגלות ב, כז; יט, טו.
יב, ו:	זכריה יד, ה.
יב, ז:	דניאל י, יג, כא; יב, א. השווה את הפסוקים ז-ט עם מלחמת בני אור ט, טז; יז, ו-ז.
יב, ח:	בראשית ג, א, יד.
יב, י:	התגלות יא, טו; זכריה ג, א.
יב, יד:	התגלות יד, יב.
יג, א:	דניאל ז, ח; התגלות יא, ז; יז, ג, ט, יב.
יג, ב:	התגלות יב, ג, ט.
יג, ה:	דניאל ז, ח.
יג, ז:	דניאל ז, כא.

סַרְדִּיס — בירתה העתיקה והעשירה של ממלכת לודיה, היתה ידועה לשימצה בשל חיי החטא שנוהלו בה באותם הימים.	ג, א:
יחזקאל לד, ד.	ג, ב:
תסלוניקים א, ה, ב.	ג, ג:
פילדלפיה (אלאשהיר של ימינו) — שכנה מזרחית לסמירנה אשר בלודיה.	ג, ז:
ישעיה כב, כב.	ג, ח:
ר' הערה להתגלות ב, ב.	ג, ט:
התגלות יב, ט.	ג, י:
לאודיקאה: (5 ק"מ צפונית לדניזלי של היום) — עיר גדולה ועשירה בצפון מערב פרוגיה (תורכיה האסיאתית). נהרסה בשנת 60 לספירה ברעש אדמה, יחד עם קולוסה והֶרַאֲפּוֹלִיס. הארפוליס היתה עיר מושבו של השליח פיליפוס, לא הרחק מהכפר התורכי אֶקִירִילִיקוֹי של ימינו.	ג, יד:
משלי ג, יב.	ג, יט:
דניאל ז, ט, יג.	ג, כא:
ישעיה ו, א; יחזקאל א, כו; י, א.	ד, ב:
יחזקאל א, כו-כח.	ד, ג:
זכריה ד, ב.	ד, ה:
יחזקאל א, כב.	ד, ו:
יחזקאל א, י; י, יד.	ד, ז:
ישעיה ו, ג.	ד, ח:
דברי הימים א, כט, יא.	ד, יא:
יחזקאל ב, ט-י.	ה, א:
בראשית מט, ט-י; ישעיה יא, א-ג, י.	ה, ה:
ישעיה נג, ז; זכריה ד, י; יוחנן א, כט, לו.	ה, ו:
מלכים א, כב, יט; דניאל ז, י.	ה, יא:
בראשית ד, י.	ו, י:
ישעיה יג, י; יואל ג, ד; לוקא כא, כה.	ו, יב:
ישעיה לד, ד.	ו, יד:
ישעיה ב, י, יט, כא.	ו, טו:
לוקא כג, ל.	ו, טז:
דניאל ז, ב; זכריה ו, ה.	ז, א:
מלאכי ג, א, כג.	ז, ב:
יחזקאל ט, ד; זכריה יב, י-יד.	ז, ג:
מתי כד, כא; עברים ט, יד; התגלות ב, י; ג, י; י, ז.	ז, יד:
התגלות יא, ה-יח; יד, טו-יז; טו, ה-ח; כא, ג, כב.	ז, טו:
ישעיה מט, י.	ז, טז:
תהלים כג, ב; ישעיה כה, ז-ח; התגלות כא, ד.	ז, יז:
חבקוק ב, כ; זכריה ב, יז.	ח, א:
יואל ח, א-יח.	ח, ב:
תהלים קמא, ב.	ח, ד:

יח, כא:	ירמיה נא, סא-סד.
יח, כב:	יחזקאל כו, יג.
יט, ב:	דברים לב, מג.
יט, ג:	ישעיה לד, י.
יט, ו:	התגלות יא, טו; יב, י.
יט, ז:	תהלים קיח, כד.
יט, ח:	ישעיה סא, י.
יט, יא:	ירמיה יא, ד-ה.
יט, טו:	ישעיה סג, א-ו.
יט, כ:	דניאל ז, יא, כו.
כ, א:	כיפא ב, ב, ד; יהודה ו; התגלות ט, א.
כ, ד:	ישעיה ב, ד; מיכה ד, ג; דניאל ז, ט, כב, כז.
כ, י:	התגלות יט, כ; יד, י-יא.
כ, יב:	דניאל ז, ט-י.
כא, א:	ישעיה סה, יז.
כא, ב:	עברים יא, יטז; יב, כב.
כא, ג:	יחזקאל לו, כז.
כא, ד:	ישעיה כה, ח; לה, י.
כא, ח:	ישעיה סו, כד.
יח, יט:	ישעיה נד, יא-יב.
כא, כד:	ישעיה ס, ג.
כא, כו:	ישעיה ס, יא.
כב, י:	דניאל יב, ד.
כב, יב:	ישעיה מ, י.
כב, יג:	עברים יג, ח.
כב, טז:	ישעיה יא, א, ב, י.
כב, יז:	ישעיה נה, א-ג.

ג, יא:	מתי ז, טו; כד, כד; יוחנן ג, לא; יעקב ג, טו; ראשונה של יוחנן ד, א-ו.
יג, יג:	מתי כד, כד; תסלוניקים ב, ב, ט-יא.
יג, יד:	דברים יג, ב-ד.
יד, א:	התגלות ז, ד.
יד, ב:	התגלות ז, י; טו, ב.
יד, ד:	קורנתים ב, יא, ב; אפסים ה, כו.
יד, ו:	מתי כד, יד.
יד, ח:	ראה יח, ב; ישעיה כא, ט; ירמיה נא, ח.
יד, ט:	התגלות יג, טר-יז.
יד, י:	ירמיה כה, טו.
יד, יב:	התגלות יג, י; יב, יז.
יד, יג:	ישעיה נז, ב.
יד, יד:	דניאל ז, יג.
יד, כ:	ישעיה סג, א-ג; יואל ג, יח.
טו, ג:	שמות טו, א-יט; תהלים קמה, יז.
טו, ד:	תהלים פו, ט.
טו, ח:	שמות מ, לד; ישעיה ו, ד; יחזקאל מד, ד.
טו, ב:	שמות ט, י-יא.
טו, ד:	שמות ז, יז-כ.
טו, י:	שמות י, כא-כג.
טו, יא:	ישעיה ח, כא.
טו, יג:	מלכים א, כב, כא-כג.
טו, כא:	שמות ט, כג-כד; התגלות טז, ט.
יז, ג:	התגלות יג, א.
יז, ד:	ירמיה נא, ז; דניאל ד, כו.
יז, ה:	בבל — שם סמלי לרומי. ר' פרשנויות קדומות כגון אירנאוס (Ἱερωνῆος), תלמידו של פוליקרפוס (Πολύκαρπος), והו "Jerusalem Bible".
יז, ו:	התגלות יח, כד.
יז, יב:	דניאל ז, כ, כד.
יז, יז:	התגלות י, ז.
יח, א:	יחזקאל מג, ב.
יח, ג:	ירמיה נא, ז; נחום ג, ד.
יח, ד:	ישעיה מח, כ; ירמיה נ, ח; נא, ו, מה.
יח, ה:	ירמיה נא, ט.
יח, ו:	תהלים קלז, ח.
יח, ז:	ישעיה מז, ז-ח.
יח, ח:	ישעיה מז, ט; ירמיה נ, לא; התגלות יז, טז.
יח, י:	ירמיה נא, ח.
יח, יט:	יחזקאל כו, כ-לז.
יח, כ:	ישעיה מד, כג; ירמיה נא, מח.

Apostles, and before the Epistles of Paul. The old manuscripts of the Peshitta did not contain four of the General Epistles: 2 Peter, 2 John, 3 John and Jude, nor the book of Revelation. These four Epistles were added to the Peshitta from copies of Syriac manuscripts of the revision in A.D. 616 made by Thomas of Harkel, bishop of Mabog (Hierapolis), of the earlier recension made at Mabog in A.D. 508 in the days of Philoxenos, bishop of that city, by a certain Polycarpus (who was a chorepiscopus). For the four Epistles and the Revelation we have used the 1891 Mosul text.

In the Hebrew translation in this edition we have attempted to follow the Aramaic as closely as possible, even at the expense of somewhat forcing the Hebrew. The advantage of this Eastern Aramaic dialect, is that it shares a common morphology and idiom with Judaeian and Galilaean Aramaic of that period. We hope that this diglot will serve as a key for people to have a more direct access to the semitic and Jewish background of the New Covenant.

Certain letters which were pronounced in ancient times, but are now silent, are marked with the sign ('), called mevaṭṭana. After a short vowel, the following letter is usually geminated in pronunciation. Guttural letters, and Resh, and the soft sounds of the BGD-KPT, when they too must be geminated after short vowels, are marked in this edition, for the convenience of the reader, with the sign (~). Many instances, however, where such letters must be geminated, have not been indicated. Because Yod is a weak letter, it is not pronounced as a consonant at the beginning of a word when it is followed by the vowel 'i'. Such words are pronounced as if beginning with Aleph, and pronounced as 'i', as in the case of 'Yisrayel' (Israel), pronounced as 'Israyel'. The word 'aykh' (as) is pronounced 'akh'. Tonic accent is on the last or second to the last syllable, but not as in Hebrew, because a word ending with a vowel sound (an open syllable) has the tonic accent on the second last syllable (mil'el). Words ending with a consonant (a closed syllable), have the accent on the last syllable, but not when the second last vowel is long.

Concerning the word 'Gospel', only the pure Aramaic word, 'sevartha', is used in this edition, rather than the Greek word where the Peshitta uses it in 27 places. Likewise the name 'Kepha' is kept in the original, and not in the form borrowed from Greek 'Petros', which is found in the Eastern Peshitta in only three places: Acts 1:13, 1 Peter 1:1, 2 Peter 1:1. The Peshitta Tenakh (Old Testament) also uses Greek loan-words, such as

‘Namosa’, for Torah, but also the Aramaic word ‘Orayta’; for covenant, it uses both the Greek word ‘diatheqe’, and the Aramaic original, ‘qeyama’.

Periodically in the Aramaic text the word צחחא appears, followed by a number in Hebrew script. This indicates the original chapter division of the text.

Aramaic. Since 1947 approximately 500 documents were discovered in eleven caves of Wadi Qumran near the northwestern shore of the Dead Sea. In addition to the scrolls and fragments in Hebrew, there are portions and fragments of scrolls in Aramaic. Hebrew and Aramaic have always remained the most distinctive features marking Jewish religious and cultural life to our present time.

Aramaic had become the international medium of exchange in the sixth century B.C. in the Persian Empire, under Darius I, and extended from the Indus valley to Egypt. Despite the Hellenistic influences, especially in cities, that followed the conquest of Alexander the Great of Macedonia, Aramaic remained the vernacular of the conquered peoples in the Holy Land, inner Syria, and the adjacent countries. It ceded only to Arabic in the ninth century A.D., two full centuries after the Islamic conquests of Damascus in 633, and Jerusalem in 635. Aramaic has never been totally supplanted by Arabic. Aramaic had been adopted as vernacular by the deported Israelites of Transjordan, exiled from Bashan and Gilead in 732 B.C. by Tiglath-Pileser III, the tribes of the Northern Kingdom by Sargon II who took Samaria in 721, and the Judaeans taken into captivity to Babylon by Nebuchadnezzar in 587.

In the Greek text of the new Testament one finds Aramaic locutions in disguise, in addition to several words and phrases in Greek transcription, such as 'talitha qumi', 'lema shevaqtani', 'mamona' and others, indicating that Yeshua spoke in Aramaic, and no doubt used Hebrew in conversations with scribes and other religious leaders, in addition to the synagogue use of Hebrew.

During the Hellenistic period under the Seleucids, Aramaic ceased to be a uniform language, when various dialects began to form, due to regional influences of pronunciation and vocabulary. Some of these dialects later became literary languages after the differences had increased. The language henceforth divided into an eastern branch, with a number of dialects, and a western branch with its dialects, but all of which retained a great similarity. Aramaic can be dated according to its five periods, dating from inscriptions that go back to the first millenium B.C. beginning with Old Aramaic, 925-700; Official or Imperial Aramaic, 700-200, (when the language was still uniform); Middle Aramaic, 200 B.C.-200 A.D.; Late Aramaic, 200-700; Modern Aramaic, 700 to our century. The Aramaic in which the Bible

called “Aṣṣaḥṭa Peshiṭṭa” is written, known as the Peshitta text, is in the dialect of northwest Mesopotamia as it evolved and was highly perfected in Orhai, once a city-kingdom, later called Edessa by the Seleucids, and now called Urfa in Turkey. Haran, the city of Abraham’s brother Nahor, lies 38 kilometres southeast of Orhai. The large colony of Orhai Jews, and the Jewish colonies in Assyria in the kingdom of Adiabene whose royal house had converted to Judaism, possessed most of the Bible in this dialect, the Peshitta Tenakh. This version was taken over by all the Churches in the East which used, and still use Aramaic, as far as India, and formerly in Turkestan and China. The Peshitta Aramaic Tenakh was completed with the “Later Writings” called “deuterocanonical books”, and those of the New Covenant.

This literary form of Eastern Aramaic was pronounced differently in the western countries under Roman rule and its Byzantine successor, and became a western dialect, influenced by Greek grammar and style. In the Parthian Empire, the language retained its archaic style, syntax, and pronunciation. Greeks had called Aramaic by a word they coined, ‘Syriac’, and this artificial term was used in the West, but not in the East, where it has always been known by its own name, ‘lishana aramaya’. Modern Eastern Aramaic has sixteen dialects, spoken by Christians and Jews, and a widely spoken western dialect. Modern Western Aramaic, akin to the dialect of Galilee, is spoken in three small villages north of Damascus, but in a very mixed form with words borrowed from Arabic and Turkish.

Rabbinical literature in Aramaic is printed in the Hebrew alphabet. Christian manuscripts in Eastern Aramaic are written in the ancient script called estrangela (round, thick-set). After the fifth century, two different scripts developed. In the West, an alphabet, (of which half the letters no longer resemble the estrangela), called serṭa or peshiṭa, is used, with five capital Greek letters for vowels, written on their side, above or below the letters. In the eastern script, called madinḥaya, only five of the twenty-two letters have been slightly modified. To indicate the seven vowels there are various accents, with two different strokes to indicate the semivowels, resembling the Jewish systems of Tiberias or of Babylon.

For this diglot we have used the eastern text of the Peshitta, in which we have followed the oriental sequence of the books, which places the General Epistles (James, Peter, John and Jude) immediately after the Acts of the

NAMES AND ORDER OF THE BOOKS OF THE NEW COVENANT

Book	Page	
THE HOLY TIDINGS		
The Heralding of Mattay	1	א
The Heralding of Marcus	44	מד
The Heralding of Luca	71	עא
The Heralding of Yoḥanan	117	קיז
THE DEEDS OF THE BLESSED LEGATES	153	קנג
THE GENERAL EPISTLES		
Ya'aqov the Legate	199	קצט
1 Kepha the Legate	204	רד
2 Kepha the Legate	210	רי
1 Yoḥanan the Legate	214	ריד
2 Yoḥanan the Legate	219	ריט
3 Yoḥanan the Legate	220	רכ
Yehuda the Legate	221	רכא
THE EPISTLES OF PAULUS THE LEGATE		
Romans	223	רכג
1 Corinthians	242	רמב
2 Corinthians	261	רסא
Galatians	273	רעג
Ephesians	280	רפ
Philippians	287	רפז
Colossians	292	רצב
1 Thessalonians	297	רצז
2 Thessalonians	301	שא
1 Timotheos	304	שד
2 Timotheos	310	שי
Titus	314	שיד
Philemon	317	שיז
Hebrews	319	שיט
THE REVELATION TO YOḤANAN THE LEGATE	333	שלג

Theology Library
CLAREMONT
SCHOOL OF THEOLOGY
Claremont, CA

Editors' Note

The Aramaic Scriptures Research Society in Israel expresses its sincere gratitude to all those who have made possible the publication of this edition of the books of the New Covenant (Testament) in Aramaic, with a translation in Hebrew. In order to render the Aramaic text legible to those who do not know the Aramaic script, it has been transcribed in Hebrew letters complete with the vowel points.

In the Mediterranean regions of the Roman Empire, the New Covenant writings of the Gospel, Acts, Epistles and Revelation were handed down in Greek, lingua franca of the West. In the Holy Land, Syria, Mesopotamia, and other countries of the Parthian Empire, these writings were circulated in Aramaic, lingua franca of the East. The apostles and disciples obeyed the command to proclaim the tidings of the kingdom of God. This they did in the Holy Land and the diaspora communities throughout the empires of Rome in the West, and of Parthia in the East. For this goal they had at their disposal the two international languages of their times, Greek and Aramaic, through which they reached their people, Jews and Israelites, and the nations in those two realms (Matthew 10:6, 28:19; Acts 2.9-11). The Septuagint Greek translation of the Bible, begun in the third century B.C. in Alexandria, was widely used in the Jewish communities of the Mediterranean world, and even in some synagogues of Jerusalem and Caesarea. The main vernacular in the Holy Land, however, was Aramaic. The weekly synagogue lections of the Holy Scriptures, called sidra or parashah, with the haphtarah, were accompanied with an oral Aramaic translation, according to fairly fixed traditions. A number of Targumim in Aramaic were thus eventually committed to writing, some of which are of unofficial character, and of considerable antiquity. The Mishnah, completed towards the beginning of the third century A.D., the Tosefta, and early Midrashim, were all written in Hebrew. The Gemara of the Jerusalem Talmud was written in Palestinian Aramaic, and received its definitive form in the fifth century. The Babylonian Talmud with its commentaries on only 36 of the Mishnah's 63 tractates, is four times as long as the Jerusalem Talmud. These Gemaroth with much other material were gathered together towards the end of the fifth century, and are in Eastern (Babylonian)

CLAREMONT

SCHOOL OF THEOLOGY

LIBRARY

A gift from the estate of

Robert Hall

1325 North College Avenue
Claremont, CA 91711

BS
711
1986

THE NEW COVENANT

Commonly Called

THE NEW TESTAMENT

Peshitta Aramaic Text

With a Hebrew Translation

Edited by

The Aramaic Scriptures Research Society
in Israel

The Bible Society

Jerusalem

1986

SCHOOL OF THEOLOGY AT CLAREMONT

10017040641

THE
NEW COVENANT
ARAMAIC PESHITTA TEXT
WITH
HEBREW TRANSLATION